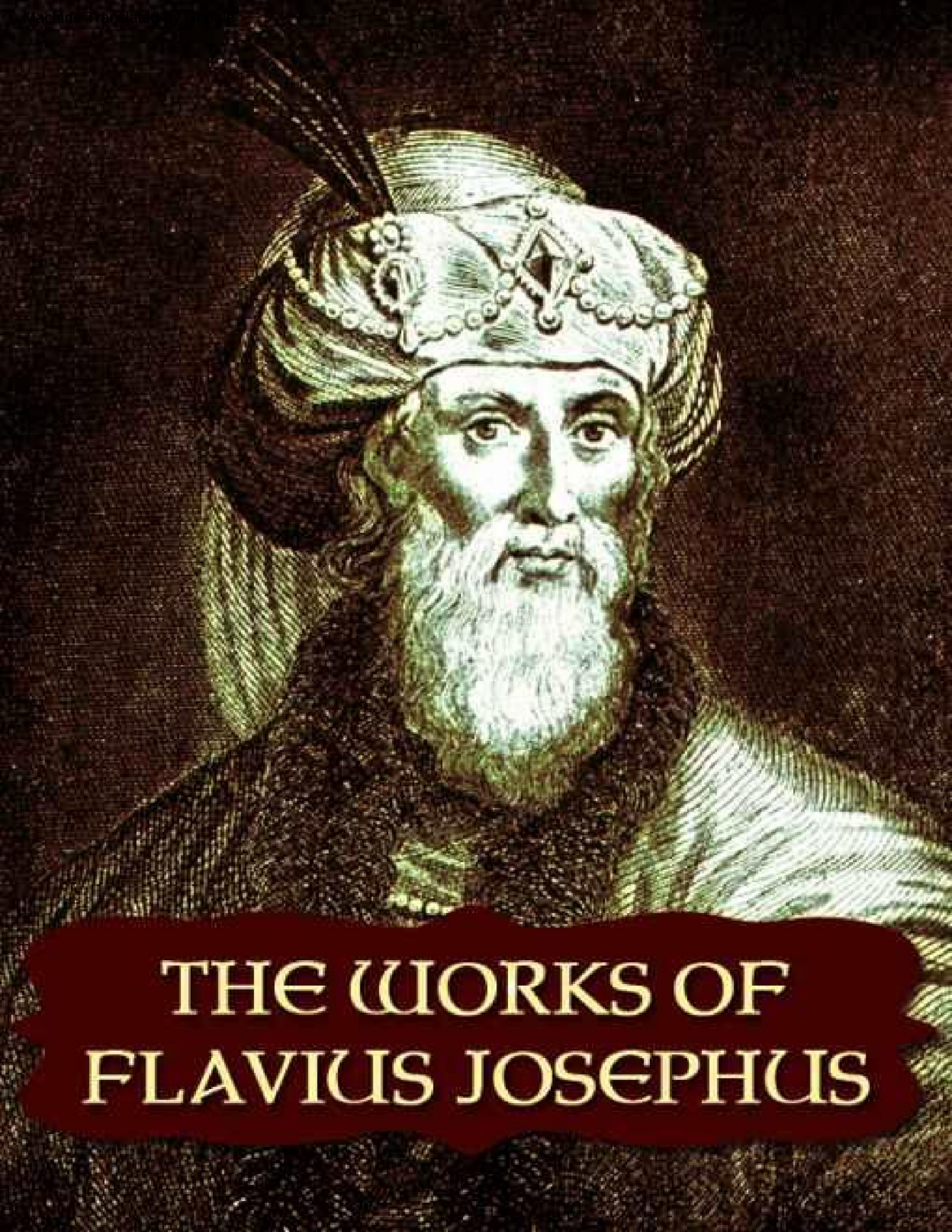
Machine Translated by Google

THE WORKS OF FLAVIUS JOSEPHUS

Machine Translated by Google

Eserleri

Machine Translated by Google

Flavius Josephus

Yahudilerin Savaşı, Yahudilerin Antik Eserleri, Flavius Josephus'un Hayatı - Otobiyografi, Josephus'un Söylevi
Yunanlılar Hades hakkında, Flavius Josephus Apion'a karşı

William Whiston, Çevirmen

Machine Translated by Google

İçindekiler

Yahudi Savaşı

Yahudi Savaşı'na Önsöz

Birinci Kitap -- Antiochus Epiphanes'in Kudüs'ü Ele Geçirmesinden Herod'un Ölümüne Kadar Harika

Kitap II -- Herod'un Ölümünden Nero'nun Yahudileri boyunduruk altına almak için Vespasian'ı göndermesine kadar

Kitap III -- Vespasian'ın Yahudileri Boyun Eğdirmek İçin Gelişinden Gamala'nın Ele Geçirilmesine Kadar

Dördüncü Kitap -- Gamala Kuşatmasından Titus'un Kudüs Kuşatmasına Kadar

Beşinci Kitap -- Titus'un Kudüs'ü kuşatmak için gelişinden Yahudilerin düştüğü büyük çaresizliğe kadar

Kitap VI -- Yahudilerin Düştüğü Büyük Çaresizlikten... Titus'un Kudüs'ü

Yedinci Kitap -- Titus'un Kudüs'ü Ele Geçirmesinden Kirene'deki Yahudi İsyanına Kadar

Yahudilerin Antik Eserleri

Yahudilerin Antik Eserlerine Önsöz

Birinci Kitap -- Yaratılıştan İshak'ın Ölümüne

Kitap II -- İshak'ın Ölümünden Mısır'dan Çıkışa Kadar

Kitap III -- Mısır'dan Çıkıştan Neslin Reddedilmesine Kadar

Dördüncü Kitap -- O Neslin Reddedilmesinden Musa'nın Ölümüne Kadar

Beşinci Kitap -- Musa'nın Ölümünden Eli'nin Ölümüne Kadar

Kitap VI -- Eli'nin Ölümünden Saul'un Ölümüne

Machine Translated by Google

Yedinci Kitap -- Saul'un Ölümünden Davut'un Ölümüne Kadar

Sekizinci Kitap -- Davud'un Ölümünden Ahab'ın Ölümüne Kadar

Dokuzuncu Kitap -- Ahab'ın Ölümünden On Kabilenin Esaretine

Onuncu Kitap -- On Kabilenin Esaretinden Kiros'un Birinci Yılına

Kitap XI -- Kiros'un İlk Yılından Büyük İskender'in Ölümüne Kadar

Kitap XII -- Büyük İskender'in Ölümünden Yahuda Makabeus'un Ölümüne Kadar

Kitap XIII -- Yahuda Makabeus'un Ölümünden Kraliçe Alexandra'nın Ölümüne

XIV. Kitap -- Kraliçe Alexandra'nın Ölümünden Antigonus'un Ölümüne

XV. Kitap -- Antigonus'un Ölümünden Herod'un Tapınağı Tamamlamasına Kadar

Kitap XVI -- Herod'un Tapınağı Tamamlamasından Büyük İskender'in Ölümüne Kadar
Aristobulus

Kitap XVII -- İskender ve Aristobulus'un Ölümünden Sürgüne Kadar
Archelaus

Kitap XVIII -- Archelaus'un Sürgününden Yahudilerin Ayrılışına Kadar
Babil

Kitap XIX -- Yahudilerin Babil'den Ayrılışından Romalı Fadus'a Kadar
Vekil

XX. Kitap - Vekil Fadus'tan Florus'a

Flavius Josephus'un Hayatı - Otobiyografi

Josephus'un Hades Hakkında Yunanlılara Söylevi

Flavius Josephus Apion'a Karşı

Kitap I

Machine Translated by Google

Kitap II

Machine Translated by Google

Yahudi Savaşı

Machine Translated by Google

ÖNSÖZ

1. (1) Yahudilerin Romalılarla yaptığı savaş, sadece bizim zamanımızda değil, bir bakıma, şehirlerin şehirlere veya ulusların uluslara karşı savaştığı savaşların da en büyüğüdür; olaylara bizzat karışmayan bazı kişiler, duyduklarına dayanarak boş ve çelişkili hikayeler uydurmuş ve bunları sofistike bir şekilde yazmışlardır; orada bulunanlar ise, ya Romalılara dalkavukluktan ya da Yahudilere karşı nefretten dolayı, olaylar hakkında yanlış bilgiler vermişlerdir; ve yazıları bazen suçlamalar, bazen övgüler içerirken, hiçbir yerde olayların doğru gerçeğini yansıtmamaktadır; Romalıların yönetimi altında yaşayanlar adına, daha önce ülkemizin dilinde yazdığım ve Yukarı Barbarlara gönderdiğim bu kitapları Yunancaya çevirmeyi kendime görev edindim; (2) Matthias'ın oğlu Yusuf, aslen İbrani, aynı zamanda rahip ve başlangıçta Romalılara karşı savaşan ve sonrasında yapılanlara şahit olmak zorunda kalan kişi, [bu eserin yazarıdır].

2. Şimdi, bu büyük olaylar zinciri yaşandığı sırada, Romalıların işleri de büyük bir düzensizlik içindeydi. Yenilik yanlısı Yahudiler de o zamanlar karışıklık zamanlarında ortaya çıktılar; güç ve zenginlik açısından da refah içindeydiler, öyle ki Doğu'nun işleri o zamanlar son derece karışıktı; bazıları kazanç umarken, diğerleri bu tür sıkıntılarda kayıptan korkuyordu; çünkü Yahudiler, Fırat'ın ötesindeki tüm uluslarının kendileriyle birlikte bir isyan başlatacağını umuyorlardı. Romalıların komşuluğundaki Galyalılar da hareket halindeydi ve Geltinler de sakin değildi; ancak Nero'nun ölümünden sonra her şey düzensizdi. Ve şimdi ortaya çıkan fırsat, birçok kişiyi kraliyet gücünü hedeflemeye yöneltti; ve askerler para kazanma umuduyla değişiklikler yaptı. Bu nedenle, böylesine büyük önem taşıyan konularda gerçeğin çarpıtıldığını görmek ve buna aldırış etmemek bana saçma geldi; Fakat savaşlarda yer almayan Yunanlıların ve Romalıların bu konulardan habersiz kalmasına ve ya dalkavukluk ya da uydurmalar okumasına izin vermek, Partların, Babillilerin, en uzak Arapların ve bizimkilerin ise bu konulardan habersiz kalmasına yol açtı.

Machine Translated by Google

Fırat Nehri'nin ötesindeki Adiabeni ulusu, benim aracılığımla, savaşın nereden başladığını, bize ne tür felaketler getirdiğini ve nasıl sona erdiğini doğru bir şekilde biliyordu.

3. Doğru, bu yazarlar anlatılarını tarih olarak adlandırma cesaretine sahipler; ancak bana göre kendi amaçlarından da sapmış durumdalar ve sağlam hiçbir şey anlatmıyorlar. Çünkü Romalıların büyüklüğünü göstermeyi amaçlıyorlar, oysa Yahudilerin eylemlerini küçümsüyorlar ve önemsizleştiriyorlar; çünkü küçük olanları fethedenlerin büyük görünmesinin nasıl mümkün olamayacağını anlamıyorlar. Savaşın uzunluğunu, savaşta büyük kayıplar veren Romalı kuvvetlerin çokluğunu veya komutanların gücünü göz ardı etmekten de utanmıyorlar; Kudüs'le ilgili büyük emekleri, elde ettikleri şey küçük bir mesele olarak kabul edilirse, şerefsiz sayılacaktır.

4. Ancak, Romalıları övenlere karşıtlık adına diğer aşırıya da gitmeyeceğim, yurttaşlarımın eylemlerini de çok fazla abartmayacağım; her iki tarafın eylemlerini de doğrulukla takip edeceğim. Yine de, anlattığım olaylara ilişkin duygularıma uygun bir dil kullanacağım ve kendi ülkemin çektiği acılar üzerine biraz ağıt yakmama izin verilmelidir. Çünkü onu yok eden, kendi isyankar ruh halimizdi ve Roma gücünü üzerimize getiren, istemeden bize saldıran ve kutsal tapınağımızın yakılmasına sebep olanlar Yahudiler arasındaki tiranlardı. Tapınağı yıkan Titus Caesar'ın kendisi de buna şahittir; tüm savaşa göğüs gererek, isyancılar tarafından baskı altında tutulan halka acıdı ve sık sık gönüllü olarak şehrin ele geçirilmesini geciktirdi ve kuşatmaya zaman tanıdı, böylece isyancıların tövbe etme fırsatı buldular. Fakat eğer biri, tiranlar veya soyguncular hakkında bu kadar tutkuyla konuştuğumuzda veya ülkemizin felaketlerine bu kadar acı acı ağladığımızda bize haksız bir suçlama yöneltirse, tarih yazma kurallarına aykırı olsa bile, bu konudaki duygularımı hoş görsün; çünkü Kudüs şehrimiz, Roma yönetimi altındaki diğer tüm şehirlerden daha yüksek bir mutluluk derecesine ulaşmışken, sonunda yine en büyük felaketlere düşmüştü. Buna göre, dünyanın başlangıcından beri tüm insanların felaketlerinin, Yahudilerin (3) felaketleriyle karşılaştırıldığında, o kadar da önemli olmadığı bana görünüyor; üstelik bunların yazarları da yabancı değildi.

Machine Translated by Google

Bu durum, yakınmalarımı dizginlememi imkansız kılıyor. Ama eğer birileri beni eleştirmekte ısrarcıysa, gerçekleri tarihsel kısma, yakınmaları ise yalnızca yazarın kendisine atfetsin.

5. Ancak, Yunanlılar arasındaki bilginleri haklı olarak suçlayabilirim; kendi zamanlarında, eski savaşları kıyasla tamamen gölgede bırakan büyük işler yapılmışken, yine de bu işlerin hakimi gibi oturup, antik çağın en iyi yazarlarının çalışmalarına acımasız eleştiriler yöneltiyorlar. Bu modern yazarlar, hitabet bakımından eski yazarlardan üstün olsalar da, amaçladıkları şeyi gerçekleştirme konusunda onlardan daha aşağıdalar. Ayrıca, eski yazarların olayları olması gerektiği gibi anlatmamış gibi, Asurlular ve Medler hakkında yeni tarihler yazıyorlar; oysa bu yazarlar, yetenek bakımından onlardan çok daha aşağıdalar ve fikirleri bakımından da onlardan çok farklılar. Çünkü eskiden herkes kendi zamanında olanları yazmayı üstlenirdi; olaylardaki doğrudan ilgisi, verdikleri sözleri değerli kılardı; ve okuyucular tarafından yalan olduğu bilindiği halde yalan yazmak kınanacak bir şey olurdu. Fakat daha önce kaydedilmemiş olanın hatırasını koruma ve kendi zamanının olaylarını kendisinden sonra gelenlere aktarma girişimi gerçekten övgüye ve takdire değerdir. Şimdi, sadece başkalarının eserlerinin düzenini ve sırasını değiştiren değil, daha önce anlatılmamış olanı anlatan ve kendi başına bütün bir tarih külliyatı oluşturan kişi, gerçekten büyük çaba sarf etmiş sayılır: buna göre, yabancı olmama rağmen, bu tarih için büyük masraflar yaptım ve çok büyük çaba sarf ettim; ve bu eseri, büyük eylemlerin bir anıtı olarak hem Yunanlılara hem de Barbarlara ithaf ediyorum. Ancak kendi önde gelen adamlarımızdan bazılarının ağızları kazanç ve davalar için sonuna kadar açık, dilleri ise hemen çözülmüş durumda; ancak tarih yazmaları gerektiğinde, yani gerçeği söylemeleri ve büyük bir özenle gerçekleri bir araya getirmeleri gerektiğinde, tamamen susturulmuş durumdalar; Bu yüzden bu tür tarihlerin yazımını daha zayıf kişilere ve prenslerin eylemlerine aşina olmayanlara bırakıyorlar. Oysa Yunan tarihçiler arasında ne kadar ihmal edilmiş olursa olsun, bizler tarihi gerçeklerin doğruluğunu tercih edeceğiz.

6. Yahudilerin geçmişi, kim oldukları (başlangıçta), Mısırlılardan nasıl isyan ettikleri ve hangi ülkeye yerleştikleri hakkında yazmak.

Machine Translated by Google

Onların nerelere seyahat ettiklerini, daha sonra hangi ülkeleri ele geçirdiklerini ve onlardan nasıl çıkarıldıklarını anlatmanın uygun bir fırsat olmadığını ve diğer nedenlerden dolayı da gereksiz olduğunu düşünüyorum; çünkü benden önce birçok Yahudi atalarımızın tarihini çok doğru bir şekilde yazmıştır; bazı Yunanlılar da aynı şeyi yapmış ve tarihlerimizi kendi dillerine çevirmiş ve tarihlerinde gerçeğe pek de sapmamışlardır. Ama işte bu olayların yazarları ve peygamberlerimiz nerede bırakırsa, ben de oradan başlayıp tarihimi anlatmaya başlayacağım. Şimdi, kendi zamanımda meydana gelen savaşa gelince, bunu çok detaylı ve elimden gelen tüm özenle ele alacağım; ancak kendi çağımdan önce olanlara kısaca değineceğim.

7. [Örneğin, anlatacağım ki] Epifanes adıyla da bilinen Antiyohos, Kudüs'ü nasıl zorla ele geçirmiş ve üç yıl üç ay boyunca elinde tutmuş, daha sonra Asamoneus'un oğulları tarafından ülkeden kovulmuştur; bundan sonra, onların soyundan gelenler yönetim konusunda nasıl çekişmiş ve yerleşim yerlerine Romalıları ve Pompey'i getirmişlerdir; Antipater'in oğlu Herod da yönetimlerini nasıl feshetmiş ve üzerlerine Sosins'i getirmiştir; ayrıca halkımızın Herod'un ölümünden sonra, Roma imparatoru Augustus ve Quintilius Varus o ülkede iken nasıl bir isyan çıkardığını; Nero'nun on ikinci yılında savaşın nasıl patlak verdiğini, Cestius'a ne olduğunu; ve Yahudilerin savaşın ilk saldırılarında hangi yerlere düşmanca saldırdıklarını anlatacağım.

8. Ayrıca komşu şehirlerin etrafına nasıl surlar inşa ettiklerini; Cestius'un yenilgisinden sonra Nero'nun savaşın tüm gidişatından nasıl korktuğunu ve bunun üzerine Vespasian'ı bu savaşta general yaptığını; ve bu Vespasian'ın, oğullarından büyüğüyle (4) Yahudiye ülkesine nasıl bir sefer düzenlediğini; kullandığı Roma ordusunun sayısını; ve yardımcı birliklerinin kaçının tüm Celile'de yok edildiğini; ve bazı şehirlerini tamamen ve zorla, diğerlerini ise antlaşma ve şartlarla nasıl ele geçirdiğini anlatacağım. Şimdi, buraya kadar geldiğimde, Romalıların savaşta nasıl düzenli olduklarını ve lejyonlarının disiplinini; hem Celile'nin genişliğini, doğasını hem de Yahudiye'nin sınırlarını anlatacağım. Ve bunun yanı sıra, özellikle ülkeye özgü olan şeyleri, içindeki gölleri ve çeşmeleri ve ele geçirildiklerinde her şehre ne gibi felaketlerin geldiğini ele alacağım; Ve tüm bunları, olayların nasıl yapıldığını gördüğüm için, tam olarak doğru bir şekilde yaptım.

Machine Translated by Google

Ya da onlarda acı çektim. Çünkü bizzat yaşadığım felaketlerin hiçbirini gizlemeyeceğim, çünkü bunların gerçekliğini bilenlere anlatacağım.

9. Bundan sonra, Yahudilerin işleri çok kötüye gittiğinde Nero'nun öldüğünü ve Vespasian'ın Kudüs'e saldırmak üzereyken yönetimi devralmak üzere geri çağrıldığını; yönetimi ele geçirmesiyle ilgili olarak başına gelen işaretleri; Roma'da yaşanan yönetim değişikliklerini ve askerleri tarafından isteksizce nasıl imparator yapıldığını; ve Mısır'a gidip imparatorluğun yönetimini üstlendiğinde Yahudilerin işlerinin nasıl çok karışık hale geldiğini; ayrıca tiranların onlara karşı nasıl ayaklandığını ve kendi aralarında nasıl anlaşmazlıklara düştüğünü anlatacağım.

10. Dahası, Titus'un Mısır'dan Yahudiye'ye ikinci kez nasıl yürüdüğünü; nasıl, nerede ve kaç kuvvet topladığını; isyancıların yardımıyla şehrin gelişinde ne durumda olduğunu; yaptığı saldırıları ve inşa ettiği surları; şehri çevreleyen üç duvarı ve bunların ölçülerini; şehrin gücünü, tapınak ve kutsal evin yapısını; ayrıca bu yapıların ve sunağın ölçülerini ve her şeyi ayrıntılı olarak anlatacağım. Ayrıca bazı bayramlarını ve yedi arınma ritüelini (5) ve rahiplerin kutsal hizmetlerini, rahiplerin ve baş rahiplerin giysilerini ve tapınağın en kutsal yerinin doğasını; hiçbir şeyi gizlemeden veya bilinen gerçeklere hiçbir şey eklemeden anlatacağım.

11. Bundan sonra, tiranların kendi milletlerine karşı gösterdikleri barbarlığı ve Romalıların yabancılara karşı gösterdikleri hoşgörüyü; Titus'un şehri ve tapınağı koruma arzusundan dolayı isyancıları uzlaşmaya nasıl davet ettiğini anlatacağım. Ayrıca halkın çektiği acıları ve felaketlerini; isyanın ve kıtlığın onları ne kadar etkilediğini ve sonunda nasıl ele geçirildiklerini de ele alacağım. Kaçakların başına gelen felaketleri ve esirlere verilen cezaları da unutmayacağım; ayrıca tapınağın Sezar'ın rızası olmadan nasıl yakıldığını ve tapınakta saklanan birçok kutsal eşyanın ateşten nasıl kurtarıldığını; ayrıca tüm şehrin yıkımını, işaretleri ve mucizeleri de anlatacağım.

Machine Translated by Google

Bundan önce gelenler; tiranların esir alınması, köleleştirilenlerin sayısı ve her birinin ne tür farklı felaketlere maruz kaldığı; ayrıca Romalıların surların kalıntılarına ne yaptıkları; ülkedeki kaleleri nasıl yıktıkları; Titus'un tüm ülkeyi nasıl dolaştığı ve işlerini nasıl düzene soktuğu; İtalya'ya dönüşü ve zaferi.

12. Bütün bunları yedi kitapta özetledim ve bu savaşa aşina olanların şikayet etmesine veya suçlamasına fırsat bırakmadım; ve bunu gerçeği sevenler için yazdım, kendilerini [uydurma öykülerle] memnun edenler için değil.

Ve bu konuların anlatımına, Birinci Bölüm adını verdiğim kısımla başlayacağım.

SON NOTLAR

(1) Daha önce de birden fazla kez belirttiğim gibi, bu Yahudi Savaşı Tarihi, Josephus'un ilk eseri olup, MS 75 civarında, henüz otuz sekiz yaşındayken yayımlanmıştır; ve bunu yazdığı sırada, eserin başlangıcındaki Antiochus Epiphanes döneminden, ikinci kitabın ilk ve önceki kısımlarında yer alan kendi zamanına yakın döneme kadar olan tarihsel olayların birçoğuna tam olarak aşina değildi ve bu nedenle eserde birçok istem dışı hata yaptı. Antik Çağlar'ı on sekiz yıl sonra, Domitian döneminin on üçüncü yılında, MS 93'te, o eski zamanlara çok daha aşina olduktan ve en güvenilir tarihler olan Makabiler'in Birinci Kitabı ve Yahya Hyrcanus'un Rahiplik Kronikleri vb. eserleri inceledikten sonra yayımladı. Buna göre, daha sonra bu eserin bu kısımlarını gözden geçirdi ve halka burada anlatılan olayların daha sadık, eksiksiz ve doğru bir anlatımını sundu; ve daha önce karşılaştığı hataları dürüstçe düzeltti.

(2) Denizden uzak bu Yukarı Barbarların kimler olduğunu Josephus'un kendisi bize bildirecektir, bölüm 2, yani Partlar ve Babilliler ve en uzak Araplar [aralarındaki Yahudilerden]; ayrıca Fırat'ın ötesindeki Yahudiler ve Adiyabeniler veya Asurlular. Buradan ayrıca bu Partların, Babillilerin, en uzak Arapların [veya en azından aralarındaki Yahudilerin] yanı sıra Fırat'ın ötesindeki Yahudilerin ve Adiyabeniler veya Asurluların da,

Machine Translated by Google

Josephus'un İbranice, daha doğrusu Kaldece olan Yahudi Savaşı kitaplarını, Yunancaya çevrilmeden önce anlamıştı.

(3) Kurtarıcımızın katilleri olan Yahudilerin başına gelen bu felaketlerin, dünyanın başlangıcından beri görülen en büyük felaketler olacağını Kurtarıcımız doğrudan önceden bildirmişti (Matta 24:21; Markos 13:19; Luka 21:23, 24); ve bunların gerçekten de öyle olduğu konusunda Josephus burada en güvenilir tanıktır.

(4) Titus.

(5) Bu yedi, ya da daha doğrusu beş saflık veya arınma derecesi, bundan sonra BV bölüm 5, kısım 6'da sıralanmıştır. Reland'ın orada bize bildirdiği gibi, hahamlar bunlardan on derece çıkarırlar.

Machine Translated by Google

Kitap I

YÜZ VE ARALIĞINI İÇEREN
ALTMIŞ YEDİ YIL.

ANTİOKUS'UN KUDÜS'Ü ELE GEÇİRMESİNDEN
EPİFANA, BÜYÜK HEROD'UN ÖLÜMÜNE.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

KUDÜS ŞEHRİNİN NASIL ELE GEÇİRİLDİKLERİ VE TAPINAĞIN YAĞMALANDIĞI [ANTİOKUS EPİFANES TARAFINDAN]. AYRICA MAKABEBİLERİN, MATTA'NIN VE YAHUDA'NIN EYLEMLERİ VE YAHUDA'NIN ÖLÜMÜ HAKKINDA.

1. Epifanes olarak da adlandırılan Antiyohos ile altıncı Ptolemy arasında Suriye ülkesinin tamamı üzerindeki hakkı konusunda bir anlaşmazlık yaşanırken, Yahudiye'deki iktidar sahipleri arasında büyük bir isyan çıktı ve yönetimi ele geçirme konusunda çekişme yaşadılar; her bir yetkili, kendilerine denk olanlara boyun eğmeye tahammül edemiyordu. Ancak baş rahiplerden Onias üstün geldi ve Tobias'ın oğullarını şehirden kovdu; onlar Antiyohos'a kaçarak kendilerini önder olarak kullanmasını ve Yahudiye'ye bir sefer düzenlemesini rica ettiler. Kral önceden buna hazır olduğundan, onlarla anlaştı ve büyük bir orduyla Yahudilerin üzerine saldırdı, şehri zorla ele geçirdi ve Ptolemy'yi destekleyenlerden büyük bir kalabalığı öldürdü ve askerlerini acımasızca yağmalamaları için gönderdi. Ayrıca tapınağı da tahrip etti ve üç yıl altı ay boyunca her gün kefaret kurbanı sunma uygulamasını durdurdu. Fakat baş rahip Onias, Ptolemy'ye kaçtı ve ondan Heliopolis Nomus'unda bir yer aldı; orada Kudüs'e benzeyen bir şehir ve onun tapınağına benzeyen bir tapınak inşa etti (1) ki bu konuda daha sonra uygun yerinde daha ayrıntılı konuşacağız.

2. Antiyokos, şehri beklenmedik bir şekilde ele geçirmekle, yağmalamakla ve orada yaptığı büyük katliamla yetinmedi; şiddetli tutkularına yenik düşerek ve kuşatma sırasında çektiği acıları hatırlayarak, Yahudileri ülkelerinin yasalarını çiğnemeye, bebeklerini sünnetsiz bırakmaya ve sunakta domuz eti kurban etmeye zorladı; buna karşı hepsi direndi ve aralarından en saygın olanlar öldürüldü. Kaleleri korumakla görevlendirilen Bakkides de, bu kötü emirleri kendi doğal barbarlığıyla birleştirerek, her türlü aşırı kötülüğe başvurdu, en saygın sakinleri tek tek eziyet etti ve tehdit etti.

Machine Translated by Google

Şehrini her gün açıkça tahrip etti, sonunda yaptığı kötülüklerin aşırı şiddetiyle zavallı mağdurları intikam almaya kışkırttı.

3. Bunun üzerine, Modin adlı bir köyde yaşayan rahiplerden biri olan Asamoneus'un oğlu Matyas, beş oğluyla birlikte ailesini silahlandırarak Bacchides'i hançerlerle öldürdü; bunun üzerine, düşmanın birçok garnizonundan korkarak dağlara kaçtı; halktan o kadar çok kişi onu takip etti ki, dağlardan inmeye ve Antiyokos'un generalleriyle savaşmaya cesaretlendi; onları yendi ve Yahudiye'den kovdu. Böylece bu başarısıyla yönetimi ele geçirdi ve kendi halkının kendi rızasıyla prens oldu ve sonra öldü, yönetimi en büyük oğlu Yahuda'ya bıraktı.

4. Yahuda, Antiyokos'un sessiz kalmayacağını düşünerek kendi yurttaşlarından bir ordu topladı ve Romalılarla dostluk antlaşması yapan ilk kişi oldu. Epifanes'in ülkeye yaptığı ikinci seferi de büyük bir yenilgiye uğratarak ülkeden çıkardı. Bu büyük başarıdan cesaret alan Yahuda, daha önce ele geçirilmemiş olan şehirdeki garnizona saldırdı; böylece onları yukarı şehirden çıkardı ve askerleri aşağı şehre, yani kaleye sürdü. Daha sonra tapınağı ele geçirdi, bütün yeri temizledi, etrafını surlarla çevirdi ve kutsal ayinler için yeni kaplar yaptırıp tapınağa getirdi, çünkü eski kaplar kirletilmişti. Ayrıca yeni bir sunak inşa etti ve kurban sunmaya başladı. Şehir kutsal düzenine kavuştuğunda Antiyokos öldü. Oğlu Antiochus, krallıkta onun yerini aldı ve Yahudilere olan nefretini de sürdürdü.

5. Bunun üzerine Antiyohos elli bin piyade, beş bin süvari ve seksen fil topladı ve Yahudiye'den dağlık bölgelere doğru yürüdü. Sonra küçük bir şehir olan Bethsura'yı ele geçirdi; fakat Bethzacharis denilen, geçidin dar olduğu bir yerde Yahuda ordusuyla ona rastladı. Ancak, kuvvetler savaşa girmeden önce, Yahuda'nın kardeşi Eleazar, büyük bir kuleyle süslenmiş ve onu korumak için altın askeri teçhizatla donatılmış en yüksek filleri görünce ve Antiyohos'un kendisinin ona saldırdığını sanarak, kendi ordusunun önünden çok uzaklara kaçtı.

Machine Translated by Google

Düşman birliklerinin arasından yol açarak file ulaştı; ancak kral gibi görünen kişiye, çok yüksekte olduğu için ulaşamadı; yine de silahını hayvanın karnına sapladı ve onu kendi üzerine devirdi, ezilerek öldü; büyük işler yapmaya kalkışmış ve hayattan çok şanı tercih ettiğini göstermişti. Fili kontrol eden kişi ise sıradan bir adamdı; ve eğer Antiyohos olduğu ortaya çıksaydı, Eleazar bu cesur hamlesiyle sadece şanlı bir eylem yapma umudu varken ölmeyi seçtiğini göstermiş olurdu; hatta bu hayal kırıklığı, kardeşi [Yahuda] için savaşın nasıl biteceğine dair bir işaret oldu. Yahudilerin uzun süre cesurca savaştığı doğru, ancak kralın kuvvetleri sayıca üstün oldukları ve şansları da yanlarında olduğu için zaferi kazandılar.

Adamlarının büyük bir kısmı öldürüldüğünde, Yahuda geri kalanları da yanına alarak Gofna bölgesine kaçtı. Bunun üzerine Antiyohos Kudüs'e gitti ve orada birkaç gün kaldı, çünkü erzak ihtiyacı vardı ve yoluna devam etti. Geride, şehri korumak için yeterli olduğunu düşündüğü bir garnizon bıraktı, ancak ordusunun geri kalanını Suriye'deki kışlık karargâhlarına gönderdi.

6. Kral ayrıldıktan sonra Yahuda boş durmadı; kendi milletinden birçok kişi yanına geldi, o da savaştan kaçanları topladı ve Adasa adlı bir köyde Antiyokos'un generallerine karşı tekrar savaşa girdi; savaşta düşmanlarına karşı çok sert davrandı ve birçoğunu öldürdü, sonunda kendisi de öldürüldü. Bundan birkaç gün sonra da kardeşi Yahya'ya Antiyokos'un adamları tarafından bir komplo kuruldu ve o da öldürüldü.

BÖLÜM 2.

Yahuda'nın halefleri olan Yonatan, Simon ve Yuhanna Hyrcanus hakkında.

1. Yahuda'nın kardeşi olan Yonatan onun yerine geçtiğinde, kendi halkına karşı diğer konularda büyük bir ihtiyatla davrandı; ve Romalılarla olan dostluğunu koruyarak otoritesini pekiştirdi. Ayrıca oğlu Antiyokos ile de bir ittifak kurdu.

Ancak tüm bunlar onun güvenliği için yeterli değildi; çünkü zalim Trifo,

Machine Translated by Google

Antiyokos'un oğlunun vasisi olan kişi, ona karşı bir komplo kurdu; ayrıca arkadaşlarını da saf dışı bırakmaya çalıştı ve Ptolemais'e Antiyokos'a giderken yanında birkaç kişiyle birlikte Jonathan'ı bir hileyle yakalayıp zincire vurdu ve ardından Yahudilere karşı bir sefer düzenledi; ancak daha sonra Jonathan'ın kardeşi Simon tarafından püskürtülünce ve yenilgisine öfkelenerek Jonathan'ı öldürdü.

2. Ancak Simon, cesur bir şekilde kamu işlerini yönetti ve komşusu olan Gazara, Yafa ve Jamnia şehirlerini ele geçirdi. Ayrıca garnizonu kontrol altına aldı ve kaleyi yıktırdı.
Daha sonra, Medlere karşı seferine çıkmadan önce Dora'da kuşattığı Trifo'ya karşı Antiyohos'un yardımcılarından biri oldu; ancak Trifo'yu öldürmesine yardım etmesine rağmen, kralı hırsından utandıramadı; çünkü Antiyohos kısa süre sonra generali Cendebeus'u bir orduyla Yahudiye'yi harap etmek ve Simon'u boyun eğdirmek için gönderdi; ancak o, yaşı ilerlemiş olmasına rağmen, savaşı çok daha genç bir adam gibi yönetti. Ayrıca oğullarını güçlü adamlardan oluşan bir grupla Antiyohos'a karşı gönderdi, kendisi de ordunun bir kısmını yanına alarak başka bir yönden saldırdı. Ayrıca dağların birçok yerinde çok sayıda adamı pusuya düşürdü ve onlara yaptığı tüm saldırılarda üstünlük sağladı; ve bu kadar görkemli bir şekilde galip geldiğinde, baş rahip yapıldı ve ayrıca [Seleukos'un] imparatorluğunun yüz yetmiş yılından sonra Yahudileri Makedonların egemenliğinden kurtardı.

3. Bu Simon'a da bir komplo kurulmuştu ve damadı Ptolemy tarafından bir ziyafette öldürüldü. Ptolemy, karısını ve iki oğlunu hapse attı ve Hyrcanus olarak da bilinen Yahya'yı öldürmeleri için bazı kişiler gönderdi. (2) Ancak genç adam onların gelişinden önceden haberdar olunca, hem babasının şanlı eylemlerinin hatırası hem de Ptolemy'nin adaletsizliğine karşı duydukları nefret nedeniyle oradaki halka çok güvendiği için şehre gitmek için acele etti. Ptolemy de başka bir kapıdan şehre girmeye çalıştı; ancak Hyrcanus'u yeni kabul etmiş olan halk tarafından püskürtüldü; bu yüzden hemen Eriha çevresindeki Dagon adlı kalelerden birine çekildi. Hyrcanus, babasının sahip olduğu başrahipliği devraldıktan sonra...

Machine Translated by Google

Daha önce Tanrı'ya kurban sunmuş olan kişi, annesine ve kardeşlerine yardım edebilmek için Ptolemy'ye saldırmakta büyük bir acele gösterdi.

4. Böylece kaleyi kuşattı ve diğer yönlerden Ptolemy'den üstündü, ancak akrabalarına duyduğu haklı sevgi konusunda ona yenik düştü; çünkü Ptolemy sıkıntıya düştüğünde, annesini ve kardeşlerini dışarı çıkardı, onları surlara çıkardı ve herkesin gözü önünde sopalarla dövdü ve hemen gitmezse onları baş aşağı atmakla tehdit etti; bu manzara karşısında Hyrcanus'un acıması ve endişesi öfkesini bastırdı. Ancak annesi, aldığı kırbaç darbelerinden de, ölümle tehdit edilmesinden de yılmadı; ellerini uzattı ve oğluna, çektiği acılardan etkilenmemesini, zavallıyı bağışlamasını rica etti; çünkü ailesine yaptığı haksızlıklar için cezalandırıldığı sürece, Ptolemy'nin elinden ölmek, sonsuza dek yaşamaktan daha iyiydi. Şimdi Yahya'nın durumu şöyleydi: Annesinin cesaretini görünce ve yalvarışını duyunca saldırılarına başladı; fakat annesinin dövüldüğünü ve kırbaç darbeleriyle paramparça edildiğini görünce güçsüzleşti ve tamamen duygularına yenik düştü. Kuşatma bu şekilde gecikince, Yahudilerin her yedinci günde olduğu gibi her yedinci yılda da dinlendikleri dinlenme yılı geldi. Bu nedenle, bu yıl Ptolemy kuşatmadan kurtuldu ve Yahya'nın kardeşlerini anneleriyle birlikte öldürdü ve Philadelphia tiranı olan ve Cotylas olarak da bilinen Zeno'ya kaçtı.

5. Antiyokos, Simon'dan çektiği acılar yüzünden o kadar öfkelenmişti ki, Yahudiye'ye bir sefer düzenledi, Kudüs'ün önüne oturdu ve Hyrcanus'u kuşattı; fakat Hyrcanus, bütün kralların en zengini olan Davud'un mezarını açtı ve oradan yaklaşık üç bin talent para aldı ve Antiyokos'u üç bin talent vaadiyle kuşatmayı kaldırmaya ikna etti. Dahası, yeterli paraya sahip olan Yahudiler arasında ilk oydu ve yabancı yardımcı birlikler de tutmaya başladı.

6. Ancak başka bir zaman, Antiyokos Medlere karşı bir sefere çıktığında ve böylece Hyrcanus'a ondan intikam alma fırsatı verdiğinde, Hyrcanus hemen Suriye şehirlerine saldırdı; çünkü onların durumunun böyle olduğunu görünce, orada da benzer bir durumla karşılaşacağını düşündü.

Machine Translated by Google

Tanrı birliklerinden arındırarak Medaba ve Samea'yı, çevresindeki kasabalarla birlikte, ayrıca Şekem ve Gerizzim'i de ele geçirdi; bunlara ek olarak, Kudüs'teki tapınağın taklidi olarak inşa edilen tapınağın çevresinde yaşayan Kutiyalılar ulusunu da boyun eğdirdi; ayrıca İdumeya'nın birçok şehrini, Adoreon ve Marissa'yı da ele geçirdi.

7. Ayrıca, Kral Herod tarafından inşa edilen ve şimdiki Sebaste şehrinin bulunduğu Samarya'ya kadar ilerledi ve şehri bir surla çevreledi; oğulları Aristobulus ve Antigonus'u kuşatmanın başına getirdi; onlar da o kadar sert bir şekilde kuşatma uyguladılar ki, şehirde öyle bir kıtlık baş gösterdi ki, insanlar asla yiyecek olarak kabul edilmeyen şeyleri yemek zorunda kaldılar. Ayrıca, Kyzikenus olarak da bilinen Antiyohos'u yardıma çağırdılar; bunun üzerine Antiyohos hazırlandı ve daveti kabul etti, ancak Aristobulus ve Antigonus tarafından yenildi; hatta bu kardeşler tarafından İskitpolis'e kadar kovalandı ve onlardan kaçtı. Böylece Samarya'ya geri döndüler ve kalabalığı tekrar surların içine hapsettiler; şehri ele geçirdikten sonra yıktılar ve sakinlerini köleleştirdiler. Girişimlerinde hâlâ büyük başarılar elde ettikleri için şevklerini kaybetmediler, aksine bir orduyla İskitpolis'e kadar yürüdüler, şehre baskın düzenlediler ve Karmel Dağı içindeki tüm bölgeyi harap ettiler.

8. Fakat John'un ve oğullarının bu başarıları kıskançlığa yol açtı ve ülkede bir isyana sebep oldu; birçok kişi bir araya geldi ve açık savaşa girişene kadar rahat durmayacaklardı; bu savaşta da yenildiler. Böylece John hayatının geri kalanını çok mutlu bir şekilde yaşadı ve otuz üç yıl boyunca olağanüstü bir şekilde yönetimini sürdürdü. Beş oğlunu geride bırakarak öldü. Kesinlikle çok mutlu bir adamdı ve onun adına şanssızlıktan şikayet edilmesine neden olacak hiçbir şey yoktu. Dünyanın en arzu edilen üç şeyine tek başına sahipti: ulusunun yönetimi, baş rahiplik ve peygamberlik armağanı. Çünkü Tanrı onunla konuşuyordu ve daha sonra olacak hiçbir şeyden habersiz değildi; öyle ki, en büyük iki oğlunun hükümetin başında kalmayacağını önceden görmüş ve bildirmişti; Ve onların yaşadığı felaketi ve bu adamların mutluluk bakımından babalarından ne kadar aşağıda olduklarını anlatmak, anlatımımıza fazlasıyla layık olacaktır.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 3.

ARISTOBULUS'UN BAŞINA İLK TAÇ TAKTIĞI VE ANNESİNİ VE KARDEŞİNİ ÖLDÜRDÜKTEN SONRA, HÜKÜMDARLIĞINI SÜRDÜRDÜĞÜ İLK YILDAN KISA BİR SÜREDE KENDİSİNİN DE ÖLDÜĞÜ NASIL OLURDU?

1. Babalarının ölümünden sonra, en büyükleri Aristobulus, yönetimi krallığa çevirdi ve Babil köleliğinden kurtulduktan dört yüz yetmiş bir yıl üç ay sonra, halkımız bu ülkeye indikten sonra başına taç takan ilk kişi oldu. Kardeşlerinden Antigonus'a karşı bir sevgi beslediği ve onu kendisine denk kıldığı görülüyordu; ancak diğerlerini bağladı ve hapse attı. Ayrıca, John'un onu devlet işlerinin mürebbiyesi olarak bırakması nedeniyle annesini de hükümete karşı çıktığı için zincire vurdu. Ayrıca, onu hapishanede açlıktan ölmesine neden olacak kadar barbarca davrandı.

2. Fakat sevdiği ve krallıkta ortağı yaptığı kardeşi Antigonus'un başına gelen olayda intikam onu yakaladı; çünkü saraydaki kötü niyetli kişilerin ona karşı uydurduğu iftiralar yoluyla onu öldürdü. Başlangıçta Aristobulus, kısmen kardeşine duyduğu sevgi nedeniyle, kısmen de bu hikayelerin büyük bir kısmının anlatanların kıskançlığından kaynaklandığını düşündüğü için bu söylentilere inanmadı; ancak Antigonus bir keresinde ordudan görkemli bir şekilde, eski geleneklerimize göre Tanrı için çadırlar kurulduğu o festivale geldiğinde, o günlerde Aristobulus hastaydı ve festivalin sonunda Antigonus, silahlı adamlarıyla birlikte oraya geldi; ve bunu mümkün olan en güzel şekilde süslenmiş halde yaptı; ve bunu büyük ölçüde kardeşi adına Tanrı'ya dua etmek için yaptı. Tam bu sırada bu kötü adamlar kralın yanına gelip, silahlı adamların ne kadar gösterişli bir şekilde geldiklerini ve Antigonus'un ne kadar küstahça yürüdüğünü, bu küstahlığın sıradan bir kişi için fazla olduğunu ve bu yüzden onu öldürmek için büyük bir adam grubuyla geldiğini; çünkü krallığı kendi gücüyle ele geçirebilecekken, bu salt kraliyet onurunun tadını çıkarmaya tahammül edemediğini söylediler.

Machine Translated by Google

3. Aristobulus, yavaş yavaş ve isteksizce bu suçlamalara inanmaya başladı; ve buna göre, herhangi bir kazaya karşı güvende olmak için önlemler almasına rağmen, şüphesini açıkça belli etmemeye özen gösterdi; bu yüzden korumalarını karanlık bir yeraltı geçidine yerleştirdi; çünkü eskiden Kale olarak adlandırılan, daha sonra adı Antonia olarak değiştirilen bir yerde hasta yatıyordu; ve Antigonus silahsız gelirse onu yalnız bırakmalarını, ancak zırhıyla gelirse onu öldürmelerini emretti. Ayrıca, silahsız geleceğini önceden haber vermeleri için bazılarını gönderdi. Ancak bu vesileyle, kraliçe, onun yıkımını planlayanlarla çok kurnazca bir anlaşma yaptı; çünkü gönderilenleri kralın mesajını gizlemeye, ancak Antigonus'a kardeşinin Celile'de ince askeri süslemelerle yapılmış çok güzel bir zırh aldığını duyduğunu söylemeye ikna etti; Ve şu anki hastalığı onun gelip o gösterişli kıyafetleri görmesine engel olduğu için, onu şimdi zırhıyla görmek istiyordu; çünkü, dedi, birazdan benden ayrılacaksın.

4. Antigonus bunu duyar duymaz, kardeşinin iyi huylu tavrı ona ondan bir kötülük beklemediği için, zırhını kuşanıp kardeşine göstermek üzere geldi; fakat Stratos Kulesi denilen o karanlık geçitten geçerken muhafızlar tarafından öldürüldü ve iftiranın tüm iyi niyeti ve doğal sevgiyi nasıl yok ettiğinin ve hiçbir iyi duygumuzun kıskançlığa sürekli olarak direnecek kadar güçlü olmadığının en önemli örneği oldu.

5. Ve gerçekten de, bu olayda Yahuda'ya şaşıran herkes şaşırabilirdi. Essenler mezhebine mensuptu ve daha önce kehanetlerinde hiç yanılmamış veya insanları aldatmamıştı. Şimdi bu adam, tapınağın yanından geçerken Antigonus'u gördü ve tanıdıklarına (ona hizmet eden az sayıda öğrencisi yoktu) şöyle seslendi: "Ah, ne garip!" dedi, "şimdi ölmem iyi olur, çünkü gerçek benim önümde öldü ve önceden bildirdiğim bir şey yanlış çıktı; çünkü bu Antigonus bugün hayatta, oysa bugün ölmüş olması gerekiyordu; ve o ölümcül kehanete göre öldürülmesi gereken yer, buradan altı yüz furlong uzaklıktaki Stratos Kulesi'ydi; ve bugünün dört saati çoktan geçti; bu zaman dilimi kehanetin gerçekleşmesini imkansız kılıyor." Ve yaşlı adam bunu söyledikten sonra, aklında kederlendi ve öylece devam etti. Ancak kısa bir süre sonra Antigonus'un öldürüldüğü haberi geldi.

Machine Translated by Google

Yeraltındaki bu yer, aynı adı taşıyan ve deniz kıyısında bulunan Sezariye ile aynı isim verilen Stratos Kulesi olarak da anılıyordu; peygamberin huzursuzluğuna sebep olan da bu belirsizlikti.

6. Bunun üzerine Aristobulus işlediği büyük suçtan pişman oldu ve bu da hastalığının artmasına neden oldu. O da gittikçe kötüleşti ve yaptığı şeyin düşüncesiyle ruhu sürekli huzursuz oldu; dayanılmaz kederden bağırsakları parçalanana kadar çok miktarda kan kustu. Hizmetkârlarından biri bu kanı taşırken, doğaüstü bir takdirle kayıp Antigonus'un öldürüldüğü yere düştü; böylece katilin kanını, hâlâ görünen öldürülen kişinin kan lekelerinin üzerine döktü. Bunun üzerine, sanki hizmetkâr kanı kasten o yere dökmüş gibi, seyirciler arasında acıklı bir feryat yükseldi; kral bu feryadı duyunca bunun sebebini sordu; kimse söylemeye cesaret edemeyince, onlara daha da çok baskı yaparak olayın ne olduğunu öğrenmelerini istedi; Sonunda, onları tehdit edip konuşmaya zorladıktan sonra, her şeyi anlattılar; bunun üzerine gözyaşlarına boğuldu, inledi ve şöyle dedi: "Anlıyorum ki, işlediğim büyük suçlar konusunda Tanrı'nın her şeyi gören gözünden kaçamayacağım; akrabalarımın kanının intikamı beni hızla takip ediyor. Ey en küstah beden! Öldürülen bir anne ve bir kardeş için hak ettiği cezayı çekmesi gereken bir ruhu ne kadar daha tutacaksın! Ben kendi kanımı damla damla ne kadar daha harcayacağım? Hepsini bir kerede alsınlar; ve ruhları artık onlara sunulan bağırsaklarımın birkaç parçasıyla hayal kırıklığına uğramasınlar." Bu sözleri söyler söylemez, henüz bir yıl bile hüküm sürmemişken öldü.

BÖLÜM 4.

İskender Janneus hangi eylemleri gerçekleştirdi?
YİRMİ YEDİ YIL HÜKÜM SÜRMÜŞTÜR?

1. Bunun üzerine kralın karısı kralın kardeşlerini serbest bıraktı ve İskender'i kral yaptı. İskender, diğerlerinden hem yaşça büyük hem de mizaç olarak daha ılımlı görünüyordu; yönetime geldiğinde adamlarından birini öldürdü.

Machine Translated by Google

Kardeşlerinden birini kendi kendini yönetmeye kalkıştığı için beğenmişti; diğerini ise kamu işlerine karışmadan sakin bir hayatı sevdiği için çok takdir etmişti.

2. Şimdi, Lathyrus olarak da bilinen ve Asochis şehrini ele geçirmiş olan Ptolemy ile İskender arasında bir savaş oldu. Ptolemy düşmanlarından birçoğunu öldürdü, ancak zafer daha çok Ptolemy'nin lehine oldu. Fakat Ptolemy annesi Kleopatra tarafından takip edilip Mısır'a çekilince, İskender Gadara'yı kuşattı ve ele geçirdi; aynı şekilde Ürdün çevresindeki tüm kalelerin en güçlüsü olan ve Zeno oğlu Theodorus'un en değerli mallarının bulunduğu Amathus'u da ele geçirdi. Bunun üzerine Theodorus ona karşı yürüdü, kendisine ait olanları ve kralın eşyalarını aldı ve on bin Yahudiyi öldürdü. Ancak İskender bu darbeyi savuşturdu ve kuvvetlerini deniz kıyılarına çevirdi ve Raphia ve Gaza'yı, ayrıca daha sonra Kral Herod tarafından Agrippias olarak adlandırılan Anthedon'u da ele geçirdi.

3. Fakat bütün bu şehirlerin vatandaşlarını köleleştirdikten sonra, Yahudi ulusu bir bayramda ona karşı ayaklandı; çünkü bu bayramlarda genellikle isyanlar başlardı; ve eğer yabancı yardımcıları olan Pisidyalılar ve Kilikyalılar ona yardım etmeseydi, kurdukları komplodan kurtulamayacak gibi görünüyordu; çünkü Suriyelilere gelince, Yahudi ulusuna karşı doğuştan gelen düşmanlıkları nedeniyle onları paralı asker birliklerine asla kabul etmemişti. Ve isyancıların altı binden fazlasını öldürdükten sonra, Arabistan'a bir akın düzenledi; ve Gileadirler ve Moablılarla birlikte o ülkeyi ele geçirdikten sonra, onlardan kendisine haraç ödemelerini emretti ve Areathus'a döndü; ve Theodorus onun büyük başarısına şaşırdığı için kaleyi ele geçirdi ve yıktı.

4. Ancak, Golan yakınlarında kendisine pusu kuran ve aleyhinde komplo kuran Arap kralı Obodas ile savaşırken, derin bir vadide sıkışıp kalan ve çok sayıda deve tarafından dağıtılan ordusunun tamamını kaybetti. Kudüs'e kaçtıktan sonra, daha önce kendisinden nefret eden kalabalığı, içinde bulunduğu büyük felaket nedeniyle kendisine karşı ayaklanmaya kışkırttı. Ancak o zaman onlara karşı çok güçlüydü; ve her iki tarafta yapılan çeşitli savaşlarda en az 1000 kişiyi öldürdü.

Machine Translated by Google

Altı yıl içinde elli bin Yahudiyi öldürdü. Yine de bu zaferlere sevinmek için hiçbir sebebi yoktu, çünkü sadece kendi krallığını tüketmişti; sonunda savaşmayı bıraktı ve tebaasıyla konuşarak onlarla uzlaşmaya çalıştı. Ancak bu değişken ve düzensiz davranışı, onu daha da çok nefret etmelerine neden oldu. Onlara neden bu kadar nefret ettiklerini ve onları yatıştırmak için ne yapması gerektiğini sorduğunda, intihar etmesi gerektiğini söylediler; çünkü onlara böylesine trajik şeyler yapmış olan biriyle barışmak için yapabilecekleri tek şey bu olacaktı, hatta öldükten sonra bile.

Aynı zamanda, Eucerus diye de bilinen Demetrius'u kendilerine yardım etmesi için davet ettiler; ve o da büyük avantajlar elde etme umuduyla isteklerini hemen kabul edip ordusuyla birlikte gelince, Yahudiler Şekem civarındaki yardımcılarına katıldılar.

5. Ancak İskender, bu iki kuvvete de bin süvari ve sekiz bin piyade paralı askerle karşılık verdi. Yanında, kendisini destekleyen on bin kişilik Yahudi ordusu da vardı; karşı tarafın ise üç bin süvarisi ve on dört bin piyadesi bulunuyordu. Savaş başlamadan önce krallar ilanlar yaparak birbirlerinin askerlerini ayaklanmaya çekmeye çalıştılar; Demetrius, İskender'in paralı askerlerini kendisinden uzaklaştırmayı, İskender ise Demetrius'la birlikte olan Yahudileri kendisinden uzaklaştırmayı umuyordu. Fakat Yahudiler öfkelerinden vazgeçmedikleri ve Yunanlılar da sadakatsiz davranmadıkları için, silahlarıyla kıyasıya bir çatışmaya girdiler. Bu savaşta Demetrius galip geldi, ancak İskender'in paralı askerleri hem can hem de beden olarak büyük kahramanlıklar gösterdiler. Yine de bu savaşın sonucu, her ikisi için de beklenenden farklı oldu; Demetrius'u yanlarına davet edenler, o fatih olmasına rağmen ona sadık kalmadılar; ve İskender'in dağlara kaçması üzerine durumundaki değişikliğe acıyan altı bin Yahudi onun tarafına geçti. Ancak Demetrius bu duruma katlanamadı; İskender'in tekrar kendisine denk bir güç haline geldiğini ve tüm milletin sonunda ona koşacağını düşünerek ülkeyi terk etti ve yoluna devam etti.

6. Ancak, [Yahudi] kalabalığının geri kalanı, [yabancı] yardımcı birlikler gittikten sonra onunla olan kavgalarını bırakmadı; İskender onların büyük bir kısmını öldürinceye kadar onunla sürekli bir savaş halindeydiler.

Machine Translated by Google

Geri kalanları Bernelis şehrine sürdü; şehri yerle bir ettikten sonra esirleri Kudüs'e götürdü. Dahası, öfkesi o kadar aşırıya kaçmıştı ki, barbarlığı dinsizlik derecesine ulaştı; şehrin ortasında sekiz yüz kişiyi çarmıha astırdıktan sonra, eşlerinin ve çocuklarının boğazlarını gözlerinin önünde kestirdi; ve bu infazları, cariyeleriyle içki içip yatarken izledi. Bu durum halkı o kadar derinden şaşırttı ki, muhaliflerinden sekiz bin kişi ertesi gece tüm Yahudiye'den kaçtı; bu kaçış ancak İskender'in ölümüyle sona erdi; böylece sonunda, geç de olsa ve büyük zorluklarla, bu tür eylemlerle krallığına huzur getirdi ve artık savaşmayı bıraktı.

7. Ancak Dionysius olarak da anılan Antiyohos yine bir bela kaynağı oldu. Bu adam Demetrius'un kardeşi ve Seleukos soyunun sonuncusuydu. (3) İskender, Araplara karşı yürüyüş yaparken ondan korktu; bu yüzden dağların yakınındaki Antipatris ile Yafa kıyıları arasına derin bir hendek kazdı; ayrıca hendeğin önüne yüksek bir duvar ördü ve ani yaklaşımları engellemek için tahta kuleler inşa etti. Ama yine de Antiyohos'u engelleyemedi, çünkü kuleleri yaktı, hendekleri doldurdu ve ordusuyla birlikte ilerledi. İskender'in kendisini durdurma girişiminin intikamını almayı daha az önemli bir şey olarak gören Antiochus, doğrudan Araplara karşı yürüdü. Arap kralı, düşmanla çatışmaya en uygun bölgelere çekildi ve aniden on bin süvarisini geri çevirerek, düzensizlik içindeki Antiochus'un ordusuna saldırdı ve korkunç bir savaş başladı. Antiochus hayatta olduğu sürece, Araplar tarafından aralarında büyük bir katliam yapılmasına rağmen, askerleri savaştı; ancak en ön safta, en büyük tehlike altında, askerlerini toparlamaya çalışırken düştüğünde, hepsi geri çekildi ve ordusunun büyük bir kısmı ya çatışmada ya da kaçışta yok edildi; Kana köyüne kaçan geri kalanlar ise, birkaç kişi hariç, temel ihtiyaçlardan yoksunluktan öldü.

8. Bu sıralarda Şam halkı, Menhens oğlu Ptolemy'ye duydukları nefretten dolayı Aretas'ı [yönetime geçmesi için] davet etti ve onu Celesyria kralı yaptı. Bu adam ayrıca bir

Machine Translated by Google

Yahudiye'ye karşı bir sefer düzenledi ve İskender'i savaşta yendi; ancak daha sonra karşılıklı anlaşmayla geri çekildi. Fakat İskender, Pella'yı ele geçirdikten sonra, Theodorus'un mülklerine duyduğu açgözlülük nedeniyle tekrar Gerasa'ya yürüdü; ve garnizonun etrafına üç duvar ördükten sonra, yeri zorla ele geçirdi. Ayrıca Golan'ı, Seleucia'yı ve Antiyohos Vadisi olarak adlandırılan yeri de yıktı; bunun yanı sıra, güçlü Gamala kalesini ele geçirdi ve orada vali olan Demetrius'u, kendisine yöneltilen birçok suç nedeniyle, sahip olduğu her şeyden mahrum bıraktı ve bu seferde tam üç yıl geçirdikten sonra Yahudiye'ye geri döndü. Ve şimdi, elde ettiği büyük başarı nedeniyle millet tarafından sıcak bir şekilde karşılandı. Savaştan dinlendiği bir dönemde, bir hastalığa yakalandı; çünkü dört günlük bir sıtma geçiriyordu ve tekrar savaş işlerine katılarak bu hastalıktan kurtulacağını sanıyordu; Fakat bu seferleri mevsimsiz zamanlarda yaparak ve vücudunu taşıyabileceğinden daha fazla zorluğa maruz bırakarak kendi sonunu hazırladı. Bu nedenle, yirmi yedi yıl hüküm sürdükten sonra, sıkıntılarının ortasında öldü.

BÖLÜM 5.

ALEXANDRA DOKUZ YIL BOYUNCA HÜKÜM SÜRDÜ, BU SÜRE BOYUNCA

Ferisiler, milletin gerçek yöneticileriydi.

1. İskender krallığı karısı İskenderiye'ye bıraktı ve Yahudilerin ona çok kolay boyun eğeceğine güveniyordu; çünkü İskender, İskender'in onlara uyguladığı zulme çok karşı çıkmış, kanunlarını çiğnemesine karşı çıkmış ve böylece halkın güvenini kazanmıştı. Beklentilerinde de yanılmamıştı; çünkü bu kadın, halkın onun dindarlığına olan inancı sayesinde egemenliğini korudu; çünkü ülkesinin eski geleneklerini esas olarak incelemiş ve kutsal kanunlarına aykırı davrananları yönetimden uzaklaştırmıştı. İskender'den iki oğlu olduğu için, hem yaşı hem de sakin mizacı nedeniyle, halkı rahatsız etmeye hiç meyilli olmadığı için büyük oğlu Hyrcanus'u baş rahip yaptı. Ancak genç oğlu Aristobulus'u, sıcakkanlılığı nedeniyle özel bir kişi olarak yanında tuttu.

Machine Translated by Google

2. Ve şimdi Ferisiler, yönetimde ona yardımcı olmak için ona katıldılar. Bunlar, diğerlerinden daha dindar görünen ve yasaları daha doğru yorumluyor gibi görünen Yahudilerin belirli bir mezhebidir. İskenderiye, Tanrı'ya karşı büyük bir dindarlık sahibi bir kadın olduğu için, onlara olağanüstü derecede kulak verdi. Ancak bu Ferisiler, yavaş yavaş ustaca onun gözüne girdiler ve kamu işlerinin gerçek yöneticileri oldular: İstediği kişileri sürgüne gönderdiler ve görevden aldılar; istedikleri gibi [adamları] bağladılar ve çözdüler; (4) ve kısacası, masrafları ve zorlukları İskenderiye'ye aitken, kraliyet otoritesinin tadını çıkardılar. İskenderiye, büyük işlerin yönetiminde zeki bir kadındı ve her zaman asker toplamaya odaklanmıştı; böylece orduyu yarı yarıya artırdı ve büyük bir yabancı birlik temin etti, böylece kendi ulusu sadece kendi ülkesinde çok güçlü olmakla kalmadı, aynı zamanda yabancı hükümdarlar için de korkutucu hale geldi, oysa İskenderiye başka insanları yönetiyordu ve Ferisiler onu yönetiyordu.

3. Buna göre, önemli bir şahsiyet ve İskender'in dostu olan Diogenes'i öldürdüler ve onu, daha önce bahsedilen sekiz yüz adamın çarmıha gerilmesinde krala tavsiyeleriyle yardım etmekle suçladılar. Ayrıca, İskender'i kendilerine karşı kışkırtan diğerlerini de öldürmesi için İskenderiye'yi ikna ettiler. İskenderiye o kadar batıl inançlıydı ki, onların isteklerine uydu ve böylece istediklerini öldürdüler. Ancak tehlikede olanların en önde gelenleri Aristobulus'a kaçtı; Aristobulus annesini, adamların saygınlığı nedeniyle onları bağışlamaya, ancak masum olduklarına inanmadığı takdirde şehirden kovmaya ikna etti; böylece cezasız kaldılar ve ülkenin dört bir yanına dağıldılar. Ancak İskenderiye, Ptolemy'nin sürekli olarak o şehri baskı altında tuttuğu bahanesiyle ordusunu Şam'a gönderdiğinde, şehri ele geçirdi; ve şehir önemli bir direniş göstermedi. Ayrıca, Lucullus'un Ermenistan'a yaptığı sefer sırasında meydana gelen iç karışıklıklar nedeniyle Tigranes, birlikleriyle Ptolemais'i kuşatan ve Kleopatra'yı (5) alıkoyan Ermenistan kralı Tigranes'i de anlaşmalar ve hediyelerle uzaklaştırmayı başardı. Buna göre Tigranes, Lucullus'un Ermenistan'a yaptığı sefer sırasında meydana gelen iç karışıklıklar nedeniyle kısa sürede kuşatmadan kurtuldu.

4. Bu sırada Alexandra hastalandı ve küçük oğlu Aristobulus, yanında çok sayıda hizmetçisiyle birlikte bu fırsatı değerlendirdi; bu hizmetçilerin hepsi, aralarındaki sıcaklık nedeniyle onun dostuydu.

Machine Translated by Google

Gençliklerini kullanarak tüm kaleleri ele geçirdi. Ayrıca bu kalelerde bulduğu paraları kullanarak bir grup paralı asker topladı ve kendini kral yaptı; bunun yanı sıra, Hyrcanus'un annesine şikayeti üzerine annesi ona acıdı ve Aristobulus'un karısını ve oğullarını, tapınağın kuzey kısmına bitişik bir kale olan Antonia'da gözaltına aldı. Daha önce de söylediğim gibi, eskiden Kale olarak adlandırılıyordu; ancak daha sonra, Antony [Doğu'nun efendisi] olduğunda, diğer şehirler Sebaste ve Agrippias'ın isimlerinin değiştirilmesi gibi, Antonia adını aldı ve bu isimler Sebastus ve Agrippa'dan verildi. Ancak Alexandra, dokuz yıl hüküm sürdükten sonra, kardeşini mirasından mahrum bıraktığı için Aristobulus'u cezalandıramadan öldü.

BÖLÜM 6.

İskender'in varisi olan Hyrcanus, taht üzerindeki hakkından vazgeçtiğinde Aristobulus kral yapılır; daha sonra aynı Hyrcanus, Antipater aracılığıyla Abettas tarafından geri getirilir.

Sonunda Pompey, kardeşler arasındaki anlaşmazlığın hakemi olarak atandı.

1. Hyrcanus krallığın varisiydi ve annesi ölmeden önce krallığı ona emanet etmişti; fakat Aristobulus güç ve yüce gönüllülük bakımından ondan üstündü; ve krallık üzerindeki anlaşmazlığı çözmek için Eriha yakınlarında aralarında bir savaş çıktığında, büyük bir kısmı Hyrcanus'u terk edip Aristobulus'un tarafına geçti; fakat Hyrcanus, yanında kalanlarla birlikte Antonia'ya kaçtı ve kendisini kurtarmak için rehin alabilecekleri kişileri (Aristobulus'un karısı ve çocukları) eline geçirdi; ancak işler kötüye gitmeden önce bir anlaşmaya vardılar: Aristobulus kral olacak, Hyrcanus ise krallıktan feragat edecek, ancak kralın kardeşi olduğu için diğer tüm makamlarını koruyacaktı. Bunun üzerine tapınakta birbirleriyle barıştılar ve halk etraflarında dururken birbirlerine çok nazik bir şekilde sarıldılar; Ayrıca evlerini de değiştirdiler; Aristobulus kraliyet sarayına giderken, Hyrcanus da Aristobulus'un evine çekildi.

Machine Translated by Google

2. Aristobulus ile anlaşmazlık içinde olan diğer insanlar, onun beklenmedik bir şekilde yönetimi ele geçirmesinden korktular; bu durum özellikle Aristobulus'un eskiden beri nefret ettiği Antipater'i (6) ilgilendiriyordu . Antipater, doğuştan İdumeliydi ve ataları, zenginliği ve sahip olduğu diğer yetkiler nedeniyle o milletin önde gelenlerinden biriydi: Ayrıca Hyrcanus'u Arabistan kralı Aretas'a kaçmaya ve krallığı talep etmeye ikna etti; Aretas'ı da Hyrcanus'u kabul etmeye ve krallığına geri getirmeye ikna etti: Ayrıca Aristobulus'un ahlakına büyük eleştiriler yöneltti ve Hyrcanus'u övdü, Aretas'ı onu kabul etmeye teşvik etti ve böylesine büyük bir krallığı yöneten birinin, zarar görenlere yardım etmesinin ne kadar uygun bir davranış olacağını söyledi; Hyrcanus'un, doğumundan gelen ayrıcalıkla kendisine ait olan egemenlikten mahrum bırakılarak haksızlığa uğradığını iddia etti. Ve her ikisini de istediğini yapmaya ikna ettikten sonra, geceleyin Hyrcanus'u yanına alıp şehirden kaçtı ve büyük bir hızla kaçışına devam ederek, Arabistan kralının kraliyet merkezi olan Petra denilen yere sığındı ve Hyrcanus'u Aretas'ın eline teslim etti; onunla uzun uzun konuşarak ve ona birçok hediye vererek, onu krallığını geri kazanmasını sağlayacak bir ordu vermeye ikna etti. Bu ordu elli bin piyade ve süvariden oluşuyordu ve Aristobulus bunlara karşı koyamadı, ilk saldırısında firar etti ve Kudüs'e sürüldü; eğer Romalı general Scaurus zamanında müdahale edip kuşatmayı kaldırmasaydı, o da ilk başta zorla ele geçirilmiş olacaktı. Bu Scaurus, Büyük Pompey tarafından Tigranes'e karşı savaşırken Ermenistan'dan Suriye'ye gönderilmişti; Böylece Scaurus, kısa süre önce Metellus ve Lollius tarafından ele geçirilmiş olan Şam'a geldi ve onları oradan kovdu; ve Yahudiye'nin durumunu duyunca, kesin bir ganimet için oraya aceleyle gitti.

3. Bu nedenle, ülkeye gelir gelmez, her iki kardeşten de yardım isteyen elçiler geldi; fakat Aristobulus'un üç yüz talenti, davanın haklılığından daha önemliydi onun için; Scaurus bu parayı aldıktan sonra Hyrcanus'a ve Araplara bir haberci gönderdi ve kuşatmayı kaldırmazlarsa Romalıların ve Pompey'in öfkesiyle tehdit etti. Böylece Aretas korktu ve Yahudiye'den Philadelphia'ya çekildi.

Machine Translated by Google

Scaurus tekrar Şam'a döndü; Aristobulus da [kardeşinin elinden] kurtulmakla yetinmedi, bütün güçlerini topladı, düşmanlarını takip etti ve Papirüs denilen bir yerde onlarla savaştı ve yaklaşık altı binini, onlarla birlikte Antipater'in kardeşi Phalion'u da öldürdü.

4. Hyrcanus ve Antipater, Araplardan olan umutlarından mahrum kalınca, umutlarını düşmanlarına aktardılar; Pompey Suriye'den geçip Şam'a geldiği için ondan yardım istediler; ve hiçbir rüşvet almadan, Aretas'a yaptıkları gibi aynı haklı gerekçeleri öne sürerek, Aristobulus'un şiddet içeren davranışlarından nefret etmesini ve krallığı hem iyi karakteri hem de yaşça üstünlüğü nedeniyle hak ettiği kişiye vermesini rica ettiler. Ancak Aristobulus da bu durumda Scaurus'un aldığı rüşvetlere güvendiği için geri kalmadı: o da oradaydı ve elinden geldiğince krallığa yakışır bir şekilde süslendi. Fakat kısa süre sonra böylesine kölece bir şekilde gelmenin kendisine yakışmadığını düşündü ve kendi çıkarlarına alışkın olduğundan çok daha aşağı bir şekilde hizmet etmeye dayanamadı; bu yüzden Diospolis'ten ayrıldı.

5. Pompey bu davranışından çok öfkelendi; Hyrcanus ve arkadaşları da Pompey'e büyük yalvarışlarda bulundular; böylece Pompey sadece Romalı kuvvetlerini değil, Suriyeli yardımcı birliklerinin çoğunu da yanına alarak Aristobulus'a karşı yürüdü. Ancak Pella ve Scythopolis'i geçip, Akdeniz kıyılarından yukarı doğru gidildiğinde Yahudiye ülkesine girilen Kore'ye vardığında, Aristobulus'un son derece görkemli bir şekilde tahkim edilmiş ve yüksek bir dağda bulunan güçlü bir kale olan İskenderiye'ye kaçtığını duydu ve ona haber göndererek aşağı inmesini emretti. Şimdi, böylesine buyurgan bir şekilde çağrıldığı için, bu çağrıya uymaktansa şansını savaşta denemeye meyilliydi. Ancak, kalabalığın büyük bir korku içinde olduğunu gördü ve arkadaşları ona Romalıların gücünün ne kadar büyük ve karşı konulamaz olduğunu düşünmesini öğütlediler; Böylece onların tavsiyesine uyarak Pompey'in yanına gitti; hükümeti ele geçirmedeki haklılığını ve kendisini uzun uzun savunduktan sonra kaleye geri döndü.

Kardeşi onu tekrar [davasını savunması için] çağırdığında, aşağı indi, davanın adaletinden bahsetti ve sonra hiçbir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Machine Translated by Google

Pompey'den gelen bir engel yüzünden umut ve korku arasında kalmıştı. Aşağı indiğinde amacı Pompey'i ikna ederek yönetimi tamamen kendisine bırakmasını sağlamaktı; kaleye çıktığında ise kendini çok alçaltmış görünmemek içindi. Ancak Pompey ona müstahkem yerlerini teslim etmesini emretti ve valilerinin her birine bunları teslim etmeleri için mektup yazmasını zorladı; çünkü valilere, Pompey'in kendi el yazısıyla yazılmış olanlar dışında hiçbir mektuba itaat etmemeleri emredilmişti. Buna göre emredileni yaptı; ancak yine de yapılanlara kızgındı ve Kudüs'e çekilerek Pompey ile savaşmaya hazırlandı.

6. Fakat Pompey ona [kuşatma için] herhangi bir hazırlık yapması için zaman vermedi, peşinden gitti; ayrıca Eriha hakkında bilgi aldığı Mithridates'in ölümü nedeniyle girişiminde acele etmek zorunda kaldı. İşte burası, çok sayıda hurma ağacının (7) yanı sıra balsam ağacının da bulunduğu, Yahudiye'nin en verimli ülkesidir; bunların filizlerini keskin taşlarla keserler ve kesiklerden gözyaşı gibi damlayan özsuyunu toplarlar. Böylece Pompey bir gece orada kamp kurdu ve ertesi sabah Kudüs'e doğru aceleyle yola çıktı; fakat Aristobulus onun yaklaşmasından o kadar korkmuştu ki, yalvararak onu karşılamaya geldi. Ayrıca ona para sözü verdi ve hem kendisini hem de şehri onun emrine teslim edeceğini söyledi, böylece Pompey'in öfkesini yatıştırdı. Yine de anlaştığı şartlardan hiçbirini yerine getirmedi; Aristobulus'un partisi, söz verdiği parayı almak üzere gönderilen Gabinius'un şehre girmesine bile izin vermedi.

BÖLÜM 7.

Pompey'in Kudüs şehrini kendisine nasıl teslim ettiğini ama tapınağı nasıl zorla ele geçirdiğini; Kutsal Mekân'a nasıl girdiğini; ve Yahudiye'deki diğer başarılarını anlatıyoruz.

1. Bu muameleye Pompey çok kızdı ve Aristobulus'u gözaltına aldı. Şehre geldiğinde, saldırısını nerede yapabileceğini araştırdı; çünkü surların çok sağlam olduğunu, onları aşmanın zor olacağını ve surların önündeki vadinin korkunç olduğunu ve o vadinin içinde bulunan tapınağın da surlarla çevrili olduğunu gördü.

Machine Translated by Google

Çok sağlam bir duvarla çevriliydi; öyle ki, şehir ele geçirilse bile, o tapınak düşmanın geri çekilebileceği ikinci bir sığınak olurdu.

2. Bu konu üzerinde uzun süre düşünülürken, şehir halkı arasında bir isyan çıktı; Aristobulus'un tarafı savaşmaya ve krallarını özgür bırakmaya hazırdı, Hyrcanus'un tarafı ise Pompey'e kapıları açmaktan yanaydı; ve korkulan halk, Roma askerlerinin mükemmel düzenini görünce, bu sonuncuların çok kalabalık bir grup olduğunu düşündü. Böylece Aristobulus'un tarafı yenildi ve tapınağa çekilerek, tapınak ile şehir arasındaki bağlantıyı kesip, onları birbirine bağlayan köprüyü yıktılar ve sonuna kadar direnmeye hazırlandılar; ancak diğerleri Romalıları şehre kabul edip sarayı ona teslim ettikleri için, Pompey, tapınağa kaçanlardan hiçbirini uzlaşmaya ikna edemediği için, büyük subaylarından Piso'yu bir orduyla saraya gönderdi ve Piso şehirde bir garnizon kurdu; Ardından, Hyrcanus'un tarafının onlara hem tavsiye hem de yardım sağlamaya çok hazır olduğunu varsayarak, etraflarındaki her şeyi saldırılarını destekleyecek şekilde düzenledi.

3. Fakat Pompey, tapınağın kuzey tarafındaki hendeği ve tüm vadiyi kendisi doldurdu; ordunun kendisi bu amaç için gerekli malzemeleri taşımak zorunda kaldı. Gerçekten de, vadinin muazzam derinliği nedeniyle, özellikle Yahudilerin üstün konumlarından onları püskürtmek için mümkün olan her yolu kullandıkları göz önüne alındığında, bu vadiyi doldurmak zor bir işti; Romalılar çabalarında başarılı olamazlardı, eğer Pompey Yahudilerin dini nedenlerle her türlü işten uzak durdukları yedinci günleri dikkate alıp toprak setini yükseltmeseydi ve askerlerini o günlerde savaşmaktan alıkoymasaydı; çünkü Yahudiler sadece Şabat günlerinde savunma amaçlı hareket ederlerdi.

Fakat Pompey vadiyi doldurur doldurmaz, kıyıya yüksek kuleler dikti ve Tyre'den getirdikleri makineleri surların yakınına getirip yıkmaya çalıştı; taş atanlar da üzerlerinde duranları savuşturup uzaklaştırdılar; ancak şehrin bu tarafındaki kuleler çok büyük bir direnç gösterdi ve hem büyüklükleri hem de ihtişamlarıyla gerçekten olağanüstüydüler.

Machine Translated by Google

4. İşte burada, Romalıların çektiği birçok zorluğa rağmen, Pompey Yahudilerin metanetinin diğer örneklerine hayran kalmakla kalmadı, özellikle de her yandan ok yağmuruna tutulduklarında bile dini ibadetlerini hiç aksatmamalarına hayran kaldı; çünkü şehir tam bir barış içindeymiş gibi, günlük kurbanlarını ve arınmalarını ve dini ibadetlerinin her dalını Tanrı'ya en büyük titizlikle yerine getirmeye devam ettiler. Hatta tapınak ele geçirildiğinde ve her gün sunağın etrafında öldürüldüklerinde bile, kanunlarında belirtilen ilahi ibadetlerini bırakmadılar; çünkü Romalılar kuşatmanın üçüncü ayında bile büyük zorlukla kulelerden birini yıkıp tapınağa girebildiler.

Surları aşmaya ilk cesaret eden kişi Sylla'nın oğlu Faustus Cornelius idi; ondan sonra da iki yüzbaşı, Furius ve Fabius geldi; ve bunların her birinin arkasında kendi kohortu vardı; bu kohortlar Yahudileri her taraftan kuşatıp öldürdüler; bazıları tapınağa sığınmak için kaçarken, bazıları da bir süre kendi savunmaları için savaşırken öldürüldüler.

5. Ve rahiplerin birçoğu, düşmanlarının ellerinde kılıçlarla kendilerine saldırdığını gördükleri halde, hiçbir rahatsızlık duymadan ibadetlerine devam ettiler ve içki sunularını sunarken ve tütsü yakarken öldürüldüler; çünkü ibadet görevlerini kendi güvenliklerinden önce tuttular. Çoğu kendi yurttaşları, karşıt hizip mensupları tarafından öldürüldü ve sayısız insan uçurumdan aşağı atladı; hatta bazıları, içinde bulundukları aşılmaz zorluklar karşısında o kadar şaşkına döndüler ki, surlara yakın binaları ateşe verdiler ve onlarla birlikte yandılar. Yahudilerden on iki bin kişi öldürüldü; Romalılardan ise çok azı öldürüldü, daha büyük bir kısmı ise yaralandı.

6. Fakat o sırada içinde bulundukları felaketler arasında, ulusu en çok etkileyen şey, daha önce kimsenin görmediği kutsal yerlerinin yabancılara açılmasıydı; çünkü Pompey ve çevresindekiler, başrahibin dışında kimsenin girmesinin caiz olmadığı tapınağa (8) girdiler ve orada bulunanları, lambalarıyla birlikte şamdanı, masayı, dökme kaplarını ve buhurdanlıkları, hepsi tamamen altından yapılmış olanları ve ayrıca büyük miktarda

Machine Translated by Google

İki bin talent kutsal parayla birlikte baharatlar bir araya yığılmıştı. Ancak o paraya ya da orada bulunan başka hiçbir şeye dokunmadı; tapınağı ele geçirdikten hemen ertesi gün, tapınağın etrafındaki hizmetkarlara onu temizlemelerini ve alışılmış kurbanlarını sunmalarını emretti. Dahası, kuşatma sırasında sadece diğer konularda büyük bir istek göstermekle kalmayıp, aynı zamanda ülkedeki kalabalığın Aristobulus için savaşmasını engellemenin de aracı olduğu için Hyrcanus'u baş rahip yaptı; bu sayede iyi bir general gibi davrandı ve halkı korkudan çok iyilikseverlikle kendisine yakınlaştırdı. Esirler arasında Aristobulus'un kayınpederi, yani amcası da vardı; bu yüzden en suçlu olanları dekolteyle cezalandırdı; Fakat Faustus'u ve onunla birlikte cesurca savaşanları görkemli hediyelerle ödüllendirdi ve ülkeye ve Kudüs'ün kendisine vergi koydu.

7. Ayrıca, daha önce ele geçirdikleri ve Celesurya'ya ait olan tüm şehirleri ulustan geri aldı ve onları o sırada orada Roma başkanı olarak atanmış olan kişiye tabi kıldı; ve Yahudiye'yi kendi sınırları içine indirdi. Ayrıca, Gadara'lı ve kendi azatlılarından biri olan Demetrius'u memnun etmek için Yahudiler tarafından yıkılmış olan Gadara'yı (9) yeniden inşa etti . Ayrıca, ülkenin ortasında bulunan ve daha önce yıkmadıkları diğer şehirleri de onların egemenliğinden kurtardı; Hippos, Scythopolis, Pella, Samaria ve Marissa; bunlara ek olarak Aşdod, Jamnia ve Arethusa; Aynı şekilde, Gazze, Yafa ve Dora gibi deniz kıyısındaki şehirlerle ve eskiden Stratos Kulesi olarak bilinen, ancak daha sonra Kral Herod tarafından en görkemli yapılarla yeniden inşa edilip adı Sezariye olarak değiştirilen şehirle de ilgilendi. Bunların hepsini kendi vatandaşlarına iade etti ve Suriye eyaletinin yönetimine verdi; bu eyaleti, Yahudiye ve Mısır ile Fırat'a kadar olan ülkelerle birlikte, vali olarak Scaurus'a verdi ve ona destek olması için iki lejyon verdi; kendisi ise Aristobulus ve çocuklarını esir olarak yanına alarak, Kilikya'dan geçerek Roma'ya gitmek için olabildiğince hızlı hareket etti. İki kızı ve iki oğlu vardı; oğullarından biri olan İskender, giderken kaçtı; ancak küçük oğlu Antigonus, kız kardeşleriyle birlikte Roma'ya götürüldü.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 8.

Pompey'den kaçan Aristobulus'un oğlu İskender, Hyrcanus'a karşı bir sefer düzenler; ancak Gabinius tarafından yenilince kaleleri ona teslim eder. Bundan sonra Aristobulus Roma'dan kaçar ve bir ordu toplar; ancak Romalılar tarafından yenilince Roma'ya geri getirilir; Gabinius, Crassus ve Cassius ile ilgili diğer olaylar da anlatılır.

1. Bu arada Scaurus, Arabistan'a bir sefer düzenledi, ancak Petra civarındaki yerlerin zorluğu nedeniyle durduruldu. Bununla birlikte, Pella civarındaki ülkeyi harap etti, ancak orada bile büyük zorluklar çekti; çünkü ordusu kıtlıkla boğuşuyordu. Bu ihtiyacı karşılamak için Hyrcanus ona yardımda bulundu ve Antipater aracılığıyla ona erzak gönderdi; Scaurus ayrıca, kendisiyle yakından tanışan biri olan Antipater'i Aretas'a göndererek, barışını satın almak için ona para ödemesi için ikna etmeye çalıştı. Arabistan kralı teklifi kabul etti ve ona üç yüz talent verdi; bunun üzerine Scaurus ordusunu Arabistan'dan çekti (10)

2. Fakat Pompey'den kaçan Aristobulus'un oğlu İskender'e gelince, bir süre içinde hatırı sayılır bir ordu topladı, Hyrcanus'a ağır bir saldırı düzenledi, Yahudiye'yi işgal etti ve onu kısa sürede alt etmeye yaklaştı; hatta Kudüs'e kadar gelmiş ve Pompey tarafından yıkılan surları yeniden inşa etmeye kalkışmıştı, ta ki Scaurus'un yerine Suriye'ye gönderilen Gabinius, diğer birçok konuda olduğu gibi İskender'e karşı bir sefer düzenleyerek cesaretini gösterene kadar; Gabinius, kendisine saldıracağından korktuğu için on bin silahlı piyade ve bin beş yüz süvariden oluşan büyük bir ordu topladı. Ayrıca uygun yerlerin etrafına surlar inşa etti; Arabistan dağlarında bulunan İskenderiye, Hyrcanium ve Machorus'un etrafına.

3. Ancak Gabinius, kendisinden önce Marcus Antonius'u gönderdi ve tüm ordusuyla birlikte onu takip etti; Antipater'in yanında bulunan seçkin bir asker birliği ve Malichus ile Pitholaus komutasındaki bir başka Yahudi birliği hariç, bunlar Antipater'in yanında bulunan komutanlara katıldılar.

Machine Translated by Google

Marcus Antonius ile birlikte İskender'le karşılaştı; kısa süre sonra Oabinius da ana ordusuyla ona katıldı; ve İskender, düşman kuvvetlerinin birleşmesiyle oluşan saldırıya dayanamayacak duruma gelince geri çekildi. Ancak Kudüs'e yaklaştığında savaşmak zorunda kaldı ve savaşta altı bin adamını kaybetti; bunların üç bini öldü, üç bini ise diri diri esir alındı; böylece geri kalanlarla birlikte İskenderiye'ye kaçtı.

4. Gabinius İskenderiye'ye geldiğinde, orada çok sayıda kişinin kamp kurduğunu görünce, geçmişteki suçlarından dolayı affedilme sözü vererek, çatışma çıkmadan önce onları kendi tarafına çekmeye çalıştı; fakat uzlaşma şartlarını kabul etmeyince, birçoğunu öldürdü ve birçoğunu da kaleye hapsetti.

Liderleri Marcus Antonius bu savaşta kendini gösterdi; her zaman büyük cesaret gösteren Antonius, bu cesaretini hiçbir zaman bu kadar açıkça sergilememişti. Ancak Gabinius, kaleyi ele geçirmek için kuvvetlerini bırakarak kendisi gitti ve yıkılmamış şehirleri yeniden kurdu, yıkılanları ise yeniden inşa etti. Buna göre, onun talimatlarıyla şu şehirler yeniden kuruldu: Scythopolis, Samaria, Anthedon, Apollonia, Jamnia, Raphia, Mariassa, Adoreus, Gamala, Ashdod ve daha birçokları; çok sayıda insan da bu şehirlerin her birine akın ederek yerleşti.

5. Gabinius bu şehirlerin işini hallettikten sonra İskenderiye'ye döndü ve kuşatmayı sürdürdü. İskender yönetimi ele geçirme umudunu yitirince, ona elçiler gönderdi ve kendisine karşı işlediği suçlardan dolayı özür diledi; daha sonra İskenderiye'yi de eline verdiği Hyrcanium ve Macherus kalelerini de ona teslim etti. Gabinius, İskender'in annesinin iknasıyla, ikinci bir savaşta insanların barınma yeri olmamaları için bu kalelerin hepsini yıktı. Annesi, Roma'da esir olan kocası ve diğer çocukları için duyduğu endişeden dolayı Gabinius'u yatıştırmak için oradaydı.

Bundan sonra Gabinius, Hyrcanus'u Kudüs'e getirdi ve tapınağın bakımını ona emanet etti; ancak diğer siyasi yönetimi aristokrasiye bıraktı. Ayrıca tüm ulusu beş bölgeye ayırdı; bir bölümünü Kudüs'e, bir bölümünü Gadara'ya, bir bölümünü Amathus'a, dördüncüsünü Jericho'ya ve beşinci bölümü de başka bir yere tahsis etti.

Machine Translated by Google

Celile'de bulunan Sepphoris şehri. Böylece halk, monarşik yönetimden kurtuldukları için mutlu oldu ve bundan sonra tamamen aristokrasi tarafından yönetileceklerdi.

6. Ancak Aristobulus yeni karışıklıklara başka bir zemin sağladı.
Roma'dan kaçtı ve eskiden kendisine sevgi beslemiş olan, değişim isteyen birçok Yahudiyi tekrar bir araya getirdi; ve öncelikle İskenderiye'yi ele geçirdiğinde, etrafına bir sur inşa etmeye çalıştı; ancak Gabinius, Siscuria, Antonius ve Servilius komutasında ona karşı bir ordu gönderir göndermez, bunun farkına vardı ve Macherus'a geri çekildi. Ve işe yaramayan kalabalığa gelince, onları dağıttı ve sadece silahlı olanlarla ilerledi; sayıları sekiz bine ulaştı ve aralarında Kudüs'te teğmen olan, ancak bin adamıyla Aristobulus'a firar eden Pitholaus da vardı; böylece Romalılar onu takip etti ve savaş çıktığında, Aristobulus'un tarafı uzun süre cesurca savaştı; Ancak sonunda Romalılar tarafından alt edildiler ve beş bin kişi öldü, yaklaşık iki bin kişi de küçük bir tepeye kaçtı. Aristobulus'la kalan bin kişi ise Roma ordusunu yarıp geçerek Macherus'a doğru ilerledi. Kral ilk geceyi bu harabelerde geçirdikten sonra, savaşın bir süreliğine durması halinde yeni bir ordu kurmayı umuyordu; bu nedenle, kaleyi, her ne kadar yetersiz bir şekilde olsa da, tahkim etti. Ancak Romalılar ona saldırdığında, iki gün boyunca gücünün ötesinde direndi ve sonra yakalanarak, Roma'dan onunla birlikte kaçan oğlu Antigonus ile birlikte Gabinius'a esir olarak getirildi; Gabinius'tan da tekrar Roma'ya götürüldü. Bu nedenle senato onu hapse attı, ancak çocuklarını Yahudiye'ye geri gönderdi, çünkü Gabinius onlara mektuplarla Aristobulus'un annesine kaleleri kendisine teslim etmesi karşılığında bunu yapacağına dair söz verdiğini bildirmişti.

7. Ancak Gabinius Partlara karşı savaşa giderken, Fırat'tan dönüşünde Mısır'a geri getirdiği Ptolemy tarafından engellendi. Bu sefer için gerekli her şeyi sağlamak üzere Hyrcanus ve Antipater'den yararlandı; Antipater ona para, silah, tahıl ve yardımcı birlikler sağladı; ayrıca orada bulunan ve Pelusium'daki yolları koruyan Yahudileri de ikna ederek geçmelerine izin vermelerini sağladı. Ancak Gabinius'un yokluğunda Suriye'nin diğer kısmı da tehlike altındaydı.

Machine Translated by Google

Harekete geçen Aristobulus'un oğlu İskender, Yahudileri tekrar isyana kışkırttı. Bunun üzerine çok büyük bir ordu topladı ve ülkedeki tüm Romalıları öldürmeye başladı; bunun üzerine Gabinius korktu (çünkü Mısır'dan çoktan dönmüştü ve bu kargaşalar yüzünden hızla geri dönmek zorunda kalmıştı) ve isyancıların bir kısmını sakinleştirmeyi başaran Antipater'i gönderdi. Ancak otuz bin kişi hala İskender'in yanındaydı ve İskender de savaşmaya can atıyordu; bu nedenle Gabinius savaşa çıktı ve Yahudiler onunla karşılaştı; Tabor Dağı yakınlarında yapılan savaşta on bin Yahudi öldürüldü ve geri kalan kalabalık dağılıp kaçtı. Böylece Gabinius Kudüs'e geldi ve Antipater'in istediği gibi yönetimi kurdu; Oradan ilerleyip Nabateanlarla savaştı ve onları yendi; Parthin'den kaçan Mithridates ve Orsanes'i ise özel olarak geri gönderdi, ancak askerler arasında kaçtıklarını duyurdu.

8. Bu arada, Gabinius'un yerine Suriye'ye Crassus geldi. Partlara karşı düzenleyeceği sefer için gerekli malzemeleri temin etmek amacıyla Kudüs tapınağına ait altınların geri kalanını da aldı. Pompey'in dokunmadığı iki bin talenti de aldı; ancak Fırat'ı geçtikten sonra kendisi ve ordusu öldü; bu konular hakkında daha ayrıntılı konuşmak için şimdi uygun bir zaman değil.

9. Fakat Cassius, Crassus'tan sonra, Suriye'ye girmek için ilerleyen Partları durdurdu. Cassius o eyalete kaçmış ve orayı ele geçirdikten sonra aceleyle Yahudiye'ye doğru ilerlemişti; Taricheae'yi ele geçirdikten sonra otuz bin Yahudiyi köle olarak götürdü. Ayrıca Aristobulus'un isyankar takipçilerini destekleyen Pitholaus'u da öldürdü; bunu yapmasını ona Antipater tavsiye etmişti. Antipater, Arabisus'lar arasında önde gelen bir aileden olan Cypros adında bir kadınla evlendi ve ondan Phasaelus ve daha sonra kral olan Herod'un yanı sıra Joseph ve Pheroras adında dört oğlu oldu; ayrıca Salome adında bir kızı da vardı. Her yerde güçlü kişiler arasında, onlara yaptığı iyilikler ve misafirperver tavırlarıyla dostlar edindi; Böylece, akrabasıyla evlenerek Arabistan kralıyla en büyük dostluğu kurdu; öyle ki, Aristobulus'la savaşa girdiğinde, adamlarını gönderip ona emanet etti.

Machine Translated by Google

Yanında çocukları da vardı. Cassius, İskender'i uzlaşmaya ve sessiz kalmaya zorladıktan sonra, Partların tekrar geçmesini engellemek için Fırat'a geri döndü; bu konuda başka bir yerde konuşacağız. (11)

BÖLÜM 9.

Aristobulus, Pompey'in dostları tarafından kaçırılır, oğlu İskender de Scipio tarafından kaçırılır. Antipater, Pompey'in ölümünden sonra Sezar ile dostluk kurar; ayrıca o savaşta büyük işler başarır ve Mithridates'e yardım eder.

1. Pompey ve senatonun İyon Denizi'nin ötesine kaçmasının ardından Sezar, Roma'yı ve imparatorluğu kendi egemenliği altına aldı ve Aristobulus'u zincirlerinden kurtardı. Ayrıca ona iki lejyon verdi ve Suriye'yi ve Yahudiye'ye bitişik bölgeleri kolayca fethetmeyi umarak onu aceleyle Suriye'ye gönderdi. Ancak kıskançlık, Aristobulus'un aceleciliğinin ve Sezar'ın umutlarının gerçekleşmesini engelledi; çünkü Pompey'in adamları tarafından zehirlenerek öldürüldü; ve uzun bir süre kendi ülkesinde bile gömülmedi; cesedi bal içinde muhafaza edilerek, kraliyet mezarlarına gömülmek üzere Antonius tarafından Yahudilere gönderilene kadar [yer üstünde] kaldı.

2. Oğlu İskender de Antakya'da Scipio tarafından idam edildi; bu, Pompey'in emriyle ve Romalılara yaptığı kötülükler nedeniyle mahkemesinde hakkında açılan bir dava sonucu oldu. Ancak o zamanlar Libanus'un yönetimindeki Kalkis'in hükümdarı olan Menneus'un oğlu Ptolemy, kardeşlerini yanına almak için oğlu Filipi'yi Askalon'a gönderdi. Filipi, Antigonus'u ve kız kardeşlerini Aristobulus'un karısından alıp babasının yanına getirdi; küçük kızına aşık olup onunla evlendi ve daha sonra babası tarafından onun yüzünden öldürüldü; çünkü Ptolemy, oğlunu öldürdükten sonra Alexandra adındaki kızla evlendi; bu evlilik nedeniyle kız kardeşine daha çok özen gösterdi.

3. Pompey öldükten sonra Antipater taraf değiştirdi ve Sezar ile dostluk kurdu. Bergama'lı Mithridates ile birlikte...

Machine Translated by Google

Mısır'a karşı önderlik ettiği kuvvetler Pelusium çevresindeki yollardan dışlandı ve Asealon'da kalmaya zorlandı. Bunun üzerine, aralarında yaşadığı Arapları kendisine yardım etmeye ikna etti ve üç bin silahlı adamın başında bizzat Mısır'ın yanına geldi. Ayrıca Suriye'deki güçlü adamları, Lübnan sakinlerini, Ptolemy'yi, Jamblicus'u ve bir diğer Ptolemy'yi de kendisine yardım etmeye teşvik etti; bu sayede o ülkenin şehirleri bu savaşa kolayca katıldı; öyle ki Mithridates, Antipater'den aldığı ek güce güvenerek Pelusium'a doğru ilerlemeye cesaret etti; ve şehir ona geçiş izni vermeyince şehri kuşattı; bu saldırıda Antipater özellikle dikkat çekti, çünkü karşısındaki surların bir kısmını yıktı ve etrafındaki adamlarla birlikte şehre ilk giren o oldu.

4. Böylece Pelusium ele geçirildi. Ancak ilerlemeye devam ederken, Onias ülkesi denilen bölgede yaşayan Mısırlı Yahudiler onları durdurdu. Bunun üzerine Antipater, onları durdurmamaları konusunda ikna etmekle kalmadı, aynı zamanda orduları için erzak sağlamalarını da sağladı; bu nedenle Memphis civarındaki halk bile onlarla savaşmak yerine kendi isteğiyle Mithridates'e katıldı. Bunun üzerine Mithridates Delta'yı dolanarak Yahudilerin Kampı denilen bir yerde Mısırlıların geri kalanıyla savaştı; hatta sağ kanadıyla birlikte savaşta tehlike altındayken, Antipater geri dönerek nehir kıyısından ona doğru geldi; çünkü sol kanadı yönetirken kendisine karşı çıkanları yenmişti. Bu başarının ardından Mithridates'i kovalayanlara saldırdı ve birçoğunu öldürdü, geri kalanları da o kadar uzağa kadar kovaladı ki kamplarını ele geçirdi; kendi adamlarından seksenden fazla kayıp vermedi; Mithridates ise kendisini kovalayanlar sırasında yaklaşık sekiz yüz kayıp vermişti. Kendisi de beklenmedik bir şekilde kurtarıldı ve Antipater'in büyük işlerine dair Sezar'a kusursuz bir tanık oldu.

5. Bunun üzerine Sezar, Antipater'i kendisi için başka tehlikeli girişimlerde bulunmaya teşvik etti ve ona büyük övgüler ve ödül umutları verdi. Tüm bu girişimlerde kendini birçok tehlikeye atmaktan çekinmedi ve son derece cesur bir savaşçı oldu; cesaretinin göstergesi olarak vücudunun hemen her yerinde birçok yara aldı. Sezar Mısır işlerini hallettikten ve tekrar Suriye'ye dönerken,

Machine Translated by Google

Ona Roma vatandaşlığı ayrıcalığını ve vergilerden muafiyeti verdi ve ona bahşettiği onur ve dostluk nişanlarıyla onu hayranlık uyandıran bir kişi haline getirdi. Bu nedenle Hyrcanus'u baş rahip olarak da onayladı.

BÖLÜM 10.

Sezar, Antipater'i Yahudiye valisi olarak atar; Antipater da Fasaelus'u Kudüs valisi, Herod'u da Celile valisi olarak atar; Herod bir süre sonra [Sanhedri'nin huzurunda] kendini savunmaya çağrılır ve beraat eder.

SEXTUS CAESAR, BASSUS TARAFINDAN HAİNCE ÖLDÜRÜLÜR VE YERİNE MARCUS GEÇER.

1. Tam bu sıralarda Aristobulus'un oğlu Antigonus, Sezar'ın huzuruna geldi ve şaşırtıcı bir şekilde Antipater'in daha da yükselmesine vesile oldu; zira babasının Pompey ile olan kavgaları yüzünden zehirlenmiş gibi görünmesinden yakınması ve Scipio'nun kardeşine karşı barbarca davranışlarından şikayet etmesi gerekirken, merhamet dilerken kıskançlık dolu duygulara kapılmamalıydı; bunların yanı sıra Sezar'ın huzuruna çıktı ve Hyrcanus ile Antipater'i, kendisini ve kardeşlerini vatanlarından tamamen kovdukları ve birçok durumda uluslarına karşı haksız ve aşırı davrandıkları için suçladı; ve Mısır'a gönderdikleri yardımın da kendisine iyi niyetle değil, önceki kavgalardan duydukları korku ve [düşmanı] Pompey ile olan dostlukları için af dilemek amacıyla yapıldığını söyledi.

2. Bunun üzerine Antipater elbiselerini fırlattı, aldığı sayısız yarayı gösterdi ve Sezar'a olan iyi niyetine gelince, bir şey söylemesine gerek olmadığını, çünkü bedeninin yüksek sesle feryat ettiğini, kendisinin ise hiçbir şey söylemediğini belirtti. Antigonus'un, kendisi Romalılara düşman ve kaçak birinin oğlu olup, babasından miras aldığı gibi fitne ve isyanlara meyilli olduğu halde, Roma valisinin önünde başkalarını suçlamaya ve kendisi için bazı avantajlar elde etmeye kalkışmasına hayret ettiğini söyledi.

Machine Translated by Google

Yaşamasına izin verildiği için memnun olmalıydı; çünkü kamu işlerini yönetme arzusunun nedeni, buna ihtiyaç duymasından ziyade, eğer bunu elde edebilirse Yahudiler arasında bir isyan çıkarabileceği ve Romalılardan elde edeceği kazanımları kendisine verenlerin zararına kullanabileceği düşüncesiydi.

3. Sezar bunu duyunca, Hyrcanus'u baş rahipliğe en layık kişi ilan etti ve Antipater'e dilediği yetkiyi seçme izni verdi; ancak bu makamın belirlenmesini, ona bu makamı bahşeden kişiye bıraktı; böylece tüm Yahudiye'nin valisi olarak atandı ve ayrıca (12) ülkesinin yıkılmış olan surlarını yeniden inşa etme izni aldı. Sezar, bu onursal bağışların kendi adaletinin ve Antipater'in erdeminin göstergesi olarak orada durması için Capitol'e kazınmasını emretti.

4. Ancak Antipater, Sezar'ı Suriye'den çıkardıktan hemen sonra Yahudiye'ye döndü ve yaptığı ilk şey, Pompey'in yıktığı kendi ülkesinin [Kudüs] surlarını yeniden inşa etmek oldu; sonra da ülkeyi dolaşarak oradaki kargaşaları yatıştırdı; burada herkese kısmen tehdit etti, kısmen de öğüt verdi ve Hyrcanus'a boyun eğdikleri takdirde mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşayacaklarını, sahip olduklarının tadını çıkaracaklarını ve evrensel bir barış ve huzur içinde olacaklarını söyledi; ancak kendilerine kazanç sağlamak için yeni sorunlar çıkaran soğuk umutlu kişilere kulak verirlerse, o zaman Hyrcanus'un valileri yerine efendileri olduğunu, Hyrcanus'un kral yerine tiran olduğunu ve hem Romalıların hem de Sezar'ın yöneticileri yerine düşmanları olduğunu göreceklerini söyledi; çünkü Romalılar, kendilerinin vali yaptıkları Hyrcanus'un görevden alınmasına izin vermeyeceklerdi. Ve bunu söylerken aynı zamanda ülkenin işlerini kendisi halletti, çünkü Hyrcanus'un pasif olduğunu ve krallığın işlerini yönetmeye uygun olmadığını gördü. Bu yüzden en büyük oğlu Phasaelus'u Kudüs'ün ve çevresindeki bölgelerin valisi olarak atadı; ayrıca çok genç olan diğer oğlu Herod'u da (13) aynı yetkiyle Celile'ye gönderdi.

5. Hirodes aktif bir adamdı ve kısa sürede aktif ruhunu besleyecek uygun malzemeler buldu. Bu nedenle, soyguncuların başı Hezekiyas'ın Suriye'nin komşu bölgelerini büyük bir çeteyle işgal ettiğini gördü.

Machine Translated by Google

Adamlardan birini yakalayıp öldürdü, onunla birlikte birçok soyguncuyu daha öldürdü; bu kahramanlık Suriyeliler için özellikle sevindiriciydi, öyle ki hem köylerde hem de şehirlerde Herod'un övüldüğü ilahiler söylendi, çünkü bu sayede Suriye halkı huzur bulmuş ve mallarını korumuştu; bu vesileyle, büyük Sezar'ın akrabası ve Suriye başkanı olan Sextus Caesar ile tanıştı. Onun şanlı eylemlerine duyulan haklı bir hayranlık, Phasaelus'u da onu taklit etmeye teşvik etti.
Buna göre, şehrin işlerini kendi yönetimiyle yürüterek Kudüs halkının iyi niyetini kazandı ve gücünü hiçbir şekilde tatsız bir biçimde kötüye kullanmadı; bu nedenle millet Antipater'e yalnızca bir krala gösterilmesi gereken saygıyı gösterdi ve ona gösterdikleri onur, mutlak bir hükümdara gösterilmesi gereken onurla eşdeğerdi; yine de Hyrcanus'a olan iyi niyetinden ve sadakatinden hiçbir şekilde ödün vermedi.

6. Ancak, böylesine refah içinde kıskançlıktan kaçması imkansızdı; çünkü bu gençlerin şöhreti, Hyrcanus'u bile özel olarak etkilemişti, ancak bunu kimseye söylememişti; ama onu esas olarak üzen şey, Herod'un büyük işleri ve birçok habercinin birbiri ardına gelip, tüm girişimlerinde elde ettiği büyük itibarı kendisine bildirmesiydi. Kraliyet sarayında da ona karşı kıskançlığını körükleyen birçok kişi vardı; yani, gençlerin veya Antipater'in basireti yüzünden planları engellenenler. Bu kişiler, kamu işlerini Antipater ve oğullarının yönetimine bırakarak, sadece kralın adını taşıdığını, hiçbir yetkisinin olmadığını söylüyorlardı; ve ona, kendi çıkarlarına aykırı krallar yetiştirmeye ne kadar süre daha devam edeceğini soruyorlardı; Çünkü artık yönetimlerini gizlemiyorlardı, aksine açıkça ulusun efendileri olmuşlardı ve onu yetkisinden uzaklaştırmışlardı; bu durum, Herod'un sözlü veya yazılı olarak hiçbir emir vermeden bu kadar çok insanı öldürmesiyle ortaya çıkmıştı ve bu, Yahudilerin kanununa aykırıydı; bu nedenle, eğer o bir kral değil de sıradan bir insan ise, yine de yargılanmalı ve hem ona hem de ülkesinin kanunlarına hesap vermelidir; zira bu kanunlar, bir kimsenin mahkum edilmeden öldürülmesine izin vermez.

7. Hyrcanus bu söylemlerden giderek daha çok sinirlendi ve sonunda dayanamayarak Herod'u yargılamaya çağırdı.

Machine Translated by Google

Buna göre, babasının tavsiyesi üzerine ve Celile işleri izin verir vermez, Celile'ye garnizonlar yerleştirdikten sonra Kudüs'e geldi; ancak, Hyrcanus'un yönetimini devirebilecek bir orduya sahipmiş gibi görünmemek için yeterli sayıda askerle geldi, aynı zamanda onu kıskananların hakaretlerine maruz bırakacak kadar da az sayıda asker getirmedi. Bununla birlikte, Sextus Caesar, genç adamın düşmanları tarafından yakalanıp cezalandırılmasından korkuyordu; bu yüzden Hyrcanus'a Herod'u kendisine yöneltilen ölüm cezası gerektiren suçlamadan aklaması için bazı kişiler gönderdi; Hyrcanus da Herod'u sevdiği için zaten öyle yapmaya meyilli olduğundan, onu akladı.

8. Ancak Herod, kralın rızası olmadan cezadan kurtulduğunu sanarak Şam'daki Sextus'un yanına çekildi ve tekrar çağırırsa ona itaat etmemek için her şeyi hazırladı; bunun üzerine kötü niyetli olanlar Hyrcanus'u kızdırdılar ve Herod'un öfkeyle uzaklaştığını ve ona savaş açmaya hazırlandığını söylediler; kral onların söylediklerine inandığı için ne yapacağını bilemedi, çünkü karşısındakinin kendisinden daha güçlü olduğunu gördü. Ve şimdi, Sextus Caesar tarafından Coelesyria ve Samaria'nın generali yapılan Herod, sadece halkın ona duyduğu iyi niyetten değil, kendi gücünden de dolayı korkutucu bir konumdaydı; öyle ki Hyrcanus son derece korkuya kapıldı ve ordusuyla kendisine karşı hemen harekete geçeceğini bekledi.

9. Yaptığı tahminde de yanılmamıştı; çünkü Herod, Hyrcanus'u halka açık bir mahkemede suçlamakla tehdit ettiği için ona duyduğu öfkeyle ordusunu topladı ve Hyrcanus'u krallığından indirmek için Kudüs'e götürdü; ve eğer babası ve kardeşi birlikte çıkıp öfkesinin gücünü kırmasaydı, bunu kısa sürede başarabilirdi. Bunu da, intikamını tehdit ve korkutmayla sınırlı tutması, kralı bağışlaması, kendisinin bu kadar güçlü bir konuma yükseldiği kralı esirgemesi, yargılanmasından dolayı o kadar öfkelenip beraat ettiği için şükretmeyi unutmaması, melankolik bir şey üzerinde o kadar uzun süre düşünmemesi ve kurtuluşuna şükretmemesi için onu uyararak yaptılar. Eğer Tanrı'nın savaşta başarının hakimi olduğunu düşünürsek, haksız bir dava, bir ordunun sağlayabileceği avantajdan daha fazla dezavantajlıdır; bu nedenle tamamen emin olmaması gerekir.

Machine Translated by Google

Kralına, destekçisine, sık sık iyilikseverliğine ve kendisine hiçbir zaman sert davranmamış birine karşı savaşmak zorunda kaldığı bir durumda başarı elde etmek, onun kötü danışmanlara kulak vermesinden ve bunun da sadece üzerine bir haksızlık gölgesi getirmesinden başka bir şey yapmamış olması gerçeğiyle sonuçlanabilirdi. Bu nedenle Herod bu argümanlardan etkilendi ve yaptıklarının gelecekteki umutları için yeterli olduğunu ve gücünü millete yeterince gösterdiğini düşündü.

10. Bu sırada Romalılar arasında Apamia'da bir karışıklık ve Cecilius Bassus'un Pompey'e olan iyi niyetinden dolayı haince Sextus Caesar'ı öldürmesiyle başlayan bir iç savaş çıktı; Bassus ayrıca ordularının kontrolünü de ele geçirdi; ancak Caesar'ın diğer komutanları, Caesar'ın öldürülmesinden dolayı Bassus'u cezalandırmak için tüm ordularıyla ona saldırdığında, Antipater de hem öldürülen Caesar hem de hayatta olan Caesar'ın dostları olması nedeniyle oğulları aracılığıyla onlara yardım gönderdi; ve bu savaş oldukça uzadıkça Marcus, Sextus'un yerine geçmek üzere İtalya'dan çıktı.

BÖLÜM 11.

HEROD TÜM SURİYE'NİN VALİSİ OLARAK ATANIR; MALICHUS ONDAN KORKAR VE ZEHİRLE ANTİPATER'I ÖLDÜRÜR; BUNUN ÜZERİNE ASKERLERİN TRİBÜNLERİ ONU ÖLDÜRMEK İÇİN BAŞARILI OLUR.

1. Bu sırada, Sezar'ın üç yıl yedi ay boyunca hükümeti elinde tuttuktan sonra Cassius ve Brutus tarafından ani ve haince öldürülmesi üzerine Romalılar arasında büyük bir savaş çıktı. (14)
Bu cinayetin ardından büyük bir kargaşa çıktı ve ileri gelenler birbirleriyle büyük ölçüde anlaşmazlığa düştüler; herkes kendi çıkarları için en büyük umudu taşıdığı tarafa yöneldi. Buna göre Cassius, Apamia'daki kuvvetleri karşılamak için Suriye'ye geldi; burada Bassus ve Marcus ile aralarında anlaşmazlık olan lejyonlar arasında uzlaşma sağladı; böylece Apamia kuşatmasını kaldırdı ve ordunun komutasını üstlendi.

Machine Translated by Google

Orduyu kurdu ve şehirlerden haraç toplamaya, paralarını kaldıramayacakları kadar yüksek miktarlara çıkarmaya başladı.

2. Bunun üzerine Herod, Yahudilerin yedi yüz talent getirmelerini emretti; Antipater, Cassius'un tehditlerinden korkarak, bu paranın toplanması işini oğulları ve tanıdıkları arasında paylaştırdı ve derhal yapılmasını istedi; aralarında kendisiyle düşman olan Malichus'tan da kendi payına düşeni yapmasını istedi ve bu zorunluluk onu bunu yapmaya mecbur etti. Herod, öncelikle Cassius'un öfkesini yatıştırmak için, Celile'den kendi payı olan yüz talenti getirdi; bu nedenle Cassius onun gözünde çok iyi bir konumdaydı; ve geri kalanları gecikmeden dolayı azarlayınca, şehirlerin kendilerine kızdı; bu yüzden Gophna ve Emmaus'u ve daha az önemli iki şehri daha köle yaptı; hatta Malichus'u, vergisini daha hızlı tahsil etmediği için öldürecekmiş gibi davrandı; Fakat Antipater bu adamın ve diğer şehirlerin yıkımını önledi ve hemen yüz talent getirerek Cassius'un gözüne girdi. (15)

3. Ancak Cassius gittikten sonra Malichus, Antipater'in kendisine yaptığı iyiliği unuttu ve onu kurtaran, kötü planlarına engel olan Antipater'i ortadan kaldırmak için aceleyle komplolar kurdu; fakat Antipater, adamın gücünden ve kurnazlığından o kadar korktu ki, hain planlarına karşı kendisini korumak için Ürdün'ün ötesine gidip bir ordu topladı; ancak Malichus komplosunda yakalandığında, küstahlığıyla Antipater'in oğullarını kandırdı, Kudüs'ün koruyucusu Phasaelus'u ve savaş silahlarından sorumlu Herod'u birçok bahane ve yeminle iyice kandırdı ve onları babasıyla barışmasını sağlamaya ikna etti. Böylece Antipater tarafından tekrar kurtarıldı; Antipater, Malichus'un yenilik girişimleri nedeniyle o zamanki Suriye başkanı Marcus'u Malichus'u öldürme kararından vazgeçirdi.

4. Cassius ve Brutus bir tarafta, genç Sezar [Augustus] ve Antonius diğer tarafta savaşırken, Cassius ve Marcus Suriye'den bir ordu topladılar; ve Herod'un gerekli malzemelerin sağlanmasında büyük bir payı olacağı düşünüldüğünden, onu tüm Suriye'nin valisi yaptılar ve ona piyade ve süvarilerden oluşan bir ordu verdiler. Cassius ayrıca ona,

Machine Translated by Google

Savaş bittikten sonra onu Yahudiye kralı yapacağını söylemişti. Ancak oğlunun gücü ve umutları, onun felaketine sebep oldu; çünkü Malichus bundan korkarak kralın kadeh taşıyıcılarından birine para verip Antipater'e zehirli bir içecek vermesini sağladı; böylece Antipater, Malichus'un kötülüğüne kurban oldu ve bir ziyafette öldü. Diğer yönlerden işlerin yönetiminde aktif bir adamdı ve yönetimi Hyrcanus'a geri kazandırıp onun elinde tutmayı başardı.

5. Ancak Malichus, Antipater'i zehirlemekle suçlandığında ve halk bu yüzden ona kızdığında, bunu reddetti ve halkı suçsuz olduğuna inandırdı. Ayrıca daha büyük bir gösteri yapmaya hazırlandı ve asker topladı; çünkü Herod'un sessiz kalacağını sanmıyordu, ki Herod babasının ölümünün intikamını almak için kısa süre sonra bir orduyla üzerine geldi; fakat kardeşi Phasaelus'un, halkın isyana düşmemesi için onu açıkça cezalandırmaması yönündeki tavsiyesini duyunca, Malichus'un özrünü kabul etti ve onu bu şüpheden arındırdığını iddia etti; ayrıca babası için görkemli bir cenaze töreni düzenledi.

6. Böylece Herod, o sırada karışıklık içinde olan Samarya'ya gitti ve şehri barışa kavuşturdu; daha sonra [Pentekost] bayramında silahlı adamlarıyla birlikte Kudüs'e döndü. Bunun üzerine, Malichus'un kınanmasından korktuğu için Hyrcanus, halkın kendilerini arındırdığı sırada yabancıların aralarına karışmasını yasakladı; ancak Herod bu bahaneyi ve bu emri vereni küçümsedi ve geceleyin içeri girdi. Bunun üzerine Malithus yanına geldi ve Antipater'in ölümüne ağıt yaktı; Herod da ona inandırdı [ağıtlarını gerçek kabul etti], ancak ona karşı öfkesini dizginlemekte çok zorlandı; yine de, Malichus'tan başka nedenlerle de nefret eden Cassius'a yazdığı mektuplarında babasının öldürülmesine ağıt yaktı. Cassius, babasının ölümünün intikamını ondan alması gerektiğini bildiren bir haber gönderdi ve gizlice emri altındaki tribünlere, Herod'un yapmayı planladığı haklı eylemde ona yardım etmeleri emrini verdi.

7. Cassius'un Laodicea'yı ele geçirmesi üzerine, her yerden güçlü adamlar ellerinde hediyeler ve taçlarla bir araya gelince, Herod bu zamanı Malichus'un cezalandırılması için ayırdı. Malichus bundan şüphelenip Sur'da bulunduğunda, oğlunu geri çekmeye karar verdi.

Machine Translated by Google

Tiryalılardan gizlice bilgi alan ve orada rehin tutulan bu kişi, Yahudiye'ye kaçmaya hazırlanırken, kaçma umudu onu daha büyük şeyler düşünmeye itti; çünkü Cassius Antony'ye karşı savaşla meşgulken, ulusu Romalılara karşı bir isyana kışkırtmayı ve Hyrcanus'u kolayca tahttan indirip tacı ele geçirmeyi umuyordu.

8. Fakat kader onun umutlarıyla alay etti; çünkü Herod onun bu kadar hevesli olduğu şeyi önceden gördü ve hem Hyrcanus'u hem de onu akşam yemeğine davet etti; ancak yanında duran baş hizmetkarlarından birini yanına çağırarak, sanki akşam yemeği için hazırlık yapacakmış gibi dışarı gönderdi, oysa gerçekte ona karşı kurulan komployu önceden haber vermek içindi; bunun üzerine Cassius'un kendilerine verdiği emirleri hatırladılar ve ellerinde kılıçlarıyla şehirden denize çıktılar, Malichus'u kuşattılar ve onu birçok yarayla öldürdüler. Bunun üzerine Hyrcanus hemen korktu, şaşkınlıktan bayıldı ve yere düştü; Malichus'u kimin öldürdüğünü sorduğunda zorlukla kendine geldi. Tribünlerden biri bunun Cassius'un emriyle yapıldığını söyleyince, "O halde," dedi, "Cassius hem bana hem de ülkeme komplo kuran birini ortadan kaldırarak beni ve ülkemi kurtardı." Kendi düşüncelerine göre mi konuştu, yoksa korkusu o kadar büyüktü ki bu eylemi övmek zorunda mı kaldı, bilinmiyor; ancak Herod bu yöntemle Malichus'u cezalandırdı.

BÖLÜM 12.

PHASAELUS, FELIX İÇİN ÇOK ZORDUR; HEROD DA ANTIGONUS'U ÇATIŞMADA YENDİ; VE YAHUDİLER HEM HEROD'U HEM DE PHASAELUS'U SUÇLADILAR AMA ANTONIUS ONLARI AKLATIR VE ONLARI TETRARCHS YAPTI.

1. Cassius Suriye'den ayrıldıktan sonra Kudüs'te başka bir isyan çıktı; Felix, Malichus'un ölümünün intikamını Herod'dan almak ve kardeşine saldırmak için bir orduyla Phasaelus'a saldırdı.
Herod o sırada Şam valisi Fabius'un yanındaydı ve kardeşine yardım etmeye giderken hastalandı;

Machine Translated by Google

Bu arada, Phasaelus tek başına Felix için çok sertti ve Hyrcanus'u hem Maliehus'a verdiği yardımdan dolayı hem de kaleleri ele geçirdiğinde Malichus'un kardeşini göz ardı ettiği için nankörlükle suçladı; çünkü kalelerin çoğunu, hatta en güçlüsü olan Masada'yı bile ele geçirmişti.

2. Ancak, Herod'un gücüne karşı hiçbir şey ona yetmedi; Herod, iyileşir iyileşmez diğer kaleleri tekrar ele geçirdi ve onu Masada'dan yalvaran bir konumda kovdu; ayrıca, üç müstahkem yeri ele geçirmişken, Tiryalıların tiranı Marion'u da Celile'den kovdu; ancak yakaladığı Tiryalılara gelince, hepsini sağ bıraktı; hatta bazılarına hediyeler verdi ve böylece onları gönderdi ve böylece şehirden kendisine iyi niyet, tiranın ise nefretini kazandı. Marion, gerçekten de tüm Suriye'ye tiranlar atayan Cassius'un tiranlık gücünü elde etmişti (16) ve Herod'a duyduğu nefretten dolayı, Aristobulus'un oğlu Antigonus'a ve esas olarak Antigonus'un para karşılığında yardımcısı yaptığı Fabius'a yardım etti ve iniş yaptığında onu kendi tarafına çekti; Fakat Antigonus'un akrabası olan Ptolemy, onun istediği her şeyi sağladı.

3. Herod, Yahudiye sokaklarında bunlarla savaştıktan sonra, savaşta galip geldi, Antigonus'u kovdu ve Kudüs'e döndü; yaptığı şanlı iş nedeniyle herkes tarafından sevildi; çünkü daha önce onu desteklemeyenler, Hyrcanus ailesinden biriyle evlenmesi nedeniyle ona katıldılar; çünkü daha önce kendi ülkesinden, soylu olmayan bir kadın olan Doris ile evlenmiş ve ondan Antipater'i dünyaya getirmişti; şimdi de Aristobulus'un oğlu İskender'in kızı ve Hyrcanus'un torunu Mariamne ile evlenerek kralın akrabası oldu.

4. Fakat Sezar ve Antonius, Filipi yakınlarında Cassius'u öldürdükten ve Sezar İtalya'ya, Antonius ise Asya'ya gittikten sonra, Antonius'a Bitinya'ya elçiler gönderen diğer şehirler arasında, Yahudilerin ileri gelenleri de gelip, Fasaelus ve Herod'u hükümeti zorla ellerinde tutmakla ve Hyrcanus'un sadece saygın bir isme sahip olmakla suçladılar. Herod bu suçlamaya cevap vermeye hazır görünüyordu; ve Antonius'a verdiği büyük miktardaki parayla onu dostu yaptıktan sonra, onu yanına getirdi.

Machine Translated by Google

Öyle bir mizaca sahipti ki, diğerlerinin kendisine karşı konuşmalarını duymadı; ve böylece o anda ayrıldılar.

5. Ancak bundan sonra, Antakya'daki Daphne'ye, zaten Kleopatra'ya kölelik derecesinde aşık olan Antony'nin yanına Yahudilerin önde gelen yüz adamı geldi; bu Yahudiler, hem itibar hem de hitabet bakımından en güçlü olanları öne çıkardılar ve kardeşleri suçladılar. (17) Fakat Messala onlara karşı çıktı ve kardeşleri savundu; Hyrcanus da onlarla olan akrabalığı nedeniyle onun yanında durdu. Antony her iki tarafı da dinledikten sonra Hyrcanus'a hangi tarafın yönetmeye daha uygun olduğunu sordu; Hyrcanus, Herod ve partisinin en uygun olduğunu söyledi. Antony bu cevaptan memnun oldu, çünkü daha önce babası Antipater tarafından Gabinius ile birlikte Yahudiye'ye girdiğinde misafirperver ve yardımsever bir şekilde karşılanmıştı; bu yüzden kardeşleri tetrark olarak atadı ve Yahudiye'nin yönetimini onlara emanet etti.

6. Fakat elçiler bu uygulamaya öfkelenince, Antonius onlardan on beşini yanına alıp tutukladı; onları da hemen öldürmeyi planlıyordu. Geri kalanları ise rezil bir şekilde kovdu. Bunun üzerine Kudüs'te daha da büyük bir kargaşa çıktı. Bunun üzerine, Antonius Kudüs'e doğru ilerlerken, o sırada ikamet ettiği Tire'ye bin elçi daha gönderdiler. Bu gürültü çıkaranların üzerine Antonius, Tire valisini göndererek yakalayabildiği herkesi cezalandırmasını ve tetrark olarak atadığı kişileri yönetime yerleştirmesini emretti.

7. Fakat bundan önce Herod ve Hyrcanus deniz kıyısına çıktılar ve bu elçilerden, pervasız çekişmeleriyle ne kendilerine ne de kendi ülkelerine savaş getirmemelerini rica ettiler; ve daha da küstahlaşınca, Antonius silahlı adamlar gönderdi ve birçoğunu öldürdü, daha da fazlasını yaraladı; öldürülenler Hyrcanus tarafından gömüldü, yaralılar da onun tarafından hekimlerin bakımına verildi; ancak kaçanlar da sakin kalmadılar, şehrin işlerini öyle bir düzensizliğe sürüklediler ki, Antonius kendi esirlerini de öldürdü.

BÖLÜM 13.

Machine Translated by Google

PARTİLER ANTIGONUS'U YAHUDİYA'YA GERİ GETİRİR VE HYRCANUS İLE PHASAELUS'U HAPSE ATARLAR. HEROD'UN KAÇIŞI, KUDÜS'ÜN ELE GEÇİRİLMESİ VE HYRCANUS İLE PHASAELUS'UN ÇEKTİKLERİ.

1. Bundan iki yıl sonra, Partlar arasında vali olan Barzafarnes ve kralın oğlu Paerorus Suriye'yi ele geçirdikten ve Lysanias, babası Meneus'un oğlu Ptolemy'nin ölümünden sonra [Halkis] yönetimini devraldıktan sonra, bin talent ve beş yüz kadın vaadiyle valiyi Antigonus'u krallığına geri getirmeye ve Hyrcanus'u oradan uzaklaştırmaya ikna etti. Paerorus bu yollarla ikna edildi ve deniz kıyısı boyunca ilerlerken, Barzafarnes'e ülkenin Akdeniz kısmında ilerlerken Yahudilere saldırmasını emretti; ancak deniz kıyısındaki halklardan Tiryalılar Paerorus'u kabul etmediler, oysa Ptolemais ve Sidonlular onu kabul etmişlerdi; Bu yüzden süvarilerinden bir birliği, kraliyet ailesine mensup, kendi adını taşıyan [Pacorus] adlı bir kadeh taşıyıcısına emanet etti ve ona, düşmanları arasındaki durumu öğrenmek ve Antigonus'un yardıma ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek için Yahudiye'ye gitme emri verdi.

2. Şimdi bu adamlar Karmel'i yağmalarken, Yahudilerin çoğu Antigonus'a koştu ve ülkeye bir baskın yapmaya hazır olduklarını gösterdiler; bu yüzden onları Drymus denilen yere [ormanlık alan (18)] gönderdiler, orayı ele geçirmeleri için; bunun üzerine aralarında bir savaş çıktı ve düşmanı püskürttüler, onları kovaladılar ve Kudüs'e kadar peşlerinden koştular ve sayıları arttıkça kralın sarayına kadar ilerlediler; fakat Hyrcanus ve Phasaelus onları güçlü bir birlikle karşılayınca, çarşıda bir savaş çıktı ve Herod'un tarafı düşmanı yendi, onları tapınağa hapsetti ve bitişik evlere altmış adam yerleştirdi.

Fakat kardeşlere karşı isyan edenler içeri girip o adamları yaktılar; Hirodes ise onların öldürülmesinden duyduğu öfkeyle halka saldırdı ve birçok kişiyi öldürdü; böylece bir taraf diğerine günlerce, pusu kurarak saldırdı ve aralarında sürekli katliamlar yaşandı.

Machine Translated by Google

3. Şimdi, Pentekost dediğimiz bayram yaklaşırken, tapınak çevresindeki tüm yerler ve şehrin tamamı, kırsal kesimden gelen ve büyük çoğunluğu silahlı olan kalabalıklarla doluydu. Bu sırada Phasaelus surları, Herod ise birkaç adamıyla birlikte kraliyet sarayını koruyordu. Şehrin kuzey tarafında, saflarından çıkmış düşmanlarına saldırdığında, çok sayıda düşmanı öldürdü ve hepsini kaçırdı; bazılarını şehrin içinde, diğerlerini ise dış surlarda hapsetti. Bu arada Antigonus, Pacorus'un aralarında arabulucu olarak kabul edilmesini istedi; ve Phasaelus, Partlıyı beş yüz süvariyle şehre kabul etmeye ve ona misafirperver davranmaya ikna edildi. Pacorus, kargaşayı bastırmak için geldiğini iddia etti, ancak gerçekte Antigonus'a yardım etmek için gelmişti. Ancak, Herod'un aksine, Phasaelus için bir komplo kurdu ve onu savaşa son vermek için Barzapharnes'e elçi olarak gitmeye ikna etti; Herod ise komplo kuranı öldürmesini, ancak barbarların doğaları gereği hain oldukları için kurduğu tuzaklara düşmemesini ısrarla tavsiye etti.

Ancak Pacorus, şüphelerin daha az olması için Hyrcanus'u yanına alarak dışarı çıktı; ayrıca (19) Özgür Adamlar diye adlandırılan atlılardan bazılarını Herod'un yanında bıraktı ve geri kalanlarla birlikte Phasaelus'u götürdü.

4. Fakat Celile'ye vardıklarında, o ülkenin halkının isyan ettiğini ve silahlandığını gördüler. Halk, liderlerine çok kurnazca yaklaşıp, hain niyetlerini kendilerine karşı nazik davranarak gizlemesini rica etti; bunun üzerine lider önce onlara hediyeler verdi; daha sonra da, onlar uzaklaşırken, onlara pusu kurdu. Ekdipon adlı deniz kıyısındaki şehirlerden birine vardıklarında, kendilerine bir komplo kurulduğunu fark ettiler; çünkü orada bin talentlik bir vaatten ve Antigonus'un beş yüz kadın arasından en çok sayıda kadını Partlara adadığından haberdar oldular. Ayrıca, barbarlar tarafından geceleyin her zaman kendilerine pusu kurulduğunu da fark ettiler. Bundan önce de yakalanmışlardı, eğer önce Kudüs'te Hirodes'in yakalanmasını beklememişlerse, çünkü Hirodes bu ihanetlerinden haberdar olursa, kendi başının çaresine bakacaktı. Bu sadece bir rapor da değildi; muhafızların zaten çok uzakta olmadığını gördüler.

Machine Translated by Google

5. Phasaelus, Ophellius'un ısrarlı çabalarına rağmen Hyrcanus'u terk edip kaçmayı aklından bile geçirmezdi; çünkü bu adam, Suriyelilerin en zengini olan Saramalla'dan komplonun tüm planını öğrenmişti. Fakat Phasaelus, Parfilya valisine gidip, onlara karşı bu hain komployu kurduğu için, özellikle de bunu para için yaptığı için yüzüne karşı onu azarladı ve onlara yardım etmesi karşılığında Antigonus'un krallık için vereceğinden daha fazla para vereceğine söz verdi. Ancak kurnaz Partlı, özürler ve yeminlerle tüm bu şüpheleri ortadan kaldırmaya çalıştı ve sonra [diğer] Pacorus'a gitti; hemen ardından geriye kalan ve sorumluluğu üstlenen Partlılar, Phasaelus ve Hyrcanus'u yakaladılar; onlar da onların hainliklerini ve yalan yeminlerini lanetlemekten başka bir şey yapamadılar.

6. Bu arada, kadeh taşıyıcısı [geri] gönderildi ve kendisine emredildiği gibi, Herod'u kandırarak ve şehirden çıkararak onu ele geçirme planı kurdu. Ancak Herod, barbarlardan başından beri şüpheleniyordu; ve kendisine planlanan ihaneti bildiren mektupları getirecek olan bir habercinin düşmanlar arasında düştüğü haberini aldıktan sonra, şehirden çıkmak istemedi; Pakorus, düşmanın mektupları almadığını ve mektupların içeriğinin onlara yönelik herhangi bir komplo değil, Phasaelus'un yaptıklarına dair bilgiler olduğunu söyleyerek, dışarı çıkıp mektupları getiren habercilerle buluşması gerektiğini çok kesin bir dille belirtmiş olsa da; yine de kardeşinin yakalandığını başkalarından duymuştu; ve dünyanın en kurnaz kadını olan Hyrcanus'un kızı Alexandra (20) , ondan dışarı çıkmamasını ve kendisini açıkça kendisine saldırmaya gelen barbarlara güvenmemesini rica etmişti.

7. Pakorus ve arkadaşları, böylesine büyük bir ihtiyat sahibi bir adamı açıkça saldırarak alt etmenin mümkün olmadığını düşünerek, planlarını gizlice nasıl uygulayabileceklerini düşünürken, Herod onları engelledi ve en yakın akrabalarıyla birlikte geceleyin, düşmanlarının haberi olmadan kaçtı. Ancak Partlar bunu fark eder etmez peşlerinden gittiler; Herod annesine, kız kardeşine, nişanlısı genç kadına, onun annesine ve en küçük erkek kardeşine en iyi şekilde kaçmaları için emir verirken, kendisi de hizmetkarlarıyla birlikte onları uzak tutmak için ellerinden gelen her şeyi yaptı.

Machine Translated by Google

Barbarlara karşı savaştı; ve her saldırısında birçoğunu öldürdükten sonra Masada kalesine geldi.

8. Hayır, tecrübeyle gördü ki Yahudiler Partlardan daha ağır bir şekilde saldırdılar ve ona sürekli olarak sıkıntı verdiler; bu durum, şehirden altmış furlong (yaklaşık 180 metre) uzaklaştığından beri devam ediyordu ve bazen düzenli bir savaşa dönüşüyordu. Herod, onları yendiği ve büyük bir kısmını öldürdüğü yerde, daha sonra orada yaptığı büyük işlerin anısına bir kale inşa etti, en pahalı saraylarla süsledi, çok güçlü surlar kurdu ve kendi adından esinlenerek Herodium adını verdi. Kaçışları sırasında her gün birçok kişi ona katıldı; İdumea'nın Thressa adlı bir yerinde kardeşi Yusuf onunla karşılaştı ve Masada'nın dokuz binden fazla olan bu kadar büyük bir kalabalığı kaldıramayacağını söyleyerek, takipçilerinin büyük bir kısmından kurtulmasını tavsiye etti. Herod bu tavsiyeye uydu ve maiyetinin en ağır olan kısmını İdumea'ya gönderdi ve onlara yolculuk için erzak verdi; ancak kendisi en yakın akrabalarıyla birlikte kaleye sağ salim ulaştı ve yanında sadece en güçlü adamlarını bıraktı; orada sekiz yüz adamını kadınlar için koruma olarak ve kuşatma için yeterli erzak bıraktı; kendisi ise Arabistan'daki Petra'ya doğru aceleyle yola koyuldu.

9. Partlar ise Kudüs'te yağmaya giriştiler, kaçanların evlerine ve kralın sarayına saldırdılar ve Hyrcanus'un üç yüz talentten fazla olmayan parası dışında hiçbir şeyi esirgemediler. Başkalarının parasına da el koydular, ancak umdukları kadar çok değildi; çünkü Herod, barbarların hainliğinden uzun zamandır şüpheleniyordu ve hazinelerinin en görkemli olanlarını İdumea'ya taşıttırmıştı, tıpkı kendisine ait olan herkesin de aynı şekilde yaptığı gibi. Ancak Partlar, ülkeyi savaşla dolduracak kadar büyük bir adaletsizlik gösterdiler, bunu ilan etmediler ve Marissa şehrini yerle bir ettiler; sadece Antigonus'u kral yapmakla kalmadılar, aynı zamanda Phasaelus ve Hyrcanus'u da onun eline bağlayıp işkence etmeleri için teslim ettiler. Antigonus, Hyrcanus'un önünde diz çökerken, onun kulaklarını kendi dişleriyle ısırdı; böylece Hyrcanus, olayların herhangi bir şekilde değişmesi halinde onu asla ele geçiremesin.

Machine Translated by Google

Yüksek rahiplik yeniden gündeme geldi, çünkü görev yapan yüksek rahiplerin eksiksiz ve kusursuz olması gerekiyordu.

10. Ancak, cesareti sayesinde Phasaelus'a hakaret etme amacında başarısız oldu; zira ne kılıcına ne de ellerine hakim olmamasına rağmen, kafasını bir taşa çarparak tüm hakaretleri engelledi; böylece Herod'un öz kardeşi olduğunu ve Hyrcanus'un son derece yozlaşmış bir akrabası olduğunu kanıtladı ve büyük bir cesaretle öldü, hayatının sonunu da eylemlerine uygun hale getirdi. Ölümüyle ilgili başka bir rivayet de vardır; o da, aldığı darbeden iyileştiği ve Antigonus tarafından onu iyileştirmek için gönderilen bir cerrahın yarayı zehirli maddelerle doldurarak onu öldürdüğüdür; bu ölümlerden hangisi olursa olsun, başlangıcı şanlıydı. Ayrıca, ölmeden önce fakir bir kadın tarafından Herod'un ellerinden nasıl kurtulduğu konusunda bilgilendirildiği ve bunun üzerine, "Artık rahat bir şekilde ölüyorum, çünkü düşmanlarımdan intikamımı alacak birini hayatta bırakıyorum" dediği de rivayet edilir.

11. Bu, Fasaelus'un ölümüydü; fakat Partlar, en çok arzuladıkları kadınları elde edememiş olsalar da, Kudüs'ün yönetimini Antigonus'un eline verdiler, Hyrcanus'u yakalayıp bağladılar ve Partlara götürdüler.

BÖLÜM 14.

HEROD ARABİSTAN'DA REDDEDİLDİĞİNDE ACELE EDER ANTONY VE SEZAR'IN BİRLEŞTİĞİ ROMA'YA ONU KRAL YAPMAK İÇİN ÇEKEN İLGİ .

1. Şimdi Herod, kardeşi henüz hayattayken kraldan para almak için acele ederek Arabistan'a yolculuğuna daha da gayretle devam etti; çünkü barbarların açgözlü huyunu Phasaelus'u bağışlamaya ikna etmeyi umduğu tek şey bu paraydı; kendi kendine şöyle düşündü: - eğer Arap kralı babasının onunla olan dostluğunu unutursa ve ona karşılıksız bir hediye vermeyecek kadar açgözlü olursa, yine de kardeşini kurtaracak kadar ondan borç alacak ve rehin olarak, kurtarılacak olanın oğlunu eline verecekti.

Bunun üzerine, henüz bir yaşında olan kardeşinin oğlunu da yanına alarak yola koyuldu.

Machine Translated by Google

Yedi yıl geçmişti. Şimdi kardeşi için üç yüz talent vermeye hazırdı ve bunların kabul edilmesi için Tiryalıların arabuluculuğunu istemeyi düşünüyordu; ancak kader, gayretine yetişememişti; ve Phasaelus öldüğünden beri, Herod'un kardeş sevgisi artık boşunaydı. Dahası, Araplar arasında kalıcı bir dostluk bulamadı; çünkü kralları Malichus hemen ona haber göndererek ülkesinden geri dönmesini emretti ve bunu yaparken Partların adını bahane olarak kullandı, sanki Partlar elçileri aracılığıyla Herod'u Arabistan'dan kovmak için ona ihbar etmişler gibi; oysa gerçekte Antipater'e olan borçlarını saklamak ve babalarının onlara yaptığı bedava hediyelerin karşılığını vermek zorunda kalmamak niyetindeydiler. Ayrıca, kendisiyle aynı şekilde, Herod'u Antipater'in aralarına bıraktığı şeylerden mahrum bırakmaya istekli olanların küstahça tavsiyelerini de dinledi; Ve bu adamlar, krallığındaki tüm kişilerin en güçlüleriydi.

2. Herod, Arapların düşmanları olduğunu ve tam da umduğu gibi dostça davranmadıklarını anlayınca ve onlara öfkesinin yönlendirdiği şekilde cevap verince geri döndü ve Mısır'a gitti. İlk akşamı, geride bıraktığı kişilerle buluşmak için o ülkenin tapınaklarından birinde konakladı; ancak ertesi gün, Rhinocurura'ya giderken, kardeşinin öldüğü ve nasıl öldüğü haberi geldi; ve mevcut koşullarının kaldırabileceği kadar yas tuttuktan sonra, bu endişeleri bir kenara bırakıp yolculuğuna devam etti. Ancak bir süre sonra, Arabistan kralı yaptıklarından pişman oldu ve onu geri çağırmak için hemen haberciler gönderdi: Herod onlardan önce davranmış ve Pelusium'a gelmişti; burada filodakilerden geçiş izni alamayınca, kaptanlarından kendisini yanlarına almalarını rica etti; Bu nedenle, adamın şöhretine ve saygınlığına duydukları saygıdan dolayı onu İskenderiye'ye götürdüler; ve şehre vardığında, Kleopatra tarafından büyük bir ihtişamla karşılandı. Kleopatra, onu şu anda üzerinde çalıştığı seferde kuvvetlerinin komutanı olmaya ikna edebileceğini umuyordu; ancak o, kraliçenin tekliflerini reddetti ve o sırada yaşanan fırtınanın şiddetinden de, İtalya'daki karışıklıklardan da korkmadığı için Roma'ya doğru yelken açtı.

Machine Translated by Google

3. Fakat Pamfilya civarında tehlikede olduğu ve geminin yükünün büyük bir kısmını denize atmak zorunda kaldığı için, zorlukla Rodos'a sağ salim ulaştı; Rodos, Cassius ile olan savaşta ağır hasar görmüştü. Orada arkadaşları Ptolemy ve Sappinius tarafından karşılandı; ve o sırada paraya ihtiyacı olmasına rağmen, çok büyük üç güverteli bir gemi donattı ve arkadaşlarıyla birlikte Brundusium'a (21) yelken açtılar ve oradan hızla Roma'ya gittiler; orada öncelikle babasının onunla olan dostluğu nedeniyle Antony'ye gitti ve kendisine ve ailesine gelen felaketleri anlattı; en yakın akrabalarını bir kalede kuşatma altında bıraktığını ve yardım için yalvarmak üzere fırtınada ona doğru yelken açtığını söyledi.

4. Bunun üzerine Antonius, Herod'un işlerinde yapılan değişiklikten dolayı merhamet duydu; bu hem Antipater tarafından ne kadar misafirperverce karşılandığını hatırlamasından, hem de daha çok Herod'un erdeminden kaynaklanıyordu; bu yüzden onu Yahudilerin kralı yapmaya karar verdi, ki kendisi daha önce Herod'u tetrark yapmıştı. Antigonus ile olan çekişmesi de bir diğer etkendi ve bu da Herod'a duyduğu büyük saygı kadar önemliydi; çünkü Antigonus'u isyankar bir kişi ve Romalıların düşmanı olarak görüyordu; Sezar'a gelince, Herod onu Antonius'tan daha hazırlıklı buldu, çünkü babasıyla birlikte geçirdiği savaşları, ondan gördüğü misafirperverliği ve kendisine gösterdiği tam iyiliği çok iyi hatırlıyordu; ayrıca Herod'un kendisinde gördüğü aktiflik de cabasıydı. Bunun üzerine senatoyu topladı; Messalas ve ondan sonra Atratinus, Herod'u onların huzuruna çıkardılar ve babasının erdemlerini ve Romalılara olan kendi iyi niyetini ayrıntılı bir şekilde anlattılar. Aynı zamanda Antigonus'un düşmanları olduğunu, sadece onlarla kısa sürede kavga ettiği için değil, aynı zamanda Romalıları göz ardı edip Partlar aracılığıyla yönetimi ele geçirdiği için de gösterdiler. Bu nedenler senatoyu büyük ölçüde etkiledi; bunun üzerine Antonius devreye girdi ve onlara Part savaşında Herod'un kral olmasının kendi çıkarları için olduğunu söyledi; böylece hepsi oylarını Herod lehine verdiler.

Senato bölündüğünde, Antonius ve Sezar, Herod aralarında olmak üzere dışarı çıktılar; konsül ve diğer yöneticiler ise kurban sunmak ve kararı Capitol'e koymak için onların önünden gittiler.
Antonius, hükümdarlığının ilk gününde Herod için bir ziyafet verdi.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 15.

Antigonus, Roma'dan döndüğünde Herod'un hapisten kurtardığı Masada'dakileri kuşatır ve kısa süre sonra Kudüs'e doğru ilerler; orada rüşvetle harap edilmiş bir silo bulur.

1. Bu sırada Antigonus, Masada'da bulunan ve diğer tüm ihtiyaçları yeterli miktarda olan, ancak su sıkıntısı çekenleri kuşattı; bu nedenle Herod'un kardeşi Yusuf, Malichus'un Herod'a karşı işlediği suçlardan pişman olduğunu duyduğu için iki yüz arkadaşıyla birlikte Araplara kaçmaya karar vermişti; ve o kadar hızlı davranmıştı ki, kaçtığı gece çok yağmur yağmasaydı ve su depoları dolmasaydı, kaçmasına gerek kalmazdı. Bunun üzerine Antigonus'un ordusuna saldırdılar ve birçoğunu öldürdüler; bazılarını açık çatışmalarda, bazılarını da gizli pusu kurarak öldürdüler; ancak her zaman başarılı olamadılar, çünkü bazen yenilip kaçtılar.

2. Bu sırada Romalı general Ventidius, Partların akınlarını durdurmak için Suriye'den gönderildi; ve bunu yaptıktan sonra, görünüşte Yusuf ve yandaşlarına yardım etmek için, ama aslında Antigonus'tan para almak için Yahudiye'ye geldi; ve Kudüs'e çok yakın bir yere kamp kurduktan sonra, yeterince para alır almaz, kuvvetlerinin büyük bir kısmıyla birlikte ayrıldı; yine de, hepsini götürseydi rüşvet aldığı çok açık bir şekilde ortaya çıkmasın diye, Silo'yu da bir kısmıyla birlikte bıraktı. Antigonus, Partların tekrar kendisine yardım edeceğini umuyordu ve bu nedenle, umutlarına herhangi bir engel verilmemesi için bu arada Silo ile iyi bir anlaşma sağladı.

3. Bu sırada Herod İtalya'dan ayrılmış ve Ptolemais'e gelmişti; ve yabancılardan ve kendi yurttaşlarından hatırı sayılır bir ordu toplar toplamaz, Antigonus'a karşı Celile'den geçerek ilerledi; burada Antony tarafından gönderilen Dellius'un (22) Herod'u [kendi tarafına] getirmesi için ikna ettiği Ventidius ve Silo tarafından desteklendi.

Machine Translated by Google

[Krallık]. O sırada Ventidius şehirler arasındaydı ve Partlar aracılığıyla çıkan karışıklıkları yatıştırıyordu; Yahudiye'deki Silo da Antigonus'un verdiği rüşvetlerle yozlaşmıştı; ancak Herod'un kendisi güçsüz değildi, aksine ilerledikçe kuvvetlerinin sayısı her geçen gün artıyordu ve birkaç istisna dışında tüm Celile ona katılmıştı. Böylece en gerekli girişimine, yani akrabalarını kuşatmadan kurtarmak için Masada'ya girişmeye karar verdi. Ancak Joppa hâlâ yolundaydı ve oraya gitmesini engelliyordu; çünkü önce düşmanların elinde olan bu şehri ele geçirmek gerekiyordu ki, Kudüs'e gittiğinde arkasında düşmanların elinde hiçbir kale kalmasın. Silo da, kuvvetlerini [Kudüs'ten] çekmek için artık makul bir fırsat bulduğu için isteyerek ona katıldı; ve Yahudiler onu takip edip [geri çekilirken] üzerine çullandıklarında,

Herod, az sayıda adamıyla onlara baskın düzenledi ve kısa sürede onları kaçmaya zorladı, Silo'yu da zor durumda kaldığı bir anda kurtardı.

4. Bundan sonra Herod, Yafa'yı ele geçirdi ve akrabalarını kurtarmak için Masada'ya aceleyle gitti. Yürüyüşü sırasında, babasına olan dostlukları nedeniyle, bazıları zaten kazandığı şöhret nedeniyle, bazıları da onlardan aldıkları iyiliklerin karşılığını ödemek için birçok kişi ona katıldı; ancak yine de en çok insanı yanına çeken şey, krallığında sağlam bir şekilde yerleştiğinde ondan beklenenlerdi; bu yüzden fethedilmesi zor bir ordu toplamıştı bile. Ancak Antigonus, yürüyüşe çıktığı sırada ona bir pusu kurdu ve bu pusuda düşmanlarına çok az veya hiç zarar veremedi. Bununla birlikte, Masada'daki akrabalarını ve Ressa kalesini kolayca geri aldı ve ardından Kudüs'e yürüdü; burada Silo'nun askerleri, gücünden korkan şehir dışından birçok kişi gibi, onun ordusuna katıldı.

5. Antigonus şehrin batı tarafında kamp kurduğunda, oradaki muhafızlar oklarını ve mızraklarını onlara fırlattılar; diğerleri ise bölükler halinde koşarak ön saflardakilere saldırdılar. Ancak Herod, surda halkın iyiliği ve şehrin korunması için geldiğini, açık düşmanlarından intikam alma niyetinde olmadığını, aksine kendisine karşı en inatçı olanlar olsalar bile onları unutmak istediğini ilan ettirdi. Antigonus'un askerleri ise karşıt bir gürültü kopardılar ve kimsenin duymasına izin vermediler.

Machine Translated by Google

Bu bildiriyi kabul etmeyeceklerdi, partilerini de değiştirmeyeceklerdi; bu yüzden Antigonus, kuvvetlerine düşmanı surlardan püskürtmeleri emrini verdi; buna göre, kısa sürede kulelerden oklarını fırlattılar ve onları bozguna uğrattılar.

6. Silo, rüşvet aldığını işte burada keşfetti; çünkü askerlerin çoğunu ihtiyaçlarının olmadığını söyleyerek ve kendilerine yiyecek almak için maaşlarını istemeye, ayrıca kışlık konaklama yerleri için uygun yerlere götürülmelerini talep etmeye kışkırtmıştı; çünkü şehrin çevresi Antigonus'un ordusu tarafından harap edilmiş ve her şey alınmıştı. Bu şekilde orduyu harekete geçirdi ve kuşatmadan kurtulmalarını sağlamaya çalıştı; ancak Herod, Silo'nun emrindeki komutanlara ve birçok askere giderek, Sezar, Antonius ve senato tarafından oraya gönderilen kendisini yalnız bırakmamalarını rica etti; çünkü ihtiyaçlarının o gün karşılanmasını sağlayacağını söyledi. Bu ricayı yaptıktan sonra aceleyle kırsal bölgeye gitti ve oraya o kadar çok ihtiyaç malzemesi getirdi ki, Silo'nun tüm iddialarını boşa çıkardı; Ve sonraki günlerde erzak sıkıntısı çekmemeleri için, Samarya civarındaki (kendisine katılmış olan şehir) insanlara Eriha'ya tahıl, şarap, zeytinyağı ve sığır getirmelerini emretti. Antigonus bunu duyunca, adamlarından bazılarını tahıl toplayanları engellemek ve pusu kurmak için emirle gönderdi. Bu emre uyuldu ve Eriha çevresinde büyük bir silahlı kalabalık toplandı ve erzak getirenleri gözetlemek için dağlara konuşlandı. Ancak Herod boş durmadı, yanına on kohort aldı; bunlardan beşi Romalı, beşi Yahudi kohortuydu, aralarında bazı paralı askerler de vardı ve bunlara ek olarak birkaç süvari de alarak Eriha'ya geldi; ve vardığında şehri terk edilmiş buldu, ancak dağların tepelerini ele geçirmiş beş yüz adam, eşleri ve çocukları vardı; Bunları aldı ve gönderdi, Romalılar ise şehrin geri kalanına saldırdılar ve evleri her türlü değerli eşyayla dolu buldukları için şehri yağmaladılar. Böylece kral Eriha'da bir garnizon bıraktı ve geri döndü, Roma ordusunu kendisine katılan şehirlere, yani Yahudiye [veya İdumea], Celile ve Samarya'ya kışlık karargâh kurmaları için gönderdi. Antigonus ayrıca Silo'dan aldığı rüşvetlerle ordusunun bir kısmının Antonius'a bir iltifat olarak Lidda'da kabul edilmesini sağladı.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 16.

Herod, Sepphoris'i yanına alır ve mağaralardaki soyguncuları etkisiz hale getirir; daha sonra düşmanı gibi gördüğü Macheras'tan intikam alır ve Samosata'yı kuşatmakta olan Antony'nin yanına gider.

1. Böylece Romalılar her şeyde bolluk içinde yaşadılar ve savaştan uzak durarak dinlendiler. Ancak Herod boş durmadı, İdumea'yı ele geçirdi ve iki bin piyade ve dört yüz süvariyle orayı elinde tuttu; bunu da Antigonus'un herhangi bir yenilik yapmasını engellemek için kardeşi Yusuf'u oraya göndererek yaptı. Ayrıca annesini ve Masada'da bulunan tüm akrabalarını Samarya'ya götürdü; onları güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra, Celile'nin geri kalanını ele geçirmek ve Antigonus'un oraya yerleştirdiği garnizonları kovmak için harekete geçti.

2. Fakat Herod, Sepphoris'e (23) çok yoğun bir kar yağışı altında ulaştığında , şehri hiçbir zorluk çekmeden ele geçirdi; şehri koruması gereken muhafızlar, saldırıya uğramadan önce kaçtılar; orada, sıkıntı içinde olan takipçilerine kendilerini tazeleme fırsatı verdi, zira şehirde bol miktarda ihtiyaç maddesi vardı. Bundan sonra, mağaralarda bulunan ve ülkenin büyük bir bölümünü istila eden ve halkına savaşın yapabileceği kadar büyük zarar veren soygunculara doğru aceleyle gitti.

Buna göre, önceden Arbela köyüne üç piyade kohortu ve bir süvari birliği gönderdi ve kendisi de kırk gün sonra (24) kuvvetlerinin geri kalanıyla geldi. Ancak düşman, saldırısından korkmadı, aksine silahla karşılık verdi; çünkü onların becerisi savaşçılarınki gibiydi, ama cesaretleri soyguncularınki gibiydi: bu nedenle meydan savaşına gelince, sağ kanatlarıyla Herod'un sol kanadını kaçırdılar; fakat Herod, aniden kendi sağ kanadından dönerek onların yardımına koştu ve her ikisi de kendi sol kanadını kaçıştan geri döndürerek takipçilerin üzerine saldırdı ve cesaretlerini kırdı, ta ki doğrudan kendilerine yapılan saldırılara dayanamayacak hale gelene kadar, böylece geri dönüp kaçtılar.

3. Fakat Hirodes onları takip etti ve takip ederken onları öldürdü, büyük bir kısmını yok etti; geriye kalanlar da dağıldı.

Machine Translated by Google

Ürdün nehrinin ötesine geçildi ve Celile, daha önce yaşadıkları korkulardan kurtarıldı; geriye kalanlar ve mağaralarda gizlenmiş olanlar hariç, bunların fethedilmesi daha uzun zaman aldı. Bunun için Herod, öncelikle önceki çalışmalarının meyvelerini askerlere dağıttı ve her birine yüz elli drahma gümüş verdi, komutanlarına da çok daha fazlasını verdi ve onları kışlık karargâhlarına gönderdi. Ayrıca en küçük kardeşi Firavun'a, kendilerine yiyecek alabilecekleri iyi bir pazar yeri kurmasını ve İskenderiye çevresine bir sur inşa etmesini emretti; Firavun da bu iki emri yerine getirdi.

4. Bu sırada Antonius Atina'da kaldı, Ventidius ise Partlara karşı savaşa Silo ve Herod'u çağırdı, ancak önce Yahudiye işlerini halletmelerini emretti; böylece Herod, Silo'yu Ventidius'a göndermekten memnuniyet duydu, ancak kendisi mağaralarda bulunanlara karşı bir sefer düzenledi. Bu mağaralar, sarp dağların uçurumlarında bulunuyordu ve sadece dolambaçlı, çok dar patikalardan ulaşılabildiği için hiçbir taraftan yaklaşılamazdı; ancak önlerindeki kayanın altında çok derin ve neredeyse dik bir eğime sahip vadiler vardı; öyle ki kral, bu yere saldırmanın bir tür imkansızlığı nedeniyle uzun süre ne yapacağı konusunda tereddüt etti. Yine de sonunda son derece tehlikeli bir yöntem kullandı; en dayanıklı adamlarını sandıklara koyup mağaraların ağızlarına yerleştirdi. Şimdi bu adamlar soyguncuları ve ailelerini öldürdüler ve direniş gösterdiklerinde üzerlerine ateş açıp yaktılar; Hirodes onlardan bazılarını kurtarmak istediği için, gelip kendisine teslim olmaları için bir duyuru yaptırdı; fakat içlerinden hiçbiri gönüllü olarak ona gelmedi; gelmeye zorlananların çoğu ise esarete ölümü tercih etti. Ve burada yedi çocuk babası yaşlı bir adam vardı; çocukları anneleriyle birlikte, kendisine uzatılan güvence ve sağ el üzerine dışarı çıkmalarına izin vermesini rica ettiler. Adam onları şu şekilde öldürdü: Her birine dışarı çıkmalarını emretti, kendisi mağaranın ağzında durdu ve dışarı çıkan oğlunu öldürdü. Hirodes bu manzarayı görecek kadar yakındı ve merhameti harekete geçti; yaşlı adama sağ elini uzattı ve çocuklarını bağışlaması için yalvardı; fakat adam sözünden hiç dönmedi, aksine...

Machine Translated by Google

Ve Hirodes'in alçaklığını kınamadan, karısını ve çocuklarını öldürdü; cesetlerini uçurumdan aşağı attıktan sonra, sonunda kendisi de onların ardından aşağı atladı.

5. Bu sayede Herod bu mağaraları ve içindeki soyguncuları alt etti. Daha sonra ordusunun bir kısmını, herhangi bir isyanı önlemek için yeterli olduğunu düşündüğü kadarını orada bıraktı ve Ptolemy'yi general yaptı ve Samarya'ya döndü; yanında Antigonus'a karşı üç bin silahlı piyade ve altı yüz süvari de götürdü. Şimdi, Celile'de kargaşa çıkaranlar, Herod'un ayrılmasıyla bunu yapma özgürlüğünü bularak, beklenmedik bir şekilde ordusunun generali Ptolemy'ye saldırdılar ve onu öldürdüler; ayrıca ülkeyi harap ettiler ve sonra bataklıklara ve kolay bulunamayan yerlere çekildiler. Ancak Herod bu isyandan haberdar olunca, hemen ülkeye yardıma koştu ve isyancıların büyük bir kısmını bastırdı ve kuşattıkları tüm kalelerin kuşatmalarını kaldırdı; ayrıca ülkede yaptıkları karışıklıklar için düşmanlarından yüz talent haraç aldı.

6. Bu sırada (Partlar zaten ülkeden kovulmuş ve Pacorus öldürülmüştü) Ventidius, Antonius'un emriyle, Herod'a yardımcı olarak Antigonus'a karşı bin süvari ve iki lejyon gönderdi. Antigonus, general Macheras'tan mektupla yardım istedi ve Herod'un şiddeti ve krallığa verdiği zararlar hakkında birçok üzücü şikayette bulundu; ve bu yardımı için ona para vereceğine söz verdi; ancak Macheras, kendisine gönderilen kişiyi küçümsemediği için (özellikle Herod ona [diğer teklif edilenden] daha fazla para verdiği için) güvenini ihlal etme davetine uymadı. Bu yüzden Antigonus'a dost gibi davrandı, ancak işlerini öğrenmek için casus olarak geldi; ancak bu konuda Herod'un onu bu konuda vazgeçirmesine rağmen, onunla aynı fikirde olmadı. Ancak Antigonus, Macheras'ın niyetini önceden anlamış ve onu şehirden kovmuş, surlardan ona karşı bir düşmana karşıymış gibi savunma yapmıştı; Macheras yaptıklarından utanıp Herod'un yanına, Emmaus'a çekilmişti; hayal kırıklığına uğradığı için öfkelenen Macheras, karşılaştığı tüm Yahudileri, Herod'un taraftarlarını bile esirgemeden, Antigonus'un taraftarlarıymış gibi öldürmüştü.

Machine Translated by Google

7. Bunun üzerine Herod ona çok kızdı ve Macheras'la düşmanı olarak savaşmaya kalkıştı; ancak öfkesini dizginledi ve Macheras'ı kötü yönetimle suçlamak için Antonius'un yanına gitti. Fakat Macheras yaptıklarının farkına vardı ve hemen kralın peşinden giderek, kendisiyle barışması için yalvardı ve bunu başardı.
Ancak Herod, Antonius'a gitme kararından vazgeçmedi; fakat Antonius'un Fırat yakınlarındaki güçlü bir şehir olan Samosata'yı (25) büyük bir orduyla kuşattığını duyunca daha da acele etti; çünkü bunun hem cesaretini göstermek hem de Antonius'u büyük ölçüde memnun edecek bir şey yapmak için uygun bir fırsat olduğunu fark etti. Gerçekten de geldiğinde, kuşatmayı kısa sürede sona erdirdi, çok sayıda barbarı öldürdü ve onlardan büyük bir ganimet aldı; öyle ki, daha önce cesaretine hayran olan Antonius, şimdi daha da çok hayran kaldı. Buna göre, ona daha birçok onur bahşetti ve krallığını geri kazanacağına dair daha kesin umutlar verdi; ve şimdi Kral Antiochus Samosata'yı teslim etmek zorunda kaldı.

BÖLÜM 17.

HEROD'A RÜYALARINDA BİLDİRİLEN, YUSUF'UN [HEROD'UN KARDEŞİ] ÖLÜMÜ. HEROD'UN MUHTEŞEM BİR ŞEKİLDE İKİ KEZ NASIL KORUNDUĞU. KARDEŞİNİN KATİLİ OLAN PAPPU'NUN KAFASINI KESİP O BAŞI [DİĞER KARDEŞİ] PHERORAS'A GÖNDERDİ VE ÇOK ZAMAN SONRA KUDÜS'Ü KUŞATTI VE MARIAMNE İLE EVLENDİ.

1. Bu arada, Herod'un Yahudiye'deki işleri kötü durumdaydı. Kardeşi Yusuf'a tam yetki bırakmış, ancak geri dönene kadar Antigonus'a karşı hiçbir girişimde bulunmamasını emretmişti; çünkü Macheras'ın daha önce yaptıklarından da anlaşıldığı üzere, ona güvenebileceği bir yardımcı olmayacağı belliydi. Ancak Yusuf, kardeşinin çok uzakta olduğunu duyar duymaz, aldığı emri ihmal etti ve Macheras'ın kendisiyle birlikte gönderdiği beş kohortla birlikte Eriha'ya doğru yürüdü. Bu hareket, yaz ortasında olduğu için tahılı ele geçirmeyi amaçlıyordu; ancak düşmanları dağlarda ve geçilmesi zor yerlerde ona saldırdığında, hem kendisi öldürüldü hem de çok cesurca savaştı.

Machine Translated by Google

Savaşta çatışmalar yaşandı ve tüm Roma birlikleri yok edildi; çünkü bu birlikler Suriye'den toplanmış yeni askerlerden oluşuyordu ve aralarında savaşta beceriksiz olanları destekleyebilecek tecrübeli askerler yoktu.

2. Bu zafer Antigonus için yeterli değildi; öfkesi o kadar arttı ki, Yusuf'un cesedine barbarca davrandı; öldürülenlerin cesetlerini ele geçirdikten sonra, kardeşi Pheroras'ın elli talent fidye vermeye razı olmasına rağmen, Yusuf'un başını kesti. Antigonus'un bu zaferinden sonra Celile'nin işleri öyle bir karmaşaya sürüklendi ki, Antigonus'un adamları Herod'un tarafındaki önemli adamları göle götürüp orada boğdular. Macheras'ın Gittha adı verilen kalelerden birinin etrafına sur inşa ettiği İdumea'da da büyük bir değişiklik oldu. Ancak Herod henüz bu olaylardan haberdar olmamıştı; çünkü Samosata'nın alınmasından sonra ve Antonius, Sosius'u Suriye işlerinin başına atayıp Herod'a Antigonus'a karşı yardım etmesi emrini verdikten sonra, Sosius Mısır'a gitti. Ancak Sosius, Herod'a yardım etmek için önceden iki lejyonunu Yahudiye'ye gönderdi ve kısa süre sonra ordusunun geri kalanıyla birlikte kendisi de onları takip etti.

3. Herod, Antakya yakınlarındaki Dafne'de iken, kardeşinin ölümünü açıkça önceden haber veren bazı rüyalar gördü; ve huzursuz bir şekilde yatağından fırladığında, ona bu felaketi bildiren haberciler geldi. Bu talihsizliğe bir süre yas tuttuktan sonra, yasını tutmayı bıraktı ve düşmanlarına karşı yürüyüşe geçmek için acele etti; gücünün ötesinde bir yürüyüş yaptıktan ve Libanus'a kadar ulaştıktan sonra, o dağın yakınlarında yaşayanlardan sekiz yüz adamı yardımcı olarak yanına aldı ve onlarla birlikte bir Roma lejyonuna katıldı; gün ağarmadan önce bu lejyonla Celile'ye bir baskın düzenledi, düşmanlarıyla karşılaştı ve onları bıraktıkları yere geri püskürttü. Ayrıca kaleye de hemen ve sürekli bir saldırı başlattı.

Ancak, şehri ele geçirmeden önce korkunç bir fırtına yüzünden kampını komşu köylere kurmak zorunda kaldı. Fakat birkaç gün sonra, Antonius'tan gelen ikinci lejyon ona katılınca, düşman onun gücünden korktu ve gece vakti tahkimatlarını terk etti.

Machine Translated by Google

4. Bundan sonra, kardeşinin katillerinden intikam almak için olabildiğince acele ederek Eriha'dan geçti; burada, beklenmedik bir şekilde kurtulduğunda Tanrı'nın çok sevdiği bir üne kavuştuğu, ilahi bir işaretle karşılaştı; çünkü o akşam birçok önemli adam onunla birlikte ziyafet verdi; ziyafet bittikten ve tüm konuklar ayrıldıktan sonra, ev aniden yıkıldı. Bunu, karşılaşacağı tehlikelerin ve yürüttüğü savaşta bunlardan nasıl kurtulacağının ortak bir işareti olarak değerlendiren Herod, sabahleyin ordusuyla birlikte yola çıktı; bu sırada yaklaşık altı bin düşmanı dağlardan aşağı koşarak geldi ve ön saflardakilerle savaşmaya başladı; ancak Romalılarla el ele savaşmaya cesaret edemediler, uzaktan taş ve ok attılar; bu şekilde önemli sayıda kişiyi yaraladılar; bu çatışmada Herod'un kendi tarafı da bir okla yaralandı.

5. Antigonus, sadece cesarette değil, asker sayısında da Herod'u geride bırakmak istediği için, arkadaşlarından Pappus'u bir orduyla Samarya'ya gönderdi; Samarya'nın kaderi Macheras'a karşı olacaktı. Ancak Herod düşman ülkesini işgal etti, beş küçük şehri yerle bir etti, içlerindeki iki bin askeri öldürdü, evlerini yaktı ve sonra kampına geri döndü; karargâhı ise Kana köyündeydi.

6. Artık her gün hem Eriha'dan hem de ülkenin diğer bölgelerinden çok sayıda Yahudi ona akın ediyordu. Bazıları Antigonus'a duydukları nefretten, bazıları ise Herod'un yaptığı şanlı işlere duydukları saygıdan dolayı geliyordu; ancak diğerleri mantıksız bir değişim arzusundan dolayı hareket ediyordu; bu yüzden hemen onlara saldırdı. Pappus ve adamları ise ne sayılarından ne de gayretlerinden korkmadılar, aksine onlarla savaşmak için büyük bir istekle yürüdüler; ve çatışma çok şiddetli geçti. Ordularının diğer kısımları bir süre direndi; ancak Herod, kardeşinin öldürülmesinden duyduğu öfkeyle, bunun sorumlularından intikam almak için büyük bir tehlikeyi göze alarak, kendisine karşı çıkanları kısa sürede yendi; ve onları yendikten sonra, direnenlere karşı sürekli olarak güçlerini yönlendirdi ve hepsini kovaladı; Böylece büyük bir katliam yaşandı; bazıları geldikleri köye geri dönmek zorunda kaldılar; ayrıca en arkadakilere de sertçe saldırdı ve çok sayıda insanı öldürdü.

Machine Translated by Google

Onlardan çok sayıda vardı; düşmanla birlikte köye de girdi; her ev silahlı adamlarla doluydu ve üst katlar da savunma için askerlerle tıka basa doluydu; dışarıdakileri yendikten sonra evleri parçaladı ve içeridekileri dışarı çıkardı; birçoğunun çatısını yıktırdı, böylece yığınlar halinde öldüler; yıkıntılardan kaçanları ise askerler ellerinde kılıçlarla karşıladılar; ve öldürülenlerin ve yığınlar halinde yatanların sayısı o kadar fazlaydı ki, fatihler yollardan geçemediler.

Düşman bu darbeyi kaldıramadı; köyde toplanan kalabalık, köydekilerin öldürüldüğünü görünce dağılıp kaçtı. Bu zaferin verdiği güvenle Herod, kışın şiddetiyle engellenmediyse hemen Kudüs'e doğru ilerledi. Bu, onun tüm görkemli ilerleyişinin önündeki engeldi ve şehri terk etmeye zaten hazır olan Antigonus'un yenilmesini engelleyen şeydi.

7. Akşam vakti Herod, yorgunluktan dinlenmeleri için arkadaşlarını gönderdikten sonra, kendisi de zırhı içinde, sıradan bir asker gibi, yıkanmaya gitti. Yanında sadece bir hizmetçisi vardı ve henüz banyoya girmeden önce düşmanlardan biri elinde kılıçla yüzüne saldırdı; sonra ikincisi, sonra üçüncüsü ve daha sonra daha fazlası; bunlar, savaştan kaçıp zırhlarıyla banyoya sığınan ve bir süre orada büyük bir korku içinde, gizlilik içinde yatan adamlardı. Kralı görünce korkudan titrediler ve çıplak olmasına rağmen kaçarak halka açık yola çıkmaya çalıştılar. Neyse ki, bu adamları yakalayabilecek başka kimse yoktu; Herod ise kendisinin zarar görmemesine razıydı, böylece hepsi sağ salim kurtuldu.

8. Ancak ertesi gün Herod, Antigonus'un generali olan ve savaşta öldürülen Pappus'un başını kestirdi ve öldürülen kardeşlerinin cezası olarak kardeşi Pheroras'a gönderdi; çünkü o, Yusuf'u öldüren kişiydi. Kış sona ererken, Herod Kudüs'e yürüdü ve ordusunu surların önüne getirdi; Roma'da kral ilan edilmesinin üzerinden üç yıl geçmişti; bu yüzden kampını surların önüne kurdu.

Machine Translated by Google

Tapınak tarafı kuşatılabilirdi ve Pompey şehri orada ele geçirdi. Bu yüzden işi ordu arasında paylaştırdı, banliyöleri yıktırdı, üç toprak set yükseltti ve bu setlerin üzerine kuleler inşa edilmesini emretti ve en çalışkan tanıdıklarını işlerin başına bıraktı.

Fakat kendisi Samarya'ya giderek, daha önce de belirttiğimiz gibi, kendisine nişanlı olan Aristobulus'un oğlu İskender'in kızını eş olarak aldı; ve bunu da şehrin kuşatması sırasında gerçekleştirdi, çünkü düşmanlarını zaten büyük ölçüde hor görmüştü.

9. Mariamne ile evlendikten sonra daha büyük bir orduyla Kudüs'e döndü. Sosius da hem süvarilerden hem de piyadelerden oluşan büyük bir orduyla ona katıldı ve bu orduyu orta bölgelerden geçirerek kendisinden önce gönderdi; kendisi ise Fenike boyunca ilerledi. On bir piyade alayı ve altı bin süvariden oluşan ordunun tamamı, Suriyeli yardımcı birlikler de dahil olmak üzere, kuzey surlarının yakınlarına kamp kurdu. Herod'un krallığı, senatonun kararına bağlıydı; Sosius ise emrindeki orduyu Herod'a yardıma gönderen Antonius'a güveniyordu.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 18.

HEROD VE SOSIUS'UN KUDÜS'Ü NASIL ZORLA ELE GEÇİRDİKLERİ VE ANTIGONUS'UN NE GİBİ BİR SONLA KARŞILAŞTIĞI. AYRICA KLEOPATRA'NIN AÇGÖZLÜ MİZACINA DAİR.

1. Şehirde bulunan Yahudi kalabalığı çeşitli gruplara ayrılmıştı; tapınak çevresinde toplananlar, aralarındaki daha zayıf kesim oldukları için, o zamanlar en mutlu ve en dindar kişinin ilk ölen kişi olacağına inanıyorlardı. Ancak daha cesur ve dayanıklı olanlar bir araya gelip çeşitli şekillerde birbirlerini yağmaladılar ve özellikle şehrin çevresindeki yerleri yağmaladılar; çünkü atlar ve insanlar için yiyecek kalmamıştı. Yine de düzenli olarak savaşmaya alışkın bazı savaşçılar kuşatma sırasında şehri savunmakla görevlendirildi ve bunlar surları yükseltenleri uzaklaştırdılar; ve bunlar her zaman düşmanın makinelerine engel olmak için bir tür düzenek icat ediyorlardı; ancak yer altındaki madenlerde olduğu kadar hiçbir yerde başarılı olamadılar.

2. Şimdi, işlenen soygunlara gelince, kral, baskınlarını engellemek için pusu kurulmasını sağladı; yiyecek kıtlığına gelince, bunların uzak mesafelerden getirilmesini sağladı. Ayrıca, Romalıların savaş sanatındaki ustalığı nedeniyle Yahudiler için çok sertti; son derece cesur olsalar da, Romalılarla açık bir savaşa girmeye cesaret edemiyorlardı, bu kesin ölüm demekti; ancak yer altındaki tünelleri sayesinde aniden onların ortasında beliriyor ve bir duvarı yıkmadan önce yerine yenisini inşa ediyorlardı; ve kısacası, sonuna kadar direnmeye kararlı oldukları için ne azim ne de kurnazlık konusunda hiçbir eksiklik göstermediler. Gerçekten de, etraflarında bu kadar büyük bir ordu olmasına rağmen, beş ay süren bir kuşatmaya katlandılar; ta ki Herod'un seçkin adamlarından bazıları surlara çıkmaya cesaret edip şehre girene kadar, ardından da Sosius'un yüzbaşıları geldi; ve şimdi her şeyden önce tapınağın etrafını ele geçirdiler; ve ordunun akın etmesiyle, Romalıların bu kuşatmanın uzunluğuna duydukları öfke ve Yahudilerin orada bulunmaları nedeniyle her yerde büyük kalabalıklar katledildi.

Machine Translated by Google

Herod, düşmanlarından hiçbirinin hayatta kalmaması için canla başla çabaladı; bu yüzden dar sokaklarda ve evlerde sıkışıp kalmış veya tapınağa kaçarken büyük kalabalıklar tarafından paramparça edildiler; ne bebeklere, ne yaşlılara, ne de zayıf cinsiyete merhamet gösterilmedi; öyle ki kral etrafta insanları bağışlamaları için emirler gönderse de, kimse sağ elini katliamdan alıkoymaya ikna edilemedi ve her yaştan insanı deliler gibi katlettiler. İşte o zaman Antigonus, eski veya şimdiki kaderini hiç umursamadan kaleden indi ve Sosius'un ayaklarına kapandı; Sosius, durumundaki değişikliğe hiç acımadan, ona ölçüsüzce güldü ve ona Antigona dedi. (26) Yine de ona bir kadın gibi davranmadı veya onu serbest bırakmadı, aksine onu zincirlere vurdu ve gözaltında tuttu.

3. Ancak Herod'un şu anki endişesi, düşmanlarını kendi kontrolü altına aldıktan sonra, yabancı yardımcılarının coşkusunu dizginlemekti; çünkü yabancı halkın büyük bir kısmı tapınağı ve kutsal evin içindeki kutsal şeyleri görmek için çok istekliydi; ancak kral, kısmen öğütleriyle, kısmen tehditleriyle, hatta kısmen de güç kullanarak onları dizginlemeye çalıştı; çünkü görülmemesi gereken herhangi bir şeyin görülmesinin kendisi için bir yenilgiden çok bir zafer olacağını düşünüyordu. Aynı zamanda, şehrin yağmalanmasını da yasakladı ve Sosius'a, Romalıların şehri para ve insan bakımından bu şekilde boşaltarak onu bir çölün kralı olarak bırakmayı mı düşündüklerini en ciddi şekilde sordu ve ona, bu kadar çok vatandaşın katledilmesi için yeryüzünün egemenliğinin çok küçük bir karşılık olduğunu düşündüğünü söyledi. Sosius, kuşatma sırasında çektikleri acıların karşılığı olarak askerlere bu ganimeti vermenin adil olduğunu söylediğinde, Herod, askerlerin her birine kendi parasından ödül vereceğini söyledi. Böylece ülkesinin kurtuluşunu satın aldı, onlara verdiği sözleri yerine getirdi ve her askere görkemli bir şekilde hediyeler verdi, komutanlarına da orantılı olarak hediyeler verdi ve Sosius'a da en kraliyetvari cömertliğiyle, böylece kimse zengin bir durumda ayrılmadan ayrılmadı. Bunun üzerine Sosius, Tanrı'ya altın bir taç adadı ve sonra Antigonus'u zincirlerle Antony'ye götürerek Kudüs'ten ayrıldı; sonra balta onu öldürdü, (27) ki o hala hayata karşı büyük bir özlem duyuyordu ve son ana kadar soğuk umutları vardı, ama korkakça davranışlarıyla ölmeyi hak etti.

Machine Translated by Google

4. Bunun üzerine Kral Herod, şehirdeki kalabalığı ayırdı; kendi tarafında olanları, onlara bahşettiği onurlarla daha da dostu yaptı; ancak Antigonus'un tarafında olanları öldürdü; parası azalınca, sahip olduğu tüm süs eşyalarını paraya çevirip Antony'ye ve çevresindekilere gönderdi. Yine de bu şekilde tüm acılardan kurtulamadı; çünkü Antony artık Kleopatra'ya olan aşkıyla büyülenmiş ve onun cazibesine tamamen kapılmıştı. Kleopatra, kan bağıyla kendisine yakın kimse kalmayana kadar tüm akrabalarını öldürtmüştü ve bundan sonra da kendisiyle hiçbir akrabalığı olmayanları öldürmeye başlamıştı. Bu yüzden Suriyelilerin önde gelen adamlarını Antony'ye iftira atarak, onların öldürülmesini sağladı ki böylece onların mallarına kolayca sahip olabilsin; Hatta açgözlülüğünü Yahudilere ve Araplara da yaydı ve gizlice, bu iki milletin kralları Herod ve Malichus'un onun emriyle öldürülmesi için çalıştı.

5. Antonius'a verdiği bu emirlere kısmen uydu; çünkü böylesine iyi ve büyük kralları öldürmeyi çok iğrenç bir şey olarak görse de, bu yüzden onlara duyduğu dostluktan uzaklaştı. Ayrıca ülkelerinin büyük bir kısmını, hatta Eriha'daki hurma ağaçları ve balsam ağacının da yetiştiği yeri bile aldı ve bunları ona verdi; Eleutherus nehrinin bu tarafındaki tüm şehirleri, Tire ve Sidon hariç (28) . Bu şehirlerin sahibi olduktan ve Antonius'u Partlara karşı seferinde Fırat'a kadar götürdükten sonra, Apamia ve Şam üzerinden Yahudiye'ye geldi ve orada Herod, ona olan öfkesini büyük hediyelerle yatıştırdı. Ayrıca, krallığından koparılan yerleri de ondan yıllık iki yüz talent kira karşılığında kiraladı. Onu Pelusium'a kadar götürdü ve ona mümkün olan tüm saygıyı gösterdi. Bundan kısa bir süre sonra Antonius Part İmparatorluğu'ndan geri döndü ve Kleopatra'ya hediye olarak Tigranes'in oğlu Artabazes'i esir olarak getirdi; zira bu Partlı, parası ve ele geçirilen tüm ganimetlerle birlikte hemen Kleopatra'ya verildi.

BÖLÜM 19.

Kleopatra'nın iknasıyla Antony nasıl gönderildi?
HEROD ARAPLARA KARŞI SAVAŞACAK; VE ŞİMDİ

Machine Translated by Google

ÇEŞİTLİ SAVAŞLARDAN SONRA, SONUNDA ZAFER KAZANDI. AYNI ŞEKİLDE BÜYÜK BİR DEPREMDEN DE SONRA.

1. Aktium savaşı başladığında, Herod, Yahudiye'deki sıkıntılarından kurtulmuş ve Antigonus'un kız kardeşinin elinde bulunan Hyrkania'yı ele geçirmiş olduğu için Antonius'a yardım etmeye hazırlanıyordu. Ancak, Kleopatra tarafından Antonius'un yaşadığı tehlikelere katılmaktan kurnazca alıkonuldu; çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi, Kleopatra [Yahudiye ve Arabistan] krallarına karşı bir komplo kurmuştu ve Antonius'u, Araplara karşı savaşı Herod'a bırakmaya ikna etmişti; böylece, eğer Herod kazanırsa, Arabistan'ın, eğer kaybederse Yahudiye'nin efendisi olabilecek ve bu krallardan birini diğeriyle yok edebilecekti.

2. Ancak bu düzenek Herod'un lehine oldu; zira hemen düşmandan rehineler aldı, büyük bir süvari birliği topladı ve Diespous civarında onlara karşı yürümelerini emretti; ve ona karşı kararlı bir şekilde savaşmalarına rağmen o orduyu yendi. Bu yenilgiden sonra Araplar büyük bir hareket halindeydiler ve Celesurya'nın bir şehri olan Kanatha'da büyük kalabalıklar halinde toplandılar ve Yahudileri beklediler. Herod oraya geldiğinde, bu savaşı özellikle ihtiyatlı bir şekilde yönetmeye çalıştı ve kamplarının etrafına bir duvar inşa etmelerini emretti; ancak kalabalık bu emirlere uymadı, aksine önceki zaferlerinden cesaret alarak hemen Araplara saldırdılar, ilk saldırıda onları yendiler ve sonra onları takip ettiler; ancak bu takipte Herod için tuzaklar kurulmuştu; Kleopatra'nın generallerinden biri ve her zaman Herod'un düşmanı olan Athenio, Kanatha'dan Herod'a karşı adamlar gönderdi; çünkü bu yeni saldırı üzerine Araplar cesaretlenip geri döndüler ve kalabalık ordularını geçilmesi zor taşlık yerlerde birleştirerek Herod'un adamlarını bozguna uğrattılar ve büyük bir katliam yaptılar; ancak savaştan kaçanlar Ormiza'ya kaçtılar, burada Araplar kamplarını kuşatıp içindeki tüm adamlarla birlikte ele geçirdiler.

3. Bu felaketten kısa bir süre sonra Herod onlara yardım getirmek için geldi; ancak çok geç kalmıştı. Bu darbenin sebebi ise subayların emirlere uymamasıydı; çünkü savaş bu kadar aniden başlamamış olsaydı,

Machine Translated by Google

Athenio, Herod için kurduğu tuzaklar için uygun bir mevsim bulamamıştı; ancak daha sonra Araplarla eşit şartlarda savaştı, ülkelerini işgal etti ve tek bir zaferle telafi edebileceklerinden daha fazla zarar verdi. Fakat düşmanlarından intikam alırken, başına başka bir ilahi felaket geldi; çünkü saltanatının yedinci (29) yılında, Aktium savaşının doruk noktasında, baharın başında, yer sarsıldı ve otuz bin adamla birlikte çok sayıda büyükbaş hayvanı yok etti; ancak ordu açık alanda bulunduğu için zarar görmedi. Bu arada, bu depremin şöhreti Arapları daha da cesaretlendirdi ve bunu, melankolik olaylarda sürekli olduğu gibi, efsanevi bir boyuta taşıyarak ve tüm Yahudiye'nin yıkıldığını iddia ederek yaptılar. Bu nedenle, ıssız bir toprağı kolayca ele geçirebilecekleri varsayımıyla, önce Yahudilerden gelen elçileri kurban ettiler ve ardından hemen Yahudiye'ye girdiler. Yahudi ulusu bu istiladan korkmuş ve ardı ardına gelen felaketlerin büyüklüğünden dolayı oldukça moralsizleşmişti; ancak Hirodes onları bir araya getirdi ve onlara yaptığı şu konuşmayla kendilerini savunmaları için cesaretlendirmeye çalıştı:

4. "Şu an içinde bulunduğunuz korku bana çok mantıksız geliyor. Doğru, başınıza gelen bu ilahi cezadan dolayı haklı olarak dehşete kapılabilirsiniz; ancak insanların istilasından da aynı derecede korkmanız erkekliğe yakışmaz. Ben şahsen, bu depremden sonra düşmanlarımızdan o kadar korkmuyorum ki, Tanrı'nın Araplar için bir tuzak kurduğunu ve onlardan intikam almamız için fırsat yarattığını düşünüyorum; çünkü onların şu anki istilası, silahlarına veya kendi eylem yeteneklerine büyük ölçüde bağlı olmalarından ziyade, bizim tesadüfi talihsizliklerimizden kaynaklanıyor. Şimdi, insanların kendi gücüne değil, başkalarının başarısızlığına bağlı olan umut çok hassas bir şeydir; çünkü insanlar arasında ne kötü ne de iyi kaderlerinde kesinlik yoktur; ancak kaderin değişken olduğunu ve bir taraftan diğerine geçtiğini kolayca gözlemleyebiliriz; ve bunu kendi aranızdaki örneklerden kolayca öğrenebilirsiniz; çünkü siz Önceki savaşta galip gelenler, sonunda düşmanlarınız tarafından alt edildiler; ve büyük olasılıkla şimdi de, sizi yeneceklerinden emin olanlar, kendileri yenileceklerdir. Çünkü insanlar çok emin olduklarında tetikte olmazlar, korku ise insanlara...

Machine Translated by Google

Dikkatli davranın; öyle ki, sizin bu ürkekliğinizden cesaret almanız gerektiğini kanıtlamaya cüret ediyorum; çünkü siz, olması gerekenden ve benim istediğimden daha cesur davrandığınızda ve ilerlediğinizde, Athenio'nun ihaneti gerçekleşti; ancak şimdiki yavaşlığınız ve görünürdeki moral bozukluğunuz, bana zaferin bir güvencesi ve taahhüdü gibi geliyor. Ve gerçekten de önceden böyle tedbirli olmak uygun; ancak harekete geçtiğimizde, zihnimizi dik tutmalı ve düşmanlarımızın, ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, hiçbir insanî, hatta ilahi bir talihsizliğin, Yahudilerin hayatta oldukları sürece cesaretlerini asla kıramayacağına; hiçbirinin bir Arap'ı asla göz ardı etmeyeceğine veya bir Arap'ın, bir anlamda esir aldığı ve bunu birçok kez yaptığı mallarının efendisi olmasına izin vermeyeceğine inanmalarını sağ Ve cansız varlıkların titremesinden dolayı kendinizi rahatsız etmeyin, bu depremin başka bir felaketin habercisi olduğunu da düşünmeyin; çünkü doğanın bu tür etkileri doğanın akışına uygundur ve insanlara, kendi başına hemen verdiği zarardan başka bir şey ifade etmez. Belki salgın hastalıklar, kıtlıklar ve depremler durumunda önceden kısa bir işaret gelebilir; ancak bu felaketlerin kendi etkileri sınırlıdır [başka bir felaketin habercisi olmaksızın]. Ve gerçekten de, savaş ne kadar şiddetli olursa olsun, depremden daha büyük bir zarar verebilir mi? Hayır, düşmanlarımızın yıkımının görünür bir işareti var ve bu da çok büyük bir işaret; ve bu doğal bir işaret değil, yabancıların elinden de değil, aksine, insanlığın ortak kanununa aykırı olarak elçilerimizi barbarca katlettiler; ve bu savaşla ilgili olarak Tanrı'ya kurban olarak gördükleri kadar çok elçiyi öldürdüler. Fakat onlar onun büyük gözünden ve yenilmez sağ elinden kaçamayacaklar; ve eğer atalarımızın cesaretinden bir nebze de olsa payımızı korur ve bu antlaşmayı bozanları cezalandırmak için cesurca ayağa kalkarsak, onlardan hemen intikam alacağız. Bu yüzden herkes gitsin ve savaşsın; karısı veya çocukları için ya da ülkesinin içinde bulunduğu tehlike için değil, bizim bu elçilerimiz için savaşsın; ölü elçiler bu savaşı biz yaşayanlardan daha iyi yönetecekler. Ve eğer benim yönetimimi kabul ederseniz, ben de sizin önünüzde tehlikeye gireceğim; çünkü cesaretinizin karşı konulamaz olduğunu, aceleci davranarak kendinize zarar vermediğiniz sürece çok iyi biliyorsunuz. (30)

5. Hirodes bu sözlerle onları cesaretlendirdikten ve onların ne kadar hızlı gittiklerini görünce, Tanrı'ya kurban sundu; ve bu kurbandan sonra,

Machine Translated by Google

Ordusuyla Ürdün nehrini geçti ve düşmanın yakınında, aralarında bulunan bir tahkimatın çevresinde, Philadelphia civarında kamp kurdu. Daha sonra uzaktan onlara ateş açtı ve hemen çatışmaya girmek istiyordu; çünkü bazı askerleri önceden o tahkimatı ele geçirmek için gönderilmişti. Ancak kral, hemen bazı askerlerini göndererek onları tahkimattan püskürttü; kendisi ise ordunun ön safında giderek her gün savaş düzenine soktu ve Arapları savaşa davet etti.

Fakat hiçbiri kamplarından çıkmadı, çünkü çok büyük bir korku içindeydiler ve generalleri Elthemus da korkudan tek kelime edemedi. Bunun üzerine Herod üzerlerine geldi ve tahkimatlarını yerle bir etti. Bu sayede savaşmak için dışarı çıkmak zorunda kaldılar ve düzensiz bir şekilde savaştılar; süvariler ve piyadeler birbirine karıştı. Sayıca Yahudilerden üstün olsalar da, çeviklik bakımından onlardan aşağıydılar; zafer umudundan yoksun oldukları için kendilerini tehlikeye atmak zorunda kaldılar.

6. Onlar direniş gösterirken çok sayıda kişi öldürülmemişti; fakat arkalarını döndükleri anda, Yahudiler tarafından çok sayıda kişi parçalandı, kendileri de çok sayıda kişiyi öldürerek yok oldular. Kaçarken beş bin kişi öldü, geri kalan kalabalık ise kaleye doluşarak ölümden kurtuldu. Hirodes onları kuşattı ve abluka altına aldı. Silahlı düşmanları tarafından ele geçirilmek üzereyken, susuzluk ve su kıtlığı gibi ek bir sıkıntı daha yaşadılar; çünkü kral elçilerini dinlemeye tenezzül etmiyordu. Kurtuluş bedeli olarak beş yüz talent teklif ettiklerinde, kral daha da baskı yaptı. Susuzluktan kavrulanlar dışarı çıktılar ve gönüllü olarak Yahudilere teslim oldular. Beş gün içinde dört bin kişi zincire vuruldu. Altıncı günde geriye kalan kalabalık kendilerini kurtarmaktan ümidini kesti ve savaşmaya çıktı. Herod bunlarla savaştı ve yaklaşık yedi bin kişiyi öldürdü. Öyle ki, Arabistan'ı o kadar ağır cezalandırdı ve insanların moralini o kadar bozdu ki, millet tarafından hükümdar olarak seçildi.

BÖLÜM 20.

Machine Translated by Google

Herod, Sezar tarafından krallığında onaylanır ve muhteşem hediyelerle imparatorla dostluk kurar; Sezar da ona, Kleopatra tarafından elinden alınan krallığının bir kısmını ve Zenodoruss ülkesini de ekleyerek iyiliğine karşılık verir.

1. Ancak Herod, Actium'da Sezar tarafından zaten yenilgiye uğratılmış olan Antonius ile olan dostluğu nedeniyle son derece önemli bir mesele yüzünden acil bir endişe altındaydı; yine de endişesi zarardan çok daha fazlaydı; çünkü Sezar, Herod kendisine yardım etmeye devam ederken Antonius'u tamamen alt ettiğini düşünmüyordu. Bununla birlikte, kral kendini tehlikelere atmaya karar verdi: bu nedenle Sezar'ın o sırada ikamet ettiği Rodos'a yelken açtı ve tacını takmadan, sıradan bir kişinin kıyafetleri ve görünümüyle, ancak bir kral gibi davranarak onun yanına geldi. Böylece gerçeğin hiçbirini gizlemedi, aksine şöyle açıkça söyledi: "Ey Sezar, Antonius tarafından Yahudilerin kralı yapıldığım gibi, kraliyet yetkimi en iyi şekilde ve tamamen onun yararına kullandığımı da itiraf ediyorum; Araplar beni engellemeseydi, kesinlikle silahlı ve onun ayrılmaz bir yoldaşı olarak beni bulacaktın. Ancak, ona elimden geldiğince yardımcı birlikler ve on binlerce [kori] buğday gönderdim. Hayır, Actium'da kendisine verilen selamdan sonra da hayırseverimi terk etmedim; savaşta ona yardım edemediğimde elimden gelen en iyi tavsiyeyi verdim; ve ona, işlerini kurtarmanın tek yolunun Kleopatra'yı öldürmek olduğunu söyledim; ve ona, eğer o ölürse, ona para ve güvenliği için surlar sağlayacağımı, ayrıca sana karşı savaşında ona yardım etmek için bir ordu ve kendimi de göndereceğimi söz verdim: ama onun sevgisi... Kleopatra onun kulaklarını tıkadı, tıpkı sana yönetimi bahşeden Tanrı'nın da yaptığı gibi. Ben de onunla birlikte yenilgiye uğradığımı itiraf ediyorum; ve onun son kaderiyle birlikte tacımı bir kenara bıraktım ve sana geldim, senin erdemine güvenerek güvende olacağımı umuyorum; ve öncelikle ne kadar sadık bir dost olduğumu, kimin dostu olduğumu değil, düşünmeni istiyorum."

2. Sezar ona şöyle cevap verdi: "Hayır, sadece güvende olmayacaksın, aynı zamanda kral olacaksın; hem de eskiden olduğundan daha sağlam bir kral olacaksın; çünkü senin sağlam duruşun sayesinde çok sayıda tebaanın üzerinde hüküm sürmeye layıksın."

Machine Translated by Google

Dostluk; ve benim iyiliğim üzerine, ki bu senin cömertliğinden beslendiğim bir şeydir, bana karşı dostluğunda da aynı derecede istikrarlı olmaya gayret et. Ancak Antony, Kleopatra'yı sana tercih ederek iyi yaptı; çünkü bu sayede onun deliliğinden faydalanarak seni kazandık ve böylece ben seninle arkadaş olmadan önce sen benim arkadaşım olmaya başladın; bu nedenle Quintus Didius bana gladyatörlere karşı ona yardım gönderdiğini yazdı. Bu yüzden sana krallığı kararnameyle teyit edeceğime dair güvence veriyorum: Ayrıca bundan sonra sana daha fazla iyilik yapmaya çalışacağım ki Antony'nin yokluğunda hiçbir kayıp yaşamayasın."

3. Sezar krala bu kadar nazik sözler söyledikten ve tacını tekrar başına taktıktan sonra, ona bahşettiği lütufları bir fermanla ilan etti ve bu fermanla adamı muhteşem bir şekilde övdü. Bunun üzerine Herod, ona verdiği hediyelerle kendisine iyilik yapmasını ve Antonius'un dostlarından biri olan ve kendisine yalvaran İskender'i affetmesini istedi. Ancak Sezar'ın ona karşı öfkesi ağır bastı ve dilekçe verdiği adamın işlediği birçok ve çok büyük suçtan şikayet ederek dilekçesini reddetti. Bundan sonra Sezar, Suriye üzerinden Mısır'a gitti ve Herod onu kraliyet ve zengin ziyafetlerle karşıladı; daha sonra Herod, Sezar'ın Ptolemais civarında ordusunu denetlerken onunla birlikte at sürdü, tüm dostlarıyla birlikte ona ziyafet verdi ve ardından ordunun geri kalanına da ziyafet için gerekli olanları dağıttı. Ayrıca, kurak bir bölgeden geçerek Pelusium'a kadar yürüyecekleri zaman onlara bol miktarda su temin etti; dönüş yolunda da aynı şekilde davrandı; ordunun hiçbir ihtiyacı eksik değildi.

Bu nedenle hem Sezar'ın hem de askerlerinin görüşü, Herod'un krallığının, onlara yaptığı bu cömert hediyeler için çok küçük olduğu yönündeydi; bu nedenle, Sezar Mısır'a geldiğinde ve Kleopatra ile Antony ölmüşken, ona sadece başka onur nişanları vermekle kalmadı, aynı zamanda krallığını genişleterek, Kleopatra tarafından elinden alınan ülkeyi değil, bunun yanı sıra Gadara, Hippos ve Samarya'yı; ayrıca deniz kıyısındaki Gazze (31) , Anthedon, Joppa ve Stratos Kulesi şehirlerini de ona verdi. Ayrıca, cesedini korumak için dört yüz Galyalıyı da ona hediye etti.

Machine Translated by Google

Daha önce Kleopatra'ya da verilmişti. Sezar'ı bu hediyeleri vermeye en çok teşvik eden şey ise, onları alan kişinin cömertliğiydi.

4. Dahası, Aktium'daki ilk oyunlardan sonra, krallığına hem Trachonitis denilen bölgeyi, hem de onun çevresindeki Batanea'yı ve Auranitis ülkesini kattı; ve bu da şu vesileyle oldu: Lysanias'ın evini kiralayan Zenodorus, sürekli olarak Trachonitis'ten Şamlılar arasına soyguncular gönderiyordu; bunun üzerine Şamlılar, Suriye başkanı Varro'ya başvurdular ve ondan içinde bulundukları felaketi Sezar'a bildirmesini istediler. Sezar bunu öğrenince, bu soyguncu yuvasının yok edilmesi emrini verdi. Bu nedenle Varro onlara karşı bir sefer düzenledi, toprakları bu adamlardan temizledi ve Zenodorus'tan aldı. Sezar daha sonra bu toprakları Herod'a verdi ki, Şam'a saldıran soyguncular için tekrar bir yuva olmasın. Ayrıca onu Suriye'nin tamamının valisi yaptı ve bunu onuncu yılda, o eyalete tekrar geldiğinde yaptı; Bu durum öyle yerleşmişti ki, diğer valiler onun tavsiyesi olmadan yönetimde hiçbir şey yapamazlardı; fakat Zenodorus öldüğünde, Sezar ona Trachonitis ile Celile arasında kalan tüm toprakları verdi. Yine de, Herod için daha da önemli olan şey, Agrippa'dan sonra Sezar tarafından, Sezar'dan sonra da Agrippa tarafından seviliyor olmasıydı; bu da ona çok büyük bir mutluluk kazandırdı. Ancak ruhunun büyüklüğü bunu aştı ve cömertliğinin büyük bir kısmı dindarlığı yaymaya yöneldi.

BÖLÜM 21.

HEROD TARAFINDAN İNŞA EDİLEN VE TEMELLERİNDEN BAŞLAYARAK KURULAN [TAPINAK VE] ŞEHİRLER; AYRICA ONUN İNŞA ETTİRDİĞİ DİĞER YAPILAR; YABANCILARA GÖSTERDİĞİ NE BÜYÜK GÖRKEM; VE HER ŞEYDE NASIL BAŞARILI OLDUĞU HAKKINDA.

1. Buna göre, Herod hükümdarlığının on beşinci yılında tapınağı yeniden inşa etti ve etrafını bir duvarla çevirdi; bu duvar, daha önce çevrilmiş olanın iki katı büyüklüğündeydi. Bu işe yaptığı masraflar...

Machine Translated by Google

Ayrıca çok büyüktü ve etrafındaki zenginlikler anlatılamazdı. Bunun bir işareti, tapınağın etrafına inşa edilen büyük manastırlarda ve kuzey tarafında bulunan kalede görülmektedir. Manastırları temelden inşa etti, ancak kaleyi (32) büyük bir masrafla onardı; bu, Antony'nin şerefine Antonia adını verdiği bir kraliyet sarayından başka bir şey değildi. Ayrıca Yukarı Şehir'de, içinde iki çok büyük ve çok güzel daire bulunan bir saray inşa ettirdi; bu dairelerin büyüklüğüyle kutsal evin kendisi bile kıyaslanamazdı. Dairelerden birine Caesareum, diğerine ise [iki büyük] dostunun adından dolayı Agrippium adını verdi.

2. Ancak o, onların hatırasını yalnızca belirli binalar ve onlara verdikleri isimlerle korumakla kalmadı; cömertliği koca şehirlere kadar uzandı; zira Samarya'da yirmi furlong uzunluğunda çok güzel bir sur inşa ettirip altı bin kişiyi oraya yerleştirdikten ve ona çok verimli bir arazi tahsis ettikten sonra, bu şekilde inşa edilen şehrin ortasına Sezar'a çok büyük bir tapınak yaptırdı ve etrafına üç buçuk furlongluk kutsal bir arazi ayırdıktan sonra şehre Sebastus veya Augustus'tan esinlenerek Sebaste adını verdi ve şehrin işlerini son derece düzenli bir şekilde halletti.

3. Sezar ona başka bir ülke daha verdiğinde, Ürdün pınarlarının hemen yanında beyaz mermerden bir tapınak inşa ettirdi. Bu yerin adı Panium'dur; burada muazzam bir yüksekliğe ulaşan bir dağın tepesi vardır ve yamacında, altında veya dibinde karanlık bir mağara açılır; bu mağaranın içinde, aniden büyük bir derinliğe inen korkunç bir uçurum vardır; içinde hareketsiz, çok miktarda su bulunur; ve herhangi biri suyun altındaki toprağın derinliğini ölçmek için bir şey indirdiğinde, hiçbir ip yeterli olmaz.

Ürdün nehrinin kaynakları, bu oyuğun dış köklerinden doğar; ve bazılarına göre bu, Ürdün'ün en uç noktasıdır: ancak bu konuyu ilerleyen tarihimizde daha ayrıntılı olarak ele alacağız.

4. Fakat kral, Eriha'da, Kıbrıs kalesi ile eski saray arasında, yolcular için eskisinden daha iyi ve daha kullanışlı olan başka yerler de inşa ettirdi ve bunlara kendi dostlarının isimlerini verdi. Kısacası, krallığındaki hiçbir yer, Sezar'ın şerefine yakışır bir şeyden yoksun bırakılmamıştı; ve

Machine Translated by Google

Kendi ülkesini tapınaklarla doldurduktan sonra, aynı bollukla kendi eyaletine de saygısının göstergesini sundu ve Sezariye adını verdiği birçok şehir inşa etti.

5. Deniz kıyısında oldukça harap halde bir şehir olduğunu (adı Stratos Kulesi idi) ancak bu yerin, elverişli konumu sayesinde, cömertliğiyle büyük iyileştirmelere elverişli olduğunu fark edince, şehri tamamen beyaz taşla yeniden inşa etti ve özellikle cömertliğini gösterdiği birkaç muhteşem sarayla süsledi; çünkü durum şuydu ki, bu şehrin bulunduğu Dora ve Joppa arasındaki kıyı şeridinin hiçbir yerinde iyi bir liman yoktu, öyle ki Fenike'den Mısır'a yelken açan herkes, onları tehdit eden güney rüzgarları nedeniyle fırtınalı denizde kalmak zorunda kalıyordu; bu rüzgar biraz bile sert eserse, öyle büyük dalgalar yükseliyor ve kayalara çarpıyordu ki, geri çekilirken deniz uzun bir süre büyük bir çalkantı içinde kalıyordu. Fakat kral, yaptığı harcamalar ve bunları cömertçe kullanması sayesinde doğayı alt etti ve Atina'daki Pyrecum'dan (33) daha büyük bir liman inşa etti ; ve suyun iç kısımlarında da gemiler için başka derin istasyonlar kurdu.

6. Şimdi, inşa ettiği yer amaçlarına son derece zıt olmasına rağmen, bu zorluğun üstesinden öylesine geldi ki, yapısının sağlamlığı deniz tarafından kolayca alt edilemedi; ve eserlerin güzelliği ve süslemeleri, sanki hiç zorluk çekmemiş gibiydi; çünkü daha önce bahsettiğimiz kadar büyük bir alanı ölçtüğünde, yirmi kulaç derinliğindeki suya taşlar indirdi; bunların büyük bir kısmı elli fit uzunluğunda, dokuz fit derinliğinde ve on fit genişliğindeydi, bazıları ise daha da büyüktü. Ancak liman bu derinliğe kadar dolduğunda, denizin üzerinde zaten var olan duvarı iki yüz fit genişliğe kadar genişletti; bunun yüz fitlik kısmının önünde dalgaların gücünü kırmak için binalar vardı, bu yüzden Procumatia veya dalgaları ilk kıran yer olarak adlandırıldı; ancak alanın geri kalanı etrafını saran bir taş duvarın altındaydı. Bu sur üzerinde çok büyük kuleler vardı; bunların en görkemlisi ve en güzeli, Sezar'ın damadı Drusus'un adından esinlenerek Drusium olarak adlandırılmıştı.

Machine Translated by Google

7. Orada ayrıca denizcilerin yaşadığı çok sayıda kemerli iskele vardı; ve bunların etrafındaki tüm yerler, karaya çıkanlar için bir rıhtım [veya iniş yeri] görevi gören geniş bir vadi veya geçitti; ancak giriş kuzeydeydi, çünkü kuzey rüzgarı orada tüm rüzgarlar arasında en hafif olanıydı.
Limanın ağzında, her iki tarafta da sütunlarla desteklenen üç büyük heykel vardı; limana girerken solunuzda kalan heykeller sağlam bir kuleyle desteklenirken, sağınızda kalanlar birbirine bitişik iki dik taşla destekleniyordu; bu taşlar, girişin diğer tarafındaki kuleden daha büyüktü. Limana bitişik, kendileri de beyaz taştan yapılmış sürekli yapılar vardı; şehrin dar sokakları bu limana çıkıyor ve birbirlerinden eşit mesafelerde inşa edilmişti. Limanın ağzının karşısında, bir yükselti üzerinde, hem güzelliği hem de büyüklüğüyle mükemmel olan Sezar için bir tapınak vardı; ve içinde, Jüpiter Olimpos'unkinden daha küçük olmayan ve ona benzetilerek yapılmış bir Sezar heykeli bulunuyordu. Roma'nın diğer heykeli ise Argos'taki Juno heykeline eşitti.

Böylece şehri eyalete, limanı da oradaki denizcilere adadı; fakat yapının şerefini Sezar'a atfetti (34) ve ona buna göre Sezar adını verdi.

8. Ayrıca, amfi tiyatro, tiyatro ve pazar yeri gibi diğer yapıları da o isme uygun bir şekilde inşa ettirdi; her beş yılda bir oyunlar düzenledi ve bunlara da Sezar Oyunları adını verdi; ve ilk olarak 192. olimpiyatta en büyük ödülleri kendisi önerdi; bu olimpiyatta sadece birinciler değil, onlardan sonra gelenler ve hatta üçüncü olanlar bile kraliyet lütfundan pay aldı. Ayrıca, savaşlarda yıkılmış olan kıyıdaki Anthedon şehrini yeniden inşa ettirdi ve ona Agrippeum adını verdi.

Dahası, dostu Agrippa'ya o kadar büyük bir iyilikseverlik besliyordu ki, tapınakta bizzat kendisinin yaptırdığı kapıya onun adını kazıtmıştı.

9. Herod, eğer başka biri böyle bir sevgi beslediyse, babasına da çok düşkündü; zira babasının anısına, krallığının en güzel ovasında, bol nehir ve ağaç bulunan bir şehir inşa ettirdi ve ona Antipatris adını verdi. Ayrıca Eriha'nın yukarısında bulunan bir kalenin etrafına da surlar inşa ettirdi; bu çok sağlam ve çok güzel bir yapıydı.

Machine Translated by Google

Onu annesine adadı ve Kıbrıs adını verdi. Ayrıca Kudüs'te bulunan bir kuleyi de ona adadı ve ona kardeşi Fasaelus'un adını verdi; bu kulenin yapısını, büyüklüğünü ve ihtişamını daha sonra anlatacağız. Ayrıca Eriha'dan kuzeye doğru uzanan vadide başka bir şehir daha inşa etti ve ona Fasaelis adını verdi.

10. Ve ailesini ve dostlarını ebediyete gönderdiği gibi, kendisi için de bir anıtı ihmal etmedi; Arabistan'a doğru bir dağın üzerine bir kale inşa etti ve ona kendi adını, Herodium'u (35) verdi ve Kudüs'ten altmış furlong uzaklıktaki, bir kadının göğsü şeklinde olan o tepeye de aynı adı verdi. Ayrıca büyük bir hırsla üzerine birçok ilginç sanat eseri yerleştirdi ve tepenin etrafına yuvarlak kuleler inşa etti ve kalan boşluğu en pahalı saraylarla doldurdu; öyle ki, iç bölümlerin görünümü muhteşem olmakla kalmadı, dış duvarlara, bölmelere ve çatılara da büyük bir servet harcandı. Bunun yanı sıra, çok uzaklardan büyük miktarda su getirdi ve büyük masraflarla, tepenin kendisi orta derecede yüksek ve tamamen yapay olduğu için, en beyaz mermerden iki yüz basamaklı bir yükselti inşa etti. Ayrıca tepenin eteklerine, içine yerleştirilen mobilyaları ve arkadaşlarını da barındıracak kadar büyük başka saraylar inşa ettirdi; öyle ki, tüm ihtiyaçları karşılaması nedeniyle kale bir şehir gibi görünse de, sınırları itibariyle sadece bir saraydı.

11. Ve bunca şeyi inşa ettikten sonra, ruhunun büyüklüğünü azımsanmayacak sayıda yabancı şehre gösterdi. Trablus, Şam ve Ptolemais'te ibadet sarayları inşa etti; Byblus'un etrafına bir sur, ayrıca Berytus ve Tyre'de büyük odalar, manastırlar, tapınaklar ve pazar yerleri, Sidon ve Şam'da tiyatrolar inşa etti. Ayrıca deniz kıyısında yaşayan Laodikyalılar için su kemerleri yaptırdı; Askalonlular için ise hamamlar ve pahalı çeşmeler, ayrıca hem işçilikleri hem de büyüklükleri bakımından hayranlık uyandıran avlular inşa etti. Dahası, bazı insanlara korular ve çayırlar bağışladı; hatta, kendi krallığının parçalarıymış gibi, bağışladığı topraklara sahip olan birçok şehir vardı. Ayrıca, yerleşim yerlerine yıllık ve sonsuza dek sürecek gelirler bağışladı ve hem bu yerleşim yerleri hem de Kos halkı için bu tür ödüllerin asla eksik olmamasını sağladı. Ayrıca ihtiyacı olan herkese tahıl verdi ve Rodos'a büyük miktarda para bağışladı.

Machine Translated by Google

Gemiler inşa etti; bunu birçok yerde ve sık sık yaptı. Apollo tapınağı yakıldığında, onu kendi masraflarıyla, eskisinden daha iyi bir şekilde yeniden inşa etti. Likyalılara ve Samnialılara yaptığı hediyelerden veya tüm İyonya'daki büyük cömertliğinden bahsetmeme gerek yok mu? Herkesin ihtiyaçlarına göre yardım etti. Atinalılar, Lakedemonyalılar, Nikopolisliler ve Mysia'daki Bergama, Herod'un onlara sunduğu bağışlarla dolu değil mi? Suriye'deki Antakya'ya ait o geniş açık alanı, yirmi furlong uzunluğunda olmasına rağmen, cilalı mermerle döşemedi mi? Üstelik bu alan daha önce herkes tarafından kir ve pislikle dolu olduğu için uzak durulan bir yerdi ve aynı zamanda aynı uzunlukta bir manastırla da süsledi.

12. Doğru, bir insan, bunların, iyiliklerini bahşettiği belirli yerlere özgü lütuflar olduğunu söyleyebilir; ancak Elealılara bahşettiği iyilikler, yalnızca tüm Yunanistan'a değil, Olimpiyat oyunlarının ihtişamının ulaştığı tüm yaşanabilir dünyaya ortak bir bağıştı. Çünkü paranın yokluğu nedeniyle hiçbir şey kalmadığını ve antik Yunanistan'ın tek kalıntılarının bir anlamda yok olduğunu fark ettiğinde, Roma'ya yaptığı yolculuk sırasında tesadüfen bulunduğu beşinci yıl oyunlarının geri dönüşünde mücadele edenlerden biri olmakla kalmadı, aynı zamanda onlara sonsuza dek para geliri sağladı, öyle ki oradaki mücadeleci olarak anısı asla silinmeyecek. Phasaelis, Batanea ve Kilikya çevresindeki küçük şehirlerin halkının daha önce ödedikleri yıllık emeklilik maaşlarını hafifletmesi gibi, halkın borçlarını veya vergilerini ödemesini anlatmaya kalksam sonsuz bir iş olurdu. Ancak, kıskançlığa maruz kalmaktan veya sahiplerinden daha cömert bağışlar yaparak bu şehirlere gerekenden daha fazla menfaat peşinde koşuyormuş gibi görünmekten duyduğu korku, ruhunun yüceliğini büyük ölçüde rahatsız etti.

13. Herod'un ruhuna uygun bir bedeni vardı ve her zaman çok iyi bir avcıydı; at binmedeki büyük becerisi sayesinde genellikle iyi sonuçlar alırdı; çünkü bir günde kırk vahşi hayvan yakalamıştı: (36) o ülkede ayılar da yetişir ve büyük bir kısmı geyikler ve yaban eşekleriyle doludur. Ayrıca karşı konulamaz bir savaşçıydı: bu nedenle, ciritini doğrudan ileriye fırlattığını ve oku hedefe isabet ettirdiğini gören birçok insan onun hazır oluşuna hayran kalmıştır. Ve sonra, bu başarılarının yanı sıra...

Machine Translated by Google

Kendi zihinsel ve fiziksel gücüne bağlı olarak, şans da ona çok yardımcı oldu; çünkü savaşlarında nadiren başarısız oldu; ve başarısız olduğunda da bu başarısızlığın sebebi kendisi değildi, ya birileri tarafından ihanete uğradı ya da kendi askerlerinin pervasızlığı yenilgisine yol açtı.

BÖLÜM 22.

ARISTOBULUS VE HYRCANUS'UN CİNAYETİ YÜCE RAHİPLER, AYRICA KRALİÇE MARIAMNE'NİN DE RAHİPLERİ.

1. Ancak, Herod'un dışarıdaki büyük başarılarının intikamı, iç sorunlar yaşamasıyla geldi; ve çok sevdiği karısı yüzünden ailesinde büyük karışıklıklar başladı. Çünkü iktidara geldiğinde, daha önce özel bir kişi iken evlendiği ve Kudüs doğumlu olan Doris adındaki karısını kovdu ve Aristobulus'un oğlu İskender'in kızı Mariamne ile evlendi; bu yüzden ailesinde karışıklıklar çıktı, bu karışıklıklar kısmen çok kısa sürede, ancak esas olarak Roma'dan döndükten sonra başladı. Çünkü her şeyden önce, Mariamne'den olan oğulları için Doris'in oğlu Antipater'i şehirden kovdu ve sadece bayramlarda şehre girmesine izin verdi. Bundan sonra, kendisine karşı komplo kurduğundan şüphelendiği bahanesiyle, Parthin'den kendisine geri getirilen karısının dedesi Hyrcanus'u öldürdü. Şimdi, bu Hyrcanus, Suriye'yi işgal ettiğinde Barzafarnes'e esir olarak götürülmüştü; fakat Fırat'ın ötesindeki kendi ülkesindekiler, onun durumuna acıdıkları için onunla kalmasını istiyorlardı; ve eğer nehrin karşı tarafına, Lierod'a gitmemesi için onu uyardıklarında onların isteklerine uysaydı, ölmeyecekti: fakat torununun [Herod ile] evlenmesi onu ayarttı; çünkü ona güvendiği ve kendi ülkesini çok sevdiği için oraya geri döndü. Herod'un kışkırtması şuydu: Hyrcanus'un krallığı ele geçirmeye çalışması değil, onun Herod'dan daha çok kral olmasının uygun olmasıydı.

2. Herod'un Mariamne'den beş çocuğu vardı; ikisi kız, üçü erkekti. Bu oğulların en küçüğü Roma'da eğitim gördü ve orada öldü. Ancak en büyük iki oğlunu, annelerinin soyluluğu ve onların da kraliyet ailesindenmiş gibi davranmaları nedeniyle kraliyet ailesindenmiş gibi kabul etti.

Machine Translated by Google

O kral olana kadar doğmamışlardı. Ama tüm bunlardan daha güçlü olan şey, Mariamne'ye duyduğu ve onu her gün büyük ölçüde alevlendiren, diğer nedenlerle o kadar birleşen aşktı ki, ona duyduğu bu tam sevgi yüzünden başka hiçbir sıkıntı hissetmiyordu. Ancak Mariamne'nin ona duyduğu nefret, onun ona duyduğu sevgiden aşağı değildi. Aslında, onun yaptıklarından dolayı haklı bir öfke nedeni vardı, cesareti ise ona duyduğu sevgiden kaynaklanıyordu; bu yüzden dedesi Hyrcanus'a ve kardeşi Aristobulus'a yaptıklarından dolayı onu açıkça kınadı; çünkü Aristobulus'u, daha çocuk olmasına rağmen, esirgememişti; ona on yedi yaşında başrahiplik görevini verdiğinde, bu görevi verdikten hemen sonra onu öldürmüştü; ancak Aristobulus kutsal giysilerini giyip bir festivalde sunağa yaklaştığında, kalabalıklar gözyaşlarına boğulmuştu; Bunun üzerine çocuk geceleyin Eriha'ya gönderildi ve orada Herod'un emriyle, Galyalılar tarafından bir havuza batırılarak boğuldu.

3. Bu sebeplerden dolayı Mariamne, kendisine duyduğu sevgi nedeniyle sessiz kalan Herod'u, kız kardeşini ve annesini son derece aşağılayıcı bir şekilde azarladı; ancak kadınlar ona karşı büyük bir öfke duydu ve Herod'u en çok kızdıracak şeyin bu olduğuna inanarak, onun Herod'a ihanet ettiğine dair iftira attılar. Ayrıca, olayı daha inandırıcı kılmak için birçok başka olayın da uydurulmasını sağladılar ve Mariamne'nin resmini Mısır'a Antony'ye gönderdiğini ve şehvetinin o kadar aşırı olduğunu, yokluğunda kadınlara düşkün ve ona şiddet uygulama gücüne sahip bir adama kendini gösterdiğini iddia ettiler. Bu suçlama Herod'un üzerine yıldırım gibi düştü ve onu şaşkınlığa düşürdü; Üstelik, ona duyduğu aşk onu kıskançlığa sevk ettiği ve Kleopatra'nın kurnaz bir kadın olduğunu, Kral Lisanias'ın ve Arap Malichus'un da onun yüzünden ortadan kaldırıldığını düşündüğü için; korkusu sadece evliliğinin sona ermesiyle sınırlı kalmayıp, hayatının tehlikeye girmesiyle de ilgiliydi.

4. Bu nedenle, yurt dışına bir yolculuğa çıkmak üzereyken, karısını kız kardeşi Salome'nin kocası Yusuf'a emanet etti; çünkü Yusuf kendisine sadık kalacak ve akrabalıkları nedeniyle ona iyi niyet gösterecekti. Ayrıca ona gizli bir vasiyette bulundu: Eğer Antonius onu öldürürse, karısını da öldürmesini istedi.
Fakat Joseph, hiçbir kötü niyet beslemeden ve sadece şunu göstermek amacıyla...

Machine Translated by Google

Kralın karısına olan sevgisini, ölüm bile olsa ondan ayrılmayı düşünmeye dayanamadığını, bu büyük sırrı ona açıkladığını; bunun üzerine Herod geri döndüğünde ve birlikte konuştuklarında, ona olan sevgisini birçok yeminle doğruladığını ve başka hiçbir kadına onun kadar sevgi duymadığını söylediğinde, - "Evet," dedi kadın, "emin ol, Yusuf'a beni öldürmesini emrettiğin emirlerle bana olan sevgini gösterdin." (37)

5. Bu büyük sırrın ortaya çıktığını duyunca aklını yitirdi ve Yusuf'un, onu baştan çıkarmadığı sürece bu emrini asla açıklamayacağını söyledi. Öfkesi onu tamamen çıldırttı ve yatağından fırlayarak sarayda çılgınca koşturdu; bu sırada kız kardeşi Salome de fırsatı değerlendirerek itibarını zedeledi ve Yusuf hakkındaki şüphelerini doğruladı; bunun üzerine, dizginlenemez kıskançlığı ve öfkesiyle ikisinin de derhal öldürülmesini emretti; fakat öfkesi dindiği anda yaptıklarından pişman oldu ve öfkesi yatıştığı anda duyguları yeniden alevlendi. Ve gerçekten de ona duyduğu arzuların ateşi o kadar yoğundu ki, öldüğünü düşünemiyor, rahatsızlıkları altında sanki hâlâ hayattaymış gibi onunla konuşuyordu; ta ki zamanla daha iyi anlayana kadar. O zaman, öldüğüne dair kederi ve sıkıntısı, hayattayken ona duyduğu sevgi kadar büyük görünüyordu.

BÖLÜM 23.

MARIAMNE'NİN OĞULLARINA KARŞI İFTİRALAR.
ANTIPATERIS ONLARDAN ÖNCE TERCİH EDİLDİ. SEZAR'IN ÖNÜNDE SUÇLANDILAR VE HEROD ONLARLA BARIŞTI.

1. Mariamne'nin oğulları, annelerine karşı duydukları nefreti miras almışlardı; Herod'un ona karşı işlediği suçun büyüklüğünü düşündüklerinde, onu kendi düşmanları gibi görüp ondan şüphe duymaya başladılar; bu şüphe ilk olarak Roma'da eğitim gördükleri dönemde ortaya çıktı, ancak Yahudiye'ye döndüklerinde daha da arttı. Bu huyları, yetişkinliğe eriştiklerinde daha da güçlendi; evlilik çağına geldiklerinde ise içlerinden biri, teyzeleri Salome'nin kızıyla evlendi.

Machine Translated by Google

Annelerinin suçlayıcısı olanlardan biri, diğeri Kapadokya kralı Arklaus'un kızıyla evlenmişti. Şimdi ise konuşmalarında cüretkâr davranıyorlar ve zihinlerinde nefret besliyorlardı. Onları iftira edenler, bu cüretkârlıklarından faydalanarak, krala daha açık bir şekilde, her iki oğlunun da kendisine karşı hain planlar kurduğunu söylediler; Arklaus'un damadı, kayınpederine güvenerek, Herod'u Sezar'ın huzurunda suçlamak için kaçmaya hazırlanıyordu; Herod'un kafası bu iftiralarla yeterince dolduktan sonra, Doris'ten olan oğlu Antipater'i diğer oğullarına karşı savunma olarak tekrar yanına aldı ve onu diğerlerinin önüne geçirmek için elinden gelen her yolu denemeye başladı.

2. Fakat bu oğullar, durumlarındaki bu değişikliğe katlanamadılar; soylu olmayan bir anneden doğan çocuğu görünce, soylulukları öfkelerini dizginlemelerini imkansız hale getirdi; ne zaman huzursuz olsalar, buna duydukları öfkeyi gösterdiler. Bu oğullar öfkelerini gün geçtikçe artırırken, Antipater de babasını pohpohlamak ve kardeşlerine karşı birçok iftira uydurmak için kendi çok büyük yeteneklerini kullandı; kendisi de onlar hakkında bazı hikayeler anlattı ve başkalarını da onlara karşı başka hikayeler uydurmaları için görevlendirdi, ta ki sonunda kardeşlerinin krallığa geçme umutlarını tamamen ortadan kaldırana kadar; çünkü zaten babasının vasiyetinde halefi olarak açıkça belirtilmişti. Buna göre, taç hariç, kraliyet süsleri ve diğer kraliyet nişanlarıyla birlikte Sezar'a gönderildi. Ayrıca zamanla annesini tekrar Mariamne'nin yatağına sokmayı da başardı.

Kardeşlerine karşı kullandığı iki tür silah, dalkavukluk ve iftira idi; bu şekilde meseleleri özel olarak öyle bir noktaya getirdi ki, kral oğullarını öldürmeyi düşünmeye başladı.

3. Böylece baba, İskender'i Roma'ya kadar götürdü ve onu Sezar'ın huzurunda kendisini zehirlemeye teşebbüs etmekle suçladı. İskender, kederden neredeyse konuşamıyordu; ancak Antipater'den daha becerikli ve Herod'dan daha bilge bir yargıcı olduğu için, alçakgönüllülükle babasına herhangi bir suçlama yöneltmekten kaçındı, ancak büyük bir akıl gücüyle kendisine yöneltilen iftiraları çürüttü; ve kendisiyle aynı tehlikede olan kardeşinin masumiyetini kanıtladıktan sonra, sonunda Antipater'in kurnazlığına ve içinde bulundukları utanca ağıt yaktı.

Machine Translated by Google

Ayrıca, sadece içinde taşıdığı temiz vicdanıyla değil, hitabet yeteneğiyle de kendini haklı çıkarmaya çalıştı; çünkü konuşma konusunda kurnaz bir adamdı. Sonunda, babasının bu suçu onlara yüklemesi halinde onları öldürme yetkisinin olduğunu söylediğinde, tüm dinleyicileri ağlattı; ve Sezar'ı suçlamaları reddetmeye ve babalarıyla hemen barışmaya zorladı. Ancak bu barışmanın şartları şunlardı: her şeyde babalarına itaat edeceklerdi ve babaları krallığı dilediği kişiye bırakma yetkisine sahip olacaktı.

4. Bundan sonra kral Roma'dan döndü ve bu suçlamalar üzerine oğullarını affetmiş gibi görünüyordu; ancak yine de onlardan şüphe duymaya devam ediyordu. Onları, bu suçlamaların kaynağı olan Antipater takip etti; ancak onları barıştıran kişiye saygı gösterir gibi, onlara olan nefretini açıkça göstermedi. Ancak Herod Kilikya'dan geçerken Eleusa'ya uğradı (38) ve burada Arklaus onlara son derece nazik davrandı, damadının kurtuluşu için teşekkür etti ve barışmalarından çok memnun oldu; üstelik bu, daha önce Roma'daki dostlarına Alexander'ın yargılanmasında ona yardımcı olmaları için yazmış olmasından kaynaklanıyordu. Böylece Herod'u Zephyrium'a kadar götürdü ve ona otuz talent değerinde hediyeler verdi.

5. Hirodes Kudüs'e geldiğinde, halkı topladı, onlara üç oğlunu tanıttı ve yokluğunun nedenini açıklayarak Tanrı'ya ve Sezar'a çok şükretti; çünkü Sezar, karışıklıklar içinde olan evini düzene sokmuş ve oğulları arasında, krallığın kendisinden daha önemli olan bir uyum sağlamıştı. Sezar bana yönetimi yönetme ve halefimi atama yetkisini verdi. Bu nedenle, onun iyiliğine karşılık olarak ve kendi çıkarım için, bu üç oğlumun kral olacağını ilan ediyorum. Öncelikle, Tanrı'nın bu yaptıklarıma onay vermesini diliyorum; ikinci olarak da sizin onayınızı istiyorum. Oğullarımdan birinin yaşı ve diğer ikisinin soyluluğu, onların tahta geçmelerini sağlayacaktır. Hatta krallığım o kadar büyük ki, birden fazla krala yetebilir. Şimdi, Sezar'ın birleştirdiği ve babalarının atadığı kişileri yerlerinde tutun; ve gereğinden fazla vergi ödemeyin veya

Machine Translated by Google

Onlara eşit olmayan saygı göstereceğim, ancak her birine doğumunun ayrıcalığına göre davranacağım; çünkü böyle bir saygıyı gereğinden fazla gösteren, yaşının gerektirdiğinden fazla onurlandırılanı sevindirmek yerine, onurlandırılmayan kişiyi üzecektir. Onlarla görüşecek akrabalar ve dostlara gelince, onları her birine atayacağım ve aralarındaki uyumun güvencesi olacak şekilde düzenleyeceğim; çünkü onlarla görüşenlerin kötü huylarının aralarında kavga ve çekişmelere yol açacağını, ancak onlarla görüşenlerin iyi huylu olmaları durumunda birbirlerine olan doğal sevgilerini koruyacaklarını biliyorum. Yine de, sadece bunlar değil, ordumun tüm komutanlarının şimdilik umutlarını yalnızca bana bağlamalarını istiyorum; çünkü krallığımı bu oğullarıma vermiyorum, onlara sadece kraliyet onurları veriyorum; Böylece, kendileri yönetici olarak hükümetin tatlı yönlerinden faydalanacaklar, ancak yönetim yükü, istesem de istemesem de, benim üzerimde kalacak. Herkes benim kaç yaşında olduğumu, hayatımı nasıl geçirdiğimi ve ne kadar dindarlık gösterdiğimi düşünsün; çünkü yaşım, insanların yakında hayatımın sonunu bekleyebilecekleri kadar büyük değil; genç yaşta insanları mahveden lüks bir yaşam tarzına da kapılmadım; ve Tanrı'ya karşı o kadar dindar olduk ki, çok uzun bir ömür süreceğimizi umuyoruz. Ancak oğullarımla dostluk kurup beni yok etmeyi amaçlayanlar, kendi adlarına benim tarafımdan cezalandırılacaklardır. Kendi çocuklarıma imrenen biri değilim ve bu yüzden insanların onlara aşırı saygı göstermesini yasaklamıyorum; ancak biliyorum ki, bu tür aşırı saygılar onları küstahlaştırmanın yoludur. Ve eğer onlara yaklaşan herkes, iyi bir insan olduğunu kanıtlarsa benden ödül alacağını, ama isyankar olursa kötü niyetli hoşgörüsünün kendisine gösterilen kişiden hiçbir şey kazandırmayacağını aklından geçirirse, sanırım hepsi benim tarafımda, yani oğullarımın tarafında olacaklardır; çünkü benim hüküm sürmem ve onlarla uyum içinde olmam onların yararına olacaktır.

"Ama ey iyi çocuklarım, doğanın kutsallığını düşünün; vahşi hayvanlar arasında bile doğal sevgi onun vasıtasıyla korunmaktadır. İkinci olarak, aramızda bu uzlaşmayı sağlayan Sezar'ı düşünün. Ve üçüncü olarak, size emretme gücümün olduğu şeyi yapmanız için yalvaran beni düşünün: 'Devam edin kardeşlerim. Size kraliyet giysileri ve kraliyet onurları veriyorum ve birbirinizle anlaşmaya varırsanız, Tanrı'dan kararımı korumasını diliyorum.' Kral böyle konuştuktan ve oğullarının her birini nazikçe selamladıktan sonra..."

Machine Translated by Google

Adam, kalabalığı dağıttı; kalabalığın bir kısmı söylediklerine onay verdi ve bunların yürürlüğe girmesini istedi; ancak işlerin değişmesini isteyenler, söylediklerini duymamış gibi davrandılar.

BÖLÜM 24.

Antipater ve Doris'in kötülüğü. İskender, Glaphyras yüzünden çok huzursuzdur. Herod, şüphelendiği Pheroras'ı ve aralarında kötülük yaptığını bildiği Salome'yi affeder. Herod'un hadımları işkenceye maruz kalır ve İskender bağlanır.

1. Fakat şimdi aralarındaki kavga, ayrıldıklarında da bu kardeşlerin peşini bırakmadı ve birbirlerine duydukları şüpheler daha da arttı. Alexander ve Aristobulus, ilk doğan ayrıcalığının Antipater'e verilmesinden çok üzüldüler; Antipater de kardeşlerinin kendisinden sonra tahta geçecek olmalarından çok kızgındı. Ancak sonuncusu, değişken ve kurnaz bir yapıya sahip olduğundan, dilini nasıl tutacağını biliyordu ve büyük bir kurnazlık kullanarak onlara duyduğu nefreti gizledi; oysa Alexander ve Aristobulus, soyluluklarına güvenerek, akıllarından geçen her şeyi dillerine döktüler. Ayrıca onları daha da kışkırtan birçok kişi vardı ve birçok [görünürdeki] dostları, ne yaptıklarını gözetlemek için onların arasına sızdı.

İskender'in söylediği her şey hemen Antipater'e iletildi ve Antipater'den de eklemelerle birlikte Herod'a ulaştırıldı. Genç adam, içten gelen bir şeyi, kimseyi gücendirmeden söyleyemezdi; söylediği her şey yine de kendisine karşı iftira olarak yorumlanırdı.

Ve eğer konuşmalarında birazcık bile açık davranmış olsaydı, en ufak olaylardan bile büyük ithamlar uydurulurdu. Antipater de sürekli olarak birilerini onu konuşmaya kışkırtıyordu ki, onun hakkında uydurduğu yalanların bir doğruluk temeli varmış gibi görünsün; ve ortaya atılan birçok hikaye arasında sadece birinin doğru olduğu kanıtlanabilirse, bunun geri kalanının da doğru olduğu anlamına geldiği varsayılıyordu. Antipater'in arkadaşlarına gelince, hepsi ya doğal olarak konuşmakta çok temkinliydiler ya da düşüncelerini gizlemek için o kadar çok rüşvet almışlardı ki, bu büyük sırların hiçbiri onların aracılığıyla dışarı sızmadı. Ve eğer onun hayatını... diye adlandırırsa

Machine Translated by Google

Antipater, kötülüğün gizemini taşıyordu; ya parayla İskender'in tanıdıklarını yozlaştırdı ya da dalkavuklukla onların gözüne girdi; bu iki yolla tüm planlarını gerçekleştirdi ve onları efendilerine ihanet etmeye, kaçmaya ve onun yaptıklarını veya söylediklerini ifşa etmeye yönlendirdi. Böylece her konuda çok kurnazca davrandı ve iftiralarıyla kendine büyük bir zekâyla yol açtı; İskender ve Aristobulus'a karşı nazik bir kardeş gibi davranırken, başkalarını Herod'a yaptıklarını ihbar etmeleri için rüşvet verdi. İskender aleyhine bir şey söylendiğinde, gelip [onun tarafındaymış gibi] davranır ve söylenenleri yalanlamaya başlardı; ancak daha sonra öyle gizlice planlar kurardı ki, kral ona karşı öfkelenirdi. Genel amacı şuydu: bir komplo kurmak ve İskender'in babasını öldürmek için pusu kurduğuna inandırmak. Çünkü Antipater'in onun adına özür dilemesi, bu iftiralara en büyük doğrulamayı sağlayan şeydi.

2. Bu yöntemlerle Herod öfkelendi ve gençlere olan doğal sevgisi her geçen gün azalırken, Antipater'e olan sevgisi daha da arttı. Saray mensupları da aynı davranışa yöneldiler; bazıları kendi istekleriyle, bazıları ise kralın emriyle. Özellikle kralın en yakın dostu Ptolemy, kralın kardeşleri ve tüm çocukları bu davranışa meyilliydi; çünkü Antipater her şeydi. İskender için en acı olan şey ise, Antipater'in annesinin de her şey olmasıydı; onlara karşı tavsiyelerde bulunuyor, üvey anneden daha sert davranıyor ve kraliçenin oğullarından damatlardan daha çok nefret ediyordu. Bu nedenle herkes, çıkar sağlama umuduyla Antipater'e saygılarını sunmaya başlamıştı. Kralın emri herkesi [kardeşlerden] uzaklaştırmıştı; en yakın dostlarına, İskender'e veya dostlarına yaklaşmamaları ve onlara saygı göstermemeleri talimatını vermişti. Herod, sadece saraydaki hizmetkarları için değil, yurt dışındaki dostları için de korkutucu bir hale gelmişti; çünkü Sezar, ona verdiği bu ayrıcalığı başka hiçbir krala vermemişti: Kendi yetki alanı dışında bir şehirden bile olsa, ondan kaçan herkesi geri getirebilme yetkisi.

Gençler kendilerine karşı yapılan iftiralardan haberdar değillerdi; bu nedenle kendilerini bunlardan koruyamadılar ve bunlara kapıldılar; çünkü babaları ikisinden biri hakkında kamuoyuna açık bir şikayette bulunmamıştı; ancak kısa süre içinde babalarının kendilerine karşı soğukluğundan ve her şeyden duyduğu büyük huzursuzluktan durumun nasıl olduğunu anladılar.

Machine Translated by Google

Bu durum onu rahatsız ediyordu. Antipater, amcaları Pheroras'ı ve teyzeleri Salome'yi de düşman edinmişti; Salome ile sürekli karısıyla konuşur gibi konuşuyor ve onu onlara karşı kışkırtıyordu. Dahası, İskender'in karısı Glaphyra, soyluluğunu ve şeceresini [büyük kişilerden] türeterek ve babasının tarafından Temenus'tan, annesi tarafından ise Hystaspes'in oğlu Darius'tan geldiğini iddia ederek, krallıktaki diğer tüm kadınlardan üstün olduğunu öne sürerek bu nefreti daha da artırıyordu. Ayrıca sık sık Herod'un kız kardeşini ve eşlerini soylarının aşağılığıyla ve her birinin onun tarafından güzellikleri için seçildiği, aileleri için seçilmediğiyle suçluyordu. Şimdi, bu eşleri az değildi; eskiden Yahudilerin çok eşli olmalarına izin verilirdi (39) ve bu kral da çok eşli olmaktan hoşlanıyordu; Glaphyra'nın övünmesi ve suçlamaları yüzünden tüm bunlar İskender'den nefret edilmesine neden oluyordu.

3. Dahası, Aristobulus, Glaphyra'nın sitemlerine duyduğu öfkenin yanı sıra, kayınvalidesi Salome ile de kavga çıkarmıştı; çünkü karısını sürekli olarak ailesinin aşağılığıyla suçluyor ve kendisinin düşük bir aileden bir kadınla evlendiği gibi, kardeşi Alexander'ın da kraliyet kanından bir kadınla evlendiğinden şikayet ediyordu. Bunun üzerine Salome'nin kızı ağladı ve ona şunları da ekledi: Alexander, diğer kardeşlerinin annelerini tehdit ederek, tahta geçtiğinde onları hizmetçi kızlarıyla birlikte dokuma yapmaya zorlayacağını ve o kardeşlerini de köy okullarında öğretmen yapacağını söylemişti; ve bu şakayı, böyle bir işe uygun hale getirilmek için çok dikkatli bir şekilde eğitildiklerini söyleyerek yüzlerine vurmuştu. Bunun üzerine Salome öfkesini tutamadı ve her şeyi Herod'a anlattı; Tanıklığına da şüpheyle yaklaşılamazdı, çünkü tanıklığı kendi damadına karşıydı. Ayrıca, kralın zihnini kızıştıran başka bir iftira daha vardı; çünkü oğullarının sürekli annelerinden bahsettiklerini ve onun için ağıt yakarken kendisine lanet okumaktan da geri durmadıklarını duymuştu; ve Mariamne'nin giysilerinden herhangi birini sonraki eşlerine hediye ettiğinde, bu eşlerin kısa süre sonra kraliyet giysileri yerine, çalıntı giysileri kıldan daha iyi olmayan bir şeyle giydireceklerini tehdit ettiklerini öğrenmişti.

4. Bu nedenlerden dolayı Herod, gençlerin yüksek ruhluluğundan biraz korksa da, onları daha iyi bir düşünceye yönlendirmekten umudunu kesmedi; fakat deniz yoluyla gitmekte olduğu Roma'ya gitmeden önce,

Machine Translated by Google

Onları yanına çağırdı ve bir kral gibi kısmen tehdit etti; ancak esas olarak bir baba gibi onları uyardı, kardeşlerini sevmelerini öğütledi ve eğer bundan sonra tövbe ederlerse geçmiş suçlarını affedeceğini söyledi. Fakat onlar kendilerine yöneltilen iftiraları reddettiler, bunların yanlış olduğunu söylediler ve eylemlerinin kendilerini haklı çıkarmak için yeterli olduğunu iddia ettiler; ayrıca kendisinin de bu tür hikayelere kulaklarını kapatması ve bunlara kolayca inanmaması gerektiğini, çünkü onlara kulak veren olduğu sürece, aleyhlerine yalan söyleyeceklerin her zaman olacağını söylediler.

5. Böylece babaları olduğu için onu kısa sürede yatıştırdıktan sonra, içinde bulundukları korkudan kurtuldular. Ancak bir süre sonra üzüntüye kapıldılar; çünkü Salome'nin ve amcaları Ferora'nın düşmanları olduğunu biliyorlardı; ikisi de sert ve acımasız kişilerdi, özellikle de Ferora, tacı hariç krallığın tüm işlerinde Herod'un ortağıydı. Ayrıca kendi gelirinden yüz talenti vardı ve kardeşi tarafından kendisine hediye edilen Ürdün ötesindeki tüm toprakların avantajından yararlanıyordu; kardeşi Sezar'dan kendisini tetrark yapmasını istemişti ve öyle de yapılmıştı. Herod ayrıca ona kraliyet ailesinden, kendi karısının kız kardeşinden bir eş vermişti ve onun ölümünden sonra, üç yüz talentlik bir çeyizle kendi en büyük kızını ona nişanlamıştı; ancak Ferora, hizmetçisine olan sevgisinden dolayı bu kraliyet evliliğini tamamlamayı reddetmişti. Bu nedenle Hirodes çok öfkelendi ve kızını kardeşinin oğlu [Yusuf] ile evlendirdi; Yusuf daha sonra Partlar tarafından öldürüldü. Ancak bir süre sonra Pheroras'a olan öfkesini bir kenara bıraktı ve onu, hizmetçi kıza duyduğu aptalca tutkunun üstesinden gelemeyen biri olarak affetti.

6. Hayır, Pheroras, kraliçe [Mariamne] hayattayken çok daha önce, Herod'u zehirlemek için bir komplo içinde olduğu şeklinde suçlanmıştı; ve o zaman o kadar çok ihbarcı geldi ki, Herod, kardeşlerine son derece düşkün olmasına rağmen, söylenenlere inandı ve bundan korktu. Şüphelilerin çoğunu işkenceye götürdükten sonra, sonunda Pheroras'ın kendi dostlarına geldi; hiçbiri suçu açıkça itiraf etmedi, ancak sevdiği kadını alıp kaçmak için hazırlık yaptığını kabul ettiler.

Machine Translated by Google

Partlar. Kralın, Salome'yi zina suçundan idam edildikten sonra onunla evlendirdiği Kostobarus da bu planın ve kaçışın gerçekleşmesinde etkili oldu. Salome de kendisine yöneltilen iftiralardan kurtulamadı; çünkü kardeşi Ferora onu, Arabistan kralı Obodas'ın valisi ve Herod ile şiddetli bir düşmanlık içinde olan Silleus ile evlenmek üzere anlaşma yapmakla suçladı; ancak bu ve Ferora'nın onu suçladığı her şeyden suçlu bulununca affedildi. Kral da Ferora'yı suçlandığı suçlardan affetti.

7. Fakat bütün ailenin fırtınası İskender'in üzerine yıkılmıştı ve hepsi onun omuzlarına çökmüştü. Kralın nezdinde çok saygın üç hadım vardı; bu, onun etrafındaki görevlerinden açıkça belliydi; çünkü içlerinden biri onun kâhyası olarak atanmıştı, diğeri akşam yemeğini hazırlıyordu ve üçüncüsü onu yatağa yatırıp yanında yatıyordu.

İskender, büyük hediyeler vererek bu adamları ahlaksızca kullanmasına izin vermeleri için ikna etmişti; bu durum krala anlatılınca işkence gördüler, suçlu bulundular ve hemen onunla yaptıkları suç teşkil eden ilişkiyi itiraf ettiler. Ayrıca, bu şekilde davranmalarına neden olan vaatleri ve İskender'in onları nasıl kandırdığını da ortaya çıkardılar. İskender onlara, yaşlı ve saçını boyayacak kadar utanmaz olan Herod'a umut bağlamamaları gerektiğini, bunun onu gençleştireceğini düşünmedikleri sürece bunu yapmamaları gerektiğini, bunun yerine krallıkta halefi olacak olan kişiye odaklanmaları gerektiğini, bu kişinin kısa sürede düşmanlarından intikam alacağını, dostlarını mutlu ve mübarek kılacağını ve en başta kendilerini mutlu edeceğini söylemişti. Ayrıca, iktidardaki kişilerin İskender'e özel olarak saygılarını sunduklarını ve ordunun komutanlarının ve subayların gizlice ona geldiklerini de anlattı.

8. Bu itiraflar Herod'u o kadar korkuttu ki, bunları hemen yayınlamaya cesaret edemedi; bunun yerine gece gündüz gizlice casuslar gönderdi, yapılan ve söylenen her şeyi yakından araştırdılar; ve herhangi birinden [ihanetle] şüphelenildiğinde, onları öldürdü, öyle ki saray korkunç derecede adaletsiz işlemlerle doluydu; çünkü herkes birbirine düşmanlık veya nefret beslediği için iftiralar uyduruyordu; ve kralın kanlı öfkesini kötüye kullanan birçok kişi vardı.

Machine Translated by Google

Bu durum, aralarında husumet bulunanların dezavantajına yol açtı; yalanlara kolayca inanıldı ve iftiralar uydurulmadan cezalar verildi. Bir başkasını suçlayan kişi kendisi de suçlandı ve suçladığı kişiyle birlikte idam edilmek üzere götürüldü; çünkü kralın hayatı tehlikede olduğu için sorgulamalar çok kısa sürdü.

Ayrıca o kadar acımasızlaştı ki, suçlanmayanların hiçbirine hoş bir yüzle bakamadı, kendi dostlarına karşı en barbarca tavrı sergiledi. Bu nedenle, birçoğunun saraya gelmesini yasakladı ve cezalandırma yetkisi olmayanlara sert sözler söyledi. Antipater için ise, şimdi zor durumda olan İskender'e hakaret etti ve akrabalarından oluşan güçlü bir grup topladı ve ona karşı her türlü iftirayı attı; kral için ise, bu korkunç iftiralar ve entrikalar yüzünden o kadar korkuya kapıldı ki, İskender'in elinde çekilmiş bir kılıçla kendisine geldiğini sandı. Bu yüzden onu hemen yakalattı, bağlattı ve arkadaşlarını işkenceyle sorgulamaya başladı; bunların çoğu işkence altında öldü, ancak hiçbir şey itiraf etmediler veya vicdanlarına aykırı bir şey söylemediler; Fakat içlerinden bazıları, çektikleri acılar yüzünden yalan söylemek zorunda kalarak, İskender ve kardeşi Aristobulus'un ona karşı komplo kurduklarını, avlanırken onu öldürmek için fırsat kolladıklarını ve sonra Roma'ya kaçacaklarını söylediler. Bu suçlamalar inanılmaz nitelikte olsa ve sadece içinde bulundukları büyük sıkıntıdan kaynaklansa da, kral tarafından kolayca inanıldı; kral, oğlunu bağladıktan sonra, haksız yere bir şey yapmadığının ortaya çıkmasından bir nebze olsun teselli buldu.

BÖLÜM 25.

ARCHELAUS, TARAFLAR ARASINDA BİR UZLAŞMA SAĞLAR

İSKENDER PHERORAS VE HEROD.

1. İskender'e gelince, babasını [masum olduğuna] ikna etmenin imkansız olduğunu anladığı için, başına gelen felaketlerle ne kadar ağır olursa olsun yüzleşmeye karar verdi; bu yüzden düşmanlarına karşı dört kitap yazdı ve bir komploya karıştığını itiraf etti; ancak aynı zamanda [saray mensuplarının] büyük bir kısmının, özellikle de Pheros ve Salome'nin onunla komplo kurduğunu; hatta Salome'nin bir keresinde gelip onu geceleyin, isteyip istemediğine bakılmaksızın, kendisiyle birlikte olmaya zorladığını da belirtti. Bu kitaplar Herod'un eline geçti.

Machine Translated by Google

Ellerini uzattılar ve iktidardakilere karşı büyük bir yaygara kopardılar. İşte tam bu sırada Archelaus, damadı ve kızı için korkarak aceleyle Yahudiye'ye geldi; uygun bir yardımcı olarak ve çok akıllıca bir şekilde geldi ve bir hileyle kralı tehdit ettiği şeyi yapmaktan vazgeçirdi; Yanına geldiğinde şöyle haykırdı: "Bu zavallı damadım nerede? Babasını öldürmeye teşebbüs eden bu adamın kafasını nerede göreceğim? Onu kendi ellerimle parçalayacağım! Kızımı da aynı şekilde cezalandıracağım, çünkü o da böyle iyi bir kocaya sahip; komploya ortak olmasa da, böyle bir yaratığın karısı olduğu için kirlenmiş durumda. Eğer İskender hâlâ yaşıyorsa, bu komplonun kendisine karşı kurulmuş olmasına gösterdiğin sabra hayran kalıyorum; çünkü Kapadokya'dan olabildiğince aceleyle geldiğim için, onu çoktan suçlarından dolayı idam edilmiş bulmayı bekliyordum; ama yine de, sana olan saygım ve onurumdan dolayı onunla evlendirdiğim kızım hakkında seninle görüşmek için buradayım; şimdi ikisi hakkında da istişare etmeliyiz; ve eğer babalık sevgin o kadar büyükse ki, sana karşı komplo kuran oğlunu cezalandıramıyorsan, izin ver "Sağ ellerimizi değiştirelim ve bu vesileyle öfkemizi sırayla dile getirelim."

2. Bu gösterişli açıklamayı yaptıktan sonra, düzensizlik içinde olmalarına rağmen Herod'un öfkesini dindirmeyi başardı ve bunun üzerine Herod, İskender'in derlediği kitapları ona okuması için verdi; ve her bir noktaya geldiğinde, Herod ile birlikte bunları değerlendirdi. Böylece Arklavud, kullandığı bu hilekarlığı fırsat bilerek, yavaş yavaş suçu bu kitaplarda adı geçen kişilere, özellikle de Pheroras'a yükledi; Kralın ona [ciddi olarak] inandığını görünce, "Bu genç adamın, bu kadar kötü niyetli kişi tarafından kendisine komplo kurulup kurulmadığını, yoksa senin de genç adam tarafından komplo kurulup kurulmadığını düşünmeliyiz; çünkü onun böylesine korkunç bir suça düşmesi için hiçbir sebep göremiyorum, zira zaten krallığın avantajlarından yararlanıyor ve senin haleflerinden biri olma beklentisi içinde; yani, onu buna ikna eden bazı kişiler olmadıkça ve bu kişiler gençleri ikna etmenin kolaylığını kötüye kullanmadıkça, bunu kastediyorum; çünkü bu tür kişiler tarafından bazen sadece gençler değil, yaşlılar da kandırılır ve bazen en şanlı aileler ve krallıklar bile yıkılır." dedi.

Machine Translated by Google

3. Herod, söylenenleri onayladı ve yavaş yavaş İskender'e karşı öfkesi azaldı, ancak Pheroras'a daha da öfkeliydi; çünkü dört kitabın asıl konusu Pheroras'tı; kralın eğilimlerinin aniden değiştiğini, Archelaus'un dostluğunun her şeyi yapabileceğini ve kendini korumak için onurlu bir yöntemi olmadığını fark eden Pheroras, küstahlığıyla güvenliğini sağladı. Böylece İskender'i terk etti ve Archelaus'a başvurdu. Archelaus ona, krala karşı komplo kurduğu ve genç adamın şu anki felaketlerinin sebebi olduğu açıkça görülen bu kadar çok suça karışmışken, kurnazlığından ve kendisine yöneltilen suçlamaları inkar etmekten vazgeçip suçu itiraf etmedikçe ve kendisine hala iyilik besleyen kardeşinden af dilemedikçe nasıl aklanmasını sağlayabileceğini anlamadığını söyledi. Ama eğer bunu yaparsa, elinden gelen tüm yardımı ona sağlayacağını söyledi.

4. Bu tavsiyeye uyan Pheroras, merhameti en çok uyandıracak şekilde giyinerek, üzerine siyah bir kumaş örttü, gözlerinde yaşlarla Herod'un ayaklarına kapandı ve yaptıklarından dolayı özür diledi, çok kötü davrandığını ve suçlandığı her şeyden suçlu olduğunu itiraf etti ve bir kadına duyduğu aşkın onu getirdiği zihinsel bozukluktan ve çılgınlıktan yakındı. Böylece Archelaus, Pheroras'ı kendi aleyhine suçlaması ve tanıklık etmesi için getirdiğinde, Pheroras onun için bir mazeret uydurdu ve Herod'un ona karşı öfkesini, bazı ailevi örnekler kullanarak hafifletti; çünkü kendi kardeşinden çok daha büyük kötülükler gördüğünde, intikam tutkusundan önce doğanın yükümlülüklerini tercih etmişti; Çünkü bu durum, tıpkı kaba bedenlerde olduğu gibi, krallıklarda da geçerlidir; vücudun ağırlığıyla bir uzvun şişmesi söz konusudur ve bu durumda o uzvu kesmek uygun değildir, aksine nazik bir tedavi yöntemiyle iyileştirmek gerekir.

5. Arehelaus'un bunu ve daha birçok benzer şeyi söylemesi üzerine Herod'un Pheroras'a karşı duyduğu öfke yatıştı; ancak yine de İskender'e karşı öfkesini sürdürdü ve kızını boşayıp ondan uzaklaştıracağını söyledi. Bu durum, Herod'u, kendisine karşı önceki davranışının aksine, genç adam için Arehelaus'a dilekçe vermeye ve kızının yanında kalmasına izin vermeye ikna edene kadar devam etti.

Machine Translated by Google

Ona nişanlıydı; fakat Archelaus, Alexander'la evlenmesine izin vermeyeceğini, ancak başka biriyle evlenmesine izin vermeyeceğini, çünkü aralarındaki akrabalık bağının ve bununla birlikte gelen ayrıcalıkların korunmasını çok değerli bir avantaj olarak gördüğünü ısrarla belirtti. Kral, oğlunun bu evliliği bozmaması için büyük bir iyilik yapacağını, özellikle de genç adamla karısının zaten çocukları olduğu ve karısının oğlu tarafından çok sevildiği, karısı kaldığı sürece onu koruyacağı ve eskiden yaptığı gibi günah işlemesini engelleyeceği, bu yüzden bir kez ondan koparılırsa umutsuzluğa düşmesine neden olacağı, çünkü bu tür genç erkeklerin girişimlerinin en iyi şekilde yatıştırılması için sevgilerini evde tutmaları gerektiğini söyledi. Arehelaus, Herod'un istediğini zorlukla da olsa yerine getirdi ve hem genç adamla barıştı, hem de babasını onunla barıştırdı. Ancak, bu meselenin tamamını Sezar'a ayrıntılı bir şekilde anlattığı için, mutlaka Roma'ya gönderilip onunla görüşmesi gerektiğini söyledi.

6. Böylece Archelaus'un damadını içinde bulunduğu tehlikeden kurtarma planı sona erdi; ancak bu uzlaşmalar sona erdiğinde, zamanlarını ziyafetler ve hoş eğlencelerle geçirdiler.

Archelaus giderken, Herod ona yetmiş talent değerinde altın bir taht, değerli taşlarla süslü bir taht, bazı hadımlar ve Pannychis adında bir cariye hediye etti. Ayrıca, dostlarının her birine, mevkilerine göre gereken saygıyı gösterdi. Aynı şekilde, kralın emriyle tüm akrabaları da Archelaus'a görkemli hediyeler verdi; böylece Herod ve soyluları tarafından Antakya'ya kadar yolculuğu boyunca eşlik edildi.

BÖLÜM 26.

EURYCLES'İN (40) MARIAMNE'NİN OĞULLARINI NASIL İFTİRA ETTİĞİ VE COST'LU EURARATUS'UN ONLAR İÇİN ÖZÜR DİLEMESİNİN NASIL ETKİSİZ KALDIĞI.

1. Bundan kısa bir süre sonra Yahudiye'ye Arehelaus'un hilelerinden çok daha üstün bir adam geldi; bu adam sadece onun planlarını alt üst etmekle kalmadı, aynı zamanda...

Machine Translated by Google

İskender'le akıllıca yapılmış olan uzlaşma, onun yıkımına vesile oldu. Kendisi Lakedamlıydı ve adı Eurycles'ti.
O kadar yozlaşmış bir adamdı ki, para kazanma arzusundan dolayı bir kralın yönetimi altında yaşamayı seçti, çünkü Yunanistan onun lüksünü karşılayamıyordu. Herod'a, amacına ulaşmak için kurduğu bir yem olarak, görkemli hediyeler sundu ve bunları kat kat geri aldı; yine de, krallığı satın alımlarıyla kana bulamadıkça, sade hediyeleri hiçbir şey olarak görmedi. Buna göre, kralı pohpohlayarak, onunla kurnazca konuşarak ve ona yaptığı yalan övgülerle kandırdı; çünkü Herod'un zayıf noktasını kısa sürede fark ettiği için, onu memnun edebilecek her şeyi söyledi ve yaptı ve böylece en yakın dostlarından biri oldu; çünkü hem kral hem de çevresindekilerin hepsi, ülkesi nedeniyle bu Spartalıya büyük saygı duyuyordu. (41)

2. Bu adam ailenin çürümüş yönlerini, kardeşlerin birbirleriyle olan kavgalarını ve babanın her birine karşı tutumunu fark eder etmez, ilk önce Antipater'in evinde konaklamayı seçti, ancak İskender'i dostluk numarası yaparak kandırdı ve Archelaus'un eski bir tanıdığı olduğunu yanlış bir şekilde iddia etti; bu nedenle kısa sürede İskender'in yakın arkadaşı olarak kabul edildi. Ayrıca kısa sürede kardeşi Aristobulus'a da kendini tavsiye etti. Bu birkaç kişiyi böylece denedikten sonra, birini bir yöntemle, diğerini de başka bir yöntemle kandırdı. Ancak esas olarak Antipater tarafından tutulmuştu ve bu yüzden İskender'e ihanet etti; bunu da Antipater'i, en büyük oğulken beklentilerinin önünde duranların entrikalarını görmezden geldiği için suçlayarak yaptı; Ve İskender'i, bir kraliçeden doğmuş ve bir kralın kızıyla evlenmiş olmasına rağmen, sıradan bir kadından doğmuş birinin tahta hak iddia etmesine izin verdiği için kınadı; üstelik bunu, Archelaus'un onu en eksiksiz şekilde desteklediği halde yapıyordu. Genç adam, Archelaus ile olan sözde dostluğu nedeniyle, onun tavsiyelerinin de güvenilir olduğunu düşünüyordu; bu yüzden İskender, Antipater'in kendisine karşı davranışlarından ve ondan hiçbir şey gizlemeden yakınıyordu; ve Herod'un annelerini öldürdükten sonra onları krallığından mahrum etmesinin hiç de şaşırtıcı olmadığını söylüyordu. Bunun üzerine Eurycles, onun durumuna acıdığını ve onunla birlikte üzüldüğünü iddia etti. Ayrıca, onun için kurduğu bir yemle,

Machine Translated by Google

Aristobulus'un da aynı şeyleri söylemesini sağladı. Böylece her iki kardeşi de babalarına şikayette bulunmaya ikna etti ve sonra Antipater'e giderek bu büyük sırları ona iletti. Ayrıca, kardeşlerinin kendisine karşı bir komplo kurdukları ve kılıçlarını çekmiş halde üzerine saldırmaya hazır oldukları gibi kendi uydurmasını da ekledi. Bu istihbarat karşılığında büyük bir para aldı ve bu nedenle Antipater'i babasının önünde övdü ve sonunda İskender ve Aristobulus'u mezara götürme ve babalarının önünde onları suçlama işini üstlendi. Böylece Herod'un yanına geldi ve ondan aldığı iyiliklerin karşılığı olarak hayatını kurtaracağını ve nazik misafirperverliğinin intikamı olarak yaşam ışığını koruyacağını söyledi; çünkü uzun zamandır bir kılıç bilenmişti ve İskender'in sağ eli uzun zamandır ona karşı uzanmıştı; Fakat İskender, Herod'un yoluna engeller koyduğunu, hızını kestiğini ve bunu da ona planında yardımcı oluyormuş gibi yaparak yaptığını; Herod'un başkalarına ait bir krallıkta hüküm sürmekle yetinmediğini ve annesini öldürdükten sonra onun yönetimini harap ettiğini; ama tüm bunların yanı sıra, sahte bir halef getirdiğini ve atalarının krallığını o bela adam Antipater'e vermeyi teklif ettiğini; şimdi de Hyrcanus ve Mariamne'nin ruhlarını yatıştırmak için ondan intikam alacağını; çünkü böyle bir babadan kan dökmeden yönetimi devralmasının uygun olmadığını; her gün onu buna kışkırtacak birçok şeyin olduğunu, bu yüzden hiçbir şey söyleyemediğini, her şeyin ona karşı iftira atılmasına vesile olduğunu söyledi. Çünkü soylu bir aileden gelmesinden bahsedildiğinde, diğer durumlarda bile haksız yere suçlanıyor; oysa babası, İskender'den başka kimsenin soylu bir aileden gelmediğini ve babasının böyle bir soyluluğa sahip olmamasından dolayı şerefsiz olduğunu söylerdi.

Eğer herhangi bir zamanda avlanırlarsa ve o hiçbir şey söylemezse, onları gücendirir; ve eğer birini överse, bunu alay olarak algılarlar. Babalarını her zaman acımasızca sert bulurlar ve Antipater dışında hiçbirine doğal bir sevgi beslemezler; bu nedenle, eğer bu komplo işe yaramazsa, ölmeye çok isteklidir; ancak babasını öldürmesi durumunda, kendini kurtarmak için yeterli fırsatı vardır. İlk olarak, kolayca kaçabileceği kayınpederi Archelaus vardır; ve ikinci olarak, bugüne kadar Herod'un karakterini hiç bilmeyen Sezar vardır; çünkü o zaman, babası onu korkutmak için oradayken duyduğu o korkuyla onun karşısına çıkmayacaktır; ve o zaman sadece kendisini ilgilendiren suçlamaları ortaya atmayacak, aksine ilk başta açıkça ısrar edecektir.

Machine Translated by Google

Uluslarının felaketlerini, nasıl ölümüne vergilendirildiklerini ve kan dökülerek elde edilen zenginliğin ne tür lüks ve kötü uygulamalarla harcandığını; zenginliklerimizi elde edenlerin ne tür insanlar olduğunu ve lütuflarını bahşettiği şehirlerin kime ait olduğunu; büyükbabası [Hyrcanus] ve annesi [Mariamne]'nin başına ne geldiğinin araştırılmasını ve krallıktaki büyük kötülüklerin açıkça ilan edilmesini; bu nedenlerle babasını öldüren biri olarak görülmemesini istedi.

3. Eurycles bu önemli konuşmayı yaptıktan sonra, babasına sevgi besleyen tek çocuk olan Antipater'i çok övdü ve bu nedenle diğerlerinin ona karşı kurduğu komploya engel teşkil ettiğini belirtti.
Bunun üzerine, önceki suçlamalar karşısında öfkesini zorlukla bastırmış olan kral, iyileşmesi mümkün olmayan bir öfkeye kapıldı. Bu sırada Antipater, babasına kardeşlerini suçlamak ve bir zamanlar kralın atlı birliklerinin başı olan, ancak bazı suçlar nedeniyle bu onurlu görevden uzaklaştırılmış olan Jucundus ve Tyrannus ile özel olarak görüştüklerini anlatmak için başka kişileri göndermek üzere bir fırsat daha buldu.
Herod bu bilgiler karşısında çok öfkelendi ve hemen o adamların işkence görmesini emretti; ancak krala bildirilenlerden hiçbirini itiraf etmediler; fakat İskender'in bir kale valisine yazdığı, babasını öldürdüğünde kendisini ve Aristobulus'u kaleye kabul etmesini, onlara silah vermesini ve bu vesileyle elinden gelen diğer yardımı yapmasını rica eden bir mektup ortaya çıkarıldı. İskender bu mektubun Diophantus tarafından sahte olarak yazıldığını söyledi. Bu Diophantus, kralın sekreteri, cesur ve herkesin elini taklit etmede kurnaz bir adamdı; ve çok sayıda sahtecilik yaptıktan sonra sonunda bu yüzden idam edildi. Herod ayrıca kale valisinin işkence görmesini emretti, ancak suçlamaların ima ettiği şeylerden hiçbirini ondan öğrenemedi.

4. Ancak Herod, delilleri çok zayıf bulmasına rağmen, oğullarının gözaltında tutulmasını emretti; çünkü şimdiye kadar serbesttiler. Ayrıca ailesinin baş belası ve bu alçakça suçlamanın uydurmacısı olan Eurycles'i kurtarıcısı ve hayırseveri ilan etti ve ona elli talent ödül verdi.
Bunun üzerine, yaptıklarının doğru bir şekilde kayıtlara geçmesini engellemek için hemen Kapadokya'ya gitti ve orada Archelaus'tan para aldı; üstelik küstahça bir şekilde onunla barıştığını iddia etti.

Machine Translated by Google

Herod'dan İskender'e. Oradan Yunanistan'a geçti ve bu şekilde elde ettiği kötülükleri benzer kötülükler için kullandı. Buna göre, Achaia'yı isyanla doldurduğu ve şehirlerini yağmaladığı gerekçesiyle Sezar'ın huzurunda iki kez suçlandı ve bu yüzden sürgüne gönderildi. Böylece Aristobulus ve İskender hakkındaki kötü eylemleri nedeniyle cezalandırıldı.

5. Ancak şimdi Koslu Euaratus'u bu Spartalıya karşı koymakta fayda var; çünkü o, İskender'in en yakın arkadaşlarından biriydi ve Eurycles ile aynı dönemde seyahatleri sırasında ona gelmişti; bu yüzden kral ona, İskender'in suçlandığı şeylerin doğru olup olmadığını sordu. O da yemin ederek gençlerden böyle şeyler hiç duymadığını söyledi; ancak bu tanıklık, o zavallı yaratıkları aklamaya yetmedi; çünkü Herod, onlara karşı yapılanlara kulak vermeye son derece meyilliydi ve herkes onların suçlu olduğuna inananlara son derece meyilliydi ve onlara karşı öfkesini gösterdi.

BÖLÜM 27.

Sezar'ın emriyle Herod, oğullarını Eurytus'ta suçlar. Onlar mahkemeye çıkarılmazlar ama yine de mahkum edilirler; kısa bir süre sonra da Sebaste'ye gönderilir ve orada boğularak öldürülürler.

1. Üstelik Salome, Herod'un oğullarına karşı acımasızlığını daha da artırdı; çünkü Aristobulus, kayınvalidesi ve teyzesi olan Salome'yi de kendileriyle aynı tehlikelere atmak istiyordu; bu yüzden onun güvenliğini sağlaması için ona haber gönderdi ve kralın, kendisine yöneltilen suçlamalar nedeniyle onu öldürmeye hazırlandığını söyledi. Sanki daha önce Arap Sylleus ile evlenmeye çalıştığında, kralın büyük sırlarını ona ifşa etmiş gibi. İşte bu, son fırtına gibi geldi ve daha önce büyük tehlikede olan gençleri tamamen batırdı. Salome krala koşarak geldi ve kendisine verilen uyarıyı anlattı; bunun üzerine kral daha fazla dayanamadı ve her iki genci de bağlatıp birbirinden ayırdı. Ayrıca Volumnius'u da gönderdi...

Machine Translated by Google

Ordusunun generali, hemen Sezar'a gitti; yanında da bilgileri yazılı olarak taşıyan arkadaşı Olimpos vardı. Roma'ya varıp kralın mektuplarını Sezar'a teslim ettikten sonra, Sezar gençlerin durumundan çok rahatsız oldu; ancak oğullarını mahkum etme yetkisini babadan almanın doğru olmadığını düşündü; bu yüzden ona geri yazdı ve oğulları üzerinde yetki sahibi olmasını emretti; ancak aynı zamanda, kendisine karşı kurulan komplo meselesini halka açık bir mahkemede soruşturmasını ve kendi akrabalarını ve eyalet valilerini bilirkişi olarak seçmesini söyledi. Oğulları suçlu bulunursa, onları idam etmesini; ancak ondan kaçmaktan başka bir şey düşünmedikleri anlaşılırsa, cezalarını hafifletmesini istedi.

2. Herod bu talimatlara uydu ve Sezar'ın mahkemenin toplanmasını emrettiği Berytus'a geldi ve yargı heyetini bir araya getirdi. Sezar'ın mektuplarında belirtildiği gibi, başkanlar önce oturdular; bunlar Saturninus ve Pedanius ile yanlarındaki yardımcılarıydı, ayrıca vali Volumnius da onlarla birlikteydi; onların yanında kralın akrabaları ve dostları, Salome ve Pheroras da oturuyordu; onlardan sonra, Archelaus hariç, Suriye'nin önde gelen adamları oturdu; çünkü Herod, Alexander'ın kayınpederi olduğu için Archelaus'tan şüpheleniyordu. Yine de oğullarını açık mahkemeye çıkarmadı; bunu çok kurnazca yaptı, çünkü oğullarının mahkemeye çıkmaları halinde kesinlikle acınacaklarını ve konuşmalarına izin verilmesi halinde Alexander'ın suçlamalarına kolayca cevap vereceğini çok iyi biliyordu; ancak oğulları Sidontalıların bir köyü olan Platane'de gözaltındaydı.

3. Bunun üzerine kral ayağa kalktı ve sanki oğulları oradaymış gibi onlara karşı sert bir şekilde konuştu; kendisine karşı komplo kurdukları suçlamasını ise kanıt bulamadığı için çok zayıf bir şekilde dile getirdi; ancak jüri üyelerinin önünde kendisine yöneltilen hakaretleri, alayları, incitici davranışları ve ölümden daha ağır olan on binlerce benzer suçu ısrarla vurguladı; kimse ona karşı çıkmayınca, sanki kendisi mahkum edilmiş gibi, oğullarına karşı acı bir zafer kazanmış gibi, onlara acımalarını söyledi. Böylece herkesin görüşünü istedi; ilk görüşü Saturninus verdi ve bu görüş şuydu: Gençleri mahkum etti, ancak ölüm cezasına çarptırmadı; çünkü üç oğlu da orada bulunan birinin, onlara oy vermesi uygun değildi.

Machine Translated by Google

Başka birinin oğullarının yok edilmesi. İki teğmen de aynı oyu verdi; onların örneğini izleyen başkaları da vardı; fakat Volumnius daha melankolik bir tavır takınmaya başladı ve ondan sonra gelenlerin hepsi gençleri ölüme mahkum etti; kimisi dalkavukluktan, kimisi Herod'a duydukları nefretten; ama hiçbiri işledikleri suçlardan dolayı öfke duymadı.
Bütün Suriye ve Yahudiye büyük bir beklenti içindeydi ve bu trajedinin son perdesini bekliyordu; yine de hiç kimse Herod'un çocuklarını öldürecek kadar barbar olacağını düşünmemişti: ancak onları Sur'a götürdü ve oradan Sezariye'ye yelken açarak gençlerin nasıl bir ölümle karşılaşacakları konusunda kendi kendine düşündü.

4. Kralın hizmetinde Tero adında yaşlı bir asker vardı; bu askerin oğlu İskender'le çok yakın ve dost canlısıydı ve kendisi de özellikle gençleri çok severdi. Bu asker, olanlara duyduğu aşırı öfke yüzünden bir bakıma aklını kaçırmıştı; ve önce, dolaşırken yüksek sesle, adaletin ayaklar altına alındığını, gerçeğin yok edildiğini, doğanın altüst edildiğini ve insan hayatının kötülükle dolu olduğunu, kendi canını esirgemeyen bir insanın aklına gelebilecek her türlü kötülüğün olduğunu haykırdı; Sonunda kralın yanına gitmeye cesaret etti ve şöyle dedi: "Gerçekten de, sana en yakın olanlara karşı en kötü alçakların sözlerine kulak verdiğin için çok acınası bir adamsın; çünkü sık sık Pheroras ve Salome'nin öldürülmesini istedin, ama oğullarına karşı onlara inanıyorsun; oysa bunlar, kendi oğullarının soyunu keserek her şeyi tamamen Antipater'e bırakıyorlar ve böylece sana tamamen kendi kontrollerinde olabilecek bir kral seçiyorlar. Ancak, Antipater'in kardeşlerinin bu ölümünün onu askerler arasında nefret edilecek biri haline getirip getirmeyeceğini düşün; çünkü gençlere acımayan kimse yok; ve komutanların çoğu da buna açıkça öfke duyuyor." Bunu söyledikten sonra, bu öfkeyi gösterenlerin isimlerini verdi; ancak kral, bu adamların yanı sıra Tero ve oğlunun da derhal yakalanmasını emretti.

5. O zamanlar Trypho adında bir berber vardı.
Bu adam, bir tür delilik içinde halkın arasından fırladı, kendini suçladı ve şöyle dedi: "Bu Tero, seni tıraş ederken benim usturamla boğazını da kesmem için beni ikna etmeye çalıştı ve bunu yaptığım için İskender'in bana büyük hediyeler vereceğini vaat etti." Herod bunu duyunca...

Machine Translated by Google

Bunun üzerine, Tero'yu oğlu ve berberle birlikte işkenceye tabi tuttu; ancak diğerleri suçlamayı reddettiği ve kendisi de başka bir şey söylemediği için Herod, Tero'ya daha şiddetli işkence yapılmasını emretti; fakat oğlu, babasına acıdığı için, eğer kral babasının işkenceye maruz kalmamasına izin verirse, her şeyi krala anlatacağına söz verdi. Kral bunu kabul edince, babasının İskender'in teşvikiyle kendisini öldürmeyi planladığını söyledi. Şimdi bazıları bunun babasını işkencelerden kurtarmak için uydurulduğunu, bazıları ise doğru olduğunu söyledi.

6. Hirodes, halk meclisinde komutanları ve Tero'yu suçladı ve halkı onlara karşı bir araya getirdi; ve buna göre, berber [Trifo] ile birlikte öldürüldüler; onlara atılan tahta parçaları ve taşlarla öldürüldüler. Ayrıca oğullarını Sezariye'ye yakın bir şehir olan Sebaste'ye gönderdi ve orada boğulmalarını emretti; ve emrettiği şey hemen yerine getirildiği için, cesetlerinin İskenderiye kalesine getirilip, annelerinin yanına, büyükbabaları İskender'in yanına gömülmelerini emretti. Ve böylece İskender ve Aristobulus'un sonu geldi.

BÖLÜM 28.

ANTIPATER'İN TÜM İNSANLAR TARAFINDAN NASIL NEFRET EDİLDİĞİ VE KRALIN ÖLDÜRÜLENLERİN OĞULLARINI AKRABALARINA NASIL EVLENDİRDİĞİ; AMA ANTIPATER'İN ONLARI BAŞKA KADINLARLA DEĞİŞTİRMESİNİ SAĞLADIĞI. HEROD'UN EVLİLİKLERİ VE ÇOCUKLARI HAKKINDA.

1. Fakat Antipater'e, taht üzerindeki tartışmasız hakkına rağmen, ulustan dayanılmaz bir nefret düştü; çünkü herkes onun kardeşlerine karşı tüm iftiraları uyduran kişi olduğunu biliyordu.

Ancak, öldürülenlerin soyundan gelenlerin büyüdüğünü görünce büyük bir korkuya kapıldı; çünkü İskender'in Glaphyra'dan Tigranes ve İskender adında iki oğlu vardı; Aristobulus'un ise Herod, Agrippa ve Aristobulus adında oğulları, Herodias ve Mariamne adında kızları vardı ve bunların hepsi Salome'nin kızı Bernice'dendi. Glaphyra'ya gelince, Herod, İskender'i öldürdükten hemen sonra onu ve payını Kapadokya'ya geri gönderdi.

Machine Translated by Google

Aristobulus'un kızı Bernice'i, Antipater'in anne tarafından amcasıyla evlendirdi ve Bernice'in kendisiyle arası bozukken onu barıştırmak için bu evliliği ayarlayan da Antipater oldu; ayrıca hediyeler ve diğer dalkavukluk yöntemleriyle Pheroras'ın ve Sezar'ın dostlarının gözüne girdi ve Roma'ya hatırı sayılır miktarda para gönderdi; Saturninus ve Suriye'deki dostları da onun yaptığı hediyelerle oldukça zenginleştiler; ancak ne kadar çok verirse o kadar çok nefret edildi, çünkü bu hediyeleri cömertlikten değil, korkudan harcadığı düşünülüyordu.

Sonuç olarak, kendisine yardım edenler ona eskiden olduğu gibi iyi niyet beslemeye devam ettiler, ancak hiçbir şey vermediği kişiler ise onun daha da acımasız düşmanları oldular. Bununla birlikte, kralın beklentilerinin aksine yetimlerle ilgilendiğini ve aynı zamanda onların çocuklarına acıyarak babalarını öldürdüğü için pişmanlık duyduğunu fark edince, her geçen gün parasını daha da cömertçe dağıtmaya başladı.

2. Bunun üzerine Herod, akrabalarını ve dostlarını bir araya topladı, çocukları onların önüne getirdi ve gözleri yaşlarla dolu bir şekilde onlara şöyle dedi: "Bu çocukların babalarını benden alan talihsiz bir kaderdi; bu çocuklar, yetim olmalarının gerektirdiği doğal acıma duygusuyla bana emanet edildiler; ancak, çok talihsiz bir baba olsam da, daha iyi bir dede olmaya ve bu çocuklara benden sonra en sevdiğim koruyucuları bırakmaya çalışacağım. Bu nedenle, senin kızın Pheroras'ı, bu kardeşlerin büyüğü olan İskender'in çocuklarına nişanlıyorum ki, onlara bakmak zorunda olasın. Ayrıca, Aristobulus'un kızını da senin oğlun Antipater'e nişanlıyorum; bu yetime babalık yap; ve oğlum Herod [Filip] onun kız kardeşini alacak, ki onun dedesi anne tarafından baş rahip idi. Ve beni seven herkes bu düşüncelerimde benimle aynı fikirde olsun, çünkü hiç kimse bunu yapmamalıdır." "Bana sevgi besleyen herkes bu sevgisini yitirecektir. Ve Tanrı'dan, krallığım ve soyum için bu çocukları evlendirmesini ve babalarına baktığından daha huzurlu gözlerle onlara bakmasını diliyorum."

3. Bu sözleri söylerken ağladı ve çocukların ellerini birleştirdi; daha sonra her birini sevgi dolu bir şekilde kucakladı ve topluluğu dağıttı. Bunun üzerine Antipater...

Machine Translated by Google

Hemen büyük bir kargaşa çıktı ve yapılanlardan alenen yakındı; çünkü bu yetimlere verilen bu makamın, babasının hayatta olduğu dönemde bile kendi yıkımı için olduğunu ve İskender'in oğullarının hem Archelaus'u (kral) hem de Pheroras'ı (tetrark) desteklemeleri halinde hükümeti kaybetme riskinin daha da artacağını düşünüyordu. Ayrıca, kendisinin millet tarafından ne kadar nefret edildiğini ve bu yetimlere ne kadar acıdıklarını; Yahudilerin hayattayken kardeşlerine ne kadar büyük bir sevgi beslediklerini ve şimdi onun aracılığıyla öldüklerinde onları ne kadar sevinçle hatırladıklarını da düşündü. Bu yüzden, mümkün olan her yolla bu nişanları feshetmeye karar verdi.

4. Şimdi, kolay kolay memnun olmayan ve en ufak bir şüphede bile hemen etkilenen babasıyla bu meseleyi ince bir şekilde halletmekten korkuyordu; bu yüzden doğrudan ona gitmeye ve yüzüne karşı yalvarmaya cesaret etti, kendisine bahşettiği bu makamdan onu mahrum etmemesini ve iktidar başkalarında iken sadece kral adını taşımamasını rica etti; çünkü İskender'in oğlu hem büyükbabası Archelaus'u hem de Pheroras'ı vasi olarak alırsa, hükümeti asla elinde tutamayacaktı; ve kraliyet ailesinden hayatta olan çok sayıda kişi olduğu için, bu [planlanan] evlilikleri değiştirmesini içtenlikle rica etti. Kralın dokuz karısı (42) ve bunlardan yedisinden çocukları vardı; Antipater'in kendisi Doris'ten, Herod Philip ise başrahibin kızı Mariamne'den doğmuştu; Antipas ve Archelaus da Samiriyeli Malthace'dendi, tıpkı kardeşi Joseph'in (43) oğlunun evlendiği kızı Olympias gibi. Kudüs'lü Kleopatra'dan Herod ve Philip'i; Pallas'tan ise Phasaelus'u vardı; ayrıca Phedra'dan Roxana ve Elpis'ten Salome adında iki kızı vardı; ayrıca çocuksuz iki karısı vardı, biri birinci kuzeni, diğeri yeğeniydi; bunların dışında Mariamne'den Alexander ve Aristobulus'un kız kardeşleri olan iki kızı daha vardı. Bu nedenle kraliyet ailesi çok kalabalık olduğundan, Antipater bu planlanan evlilikleri değiştirmesi için ona yalvardı.

5. Kral, Antipater'in bu yetimlere karşı olan tutumunu anlayınca öfkelendi ve öldürdüğü oğullarının ölümünün Antipater'in yalan hikayelerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığı konusunda şüpheye düştü; bu yüzden o sırada Antipater'e uzun ve huysuz bir cevap verdi ve gitmesini emretti. Ancak daha sonra ikna edildi.

Machine Translated by Google

Adam, kurnazca dalkavukluk yaparak insanları kandırdı ve evlilikleri değiştirdi; Aristobulus'un kızını onunla, oğlunu ise Pheroras'ın kızıyla evlendirdi.

6. Şimdi bu örnekte, dalkavuk Antipater'in ne kadar çok şey yapabileceğini, hatta benzer şartlarda Salome'nin yapamadığını öğrenebiliriz; zira Salome, Antipater'in kız kardeşiydi ve Sezar'ın karısı Julia aracılığıyla Arap Sylleus ile evlenmek için izin istediğinde, Herod, bu projeden vazgeçmediği takdirde onu acı düşmanı olarak göreceğine yemin etti; ayrıca, kendi rızası olmadan, onu arkadaşı Alexas ile evlendirdi ve kızlarından birini Alexas'ın oğluyla, diğerini ise Antipater'in anne tarafından amcasıyla evlendirdi. Kralın Mariamne'den olan kızlarından biri, kız kardeşinin oğlu Antipater ile, diğeri ise erkek kardeşinin oğlu Phasaelus ile evlendirildi.

BÖLÜM 29.

Antipater dayanılmaz hale gelir. Roma'ya gönderilir ve Herod'un vasiyetini yanında taşır; Pheroras karısını yanında tutabilmek için kardeşini terk eder. Evinde ölür.

1. Antipater, yetimlerin umutlarını kırdıktan ve kendi çıkarına en uygun akrabalıkları kurduktan sonra, krallığı ele geçireceğine dair kesin bir beklentisi varmış gibi hızla ilerledi; ve kötülüğüne bir de güvence eklenince, tahammül edilemez hale geldi; çünkü tüm halkın nefretinden kaçınamadığı için, onlara saldığı korku üzerine güvenliğini inşa etti. Pheroras da, onu krallıkta zaten yerleşmiş biri olarak görerek, planlarında ona yardım etti. Sarayda ayrıca yeni karışıklıklara yol açan bir grup kadın da vardı; çünkü Pheroras'ın karısı, annesi ve kız kardeşiyle birlikte, Antipater'in annesi de sarayda çok küstahlaştı. Ayrıca kralın iki kızına da hakaret edecek kadar küstah davrandı (44), bu yüzden kral ondan büyük ölçüde nefret etti; Oysa bu kadınlar onun nefret ettiği kişilerdi, ama diğerlerine hükmediyorlardı: Sadece Salome onların bu iyi niyetine karşı çıkmış ve krala bu buluşmaların onun işlerine fayda sağlamadığını bildirmişti. Bu kadınlar Salome'nin onlara karşı ne tür iftiralar attığını ve Herod'un ne kadar kızdığını öğrenince, halka açık buluşmalarını bıraktılar ve

Machine Translated by Google

Birbirleriyle dostça vakit geçirmiyorlardı; hatta tam tersine, kralın duyabileceği mesafede birbirleriyle kavga ediyormuş gibi davranıyorlardı. Antipater de benzer bir ikiyüzlülük kullanıyordu; ve meseleler kamuoyuna yansıdığında Pheroras'a karşı çıkıyordu; ancak yine de gizli entrikalar çeviriyorlar ve geceleri neşeli toplantılar yapıyorlardı; başkalarının gözlemi de karşılıklı anlaşmalarını doğrulamaktan başka bir işe yaramıyordu. Bununla birlikte, Salome onların yaptıkları her şeyi biliyor ve her şeyi Herod'a anlatıyordu.

2. Fakat Herod onlara, özellikle de Feroras'ın karısına çok öfkelenmişti; çünkü Salome onu en çok suçlamıştı. Bu yüzden arkadaşlarını ve akrabalarını bir araya topladı ve bu kadını birçok şeyle, özellikle de kızlarına yaptığı hakaretlerle; Ferisilere kendisine karşı yaptıkları işler karşılığında para vererek ve kardeşine aşk iksirleri vererek onu düşmanı haline getirmekle suçladı. Sonunda sözünü Feroras'a çevirdi ve ona iki seçenekten birini seçme şansı vereceğini söyledi: Kardeşiyle mi yoksa karısıyla mı birlikte kalacaktı? Feroras karısını terk etmektense ölmeyi tercih edeceğini söyleyince, Herod bu konuda ne yapacağını bilemeyince sözünü Antipater'e çevirdi ve ona ne Feroras'ın karısıyla, ne Feroras'ın kendisiyle, ne de ona ait herhangi biriyle ilişki kurmamasını emretti. Antipater, bu emri alenen çiğnememiş olsa da, gizlice gece toplantılarına katılıyordu; ve Salome'nin yaptıklarını fark etmesinden korktuğu için, İtalyan dostları aracılığıyla Roma'ya gidip orada yaşamasına izin verilmesini sağladı; çünkü Antipater'in bir süreliğine Sezar'a gönderilmesinin uygun olduğu yazıldığında, Herod hiç vakit kaybetmeden onu gönderdi, hem de görkemli bir maiyet ve büyük miktarda parayla birlikte, yanında taşıması için vasiyetini verdi - bu vasiyette Antipater'e krallık miras bırakılmıştı ve Herod, Antipater'in halefi olarak atanmıştı; bahsettiğim Herod, başrahibin kızı Mariarmne'nin oğluydu.

3. Arap Sylleus da Sezar'ın emirlerine aldırmadan Roma'ya yelken açtı ve bunu, daha önce Nicolaus ile aralarında olan dava nedeniyle Antipater'e tüm gücüyle karşı koymak için yaptı. Bu Sylleus'un kendi kralı Aretas ile de büyük bir mücadelesi vardı; çünkü Aretas'ın birçok arkadaşını, özellikle de Petra şehrinin en güçlü adamı Sohemus'u öldürmüştü. Dahası, Herod'un adamı Phabatus'u da alt etmişti.

Machine Translated by Google

Kahya, Herod'a karşı kendisine yardım etmesi için ona büyük bir miktar para verdi; fakat Herod ona daha fazla para verince, onu Syllcus'tan ayrılmaya ikna etti ve bu yolla Sezar'ın ondan talep ettiği tüm parayı ondan geri istedi.
Fakat Sylleus ödemesi gereken hiçbir şeyi ödemeyince ve ayrıca Phabatus'u Sezar'a şikayet ederek, onun Sezar'ın değil, Herod'un çıkarı için bir kâhya olduğunu söyleyince, Phabatus bu yüzden ona kızdı, ancak Herod'un gözünde hâlâ çok saygın biriydi ve Sylleus'un büyük sırlarını açığa çıkardı ve krala Sylleus'un, muhafızlarından biri olan Corinthus'u rüşvet vererek yoldan çıkardığını ve bu yüzden ona dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Buna göre kral itaat etti; çünkü bu Corinthus, Herod'un krallığında büyümüş olsa da, doğuştan bir Arap'tı; bu yüzden kral onu ve onunla birlikte yakalanan diğer iki Arap'ı derhal tutuklatmayı emretti; bunlardan biri Sylleus'un arkadaşı, diğeri ise bir kabilenin başıydı. Bu sonuncular işkenceye maruz kaldıklarında, büyük bir para karşılığında Corinthus'u Herod'u öldürmeye ikna ettiklerini itiraf ettiler; Suriye Devlet Başkanı Saturninus huzurunda daha detaylı bir şekilde sorgulandıktan sonra Roma'ya gönderildiler.

4. Ancak Herod, Pheroras'ı rahatsız etmekten vazgeçmedi ve onu karısından boşanmaya zorlamaya devam etti; (45) ona karşı birçok nefret sebebi olmasına rağmen, kadını cezalandırmanın bir yolunu bulamadı; sonunda ona karşı o kadar büyük bir huzursuzluk duydu ki, hem onu hem de kardeşini krallığından kovdu. Pheroras bu hakarete çok sabırla katlandı ve kendi tetrarklığına [Ürdün ötesindeki Perea'ya] gitti ve kaçışının tek bir sonla biteceğine, o da Herod'un ölümü olacağına ve hayatta olduğu sürece asla geri dönmeyeceğine yemin etti. Kardeşi hastayken de geri dönmedi, ölmeden önce ona bazı öğütler bırakmak istediği için onu yanına çağırmak için ısrarla haber gönderdi; ancak Herod beklenmedik bir şekilde iyileşti. Kısa bir süre sonra Pheroras da hastalandı, Herod ise büyük bir anlayış gösterdi; çünkü yanına geldi, durumuna acıdı ve ona baktı; Fakat Herod'un ona olan sevgisi ona fayda sağlamadı, çünkü Pheroras kısa bir süre sonra öldü. Herod, hayatının son gününe kadar ona çok büyük bir sevgi beslemiş olsa da, onu zehirleyerek öldürdüğüne dair bir söylenti yayıldı. Bununla birlikte, cesedinin Kudüs'e götürülmesini sağladı ve tüm ulus için büyük bir yas ilan ederek ona son derece görkemli bir cenaze töreni düzenledi.

Machine Translated by Google

Ve bu, İskender'in ve Aristobulus'un katillerinden birinin sonuydu.
geldi.

BÖLÜM 30.

Herod, Pheroras'ın ölümünü araştırırken, Antipater'in onun için zehirli bir içecek hazırladığı ortaya çıktı. Herod, Doris'i ve suç ortaklarını, ayrıca Mariamne'yi saraydan kovdu ve oğlu Herod'un adını vasiyetinden sildi.

1. Ancak şimdi ceza asıl fail olan Antipater'e devredildi ve Pheroras'ın ölümünden kaynaklandı; çünkü azatlı adamlarından bazıları üzgün bir yüzle krala gelip kardeşinin zehirlenerek öldüğünü, karısının ona alışılmadık bir şekilde hazırlanmış bir şey getirdiğini ve bunu yedikten sonra hemen hastalandığını; Antipater'in annesi ve kız kardeşinin iki gün önce Arabistan'dan bu tür ilaçları karıştırmada uzman bir kadın getirdiklerini, Pheroras için bir aşk iksiri hazırlatmak için; ve aşk iksiri yerine ona ölümcül bir zehir verdiklerini; ve bunun, bu konuda bilgi sahibi olan Sylleus'un yönlendirmesiyle yapıldığını anlattılar.

kadın.

2. Kral, bu kadar çok şüpheyle derinden etkilendi ve hizmetçileri ve bazı özgür kadınları da işkenceye maruz bıraktı; bunlardan biri acı içinde şöyle haykırdı: "Yeryüzünü ve gökyüzünü yöneten Tanrı, tüm bu sefaletlerimizin sorumlusu olan Antipater'in annesini cezalandırsın!" Kral bu itiraftan bir ipucu aldı ve meselenin gerçekliğini daha ayrıntılı olarak araştırmaya başladı. Böylece bu kadın, Antipater'in annesinin Pheroras ve Antipater'in kadınlarıyla olan dostluğunu, gizli buluşmalarını ve Pheroras ile Antipater'in kraldan dönerken onlarla bütün gece birlikte içki içtiklerini ve ne erkek ne de kadın hizmetçinin orada bulunmasına izin vermediklerini, bu sırada da özgür kadınlardan birinin bu durumu ortaya çıkardığını açıkladı.

Machine Translated by Google

3. Bunun üzerine Herod, hizmetçi kızları tek tek, ayrı ayrı işkenceye maruz bıraktı. Hizmetçi kızların hepsi yukarıda belirtilenleri oybirliğiyle doğruladı ve buna göre anlaşarak Antipater Roma'ya, Pheroras ise Perea'ya gittiler. Çünkü sık sık birbirleriyle şöyle konuşuyorlardı: Herod, İskender ve Aristobulus'u öldürdükten sonra, Mariamne ve çocuklarından sonra kimseyi esirgemeyeceği için, onlara ve eşlerine de saldıracaktı; bu nedenle vahşi hayvandan olabildiğince uzaklaşmanın en iyisi olduğunu söylüyorlardı. Antipater sık sık annesinin önünde kendi durumundan yakınıyor ve ona, saçlarının beyazladığını, babasının ise her geçen gün daha da gençleştiğini ve belki de kral olmaya başlamadan önce öleceğini söylüyordu. Herod ölürse, ki henüz kimse ne zaman öleceğini bilmiyordu, tahtın tadını çıkarmanın kesinlikle kısa bir süre için olacağını belirtiyordu. Çünkü bu Hydra'nın başları, İskender ve Aristobulus'un oğulları büyüyordu; babası tarafından çocuklarının yerine geçme umudundan mahrum bırakılmıştı, çünkü ölümünden sonraki halefi kendi oğullarından biri değil, Meryem'in oğlu Herod olacaktı; bu noktada Herod'un açıkça aklını kaçırdığı, vasiyetinin burada gerçekleşeceğini düşündüğü; çünkü soyundan hiçbirinin kalmamasını sağlamak istediği, çünkü tüm babalar arasında çocuklarından en çok nefret eden kişi olduğu ortaya çıktı. Yine de kardeşinden daha çok nefret ediyor; bu yüzden bir süre önce Pheroras ile hiçbir ilişkisi olmaması için kendine yüz talent vermişti. Ve Pheroras, "Ona ne zarar verdik ki?" dediğinde... Antipater şöyle yanıtladı: "Keşke bizi sahip olduğumuz her şeyden mahrum bıraksa ve bizi çıplak ve sadece canlı bıraksa; ama bu vahşi canavardan kaçmak gerçekten imkansız, çünkü o cinayete meyilli, özel hayatımızda birlikte olsak bile kimseyi açıkça sevmemize izin vermiyor; yine de, eğer cesaretimiz ve erkek ellerimiz varsa, bunu da açıkça yapabiliriz."

4. Bu şeyler, işkence sırasında kadınlar tarafından söylendi; ayrıca Pheroras'ın onlarla birlikte Perea'ya kaçmaya karar verdiği de söylendi. Herod, yüz talent meselesi yüzünden söylediklerinin hepsine inandı; çünkü bu konuda Antipater dışında kimseyle görüşmemişti. Bu yüzden öfkesini öncelikle Antipater'in annesine yöneltti ve ona verdiği, çok sayıda talent değerindeki tüm süs eşyalarını geri aldı ve onu ikinci kez saraydan kovdu. Ayrıca, işkenceden sonra Pheroras'ın kadınlarıyla da ilgilendi, çünkü onlarla artık barışmıştı; ancak

Machine Translated by Google

Kendisi de büyük bir dehşete kapılmış, her şüphede öfkelenmiş ve suçlu kimse kalmamasından korktuğu için birçok masum insanı işkenceye maruz bırakmıştır.

5. Bunun üzerine kral, oğlu Antipater'in kâhyası olan Samaryalı Antipater'i sorgulamaya gitti; onu işkenceye maruz bırakınca, Antipater'in arkadaşı Antiphilus aracılığıyla Mısır'dan kendisi için ölümcül bir zehir getirttiğini öğrendi; Antipater'in amcası Theudio'nun bu zehri ondan aldığını ve Pheroras'a verdiğini; çünkü Antipater'in, babasını Roma'dayken ortadan kaldırmasını ve böylece kendisinin bu işi yapmış olabileceği şüphesinden kurtulmasını emrettiğini öğrendi; Pheroras ayrıca bu zehri karısına da verdi. Bunun üzerine kral karısını çağırdı ve aldığı şeyi hemen kendisine getirmesini emretti. Kadın, sanki onu getirecekmiş gibi evinden çıktı, ancak kralın sorgulamasına ve işkencesine maruz kalmamak için evin tepesinden kendini aşağı attı.

Ancak, Tanrı'nın takdiri gibi görünen bir şekilde, Antipater'i cezalandırmak üzereyken, kadın başının üzerine değil, vücudunun diğer kısımlarının üzerine düşerek kurtuldu. Kral, kadın kendisine getirildiğinde (çünkü düştüğünde ilk başta tamamen baygındı) ona baktı ve neden kendini yere attığını sordu; ve ona yemin ettirdi ki, eğer gerçeği söylerse onu cezadan kurtaracak; ama eğer bir şey saklarsa, vücudunu işkencelerle parçalatacak ve hiçbir parçasını gömülmeye bırakmayacaktı.

6. Bunun üzerine kadın biraz duraksadı ve sonra şöyle dedi: "Pheroras öldüğüne göre neden bu büyük sırları açıklamaktan çekiniyorum? Bu sadece hepimizin yıkımı olan Antipater'i kurtarmaya yarar. Öyleyse dinle, ey kral, ve sen, aldatılamaz olan Tanrı'nın kendisi de, söyleyeceklerimin doğruluğuna şahitlik et. Pheroras ölürken yanında ağlarken, o beni yanına çağırdı ve dedi ki: Sevgili karım, kardeşimin bana karşı tutumu konusunda çok yanılmışım ve bana bu kadar düşkün olana kin beslemişim ve ben ölmeden önce benim için bu kadar perişan olana karşı bir plan kurmuşum. Ben ise dinsizliğimin cezasını çekiyorum; ama Antipater'in bize bıraktığı ve onu yok etmek için sakladığın zehri getir ve hemen gözümün önünde ateşte yak ki, ben de bundan sorumlu olmayayım." "Görünmez dünyadaki intikamcı." Bunu, bana emrettiği gibi getirdim ve

Machine Translated by Google

"Büyük bir kısmını ateşe döktüm, fakat az bir kısmını belirsiz bir geleceğe karşı kendime sakladım ve senden korktuğum için de korudum."

7. Bunu söyledikten sonra, içinde az miktarda bu iksir bulunan kutuyu getirdi; fakat kral onu yalnız bıraktı ve işkenceleri Antiphilus'un annesine ve erkek kardeşine devretti; ikisi de Antiphilus'un kutuyu Mısır'dan getirdiğini ve iksiri İskenderiye'de hekim olan bir erkek kardeşinden aldıklarını itiraf ettiler. Bunun üzerine İskender ve Aristobulus'un ruhları sarayın her yerini dolaştı ve başka türlü bulunamayacak olan şeyleri araştırıp ortaya çıkardılar ve şüpheden en uzak olanları sorguya çektiler; böylece başrahibin kızı Mariamne'nin bu komplodan haberdar olduğu ve işkence gördüklerinde kardeşlerinin de bunu doğruladığı ortaya çıktı. Bunun üzerine kral, annenin oğluna karşı yaptığı bu küstahça girişimin intikamını aldı ve daha önce Antipater'in halefi olarak adı geçen, ondan olan oğlu Herod'u bu muameleden sildi.

BÖLÜM 31.

Antipater, Bathyllus tarafından mahkum edilir; ancak o, farkında olmadan Roma'dan geri döner.
HEROD ONU YARGILAMAYA GETİRİR.

1. Bu olaylar bittikten sonra, Antipater'i mahkum etmek için Bathyllus sorguya alındı ve bu kişi, Antipater'in planlarına dair kesin kanıtı sundu; çünkü gerçekten de o, Antipater'in azatlı kölesinden başkası değildi. Bu adam geldi ve başka bir ölümcül iksir, yılan zehri ve diğer yılanların özsuyunu getirdi; eğer ilk iksir işe yaramazsa, Pheroras ve karısı da kralı yok etmek için bununla silahlanabilirlerdi. Ayrıca Antipater'in babasına karşı yaptığı küstahça girişime bir de ekleme yaptı: Kralın oğulları olan ve Roma'da eğitim görmüş, henüz genç ama cömert mizaçlı kardeşleri Archelaus ve Philip'e karşı yazdığı mektuplar. Antipater, umutlarına zarar vermemeleri için bunlardan olabildiğince çabuk kurtulmaya çalıştı ve bu amaçla Roma'daki dostlarının adına onlara karşı sahte mektuplar yazdı. Bunlardan bazılarını rüşvetle yoldan çıkararak, kendilerini nasıl ağır şekilde eleştirdiklerini yazmalarını sağladı.

Machine Translated by Google

Babaları Alexander ve Aristobulus'u açıkça kınadı ve geri çağrılmalarından rahatsız oldu; çünkü babaları onları çoktan çağırmıştı ve Antipater'i asıl rahatsız eden de buydu.

2. Hatta Antipater, Yahudiye'deyken ve Roma'ya yolculuğuna çıkmadan önce, onlara karşı benzer mektupların Roma'dan gönderilmesi için para verdi ve sonra henüz ondan şüphelenmeyen babasının yanına gelerek kardeşleri adına özür diledi ve bu mektuplarda yer alan bazı şeylerin yanlış, bazılarının ise sadece gençlik hataları olduğunu iddia etti. Ancak aynı zamanda, kardeşlerine karşı mektup yazanlara hediyeler vererek büyük miktarda para harcarken, pahalı giysiler, çeşitli dokuma halılar, gümüş ve altın kupalar ve daha birçok ilginç eşya satın alarak hesaplarını karıştırmayı amaçladı; böylece bu tür mobilyalara yapılan büyük harcamalar arasında, mektupları yazmak için tuttuğu adamlara harcadığı parayı gizleyebilecekti; çünkü Sylleus ile girdiği dava nedeniyle iki yüz talent tutarında bir harcama hesabı getirdi. Bütün hileleri, hatta daha küçük olanları bile, daha büyük kötülüğüyle örtülürken, işkenceyle yapılan tüm sorgulamalar babasını öldürme girişimini, mektuplar ise kardeşlerini öldürme girişimini ortaya koyarken; Roma'ya gelenlerden hiçbiri, mahkumiyeti ile dönüşü arasında yedi ay geçmiş olmasına rağmen, Yahudiye'deki talihsizliklerinden onu haberdar etmedi; çünkü hepsi ona karşı çok büyük bir nefret besliyordu. Belki de öldürülen kardeşlerinin hayaletleri, ona haber vermeyi düşünenlerin ağızlarını kapatmıştı. Bunun üzerine Roma'dan yazarak [arkadaşlarına] yakında yanlarına geleceğini ve Sezar tarafından nasıl onurla görevden alındığını bildirdi.

3. Kral, kendisine karşı komplo kuran bu kişiyi ele geçirmek istediği ve ayrıca işlerinin nasıl yürüdüğünü öğrenip tetikte olmasından korktuğu için, mektubunda öfkesini gizledi; diğer konularda ise ona nazikçe yazdı ve acele etmesini istedi, çünkü eğer çabuk gelirse annesine karşı olan şikayetlerinden vazgeçeceğini söyledi; zira Antipater, annesinin saraydan kovulduğunun farkındaydı. Ancak daha önce, ölüm haberini içeren bir mektup almıştı.

Machine Translated by Google

Tarentum'da Pheroras'a (46) büyük bir ağıt yaktı; bu yüzden bazıları onu kendi amcası için yaptığı için övdü; ancak muhtemelen bu karışıklık, [babasının hayatına yönelik] komplosunda başarısız olmasından kaynaklanıyordu; ve gözyaşları, [amcası] Pheroras'tan ziyade, bu komploda kendisine hizmet edecek olan kişinin kaybı içindi: ayrıca, zehrin keşfedilmesinden korktuğu için de planları konusunda bir tür endişe duydu. Bununla birlikte, Kilikya'dayken babasından yukarıda bahsedilen mektubu aldı ve buna göre büyük bir aceleyle hareket etti.

Fakat Celenderis'e yelken açtığında, annesinin başına gelen talihsizliklerle ilgili bir şüphe aklına geldi; sanki ruhu kendisine bir kötülük geleceğini seziyordu. Bu yüzden en düşünceli arkadaşları, annesinin neden kovulduğunun sebeplerini öğrenene kadar babasının yanına aceleyle gitmemesini tavsiye ettiler, çünkü annesine karşı yapılan iftiralara kendisinin de karışabileceğinden korkuyorlardı. Ancak daha az düşünceli olan ve Antipater'in güvenliğinden çok kendi memleketlerini görme arzularını önemseyenler, aceleyle eve dönmesini ve yolculuğunu geciktirerek babasına kötü bir şüphe duyma fırsatı vermemesini, ayrıca aleyhine dedikodular uyduranlara da malzeme vermemesini tavsiye ettiler; çünkü eğer bir şey onun aleyhine olmuşsa, bu onun yokluğundan kaynaklanıyordu ve orada olsaydı bunu yapmaya cesaret edemezdi. Ve ona, belirsiz bir şüphe uğruna kesin bir mutluluktan mahrum kalmanın, babasına dönüp, sadece onun yüzünden dalgalanma halinde olan kraliyet otoritesini devralmamanın saçma olduğunu söylediler. Antipater bu son tavsiyeye uydu, çünkü ilahi takdir onu (yıkımına doğru) acele ettirdi. Böylece denizi geçti ve Caesarea limanı olan Sebastus'a çıktı.

4. Ve burada mükemmel ve beklenmedik bir yalnızlık buldu; herkes ondan uzak duruyor, kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu; çünkü herkes tarafından eşit derecede nefret ediliyordu; ve şimdi bu nefret kendini gösterme özgürlüğüne kavuşmuştu ve kralın öfkesinden korkan insanlar, onu uzak tutmaya çalışıyorlardı; çünkü tüm şehir [Kudüs] Antipater hakkında söylentilerle doluydu ve Antipater'in kendisi bunlardan habersiz tek kişiydi; çünkü Roma'ya yolculuğuna başlarken hiçbir insan ondan daha görkemli bir şekilde gönderilmemişti, şimdi de hiçbir insan ondan daha büyük bir rezillikle karşılanmamıştı. Ve gerçekten de Herod'un ailesinde ne tür felaketler olduğunu tahmin etmeye başlamıştı bile; yine de şüphesini ustaca gizledi; ve içten içe hazır olmasına rağmen...

Machine Translated by Google

Korkudan ölmek üzereydi, bu yüzden zoraki bir cesaret takındı. Artık hiçbir yere kaçamazdı, onu saran zorluklardan kurtulmanın da bir yolu yoktu; hatta kralın verdiği tehditler nedeniyle kraliyet ailesinin işleri hakkında orada bile kesin bir bilgisi yoktu: yine de daha iyi haberler alma konusunda küçük bir umudu vardı; çünkü belki de hiçbir şey keşfedilmemişti; ya da bir keşif yapılmışsa, belki de küstahlık ve kurnazlıklarla kendini aklayabilirdi, ki kurtuluşu için güvendiği tek şey bunlardı.

5. Ve bu umutlarla saraya varana kadar kendini gizledi; yanında hiçbir dostu yoktu; çünkü dostları gücenmiş ve ilk kapıdan dışarı atılmışlardı. Tam o sırada Suriye başkanı Varus saraydaydı; bu yüzden Antipater babasının yanına gitti ve cesur bir tavır takınarak onu selamlamak için yaklaştı. Fakat Herod ellerini uzattı, başını ondan çevirdi ve bağırdı: "Böylesine iğrenç suçlamalar altındayken beni kucaklamak istemesi bile baba katilliğinin bir göstergesidir. Tanrı seni kahretsin, alçak herif; sana yöneltilen bu suçlamalardan aklanana kadar bana dokunma. Seni yargılanacağın bir mahkeme tayin ediyorum ve tam zamanında burada bulunan Varus'u da hakimin olarak atıyorum; yarın için savunmanı hazırla, çünkü kendine uygun mazeretler hazırlaman için sana çok zaman veriyorum." Antipater bu suçlamaya cevap veremeyecek kadar şaşkına döndü ve gitti; fakat annesi ve karısı yanına gelip aleyhinde elde ettikleri tüm delilleri anlattılar. Bunun üzerine kendine geldi ve suçlamalara karşı nasıl bir savunma yapacağını düşündü.

BÖLÜM 32.

Antipater, Varus'un huzurunda suçlanır ve en güçlü delillerle [babasına karşı] komplo kurmaktan mahkum edilir. Herod, Antipater'in iyileşene kadar cezalandırılmasını erteler ve bu arada vasiyetini değiştirir.

1. Ertesi gün kral, akrabaları ve dostlarından oluşan bir mahkeme kurdu ve Antipater'in dostlarını da çağırdı. Herod'un kendisi de,

Machine Translated by Google

Varus başkanlık ediyordu; Herod bütün şahitleri çağırdı ve getirilmelerini emretti; aralarında Antipater'in annesinin bazı hizmetçileri de vardı; bunlar kısa bir süre önce, annesinden oğluna şu mektubu götürürken yakalanmışlardı: "Bütün bunlar babana zaten bildirildiğine göre, Sezar'dan yardım alamazsan ona gelme."

Bu ve diğer tanıklar getirildiğinde, Antipater içeri girdi ve babasının ayaklarına kapanarak, "Baba, sana yalvarıyorum, beni önceden mahkum etme, kulakların tarafsız olsun ve savunmamı dinle; çünkü bana izin verirsen, masum olduğumu kanıtlayacağım" dedi.

2. Bunun üzerine Herod, Varus'a susmasını söyleyerek şöyle seslendi: "Varus, senin ve diğer tüm dürüst yargıçların Antipater'in alçak bir sefil olduğuna karar vereceğinden korkuyorum. Ayrıca, böyle çocuklar doğurduğum için kötü talihimden nefret edeceğinden ve beni de her türlü felakete layık göreceğinden korkuyorum; oysa ben, böyle sefil oğullara bu kadar şefkatli bir baba olduğum için, daha çok acınacak durumda olmalıyım; çünkü krallığı daha gençken önceki oğullarıma devrettiğimde ve Roma'daki eğitim masraflarının yanı sıra onları Sezar'ın dostları ve diğer kralların kıskandığı kişiler haline getirdiğimde, bana karşı komplo kurduklarını gördüm. Bunlar öldürüldü ve bu büyük ölçüde Antipater'in hatırı içindi; çünkü o zamanlar gençti ve halefim olarak atanmıştı, bu yüzden onu tehlikeden korumaya özellikle dikkat ettim: ama bu ahlaksız vahşi adam..." O canavar, ona gösterdiğim sabırdan fazlasıyla doyduktan sonra, ona verdiğim bu bolluğu bana karşı kullandı; çünkü ona göre çok uzun yaşıyordum ve ulaştığım yaşlılıktan çok rahatsızdı; daha fazla kalamazdı, babasını öldürerek kral olurdu. Ve haklı olarak, daha önce hiçbir saygınlığı olmayan onu ülkeden saraya geri getirdiğim ve kraliçeden doğan oğullarımı kovduğum ve onu topraklarımın varisi yaptığım için bana karşı böyle davrandı. Sana itiraf ediyorum, ey Varus, büyük bir aptallık işledim çünkü oğullarımı bana karşı kışkırttım ve Antipater uğruna haklı beklentilerini yok ettim; ve gerçekten de onlara ne iyilik yaptım ki, Antipater'e yaptıklarımla eşdeğer olsun? Bir bakıma, hayattayken kralımı teslim ettim ve vasiyetimde açıkça topraklarımın varisi olarak adlandırdığım kişiyi...

Machine Translated by Google

Ona kendi adına yıllık elli talent gelir verdim ve kendi gelirlerimden de ona aşırı derecede para sağladım; Roma'ya yelken açmak üzereyken ona üç talent verdim ve onu, tüm çocuklarım arasından yalnızca onu, babasının kurtarıcısı olarak Sezar'a tavsiye ettim. Şimdi, Antipater'inki gibi diğer oğullarım hangi suçları işlediler? Ve bu oğlumun bana karşı komplo kurduğunu gösteren bu kadar güçlü hangi deliller onlara karşı getirildi? Yine de bu baba katili kendi adına konuşmaya cüret ediyor ve kurnaz hileleriyle gerçeği örtbas etmeyi umuyor. Ey Varus, sen ondan sakınmalısın; çünkü ben bu vahşi hayvanı tanıyorum ve ne kadar inandırıcı konuşacağını ve sahte ağıtlarını önceden görüyorum. Bu, bana İskender hayattayken ona sahip çıkmamı ve bedenimi herkese emanet etmememi öğütleyen kişiydi! Yatağıma kadar gelip, kimsenin bana tuzak kurmaması için etrafı kolaçan eden oydu! Uykumu koruyan, beni tehlike korkusundan uzak tutan, oğullarımın katledilmesiyle yaşadığım sıkıntıda beni teselli eden ve hayatta kalan kardeşlerimin bana ne kadar sevgi duyduğunu görmek için etrafı kolaçan eden oydu! Koruyucum ve bedenimin bekçisi oydu! Ey Varus, onun her fırsattaki kurnazlığını ve ikiyüzlülük sanatını hatırladığımda, hâlâ hayatta olduğuma inanamıyorum ve böylesine derin bir kötülük planlayıcısından nasıl kurtulduğuma şaşıyorum. Ancak, kader bir şekilde evimi ıssızlaştırdığı ve bana en yakın olanları sürekli olarak bana karşı kışkırttığı için, gözyaşlarıyla zor kaderime ağıt yakacağım ve yalnız halim altında içten içe inleyeceğim; yine de kanıma susayan hiç kimsenin cezadan kaçamayacağına kararlıyım, kanıtlar tüm oğullarıma kadar uzansa bile."

3. Herod bunu söylerken, içinde bulunduğu karışıklık yüzünden sözü kesildi; ancak arkadaşlarından biri olan Nikolaus'a Antipater aleyhindeki delilleri sunmasını emretti. Bu sırada Antipater (babasının ayaklarının dibinde yerde yattığı için) başını kaldırdı ve yüksek sesle şöyle bağırdı: "Ey baba, benim yerime özür diledin; çünkü sen her zaman koruyucun olduğunu itiraf ettiğin birine nasıl baba katiliyim? Benim evlat sevgimi akıl almaz yalanlar ve ikiyüzlülük olarak nitelendiriyorsun! Öyleyse, diğer konularda bu kadar kurnaz olan ben, böylesine korkunç bir suç işleyenin insanlardan gizlenmesinin kolay olmadığını, her şeyi gören ve her yerde hazır bulunan göklerin Yargıcından gizlenmesinin ise imkansız olduğunu anlamayacak kadar nasıl deli olabilirim?"

Machine Translated by Google

Yoksa Tanrı'nın sana karşı kötü niyetleri yüzünden bu kadar büyük bir ceza verdiği kardeşlerimin sonunun ne olduğunu bilmiyor muydum? Ve gerçekten de beni sana karşı kışkırtabilecek ne olabilirdi ki? Kral olma umudu mu bunu yapabilirdi? Zaten kraldım. Senden nefret bekliyor muydum? Hayır. Senin tarafından sevilmiyor muydum? Başka ne korkum olabilirdi ki? Hayır, seni güvende tutarak başkaları için bir korku kaynağıydım. Paraya mı ihtiyacım vardı? Hayır; çünkü kim benim kadar harcayabilirdi ki? Gerçekten de, baba, eğer tüm insanlığın en iğrenç olanı olsaydım ve en acımasız vahşi hayvanın ruhuna sahip olsaydım, bana bahşettiğin nimetler karşısında yıkılmaz mıydım? Kendi de dediğin gibi, [saraya] getirdiğin; oğullarının birçoğundan önce tercih ettiğin; Sen kendi yaşamında beni kral yaptın ve bana bahşettiğin diğer muazzam ayrıcalıklarla beni kıskançlığın hedefi haline getirdin. Ey zavallı adam! Bu acı verici yokluğu çekmek zorunda kaldın ve böylece sana karşı kıskançlığın doğması için büyük bir fırsat ve sana karşı planlar kuranlara uzun bir süre tanıdın! Yine de, babam, senin işlerine bakmak için uzaktaydım ki Sylleus yaşlılığında sana hor bakmasın.

Roma, evlat sevgimin şahididir, tıpkı yeryüzünün hükümdarı Sezar gibi; o da bana sık sık "Filopat" diye seslenmiştir. (47) İşte sana gönderdiği mektuplar; bunlar burada ortaya atılan iftiralardan daha inanılırdır; bu mektuplar benim tek özürümdür; bunları sana duyduğum doğal sevginin kanıtı olarak kullanıyorum. Unutma ki, krallıkta bana karşı gizli bir nefret olduğunu bildiğim için [Roma'ya] kendi isteğim dışında yelken açtım. Ey baba, ne kadar istemesen de, bana karşı iftiralara ve kıskançlığa zaman tanımama neden olarak beni mahvettin. Ancak buraya geldim ve aleyhimdeki delilleri dinlemeye hazırım. Eğer baba katiliysem, karadan ve denizden geçtim, ikisinde de hiçbir felaket yaşamadım: ama bu yargılama yöntemi benim için bir avantaj değil; "Çünkü, ey baba, hem Tanrı'nın hem de senin önünde zaten mahkum edilmiş gibiyim; ve zaten mahkum edilmiş olduğum için, işkence gören diğerlerine inanmamanı, ama bana ateşle işkence etmeni, işkence aletlerinin bağırsaklarımdan geçmesini, bu kirlenmiş bedenin çıkarabileceği hiçbir feryada aldırmamanı rica ediyorum; çünkü eğer babamı öldürmüşsem, işkence görmeden ölmemeliyim."

Bunun üzerine Antipater feryat ve ağlamayla haykırdı ve diğerlerinin hepsini, özellikle de Varus'u, onun durumuna acımaya sevk etti. Herod ise...

Machine Translated by Google

Aleyhindeki tanıklıkların doğru olduğunu bildiği için, duyguları o kadar güçlüydü ki ağlayamıyordu.

4. Ve şimdi, kralın emriyle Nikolaus, Antipater'in kurnazlığı hakkında çok şey anlattıktan ve ona duydukları acımanın etkilerini engelledikten sonra, ona karşı acı ve kapsamlı bir suçlama yöneltti; krallıktaki tüm kötülükleri, özellikle de kardeşlerinin öldürülmesini ona yükledi ve kardeşlerinin, ona karşı ortaya attığı iftiralar yüzünden yok olduklarını gösterdi. Ayrıca, hâlâ hayatta olanlara karşı, sanki taht için komplo kuruyorlarmış gibi, planlar kurduğunu söyledi; ve (dedi ki) babası için zehir hazırlayan birinin kardeşlerine karşı kötülükten nasıl uzak durabileceği düşünülebilir? Daha sonra onu Herod'u zehirleme girişiminden suçlu buldu ve yapılan çeşitli keşifleri sırayla anlattı; Antipater, Pheroras'ın kardeşini öldürmesine sebep olduğu, kralın en sevdiklerini yoldan çıkardığı ve tüm sarayı kötülükle doldurduğu için Pheroras meselesine büyük öfke duymuştu; ve birçok başka suçlamada ve bunların kanıtlarında ısrar ettikten sonra vazgeçti.

5. Bunun üzerine Varus, Antipater'den savunmasını yapmasını istedi; fakat Antipater sessizce yattı ve sadece şunu söyledi: "Tanrı şahidimdir ki, tamamen masumum." Bunun üzerine Varus, ilacı istedi ve o sırada hapiste olan bir mahkuma içirdi; mahkum olay yerinde öldü. Varus, Herod ile çok özel bir görüşme yaptıktan ve bu toplantının raporunu Sezar'a yazdıktan sonra, bir günlük bir konaklamanın ardından oradan ayrıldı.

Kral ayrıca Antipater'i bağladı ve başına gelen felaketleri Sezar'a bildirmesi için adam gönderdi.

6. Bundan sonra Antipater'in Salome'ye karşı da bir komplo kurduğu ortaya çıktı; çünkü Antiphilus'un hizmetkarlarından biri gelip Roma'dan, Julia'nın [Sezar'ın karısı] hizmetçisi Acme'den mektuplar getirdi. Acme aracılığıyla krala, Julia'nın evrakları arasında Salome tarafından yazılmış bir mektup bulduğunu ve ona olan iyi niyetinden dolayı gizlice gönderdiğini bildirdi. Salome'nin bu mektubu, krala karşı en acı sitemleri ve en ağır suçlamaları içeriyordu.

Antipater bu mektubu uydurmuş, Acme'yi yoldan çıkarmış ve onu ikna etmişti.

Machine Translated by Google

Bunu Herod'a göndermek için. Bu, Antipater'e yazdığı mektupla kanıtlandı; zira bu kadın ona şöyle yazmıştı: "İstediğin gibi babana bir mektup yazdım ve gönderdim ve kralın bunu okuduğunda kız kardeşini affetmeyeceğine ikna oldum. Her şey tamamlandığında verdiğin sözü hatırlasan iyi olur."

7. Bu mektup keşfedildiğinde ve Salome'ye karşı yazılan sahte mektubun içeriği ortaya çıktığında, kralın aklına İskender'e karşı yazılan mektupların da sahte olabileceği şüphesi geldi; ayrıca Antipater yüzünden kız kardeşini neredeyse öldürdüğü için çok rahatsız olmuş ve öfkelenmişti. Bu nedenle, Antipater'i tüm suçlarından dolayı cezalandırmak için daha fazla gecikmedi; ancak Antipater'in peşine düşerken, yakalandığı ağır bir hastalık nedeniyle engellendi. Bununla birlikte, Akme ve Salome'ye karşı yapılan entrikalar hakkında Sezar'a tüm bilgileri gönderdi; ayrıca vasiyetini istedi ve değiştirdi, Antipas'ı kral yaptı, çünkü Antipater onların itibarını zedelediği için Arkklos ve Filip'e hiç önem vermiyordu; ancak Sezar'a, ona verdiği diğer hediyelerin yanı sıra, bin talent miras bıraktı; Aynı şekilde karısına, çocuklarına, dostlarına ve yaklaşık beş yüz azatlı kölesine de miras bıraktı; ayrıca diğer herkese de büyük miktarda toprak ve para vasiyet etti ve kız kardeşi Salome'ye de son derece görkemli hediyeler vererek saygısını gösterdi. Ve bu, şu anda değiştirilmiş olan vasiyetnamesinde yer alanlardı.

BÖLÜM 33.

ALTIN KARTAL PARÇALARA AYRILDI. HEROD'UN ÖLÜME HAZIR OLDUĞU ANDAKİ BARBARLIĞI. KENDİNİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞIYOR. ANTIPATER'IN ÖLDÜRÜLMESİNİ EMREDİYOR. BEŞ GÜN DAHA YAŞIYOR VE SONRA ÖLÜYOR.

1. Şimdi Herod'un hastalığı giderek daha da ağırlaştı; çünkü bu rahatsızlıklar yaşlılığında ve melankolik bir haldeyken başına geldi; yetmiş yaşına gelmişti ve çocuklarıyla ilgili başına gelen felaketler yüzünden, sağlıklı olduğu zamanlarda bile hayattan zevk almıyordu; ayrıca Antipater'in hâlâ hayatta olması da hastalığını daha da kötüleştirdi ve Herod, Antipater'i öldürmeye karar verdi.

Machine Translated by Google

Onu şimdi rastgele değil, iyileşir iyileşmez öldürmeye karar verdik ve [kamuoyu önünde] öldürülmesini sağlamaya kararlıyız.

2. Diğer felaketlerinin yanı sıra, bir de halk ayaklanması başına geldi. Şehirde [Kudüs'te] ülkelerinin kanunlarında en yetenekli oldukları düşünülen ve bu nedenle tüm ulusta çok saygı gören iki bilgin vardı; biri Sepphoris'in oğlu Yahuda, diğeri ise Margalus'un oğlu Mattbias idi. Bu adamlar kanunları açıklarken gençlerden oluşan büyük bir kalabalık toplanır ve her gün yetişkinliğe adım atan gençlerden oluşan bir ordu meydana gelirdi. Bu adamlar, kralın melankoli ve bir hastalık nedeniyle bitkin düştüğünü öğrenince, tanıdıklarına Tanrı'nın davasını savunmak ve ülkelerinin kanunlarına aykırı olarak inşa edilmiş olanı yıkmak için çok uygun bir zaman olduğunu söylediler; çünkü tapınakta herhangi bir hayvanın suretinin, yüzünün veya benzeri temsilinin bulunması yasa dışıydı. Kral, tapınağın büyük kapısına altın bir kartal heykeli asmıştı; bu bilginler ise onlara bu heykeli kesmelerini ve tehlike çıkması durumunda ülkelerinin yasaları uğruna ölmenin şanlı bir şey olduğunu, çünkü ruhun ölümsüz olduğunu ve bu uğ uğruna ölenleri sonsuz bir mutluluk beklediğini, oysa alçakgönüllülerin ve ruhlarına gereken sevgiyi göstermeye yetecek kadar bilge olmayanların ise erdemli bir davranışın sonucu olan ölümden ziyade hastalıktan ölmeyi tercih ettiklerini söylediler.

3. Bu adamlar öğrencilerine bu konuşmayı yaparken, kralın ölmek üzere olduğuna dair bir söylenti yayıldı; bu da gençlerin daha büyük bir cesaretle işe koyulmalarına neden oldu. Bu yüzden öğle vakti, tapınakta çok sayıda insan varken, kalın iplerle tapınağın tepesinden aşağı indiler ve baltalarla altın kartalı kestiler. Bu durum hemen kralın tapınak komutanına bildirildi; komutan büyük bir asker birliğiyle koşarak geldi, yaklaşık kırk genci yakaladı ve kralın huzuruna getirdi. Kral onlara öncelikle altın kartalı kesmeye cesaret edip etmediklerini sorduğunda, bunu yaptıklarını itiraf ettiler; kimin emriyle yaptıklarını sorduğunda ise, ülkelerinin kanununun emriyle yaptıklarını söylediler; ve daha sonra onlara nasıl bu kadar sevinçli olabildiklerini sorduğunda ise...

Machine Translated by Google

Onlar, öldükten sonra daha büyük bir mutluluk yaşayacakları için idam edileceklerini söylediler. (48)

4. Bunun üzerine kral öylesine aşırı bir öfkeye kapıldı ki, hastalığını (bir süreliğine) yendi, dışarı çıktı ve halka hitap etti; bu konuşmada o adamları kutsal değerlere saygısızlık etmekle ve kanunlarını bahane ederek daha büyük girişimlerde bulunmakla suçladı ve dinsiz kişiler olarak cezalandırılmayı hak ettiklerini düşündü. Bunun üzerine halk, çok sayıda kişinin suçlu bulunmasından korktu ve önce onları bu işe yönlendirenleri, sonra da yakalananları cezalandırdıktan sonra geri kalanlar hakkındaki öfkesini dindirmesini istedi. Kral, zorlukla da olsa, bunu kabul etti ve kendilerini aşağıya indirenleri, hahamlarıyla birlikte diri diri yakılmalarını emretti, ancak yakalananların geri kalanını yetkili memurlara teslim ederek onların tarafından öldürülmelerini sağladı.

5. Bundan sonra, hastalık tüm vücuduna yayıldı ve çeşitli belirtilerle tüm organlarını büyük ölçüde bozdu; hafif bir ateşi, vücudunun her yerinde dayanılmaz bir kaşıntı, kalın bağırsağında sürekli ağrılar, ayaklarında ödemli şişlikler, karın iltihabı ve cinsel organında solucan üreten bir çürüme vardı. Bunların yanı sıra nefes almakta zorlanıyordu ve ancak dik oturduğunda nefes alabiliyordu; tüm organlarında kasılmalar oluyordu, öyle ki kahinler bu hastalıkların hahamlara yaptıklarından dolayı kendisine verilen bir ceza olduğunu söylediler. Yine de sayısız rahatsızlığıyla mücadele etti, yaşama arzusunu korudu, iyileşmeyi umdu ve çeşitli tedavi yöntemlerini düşündü.

Bunun üzerine Ürdün'ü geçti ve Asphaltitis gölüne akan, ancak kendileri de içilebilecek kadar tatlı olan Callirrhoe'deki sıcak banyolardan faydalandı. Burada hekimler, vücudunu sıcak yağ dolu büyük bir kaba daldırarak yıkamayı uygun gördüler; bunun üzerine gözleri karardı ve ölüyor gibi bir o yana bir bu yana gidip geldi; hizmetkarları bir gürültü koparınca, onların sesiyle tekrar kendine geldi. Yine de bundan sonra iyileşme umudunu yitirdi ve her askere elli drahmi verilmesini, komutanlarına ve dostlarına da büyük miktarda para verilmesini emretti.

Machine Translated by Google

6. Sonra geri döndü ve Eriha'ya geldi; öyle bir perişan haldeydi ki neredeyse ölümle burun burunaydı. Orada korkunç bir kötülüğe kalkıştı; Yahudi ulusunun her köyünden en seçkin adamlarını Hipodrom denilen bir yere topladı ve onları oraya kapattı. Sonra kız kardeşi Salome'yi ve kocası Alexas'ı çağırdı ve onlara şu sözleri söyledi: "Yahudilerin ölümüm üzerine bir bayram kutlayacaklarını çok iyi biliyorum, ancak başka sebeplerden dolayı yas tutulmasını ve görkemli bir cenaze töreni düzenlenmesini sağlayabilirim, yeter ki emirlerime itaat edin. Lütfen asker göndererek şu anda gözaltında bulunan bu adamları kuşatın ve ölümümün hemen ardından öldürün; o zaman bütün Yahudiye ve her ailesi, isteseler de istemeseler de, ağlayacak."

7. Bunlar, onlara verdiği emirlerdi; Roma'daki elçilerinden gelen mektuplarda, Akme'nin Sezar'ın emriyle öldürüldüğü ve Antipater'in de ölüme mahkum edildiği bilgisi yer alıyordu; ancak, eğer Herod onu sürgüne göndermek isterse, Sezar'ın buna izin verdiği de yazıyordu. Böylece bir süre kendine geldi ve yaşama isteği duydu; ancak kısa süre sonra ağrıları onu perişan etti, açlıktan ve şiddetli öksürükten rahatsızlandı ve doğal bir ölümü engellemeye çalıştı; bu yüzden bir elma aldı ve bir bıçak istedi, çünkü elma soyup yiyordu; sonra etrafına bakındı, onu engelleyecek kimse olmadığından emin olmak için sağ elini sanki kendini bıçaklayacakmış gibi kaldırdı; ancak birinci kuzeni Achiabus koşarak yanına geldi, elini tuttu ve onu bunu yapmaktan alıkoydu; bunun üzerine sarayda, sanki kral ölüyormuş gibi büyük bir ağıt yakıldı. Antipater bunu duyar duymaz cesaretlendi ve yüzünde sevinçle gardiyanlardan bir miktar para karşılığında kendisini serbest bırakmalarını istedi; fakat hapishanenin baş gardiyanı bu niyetini engellemekle kalmadı, koşarak krala planını anlattı; bunun üzerine kral, hastalığının kaldırabileceğinden daha yüksek sesle bağırdı ve hemen bazı muhafızlarını göndererek Antipater'i öldürdü; ayrıca onu Hyrcanium'da gömülmesini emretti ve vasiyetini tekrar değiştirerek en büyük oğlu ve Antipas'ın kardeşi Archclaus'u halefi, Antipas'ı ise tetrark yaptı.

Machine Translated by Google

8. Böylece Herod, oğlunun katledilmesinden beş gün sonra öldü. Antigonus'u öldürtüp krallığını elde etmesinin üzerinden otuz dört yıl, Romalılar tarafından kral ilan edilmesinin üzerinden ise otuz yedi yıl geçmişti. Servetine gelince, sıradan bir adamken krallığı elde edip uzun süre elinde tuttuğu ve kendi oğullarına miras bıraktığı için, diğer her bakımdan oldukça müreffeh bir hayat sürüyordu; ancak yine de aile işlerinde son derece talihsiz bir adamdı. Askerler ölümünden haberdar olmadan önce, Salome ve kocası dışarı çıkıp, kralın öldürülmesini emrettiği esirleri serbest bıraktılar ve kralın fikrini değiştirdiğini, hepsini evlerine göndereceğini söylediler. Bu adamlar gittikten sonra Salome, askerlere [kralın öldüğünü] söyledi ve onları ve kalabalığın geri kalanını Eriha'daki amfitiyatroda bir araya topladı. Kral tarafından mühür yüzüğü emanet edilen Ptolemy, onların önüne çıktı, kralın elde ettiği mutluluktan bahsetti, kalabalığı teselli etti ve askerler için bırakılan mektubu okudu; mektupta, halefine iyi niyet göstermeleri için onları içtenlikle teşvik ediyordu. Mektubu okuduktan sonra, vasiyetini açıp okudu; vasiyette, Filip'in Trachonitis'i ve komşu ülkeleri miras alacağı, Antipas'ın tetrark olacağı, Archelaus'un ise kral yapılacağı belirtiliyordu. Ayrıca, Herod'un yüzüğünü ve yaptığı anlaşmaları mühürleyerek Sezar'a götürmesi emredilmişti, çünkü Sezar yaptığı tüm anlaşmaların efendisi olacaktı ve vasiyetini onaylayacaktı. ve yaptığı düzenlemelerin önceki halindeki gibi korunmasını emretti.

vasiyetname.

9. Böylece Archelaus'un terfisi nedeniyle kendisine tebrik amacıyla bir alkış tufanı koptu; askerler ve kalabalık, etrafında gruplar halinde dolaşarak ona iyi niyetlerini sundular ve ayrıca Tanrı'dan yönetimini kutsamasını dilediler. Bundan sonra, kralın cenazesi için hazırlıklara koyuldular; Archelaus, ihtişamdan hiçbir şeyi eksik bırakmadı, ölenin görkemini artırmak için tüm kraliyet süslerini ortaya çıkardı. Altından yapılmış, değerli taşlarla işlenmiş bir tabut ve çeşitli dokularda mor bir yatak vardı; ölü beden morla örtülmüştü; başına bir taç, onun üzerine altın bir taç ve sağ eline bir sehp konmuştu; tabutun yanında Herod'un oğulları ve akrabalarından bir kalabalık vardı; onların yanında muhafızları ve...

Machine Translated by Google

Trakya alayı, Almanlar ve Galyalılar da dahil olmak üzere hepsi savaşa gidiyormuş gibi sayıldı; ancak ordunun geri kalanı önden, silahlı ve düzenli bir şekilde komutanlarını ve subaylarını takip ederek ilerledi; ardından ellerinde güzel kokulu baharatlar bulunan beş yüz hizmetkarı ve azatlı kölesi geldi: ve cenaze, gömülmesini emrettiği Herodium'a iki yüz furlong (yaklaşık 420 metre) taşındı. Bu, Herod'un hayatının sonu için yeterli olacaktır.

SON NOT

(1) Josephus'un Mısır tapınağı Onion hakkındaki çeşitli anlatımlarında pek bir fark görmüyorum; yorumcuları bu tapınak hakkında büyük şikayetlerde bulunuyorlar. Onias, görünüşe göre, onu Kudüs'tekine çok benzetecek ve aynı boyutlarda yapmayı ummuştu; ve gerçekten de, yapabildiği ve uygun gördüğü ölçüde bunu yapmış gibi görünüyor. Bu tapınak hakkında bkz. Antiq. B.
XIII. bölüm 3. kısım 1-3 ve Savaş Hakkında, B. VII. bölüm 10. kısım 8.

(2) Yahudilerin baş rahibi ve yöneticisi Simon'un oğlu bu Yuhanna'nın neden Hyrcanus olarak adlandırıldığını Josephus hiçbir yerde bize bildirmiyor; Makabiler Kitabı'nın Birinci Kitabı'nın sonunda da Yuhanna'dan başka bir isimle anılmıyor. Ancak Sixtus Seuensis, Josephus tarafından burada kısaltılan kitabın Yunanca versiyonunun veya o zamanlar mevcut olan bu Yuhanna Hyrcanus'un Kroniklerinin özetini verirken, onun bu isimdeki birini fethetmesinden dolayı Hyrcanus olarak adlandırıldığını bize garanti ediyor. Bkz. Authent. Rec. Bölüm I. s. 207. Ancak bu genç Antiochus hakkında, Dean Aldrich'in buradaki notuna bakın.

(3) Josephus burada bu Antiochus'u Seleucidae'nin sonuncusu olarak adlandırıyor, ancak yine de bu aileden başka bir kralın, Antiochus Asiaticus veya Commagenus'un bir gölgesi kalmıştı; bu kral, Pompey onu tamamen kovana kadar hüküm sürmüş, daha doğrusu gizlenmişti, Dean Aldrich'in burada Appian ve Justin'den aktardığı gibi.

(4) Matta 16:19; 18:18. Burada, bazı daha modern Yahudilerin ve Hristiyanların boş yere iddia ettiği gibi, eylemleri yasal veya yasadışı ilan etmek için değil, insanları cezalandırmak veya bağışlamak için bağlama ve çözmenin en eski ve en otantik Yahudi açıklaması bulunmaktadır.

Machine Translated by Google

(5) Strabo, B. XVI. s. 740, bu Selene Kleopatra'nın Tigranes tarafından burada olduğu gibi Ptolemais'te değil, Suriye'den ayrıldıktan sonra Mezopotamya'daki bir kale olan Seleucia'da kuşatıldığını anlatır; ve onu bir süre hapiste tuttuktan sonra öldürdüğünü ekler. Dean Aldrich burada Strabo'nun Josephus'la çeliştiğini varsayıyor ki bu bana öyle görünmüyor; çünkü Josephus hem burada hem de Antik Çağlar, B. XIII. bölüm 16. kısım 4'te Tigranes'in onu şimdi Ptolemais'te kuşattığını ve Antik Çağlar'ın bize bildirdiği gibi şehri ele geçirdiğini söylese de, kraliçenin kendisini ele geçirdiğini hiçbir yerde ima etmiyor; bu nedenle hem Strabo'nun hem de Josephus'un anlatımları yine de doğru olabilir.

(6) Josephus'un burada belirttiği gibi, Büyük Herod'un babası olan bu Antipater'in bir İdumeli olduğu, Antiq. B. XIV. bölüm 15. kısım 2'deki nota bakınız. Hapercamp'ın ve kısmen de Spanheim'ın varsaydığı gibi, Latincenin burada en doğru olması oldukça muhtemeldir; Pompey'in onu Hyrcanus olarak adlandırdığı, Aristobulus'tan diğerlerini de adlandırdığı gibi, kısım 6, ancak Yahudi tapınağında bulunan 2000 talentten, biraz sonra onu aldığında, dikkat çekici bir şekilde uzak durması (bölüm 7. kısım 6 ve Antiq. B. XIV. bölüm 4. kısım 4), Yunanca metinlerin hepsinin onun bunları almadığı yönünde hemfikir olduğunu göstermektedir.

(7) Jericho ve Engaddl civarındaki ünlü palmiye ağaçları ve balsamlar hakkında, hem burada hem de B. II. bölüm 9. kısım 1'deki Havercamp'ın baskısındaki notlara bakın. Bunlar burada yazıya dökülemeyecek kadar uzundur.

(8) Tacitus şöyle der: Cn. Pompelna her şeyden önce Yahudileri boyun eğdirdi ve fetih hakkıyla tapınaklarına girdi, Tarih BV bölüm 9. Ayrıca, Antik Çağlar'ın paralel yerinde, B. XIV. bölüm 4. kısım 4'te Cicero'nun kendisinden de görüldüğü gibi, zenginliklerinden hiçbirine dokunmadı.

(9) Spanheim'ın burada belirttiği gibi, hâlâ mevcut olan ve bu döneme ait tarihli bu Gadara sikkesi, Pompey tarafından yeniden inşa edildiğinin kesin bir kanıtıdır. biz.

(10) Arabistan kralı Aretas'ın Romalı general Scaurus'a olan bu teslimiyetinin doğruluğuna dair Dean Aldrich'in sözleriyle benzer bir tanıklık alın. "Bundan (diyor ki) Aretas'ın yalvarma pozisyonunda göründüğü ve bir şeye tutunduğu Emillian ailesine ait [Havercamp'ın baskısında temsil edilen] o eski ve ünlü Denarius türetilmiştir."

Machine Translated by Google

Sol eliyle deve dizginini, sağ eliyle de üzerinde "M. SCAURUS EX SC" yazısı bulunan bir tütsü ağacı dalını ve altında "REX ARETAS" yazısını tutuyordu.

(11) Bu alıntı artık eksik.

(12) Hudson ve Spanheim'ın burada belirttiği gibi, Yahudiye şehirlerinin surlarını yeniden inşa etme izninin Julius Caesar tarafından, burada olduğu gibi Antipater'e değil, Hyrcanus'a verildiği (Antiq. B. XIV. ch. 8. sect. 5) neredeyse bir çelişki gibi görünmüyor; Antipater şimdi belki de sadece Hyrcanus'un vekili ve bakanı olarak kabul ediliyor; ancak daha sonra Hyrcanus'u bir nevi kukla haline getirdi ve ona karşı büyük bir nezaket göstererek gerçek yetkiyi kendi eline aldı.

(13) Veya yirmi beş yaşında. Antiq. BI bölüm 12. kısım 3'e ve B. XIV. bölüm 9. kısım 2'ye ve Savaş Hakkında, B. II. bölüm 11. kısım 6'ya ve Polyb. B. XVII. s. 725'e bakınız. Roma tarihinin birçok yazarı, Sextus Caesar'ın bu cinayetini ve bu vesileyle Apamiya savaşını anlatmaktadır. Bunlar Dean Aldrich'in notunda belirtilmiştir.

(14) Antik Çağlar, B. XIV. bölüm 11. kısım 1'de, Julius Caesar'ın saltanatının süresi üç yıl altı aydır; fakat burada, Dean Aldrich'in dediğine göre, ikinci diktatörlüğünden itibaren gece başlayan üç yıl yedi aydır.
Gerçek sürenin üç yıl ile altı yedi ay arasında olması muhtemeldir.

(15) Josephus'un hem burada hem de Antik Çağlar, B. XIV. bölüm 11. kısım 2'deki anlatımlarından açıkça anlaşılıyor ki, Sezar'ın katillerinden biri olan bu Cassius, Yahudiye'de acımasız bir zalim ve haraç toplayıcısıydı. Bu yedi yüz talent yaklaşık üç yüz bin sterline denk geliyor ve daha sonra Kral Herod'un yıllık gelirlerinin yaklaşık yarısını oluşturuyor.

Antiq. B. XVII. bölüm 11. kısım 4'teki nota bakınız. Ayrıca, Celile'nin o dönemde ülke genelinde toplanacak toplam verginin yedide birini, yani yüz talentten fazlasını ödemediği anlaşılıyor.

(16) Burada Cassius'un Suriye'nin tamamına tiranlar atadığını görüyoruz; bu nedenle Sezar'ı yok etmeye yardım etmesinin, kamu özgürlüğüne olan gerçek bağlılığından değil, kendisinin de bir tiran olma arzusundan kaynaklandığı anlaşılıyor.

Machine Translated by Google

(17) Phasaelus ve Herod.

(18) Karmel'e ait olan ve Septuagint'te apago olarak adlandırılan bu büyük ve önemli orman veya ağaçlık alan, Eski Ahit'te, 2 Krallar 19:23; İşaya 37:24'te ve I. Strabo, B. XVI. s. 758'de, hem Aldrich hem de Spanheim'ın burada çok yerinde bir şekilde belirttiği gibi, bahsedilmiştir.

(19) Partların çoğunlukla at üzerinde savaştığı ve askerlerinin sadece birkaçının özgür adam olduğu yönündeki bu anlatımlar, hem burada hem de Antiq. B. XIV. ch. 13. sect. 5'te, Justin, B.'deki Trogus Pompeius ile tamamen örtüşmektedir.
XLI. 2, 3, Dean Aldrich'in bu konuda çok güzel gözlemlediği gibi.

(20) Mariamac burada, kopyalarda.

(21) Bu Brentesium veya Brundusium'da hâlâ korunmuş para bulunmaktadır, bu para üzerinde Spanheim'in bize bildirdiğine göre, bu şekilde yazılmıştır.

(22) Bu Dellius, Mark Antony'nin tarihinde ünlü, daha doğrusu kötü şöhretli biridir; Spanheim ve Aldrich'in burada belirttiği gibi, sikkelerden, Plutarch ve Dio'dan.

(23) Celile'nin başkenti olan bu Sepphoris, sık sık anılan
Spanheim'in bize bildirdiğine göre, Josephus'un hâlâ elinde sikkeler bulunmaktadır.

(24) Bu konuşma biçimi, "kırk gün sonra", Josephus'un kendisi tarafından "kırkıncı günde" olarak yorumlanmıştır, Antiq. B. XIV. bölüm 15. kısım 4. Benzer şekilde, Josephus, bölüm 33. kısım 8'de, Herod'un Antipater'in öldürülmesini emrettikten "beş gün" sonra yaşadığını söylediğinde; bu, kendisi tarafından Antiq. B.
XVII. bölüm 8. kısım 1'de, "beşinci gün sonra" öldüğü belirtiliyor. Aynı şekilde bu kitapta da, 13. bölüm 1. kısımda, "iki yıl sonra" ifadesi geçiyor; Antiq. B. XIV. bölüm 13. kısım 3'te ise "ikinci yılda" ifadesi geçiyor. Dean Aldrich burada bu konuşma biçiminin Josephus'a tanıdık geldiğini belirtiyor.

(25) Spanheim'ın burada bize güvence verdiği gibi, Commagena'nın metropolü olan bu Samosata, sikkelerinden dolayı iyi bilinmektedir. Dean Aldrich de Josephus'un burada belirttiği gibi, Herod'un Antony tarafından şehrin ele geçirilmesinde büyük bir rol oynadığını ve bunun Plutarch ve Dio'dan geldiğini doğrulamaktadır.

Machine Translated by Google

(26) Yani bir kadın, bir erkek değil.

(27) Antigonus'un bu ölümü Plutarch ve Straho tarafından doğrulanmıştır; ikincisi, Dean Aldrich'in burada belirttiği gibi, Josephus'un kendisi tarafından Antiq. B. XV. ch. 1. sect. 2'de bu konuda alıntılanmıştır.

(28) Josephus'un hem burada hem de Antiq. B. XV. bölüm 4. kısım 1'de bahsettiği Romalılar dönemindeki bu eski Tyre ve Sidon özgürlüğü, Dean Aldrich'in belirttiği gibi, Sirabe'nin B. XVI. s. 757'deki tanıklığıyla doğrulanmaktadır; ancak haklı olarak eklediği gibi, bu özgürlük Augtus'un onları elinden almasıyla çok daha uzun sürdü.

(29) Herod'un saltanatının yedinci yılı [Antigonus'un fethinden veya ölümünden itibaren], aynı baharın başında meydana gelen büyük depremle birlikte, ki bu depremin Octavius ve Antony arasındaki Actium savaşından çok önce olmadığı ve Romalı tarihçilerden bilinen üzere, Hristiyanlık öncesi otuz birinci yılda, Eylül başında meydana geldiği anlaşılmaktadır, Josephus'un Herod'un saltanatına ilişkin kronolojisini, yani 37 yılında başladığını, mantıklı bir çelişki olmaksızın belirler. Ayrıca, Herod'un saltanatının bu yedinci yılının veya Hristiyanlık öncesi otuz birinci yılın, bir Şabat yılının son bölümünü içerdiği ve dolayısıyla bu büyük depremin Yahudiye'de bu Şabat yılında meydana geldiği de dikkatimizi çekmektedir.

(30) Herod'un bu konuşması, Josephus tarafından burada ve Antiq. B. XV. ch. 5. sect. 3'te aynı amaçla iki kez kaydedilmiştir, ancak kesinlikle aynı kelimelerle değil; buradan anlaşılıyor ki, anlam Herod'a aitti, ancak kompozisyon Josephus'a aitti.

(31) Josephus, hem burada hem de Antiq. B. XV. bölüm 7. kısım 3'te, özgür bir şehir olan Gazze'yi Augustus tarafından Herod'a verilen şehirler arasında sayarken, Herod'un daha önce Costobarus'u oraya vali olarak atadığını ima ettiğinden (Antiq. B. XV. bölüm 7. kısım 9), Hardain'in Josephus'un burada kendiyle çeliştiğini söylemesinin bir gerekçesi var. Ancak belki de Herod, savaş zamanlarında, şehir Augustus tarafından tamamen eline geçmeden önce, tetrark veya kral olduktan sonra Gazze'ye bir vali atama yetkisine sahip olduğunu düşünüyordu.

Machine Translated by Google

(32) Bu kalenin ilk olarak, sanıldığı üzere, John Hyrcanus tarafından 107 yılında inşa edildiği ve "Baris", yani Kule veya Hisar olarak adlandırıldığı düşünülmektedir. Daha sonra, Antonius'un yönetimi altında Herod tarafından büyük iyileştirmelerle yeniden inşa edilmiş ve ondan dolayı "Antonius Kulesi" olarak adlandırılmıştır; ve Herod tapınağı yeniden inşa ettiği sıralarda, son elini de buraya atmış gibi görünmektedir. Bkz. Antiq. B. XVIII. bölüm 5. kısım 4; Of the War, BI bölüm 3. kısım 3; bölüm 5. kısım 4. Tapınağın kuzeybatı tarafında yer alıyordu ve dörtte bir büyüklüğündeydi.

(33) Josephus'un, bu Sezariye limanının Herod tarafından Atina'daki ünlü Pirekum limanından daha az değil, hatta daha büyük yapıldığını bize temin ederken doğruyu söylediği, Dekan Aldrich'in dediği gibi, Atina'daki limanın Thucydides ve Pausanias'taki tasvirlerini, Josephus'un buradaki ve Antiq. B. XV. bölüm 9. kısım 6 ve B. XVII. bölüm 9. kısım 1'deki Sezariye tasvirleriyle karşılaştıran kişiye görünecektir.

(34) Sezar adına şehirlerin inşası ve Augustus Sezar onuruna düzenlenen görkemli oyunların kurulması, burada ve Josephus'un Herod hakkında anlattığı gibi, Romalı tarihçilerin de doğruladığı üzere, o dönemde imparatorluğun eyaletlerinde sıkça görülen şeylerdi; Dean Aldrich'in bu bölümde belirttiği gibi.

(35) Yahudiye'de Herodium adında iki şehir veya kale vardı ve her ikisinden de Josephus, sadece burada değil, Antiq. B. XIV. ch. 13. sect.'te de bahsetmiştir.
9; B.XV. Ch. 9. mezhep. 6; Savaşa Dair, BI ch. 13. bölüm. 8; B.III. Ch. 3. bölüm. 5.
Bunlardan biri Kudüs'e iki yüz, diğeri ise altmış furlong uzaklıktaydı. Bunlardan birinden Pliny, Hist. Nat. BV 14. bölümünde bahsetmektedir; Dean Aldrich de burada bunu belirtmektedir.

(36) Burada, Herod'un belirli bir ülkede avladığı vahşi hayvanları anlatan ancak böyle bir ülkenin adını hiç belirtmeyen kopyalarda küçük bir kusur var gibi görünüyor.

(37) Burada Josephus'un mevcut kopyalarında veya hafızasında ya bir kusur ya da büyük bir hata var; çünkü Mariamne, Herod'u, kendisi Antonius tarafından öldürülürse onu öldürmesi için Joseph'e verdiği ilk emirle suçlamadı, aksine Augustus tarafından öldürülmekten korktuğu zaman Soemus'a da aynı emri ikinci kez verdiğini söyledi. Antiq. B. XV. ch. 3. sect. 5, etc.

Machine Translated by Google

(38) Kilikya yakınlarındaki, daha sonra Sebaste olarak adlandırılan bu Eleusa adasının, Kapadokya kralı Arklavud'un kraliyet sarayına sahip olduğunu Strabo, B. XV. s. 671'de doğrulamaktadır. Bizanslı Stephanus da burayı "şimdi Sebaste olan Kilikya'nın bir adası" olarak adlandırmaktadır; her ikisinin de tanıklıkları burada Dr. Hudson tarafından uygun bir şekilde alıntılanmıştır. Aynı tarihe bakınız, Antiq. B. XVI. bölüm 10. kısım 7.

(39) Yahudiler ve ataları, yani patrikler arasında bazen aynı anda birden fazla eşe veya eş ve cariyeye sahip olmanın kadim bir gelenek olduğu ve bu çok eşliliğin Musa'nın yasasında doğrudan yasaklanmadığı açıktır; ancak çok eşliliğin, Dean Aldrich'in burada alıntıladığı yerlerde, Tesniye 17:16, 17 veya 21:15'te veya başka herhangi bir yerde, Musa'nın yasasında açıkça ve usulüne uygun olarak izin verildiği bana görünmüyor. Ve Kurtarıcımızın, çok eşlilikten çok daha fazla böyle bir izne hak kazanabilecek olan yaygın Yahudi boşanmaları hakkında söyledikleri, bana bu durumda da doğru görünüyor; Musa, "kalplerinin katılığı nedeniyle", aynı anda birden fazla eşe sahip olmalarına izin verdi, ancak "başlangıçtan beri böyle değildi" (Matta 19:8; Markos 10:5).

(40) Bu alçak herif, Lakedemonlu Eurycles, Plutarch'ın (yirmi beş yıl önce) Mark Antony'nin arkadaşı ve Herod'la birlikte yaşayan kişi olarak bahsettiği kişiyle aynı gibi görünüyor; bu nedenle Usher, Hudson ve Spanheim'ın haklı olarak varsaydığı gibi, Herod'un oğulları Antipater ve Alexander'ın yakınlığına kolayca sızmış olabilir. Burada gördüğümüz gibi, bir Spartalı olmasının onu Yahudiler için kabul edilebilir kılması, Yahudilerin ve Spartalıların kamu kayıtlarından anlaşılabilir; bu kayıtlar, Spartalıların Yahudilerle akraba olduğunu ve ortak ataları olan Yahudi ulusunun ilk atası İbrahim'den geldiğini kabul etmektedir (Antik. B. XII. bölüm 4. kısım 10; B. XIII. bölüm 5. kısım 8; ve 1 Makabe 12:7).

(41) Önceki nota bakınız.

(42) Dean Aldrich burada, Herod'un bu dokuz karısının aynı anda hayatta olduğunu ve şimdi ölmüş olan ünlü Mariamne'nin de hesaba katılması halinde bu kadınların toplamda on olduğunu belirtiyor. Yine de, bunların hepsinden on beşten fazla çocuğu olmaması dikkat çekicidir.

Machine Translated by Google

(43) Karışıklığı önlemek için, Dean Aldrich ile birlikte Herod'un tarihindeki dört Yusuf'u birbirinden ayırmak yerinde olabilir. 1. Herod'un amcası ve kız kardeşi Salome'nin [ikinci] kocası olan Yusuf, Mariamne yüzünden Herod tarafından öldürüldü. 2. Herod'un hazinedarı olan Yusuf, aynı sebeple öldürüldü. 3. Herod'un kardeşi olan Yusuf, Antigonus'a karşı savaşta öldürüldü.
4. Bu yerde adı geçen, Hirodes'in yeğeni ve Olympias'ın kocası Yusuf.

(44) Herod'un, Pheroras'ın karısının hakaret ettiği bu kızları, Herod'un iki karısı Elpide ve Phedra'dan doğan iki bakire kız olan Salome ve Roxana idi. Herod'un soy ağacına bakın, Antiq. B. XVII. bölüm 1. kısım 3.

(45) Pheroras'ın, düşük bir aileden olan karısını elinde tutmadaki ve Herod'la yakın akraba olan biriyle evlenmeyi, bunu ne kadar çok istese de, reddetmedeki bu garip inatçılığı, ayrıca bu karısının diğer büyük saray hanımlarının tavsiyelerine katılması ve Herod'un Pheroras'ın boşanması ve başka bir evlilik yapması konusundaki ısrarı, burada veya Antik Çağlar XVII. bölüm 2. kısım 4; ve 3. bölümlerde bu kadar dikkat çekici olan tüm bunlar, Pheroras'ın Ferisilerin kehanetinin, yani Yahudiye tacının Herod'dan Pheroras'ın soyuna ve büyük olasılıkla da bu karısı aracılığıyla Pheroras'ın soyuna geçeceği kehanetinin doğru çıkacağına inandığı ve Herod'un da bundan şüphelendiği varsayımına dayanmadığı takdirde açıklanamaz. Bkz. Antik Çağlar XVII. bölüm 2. kısım 4; ve 3. kısım 1.

(46) Reland'ın notunda bize bildirdiği gibi, bu Tarentum'da hâlâ mevcut paralar bulunmaktadır.

(47) Babasının sevgilisi.

(48) Bu iki bölümde, Josephus'un zamanındaki Yahudilerin gelecekteki mutlu bir durum ve Yeni Ahit'te Yuhanna 11:24'te olduğu gibi ölülerin dirilişi hakkındaki görüşlerinin açık bir anlatımı bulunduğundan, burada Josephus'un Katolik bir Hristiyan olmadan önce aynı konuları ele alan diğer yerlerine değineceğim. Savaş Üzerine, B. II. bölüm 8. kısım 10, 11; B. III. bölüm 8. kısım 4; B. VII. bölüm 6. kısım 7; Apion'a Karşı, B. II. kısım 30; burada, bu pasajların hiçbirinin, özellikle de bu kadar alakasız konulara ısrar etmeyi uygun bulmadığı, özellikle de putperestlerin kullanımı için yazdığı Eski Eserler Kitaplarında bulunmadığını gözlemleyebiliriz. Bu da değil

Machine Translated by Google

Burada atlanması gereken bir gözlem, özellikle de Josephus'un, hahamların bilginlerini Musa aracılığıyla putlara karşı Tanrı yasasını savunmak için hayatlarını tehlikeye atmaya ikna etmek için kullandıkları akıl yürütme ile, yakalandıklarında ve aynı şey için ölmeye hazır olduklarında Herod'a verdikleri cevaplar arasındaki belirgin fark nedeniyle, önümüzde duran akıl almaz farklılıktan kaynaklanmaktadır; yani, Antik Çağlar, B. XVII. bölüm 6. kısım 2, 3'te temsil edilen paralel argümanlar ve cevaplarla karşılaştırıldığında. Okuyucu, Yahudi ve Yahudi olmayan düşünceler arasındaki benzer bir farkı Antik Çağlar, B. III. bölüm 7. kısım 7; B. XV. bölüm 9. kısım 1'deki notlarımda bulacaktır. Ayrıca, Antik Çağlar, B. XIII. bölüm 5. kısım 9 ve 10. bölüm 4, 5; B. XVIII. bölümdeki üç Yahudi mezhebi örneğinde de benzer bir durum mevcuttur. 1. bölüm 5; ve bu, Yahudilerin Savaşları'nda (B. II. bölüm 8. kısım 2-14) bununla karşılaştırılmıştır. Aziz Pavlus'un kendisi de Atina'da putperestlere (Elçilerin İşleri 17:16-34) mektuplarında Yahudilere yaptığı gibi akıl yürütmez.

Machine Translated by Google

Kitap II

ALTMIŞ DOKUZ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

HEROD'UN ÖLÜMÜNDEN NERO'NUN YAHUDİLERİ BASTIRMAK İÇİN VESPASIAN'I GÖNDERMESİNE KADAR OLAN DÖNEM.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

Archelaus, Herod yüzünden halk için bir cenaze ziyafeti düzenler. Bunun ardından kalabalık büyük bir kargaşa çıkarır ve Archelaus askerlerini onların üzerine gönderir; askerler yaklaşık üç bin kişiyi öldürür.

1. Şimdi Archelaus'un Roma'ya gitmek zorunda kalması yeni karışıklıklara neden oldu; çünkü babasının yasını yedi gün tuttuktan sonra (1) ve kalabalığa çok pahalı bir cenaze ziyafeti verdikten sonra (bu gelenek, Yahudilerin birçoğu için yoksulluğa neden olur, çünkü kalabalığa ziyafet vermek zorundadırlar; çünkü bunu yapmayan kimse kutsal bir kişi olarak görülmez), beyaz bir giysi giydi ve tapınağa çıktı; orada halk onu çeşitli alkışlarla karşıladı. Ayrıca yüksek bir yerden ve altın bir tahttan kalabalığa nazikçe konuştu ve babasının cenazesi hakkındaki gayretleri ve kendisine gösterdikleri itaat için teşekkür etti, sanki zaten krallıkta yerleşmiş gibiydi; ancak onlara, vasiyetnameyle bu işin tamamının efendisi yapılan Sezar halefliği onaylayana kadar şu anda ne bir kralın yetkisini ne de ona ait isimleri üstlenmeyeceğini söyledi; Çünkü askerler Eriha'da başına tacı taktıklarında bunu kabul etmeyecekti; fakat sadece askerlere değil, halka da kendisine gösterdikleri istek ve iyi niyet için bol bol karşılık verecekti; çünkü üstün beyler [Romalılar] ona krallığın tam hakkını verdiklerinde, her şeyde babasından daha iyi görünmeyi amaç edinecekti.

2. Bunun üzerine kalabalık memnun oldu ve hemen ondan büyük şeyler isteyerek niyetini denemeye başladı; kimileri vergilerini hafifletmesini, kimileri mallar üzerindeki vergileri kaldırmasını, kimileri de hapistekileri serbest bırakmasını istedi; o da kalabalığın gönlünü kazanmak için tüm bu isteklerini memnuniyetle yerine getirdi; ardından uygun kurbanları sundu ve arkadaşlarıyla ziyafet çekti. İşte burada, akşama doğru, yenilik isteyen birçok kişi kalabalıklar halinde geldi ve

Machine Translated by Google

Kral için yapılan kamu yas töreni sona erdikten sonra, kendi adlarına yas tutmaya başladılar. Bunlar, tapınağın kapısının üzerindeki altın kartalı kestikleri için Herod tarafından öldürülenleri yas tuttular. Bu yas özel bir nitelikte değildi; ağıtlar çok büyüktü, yas ciddiydi ve gözyaşları, ülkelerinin yasaları ve tapınak uğruna ölenler içinmiş gibi şehrin her yerinden duyuluyordu. Bu adamlar için Herod tarafından onurlandırılanlara bir ceza verilmesi gerektiğini, öncelikle Herod'un baş rahip yaptığı kişinin görevden alınması gerektiğini ve ondan daha dindar ve saf bir kişinin seçilmesinin uygun olduğunu haykırdılar.

3. Bu gürültüler Archelaus'u kızdırdı, ancak Roma'ya gitme telaşı nedeniyle yazarlardan intikam almaktan kendini alıkoydu; çünkü kalabalığa savaş açtığında böyle bir eylemin onu evde tutabileceğinden korkuyordu. Bu nedenle, isyancıları güç kullanmak yerine ikna yoluyla sakinleştirmeye çalıştı ve generalini gizlice yanlarına göndererek onları sakin olmaya teşvik etti. Ancak isyancılar, tapınağa girer girmez, onlara bir şey söyleyemeden ona taş attılar ve onu uzaklaştırdılar. Archelaus'un onları sakinleştirmek için gönderdiği birçok kişi de dahil olmak üzere, ondan sonra gelen diğerlerine de aynı muameleyi gösterdiler ve bunlar her fırsatta öfkeli bir şekilde cevap verdiler; sayıları önemli ölçüde fazla olursa sakinleşmeyecekleri açıkça belliydi. Gerçekten de, Yahudilerin Fısıh Bayramı olarak adlandırdığı ve çok sayıda kurbanla kutlanan mayasız ekmek bayramı yaklaşırken, sayısız insan kırsaldan ibadet etmek için geldi; bunlardan bazıları tapınakta [öldürülen] hahamlar için yas tuttular ve isyanlarını desteklemek için dilenerek geçimlerini sağladılar. Bunun üzerine Arklaus korkuya kapıldı ve hastalığın tüm kalabalığa yayılmadan önce, gizlice bir tribünü asker birliğiyle üzerlerine gönderdi ve kargaşayı başlatanları zorla susturmalarını emretti. Bunun üzerine tüm kalabalık öfkelendi ve askerlerin birçoğuna taş attı ve onları öldürdü; ancak tribün yaralı olarak kaçtı ve kurtulmak için çok uğraştı. Bundan sonra, sanki hiçbir kötülük yapmamış gibi kurbanlarını sunmaya devam ettiler; Archelaus'a göre kalabalık da öyle görünmüyordu.

Machine Translated by Google

Kan dökülmeden kontrol altına alınabileceklerini düşündüğü için, Archelaus bütün ordusunu, büyük kalabalıklar halinde piyadeleri şehirden, ovadan ise süvarileri üzerlerine gönderdi. Kurbanlarını sunarlarken aniden üzerlerine saldıran ordu, yaklaşık üç bin kişiyi öldürdü; ancak kalabalığın geri kalanı çevredeki dağlara dağıldı. Bunları Archelaus'un habercileri takip etti ve herkese evlerine dönmelerini emretti. Herkes evlerine gitti ve festivali terk etti.

BÖLÜM 2.

Arkelaus, akrabalarından büyük bir grupla birlikte Roma'ya gider. Orada Sezar'ın huzurunda Antipater tarafından suçlanır; ancak Nikolaus'un onun için yaptığı savunma sayesinde, suçlayıcılarından üstün gelir.

1. Archelaus, annesi ve arkadaşları Poplas, Ptolemy ve Nicolaus ile birlikte deniz kıyısına indi ve sarayda kâhyası ve ev işleriyle ilgilenmesi için Philip'i geride bıraktı.
Salome de oğullarıyla birlikte onunla birlikte gitti; kralın kardeşleri ve damatları da öyle. Görünüşte, tahta geçişini güvence altına almak için ellerinden gelen tüm yardımı yapmaya gitmişlerdi, ancak gerçekte onu tapınakta yaptıklarıyla kanunları çiğnemekle suçlamaya gelmişlerdi.

2. Fakat onlar Sezariye'ye vardıklarında, Suriye valisi Sabinus onları karşıladı; Herod'un mallarını güvence altına almak için Yahudiye'ye gidiyordu; fakat oraya gelmiş olan Varus [Suriye başkanı], onu daha ileri gitmekten alıkoydu. Bu Varus Archelaus, Ptolemy'nin ısrarlı ricası üzerine çağrılmıştı. Bu sırada Sabinus, Varus'u memnun etmek için ne kalelere gitti ne de babasının parasının saklandığı hazineleri kapattı, ancak Sezar olayı öğrenene kadar sessiz kalacağına söz verdi. Böylece Sezariye'de kaldı; fakat onu engelleyenler gittikten sonra, Varus Antakya'ya gittiğinde ve Archclaus Roma'ya yelken açtığında, hemen Kudüs'e gitti ve sarayı ele geçirdi. Ve kalelerin valilerini ve [kralın özel işlerinden sorumlu] kâhyaları çağırdıktan sonra, paranın hesaplarını incelemeye ve kaleleri ele geçirmeye çalıştı. Fakat

Machine Translated by Google

Bu kalelerin yöneticileri Archelaus'un kendilerine verdiği emirleri göz ardı etmediler ve kaleleri korumaya devam ettiler; hatta kalelerin muhafazasının Archelaus'tan ziyade Sezar'a ait olduğunu söylediler.

3. Bu arada Antipas da krallığı ele geçirmek ve kendisinin kral olarak adlandırıldığı önceki vasiyetin, sonraki vasiyetten önce geçerli olduğunu savunmak için Roma'ya gitti. Salome de ona yardım edeceğine söz vermişti, tıpkı Archelaus'un akrabalarından birçoğu gibi; onlar da Archelaus'la birlikte gemiye binmişlerdi. Annesini ve Nicolaus'un kardeşi Ptolemy'yi de yanına almıştı; Ptolemy, Herod'un kendisine duyduğu büyük güven nedeniyle, en saygın dostlarından biri olduğu için büyük önem taşıyordu. Ancak Antipas, esas olarak hatip Ireneus'a güveniyordu; onun otoritesine dayanarak, Archelaus'a boyun eğmesini tavsiye edenleri reddetmişti, çünkü Archelaus onun ağabeyiydi ve ikinci vasiyet krallığı ona vermişti. Archelaus'tan nefret eden tüm akrabalarının da eğilimleri, Roma'ya geldiklerinde Antipas'a yönelmişti; Her ne kadar öncelikle herkes kendi kanunlarına göre [kral olmadan] yaşamayı ve Romalı bir valinin yönetimi altında olmayı tercih etse de, bu konuda başarısız olmaları halinde Antipas'ın kralları olmasını istemişlerdi.

4. Sabinus da aynı amaçla gönderdiği mektuplarla onlara yardım etti; bu mektuplarda Archelaus'u Sezar'ın huzurunda suçladı ve Antipas'ı övdü. Salome ve yanındakiler de Archelaus'u suçladıkları suçları sıralayıp Sezar'ın eline verdiler; bunu yaptıktan sonra Archelaus iddiasının gerekçelerini yazdı ve Ptolemy aracılığıyla babasının yüzüğünü ve babasının hesaplarını gönderdi. Sezar, her ikisinin de iddialarını kendi başına iyice değerlendirdikten, krallığın büyük yükünü, gelirlerin büyüklüğünü ve Herod'un geride bıraktığı çocuklarının sayısını göz önünde bulundurduktan ve Varus ile Sabinus'tan bu vesileyle aldığı mektupları okuduktan sonra, Romalılar arasındaki önde gelen kişileri bir araya topladı (bu mecliste Agrippa'nın oğlu Caius ve kızı Julias, ki kendisi tarafından öz oğlu olarak kabul edilmişti, ilk sırada oturuyordu) ve avukatlara konuşma izni verdi.

5. Bunun üzerine Salome'nin oğlu Antipater (Archelaus'un tüm rakipleri arasında en kurnaz savunmacı olan kişi) ayağa kalktı ve onu şu şekilde suçladı:

Machine Translated by Google

Konuşmada Archelaus'un sözde krallık için mücadele ettiği, ancak fiilen uzun zamandır kraliyet yetkisini kullandığı ve bu nedenle şimdi bu konuda söz hakkı istemekle Sezar'a hakaret ettiği, çünkü tahta geçme konusundaki kararında ısrar etmediği ve Herod'un ölümünden sonra bazı kişileri taç giymesi için harekete geçmeye ikna ettiği; tahta oturduğu, kral gibi cevaplar verdiği, ordunun düzenini değiştirdiği ve bazılarına daha yüksek makamlar verdiği; ayrıca halkın kendisine kral olarak yaptığı tüm istekleri yerine getirdiği ve babası tarafından çok önemli nedenlerle zincire vurulanları da serbest bıraktığı; tüm bunlardan sonra, özünü zaten ele geçirdiği kraliyet yetkisinin gölgesini istediği ve böylece Sezar'ı sadece sözde değil, şeylerde de efendi kıldığı ifade edildi. Ayrıca, babasının yasını tutmasının sadece bir oyun olduğunu, gündüzleri üzgün bir yüz takındığını, geceleri ise aşırı derecede içki içtiğini söyleyerek onu daha da kınadı; bu davranıştan dolayı, kalabalık arasında son zamanlarda çıkan karışıklığın ve buna duyulan öfkenin kaynağı olduğunu belirtti. Aslında, tüm konuşmasının amacı, tapınak çevresinde böylesine büyük bir kalabalığı katletme suçunu daha da ağırlaştırmaktı; bu kalabalık festivale gelmişti, ancak kendi kurbanlarının ortasında barbarca katledildiler; ve tapınakta o kadar çok ceset yığıldığını, onlara [aniden] gelen ve henüz haber verilmemiş bir yabancı savaşın bile bu kadar çok ceset yığamayacağını söyledi. Ve ekledi ki, babasının bu barbarlığını önceden görmesi, ona krallık konusunda hiçbir umut vermemesine neden olmuştu; ancak zihni bedeninden daha zayıfken, doğru düzgün düşünemezken ve ikinci vasiyetinde halefi olarak atadığı oğlunun karakterini iyi tanımazken bunu yapmıştı; üstelik bunu, daha önce adını verdiği kişi hakkında hiçbir şikayeti olmadığı, bedeni sağlıklı ve zihni her türlü tutkudan arınmışken yapmıştı. Ancak, eğer biri Herod'un hasta olduğu zamanki yargısının başka bir zamandakinden daha üstün olduğunu düşünürse, Archelaus kendi davranışlarıyla ve kanuna aykırı, aleyhine olan eylemleriyle krallığını kaybetmiştir. Ya da bu adam nasıl bir kral olacak ki, daha önce bu kadar çok insanı öldüren Sezar'dan yönetimi ele geçirdi!

Machine Translated by Google

6. Antipater bu amaç doğrultusunda uzun uzun konuştuktan ve suçlamanın her bir kısmını kanıtlamak için Archelaus'un akrabalarından çok sayıda kişiyi tanık olarak getirdikten sonra konuşmasını bitirdi. Ardından Nicolaus, Archelaus'u savunmak için ayağa kalktı. Tapınaktaki katliamın önlenemez olduğunu; öldürülenlerin sadece Archelaus'un krallığına değil, aynı zamanda onun hakkında karar verecek olan Sezar'a da düşman olduklarını iddia etti. Ayrıca Archelaus'un suçlayıcılarının ona, suçlanabileceği başka şeyler de yapması için tavsiyede bulunduklarını gösterdi. Ancak, özellikle bu nedenle, son vasiyetnamenin geçerli sayılması gerektiğinde ısrar etti; çünkü Herod, Sezar'ı halefiyetini onaylayacak kişi olarak atamıştı; kendi gücünden geri çekilip onu dünyanın efendisine teslim edecek kadar basiret gösteren birinin, varisi olacak kişi hakkındaki yargısında yanılmış olması düşünülemezdi; Ve tahtın varisi olarak kimi seçeceğini bu kadar iyi bilen kişi, halefi olarak seçtiği kişiyi de tanımamış olamazdı.

7. Nikolaus söyleyeceklerini bitirdikten sonra, Arkelaus geldi ve hiç ses çıkarmadan Sezar'ın dizlerinin önüne düştü; bunun üzerine Sezar onu çok nazik bir şekilde ayağa kaldırdı ve gerçekten de babasının yerine geçmeye layık olduğunu söyledi. Ancak, davasında henüz kesin bir karar vermedi; o gün yanında bulunan bilirkişileri gönderdikten sonra, duyduğu iddialar hakkında kendi kendine düşündü: Herod'un halefi olarak vasiyetlerde adı geçenlerden herhangi birini seçmek uygun olur muydu, yoksa yönetim tüm soyuna mı paylaştırılmalıydı? Çünkü çok sayıda kişinin desteğe ihtiyacı olduğu görülüyordu.

BÖLÜM 3.

Yahudiler Sabinus'un askerleriyle büyük bir savaşa girdiler ve Kudüs'te büyük bir yıkım yaşandı.

1. Sezar bu işler hakkında henüz bir karar vermeden önce, Arehelaus'un annesi Malthace hastalandı ve öldü. Ayrıca Suriye'den Varus'tan Yahudilerin isyanı hakkında mektuplar getirildi. Varus bunu önceden görmüştü ve buna göre, Archelaus gemiye bindirildikten sonra Kudüs'e gitti.

Machine Translated by Google

İsyanı destekleyenleri dizginlemek için, milletin huzur bulmayacağı aşikardı; bu yüzden Suriye'den getirdiği lejyonlardan birini şehirde bıraktı ve kendisi Antakya'ya gitti. Fakat Sabinus, o gittikten sonra geldi ve onlara yenilikler yapma fırsatı verdi; çünkü kalelerin muhafızlarını kaleleri kendisine teslim etmeye zorladı ve kralın parasını acımasızca aramaya başladı, çünkü Varus'un bıraktığı askerlere ve kendi hizmetkarlarının çokluğuna güveniyordu; bunların hepsini silahlandırıp açgözlülüğünün araçları olarak kullanıyordu. Yedi hafta sonra kutlanan ve Yahudilerin Pentekost (yani 50. gün) adını verdikleri bayram yaklaşırken, halk bir araya geldi, ancak alışılmış Tanrı ibadeti için değil, [mevcut durumdan] duydukları öfke nedeniyle. Bu nedenle, Celile, İdumeya, Eriha ve Ürdün'ün ötesindeki Perea'dan çok büyük bir kalabalık bir araya geldi; fakat doğal olarak Yahudiye'ye ait olan halk, hem sayıca hem de çeviklik bakımından diğerlerinden üstündü. Böylece kendilerini üç gruba ayırdılar ve üç yere kamp kurdular; biri tapınağın kuzey tarafında, diğeri güney tarafında, Hipodrom'un yanında ve üçüncüsü de batıdaki sarayda. Böylece Romalıları her yönden kuşattılar ve onları abluka altına aldılar.

2. Sabinus, hem kalabalıklarından hem de cesaretlerinden korkmuştu ve Varus'a sürekli haberciler göndererek, yardımına çabuk gelmesi için yalvardı; çünkü gecikirse lejyonunun paramparça edileceğini söyledi. Sabinus ise, kalenin en yüksek kulesine, yani Phasaelus adlı kuleye çıktı; bu kule, Partlar tarafından yıkılan Herod'un kardeşiyle aynı adı taşıyordu; ve orada lejyon askerlerine düşmana saldırmaları için işaretler verdi; çünkü şaşkınlığı o kadar büyüktü ki kendi adamlarının yanına inmeye cesaret edemedi. Bunun üzerine askerler ikna oldular ve tapınağa atlayarak Yahudilerle korkunç bir savaşa girdiler; bu savaşta, başlarının üzerinde onları rahatsız edecek kimse olmamasına rağmen, Yahudiler, savaş becerileri ve diğerlerinin beceriksizliği nedeniyle onlardan çok daha güçlüydüler; Fakat Yahudilerden birçoğu manastırın tepesine çıkıp oklarını Romalıların başlarına doğru fırlatınca, birçoğu öldü. Silahlarını yukarıdan atanlardan intikam almak da kolay olmadı.

Machine Translated by Google

Onlarla el ele savaşmaya gelenleri alt etmek onlar için daha mı kolaydı?

3. Bu iki durumdan dolayı Romalılar büyük bir sıkıntıya düştükleri için, hem büyüklükleri hem de maliyetleri nedeniyle hayranlık uyandıran manastırları ateşe verdiler. Bunun üzerine, manastırların üstünde bulunanlar alevlerin içinde kaldılar ve birçoğu orada öldü; birçoğu da aniden üzerlerine gelen düşman tarafından yok edildi; bazıları da surlardan geriye doğru atlayarak kendilerini kurtardılar ve bazıları da içinde bulundukları çaresiz durumdan dolayı kendi kılıçlarıyla kendilerini öldürerek yangını engellediler; ancak surlardan sürünerek çıkan ve Romalılara saldıranların çoğu, içinde bulundukları şaşkınlık nedeniyle Romalılar tarafından kolayca alt edildi; sonunda Yahudilerden bazıları yok edildi ve diğerleri de içinde bulundukları korkuyla dağıldı, askerler artık terk edilmiş olan Tanrı'nın hazinesine saldırdılar ve yaklaşık dört yüz talent yağmaladılar. Sabinus, askerler tarafından götürülmeyen tüm parayı topladı.

4. Ancak, tapınak çevresindeki yapıların ve askerlerin bu yıkımı, Romalılara karşı koymak için çok daha büyük sayıda ve daha savaşçı bir grubun bir araya gelmesine neden oldu. Bunlar sarayı kuşattılar ve Romalılar hızla oradan ayrılmazlarsa, saraydaki herkesi savaşa sokmakla tehdit ettiler; çünkü Sabinus'un lejyonuyla birlikte gitmesi halinde zarar görmeyeceğine söz verdiler. Kralın maiyetinden de Romalıları terk edip Yahudilere yardım eden çok sayıda kişi vardı; ancak bunların arasında en savaşçı olan, Sebaste'li üç bin kişilik grup Romalılara katıldı. Komutanları Rufus ve Gratus da aynı şeyi yaptı (Gratus kralın maiyetinin piyadelerini, Rufus ise süvarilerini komuta ediyordu), her biri, altlarındaki kuvvetler olmadan bile, savaşta dengeleri değiştiren güçleri ve bilgelikleri nedeniyle büyük bir ağırlığa sahipti. Kuşatma altındaki Yahudiler, kalenin duvarlarını yıkmaya çalışıyor ve Sabinus ile adamlarına yollarına gitmelerini, kendilerine engel olmamalarını, uzun bir aradan sonra atalarının sahip olduğu o eski özgürlüğe kavuşmayı umduklarını haykırıyorlardı. Sabinus, içinde bulunduğu tehlikeden kurtulduğu için oldukça memnundu, ancak Yahudilerin verdiği güvencelere güvenmiyor ve bu nazik muamelenin sadece bir aldatmaca olduğundan şüpheleniyordu.

Machine Translated by Google

Onlar için kurulmuş bir tuzak olan yem: Bu düşünce, Varus'tan alacağı yardım umuduyla birleşince, kuşatmayı daha da uzun süre sürdürmesine neden oldu.

BÖLÜM 4.

HEROD'UN DENEYİMLİ ASKERLERİ ARASINDA KARGAŞA BAŞLIYOR.
YAHUDA'NIN SOYGUNLARI. SİMON VE ATHRONOEUS KRAL ADINI ALIRLAR.

1. Bu sırada ülkede ve birçok yerde büyük karışıklıklar vardı; ve ortaya çıkan bu fırsat, birçok kişiyi krallık kurmaya yöneltti. Nitekim İdumea'da Herod'un iki bin deneyimli askeri bir araya gelip silahlanarak kralın tarafındakilere karşı savaştı; kralın birinci kuzeni Achiabus da onlara karşı, en güçlü şekilde tahkim edilmiş yerlerden bazılarından savaştı; ancak ovalarda onlarla doğrudan çatışmadan kaçınmak için. Ayrıca Celile'nin bir şehri olan Sepphoris'te de, daha önce ülkeyi yağmalayan ve Kral Herod tarafından boyun eğdirilen baş haydut Hezekias'ın oğlu Yahuda adında biri vardı; bu adam azımsanmayacak sayıda insanı bir araya getirdi, kraliyet zırhlarının saklandığı yeri açtı, etrafındakileri silahlandırdı ve egemenliği ele geçirmek için can atanlara saldırdı.

2. Perea'da da, kralın hizmetkarlarından Simon, yakışıklı görünümüne ve uzun boyuna güvenerek kendi başına da bir taç taktı; ayrıca topladığı bir haydut çetesiyle birlikte dolaşarak Eriha'daki kraliyet sarayını ve birçok başka pahalı yapıyı yaktı ve yağma yoluyla, sanki ateşten kaçırıyormuş gibi, çok kolay ganimet elde etti. Eğer kralın maiyetinin piyade komutanı Gratus, Trachonit okçularını ve Sebaste'nin en savaşçı askerlerini alıp Simon'la karşılaşmasaydı, Simon kısa sürede tüm güzel yapıları yakıp kül edecekti. Savaşta piyadeleri çok sayıda öldürüldü; Gratus ayrıca, Simon dar bir vadide kaçarken boynuna eğik bir darbe indirerek onu paramparça etti. Ürdün yakınlarındaki Betharamptha'da bulunan kraliyet sarayları da Perea'dan çıkan isyancılardan bazıları tarafından yakıldı.

Machine Translated by Google

3. Bu sırada, Athrongeus adında bir çoban kendini kral ilan etmeye kalkıştı. Bu makamı beklemesini sağlayan şey, hem bedensel gücü hem de ölümden nefret eden ruhuydu; bu niteliklerinin yanı sıra, kendisi gibi dört kardeşi vardı. Kardeşlerinin her birinin emrine silahlı birlikler verdi ve akınlarını yaparken onları general ve komutan olarak kullandı, kendisi ise kral gibi davranıp sadece daha önemli işlere karıştı; bu sırada başına bir taç taktı ve kardeşleriyle birlikte ülkeyi uzun süre istila etmeye devam etti ve hem Romalıları hem de kralın tarafındakileri öldürmede onların lideri oldu; eğer bundan bir kazanç elde edebilirse, hiçbir Yahudi ondan kaçamadı. Bir keresinde Emmaus'ta, lejyonlarına tahıl ve silah taşıyan bir Roma birliğini kuşatmaya kalkıştı; Bu yüzden adamları oklarını ve mızraklarını fırlattılar ve böylece yüzbaşı Arius'u ve en güçlü kırk adamını öldürdüler; aynı kaderi paylaşma tehlikesiyle karşı karşıya olan diğerleri ise, Gratus'un Sebaste'li adamlarıyla birlikte yardıma gelmesiyle kurtuldular. Bu adamlar hem kendi yurttaşlarına hem de yabancılara bu savaş boyunca hizmet ettikten sonra, bir süre sonra üçü boyun eğdirildi; en büyüğü Archelaus tarafından, diğer ikisi Gratus ve Ptolemeus'un eline düşerek; dördüncüsü ise Archelaus'a sağ elini teminat olarak vererek teslim oldu. Ancak bu onların sonu daha sonra geldi, oysa şu anda tüm Yahudiye'yi korsanlarla doldurmuşlardı.

savaş.

BÖLÜM 5.

VARUS, YAHUDİYA'DAKİ KARGAŞALARI YARATIR VE
İSYANCILARDAN YAKLAŞIK İKİ BİNİNİ ÇARMIHA GERİYOR.

1. Varus, Sabinus ve komutanlar tarafından yazılan mektupları aldıktan sonra, [orada bıraktığı] tüm lejyon için endişelenmeden edemedi. Bu yüzden yardıma koştu ve yanına diğer iki lejyonu, onlara ait dört süvari birliğiyle birlikte alarak Ptolenlais'e doğru yürüdü; krallar ve şehir valileri tarafından gönderilen yardımcı birliklerin orada kendisini karşılaması için emir verdi. Ayrıca, Berytus şehrinden geçerken, Berytus halkından bin beş yüz silahlı adam aldı. Yardımcı birliklerin geri kalanı da gelir gelmez...

Machine Translated by Google

Varus, hem Ptolemais'e hem de Arap Aretas'a (Herod'a duyduğu nefretten dolayı büyük bir süvari ve piyade ordusu getirmişti) geldi. Varus, ordusunun bir kısmını hemen Ptolemais yakınlarındaki Celile'ye gönderdi ve komutan olarak arkadaşlarından biri olan Caius'u atadı. Caius, kendisini karşılayanları kaçırdı, Sepphoris şehrini ele geçirdi, yaktı ve halkını köleleştirdi; Varus ise tüm ordusuyla Samarya'ya yürüdü. Orada, bu karışıklıklar sırasında hiçbir kargaşa çıkmadığını gördüğü için şehre karışmadı, bunun yerine Aras adında bir köyün civarına kamp kurdu. Bu köy Ptolemais'e aitti ve bu nedenle Araplar tarafından yağmalandı; Araplar, Herod'un dostlarına bile çok kızgındı. Oradan Sampho köyüne, başka bir müstahkem yere yürüdü ve burayı da diğerini yağmaladıkları gibi yağmaladılar. Kamu gelirlerine ait buldukları tüm parayı alıp götürdüklerinde, her yer ateş ve kan içinde kaldı ve Arapların yağmalarına hiçbir şey karşı koyamadı. Emnaus da, Arias'takilerin katledilmesine öfkelenen Varus'un emriyle, halkının kaçışı üzerine yakıldı.

2. Oradan Kudüs'e doğru ilerledi ve Yahudiler tarafından görülür görülmez kamplarını dağıttı; onlar da kaçıp ülkenin dört bir yanına dağıldılar. Ancak şehir sakinleri onu karşıladı ve bu isyanda hiçbir rollerinin olmadığını, hiçbir kargaşa çıkarmadıklarını, sadece bayram nedeniyle kalabalığı içeri almak zorunda kaldıklarını ve isyan edenlere yardım etmektense Romalılarla birlikte kuşatılmayı tercih ettiklerini söylediler. Bundan önce onu Archelaus'un birinci kuzeni Joseph ve Gratus, Sebaste'lileri yöneten Rufus ve kralın ordusu karşılamıştı; ayrıca alışılmış şekilde silahlanmış Roma lejyonu da onu karşılamıştı; çünkü Sabinus, Varus'un gözüne girmeye cesaret edememiş, bundan önce şehirden ayrılıp deniz kıyısına gitmişti. Fakat Varus ordusunun bir kısmını bu kargaşanın sorumlularına karşı ülkeye gönderdi ve çok sayıda kişiyi yakalayarak, bu karışıklıklarla en az ilgisi olanları gözaltına aldı, en suçlu olanları ise çarmıha gerdi; bunların sayısı yaklaşık iki bin kadardı.

3. Ayrıca İdumeya'da hâlâ on bin silahlı adamın bulunduğu kendisine bildirildi; fakat Arapların böyle davranmadığını görünce...

Machine Translated by Google

Yardımcı birlikler, savaşı kendi tutkularına göre yönettiler ve ülkeye onun niyetinden farklı şekilde zarar verdiler; bu da Herod'a duydukları nefretten kaynaklanıyordu. Varus onları uzaklaştırdı, ancak kendi lejyonlarıyla isyan edenlere karşı aceleyle yürüdü; fakat bunlar, Achiabus'un tavsiyesiyle, savaş çıkmadan önce ona teslim oldular. Bunun üzerine Varus, kalabalığın suçlarını affetti, ancak komutanlarını sorgulanmaları için Sezar'a gönderdi. Sezar geri kalanları affetti, ancak kralın bazı akrabalarının (çünkü aralarında Herod'un akrabaları da vardı) kendi ailelerinden bir krala karşı savaş açtıkları için öldürülmelerini emretti. Bu nedenle Varus, Kudüs'teki meseleleri bu şekilde hallettikten ve eski lejyonu orada garnizon olarak bıraktıktan sonra Antakya'ya döndü.

BÖLÜM 6.

Yahudiler Arkelaus'tan çok şikayet ettiler ve Romalı yöneticilere tabi olmak istediler. Fakat Sezar onların söylediklerini duyunca, Herod'un topraklarını kendi isteğine göre oğulları arasında dağıttı.

1. Ancak şimdi Roma'da Yahudilerden Archelaus'a karşı bir başka suçlama geldi ve Archelaus buna cevap vermek zorundaydı. Bu suçlama, isyandan önce Varus'un izniyle ülkelerinin özgürlüğü için yalvarmaya gelen elçiler tarafından yapılmıştı; gelenlerin sayısı elliydi, ancak Roma'da onları destekleyen sekiz binden fazla Yahudi vardı. Sezar, sarayda bulunan Apollon tapınağında (2) önde gelen Romalıların bir meclisini topladığında (bu, kendisinin büyük bir masrafla inşa ettirdiği ve süslediği bir yerdi), Yahudilerin büyük çoğunluğu elçilerin yanında, Archelaus ise dostlarıyla birlikte diğer tarafta duruyordu; ancak Archelaus'un akrabaları hiçbir tarafta yer almadı; çünkü Archelaus'un yanında yer almaları, ona duydukları nefret ve kıskançlık yüzünden mümkün değildi, üstelik Sezar tarafından suçlayıcılarıyla birlikte görülmekten de korkuyorlardı.

Bunların dışında, Archelaus'un kardeşi Philip de oradaydı; Varus'un iyiliğinden dolayı iki sebepten dolayı önceden oraya gönderilmişti: Birincisi, Archelaus'a yardım etmek içindi; ikincisi ise,

Machine Translated by Google

Sezar, Hirodes'in sahip olduğu malları soyundan gelenler arasında dağıtırsa, Hirodes de bunlardan bir pay alabilir.

2. Ve şimdi, suçlayıcılara konuşma izni verildikten sonra, ilk olarak Herod'un kendi yasalarını ihlal ettiğini ve onun bir kral değil, tüm tiranların en barbarı olduğunu, ondan çektikleri acılarla bunu anladıklarını söylediler; çok sayıda insan onun tarafından öldürüldüğünde, geriye kalanların öyle sefalet çektiğini, ölenlere mutlu insanlar dediklerini; sadece tebaasının bedenlerine değil, tüm şehirlere işkence ettiğini ve kendi ülkesinin şehirlerine büyük zarar verirken, yabancılara ait şehirleri süslediğini; kendi sınırlarının dışındaki insanlara iyilik yapmak için Yahudilerin kanını döktüğünü; ulusu eskiden sahip oldukları mutluluk ve yasalar yerine yoksulluk ve en büyük haksızlıkla doldurduğunu söylediler; Kısacası, Yahudiler, Herod'dan birkaç yıl içinde, atalarının Babil'den çıkıp Kserks'in hükümdarlığı döneminde yurtlarına döndüklerinden beri geçen tüm zaman dilimi boyunca çektiklerinden daha fazla felaket çekmişlerdi (3); ancak millet, zorluklara alışarak o kadar düşük bir duruma gelmişti ki, halefine kendi istekleriyle boyun eğdiler, oysa ki halefi onları acı bir köleliğe sürüklemişti; buna göre, böylesine büyük bir tiranın oğlu olmasına rağmen, babasının ölümünden sonra Archelaus'u kolayca kral ilan ettiler ve Herod'un ölümüne yas tutmakta ve onun tahta geçişinde başarılar dilemekte ona katıldılar; yine de bu Archelaus, Herod'un gerçek oğlu olarak görülmeme tehlikesiyle karşılaşmamak için, saltanatına üç bin vatandaşı öldürerek başladı; Sanki Tanrı'ya yönetimi için bu kadar çok kanlı kurban sunmaya ve o bayramda tapınağı aynı sayıda ölü bedenle doldurmaya niyetliymiş gibi; ancak bunca sefaletten sonra geriye kalanların, sonunda yaşadıkları felaketleri düşünmek ve savaşta askerler gibi yüzlerine (ama daha önce olduğu gibi sırtlarına değil) o kırbaç darbelerini almaya kendilerini adamak için haklı sebepleri vardı. Bunun üzerine Romalılardan Yahudiye'nin (zavallı) kalıntılarına merhamet etmelerini ve geriye kalanları barbarca parçalayanlara teslim etmemelerini, ülkelerini Suriye'ye bağlamalarını ve yönetimi kendi komutanları aracılığıyla yürütmelerini, böylece şimdi isyancıların iftirası altında olanların (yakında) gösterileceğini dua ettiler.

Machine Translated by Google

Savaş yanlısı kişiler, kendilerine atanan valilere, eğer idare edilebilir kişilerse, nasıl katlanacaklarını bilirler. Yahudiler de suçlamalarını bu istekle sonlandırdılar. Bunun üzerine Nikolas ayağa kalktı ve krallara yöneltilen suçlamaları çürüttü; kendisi de Yahudi ulusunu yönetilmesi zor ve krallara doğal olarak itaatsiz olmakla suçladı. Ayrıca Arkeolaus'un onu terk edip suçlayıcılarının safına geçen tüm akrabalarını da kınadı.

3. Sezar, her iki tarafı da dinledikten sonra meclisi o dönem için dağıttı; ancak birkaç gün sonra Herod'un krallığının yarısını Ethnarch adıyla bilinen Archelaus'a verdi ve eğer bu makama layık olursa onu daha sonra da kral yapacağına söz verdi. Diğer yarısını ise iki tetrarkiye böldü ve Herod'un diğer iki oğluna verdi; bunlardan birini Philip'e, diğerini ise Archelaus ile krallık için mücadele eden Antipas'a verdi. Bu sonuncusunun altında Perea ve Celile, iki yüz talent gelirle birlikte bulunuyordu; ancak Batanea, Trachonitis, Auranitis ve Jamnia civarındaki Zeno'nun evinin bazı kısımları, yüz talent gelirle birlikte Philip'e bağlandı; İdumeya, tüm Yahudiye ve Samarya, Archelaus'un etnarklığı altındaydı; Samarya, ulusun geri kalanıyla birlikte isyan etmedikleri için vergilerinin dörtte birinden muaf tutulmuştu. Ayrıca Stratos Kulesi, Sebaste, Joppa ve Kudüs şehirlerini de ona bağladı; ancak Yunan şehirleri Gazze, Gadara ve Hippos'u krallıktan ayırıp Suriye'ye kattı. Archelaus'a verilen ülkenin geliri dört yüz talent idi. Salome de, kralın vasiyetinde ona bıraktığına ek olarak, Jamnia, Aşdod ve Fasaelis'in de yöneticisi oldu. Sezar ayrıca ona Askalon kraliyet sarayını da verdi; böylece altmış talent gelir elde etti; ancak evini Archelaus'un etnarklığı altına koydu. Herod'un diğer çocuklarına ise vasiyetinde kendilerine bırakılanlar verildi; ancak bunun yanı sıra Sezar, Herod'un iki bakire kızına beş yüz bin [drahma] gümüş verdi ve onları Pheroras'ın oğullarıyla evlendirdi: bu ailevi dağıtımdan sonra, Herod'un kendisine vasiyet ettiği bin talenti aralarında paylaştırdı ve ölenin anısına kendisine sadece birkaç önemsiz hediye ayırdı.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 7.

SAHTE İSKENDER'İN TARİHİ.

ARCHELAUS SÜRGÜN EDİLİR VE GLAPHYRA ÖLÜR; İKİSİNE DE OLACAKLAR RÜYALARINDA GÖSTERİLMİŞTİR.

1. Bu arada, doğuştan Yahudi olan, ancak Sidon'da Romalı azatlı kölelerden biriyle birlikte büyümüş bir adam vardı. Bu adam, yüzlerinin benzerliğinden dolayı, Herod tarafından öldürülen İskender olduğunu iddia etti. Bu adam, yakalanmamak umuduyla Roma'ya geldi. Kendi milletinden, krallığın tüm işlerini bilen bir yardımcısı vardı ve ona, kendisini ve Aristobulus'u öldürmeye gönderilenlerin onlara acıdığını ve yerlerine benzer cesetler koyarak onları kaçırdıklarını söylemesini emretti. Bu adam Girit'teki Yahudileri kandırdı ve onlardan ihtişam içinde seyahat etmek için büyük miktarda para aldı; oradan da Melos'a yelken açtı. Orada o kadar güvenilir biri olduğuna inanıldı ki, çok daha fazla para aldı ve kendisine iyilik yapanları da Roma'ya kadar onunla birlikte yelken açmaya ikna etti. Böylece Dicearchia'ya [Puteoli] indi ve orada yaşayan Yahudilerden çok büyük hediyeler aldı; babasının dostları tarafından sanki bir kralmış gibi karşılandı; hatta yüzündeki benzerlik ona o kadar çok itibar kazandırdı ki, İskender'i görmüş ve onu çok iyi tanıyanlar, onun aynı kişi olduğuna yemin ederlerdi. Buna göre, Roma'da bulunan Yahudilerin tamamı onu görmek için akın akın dışarı çıktı ve taşındığı dar yerlerde sayısız kalabalık vardı; çünkü Meloslular o kadar şaşkına dönmüşlerdi ki, onu bir sedye ile taşıdılar ve kendi masraflarıyla ona kraliyet maiyeti sağladılar.

2. Ancak Sezar, İskender'in yüz hatlarını çok iyi biliyordu, zira kendisi daha önce Herod tarafından suçlanmıştı; bu nedenle, adamı görmeden önce bile yüzündeki yanılgıyı fark etti. Yine de, İskender'in sahip olduğu hoş şöhretin kendisine biraz ağırlık kazandırmasına izin verdi ve İskender'i iyi tanıyan Celadus'u göndererek genç adamı kendisine getirmesini emretti. Ancak Sezar onu gördüğünde, yüzündeki farklılığı hemen fark etti; ve tüm

Machine Translated by Google

Vücudu daha sağlam bir yapıya sahipti ve bir köleninki gibi, her şeyin bir düzenek olduğunu anladı. Ancak söylediklerinin küstahlığı onu çok kızdırdı; çünkü Aristobulus hakkında sorulduğunda, onun da hayatta tutulduğunu ve ihanetten korktuğu için kasten Kıbrıs'ta bırakıldığını, çünkü ayrı oldukları sürece komplocuların ikisini de ele geçirmesinin daha zor olacağını söyledi. Bunun üzerine Sezar onu yalnız başına yanına aldı ve ona, "Böyle hikayeler uydurman için seni kimin ikna ettiğini açıklarsan hayatını bağışlayacağım" dedi. Bunun üzerine o da onu açıklayacağını söyledi, Sezar'ı takip etti ve para almak için yüzünün benzerliğini kötüye kullanan o Yahudiyi işaret etti; çünkü o, İskender hayattayken aldığı hediyelerden daha fazlasını her şehirde almıştı. Sezar bu düzeneğe güldü ve bu sahte İskender'i vücut gücünden dolayı kürekçilerinin arasına aldı, ancak onu ikna edenin idam edilmesini emretti. Melos halkı ise, onun yüzünden yaptıkları masraflarla zaten yeterince cezalandırılmıştı.

3. Ve şimdi Arkelaus etnik yönetimini ele geçirdi ve sadece Yahudilere değil, Samaritlere de barbarca davrandı; bunu da onlarla olan eski husumetlerinden dolayı yaptı. Bunun üzerine her ikisi de Sezar'a elçiler gönderdi; ve yönetiminin dokuzuncu yılında Galya'daki Viyana şehrine sürgün edildi ve malları Sezar'ın hazinesine konuldu. Ancak rivayete göre, Sezar tarafından çağrılmadan önce, dokuz tane olgun ve büyük buğday başağı gördüğünü, ancak bunların öküzler tarafından yendiğini görmüştü. Bu nedenle, kahinleri ve bazı Kildanileri çağırtıp bunun ne anlama geldiğini sordu; Onlardan birinin bir yorumu, diğerinin başka bir yorumu olunca, Essens kabilesinden Simon, buğday başaklarının yılları, öküzlerin ise tarlayı sürerek ülkenin yapısını değiştirdikleri için bir değişimi temsil ettiğini düşündüğünü söyledi. Bu nedenle, buğday başakları kadar yıl hüküm süreceğini ve çeşitli talih değişikliklerinden geçtikten sonra öleceğini belirtti. Archelaus bu yorumu duyduktan beş gün sonra yargılanmak üzere mahkemeye çağrıldı.

4. Ayrıca, Kapadokya kralı Archelaus'un kızı ve daha önce Archelaus'un kardeşi Alexander'ın karısı olan Glaphyra'nın gördüğü rüyayı da kaydetmenin önemli olduğunu düşünüyorum.

Machine Translated by Google

Konuşuyorlardı. Bu İskender, daha önce anlattığımız gibi, Kral Herod'un oğluydu ve onun tarafından öldürüldü. Glaphyra, ölümünden sonra Libya kralı Juba ile evlendi; ve ölümünden sonra memleketine döndü ve babasının yanında dul olarak yaşadı. İşte o zaman etnark Archelaus onu gördü ve ona o kadar derinden aşık oldu ki, o sırada karısı olan Mariamne'den boşandı ve onunla evlendi. Bu nedenle, Yahudiye'ye geldiğinde ve orada biraz kaldıktan sonra, İskender'in yanında durduğunu ve ona şöyle dediğini gördüğünü sandı; "Libya kralıyla evliliğin sana yeterli olabilirdi; ama sen onunla yetinmedin, aileme, üçüncü bir kocaya geri döndün; ve ey küstah kadın, kocan olarak kardeşimi seçtin. Ancak bana yaptığın haksızlığı göz ardı etmeyeceğim; istesen de istemesen de seni [yakında] tekrar elde edeceğim."

Glaphyra, bu rüyasını anlattıktan iki gün sonra ancak hayatta kalabildi.

BÖLÜM 8.

ARCHELAUS'UN ETNARKHİSİ BİR [ROMA]YA İNDİRGENMİŞTİR
İL. GALİLE'Lİ YAHUDA'NIN İSYANI. ÜÇ MEZHEP.

1. Ve şimdi Archelaus'un Yahudiye'deki kısmı bir eyalete indirgendi ve Romalılar arasında süvari sınıfından olan Coponius, Sezar tarafından [yaşam ve] ölüm yetkisiyle donatılmış bir vali olarak gönderildi. Onun yönetimi altında, adı Yahuda olan bir Galileli, hemşehrilerini isyana teşvik etti ve Romalılara vergi ödemeye katlanıp Tanrı'dan sonra ölümlü insanları efendileri olarak kabul edeceklerse korkak olduklarını söyledi. Bu adam kendine özgü bir mezhebin öğretmeniydi ve diğer liderlerinden hiç de farklı değildi.

2. Yahudiler arasında üç felsefi mezhep vardır. Bunlardan ilkinin takipçileri Ferisiler; ikincisinin takipçileri Sadukiler; daha katı bir disiplini savunan üçüncü mezhep ise Essenler olarak adlandırılır. Bu sonuncular doğuştan Yahudidir ve diğer mezheplere göre birbirlerine daha büyük bir sevgi besliyor gibi görünmektedirler. Bu Essenler zevkleri kötülük olarak reddeder, ancak iffeti ve tutkularımızın üstesinden gelmeyi erdem olarak görürler.

Machine Translated by Google

Evliliği önemsemezler, bunun yerine henüz olgunlaşmamış ve öğrenmeye elverişli olan başkalarının çocuklarını seçer, onları kendi akrabaları gibi görür ve kendi geleneklerine göre yetiştirirler. Evliliğin uygunluğunu ve insanlığın soyunun bu şekilde devam etmesini tamamen reddetmezler; ancak kadınların şehvet düşkünü davranışlarına karşı önlem alırlar ve hiçbirinin tek bir erkeğe sadakatini koruyamayacağına inanırlar.

3. Bu adamlar zenginliği hor görürler ve o kadar cömerttirler ki hayranlığımızı uyandırırlar. Aralarında diğerinden daha fazla şeye sahip olan kimse bulunmaz; çünkü aralarında bir kanun vardır ki, yanlarına gelenler sahip olduklarını tüm cemaate ortak olarak vermelidirler; öyle ki aralarında yoksulluk veya aşırı zenginlik belirtisi yoktur, herkesin malları birbirinin mallarıyla iç içe geçmiştir; böylece, adeta tüm kardeşler arasında tek bir miras vardır. Yağın bir kirlilik olduğunu düşünürler; ve eğer içlerinden biri kendi rızası olmadan meshedilirse, vücudundan silinir; çünkü terli olmayı iyi bir şey olarak görürler, tıpkı beyaz giysiler giymeyi de öyle. Ayrıca, ortak işleriyle ilgilenmek üzere atanmış kâhyaları vardır; her birinin başkası için ayrı bir görevi yoktur, sadece hepsinin yararına olan işlerle ilgilenirler.

4. Onların belirli bir şehri yoktur, ancak birçoğu her şehirde ikamet eder; ve mezheplerinden herhangi biri başka yerlerden gelirse, sahip oldukları her şey onlara sanki kendi mallarıymış gibi açıktır; ve daha önce hiç tanımadıkları yerlere, sanki uzun zamandır tanışıyorlarmış gibi girerler. Bu nedenle, hırsızlardan korktukları için silahlarını yanlarında taşısalar da, uzak yerlere seyahat ederken yanlarında hiçbir şey taşımazlar.
Buna göre, yaşadıkları her şehirde, yabancılarla ilgilenmek ve onlara giysi ve diğer ihtiyaçlarını sağlamak için özel olarak görevlendirilmiş bir kişi bulunur. Ancak bedenlerine karşı alışkanlıkları ve davranışları, efendilerinden korkan çocuklarınkine benzer. Ayakkabılarını da, parçalanana veya zamanla yıpranana kadar değiştirmeyi kabul etmezler. Birbirleriyle hiçbir şey alıp satmazlar; her biri ihtiyacı olana sahip olduğunu verir ve karşılığında kendisine uygun olanı alır; ve karşılık verilmediği sürece, istedikleri kişiden istediklerini alma özgürlüğüne sahiptirler.

Machine Translated by Google

5. Tanrı'ya olan dindarlıklarına gelince, bu çok olağanüstüdür; çünkü güneş doğmadan önce dünyevi konular hakkında tek kelime etmezler, atalarından aldıkları bazı duaları, sanki güneşin doğması için yalvarıyorlarmış gibi okurlar. Bundan sonra her biri, vaizleri tarafından yetenekli oldukları bazı sanatları icra etmeleri için gönderilir ve beşinci saate kadar büyük bir gayretle çalışırlar. Bundan sonra tekrar bir araya gelirler; beyaz peçelerle örtündükten sonra bedenlerini soğuk suda yıkarlar. Bu arınma bittikten sonra, her biri kendi odasında toplanır; bu odaya başka bir mezhepten kimsenin girmesine izin verilmez; temiz bir şekilde, kutsal bir tapınağa girer gibi yemek odasına giderler ve sessizce otururlar; fırıncı onlara ekmekleri sırayla koyar; aşçı da tek bir tabak dolusu tek çeşit yemek getirir ve her birinin önüne koyar; ancak rahip yemekten önce şükür duası okur; Ve yemekten önce kimsenin yemeğe dokunması yasaktır. Aynı rahip, yemek yedikten sonra tekrar yemekten sonra dua eder; başlarken ve bitirirken, kendilerine yiyeceklerini bahşeden Tanrı'ya şükrederler; bundan sonra [beyaz] giysilerini çıkarırlar ve akşama kadar tekrar işlerine dönerler; sonra aynı şekilde akşam yemeği için evlerine dönerler; ve eğer orada yabancılar varsa, onlarla birlikte otururlar. Evlerinde asla gürültü veya rahatsızlık olmaz, herkes sırayla konuşmasına izin verirler; evlerinde bu şekilde korunan sessizlik, yabancılara çok büyük bir gizem gibi görünür; bunun nedeni, uyguladıkları sürekli ölçülülük ve kendilerine tahsis edilen ve onlar için fazlasıyla yeterli olan aynı miktarda yiyecek ve içecektir.

6. Ve gerçekten, diğer konularda, vasilerinin emirlerine göre hareket etmekten başka bir şey yapmazlar; aralarında herkesin kendi özgür iradesiyle yaptığı tek şey, ihtiyaç duyanlara yardım etmek ve merhamet göstermektir; çünkü ihtiyaç halinde olanlara yardım etme ve sıkıntıda olanlara yiyecek verme yetkisine kendi istekleriyle sahiptirler; ancak vasilerinin izni olmadan akrabalarına hiçbir şey veremezler. Öfkelerini adil bir şekilde dağıtırlar ve tutkularını dizginlerler. Sadakatleriyle ünlüdürler ve barışın hizmetkarlarıdırlar; söyledikleri her şey yeminden daha sağlamdır; ancak yemin etmekten kaçınırlar ve bunu yalan yere yemin etmekten daha kötü sayarlar (4) çünkü derler ki,

Machine Translated by Google

Tanrı'ya yemin edilmeden inanılamayan şey zaten kınanmıştır. Ayrıca eski yazıları incelemek için büyük çaba sarf ederler ve bunlardan ruhları ve bedenleri için en faydalı olanı seçerler; ve hastalıklarını iyileştirebilecek kökler ve şifalı taşlar hakkında araştırma yaparlar.

7. Fakat şimdi, eğer birisi onların tarikatına katılmak isterse, hemen kabul edilmez; bir yıl boyunca onların kullandığı yaşam biçimine uyması istenir, bu süre zarfında dışlanmış olarak kalır; ayrıca ona küçük bir balta, daha önce bahsedilen kemer ve beyaz bir giysi verirler. Bu süre zarfında, onların iffet kurallarına uyabileceğine dair kanıt gösterdikten sonra, onların yaşam biçimine daha da yaklaşır ve arınma sularından pay alır; ancak yine de onlarla birlikte yaşamasına izin verilmez; çünkü bu metanet gösterisinden sonra, iki yıl daha sabrı sınanır; ve eğer layık görülürse, o zaman onu topluluklarına kabul ederler. Ortak yemeklerine dokunmasına izin verilmeden önce, öncelikle Tanrı'ya karşı dindarlık göstereceğine, sonra da insanlara karşı adaletli davranacağına ve kendi isteğiyle veya başkalarının emriyle kimseye zarar vermeyeceğine dair çok büyük yeminler etmek zorundadır. Kötülerden her zaman nefret edeceğine ve doğruların yardımcısı olacağına; her zaman tüm insanlara, özellikle de yetkililere sadakat göstereceğine, çünkü hiç kimsenin Tanrı'nın yardımı olmadan yönetimi elde edemeyeceğine; ve eğer yetkili olursa, hiçbir zaman yetkisini kötüye kullanmayacağına, ne giysileriyle ne de başka herhangi bir süs eşyasıyla tebaasını gölgede bırakmaya çalışmayacağına; sürekli olarak gerçeğin aşığı olacağına ve yalan söyleyenleri kınamayı kendine amaç edindiğine; ellerini hırsızlıktan, ruhunu da yasadışı kazançlardan uzak tutacağına; ve kendi mezhebinden olanlardan hiçbir şeyi gizlemeyeceğine, doktrinlerini başkalarına ifşa etmeyeceğine, hatta kimse onu hayatını tehlikeye atarak bunu yapmaya zorlasa bile bunu yapmayacağına yemin eder. Dahası, doktrinlerini kendisinden aldığı şekilden başka kimseye aktarmayacağına; soygundan uzak duracağına ve aynı şekilde mezheplerine ait kitapları ve meleklerin (5) [veya elçilerin] isimlerini koruyacağına yemin eder. Bunlar, kendi saflarına kattıkları kişileri güvence altına almak için ettikleri yeminlerdir.

8. Fakat ağır günah işleyenleri toplumdan dışlarlar; ve onlardan ayrılan kişi çoğu zaman sefil bir şekilde ölür; çünkü ettiği yemine ve...

Machine Translated by Google

Uğraştığı gelenekler nedeniyle, başka yerlerde bulabildiği yiyeceklerden yeme özgürlüğüne sahip değil, ot yemek zorunda kalıyor ve ölene kadar açlıktan perişan oluyor; bu nedenle, son nefeslerini verirken birçoğunu tekrar kabul ediyorlar, çünkü çektikleri acıların, işledikleri günahlar için yeterli bir ceza olduğunu düşünüyorlar ve ölümün eşiğine kadar geldiklerinde onlara acıyarak yaklaşıyorlar.

9. Fakat verdikleri hükümlerde son derece isabetli ve adildirler; yüzün altında bir mahkemenin oylarıyla hüküm vermezler. Ve bu sayıyla bir kez karara bağlanan şey, değiştirilemez. Tanrı'dan sonra en çok saygı duydukları şey, kanun koyucuları [Musa]'nın adıdır; ona küfreden herkes ölüm cezasıyla cezalandırılır. Ayrıca büyüklerine ve çoğunluğa itaat etmeyi de iyi bir şey olarak görürler. Buna göre, on kişi bir arada oturuyorsa, dokuz kişi karşı çıkarken hiçbiri konuşmaz. Ayrıca aralarında veya sağ tarafta tükürmekten de kaçınırlar. Dahası, yedinci günde işlerinden dinlenme konusunda diğer Yahudilerden daha titizdirler; çünkü sadece o gün ateş yakmak zorunda kalmamak için yiyeceklerini bir gün önceden hazırlamakla kalmazlar, aynı zamanda hiçbir kabı yerinden çıkarmazlar ve üzerine tuvaletlerini yapmazlar. Hayır, diğer günlerde bir kürekle (aralarına ilk kabul edildiklerinde kendilerine verilen bir tür balta) yaklaşık 30 cm derinliğinde küçük bir çukur kazarlar; ve ilahi ışınları rahatsız etmemek için kendilerini elbiseleriyle örterler, o çukura inerler ve kazdıkları toprağı tekrar çukura geri koyarlar; ve bunu bile sadece bu amaç için seçtikleri daha tenha yerlerde yaparlar; ve bu bedensel rahatlama doğal olsa da, sanki bir kirlilikmiş gibi, bundan sonra kendilerini yıkamak onlar için bir kuraldır.

10. Hazırlık deneme süreleri sona erdikten sonra dört sınıfa ayrılırlar; ve küçükler büyüklerden o kadar aşağıdadır ki, büyükler küçüklerden birine dokunursa, yabancı birinin arasına karışmış gibi kendilerini yıkamak zorundadırlar. Ayrıca uzun ömürlüdürler, hatta birçoğu sade beslenmeleri sayesinde yüz yaşını aşmaktadır; hatta bence düzenli yaşam tarzları sayesinde de böyledirler. Zihinlerinin cömertliği sayesinde hayatın sefaletini hor görürler ve acıdan uzaktırlar. Ölüm gelince, eğer isterse...

Machine Translated by Google

Şanları için, sonsuza dek yaşamaktan daha değerli sayarlar; ve gerçekten de Romalılarla olan savaşımız, işkence gördükleri, çarpıtıldıkları, yakılıp parçalandıkları ve her türlü işkence aletinden geçtikleri, ya kanun koyucularına küfretmeye ya da kendilerine yasaklanmış olanı yemeye zorlandıkları halde, ne bunlardan birini yapamadılar, ne de işkencecilerine yaltaklandılar, ne de bir damla gözyaşı döktüler; aksine, acıları içinde gülümsediler, işkencecileri alaya aldılar ve ruhlarını büyük bir istekle teslim ettiler, sanki onları tekrar alacaklarını bekliyorlarmış gibi.

11. Çünkü onların öğretisi şudur: Bedenler bozulabilir ve yapıldıkları madde kalıcı değildir; fakat ruhlar ölümsüzdür ve sonsuza dek var olurlar; en ince havadan gelirler ve bedenlerine, belirli bir doğal cazibe tarafından çekildikleri hapishaneler gibi bağlanırlar; fakat bedenin bağlarından kurtulduklarında, uzun bir esaretten kurtulmuş gibi sevinirler ve yükselirler. Bu, Yunanlıların görüşlerine benzer; iyi ruhların okyanusun ötesinde, ne yağmur ne de kar fırtınalarıyla ne de yoğun sıcaklıkla bunalmış bir bölgede yaşadıklarına, aksine bu yerin okyanustan sürekli esen batı rüzgarının hafif nefesiyle ferahladığına inanırlar; kötü ruhlara ise hiç bitmeyen cezalarla dolu karanlık ve fırtınalı bir in tahsis ederler. Gerçekten de Yunanlılar da bana aynı düşünceyi benimsemiş gibi görünüyor; cesur adamlarına, kahraman ve yarı tanrı dedikleri kişilere, kutsanmışların adalarını; kötülerin ruhlarına ise Hades'te, tanrıtanmazların bölgesini ayırmışlar. Efsanelerinde Sisyphus, Tantalus, Ixion ve Tityus gibi bazı kişilerin burada cezalandırıldığı anlatılır. Bu, ruhların ölümsüz olduğu varsayımına dayanır; ve buradan erdeme teşvik ve kötülükten sakındırma öğütleri toplanır; böylece iyi insanlar, ölümden sonra ödül alma umuduyla yaşamlarını daha iyi yönetirler; ve kötü insanların kötülüğe olan şiddetli eğilimleri, bu hayatta gizli kalsalar bile ölümden sonra ölümsüz bir cezaya çarptırılacakları korkusu ve beklentisiyle dizginlenir. Bunlar, ruh hakkında Essenlerin (6) ilahi öğretileridir ve felsefelerinin tadına bir kez bakmış olanlar için kaçınılmaz bir tuzak oluştururlar.

Machine Translated by Google

12. Aralarında, kutsal kitapları okuyarak, çeşitli arınma yöntemleri kullanarak ve peygamberlerin söylemlerini sürekli dinleyerek gelecek şeyleri önceden bildirmeye kalkışanlar da vardır ; (7) ve tahminlerinde nadiren yanılırlar.

13. Dahası, Essenlerin (8) başka bir sınıfı daha vardır ki bunlar yaşam biçimleri, gelenekleri ve yasaları bakımından diğerleriyle aynı fikirdedirler, ancak evlilik konusunda onlardan farklıdırlar; çünkü evlenmemenin insan hayatının en önemli parçası olan nesil beklentisini ortadan kaldırdığını düşünürler; hatta, tüm insanlar aynı görüşte olsaydı, tüm insanlık soyunun yok olacağını düşünürler. Bununla birlikte, eşlerini üç yıl boyunca denerler; ve eğer doğal arınmalarını üç kez gerçekleştirdiklerini görürlerse, verimli olma olasılıklarının yüksek olduğunu kanıtlamak için, o zaman gerçekten evlenirler. Ancak, zevk için değil, nesillerin iyiliği için evlendiklerini göstermek amacıyla, eşleri hamile olduğunda onlarla birlikte olmazlar.

Kadınlar artık üzerlerinde kısmen giysileriyle, erkekler de bellerine biraz giysi sararak hamama giriyorlar. Bunlar Essens tarikatının adetleridir.

14. Ancak ilk bahsedilen diğer iki mezhebe gelince, Ferisiler, yasalarının kesin açıklamasında en yetenekli sayılanlardır ve ilk mezhebi oluştururlar. Bunlar her şeyi kadere [veya takdire] ve Tanrı'ya bağlarlar, ancak doğru olanı veya tersini yapmanın esasen insanların gücünde olduğunu kabul ederler, yine de kader her eylemde işbirliği yapar. Tüm ruhların bozulmaz olduğunu, ancak yalnızca iyi insanların ruhlarının başka bedenlere alındığını, kötü insanların ruhlarının ise ebedi cezaya tabi olduğunu söylerler. Ancak Sadukiler, ikinci mezheptir ve kaderi tamamen ortadan kaldırırlar ve Tanrı'nın kötülük yapmamızda veya yapmamamızda hiçbir rolü olmadığını varsayarlar; ve iyi veya kötü olanı yapmanın insanların kendi seçimlerine bağlı olduğunu ve birinin veya diğerinin herkese ait olduğunu, istedikleri gibi davranabileceklerini söylerler. Ayrıca, ruhun ölümsüzlüğüne ve Hades'teki ceza ve ödüllere olan inancı da ortadan kaldırırlar. Dahası, Ferisiler birbirlerine karşı dost canlısıdırlar ve uyumu ve kamu yararını gözetmeyi savunurlar; ancak Sadukilerin birbirlerine karşı davranışları bir dereceye kadar vahşidir ve kendi partilerinden olanlarla konuşmaları da aynı derecede vahşidir.

Machine Translated by Google

Onlara sanki yabancıymış gibi barbarca davrandılar. Yahudiler arasındaki felsefi mezhepler hakkında da bunu söylemek istedim.

BÖLÜM 9.

SALOME'NİN ÖLÜMÜ. HEROD VE FİLİP'İN İNŞA ETTİĞİ ŞEHİRLER. PİLATUS'UN ÇIKARDIĞI KARGAŞALAR. TİBERUS, AGRIPPA'YI ESERLER ALTINA ALIR AMA KAYUS ONU SERBEST BIRAKIP KRAL YAPAR. HEROD ANTIPAS SÜRGÜN EDİLİR.

1. Ve şimdi Archelaus'un etnarşiliği Roma eyaletine düştüğünden, Herod'un diğer oğulları Filip ve Antipas diye anılan Herod, her biri kendi tetrarklıklarının yönetimini üstlendi; çünkü Salome öldüğünde, Augustus'un karısı Julia'ya hem toparşiliğini hem de Jamriga'yı ve Phasaelis'teki hurma ağaçları bahçesini miras bıraktı. Ancak Roma İmparatorluğu, elli yedi yıl, altı ay ve iki gün hüküm süren Augustus'un ölümünden sonra Julia'nın oğlu Tiberius'a geçtiğinde, hem Herod hem de Filip tetrarklıklarında kaldılar; ve ikincisi, Ürdün pınarlarında ve Paneas bölgesinde Sezariye şehrini ve aşağı Gaulonitis'te Julia şehrini kurdu. Herod ayrıca Celile'de Tiberius şehrini ve Ürdün'ün ötesinde Perea'da da Julia olarak adlandırılan başka bir şehri kurdu.

2. Şimdi, Tiberius tarafından Yahudiye'ye vali olarak gönderilen Pilatus, geceleyin Sezar'ın sancakları olarak adlandırılan o heykelleri Kudüs'e gönderdi. Bu, gün doğduğunda Yahudiler arasında büyük bir kargaşaya neden oldu; çünkü yakınlarında bulunanlar, bu heykelleri görünce şaşkına döndüler ve yasalarının çiğnendiğinin bir işareti olarak gördüler; zira bu yasalar, şehre herhangi bir heykelin getirilmesine izin vermiyordu. Dahası, vatandaşların bu işlemden duydukları öfkenin yanı sıra, kırsal kesimden çok sayıda insan koşarak geldi. Bunlar, Pilatus'a, Sezar'a, büyük bir gayretle geldiler ve ondan bu sancakları Kudüs'ten çıkarmasını ve eski yasalarını dokunulmaz kılmasını rica ettiler; ancak Pilatus'un isteklerini reddetmesi üzerine, yere kapandılar (9) ve beş gün beş gece boyunca o pozisyonda hareketsiz kaldılar.

Machine Translated by Google

3. Ertesi gün Pilatus, açık çarşıda mahkeme kürsüsüne oturdu ve kalabalığı yanına çağırdı, onlardan bir cevap bekliyormuş gibi davrandı; sonra askerlere, hep birlikte Yahudileri silahlarıyla kuşatmaları için işaret verdi; böylece askerler üç sıra halinde Yahudilerin etrafını sardılar. Yahudiler bu beklenmedik manzara karşısında büyük bir şaşkınlığa düştüler. Pilatus ayrıca onlara, Sezar'ın putlarını kabul etmedikleri takdirde parçalara ayrılacaklarını söyledi ve askerlere çıplak kılıçlarını çekmeleri için işaret verdi. Bunun üzerine Yahudiler, sanki tek bir işaretle, büyük kalabalıklar halinde yere yığıldılar, boyunlarını açıkta bıraktılar ve kanunlarının çiğnenmesindense öldürülmeyi tercih edeceklerini haykırdılar. Bunun üzerine Pilatus, onların bu olağanüstü batıl inançlarına çok şaşırdı ve sancakların derhal Kudüs'ten çıkarılması emrini verdi.

4. Bundan sonra, Corban (10) denilen kutsal hazineyi su kemerleri için harcayarak başka bir karışıklık çıkardı; bu sayede dört yüz furlong uzaklıktan su getirdi. Bunun üzerine halk öfkelendi; Pilatus Kudüs'e geldiğinde, mahkemesinin etrafına toplandılar ve orada gürültü çıkardılar. Pilatus bu karışıklıktan önceden haberdar olunca, kendi askerlerini zırhlı halde kalabalığın arasına karıştırdı ve onlara er kıyafetlerinin altına saklanmalarını, kılıçlarını değil, sopalarını kullanarak gürültü çıkaranları dövmelerini emretti. Sonra mahkemesinden [emrettiği gibi yapmaları için] işaret verdi. Yahudiler o kadar feci şekilde dövüldüler ki, birçoğu aldıkları kırbaç darbeleriyle, birçoğu da kendi ayaklarıyla ezilerek öldü; bu nedenle halk, öldürülenlerin felaketine hayret etti ve sessiz kaldı.

5. Bu sırada, babası Herod tarafından öldürülen Aristobulus'un oğlu Agrippa, tetrark Herod'u suçlamak için Tiberius'a geldi; Herod suçlamayı kabul etmeyip Roma'da kaldı ve diğer önemli kişilerle, özellikle de o zamanlar sıradan bir kişi olan Germanicus'un oğlu Caius ile dostluk kurdu. Agrippa bir ara Caius'a ziyafet verdi; ve Caius'a çeşitli konularda çok hoşgörülü davrandığı için, sonunda ellerini uzatarak açıkça Tiberius'un ölmesini ve kendisinin kısa sürede dünyanın imparatoru olmasını diledi. Bu, Agrippa'nın hizmetkarlarından biri tarafından Tiberius'a anlatıldı.

Machine Translated by Google

Bunun üzerine Tiberius çok öfkelendi ve Agrippa'yı bağlatarak altı ay boyunca hapishanede çok kötü muamele görmesini emretti. Tiberius, yirmi iki yıl, altı ay ve üç gün hüküm sürdükten sonra öldü.

6. Fakat Kaius Sezar olunca, Agrippa'yı bağlarından kurtardı ve onu artık ölmüş olan Filip'in tetrarklığının kralı yaptı; ancak Agrippa bu mevkiye ulaştığında, özellikle karısı Herodias'ın onu tembelliği nedeniyle azarlaması ve Sezar'a yelken açmayı reddettiği için bu büyük mevkiden mahrum kaldığını söylemesiyle kraliyet otoritesine umut bağlayan tetrark Herod'un hırslı arzularını alevlendirdi; çünkü Sezar, Agrippa'yı sıradan bir kişiden kral yapmıştı, bu yüzden onu tetrarklıktan bu mevkiye yükseltmek için çok çaba sarf etmesi gerekirdi. Bu argümanlar Herod'u ikna etti, bu yüzden Kaius'a gitti ve onun tarafından hırsı yüzünden İspanya'ya sürgün edilerek cezalandırıldı; çünkü Agrippa onu suçlamak için peşinden gitti; ayrıca Kaius, tetrarklığını da ona verdi. Böylece Herod, karısının da peşinden gittiği İspanya'da öldü.

BÖLÜM 10.

CAIUS, HEYKELİNİN TAPINAĞA DİKİLMESİNİ EMRETTİ; VE PETRONIUS BUNUN ÜZERİNE NE YAPTI.

1. Şimdi Caius Caesar, elde ettiği şansı o kadar kötüye kullandı ki, kendini tanrı sandı ve öyle anılmayı arzuladı ve ülkesindeki en soyluları ortadan kaldırdı. Dinsizliğini Yahudilere kadar da yaydı. Buna göre, heykellerini tapınağa yerleştirmesi için Petronius'u bir orduyla Kudüs'e gönderdi (11) ve Yahudilerin bunları kabul etmemesi durumunda, karşı çıkanları öldürmesini ve ulusun geri kalanını esarete götürmesini emretti: fakat Tanrı bu emirleriyle ilgilendi. Ancak Petronius, üç lejyon ve birçok Suriyeli yardımcı birlikle Antakya'dan Yahudiye'ye yürüdü. Yahudilere gelince, bazıları savaştan bahseden hikayelere inanamadı; ancak inananlar kendilerini nasıl savunacakları konusunda büyük bir sıkıntı içindeydiler ve korku hemen hepsine yayıldı; çünkü ordu zaten Ptolemais'e gelmişti.

Machine Translated by Google

2. Bu Ptolemais, büyük ovada kurulmuş, Celile'nin bir deniz kentidir. Dağlarla çevrilidir: doğu tarafındaki altmış furlong uzaklıktaki dağ Celile'ye aittir; güneydeki dağ ise yüz yirmi furlong uzaklıktaki Karmel'e aittir; kuzeydeki dağ ise bunların en yükseğidir ve ülke halkı tarafından Tiryalıların Merdiveni olarak adlandırılır ve yüz furlong uzaklıktadır. Çok küçük Belus nehri (12) iki furlong uzaklıktan akar; yakınında Menmon anıtı (13) bulunur ve yakınında yüz arşın büyüklüğünde, hayranlık uyandıran bir yer vardır; çünkü yer yuvarlak ve oyuktur ve cam yapımında kullanılan türden kum içerir: Bu yer, oraya yüklenen birçok gemi tarafından boşaltıldıktan sonra, rüzgarlar tarafından tekrar dolduruluyor; rüzgarlar, sanki bilerek, uzakta bulunan ve sıradan, çıplak kumdan başka bir şey olmayan kumu oraya getiriyor, bu maden ise onu hızla camsı kuma dönüştürüyor. Ve bana daha da şaşırtıcı gelen şey, fazla olan ve bir kez oradan uzaklaştırılan bu camsı kumun tekrar sıradan, çıplak kuma dönüşmesidir. İşte bahsettiğimiz yerin doğası budur.

3. Fakat Yahudiler, eşleri ve çocuklarıyla birlikte büyük kalabalıklar halinde Ptolemais yakınlarındaki ovada toplandılar ve önce yasaları için, sonra da kendileri için Petronius'a yalvardılar. Böylece, yalvaranların kalabalığı ve yalvarışları onu ikna etti ve ordusunu ve heykelleri Ptolemais'te bırakıp Celile'ye gitti ve kalabalığı ve tüm önemli kişileri Tiberias'a çağırdı ve onlara Romalıların gücünü ve Sezar'ın tehditlerini gösterdi; ayrıca, dilekçelerinin mantıksız olduğunu kanıtladı, çünkü onlara bağlı tüm uluslar Sezar'ın heykellerini kendi şehirlerinde, diğer tanrılarının arasına yerleştirmişken, sadece onların buna karşı çıkması neredeyse isyancıların davranışı gibiydi ve Sezar'a zarar veriyordu.

4. Onlar kendi kanunlarında ve ülkelerinin geleneklerinde ısrar edip, Tanrı'nın ya da insanın suretini yapıp, ülkelerinin herhangi bir aşağılık yerine, hele ki tapınağa koymalarının kesinlikle yasak olduğunu söylediklerinde, Petronius şöyle cevap verdi: "Ben de efendimin kanununa uymakla yükümlü değil miyim? Eğer onu çiğner ve sizi bağışlarsam, helak olmam adil olur; çünkü beni gönderen, ben değil, size karşı savaş başlatacaktır; çünkü ben de sizin gibi emir altındayım."

Machine Translated by Google

Bunun üzerine bütün kalabalık, kanunları uğruna acı çekmeye hazır olduklarını haykırdı. Petronius onları sakinleştirdi ve onlara, "Öyleyse Sezar'a karşı savaş açacak mısınız?" dedi. Yahudiler, "Sezar ve Roma halkı için her gün iki kez kurban sunuyoruz," dediler; ancak eğer putları aralarına yerleştirecekse, önce bütün Yahudi ulusunu kurban etmesi gerektiğini ve kendilerini, çocuklarını ve eşlerini, öldürülmeye hazır olduklarını söylediler. Bunun üzerine Petronius şaşırdı ve adamların içinde bulundukları tarifsiz din bilinci ve uğruna ölmeye hazır olmalarını sağlayan cesaretleri nedeniyle onlara acıdı; bu yüzden başarısız bir şekilde geri çekildiler.

5. Ancak sonraki günlerde iktidardaki adamları özel olarak, halkı ise alenen topladı ve bazen onları ikna etmeye çalıştı, bazen de onlara öğüt verdi; ama esas olarak tehditlerini kullandı ve Romalıların gücüne ve Kaius'un öfkesine, ayrıca kendisinin de [emredildiği gibi yapma] zorunluluğuna vurgu yaptı. Fakat onları hiçbir şekilde ikna edemediği ve ülkenin ekilmeden kalma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu gördüğü için (çünkü halk elli gün boyunca birlikte boş durmuştu ve bu ekim zamanıydı), sonunda onları topladı ve kendisinin de bir risk almasının en iyisi olduğunu söyledi: "Çünkü ya Tanrı'nın yardımıyla Sezar'ı alt edeceğim ve sizin gibi ben de tehlikeden kurtulacağım ki bu ikimiz için de sevinç kaynağı olacaktır; ya da Sezar öfkesinde ısrar ederse, sizin gibi büyük bir kalabalık için kendi hayatımı tehlikeye atmaya hazır olacağım." Bunun üzerine, refahı için büyük dualar eden kalabalığı dağıttı; ordusunu Ptolemais'ten alıp Antakya'ya döndü; oradan hemen Sezar'a bir mektup göndererek, Yahudiye'ye yaptığı baskını ve milletin yakarışlarını bildirdi; ve eğer hem ülkeyi hem de oradaki insanları kaybetmek istemiyorsa, onların kanunlarına uymalarına izin vermesi ve önceki emrini iptal etmesi gerektiğini belirtti. Kaius bu mektuba şiddetli bir şekilde cevap verdi ve Petronius'u, emrettiği şeyi yerine getirmekte bu kadar geciktiği için ölüm cezasına çarptırmakla tehdit etti.

Fakat Kaius'un mektubunu getirenler bir fırtınaya yakalanıp üç ay boyunca denizde mahsur kaldılar, oysa Kaius'un ölüm haberini getirenler sorunsuz bir yolculuk geçirdiler. Buna göre, Petronins, kendisine karşı olanlardan yirmi yedi gün önce Kaius hakkındaki mektubu aldı.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 11.

CLAUDIUS'UN HÜKÜMETİ VE AGRIPPA'NIN SALTANATI HAKKINDA. AGRIPPA VE HEROD'UN ÖLÜMLERİ VE GERİDE BIRAKTIKLARI ÇOCUKLAR HAKKINDA.

1. Kaius üç yıl sekiz ay hüküm sürdükten ve haince öldürüldükten sonra, Roma'daki ordular Claudius'u yönetimi devralması için aceleyle götürdü; fakat senato, konsüller Sentis Saturninns ve Pomponins Secundus'un önerisi üzerine, yanlarında kalan üç alay askere şehri sakin tutmaları emrini verdi ve büyük sayılarla başkente çıktılar ve Kaius'tan gördükleri barbarca muamele nedeniyle Claudius'a karşı güç kullanarak direnmeye karar verdiler; ve ya ülkeyi eskiden olduğu gibi bir aristokrasi altında yönetmeye ya da en azından oylama yoluyla buna layık birini imparator olarak seçmeye karar verdiler.

2. O sırada Agrippa Roma'da bulunuyordu ve hem senato onu kendileriyle görüşmek üzere çağırdı, hem de Claudius onu kamptan çağırdı ki, hizmetine ihtiyaç duyduğunda kendisine yardımcı olabilsin. Claudius'un fiilen Sezar olduğunu fark eden Agrippa, onun yanına gitti ve Claudius onu senatoya elçi olarak göndererek niyetlerini bildirmesini istedi: Öncelikle, askerler tarafından aceleyle uzaklaştırılmasının kendi isteği dışında olduğunu; ayrıca, askerlerin kendisine olan bu bağlılığı içinde onları terk etmenin adil olmadığını ve bunu yaparsa kendi kaderinin tehlikeye gireceğini düşündüğünü; çünkü bir kez imparatorluğa çağrılmanın tehlikeli bir durum olduğunu belirtti. Ayrıca, hükümeti iyi bir prens gibi yöneteceğini, bir tiran gibi değil, sözlerine ekledi. Çünkü o, imparator olarak anılmanın onuruyla yetinecek, ancak her hareketinde herkesin kendisine tavsiye vermesine izin verecekti; zira doğası gereği ılımlı biri olmasa da, Caius'un ölümü ona bu makamda ne kadar ölçülü davranması gerektiğini yeterince gösterecekti.

3. Bu mesaj Agrippa tarafından iletildi; senato ise ordularının ve en bilge danışmanların yanlarında olduğunu belirterek karşılık verdi.

Machine Translated by Google

Gönüllü köleliğe katlanmazdı. Claudius, senatonun verdiği cevabı duyunca Agrippa'yı onlara tekrar gönderdi ve şu mesajı iletti: Kendisine sadık kalacaklarına yemin etmiş olanlara ihanet etme düşüncesine katlanamadığını; ve istemese de savaşmak istemediği kişilerle savaşmak zorunda olduğunu; ancak [eğer bu noktaya gelinirse], savaş için şehir dışında bir yer seçmenin uygun olduğunu, çünkü kendi şehirlerinin tapınaklarını kendi yurttaşlarının kanıyla kirletmenin, hele de onların düşüncesiz davranışları yüzünden, dindarlığa uygun olmadığını söyledi. Agrippa bu mesajı duyunca senatörlere iletti.

4. Bu sırada senatoya mensup askerlerden biri kılıcını çekti ve şöyle bağırdı: "Ey asker arkadaşlarım, kardeşlerimizi öldürmek ve Claudius'la birlikte olan akrabalarımıza şiddet uygulamak gibi bu seçimimizin anlamı nedir? Oysa kimsenin suçlayamayacağı ve iktidara talip olmak için birçok haklı sebebi olan Claudius'u imparatorumuz olarak seçebiliriz; üstelik bu, savaşacağımız kişilere karşı böyle bir tutum sergiliyoruz." Bunu söyledikten sonra, tüm senatonun içinden geçerek tüm askerleri de peşinden sürükledi. Bunun üzerine tüm soylular, terk edildikleri için büyük bir korkuya kapıldılar. Ancak yine de, kurtuluş için gidebilecekleri başka bir yol görünmediği için, askerlerle aynı yoldan aceleyle Claudius'un yanına gittiler. Fakat Claudius'un iyi şansını pohpohlamakta en büyük şansı yakalayanlar, surların önünde çıplak kılıçlarıyla onları karşıladılar ve ilk gelenlerin tehlikede olabileceği korkusu vardı; Claudius askerlerin onlara ne tür bir şiddet uygulayacaklarını bilmeden önce, Agrippa önden koşup ona ne kadar tehlikeli bir şey yaptıklarını ve eğer bu adamların şiddetini dizginlemezse, ki bu adamlar patrisyenlere karşı bir çılgınlık nöbeti geçiriyorlardı, en çok arzu edilen yönetim biçimini oluşturanları kaybedeceğini ve bir çölün imparatoru olacağını söylememiş olsaydı.

5. Claudius bunu duyunca askerlerin şiddetini dizginledi, senatoyu kampa kabul etti ve onlara nazik davrandı; hemen onlarla birlikte, imparatorluğa ilk gelişinde yapılması gereken şükran sunularını Tanrı'ya sunmak üzere dışarı çıktı. Dahası, Agrippa'ya babasının tüm krallığını derhal verdi ve ona daha fazlasını ekledi.

Machine Translated by Google

Augustus'un Herod'a verdiği Trachonitis ve Auranitis ülkelerine ek olarak, bunlara ek olarak Lysanius krallığı olarak adlandırılan krallığı da ona verdi. Bu bağışı halka bir kararnameyle ilan etti, ancak yöneticilere bağışı pirinç levhalara kazımalarını ve başkentte sergilemelerini emretti. Kızı Bernice ile evlenerek hem kardeşi hem de damadı olan Herod'a ise Kalkis krallığını verdi.

6. Böylece Agrippa, bu kadar geniş bir egemenliğin tadını çıkararak zenginliğe kavuştu; sahip olduğu parayı küçük işlere harcamadı, aksine Kudüs'ü öyle bir surla çevrelemeye başladı ki, tamamlanmış olsaydı Romalıların şehri kuşatarak ele geçirmesi imkansız olurdu; ancak surları gereken yüksekliğe getirmeden önce Caesarea'da ölmesi onu engelledi. Üç yıl hüküm sürmüştü, tıpkı tetrarkyalarını üç yıl daha yönettiği gibi. Geride Kıbrıs'tan doğan üç kızı, Bernice, Mariamne ve Drusilla ile aynı anneden doğan ve adı Agrippa olan bir oğlu bıraktı: Çok küçük bir çocuktu, bu yüzden Claudius ülkeyi Roma eyaleti yaptı ve Cuspius Fadus'u vali olarak atadı, ondan sonra da eski kanunlarda hiçbir değişiklik yapmadan ülkeyi huzur içinde tutan Tiberius Alexander'ı atadı.

Bundan sonra, Kalkis kralı Herod öldü ve geride, erkek kardeşinin kızı Bernice'den doğan iki oğlu bıraktı; adları Bernie Janus ve Hyrcanus idi. [Ayrıca geride] önceki karısı Mariamne'den olan Aristobulus'u da bıraktı. Ayrıca, özel bir kişi olarak ölen bir başka erkek kardeşi daha vardı, onun adı da Aristobulus'tu ve geride Jotape adında bir kız çocuğu bıraktı. Bunlar, daha önce de belirttiğim gibi, Herod'un oğlu Aristobulus'un çocuklarıydı; Aristobulus ve İskender, Herod'un Mariamne'den olan çocuklarıydı ve Herod tarafından öldürüldüler. İskender'in soyuna gelince, onlar Ermenistan'da hüküm sürdüler.

BÖLÜM 12.

CUMANUS DÖNEMİNDE BİRÇOK KARGAŞA YAŞANDI, BUNLARI QUADRATUS YATIŞTIRDI. FELIX, YAHUDİ VALİSİYDİ. AGRIPPA, CHALCIS'TEN DAHA BÜYÜK BİR KRALLIĞA YÜKSELTİLDİ.

Machine Translated by Google

1 Şimdi, Kalkis kralı Herod'un ölümünden sonra, Claudius, amcasının krallığının başına Agrippa'nın oğlu Agrippa'yı atadı; Cumanus ise Roma eyaleti olan geri kalan bölgenin valiliğini üstlendi ve orada İskender'in yerine geçti; bu dönemde Cumanus'un yönetimi altında sorunlar başladı ve Yahudilerin yıkımı geldi; çünkü kalabalık mayasız ekmek bayramı için Kudüs'te toplandığında ve bir Roma birliği tapınağın avlusunda nöbet tutarken (çünkü her zaman silahlıydılar ve toplanan kalabalığın yapabileceği herhangi bir yeniliği önlemek için bayramlarda nöbet tutuyorlardı), askerlerden biri elbisesini geri çekti ve edepsiz bir şekilde yere çömelerek kalçasını Yahudilere çevirdi ve böyle bir duruşta beklenebilecek sözler söyledi. Bunun üzerine tüm kalabalık öfkelendi ve Cumanus'a askeri cezalandırması için yakardı; Gençlerin daha pervasız ve doğal olarak en kavgacı kesimi kavgaya tutuşup taş alıp askerlere fırlattı. Bunun üzerine Cumanus, tüm halkın kendisine saldırmasından korkarak daha fazla silahlı adam çağırması için adam gönderdi. Bu adamlar büyük sayılarla manastıra geldiklerinde Yahudiler büyük bir dehşete kapıldılar; tapınaktan dışarı atıldıktan sonra şehre kaçtılar ve dışarı çıkmak için o kadar şiddetli bir şekilde izdiham yaşadılar ki, birbirlerinin üzerine basıp birbirlerini sıkıştırdılar ve on bin kişi öldü. Öyle ki bu bayram tüm ulus için bir yas vesilesi oldu ve her aile kendi akrabaları için yas tuttu.

2. Bunun ardından, soyguncuların çıkardığı bir kargaşadan kaynaklanan başka bir felaket daha geldi; Beth-boron'daki ana yolda, Sezar'ın hizmetkarlarından biri olan Stephen, bazı eşyaları taşıyordu ve soyguncular bunlara saldırdı ve onları ele geçirdi. Bunun üzerine Kureanus, komşu köylere adamlar göndererek, hırsızların peşine düşmedikleri ve onları yakalamadıkları gerekçesiyle, sakinlerini bağlayıp kendisine getirmelerini emretti. İşte burada, bir asker kutsal kanun kitabını bulunca onu parçalara ayırdı ve ateşe attı. (14) Bunun üzerine Yahudiler, sanki bütün ülkeleri alevler içindeymiş gibi büyük bir kargaşaya düştüler ve dinlerine olan bağlılıklarıyla, sanki bir düzenekle toplanmış gibi, Sezar'a, Kureanus'a koşarak, Tanrı'ya ve kanununa böyle bir hakaret eden bu adamı görmezden gelmemesi, yaptığı şeyden dolayı cezalandırması için yalvardılar.

Machine Translated by Google

Bunun üzerine, kalabalığın kendisinden tatmin edici bir cevap almadıkça susmayacağını anlayan adam, askerin getirilmesini ve cezalandırılmasını isteyenlerin arasından geçirilerek idam edilmesini emretti; bu işlem tamamlandıktan sonra Yahudiler dağıldılar.

3. Bundan sonra Celileliler ile Samaritler arasında bir kavga çıktı; bu kavga, Samarya ovasında bulunan Geman adlı bir köyde meydana geldi; çok sayıda Yahudi, Çardaklar Bayramı için Kudüs'e giderken, bir Celileli öldürüldü; ayrıca, Samaritlerle savaşmak için Celile'den çok sayıda insan toplandı. Ancak aralarındaki önde gelenler Cumanus'a gelip, kötülük geri dönülmez hale gelmeden önce Celile'ye gelmesini ve bu cinayetin faillerini cezalandırmasını rica ettiler; çünkü kalabalığı dağıtmanın, kavga çıkmadan başka bir yolu yoktu. Ancak Cumanus, o sırada meşgul olduğu diğer işlere bakarak onların ricalarını erteledi ve dilekçecileri gönderdi.

başarı.

4. Fakat bu cinayet olayı Kudüs'te duyulunca, halk arasında kargaşa çıktı ve şöleni terk ettiler; kendilerini yönetecek hiçbir general olmadan büyük bir şiddetle Samarya'ya yürüdüler; başlarına atanan hiçbir yöneticinin yönetimini kabul etmediler, bunun yerine Dineus'un oğlu Eleazar ve İskender tarafından bu hırsızlık ve isyan girişimlerinde yönlendirildiler. Bu adamlar Akrabatane toparlığı çevresindeki kötü durumda olanlara saldırdılar, hiçbir yaştan kimseyi esirgemeden öldürdüler ve köyleri ateşe verdiler.

5. Fakat Cumanus, Sesarea'dan Sebaste'nin birliği denilen bir süvari birliğini alarak yağmalananlara yardım etmeye geldi; ayrıca Eleazar'ı takip edenlerden de büyük bir grubu yakalayıp daha fazlasını öldürdü. Samaritlerle savaşmak için büyük bir gayretle giden kalabalığın geri kalanına gelince, Kudüs yöneticileri çuval giyip başlarına kül sürerek dışarı koştular ve Samaritlerden intikam alma girişimleriyle Romalıları Kudüs'e karşı kışkırtmamaları için, ülkelerine, tapınaklarına, çocuklarına ve eşlerine acımalarını ve onları en büyük yıkım tehlikesine atmamalarını rica ettiler.

Machine Translated by Google

Sadece bir Galileli'den intikam almak için. Yahudiler onların bu ikna çabalarına uydular ve dağıldılar; ancak yine de cezasız kalma umuduyla yağma yapmaya başlayan çok sayıda insan vardı; ve tüm ülkede daha cesur türden yağmalar ve isyanlar meydana geldi. Samaritler arasındaki güçlü adamlar, Suriye başkanı Ummidius Quadratus'a (15) gelip ülkeyi harap edenlerin cezalandırılmasını istediler: Yahudilerin ileri gelenleri ve baş rahip Ananus'un oğlu Jonathan da oraya gelip, Samaritlerin işledikleri cinayet nedeniyle karışıklığın başlatıcıları olduğunu ve Cumanus'un bu cinayetin asıl faillerini cezalandırma isteksizliği nedeniyle olanlara sebep olduğunu söylediler.

6. Ancak Quadratus, o sırada her iki tarafı da oyaladı ve o yerlere vardığında her durumu titizlikle araştıracağını söyledi. Bunun ardından Sezariye'ye gitti ve Cumanus'un canlı yakaladığı herkesi çarmıha gerdi; oradan Lidda şehrine vardığında Samaritlerin olayını duydu ve o kavgaya karışmış olduklarını öğrendiği on sekiz Yahudiyi çağırtıp başlarını kesti; ancak aralarındaki en güçlü iki kişiyi, baş rahipler Jonathan ve Ananias'ı, Ananias'ın oğlu Artanus'u ve Yahudiler arasında önde gelen bazı kişileri Sezar'a gönderdi; aynı şekilde Samaritlerin en ünlülerine de aynı muameleyi yaptı. Ayrıca, Cureanus'un [vali] ve tribün Celer'in Sezar'a yapılanları anlatmak üzere Roma'ya gitmelerini emretti. Bu işleri bitirdikten sonra Lidda'dan Kudüs'e gitti ve kalabalığın herhangi bir kargaşa olmadan mayasız ekmek bayramını kutladığını görünce Antakya'ya geri döndü.

7. Roma'da Sezar, Cumanus ve Samaritlerin söylediklerini işittiğinde (bu olay, Yahudilerin davasını büyük bir gayretle savunan Agrippa'nın huzurunda gerçekleşti; aynı şekilde birçok büyük adam da Cumanus'un yanında yer almıştı), Samaritleri kınadı ve aralarındaki en güçlü üç adamın öldürülmesini emretti; Cumanus'u sürgüne gönderdi ve Color'ı bağlayıp Kudüs'e gönderdi; Yahudilere teslim edilerek işkence görmesini, şehrin etrafında dolaştırılıp başının kesilmesini emretti.

Machine Translated by Google

8. Bundan sonra Sezar, Pallas'ın kardeşi Felix'i (16) Celile, Samarya ve Perea'nın valisi olarak gönderdi ve Agrippa'yı Kalkis'ten daha büyük bir krallığa taşıdı; çünkü ona Philip'e ait olan ve Batanae, Trachonitis ve Gaulonitis'i içeren tetrarklığı verdi: buna Lysanias krallığını ve Varus'un yönettiği o eyaleti [Abilene] ekledi. Ancak Claudius, on üç yıl, sekiz ay ve yirmi gün boyunca hükümeti yönettikten sonra öldü ve imparatorlukta halefi olarak Nero'yu bıraktı; onu, karısı Agrippina'nın yanılsamalarıyla, halefi olması için evlat edinmişti, oysa kendisinin önceki karısı Messalina'dan Britannicus adında bir oğlu ve Nero ile evlendirdiği Octavia adında bir kızı vardı; ayrıca Petina'dan Antonia adında başka bir kızı daha vardı.

BÖLÜM 13.

Nero, Agrippa'nın krallığına dört şehir daha kattı; ancak Yahudiye'nin diğer kısımları Felix'in yönetimindeydi. Sicarii, büyücüler ve Mısırlı sahte bir peygamber tarafından çıkarılan karışıklıklar yaşandı. Yahudiler ve Suriyeliler Sezariye'de bir çatışmaya girdiler.

1. Şimdi, Nero'nun sahip olduğu aşırı mutluluk ve zenginlikten dolayı bir deli gibi davrandığı ve bu yolla iyi şansını başkalarına zarar vermek için kullandığı; kardeşini, karısını ve annesini nasıl öldürdüğü, barbarlığının en yakın akrabalarına nasıl yayıldığı ve sonunda nasıl aklını yitirip tiyatroda ve sahnelerde oyuncu haline geldiği konularına gelince - bunlar hakkında daha fazla şey söylemeyeceğim, çünkü bu konularda her yerde yeterince yazar var; ancak Yahudilerin dahil olduğu dönemdeki olaylara yöneleceğim.

2. Bu nedenle Nero, Küçük Ermenistan krallığını Herod'un oğlu Aristobulus'a verdi (17) ve Agrippa'nın krallığına dört şehir ve onlara ait toparşileri ekledi; yani Abila, Perea'daki Julias, Tarichea ve Celile'deki Tiberias; ancak Yahudiye'nin geri kalanının başına Felix'i vali yaptı. Bu Felix, ülkeyi yağmaladıkları sırada baş soyguncu Eleazar'ı ve onunla birlikte olan birçok kişiyi canlı olarak yakaladı.

Machine Translated by Google

Yirmi yıl boyunca birlikte yaşadılar ve onları Roma'ya gönderdi; fakat çarmıha gerdirdiği soyguncuların ve aralarında yakalanıp cezalandırılanların sayısı sayılmayacak kadar çoktu.

3. Ülke bunlardan temizlendikten sonra, Kudüs'te Sicarii adı verilen başka bir tür soyguncu ortaya çıktı; bunlar gündüz vakti ve şehrin ortasında insanları öldürüyorlardı; bunu çoğunlukla bayramlarda, kalabalığın arasına karışıp elbiselerinin altına hançer saklayarak yapıyorlardı; düşmanlarını bu hançerlerle bıçaklıyorlardı ve birileri öldüğünde, katiller onlara karşı öfke duyanların arasına karışıyorlardı; bu sayede öyle bir şöhrete sahip kişiler gibi görünüyorlardı ki, hiçbir şekilde keşfedilemiyorlardı. Onlar tarafından öldürülen ilk kişi baş rahip Yonatan'dı; onun ölümünden sonra her gün birçok kişi öldürüldü ve insanların böyle bir muameleye maruz kalma korkusu, felaketin kendisinden daha acı vericiydi; ve herkes her saat başı ölüm beklerken, tıpkı savaşta olduğu gibi, insanlar önlerine bakmak ve düşmanlarını uzaktan fark etmek zorunda kalıyorlardı; Dostları yanlarına gelse bile artık onlara güvenmeye cesaret edemediler; fakat şüpheleri ve kendilerini koruma çabaları arasında öldürüldüler.

Komplocuların onlara karşı kurdukları planlar işte bu kadar hızlı ve kurnazcaydı.

4. Ayrıca, eylemleri bu katiller kadar kirli olmasa da niyetleri daha kötü olan, bir araya gelmiş başka bir kötü adamlar grubu da vardı; bunlar da şehrin mutlu halini bu katiller kadar harap ettiler. Bunlar, ilahi ilham bahanesiyle halkı kandıran ve aldatan, ancak hükümette yenilikler ve değişiklikler sağlamayı amaçlayan adamlardı; ve bunlar, kalabalığı deliler gibi davranmaya ikna ettiler ve Tanrı'nın orada onlara özgürlük işaretlerini göstereceğini iddia ederek, onların önünde çöle gittiler. Ancak Felix, bu uygulamanın bir isyanın başlangıcı olacağını düşündü; bu yüzden hem silahlı atlı hem de piyadelerden oluşan bir grup gönderdi ve bunların büyük bir kısmını yok ettiler.

5. Fakat Mısır'dan gelen sahte bir peygamber, Yahudilere öncekinden daha fazla kötülük yaptı; çünkü o bir hilekardı, peygambermiş gibi davrandı ve otuz bin kişiyi kandırdı; bunlar

Machine Translated by Google

Çölün etrafından dolaşarak Zeytin Dağı denilen dağa doğru ilerledi ve oradan Kudüs'e zorla girmeye hazırdı; Roma garnizonunu ve halkını bir kez olsun alt edebilirse, şehre onunla birlikte girecek olan muhafızlarının yardımıyla onlara hükmetmeyi amaçlıyordu. Ancak Felix onun girişimini engelledi ve Roma askerleriyle ona karşı koydu; tüm halk da ona saldırısında yardım etti. Öyle ki, çatışma çıktığında Mısırlı, birkaç kişiyle birlikte kaçtı; yanındakilerin büyük bir kısmı ya öldürüldü ya da canlı yakalandı; ancak kalabalığın geri kalanı herkes kendi evine dağıldı ve orada saklandı.

6. Şimdi bunlar yatıştıktan sonra, hastalıklı bir bedende olduğu gibi, başka bir bölüm iltihaplanmaya başladı; çünkü bir grup dolandırıcı ve soyguncu bir araya gelip Yahudileri isyana teşvik etti ve özgürlüklerini savunmaları için onları kışkırttı, Roma hükümetine itaat edenleri öldürdüler ve köleliği gönüllü olarak seçenlerin bu arzularından zorla uzaklaştırılması gerektiğini söylediler; çünkü farklı gruplara ayrılıp ülkenin her yerinde pusu kurdular, büyük adamların evlerini yağmaladılar, adamları öldürdüler ve köyleri ateşe verdiler; ve bu, tüm Yahudiye onların çılgınlığının etkileriyle dolana kadar devam etti. Ve böylece alev her geçen gün daha da büyüdü, ta ki doğrudan bir savaşa dönüşene kadar.

7. Sezariye'de de başka bir karışıklık yaşandı; orada Suriyelilerle karışık halde yaşayan Yahudiler, Suriyelilere karşı ayaklandılar.
Yahudiler şehrin kendilerine ait olduğunu iddia ettiler ve şehri inşa edenin bir Yahudi olduğunu, yani Kral Herod olduğunu söylediler. Suriyeliler de şehrin inşa edenin bir Yahudi olduğunu kabul ettiler; ancak yine de şehrin bir Yunan şehri olduğunu söylediler; çünkü şehirde heykeller ve tapınaklar diken kişinin bunu Yahudiler için tasarlamış olamayacağını iddia ettiler. Bu nedenle iki taraf arasında bir çekişme başladı; ve bu çekişme o kadar arttı ki sonunda silahlanmaya kadar vardı ve daha cesur olanlar savaşa çıktılar; çünkü Yahudilerin ileri gelenleri, isyankar olmaya meyilli kendi halklarını durduramadılar ve Yunanlılar Yahudiler tarafından alt edilmeyi utanç verici buldular. Şimdi bu Yahudiler zenginlik ve beden gücü bakımından diğerlerinden üstündüler; ancak Yunan tarafı asker desteği avantajına sahipti; çünkü Roma garnizonunun büyük bir kısmı Suriye'den gelmişti ve bu nedenle Suriyelilerle akrabaydılar.

Machine Translated by Google

Bir tarafı desteklemeye hazırdılar. Ancak şehrin valileri her şeyi sakin tutmakla meşguldü ve her iki tarafta da savaşa en çok meyilli olanları yakaladıklarında onları kırbaç ve zincirlerle cezalandırıyorlardı. Yine de yakalananların çektiği acılar geri kalanları korkutmadı veya vazgeçmelerini sağlamadı; aksine daha da öfkelendiler ve isyana daha da derinlemesine bulaştılar. Felix bir keresinde pazar yerine geldi ve Suriyelileri yenmiş olan Yahudilere yollarına gitmelerini emretti ve eğer gitmezlerse onları tehdit etti. Yahudiler ona itaat etmeyince, askerlerini üzerlerine gönderdi ve birçoğunu öldürdü; bunun üzerine sahip oldukları her şeyin yağmalandığı ortaya çıktı. İsyan devam ederken, Felix her iki taraftan da en önde gelen adamları Nero'ya elçi olarak gönderdi ve onların ayrıcalıkları hakkında tartışmalarını sağladı.

BÖLÜM 14.

Festus, Felix'in yerine geçer, Felix'in yerine de Albinus geçer, tıpkı Albinus'un da yerine geçtiği gibi; Florus ise barbar yönetimiyle Yahudileri savaşa zorlar.

1. Festus, Felix'in yerine vali olarak geçti ve ülkede huzursuzluk çıkaranları hizaya getirmeyi kendine görev edindi. Böylece soyguncuların büyük bir kısmını yakaladı ve birçoğunu öldürdü.

Fakat Festus'un yerine geçen Albinus, görevini diğerinin yaptığı gibi yerine getirmedi; akla gelebilecek her türlü kötülükte onun parmağı vardı. Buna göre, siyasi sıfatıyla sadece herkesin mal varlığını çalmak ve yağmalamakla kalmadı, tüm ulusu vergilerle boğmakla da yetinmedi; ayrıca, hırsızlık suçundan hapse atılmış olanların akrabalarının, ya her şehrin senatosu ya da eski valiler tarafından hapse atılmış olanların para karşılığında serbest bırakılmasına izin verdi; ve hapishanelerde suçlu olarak kalan tek kişi, kendisine hiçbir şey vermeyen kişiydi. Bu dönemde Kudüs'teki isyancıların girişimleri çok büyüktü; aralarındaki önde gelenler, isyancı uygulamalarına devam etmek için Albinus'tan izin alıyorlardı; halkın bir kısmı ise huzursuzluktan zevk alanlarla birlikte Albinus'la ittifak kuranlara katılıyordu. Ve bu alçakların her biri kendi soyguncu çetesiyle çevriliydi; kendisi ise, bir baş soyguncu veya bir tiran gibi, kendi topluluğunun arasında boy gösterdi ve yetkisini kötüye kullandı.

Machine Translated by Google

Onun etrafında, sessizce yaşayanları yağmalamak için planlar kurdu. Bunun sonucu olarak, mallarını kaybedenler, yaşadıkları acılara karşı büyük bir öfke gösterme hakları varken sessiz kalmak zorunda kaldılar; kurtulanlar ise, diğerleriyle aynı şekilde acı çekme korkusuyla, cezayı hak eden kişiyi pohpohlamak zorunda kaldılar.

Genel olarak kimse düşüncelerini dile getirmeye cesaret edemiyordu, ancak tiranlık genellikle hoşgörüyle karşılanıyordu; ve bu dönemde şehri yıkıma götüren tohumlar ekildi.

2. Albinus'un karakteri böyle olsa da, onun yerine geçen Gessius Florus (18) , kıyaslama yapıldığında, onun son derece mükemmel bir kişi olduğunu gösterdi; zira ilki hilelerinin çoğunu gizlice ve bir tür ikiyüzlülükle yaparken, Gessius haksız eylemlerini ulusa zarar verecek şekilde, gösterişli bir biçimde yaptı; ve sanki mahkum suçluları cezalandırmak için cellat olarak gönderilmiş gibi, hiçbir yağma veya eziyetten kaçınmadı; durum gerçekten acınacak haldeyken en barbarca davrandı ve en alçakça şeylerde en küstahça davrandı. Hiç kimse gerçeği gizlemede onu geçemezdi; hiç kimse ondan daha kurnazca aldatma yolları tasarlayamazdı.

O, tek tek kişilerden para çalmayı önemsiz bir suç olarak görüyordu; bu yüzden bütün şehirleri yağmaladı, bütün insan topluluklarını bir anda mahvetti ve neredeyse tüm ülkeye, soyguncu olmalarına izin verilmesinin tek şartının, elde ettikleri ganimetlerden kendisinin de pay alması olduğunu alenen ilan etti. Dolayısıyla, bu kazanç hırsı, bütün toparşilerin yıkıma uğramasına ve halkın büyük bir kısmının kendi ülkelerini terk edip yabancı eyaletlere kaçmasına neden oldu.

3. Ve gerçekten de, Cestius Gallus Suriye eyaletinin başkanı iken, Florus'a karşı ona elçi göndermeye kimse cesaret edememişti; fakat Mayasız Ekmek Bayramı yaklaşırken Kudüs'e geldiğinde, halk üç milyondan az olmayan bir kalabalıkla etrafına toplandı (19) ve uluslarının felaketlerine acımasını rica ederek Florus'u ülkelerinin felaketi olarak haykırdılar. Ancak Cestius orada olduğu ve yanında durduğu için onların sözlerine güldü. Bununla birlikte, Cestius kalabalığı sakinleştirdikten ve Florus'un bundan sonra onlara daha nazik davranmasını sağlayacağına dair güvence verdikten sonra Antakya'ya döndü. Florus da onu Sezariye'ye kadar götürdü.

Machine Translated by Google

Ve onu kandırdı, oysa o sırada asıl amacı millete olan öfkesini göstermek ve onlara karşı bir savaş başlatmaktı; sadece bu yolla korkunç suçlarını gizleyebileceğini sanıyordu; çünkü barış devam ederse Yahudilerin Sezar'ın önünde kendisini suçlayacak kişiler olacağını, ancak onları isyana teşvik edebilirse, daha küçük suçları kendisine yüklemelerini, çok daha büyük bir felaketle değiştireceğini umuyordu; bu yüzden onları isyana teşvik etmek için her gün felaketlerini artırdı.

4. O sırada, Caesarea'daki Yunanlılar Yahudilere karşı çok sert davranmış ve Nero'dan şehrin yönetimini ele geçirmiş, yargı kararı da almışlardı. Aynı zamanda, Nero'nun hükümdarlığının on ikinci ve Agrippa'nın hükümdarlığının on yedinci yılında, Artemisins [Jyar] ayında savaş başladı. Bu savaşın sebebi, bize getirdiği ağır felaketlerle orantılı değildi. Çünkü Caesarea'da yaşayan Yahudilerin, sahibi Caesarea'lı bir Yunan olan bir sinagogları vardı. Yahudiler, yerin mülkiyetini satın almak için sık sık girişimlerde bulunmuş ve değerinin birçok katını teklif etmişlerdi; ancak sahibi tekliflerini görmezden gelince, onlara hakaret olsun diye, yerin üzerine başka binalar inşa etmiş, bunları atölyelere çevirmiş ve sinagoglarına gitmeleri için çok zahmetli dar bir geçit bırakmıştı.

Bunun üzerine Yahudi gençliğinin daha ateşli kesimi aceleyle işçilere giderek orada inşaat yapmalarını yasakladı; fakat Florus güç kullanmalarına izin vermediği için, Yahudilerin ileri gelenleri, vergi memuru Yuhanna ile birlikte ne yapacaklarını bilemeyerek, Florus'u sekiz talentlik bir teklifle işi engellemeye ikna ettiler. Bunun üzerine, tek amacı para kazanmak olan Florus, onlardan istedikleri her şeyi yapacağına söz verdi ve ardından Sezariye'den Sebaste'ye giderek, sanki Yahudilere isyanı kendi seyrinde sürdürmeleri için izin vermiş gibi, isyanın kendi seyrinde ilerlemesine izin verdi.

5. Ertesi gün, yani haftanın yedinci günü, Yahudiler sinagoglarına doğru hızla akın ederken, Sezariyeli, isyankar bir adam topraktan bir kap alıp, alt tarafı yukarı gelecek şekilde sinagogun girişine koydu ve kuş kurban etti. Bu olay Yahudileri onarılamaz derecede öfkelendirdi, çünkü kanunlarına hakaret edilmiş ve mekan kirletilmişti. Bunun üzerine aklı başında ve ölçülü olanlar...

Machine Translated by Google

Yahudilerin bir kısmı valilerine tekrar başvurmayı uygun görürken, isyancı kesim ve gençlik coşkusu içinde olanlar ise şiddetle savaşmaya hazırdı. Sezariye'deki putperestler arasındaki isyancılar da aynı amaç için hazırdı; çünkü önceden anlaşarak [onu desteklemeye hazır olarak] bir adamı kurban etmeye göndermişlerdi; bu yüzden kısa sürede kavga çıktı. Bunun üzerine, kavgayı önlemekle görevlendirilen süvari komutanı Jucundus oraya geldi, toprak kabı aldı ve isyanı durdurmaya çalıştı; fakat (20) Sezariye halkının şiddetine yenik düştüğünde, Yahudiler kanun kitaplarını topladılar ve Sezariye'den altmış furlong uzaklıkta, kendilerine ait bir yer olan Narbata'ya çekildiler. Fakat Yahya ve yanındaki on iki önemli adam, Florus'a, Sebaste'ye giderek durumlarını acıklı bir şekilde anlattılar ve onlardan yardım istediler; ve olabildiğince nezaketle, ona verdikleri sekiz talenti hatırlattılar; fakat o, adamları yakalattırıp hapse attırdı ve onları Sezariye'den kanun kitaplarını dışarı çıkarmakla suçladı.

6. Ayrıca, Kudüs halkına gelince, bu meseleyi çok kötü karşılamalarına rağmen öfkelerini dizginlediler; fakat Florus burada sanki parayla tutulmuş gibi davrandı, savaşı alevlendirdi ve kutsal hazineden on yedi talent çalmak için bazılarını gönderdi ve Sezar'ın bunları istediğini iddia etti. Bunun üzerine halk hemen karışıklığa düştü ve büyük bir gürültüyle tapınağa koştu, Sezar'ı adıyla çağırdı ve Florus'un zulmünden kurtulmaları için yalvardı. İsyancılardan bazıları da Florus'a bağırdı, ona en büyük hakaretleri yağdırdı, bir sepet taşıyarak, sanki mal mülksüz ve sefil durumda olan biriymiş gibi onun için para topladılar.

Fakat bu durum onu para sevgisinden utandırmadı, aksine daha da öfkelendirdi ve daha fazlasını elde etmeye teşvik etti; ve yapması gerektiği gibi Sezariye'ye gelip orada başlayan savaş ateşini söndürmek ve böylece herhangi bir karışıklığın nedenini ortadan kaldırmak yerine (ki bu nedenle [sekiz talent] ödül almıştı), Romalıların silahlarıyla istediğini elde etmek ve korku ve tehditleriyle şehri boyun eğdirmek için aceleyle süvari ve piyadelerden oluşan bir orduyla Kudüs'e yürüdü.

Machine Translated by Google

7. Fakat halk, Florus'u bu girişiminden utandırmak istiyordu ve askerlerini alkışlarla karşıladı, onu son derece itaatkâr bir şekilde karşılamak için sıraya girdiler. Ancak Florus, yüzbaşı Capito'yu elli askerle birlikte önceden göndererek, daha önce çok kötü bir şekilde azarladıkları Florus'u şimdi nazik bir şekilde karşılama gösterisi yapmamaları ve eğer cömert ruhlu ve açık sözlülerse, yüzüne karşı onunla alay etmeleri ve sadece sözleriyle değil, silahlarıyla da özgürlük yanlısı olduklarını göstermeleri gerektiğini söyledi. Bu mesajla kalabalık şaşkına döndü; Capito'nun süvarileri aralarına girince, Florus'u selamlayamadan veya ona itaatkâr davranışlarını gösteremeden dağıldılar.

Bunun üzerine kendi evlerine çekildiler ve o geceyi korku ve utanç içinde geçirdiler.

8. Bu sırada Florus sarayda konaklamaya başladı; ertesi gün mahkeme heyetini sarayın önüne kurdurdu ve hakimler, güçlü kişiler ve şehrin en yüksek mevkidekileri hep birlikte mahkeme heyetinin önüne geldiler. Bunun üzerine Florus, kendisine hakaret edenleri teslim etmelerini emretti ve suçluları getirmezlerse, kendilerine ait olan intikamdan kendilerinin de pay alacaklarını söyledi. Ancak bunlar halkın barışçıl bir tavır sergilediğini gösterdiler ve yanlış konuşanlar için özür dilediler; çünkü bu kadar büyük bir kalabalıkta, olması gerekenden daha cüretkar ve genç yaşlarından dolayı da aptal olanların olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ve suçluları diğerlerinden ayırt etmenin imkansız olduğunu, herkesin yaptığı şeyden pişman olduğunu ve sonrasında olacaklardan korkarak bunu inkar ettiğini; ancak ulusun barışını sağlaması ve şehri Romalılara karşı koruyacak kararlar alması gerektiğini, çok sayıda masum insanın hatırı için suçlu olan birkaç kişiyi affetmenin, birkaç kötü insanın hatırı için bu kadar büyük ve iyi bir topluluğu düzensizliğe sürüklemekten daha iyi olduğunu belirtti.

9. Florus bu duruma daha da öfkelendi ve askerlere Yukarı Çarşı denilen yeri yağmalamalarını ve karşılaştıkları herkesi öldürmelerini emretti. Askerler, komutanlarının bu emrini kazanç arzularına uygun bir şey olarak algılayarak sadece yağmalama yapmakla kalmadılar, aynı zamanda...

Machine Translated by Google

Gönderildikleri yere gittiler, ancak her eve zorla girerek sakinlerini katlettiler; böylece vatandaşlar dar sokaklardan kaçtılar ve askerler yakaladıkları kişileri öldürdüler ve hiçbir yağma yönteminden geri kalmadılar; ayrıca sessiz halktan birçok kişiyi de yakalayıp Florus'un önüne getirdiler; Florus önce onları kırbaçla cezalandırdı, sonra da çarmıha gerdi. Buna göre, o gün eşleri ve çocuklarıyla birlikte (çünkü bebekleri bile esirgemediler) yok edilenlerin toplam sayısı yaklaşık üç bin altı yüzdü. Ve bu felaketi daha da ağırlaştıran şey, Roma barbarlığının bu yeni yöntemiydi; çünkü Florus o zaman daha önce kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmaya cesaret etti, yani süvari sınıfından adamları kırbaçlattı (21) ve mahkemesinin önünde çarmıha gerdirdi; bunlar doğuştan Yahudi olsalar da, yine de Roma onuruna sahiptiler.

BÖLÜM 15.

BERNICE'İN YAHUDİLERİ BAĞIŞLAMASI İÇİN FLORUS'A YAPTIĞI DİLEKÇEYE İLİŞKİN ANCAK NAFIYLA BAŞVURMASI VE AYRICA, İSYANI SÖNDÜRDÜKTEN SONRA FLORUS TARAFINDAN NASIL YENİDEN YAKILDIĞINA DAİR.

1. Tam bu sıralarda Kral Agrippa, İskender'i Nero'dan Mısır yönetimini aldığı için tebrik etmek üzere İskenderiye'ye gidiyordu; ancak kız kardeşi Bernice Kudüs'e gelmiş ve askerlerin kötü uygulamalarını görünce çok üzülmüştü. Sık sık süvarilerini ve muhafızlarını Florus'a göndererek bu katliamları durdurmasını rica etti; ancak Florus onun isteğini yerine getirmedi, ne öldürülenlerin çokluğunu ne de araya giren kadının asaletini dikkate aldı, sadece bu yağmalama yoluyla elde edeceği avantajı düşündü. Dahası, askerlerin bu şiddeti öyle bir çılgınlığa dönüştü ki, kraliçenin kendisine de zarar verdi; çünkü sadece gözlerinin önünde yakaladıkları kişileri işkence edip öldürmekle kalmadılar, aynı zamanda kraliçeyi de öldürdüler, ta ki kraliçe saraya kaçıp, askerlerden gelecek bir hakaretten korkarak etrafındaki muhafızlarıyla bütün gece orada kalana kadar. O sırada, Tanrı'ya verdiği bir adak (22) yerine getirmek için Kudüs'te ikamet ediyordu ; zira bir hastalığa veya başka bir sıkıntıya düşmüş olanların adaklar vermesi adettir; ve otuz gün boyunca

Machine Translated by Google

Yahudiler kurbanlarını sunmak, şaraptan uzak durmak ve saçlarını tıraş etmek zorundaydılar. Bernice de şimdi bunları yapıyordu ve Florus'un mahkemesinin önünde yalınayak durarak ondan [Yahudileri bağışlamasını] yalvarıyordu. Ancak ne kendisine saygı gösterildi ne de kendisi de öldürülme tehlikesi olmadan kurtulabildi.

2. Bu olay Artemisius [Jyar] ayının on altıncı gününde gerçekleşti.
Ertesi gün, büyük bir acı içinde olan kalabalık, Yukarı Çarşı'ya koştu ve ölenler için en yüksek sesle ağıtlar yaktı; ve bu feryatların büyük bir kısmı Florus'u hedef alıyordu; bunun üzerine iktidardakiler ve baş rahipler korkuya kapıldılar, elbiselerini yırttılar ve her birinin önünde yere kapanarak, Florus'u daha önce çektikleri acılara ek olarak, telafisi mümkün olmayan bir işleme daha kışkırtmamaları için yalvardılar. Bunun üzerine kalabalık, bunu kendilerinden isteyen kişilere duydukları saygıdan ve Florus'un onlara daha fazla zarar vermeyeceği umudundan dolayı hemen itaat etti.

3. Florus, karışıklıkların sona ermesinden rahatsız oldu ve bu ateşi yeniden alevlendirmeye çalıştı. Başrahipleri ve diğer önde gelen kişileri çağırdı ve halkın başka bir yenilik yapmayacağının tek göstergesinin, Sezariye'den gelen iki kohortun askerlerini karşılamaları olduğunu söyledi. Bu adamlar halkı böyle yapmaya teşvik ederken, Florus önceden haber göndererek kohortların yüzbaşılarına talimat verdi; emrindekilere Yahudilerin selamlarına karşılık vermemelerini ve eğer aleyhine bir cevap verirlerse silahlarını kullanmalarını söyledi. Başrahipler halkı tapınakta topladı ve durumlarının iyileşmesi mümkün olmadan önce Romalıları karşılamalarını ve kohortları çok kibarca selamlamalarını istedi. Ancak isyancı kesim bu ikna çabalarına uymadı; Ancak, yok edilenlerin durumunu göz önünde bulunduran insanlar, harekete geçmeye en cesur olanlara yöneldiler.

4. Bu sırada her rahip ve her Tanrı hizmetkarı, kutsal kapları ve kutsal işlerde kullandıkları süslü giysileri çıkardılar. Ayrıca, arpçılar ve şarkıcılar da...

Machine Translated by Google

İlahiler okuyarak, müzik aletleriyle dışarı çıktılar, kalabalığın önünde yere kapandılar ve onlardan bu kutsal süsleri kendilerine saklamalarını ve Romalıları bu kutsal hazineleri alıp götürmeye kışkırtmamalarını rica ettiler. Ayrıca, başlarına bolca toz serpilmiş, göğüsleri yırtık pırtık giysilerden yoksun olan baş rahipleri de görebilirdiniz; bunlar, önde gelen kişilerin her birine isimleriyle ve kalabalığa topluca, küçük bir suç yüzünden ülkelerini harap etmek isteyenlere teslim etmemeleri için yalvardılar; "Yahudilerden bir selam almanın askerlere ne faydası olacak? Ya da şimdi gidip onlarla görüşmezseniz, işlerinizde ne gibi bir düzelme olacak? Eğer onlara medeni bir şekilde selam verirlerse, Florus'un savaş başlatma girişimlerinin tamamı engellenmiş olur; böylece ülkelerini ve daha fazla acıdan kurtulma özgürlüğünü kazanırlar; ayrıca, bu kadar büyük bir halk olan kendilerinin diğerlerini ölçülü davranmaya zorlamaları daha uygunken, birkaç isyankar kişiye boyun eğmeleri kendilerini kontrol edemediklerinin büyük bir işareti olurdu" dediler.

5. Kalabalığı ve isyancıları ikna etmek için kullandıkları bu yöntemlerle, bazılarını tehditlerle, diğerlerini ise kendilerine gösterilen saygıyla dizginlediler. Bundan sonra onları dışarı çıkardılar ve askerlerle sakin ve soğukkanlı bir şekilde karşılaştılar; askerler yanlarına geldiğinde onları selamladılar; ancak askerler cevap vermeyince, isyancılar Florus'a karşı bağırdılar ve bu da onlara saldırmak için verilen işaret oldu.

Bu nedenle askerler onları hemen kuşattılar ve sopalarıyla vurdular; kaçarken atlılar onları ezdi, böylece birçoğu Romalıların darbeleriyle ve daha da fazlası birbirlerini ezerek kendi şiddetleriyle öldü. Kapıların etrafında korkunç bir kalabalık vardı ve herkes diğerinin önüne geçmek için acele ederken, hepsinin kaçışı yavaşladı ve düşenler arasında korkunç bir yıkım oldu, çünkü boğuldular ve en üstte olanların kalabalığı tarafından parçalandılar; cenazelerinin bakımı için akrabalarına göre hiçbirini ayırt etmek mümkün değildi; ayrıca onları döven askerler, yakaladıkları kişilere merhamet göstermeden saldırdılar ve tapınağı ve Antonia kulesini ele geçirmek için Bezetha denilen yerden kalabalığı zorla geçirdiler (23) . Florus da bu yerleri ele geçirmek istediği için, yanında olanları kralın yanından getirdi.

Machine Translated by Google

Saraya doğru ilerleyerek onları kaleye [Antonia] kadar gitmeye zorlayacaktı; ancak girişimi başarısız oldu, çünkü halk hemen ona karşı döndü ve girişiminin şiddetini durdurdu; evlerinin çatılarına çıkarak Romalılara oklarını fırlattılar. Romalılar, bu silahların yukarıdan gelmesi ve dar geçitleri tıkayan kalabalık nedeniyle ilerleyemedikleri için çok rahatsız oldular ve saraydaki kampa geri çekildiler.

6. Ancak isyancılar, Florus'un tekrar gelip Antonia aracılığıyla tapınağı ele geçirmesinden korktukları için, hemen Antonia'ya bitişik olan tapınak avlularına saldırdılar ve onları yıktılar. Bu, Florus'un açgözlülüğünü yatıştırdı; çünkü Tanrı'nın hazinelerini [tapınaktaki] ele geçirmeye can atıyordu ve bu nedenle Antonia'ya girmek istiyordu, ancak avlular yıkılır yıkılmaz girişiminden vazgeçti; daha sonra baş rahipleri ve Sanhedrin'i çağırdı ve onlara gerçekten şehirden ayrılacağını, ancak istedikleri kadar büyük bir garnizon bırakacağını söyledi. Bunun üzerine, eğer onlara bir birlik bırakırsa, hiçbir yenilik yapmayacaklarına söz verdiler; ancak Yahudilerle savaşan birliği değil, çünkü halk o birliğe karşı, ondan çektikleri acılar nedeniyle kötü niyet besliyordu; Böylece onların istediği gibi birlik değiştirdi ve geri kalan kuvvetleriyle birlikte Caesarea'ya döndü.

BÖLÜM 16.

CESTIUS, YAHUDİLERİN İŞLERİNİN NE DURUMDA OLDUĞUNU GÖRMEK İÇİN TRİBÜN NEOPOLITANUS'U GÖNDERİR.

Agrippa, Yahudi halkını Romalılarla savaşma niyetlerinden vazgeçirmek için onlara bir konuşma yapar.

1. Ancak Florus, Yahudileri savaşa başlamaya zorlamak için başka bir yol buldu ve Cestius'a haber göndererek Yahudileri [Roma hükümetine karşı] isyan etmekle yanlış bir şekilde suçladı, önceki çatışmanın başlangıcını onlara yükledi ve bu karışıklığın sorumlusu olduklarını, oysa kendilerinin sadece mağdur olduklarını iddia etti. Yine de Kudüs valileri bu olay karşısında sessiz kalmadılar, bizzat Cestius'a yazdılar.

Machine Translated by Google

Bernice de Florus'un şehre karşı işlediği yasadışı uygulamalar hakkında bilgi sahibiydi; Florus, her iki anlatımı da okuduktan sonra komutanlarıyla (ne yapması gerektiği konusunda) görüştü. Bazıları, isyan gerçekse cezalandırmak veya Yahudiler Roma'ya karşı sessiz kalırlarsa Roma işlerini daha sağlam bir temele oturtmak için Cestius'un ordusuyla birlikte gitmesinin en iyisi olduğunu düşündü; ancak Cestius, durumu görmek ve Yahudilerin niyetleri hakkında doğru bir rapor vermek için yakın arkadaşlarından birini önceden göndermenin en iyisi olduğunu düşündü. Buna göre, Neopolitanus adındaki tribünlerinden birini gönderdi; Neopolitanus, İskenderiye'den dönerken Jamnia'da Kral Agrippa ile görüştü ve onu kimin gönderdiğini ve hangi görevle gönderildiğini anlattı.

2. İşte burada, baş rahipler ve Yahudiler arasındaki güçlü kişiler ile Sanhedrin, kralı [sağ salim dönüşü üzerine] tebrik etmek için geldiler; ve ona saygılarını sunduktan sonra, kendi felaketlerinden yakındılar ve Florus'tan gördükleri barbarca muameleyi anlattılar. Agrippa bu barbarlığa büyük öfke duydu, ancak ince bir şekilde öfkesini gerçekten acıdığı Yahudilere yöneltti; böylece kendilerini beğenmişliklerini kırıp, haksızlığa uğramadıklarına inanmalarını sağlayarak intikam almaktan vazgeçirmeye çalıştı. Bu büyük adamlar, diğerlerinden daha iyi anlayışlı oldukları ve sahip oldukları mallar nedeniyle barış istedikleri için, kralın onlara verdiği bu azarın kendi iyilikleri için olduğunu anladılar; ancak halka gelince, onlar Kudüs'ten altmış furlong uzaklıktan gelip hem Agrippa'yı hem de Neopolitanus'u tebrik ettiler; Ancak öldürülenlerin eşleri önce koşarak geldiler ve ağıt yaktılar.

Halk da onların yaslarını duyunca feryat etmeye başladı ve Agrippa'dan kendilerine yardım etmesini rica etti. Ayrıca Neopolitanus'a seslenerek Florus döneminde çektikleri birçok acıdan şikayet ettiler ve şehre geldiklerinde pazar yerinin nasıl harap edildiğini ve evlerin nasıl yağmalandığını gösterdiler. Daha sonra Agrippa aracılığıyla Neopolitanus'u, Yahudilerin diğer tüm Romalılara boyun eğdiklerini ve Florus'tan yalnızca ona karşı aşırı barbarlığı nedeniyle rahatsız olduklarını öğrenmek için, tek bir hizmetkarıyla birlikte Siloam'a kadar şehri dolaşmaya ikna ettiler. Böylece Neopolitanus şehri dolaştı ve halkın ne kadar iyi bir ruh halinde olduğunu yeterince anladı, sonra tapınağa çıktı ve orada kalabalığı çağırdı.

Machine Translated by Google

Onları bir araya getirdi ve Romalılara olan sadakatlerinden dolayı onları övgüyle karşıladı ve barışı korumaları için içtenlikle teşvik etti; tapınakta kendisine izin verilen ilahi ibadetlerin bir kısmını yerine getirdikten sonra Cestius'un yanına döndü.

3. Fakat Yahudilerin büyük çoğunluğu krala ve baş rahiplere başvurdu ve Florus'a karşı Nero'ya elçiler gönderme izni istediler; sessizlikleriyle, yapılan büyük katliamların sebebi oldukları şüphesini uyandırmamak ve isyan etmeye hazır olduklarını, eğer savaşı kimin başlattığını göstererek bu haberi engellemezlerse, savaşın ilk başlatıcıları gibi görüneceklerini iddia ettiler; ve böyle bir elçilik göndermelerini engelleyen olursa sessiz kalmayacakları açıkça belliydi. Ancak Agrippa, Florus'u suçlayacak adamlar atamanın onlar için çok tehlikeli bir şey olduğunu düşünse de, savaşa hazır oldukları için onları göz ardı etmeyi uygun görmedi. Bu nedenle kalabalığı büyük bir galeriye topladı ve kız kardeşi Bernice'i, onların görebileceği şekilde, Asamoneanların evine yerleştirdi (bu ev, galerinin üzerinde, yukarı şehre giden geçitte, köprünün tapınağı galeriye bağladığı yerdeydi) ve onlara şöyle seslendi:

4.(24) "Eğer hepinizin Romalılarla savaşa girmeye hevesli olduğunuzu ve halkın daha saf ve samimi kesiminin barış içinde yaşamayı düşünmediğini anlasaydım, size gelmezdim, size öğüt vermeye de cüret etmezdim; çünkü dinleyiciler tam tersini yapmaya karar verdiklerinde, insanları yapmaları gerekeni yapmaya ikna etmeye yönelik tüm söylemler gereksizdir. Fakat bazıları genç oldukları ve savaşın getirdiği sefaleti deneyimlemedikleri için savaşa girmeye can atıyorlar, bazıları da özgürlüklerini geri kazanma konusunda mantıksız bir beklentiyle savaşa destek veriyorlar ve diğerleri de savaştan kurtulmayı umuyorlar ve bu yüzden savaşa can atıyorlar; böylece sizin işlerinizin karışıklığında, onlara karşı koyamayacak kadar zayıf olanların hakkı olanı ele geçirebilsinler diye, hepinizi bir araya getirmeyi ve size yararınıza olduğunu düşündüğüm şeyi söylemeyi uygun gördüm; böylece öncekiler daha akıllı olup fikirlerini değiştirsinler ve en iyi insanlar bazılarının kötü davranışlarından zarar görmesinler." Diğerleri için de aynı şey geçerli. Ve söylediklerimden hoşlanmayanlar bana karşı kışkırtıcı davranmasınlar; çünkü öyle ki,

Machine Translated by Google

Çaresizce isyan etmeye kararlıysanız, benim öğütlerim bittikten sonra bile aynı duyguları koruyacaksınız; ancak hepiniz sessiz kalmadığınız sürece, beni dinlemek isteyenler için bile konuşmam boşa gidecektir. Birçoğunuzun, valileriniz tarafından size yapılan haksızlıklar ve özgürlüğün muhteşem avantajları hakkında trajik bir haykırışta bulunduğunun farkındayım; ancak soruşturmaya başlamadan önce, savaşa gitmesi gereken sizler ve savaşmanız gerekenler kimler, önce bazılarıyla bağlantılı olan bu iddiaları ayıracağım; çünkü size zarar verenlerden intikam almayı amaçlıyorsanız, neden bunu özgürlüğünüzü geri kazanma savaşı olarak gösteriyorsunuz? Ama tüm köleliği tahammül edilemez buluyorsanız, belirli valilerinize karşı şikayetinizin ne amacı var? Çünkü size ılımlı davransalar bile, kölelik içinde olmak yine de aynı derecede değersiz bir şey olurdu. Şimdi, savaşa girmeniz için ne kadar az sebep olduğunu varsayabileceğimiz çeşitli durumları düşünün. İlk sebep, valilerinize karşı yönelteceğiniz suçlamalardır; burada yetkililere boyun eğmeli ve onları kışkırtmamalısınız; ancak küçük suçlar için insanları büyük ölçüde azarladığınızda, azarladığınız kişileri düşmanınız olmaya teşvik edersiniz; çünkü bu, onların size özel olarak ve bir dereceye kadar alçakgönüllülükle zarar vermeyi bırakmalarına ve sahip olduklarınızı açıkça yağmalamalarına neden olur. Hiçbir şey, darbelerin etkisini sabırla karşılamak kadar azaltmaz; ve zarar görenlerin sessizliği, zarar veren kişileri acı çektirmekten alıkoyar. Ancak Romalı bakanların size zarar verdiğini ve iyileşmez derecede sert olduklarını varsayalım; yine de size bu şekilde zarar verenler tüm Romalılar değil; savaş açmaya gittiğiniz Sezar da size zarar vermedi: size gönderilen kötü vali onların emriyle gönderilmedi; Çünkü batıda olanlar doğudakileri göremezler; hatta oradakiler için buralarda olup bitenleri duymak bile kolay değildir. Şimdi, tek bir kişi uğruna çok sayıda insanla savaşmak, küçük bir sebep için bu kadar güçlü insanlarla savaşmak saçmadır; üstelik bu insanlar şikayet ettiğiniz şeyden haberdar bile değillerse: hatta şikayet ettiğimiz suçlar yakında düzeltilebilir, çünkü aynı vali sonsuza dek görevde kalmayacaktır; ve haleflerinin daha ılımlı eğilimlerle gelmesi muhtemeldir. Ama savaşa gelince, bir kere başladıktan sonra kolay kolay durdurulamaz ve beraberinde felaketler getirmeden katlanılamaz. Ancak, özgürlüğünüzü geri kazanma arzusuna gelince, buna bu kadar kapılmak zamansızdır.

Machine Translated by Google

Geç kaldınız; oysa eskiden bunu asla kaybetmemek için canla başla çalışmanız gerekirdi; çünkü köleliğin ilk deneyimi dayanılmazdı ve ona asla maruz kalmamak için verdiğiniz mücadele haklı olurdu; ama bir kez boyun eğdirilmiş ve sonra kaçmış olan köle, özgürlüğü seven bir köleden ziyade asi bir köledir; çünkü Pompey ülkeye ilk geldiğinde Romalıları [şehrinize] asla kabul etmemeniz için mümkün olan her şeyi yapmanın tam zamanıydı. Ama atalarımız ve kralları, hem para, hem fiziksel güç, hem de [cesur] ruh bakımından bizden çok daha iyi koşullarda olmalarına rağmen, Roma ordusunun küçük bir birliğinin saldırısına karşı koyamadılar. Ve yine de sizler, nesilden nesile itaate alışmış ve ilk önce boyun eğenlerden çok daha aşağıda olan sizler, bu koşullarınızda Romalıların tüm imparatorluğuna karşı koymaya cüret edeceksiniz. Yunanistan'ın özgürlüğünü korumak için bir zamanlar kendi şehirlerini ateşe veren, karaya çıktığında ve denizde yürüdüğünde gururlu prens Xerxes'i kovalayan, denizlerin bile durduramadığı, Avrupa için bile fazla büyük bir orduyla onu tek bir gemide kaçak gibi kaçıran ve Küçük Salamis'te Asya'nın büyük bir bölümünü yerle bir eden Atinalılar, şimdi hala Romalıların hizmetkarlarıdır; İtalya'dan gönderilen emirler, Yunanistan'ın en büyük yönetim merkezinde kanun haline gelir. Thermopylae ve Platea'da büyük zaferler kazanan, Agesilaus'u kral olarak kabul eden ve Asya'nın her köşesini araştıran Lakedemonlular da aynı efendileri kabul etmekten memnundurlar. Makedonyalılar da, hâlâ Philip ve İskender'in ne kadar büyük adamlar olduğunu düşünen ve İskender'in onlara dünya imparatorluğunu vaat ettiğini görenler, bu kadar büyük bir değişime katlanıyor ve kaderin onların yerine yükselttiği kişilere itaat ediyorlar. Dahası, özgürlüklerini talep etmek için bizden daha büyük nedenleri olan on binlerce başka millet var ve yine de boyun eğiyorlar. Dünyanın tamamının boyun eğdiği kişilere hizmet etmeyi utanç verici bulan tek halk sizsiniz. Ne tür bir orduya güveniyorsunuz? Hangi silahlara güveniyorsunuz? Roma denizlerini ele geçirebilecek filonuz nerede? Ve girişimleriniz için yeterli olabilecek hazineler nerede? Lütfen, Mısırlılarla ve Araplarla savaşacağınızı mı sanıyorsunuz? Roma İmparatorluğu'nu dikkatlice düşünmeyecek misiniz? Kendi zayıflığınızı değerlendirmeyecek misiniz? Ordunuz, kendi ordunuz tarafından bile sık sık yenilmedi mi?

Machine Translated by Google

Komşu uluslara karşı mı çıkıyorsunuz, yoksa Romalıların gücü yeryüzünün her yerinde yenilmez mi? Hayır, aksine daha da ötesini arıyorlar; çünkü doğuda Fırat Nehri, kuzeyde Tuna Nehri onlar için yeterli bir sınır değil; güney sınırları için Libya'yı, batıda Cadiz'i, ıssız ülkelere kadar araştırdılar; hatta okyanusun ötesinde başka bir yaşanabilir toprak aradılar ve silahlarını daha önce hiç bilinmeyen Britanya adalarına kadar taşıdılar. Öyleyse ne iddia ediyorsunuz? Galyalılardan daha mı zenginsiniz, Almanlardan daha mı güçlüsünüz, Yunanlılardan daha mı akıllısınız, yeryüzündeki tüm insanlardan daha mı kalabalıksınız? Romalılara karşı çıkmanızı sağlayan güven nedir? Belki de denilecek ki, köleliğe katlanmak zordur. Evet; ama bu, güneşin altında tüm halkların en soylusu sayılan Yunanlılar için ne kadar daha zordur! Bunlar, geniş bir ülkede yaşamalarına rağmen, altı demet Roma asasına tabidirler. Aynı durum Makedonlar için de geçerlidir; onların özgürlüklerini talep etmek için sizden daha haklı sebepleri vardır. Asya'daki beş yüz şehrin durumu nedir? Onlar da tek bir valiye ve konsül asalarına tabi değil midirler?

Henlochi, Kolhis ve Tauri uluslarından, Boğaz'da yaşayanlardan, Pontus ve Meotis çevresindeki uluslardan bahsetmeme gerek bile yok; eskiden kendi efendilerini bile tanımayan bu halklar şimdi üç bin silahlı adamın emrinde ve eskiden geçilemez ve çok fırtınalı olan denizi kırk uzun gemi sakin tutuyor. Bitinya, Kapadokya, Pamfilya halkı, Likyalılar ve Kilikyalılar özgürlük için ne kadar güçlü bir savunma yapabilirler! Ama onlar ordusuz vergi ödemek zorunda kalıyorlar. Genişliği beş günlük, uzunluğu yedi günlük olan ve sizin ülkenizden çok daha sert bir yapıya ve çok daha savunulabilir bir yapıya sahip olan, soğuğunun şiddetiyle orduların saldırılarını engelleyecek kadar sert olan Trakya halkının durumu nedir? Onlar da Roma garnizonlarının iki bin askerine boyun eğmiyorlar mı? Dalmaçya ve Tuna'ya kadar uzanan komşu ülkede yaşayan İliryalılar, sadece iki lejyon tarafından yönetilmiyor mu? Bu sayede Daeialıların akınlarını da durdurdular. Özgürlüklerini geri kazanmak için sık sık isyan eden ve daha önce hiç bu kadar tam olarak boyun eğdirilemeyen, her seferinde güçlerini yeniden toplayıp isyan eden Dalmaçyalılar ise şimdi tek bir Roma lejyonu altında çok sakinler. Dahası, eğer bu tür avantajlar herhangi bir halkı isyana kışkırtabilirse, doğa tarafından tamamen kuşatılmış olan Galyalılar bunu en iyi şekilde yapabilirler;

Machine Translated by Google

Doğuda Alpler, kuzeyde Ren Nehri, güneyde Pireneler ve batıda okyanusla çevrili olan bu Galyalılar, saldırıları önleyecek bu engellere sahip olmalarına ve aralarında üç yüz beşten fazla milletin bulunmasına, hatta kendi içlerinde mutluluğun kaynaklarına sahip olmalarına ve neredeyse tüm dünyaya bolca mutluluk yaymalarına rağmen, Romalılara vergi ödemek zorunda kalıyorlar ve refah durumlarını onlardan alıyorlar; bunu, kadınsı zihinlere sahip oldukları veya özgürlüklerini korumak için seksen yıl savaşmış olmaları gibi aşağılık bir soydan geldikleri için değil, Romalıların gücüne ve iyi şanslarına duydukları büyük saygıdan dolayı yapıyorlar; bu şans, Romalıların silahlarından daha etkili. Bu nedenle, bu Galyalılar, şehirlerinin sayısından bile az olan bin iki yüz asker tarafından köleleştiriliyorlar; Ne İspanya madenlerinden çıkarılan altın, özgürlüklerini korumak için yapılacak bir savaşı desteklemeye yetmiştir; ne de karadan ve denizden Romalılardan olan muazzam uzaklıkları bunu başarabilmiştir; ne de Lusitanyalıların ve İspanyolların savaşçı kabileleri kaçabilmiştir; ne de eski sakinler için hâlâ korkunç olan okyanusun gelgitleri. Hayır, Romalılar kollarını Herkül sütunlarının ötesine uzatmış, bulutların arasında, Pireneler dağlarında yürümüş ve bu ulusları boyun eğdirmişlerdir. Ve bu halklar fethedilmesi çok zor ve Roma'dan çok uzak olsalar bile, bir lejyon bu halk için yeterli bir muhafızdır. Aranızda Almanların büyük sayısından haberdar olmayan var mı? Emin olun, onları güçlü ve uzun boylu olarak sık sık görmüşsünüzdür, çünkü Romalılar onları her yerde esirleri arasında bulundurmaktadırlar; Oysa bu Almanlar, uçsuz bucaksız bir ülkede yaşayan, bedenlerinden daha büyük zihinlere ve ölümden nefret eden bir ruha sahip olan, öfkeleri vahşi hayvanlardan daha şiddetli olan bu halk, girişimlerinin sınırını Ren Nehri olarak belirlemiş olmalarına rağmen, sekiz Roma lejyonu tarafından evcilleştirildiler.

Esir alınanların bir kısmı onların hizmetkârı oldu; ulusun geri kalanı ise kaçarak kurtulmak zorunda kaldı. Kudüs surlarına güvenen sizler de Britanyalıların ne kadar sağlam bir surla karşı karşıya olduğunu düşünün; çünkü Romalılar onlara doğru yelken açtılar, okyanusla çevrili oldukları sırada onları boyun eğdirdiler ve yeryüzünün [kıtası] büyüklüğünde bir adayı mesken edindiler; ve dört lejyon, bu kadar büyük bir adayı korumak için yeterlidir. Ve ben bu konuda daha fazla konuşmaya ne gerek var ki, oysa en savaşçı topluluk olan ve birçok ülkenin efendisi olan Partlar zaten yeterince güçlüydü.

Machine Translated by Google

Böylesine güçlü kuvvetlerle çevrili uluslar, Romalılara rehineler mi gönderiyor? Böylece, isterseniz, Doğu'nun en soylu ulusu olan İtalya'nın bile, barış düşüncesi altında onlara hizmet etmeye razı olduğunu görebilirsiniz.
Şimdi, yeryüzündeki neredeyse tüm halklar Roma ordusuna boyun eğmişken, onlara karşı savaş açan tek halk siz mi olacaksınız? Üstelik, büyük Hannibal'ın övünçleri ve Fenikelilerin asaletiyle övünen Kartacalıların, Scipio'nun eliyle yenilgiye uğramalarını hiç hesaba katmadan. Nitekim, Lakedemonlulardan türeyen Kirenitler, su kıtlığı nedeniyle yaşanmaz bölgelere kadar uzanan bir ulus olan Marmaridler, neredeyse anlatıldığını duyanlar için bile korkunç bir yer olan Syrtesler, Nasamonlar ve Mağribiler ve Numidya'nın muazzam kalabalığı da Roma cesaretine son veremedi. Ve yeryüzünün yaşanabilir kısmının üçte birine gelince, [Akika], ulusları o kadar çok ki saymak kolay değil ve Atlantik Denizi ve Herkül Sütunları ile çevrili olup Kızıldeniz'e kadar sayısız Etiyopyalıyı besliyor; bunlar Romalıları tamamen boyunduruk altına almışlardır. Ve Romalıların yılın sekiz ayı boyunca geçimini sağlayan yıllık yeryüzü ürünlerine ek olarak, bu, her türlü vergiyi ödüyor ve hükümetin ihtiyaçlarına uygun gelirler sağlıyor. Onlar da sizin gibi bu emirleri kendileri için bir utanç olarak görmüyorlar, aralarında sadece bir Roma lejyonu bulunmasına rağmen. Ve gerçekten de, komşunuz Mısır'dan öğrenmek bu kadar kolayken, Romalıların uzak ülkeler üzerindeki gücünü size göstermenin ne gereği var? Bu ülke Etiyopyalılar ve Mutlu Arabistan'a kadar uzanıyor ve Hindistan ile sınır komşusudur; İskenderiye sakinleri hariç, vergi gelirlerinden de anlaşılabileceği üzere yedi milyon beş yüz bin erkeğe sahip; yine de Roma yönetimine boyun eğmekten utanmıyor, çünkü İskenderiye, isyan için büyük bir cazibe kaynağı; zira şehir çok kalabalık ve zengin, ayrıca oldukça büyük, uzunluğu otuz furlong, genişliği ise on furlongdan az değil; ve Romalılara bir ayda ödediği vergi, sizin bir yılda ödediğinizden daha fazla; hatta nakit olarak ödediği paranın yanı sıra, Roma'ya dört ay boyunca geçimini sağlayacak tahıl gönderiyor: ayrıca her tarafı ya geçilmez çöllerle, ya limanı olmayan denizlerle, ya da nehirlerle veya göllerle çevrili; yine de bunların hiçbiri Roma'nın şansına karşı koyamadı; ancak bu şehirde bulunan iki lejyon, hem Mısır'ın daha uzak bölgeleri hem de iç bölgeleri için birer dizgin görevi görüyor.

Machine Translated by Google

Daha soylu Makedonların yaşadığı yer. Peki, yardımcılarınız olarak kullanacağınız insanlar nerede? Dünyanın ıssız bölgelerinden mi gelmeleri gerekiyor? Çünkü yeryüzündeki her yer Romalıların egemenliği altında. Eğer aranızdan biri umudunu Fırat'ın ötesine kadar uzatıp, Adiabene'de yaşayan kendi milletinizden olanların size yardım edeceğini sanmazsa; ki bunlar kesinlikle haksız bir savaşa kendilerini bulaştırmayacaklardır, böyle kötü bir tavsiyeye uysalar bile Partlar buna izin vermeyeceklerdir; çünkü onların görevi, Romalılarla aralarındaki ateşkesi korumaktır ve eğer kendi yönetimleri altındaki herhangi biri Romalılara karşı yürürse, aralarındaki antlaşmaları bozdukları düşünülecektir. Bu nedenle geriye kalan tek şey, ilahi yardıma başvurmaktır; ancak bu zaten Romalıların tarafındadır; çünkü Tanrı'nın takdiri olmadan bu kadar büyük bir imparatorluğun kurulması imkansızdır. Düşünün, dini adetlerinize olan bağlılığınızın burada korunması ne kadar imkansızdır; bu adetlere, fethedebileceğiniz kişilerle savaşırken bile uymak zordur; ve Tanrı'nın yardımını nasıl umabilirsiniz ki, O'nun yasasını çiğnemeye zorlanarak O'nun yüzünü sizden çevireceksiniz? Ve eğer Şabat günlerinin adetine uyarsanız ve o gün hiçbir şey yapmanız için size ilham verilmezse, atalarınız gibi Pompey tarafından kolayca ele geçirileceksiniz; Pompey, kuşatma altındakilerin dinlendiği günlerde kuşatmada en aktif olan kişiydi. Ama savaş zamanında ülkenizin yasasını çiğnerseniz, daha sonra kimin adına savaşa gideceğinizi bilemiyorum; çünkü tek kaygınız atalarınızdan hiçbirine karşı bir şey yapmamaktır; ve O'nun dinine gönüllü olarak karşı gelirken Tanrı'dan nasıl yardım isteyeceksiniz? Şimdi, savaşa giden tüm insanlar ya ilahi ya da insani yardıma güvenerek bunu yaparlar; Fakat savaşa girmeniz bu iki yardımı da keseceğinden, savaşa girmek isteyenler apaçık yıkımı seçiyorlar. Çocuklarınızı ve eşlerinizi kendi ellerinizle öldürmekten ve bu mükemmel vatanınızı yakmaktan sizi alıkoyan nedir? Çünkü bu çılgınca oyunla, yenilgiye uğramanın utancından kurtulacaksınız. Ama en iyisi, ey dostlarım, gemi henüz limandayken yaklaşan fırtınayı önceden görmek ve kasırgaların ortasına doğru limandan yelken açmamak olurdu; çünkü önceden görmeden büyük felaketlere düşenlere haklı olarak acıyoruz; ama apaçık yıkıma koşan kişi, (acıma yerine) kınama kazanır. Ama elbette kimse hayal edemez

Machine Translated by Google

Savaşa anlaşma yoluyla girebileceğinizi veya Romalılar sizi ele geçirdikten sonra size ölçülü davranacaklarını ya da diğer uluslara örnek olsun diye kutsal şehrinizi yakıp tüm ulusunuzu tamamen yok etmeyeceklerini düşünmeyin; çünkü savaştan sağ kurtulanlarınız kaçacak bir yer bulamayacaklar, çünkü tüm insanlar zaten Romalıları efendileri olarak kabul ediyorlar veya gelecekte de öyle olacağından korkuyorlar. Dahası, tehlike sadece burada yaşayan Yahudileri değil, diğer şehirlerde yaşayanları da ilgilendiriyor; çünkü yeryüzünde, düşmanlarınızın savaşa girmeniz durumunda öldüreceği sizden bir kısmı olmayan hiçbir halk yoktur; bu yüzden Yahudilerin yaşadığı her şehir, birkaç kişi uğruna katliamla dolacak ve onları öldürenler affedilecektir; Fakat eğer bu katliam onlar tarafından yapılmazsa, size bu kadar iyilik edenlere karşı silahlanmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu düşünün. Bu nedenle, çocuklarınıza ve eşlerinize acımasanız bile, bu başkentiniz ve kutsal surlarına acıyın; tapınağı koruyun ve kutsal evi, kutsal eşyalarıyla birlikte kendiniz için muhafaza edin; çünkü Romalılar sizi ele geçirirse, daha önceki perhizlerinin bu kadar nankörce bir şekilde karşılık bulması durumunda artık sizden vazgeçmeyeceklerdir. Kutsal mekanınızı, Tanrı'nın kutsal meleklerini ve hepimizin ortak ülkesi olan bu ülkeyi şahit tutuyorum ki, sizin korunmanız için hiçbir şeyi saklamadım; ve eğer yapmanız gereken tavsiyeye uyarsanız, sizin ve benim ortak barışımıza kavuşacaksınız; fakat dört tutkuya kapılırsanız, benim uzak duracağım tehlikelere maruz kalacaksınız."

5. Agrippa böyle konuşunca hem kendisi hem de kız kardeşi ağladı ve gözyaşlarıyla halkın şiddetinin büyük bir kısmını bastırdılar; ama yine de Romalılara karşı değil, Florus'a karşı savaşacaklarını, çünkü onun yüzünden çok acı çektiklerini haykırdılar. Agrippa ise onlara, yaptıkları şeyin Romalılara karşı savaş açmak gibi olduğunu söyledi; "Çünkü Sezar'a ödenmesi gereken vergiyi ödemediniz (25) ve [tapınağın] manastırlarını Antonia kulesine bağlamaktan vazgeçtiniz. Bu nedenle, bunları tekrar birleştirirseniz ve verginizi öderseniz, herhangi bir isyan fırsatını önlemiş olursunuz; çünkü kale artık Florus'a ait değil ve siz de Florus'a vergi ödemek zorunda değilsiniz."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 17.

Yahudilerin Romalılarla Savaşı Nasıl Başladı?
VE MANAHEM HAKKINDA.

1. Halk bu tavsiyeye kulak verdi ve kral ve Bernice ile birlikte tapınağa çıkarak manastırları yeniden inşa etmeye başladı; yöneticiler ve senatörler de köylere bölünerek vergileri topladılar ve kısa sürede eksik olan kırk talenti bir araya getirdiler.
Böylece Agrippa, yaklaşmakta olan bu savaşa son verdi.
Üstelik, Sezar yerine birini gönderene kadar halkı Florus'a itaat etmeye ikna etmeye çalıştı; ancak bu durum halkı daha da kışkırttı ve krala hakaretler yağdırarak onu şehirden kovdurdular; hatta isyancılardan bazıları ona taş atmaya cüret ettiler. Kral, yenilik yanlılarının şiddetinin dizginlenemeyeceğini görünce ve aldığı hakaretlerden çok öfkelenerek, yöneticilerini ve güçlü adamlarını Florus'a, Sezar'a gönderdi ki, kendisi kendi krallığına çekilirken ülkede vergi toplamak için uygun gördüğü kişiyi atayabilsin.

2. Ve bu sırada, halkı savaşa kışkırtan başlıca kişilerden bazıları Masada adlı bir kaleye saldırdılar.
Onlar, hile yoluyla orayı ele geçirdiler ve oradaki Romalıları öldürdüler, kendi partilerinden başkalarını da orayı korumakla görevlendirdiler. Aynı zamanda, o zamanlar tapınak valisi olan baş rahip Ananias'ın oğlu, çok cesur bir genç olan Eleazar, ilahi hizmette görev yapanları, yabancılar için hiçbir hediye veya kurban kabul etmemeye ikna etti. Ve bu, Romalılarla olan savaşımızın gerçek başlangıcıydı; çünkü bu nedenle Sezar'ın kurbanını reddettiler; ve birçok baş rahip ve önde gelen kişi, prensleri için sunmaları adet olan kurbanı ihmal etmemeleri için onlara yalvardığında, ikna olmadılar. Bunlar büyük ölçüde kalabalıklarına güveniyorlardı, çünkü yenilikçilerin en müreffeh kısmı onlara yardım ediyordu; ancak en büyük saygıyı tapınak valisi Eleazar'a gösteriyorlardı.

3. Bunun üzerine iktidardakiler bir araya gelip baş rahiplerle görüştüler, Ferisilerin önde gelenleri de aynı şekilde görüştüler; her şeyin tehlikede olduğunu ve felaketlerinin iyileşmez hale geldiğini düşünerek ne yapılması gerektiği konusunda istişarede bulundular.

Machine Translated by Google

Yapılması gereken buydu. Buna göre, isyancılarla sözlerle neler yapabileceklerini denemeye karar verdiler ve halkı, güneşin doğuşuna bakan iç tapınağın [rahipler avlusunun] kapısı olan tunç kapının önünde topladılar. Ve ilk olarak, bu isyan girişimine ve ülkelerine böylesine büyük bir savaş getirmelerine duydukları büyük öfkeyi gösterdiler; daha sonra, iddialarının haksız olduğunu belirterek, atalarının tapınaklarını büyük ölçüde yabancıların bağışlarıyla süslediklerini ve her zaman yabancı ülkelerden kendilerine sunulanları kabul ettiklerini; ve herhangi bir kişinin kurbanını reddetmekten (ki bu en büyük dinsizlik örneği olurdu) çok uzak olduklarını, hatta tapınağın etrafına hala görülebilen ve uzun zamandır orada kalan bağışları kendilerinin yerleştirdiklerini söylediler; Romalıları kendilerine karşı silahlanmaya kışkırttıklarını, onlara savaş açmaya davet ettiklerini, garip bir ilahi ibadetin yeni kurallarını getirdiklerini ve yabancıların, sadece Yahudilerin, orada kurban kesmesine veya ibadet etmesine izin vermezken, şehirlerinin dinsizlikten dolayı kınanma riskini göze almaya karar verdiklerini; böyle bir yasanın tek bir özel kişi için getirilmesi durumunda, bunun insanlık dışı bir uygulama olarak kabul edilip kendisine karşı bir öfkeye yol açacağını; Romalılara veya Sezar'a hiç saygı duymadıklarını ve hatta onların kurbanlarını bile kabul etmeyi yasakladıklarını; ancak kurbanlarını bu şekilde reddederek kendi kurbanlarını da sunmalarına izin verilmeyeceğinden ve bu şehrin, eğer hızla akıllanıp kurbanları eski haline getirip, zarar görenlerin kulağına ulaşmadan önce (yabancılara sundukları) zararı telafi etmezlerse, egemenliğini kaybedeceğinden korktuklarını ifade ettiler.

4. Bunları söylerken, ülkelerinin geleneklerinde uzman olan rahipleri getirdiler ve bu rahipler, atalarının kurbanları yabancı ülkelerden aldıklarını bildirdiler. Ancak yine de isyancılardan hiçbiri söylenenleri dinlemedi; hatta tapınakta hizmet edenler bile ayine katılmak yerine, savaşı başlatmak için hazırlık yapıyorlardı. Bu yüzden iktidardakiler, isyanın bastırılmasının çok zor olduğunu ve Romalılardan gelecek tehlikenin öncelikle kendilerine geleceğini anlayarak kendilerini kurtarmaya çalıştılar ve elçiler gönderdiler; bunlardan bazıları Florus'a, bunların başında Ananias oğlu Simon, diğerleri ise Agrippa'ya gönderildi.

Machine Translated by Google

Bunların arasında en önde gelenleri, kralın akrabaları olan Saul, Antipas ve Kostobarus'tu; ve her ikisinden de şehre bir orduyla gelmelerini ve isyancıları, bastırılması çok zorlaşmadan önce ortadan kaldırmalarını istediler. Bu korkunç haber Florus için iyi bir haberdi; ve amacı bir savaş başlatmak olduğu için elçilere hiçbir cevap vermedi. Ancak Agrippa, isyan edenler ve savaş açılacak olanlar için de aynı derecede endişeliydi ve Yahudileri Romalılar için, tapınağı ve metropolü Yahudiler için korumak istiyordu; ayrıca karışıklıkların devam etmesinin kendi çıkarına olmadığını da biliyordu; bu yüzden Auranitis, Batanea ve Trachonitis'ten halka yardım etmek için üç bin süvari gönderdi; bunlar, süvarilerinin başı Darius ve ordusunun generali Yacimus oğlu Filip komutasındaydı.

5. Bunun üzerine iktidardakiler, baş rahipler ve barış isteyen halkın tamamı cesaretlenerek yukarı şehri [Siyon Dağı] ele geçirdiler; çünkü isyancı kesim aşağı şehri ve tapınağı ele geçirmişti; bu yüzden sürekli olarak birbirlerine karşı taş ve sapan kullandılar ve her iki tarafa da sürekli ok attılar; bazen de birliklerle baskınlar düzenleyerek el ele savaştılar; isyancılar cesaret bakımından üstünken, kralın askerleri beceri bakımından daha üstündü. Bu askerler esas olarak tapınağı ele geçirmeye ve onu kirletenleri oradan kovmaya çalıştılar; isyancılar da Eleazar ile birlikte, zaten sahip olduklarına ek olarak yukarı şehri ele geçirmek için çalıştılar. Böylece yedi gün boyunca her iki tarafta da sürekli katliamlar oldu; ancak hiçbir taraf ele geçirdikleri bölgeleri geri vermedi.

6. Ertesi gün Ksilofori bayramıydı; bu bayramda herkesin sunağa odun getirmesi adetti (sönmeyen ve sürekli yanan o ateş için yakacak asla eksik olmasın diye).
O gün, karşı tarafı dinin bu bölümünün uygulanmasından dışladılar. Ve zayıf insanlar arasına sıkışan birçok Sicarii'yi (göğüslerinin altında kılıç taşıyan, Sicae adı verilen soyguncularа verilen isim) yanlarına aldıklarında daha da cesaretlendiler ve girişimlerini daha da ileri götürdüler; öyle ki kralın askerleri onların kalabalıkları ve cesaretleri karşısında yenik düştüler; böylece geri çekildiler ve yukarı şehirden zorla sürüldüler.
Diğerleri daha sonra

Machine Translated by Google

Başrahip Ananias'ın evini ve Agrippa ile Bernice'nin saraylarını ateşe verdiler; ardından ateşi arşivlerin bulunduğu yere taşıdılar ve alacaklılarına ait sözleşmeleri yakarak borçlarını ödeme yükümlülüklerinden kurtulmak için acele ettiler; bunu, borçlu olanların büyük çoğunluğunu kazanmak ve daha yoksul kesimi daha zenginlere karşı güvenli bir şekilde isyana katılmaya ikna etmek için yaptılar; böylece kayıtların muhafızları kaçtı ve geri kalanlar onları ateşe verdi. Şehrin sinirlerini böylece yakıp yıktıktan sonra düşmanlarına saldırdılar; bu sırada bazı güçlü adamlar ve başrahipler yer altındaki mahzenlere girip saklanırken, diğerleri kralın askerleriyle birlikte yukarı saraya kaçarak kapıları hemen kapattılar; bunların arasında başrahip Ananias ve Agrippa'ya gönderilen elçiler de vardı. Ve şimdi isyancılar elde ettikleri zaferle ve yaktıkları binalarla yetindiler ve daha ileri gitmediler.

7. Ancak ertesi gün, yani Lous ayının on beşinci günü [Ab], Antonia'ya saldırdılar ve içindeki garnizonu iki gün kuşattılar, sonra garnizonu ele geçirip öldürdüler ve kaleyi ateşe verdiler; daha sonra kralın askerlerinin kaçtığı saraya doğru yürüdüler, dört gruba ayrılıp surlara saldırdılar. İçeridekilerden hiçbiri dışarı çıkmaya cesaret edemedi, çünkü onlara saldıranlar çok kalabalıktı; bunun yerine siperlere ve kulelere dağılıp kuşatanlara ateş açtılar, böylece soyguncuların çoğu surların altına düştü; gece gündüz birbirleriyle savaşmayı bırakmadılar, isyancılar içeridekilerin yiyecek kıtlığından yorulacağını, dışarıdakiler ise kuşatmanın sıkıcılığından dolayı diğerlerinin de yorulacağını sandılar.

8. Bu sırada, Yahuda'nın oğlu, Celileli diye anılan Manahem (çok kurnaz bir sofistti ve daha önce Kirenis yönetimindeki Yahudileri, Tanrı'dan sonra Romalılara tabi oldukları gerekçesiyle kınamıştı), yanına bazı önemli adamları alarak Masada'ya çekildi. Orada Kral Herod'un silah deposunu açtı ve sadece kendi adamlarına değil, diğer soygunculara da silah verdi. Bunları muhafız olarak kullandı ve kral sıfatıyla Kudüs'e döndü; isyanın lideri oldu ve

Machine Translated by Google

Kuşatmanın devam etmesi için emirler verildi; ancak uygun aletlere ihtiyaçları vardı ve oklar yukarıdan üzerlerine yağdığı için duvarı yıkmak mümkün değildi. Yine de kulelerden birinin altına çok uzak bir mesafeden bir tünel kazdılar ve kuleyi sallandırdılar; bunu yaptıktan sonra yanıcı maddeleri ateşe verdiler ve bıraktılar; temeller aşağıda yandığında kule aniden yıkıldı. Ancak kuşatılanlar ne yaptıklarını önceden bildikleri için içeride inşa edilmiş başka bir duvarla karşılaştılar ve muhtemelen kule yıkılırken sallandı; böylece kendilerine başka bir tahkimat sağladılar; kuşatanlar, yeri ele geçirdiklerini düşünürken bunu beklenmedik bir şekilde gördüklerinde büyük bir şaşkınlığa uğradılar. Bununla birlikte, içeridekiler Manahem'e ve isyanın diğer liderlerine haber göndererek teslim olmaları şartıyla dışarı çıkmalarına izin verilmesini istediler: Bu, yalnızca kralın askerlerine ve kendi yurttaşlarına verildi ve onlar da buna göre dışarı çıktılar; Ancak yalnız bırakılan Romalılar çok üzüldüler, çünkü bu kadar kalabalığın arasından geçmeyi başaramadılar; ve güvenlikleri için onlardan sağ ellerini istemenin kendilerine bir hakaret olacağını düşündüler; ayrıca, eğer verirlerse de buna güvenemezlerdi; bu yüzden kolayca ele geçirildikleri için kamplarını terk edip kraliyet kulelerine kaçtılar - biri Hippicus, diğeri Phasaelus ve diğeri Mariamne kulelerine. Fakat Manahem ve adamları askerlerin kaçtığı yere saldırdılar ve kulelere çıkmadan önce yakalayabildikleri kadarını öldürdüler, geride bıraktıkları her şeyi yağmaladılar ve kamplarını ateşe verdiler. Bu olay, Gorpieus [Elul] ayının altıncı gününde gerçekleşti.

9. Ancak ertesi gün baş rahip, su kemerinde saklandığı yerde yakalandı; kardeşi Hezekiya ile birlikte soyguncular tarafından öldürüldü. Bunun üzerine isyancılar kuleleri kuşattılar ve askerlerden herhangi birinin kaçmaması için onları koruma altına aldılar. Kalelerin yıkılması ve baş rahip Ananias'ın ölümü Manahem'i öylesine kibarlaştırdı ki barbarca zalimleşti; ve işlerin yönetimi konusunda kendisiyle tartışacak bir rakibi olmadığını düşündüğü için, dayanılmaz bir tiran gibi davrandı. Ancak Eleazar ve yandaşları, Romalılara karşı özgürlük arzusuyla isyan ettiklerinde, bu özgürlüğü kendi halklarından birine ihanet etmenin ve her ne kadar kendisi de öyle olsa da bir efendiye boyun eğmenin uygunsuz olduğunu aralarında tartıştılar.

Machine Translated by Google

Şiddete başvurmamış olsa bile, kendilerinden daha alçak olduğunu düşündüler; ayrıca, kamu işlerinin başına birini atamak zorunda kalırlarsa, bu ayrıcalığı ona değil de herhangi birine vermenin daha uygun olacağını düşündüler; tapınakta ona saldırdılar; çünkü oraya gösterişli bir şekilde ibadet etmek için çıkmış, kraliyet kıyafetleri giymiş ve zırhlı takipçileriyle birlikte gelmişti. Ancak Eleazar ve adamları, halkın geri kalanı gibi, ona şiddetle saldırdılar; ve ona saldırmak için taşlar alıp, sofiste attılar ve bir kez mahvolursa tüm isyanın çökeceğini düşündüler. Manahem ve adamları bir süre direndiler; ancak tüm kalabalığın üzerlerine saldırdığını görünce, herkes gidebildiği her yöne kaçtı; yakalananlar öldürüldü ve saklananlar arandı. Onlardan birkaçı gizlice Masada'ya kaçtı; bunların arasında Manahem'in akrabası olan ve daha sonra Masada'da tiranlık yapan Jairus'un oğlu Eleazar da vardı. Manahem ise Ophla denilen yere kaçtı ve orada gizlice saklandı; fakat onu canlı yakalayıp herkesin önüne çıkardılar; sonra ona çeşitli işkenceler uyguladılar ve sonunda onu öldürdüler; tıpkı onun emrindeki komutanlar, özellikle de tiranlığının baş aracı olan Apsalom tarafından öldürüldüğü gibi.

10. Ve dediğim gibi, halk gerçekten de isyankar uygulamalarına bir nebze de olsa son verebilmek umuduyla onlara yardım etti; ancak diğerleri savaşı bitirmek için acele etmiyor, Manahem'i öldürdükten sonra daha az tehlikeyle devam etmeyi umuyorlardı. Doğru, halk askerleri kuşatmayı bırakmalarını şiddetle istediğinde, onlar da savaşı daha da şiddetle sürdürdüler ve bu durum, Romalı general Metilius'un Eleazar'a haber gönderip sadece canlarını bağışlamaları için güvence vermelerini, ancak silahlarını ve yanlarında bulunan diğer her şeyi teslim etmeyi kabul etmelerini istemesine kadar devam etti. Diğerleri de bu isteği hemen kabul ederek, Nikodemus'un oğlu Gorion'u, Sadduk'un oğlu Ananias'ı ve Jonathan'ın oğlu Yahuda'yı ellerinin kefaletini ve yeminlerini vermeleri için gönderdiler; bundan sonra Metilius askerlerini getirdi; Silahlı oldukları süre boyunca, isyancıların hiçbir müdahalesine maruz kalmayan ve ihanet belirtisi göstermeyen askerler vardı; ancak teslimiyet maddelerine göre kalkanlarını ve kılıçlarını bıraktıktan ve başka hiçbir baskı altında kalmadıktan hemen sonra,

Machine Translated by Google

Herhangi bir zarar şüphesi duymadan uzaklaşırken, Eleazar'ın adamları onlara şiddetli bir şekilde saldırdı, onları kuşattı ve öldürdü. Onlar ne kendilerini savundular ne de merhamet dilediler, sadece teslimiyet maddelerinin ve yeminlerinin ihlal edildiğini haykırdılar. Böylece Metilius hariç tüm bu adamlar barbarca öldürüldü; çünkü Metilius merhamet dileyip Yahudi olacağına ve sünnet olacağına söz verdiğinde onu hayatta bıraktılar, ama başka kimseyi. Romalılar için bu kayıp hafifti, muazzam bir ordudan sadece birkaç kişi öldürülmüştü; ancak yine de Yahudilerin kendi yıkımlarının bir öncüsü gibi görünüyordu, insanlar böylesine iyileşmesi mümkün olmayan bir savaş için fırsat yaratıldığını görünce alenen ağıt yakıyorlardı; şehrin her yerinin böylesine iğrençliklerle kirlendiğini, Romalılardan intikam almasalar bile bir miktar intikam beklemenin makul olduğunu düşünüyorlardı. Şehir hüzne boğuldu ve şehirdeki ılımlı insanların her biri büyük bir huzursuzluk içindeydi; zira isyancıların kötülükleri yüzünden kendilerinin de cezalandırılacağından korkuyorlardı. Zira bu cinayet, Yahudilerin Tanrı'ya ibadet nedeniyle işlerinden bir süreliğine uzak kaldıkları Şabat gününde işlenmişti.

BÖLÜM 18.

Yahudilerin başına gelen felaketler ve katliamlar.

1. Şimdi, Sezariye halkı, askerlerin öldürüldüğü gün ve saatte aralarındaki Yahudileri katletmişti; bu, ilahi takdirin bir emri gibi görünse de, bir saat içinde yirmi binden fazla Yahudi öldürülmüş ve Sezariye'nin tüm Yahudi sakinleri boşaltılmıştı; çünkü Florus kaçanları yakalayıp zincire vurarak kürek gemilerine göndermişti. Yahudilerin Sezariye'de aldığı bu darbe üzerine tüm millet çok öfkelendi; böylece kendilerini çeşitli gruplara ayırdılar ve Suriyelilerin köylerini ve komşu şehirleri olan Philadelphia, Sebonitis, Gerasa, Pella ve Scythopolis'i, ardından Gadara ve Hippos'u yağmaladılar; Gaulonitis'e saldırarak oradaki bazı şehirleri yıktılar, bazılarını ateşe verdiler ve sonra Tiryalılara ait Kedasa'ya, Ptolemais'e, Gaba'ya ve Sezariye'ye gittiler; Sebaste [Samarya] ya da

Machine Translated by Google

Askelon, kendilerine yapılan saldırılardaki şiddete karşı koyabildi; ve bu şehirleri yerle bir ettikten sonra, Anthedon ve Gaza'yı tamamen yerle bir ettiler; bu şehirlerin her birinin çevresindeki birçok köy de yağmalandı ve buralarda mahsur kalan erkeklerden büyük bir katliam yapıldı.

2. Ancak Suriyeliler, öldürdükleri adamların sayısı bakımından Yahudilerle eşitti; çünkü şehirlerinde yakaladıkları kişileri öldürüyorlardı ve bunu sadece eskiden olduğu gibi onlara duydukları nefretten değil, onlardan kaynaklanan tehlikeyi önlemek için de yapıyorlardı; bu yüzden tüm Suriye'deki düzensizlikler korkunçtu ve her şehir iki orduya bölünmüş, birbirine karşı kamp kurmuştu ve bir tarafın kurtuluşu diğerinin yok edilmesindeydi; böylece gündüz kan dökülerek, gece ise korku içinde geçiyordu ki bu ikisi arasında daha korkunç olanıydı; çünkü Suriyeliler Yahudileri mahvettiklerini düşündüklerinde, Yahudileştiricileri de şüpheye düşürmüşlerdi; ve her iki taraf da sadece diğer tarafta şüphelendikleri kişileri öldürmeyi umursamadığı gibi, diğer tarafla karışmış olduklarında da, sanki kesinlikle yabancıymış gibi, onlardan çok korkuyorlardı. Dahası, kazanç hırsı, eskiden onlara karşı çok yumuşak ve nazik görünenlere bile karşı tarafı öldürmeye teşvik edici bir unsurdu; Çünkü onlar korkusuzca öldürülenlerin mallarını yağmalıyor, öldürdüklerinin ganimetlerini kendi evlerine taşıyorlardı, sanki büyük bir savaşta kazanılmış gibi; ve en büyük payı alan, düşmanlarının en büyük sayısına galip geldiği için şerefli bir adam olarak görülüyordu. O zamanlar şehirlerin, henüz gömülmemiş cesetlerle dolu olduğunu, yaşlı erkeklerin cesetlerinin bebeklerle karışık halde, hep birlikte ölü ve etrafa saçılmış olduğunu görmek yaygındı; kadınlar da aralarında, çıplaklıklarını örtecek hiçbir şey olmadan yatıyordu: o zamanlar tüm eyaletin tarifsiz felaketlerle dolu olduğunu görebilirdiniz, daha da barbarca uygulamaların tehdidi ise her yerde, zaten yapılmış olanlardan daha büyüktü.

3. Ve şimdiye kadar çatışma Yahudiler ve yabancılar arasındaydı; fakat İskitpolis'e seferler düzenlediklerinde, düşman gibi davranan Yahudiler buldular; çünkü İskitpolislilerle savaş düzeninde durup kendi güvenliklerini bize olan akrabalıklarından üstün tutarak kendi yurttaşlarına karşı savaştılar; hatta o kadar büyük bir hırsla hareket ettiler ki, İskitpolisliler onlardan şüphelendiler. Bu yüzden, kendilerinin de bir tehlikeyle karşılaşmasından korktular.

Machine Translated by Google

Gece vakti şehre saldırarak, büyük bir talihsizlik olarak, kendi halklarına isyanlarından dolayı özür dilemek zorunda kalacaklardı. Bu yüzden onlara, anlaşmalarını teyit edip kendilerine, farklı bir milletten olanlara, sadakatlerini göstermeleri halinde, aileleriyle birlikte şehirden çıkıp yakındaki bir koruya gitmelerini emrettiler. İskitler emredildiği gibi yaptıklarında, hiçbir şeyden şüphelenmeden, İskitler halkı iki gün boyunca sessiz kaldılar, onları güvende olmaya teşvik etmek için; ancak üçüncü gece fırsat kollayarak hepsinin boğazını kestiler, kimisi savunmasız yatarken, kimisi uyurken. Öldürülenlerin sayısı on üç binden fazlaydı ve sonra da tüm mallarını yağmaladılar.

4. Simon'un başına gelenleri anlatmaya değer; o, Yahudiler arasında saygın bir adam olan Saul'un oğluydu. Bu adam, vücut gücü ve cesur davranışlarıyla diğerlerinden ayrılıyordu, ancak bunları hemşehrilerinin canını sıkmak için kötüye kullanıyordu; çünkü her gün gelip İskitpolis Yahudilerinden birçoğunu öldürüyor, sık sık onları kaçırıyor ve ordusunun zaferinin tek sebebi oluyordu. Ancak aynı milletten olanlara karşı işlediği cinayetler için haklı bir ceza buldu; çünkü İskitpolis halkı koruda onlara oklarını fırlattığında, kılıcını çekti, ancak düşmanlardan hiçbirine saldırmadı; çünkü böyle bir kalabalığa karşı hiçbir şey yapamayacağını gördü; Fakat sonra çok dokunaklı bir şekilde haykırdı ve şöyle dedi: "Ey İskitpolis halkı, size karşı yaptıklarım yüzünden haklı olarak acı çekiyorum; size olan sadakatimin güvencesini, bana yakın olan birçok kişiyi öldürerek vermiştim. Bu yüzden, kendi milletimize karşı en kötü şekilde davranırken, yabancıların hainliğini haklı olarak yaşıyoruz. Bu yüzden, kirlenmiş bir zavallı olarak, kendi ellerimle öleceğim; çünkü düşmanlarımızın eliyle ölmem yakışık almaz; ve bu eylem, hem büyük suçlarımın cezası hem de cesaretimin bir kanıtı olsun ki, düşmanlarımızdan hiçbiri beni öldürenin kendisi olduğunu söyleyerek övünmesin ve düşerken kimse bana hakaret etmesin." Bunu söyledikten sonra, ailesine (karısı, çocukları ve yaşlı anne babası) acıma ve öfke dolu gözlerle baktı; Yani öncelikle babasını ak saçlarından yakaladı ve kılıcını ona sapladı, ardından da aynı şeyi annesine yaptı, o da isteyerek...

Machine Translated by Google

Onu aldı; ve onlardan sonra karısına ve çocuklarına da aynısını yaptı, her biri neredeyse düşmanları tarafından öldürülmekten kaçınmak istercesine kılıcına kendini sunuyordu; böylece tüm ailesinin üzerinden geçtikten sonra, herkesin görmesi için cesetlerinin üzerine çıktı ve sağ elini uzatarak, yaptığı hareketi herkesin görmesi için, kılıcını kendi bağırsaklarına soktu. Bu genç adam, bedeninin gücü ve ruhunun cesareti nedeniyle acınacak bir durumdaydı; ancak yabancılara [kendi yurttaşlarına karşı] sadakatini garanti ettiği için, hak ettiği cezayı çekti.

5. İskitpolis'teki bu cinayetin yanı sıra, diğer şehirler de aralarında bulunan Yahudilere karşı ayaklandılar; Askelonlular iki bin beş yüz, Ptolemaisliler iki bin kişiyi öldürdüler ve azımsanmayacak sayıda kişiyi de esaret altına aldılar; Tireliler de çok sayıda kişiyi öldürdüler, ancak daha büyük bir kısmını hapiste tuttular; ayrıca Hipposlular ve Gadaralılar da aynı şeyi yaptılar, Yahudilerin en cesur olanlarını öldürdüler, ancak korktukları kişileri gözaltında tuttular; Suriye'nin geri kalan şehirleri de, her biri onlardan nefret ettiği veya korktuğu için aynı şekilde davrandılar; sadece Antakyalılar, Sidontalılar ve Apamiler kendi aralarında yaşayanları esirgediler ve Yahudilerden herhangi birini öldürmeye veya esaret altına almaya tahammül etmediler. Belki de onları esirgediler çünkü kendi sayıları o kadar fazlaydı ki, onların girişimlerini küçümsediler. Ancak bence bu iyiliğin büyük bir kısmı, yenilik yapmayanları gördükleri kişilere duydukları acımadan kaynaklanıyordu. Gerasanlara gelince, onlar kendi aralarında kalanlara hiçbir zarar vermediler; ayrılmak isteyenleri ise sınırlarının uzandığı yere kadar götürdüler.

6. Agrippa'nın krallığında Yahudilere karşı da bir komplo kurulmuştu; çünkü kendisi Antakya'daki Cestius Gallus'a gitmişti, ancak kamu işlerini yürütmek için Noarus adında bir arkadaşını bırakmıştı; bu Noarus, Kral Sohemus'un akrabasıydı. (26) Batanea'dan yetmiş kişi geldi; bunlar, aileleri ve akılları bakımından halkın geri kalanından daha saygın kişilerdi; bunlar, herhangi bir kargaşa çıkması durumunda, kendilerine karşı ayaklanabilecekleri dizginleyecek yeterli bir koruma sağlamak için ellerine bir ordu verilmesini istediler. Bu Noarus, geceleyin kralın silahlı adamlarından bazılarını gönderdi ve bu [yetmiş] adamın hepsini öldürdü; bu cesur eyleme Agrippa'nın rızası olmadan girişti ve paraya o kadar düşkündü ki, bu işi seçti.

Machine Translated by Google

Kendi yurttaşlarına o kadar kötü davrandı ki, bu yüzden krallığı mahvetti; ve bu şekilde o millete acımasızca davrandı, üstelik bunu kanunlara da aykırı olarak yaptı, ta ki Agrippa bundan haberdar olana kadar. Agrippa, Sohemus'a duyduğu saygıdan dolayı onu öldürmeye cesaret edemedi, ama yine de hemen onun valiliğine son verdi. Ama isyancılara gelince, Eriha'nın yukarısında bulunan Kıbrıs adı verilen kaleyi ele geçirdiler, garnizonun boğazlarını kestiler ve surları tamamen yıktılar. Bu, Machorus'ta bulunan Yahudi kalabalığının, garnizondaki Romalıları orayı terk etmeye ve kendilerine teslim etmeye ikna ettiği zamana denk geliyordu.
Romalılar, yerin zorla ele geçirilmesinden büyük korku duyarak, belirli şartlar altında ayrılmak üzere onlarla bir anlaşma yaptılar; ve istedikleri güvenceyi elde ettikten sonra kaleyi teslim ettiler; Macherus halkı da kendi güvenlikleri için kaleye bir garnizon yerleştirdi ve kaleyi kendi kontrolleri altında tuttular.

7. Ancak İskenderiye'de, Yahudilere karşı halkın isyanı sürekliydi ve bu, Büyük İskender'in Yahudilerin Mısırlılara karşı kendisine yardım etmeye hazır olduklarını gördüğü ve bu yardımlarının karşılığı olarak onlara bu şehirde Yunanlılarla eşit ayrıcalıklar verdiği zamandan beri böyleydi; bu onursal ödül, halefleri döneminde de devam etti ve onlar da Yahudilere özel bir yer ayırdılar ki, yabancılarla karışmadan yaşayabilsinler ve böylece eskisi kadar yabancılarla karışmasınlar; ayrıca onlara Makedon olarak adlandırılma ayrıcalığını da verdiler. Hatta Romalılar Mısır'ı ele geçirdiğinde, ne ilk Sezar ne de ondan sonra gelen hiç kimse, İskender'in Yahudilere bahşettiği onurları azaltmayı düşünmedi. Ancak Yunanlılarla sürekli çatışmalar çıktı; ve valiler her gün birçoğunu cezalandırsa da, isyan daha da kötüleşti; Fakat özellikle bu dönemde, başka yerlerde de karışıklıklar varken, aralarındaki düzensizlikler daha da alevlendi; çünkü İskenderiyeliler bir keresinde Nero'ya gönderecekleri bir elçilik heyeti hakkında görüşmek üzere halka açık bir toplantı düzenlediklerinde, çok sayıda Yahudi tiyatroya akın etti; ancak düşmanları onları görünce hemen bağırdılar, düşmanları olduklarını söylediler ve casus olarak geldiklerini iddia ettiler; bunun üzerine dışarı fırlayıp onlara şiddet uyguladılar; geri kalanlar ise kaçarken öldürüldüler; ancak yakalayıp sürükledikleri üç adam vardı.

Machine Translated by Google

Onları diri diri yakmak için yanlarına aldılar; fakat bütün Yahudiler onları savunmak için bir araya geldiler, önce Yunanlılara taş attılar, ama sonra lambalar alıp tiyatroya şiddetle daldılar ve halkı tek tek yakacaklarını söylediler; ve eğer şehrin valisi Tiberius Alexander onların öfkesini dizginlemeseydi, bunu kısa sürede yapacaklardı. Ancak bu adam onlara silahla akıl öğretmeye başlamadı, aksine aralarına özel olarak bazı önde gelen adamları gönderdi ve böylece onları sakin olmaya ve Roma ordusunu onlara karşı kışkırtmamaya ikna etti; fakat isyancılar Tiberius'un yalvarışlarıyla alay ettiler ve onu bu yüzden kınadılar.

8. İslam dinine mensup olanların, büyük bir felaket başlarına gelene kadar sakinleşmeyeceklerini anlayınca, şehirde bulunan iki Roma lejyonunu ve onlarla birlikte Libya'dan tesadüfen bir araya gelmiş beş bin askeri Yahudilerin üzerine gönderdi. Yahudilerin yıkımına sebep oldular. Onlara sadece onları öldürme izni değil, mallarını yağmalama ve evlerini ateşe verme izni de verdiler.

Bu askerler, Yahudilerin birlikte yaşadığı Delta denilen şehir bölgesine şiddetle saldırdılar ve kendilerine emredileni yaptılar, ancak kendi taraflarında da kan döküldü; çünkü Yahudiler bir araya gelip en iyi silahlanmış olanları ön saflara yerleştirdiler ve uzun süre direndiler; ancak geri çekildiklerinde acımasızca yok edildiler; ve bu yıkım tam anlamıyla gerçekleşti, bazıları açık alanda yakalandı, diğerleri evlerine zorla sokuldu, bu evler önce içindekiler yağmalandı ve sonra Romalılar tarafından ateşe verildi; burada bebeklere merhamet gösterilmedi ve yaşlılara hiç önem verilmedi; her yaştan insanı katletmeye devam ettiler, ta ki tüm yer kanla dolup taşana ve elli bin kişi yığınlar halinde ölü yatana kadar; geri kalanlar da, eğer yalvarmasalardı, kurtarılamazlardı. Böylece İskender onların durumuna acıdı ve Romalılara geri çekilmeleri emrini verdi; Dolayısıyla, emirleri yerine getirmeye alışkın olan bu kişiler, ilk uyarıda öldürmeyi bıraktılar; fakat İskenderiye halkı Yahudilere o kadar büyük bir nefret besliyordu ki, onları geri çağırmak zor oldu ve ölü bedenlerini bırakmalarını sağlamak çok güç bir işti.

Machine Translated by Google

9. Ve bu, o sırada İskenderiye'deki Yahudilerin başına gelen o acı felaketti. Bunun üzerine Cestius, Yahudiler her yerde silahlanmışken artık sessiz kalmayı uygun görmedi; bu yüzden Antakya'dan on ikinci lejyonun tamamını aldı ve geri kalan her birinden iki bin asker, altı piyade kohortu ve dört süvari birliği seçti; ayrıca krallar tarafından gönderilen yardımcı birlikler de vardı; bunlardan Antiochus iki bin süvari, üç bin piyade ve aynı sayıda okçu gönderdi; Agrippa da aynı sayıda piyade ve bin süvari gönderdi; Sohemus da dört bin askerle geldi, bunların üçte biri süvariydi, ancak çoğu okçuydu ve böylece Ptolemais'e yürüdü. Ayrıca [özgür] şehirlerden toplanmış çok sayıda yardımcı birlik de vardı; bunların savaş işlerinde aynı beceriye sahip olmamaları bir yana, beceri eksikliklerini çeviklikleri ve Yahudilere duydukları nefretle telafi ediyorlardı. Cestius Agrippa da, hem ülke genelindeki yürüyüşünde rehber olarak hem de yapılması gerekenleri yönlendirmek üzere onunla birlikte geldi; böylece Cestius, kuvvetlerinin bir kısmını alarak, Celile'nin güçlü bir şehri olan ve Ptolemais ülkesini bizim ulusumuzdan ayıran, "İnsanlar Şehri" olarak adlandırılan Zabulon'a aceleyle yürüdü; şehri, dağlara kaçmış olan kalabalık tarafından terk edilmiş halde buldu, ancak şehir her türlü değerli eşyayla doluydu; askerlere bunları yağmalama izni verdi ve şehri ateşe verdi, oysa şehir hayranlık uyandıracak güzellikteydi ve evleri Tire, Sidon ve Berytus'takiler gibi inşa edilmişti.

Bundan sonra bütün ülkeyi istila etti, yoluna çıkan her şeyi ele geçirdi ve etrafındaki köyleri ateşe verdi, sonra da Ptolemais'e döndü. Fakat Suriyeliler, özellikle de Berytus'un Suriyelileri yağmalama ile meşgulken, Yahudiler yeniden cesaretlerini topladılar, çünkü Cestius'un geri çekildiğini biliyorlardı ve beklenmedik bir şekilde geride kalanlara saldırdılar ve yaklaşık iki binini öldürdüler. (27)

10. Cestius, Ptolemais'ten yola çıkarak Caesarea'ya geldi; ancak ordusunun bir kısmını önceden Yafa'ya gönderdi ve eğer şehri (sürpriz bir şekilde) ele geçirebilirlerse şehri ellerinde tutmalarını, ancak halkın saldırıya geldiklerini fark etmeleri durumunda kendisi ve ordunun geri kalanı için beklemelerini emretti. Böylece bir kısmı deniz kıyısından, bir kısmı da karadan hızlı bir yürüyüş yaptı ve her iki taraftan da şehre yaklaşarak şehri kolayca ele geçirdiler; ve halk önceden kaçış için hiçbir hazırlık yapmadığı veya savaş için hiçbir şey hazırlamadığı için, askerler üzerlerine saldırdı ve hepsini öldürdü.

Machine Translated by Google

Aileleri katlettiler, sonra şehri yağmalayıp yaktılar. Öldürülenlerin sayısı sekiz bin dört yüzdü. Benzer şekilde, Cestius da Caesarea'ya bitişik Narbatene tepeliğine önemli bir süvari birliği gönderdi; bunlar ülkeyi harap ettiler ve halkının büyük bir bölümünü öldürdüler; ayrıca sahip olduklarını yağmaladılar ve köylerini yaktılar.

11. Fakat Cestius, on ikinci lejyonun komutanı Gallus'u Celile'ye gönderdi ve o ulusu alt etmek için yeterli olduğunu düşündüğü kadar askerini ona teslim etti. Galile'nin en güçlü şehri olan Sepphoris, onu sevinç çığlıklarıyla karşıladı; bu şehrin akıllıca davranışı, diğer şehirlerin de sakin kalmasına neden oldu; isyancı kesim ve soyguncular ise Celile'nin tam ortasında, Sepphoris'in karşısında bulunan Asamon Dağı'na kaçtılar. Böylece Gallus, askerlerini onlara karşı getirdi; ancak bu adamlar Romalıların üstündeki yüksek yerlerdeyken, Romalılar yaklaşırken oklarını kolayca fırlattılar ve yaklaşık iki yüzünü öldürdüler. Fakat Romalılar dağları dolaşıp düşmanlarının üstündeki bölgelere ulaştıklarında, diğerleri kısa sürede yenildi; sadece hafif zırh giymiş olanlar, her tarafı silahlı olanların gücüne karşı koyamadılar. Yenilgiye uğradıklarında bile düşman süvarilerinden kaçamadılar; öyle ki, sadece birkaçı dağların arasında ulaşılması zor bazı yerlere saklanabildi, geri kalan iki binden fazla kişi ise öldürüldü.

BÖLÜM 19.

CESTIUS'UN YAHUDİLERE KARŞI NE YAPTIĞI VE KUDÜS'Ü KUŞATTIĞINDA, DÜNYADA HİÇBİR HAKLI SEBEP OLMADAN ŞEHİRDEN NASIL GERİ ÇEKİLDİĞİ. AYRICA GERİ ÇEKİLİŞİ SIRASINDA YAHUDİLERE KARŞI NE KADAR ŞİDDETLİ FELAKETLERE MARUZ KALDIĞI.

1. Ve şimdi Galya'da yeniliğe işaret eden başka bir şey görmeyen Galya, ordusuyla birlikte Sezariye'ye döndü; fakat Cestius tüm ordusuyla birlikte Antipatris'e yürüdü; ve Aphek adlı bir kulede büyük bir Yahudi ordusunun toplandığı haberini alınca, onlarla savaşmak için önden bir birlik gönderdi; fakat bu

Machine Translated by Google

Parti, savaşa girmeden önce Yahudileri korkutarak dağıttı: böylece geldiler ve kamplarının ıssız olduğunu görünce, hem kampı hem de çevresindeki köyleri yaktılar. Fakat Cestius, Antipatris'ten Lydda'ya yürüdüğünde, şehrin adamlarından boş olduğunu gördü, çünkü bütün kalabalık (28) çadır bayramı için Kudüs'e gitmişti; yine de kendini gösterenlerden ellisini öldürdü, şehri yaktı ve böylece ilerledi; Betboron'dan yukarı çıkarak, Kudüs'ten elli furlong uzaklıkta Gabao denilen bir yerde kamp kurdu.

2. Fakat Yahudiler, savaşın başkentlerine yaklaştığını görünce, ziyafeti bırakıp silahlandılar; kalabalıklarından büyük cesaret alarak, büyük bir gürültüyle ve düzensiz bir şekilde, Şabat'ı (29) en çok önemsedikleri gün olmasına rağmen, yedinci günün geri kalanını hiç düşünmeden savaşa girdiler; Fakat onları [Şabat gününü] dini olarak gözetmeyi unutturan bu öfke, onları savaşta düşmanları için çok güçlü kıldı: Bu yüzden Romalılara öyle bir şiddetle saldırdılar ki, saflarını yarıp geçtiler ve aralarından geçerek büyük bir katliam yaptılar; öyle ki, eğer süvariler ve henüz savaşta yorulmamış piyadelerin bir kısmı dönüp henüz dağılmamış orduya yardım etmeseydi, Cestius ve tüm ordusu tehlikede olacaktı: Bununla birlikte, Romalılardan beş yüz on beş kişi öldürüldü; bunların dört yüzü piyade, geri kalanı süvariydi. Yahudiler ise sadece yirmi iki kayıp verdi; bunların en cesurları Adiabene kralı Monobazus'un akrabaları olan Monobazus ve Kenedeus'tu; onlardan sonra ise Kral Agrippa'dan Yahudilere kaçan Pereallı Niger ve Babil'li Silas geliyordu. Çünkü daha önce onun ordusunda görev yapmıştı.

Yahudi ordusunun ön safları kuşatılınca Yahudiler şehre çekildiler; fakat Giora'nın oğlu Simon, Bethoron'a tırmanan Romalıların arkasına saldırdı, ordunun en arka kısmını bozguna uğrattı, savaş silahlarını taşıyan birçok hayvanı kaçırdı ve Şem'i şehre soktu. Ancak Cestius orada üç gün kalınca, Yahudiler şehrin yüksek yerlerini ele geçirdiler, şehrin girişlerine nöbetçiler yerleştirdiler ve Romalılar yürüyüşe başladığında dinlenmeyeceklerine dair açıkça kararlılıklarını gösterdiler.

Machine Translated by Google

3. Agrippa, düşmanlarının dağları ele geçirmiş olması ve Romalıların işlerinin bile tehlikeye girebileceğini görünce, Yahudilerin sözlerle neye razı olacaklarını denemeye karar verdi. Amacı, ya hepsini savaştan vazgeçirmek ya da aklı başında olanların karşı taraftan ayrılmasını sağlamaktı. Bu yüzden, Yahudilerin en iyi tanıdığı kişiler olan Borceus ve Phebus'u gönderdi ve onlara, silahlarını bırakıp kendilerine katılmaları halinde, Cestius'un onlara sağ elini vereceğini, Romalıların yaptıkları yanlışlardan dolayı onları tamamen affedeceğini vaat etti. Ancak isyancılar, tüm kalabalığın kendilerini güvende hissetmek umuduyla Agrippa'ya katılmasından korkarak, elçilere saldırmaya ve onları öldürmeye karar verdiler. Bunun üzerine Phebus daha bir kelime bile söylemeden öldürüldü, ancak Borceus sadece yaralandı ve kaçarak kendi sonunu getirdi. Halk buna çok kızınca, isyancıları taş ve sopalarla dövdürdüler ve onları önlerinde şehre sürdüler.

4. Fakat Cestius, Yahudiler arasında başlayan karışıklıkların kendisine onlara saldırmak için uygun bir fırsat sağladığını fark ederek, tüm ordusunu yanına aldı, Yahudileri kaçırdı ve onları Kudüs'e kadar takip etti. Daha sonra, şehirden yedi furlong uzaklıkta bulunan Scopus [veya gözetleme kulesi] denilen tepede kamp kurdu; ancak içeridekilerin belki biraz taviz verebileceğini umarak üç gün içinde onlara saldırmadı; bu arada da birçok askerini komşu köylere göndererek tahıllarını ele geçirdi. Ve dördüncü gün, yani Tisri ayının otuzuncu günü, ordusunu düzene soktuğunda şehre girdi. Halk, isyancılar tarafından kontrol altında tutuluyordu; ancak isyancılar, Romalıların düzeninden çok korktular ve banliyölerden çekilerek şehrin iç kısmına ve tapınağa sığındılar.

Fakat Cestius şehre girdiğinde, Bezetha denilen ve Cenopolis [veya yeni şehir] olarak da adlandırılan bölgeyi ateşe verdi; aynı şeyi kereste pazarına da yaptı; daha sonra yukarı şehre geldi ve kampını kraliyet sarayının karşısına kurdu; ve eğer tam bu sırada zorla surların içine girmeye kalkışsaydı, şehri hemen ele geçirmiş ve savaşı anında bitirmiş olurdu; ancak ordunun sayım sorumlusu Tyrannius Priseus ve çok sayıda süvari subayı,

Machine Translated by Google

Florus tarafından yoldan çıkarılmış ve bu da onu bu girişiminden saptırmıştı; bu savaşın bu kadar uzun sürmesinin ve Yahudilerin bu kadar telafisi mümkün olmayan felaketlere sürüklenmesinin sebebi buydu.

5. Bu arada, şehrin önde gelen adamlarından birçoğu Jonathan'ın oğlu Ananus tarafından ikna edildi ve Cestius'u şehre davet ederek kapıları ona açmak üzereydiler; ancak Cestius, kısmen Yahudilere duyduğu öfke ve kısmen de samimi olduklarına tam olarak inanmadığı için bu teklifi görmezden geldi; bu yüzden meseleyi o kadar uzun süre geciktirdi ki, isyancılar ihaneti fark edip Ananus ve adamlarını surdan aşağı attılar ve onları taşlarla bombardıman ederek evlerine sürdüler; ancak kendileri kulelerde uygun mesafelerde durarak surdan geçmeye çalışanlara ok attılar. Romalılar böylece beş gün boyunca surlara saldırdılar, ancak sonuç alamadılar. Ancak ertesi gün Cestius, en seçkin adamlarından birçoğunu ve okçularını yanına alarak tapınağın kuzey tarafındaki giriş kapısından içeri girmeye çalıştı; Yahudiler onları manastırlardan püskürttüler ve duvara yaklaştıklarında birkaç kez geri püskürttüler; sonunda çok sayıda ok onları etkisiz hale getirdi ve geri çekilmeye zorladı. Ancak Romalıların ön safı kalkanlarını duvara dayadı, arkalarındakiler de aynı şekilde davrandı ve daha geride olanlar da kendilerini Testudo dedikleri kaplumbağa sırtıyla korudular; atılan oklar bunun üzerine düştü ve onlara zarar vermeden kaydı. Böylece askerler kendileri zarar görmeden duvarı yıktılar ve tapınak kapısını ateşe vermek için her şeyi hazırladılar.

6. Ve işte o zaman isyancıların üzerine korkunç bir korku çöktü; öyle ki birçoğu, şehrin hemen ele geçirileceği düşüncesiyle şehirden kaçtı; fakat halk bundan cesaret aldı ve şehrin kötü tarafının geri çekildiği yere geldiler, kapıları açmak ve Cestius'u (30) hayırseverleri olarak içeri almak için; eğer kuşatmayı biraz daha sürdürmüş olsaydı, şehri kesinlikle ele geçirecekti; fakat sanırım Tanrı'nın şehre ve kutsal yere karşı duyduğu nefret nedeniyle, o gün savaşa son vermekten alıkonuldu.

Machine Translated by Google

7. O sırada Cestius, kuşatılmışların başarıdan nasıl umutsuzluğa düştüğünün ve halkın ona karşı ne kadar cesur olduğunun farkında değildi; bu yüzden askerlerini geri çağırdı ve şehri ele geçirme umudundan tamamen vazgeçerek, hiçbir utanç duymadan, hiçbir sebep yokken şehirden çekildi. Ancak soyguncular onun bu beklenmedik geri çekilişini fark edince cesaretlerini topladılar ve ordusunun arka kısımlarına saldırdılar ve hem süvarilerinden hem de piyadelerinden önemli bir kısmını yok ettiler; ve Cestius bütün geceyi Scopus'taki kampta geçirdi; ve ertesi gün daha da ilerleyerek düşmanı onu takip etmeye davet etti; düşman yine de en arkadakilere saldırdı ve onları yok etti; ayrıca ordunun her iki yanındaki kanatlara da saldırdılar ve onlara çapraz oklar attılar; en arkadakiler, kendilerini yaralayanlara geri dönmeye cesaret edemediler, çünkü onları takip edenlerin sayısının çok büyük olduğunu sanıyorlardı; Yanlarından üzerlerine gelenleri püskürtmeye de cesaret edemediler, çünkü silahları ağırdı ve saflarını dağıtmaktan korkuyorlardı; ayrıca Yahudilerin hafif olduğunu ve kendilerine baskın yapmaya hazır olduklarını görüyorlardı. İşte bu yüzden Romalılar düşmanlarından intikam alamadan büyük acılar çektiler; yol boyunca sürekli saldırıya uğradılar, safları bozuldu ve saflarından çıkarılanlar öldürüldü; bunların arasında altıncı lejyonun komutanı Priscus, tribün Longinus ve bir süvari birliğinin komutanı Emilius Secundus da vardı. Bu yüzden eski kampları Gabao'ya ulaşmaları kolay olmadı ve eşyalarının büyük bir kısmını kaybettiler. Cestius orada iki gün kaldı ve bu koşullar altında ne yapacağını bilemediği için büyük bir sıkıntı içindeydi. Fakat üçüncü gün düşmanlarının sayısının çok daha fazla olduğunu ve etrafındaki her yerin Yahudilerle dolu olduğunu görünce, gecikmesinin kendi zararına olduğunu ve orada daha fazla kalırsa daha da fazla düşmanla karşılaşacağını anladı.

8. Bu nedenle daha hızlı kaçabilmek için, ordusunun yürüyüşünü engelleyebilecek her şeyi atmalarını emretti; böylece, mızraklarını ve makinelerini taşıyanlar hariç, katırları ve diğer hayvanları öldürdüler; bunları kendi kullanımları için sakladılar ve bunu esasen Yahudilerin onları ele geçirmesinden korktukları için yaptılar. Sonra ordusunu Bethoron'a kadar yürüttü. Yahudiler, ordunun Bethoron'a vardığında onlara o kadar da baskı yapmadılar.

Machine Translated by Google

Geniş ve açık alanlarda; fakat dar geçitlerden aşağı inerken sıkıştıklarında, bazıları öne geçip onların çıkmasını engelledi; diğerleri de en arkadakileri aşağıya doğru itti; ve tüm kalabalık geçidin ağzına doğru uzanarak Roma ordusunu oklarıyla kuşattı. Bu koşullar altında, piyadeler kendilerini nasıl savunacaklarını bilmedikleri için, tehlike atlıları daha da fazla sıkıştırdı, çünkü o kadar çok ok yediler ki, saflar halinde yolda yürüyemediler ve yokuşlar o kadar yüksekti ki, süvariler düşmana karşı yürüyemediler; ayrıca sık sık düştükleri ve yuvarlandıkları uçurumlar ve vadiler de her iki tarafta öyleydi ki, ne kaçacak yerleri vardı ne de kendilerini savunmak için herhangi bir plan düşünülebilirdi; Sonunda içine düştükleri sıkıntı o kadar büyük oldu ki, feryat etmeye ve insanların en büyük umutsuzluk anında kullandığı türden acı çığlıklar atmaya başladılar: Yahudilerin birbirlerini cesaretlendirirken çıkardıkları sevinç çığlıkları da bu sesleri yankıladı ve bu sonuncular, aynı anda hem sevinen hem de öfkelenenlerin gürültüsünü oluşturdu. Gerçekten de işler öyle bir noktaya gelmişti ki, Yahudiler Cestius'un tüm ordusunu neredeyse esir almışlardı, ta ki gece çöküp Romalılar Bethoron'a kaçana ve Yahudiler de çevredeki tüm yerleri ele geçirip sabahleyin çıkışlarını beklemeye başlayana kadar.

9. Ve işte o zaman Cestius, halka açık bir yürüyüş için yer bulmaktan umudunu keserek, nasıl en iyi şekilde kaçabileceğini düşündü; en cesur dört yüz askerini seçtikten sonra, onları en güçlü tahkimatlarına yerleştirdi ve sabah nöbetine çıktıklarında sancaklarını dikmelerini emretti ki Yahudiler tüm ordunun hala orada olduğuna inansınlar, kendisi de geri kalan kuvvetlerini yanına alarak, hiçbir gürültü çıkarmadan otuz furlong yürüdü. Ancak Yahudiler sabahleyin kampın boş olduğunu fark edince, onları kandıran o dört yüz kişiye saldırdılar ve hemen oklarını fırlatarak onları öldürdüler; sonra da Cestius'un peşine düştüler. Ama o zaten gecenin büyük bir bölümünü kaçışında kullanmıştı ve gün doğduğunda daha da hızlı yürüdü; Öyle ki, askerler şaşkınlık ve korkudan kuşatma aletlerini, taş atma araçlarını ve savaş aletlerinin büyük bir kısmını geride bıraktılar. Böylece Yahudiler Romalıları takip etmeye devam ettiler.

Machine Translated by Google

Antipatris'e saldırdıktan sonra, onları yakalayamayacaklarını görünce geri döndüler, makineleri aldılar, ölülerin bedenlerini yağmaladılar ve Romalıların geride bıraktığı ganimetleri topladılar ve koşarak ve şarkılar söyleyerek başkentlerine geri döndüler; kendileri ise sadece birkaç kayıp vermişlerdi, ancak Romalılardan beş bin üç yüz piyade ve üç yüz seksen süvariyi öldürmüşlerdi. Bu yenilgi, Nero'nun saltanatının on ikinci yılında, Dius ayının sekizinci gününde [Marchesvan] gerçekleşti.

BÖLÜM 20.

CESTIUS, NERO'YA ELÇİLER GÖNDERİR. ŞAM HALKI, ONLARLA BİRLİKTE YAŞAYAN YAHUDİLERİ ÖLDÜRÜR.

KUDÜS HALKI [BIRAKTIKLARI ZAMANDA]

CESTIUS'U TAKİP EDİP ŞEHRE DÖNÜN, SAVUNMASI İÇİN HAZIRLIKLARI YAPIN VE ORDULARINA, ÖZELLİKLE DE BU KİTAPLARIN YAZARI OLAN JOSEPHUS'A ÇOK SAYIDA GENERAL YETİŞTİRİN. YÖNETİMİNE DAİR BAZI BİLGİLER.

1. Bu felaket Cestius'un başına geldikten sonra, Yahudilerin en önde gelenlerinden birçoğu, batmak üzere olan bir gemiden kaçar gibi şehirden yüzerek uzaklaştı; bu nedenle, kardeş olan Kostobarus ve Saul, Kral Agrippa'nın ordusunun komutanı olan Yakimus'un oğlu Filip ile birlikte şehirden kaçarak Cestius'un yanına gittiler. Ancak daha sonra, kralın sarayında onlarla birlikte kuşatılmış olan, ama onlarla birlikte kaçmayı reddeden Antipas'ın isyancılar tarafından nasıl öldürüldüğünü daha sonra anlatacağız. Bununla birlikte, Cestius, kendi istekleri üzerine Saul ve arkadaşlarını Achaia'ya, Nero'ya gönderdi; içinde bulundukları büyük sıkıntıyı ona bildirmeleri ve savaşı başlatmalarının suçunu Florus'a atmaları için, Florus'a karşı öfkesini kışkırtarak kendi tehlikelerini hafifletmeyi umduklarını söylemeleri

2. Bu arada, Şam halkı Romalıların yenilgisinden haberdar olunca, aralarında bulunan Yahudileri katletmeye koyuldular; ve onları zaten şüphelendikleri için toplu ibadet yerinde bir araya toplamış olduklarından, bu girişimde herhangi bir zorlukla karşılaşmayacaklarını düşündüler; ancak

Machine Translated by Google

Kendi eşlerine, neredeyse hepsi Yahudi dinine mensup olan kadınlara, güvenmiyorlardı; bu yüzden en büyük endişeleri, bu şeyleri onlardan nasıl gizleyebilecekleriydi; bu nedenle Yahudilerin üzerine çullanıp, dar bir yerde bulunan on bin kişiyi, hepsi silahsız halde, bir saat içinde ve kimse onları rahatsız etmeden boğazlarını kestiler.

3. Fakat Cestius'un peşinden gidenlere gelince, Kudüs'e döndüklerinde, Romalıları destekleyenlerden bazılarını şiddet kullanarak alt ettiler ve bazılarını da [yalvararak] kendilerine katılmaya ikna ettiler ve tapınakta büyük sayılar halinde toplandılar ve savaş için çok sayıda general atadılar. Ayrıca Gorion'un oğlu Yusuf (31) ve baş rahip Ananus, şehrin içindeki tüm işlerin yöneticisi olarak seçildiler ve özellikle şehrin surlarını onarmakla görevlendirildiler; çünkü Romalılardan aldıkları ganimetleri ve Cestius'tan aldıkları parayı, kamu hazinelerinin büyük bir kısmıyla birlikte ele geçirmiş olmasına rağmen, Simon'un oğlu Eleazar'ı bu göreve atamadılar, çünkü onun zalim bir mizaca sahip olduğunu ve takipçilerinin davranışlarında onun etrafında muhafızlar gibi davrandıklarını gördüler. Ancak, Eleazar'ın parasına duydukları ihtiyaç ve onun kullandığı kurnaz hileler yüzünden halk kandırıldı ve tüm kamu işlerinde onun otoritesine boyun eğdi.

4. Ayrıca İdumea için başka generaller de seçtiler; baş rahiplerden biri olan Sapphias'ın oğlu İsa ve baş rahip Ananias'ın oğlu Eleazar; ayrıca Ürdün'ün ötesindeki Perea'ya mensup bir aileden olan ve bu nedenle Peralı olarak adlandırılan İdumea'nın o zamanki valisi Niger'e (32) de adı geçen komutanlara itaat etmesini emrettiler.

Ülkenin diğer bölgelerinin bakımını da ihmal etmediler; Simon oğlu Yusuf, Eriha'ya, Manasseh Perea'ya ve Escue oğlu Yahya da Tamna toparlığına general olarak gönderildi; Lidda, Yafa ve Emmaus da onun payına eklendi. Ancak Matyas oğlu Yahya, Gofnitika ve Akrabattene toparlıklarının valisi yapıldı; Matyas oğlu Yusuf da her iki Celile'nin valisi oldu. O bölgelerin en güçlü şehri olan Gamala da onun komutasına verildi.

Machine Translated by Google

5. Böylece diğer komutanların her biri kendi paylarına düşen işleri usta oldukları o çeviklik ve ihtiyatla yönettiler; fakat Josephus'a gelince, Celile'ye geldiğinde ilk önceliği, diğer konularda başarısız olsa bile genel olarak iyi bir başarı elde edeceğinin bilincinde olarak, o ülkenin halkının iyiliğini kazanmaktı. Gücünün bir kısmını büyük adamlara verirse onları yakın dostları yapacağının ve emirlerini kendi ülkelerinden ve iyi tanıdıkları kişiler aracılığıyla yerine getirirse halktan aynı iyiliği kazanacağının bilincinde olarak, en ihtiyatlı yetmiş adamı ve yaşlıları seçti ve onları tüm Celile'nin yöneticileri olarak atadı; küçük anlaşmazlıkları dinlemek için her şehirde yedi yargıç seçti; çünkü daha büyük davalar ve ölüm kalım meselesi olan davalar için bunların kendisine ve yetmiş (33) yaşlıya getirilmesini emretti.

6. Josephus da, halkın birbirleriyle olan ilişkilerinde hukuka göre davaların belirlenmesine ilişkin bu kuralları koyduktan sonra, dış şiddete karşı güvenliklerini sağlamaya girişti; Romalıların Celile'ye saldıracağını bildiği için, Jotapata, Bersabee ve Selamis çevresine uygun yerlere surlar inşa etti; bunlara ek olarak, Capharеccho, Japha, Sigo ve Tabor Dağı olarak adlandırılan yerin, Tarichee ve Tiberias'ın çevresine de surlar yaptırdı. Ayrıca, Aşağı Celile'de bulunan Gennesar Gölü yakınlarındaki mağaraların çevresine de surlar inşa etti; aynı şeyi Yukarı Celile'deki yerlere, Achabari Kayası olarak adlandırılan kayaya, Seph, Jamnith ve Meroth'a da yaptı; Gaulonitis'te ise Seleucia, Sogane ve Gamala'yı tahkim etti. Ancak Sepphoris halkına gelince, onlara kendi surlarını inşa etme izni verdiği tek halk onlardı; çünkü onların zengin ve varlıklı olduklarını ve herhangi bir emre ihtiyaç duymadan savaşa girmeye hazır olduklarını fark etmişti. Gischala'da da durum aynıydı; Levi oğlu Yuhanna, Josephus'un izniyle, şehrin surlarını inşa ettirmişti; ancak diğer kalelerin inşasında Josephus, diğer tüm inşaatçılarla birlikte çalışmış ve bu amaçla gerekli tüm emirleri vermek üzere hazır bulunmuştu.

Ayrıca Celile'den yüz binden fazla gençten oluşan bir ordu topladı ve bunların hepsini, bir araya getirdiği ve onlar için hazırladığı eski silahlarla donattı.

Machine Translated by Google

7. Romalıların gücünün, özellikle emirleri yerine getirmedeki isteklilikleri ve silahlarını sürekli kullanmaları nedeniyle yenilmez hale geldiğini düşündüğünde, askerlerine silah kullanmayı öğretmekten umudunu kesti; çünkü bu, deneyimle kazanılacak bir şeydi. Ancak emirleri yerine getirmedeki istekliliklerinin subaylarının çokluğundan kaynaklandığını fark ederek, ordusundaki bölüşmeleri Roma usulüne daha uygun hale getirdi ve çok sayıda astsubay atadı. Ayrıca askerleri çeşitli sınıflara ayırdı ve onları onluk, yüzlük ve binlik komutanların emrine verdi; bunların yanı sıra daha büyük birliklerin komutanları da vardı. Ayrıca onlara birbirlerine işaret vermeyi, askerleri borazanlarla çağırıp geri çağırmayı, bir ordunun kanatlarını nasıl genişleteceklerini ve onları nasıl döndüreceklerini; bir kanat başarılı olduğunda geri dönüp zor durumda kalanlara yardım etmeyi ve en çok zarar görenlerin savunmasına katılmayı öğretti. Ayrıca onlara sürekli olarak ruhun cesareti ve bedenin dayanıklılığı konusunda talimatlar verdi; ve her şeyden önce, Romalıların iyi düzenini açıkça anlatarak ve hem bedenlerinin gücü hem de ruhlarının cesaretiyle yeryüzünün neredeyse tamamını fethetmiş insanlarla savaşmaları gerektiğini belirterek onları savaşa hazırladı. Onlara, savaş başlamadan önce bile, hırsızlık, soygun ve yağma gibi işledikleri suçlardan ve kendi yurttaşlarını dolandırmaktan vazgeçip vazgeçmeyecekleri ve kendilerine çok yakın olanlara yapılan zararı asla kendileri için bir avantaj olarak görmeyecekleri takdirde, savaşta gösterecekleri iyi düzeni sınayacağını söyledi; çünkü savaşlar, savaşçılar iyi bir vicdanı koruduklarında en iyi şekilde yönetilir; ancak özel hayatta kötü insanlar, sadece kendilerine saldıran düşmanları değil, Tanrı'nın kendisini de düşman olarak göreceklerdir.

8. Ve böylece onları uyarmaya devam etti. Savaş için yeterli bir ordu seçti, yani altmış bin piyade ve iki yüz elli süvari; (34) ve bunlara ek olarak, en çok güvendiği yaklaşık dört bin beş yüz paralı asker vardı; ayrıca vücudunun muhafızları olarak altı yüz adamı vardı. Şimdi şehirler, paralı askerler hariç, ordusunun geri kalanını kolayca geçindirebiliyordu, çünkü yukarıda sayılan şehirlerin her biri adamlarının yarısını orduya gönderiyor ve diğer yarısını da onlara erzak temin etmek için evde tutuyordu; öyle ki

Machine Translated by Google

Bir kısmı savaşa, diğer kısmı da işlerine gitti; böylece tahıllarını gönderenler, silahlı olanlardan aldıkları güvence sayesinde bunun karşılığını aldılar.

BÖLÜM 21.

GICHALA'LI JOHN HAKKINDA. JOSEPHUS, JOHN'UN KENDİSİNE KARŞI KURDUĞU KOMPLOLARA KARŞI HİLELER KULLANIR VE KENDİSİNDEN İSYAN EDEN BAZI ŞEHİRLERİ GERİ ALIR.

1. Josephus, Celile'nin işlerini yönetmekle meşgulken, Gischala'lı, Levi oğlu, hain bir adam ortaya çıktı. Adı Yahya idi. Karakteri, oradaki diğer önemli kişilerin ortalama seviyesinin çok ötesinde, son derece kurnaz ve düzenbaz bir kişiydi ve kötü işlerinde eşi benzeri yoktu. Başlangıçta fakirdi ve uzun süre ihtiyaçları kötü planlarında ona engel oldu. Hazır bir yalancıydı, ancak kurgularına itibar kazandırmakta çok ustaydı: İnsanları kandırmayı bir erdem olarak görüyordu ve hatta kendisine en yakın olanları bile kandırırdı. İnsanlığa sahtekar bir şekilde yaklaşıyordu, ancak kazanç umudu olduğunda kan dökmekten çekinmezdi: Arzuları her zaman büyük şeylere yönelirdi ve umutlarını, kendisinin de yazarı olduğu alçakça kötü hilelerle beslerdi. Hırsızlıkta özel bir yeteneği vardı; ancak bir süre sonra... Onun küstahça uygulamalarında bazı yoldaşları vardı; başlangıçta sayıları azdı, ancak kötü yolunda ilerledikçe sayıları daha da arttı. Ortaklarından hiçbirinin hilelerinde kolayca yakalanmamasına özen gösterdi, bunun yerine geri kalanlar arasından en güçlü vücut yapısına, en büyük ruh cesaretine ve savaş işlerinde büyük beceriye sahip olanları seçti; çoğunlukla Sur bölgesinden gelen ve köylerinden kaçmış serserilerden oluşan dört yüz kişilik bir çete topladı; ve bunların vasıtasıyla tüm Celile'yi harap etti ve aralarında aniden çıkacak bir savaş beklentisi içinde olan önemli sayıda insanı kızdırdı.

2. Ancak John'un para sıkıntısı, şimdiye kadar komutanlık hırsını ve yükselme çabalarını engellemişti. Fakat...

Machine Translated by Google

Josephus'un onun çalışkanlığından çok memnun olduğunu görünce, öncelikle onu memleketi Gischala'nın surlarının onarımını kendisine emanet etmeye ikna etti ve bu işte zengin vatandaşlardan büyük miktarda para kazandı. Daha sonra çok kurnazca bir hileye başvurdu ve Suriye'de yaşayan Yahudilerin kendi milletlerinden olmayanların ürettiği yağı kullanmak zorunda olduklarını iddia ederek, Josephus'tan sınırlarına yağ gönderme izni istedi; böylece dört amfora satın aldı ve her yarım amforayı aynı fiyata sattı. Celile yağ konusunda çok verimliydi ve özellikle o zamanlar öyleydi; büyük miktarlarda yağ göndererek ve bunu yapma ayrıcalığına sahip olarak, muazzam bir para topladı ve bu parayı hemen kendisine bu ayrıcalığı veren kişinin zararına kullandı; Ve Josephus'u bir kez devirebilirse, Celile'nin yönetimini de ele geçirebileceğini düşündüğü için, emri altındaki soyguncularа hırsızlık seferlerinde daha gayretli olmaları emrini verdi; böylece ülkedeki yenilikleri isteyen birçok kişinin ortaya çıkmasıyla, ya generallerini ülkeye yardıma gelirken tuzaklarına düşürüp öldürebilecekti; ya da soyguncuları gözden kaçırırsa, onu ülke halkına karşı ihmalkarlığıyla suçlayabilecekti. Ayrıca Josephus'un yönetimi Romalılara devrettiği söylentisini uzaklara ve yakınlara yaydı; ve onu mahvetmek için birçok komplo kurdu.

3. Tam o sırada, Büyük Ova'da nöbet tutan Dabaritta köyünden bazı gençler, Agrippa ve Bernice'nin kâhyası olan Ptolemy için tuzaklar kurup, onun sahip olduğu her şeyi çaldılar; bunlar arasında çok sayıda değerli giysi, azımsanmayacak sayıda gümüş kupa ve altı yüz altın parçası vardı; ancak çaldıklarını gizleyemediler ve hepsini Tarichea'daki Josephus'a getirdiler. Bunun üzerine Josephus, kral ve kraliçeye karşı gösterdikleri şiddet nedeniyle onları suçladı ve getirdikleri şeyleri, uygun bir zamanda sahiplerine geri gönderme niyetiyle, Tarichea'nın en güçlü adamı Eneas'a emanet etti; Josephus'un bu hareketi onu büyük bir tehlikeye soktu; Çalınan eşyalardan pay alamayanlar, Josephus'a karşı öfke duyuyorlardı; hem Josephus'un niyetini önceden anlamış, ona göre bunca zahmete katlandıkları şeyi kral ve kraliçeye gönüllü olarak teslim edecekti.

Machine Translated by Google

Bunlar geceleyin kendi köylerine kaçtılar ve Josephus'un kendilerine ihanet edeceğini herkese duyurdular; ayrıca çevredeki tüm şehirlerde büyük karışıklıklar çıkardılar, öyle ki sabahleyin yüz bin silahlı adam koşarak geldi; bu kalabalık Taricheae'deki hipodromda toplandı ve ona karşı çok öfkeli bir gürültü kopardı; bazıları haini görevden almalarını, diğerleri ise yakmalarını istedi. Şimdi Yahya birçok kişiyi kızdırdı, aynı şekilde o zamanlar Taberiye valisi olan Sapphias'ın oğlu İsa da. Bunun üzerine Josephus'un arkadaşları ve korumaları, kalabalığın bu şiddetli saldırısından o kadar korktular ki, dördü hariç hepsi kaçtı; ve o uyurken, halk evi ateşe vermek üzereyken onu uyandırdılar. Ve yanında kalan dört kişi onu kaçmaya ikna etse de, terk edilmesine ya da kendisine karşı gelen büyük kalabalığa şaşırmadı; aksine, yırtık elbiseleri, başına serpilmiş küller, elleri arkasında ve boynunda kılıcıyla onların arasına atıldı. Bu manzarayı gören arkadaşları, özellikle Tarikatlılar, durumuna acıdılar; ancak kırsal kesimden gelenler ve komşuları, onun yönetimini ağır bulanlar, onu kınadılar ve kendilerine ait olan parayı derhal vermesini ve onları ihanet etme anlaşmasını itiraf etmesini istediler; çünkü görünüşünden, hakkında şüphelendikleri hiçbir şeyi inkar etmeyeceğini ve tamamen af dilemek için kendini bu kadar acınası bir duruma soktuğunu düşündüler. Ancak bu alçakgönüllü görünüm, sadece bir hilesinin hazırlığıydı; böylece kendisine çok kızgın olanları, kızgın oldukları şeyler konusunda birbirleriyle karşı karşıya getirmeyi başardı. Ancak, her şeyi itiraf edeceğine söz verdi; bunun üzerine konuşmasına izin verildi ve şöyle dedi: "Bu parayı ne Agrippa'ya geri göndermeyi ne de kendim kazanmayı amaçladım; çünkü düşmanınız olan birini asla dostum olarak görmedim, sizin aleyhinize olacak bir şeyi de kendi lehime çevirmeyi düşünmedim. Ama ey Tariehete halkı, şehrinizin güvenliğiniz için diğer şehirlerden daha fazla surlara ihtiyacı olduğunu ve sur inşa etmek için paraya ihtiyacı olduğunu gördüm. Ayrıca Tiberias ve diğer şehirlerin halkının bu ganimetlere el koymak için bir komplo kurmasından korktum ve bu yüzden bu parayı özel olarak saklamayı, sizi surla çevrelemeyi amaçladım. Ama bu sizi memnun etmiyorsa, bana getirilenleri size göstereceğim."

Machine Translated by Google

ve yağmalama işini size bırakıyorum; fakat eğer sizi memnun edecek kadar iyi davrandıysam, dilediğiniz takdirde iyilikseverinizi cezalandırabilirsiniz."

4. Bunun üzerine Tarikat halkı onu yüksek sesle övdü; fakat Taberiye halkı ve diğer topluluk ona ağır sözler söyledi ve ona ne yapacaklarını tehdit etti; böylece her iki taraf da Josephus ile kavga etmeyi bırakıp birbirleriyle kavga etmeye başladı. Bunun üzerine Josephus, Tarikat halkı ve yaklaşık kırk bin kişiden oluşan dostlarına olan güveninden cesaret alarak tüm kalabalığa daha açık bir şekilde konuştu ve onları pervasızlıkları nedeniyle şiddetle azarladı; ve onlara bu parayla Tarikat'ın etrafına surlar inşa edeceğini ve diğer şehirleri de güvence altına alacağını, eğer paranın kimin yararına temin edileceği konusunda anlaşırlarsa ve parayı temin eden kişiye karşı öfkelenmezlerse para sıkıntısı çekmeyeceklerini söyledi.

5. Bunun üzerine, aldatılmış olan kalabalığın geri kalanı geri çekildi; ancak yine de öfkeli bir şekilde uzaklaştılar ve iki bin tanesi zırhlarıyla ona saldırdı; o zaten kendi evine gitmiş olduğundan, dışarıda bekleyip onu tehdit ettiler. Bu olay üzerine Josephus, onlardan kurtulmak için ikinci bir hileye başvurdu; evinin çatısına çıktı ve sağ eliyle onlara susmalarını söyleyerek, "Çıkardığınız karışık gürültüden ne istediğinizi anlayamıyorum, ne dediğinizi de duyamıyorum" dedi; ancak aralarından birini gönderip onunla bu konuda konuşmasını sağlarlarsa, tüm isteklerini yerine getireceğini söyledi. Önde gelenleri ve liderleri bunu duyunca eve girdiler. Josephus onları evin en tenha köşesine çekti, onları koyduğu salonun kapısını kapattı ve iç organları tamamen çıplak kalana kadar kırbaçlattı. Bu sırada kalabalık evin etrafında toplanmış, onun dışarıdakilerle kendisinden ne talep ettikleri konusunda uzun uzun konuştuğunu sanıyordu. Bunun üzerine hemen kapıları açtırdı ve adamlarını kanlar içinde dışarı gönderdi; bu durum daha önce onu tehdit edenleri o kadar korkuttu ki, silahlarını atıp kaçtılar.

6. Fakat Yuhanna'nın kıskançlığı [Josephus'un bu kaçışından sonra] daha da arttı ve ona karşı yeni bir komplo kurdu; hasta numarası yaptı ve bir

Machine Translated by Google

Mektupta, Josephus'tan sağlığına kavuşması için Taberiye'deki sıcak hamamlardan yararlanmasına izin vermesini rica ediyordu. Bunun üzerine, şimdiye kadar Yahya'nın kendisine karşı kurduğu komplolardan şüphelenmeyen Josephus, şehrin valilerine Yahya için konaklama ve ihtiyaç malzemeleri sağlayacaklarını yazdı; Yahya bu iyiliklerden yararlandıktan iki gün sonra, kendi planlarını gerçekleştirdi; bazılarını aldatıcı dolandırıcılıklarla, diğerlerini de parayla kandırarak Josephus'a karşı isyan etmelerini sağladı. Josephus tarafından şehrin muhafızı olarak atanan Silas, hemen ona yazarak kendisine karşı kurulan komployu bildirdi; Josephus bu mektubu aldıktan sonra, gece boyunca büyük bir gayretle yürüdü ve sabah erken saatlerde Taberiye'ye geldi; bu sırada kalabalığın geri kalanı da onu karşıladı. Fakat Josephus'un gelişinin kendi çıkarına olmadığını sezen Yahya, arkadaşlarından birini göndererek hasta olduğunu ve yatağa bağlı olduğu için ona saygılarını sunmaya gelemeyeceğini söyledi. Josephus, Tiberias halkını stadyumda toplayıp aldığı mektuplar hakkında onlarla konuşmaya çalıştığı anda, Yahya gizlice silahlı adamlar göndererek onu öldürmelerini emretti. Halk, silahlı adamların kılıçlarını çekmek üzere olduklarını görünce bağırdı; bu bağırış üzerine Josephus arkasını döndü ve kılıçların tam boğazına dayandığını görünce büyük bir aceleyle kıyıya doğru yürüdü ve halka yapacağı konuşmayı altı arşın yüksekliğinde bıraktı. Sonra limanda bulunan bir gemiye el koydu, iki muhafızıyla birlikte gemiye atladı ve gölün ortasına doğru kaçtı.

7. Fakat yanındaki askerler hemen silahlarını alıp komploculara karşı yürüdüler; ancak Josephus, birkaç kişinin kıskançlığı yüzünden iç savaş çıkmasından ve şehrin yıkıma uğramasından korktuğu için, kendi adamlarından bazılarını göndererek onlara sadece kendi güvenliklerini sağlamaları, kimseyi öldürmemeleri ve çıkardıkları [kargaşa] vesilesiyle kimseyi suçlamamaları gerektiğini söyledi. Buna göre, bu adamlar emirlerine itaat ettiler ve sessiz kaldılar; ancak komşu ülkenin halkı, bu komployu ve komplocuyu öğrenince, John'a karşı büyük kalabalıklar halinde toplandılar. Fakat John onların girişimini engelledi ve memleketi Gischala'ya kaçtı; bu sırada Celileliler de kendi şehirlerinden Josephus'a doğru koşarak geldiler; ve artık on binlerce silahlı adam haline geldikleri için, kendilerine karşı geldiklerini haykırdılar.

Machine Translated by Google

Yahya'yı çıkarlarına aykırı bir komplocu olarak gören Josephus, aynı zamanda onu ve onu kabul eden şehri de yakacaktı. Bunun üzerine Josephus, kendisine gösterdikleri iyi niyeti memnuniyetle karşıladığını, ancak yine de öfkelerini dizginlediğini ve düşmanlarını öldürmek yerine ihtiyatlı davranarak alt etmeyi amaçladığını söyledi; bu nedenle, Yahya ile birlikte bu isyana katılan her şehirden gelenleri isimleriyle istisna etti ve her şehirden gelenlerin kamuoyuna duyuru yapmasını sağlayarak, beş gün içinde Yahya'yı terk etmeyenlerin mallarına el koyacağını ve hem evlerini hem de ailelerini ateşe vereceğini açıkladı.
Bunun üzerine Yahya'nın maiyetinden üç bin kişi onu hemen terk ederek Yusuf'un yanına geldi ve silahlarını ayaklarının dibine bıraktı. Yahya, iki bin Suriyeli kaçak adamıyla birlikte, açık girişimlerden vazgeçerek daha gizli ihanet yollarına yöneldi. Buna göre, Yusuf'u çok büyük bir güce sahip olmakla suçlamak ve onu engellemedikleri takdirde yakında başkentlerine bir tiran olarak geleceğini bildirmek için gizlice Kudüs'e haberciler gönderdi. Halk bu suçlamadan önceden haberdardı, ancak buna aldırış etmedi. Bununla birlikte, bazı ileri gelenler, kıskançlıktan ve bazı yöneticiler de Yahya'ya gizlice para göndererek Yusuf'la savaşmak için paralı askerler toplamasına yardımcı oldular; ayrıca Yusuf'u görevden almak için bir kararname çıkardılar, ancak bu kararnamenin yeterli olmadığını düşündüler; bu yüzden iki bin beş yüz silahlı adam ve aralarından en yüksek rütbeli dört kişiyi daha gönderdiler; Nomicus oğlu Joazar ve Sadduk oğlu Ananias ile Jonathan'ın oğulları Simon ve Judas, hepsi de çok yetenekli konuşmacılardı; bu kişiler halkın Josephus'a olan güvenini geri çekmek için görevlendirilmişlerdi. Bunların görevi, Josephus gönüllü olarak ayrılırsa, davranışlarının hesabını vermesine izin vermekti; ancak inatla yönetimine devam etmekte ısrar ederse, onu düşman olarak görmekti. Josephus'un dostları ona bir ordunun kendisine karşı geldiğini bildirmişlerdi, ancak gelişlerinin sebebini önceden ona söylememişlerdi; bu sadece düşmanlarının bazı gizli konseyleri arasında biliniyordu; ve bu nedenle dört şehir, Sepphoris, Gamala, Gischala ve Tiberias, ona karşı hemen isyan etti. Yine de bu şehirleri savaşsız geri aldı; ve bu dört komutanı hilelerle bozguna uğratıp en güçlü savaşçılarını ele geçirdikten sonra, onları Kudüs'e gönderdi; Celile halkı onlara çok kızmıştı ve oldukça ateşli bir tavır sergiliyordu.

Machine Translated by Google

Bu güçler kaçarak bunu engellememiş olsalardı, sadece bu kuvvetleri değil, onları gönderenleri de öldürebilirlerdi.

8. Yahya, Yusuf'tan duyduğu korku nedeniyle daha sonra Gischala surları içinde alıkonuldu; fakat birkaç gün içinde Tiberias tekrar isyan etti ve halk, Kral Agrippa'yı [orada yetkisini kullanmaya geri dönmesi için] davet etti. Agrippa belirlenen zamanda gelmeyince ve o gün birkaç Romalı süvari ortaya çıkınca, Yusuf'u şehirden kovdular. Bu isyan hemen Taricheae'de duyuldu; Yusuf, yanındaki tüm askerleri buğday toplamaya gönderdiği için, isyancılara karşı tek başına nasıl yürüyeceğini ya da bulunduğu yerde nasıl kalacağını bilemiyordu, çünkü kralın askerlerinin onu engelleyebileceğinden ve şehre girebileceğinden korkuyordu; çünkü ertesi gün hiçbir şey yapmayı düşünmüyordu, çünkü o gün Şabat günüydü ve ilerlemesini engelleyecekti. Bu yüzden isyancıları bir hileyle atlatmayı başardı; Öncelikle Taricheae'nin kapılarının kapatılmasını emretti ki kimse dışarı çıkıp, hedef aldığı Tiberias halkına planladığı hileyi anlatamasın; sonra gölde bulunan iki yüz otuz geminin hepsini topladı ve her birine en fazla dört denizci koydu. Böylece aceleyle Tiberias'a doğru yelken açtı ve şehirden öyle bir mesafede durdu ki, halkın gemileri görmesi zorlaştı; boş gemilerin orada yukarı aşağı salınmasını emretti, kendisi ise yanında sadece yedi muhafızıyla ve silahsız olarak, görülebilecek kadar yakına gitti; fakat hâlâ onu kınayan düşmanları onu surlardan görünce o kadar şaşırdılar ki, tüm gemilerin silahlı adamlarla dolu olduğunu sandılar, silahlarını yere attılar ve şefaat işaretleriyle şehri bağışlaması için yalvardılar.

9. Bunun üzerine Josephus onları şiddetle tehdit etti ve azarladı: Romalılara karşı ilk silahlananlar oldukları halde, güçlerini önceden iç çekişmelerde harcayacaklarını ve düşmanlarının her şeyden çok arzuladığı şeyi yapacaklarını; ayrıca, güvenliklerini sağlayan ve surlarını inşa eden kişiye karşı şehirlerinin kapılarını kapatmaktan utanmayan kendisine bu kadar aceleyle saldırmaya çalışacaklarını söyledi. Bununla birlikte, aralarından kendileri için bir savunma yapabilecek arabulucuları kabul edeceğini ve onlarla birlikte böyle bir savunma yapacağını belirtti.

Machine Translated by Google

Şehrin güvenliği için olabilecek anlaşmaları yaptı. Bunun üzerine Tiberias'ın en güçlü on adamı hemen yanına geldi; ve onları gemilerinden birine aldıktan sonra, şehirden çok uzaklara götürülmelerini emretti. Sonra, senatonun en yüksek mevkideki elli üyesinin daha yanına gelmesini ve onlar adına da bir miktar güvence vermelerini emretti. Bundan sonra, birbiri ardına başkalarını çağırarak aralarında ittifaklar kurmalarını istedi. Daha sonra, bu şekilde doldurduğu gemilerin kaptanlarına hemen Taricheae'ye gitmelerini ve bu adamları oradaki hapishaneye kapatmalarını emretti; sonunda altı yüz kişiden oluşan senatonun tamamını ve yaklaşık iki bin kişilik halkı alıp Taricheae'ye götürdü. (35)

10. Halkın geri kalanı, bu isyanın baş sorumlusunun Klitus olduğunu haykırınca, Josephus'tan öfkesini sadece ona yöneltmesini istediler; fakat Josephus, kimseyi öldürme niyetinde olmadığı için, muhafızlarından Levius'a gemiden çıkıp Klitus'un iki elini de kesmesini emretti; ancak Levius, böylesine büyük bir düşman topluluğunun arasına tek başına çıkmaktan korktuğu için gitmeyi reddetti. Klitus, Josephus'un gemide büyük bir öfke içinde olduğunu ve cezayı kendisi uygulamak için gemiden atlamaya hazır olduğunu görünce, kıyıdan ona bir elini bırakmasını rica etti; Josephus da diğer elini kendisinin kesmesi şartıyla kabul etti; bunun üzerine kılıcını çekti ve sağ eliyle sol elini kesti, çünkü Josephus'tan çok korkuyordu. Böylece Tiberias halkını esir aldı ve şehri boş gemiler ve yedi muhafızıyla geri aldı. Dahası, birkaç gün sonra Sepphoris halkıyla birlikte isyan eden Gischala'yı geri aldı ve askerlerine şehri yağmalama izni verdi; yine de tüm ganimeti topladı ve halkına iade etti; Sepphoris ve Tiberias halkına da aynı şekilde davrandı. Çünkü bu şehirleri ele geçirdiğinde, yağmalanmalarına izin vererek onlara iyi bir ders vermek ve aynı zamanda paralarını geri vererek onların güvenini yeniden kazanmak istemişti.

BÖLÜM 22.

Machine Translated by Google

Yahudiler savaşa hazırlanır; Gioras'ın oğlu Simon ise yağmalama suçuna düşer.

1. Ve böylece, iç çekişmelerini bırakıp Romalılarla savaşa hazırlanmaya başladıklarında, Celile'deki karışıklıklar yatıştı. Kudüs'te baş rahip Artanus ve Romalıların çıkarlarına hizmet etmeyen birçok güçlü adam, hem surları onardı hem de çok sayıda savaş aleti yaptı; öyle ki şehrin her yerinde oklar ve her türlü zırh örs üzerinde pişiriliyordu. Genç erkeklerin büyük bir kısmı düzensiz bir şekilde egzersiz yaparken ve her yer gürültüyle doluyken; ılımlı kesim son derece üzgündü; ve başlarına gelecek felaketlerin beklentisiyle büyük ağıtlar yakan birçok kişi vardı. Barışı sevenler tarafından kötülüğün habercisi olarak anlaşılan, ancak savaşı körükleyenler tarafından kendi eğilimlerine uygun şekilde yorumlanan bazı alametler de gözlemlendi; Şehrin durumu, Romalılar şehre saldırmadan önce bile, yıkıma mahkum bir yerinki gibiydi.

Ancak Ananus'un amacı, savaş hazırlıklarını bir süreliğine bir kenara bırakmak, isyancıları kendi çıkarlarını gözetmeye ikna etmek ve fanatik olarak adlandırılanların çılgınlığını dizginlemekti; fakat onların şiddeti onun için çok ağırdı; ve vardığı sonu daha sonra anlatacağız.

2. Fakat Akrababe toparşisine gelince, Gioras'ın oğlu Simon, çok sayıda bidatçıyı bir araya getirdi ve ülkeyi yağmalamaya girişti; sadece zenginlerin evlerini yağmalamakla kalmadı, bedenlerine de işkence etti ve yönetiminde açıkça ve önceden tiranlık sergiledi. Artanus ve diğer yöneticiler ona karşı bir ordu gönderince, o ve çetesi Masada'daki soyguncuların yanına çekildi, orada kaldı ve onlarla birlikte İdumea ülkesini yağmaladı; ta ki hem Ananus hem de diğer rakipleri öldürülene kadar; ve o ülkenin yöneticileri, öldürülenlerin çokluğu ve sahip olduklarının sürekli yağmalanmasından o kadar bunaldılar ki, bir ordu kurup köylere garnizonlar yerleştirdiler, böylece bu saldırılardan kendilerini korudular.

O dönemde Yahudiye'nin durumu işte böyleydi.

Machine Translated by Google

SON NOT

(1) Dean Aldrich'in bu yerle ilgili notunu dinleyin: "Yahudilerin kanunu veya adeti (diyor ki) ölüler için yedi günlük yas tutmayı gerektirir, Antiq. B. XVII. ch. 8. sect. 4; buradan Sirak Kitabı'nın yazarı, 22:12. bölümde ölüler için yedi günü uygun yas süresi olarak belirler ve 38:17. bölümde insanlara ölüler için yas tutmalarını emreder ki, onlar hakkında kötü söz edilmesin; çünkü Josephus'un hemen ardından söylediği gibi, eğer biri bu yası [cenaze ziyafetini] ihmal ederse, kutsal bir kişi olarak kabul edilmez. Yedi günlük yasın en eski zamanlardan beri gelenek olduğu kesindir, Yaratılış 1:10. Cenaze ziyafetlerinin de oldukça eski olduğu belirtilmektedir, Hezekiel 24:17; Yeremya 16:7; Av. 31:6; Tesniye 26:14; Josephus, Savaş Üzerine B. III. bölüm 9. kısım 5.

(2) Augustus'un Roma'daki imparatorluk sarayında Apollo tapınağında bir konsil düzenlemesi ve hatta bu tapınağı bizzat kendisinin o sarayda görkemli bir şekilde inşa etmesi, Aldrich'in ve Suttonius ile Propertius'un belirttiği gibi, Augustus'un yaşlılık yıllarındaki davranışlarına tamamen uygundur.

(3) Burada, Yahudilerin büyük bir kısmının Babil esaretinden, yani Ezra ve Nehemya günlerinde, Artakserkses değil, Xerxes döneminde döndüğüne dair güçlü bir teyit bulunmaktadır. Aynı şey Eski Eserler, B. XI. bölüm 6'da da belirtilmiştir.

(4) Essenlerin yemin etmeyi reddetme ve sıradan durumlarda yemin etmeyi yalan tanıklıktan daha kötü sayma uygulaması, burada genel ifadelerle aktarılmıştır; tıpkı Kurtarıcımızın Matta 6:34; 23:16 ve Aziz Yakup 5:12'deki paralel emirleri gibi; ancak hepsi, ciddi sebepler ve büyük ve gerekli durumlarda özel istisnalara izin verir. Bu nedenle, burada yemin etmekten bu kadar gayretle kaçınan bu Essenler, bir sonraki bölümde, Tanrı'ya ve komşularına karşı görevlerini yerine getirmek için büyük yeminler etmedikçe, bu kuralı, yani hiç yemin etmemeyi, çiğnediklerini düşünmeden hiçbirini kabul etmedikleri söylenmektedir. Hristiyanlıkta da durum aynıdır; bunu, genel olarak yemin etmeyi yasaklamada Mesih ve Aziz Yakup ile aynı fikirde olan Havarisel Anayasalardan öğreniyoruz (bölüm 5:12; 6:2, 3); Oysa başka yerlerde bunu, yalan yere yemin etmekten ve sık sık boş yere yemin etmekten kaçınarak açıklıyorlar (bölüm 2:36); ve yine "hiç yemin etmemekle" birlikte, "eğer bundan kaçınılamıyorsa, doğru yemin etmekle" diye ekliyorlar (bölüm 7:3).

Machine Translated by Google

Bu durum, bize bu genel emrin kapsamının niteliğini fazlasıyla açıklamaktadır.

(5) Essenler tarafından özellikle korunan "meleklerin isimleri"nden bahsedilmesi (eğer bu, onlara mezheplerinin özel kitaplarını getirmek için kullanılan "habercilerden" daha fazlasını ifade ediyorsa), Aziz Pavlus'un, bu Essenler gibi bir halkta batıl inanç ve yasa dışı olarak kınadığı "meleklere tapınma"nın bir öncüsü gibi görünüyor (Koloseliler 2:8); tıpkı daha önce bahsedilen, her sabah güneşin doğuşu için yapılan dua gibi (bölüm 5), Petrus'un vaazında (Otantik Kayıtlar, Bölüm II, s. 669) bahsedilen ve meleklerin, ayın ve ayın bir tür tapınmasıyla ilgili olan ve ay görünmedikçe yeni ayları veya diğer bayramları kutlamamayı içeren, çok da yakın olmayan uygulamalara çok benziyor. Bu, bana göre, Talmud'un ve daha sonraki hahamların çokça bahsettiği ve çok az eski temele dayanan Yahudi takviminin belirlenmesindeki aşamalara dair herhangi bir ilginin en eski bahsi gibi görünüyor.

(6) Hades'teki iyi ve kötü ruhlarla ilgili bu Yahudi veya Esseni (ve aslında Hristiyan) doktrinleri hakkında, cildin sonundaki Josephus'un Hades hakkındaki o mükemmel söyleşisine veya vaazına bakın.

(7) Dean Aldrich, Josephus'un kendisinden bu Essens'lerden birkaçında bu kehanet armağanının üç örneğini sayar: Savaş Tarihi, BI bölüm 3, kısım 5'te, Yahuda, Antigonus'un Strato Kulesi'nde öleceğini önceden bildirmiştir; B. II. bölüm 7, kısım 3'te, Simon, Archelaus'un sadece dokuz veya on yıl hüküm süreceğini önceden bildirmiştir; ve Antiq. B. XV. bölüm 10, kısım 4, 5'te, Menuhem, Herod'un kral olacağını ve yirmi hatta otuz yıldan fazla bir süre boyunca zalimce hüküm süreceğini önceden bildirmiştir. Bunların hepsi de buna göre gerçekl

(8) Burada Essenler hakkında Josephus'un Porphyry ve Eusebius'ta aktardığından çok daha fazla bilgi varken, diğer iki Yahudi mezhebi olan Ferisiler ve Sadukiler hakkında, Essenler veya üçüncü mezhebe oranla doğal olarak beklenebilecek olandan, hatta kendisinin başka yerlerde bahsettiğinden çok daha az bilgi var; bu da Josephus'un başlangıçta birinden daha az, diğer ikisinden ise daha çok yazdığını, mevcut kopyalarının bize sunduğundan daha fazla bilgi verdiğini; ayrıca, bilinmeyen bir tesadüf sonucu, mevcut kopyalarımızın ilk durumda daha büyük baskıdan, ikinci durumda ise daha küçük baskıdan oluştuğunu varsaymaya yöneltiyor. Havercamp'ın baskısındaki nota bakın. Ancak,

Machine Translated by Google

Josephus'un Ferisiler adına söylediği, tüm ruhlar ölümsüz olsa da sadece iyi insanların ruhlarının bir bedenden diğerine geçtiği ve kötülerin ruhlarının da ebedi cezaya çarptırılacağı; ve daha sonra Antiq. B. XVIII. ch. 1. sect. 3'te söylediği, ruhun gücünün ölümsüz olduğu ve yer altında, bu dünyadaki yaşamlarının erdemli veya kötü olmasına göre ödül veya ceza aldıkları; kötülere ebedi bir hapishane tahsis edildiği, ancak iyilerin bu dünyada tekrar yaşamalarına izin verildiği; Hristiyanlığın öğretileriyle neredeyse örtüşmektedir. Josephus'un, iyilere bahşettiği kötülerin başka bedenlere veya bu dünyaya dönüşünü reddetmesi, Aziz Pavlus'un Yahudilerin öğretisi hakkındaki açıklamasıyla bir nebze çelişki gibi görünmektedir; Pavlus, Yahudilerin "hem doğruların hem de haksızların dirilişine inandıklarını" belirtmiştir (Elçilerin İşleri 24:15). Ancak Josephus'un açıklaması Ferisilerin, Aziz Patti'nin açıklaması ise genel olarak Yahudilerin ve kendisinin görüşü olduğundan, bu çelişki çok kesin değildir.

(9) Burada, bir zamanlar Alexander Petavius'a ait olan, ancak şimdi Leyden kütüphanesinde bulunan bu Yunanca el yazmasında, editör tarafından önemsiz olarak nitelendirilen, ortak kopyalara iki çok dikkat çekici ekleme bulunmaktadır; Tiberius'un imparatorluğa gelişinden bahsedildiğinde, önce Josephus'un İsa Mesih hakkındaki ünlü tanıklığı, Antik Çağlar, B. XVIII. bölüm 3. kısım 3'te olduğu gibi, esere eklenmiş olan Hades hakkındaki Josephus'un o mükemmel söylevinin veya vaazının bazı bölümleriyle birlikte eklenmiştir. Ancak burada esas olarak dikkat edilmesi gereken şudur ki, Josephus bu vaazda, Mesih'ten "Tanrı Sözü ve Baba tarafından atanmış dünyanın Yargıcı" vb. olarak bahsettikten hemen sonra, "kendisi başka bir yerde onun hakkında daha incelikli veya özel olarak konuştuğunu" ekler.

(10) Burada tapınağın hazinesinde Tanrı'ya adanmış kutsal paraya uygulanan korban veya sunu kullanımı, Kurtarıcımızın Markos 7:11, 12'deki sözlerini göstermektedir.

(11) Tacitus, Caius'un Yahudilere kendi heykellerini tapınaklarına yerleştirmelerini emrettiğini kabul eder, ancak Yahudilerin bunun üzerine silahlandıklarını eklediğinde yanılıyor olabilir.

(12) Belus nehrinin ağzına yakın bir yerin bu anlatımı
Fenike, eski çağlarda insanların eşyalarını yaptıkları kumun geldiği yer.

Machine Translated by Google

Cam, tarihte, özellikle Tacitus ve Strabo'da, daha da geniş anlamda Pliny'de bilinen bir şeydir.

(13) Bu Memnon'un birkaç anıtı vardı ve bunlardan birinin hem Strabo'ya hem de Diodorus'a göre Suriye'de, hatta muhtemelen tam bu yerde olduğu anlaşılıyor.

(14) Reland burada, Talmud'un Yahudilerin elbiselerini yırtmaları gereken on üzücü olayı anlatırken, bunlardan birini saydığını belirtiyor: "Tanrı'nın kanununun yakıldığını duyduklarında."

(15) Bu Ummidius veya Numidius veya Tacitus'un ona verdiği isimle Vinidius Quadratus, Spanhelm'in burada bize bildirdiği gibi, hala korunmuş olan eski bir yazıtta Urnmidius Quadratus olarak anılmaktadır.

(16) Bu Felix'in karakterini ele alalım (özellikle Elçilerin İşleri'nde, Aziz Pavlus'un "doğruluk, iffet ve gelecek yargı"dan bahsettiğinde titremesinden dolayı iyi bilinen bir kişidir, Elçilerin İşleri 24:5; ve başka bir yerde, başka bir adamın karısı Drusilla ile zina içinde yaşadığını gördüğümüzde bu hiç de şaşırtıcı değil (Antiq. B. XX. ch. 7. sect. 1), burada Dean Aldrich tarafından sunulan Tacitus'un sözleriyle: "Felix," diyor Tacitus, "bir kralın yetkisini bir kölenin tavrıyla kullandı ve sarayda kardeşi Pallas'ın büyük gücüne güvenerek her türlü kötü uygulamayı güvenle yapabileceğini düşündü." Ayrıca, MS 52'de vekil tayin edildiği zamana da dikkat edin; Aziz Pavlus MS 58'de onun önünde davasını savunduğunda, Aziz Pavlus'un o zamanlar söylediği gibi "uzun yıllar o milletin yargıcı" olmuş olabilir. Elçilerin İşleri 24:10'da belirtildiği gibi, Tacitus'un burada Cumanus'un ölümünden önce Felix'in sadece Samarya'nın valisi olduğu yönündeki sözleri, Samarya'yı Yahudi bir ulus olarak adlandırması pek olası olmayan Aziz Pavlus'un sözleriyle pek uyuşmuyor. Kısacası, Tacitus'un burada söyledikleri, yaşadığı Roma'dan çok uzak ülkelerle ilgili olduğundan; aynı anda biri Celile, diğeri Samarya'nın valisi olan iki Romalı vali hakkında söyledikleri başka hiçbir yerde örneklendirilmediğinden; ve o dönemde Yahudiye'de yaşayan Josephus'un, Cumanus'un ölümünden önce Felix'in bu valiliğinden haberdar olmadığı anlaşıldığından; özellikle de bu hikayenin sadece atlanmakla kalmayıp Josephus tarafından da çelişkili olarak gösterildiği göz önüne alındığında, Tacitus'un bir hatasından başka bir şey olmadığını düşünüyorum; tarihlerini karşılaştıran herkes bunu görebilir. Belki de Felix ast bir yargıçtı.

Machine Translated by Google

Yahudiler arasında bir süre önce Cureanus döneminde bulunduğuna dair bir bilgi var, ancak Samarya'nın valisi olduğuna inanmıyorum. Piskopos Pearson ve Piskopos Lloyd da bu anlatıyı alıntılamışlar, ancak şüpheli bir maddeyle: Tacito şöyle diyor: "Tacito'ya inanacak olursak." Pears. Anhal. Paulin. s. 8; Marshall'ın Tabloları, MS 49.

(17) yani Khalkis kralı Herod.

(18) Yahudiye'nin tüm Romalı valilerinin en kötüsü olan Florus'un bu başlangıcından ve Yahudi savaşının doğrudan sebebi olan Nero'nun on ikinci ve Agrippa'nın on yedinci yılında, yani MS 66'da, Josephus'un Antik Çağlar adlı yirmi kitabındaki tarih sona erer; ancak Josephus bu kitapları Domitian'ın on üçüncü yılında, yani MS 93'te, yirmi yedi yıl sonra bitirmiştir; kendi hayatını anlatan Ek bölümünü ise Agrippa öldükten sonra, yani Trajan'ın üçüncü yılında, yani MS 100'de bitirmiştir, daha önce birkaç kez belirttiğim gibi.

(19) Burada, MS 65 yılındaki Fısıh bayramında üç milyon Yahudinin hazır bulunduğunu not edebiliriz; bu da Josephus'un başka bir yerde bize bildirdiği şeyi doğrular: biraz sonraki bir Fısıh bayramında iki yüz elli altı bin beş yüz Fısıh kuzusu saydılar ki, her kuzuya on iki kuzu düşse bile, bu abartılı bir hesaplama değildir, üç milyon yetmiş sekiz bine ulaşır. Bkz. B. VI. bölüm 9. kısım 3.

(20) Dr. Hudson'ın son derece yerinde notuna bakalım. "Bu eylemle," diyor, "toprak bir kap üzerinde bir kuşu öldürmekle Yahudiler cüzzamlı bir halk olarak ifşa edildiler; çünkü bu, Levililer 14'te cüzzamlı birinin temizlenmesinde kanun gereği yapılması gereken bir şeydi. Ayrıca, putperestlerin Yahudileri cüzzam hastalığına yakalanmış olmakla suçladıkları ve bu nedenle Mısır'dan sürüldüklerine inandıkları da bilinmektedir. Bu önemli kişi Bay Reland bana bunu önerdi."

(21) Burada, Romalılar arasında süvari sınıfından olan ve bu nedenle Roma yasalarına göre asla kırbaçlanmaması veya çarmıha gerilmemesi gereken yerli Yahudilerin örneklerini görüyoruz. Aziz Pavlus'un kendisinde de neredeyse aynı durum söz konusudur, Elçilerin İşleri 22:25-29.

Machine Translated by Google

(22) Bernice'in (burada ve başka yerlerde sadece iki kralın, Büyük Agrippa ve Genç Agrippa'nın kızı ve kız kardeşi olarak değil, aynı zamanda Kalkis kralı Herod'un dul eşi olarak da kraliçe olarak anılan) Kudüs'te yerine getirmek üzere geldiği bu yemin, bir Nazir'in yemini değil, Josephus'un burada ima ettiği gibi, dindar Yahudilerin bir hastalıktan veya başka bir tehlikeden kurtuluş umuduyla yaptıkları türden bir yemindi. Ancak, uygun bir kurban sunumuna karşı oruç tutmak ve hazırlık yapmak için Kudüs'te geçirilen bu otuz gün, bu büyük hanımefendinin tamamen gönüllü olarak yaptığı bir şey olmadıkça, çok uzun görünüyor. Bu, Nazir'lerle ilgili Musa yasasında (Sayılar 6) gerekli değildir ve Aziz Pavlus'un bu tür bir hazırlık için belirttiği süreden (Elçilerin İşleri 21:26) çok farklıdır. Bu nedenle, daha önce başka birçok vesileyle olduğu gibi, burada da bize ışık tutması için Antik Çağların devamına ihtiyacımız var.

Belki de bu çağda Ferisilerin gelenekleri, Yahudileri sadece bu otuz günlük hazırlık konusunda değil, aynı zamanda Bernice'in de burada boyun eğdiği gibi, tüm bu süre boyunca yalınayak dolaşma konusunda da bu derecede bir katılığa mecbur etmişti. Çünkü biliyoruz ki, Tanrı'nın ve Kurtarıcımızın boyunduruğu genellikle kolay ve yükü nispeten hafiftir (Matta 11:30). Benzer şekilde, kâtipler ve Ferisiler de bazen "insanlara ağır ve taşınması zor yükler" koyarlardı, hatta kendileri "parmaklarıyla bile dokunmak istemezlerdi" (Matta 23:4; Luka 11:46). Ancak Noldius, De Herod. No. 404, 414'te, Juvenal'in altıncı hicivinde bu Bernice'in Yahudi disiplinine olan bu dikkat çekici tövbesine veya boyun eğmesine değindiğini ve bununla alay ettiğini doğru bir şekilde gözlemliyor; Tacitus, Dio, Suetonius ve Sextus Aurelius da onu Roma'da tanınmış biri olarak anmaktadırlar.--Aynı kaynak.

(23) Bu Bezetha'yı, tapınağın kuzey tarafına bitişik, üzerinde beş revaklı veya manastır avlusu bulunan hastanenin ve altında Bethesda koyun havuzunun bulunduğu küçük tepe olarak kabul ediyorum; belirli bir mevsimde bir melek veya elçi oraya inerdi ve "havuza ilk konulanlar" burada iyileşirdi, Yuhanna 5:1 vb. Josephus'taki Bezetha'nın tapınağın kuzey tarafında ve Antonia kulesinden çok uzak olmayan bu konumu, günümüzdeki aynı havuzun yeriyle tam olarak örtüşmektedir; geriye kalan manastır avluları sadece üç tanedir. Bkz. Maundrel, s. 106. Tüm yapılara Yeni Şehir denmiş gibi görünüyor ve hastanenin bulunduğu bu kısım özellikle Bezetha veya Bethesda olarak adlandırılmıştır. Bkz. bölüm 19, kısım 4.

Machine Translated by Google

(24) Kral Agrippa'nın bu konuşmasında, Yahudi savaşı başladığında Roma İmparatorluğu'nun kapsamı ve gücü hakkında otantik bir anlatım bulunmaktadır. Ve bu konuşma, Josephus'taki diğer koşullarla birlikte, Agrippa'nın ne kadar bilge ve ne kadar büyük bir kişi olduğunu ve Josephus'un başka bir yerde onu neden son derece harika veya hayranlık uyandıran bir adam olarak adlandırdığını göstermektedir (Contr. Ap. I. 9). Bu, Pavlus'a "Neredeyse beni Hristiyan olmaya ikna ediyorsun" (Elçiler 26;28) diyen ve Aziz Pavlus'un "Yahudilerin tüm gelenek ve meselelerinde uzmandı" dediği aynı Agrippa'dır. 3. Aynı Roma İmparatorluğu'nun sınırlarına dair bir başka ipucu için, Savaş Hakkında, B. III. bölüm 5. kısım. 7. Ancak burada bana çok dikkat çekici gelen şu ki, Josephus, Antik Çağlar adlı eserini yazdığı Yunan ve Romalıları taklit ederek, bu eserlerinin üslubunun inceliği ve hitabet ustalığıyla, genellikle hatip olmayan kişilerin gerçek konuşmaları değil, kendi zarif üslubunun ürünü gibi görünmesini sık sık tercih ederken, önümüzdeki konuşma bambaşka bir nitelikte, inkar edilemez gerçeklerle dolu ve sade, gösterişsiz ama etkileyici bir şekilde kaleme alınmıştır; bu nedenle Kral Agrippa'nın kendi konuşması olduğu ve Josephus'a Agrippa tarafından verildiği anlaşılmaktadır; Josephus'un Agrippa ile çok yakın bir dostluğu vardı. Ayrıca Agrippa'nın burada sürekli tekrarladığı, bu muazzam Roma İmparatorluğu'nun İlahi Takdir tarafından kurulduğu ve desteklendiği, bu nedenle Yahudilerin veya başkalarının onu yok etmeyi düşünmesinin boşuna olduğu doktrinini de göz ardı edemeyiz. Agrippa'nın burada kullanılan meleklere yaptığı ciddi çağrıyı da dikkate almayı ihmal edemeyiz; Aziz Pavlus'un 1 Timoteos 5:22'de ve genel olarak havarilerin piskoposların atanması biçiminde (Constitut. Apost. VIII. 4) benzer çağrılara rastlıyoruz.

(25) Julius Caesar, Yafa şehri hariç, Kudüs Yahudilerinin Romalılara yıllık vergi ödemesi ve Şabat yılı için vergi ödemesi gerektiğine hükmetmişti; Spanheim'ın Antiq. B. XIV. ch. 10. sect. 6'da belirttiği gibi.

(26) Bu Sohemus'tan Tacitus'un bahsettiğini görüyoruz. Ayrıca Dio'dan babasının İturea Araplarının kralı olduğunu öğreniyoruz [İturea, Aziz Luka, 3:1. bölümünde geçiyor]. Her ikisinin de tanıklıkları burada Dr. Hudson tarafından alıntılanmıştır. Bkz. Noldius, No. 371.

(27) Spanheim, bu yer hakkında, Epiphaues olarak adlandırılan bu daha sonraki Antiochus'un Dio, LIX. s. 645'te anıldığını ve onun

Machine Translated by Google

Josephus tarafından başka yerlerde de iki kez bahsedilmiştir: BV bölüm 11, kısım 3; ve Antiq. B. XIX. bölüm 8, kısım I.

(28) Burada, Dr. Wail'in gerçekten de gözlemlediği gibi, kutsal yazılarda birkaç kez kullanıldığını gördüğümüz Yahudi dilinin seçkin bir örneğini görüyoruz; yani, "tüm" veya "bütün kalabalık" vb. kelimelerin çoğunlukla büyük ölçüde kullanıldığı, ancak istisnasız her kişiyi kapsayacak şekilde kullanılmadığı yer; çünkü Josephus, Lydda'nın "bütün kalabalığının" [tüm erkeklerin] çadır bayramına gittiğini söylediğinde, hemen ardından, en az ellisinin ortaya çıktığını ve Romalılar tarafından öldürüldüğünü ekliyor. Josephus'ta buna benzer başka örnekler de gözlemledim, ancak bence hiçbiri bunun kadar dikkat çekici değil. Bkz. Wall'un Eski Ahit Üzerine Eleştirel Gözlemleri, s. 49, 50.

(29) Ayrıca, bu ve sonraki bölümde, dikkat edilmesi gereken iki önemli gerçek vardır; bunlardan ilki, Josephus'ta hatırladığım, Yahudilerin erkekleri üç kutsal bayramlarından birine katılmak üzere Kudüs'e çıktıklarında düşmanlarının ülkelerine saldırması örneğidir; ki teokrasi döneminde Tanrı, onları bundan koruyacağına söz vermişti (Çıkış 34:24). İkinci gerçek ise, isyancı Yahudilerin, bu çağlardaki uluslarının evrensel doktrin ve uygulamalarına aykırı olarak, hatta savaşın geri kalanında kendilerinin de daha sonra uyguladıkları şeylere aykırı olarak, saldırgan bir savaşta Şabat'ı ihlal etmeleridir. Bkz. Antiq. B. XVI. bölüm 2. kısım 4. notu.

(30) Cestius'un bu garip ve aptalca geri çekilmesinin burada başka bir çok önemli ve çok ilahi bir nedeni daha olabilir; Josephus şimdi bir Hristiyan olsaydı, muhtemelen bunu da fark ederdi; o da şehirdeki Yahudi Hristiyanlara, yaklaşık otuz üç buçuk yıl önce Mesih tarafından verilen kehaneti ve uyarıyı hatırlama fırsatı vermektir: "Yıkımın iğrençliğini" [putperest Roma orduları, sancaklarında putlarının resimleriyle Kudüs'ü harap etmeye hazır] "olmaması gereken yerde" veya "kutsal yerde" veya "Kudüs'ün daha siyasi olmayan, ancak daha ilahi bir şekilde ordularla kuşatıldığını gördüklerinde", o zaman "bu yağmurlar boyunca görülen Cestius'un geri çekilmesinden daha iyi bir davranış olan tepeye kaçmaları" gerektiği. Bu Yahudi Hristiyanlar, Kudüs kuşatmasından kaçtılar; ki bu henüz gerçekleşmemişti.

Machine Translated by Google

İlahi takdirle, "Peria dağlarına kadar uzanan büyük bir felaketten kurtuldu. Dünyanın başlangıcından o zamana kadar görülmemiş bir sıkıntıya şahit olduk; hayır, Peygamberliğin Gerçekleştirilmesi, s. 69, 70. Ne vardı, belki de asla olmayacaktı." -- Aynı eser, s. 70, 71.

(31) B. IV. bölüm 3. kısım 9'da Kudüs valilerinden biri olan ve ayaklanmaların başında fanatikler tarafından öldürülen Gorion oğlu Joseph veya Joseph oğlu Gorion'un adından (B. IV. bölüm 6. kısım 1), çok daha sonraki bir Yahudi yazar, o ulusun tarihini yazarken onun adını alıyor ve yine de gerçek Matthias oğlu Josephus'u taklit ediyor; ancak bu hile, bilginler dünyasına dayatılmayacak kadar büyük.

(32) Burada şunu gözlemleyebiliriz ki, İdumeliler, John Hyrcanus'un günlerinden beri yaklaşık yüz doksan beş yıldır adalet yanlısı oldukları için artık Yahudi ulusunun bir parçası olarak kabul ediliyorlardı ve buna göre bir Yahudi komutan temin ediyorlardı. Bkz. Antiq. B. XIII.. bölüm 9. kısım 1. notu.

(33) Burada ve Josephus'un kendi hayatıyla ilgili anlatımında, 14. bölümde, yasa koyucusu Musa'yı nasıl tam olarak taklit ettiğini veya belki de sadece onun ebedi yasası olarak kabul ettiği şeye nasıl itaat ettiğini görüyoruz; özellikle belirli şehirlerdeki küçük davalar için ve belki de daha büyük davaların ilk duruşması için yedi küçük yargıç atayarak, özellikle yaşam ve ölümün söz konusu olduğu davalarda yetmiş bir yüce yargıca itiraz etme özgürlüğünü tanıyarak; Antiq. B.
IV. bölüm 8. kısım 14; ve Hayatı hakkında, kısım 14. Ayrıca Savaş hakkında, B. IV. bölüm 5. kısım 4'e bakın. Dahası, kısım 7'de, ordusunun astsubaylarının sayısı ve dağılımında Musa'yı ve Romalıları taklit ettiğini görüyoruz (Çıkış 18:25; Tesniye 1:15); ve askerler arasında yaygın olan suçlara karşı aldığı önlemlerde de (Tesniye 13:9) büyük bilgeliğini, dindarlığını ve askeri işlerdeki becerikli davranışını sergilediğini görüyoruz.
Ancak, baş rahip Artanus'un son derece yüksek karakterinde B.'yi görebiliriz.
IV. bölüm 5. kısım 2, Aziz'i kınayan kişiyle aynı kişi gibi görünüyor.
Kudüs piskoposu James'in, vali Albinus'un emriyle taşlanarak öldürülmesinin sebebi, bu Savaş kitaplarını yazdığı sırada Ebionit bir Hristiyan bile olmamasıydı; aksi takdirde, her zamanki alışkanlığına göre, bu barbarca cinayeti, Kudüs'ün baş, daha doğrusu tek Hristiyan piskoposuna karşı gösterdiği zulmün haklı bir cezası olarak görmekten geri kalmazdı.

Machine Translated by Google

Sünnet meselesi de dahil olmak üzere, o zamanlar Hristiyan olsaydı bile, sonradan Hristiyan olduktan sonra yaptığı gibi, Yakup'un kınanmasından veya İsa'nın çarmıha gerilmesinden tek bir kelime bile etmeden Kudüs'ün yıkımının nedenlerinden bu kadar dokunaklı bir şekilde bahsedemezdi.

(34) Altmış bin piyadeden oluşan bir ordunun iki yüz elliden çok daha fazla süvariye ihtiyacı olacağını düşünüyorum; ve Josephus'un gelecekteki tarihçesinde emrinde iki yüz elliden fazla süvari olduğunu görüyoruz. Sanırım bin sayısı mevcut kopyalarımızda atlanmıştır.

(35) Josephus'un burada ve Hayatının 32. ve 33. bölümlerinde anlatılan bu stratejisinin, herhangi bir savaşçı tarafından icat edilmiş ve uygulanmış en iyi stratejilerden biri olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Machine Translated by Google

Kitap III

Yaklaşık bir yıllık bir aralığı kapsayan.

VESPASIAN'IN YAHUDİLERİ BOĞMAK İÇİN GELİŞİNDEN GAMALA'NIN ELE GEÇİRİLMESİ.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

VESPASIAN, NERO TARAFINDAN SURİYE'YE GÖNDERİLDİ.
Yahudilerle savaş açın.

1. Nero, Romalıların Yahudiye'deki başarısızlığından haberdar edildiğinde, bu tür durumlarda alışıldığı üzere, gizli bir şaşkınlık ve dehşete kapıldı; ancak açıkça çok kibirli ve öfkeli görünüyordu ve olanların düşmanın cesaretinden ziyade komutanın ihmalkarlığından kaynaklandığını söylüyordu: ve tüm imparatorluğun yükünü taşıyan biri olarak bu tür talihsizlikleri küçümsemeyi uygun gördüğü için, şimdi de öyle yapıyormuş gibi davrandı ve tüm bu üzücü olaylardan üstün bir ruha sahipmiş gibi yaptı.

Oysa ruhundaki huzursuzluk, işlerini yeniden düzene sokma konusundaki endişesinden açıkça belli oluyordu.

2. Ve Doğu'nun bakımını kime emanet edeceğine, orası şimdi çok büyük bir karışıklık içindeyken, Yahudileri isyanlarından dolayı en iyi kimin cezalandırabileceğine ve aynı felaketin komşu uluslara da yayılmasını kimin önleyebileceğine karar verirken, bu göreve layık ve böylesine büyük bir savaşın yükünü taşıyabilecek tek kişinin Vespasian olduğunu gördü; zira Vespasian kampta zaten yaşlanmış bir adamdı ve gençliğinden beri savaşçı kahramanlıklarla yoğrulmuştu: ayrıca uzun zaman önce Batı'yı sakinleştirmiş ve Almanlar tarafından düzensizliğe düşürüldüğünde Romalılara boyun eğdirmişti; ayrıca silahlarıyla daha önce pek bilinmeyen Britanya'yı da onlara geri kazandırmıştı (1) ve bu sayede babası Claudius'a kendi emeği ve alın teriyle bir zafer alayı verilmesini sağlamıştı.

3. Bu nedenle Nero bu koşulları hayırlı işaretler olarak değerlendirdi ve Vespasian'ın yaşının ona kesin bir deneyim ve büyük beceri kazandırdığını, oğullarını kendisine olan sadakatinin rehinesi olarak tuttuğunu ve onların içinde bulundukları gelişmiş yaşın, babalarının basireti altında onları uygun araçlar haline getireceğini gördü. Belki de daha sonra Vespasian'ın imparator olmasının yolunu açan bir tür ilahi müdahale de söz konusuydu.

Özetle, bu adamı Suriye'deki orduların komutasını üstlenmesi için gönderdi; ancak bu, büyük övgüler eşliğinde gerçekleşti.

Machine Translated by Google

Gereken türden, onu yatıştırıp razı edebilecek, pohpohlayıcı zorlamalar. Bu yüzden Vespasian, Nero ile birlikte bulunduğu Achaia'dan oğlu Titus'u İskenderiye'ye göndererek oradan beşinci ve onuncu lejyonları getirmesini istedi; kendisi ise Çanakkale Boğazı'nı geçtikten sonra karadan Suriye'ye geldi ve orada Roma kuvvetlerini, çevredeki krallardan gelen önemli sayıda yardımcı birlikle bir araya getirdi.

BÖLÜM 2.

ASCALON'DA BÜYÜK BİR KATLİAM. VESPASIAN PTOLEMAIS'IN YANINA GELİYOR.

1. Yahudiler, Cestius'u yendikten sonra, beklenmedik başarılarından o kadar çok sevinmişlerdi ki, coşkularını kontrol edemediler ve tıpkı şanslarının alevine kapılmış insanlar gibi, savaşı daha uzak yerlere taşıdılar. Buna göre, hemen en cesur askerlerinden oluşan büyük bir kalabalık topladılar ve Askalon'a doğru yürüdüler. Bu, Kudüs'ten beş yüz yirmi furlong uzaklıkta bulunan ve Yahudilerin her zaman düşmanı olan eski bir şehirdir; bu nedenle ilk saldırılarını burada yapmaya ve mümkün olduğunca yakın bir yerden yaklaşmaya karar verdiler. Bu sefere, hem güç hem de zekâ bakımından en üstün olan üç adam önderlik etti: Persitli Nijer, Babil'li Silas ve onların yanı sıra Esseni Yuhanna. Ascalon'un etrafı güçlü bir şekilde surlarla çevriliydi, ancak garnizon bir piyade birliği ve bir süvari birliğinden oluştuğu ve komutanlarının Antonius olduğu için, yakınlarında güvenebilecekleri neredeyse hiçbir yardım yoktu.

2. Bu Yahudiler, öfkelerinden dolayı normalden daha hızlı yürüdüler ve sanki az bir mesafe kat etmiş gibi şehre çok yaklaştılar, hatta şehre kadar geldiler; fakat şehre yapacakları saldırıdan haberdar olan Antonius, süvarilerini önden çıkardı ve ne kalabalıktan ne de düşmanın cesaretinden yılmadan, ilk saldırılarını büyük bir cesaretle karşıladı; ve surlara kadar yığıldıklarında onları püskürttü. Yahudiler savaşta beceriksizdi, ama bu konuda becerikli olanlarla savaşacaklardı; piyadeler süvarilerle savaşacaktı; düzensizlik içindeydiler, ama bu konuda becerikli olanlarla savaşacaklardı.

Machine Translated by Google

Bir araya gelmişlerdi; tamamen silahlı olanlara karşı savaşmak için yetersiz silahlanmışlardı; sağduyudan çok öfkeyle savaşacaklardı ve son derece itaatkâr askerlere maruz kalacaklardı; ve en ufak bir işaretle kendilerine emredilen her şeyi yapacaklardı. Bu yüzden kolayca yenildiler; çünkü ön safları bir kez düzensizliğe düştüğü anda, düşmanın süvarileri tarafından kaçırıldılar ve duvara yığılanların arkasından gelenler kendi taraflarının silahlarına saldırdılar ve birbirlerinin düşmanı oldular; ve bu, hepsi atlıların saldırılarına boyun eğmek zorunda kalana ve geniş ve atlılar için uygun olan ovaya dağılana kadar sürdü; bu durum Romalılar için çok elverişliydi ve Yahudilerin büyük bir kısmının katledilmesine neden oldu; çünkü kaçanları alt edip geri dönmeye zorlayabiliyorlardı; Kaçışlarından sonra onları geri getirdiklerinde ve bir araya topladıklarında, onları oklarla tarayarak çok sayıdasını öldürdüler; öyle ki, diğerleri de diğerlerini kuşatıp, nereye dönerlerse dönsünler önlerinde sürüklediler ve oklarıyla kolayca öldürdüler; Yahudilerin çok sayıda olması, içinde bulundukları sıkıntı nedeniyle kendilerine yalnızlık gibi geldi, oysa Romalılar az sayıdaki askerleriyle o kadar başarılı oldular ki, kendilerini daha büyük bir kalabalık gibi gördüler. Birinciler, ani bir kaçışın utancı ve başarılarının değişeceği umuduyla, talihsizliklerine rağmen gayretle savaşırken, ikinciler de şansları sayesinde yorulmadılar; öyle ki, savaş akşama kadar sürdü ve Yahudilerin on bin askeri, iki generalleri Yahya ve Silas ile birlikte öldü, geri kalanların büyük bir kısmı da yaralandı; kalan generalleri Nijer ise İdumeya'daki Sallis adlı küçük bir şehre kaçtı.

Bu savaşta Romalılardan da az sayıda asker yaralandı.

3. Ancak Yahudilerin morali bu büyük felaketle kırılmadı; aksine, uğradıkları kayıplar, başka girişimlerde bulunma kararlılıklarını daha da artırdı; çünkü ayaklarının altında yatan cesetleri görmezden gelerek, önceki şanlı eylemlerinin cazibesine kapılarak ikinci bir yıkıma giriştiler; yaraları henüz tam olarak iyileşmemişken, tüm güçlerini bir araya toplayıp daha büyük bir öfkeyle ve çok daha kalabalık bir şekilde Askalon'a geldiler. Fakat beceriksizliklerinin bir sonucu olarak, önceki kötü talihleri peşlerini bırakmadı.

Machine Translated by Google

ve savaşta başka eksiklikler de vardı; Antonius, geçmeleri gereken geçitlerde onlara pusu kurmuştu ve beklenmedik bir şekilde tuzaklara düşmüşlerdi. Düzenli bir savaş birliği oluşturmadan önce atlılarla kuşatılmışlardı ve sekiz binden fazla kişi öldürülmüştü; böylece geri kalanların hepsi kaçmıştı ve onlarla birlikte kaçışı sırasında birçok cesurca iş çıkaran Nijer de kaçmıştı. Ancak, üzerlerine yoğun baskı uygulayan düşman tarafından Bezedeh adlı bir köye ait güçlü bir kuleye doğru birlikte sürüldüler. Ancak Antonius ve adamları, ele geçirilmesi zor olan bu kulede fazla zaman geçirmemek ve komutanlarının, yani aralarındaki en cesur adamın kaçmasına izin vermemek için duvarı ateşe verdiler; kule yanarken Romalılar, Nijer'in öldürüldüğünü varsayarak sevinçle uzaklaştılar; ancak Nijer kulenin en iç kısmındaki bir yeraltı mağarasına atladı ve kurtuldu. Ve bundan üç gün sonra, kendisine layık bir cenaze töreni düzenlemek için büyük bir yasla onu arayanlara yerden seslendi; ve dışarı çıktığında, sanki Tanrı'nın takdiriyle gelecek zaman için komutanları olarak korunmuş gibi, tüm Yahudileri beklenmedik bir sevinçle doldurdu.

4. Ve şimdi Vespasian, ordusunu Antakya'dan (ki bu Suriye'nin başkentidir ve tartışmasız bir şekilde Roma İmparatorluğu'nun egemenliği altındaki yerleşim yerlerinin üçüncü büyük şehri olma özelliğini hak etmektedir, (2) hem büyüklük hem de diğer refah işaretleri bakımından) alarak, Kral Agrippa'yı tüm kuvvetleriyle birlikte gelişini beklerken buldu ve Ptolemais'e doğru yürüdü. Bu şehirde de, Romalılarla barış yanlısı olan Celile'nin Sepphoris halkı onu karşıladı. Bu vatandaşlar önceden kendi güvenliklerini sağlamış ve Romalıların gücünün farkında olarak, Vespasian gelmeden önce Cestius Gallus'un yanında olmuş, ona güvenlerini vermiş, sağ elinin güvencesini almış ve bir Roma garnizonu almışlardı; ve bu sırada da Romalı general Vespasian'ı çok nazikçe karşıladılar ve kendi yurttaşlarına karşı ona yardım edeceklerine dair hemen söz verdiler. General, Yahudilerin kendilerine karşı bir saldırı başlatmaları durumunda, onların isteği üzerine, yeterli gördüğü kadar süvari ve piyadeyi onlara teslim etti. Gerçekten de, yeni başlayan bu savaşta Sepphoris'i kaybetme tehlikesi hiç de az değildi; zira Sepphoris, Celile'nin en büyük şehriydi ve oldukça tehlikeli bir yerde kurulmuştu.

Machine Translated by Google

Doğası gereği çok güçlüydü ve tüm ulusun [Romalılara olan bağlılığının] güvencesi olabilirdi.

BÖLÜM 3.

GALİLE, SAMARYA VE YAHUDE'NİN TANIMI.

1. Şimdi Fenike ve Suriye, iki ayrı bölge olan ve Yukarı Celile ile Aşağı Celile olarak adlandırılan Celile'yi çevrelemektedir. Güneş batımına doğru, Ptolemais'e ait toprakların sınırları ve Karmel Dağı ile çevrilidirler; bu dağ eskiden Celilelilere aitti, şimdi ise Tiryalılara aittir; bu dağa, Kral Herod tarafından görevden alınan atlıların orada ikamet etmesi nedeniyle Atlılar Şehri olarak adlandırılan Gaba bitişiktir ; güneyde Ürdün Nehri'ne kadar Samarya ve İskitpolis ile; doğuda Hippea ve Gadaris ile, ayrıca Ganlonitis ve Agrippa krallığının sınırları ile çevrilidirler; kuzey kısımları Tire ve Tiryalıların ülkesiyle kuşatılmıştır. Aşağı Celile olarak adlandırılan bölge ise Tiberias'tan Zabulon'a kadar uzanır ve kıyı bölgelerinden Ptolemais onun komşusudur; Genişliği, büyük ovada bulunan Xaloth adlı köyden, Yukarı Celile'nin genişliğinin de başlangıç noktası olan Bersabe'ye kadar uzanır; bu genişlik, Tirus topraklarını ondan ayıran Baca köyüne kadar devam eder; uzunluğu ise Meloth'tan Ürdün yakınlarındaki Thella köyüne kadar uzanır.

2. Bu iki Celile bölgesi, bu kadar büyük ve birçok yabancı milletle çevrili oldukları için, her türlü savaş durumunda her zaman güçlü bir direniş gösterebilmişlerdir; çünkü Celileliler çocukluklarından beri savaşa alışkındırlar ve her zaman çok kalabalık olmuşlardır; ülke hiçbir zaman cesur insanlardan yoksun olmamış veya onlardan çok sayıda eksik olmamıştır; çünkü toprakları evrensel olarak zengin ve verimlidir ve her türden ağaç dikimiyle doludur, öyle ki en tembel insanı bile verimliliği sayesinde ekime özen göstermeye davet eder; buna göre, tüm topraklar sakinleri tarafından işlenir ve hiçbir kısmı atıl kalmaz. Dahası, şehirler burada çok sıkışıktır ve buradaki çok sayıda köy, topraklarının zenginliği nedeniyle her yerde o kadar kalabalıktır ki, en küçükleri bile on beş binden fazla nüfusa sahiptir.

Machine Translated by Google

3. Kısacası, eğer biri Celile'nin büyüklük bakımından Perea'dan daha aşağıda olduğunu düşünürse, verimlilik bakımından Celile'yi ondan üstün tutmak zorunda kalacaktır; çünkü Celile'nin her yeri ekilebilir ve her yeri verimlidir; oysa çok daha büyük olan Perea'nın büyük bir kısmı çöl ve engebeli olup, daha yumuşak meyve türlerinin yetiştirilmesine çok daha az elverişlidir; yine de [diğer kısımlarında] nemli bir toprağa sahiptir ve her türlü meyveyi yetiştirir, ovaları her türden ağaçla dikilmiştir ve zeytin ağacı, üzüm ve hurma ağacı burada ağırlıklı olarak yetiştirilmektedir. Ayrıca dağlardan çıkan seller ve yaz günlerinde bile sürekli akan kaynaklarla yeterince sulanmaktadır.

Perea'nın uzunluğu Macherus'tan Pella'ya, genişliği ise Philadelphia'dan Ürdün'e kadardır; kuzey sınırları, daha önce de belirttiğimiz gibi, Pella ile sınırlıdır; batı sınırları ise Ürdün ile sınırlıdır; güney sınırı Moab ülkesidir ve doğu sınırları Arabistan'a, Silbonitis'e, ayrıca Philadelphene ve Gerasa'ya kadar uzanır.

4. Samarya ülkesine gelince, Yahudiye ve Celile arasında yer alır; Ginea adı verilen büyük ovadaki bir köyden başlar ve Akrabbene toparşisinde sona erer ve tamamen Yahudiye ile aynı niteliktedir; çünkü her iki ülke de tepeler ve vadilerden oluşur, tarım için yeterince nemlidir ve çok verimlidir. Bol miktarda ağaçları vardır ve hem yabani olarak yetişen hem de ekim sonucu oluşan sonbahar meyveleriyle doludur. Doğal olarak birçok nehirle sulanmazlar, ancak başlıca nemlerini yağmur suyundan alırlar ve bu konuda hiçbir eksiklikleri yoktur; ve sahip oldukları nehirlerin sularının hepsi son derece tatlıdır: ayrıca sahip oldukları mükemmel otlar nedeniyle, hayvanları diğer yerlerdeki hayvanlardan daha fazla süt verir; ve mükemmelliğin ve bolluğun en büyük işareti olarak, her ikisi de çok kalabalıktır.

5. Samarya ve Yahudiye sınırları içinde, Borceos olarak da bilinen Anuath köyü bulunur. Bu, Yahudiye'nin kuzey sınırıdır. Yahudiye'nin güney kısımları, uzunlamasına ölçüldüğünde, Arabistan sınırlarına bitişik bir köy ile sınırlanır; orada yaşayan Yahudiler bu köye Ürdün derler.
Ancak, genişliği Ürdün Nehri'nden Yafa'ya kadar uzanır. Kudüs şehri tam ortasında yer alır; bu nedenle bazıları, yeterince zekice bir şekilde, bu şehri ülkenin göbeği olarak adlandırmıştır. Nitekim Yahudiye, denizden gelen zevklerden de yoksun değildir, çünkü deniz kıyısında yer almaktadır.

Machine Translated by Google

Bu bölgeler Ptolemais'e kadar uzanır: on bir bölüme ayrılmıştı ve bunlardan kraliyet şehri Kudüs en üstün olanıydı ve başın vücuda hükmettiği gibi, tüm komşu ülkeye hükmediyordu. Ondan daha aşağıda olan diğer şehirler ise kendi toparşilerine hükmediyordu; Gophna bu şehirlerin ikincisiydi ve ondan sonra Acrabatta, ardından Thamna, Lydda, Emmaus, Pella, Idumea, Engaddi, Herodium ve Jericho geliyordu; ve onlardan sonra Jamnia ve Joppa geliyordu, bunlar da komşu halka hükmediyordu; ve bunların dışında Gamala, Gaulonitis, Batanea ve Trachonitis bölgeleri de vardı ki bunlar da Agrippa krallığının parçalarıydı. Bu [son] ülke Lübnan Dağı'ndan ve Ürdün kaynaklarından başlar ve enine Tiberias Gölü'ne kadar uzanır; ve uzunluğu Arpha adlı bir köyden Julias'a kadar uzanır. Bölge halkı Yahudiler ve Suriyelilerden oluşmaktadır. Böylece, olabildiğince kısa bir şekilde, Yahudiye ülkesini ve çevresindeki bölgeleri anlattım.

BÖLÜM 4.

Yusuf, Seforis'e saldırmaya çalışır ancak püskürtülür. Titus, büyük bir orduyla Ptolemais'e gelir.

1. Sepphoris halkına yardım etmek üzere gönderilen, tribün Placidus komutasındaki bin süvari ve altı bin piyadeden oluşan yardımcı birlikler, büyük ovada iki bölük halinde kamp kurdular.

Piyadeler şehri korumak için şehre yerleştirildi, ancak süvariler kampın dışında konakladı. Bu süvariler, sürekli olarak bir o yana bir bu yana yürüyerek ve çevredeki bölgeleri istila ederek Josephus ve adamları için büyük bir sorun teşkil ettiler; ayrıca şehrin özgürlüğünün dışında kalan tüm yerleri yağmaladılar ve dışarı çıkmaya cesaret edenleri yakaladılar. Bu nedenle Josephus, Galilea halkının geri kalanından isyan etmeden önce, Romalıların şehri ele geçirmekte çok zorlanacaklarını umarak, yakın zamanda çok güçlü bir duvarla çevirdiği şehri ele geçirmek için şehre saldırdı; ancak bu şekilde çok zayıf kaldı ve hem şehri ele geçirme hem de Sepphoris halkını şehri kendisine teslim etmeye ikna etme umutları boşa çıktı. Bu şekilde Romalıları ülkeye savaş hukukuna göre davranmaya kışkırttı; Romalılar da duydukları öfke nedeniyle...

Machine Translated by Google

Bu girişim üzerine, gece gündüz ovalardaki yerleri yakmaya, kırsaldaki hayvanları çalmaya, sürekli savaşabilecek görünen herkesi öldürmeye ve daha zayıf insanları köle olarak esarete götürmeye başladılar; böylece Celile her yerinde ateş ve kan vardı; hiçbir sefalet veya felaketten muaf değildi, çünkü sahip oldukları tek sığınak, takip edildiklerinde Josephus tarafından inşa edilen surlara sahip şehirlere çekilebilmeleriydi.

2. Ancak Titus'a gelince, o Achaia'dan İskenderiye'ye, kış mevsiminin genellikle izin verdiğinden daha erken bir zamanda yelken açtı; böylece çağrılan kuvvetleri de yanına alarak büyük bir hızla ilerledi ve aniden Ptolemais'e geldi. Orada babasını, en seçkin lejyonlar olan beşinci ve onuncu lejyonlarla birlikte buldu ve onları babasının yanındaki on beşinci lejyonla birleştirdi; bu lejyonları on sekiz kohort takip etti; ayrıca Caesarea'dan beş kohort, bir süvari birliği ve Suriye'den beş süvari birliği daha geldi.

Şimdi bu on kohortun her birinde bin piyade vardı, ancak diğer on üç kohortun her birinde en fazla altı yüz piyade ve yüz yirmi süvari bulunuyordu. Ayrıca, krallar Antiochus, Agrippa ve Sohemus'tan gelen ve her biri bin okçu piyade ve bin süvari gönderen önemli sayıda yardımcı birlik de vardı. Arabistan kralı Malchus da bin süvari ve beş bin piyade gönderdi; bunların büyük çoğunluğu okçuydu. Böylece, kralların gönderdiği yardımcı birlikler de dahil olmak üzere, tüm ordu bir araya geldiğinde altmış bine ulaşıyordu; buna, savaşta diğerleriyle birlikte eğitilmiş ve sayıları çok fazla olan hizmetkarlar da dahildi ve bunlar savaşçılardan ayrı tutulmamalıydı. Çünkü onlar barış zamanlarında efendilerinin hizmetinde oldukları gibi, savaş zamanlarında da onlarla birlikte aynı tehlikelere maruz kalıyorlardı; öyle ki, ne beceri ne de güç bakımından hiçbirinden aşağı değillerdi, sadece efendilerine tabiydiler.

BÖLÜM 5.

ROMA ORDULARI VE ROMA HAKKINDA BİR AÇIKLAMA
KAMPLAR VE BUNLARLA İLGİLİ DİĞER ÖZELLİKLER

Machine Translated by Google

ROMALILAR ÖVGÜYE DEĞER.

1. Şimdi burada, Romalıların, sadece hayatın sıradan işlerinde değil, savaşlarında da kendilerine fayda sağlayabilecek hizmetkârlar edinme konusundaki ihtiyatlılıklarına hayran kalmamak mümkün değil. Ve gerçekten de, askeri disiplinlerinin diğer yönlerine dikkat eden herkes, bu kadar büyük bir egemenlik elde etmelerinin sadece şansın bir armağanı değil, cesaretlerinin bir sonucu olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktır; çünkü savaş zamanında silahlarını ilk kullanmaya başlamazlar, barış zamanında kaçındıkları gibi ellerini de ilk harekete geçirmezler; sanki silahları her zaman onlara yapışıkmış gibi, savaş egzersizlerinden asla bir mola vermezler; savaş zamanı onları kullanmaya teşvik edene kadar da beklemezler; Askeri tatbikatları, silahlarının gerçek kullanımından hiç farklı değildir; her asker her gün, sanki savaş zamanındaymış gibi büyük bir özenle tatbikat yapar; bu da savaşların yorgunluğunu bu kadar kolay atlatmalarının sebebidir; çünkü hiçbir düzensizlik onları alışılmış düzenlerinden çıkaramaz, korku onları korkutup kaçıramaz, emek onları yoramaz; bu davranış sağlamlığı, aynı sağlamlığa sahip olmayanları her zaman alt etmelerini sağlar; tatbikatlarına kansız savaşlar, savaşlarına ise kanlı tatbikatlar demek yanlış olmaz. Düşmanları da ani baskınlarıyla onları kolayca şaşırtamaz; çünkü düşman topraklarına girdikten hemen sonra, kamplarını duvarla çevirmeden savaşmaya başlamazlar; kurdukları çit aceleyle veya düzensiz yapılmaz; hepsi orada kalmaz, içinde olanlar da rastgele yerlerini almazlar; Fakat eğer zemin düzensiz ise, önce düzleştirilir: kampları da ölçüye göre dört köşelidir ve marangozlar, aletleriyle birlikte, binalarını onlar için inşa etmeye hazırdır. (3)

2. Kampın iç kısmına gelince, çadırlar için ayrılmış olup, dış çevresi bir duvar görünümündedir ve eşit aralıklarla kulelerle süslenmiştir; kuleler arasında ok ve mızrak fırlatma ve taş atma araçları ile düşmanı rahatsız edebilecek diğer tüm araçlar, çeşitli operasyonlar için hazır halde bulunmaktadır. Ayrıca, çevrenin her tarafına birer tane olmak üzere dört kapı dikmişlerdir; bu kapılar hayvanların girebileceği kadar büyük ve gerektiğinde gezinti yapmak için yeterince geniştir.

Machine Translated by Google

Kampın iç kısmı sokaklara çok uygun bir şekilde yerleştirilmiş ve komutanların çadırları ortaya konulmuştur; ancak her şeyin tam ortasında, bir tapınak niteliğinde, adeta aniden kurulmuş bir şehir gibi görünen, pazar yeri, el sanatları atölyesi ve üst ve alt rütbeli subaylar için oturma yerleri bulunan generalin kendi çadırı bulunmaktadır; burada herhangi bir anlaşmazlık çıkarsa, nedenleri dinlenir ve karara bağlanır. Kamp ve içindeki her şey, tahmin edilebileceğinden çok daha kısa sürede, işçilerin çokluğu ve becerisi sayesinde, etrafı duvarla çevrilmiştir; ve gerekirse, derinliği dört arşın ve genişliği de aynı olan bir hendek kazılır.

3. Böylece kendilerini güvence altına aldıktan sonra, diğer tüm işleri de düzen ve güvenlik içinde yürütüldüğü gibi, bölükler halinde, sakin ve düzgün bir şekilde birlikte yaşarlar. Her bölüğe ihtiyaç duyduklarında odun, tahıl ve su getirilir; çünkü tek başlarına diledikleri gibi yemek yemezler, hep birlikte yerler. Uyku, nöbet ve kalkış saatleri de önceden borazan sesiyle bildirilir ve böyle bir işaret olmadan hiçbir şey yapılmaz; sabahleyin askerler tek tek yüzbaşılarına, yüzbaşılar da tribünlerine giderek onları selamlar; tüm üst düzey subaylar da onlarla birlikte ordunun genel komutanına gider ve o da onlara komutaları altındaki herkese iletilmek üzere parola ve diğer emirleri verir; bu emirler savaşa gittiklerinde de uygulanır ve böylece ani baskınlar gerektiğinde ve kalabalıklar halinde geri çağrıldıklarında da anında geri dönerler.

4. Şimdi, kamplarından çıkacakları zaman, borazan sesi duyulur; bu sırada kimse yerinde durmaz, ilk işaretle birlikte çadırlarını toplarlar ve her şey çıkış için hazır hale getirilir; sonra borazanlar tekrar çalınır, yürüyüşe hazırlanmaları için emir verilir; sonra aniden yüklerini katırlarına ve diğer yük hayvanlarına yüklerler ve başlangıç yerindeymiş gibi yürüyüşe hazır bir şekilde dururlar; ayrıca kamplarını ateşe verirler ve bunu, başka bir kamp kurmaları kolay olsun ve düşmanlarına asla fayda sağlamasın diye yaparlar. Sonra borazanlar üçüncü kez çalınır, bu da herhangi bir nedenle biraz gecikenleri harekete geçirmek içindir, böylece ordu yürüyüşe geçtiğinde kimse yerinden ayrılmasın. Sonra tellal durur...

Machine Translated by Google

Generalin sağ elini tutar ve onlara kendi dillerinde üç kez, savaşa çıkmaya hazır olup olmadıklarını sorar. Onlar da aynı şekilde, yüksek ve neşeli bir sesle, "Hazırız" diye cevap verirler. Ve bunu neredeyse soru sorulmadan önce yaparlar: Bunu bir tür savaş coşkusuyla dolu olarak yaparlar ve aynı anda bu şekilde bağırırken sağ ellerini de kaldırırlar.

5. Bundan sonra kamplarından çıktıklarında, hepsi gürültü yapmadan ve düzgün bir şekilde yürürler ve herkes kendi sırasını korur, sanki savaşa gidiyorlarmış gibi. Piyadeler göğüs zırhı ve başlıklarla silahlanmış olup her iki tarafta da kılıç taşırlar; ancak sol taraftaki kılıç diğerinden çok daha uzundur, çünkü sağ taraftaki kılıç bir karıştan daha uzun değildir. Ayrıca, generalin yanında bulunmak üzere geri kalanlardan seçilen piyadelerin bir mızrağı ve bir kalkanı vardır, ancak diğer piyadelerin bir mızrağı ve uzun bir kalkanı, ayrıca bir testere ve sepet, bir kazma ve bir balta, bir deri kayış ve bir kanca ile üç günlük erzakları vardır, böylece bir piyadenin yüklerini taşımak için bir katıra çok fazla ihtiyacı olmaz.

Süvarilerin sağ taraflarında uzun bir kılıç, ellerinde uzun bir sırık bulunur; ayrıca atlarının bir yanında eğik olarak yerleştirilmiş bir kalkanları vardır ve ok kılıflarında mızraktan daha küçük olmayan, geniş uçlu üç veya daha fazla ok taşırlar. Ayrıca, tüm piyadeler gibi başlık ve göğüs zırhları da giyerler. Ve generalin maiyetinde görevlendirilenlerin zırhları, diğer birliklere ait süvarilerin zırhlarından hiçbir şekilde farklı değildir; ve kura ile bu göreve atanan kişi her zaman lejyonları öne sürer.

6. Romalıların yürüyüş ve dinlenme biçimleri böyledir, ayrıca kullandıkları çeşitli silahlar da bunlardır. Ancak savaşacakları zaman hiçbir şeyi önceden planlamadan veya gelişigüzel yapmadan bırakmazlar; her işe başlamadan önce mutlaka istişare edilir ve orada kararlaştırılanlar hemen uygulamaya konulur; bu nedenle nadiren hata yaparlar; ve eğer bir zamanda yanılmışlarsa, bu hataları kolayca düzeltirler. Ayrıca, önceden istişare ederek yaptıkları hataları, yalnızca şans eseri elde edilen aceleci başarılardan daha iyi görürler; çünkü böyle bir şans eseri avantaj onları düşüncesiz olmaya teşvik ederken, istişare bazen başarısız olsa da, insanların bundan sonra daha dikkatli olmalarını sağlar; ancak bunun dışında

Machine Translated by Google

Tesadüfen ortaya çıkan avantajlar, onları elde edenin hakkı değildir; ve beklenmedik bir şekilde meydana gelen üzücü olaylara gelince, teselli edici olan şudur ki, bunları önlemek için ellerinden gelen en iyi önlemleri almışlardır.

7. Şimdi, silahlarının hazırlık tatbikatlarını öyle yönetiyorlar ki, askerlerin sadece bedenleri değil, ruhları da güçlensin; ayrıca korkuyla savaşa karşı sertleşiyorlar; çünkü yasaları, sadece saflardan kaçan askerler için değil, daha az derecede de olsa tembellik ve hareketsizlik için de ölüm cezası öngörüyor; generalleri de yasalarından daha serttir, çünkü cesur askerlere büyük ödüller vererek mahkum edilenlere karşı herhangi bir zulüm suçlamasını önlerler; ve komutanlarına itaat etme istekliliği o kadar büyüktür ki, barış zamanında çok süsleyici bir durumdur; ancak savaşa geldiklerinde, ordunun tamamı tek bir beden gibidir, safları o kadar iyi birleşmiş, dönüşleri o kadar ani, verilen emirleri o kadar keskin bir şekilde duyuyorlar, sancakları o kadar hızlı görüyorlar ve işe koyulduklarında elleri o kadar çeviktir ki; bu sayede yaptıkları işi hızla bitirirler ve çektikleri acılara büyük bir sabırla katlanırlar. Savaşta, yakın bir çatışmaya girdiklerinde, düşmanların çokluğu, stratejileri veya bulundukları yerlerdeki zorluklar nedeniyle yenildikleri hiçbir örneğe rastlayamayız; hayır, şans da onları yenmemiştir, çünkü zaferleri onlara şansın verebileceğinden daha kesin olmuştur. Dolayısıyla, akıl yürütmenin eylemden önce geldiği ve en iyi tavsiyeyi aldıktan sonra bu tavsiyenin bu kadar aktif bir ordu tarafından izlendiği bir durumda, doğuda Fırat, batıda okyanus, güneyde Libya'nın en verimli bölgeleri ve kuzeyde Tuna ve Ren nehirlerinin bu imparatorluğun sınırlarını oluşturması şaşırtıcı değil. Roma topraklarının Romalıların kendilerinden aşağı olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

8. Bu anlatımı okuyucuya, Romalıları övmekten ziyade, onlara yenik düşenleri teselli etmek ve diğerlerini onların yönetimi altında yenilikler denemekten caydırmak amacıyla verdim. Roma askeri yönetimine dair bu anlatım, belki de bu konuda bilgisi olmayan ancak öğrenmek isteyen meraklılar için de faydalı olabilir. Şimdi bu konudan sapmayı sonlandırıyorum.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 6.

PLACIDUS, JOTAPATA'YI ALMAYA ÇALIŞIR VE DÖVÜLÜR. VESPASYAN CELİLE'YE YÜRÜYOR.

1. Vespasian, oğlu Titus ile birlikte bir süre Ptolemais'te kalmış ve ordusunu düzenlemişti. Ancak Celile'yi işgal eden ve yakaladığı birçok kişiyi (ki bunlar Celilelilerin sadece zayıf ve korkak olan kesimleriydi) öldüren Placidus, savaşçıların her zaman Josephus tarafından inşa edilmiş surlara sahip şehirlere kaçtığını görünce, en güçlüsü olan Jotapata'ya doğru öfkeyle yürüdü. Bunu, ani bir baskınla kolayca ele geçirebileceğini ve böylece komutanlar arasında büyük bir şeref kazanacağını ve gelecekteki seferlerinde onlara büyük bir avantaj sağlayacağını düşünerek yaptı; çünkü bu en güçlü yer bir kez ele geçirilirse, diğerleri o kadar korkacak ve teslim olacaklardı. Ancak bu girişiminde çok yanılmıştı; çünkü Jotapata halkı onun saldırıya geçeceğini öğrenmiş ve şehirden çıkarak onu orada beklemişlerdi. Böylece, Romalıların en az beklediği anda, hem sayıca çok olmaları, hem de savaşa hazırlıklı olmaları ve ülkelerinin, eşlerinin ve çocuklarının tehlikede olduğunu düşünerek büyük bir çeviklikle Romalılarla hızlı bir şekilde savaştılar ve Romalıları kolayca kaçırdılar, birçoğunu yaraladılar ve yedisini öldürdüler; (4) çünkü geri çekilmeleri düzensiz bir şekilde yapılmadı, çünkü darbeler sadece vücutlarının yüzeyine değdi, çünkü vücutları her yerinden zırhla kaplıydı ve Yahudiler onlarla el ele girmeye cesaret etmektense, silahlarını uzaktan üzerlerine atmayı tercih ettiler ve sadece hafif zırh giymişlerdi, diğerleri ise tamamen silahlıydı. Bununla birlikte, Yahudilerin tarafında üç adam öldürüldü ve birkaçı yaralandı; böylece Placidus, şehre saldıramayacağını anlayınca kaçtı.

2. Fakat Vespasian, Celile'ye saldırmayı çok istediği için, ordusunu Romalıların yürüyüş düzenine sokarak Ptolemais'ten yola çıktı. Düşmanın ani saldırılarını önlemek ve şüpheli görünen, pusu kurmaya elverişli ormanları araştırmak için hafif silahlı yardımcı birliklerin ve okçuların önde yürümesini emretti. Bunların ardından, ordunun bir kısmı geldi.

Machine Translated by Google

Roma ordusu tamamen silahlanmıştı; hem piyadeler hem de süvarilerden oluşuyordu. Bunların ardından her yüz kişiden on tanesi, silahlarını ve kamp kurmak için gerekli malzemeleri taşıyarak ilerliyordu; onların arkasında ise yolu düzleştirmek, engebeli ve geçilmesi zor yerleri tesviye etmek ve yürüyüşlerini engelleyen ormanları kesmekle görevli kişiler vardı; böylece ordu zor durumda kalmasın veya yürüyüşten yorulmasın. Bunların arkasına, hem kendisine hem de diğer komutanlara ait olan ve güvenlikleri için önemli sayıda süvariyi de içeren ordu arabalarını yerleştirdi. Bunların ardından kendisi, seçkin bir piyade, süvari ve mızrakçı birliğiyle birlikte yürüdü.

Bunlardan sonra, kendi lejyonunun kendine özgü süvarileri geldi; zira her lejyon için özel olarak ayrılmış yüz yirmi atlı vardı.
Bunların yanında, kuşatma makinelerini ve benzeri diğer savaş araçlarını taşıyan katırlar geliyordu. Bunların ardından, etraflarında geri kalanlar arasından seçilmiş askerlerle birlikte, kohort komutanları ve tribünler geliyordu.
Ardından, her Roma lejyonunun başında bulunan, kralı ve tüm kuşların en güçlüsü olan kartalı çevreleyen sancaklar geldi; bu kartal onlara egemenliğin bir işareti ve karşılarına çıkan herkesi fethedeceklerinin bir alameti gibi görünüyordu; bu kutsal sancakların ardından borazan çalanlar geliyordu.
Ardından, altı kişilik en alt sıralarda yer alan bölük ve taburlarıyla ana ordu geldi; en arkalarında ise gelenek gereği geri kalanları gözetleyen bir yüzbaşı vardı. Her lejyonun hizmetkarları ise piyadeleri takip ediyor ve katırlarla diğer yük hayvanları tarafından taşınan askerlerin eşyalarını taşıyorlardı. Ancak tüm lejyonların arkasında paralı askerlerin büyük bir kısmı geliyordu; en arkada ise ordunun güvenliğini sağlamak için en son gelenler vardı; bunlar arasında piyadeler, zırhlılar ve çok sayıda süvari bulunuyordu.

3. Böylece Vespasian ordusuyla birlikte ilerleyerek Galileo sınırlarına geldi, kamp kurdu ve savaşa can atan askerlerini dizginledi; ayrıca düşmana ordusunu göstererek onları korkuttu ve savaş başlamadan önce fikirlerini değiştirip değiştirmeyeceklerini görmek için bir fırsat tanıdı; aynı zamanda da onların güçlü iradelerini alt etmek için hazırlıklar yaptı. Gerçekten de generalin bu görüntüsü birçok kişiyi isyanlarından vazgeçirdi ve hepsini dehşete düşürdü; çünkü Sepphoris'e yakın Garis şehrinde bulunan Josephus'un kampında bulunanlar, savaşın başladığını duyduklarında...

Machine Translated by Google

Romalıların onlara yaklaşması ve aniden onlarla el ele savaşacaklarını gören Yahudiler, sadece savaşa girmeden değil, düşman daha görünmeden de dağılıp kaçtılar; Josephus ve birkaç kişi geride kaldı. Josephus, düşmanla savaşacak yeterli ordusunun olmadığını, Yahudilerin moralinin bozulduğunu ve büyük çoğunluğunun, eğer kendilerine inanılırsa, seve seve anlaşmaya varacağını görünce, savaşın başarısından tamamen umudunu kesti ve tehlikeden olabildiğince uzaklaşmaya karar verdi; bu yüzden yanında kalanları da alarak Taberiye'ye kaçtı.

BÖLÜM 7.

Vespasian, Gadaea şehrini ele geçirdikten sonra Jotapata'ya doğru ilerler. Uzun bir kuşatmanın ardından şehir, bir firari tarafından ihanete uğrar ve Vespasian tarafından ele geçirilir.

1. Böylece Vespasian, Gadara şehrine yürüdü ve ilk saldırıda şehri ele geçirdi; çünkü şehri, savaşa hazır, yetişkin erkeklerden yoksun bulmuştu. Şehre girdi ve tüm gençleri katletti; Romalılar hiçbir yaştan insana acımazlardı; bunu da millete duydukları nefret ve Cestius olayında işledikleri haksızlık yüzünden yaptılar. Ayrıca sadece şehri değil, çevresindeki tüm villaları ve küçük şehirleri de ateşe verdi; bazılarının tamamen ıssız olduğunu ve bazılarının sakinlerini köle olarak esarete götürdüğünü belirtti.

2. Josephus'a gelince, güvenliği için en uygun şehir olarak seçtiği o şehre çekilmesi, şehri büyük bir korkuya sürükledi; çünkü Taberiye halkı, savaşın başarısızlığından tamamen umudunu kesmedikçe kaçacağını düşünmemişti. Ve gerçekten de, bu konuda onun görüşünde yanılmamışlardı; çünkü Yahudilerin işlerinin sonunda nereye varacağını görmüş ve tek kurtuluş yollarının tövbe olduğunu anlamıştı. Ancak, Romalıların onu affedeceğini ummasına rağmen, ülkesine ihanet etmekten ve kendisine emanet edilen ordunun yüce komutasını lekelemektense veya savaşmak için gönderildiği kişilerin altında mutlu bir şekilde yaşamaktansa defalarca ölmeyi tercih etti. Bu nedenle, tam bir hesap vermeye karar verdi.

Machine Translated by Google

Kudüs'teki önde gelen kişilere bir mektup göndererek, düşmanın gücünü fazla abartarak onları korkutmamak ve güçlerinin gerçeğin altında olduğunu anlatarak, belki de tövbe etmeye meyilli oldukları bir anda karşı koymaya cesaretlendirmemek için gerekli önlemleri aldı. Ayrıca, eğer anlaşmaya varmayı düşünüyorlarsa derhal kendisine cevap yazmaları gerektiğini; eğer savaşa karar verirlerse Romalılarla savaşmaya yetecek bir ordu göndermeleri gerektiğini bildirdi. Buna göre, bunları yazdı ve mektubunu Kudüs'e götürmeleri için hemen haberciler gönderdi.

3. Vespasian, Jotapata'yı yıkmak konusunda çok istekliydi; çünkü düşmanın büyük bir kısmının oraya çekildiğine ve oranın diğer nedenlerden dolayı onlar için büyük bir güvenlik yeri olduğuna dair istihbarat almıştı Bunun üzerine, dağlık ve kayalık olan, yayalar için bile geçilmesi zor, atlılar için ise tamamen imkansız olan yolu düzleştirmek için hem piyadeleri hem de atlıları gönderdi. Bu işçiler işlerini dört günde tamamladılar ve ordu için geniş bir yol açtılar. Beşinci gün, yani Artemisius ayının yirmi birinci günü (Jyar), Josephus onu engelledi, Tiberias'tan geldi ve Jotapata'ya giderek Yahudilerin moralini yükseltti. Bir firari bu müjdeli haberi Vespasian'a iletti; Josephus'un oraya taşındığını öğrenince, Vespasian şehre aceleyle gitti, çünkü Josephus'u da ele geçirebilirse tüm Yahudiye'yi ele geçireceğini düşünüyordu. Bu haberi kendisi için son derece avantajlı buldu ve düşmanlarının arasında en akıllı görünen adamın kendi isteğiyle güvenli bir yere kapanmış olmasının Tanrı'nın takdiri olduğunu düşündü.

Bunun üzerine, Josephus'un gizlice kaçmasını engellemek için, Placidus'u bin süvariyle ve hem mecliste hem de işlerde saygın bir kişi olan dekurion Ebutius'u şehri kuşatmak üzere gönderdi.

4. Vespasian da ertesi gün tüm ordusunu alıp onları takip etti ve geç saatlere kadar yürüyerek Jotapata'ya ulaştı; ordusunu şehrin kuzey tarafına getirerek, şehirden yedi furlong uzaklıktaki küçük bir tepeye kamp kurdu ve düşman tarafından iyi görünmek ve onları korkutmak için büyük çaba sarf etti; bu korku Yahudiler için o kadar büyüktü ki, hiçbiri surların dışına çıkmaya cesaret edemedi. Yine de Romalılar saldırıyı orada erteleldiler.

Machine Translated by Google

Gün boyu yürüyüş yaptıkları için zaman kaybettiler; şehrin etrafına iki sıra tabur yerleştirdiler, bunların ötesine de süvarilerden oluşan üçüncü bir sıra daha koyarak tüm çıkış yollarını kapattılar; bu durum Yahudilerin kaçma umudunu kaybetmelerine ve daha cesurca hareket etmelerine yol açtı; çünkü hiçbir şey insanları savaşta zorunluluk kadar çaresizce savaşmaya itmez.

5. Ertesi gün Romalılar saldırıya geçtiğinde, Yahudiler önce surların dışında kalarak onlara karşı koydular ve şehir surlarının önünde bir kamp kurmuş gibi davrandılar. Ancak Vespasian okçuları, sapan kullananları ve uzak mesafeye ok atabilen tüm kalabalığı onlara karşı gönderdiğinde, kendisi piyadelerle birlikte şehrin kolayca ele geçirilebileceği bir tepeye çıktı. Josephus şehir için korkuya kapıldı ve tüm Yahudi kalabalığıyla birlikte dışarı atladı; bunlar büyük sayılarla Romalılara saldırdılar, onları surlardan uzaklaştırdılar ve birçok şanlı ve cesur eylem gerçekleştirdiler. Yine de düşmana çektirdikleri kadar onlar da acı çektiler; çünkü kurtuluş umudu Yahudileri nasıl cesaretlendiriyorsa, Romalıları da aynı şekilde utanç duygusu cesaretlendiriyordu. Romalıların hem yetenekleri hem de güçleri vardı; diğerlerinin ise sadece cesaretleri vardı, bu da onları silahlandırdı ve şiddetli bir şekilde savaşmalarını sağladı. Gün boyu süren çatışma, gece çöktüğünde sona erdi. Romalılardan birçoğu yaralanmış, on üçü öldürülmüştü; Yahudilerden ise on yedi kişi öldürülmüş, altı yüzü yaralanmıştı.

6. Ertesi gün Yahudiler Romalılara bir kez daha saldırdılar, surların dışına çıktılar ve onlarla daha öncekinden çok daha çetin bir savaş verdiler. Çünkü artık daha cesurdular ve bu, bir önceki gün gösterdikleri beklenmedik iyi direnişten kaynaklanıyordu; Romalıların da daha çetin savaştığını gördüler; çünkü utanç duygusu onları öfkelendirmişti, ani bir zafer elde edememelerini bir tür yenilgi olarak görüyorlardı. Böylece Romalılar beşinci güne kadar sürekli olarak Yahudiler üzerinde baskı kurmaya çalıştılar, bu sırada Jotapata halkı surlardan dışarı çıkıp son derece çetin bir şekilde savaştı; Yahudiler düşmanın gücünden korkmadılar, Romalılar da şehri ele geçirmede karşılaştıkları zorluklardan yılmadılar.

Machine Translated by Google

7. Jotapata'nın neredeyse tamamı bir uçurumun üzerine kurulmuştur ve her iki tarafında da son derece derin ve dik vadiler bulunur; öyle ki aşağıya bakmak isteyenler, dibe ulaşmadan önce görüşlerini kaybederler. Şehrin en uç kısmı dağın üzerine kurulmuş olup, bir ovada eğik bir şekilde son bulduğu kuzey tarafından ancak görülebilir. Josephus, şehri tahkim ederken bu dağı bir duvarla çevrelemişti ki, tepesi düşmanlar tarafından ele geçirilemesin. Şehir her yönden diğer dağlarla çevrilidir ve bir insan tam üzerine gelene kadar hiçbir şekilde görülemez. İşte Jotapata'nın güçlü konumu buydu.

8. Bu nedenle Vespasian, yerin doğal gücünü ve Yahudilerin cesur savunmasını nasıl alt edebileceğini denemek için kuşatmayı şiddetle sürdürme kararı aldı. Bu amaçla emri altındaki komutanları bir savaş konseyine çağırdı ve onlarla saldırının en iyi şekilde nasıl yönetilebileceği konusunda istişarede bulundu. Ve mümkün olan duvar kısmına karşı bir toprak set inşa etme kararı alındığında, tüm ordusunu malzemeleri toplamak için dışarı gönderdi. Böylece şehre bitişik dağlardaki tüm ağaçları kesip, kestikleri odunların yanı sıra büyük bir taş yığını topladıklarında, bazıları yukarıdan atılan okların etkisinden kaçınmak için çitler getirdi.

Bu engelleri kıyılarına serdiler, bunların altında toprak setini oluşturdular ve böylece duvardan atılan oklardan neredeyse hiç zarar görmediler; diğerleri ise yakındaki tepeleri parçalayıp sürekli toprak taşıyorlardı; böylece üç farklı şekilde çalışırken kimse boş durmuyordu. Ancak Yahudiler, adamları koruyan engellerin üzerine duvarlardan büyük taşlar ve her türlü ok fırlatıyorlardı; ve onlara ulaşamayan şeylerin gürültüsü o kadar korkunçtu ki, işçiler için bir engel teşkil ediyordu.

9. Vespasian daha sonra taş ve mızrak fırlatmak için makineleri şehrin etrafına yerleştirdi. Makinelerin sayısı toplamda yüz altmıştı ve onlara çalışmaya başlamalarını ve surlardakileri yerinden sökmelerini emretti. Aynı zamanda, bu amaç için tasarlanmış makineler büyük bir gürültüyle üzerlerine mızraklar fırlattı ve bu amaç için hazırlanmış makinelerle bir talent ağırlığında taşlar atıldı.

Machine Translated by Google

Ateş ve çok sayıda okla duvarı o kadar tehlikeli hale getirdiler ki, Yahudiler sadece duvara yaklaşmaya değil, aynı zamanda makinelerin ulaştığı duvarın iç kısımlarına da girmeye cesaret edemediler; çünkü Arap okçularının yanı sıra mızrak atan ve taş atanların hepsi de makinelerle aynı anda çalışmaya koyuldular. Ancak su samurları, Romalılara daha yüksek bir yerden ok atamadıklarında sessiz kalmadılar; çünkü o zaman şehir dışına, özel soyguncular gibi gruplar halinde baskınlar düzenlediler, işçileri örten çitleri söktüler ve onları çıplak halde öldürdüler; ve bu işçiler teslim olduklarında, bunlar toprak yığınını oluşturan toprağı attılar ve tahta kısımlarını çitlerle birlikte yaktılar, ta ki Vespasian sonunda işler arasındaki boşlukların kendisi için dezavantajlı olduğunu anlayana kadar; çünkü bu toprak boşlukları Yahudilere Romalılara saldırmak için bir yer sağlıyordu. Böylece engelleri birleştirdi ve aynı zamanda ordunun bir bölümünü diğerine bağladı; bu da Yahudilerin gizli gezilerini engelledi.

10. Ve toprak set yükseltilip surlara ait siperlere her zamankinden daha yakın hale getirildiğinde, Josephus, surlara karşı hiçbir önlem almaması durumunda bunun tamamen yanlış olacağını ve bunun şehrin korunması için olabileceğini düşündü; bu yüzden işçilerini topladı ve onlara duvarı daha yüksek inşa etmelerini emretti; ve işçiler, kendilerine bu kadar çok ok atılırken bunun imkansız olduğunu söylerken, o onlar için şöyle bir siper icat etti: Onlara kazıklar dikmelerini ve önlerine yeni kesilmiş öküzlerin ham derilerini sermelerini emretti; böylece bu deriler, taşlar atıldığında kendiliğinden yumuşayıp oyuklaşarak taşları içine alacak, diğer oklar onlardan kayıp gidecek ve atılan ateş, içlerindeki nem sayesinde sönecekti.

Ve bunları işçilerin önüne koydu ve işçiler bunların altında güven içinde çalışmalarına devam ederek duvarı daha da yükselttiler; hem gündüz hem de gece, duvar yirmi arşın yüksekliğe ulaştı. Ayrıca duvar üzerine çok sayıda kule inşa etti ve güçlü siperlerle donattı. Bu, kendi görüşlerine göre zaten surların içine girmiş olan Romalıları büyük ölçüde cesaretini kırdı; Josephus'un bu planına ve şehirdeki vatandaşların azmine hayran kaldılar.

Machine Translated by Google

11. Vespasian, bu stratejinin büyük kurnazlığı ve Jotapata halkının cüretkarlığı karşısında açıkça sinirlenmişti; çünkü bu duvarın inşasına yeniden cesaretlenen halk, Romalılara karşı yeni saldırılar düzenledi ve her gün gruplar halinde çatışmalara girdi; ayrıca soyguncuların kullandığı her türlü hileye başvurdular ve ellerine geçen her şeyi yağmaladılar, diğer tüm tahkimatları da ateşe verdiler. Vespasian, ordusuna onlarla savaşmayı bırakmasını ve şehri kuşatarak onları açlıktan teslim olmaya zorlamasını emretti; çünkü ya yiyecek kıtlığı nedeniyle merhamet dilemek zorunda kalacaklarını ya da sonuna kadar direnmeye cesaret ederlerse açlıktan öleceklerini düşünüyordu. Onlara bir süre ara verip, açlıktan zayıfladıklarında üzerlerine saldırdığında onları daha kolay yenebileceği sonucuna vardı; ancak yine de şehirden dışarı çıkmalarını engellemek için emir verdi.

12. Kuşatma altındakilerin şehirde bol miktarda tahılı ve aslında her türlü gerekli malzemesi vardı, ancak suları yoktu çünkü şehirde çeşme yoktu; halk genellikle yağmur suyuyla yetiniyordu; yine de o ülkede yaz aylarında yağmur yağması nadir bir olaydı ve kuşatma sırasında bu mevsimde susuzluklarını giderecek bir çözüm bulmak için büyük bir sıkıntı içindeydiler; ve özellikle bu dönemde çok üzgündüler, sanki zaten tamamen susuz kalmış gibiydiler; çünkü Josephus, şehrin diğer gerekli malzemelerle dolu olduğunu ve adamların cesur olduğunu görerek ve kuşatmayı Romalılara beklediklerinden daha uzun süre uzatmak isteyerek, onlara ölçüyle su verilmesini emretti; ancak bu ölçüyle suyun az dağıtılması, onlar için susuzluktan daha zor bir şey olarak görüldü; ve istedikleri kadar su içememeleri, onları normalde olduklarından daha fazla su içmeye istekli hale getirdi; Hayır, bu durum onları, susuzluğun son derece şiddetli olduğu bir noktaya gelmiş gibi, çok fazla umutsuzluğa düşürdü. Romalılar da onların içinde bulundukları durumdan habersiz değildi; çünkü surların ötesinde, karşılarında durduklarında, onların bir araya koşup suyu ölçüyle aldıklarını gördüler. Bunun üzerine, su kaynağı yakınlarda olduğu için, mızraklarını oraya fırlattılar ve birçoğunu öldürdüler.

13. Bunun üzerine Vespasian, su kaplarının kısa sürede boşalacağını ve sularını teslim etmek zorunda kalacaklarını umdu.

Machine Translated by Google

Şehri ona teslim edeceklerdi; ancak Josephus, bu umudu kırmak niyetinde olduğundan, birçok giysiyi ıslatıp surların etrafına asmalarını emretti; böylece tüm surlar bir anda suyun akışıyla ıslandı. Bu manzarayı gören Romalılar cesaretlerini kaybettiler ve dehşete düştüler; çünkü kendilerinin içecek suyu bile olmadığını düşünürken, bu kadar suyu eğlence olsun diye fırlatabildiklerini gördüler. Bu durum, Romalı generali, Yahudilerin ihtiyaç duydukları şeylerin yokluğundan dolayı şehri ele geçirme umudundan vazgeçirdi ve tekrar silahlanarak onları teslim olmaya zorlamaya çalıştı; bu da Yahudilerin çok istediği bir şeydi; çünkü kendilerinin veya şehirlerinin kaçabileceğinden umutsuz oldukları için, açlık ve susuzluktan ölmektense savaşta ölmeyi tercih ettiler.

14. Ancak Josephus, ihtiyaç duydukları şeylerin bolca temin edilmesi için yukarıdakine ek olarak başka bir strateji daha geliştirdi. Tırmanılması güç, engebeli ve sarp bir yer vardı ve bu nedenle askerler tarafından korunmuyordu; bu yüzden Josephus vadinin batı kısımlarına bazı kişiler gönderdi ve onlar aracılığıyla şehir dışında bulunan Yahudilere dilediği kişilere mektuplar gönderdi ve şehirde ihtiyaç duydukları her türlü gerekli malzemeyi bolca temin etti; ayrıca şehre girerken nöbetçilerin yanından gizlice geçmelerini ve sırtlarını yünlü koyun postlarıyla örtmelerini emretti, böylece geceleyin biri onları gözetlerse köpek sanılabilirlerdi.

Bu durum, nöbetçiler onların düzenini fark edip o engebeli yeri kendi çevrelerine alana kadar devam etti.

15. Josephus, şehrin uzun süre dayanamayacağını ve orada kalmaya devam ederse kendi hayatının tehlikeye gireceğini anladı; bu yüzden kendisinin ve şehrin en güçlü adamlarının buradan nasıl kaçabileceği konusunda istişarelerde bulundu. Kalabalık bunu anlayınca, etrafını sardılar ve tamamen ona ve yalnızca ona bağlı oldukları halde, onları göz ardı etmemesini rica ettiler; çünkü eğer onlarla kalırsa şehrin kurtuluşu için hala umut vardı, çünkü herkes onun için büyük bir sevinçle her türlü zahmete girecekti ve bu durumda, yakalansalar bile onlar için de bir teselli olacaktı: düşmanlarından kaçmaması, dostlarını terk etmemesi, fırtınada batan bir gemiden atlar gibi o şehri terk etmemesi gerekiyordu; çünkü gitmesi halinde,

Machine Translated by Google

Şehrin sular altında kalmasının sebebi, düşman bir kere gittikten sonra kimsenin ona karşı koymaya cesaret edememesiydi; çünkü halk ona tamamen güveniyordu.

16. Bunun üzerine Josephus, kendi güvenliğini sağlamak için şehirden ayrılacağını onlara bildirmekten kaçındı, ancak onların iyiliği için şehirden ayrılacağını söyledi; çünkü eğer onlarla kalırsa, güvende oldukları sürece onlara pek bir fayda sağlayamayacağını ve eğer bir kez ele geçirilirlerse, hiçbir işe yaramadan onlarla birlikte öleceğini; ancak bu kuşatmadan kurtulursa, onlara çok büyük bir rahatlama getirebileceğini; çünkü o zaman hemen Galilealıları büyük kalabalıklar halinde ülkeden toplayıp, Romalıları başka bir savaşla şehirlerinden uzaklaştıracağını söyledi. Şimdi aralarında kalarak onlara ne gibi bir fayda sağlayabileceğini görmediğini, aksine Romalıları kendisini ele geçirmeyi çok değerli bir şey olarak gördükleri için onları daha sıkı kuşatmaya kışkırtacağını; ancak bir kez şehirden kaçtığını öğrenirlerse, şehre karşı olan heveslerinin büyük ölçüde azalacağını belirtti. Ancak bu rica halkı etkilemedi, aksine onu daha da çok istemelerine neden oldu.

Bunun üzerine hem çocuklar hem yaşlılar, hem de bebekli kadınlar ona yas tutarak geldiler, önünde yere kapandılar, ayaklarına sarılıp onu sıkıca tuttular ve büyük bir ağıtla ondan, kaderlerinden payını almasını yalvardılar; bence bunu, onun kurtuluşunu kıskandıkları için değil, kendi kurtuluşlarını umdukları için yaptılar; çünkü Josephus onlarla birlikte kaldığı sürece büyük bir felaket yaşayacaklarını düşünmüyorlardı.

17. Josephus, kalmaya karar verirse bunun onların yalvarışlarına bağlanacağını, zorla gitmeye karar verirse de tutuklanacağını düşündü. Halkın feryatlarına duyduğu acıma da onları terk etme isteğini büyük ölçüde kırmıştı; bu yüzden kalmaya karar verdi ve yurttaşların ortak umutsuzluğundan güç alarak onlara şöyle dedi: "Kurtuluş umudu kalmadığında, şimdi ciddi bir şekilde savaşmaya başlamanın zamanıdır. Şanı hayattan üstün tutmak ve gelecek nesiller tarafından hatırlanacak soylu bir girişimde bulunmak cesurca bir şeydir." Bunu söyledikten sonra hemen işe koyuldu, bir baskın düzenledi, düşmanın öncü birliklerini dağıttı, Roma kampına kadar koştu, kıyıdaki çadırlarının örtülerini parçaladı ve mevzilerini ateşe verdi. Ve işte bu şekilde savaştı.

Machine Translated by Google

Ertesi gün de, ondan sonraki gün de kavgayı bırakmadı, aksine günlerce ve gecelerce devam etti.

18. Bunun üzerine Vespasian, Romalıların bu saldırılardan dolayı sıkıntıya düştüğünü görünce (Yahudiler tarafından kaçmaya zorlanmaktan utanıyorlardı; ve Yahudileri her kaçmaya zorladıklarında, ağır zırhları onları fazla takip etmelerine izin vermiyordu; Yahudiler ise herhangi bir eylem gerçekleştirdikten sonra, kendilerine zarar verilmeden önce şehre geri çekiliyorlardı), silahlı adamlarına saldırılarından kaçınmalarını ve umutsuzluk içindeki insanlarla savaşmamalarını emretti; çünkü umutsuzluktan daha cesur bir şey yoktur; amaçlarına ulaşamadıklarını gördüklerinde şiddetlerinin söneceğini, tıpkı ateşin yakıtı bittiğinde sönmesi gibi; ve Romalıların zaferlerini olabildiğince ucuza kazanmalarının uygun olduğunu, çünkü savaşmaya zorlanmadıklarını, sadece kendi egemenliklerini genişletmek için savaştıklarını söyledi. Böylece Arap okçuları, Suriyeli sapan kullananlar ve onlara taş atanlar aracılığıyla Yahudileri büyük ölçüde püskürttü ve çok sayıda saldırı araçlarının kullanımında hiçbir kesinti olmadı. Yahudiler bu makinelerden büyük acılar çektiler, onlardan kaçma imkanları yoktu; bu makineler taşlarını veya mızraklarını çok uzağa fırlattığında ve Yahudiler menzillerine girdiğinde, Romalılara şiddetle saldırdılar ve canlarını ve bedenlerini esirgemeden, yorulan her bir uzvun yerini alarak canlarını ve bedenlerini koruyarak canla başla savaştılar.

19. Bu nedenle Vespasian, Yahudilerin bu saldırılarıyla bir nevi kuşatılmış olduğunu görünce ve surlarının artık surlara çok yakın olduğunu fark edince, koçbaşını kullanmaya karar verdi. Bu koçbaşı, bir geminin direği gibi devasa bir tahta kiriştir; ön kısmı, başında koç başı şeklinde oyulmuş kalın bir demir parçasıyla donatılmıştır, adını da buradan almıştır. Bu koçbaşı, ortasından geçen iplerle havaya kaldırılır ve bir terazinin dengesi gibi başka bir kirişe asılır ve her iki yanından geçen güçlü kirişlerle haç şeklinde desteklenir. Bu koçbaşı, çok sayıda adam tarafından birleşik bir güçle geriye doğru çekildiğinde ve ardından aynı adamlar tarafından büyük bir gürültüyle ileriye doğru itildiğinde, çıkıntılı demir kısmıyla surları döver. Ne kadar güçlü olursa olsun ne kadar geniş olursa olsun, ilk bataryalarından daha fazlasına direnebilen hiçbir kule veya duvar yoktur ki, sonunda hepsi ona boyun eğmek zorunda kalmasın Romalı generalin giriştiği deney buydu.

Machine Translated by Google

Şehri ele geçirmeye can atıyordu; ancak tarlada bu kadar uzun süre yatmanın dezavantajlı olduğunu fark etti, çünkü Yahudiler onu asla rahat bırakmıyordu. Bu yüzden Romalılar, düşmanı yaralamak için çeşitli makineleri surlara daha yakın getirdiler, böylece surdakilere ulaşabilsinler ve onların girişimlerini engellemeye çalıştılar; onlara taş ve cirit attılar; aynı şekilde okçular ve sapan kullananlar da birlikte surlara yaklaştılar. Bu durum, Yahudilerden hiçbirinin surlara tırmanmaya cesaret edemediği bir noktaya geldi ve işte o zaman diğer Romalılar, her tarafı çitlerle kaplı ve devrilme kısmı derilerle örtülü olan koçbaşını getirdiler; bu hem kendilerinin hem de makinenin güvenliği içindi. Makinenin ilk darbesinde sur sarsıldı ve şehir içindeki halk, sanki çoktan ele geçirilmiş gibi korkunç bir çığlık attı.

20. Josephus, koçbaşının aynı yere hâlâ vurduğunu ve duvarın hızla yıkılacağını görünce, bir süreliğine bu makinenin gücünden kaçınmaya karar verdi. Bu amaçla, çuvalları samanla doldurup, koçbaşının sürekli vurduğu yere asmalarını emretti; böylece darbeler başka yöne çevrilebilecek veya samanın yumuşak yapısı sayesinde darbelerin etkisi daha az hissedilebilecekti. Bu düzenek, Romalıların girişimlerini büyük ölçüde geciktirdi; çünkü Romalılar makinelerini istedikleri yere götürseler de, makinenin üstündekiler çuvallarını çıkarıp, yaptığı darbelerin karşısına yerleştirdiler, böylece duvar hiçbir şekilde zarar görmedi ve bu da darbelerin yönünün değiştirilmesiyle oldu. Ta ki Romalılar uzun direklerden oluşan ters bir düzenek kurup, uçlarına kancalar bağlayarak çuvalları kesene kadar. Koçbaşı gücünü yeniden kazandığında ve yeni inşa edilmiş olan duvar yıkılmaya başladığında, Josephus ve yanındakiler kendilerini savunmak için hemen ateşe başvurdular; bunun üzerine ellerindeki kuru malzemeleri alıp üç yöne doğru bir siper açtılar ve Romalıların makinelerine, çitlerine ve toprak setlerine ateş verdiler; Romalılar, Yahudilerin cesaretine hem dehşete kapıldılar hem de alevler yardım etmelerini engelledi; çünkü malzemeler kuruydu ve içlerinde zift, katran ve kükürt de vardı, bu yüzden ateş her şeyi anında sardı ve Romalıların büyük çabasıyla ortaya çıkan yangın bir saat içinde sona erdi.

Machine Translated by Google

21. Burada, bizim övgümüze ve takdirimize layık bir Yahudi belirdi; Sameas'ın oğlu, Eleazar adında ve Celile'deki Saab'da doğmuştu. Bu adam çok büyük bir taşı alıp duvardan koçbaşının üzerine fırlattı ve bunu o kadar büyük bir kuvvetle yaptı ki, koçbaşının başını kopardı. Ayrıca aşağı atladı, koçbaşının başını aralarından aldı ve hiç çekinmeden duvarın tepesine taşıdı; bunu yaparken, tüm düşmanlarının oklarına hedef oldu. Buna göre, çıplak bedenine oklar isabet etti ve beş okla yaralandı; duvarın tepesine çıkarken, en büyük cesaret örneği olarak, hepsinin gözü önünde dururken, hiçbirini umursamadı; daha sonra yaralarıyla birlikte yere yığıldı ve koçbaşının başıyla birlikte düştü. Ondan sonra, iki kardeş cesaretlerini gösterdiler; İsimleri Netir ve Philip olan bu iki adam, ikisi de Ruma köyünden ve ikisi de Celileliydi; bu adamlar onuncu lejyonun askerlerinin üzerine atıldılar ve Romalılara öyle bir gürültü ve güçle saldırdılar ki, saflarını bozdular ve saldırdıkları herkesi kaçırdılar.

22. Bu adamların yaptıklarından sonra, Josephus ve onunla birlikte olan kalabalık, büyük bir ateş açarak hem makineleri hem de örtülerini, beşinci ve onuncu lejyonlara ait tahkimatlarla birlikte yaktılar ve onları kaçırdılar; hemen ardından başkaları da onları takip ederek bu aletleri ve tüm malzemelerini toprağın altına gömdüler. Ancak akşam saatlerinde Romalılar, daha önce zarar görmüş olan sur bölümüne tekrar koçbaşını diktiler; burada, şehri Romalılardan savunan bir Yahudi, Vespasian'ı ayağından bir okla vurdu ve onu hafifçe yaraladı; mesafe çok uzak olduğundan, bu kadar uzaktan atılan ok büyük bir etki yaratamadı. Ancak bu, Romalılar arasında büyük bir kargaşaya neden oldu; çünkü yakınında duranlar kanını görünce rahatsız oldular ve generalin yaralandığı haberi tüm orduya yayıldı; ordunun büyük bir kısmı kuşatmayı terk ederek şaşkınlık ve korku içinde generale doğru koştu. Ve hepsinin önüne Titus geldi; babasına duyduğu endişeden dolayı kalabalık büyük bir kargaşa içindeydi; bu kargaşa, generallerine duydukları saygıdan ve oğlunun çektiği acıdan kaynaklanıyordu. Ancak baba, oğlunun korkusuna ve ordunun içinde bulunduğu düzensizliğe kısa sürede son verdi, çünkü çektiği acılara rağmen üstün bir güce sahipti.

Machine Translated by Google

Etrafındaki korku dolu insanların onu görmesini sağlamak için çabalayan adam, onları Yahudilerle daha hızlı savaşmaya teşvik etti; çünkü artık herkes generallerinin intikamını almak için kendini hemen tehlikeye atmaya hazırdı; bunun üzerine birbirlerini yüksek sesle cesaretlendirdiler ve aceleyle surlara koştular.

23. Fakat Josephus ve yanındakiler, makinelerin üzerlerine fırlattığı oklar ve taşlarla birbirlerinin üzerine ölü olarak düşseler de, surları terk etmediler, aksine ateş, demir silahlar ve taşlarla, siperlerin koruması altında, koçbaşını yönetenlerin üzerine saldırdılar; ve bunlar çok az şey yapabildiler veya hiçbir şey yapamadılar, sürekli olarak kendileri de öldüler, çünkü kendi alevlerinin ışığı etraflarını aydınlatıyor ve onları düşman için son derece görünür bir hedef haline getiriyordu, tıpkı gündüz vakti olduğu gibi, makineler uzaktan görülemediği için onlara atılanlardan kaçınmak zordu; çünkü bu makinelerin taş ve okları fırlatma gücü, onları aynı anda birkaç kişiyi yaralıyordu ve makinelerin fırlattığı taşların şiddetli gürültüsü o kadar büyüktü ki, surların sivri uçlarını uçuruyor ve kulelerin köşelerini kırıyordu; Çünkü hiçbir insan topluluğu, taşların büyüklüğü karşısında son safına kadar devrilmeyecek kadar güçlü olamazdı. Ve herkes, bu gece yaşananlardan makinelerin gücünü anlayabilir; Josephus'un etrafında duranlardan biri duvarın yakınındayken, kafası böyle bir taşla savrulmuş ve kafatası üç furlong uzağa fırlamıştı. Gündüz vakti de, evinden yeni çıkmış hamile bir kadının karnına öyle şiddetli bir darbe indirilmişti ki, bebek yarım furlong uzağa savrulmuştu; makinenin gücü işte bu kadar büyüktü. Aletlerin kendilerinin çıkardığı ses çok korkunçtu, fırlattıkları okların ve taşların sesi de öyleydi; ölü bedenlerin duvara çarptığında çıkardığı ses de aynı türdendi; ve gerçekten de bu olaylar şehirdeki kadınlarda korkunç bir çığlık uyandırmıştı ve bu çığlık aynı zamanda öldürülenlerin çığlıklarıyla da yankılanıyordu; Savaş alanının tamamı kan içindeydi ve duvarın üzerinden ölü bedenler tırmanabilirdi; dağlar da yankılarıyla gürültüyü artırıyordu; o gece ne işitmeyi ne de görmeyi etkileyebilecek korkunç hiçbir şey eksik değildi: yine de Jotapata için bu kadar şiddetli savaşanların büyük bir kısmı, adeta birer kahraman gibi, cesurca şehit düştü.

Machine Translated by Google

Onların büyük bir kısmı yaralanmıştı. Ancak, surlar sürekli olarak bombalanmasına rağmen, sabah nöbeti başlamadan önce surlar, ona karşı kullanılan makinelere teslim olmamıştı. Bununla birlikte, içeridekiler vücutlarını zırhlarıyla örttüler ve Romalıların şehre çıkmak için kullanacakları makineler yerleştirilmeden önce, yıkılan kısma karşı siperler inşa ettiler.

24. Sabahleyin Vespasian, önceki gece çektikleri ağır yorgunluğun ardından biraz dinlendikten sonra, şehri [fırtınayla] ele geçirmek için ordusunu topladı; ve kendisine karşı çıkanları surların yıkıldığı yerlerden uzaklaştırmak istediği için, en cesur süvarilerini atlarından indirdi ve onları surların yıkıntılarına karşı üç sıra halinde, her tarafı zırhlarıyla örtülü ve ellerinde sırıklar olacak şekilde yerleştirdi; böylece tırmanma aletleri yerleştirilir yerleştirilmez tırmanmaya başlayabileceklerdi; arkalarına piyadelerin en seçkinlerini yerleştirdi; ancak süvarilerin geri kalanına, şehir ele geçirildiğinde kimsenin kaçmasını önlemek için, surların karşısına, tüm tepelik araziye yayılmalarını emretti; ve bunların arkasına okçuları yerleştirdi ve oklarını atmaya hazır olmalarını emretti. Aynı emri sapan kullananlara ve makineleri kullananlara da verdi ve onlara başka merdivenler alıp, henüz dokunulmamış duvar kısımlarına yerleştirmek üzere hazırda tutmalarını emretti; böylece kuşatılmış olanlar onların tırmanmasını engellemeye çalışırken, yıkılan kısımların nöbetçileri bırakılacak, geri kalan kısımlar ise atılan oklarla yıkılacak ve adamlarına şehre giriş imkanı sağlayacaktı.

25. Ancak Josephus, Vespasian'ın planının anlamını anlayarak, yaşlıları ve yorgun olanları surların sağlam kısımlarına yerleştirdi; bu bölgelerden herhangi bir zarar beklemediğini belirtti. En güçlü adamlarını ise surların yıkıldığı yere yerleştirdi ve onların önüne altı adamını tek başlarına koydu; böylece Josephus, ilk ve en büyük tehlikeyi üstlendi. Ayrıca, lejyonlar bağırdığında korkmamaları için kulaklarını tıkamalarını, düşmanın oklarının çokluğundan korunmak için diz çökmelerini, kalkanlarıyla kendilerini örtmelerini ve okçular gelene kadar bir süre geriye çekilmelerini emretti.

Machine Translated by Google

Oklarını boşalttılar; ama Romalılar surlara tırmanmak için aletlerini bıraktıklarında, aniden ortaya çıkıp kendi aletleriyle düşmanla karşılaşacaklardı ve herkes kendi şehrini savunmak için değil, zaten yıkılmış olan şehrin intikamını almak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı; yaşlılarının, çocuklarının ve eşlerinin düşman tarafından nasıl öldürüleceğini gözlerinin önünde canlandıracaklardı; ve başlarına gelecek felaketler yüzünden tüm öfkelerini önceden harcayacak ve bunu oyuncuların üzerine boşaltacaklardı.

26. Josephus böylece iki adam birliğini de dağıttı; fakat sonra, şehir sakinlerinin işe yaramaz kısmı olan kadınlar ve çocuklar, şehirlerinin üç katlı bir ordu tarafından kuşatıldığını görünce (çünkü daha önce savaşan olağan muhafızlardan hiçbiri uzaklaştırılmamıştı), sadece surların yıkıldığını değil, düşmanlarının ellerinde kılıçlarla, üzerlerindeki tepelerin de silahlarıyla parıldadığını ve Arap okçularının ellerindeki mızrakları görünce, sanki sefalet sadece tehdit değil, fiilen başlarına gelmiş gibi, yıkımın son ve acıklı bir feryadını çıkardılar. Ancak Josephus, kadınların erkeklerin savaşçı eylemlerini, durumlarına acıyarak fazla kadınsı hale getirmemeleri için evlerine kapatılmalarını emretti ve onlara sessiz kalmalarını emretti ve eğer sessiz kalmazlarsa onları tehdit etti; kendisi ise kendi tahsis edilen yere, gedik önüne geldi; Diğer yerlere merdiven getirenlerin hiçbirine aldırış etmedi, aksine yaklaşmakta olan ok yağmurunu büyük bir merakla bekledi.

27. Ve şimdi çeşitli Roma lejyonlarının borazanları birlikte çaldılar ve ordu korkunç bir çığlık attı; ve mızraklar, emredildiği gibi, o kadar son anda uçtular ki ışığı yakaladılar. Ancak Josephus'un adamları, onlara verdiği emirleri hatırladılar, seslere kulaklarını tıkadılar ve vücutlarını mızraklara karşı korudular; ve çalışmaya hazır hale getirilmiş olan makinelere gelince, Yahudiler, onları kullanacak olanlar onlara ulaşmadan önce üzerlerine koştular. Ve şimdi, askerlerin yükselişinde büyük bir çatışma oldu ve ellerin ve ruhun birçok eylemi sergilendi; Yahudiler, içinde bulundukları aşırı tehlikede, tehlikede olmadan onlara karşı bu kadar cesurca savaşanlardan daha az cesaret göstermemeye canla başla çalıştılar; ve onları terk etmediler

Machine Translated by Google

Romalılarla ya kendileri ölene kadar ya da rakiplerini öldürene kadar mücadele ettiler. Ancak Yahudiler sürekli kendilerini savunmaktan yoruldular ve yerlerine gelip onlara yardım edecek yeterli insan bulamadılar; Romalıların tarafında ise yorulanların yerini sürekli yeni adamlar alıyor, geri püskürtülenlerin yerine hızla yeni adamlar tırmanma makinelerine biniyordu; birbirlerini cesaretlendiren ve kendilerini koruyan kalkanlarıyla yan yana birleşen bu insanlar, kırılmaz bir birlik haline geldiler; ve bu birlik, sanki tek bir vücutmuş gibi Yahudileri geri püskürtürken, surlara tırmanmaya başladılar bile.

28. Bunun üzerine Josephus, bu büyük sıkıntıda danışmanı olarak ihtiyacı seçti (ki ihtiyaç, umutsuzlukla tahrik edildiğinde icatlarında çok zekidir) ve kalkanlarıyla korunanların üzerine kaynar yağ dökülmesini emretti. Bunun üzerine, çok sayıda kişi getirdiği ve getirdikleri miktar da çok fazla olduğu için, yağı hemen hazırladılar ve Romalıların üzerine her taraftan döktüler ve ateşin sıcaklığından hala cızırdayan kaplarını üzerlerine fırlattılar: Bu, Romalıları öyle yaktı ki, birleşik birlik dağıldı ve korkunç acılarla duvardan aşağı yuvarlandılar; çünkü yağ, zırhlarının altından, baştan ayağa tüm vücutlarına kolayca aktı ve etlerini alev gibi besledi, yağlı ve kaygan yapısı sayesinde hızla ısınıp yavaşça soğudu; ve adamlar başlıkları ve göğüs zırhları içinde sıkışıp kaldıkları için, bu yanan yağdan hiçbir şekilde kurtulamadılar; Kurdukları köprülerden düşerken acı içinde sadece zıplayıp yuvarlanabiliyorlardı. Ve böylece geri püskürtülüp kendi taraflarına geri çekildiklerinde, arkalarındakiler tarafından kolayca yaralanıyorlardı.

29. Ancak Romalıların bu başarısızlığında cesaretleri tükenmedi, Yahudiler de onlara karşı koymak için ihtiyatlı davranmaktan geri kalmadılar; zira Romalılar, kendi adamlarının yere serildiğini ve perişan halde olduklarını görseler de, üzerlerine yağ dökenlere karşı şiddetle direndiler; herkes önündeki adamı korkak ve kendisini çabalamaktan alıkoyan biri olarak kınadı; Yahudiler ise onların yükselişini engellemek için başka bir hileye başvurdular ve onları kayıp düşürmek için tahtaların üzerine kaynar çemen otu döktüler; bu sayede ne yükselenler ne de düşenler ilerleyebildi.

Machine Translated by Google

Aşağı inerken, ayakları üzerinde durmaya çalıştılar; fakat bazıları tırmandıkları makinelerin üzerine geriye doğru düştüler ve ezildiler; birçoğu da yükselttikleri toprak yığınına düştüler ve düştüklerinde Yahudiler tarafından öldürüldüler; çünkü Romalılar ayakta duramaz hale gelince, Yahudiler yakın dövüşten kurtulunca onlara oklarını fırlatacak vakit buldular. Böylece general, akşamleyin çok acı çeken askerleri geri çağırdı; ölenlerin sayısı az değildi, yaralıların sayısı ise daha da fazlaydı; ancak Jotapata halkından altı kişiden fazla kişi öldürülmedi, üç yüzden fazla kişi ise yaralı olarak götürüldü. Bu çatışma, Desius [Sivan] ayının yirminci gününde gerçekleşti.

30. Bunun üzerine Vespasian, olanlar nedeniyle ordusunu teselli etti ve onları gerçekten öfkeli, ancak daha fazla öğüt vermekten ziyade yapacak bir şey arayan kişiler olarak bulduğu için, toprak setleri daha da yükseltmelerini ve her biri elli fit yüksekliğinde üç kule inşa etmelerini ve bunların her tarafını demir levhalarla kaplamalarını emretti; böylece hem ağırlıklarıyla sağlam olacaklar hem de kolayca ateşe verilmeyeceklerdi. Bu kuleleri toprak setlerin üzerine yerleştirdi ve üzerlerine ok ve mızrak atabilenler ile taş ve mızrak atmak için daha hafif aletler yerleştirdi; ayrıca bunların yanı sıra, üzerlerine sapan kullananların en güçlü adamlarını yerleştirdi; bunlar, bulundukları yükseklik ve onları koruyan siperler nedeniyle görünmeyecekleri için, silahlarını surlarda bulunan ve kolayca görülebilenlere fırlatabileceklerdi. Bunun üzerine Yahudiler, başlarına atılan oklardan kolayca kaçamadıkları, göremedikleri düşmanlardan intikam alamadıkları ve kulelerin yüksekliğinin o kadar fazla olduğunu, elleriyle attıkları bir okun bile zorlukla ulaşabildiğini ve etraflarındaki demir plakaların ateş açmayı çok zorlaştırdığını fark ederek, surlardan kaçıp şehirden hızla dışarı çıktılar ve kendilerine ok atanların üzerine saldırdılar. Böylece Jotapata halkı Romalılara karşı direndi; her gün çok sayıda insan öldürülürken, düşmanlarına kötülükle karşılık veremediler ve kendilerini tehlikeye atmadan onları şehirden uzak tutamadılar.

31. Bu sıralarda Vespasian, Trajan'ı Jotapata yakınlarında bulunan ve yenilikler isteyen Japha adlı bir şehre karşı gönderdi.

Machine Translated by Google

Jotapata'nın beklenmedik uzunluktaki direnişiyle kibirlenen Trajan, onuncu lejyonun komutanıydı ve Vespasian ona bin süvari ve iki bin piyade vermişti. Trajan şehre geldiğinde, şehrin doğal konumunun sağlamlığına ek olarak, çift duvarla da korunduğu için ele geçirilmesinin zor olduğunu gördü; ancak şehrin halkının dışarı çıktığını ve onunla savaşmaya hazır olduğunu görünce, onlarla savaşa girdi ve kısa bir direnişten sonra onları takip etti; ve ilk duvarlarına doğru kaçarken, Romalılar onları o kadar yakından takip ettiler ki, onlarla birlikte içeri girdiler: ancak Yahudiler ikinci duvarlarının içine tekrar girmeye çalışırken, yurttaşları Romalıların da onlarla birlikte içeri gireceğinden korkarak onları dışarıda bıraktılar. Bu nedenle, Galilealıları cezalandırmak için Romalıları getiren ve şehrin halkını, her birini açıkça kanlı düşmanları tarafından yok edilmeye maruz bırakan kesinlikle Tanrı'ydı; Çünkü büyük kalabalıklar halinde kapılara saldırdılar ve onları koruyanlara, isimleriyle de yalvararak seslendiler; ancak yalvarışlarının tam ortasında boğazları kesildi; çünkü düşman ilk duvarın kapılarını, kendi yurttaşları da ikinci duvarın kapılarını kapatmıştı, böylece iki duvar arasında sıkışıp kaldılar ve büyük sayılarda topluca öldürüldüler; birçoğu kendi adamlarının kılıçlarıyla, birçoğu da kendi kılıçlarıyla öldürüldü, ayrıca Romalılar tarafından öldürülen çok sayıda insan da vardı. İntikam alma cesaretleri de yoktu; çünkü düşmandan kaynaklanan dehşete, kendi dostları tarafından ihanete uğramaları da eklenince, moralleri tamamen bozuldu; ve sonunda Romalılara değil, kendi yurttaşlarına lanet okuyarak, sayıları on iki bin olana kadar hepsi yok edildi. Böylece Trajan, şehrin savaşabilecek insanlardan yoksun olduğunu ve içinde birkaç kişi olsa bile, herhangi bir direnişe kalkışacak kadar korkak olacaklarını düşündü; Bu yüzden şehri ele geçirme işini generale bıraktı. Buna göre Vespasian'a haberciler gönderdi ve kazandığı zaferi tamamlamak için oğlu Titus'u göndermesini istedi. Vespasian, hâlâ bazı çabaların gerekebileceğini düşünerek oğlunu beş yüz süvari ve bin piyadeden oluşan bir orduyla gönderdi. Böylece hızla şehre geldi, ordusunu düzenledi ve Trajan'ı sol kanada, kendisi de sağ kanada yerleştirdi ve onları kuşatmaya götürdü. Askerler her tarafa duvara dayanacak merdivenler getirdiklerinde, Celileliler bir süre yukarıdan onlara karşı koydular; ancak kısa süre sonra surları terk ettiler.

Machine Translated by Google

Titus'un adamları şehre atlayıp hemen ele geçirdiler; fakat şehirdekiler bir araya gelince aralarında şiddetli bir savaş çıktı; çünkü güçlü erkekler dar sokaklarda Romalılara saldırdı, kadınlar ise ellerine ne geçerse onlara saldırdı ve altı saat boyunca onlarla savaştılar; ancak savaşçılar bitkin düştüğünde, kalabalığın geri kalanının boğazları kesildi, kısmen açık havada, kısmen de kendi evlerinde, genç yaşlı hepsi birlikte. Böylece, bebekler dışında hiçbir erkek kalmadı; bebekler de kadınlarla birlikte köle olarak esarete götürüldü; böylece hem şehirde hem de önceki savaşta öldürülenlerin sayısı on beş bin, esirlerin sayısı ise iki bin yüz otuz oldu. Bu felaket, Desius [Sivan] ayının yirmi beşinci gününde Celilelilerin başına geldi.

32. Samaritler de bu dönemde talihsizliklerden nasibini aldılar; çünkü Gerizzim adındaki dağda toplandılar ki bu dağ onlar için kutsal bir dağdır ve orada kaldılar; bu toplanmaları ve gösterdikleri cesur zihinler, bir savaş tehdidi oluşturmaktan başka bir işe yaramadı; komşu şehirlerin başına gelen felaketler de onları daha akıllı hale getirmedi. Ayrıca, Romalıların büyük başarısına rağmen, kendi zayıflıklarına güvenerek mantıksız bir şekilde ilerlediler ve ilk ortaya çıkışında herhangi bir kargaşaya hazırdılar. Bu nedenle Vespasian, hareketlerini engellemenin ve girişimlerinin temelini kesmenin en iyisi olduğunu düşündü. Çünkü Samarya'nın her yerinde garnizonlar kurulmuş olsa da, Gerizzim Dağı'na gelenlerin sayısı ve birlikte komplo kurmaları, ne yapacakları konusunda korku uyandırıyordu; Bu yüzden oraya beşinci lejyonun komutanı Cerealis'i altı yüz süvari ve üç bin piyadeyle gönderdi. Cerealis, düşmanın birçoğunun yüksek kesimlerde bulunması nedeniyle dağa çıkıp onlarla savaşmanın güvenli olmadığını düşündü; bu yüzden ordusuyla dağın alt kısımlarını kuşattı ve bütün gün onları gözetledi. Şimdi, susuz kalan Samiriler şiddetli bir sıcaktan kavruluyordu (çünkü yaz mevsimiydi ve kalabalık gerekli malzemeleri temin etmemişti), öyle ki bazıları o gün sıcaktan öldü, diğerleri ise böyle bir ölümdense köleliği tercih ederek Romalılara kaçtı; Cerealis, orada kalanların felaketlerinden dolayı çok perişan olduklarını anladı. Böylece

Machine Translated by Google

Dağa çıktı ve kuvvetlerini düşmanın etrafına yerleştirdikten sonra, öncelikle onları sağ elinin güvenliğine sığınmaya ve kendisiyle anlaşmaya vararak kendilerini kurtarmaya çağırdı; silahlarını bırakırlarsa onları her türlü zarardan koruyacağına dair güvence verdi; ancak onlarla anlaşamayınca, üzerlerine saldırdı ve sayıları on bir bin altı yüz olan hepsini öldürdü. Bu, Desius [Sivan] ayının yirmi yedinci gününde oldu. Ve bu, o zamanlar Samaritlerin başına gelen felaketlerdi.

33. Fakat Jotapata halkı hâlâ cesurca direndi ve umulabilecek her şeyin ötesinde acılarına katlandı. Kuşatmanın kırk yedinci gününde Romalıların kurduğu toprak setler surlardan daha yüksek hale geldi; o gün bir firari Vespasian'a giderek şehirde ne kadar az insan kaldığını, ne kadar zayıf olduklarını ve sürekli nöbet tutmaktan ve sürekli savaşmaktan o kadar bitkin düştüklerini, artık kendilerine karşı gelen herhangi bir güce karşı koyamayacaklarını ve eğer biri onlara saldırırsa hileyle alt edilebileceklerini söyledi; çünkü gecenin son nöbetinde, yaşadıkları zorluklardan biraz dinlenebileceklerini düşündükleri ve sabah uykusuna dalmak üzere oldukları sırada, tamamen yorgun oldukları için nöbetçilerin uyuyakaldığını söyledi; bu nedenle tavsiyesi, saldırılarını o saatte yapmalarıydı. Ancak Vespasian, Yahudilerin birbirlerine ne kadar sadık olduklarını ve kendilerine verilebilecek her türlü cezadan ne kadar nefret ettiklerini bildiği için bu firari hakkında şüphe duyuyordu; bunun nedeni, Jotapata halkından birinin her türlü işkenceye maruz kalması ve düşmanlarının ateşli bir sınavından geçirilmesine rağmen, şehirdeki olaylar hakkında onlara hiçbir şey söylememesi ve çarmıha gerilirken onlara gülümsemesiydi. Bununla birlikte, anlatılanların kendisinde bulunan olasılık, firarinin anlattıklarının doğruluğunu kısmen doğruladı ve muhtemelen doğruyu söylediğini düşündüler. Ancak Vespasian, eğer rapor bir yalan ise büyük bir zarar görmeyeceklerini düşündü; bu yüzden adamı gözaltında tutmalarını emretti ve orduyu şehri ele geçirmek için hazırladı.

34. Bu karara göre, kendilerine bildirilen saatte, gürültü çıkarmadan surlara doğru yürüdüler; surlara ilk çıkan Titus oldu, yanında tribünlerinden Domitius Sabinus ve on beşinci lejyondan birkaç asker vardı. Böylece nöbetçilerin boğazlarını kestiler ve

Machine Translated by Google

Şehre çok sessizce girdiler. Bunların ardından tribün Cerealis ve Placidus geldi ve onları takip edenleri öne sürdüler. Kale ele geçirildiğinde ve düşman şehrin tam ortasındayken, hava kararmış olmasına rağmen, şehri elinde tutanlar şehrin ele geçirildiğini henüz bilmiyorlardı; çünkü birçoğu derin uykudaydı ve o sırada tesadüfen şehre çöken yoğun sis, uyananların içinde bulundukları durumu net bir şekilde görmelerini engelledi, ta ki tüm Roma ordusu içeri girene ve uyandıklarında içinde bulundukları sefaleti görene kadar; ve öldürürken şehrin ele geçirildiğini fark ettiler. Romalılar ise kuşatma sırasında çektikleri acıları çok iyi hatırladıkları için kimseyi esirgemediler, kimseye acımadılar, aksine halkı kalenin uçurumundan aşağı sürdüler ve aşağı sürerken öldürdüler; bu sırada yerin zorlukları, hala savaşabilecek durumda olanların kendilerini savunmalarını engelledi; Dar sokaklarda zor durumda kaldıkları ve uçurumun kenarında ayaklarını sağlam basamadıkları için, kaleden onlara karşı savaşan kalabalığın saldırısı altında kaldılar.

Bu durum, Josephus'un çevresindeki seçkin adamlardan birçoğunu kendi elleriyle intihar etmeye sevk etti; çünkü Romalılardan hiçbirini öldüremeyeceklerini görünce, Romalılar tarafından öldürülmekten korunmaya karar verdiler ve şehrin en ücra köşelerinde büyük kalabalıklar halinde toplanarak intihar ettiler.

35. Ancak nöbetçilerden ilk başta yakalandıklarını fark edenler ve olabildiğince hızlı kaçanlar, şehrin kuzey tarafındaki kulelerden birine çıktılar ve bir süre orada kendilerini savundular; fakat çok sayıda düşman tarafından kuşatıldıklarında, çok geç olduktan sonra sağ ellerini kullanmaya çalıştılar ve sonunda boyunlarını üzerlerinde duranlara seve seve teslim ettiler. Eğer şehir ele geçirilirken öldürülen yüzbaşı Antonius olmasaydı, Romalılar bu kuşatmanın [kendi taraflarında] kan dökülmeden sona erdiğini övünebilirlerdi. Onun ölümü şu ihanet yüzünden oldu; çünkü mağaralara kaçanlardan, sayıları çok fazla olanlardan biri, Antonius'tan kendisini korumak için sağ elini uzatmasını ve onu koruyacağına, mağaradan çıkmasına yardım edeceğine dair güvence vermesini istedi; Bunun üzerine, diğer adam onu engellediğinde, dikkatsizce sağ elini uzattı ve mızrağıyla beline saplayarak onu anında öldürdü.

Machine Translated by Google

36. Ve o gün Romalılar açıkça görünen bütün kalabalığı katlettiler; fakat sonraki günlerde saklandıkları yerleri aradılar, yer altında ve mağaralarda bulunanlara saldırdılar ve böylece bebekler ve kadınlar hariç her yaştan insanı katlettiler ve bunlardan on iki yüz kişi esir olarak toplandı; şehrin ele geçirilmesinde ve önceki çatışmalarda öldürülenlerin sayısı ise kırk bin olarak sayıldı. Bunun üzerine Vespasian, şehrin tamamen yıkılmasını ve bütün surların yakılmasını emretti. Böylece Jotapata, Nero'nun hükümdarlığının on üçüncü yılında, Panemus [Tamuz] ayının ilk gününde ele geçirildi.

BÖLÜM 8.

Yusuf'un bir kadın tarafından nasıl keşfedildiği ve Romalılara teslim olmaya nasıl istekli olduğu; adamları onu engellemeye çalıştığında kendi adamlarıyla ne tür bir tartışma yaşadığı; Vespasian'ın yanına getirildiğinde ona ne söylediği ve Vespasian'ın daha sonra ona nasıl davrandığı.

1. Romalılar, hem ona duydukları nefretten hem de generallerinin onu ele geçirme arzusundan dolayı Josephus'u aramaya başladılar; çünkü general, Josephus'un bir kez ele geçirilmesi halinde savaşın büyük bir bölümünün sona ereceğini düşünüyordu. Bunun üzerine ölüler arasında arama yaptılar ve şehrin en gizli köşelerine kadar baktılar; ancak şehir önce ele geçirildiği için, doğaüstü bir takdir ona yardım etti; çünkü düşmanın ortasındayken kendini onlardan uzaklaştırdı ve bir tarafında büyük bir mağara bulunan derin bir çukura atladı; bu mağara yer üstündekiler tarafından görülemiyordu; ve orada kendilerini gizlemiş olan kırk önemli kişiyle ve onları birkaç gün boyunca doyuracak kadar yiyecekle karşılaştı. Gündüzleri düşmanın her yeri kuşatmasından saklandı, geceleri ise ininden çıkıp kaçış yolu aradı ve nöbetçileri dikkatle izledi; fakat her yer onun yüzünden korunduğu için, fark edilmeden kaçmanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden tekrar inine indi. Böylece iki gün saklandı; fakat üçüncü gün, yanlarında bulunan bir kadını yakaladıklarında, keşfedildi.

Machine Translated by Google

Bunun üzerine Vespasian derhal ve büyük bir gayretle iki tribün olan Paulinus ve Gallicanus'u gönderdi ve onlara Josephus'a can güvenliği için sağ ellerini vermelerini ve onu yukarı çıkmaya ikna etmelerini emretti.

2. Bunun üzerine gelip adamı yukarı çağırdılar ve hayatının kurtarılacağına dair güvence verdiler; fakat onu ikna edemediler; çünkü Romalılara karşı bu kadar çok şey yapmış birinin bunun bedelini ödeyeceği ihtimalinden şüpheleniyordu, ancak onu davet edenlerin yumuşak huylu olmasından değil. Yine de, cezalandırılmak için yukarı çağrıldığından korkuyordu, ta ki Vespasian bunlara ek olarak üçüncü bir tribün olan Nikanor'u da ona gönderene kadar; Nikanor, Josephus'un yakından tanıdığı ve eski zamanlardan beri tanıdığı biriydi.

Geldiğinde, Romalıların bir kez fethettikleri kişilere karşı doğal olarak gösterdikleri yumuşaklığı anlattı ve ona o kadar cesur davrandığını, komutanların ondan nefret etmekten çok hayranlık duyduklarını söyledi; generalin onu yanına getirmeyi çok istediğini, ancak onu cezalandırmak için değil (çünkü gönüllü olarak gelmese bile bunu yapabilirdi), onun gibi cesur bir adamı korumaya kararlı olduğunu belirtti. Ayrıca şunu da ekledi: Vespasian, eğer onu kandırmaya kararlı olsaydı, kendi dostunu ona göndermezdi, dostluk numarası yaparak ve hainlik kastederek en alçakça eyleme en güzel rengi vermezdi; onu aldatmak için olsaydı, kendisi de razı olmazdı veya yanına gelmezdi.

3. Josephus, Nicanor'un teklifi konusunda tereddüt etmeye başlayınca, askerler o kadar öfkelendiler ki, mağarayı ateşe vermek için aceleyle koştular; fakat tribün, adamı canlı yakalamayı çok istediği için buna izin vermedi. Nicanor, Josephus'u ikna etmek için baskı yaparken ve Josephus düşmanların kalabalığının onu nasıl tehdit ettiğini anlayınca, gece gördüğü rüyaları hatırladı; bu rüyalarda Tanrı ona hem Yahudilerin gelecekteki felaketlerini hem de Roma imparatorlarını ilgilendiren olayları önceden bildirmişti. Josephus, Tanrı tarafından belirsiz bir şekilde bildirilen bu tür rüyaların yorumlanması konusunda zekice tahminlerde bulunabiliyordu. Dahası, kendisi de bir rahip ve rahip soyundan geldiği için kutsal kitaplarda yer alan kehanetlere aşinaydı: ve tam o sırada kendinden geçti; ve son zamanlarda gördüğü rüyaların muazzam imgelerini gözlerinin önüne sererek,

Machine Translated by Google

Tanrı'ya gizlice dua etti ve şöyle dedi: "Yahudi ulusunu yaratan sen, onu geriletmeyi uygun gördüğün için, ve tüm iyi şansları Romalılara geçtiği için, ve gelecekte olacakları önceden bildirmek için benim canımı seçtiğin için, seve seve ellerimi onlara veriyorum ve yaşamaya razıyım. Ve açıkça beyan ederim ki, Romalılara Yahudilerden firar eden biri olarak değil, senin hizmetkarın olarak gidiyorum."

4. Bunu söyledikten sonra Nicanor'un davetini kabul etti. Fakat onunla birlikte kaçan Yahudiler, kendisini yukarı çıkmaya davet edenlere boyun eğdiğini anlayınca, hep birlikte etrafını sardılar ve şöyle bağırdılar: "Hayır, gerçekten de, Tanrı'nın bizzat koyduğu atalarımızın yasaları şimdi amacına ulaşmak için inleyebilir; Yahudilerin ruhlarını öyle bir mizaçta yaratan Tanrı'dan bahsediyoruz ki, onlar ölümü hor görüyorlar. Ey Josephus! Hâlâ hayata düşkün müsün? Ve kölelik halinde ışığı görmeye katlanabilir misin? Kendini ne kadar çabuk unuttun! Kaç kişiyi özgürlük uğruna canlarını kaybetmeye ikna ettin! Bu yüzden, eğer bu kadar gayretle savaştığın kişilerden korunmayı umuyorsan ve eğer samimilerse onlardan korunmayı kabul etmeye istekliysen, erkeklik konusunda sahte bir şöhrete ve bilgelik konusunda da sahte bir şöhrete sahip oldun. Ama Romalıların iyi şansı seni kendini unutturmuş olsa da, Romalıların şanının korunmasına dikkat etmeliyiz." "Atalarımızın lekelenmesine izin vermeyeceğiz. Sana sağ elimizi ve kılıcımızı vereceğiz; eğer gönüllü olarak ölürsen, Yahudilerin generali olarak öleceksin; ama gönülsüz olarak ölürsen, onlara ihanet eden bir hain olarak öleceksin." Bunu söyler söylemez, kılıçlarını ona doğru savurmaya başladılar ve Romalılara teslim olmayı düşünürse onu öldüreceklerini söylediler.

5. Bunun üzerine Josephus, kendisine saldırmalarından korktu, ancak kurtarılmadan önce ölürse Tanrı'nın emirlerine ihanet etmiş olacağını düşündü. Bu yüzden, içinde bulunduğu sıkıntı içinde onlara bir filozof gibi konuşmaya başladı ve şöyle dedi: "Ey dostlarım, neden kendimizi öldürmeye bu kadar hevesliyiz? Ve neden bu kadar değerli yoldaşlarımız olan ruhumuzu ve bedenimizi bu kadar karşı karşıya getiriyoruz? Kimse benim eskiden olduğum kişi olmadığımı iddia edebilir mi? Hayır, Romalılar bunun ne kadar doğru olduğunu gayet iyi biliyorlar. Savaşta ölmek cesurca bir şeydir; ancak savaş kanununa göre, fatihlerin eliyle ölmek gerekir. Bu nedenle, eğer kaçınırsam..."

Machine Translated by Google

Romalıların kılıcıyla ölümden korkuyorum, kendi kılıcımla ve kendi elimle öldürülmeyi gerçekten hak ediyorum; ama eğer onlar merhameti kabul edip düşmanlarını bağışlıyorlarsa, kendimize ne kadar daha fazla merhamet göstermeli ve kendimizi bağışlamalıyız? Çünkü onlara karşı yaptığımız şeyi kendimize yapmak kesinlikle aptalca bir şeydir. Özgürlük için ölmenin cesurca bir şey olduğunu açıkça itiraf ediyorum; ama yine de bu, savaşta ve özgürlüğümüzü elimizden alanlar tarafından yapılıyorsa böyledir; ancak mevcut durumda düşmanlarımız ne bizimle savaşta karşılaşıyor ne de bizi öldürüyor. Şimdi, ölmek zorunda kaldığında ölmeyen de, ölmek zorunda kalmadığında ölen de aynı derecede korkaktır. Romalılara karşı savaşa gitmediğimizde neyden korkuyoruz? Ölümden mi? Eğer öyleyse, düşmanlarımızın bize bunu yapacağından şüphelendiğimiz halde, bunu kendimize kesin olarak mı yapacağız? Ama köle olmamız gerektiği söylenebilir. Peki, şu anda tam anlamıyla özgürlük içinde miyiz? Ayrıca, kişinin intihar etmesinin de yiğitçe bir davranış olduğu söylenebilir.

Hayır, kesinlikle değil, ama son derece erkeksi olmayan bir davranış; çünkü fırtınadan korkarak gemisini kendi isteğiyle batıran bir pilotu tam bir korkak olarak görürdüm. Şimdi, intihar, tüm hayvanların ortak doğasından en uzak suçtur ve Yaratıcımız Tanrı'ya karşı bir dinsizlik örneğidir; gerçekten de kendi isteğiyle veya kendi araçlarıyla ölen hiçbir hayvan yoktur, çünkü yaşam arzusu hepsine kazınmış bir kanundur; bu nedenle, bunu bizden açıkça alanları düşmanımız olarak görürüz ve bunu haince yapanlar da bunun için cezalandırılır. Ve sizce de Tanrı, bir insan kendisine bahşettiği şeye zarar verdiğinde çok kızmaz mı? Çünkü varlığımızı ondan aldık ve varlığımızı bizden almayı onun takdirine bırakmalıyız. Tüm insanların bedenleri gerçekten ölümlüdür ve bozulabilir maddeden yaratılmıştır; Fakat ruh ebediyen ölümsüzdür ve bedenlerimizde yaşayan ilahi varlığın bir parçasıdır. Ayrıca, bir kimse sıradan bir insandan aldığı bir emaneti yok eder veya kötüye kullanırsa, kötü ve hain bir kişi olarak kabul edilir; fakat bir kimse bu ilahi emaneti bedeninden atarsa , bundan dolayı hakarete uğrayan kişinin bundan haberdar olmadığını mı düşünebiliriz? Dahası, kanunumuz haklı olarak efendilerinden kaçan kölelerin cezalandırılmasını emreder, kaçtıkları efendiler onlara kötü davranmış olsalar bile. Peki, en iyi efendi olan ve dinsizlikten suçlu olmayan Tanrı'dan kaçmaya mı çalışacağız? Doğanın kanununa göre bu hayattan ayrılanların, Tanrı'dan aldıkları borcu, onu bize ödünç veren kişi istediği zaman ödediklerini bilmiyor musunuz?

Machine Translated by Google

Tekrar geri dönecekler, ebedi şöhretin tadını çıkaracaklar; evleri ve soyları güvende olacak, ruhları saf ve itaatkâr olacak ve cennette en kutsal yeri elde edecekler; oradan da çağların döngüsü içinde tekrar saf bedenlere gönderilecekler; oysa elleri kendilerine karşı çılgınca hareket edenlerin ruhları Hades'in en karanlık yerine kabul edilir ve Babaları olan Tanrı, onlardan herhangi birine karşı suç işleyenleri soylarında cezalandırır? Bu nedenle Tanrı bu tür eylemlerden nefret eder ve suç, en bilge yasa koyucumuz tarafından cezalandırılır. Buna göre, yasalarımız, intihar edenlerin bedenlerinin gömülmeden güneş batana kadar açıkta bırakılmasını emreder, ancak aynı zamanda düşmanlarımızı [daha erken] gömmenin de yasal olduğunu kabul ederler. Diğer milletlerin yasaları da, hayattayken kendilerini yok etmek için kullanılan bu tür insanların ellerinin öldüklerinde kesilmesini emreder; çünkü beden ruhtan ayrı olduğu gibi, el de bedenden ayrıdır diye düşünürler. Bu nedenle, dostlarım, adaletle akıl yürütmek ve insanların bize getirdiği felaketlere Yaratıcımıza karşı saygısızlık eklememek doğru bir şeydir. Kendimizi korumak istiyorsak, bunu yapalım; çünkü cesaretimizin birçok gösterisini yaptığımız düşmanlarımız tarafından korunmak hiçbir şekilde şerefsizce değildir; ama ölmek istiyorsak, bizi fethedenlerin eliyle ölmek iyidir. Hayır, ben kendime ihanet etmek için düşmanlarımızın saflarına koşmayacağım; çünkü o zaman kesinlikle düşmana firar edenlerden çok daha aptal olurdum, çünkü onlar kendilerini kurtarmak için bunu yaptılar, ben ise kendi yıkımım için yapardım. Bununla birlikte, Romalıların bu konuda hainlik göstermelerini yürekten diliyorum; "Çünkü eğer bana güvence olarak sağ ellerini uzattıktan sonra beni öldürürlerse, sevinçle öleceğim ve onların hainliğinin acısını, zaferin kendisinden daha büyük bir teselli olarak yanımda götüreceğim."

6. Josephus, bu adamların kendilerini öldürmelerini engellemek için bunlara ve benzer birçok nedene başvurdu; fakat umutsuzluk kulaklarını kapatmıştı, çünkü çoktan ölmeye karar vermişlerdi ve Josephus'a kızmışlardı. Bunun üzerine ellerinde kılıçlarla, biri bir taraftan, diğeri diğer taraftan, üzerine koştular ve ona korkak dediler; her biri onu öldürmeye hazır gibi görünüyordu; fakat Josephus, içlerinden birini adıyla çağırarak, diğerine bir general gibi bakarak, üçüncüsünün elini tutarak ve dördüncüsünü de utandırarak,

Machine Translated by Google

Ona yalvararak vazgeçmesini istediler ve bu durumda çeşitli tutkularla sarsılmış halde (o sırada içinde bulunduğu büyük sıkıntıda bu gayet normaldi), kılıçlarının her birini kendisini öldürmekten uzak tuttu ve her yönden kuşatılmış vahşi hayvanlar gibi, kendilerine son dokunanlara karşı dönmek zorunda kaldı. Hatta, bu ölümcül felaketler sırasında generallerine duydukları saygıdan dolayı bazılarının sağ elleri güçsüzleşti ve kılıçları ellerinden düştü; ve aralarında, onu kılıçlarıyla vurmayı hedeflediklerinde, bunu yapmaya tam olarak istekli veya muktedir olmayanların sayısı az değildi.

7. Ancak bu aşırı sıkıntıda bile her zamanki zekâsından yoksun değildi; Tanrı'nın takdirine güvenerek hayatını tehlikeye attı [şu şekilde]: "Şimdi," dedi, "aranızda öleceğinize karar verildiğine göre, hadi, karşılıklı ölümlerimizi kura ile belirleyelim. Kura ilk çıkan, ikinci çıkan tarafından öldürülsün ve böylece kader hepimizin üzerinden geçsin; hiçbirimiz kendi eliyle ölmeyelim, çünkü diğerleri gittikten sonra birinin pişman olup kendini kurtarması haksızlık olurdu." Bu öneri onlara çok adil göründü; ve onları bu meseleyi kura ile belirlemeye ikna ettikten sonra, kendisi için de bir kura çekti. İlk kurayı çeken, generalin aralarında hemen öleceğini varsayarak boynunu ikinci kurayı çekene açtı; çünkü Josephus'un onlarla birlikte ölmesi, hayattan daha tatlıydı diye düşünüyorlardı; Yine de, sonuncuya bırakılan bir başkasıyla birlikteydi; bunun tesadüf eseri mi yoksa Tanrı'nın takdiriyle mi olduğunu bilemeyiz. Ve hem kura sonucu mahkum edilmek istemediği, hem de sonuncuya bırakılmış olsaydı sağ elini hemşehrilerinin kanına bulaştırmak istemediği için, onu kendisine sadık kalmaya ve kendisi gibi yaşamaya ikna etti.

8. Böylece Josephus, Romalılarla olan savaştan ve kendi dostlarıyla olan bu savaşından kurtuldu ve Nicanor tarafından Vespasian'ın yanına götürüldü. Ancak şimdi tüm Romalılar onu görmek için bir araya geldiler; ve kalabalık generallerinin etrafında birbirini ezerken, çeşitli türden bir kargaşa çıktı; bazıları Josephus'un yakalanmasına sevinirken, bazıları onu tehdit etti ve bazıları onu yakından görmek için kalabalıklaştı; ancak daha uzakta olanlar düşmanlarının öldürülmesini isterken, yakındakiler onun yaptığı eylemleri hatırladı ve tavrındaki değişiklikten dolayı derin bir endişe duyuldu.

Machine Translated by Google

Şansın da etkisiyle, daha önce ona ne kadar öfkelenmiş olurlarsa olsunlar, Romalı komutanlardan hiçbiri onu görünce yumuşamadı. Her şeyden önce, Titus'un kendi cesareti ve Josephus'un onun çektiği sıkıntılara karşı gösterdiği sabır, ona acımasını sağladı; ayrıca, kısa bir süre önce savaştığını, şimdi ise düşmanlarının elinde olduğunu hatırladığında, kaderin gücünü, savaşta işlerin ne kadar hızlı değiştiğini ve hiçbir insanın durumunun kesin olmadığını düşünmesine neden olan, çağının merhamet duygusu da etkili oldu; bu nedenle daha birçok kişiyi de kendisiyle aynı acıma duygusuna sevk etti ve Josephus'a acımalarını sağladı. Ayrıca babasını onu korumaya ikna etmede de büyük rol oynadı. Ancak Vespasian, onu çok kısa bir süre içinde Nero'ya gönderecekmiş gibi, büyük bir dikkatle saklanması için kesin emirler verdi.

9. Josephus onun bu emirleri verdiğini duyunca, aklında kendi kendine söylemek isteyeceği bir şey olduğunu söyledi. Bu nedenle Titus ve iki arkadaşı hariç hepsine geri çekilmeleri emredildiğinde, şöyle dedi: "Ey Vespasian, sen Josephus'u esir aldığını sanıyorsun; ama ben sana daha büyük bir haberin habercisi olarak geldim; çünkü Tanrı tarafından sana gönderilmemiş olsaydım, Yahudilerin bu konudaki yasasının ne olduğunu bilirdim? (5) ve generallerin ölmesinin nasıl bir şey olduğunu da bilirdim. Beni Nero'ya mı gönderiyorsun? Neden? Nero'nun halefleri sana gelene kadar hâlâ hayatta mı? Ey Vespasian, sen Sezar ve imparatorsun, sen ve bu oğlun. Beni şimdi daha sıkı bağla ve kendine sakla, çünkü sen, ey Sezar, sadece benim değil, karanın, denizin ve tüm insanlığın efendisisin; ve Tanrı hakkında herhangi bir şeyi pervasızca iddia edersem cezalandırılmak için şu anda olduğumdan daha sıkı bir gözetim altında tutulmayı kesinlikle hak ediyorum." Josephus bunu söylediğinde, Vespasian o an ona inanmadı ve Josephus'un bunu kendi güvenliği için kurnazca bir numara olarak söylediğini düşündü; ancak kısa bir süre sonra ikna oldu ve söylediklerinin doğru olduğuna, Tanrı'nın bizzat kendisinin imparatorluğu elde etmeyi düşünmesi için beklentilerini yükselttiğine ve diğer işaretlerle ilerlemesini önceden gösterdiğine inandı. Ayrıca Josephus'un başka zamanlarda da doğruyu söylediğini gördü; çünkü o gizli toplantıda bulunan dostlarından biri Josephus'a şöyle dedi: "Jotapata halkının esir alınacağını önceden nasıl söyleyemediğine, kendi başına gelen bu esareti nasıl önceden söyleyemediğine hayret etmeden edemiyorum; eğer şimdi söylediklerin, yükselen öfkeyi önlemek için uydurulmuş boş bir şey değilse."

Machine Translated by Google

"Kendine karşı." Buna karşılık Josephus, "Jotapata halkına 47. günde yakalanacaklarını ve Romalılar tarafından canlı olarak ele geçirileceğimi önceden bildirmiştim." diye cevap verdi. Vespasian, esirlerden bu kehanetler hakkında özel olarak bilgi aldığında, bunların doğru olduğunu gördü ve ardından kendisiyle ilgili olanlara inanmaya başladı. Yine de Josephus'u serbest bırakmadı, ona elbiseler ve diğer değerli hediyeler verdi; ona çok nazik davrandı ve Titus da kendisine yapılan bu onurlandırmalara ortak olmaya devam etti.

BÖLÜM 9.

JOPPA NASIL ELE GEÇİRİLDİ VE TİBERYAS NASIL TESLİM EDİLDİ.

1. Vespasian, Panemus [Tamus] ayının dördüncü günü Ptolemais'e döndü ve oradan deniz kıyısında bulunan Sezariye'ye geldi. Bu, Yahudiye'nin çok büyük bir şehriydi ve büyük ölçüde Yunanlılar tarafından iskan edilmişti: Buradaki vatandaşlar, Roma ordusunu ve generalini her türlü alkış ve sevinçle karşıladılar; bu kısmen Romalılara duydukları iyi niyetten, ama esas olarak Romalılar tarafından fethedilenlere duydukları nefretten kaynaklanıyordu; bu nedenle kalabalıklar Josephus'a karşı bağırıp çağırarak onun öldürülmesini istediler. Ancak Vespasian, bu düşüncesiz kalabalığın sunduğu bu dilekçeyi, sadece bir sessizlikle geçiştirdi. Ayrıca, şehrin bu amaç için çok uygun olduğunu düşünerek, iki lejyonu da Sezariye'ye yerleştirdi ve orada kışlık karargâh kurmalarını sağladı; Fakat Sezariye'yi bütün orduyla sıkıntıya sokmamak için onuncu ve beşinci birlikleri İskitpolis'e yerleştirdi. Bu yer, ovada ve Celile Denizi'ne yakınlığı nedeniyle kışın bile ılıktı, yazın ise boğucu derecede sıcaktı.

2. Bu arada, düşmanları arasından isyan ederek kaçanlar, yıkılan şehirlerden kurtulanlar da dahil olmak üzere, sayıları oldukça fazla olan bir grup toplandı ve Cestius tarafından harap bırakılan Yafa'yı kendilerine sığınak olarak kullanmak üzere onardılar; ve çevredeki bölge savaşta harap edildiği ve onları destekleyemediği için, oradan ayrılmaya karar verdiler.

Machine Translated by Google

Denize açıldılar. Ayrıca kendilerine çok sayıda korsan gemisi inşa ettiler ve Suriye, Fenike ve Mısır yakınlarındaki denizlerde korsanlık yaparak bu denizleri tüm insanlar için geçilmez hale getirdiler. Vespasian onların komplosunu öğrenir öğrenmez, gece vakti korumasız olan Yafa'ya hem piyade hem de süvari gönderdi; ancak orada bulunanlar saldırıya uğrayacaklarını anladılar ve korktular; yine de Romalıları uzak tutmaya çalışmadılar, gemilerine kaçtılar ve gece boyunca oklarının ulaşamayacağı bir yerde denizde kaldılar.

3. Şimdi, Yafa doğal olarak bir liman değildir, çünkü kıyı şeridi engebeli bir şekilde son bulur, geri kalan kısmı düzdür, ancak iki ucu birbirine doğru kıvrılır, derin uçurumlar ve denize doğru uzanan büyük taşlar vardır ve Andromeda'nın bağlandığı zincirlerin izleri burada kalmıştır ki bu da o efsanenin eski çağlara dayandığını kanıtlar. Ancak kuzey rüzgarı karşı koyar ve kıyıya vurur, onları karşılayan kayalara güçlü dalgalar çarpar ve limanı terk ettikleri ülkeden daha tehlikeli hale getirir. Yafa halkı bu denizde dolaşırken, sabahleyin üzerlerine şiddetli bir rüzgar esti; orada yelken açanlar buna "kara kuzey rüzgarı" derler ve gemilerini birbirine çarptırdı, bazılarını kayalara çarptırdı ve birçoğunu, karşı dalgalara karşı mücadele ederken, zorla açık denize sürükledi; Kıyı o kadar kayalık ve düşman askerleri o kadar çoktu ki, karaya çıkmaktan korkuyorlardı; hatta dalgalar o kadar yükseliyordu ki, onları boğuyordu; kaçabilecekleri bir yer ya da kendilerini kurtarabilecekleri bir yol yoktu; oldukları yerde kalsalar rüzgarın şiddetiyle denizden, Romalıların şiddetiyle de şehirden dışarı atılıyorlardı. Gemiler birbirine çarptığında büyük bir ağıt koptu ve parçalandıklarında korkunç bir gürültü meydana geldi; gemilerdeki kalabalığın bir kısmı dalgalarla örtülerek öldü ve birçoğu da gemi kazalarıyla boğuldu. Ancak bazıları kendi kılıçlarıyla ölmenin denizde ölmekten daha hafif olduğunu düşünerek boğulmadan önce intihar ettiler; ancak büyük bir kısmı dalgalar tarafından sürüklenerek kayalıkların dik yamaçlarına çarparak parçalandı, öyle ki deniz uzun bir mesafeye kadar kanlıydı ve kıyı şeridi cesetlerle doluydu; Çünkü Romalılar kıyıya sürüklenenlerin üzerine gelip onları yok ettiler; ve bu şekilde yok edilen cesetlerin sayısı çok fazlaydı.

Machine Translated by Google

Denizden atılanların sayısı dört bin iki yüzdü. Romalılar şehri de hiçbir direnişle karşılaşmadan ele geçirdiler ve tamamen yerle bir ettiler.

4. Böylece Yafa, Romalılar tarafından kısa bir süre içinde iki kez ele geçirildi; fakat Vespasian, bu korsanların bir daha oraya gelmelerini engellemek için, Yafa kalesinin bulunduğu yere bir kamp kurdu ve oraya bir süvari birliği ve birkaç piyade bıraktı; böylece piyadeler orada kalıp kampı koruyacak, süvariler ise çevredeki bölgeyi yağmalayacak ve komşu köyleri ve küçük şehirleri yıkacaktı. Böylece bu birlikler, kendilerine emredildiği gibi, bölgeyi istila ettiler ve her gün tüm bölgeyi paramparça edip harap ettiler.

5. Fakat Jotapata'nın akıbeti Kudüs'te anlatıldığında, felaketin büyüklüğü ve anlatılanların doğruluğunu teyit edecek görgü tanığı olmaması nedeniyle birçok kişi başlangıçta buna inanmadı; çünkü bu haberi iletecek tek bir kişi bile kurtarılmamıştı, ancak şehrin ele geçirildiğine dair bir söylenti rastgele yayıldı, tıpkı bu tür söylentilerin kötü haberleri yaydığı gibi. Bununla birlikte, gerçek Jotapata yakınlarındaki yerlerden yavaş yavaş öğrenildi ve herkese çok doğru göründü. Yine de, gerçekte olanlara uydurma hikayeler eklendi; çünkü Josephus'un şehrin ele geçirilmesi sırasında öldürüldüğü bildirildi ve bu haber Kudüs'ü büyük bir üzüntüye boğdu. Her evde ve öldürülenlerden herhangi birinin müttefiki olan herkes arasında onlar için ağıt yakıldı; ancak komutan için yapılan yas halka açık bir yastı; Kimileri onlarla birlikte yaşamış olanlar için, kimileri akrabaları için, kimileri arkadaşları için, kimileri de kardeşleri için yas tuttular, fakat hepsi Josephus için yas tuttular; öyle ki, otuzuncu güne kadar şehirde ağıtlar dinmedi; ve çok sayıda paralı yasçı (6) onlara hüzünlü ezgiler söylemeye başlayacak olan flütleriyle birlikte tutuldu.

6. Ancak zamanla gerçek ortaya çıktıkça, Jotapata'nın işlerinin gerçekte nasıl olduğu anlaşıldı; yine de Josephus'un ölümünün bir kurgu olduğu anlaşıldı; ve onun hayatta olduğunu, Romalılar arasında olduğunu ve komutanların ona esirlerden farklı davrandığını anladıklarında, daha önce öldüğü sanıldığında gösterdikleri iyi niyet kadar şimdi de ona karşı şiddetli bir öfke duydular. Ayrıca bazıları tarafından korkak, bazıları tarafından da hain olarak suçlandı.

Machine Translated by Google

firariydi; şehir ona karşı öfke ve kınamalarla doluydu; öfkeleri, yaşadıkları sıkıntılar ve başarısızlıklarıyla daha da artmıştı; ve genellikle bilge insanlar için bir uyarı sebebi olan şey, yani sıkıntı, onları daha büyük felaketlere girişmeye teşvik etti ve bir felaketin sonu, bir diğerinin başlangıcı oldu; bu nedenle, Romalılara daha şiddetli bir şekilde saldırmaya karar verdiler, tıpkı Romalılardan intikam alırken ondan da intikam almaya karar verdikleri gibi.

İşte Kudüs'ün, başına gelen bu sıkıntılar karşısındaki durumu buydu.

7. Fakat Vespasian, kral Agrippa'nın krallığını görmek için (kısmen generali ve ordusunu özel işlerinin izin verdiği en iyi ve en görkemli şekilde ağırlamak, kısmen de onların aracılığıyla yönetimindeki yanlışları düzeltmek için), deniz kenarındaki Sezariye'den ayrılıp Sezariye Filipi (7) denilen yere gitti ve orada ordusunu yirmi gün dinlendirdi ve Kral Agrippa tarafından ağırlandı; burada ayrıca girişimlerinde elde ettiği başarıdan dolayı Tanrı'ya alenen şükranlarını sundu. Fakat Tiberias'ın yeniliklere düşkün olduğunu ve Tarichere'nin isyan ettiğini, her iki şehrin de Agrippa'nın krallığının parçası olduğunu öğrenince ve Yahudilerin her yerde [valilerine itaatlerinden] sapmış olduklarından emin olunca, bu şehirlere karşı bir sefer düzenlemenin uygun olacağını düşündü; hem Agrippa'nın hatırı için hem de şehirlerini aklı başına getirmek için. Bu yüzden oğlu Titus'u [diğer şehre] gönderdi.

Sezariye, orada bulunan orduyu Dekapolis'in en büyük şehri olan ve kendisinin de geldiği Taberiye yakınlarında bulunan Seytopos'a getirmesi için talimat verdi ve orada oğlunu bekledi. Daha sonra üç lejyonla geldi ve Taberiye'den otuz furlong uzaklıkta, isyancılar tarafından kolayca görülebilen bir yerde kamp kurdu; buraya Sennabris adı verildi. Ayrıca, şehirdekilerle barışçıl bir şekilde konuşması ve onlardan kendisine sadakat sözü vermelerini istemesi için elli süvariyle birlikte bir dekurion olan Valerian'ı gönderdi; çünkü halkın barış istediğini, ancak isyancı kesimden bazılarının onları saflarına katmaya zorladığını ve bu yüzden onlar için savaşmak zorunda kaldığını duymuştu. Valerian o yere kadar ilerleyip surlara yaklaştığında atından indi ve yanındakilere de aynısını yapmalarını söyledi ki, onlarla çatışmaya geldikleri düşünülmesin; ancak daha önce

Machine Translated by Google

Birbirleriyle konuşmaya başlayamadıkları bir anda, isyancıların en güçlü adamları silahlı bir şekilde onlara saldırdı; liderleri, Şafat'ın oğlu İsa adında, bir soyguncu çetesinin başıydı. Valerian, generalin emirlerine karşı gelmenin güvenli olmadığını düşünerek, zaferden emin olsa bile, az sayıda kişinin çok sayıda kişiyle savaşmasının çok tehlikeli bir girişim olduğunu, hazırlıksız olanların hazır olanlarla savaşacağını bildiği için ve Yahudilerin bu beklenmedik saldırısına şaşırdığı için, diğer beş kişi gibi o da yaya olarak kaçtı ve atlarını geride bıraktı; İsa bu atları şehre götürdü ve sanki onları savaşta ele geçirmiş gibi sevinç duydu, oysa bu ihanetle olmuştu.

8. Halkın ileri gelenleri ve aralarında en yüksek otoriteye sahip olanlar, bu meselenin sonucundan korkarak Romalıların kampına kaçtılar; krallarını da yanlarına alarak Vespasian'ın önüne kapandılar, ondan lütfunu dilediler ve kendilerini göz ardı etmemesini, birkaç kişinin çılgınlığını tüm şehre yüklememesini, Romalılara her zaman medeni ve yardımsever davranmış olan halkı bağışlamasını, aksine bu isyanın faillerini hak ettikleri cezaya çarptırmasını rica ettiler; zira bu failler şimdiye kadar onları öyle bir şekilde gözetlemişlerdi ki, onlara uzun süre sağ ellerinin güvenliğini sağlamak için gayret göstermiş olsalar da bunu başaramamışlardı.

Bu yalvarışlar üzerine general, atlarının çalınmasından dolayı tüm şehre çok kızgın olmasına rağmen, kabul etti; çünkü Agrippa'nın atları için büyük bir endişe duyduğunu görmüştü. Böylece Vespasian ve Agrippa, güvence olarak ellerini uzattıklarında, İsa ve maiyeti Taberiye'de kalmanın güvenli olmadığını düşündüler ve Tarichet'e kaçtılar. Ertesi gün Vespasian, halkın barışa hazır olup olmadığını sınamak için Trajan'ı bazı süvarilerle birlikte kaleye gönderdi; halkın dilekçe sahibiyle aynı fikirde olduğunu öğrenir öğrenmez, ordusunu alıp şehre gitti; bunun üzerine şehir sakinleri kapılarını ona açtılar, onu sevinç çığlıklarıyla karşıladılar ve onu kurtarıcıları ve hayırseverleri olarak adlandırdılar. Ancak ordunun kapılardan içeri girmesi uzun sürdüğü için, kapılar çok dar olduğundan, Vespasian güney duvarının yıkılmasını emretti ve böylece girişleri için geniş bir geçit açtı. Ancak, kralı memnun etmek için onlardan yağma ve haksızlıktan uzak durmalarını istedi; ve onun hatırına surların geri kalanını yıkmadı, kral da onların bu işi yapmalarını taahhüt etti.

Machine Translated by Google

[Romalılara sadık kalarak] bundan sonraki dönemde de devam etti. Ve böylece, isyan nedeniyle ağır hasar görmüş olan bu şehri yeniden sakin bir duruma getirdi.

BÖLÜM 10.

TARICHEAE NASIL KULLANILDI? BİR AÇIKLAMA

ÜRDÜN NEHRİ VE CENEVRE ÜLKESİ.

1. Vespasian kampını bu şehir ile Taricheae arasına kurdu, ancak orada kalmak zorunda kalacağından ve uzun bir savaş yaşayacağından şüphelenerek kampını daha da güçlendirdi; çünkü tüm yenilikçiler, şehrin gücüne ve yanındaki göle güvenerek Taricheae'de toplanmışlardı. Bu göle, bölge halkı tarafından Gennesaret Gölü denir. Şehrin kendisi, Tiberias gibi bir dağın eteğinde yer almaktadır ve denizin yıkamadığı tarafları, Josephus tarafından, Tiberias kadar güçlü olmasa da, sağlam bir şekilde tahkim edilmişti; çünkü Tiberias surları, Yahudilerin isyanının başlangıcında, Josephus'un çok parası ve çok gücü varken inşa edilmişti, ancak Taricheae bu cömertliğin yalnızca kalan kısmından yararlanmıştı. Yine de, karada yenilgiye uğradıkları takdirde sığınabilecekleri çok sayıda gemi gölde hazırda bekletiliyordu; Ve öyle donanımlıydılar ki, deniz savaşına da girişebileceklerdi. Fakat Romalılar kamplarının etrafına bir duvar örüyorlardı; İsa ve adamları ne sayılarından ne de iyi düzenlerinden korkmadılar, aksine onlara bir saldırı düzenlediler; ve ilk saldırıda duvar örenler dağıldılar; ve daha önce inşa ettikleri az miktardaki duvarı yıktılar; ancak silahlı adamların bir araya geldiğini görür görmez ve kendileri herhangi bir zarar görmeden kendi adamlarının yanına çekildiler. Fakat Romalılar onları kovaladılar ve gemilerine sürdüler; gemilerden, Romalılara ulaşmak için fırsat bulabilecekleri kadar uzağa açıldılar, sonra demir attılar ve gemilerini bir savaş hattı gibi birbirine yaklaştırdılar ve böylece karada bulunan düşmanla denizden savaştılar. Fakat Vespasian, şehrin önündeki ovada büyük bir kalabalığın toplandığını duyunca, onları dağıtmak için oğlunu altı yüz seçkin süvariyle gönderdi.

Machine Translated by Google

2. Fakat Titus düşmanın çok kalabalık olduğunu anlayınca babasına haber göndererek daha fazla askere ihtiyaç duyacağını bildirdi. Fakat süvarilerin büyük bir kısmının savaşmaya can attığını ve henüz yardım gelmeden önce bile bazılarının Yahudilerin kalabalığından dolayı içten içe bir tür dehşete kapıldığını görünce, duyulabileceği bir yere geçti ve onlara şöyle dedi: "Cesur Romalılar! Konuşmamın başında hangi milletten olduğunuzu hatırlatmam doğru olur ki, kim olduğunuzu ve kime karşı savaşacağımızı bilmezlikten gelmeyesiniz. Çünkü biz Romalılar olarak, yeryüzünün hiçbir kısmı şimdiye kadar elimizden kaçamadı; Yahudilere gelince, onlardan da bahsetmeliyim ki, zaten yenilmiş olsalar da, davadan vazgeçmiyorlar; ve onlar felaketlerine katlanırken bizim iyi bir başarıyla zenginleşmemiz üzücü olurdu. Gösterdiğiniz coşkuyu görüyorum ve bundan sevinç duyuyorum; ancak korkuyorum ki..." Düşmanın çokluğu bazılarınızın üzerinde gizli bir korku uyandıracaktır: Böyle biri tekrar düşünsün, savaşacak olanlar kimlerdir ve savaşacağımız kişiler kimlerdir. Şimdi bu Yahudiler, çok cesur ve ölümden çok korkan olsalar da, düzensiz bir topluluktur ve savaşta beceriksizdirler; bir ordudan ziyade bir bozgun olarak adlandırılabilirler; bizim becerimiz ve düzenimizden bahsetmeme gerek yok; çünkü barış zamanında sadece biz Romalıların savaşa eğitilmemizin nedeni budur, düşmanlarımızla savaşmaya geldiğimizde sayıca üstünlük düşünmek zorunda kalmamak için: sürekli savaş türünden ne gibi bir avantaj elde edebiliriz ki, savaşa alışkın olmayanlarla sayıca eşit olmak zorunda kalsak? Ayrıca düşünün ki, siz iyi silahlanmışken, siz silahsız adamlarla; siz süvarilerken, piyadelerle; sizin iyi bir generaliniz varken, iyi bir generali olmayanlarla çatışmaya gireceksiniz; ve bu avantajlar sizi olduğunuzdan kat kat fazla hale getirirken, onların dezavantajları da onları büyük ölçüde azaltır. Sayı. Şimdi, savaşları başarıyla yöneten, asker olsalar bile, çok sayıda insan değil, az sayıda olsalar bile cesaretleridir; çünkü az sayıda insan kolayca savaş düzenine sokulabilir ve birbirlerine kolayca yardım edebilirken, çok sayıdaki ordular düşmanlarından çok kendi kendilerine zarar verirler. Yahudileri yönlendiren şey, deliliğin etkileri olan cesaret ve pervasızlıktır. Bu tutkular başarılı olduklarında büyük bir etki yaratırlar, ancak en ufak bir başarısızlıkta tamamen sönerler; ama biz cesaret, itaat ve metanetle yönlendiriliriz ki bu da iyi şansımızda kendini gösterir, ancak kötü şansımızda da bizi asla terk etmez.

Machine Translated by Google

Şans. Hayır, aslında, sizin savaşmanız Yahudilerinkinden daha büyük nedenlere dayanmalıdır; çünkü onlar özgürlük ve ülkeleri için savaş riskini göze alırken, bizim için zaferden daha büyük bir neden ne olabilir ki? Ve şunu da asla söyleyemeyiz ki, yeryüzünün egemenliğini ele geçirdikten sonra Yahudiler bize karşı koyabilecek durumda değiller. Ayrıca şunu da düşünmeliyiz ki, şu anki durumda telafisi mümkün olmayan bir felakete uğrama korkusu yok; çünkü bize yardım etmeye hazır olanlar çok ve yakındalar; yine de bu zaferi kendimiz elde etme gücüne sahibiz; ve bence babamın bize yardım için gönderdiği kişilerin gelmesini engellemeliyiz ki, başarımız bize özgü ve daha büyük bir üne sahip olsun. Ve bence bu, babamın, benim ve sizin, onun önceki şanlı başarılarına layık olup olmadığını, benim gerçekten onun oğlu olup olmadığımı ve sizin gerçekten benim askerlerim olup olmadığınızı sınayacağımız bir fırsattır; çünkü babamın zafer kazanması alışılmış bir şeydir; Şahsen ben, düşman tarafından ele geçirildiğim takdirde ona geri dönme düş "Komutanınız tehlikeye önden giderken, onunla aynı cesareti göstermezseniz nasıl utanmaktan kaçınacaksınız? Çünkü çok iyi biliyorsunuz ki, tehlikeye ilk ben gireceğim ve düşmana ilk saldırıyı ben yapacağım. Bu yüzden beni terk etmeyin, Tanrı'nın benim saldırıma yardım edeceğine kendinizi ikna edin. Başlamadan önce şunu da bilin ki, şimdi uzaktan savaşsaydık elde edeceğimizden daha büyük bir başarı elde edeceğiz."

3. Titus bunları söylerken, adamlar arasında olağanüstü bir öfke patlak verdi; Trajan savaş başlamadan önce dört yüz süvariyle zaten gelmişti ve bu durum onları huzursuz ediyordu, çünkü zaferin şöhreti bu kadar çok kişiye ortak olmakla azalacaktı. Vespasian da Antonius ve Silo'yu iki bin okçuyla göndermiş ve onlara şehrin karşısındaki dağa saldırmalarını ve surdakileri püskürtmelerini emretmişti; okçular emredildiği gibi hareket ettiler ve onlara o yoldan yardım etmeye çalışanları engellediler; ve şimdi Titus kendi süvarilerini düşmana karşı öne sürdü, diğerleri de büyük bir gürültüyle onu takip etti ve ovada karşılarındaki düşman kadar geniş bir alana yayıldılar; bu sayede gerçekte olduklarından çok daha kalabalık göründüler. Yahudiler, saldırılarına ve düzenlerine şaşırmış olsalar da, bir süre saldırılarına karşı direndiler; ancak uzun oklarıyla vurulduklarında

Machine Translated by Google

Direkler ve atlıların şiddetli gürültüsüyle ezilerek ayaklarının altında çiğnenmeye başladılar; her taraftan da birçoğu öldürüldü, bu da onları dağılmaya ve her biri olabildiğince hızlı bir şekilde şehre doğru koşmaya zorladı. Böylece Titus en arkadakilere saldırdı ve onları öldürdü; geri kalanlardan bazılarının üzerine yığılmış haldeyken saldırdı, bazılarının önünü kesti, ağızlarında karşılaştı ve onları ezdi; ayrıca birçoğunun üzerine düşerken üzerlerine atladı, onları ezdi ve duvara kadar olan tüm geri çekilme yollarını kesti ve onları ovaya geri püskürttü, sonunda kalabalıkları sayesinde bir geçit açmayı başardılar, kaçtılar ve şehre koştular.

4. Fakat şimdi şehir içinde aralarında korkunç bir isyan çıktı; çünkü orada mülkleri olan ve şehir kendilerine ait olan yerli halk, başından beri savaşmaya meyilli değildi; hele ki yenildikleri için şimdi daha da isteksizdiler; fakat sayıları çok fazla olan yabancılar, onları daha da savaşmaya zorladı, öyle ki aralarında bir gürültü ve kargaşa çıktı, hepsi birbirine karşı öfkeliydi. Titus, surdan çok uzakta olmadığı halde bu gürültüyü duyunca şöyle bağırdı: "Ey askerler, şimdi tam zamanı; Tanrı Yahudileri bize teslim ederken neden gecikiyoruz? Size verilen zaferi alın: Ne kadar gürültü çıkardıklarını duymuyor musunuz? Elimizden kaçanlar birbirlerine karşı büyük bir kargaşa çıkarıyorlar. Acele edersek şehri ele geçirebiliriz; ama acele etmenin yanı sıra biraz emek harcamalı ve cesaret göstermeliyiz; çünkü hiçbir büyük iş tehlikesiz başarılmaz: Bu nedenle, sadece yakında onları birleşmeye zorlayacak olan birleşmelerini engellemekle kalmamalı, aynı zamanda kendi adamlarımızın yardımımıza gelmesini de engellemeliyiz ki, az sayıda olsak da bu kadar büyük bir kalabalığı alt edip şehri tek başımıza ele geçirebilelim."

5. Titus bunu söyler söylemez atına atladı ve hızla göle doğru gitti; göl boyunca ilerledi ve şehre ilk giren o oldu, diğerleri de kısa süre sonra onu takip etti. Bunun üzerine surlarda bulunanlar bu girişimin cüretkarlığı karşısında dehşete kapıldılar ve hiç kimse onunla savaşmaya veya onu engellemeye cesaret edemedi; bu yüzden şehri korumayı bıraktılar ve İsa'nın etrafındakilerden bazıları kırsal kesime kaçtı, diğerleri ise göle doğru koşarak düşmanla karşı karşıya geldiler ve bazıları su yüzüne çıkarken öldürüldü.

Machine Translated by Google

Gemilerden bazıları, zaten gemiye binmiş olanları yakalamaya çalışırken, diğerleri de gemilere bindi. Şehirde de büyük bir katliam yaşandı; kaçmamış olan yabancılar direniş gösterdi; ancak yerli halk savaşmadan öldürüldü: Titus'un güvenlikleri için onlara sağ elini uzatacağı umuduyla ve savaşa rıza göstermediklerinin bilinciyle, Titus bu isyanın faillerini öldürene kadar savaşmaktan kaçındılar ve daha sonra, bu yerin sakinlerine acıyarak, daha fazla katliamı durdurdu. Ancak göle kaçanlar, şehrin ele geçirildiğini görünce, düşmandan olabildiğince uzağa yelken açtılar.

6. Bunun üzerine Titus, süvarilerinden birini babasına göndererek yaptıklarının müjdesini verdi; babası, oğlunun cesareti ve şanlı eylemleri nedeniyle doğal olarak çok sevindi; çünkü savaşın büyük bir kısmının artık bittiğini düşünüyordu. Sonra kendisi oraya geldi ve şehri korumak için adamlar görevlendirdi ve kimsenin gizlice şehirden kaçmamasına, bunu yapmaya çalışanları öldürmelerine dair emir verdi. Ertesi gün göle indi ve gemilerle kaçanları takip etmek için gemilerin hazırlanmasını emretti. Bol miktarda malzeme ve çok sayıda usta olduğu için bu gemiler hızla hazırlandı.

7. Şimdi bu Celile Gölü, adını ona bitişik bölgeden almıştır. Genişliği kırk furlong, uzunluğu yüz kırk furlong'dur; suları tatlı ve içmek için çok hoştur, çünkü diğer bataklıkların yoğun sularından daha berraktır; göl ayrıca temizdir ve her tarafı doğrudan kıyıya ve kuma ulaşır; ayrıca çekildiğinde ılıman bir yapıya sahiptir ve nehir veya çeşme suyundan daha yumuşaktır, yine de bu kadar geniş bir alanda beklenenden her zaman daha serindir. Şimdi bu su açık havada tutulduğunda, köylülerin yazın geceleri yapmaya alışkın oldukları kar kadar soğuktur. İçinde, başka yerlerdekilerden hem tat hem de görünüm olarak farklı çeşitli balık türleri vardır. Ürdün Nehri tarafından ikiye ayrılmıştır. Şimdi Panium'un Ürdün nehrinin kaynağı olduğu düşünülüyor, ancak gerçekte su oraya Phiala denilen yerden gizemli bir şekilde taşınıyor: Bu yer Trachonitis'e çıkarken karşınıza çıkar, Cesarea'dan yüz yirmi furlong uzaklıktadır ve yolun sağ tarafında çok uzakta değildir; ve gerçekten de adını buradan almaktadır.

Machine Translated by Google

Phiala [şişe veya kase], çevresinin yuvarlaklığından dolayı, tekerlek gibi yuvarlak olarak adlandırılması çok yerindedir; suyu her zaman kenarlarına kadar yükselir, ne batar ne de taşar. Ürdün'ün bu kaynağı eskiden bilinmiyordu, ancak Filip Trachonitis tetrarkı iken keşfedildi; çünkü Phiala'ya saman attırdı ve bu saman Paninto'da bulundu; eski zamanlarda nehrin kaynağının orada olduğu düşünülüyordu, bu yüzden sular tarafından oraya taşınmıştı. Panium'a gelince, doğal güzelliği Agrippa'nın kraliyet cömertliğiyle geliştirilmiş ve onun masraflarıyla süslenmişti. Şimdi Ürdün'ün görünen akıntısı bu mağaradan doğar ve Semechonitis gölünün bataklıklarını ve sazlıklarını ayırır; yüz yirmi furlong daha aktıktan sonra önce Julias şehrinin yanından geçer ve sonra Gennesareth gölünün ortasından geçer; Bundan sonra uzun bir çöl boyunca akıp gider ve sonunda Asphaltitis gölüne dökülür.

8. Bu gölün karşısında bulunan ülke de aynı adı taşır, Gennesareth; doğası da güzelliği kadar harikadır; toprağı o kadar verimlidir ki, her çeşit ağaç orada yetişebilir ve buna göre sakinleri de her çeşit ağacı oraya dikerler; çünkü havanın ılımanlığı o kadar iyidir ki, özellikle en soğuk havayı gerektiren ceviz ağaçları orada bolca yetişir; sıcak havada en iyi yetişen palmiye ağaçları da vardır; ayrıca daha ılıman bir havayı gerektiren incir ve zeytin ağaçları da yakınlarında yetişir. Buraya doğanın hırsı denebilir; burada doğa, birbirine düşman olan bitkileri bir araya gelmeye zorlar; mevsimlerin mutlu bir çekişmesidir, sanki her biri bu ülkeye sahip çıkmaya çalışıyormuş gibi; çünkü sadece insanların beklentilerinin ötesinde farklı türde sonbahar meyveleri yetiştirmekle kalmaz, aynı zamanda onları uzun süre korur; Yılın on ayı boyunca sürekli olarak üzüm ve incirle, geri kalan meyvelerle de yıl boyunca birlikte olgunlaştıkları için insanlara başlıca meyveleri sağlar (8) ; çünkü havanın iyi sıcaklığının yanı sıra, çok verimli bir kaynaktan da sulanır. Ülke halkı buraya Kefarnahum der. Bazıları bunun Nil'in bir kolu olduğunu düşünmüştür, çünkü İskenderiye yakınlarındaki göl gibi Korakin balığını da üretir. Bu ülkenin uzunluğu, aynı adı taşıyan bu gölün kıyıları boyunca otuz furlong uzanır ve genişliği yirmi furlongdur. Ve bu yerin doğası budur.

Machine Translated by Google

9. Fakat gemiler hazırlandıktan sonra Vespasian, göldekilere karşı koyabilecek kadar güçlü olduğunu düşündüğü askerlerini gemilere bindirdi ve onların peşinden yelken açtı. Göle sürülenler ne karaya kaçabiliyorlardı, çünkü her şey düşmanlarının elindeydi ve onlara karşı savaş halindeydi; ne de denizde düz bir şekilde savaşabiliyorlardı, çünkü gemileri küçüktü ve sadece korsanlık için uygundu; Vespasian'ın gemileriyle savaşamayacak kadar güçsüzdüler ve içlerindeki denizciler o kadar azdı ki, kendilerine büyük sayılarla saldıran Romalılara yaklaşmaktan korkuyorlardı. Bununla birlikte, gemilerin etrafında dolaşırken ve bazen onlara yaklaştıklarında, Romalılar uzaktayken onlara taş atıyorlar veya daha yakına gelip onlarla savaşıyorlardı; ancak her iki durumda da en büyük zararı kendileri gördüler. Romalılara attıkları taşlara gelince, sadece bir ses çıkarıyorlardı, çünkü onları zırhlı olanlara atıyorlardı, oysa Romalıların okları Yahudilere ulaşabiliyordu; Ve Romalılara yaklaşmaya cesaret ettiklerinde, daha dünyaya zarar veremeden kendileri de acı çekiyor ve gemileriyle birlikte boğuluyorlardı. Gerçek bir çatışmaya girmeye çalışanlara gelince, Romalılar uzun mızraklarıyla birçoğunu delip geçiyorlardı. Bazen Romalılar ellerinde kılıçlarla gemilerine atlayıp onları öldürüyorlardı; ancak bazıları gemilerle karşılaştığında, Romalılar onları ortadan yakalayıp gemilerini ve gemilerde yakalananları anında yok ediyorlardı. Denizde boğulanlar ise, başlarını suyun üzerine çıkardıklarında ya oklarla öldürülüyor ya da gemiler tarafından yakalanıyorlardı; ancak içinde bulundukları umutsuz durumda düşmanlarına doğru yüzmeye kalkıştıklarında, Romalılar ya başlarını ya da ellerini kesiyorlardı. Ve gerçekten de her yerde çeşitli şekillerde yok edildiler, geri kalanlar kaçmaya zorlanınca karaya çıkmak zorunda kaldılar, gemiler ise onları [denizde] kuşattı: fakat bunların birçoğu karaya çıkarken püskürtüldüğü için gölde oklarla öldürüldüler; Romalılar gemilerinden atlayıp karada daha birçoklarını yok ettiler: o zaman gölün her yerinin kan içinde ve cesetlerle dolu olduğunu görmek mümkündü, çünkü onlardan hiçbiri kurtulamamıştı.

Ve sonraki günlerde o ülke üzerinde korkunç bir koku ve çok üzücü bir manzara vardı; çünkü kıyılar gemi enkazlarıyla ve şişmiş cesetlerle doluydu; ve cesetler güneşten dolayı alevlenip çürüdükçe havayı kirlettiler, öyle ki bu sefalet sadece Yahudiler için değil, onlardan nefret edenler için de acıma duygusu uyandırdı.

Machine Translated by Google

Bu sefaletin sorumluları onlardı. Deniz savaşının sonucu buydu.
Şehirde daha önce öldürülenler de dahil olmak üzere, öldürülenlerin sayısı altı bin beş yüzdü.

10. Bu çatışma bittikten sonra Vespasian, yabancıları eski sakinlerden ayırmak için Taricheae'deki mahkemesinde toplandı; çünkü savaşı başlatanlar yabancılar gibi görünüyordu. Bu yüzden diğer komutanlarla birlikte, eski sakinleri kurtarıp kurtarmayacağına karar verdi.
Ve o komutanlar, serbest bırakıldıklarında rahat edemeyecekleri, uygun konutlardan yoksun kalacakları ve kaçanları bize karşı savaşmaya zorlayabileceği için, serbest bırakılmalarının kendi aleyhine olacağını iddia ettiklerinde, Vespasian onların kurtarılmayı hak etmediklerini ve kaçmalarına izin verilirse, bu izni kendilerine verenlere karşı kullanacaklarını kabul etti. Ancak yine de, onları nasıl öldüreceğini kendi kendine düşündü (9) çünkü onları orada öldürtürse, ülkenin halkının böylece düşmanı olacağından şüpheleniyordu; çünkü ona yalvaran bu kadar çok insanın öldürülmesine asla katlanamayacaklarından emindi; ve onlara hayatlarının güvencesini verdikten sonra onlara şiddet uygulamayı kendisi de kaldıramazdı.

Ancak arkadaşları ona karşı çok sert davrandılar ve Yahudilere karşı hiçbir şeyin dinsizlik olamayacağını, ikisi bir arada yürütülemiyorsa, faydalı olanı uygun olandan önce tercih etmesi gerektiğini savundular. Bu yüzden onlara tavsiye ettikleri gibi hareket etmeleri için belirsiz bir özgürlük verdi ve tutsakların sadece Taberiye'ye giden yoldan gitmelerine izin verdi. Böylece istediklerinin doğru olduğuna kolayca inandılar ve eşyalarıyla birlikte kendilerine izin verilen yoldan güvenle ilerlediler; bu sırada Romalılar Taberiye'ye giden tüm yolu ele geçirdiler, hiçbirinin oradan çıkmasına izin vermediler ve onları şehirde hapsettiler. Sonra Vespasian geldi ve hepsini stadyumda toplanmaya ve yaşlıları ve diğer işe yaramazları, sayıları bin iki yüz olan kişileri öldürmeye emretti. Genç erkekler arasından en güçlü altı binini seçti ve onları İsthmus'tan tünel kazmaları için Nero'ya gönderdi; geri kalan otuz dört yüz kişiyi ise köle olarak sattı, Agrippa'ya hediye ettikleri hariç; çünkü krallığına ait olanlara gelince, onlarla istediğini yapması için ona izin vermişti; ancak kral bunları da köle olarak sattı; geri kalanlar için ise...

Machine Translated by Google

Trachonitler, Gaulanitler, Hipposlular ve Gadaralılardan oluşan kalabalık, büyük çoğunluğu isyankar ve kaçak kişilerden oluşuyordu ve öyle utanç verici karakterlere sahiptiler ki, barıştan önce savaşı tercih ediyorlardı.
Bu tutsaklar, Elul ayının sekizinci gününde (Gorpiaeus ayında) yakalandılar.

SON NOT

(1) Dr. Hudson tarafından sunulan Suetonius'un sözlerinde bunun teyidini alın: "Claudius'un hükümdarlığı döneminde," diyor, "Vespasian, Narcissus'un hatırı için bir lejyonun teğmeni olarak Almanya'ya gönderildi.
Oradan Britanya'ya gitti ve "düşmanla savaştı." (Vesp. bölüm 4)
Burada Josephus'tan da şunu not edebiliriz ki, Britanya'yı fethetmede zafer kazanan İmparator Claudius, Vespasian'ın davranışları ve cesareti sayesinde bunu başarabilmiş ve burada "Vespasian'ın babası" olarak anılmıştır.

(2) Spanheim ve Reland, burada Suriye'nin başkenti Antakya'dan daha büyük sayılan iki şehrin Roma ve İskenderiye olduğu konusunda hemfikirdir; bu kadar açık bir durumda şüpheye yer yoktur.

(3) Bu ve sonraki bölümde anlatılan Roma ordusunun ve Roma kamplarının tam simetrisi ve düzenliliği, borazanlarının çalınması vb. ve savaş düzeni, çölde İsrail halkının simetrisi ve düzenliliğine (bkz. Tapınakların Tanımı, 9. bölüm) o kadar çok benziyor ki, birinin diğerinin nihai örneği olduğu ve eskilerin taktiklerinin Tanrı'nın Musa'ya verdiği kurallardan alındığı varsayımından kaçınmak mümkün değil. Ve bu konularda uzman bazı kişiler, Josephus'un Roma kampı, zırhı ve savaşta davranış biçimine ilişkin bu anlatımlarının, Romalı yazarların kendi anlatımlarından daha üstün olduğunu düşünüyor.

(4) Burada, aralarında sıkça rastlanan, ancak bizde alışılagelmiş olmayan bir Doğu konuşma biçimini gözlemlemeden edemiyorum; burada "sadece" veya "yalnız" kelimesi yazılmıyor, belki de telaffuzda bir şekilde tamamlanıyor. Örneğin Josephus burada, Jotapatalıların Romalıların geri çekilirken yedisini öldürdüğünü, çünkü Romalıların geri çekilmesinin düzenli olduğunu, bedenlerinin zırhlarıyla örtülü olduğunu ve Yahudilerin bir miktar uzakta savaştığını söylüyor; anlamı açık, sadece yedisini veya hiç kimseyi öldürmelerinin nedenleri bunlardı.

Machine Translated by Google

Yediden fazla. Kutsal Kitap'ta, Josephus'ta vb. benzer birçok örneğe rastladım; ancak belirli yerleri not etmedim. Bu gözlem birçok vesileyle akılda tutulmalıdır.

(5) Josephus'un burada bahsettiği ve daha sonra Eleazar'ın 13. VII. bölüm 8. kısım 7'de bahsettiği ve Josephus'un bunu yaptığı için Phasaelus'u övmesiyle BI bölüm 13. kısım 10'da neredeyse ima ettiği Musa kanununu nerede bulacağımı bilmiyorum; yani, Yahudi generallerin ve halkın putperestlerin köleliğine girmektense kendilerini öldürmeye mecbur bırakıldığı kanunu. Bunun "kendini öldürme"den daha iyi bir şey olacağından şüpheliyim; ve bunun Musa tarafından verilen herhangi bir Tanrı kanununun adil bir sonucu olmaktan ziyade, katı Ferisilerin, Essenlerin veya Herodiaus'un boş bir doktrini veya yorumu olduğuna inanıyorum.

(6) Josephus'un sözde ölümü ve daha birçok kişinin gerçek ölümü üzerine tutulan bu halka açık yas tutanlar, okuyucunun Grotius'un notlarına başvurabileceği Matta 11:17 gibi aynı geleneği varsayan İncil'deki bazı pasajları örneklendiriyor.

(7) Spanheim'in burada bize bildirdiğine göre, bu Sezariye Filipi'ye ait (Yeni Ahit'imizde iki kez anılan, Matta 16:13; Markos 8:27) hâlâ mevcut sikkeler bulunmaktadır.

(8) Burada, Celile Gölü yakınlarında üzüm ve incirlerin yılın on ayı boyunca ağaçlarda asılı kaldığını gözlememiz faydalı olabilir. Ayrıca, Kudüs'lü Kiril'in Paskalya'dan kısa bir süre önce verdiği Katehes. 18. bölüm 3'te, Yahudiye'de ne taze incir ağacı yaprakları ne de taze üzüm salkımları bulunmadığını gözlemleyebiliriz; bu nedenle, Aziz Markos'un 11. bölüm 13. ayette, Kurtarıcımızın yılın aynı zamanından kısa bir süre sonra Kudüs yakınlarında bir incir ağacında "yapraklar" bulduğunu, ancak "incir bulamadığını, çünkü yeni incirlerin olgunlaşma zamanının henüz gelmediğini" söylediğinde, çok doğru söylüyor; bu nedenle Kurtarıcımızın gördüğü eski yapraklar ve beklediği eski incirlerden başka bir şey değildi ve bunlar bizde de kış boyunca ağaçlarda asılı kalır.

(9) Bu, Vespasian'ın bu savaş boyunca yaptığı en acımasız ve barbarca eylemdir, üstelik bunu büyük bir isteksizlikle de yapmıştır. Bu, hem esirlerin hayatlarının bağışlanacağına dair kamuoyuna güvence verildikten sonra hem de tüm

Machine Translated by Google

Bu tutsakların Romalılara karşı herhangi bir isyan suçundan suçlu olmadıklarını biliyor ve itiraf ediyordu. Nitekim Titus da, göründüğü kadarıyla, bu duruma rıza göstermedi ve kendi başına asla böyle barbarca davranmadı; hatta kısa bir süre sonra Titus, kan dökmekten ve masumları suçlularla birlikte cezalandırmaktan bıktı ve Gischala halkına Yahudi Şabatını tutma izni v
IV. bölüm 2. kısım 3, 5, kuşatmalarının ortasında. Vespasian da, subayları onu ikna edene kadar yaptıklarını yapmaya niyetli değildi; bu ikna iki temel nedene dayanıyordu: Yahudilere karşı yapılan hiçbir şeyin haksız olamayacağı ve ikisi birbiriyle bağdaşmadığında, çıkar adaletin önüne geçeceği. Bunlar hayranlık uyandıran saray doktrinleri!

Machine Translated by Google

Kitap IV

Yaklaşık bir yıllık bir aralığı kapsayan.

GAMALA KUŞATMASINDAN TITUS'UN GELİŞİNE
KUDÜS'Ü KUŞATMAK İÇİN.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

GAMALA KUŞATMASI VE ELE GEÇİRİLMESİ.

1. Jotapata'nın ele geçirilmesinden sonra Romalılara isyan eden tüm Galilealılar, Taricheae'nin fethinden sonra tekrar Romalılara teslim oldular. Romalılar, Gischala ve Tabor Dağı'nı ele geçirenler hariç, tüm kaleleri ve şehirleri aldılar; ayrıca, gölün diğer tarafında, Tarichem'e karşı sürekli bir şehir olan Gamala da onlarla işbirliği yaptı. Bu şehir, Agrippa'nın krallığının sınırlarında yer alıyordu, tıpkı Sogana ve Scleucia gibi. Bunların ikisi de Gaulanitis'in parçalarıydı; çünkü Sogana, Yukarı Gaulanitis'in bir parçasıydı, Gamala ise Aşağı Gaulanitis'in bir parçasıydı; Selcucia ise otuz furlong genişliğinde ve altmış furlong uzunluğunda olan Semechouitis gölünde bulunuyordu. Bataklıkları, diğer yönlerden de nefis bir yer olan ve Altın Buzağı Tapınağı'nın (1) altında Küçük Ürdün olarak adlandırılan yere su sağlayan çeşmelere sahip olan Daphne yerine kadar uzanır ; buradan su Büyük Ürdün'e gönderilir. Agrippa, Romalılara karşı isyanın en başında Sogana ve Seleucia'yı ittifaklarla kendisine bağlamıştı; ancak Gamala onlara katılmadı, bunun yerine yerin zorluğuna güvendi; çünkü burası Jotapata'dan daha zordu, yüksek bir dağın engebeli sırtında, ortasında bir tür boyun bulunan bir yerde yer alıyordu: yükselmeye başladığı yerde uzar ve önden olduğu kadar arkadan da aşağı doğru iner, öyle ki şekil olarak deveye benzer, bu yüzden de bu adı almıştır, ancak ülkenin insanları bunu doğru telaffuz etmezler. Hem yanlarda hem de ön tarafta, geri kalanından ayrılmış ve geniş derin vadilerde son bulan dik kısımlar vardır; Yine de, dağa bitişik olan arka kısımlar diğerlerine göre biraz daha kolay tırmanılabilir; ancak yer halkı oraya eğimli bir hendek kazmış ve orayı da tırmanmayı zorlaştırmıştır. Düz olan yamaçta evler inşa edilmiş ve bunlar çok sık ve birbirine yakın yapılmıştır. Şehir ayrıca o kadar garip bir şekilde asılı durmaktadır ki, tepesi o kadar diktir ki kendi üzerine düşecekmiş gibi görünmektedir. Güneye açık olup, muazzam bir yüksekliğe ulaşan güney dağı, şehir için bir kale niteliğindeydi; ve bunun üzerinde, duvarla çevrili olmayan, ancak muazzam bir derinliğe uzanan bir uçurum vardı. Şehrin en uç sınırlarında, duvarın içinde bir su kaynağı da bulunuyordu.

Machine Translated by Google

2. Bu şehir doğal olarak ele geçirilmesi zor bir yer olduğundan, Josephus da etrafına bir sur inşa ederek, ayrıca yer altındaki hendekler ve maden ocaklarıyla şehri daha da güçlendirmişti. Şehrin halkı, yerin doğası gereği Jotapata halkından daha cesurdu, ancak içinde çok daha az savaşçı vardı; ve şehrin konumuna o kadar güveniyorlardı ki, düşmanın kendileri için çok fazla olamayacağını düşünüyorlardı; çünkü şehir, gücü nedeniyle güvenli bir yere kaçanlarla dolmuştu; bu nedenle Agrippa'nın yedi ay boyunca kuşatma için gönderdiği kişilere karşı koyabilmişlerdi.

3. Ancak Vespasian, son kampını kurduğu Taberiye şehrinin önündeki Emmaus'tan (Emmaus, yorumlanacak olursa, şifa için yararlı sıcak su kaynağı olduğu için "sıcak banyo" olarak da çevrilebilir) ayrılıp Gamala'ya geldi; ancak şehrin konumu, etrafını askerlerle kuşatıp gözetleme imkanı vermiyordu; fakat mümkün olan yerlere adamlar yerleştirdi ve şehrin üzerindeki dağı ele geçirdi. Lejyonlar, her zamanki gibi o dağda kamplarını tahkim ederken, şehrin en yüksek kulesinin bulunduğu ve on beşinci lejyonun kamp kurduğu doğu tarafındaki kısımda, dağın eteğinde toprak setler kazmaya başladı; beşinci lejyon şehrin ortasına karşı nöbet tutarken, onuncu lejyon da hendekleri ve vadileri doldurdu. Tam o sırada Kral Agrippa surlara yaklaşmış ve surlardakilerle teslim olma konusunda konuşmaya çalışırken, sapan kullananlardan biri tarafından sağ dirseğine bir taşla vuruldu; bunun üzerine kendi adamları tarafından hemen kuşatıldı. Ancak Romalılar, krala duydukları öfke ve kendi korkuları nedeniyle kuşatmaya giriştiler; çünkü bu adamların, kendi milletlerinden birine ve kendilerine yalnızca kendi çıkarları için tavsiyelerde bulunan birine karşı bu kadar öfkeli olan yabancılara ve düşmanlara karşı hiçbir barbarlıktan kaçınmayacakları sonucuna vardılar.

4. Bankaların yapımı, hem çok sayıda işçinin bir araya gelmesi hem de bu tür işlere alışkın olmaları sayesinde aniden tamamlandığında, makineleri getirdiler; fakat şehrin en güçlü adamları olan Hares ve Yusuf, zaten korkmuş olsalar da, silahlı adamlarını düzene koydular, çünkü şehrin uzun süre dayanabileceğini düşünmüyorlardı.

Machine Translated by Google

Yeterli miktarda suları veya diğer ihtiyaç maddeleri olmadığı için, liderleri onları cesaretlendirdi ve surların üzerine çıkardı. Bir süre makineleri getirenleri püskürttüler; ancak makineler onlara ok ve taş atınca şehre geri çekildiler. Bunun üzerine Romalılar üç ayrı yere koçbaşları getirdiler ve surları sarsıp yıktılar.

Sonra, yıkılan duvarın kısımlarından içeriye, büyük bir borazan sesi ve zırh gürültüsüyle, askerlerin bağırışlarıyla dolup taştılar ve şehirdekilere zorla saldırdılar; ancak bu adamlar, ilk girişlerinde bir süre Romalılara saldırdılar ve daha ileri gitmelerini engellediler ve büyük bir cesaretle onları geri püskürttüler; ve Romalılar, her taraftan onları döven halkın daha büyük kalabalığı karşısında o kadar ezildiler ki, şehrin üst kısımlarına kaçmak zorunda kaldılar. Bunun üzerine halk geri döndü ve kendilerine saldıran düşmanlarına saldırdı ve onları aşağı kısımlara doğru itti ve yerin darlığı ve zorluğu nedeniyle sıkıntıya düştükleri için onları öldürdüler; ve bu Romalılar ne üstlerindekileri geri püskürtebildiler ne de ilerlemeye zorlayan kendi adamlarının gücünden kaçabildiler, bu yüzden alçak olan düşmanlarının evlerine kaçmak zorunda kaldılar; ancak bu evler askerlerle dolu olduğu için, ağırlıklarını taşıyamadıkları için aniden yıkıldılar; Bir ev yıkıldığında, altında bulunanların birçoğunu da sarsıyordu; tıpkı onların da altlarında bulunanları sarsması gibi. Bu şekilde çok sayıda Romalı öldü; çünkü o kadar büyük bir sıkıntı içindeydiler ki, evlerin çöktüğünü gördükleri halde, tepelerine atlamak zorunda kaldılar; böylece birçoğu bu yıkıntılar altında toz haline geldi ve altından kurtulanların birçoğu uzuvlarının bir kısmını kaybetti, ancak daha da büyük bir kısmı bu yıkıntılardan yükselen tozdan boğuldu. Gamala halkı bunu Tanrı'nın kendilerine sağladığı bir yardım sandı ve kendi zararlarını umursamadan ilerlediler ve düşmanı evlerinin tepelerine doğru ittiler; keskin ve dar sokaklarda tökezleyip sürekli düşerken, onlara taş veya ok fırlattılar ve öldürdüler. Şimdi yıkıntılar onlara yeterince taş sağladı; ve demir silahlar için, düşman tarafındaki ölüler onlara ihtiyaç duydukları şeyi sağladı; Ölenlerin kılıçlarını çekerek, yarı ölü olanları da öldürmek için kullandılar; hatta yere düştüklerinde çok sayıda kişi...

Machine Translated by Google

Evlerin tepelerinden kendilerini bıçaklayarak öldüler; geri püskürtülenlerin kaçıp uzaklaşması da kolay değildi; çünkü yolları hiç bilmiyorlardı ve toz o kadar yoğundu ki, birbirlerini tanımadan dolaşıp kalabalığın arasında ölü olarak yere düştüler.

5. Bu nedenle şehirden çıkış yollarını bulabilenler emekli oldular.
Fakat Vespasian her zaman sert tavırlı olanların arasında kalırdı; çünkü şehrin yıkıntılarının ordusunun üzerine düşmesini görmek onu derinden etkilemiş ve kendi güvenliğini gözetmeyi unutmuştu. Farkında olmadan şehrin en yüksek kısımlarına doğru yavaş yavaş ilerledi ve tehlikelerin ortasında kaldı; yanında çok az kişi vardı; çünkü oğlu Titus bile o sırada Suriye'ye, Mucianus'un yanına gönderilmişti.

Ancak, uçmanın güvenli olmadığını düşündü, bunu kendisine yakışır bir şey olarak da görmedi; fakat gençliğinden beri yaptığı eylemleri hatırlayarak ve cesaretini anımsayarak, sanki ilahi bir öfkeyle coşmuş gibi, kendisini ve yanındakileri kalkanlarıyla örttü, bedenlerinin ve zırhlarının üzerine bir kalkan oluşturdu ve şehrin tepesinden aşağı doğru koşan düşmanın saldırılarına karşı koydu; ve adamların kalabalığından veya oklarından hiç korkmadan, düşman onun içindeki o ilahi cesareti fark edip saldırılarını durdurana kadar her şeye katlandı; ve ona daha az şiddetle saldırmaya başlayınca, şehrin surlarından çıkana kadar onlara sırtını dönmeden geri çekildi. Bu savaşta Romalıların büyük bir kısmı öldü; aralarında, sadece bu savaşta değil, her yerde ve önceki savaşlarda da son derece cesur ve Yahudilere çok büyük zararlar vermiş olan dekurion Ebutius da vardı. Ancak Gallus adında bir yüzbaşı vardı; bu karışıklık sırasında kuşatılmış haldeyken, on askerle birlikte gizlice bir kişinin evine girdi ve orada akşam yemeğinde halkın Romalılara karşı veya kendi aralarında ne yapmayı planladıklarını konuştuklarını duydu (hem kendisi hem de yanındakiler Suriyeliydi). Bu yüzden geceleyin kalkıp hepsinin boğazını kesti ve askerleriyle birlikte Romalılara kaçtı.

6. Ve şimdi Vespasian, başarısızlıkları üzerine düşünerek büyük bir hayal kırıklığı yaşayan ve daha önce hiç böyle bir yenilgiye uğramamış olan ordusunu teselli etti.

Machine Translated by Google

Böyle bir felakete ek olarak, generallerini büyük tehlikeler içinde yalnız bırakmış olmaktan dolayı büyük utanç duyuyorlardı. Kendi çıkarına olanlara gelince, hiçbir şekilde şikayet ediyormuş gibi görünmemek için hiçbir şey söylemekten kaçındı; Fakat o, "Savaşta genellikle olanlara yiğitçe katlanmalıyız ve bunu, savaşın doğasını ve kendi tarafımızda kan dökülmeden asla zafer kazanamayacağımızı düşünerek yapmalıyız; çünkü etrafımızda doğası gereği değişken olan bir kader var; on binlerce Yahudiyi öldürmüş olsalar da, şimdi kadere kendi paylarına düşen küçük bedeli ödediler; ve zayıf insanların iyi bir başarıyla çok fazla kibirlenmesi ne kadar doğalsa, korkakların da kötü bir şey karşısında çok fazla korkması o kadar doğaldır; çünkü birinden diğerine geçiş her iki tarafta da ani olur; ve en iyi savaşçı, talihsizlikler karşısında aklı başında olan kişidir, çünkü o tavrını koruyabilir ve daha önce kaybedilenleri neşeyle geri kazanabilir; ve şimdi olanlara gelince, bu ne onların kendi zayıflıklarından ne de Yahudilerin cesaretinden kaynaklanıyordu, aksine yerin zorluğu onların avantajına ve bizim hayal kırıklığımıza sebep oldu. Bu konuyu düşününce..." Sizin aşırı gayretinizi tamamen kontrol edilemez olarak eleştirebiliriz; çünkü düşman en yüksek mevzilerine çekildiğinde kendinizi dizginlemeliydiniz ve şehrin tepesinde kendinizi tehlikeye atarak değil; şehrin alt kısımlarını ele geçirdikten sonra oraya çekilmiş olanları güvenli ve istikrarlı bir savaşa kışkırtmalıydınız; oysa zafere bu kadar aceleyle koşarken kendi güvenliğinizi hiç düşünmediniz. Ancak savaşta bu dikkatsizlik ve bu aşırı gayret çılgınlığı bir Roma ilkesi değildir. Biz her şeyi beceri ve düzen içinde yaparken, bu yöntem barbarların işidir ve Yahudilerin kendilerini esas olarak bununla geçindirirler. Bu nedenle kendi erdemimize dönmeli ve bu talihsiz olay karşısında artık üzülmek yerine öfkelenmeliyiz ve herkes kendi tesellisini kendi elinden aramalıdır; çünkü bu şekilde yok edilenlerin intikamını alacak ve onları öldürenleri cezalandıracaktır. Şahsen ben, "Şimdiye kadar yaptığım gibi, her çatışmada düşmanlarınıza karşı sizden önce gitmeye ve en son geri çekilen kişi olmaya gayret edeceğim."

7. Böylece Vespasian bu konuşmayla ordusunu cesaretlendirdi; fakat Gamala halkı, elde ettikleri bu büyük ve açıklanamaz başarıdan dolayı bir süre cesaretlendi. Ancak düşündüklerinde

Machine Translated by Google

Kendi aralarında artık hiçbir uzlaşma umudu kalmadığını ve kaçamayacaklarını, erzaklarının da azalmaya başladığını düşünerek son derece moral bozukluğuna uğradılar ve cesaretleri tükendi; yine de, ellerinden geldiğince kendilerini korumak için yapabileceklerini ihmal etmediler; aralarındaki en cesur olanlar yıkılan surların kısımlarını korurken, daha güçsüz olanlar da şehrin etrafında kalan surların geri kalanını korudular. Romalılar siperlerini yükseltip şehre ikinci kez girmeye çalıştıklarında, birçoğu nöbetçi bulunmayan geçilmez vadilerden ve yer altı mağaralarından şehirden kaçtı; yakalanmaktan korkan ve bu nedenle şehirde kalanlar ise yiyecek kıtlığından öldüler; çünkü ellerindeki yiyecekler her yerden toplanıp savaş için saklanmıştı.

erkekler.

8. Gamala halkı işte bu zor şartlardaydı. Fakat Vespasian bu kuşatma sırasında başka işlerle de meşguldü; bunlardan biri de Tabor Dağı'nı ele geçirenleri alt etmekti. Tabor Dağı, büyük ova ile İskitpolis arasında yer alan, tepesi otuz furlong (2) yüksekliğinde olan ve kuzey tarafından çıkılması neredeyse imkansız olan bir yerdi; tepesi yirmi altı furlongluk bir ovaydı ve tamamen bir duvarla çevriliydi. Josephus bu uzun duvarı kırk günde inşa etmiş ve diğer malzemelerle ve aşağıdan gelen suyla donatmıştı, çünkü sakinler sadece yağmur suyunu kullanıyorlardı. Bu nedenle dağda büyük bir kalabalık toplandığı için Vespasian, Placidus'u altı yüz süvariyle oraya gönderdi. Placidus'un dağa çıkması imkansız olduğu için, onların güvenliği için sağ elini uzatarak ve onlar için arabuluculuk yaparak birçok kişiyi barışa davet etti.

Buna göre aşağı indiler, ancak hain bir niyetle; tıpkı Placidus'un da onlara karşı benzer hain bir niyeti olduğu gibi; çünkü Placidus onları ovaya çektiğinde, onları ele geçirmeyi amaçlıyormuş gibi onlarla yumuşak bir şekilde konuştu; onlar da onun tekliflerine uyuyormuş gibi aşağı indiler, ancak bu, o farkında değilken ona saldırmak içindi: ancak Placidus'un hilesi onlarınkinden çok daha sertti; çünkü Yahudiler savaşmaya başladığında, kaçıyormuş gibi yaptı ve Romalıları kovalarken, onları ovada uzun bir mesafe boyunca kandırdı ve sonra atlılarını geri çevirdi; bunun üzerine onları dövdü, birçoğunu öldürdü ve yaraladı

Machine Translated by Google

Kalabalığın geri kalanının geri çekilmesini engelledi ve dönüşlerini zorlaştırdı. Böylece Tabor'u terk edip Kudüs'e kaçtılar; bu sırada ülkenin halkı onunla anlaşmaya vardı, çünkü suları tükenmişti ve böylece dağa ve kendilerini Placidus'a teslim ettiler.

9. Ancak Gamala halkından daha cesur olanlar kaçıp saklandılar, daha güçsüz olanlar ise açlıktan öldüler; savaşçılar ise kuşatmayı Tisri ayının yirmi ikinci gününe kadar sürdürdüler. O gün, on beşinci lejyonun üç askeri, sabah nöbetinde, yakınlarındaki yüksek bir kulenin altına girip, hiç ses çıkarmadan kuleyi yıktılar; ne kuleye geldiklerinde (ki bu gece vaktiydi) ne de kulenin altındayken, kuleyi koruyanlar onları fark etmediler. Bu askerler, geldiklerinde de ses çıkarmadan, en sağlam beş taşı yuvarlayıp götürdükten sonra aceleyle uzaklaştılar; bunun üzerine kule aniden ve büyük bir gürültüyle yıkıldı ve muhafızları da onunla birlikte yere düştü; böylece diğer yerlerde nöbet tutanlar o kadar büyük bir kargaşaya kapıldılar ki kaçtılar. Romalılar, kendilerine karşı koymaya cüret edenlerin birçoğunu da öldürdüler; bunlar arasında, yıkılmış surların üzerinden kaçarken bir okla öldürülen Yusuf da vardı. Ancak şehirdekiler bu gürültüden çok korktular ve sağa sola kaçıştılar; sanki bütün düşman bir anda üzerlerine çökmüş gibi büyük bir panik yaşadılar. İşte o zaman, hasta olan ve doktorun elinde bulunan Hares, korkudan dolayı hastalığının ölümcül hale gelmesiyle hayatını kaybetti. Ancak Romalılar, önceki başarısızlıklarını çok iyi hatırladıkları için, adı geçen ayın yirmi üçüncü gününe kadar şehre girmediler.

10. Bunun üzerine, Romalıların yokluğunda uğradıkları yıkımdan duyduğu öfke nedeniyle geri dönmüş olan Titus, yanına iki yüz seçkin süvari ve birkaç piyade alarak sessizce şehre girdi. Nöbetçiler onun geldiğini fark edince gürültü çıkardılar ve silahlandılar; ve girişi şehirdekiler tarafından hemen fark edilince, bazıları çocuklarını ve eşlerini alıp peşlerinden sürükleyerek feryat ve çığlıklar atarak kaleye kaçtılar, diğerleri ise Titus'u karşılamaya gittiler ve sonsuza dek öldürüldüler; ancak birçoğu

Machine Translated by Google

Kaleye doğru koşamayanlar, ne yapacaklarını bilemeyip Romalı muhafızların arasına düştüler; öldürülenlerin inlemeleri her yerde çok yüksekti ve şehrin üst kısımlarından alt kısımlarına kan akıyordu. Ancak Vespasian, kaleye kaçanlara karşı yardıma geldi ve tüm ordusunu da yanına aldı; şehrin bu üst kısmı her yönden kayalık, tırmanması zor ve çok yüksek bir rakımda yer alıyordu ve her tarafı insanlarla doluydu, ayrıca uçurumlarla çevriliydi. Yahudiler, kendilerine yaklaşanları bu uçurumlardan savuruyor, mızraklarıyla ve üzerlerine yuvarladıkları büyük taşlarla diğerlerine büyük zararlar veriyorlardı; kendileri de o kadar yüksekteydiler ki düşmanın mızrakları onlara zor ulaşıyordu. Ancak, onların yok olmasına vesile olan ilahi bir fırtına koptu; bu fırtına Romalıların mızraklarını üzerlerine savurdu, attıkları mızrakları geri püskürttü ve onları eğik bir şekilde uzaklaştırdı; Yahudiler, şiddetli rüzgar nedeniyle, üzerinde durabilecekleri sağlam bir yer olmadığı için uçurumların tepesinde duramıyorlardı; ayrıca kendilerine doğru çıkanları da göremiyorlardı; bu yüzden Romalılar kalkıp onları kuşattılar ve bazılarını kendilerini savunmaya fırs bulamadan öldürdüler, diğerlerini ise teslim olurken öldürdüler; şehre girişlerinde öldürülenlerin hatırası, onlara karşı öfkelerini daha da artırdı; ayrıca her taraftan kuşatılan ve kaçma umudunu kesenlerin büyük bir kısmı, çocuklarını, eşlerini ve kendilerini de uçurumdan aşağıya, kalenin yakınında çok derin kazılmış olan vadiye attılar; Fakat Romalıların öfkesi, ele geçirilenlerin çılgınlığı kadar aşırı görünmedi; Romalılar sadece dört bin kişiyi öldürdüler, oysa kendilerini yere atanların sayısı beş bin civarındaydı. Filip'in kızları olan iki kadın dışında kimse kurtulamadı; Filip ise Kral Agrippa'nın ordusunda general olan Yakimus adında seçkin bir adamın oğluydu. Bu kadınlar, şehir ele geçirildiğinde Romalıların öfkesinden saklandıkları için kurtuldular; aksi takdirde, kaleden birçok bebeği aşağı atarak bebekleri bile esirgemezlerdi. Böylece Gamala, Tisri ayının yirmi üçüncü gününde ele geçirildi; oysa şehir ilk olarak Elul ayının yirmi dördüncü gününde isyan etmişti.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 2.

GİŞALA'NIN TESLİMİ; YOHANNA BURADAN KUDÜS'E UÇUYOR.

1. Şimdi Celile'de ele geçirilecek başka bir yer kalmamıştı, sadece küçük Gischala şehri kalmıştı; halkı hâlâ barış istiyordu, çünkü genellikle çiftçiydiler ve her zaman toprağın meyvelerini yetiştirmekle meşguldüler. Ancak, aralarında yozlaşmış ve sızmış çok sayıda haydut çetesi üyesi vardı ve şehir yönetiminin bir kısmı da aynı hastalıktan muzdaripti.

Onları bu isyana sürükleyen ve cesaretlendiren kişi, Levi adında bir adamın oğlu olan Yahya idi. Kurnaz bir düzenbazdı ve çeşitli kılıklara bürünebilen bir mizaca sahipti; büyük şeyler beklemekte çok aceleci, umduğu şeyleri gerçekleştirmekte ise çok zekiydi. Herkes onun iktidara gelmek için savaştan hoşlandığını biliyordu; Gischala halkının isyankar kesimi onun yönetimi altındaydı ve halk, teslim olmak için elçiler göndermeye hazır görünürken, onun aracılığıyla Romalıların savaş düzeninde gelmesini bekliyordu. Vespasian, Titus'u bin süvariyle onlara karşı gönderdi, ancak onuncu lejyonu Scythopolis'e çekti, diğer iki lejyonla birlikte Caesarea'ya döndü; böylece uzun ve zorlu seferlerinden sonra dinlenmelerine izin verebilsin ve bu şehirlerdeki bolluğun, daha sonra yaşayacakları zorluklara karşı bedenlerini ve ruhlarını güçlendireceğini düşünsün. Çünkü Kudüs'ün henüz ele geçirilmemiş olması nedeniyle büyük çabalar gerektireceğini görmüştü; zira burası kraliyet şehri ve tüm ulusun ana şehriydi ve savaştan kaçanların hepsi burada toplanmıştı. Ayrıca doğal olarak güçlüydü ve etrafına inşa edilen surlar onu oldukça endişelendiriyordu. Dahası, içindeki adamların o kadar cesur ve gözü pek olduklarını düşünüyordu ki, surları hesaba katmasa bile onları alt etmek zor olurdu; bu nedenle, tıpkı güreşçilerin bir işe başlamadan önce eğitildiği gibi, askerlerini önceden bu işe hazırladı ve eğitti.

2. Titus, Gischala'ya doğru yola çıktığında, şehri ilk saldırıda kolayca ele geçirebileceğini gördü; ancak aynı zamanda, eğer şehri başka yollarla ele geçirirse, bunun kendisi için zor olabileceğini de biliyordu.

Machine Translated by Google

Eğer güç kullanılırsa, kalabalık askerler tarafından acımasızca yok edilecektir. (Artık kan dökülmesinden bıkmıştı ve suçlularla birlikte ayrım gözetmeksizin ölecek olan çoğunluğa acıyordu.) Bu yüzden şehrin kendisine şartlı olarak teslim edilmesini oldukça arzuluyordu. Buna göre, surların yozlaşmış partiden olan adamlarla dolu olduğunu görünce onlara şöyle dedi: "Diğer tüm şehirler Romalılar tarafından ele geçirildikten sonra, özellikle de kendilerinden çok daha iyi tahkim edilmiş şehirlerin tek bir saldırıyla yerle bir edildiğini gördükten sonra, Romalılara karşı savaşmak için yalnız başlarına kalmalarının neye dayandığını merak etmeden edemiyorum; oysa şimdi onlara sunduğu Romalıların sağ ellerinin güvenliğine güvenenlerin çoğu, önceki küstahlıklarını göz ardı ederek, kendi mülklerinin güvenliğini sağlıyor; çünkü özgürlüklerini geri kazanma umutları varken affedilebilirlerdi; ancak bunun imkansız olduğunu gördükleri halde hâlâ muhalefette kalmaları affedilemezdi." Eğer bu insancıl tekliflere ve güvenlik için sağ kollara razı olmazlarsa, kimseyi esirgemeyecek bir savaşın acısını yaşayacaklar ve Roma makineleriyle yıkıldığında duvarlarının önemsiz bir şey olduğunu kısa sürede anlayacaklardır; bu konuda kendilerini kibirli köleler ve esirlerden farksız tek Galilealılar olarak gösteriyorlar.

3. Halktan hiç kimse cevap vermeye cesaret edemediği gibi, surlara çıkmaya bile cesaret edemiyordu; çünkü surların tamamı soyguncular tarafından işgal edilmişti. Soyguncular aynı zamanda kapılarda nöbet tutuyorlardı ve geri kalanların dışarı çıkıp teslimiyet şartları önermelerini ve süvarilerden herhangi birini şehre almalarını engellemek için bunu yapıyorlardı. Ancak Yahya, Titus'a şu cevabı verdi: Kendisi için onun tekliflerini dinlemekle yetineceğini ve reddedenleri ya ikna edeceğini ya da zorlayacağını söyledi. Yine de Titus'un Yahudi yasasına saygı göstermesi gerektiğini, onlara haftanın yedinci günü olan o günü kutlama izni vermesi gerektiğini, çünkü o gün sadece silahlarını çıkarmak değil, barış görüşmeleri yapmak bile yasa dışı olduğunu ve Romalıların bile yedinci günün onlar için tüm çalışmalardan bir mola anlamına geldiğinin farkında olduklarını söyledi. Ve o gün onları kanunu çiğnemeye zorlayan kişinin, kanunu çiğnemeye zorlananlarla aynı derecede suçlu olacağını; ve bu gecikmenin ona hiçbir zararı olmayacağını; çünkü bir insan neden geceleyin bir şey yapmayı düşünsün ki, eğer uçup gitmek istemiyorsa? Bunu da, elini yerleştirerek engelleyebilirdi.

Machine Translated by Google

Onların etrafına kamp kurdu; ve eğer ülkelerinin yasalarını çiğnemek zorunda kalmazlarsa bunun büyük bir kazanım olduğunu düşüneceklerini; ve onlara böyle bir lütuf beklemeden barış bahşetmeyi amaçlayan kişinin, kurtardığı kişilerin yasalarını dokunulmaz tutmasının doğru bir şey olacağını söyledi. Böylece bu adam, yedinci güne duyduğu kaygıdan çok kendi kurtuluşu için Titus'a bir oyun oynadı; çünkü şehrin ele geçirilmesi durumunda tamamen terk edilmekten korkuyordu ve o geceki kaçışında hayatta kalma umudu vardı. Şimdi bu, Tanrı'nın işiydi; bu nedenle bu Yahya'yı korudu ki Kudüs'ün yıkımını gerçekleştirebilsin; aynı şekilde Titus'un bu gecikme bahanesiyle kandırılması ve kampını şehirden daha uzakta, Kydişa'da kurması da Tanrı'nın işiydi. Bu Kydişa, her zaman Yahudilerden nefret eden ve onlarla savaşan Tiryalıların güçlü bir Akdeniz köyüydü; Ayrıca çok sayıda sakini vardı ve iyi bir şekilde tahkim edilmişti; bu da onu Yahudi ulusunun düşmanları için uygun bir yer haline getiriyordu.

4. Gece vakti, Yahya şehrin çevresinde hiçbir Roma muhafızının olmadığını görünce, fırsatı hemen değerlendirdi ve yanındaki silahlı adamların yanı sıra, pek az işi olan çok sayıda kişiyi ve ailelerini de yanına alarak Kudüs'e kaçtı.

Ve gerçekten de, adam kaçmak için acele ediyordu ve esir düşme veya canını kaybetme korkusuyla kıvranıyordu, yine de yanına bir sürü kadın ve çocuğu alarak şehirden yirmi furlong kadar uzaklaştı; ancak yolculuğuna devam ederken onları orada bıraktı ve geride kalanlar acı feryatlar ettiler; çünkü her biri kendi halkından ne kadar uzaklaşmışsa, kendilerini düşmanlarına o kadar yakın hissediyorlardı. Ayrıca, onları esir alacak olanların hemen yakınlarda olduğu düşüncesiyle de korkuya kapıldılar ve aceleyle kaçışlarında çıkardıkları gürültüden bile geri döndüler, sanki kaçtıkları kişiler tam üzerlerindeymiş gibi. Birçoğu da yolunu şaşırdı ve diğerlerinden öne geçmeyi hedefleyenlerin gayreti birçoğunu yere serdi. Ve gerçekten de kadınlar ve çocuklar için acınası bir kayıp yaşandı; Bazıları cesaretlerini toplayıp kocalarını ve akrabalarını geri çağırdılar ve en acı feryatlarla onlardan kendilerini beklemelerini rica ettiler; fakat Yuhanna'nın kendilerini kurtarmaları ve kaçmaları için yaptığı çağrı etkili oldu. Ayrıca, Romalıların onları ele geçirmesi durumunda...

Machine Translated by Google

Geride bıraktıkları için onlardan intikam alınacaktı. Böylece kaçan bu kalabalık, her birinin koşabildiği ölçüde, biri diğerinden daha hızlı veya daha yavaş olmak üzere, dağıldı.

5. Ertesi gün Titus, anlaşmayı yapmak üzere surlara geldi; bunun üzerine halk kapılarını ona açtı, çocukları ve eşleriyle birlikte dışarı çıktılar ve şehri esaretten kurtaran, kendilerine iyilik yapmış biri olarak ona sevinç çığlıkları attılar; ayrıca ona Yahya'nın kaçtığını bildirdiler ve kendilerini bağışlamasını, içeri girip geri kalan isyancıları da cezalandırmasını rica ettiler. Ancak Titus, halkın yalvarışlarını pek dikkate almadı ve atlılarının bir kısmını Yahya'nın peşinden gönderdi, fakat onu yakalayamadılar, çünkü Yahya daha önce Kudüs'e ulaşmıştı; ayrıca onunla birlikte giden altı bin kadın ve çocuğu öldürdüler, ancak geri döndüler ve yanlarında yaklaşık üç bin kişiyi getirdiler. Bununla birlikte, Titus, kendisini aldatan bu Yahya'yı cezalandıramadığı için çok kızgındı; Ancak John'a olan öfkesi dindiğinde, esirleri ve şehrin yozlaşmış kısmı da dahil olmak üzere yeterince esiri vardı. Bu yüzden şehre sevinç çığlıkları arasında girdi; ve askerlere, savaşta ele geçirilmiş bir şehrin surlarının küçük bir bölümünü yıkmaları emrini verdikten sonra, şehri rahatsız edenleri idamdan ziyade tehditlerle bastırdı; çünkü cezayı hak edenleri diğerlerinden ayırmaya çalışırsa, birçok kişinin kendi özel düşmanlıkları ve kavgaları yüzünden masum kişileri suçlayacağını düşünüyordu; ve suçlu birini korkularıyla baş başa bırakmanın, hak etmeyen birini onunla birlikte yok etmekten daha iyi olduğunu düşünüyordu; çünkü muhtemelen böyle biri, hak ettiği cezanın korkusuyla akıllanabilir ve affedildiğinde önceki suçlarından utanabilirdi; ancak bir kez idam edilenlerin cezası asla geri alınamazdı. Ancak, şehrin güvenliğini sağlamak için şehre bir garnizon yerleştirdi; böylece yenilikçileri dizginlemeyi ve barışçıl olanları daha büyük bir güvenlik içinde bırakmayı amaçladı. Ve böylece tüm Celile ele geçirildi, ancak bu, Romalıların şehri ele geçirmeden önce çok büyük çabalar sarf etmelerinden sonra gerçekleşti.

BÖLÜM 3.

Machine Translated by Google

GİŞALALI YOHANNA HAKKINDA. ZEALOLAR VE BAŞ RAHİP ANANUS HAKKINDA; AYRICA YAHUDİLERİN KUDÜS'TE BİRBİRLERİNE KARŞI NASIL İSYAN ÇIKARDIKLARI HAKKINDA.

1. Yahya Kudüs'e girdiğinde, halkın tamamı büyük bir kargaşa içindeydi ve on binlerce kişi, kendilerine gelen kaçakların her birinin etrafını sardı ve dışarıda ne gibi felaketler yaşandığını sordular. Nefesleri o kadar kısa, sıcak ve hızlıydı ki, bu durum içinde bulundukları büyük sıkıntıyı açıkça gösteriyordu. Yine de, felaketlerine rağmen büyük laflar ettiler ve Romalılardan kaçmadıklarını, daha az riskle savaşmak için oraya geldiklerini iddia ettiler; çünkü Gischala ve benzeri zayıf şehirlerde kendilerini umutsuz tehlikelere maruz bırakmanın mantıksız ve sonuçsuz bir şey olacağını, silahlarını ve gayretlerini ana başkentleri için saklamaları gerektiğini söylediler. Ancak Gischala'nın ele geçirilmesini ve oradan, iddia ettikleri gibi, düzgün bir şekilde ayrılışlarını anlattıklarında, halkın çoğu bunun bir kaçıştan farksız olduğunu anladı; Özellikle de esir alınanlar halka anlatıldığında, büyük bir kargaşaya düştüler ve bu durumun kendilerinin de esir alınacaklarının açık bir işareti olduğunu düşündüler. Ancak Yahya, geride bıraktığı kişilerle pek ilgilenmedi, aksine tüm halkın arasına karışıp onlara verdiği umutlarla savaşa katılmaları için ikna etti. Romalıların durumunun zayıf olduğunu iddia etti ve kendi gücünü övdü. Ayrıca, beceriksizlerin bilgisizliğiyle alay etti; sanki o Romalılar, kanat takıp Kudüs surlarının üzerinden asla uçamayacaklarmış gibi, Celile köylerini ele geçirmekte büyük zorluklar yaşamış ve savaş araçlarını surlara çarparak kırmışlardı.

2. Yahya'nın bu nutukları gençlerin büyük bir kısmını yoldan çıkardı ve onları savaşa heveslendirdi; fakat daha akıllı ve yaşlı olanlara gelince, aralarından hiçbiri olacakları önceden görmedi ve bu yüzden, sanki şehir çoktan yıkılmış gibi, feryat etmedi; ve halk da bu kargaşa içindeydi. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, kırsaldan gelen kalabalık, Kudüs isyanı başlamadan önce de anlaşmazlık içindeydi; çünkü Titus Gischala'dan Cesates'e, Vespasian ise Cesarea'dan Jamnia ve Azotus'a gitti ve her ikisini de ele geçirdi; ve

Machine Translated by Google

Buralara garnizonlar yerleştirdi, halkın büyük bir kısmıyla geri döndü; bu insanlar onun tarafına geçmişti ve onları korumak için sağ elini uzatmıştı. Ayrıca her şehirde karışıklıklar ve iç savaşlar vardı; Romalılardan uzak duran herkes birbirine karşı savaşmaya başladı. Savaş yanlısı olanlar ile barış isteyenler arasında da şiddetli bir çekişme yaşandı. İlk başta bu kavgacı ruh hali, kendi aralarında anlaşamayan aileleri sardı; daha sonra birbirlerine en yakın olan insanlar, birbirlerine karşı tüm kısıtlamaları çiğnediler ve herkes kendi görüşündekilerle birleşerek birbirlerine karşı çıkmaya başladı; böylece her yerde isyanlar çıktı, yenilik yanlısı ve savaş yanlısı olanlar ise gençlikleri ve cesaretleriyle yaşlı ve akıllı insanlara karşı çok güçlüydüler. Ve her şeyden önce, her yerin halkı yağmaya yöneldi; Bundan sonra, ülkenin halkını soymak için bir araya geldiler; öyle ki, aynı milletten olanlar barbarlık ve kötülük bakımından Romalılardan hiçbir şekilde farklı değildi; hatta Romalılar tarafından mahvolmak, kendileri tarafından mahvolmaktan çok daha hafif bir şey gibi görünüyordu.

3. Şehirleri koruyan Roma garnizonları, kısmen bu tür bir zahmete girmekten duydukları rahatsızlıktan, kısmen de Yahudi ulusuna duydukları nefretten dolayı, bu yağmacı birliklerinin komutanları, ülkede yağmaladıkları şeylerden doyduktan sonra her yerden toplanıp bir kötülük çetesi oluşturana ve hep birlikte Kudüs'e sızana kadar, sefil insanlara yardım etmek için neredeyse hiçbir şey yapmadılar. Kudüs artık valisiz bir şehir haline gelmişti ve eski gelenek gereği, uluslarına ait olan herkesi ayrım gözetmeksizin kabul ettiler; ve bunu yapmalarının nedeni, şehre bu kadar hızlı gelenlerin iyilikseverlikten ve yardım için geldiklerini düşünmeleriydi; oysa bu adamlar, çıkardıkları isyanların yanı sıra, şehrin yıkımının da doğrudan nedeniydiler; çünkü yararsız ve işe yaramaz bir kalabalık oldukları için, savaşçılar için yeterli olabilecek erzakları önceden harcamışlardı. Dahası, savaşın başlamasına yol açmalarının yanı sıra, bu durumlar savaşta isyan ve kıtlığa da sebep olmuşlardır.

4. Bunların dışında, kırsal kesimden gelip şehre giren ve onlara daha da kötü olan başka soyguncular da vardı.

Machine Translated by Google

Kendileri de hiçbir barbarlıktan geri durmadılar; cesaretlerini sadece yağma ve talanla ölçmediler, insanları öldürmeye kadar gittiler; ve bunu gece vakti, gizlice veya sıradan insanlara karşı değil, açıkça gündüz vakti yaptılar ve şehrin en önde gelen kişilerinden başladılar; çünkü ilk bulaştıkları kişi, kraliyet soyundan gelen ve tüm şehrin en güçlü adamı olan Antipas'tı, öyle ki kamu hazineleri onun gözetimine verilmişti; onu yakalayıp hapsettiler; daha sonra da, yine kraliyet soyundan gelen ve büyük önem taşıyan Levias'ı ve Raguel'in oğlu Sophas'ı yakaladılar ve hapsettiler.
Bunların yanı sıra, ülkenin önde gelen adamlarına da aynı şeyi yaptılar. Bu durum halk arasında büyük bir paniğe yol açtı ve herkes, şehir savaşta ele geçirilmiş gibi kendi güvenliğini sağlamakla yetindi.

5. Fakat bunlar, daha önce adı geçen adamları bağladıkları halde tatmin olmadılar; ayrıca, çok güçlü adamlar oldukları ve intikam alabilecek çok sayıda aileleri bulunduğu için onları uzun süre bu şekilde gözaltında tutmanın güvenli olduğunu düşünmediler. Hatta, bu adaletsiz işlemlerden halkın bile topluca onlara karşı ayaklanabileceğini düşündüler; bu nedenle onları öldürmeye karar verdiler ve aralarındaki en kana susamış olanı, John'u, bu infazı gerçekleştirmek üzere gönderdiler: bu adama ülkemizin dilinde "Dorcas'ın oğlu" (3) da deniyordu. On adam daha kılıçlarını çekerek onunla birlikte hapishaneye girdiler ve orada gözaltında bulunanların boğazlarını kestiler. Bu adamların bu kadar açık bir vahşet için uydurdukları büyük yalan şuydu: Bu adamlar, Kudüs'ün Romalılara teslim edilmesi için Romalılarla görüşmeler yapmışlardı; bu yüzden sadece ortak özgürlüklerine ihanet edenleri öldürdüklerini söylediler. Genel olarak, bu cüretkâr şakaları üzerine daha da küstahlaştılar, sanki şehrin hayırseverleri ve kurtarıcılarıymış gibi davrandılar.

6. Halk o kadar alçak ve korkak, bu soyguncular da o kadar deliliğe düşmüştü ki, bu soyguncular baş rahipler atamaya kalkıştılar. (4) Böylece, baş rahiplerin seçildiği ailelere göre ardıllığı ortadan kaldırdıktan sonra, kötü işlerinde kendilerine yardımcı olmaları için bazı bilinmeyen ve aşağılık kişileri bu göreve atadılar; çünkü

Machine Translated by Google

Bu en yüce onuru hiçbir hak etmeden elde edenler, bunu kendilerine bahşedenlere uymak zorunda kaldılar. Ayrıca çeşitli entrikalar ve hilelerle önde gelen kişileri birbirleriyle çekiştirdiler ve önlemlerini engelleyebilecek olanların karşılıklı kavgalarından faydalanarak istediklerini yapma fırsatı buldular; sonunda, insanlara karşı yaptıkları haksız eylemlerden doygunluğa ulaştıklarında, hakaret dolu davranışlarını bizzat Tanrı'ya yönelttiler ve kirli ayaklarla kutsal yere girdiler.

7. Ve şimdi halk onlara karşı ayaklanmak üzereydi; çünkü baş rahiplerin en yaşlısı olan Ananus onları buna ikna etmişti. Çok akıllı bir adamdı ve eğer kendisine karşı komplo kuranların elinden kurtulabilseydi belki de şehri kurtarabilirdi. Bu adamlar Tanrı tapınağını kendileri için bir kale ve halktan korktukları sıkıntılardan kaçınmak için sığınabilecekleri bir yer haline getirdiler; kutsal yer artık bir sığınak ve bir zulüm merkezi olmuştu. Ayrıca getirdikleri sefaletlerin arasına alaycılığı da karıştırdılar ki bu, yaptıklarından daha da tahammül edilemezdi; çünkü halkın ne kadar şaşıracağını ve kendi güçlerinin ne kadar uzandığını test etmek için, daha önce de belirttiğimiz gibi, aile içinde ardıllık yoluyla geçmesi gereken baş rahipliği kura çekerek belirlemeye kalkıştılar. Bu garip girişim için eski bir uygulama bahanesini öne sürdüler, oysa eskiden kura ile belirlendiğini söylüyorlardı; Ama gerçek şu ki, bu, inkar edilemez bir yasanın feshedilmesinden ve valileri kendi zevklerine göre atamaya cüret edenlerin hükümeti ele geçirmek için kurduğu kurnaz bir düzenekten başka bir şey değildi.

8. Bunun üzerine, Eniachim (5) adı verilen papalık kabilelerinden birini çağırdılar ve hangisinin baş rahip olacağına dair kura çektiler. Şans eseri kura, onların haksızlığını en açık şekilde ortaya koydu; çünkü kura, Aphtha köyünden Samuel'in oğlu Phannias adında birine çıktı. Bu adam sadece baş rahipliğe layık olmayan biri değil, aynı zamanda baş rahipliğin ne olduğunu da iyi bilmeyen, tam bir köylüydü! Yine de, kendi rızası olmadan, sanki bir tiyatro oyunundaymış gibi, bu adamı ülkenin dışından çağırdılar ve ona sahte bir "te" giydirdiler; ayrıca ona kutsal giysileri giydirdiler ve her fırsatta ona ne yapması gerektiğini öğrettiler. Bu korkunç adam...

Machine Translated by Google

Onlar için kötülük bir eğlence ve oyundu, ancak uzaktan kanunlarının alay konusu haline getirildiğini gören diğer rahipler gözyaşı döktüler ve böylesine kutsal bir makamın ortadan kalkmasına derinden üzüldüler.

9. Ve artık halk bu uygulamanın küstahlığına daha fazla dayanamadı ve hep birlikte bu tiranlığı devirmek için gayretle koştular; ve gerçekten de, kalabalıklar halinde toplandıklarında ve yalnız başlarına gördüklerinde, onları daha fazla dayanamayıp özgürlüklerinin bu belalarına ve felaketlerine ceza vermeye ve tapınağı bu kanlı kirleticilerden temizlemeye teşvik edenler, Josephus oğlu Gorion ve Gamaliel oğlu Symeon'du (6) . Ayrıca, baş rahiplerin en saygınları olan Gamalas oğlu İsa ve Ananus oğlu Ananus, meclislerinde bulunduklarında, halkı tembelliklerinden dolayı şiddetle azarladılar ve onları fanatiklere karşı kışkırttılar; çünkü bu, iyi işlerde gayretliymiş gibi davrandıkları, oysa aslında en kötü işlerde gayretli ve başkalarının örneklerinin ötesinde aşırıya kaçan kişiler oldukları anlamına geliyordu.

10. Ve şimdi, kalabalık bir araya toplandığında ve herkes bu adamların kutsal mekanı ele geçirmelerine, yağmalamalarına ve cinayetlerine öfkelenmişken, henüz onlara saldırmaya başlamamışlardı (bunun sebebi, bu fanatikleri bastırmanın zor bir şey olduğunu düşünmeleriydi, ki gerçekten de öyleydi), Ananus onların ortasında durdu ve sık sık tapınağa bakarak, gözlerinden yaşlar süzülerek şöyle dedi: "Tanrı'nın evinin bu kadar iğrençlikle dolu olduğunu veya rastgele çiğnenmemesi gereken bu kutsal yerlerin bu kan dökücü alçakların ayaklarıyla dolu olduğunu görmeden önce ölmem benim için iyi olurdu; yine de ben, başrahiplik giysileriyle giyinmiş ve o en saygıdeğer isimle [başrahip] anılan ben, hâlâ yaşıyorum ve yaşamayı çok seviyorum ve bir ölüme katlanamıyorum." Bu, yaşlılığımın şerefi olurdu; ve eğer tek başına bu durumdan etkilenen kişi ben olsaydım ve adeta bir çölde olsaydım, Tanrı aşkına hayatımı feda ederdim; çünkü felaketlerinin farkında olmayan ve üzerlerindeki sefalet için hiçbir çarenin kalmadığı bir halk arasında yaşamanın ne anlamı var? Çünkü yakalandığınızda katlanıyorsunuz! Ve dövüldüğünüzde sessiz kalıyorsunuz! Ve insanlar katledildiğinde, kimse bir inilti bile çıkarmaya cesaret edemiyor.

Machine Translated by Google

Açıkça! Ey acımasız zulüm, ne büyük bir zulüm altındayız! Ama neden tiranlardan şikayet ediyorum? Onları besleyen siz ve onlara gösterdiğiniz hoşgörü değil miydi? İlk başta bir araya gelenleri, o zamanlar az sayıda oldukları için görmezden gelip, sessizliğinizle onların çoğalmasına izin veren siz değil miydiniz; ve silahlandıklarında onlara göz yumarak, aslında onları kendinize karşı silahlandırmadınız mı? Akrabalarınıza hakaret ederken ilk girişimlerini engellemeliydiniz; ama bu özeni zamanında ihmal ederek, bu zavallıları insanları yağmalamaya teşvik ettiniz. Evler yağmalandığında kimse bir kelime etmedi, bu da ev sahiplerinin kaçırılmasına neden oldu; ve şehrin ortasından geçerken kimse onlara yardım etmedi. Sonra da sizin ellerine teslim ettiğiniz kişileri zincire vurdular. Bu şekilde hizmet ettikleri kişilerin kaç kişi olduğunu ve ne tür karakterlere sahip olduklarını söylemiyorum; ama kesinlikle hiç kimse tarafından suçlanmayan ve hiç kimse tarafından mahkum edilmeyen kişilerdi; Ve zincirlere vurulduklarında kimse onlara yardım etmediğinden, sonuç olarak aynı kişilerin öldürüldüğünü gördünüz. Bunu da gördük; öyle ki, sanki vahşi hayvan sürüsünün en iyileri bile kurban edilmeye götürüldü, oysa kimse tek bir kelime etmedi veya onların korunması için elini bile kıpırdatmadı. Öyleyse, kutsal mekanınızın çiğnenmesine katlanacak mısınız? Ve bu kutsal olmayan zavallıların daha da büyük bir küstahlığa ulaşmaları için basamaklar mı koyacaksınız? Onları bu yücelmelerinden indirmeyecek misiniz? Çünkü bu zamana kadar, kutsal mekandan daha büyük bir şeyi yıkabilmiş olsalardı, daha büyük vahşetlere girişmişlerdi bile. Şehrin en güçlü yerini ele geçirdiler; isterseniz ona tapınak diyebilirsiniz, ama bir kale veya hisar gibidir. Şimdi, etrafınız bu kadar büyük bir zulümle çevriliyken ve düşmanlarınız başınızın üzerindeyken, istişare etmenin ne anlamı var? Peki ya zihinlerinizi neyle destekleyeceksiniz? Belki de kutsal yerlerimizi koruyacak Romalıları bekliyorsunuz: Peki meselelerimiz bu noktaya mı geldi? Ve düşmanlarımızın bile bize acımasını bekleyecek kadar sefalet içinde miyiz? Ey zavallı yaratıklar! Size vuranlara karşı ayağa kalkıp dönmeyecek misiniz? Vahşi hayvanlarda bile görebileceğiniz gibi, kendilerine vuranlardan intikam alırlar. Her biriniz kendi çektiğiniz felaketleri hatırlamayacak mısınız? Kendi çektiğiniz sıkıntıları gözlerinizin önüne sermeyecek misiniz? Ve bu tür şeyler ruhlarınızı intikam almaya daha da teşvik etmeyecek mi? Öyleyse bu en şerefli ve

Machine Translated by Google

En doğal tutkularımızdan biri tamamen kaybolmuş durumda, yani özgürlük arzusu? Gerçekten de köleliğe ve bize hükmedenlere aşığız, sanki bu boyun eğme ilkesini atalarımızdan miras almışız gibi; oysa onlar özgürlük uğruna birçok büyük savaşa girdiler, Mısırlıların veya Medlerin gücü karşısında da o kadar yenik düşmediler ki, emirlerine rağmen yine de uygun gördüklerini yaptılar.

Peki şimdi Romalılarla savaşmak için ne gibi bir gerekçe var? (Savaşın avantajlı ve karlı olup olmadığına karar vermeye karışmıyorum.)
Bunun ne gibi bir gerekçesi olabilir ki? Özgürlüğümüzün tadını çıkarmak değil mi amacımız? Ayrıca, yeryüzünün efendilerinin üzerimizde efendilik yapmasına katlanmalı mıyız, kendi ülkemizin tiranlarına katlanmalı mıyız? Yabancılara boyun eğmenin katlanılabilir olduğunu söylemeliyim, çünkü kader bizi zaten buna mahkum etti; ancak kendi milletimizden kötü insanlara boyun eğmek çok erkeksi değil ve kendi rızamızla başımıza geliyor. Bununla birlikte, Romalılardan bahsetme fırsatım olduğu için, konuşurken aklıma gelen ve beni oldukça etkileyen bir şeyi gizlemeyeceğim; o da şudur ki, onlar tarafından ele geçirilsek bile (Tanrı korusun böyle bir şey olmasın!), bu adamların bize zaten getirdiklerinden daha katlanılmaz bir şeye katlanamayız. Öyleyse, tapınağımızda Roma bağışlarını görürken, aynı zamanda kendi milletimizden olanların ganimetlerimizi aldığını, şanlı metropolümüzü yağmaladığını ve insanlarımızı katlettiğini gördüğümüzde, Romalıların kendilerinin bile kaçınacağı bu vahşetlerden nasıl gözyaşı dökmeden durabiliriz? Romalıların, kutsal olmayan kişilere ayrılan sınırların ötesine geçmediklerini, kutsal geleneklerimize tecavüz etmeye kalkışmadıklarını; hatta uzaktan o kutsal duvarları gördüklerinde dehşete kapıldıklarını görmek; oysa bu ülkede doğmuş, geleneklerimizle büyümüş ve Yahudi diye adlandırılan bazı kişilerin, kendi yurttaşlarının katliamından elleri hala sıcakken, kutsal yerlerin ortasında dolaştıklarını görmek inanılmaz. Ayrıca, kendi halkımızdan çok daha fazla ılımlılık gösterecek olanlarla yapılacak bir savaştan kim korkabilir ki? Çünkü gerçekten de, eğer kelimelerimizi temsil ettikleri şeylere uydurabilirsek, muhtemelen gelecekte Romalıların yasalarımızın destekçileri, kendi içimizdekilerin ise onları yıkanlar olduğunu görebiliriz. Ve şimdi, konuşmamdan önce burada bulunan her birinizin, özgürlüklerimizi gasp eden bu kişilerin yok edilmeyi hak ettiğine ve yaptıklarıyla hak etmedikleri bir cezanın bile düşünülemeyeceğine ikna olduğuma eminim.

Machine Translated by Google

Hepiniz onların o kötü eylemleri yüzünden onlara karşı kışkırtıldınız ve bu yüzden çok büyük acılar çektiniz. Ama belki birçoğunuz o fanatiklerin çokluğundan, cüretkarlıklarından ve bizden daha yüksek bir konumda olmalarından kaynaklanan avantajlarından korkuyorsunuz; çünkü bu durumlar, sizin ihmalkarlığınızdan kaynaklandığı gibi, daha uzun süre ihmal edildikçe daha da büyüyecektir; çünkü her gün kötü insanların kendilerine benzeyenlere kaçmasıyla sayıları artıyor ve bu nedenle cüretkarlıkları alevleniyor, çünkü planlarına hiçbir engel bulamıyorlar. Ve daha yüksek konumlarını da, eğer onlara zaman verirsek, araçlar için kullanacaklardır; ama şundan emin olun ki, onlarla savaşmaya kalkarsak, kendi vicdanları tarafından daha uysal hale gelecekler ve konumlarının yüksekliğinden kaynaklanan avantajlarını akıllarının muhalefetiyle kaybedeceklerdir; Belki de, onlardan hakaret gören Tanrı'nın kendisi de, bize attıkları şeyleri kendilerine geri çevirecek ve bu dinsiz zavallılar kendi oklarıyla öldürüleceklerdir: Sadece onların önünde görünelim, hiçbir şey elde edemeyeceklerdir. Ancak, eğer girişimde herhangi bir tehlike varsa, bu kutsal kapıların önünde ölmek ve canımızı feda etmek, çocuklarımız ve eşlerimiz için olmasa bile, Tanrı ve kutsal mekanı için doğru bir şeydir. Size hem tavsiyemle hem de elimle yardımcı olacağım; desteğiniz için zekâmızdan hiçbir şey eksik olmayacak; bedenimi de esirgemeyeceğimi göreceksiniz."

11. Ananus bu nedenlerle, kalabalığı fanatiklere karşı ayaklanmaya teşvik etti; kalabalık, genç ve cesur ruhları nedeniyle onları dağıtmanın ne kadar zor olacağını bilmesine rağmen, en önemlisi de yaptıklarının bilincinde olmalarıydı; çünkü yaptıkları kötülükler için sonunda affedilme umudu bile duymayacaklardı. Ancak Ananus, bu kadar büyük bir karışıklık içinde oldukları şu anda, her türlü acıya katlanmaya, olayları göz ardı etmemeye karar verdi. Bu yüzden kalabalık ona, kendilerine yaptığı konuşmada tarif ettiği kişilere karşı onları yönlendirmesi için yalvardı ve her biri bu konuda her türlü riski göze almaya son derece istekliydi.

hesap.

Machine Translated by Google

12. Ananus adamlarını seçip, amacına uygun olanları savaş düzenine geçirirken, fanatikler onun bu girişiminden haberdar oldular (çünkü onlara gidip halkın yaptıklarını anlatanlar olmuştu) ve bundan rahatsız olup, tapınaktan kalabalıklar halinde ve gruplar halinde fırlayarak, karşılaştıkları hiç kimseyi esirgemediler.

Bunun üzerine Ananus, halkı aniden bir araya getirdi; halk, fanatiklerden sayıca daha kalabalıktı, ancak düzenli olarak savaşmak üzere saf tutmadıkları için silah bakımından onlardan daha zayıftı; fakat her bir grubun gösterdiği coşku, her iki taraftaki tüm eksikliklerini giderdi; vatandaşlar, silahlardan daha güçlü olan büyük bir tutkuya kapılmış ve tapınaktan, herhangi bir kalabalıktan daha güçlü bir cesaret almışlardı; ve gerçekten de bu vatandaşlar, şehirdeki soyguncuları ortadan kaldırmadıkça şehirde yaşamalarının mümkün olmadığını düşünüyorlardı. Fanatikler de, galip gelmedikleri takdirde, kendilerine verilecek en kötü cezanın mutlaka uygulanacağını düşünüyorlardı. Böylece çatışmaları tutkularının etkisiyle gerçekleşti; başlangıçta şehirde ve tapınak önünde birbirlerine taş attılar ve uzaktan mızraklarını fırlattılar; ancak ikisinden biri diğerine karşı çok güçlü olduğunda, kılıçlarını kullandılar; ve her iki tarafta da büyük bir katliam oldu ve çok sayıda insan yaralandı. Halkın ölü bedenlerine gelince, akrabaları onları kendi evlerine taşıdı; fakat fanatiklerden biri yaralandığında, tapınağa çıktı ve o kutsal zemini kanıyla kirletti; öyle ki, kutsal yerimizi kirletenin yalnızca onların kanı olduğu söylenebilir. Şimdi bu çatışmalarda soyguncular her zaman tapınaktan dışarı çıkıyor ve düşmanlarına karşı çok sert davranıyorlardı; fakat halk çok öfkelendi ve gittikçe çoğaldı ve geri çekilenleri kınadı, arkadakiler ise gidenlere yer vermedi, onları tekrar zorladılar, sonunda tüm vücutlarını düşmanlarına karşı çevirdiler ve soyguncular artık onlara karşı koyamadılar, yavaş yavaş tapınağa çekilmek zorunda kaldılar; Ananus ve adamları da aynı anda onlarla birlikte içeri girdiler. (7) Bu, soyguncuları dehşete düşürdü, çünkü onları ilk avludan mahrum bıraktı; bu yüzden hemen iç avluya kaçtılar ve kapıları kapattılar. Ananus, diğerleri yukarıdan taş ve ok atsa da, kutsal kapılara saldırmayı uygun görmedi. Ayrıca, kalabalığın arındırılmadan önce avluya sokulmasını da yasa dışı buldu; bu nedenle aralarından kura çekerek altı bin silahlı adam seçti ve onları manastırın avlusuna muhafız olarak yerleştirdi.

Machine Translated by Google

Bu nedenle, ardı ardına böyle muhafızlar görevlendirildi ve her biri kendi görevini yerine getirmek zorunda kaldı; ancak şehrin ileri gelenlerinden birçoğu, yönetimi ele geçirenler tarafından görevden alındı ve yerlerine daha yoksul kesimden kişiler işe alınarak muhafızlık yapmaları sağlandı.

13. Şimdi, size söylediğimiz gibi, Gischala'dan kaçan ve tüm bunların yıkımına sebep olan kişi John'du. O, büyük bir kurnazlık sahibiydi ve ruhunda güçlü bir tiranlık tutkusu taşıyordu; uzaktan da olsa bu eylemlerin danışmanıydı; ve gerçekten de bu dönemde halkın yanında olduğunu iddia etti ve her gün büyük adamlarla istişare ederken Ananus'la birlikte dolaştı, gece de nöbet tutarken ona eşlik etti; ancak sırlarını fanatiklere ifşa etti ve halkın tartıştığı her şey, daha kendi aralarında iyice anlaşmaya varmadan önce, onun aracılığıyla düşmanlarına ulaştı. Şüphe çekmemek için bir plan olarak Ananus ve halkın önderleriyle mümkün olan en büyük dostluğu kurdu; ancak bu aşırıya kaçması ona karşı döndü, çünkü onları o kadar aşırı derecede pohpohladı ki, şüpheler daha da arttı; Ve her yerde, hatta davet edilmediği zamanlarda bile sürekli olarak bulunması, sırlarını düşmana ifşa ettiğinden şüphelenilmesine neden oldu; çünkü istişarelerinde kendilerine karşı alınan tüm kararları anladıklarını açıkça fark etmişlerdi. Bu ifşaat konusunda John kadar şüphelenmek için başka kimse yoktu; yine de, kötü uygulamalarıyla ne kadar güçlendiği göz önüne alındığında, ondan kurtulmak kolay değildi. Ayrıca, tüm önemli konularda danışılacak olan birçok seçkin kişi tarafından da destekleniyordu; bu nedenle, onlara yemin ederek iyi niyetine dair güvence vermesini zorunlu kılmak makul görüldü; buna göre John, halkın yanında olacağına, hiçbir planlarını veya uygulamalarını düşmanlarına ifşa etmeyeceğine ve onlara saldıranları devirmede hem eliyle hem de tavsiyesiyle yardımcı olacağına dair böyle bir yemini kolayca etti. Böylece Ananus ve partisi onun yeminine inandı ve artık onu daha fazla şüphe duymadan istişarelerine kabul ettiler; Hatta ona o kadar inandılar ki, onu elçi olarak tapınağa, fanatiklere gönderdiler ve uzlaşma önerilerinde bulundular; çünkü tapınağın kirlenmesini olabildiğince önlemek ve milletlerinden kimsenin orada öldürülmemesini çok istiyorlardı.

Machine Translated by Google

14. Fakat bu Yahya, sanki yeminini fanatiklere etmiş ve onlara karşı değil, onlara olan iyi niyetini teyit etmek için etmiş gibi, tapınağa girdi, onların ortasında durdu ve şöyle konuştu: Onların hesaplarını gözetmek ve Ananus ile yandaşlarının onlara karşı gizlice planladığı her şeyi onlara bildirmek için birçok risk aldığını; ancak eğer ilahi bir yardım gelmezse hem kendisinin hem de onların çok büyük bir tehlikeye düşeceğini; çünkü Ananus'un daha fazla gecikmediğini, halkı Vespasian'a elçiler göndermeye ikna ederek şehri hemen ele geçirmeye çağırdığını; ve ertesi gün onlara karşı oruç tuttuğunu, böylece dini bir gerekçeyle tapınağa girebileceklerini veya zorla girip orada onlarla savaşabileceklerini; kuşatmaya ne kadar dayanabileceklerini veya bu kadar çok düşmana karşı nasıl savaşabileceklerini anlamadığını söyledi. Ayrıca, kendisinin Tanrı'nın takdiriyle onlara bir uzlaşma sağlamak için elçi olarak gönderildiğini, bu nedenle Artanus'un onlara silahsız oldukları bir anda onlara ulaşmak için böyle teklifler sunduğunu; iki yöntemden birini seçmeleri gerektiğini, ya kendilerini koruyanlarla arabuluculuk yaparak hayatlarını kurtarmaları ya da kendileri için yabancı bir yardım sağlamaları gerektiğini; eğer boyun eğdikleri takdirde affedilme umuduyla kendilerini cesaretlendirirlerse, ne kadar umutsuz şeyler yaptıklarını unuttuklarını veya failler tövbe eder etmez, onlardan zarar görenlerin hemen onlarla barışacağını varsayabileceklerini; oysa zarar verenlerin, pişmanlık duyuyormuş gibi yapsalar bile, bu tür bir tövbe nedeniyle genellikle diğerleri tarafından nefret edildiğini; ve zarar görenlerin, iktidarı ele geçirdiklerinde genellikle faillere karşı daha da acımasız davrandıklarını; yok edilenlerin dostlarının ve akrabalarının her zaman onlara karşı komplo kuracaklarını sözlerine ekledi. Ve halkın büyük bir kısmı, yasalarını ağır şekilde ihlal etmeleri ve [yasadışı] yargı kararları nedeniyle çok öfkeliydi; öyle ki, bir kısmı onlara acısa da, çoğunluk bu acıyı tamamen bastıracaktı.

BÖLÜM 4.

Zelotlar tarafından çağrılan İdumeliler hemen Kudüs'e geldiler; şehirden kovulduklarında ise bütün gece orada kaldılar.

Machine Translated by Google

Başrahiplerden biri olan İsa onlara bir konuşma yapar; İdumanlı Simon da buna cevap verir.

1. Şimdi, bu kurnazca konuşmayla Yahya, fanatikleri korkuttu; ancak hangi yabancı yardımdan bahsettiğini doğrudan söylemeye cesaret edemedi, sadece gizli bir şekilde İdumelileri ima etti. Fakat şimdi, fanatiklerin liderlerini özellikle kızdırmak için, Ananus'u bir barbarlık peşinde olmakla suçladı ve onları özel bir şekilde tehdit etti. Bu liderler, hem neyin uygun olduğunu düşünmede hem de karar verdiği şeyi uygulamada en inandırıcı görünen Simon'un oğlu Eleazar ve Fhalek'in oğlu Zekeriya idi; her ikisi de ailelerini rahiplerden alıyordu. Şimdi bu iki adam, sadece hepsine ait olan ortak tehditleri değil, aynı zamanda kendilerine özel olarak yöneltilen tehditleri de duydular; ayrıca, Ananus ve partisinin kendi egemenliklerini güvence altına almak için Romalıları kendilerine gelmeye davet ettiklerini de öğrendiler, çünkü bu da Yahya'nın yalanının bir parçasıydı; Zamanlarının kısıtlı olması nedeniyle ne yapacakları konusunda uzun süre tereddüt ettiler; çünkü halk çok yakında onlara saldırmaya hazırlanıyordu ve kendilerine karşı kurulan komplonun ani gelişmesi, yabancı yardım alma umutlarını neredeyse tamamen yok etmişti; zira müttefiklerinden herhangi biri haberdar olmadan önce en büyük sıkıntılarına ulaşabilirlerdi. Ancak İdumelileri çağırmaya karar verdiler; bu nedenle şu konuda kısa bir mektup yazdılar: Ananus halkı kandırmış ve başkentlerini Romalılara teslim ediyordu; kendileri geri kalanlardan isyan etmiş ve özgürlüklerini korumak için tapınakta tutuklu bulunuyorlardı; kurtuluşları için umut edebilecekleri çok az zaman kalmıştı; ve eğer hemen yardımlarına gelmezlerse, yakında Ananus'un eline düşecekler ve şehir Romalıların eline geçecekti. Ayrıca elçilere İdumelilerin yöneticilerine daha birçok durumu bildirmelerini emrettiler. Şimdi bu mesajı iletmek için iki aktif adam önerilmişti; konuşabilen ve işlerin bu şekilde olduğunu onlara ikna edebilecek kişilerdi bunlar. Ve daha da önemlisi, çok hızlı ayaklıydılar; çünkü her zaman kargaşa çıkaran ve düzensiz bir millet olan, her hareketi yakından izleyen, değişimlerden zevk alan bu insanların isteklerine hemen uyacaklarını çok iyi biliyorlardı; ve onlara ne kadar az dalkavukluk ederseniz edin,

Machine Translated by Google

Onlara dilekçe vererek, hemen silahlarını kuşanıp harekete geçtiler ve sanki bir ziyafete gidiyormuş gibi aceleyle savaşa koştular. Bu mesajın iletilmesinde gerçekten de hızlı hareket etme gerekliliği vardı ve bu konuda haberciler hiçbir şekilde kusurlu değillerdi. İkisinin de adı Ananias'tı ve kısa sürede İdumealıların yöneticilerine ulaştılar.

2. Şimdi bu yöneticiler mektubun içeriğine ve onunla birlikte gelenlerin anlattıklarına çok şaşırdılar; bunun üzerine çılgınlar gibi ülke çapında koşuşturmaya başladılar ve halkın savaşa gelmesi için ilan verdiler; böylece ilanda belirtilen zamandan çok daha önce bir kalabalık toplandı ve herkes başkentlerinin özgürlüğünü korumak için silahlarını kaptı; yirmi bin kişi savaş düzenine sokuldu ve dört komutanın, Yahya ve Sosas oğlu Yakup'un önderliğinde Kudüs'e geldiler; bunlara ek olarak Katlas oğlu Simon ve Klusothus oğlu Phineas da vardı.

3. Habercilerin bu çıkışı ne Ananus'un ne de muhafızların haberi değildi; fakat İdumelilerin yaklaştığını biliyordu; çünkü onlar gelmeden önce bunu bildiği için kapıların onlara kapatılmasını ve surların korunmasını emretti. Yine de onlarla savaşmayı hiç düşünmedi, aksine kavgaya tutuşmadan önce ikna yöntemlerinin ne işe yarayacağını denemeyi tercih etti. Bunun üzerine, Artanus'tan sonraki en yaşlı başrahip olan İsa, onların karşısındaki kuleye çıktı ve şöyle dedi: "Gerçekten de bu şehre birçok ve çeşitli sıkıntı geldi, ancak hiçbirinde bu kadar hayrete düşmedim, çünkü siz kötü adamlara yardım etmek için geldiniz ve bunu çok olağanüstü bir şekilde yapıyorsunuz; çünkü görüyorum ki, en alçak adamları bize karşı desteklemek için geldiniz ve bunu öyle büyük bir istekle yapıyorsunuz ki, eğer başkentimiz sizi barbarlara karşı yardıma çağırmış olsaydı, böyle bir istek göstermezdiniz. Ve eğer ordunuzun, onları davet edenlere benzer adamlardan oluştuğunu anlasaydım, girişiminizi bu kadar saçma bulmazdım; çünkü hiçbir şey insanların zihinlerini, davranışları arasındaki ittifak kadar birbirine bağlamaz. Ama şimdi sizi davet eden bu adamlara gelince, onları tek tek incelerseniz, her birinin on bin ölüme layık olduğunu görürsünüz; çünkü bütün ülkeyi rezil eden ve kirleten bu adamlar, Kendi varlıklarını sefahat içinde harcadılar ve önceden bir deneme niteliğinde, çılgınca yağmaladılar.

Machine Translated by Google

Komşu köyler ve şehirler, sonuç olarak, gizlice bu kutsal şehre akın ettiler. Bunlar, muazzam kötülükleriyle bu en kutsal zemini kirleten ve şimdi kutsal mekânda kendilerini sarhoş edip, katlettikleri kişilerin ganimetlerini doymak bilmez karınlarına harcayan soyguncuardır. Sizinle birlikte olan kalabalığa gelince, sanki başkentleri onları yabancılara karşı yardıma çağırmış gibi, zırhlarıyla son derece düzgün bir şekilde süslenmiş olduklarını görebilirsiniz. Bir insan, bir sürü kötü ve alçak insanı korumak için gelen koca bir ulusu görünce, bu davranışınıza kaderin oyunu dışında ne diyebilir ki? Bunu bu kadar aniden yapmanıza neyin sebep olabileceğinden uzun zamandır şüphe duyuyorum; çünkü kesinlikle soyguncuların yanında ve size akraba olan bir halka karşı zırhınızı kuşanmazdınız, bunu yapmanız için çok büyük bir sebep olmadan. Fakat elimizde Romalıların sözde Romalılar olduğu ve bu şehri onlara ihanet edeceğimiz yönünde bir iddia var; çünkü adamlarınızdan bazıları son zamanlarda bu konularda yaygara kopardı ve başkentlerini özgürleştirmek için geldiklerini söylediler. Şimdi, bu zavallıların bize karşı böyle bir yalan uydurmalarına hayret etmeden edemiyoruz; çünkü özgürlüğe doğal olarak özlem duyan ve bu nedenle yabancı düşmanlara karşı savaşmaya en yatkın olan bizleri kışkırtmanın tek yolunun, en çok arzu edilen şey olan özgürlüğe ihanet edeceğimiz şeklinde bir hikaye uydurmak olduğunu biliyorlardı. Ama bu iftirayı atanların ne tür insanlar olduğunu ve bu iftiranın ne tür insanlara karşı atıldığını düşünmeli ve gerçekleri, uydurma konuşmalardan değil, her iki tarafın eylemlerinden öğrenmelisiniz; Romalılara kendimizi satmamız için ne sebep olabilir ki? Başlangıçta onlara karşı isyan etmemek veya isyan ettikten sonra tekrar onların egemenliğine girmek bizim elimizdeyken, üstelik komşu ülkeler henüz harap olmamışken? Romalılarla barışmak, istesek bile kolay bir şey değil; çünkü şimdi Celile'yi ele geçirdiler ve böylece kibirli ve küstah oldular. Onlara bu kadar yakınken onları memnun etmeye çalışmak, ölümden beter bir utanç getirecektir. Şahsen ben, ölümden önce onlarla barışmayı tercih ederdim; ama şimdi onlarla bir kez savaştık ve onlarla mücadele ettik, onların esaretinde yaşamaktansa, şerefli olsa bile ölmeyi tercih ederim.

Ama dahası, halkın yöneticileri olan bizlerin Romalılara bu şekilde gizlice mektup gönderdiğimizi mi iddia ediyorlar, yoksa bu iş onlar tarafından mı yapıldı?

Machine Translated by Google

Halkın ortak oyları mı? Eğer bunu sadece biz yaptıysak, bu ihaneti yönetmek için hizmetkârlarımız olarak gönderilen dostlarımızın isimlerini versinler. Bu göreve giderken yakalanan veya dönerken gözaltına alınan oldu mu? Mektuplarımız ellerinde mi? Her saat görüştüğümüz bu kadar çok yurttaşımızdan nasıl saklanabiliriz ki, kırsalda gizlice yapılanlar, sayıları az olan ve hapis altında bulunan, tapınaktan şehre çıkamayan fanatikler tarafından biliniyor gibi görünüyor. Bu, küstahça davranışları için nasıl cezalandırılmaları gerektiğini ilk kez mi anlıyorlar? Çünkü bu adamlar şimdiki korkularından uzakken, hiçbirimizin hain olduğuna dair şüphe uyandırılmamıştı. Fakat eğer bu suçlamayı halka yöneltiyorlarsa, bu kamuoyu istişaresiyle yapılmış olmalı ve halktan tek bir kişi bile meclisin geri kalanından farklı düşünmemiş olmalı; aksi takdirde bu meselenin kamuoyundaki şöhreti size herhangi bir özel belirtiden daha önce ulaşmış olurdu. Ama bu nasıl olabilir? O halde anlaşmaları onaylamak için elçiler gönderilmiş olmalı değil mi? Ve bize bu amaçla görevlendirilen elçinin kim olduğunu söylesinler. Ama bu, ölmekten nefret eden ve üzerlerinde asılı duran cezalardan kaçmaya çalışan adamların bir bahanesinden başka bir şey değil; çünkü kader bu şehrin düşmanlarının eline teslim edilmesini belirlemişse, bizi yanlış yere suçlayan bu adamlardan başka kimse bunu yapacak küstahlığa sahip olamazdı, çünkü küstahça uygulamalarını tamamlamak için eksik olan tek kötülük, hain olmalarıdır. Ve şimdi siz İdumeliler, silahlarınızla buraya geldiniz; öncelikle, ana şehrinize yardım etmek ve düzenli mahkemelerimizin kurallarını ihlal eden, yasalarımızı çiğneyen ve kılıçlarını doğru ve yanlışın hakimi yapan bu tiranları ortadan kaldırmak için bize katılmak sizin görevinizdir; çünkü onlar, çarşı meydanının ortasında duran, hiçbir suçlama altında olmayan büyük mevkideki insanları yakalayıp, onları zincire vurarak işkence ettiler ve ne diyeceklerini, ne yalvaracaklarını dinlemeye tahammül etmeden onları öldürdüler. Dilerseniz, savaş yolu olmaksızın şehre gelip, şimdi söylediklerimin hâlâ kalan izlerini görebilir ve onların yağmacı elleriyle boşaltılmış evleri, katledilen akrabaları için yas tutan siyah giysili kadınları ve aileleri görebilirsiniz; Şehrin her yerinde onların inlemelerini ve feryatlarını duyabilirsiniz; çünkü onlardan başka kimse yok.

Machine Translated by Google

Bu dinsiz alçakların saldırılarının tadına baktınız mı? Bu alçaklar, küstahça soygunlarını sadece kırsal kesimden ve uzak şehirlerden çıkarıp, tüm milletin yüzü ve başı olan bu şehre, hatta şehirden tapınağa kadar taşıyarak, deliliğin doruk noktasına ulaştılar; çünkü burası artık onların sığınağı ve barınağı, bize karşı hazırlıklarının kaynağı oldu. Ve dünyanın dört bir yanından sadece duyduklarıyla saygı duyulan bu yer, aramızda doğmuş bu vahşi hayvanlar tarafından çiğneniyor. Zaten içinde bulundukları umutsuz durumda, bir halkın başka bir halka, bir şehrin başka bir şehre karşı savaşacağını ve milletinizin kendi halkına karşı bir ordu topladığını duyduklarında zafer kazanıyorlar. Bu prosedür yerine, daha önce de söylediğim gibi, bu alçakları ortadan kaldırmak için bize katılmanız ve özellikle de size bu hileyi yaptıkları için onlardan intikam almanız son derece uygun ve mantıklı olurdu; yani, kendilerini cezalandırmaya hazır olmaları gerekirken, size yardım etmeleri için sizi davet etme cüretini gösterdikleri için. Ama eğer bu adamların sizi davet etmelerine biraz olsun saygı duyuyorsanız, silahlarınızı bırakın ve akrabalarımız olarak şehre gelin, yardımcılar ve düşmanlar arasında bir isim alın ve böylece bu davada yargıç olun. Ancak, bu adamların, böylesine inkar edilemez ve apaçık suçlardan dolayı sizin önünüzde yargılanmaktan ne kazanacaklarını düşünün; kendileri hakkında hiçbir suçlama olmayanların tek kelime etmesine bile izin vermezsiniz.

Ancak, sizin gelişinizle bu avantajı elde etsinler. Yine de, bu adamlara duyduğumuz öfkeye ortak olmayacaksanız ve aramızda hüküm vermeyecekseniz, önereceğim üçüncü şey şudur: İkimizi de yalnız bırakın, felaketlerimize hakaret etmeyin ve başkentlerine karşı komplo kuran bu kişilerle birlikte kalmayın; çünkü aramızdan bazılarının Romalılarla görüştüğünden şüphelenseniz bile, şehre giden yolları gözetlemek sizin elinizdedir; ve eğer hakkımızda suçlamalar ortaya çıkarsa, gelip başkentinizi savunabilir ve suçlu bulunanları cezalandırabilirsiniz; çünkü şehre bu kadar yakın olan sizi düşman engelleyemez. Ama eğer tüm bunlardan sonra bu önerilerin hiçbiri kabul edilebilir ve ılımlı görünmüyorsa, silahlarınızı kuşanmışken kapıların size kapalı olmasına şaşırmıyor musunuz?

Machine Translated by Google

4. İsa böyle söyledi; fakat İdumealılar onun söylediklerine hiç kulak asmadılar, aksine şehre kolayca giremedikleri için öfkelendiler. Generaller de silahlarını bırakma teklifine öfkelendiler ve bunu, herhangi birinin emriyle silahlarını atmak anlamına gelen bir esaret olarak gördüler. Fakat komutanlarından biri olan Katlas'ın oğlu Simon, büyük bir gürültüyle kendi adamlarının kargaşasını yatıştırdı ve baş rahiplerin onu duyabileceği şekilde durarak şöyle dedi: "Özgürlüğün koruyucularının tapınakta tutuklu olmalarına artık şaşırmıyorum, çünkü ortak şehrimizin (8) kapılarını kendi milletlerine kapatanlar varken, aynı zamanda Romalıları içeri almaya hazır olanlar da var; hatta belki de onların gelişinde kapıları çelenklerle süslemeye meyilliilerken, kendi kulelerinden İdumelilere seslenip, özgürlüklerini korumak için aldıkları silahları bırakmalarını emrediyorlar. Ve metropolümüzün muhafızlığını akrabalarına emanet etmezken, onları aralarındaki anlaşmazlıkların hakimi yapmaya kalkışıyorlar; hatta bazılarını yasal bir yargılama olmaksızın başkalarını öldürmekle suçlarken, kendileri de bir milleti alçakça bir şekilde mahkum ediyorlar ve şimdi o şehri kendilerinden duvarla çevirmiş durumdalar." Eskiden ibadet için gelen tüm yabancılara bile açık olan bir ulustu burası. Gerçekten de size ve kendi yurttaşlarımıza karşı bir savaşa büyük bir aceleyle geldik; bu kadar acele etmemizin sebebi ise, sizin ihanet etmekten çok mutsuz olduğunuz o özgürlüğü korumak istememizdir. Muhtemelen siz de gözaltında tuttuğunuz kişilere karşı benzer suçlar işlediniz ve sanırım onlara karşı da bize karşı kullandığınız benzer makul bahaneleri topladınız; bundan sonra tapınaktakilerin kontrolünü ele geçirdiniz ve onları gözaltında tutuyorsunuz, oysa onlar sadece kamu işleriyle ilgileniyorlar. Ayrıca, size en yakın olan uluslara karşı şehrin kapılarını genel olarak kapattınız; ve başkalarına bu kadar zararlı emirler verirken, onların size zulmettiğinden şikayet ediyorsunuz ve kendiniz tarafından zulüm görenlere haksız yöneticiler adını takıyorsunuz. Eylemlerinizin tam tersini göz önünde bulundururken, bu söz istismarınıza kim katlanabilir ki, eğer bunu kastetmiyorsanız? İdumelilerin şimdi sizi kendi metropolünüzden dışlamaları, sizin de kendi ülkenizin kutsal makamlarından dışladığınız kişilerle aynı şey mi? Tapınakta kuşatılmış olanların, sizin seçkin adamlar diye adlandırdığınız o tiranları cezalandıracak cesarete sahip oldukları halde, şimdi sizi dışlamalarından haklı olarak şikayet edilebilir.

Machine Translated by Google

"Suçlamalardan tamamen muaflar, çünkü kötülükte sizin yoldaşlarınız oldukları için sizinle başlamadılar ve böylece bu ihanetin en tehlikeli kısımlarını önceden kestiler. Ama eğer bu adamlar kamu gereğinden daha merhametli davrandılarsa, biz İdumeliler bu Tanrı evini koruyacağız, ortak ülkemiz için savaşacağız ve hem dışarıdan saldıranlara hem de içeriden ihanet edenlere karşı savaşarak karşı koyacağız. Burada, Romalılar sizi beklemekten yorulana veya siz özgürlüğe dost olup ona karşı yaptıklarınızdan tövbe edene kadar, zırhlarımızla surların önünde bekleyeceğiz."

5. İdumeliler, Simon'un söylediklerini alkışlarla karşıladılar; fakat İsa, İdumelilerin bütün ılımlı önerilere karşı çıktığını ve şehrin iki taraftan kuşatıldığını görünce üzülerek oradan ayrıldı.

İdumelilerin zihinleri de rahat değildi; çünkü şehirden dışlanmalarıyla kendilerine yapılan haksızlığa öfkelenmişlerdi; ve fanatiklerin güçlü olduğunu düşündükleri halde, onları destekleyecek hiçbir şey görmediklerinde, mesele hakkında şüpheye düştüler ve birçoğu oraya geldiklerine pişman oldu. Ancak hiçbir şey yapmadan geri dönmeleri durumunda yaşayacakları utanç, pişmanlıklarını o kadar bastırdı ki, çok kötü bir kampta olmalarına rağmen, bütün gece surların önünde yattılar; çünkü geceleyin son derece şiddetli, çok güçlü rüzgarlar, en şiddetli yağmurlar, sürekli şimşekler, korkunç gök gürlemeleri ve yerin inanılmaz sarsıntıları ve kükremeleriyle birlikte muazzam bir fırtına koptu, sanki deprem oluyordu. Bunlar, dünyanın düzeni bu düzensizliğe düştüğünde, insanların başına bir yıkımın geleceğinin açık bir göstergesiydi; ve herkes bu mucizelerin yaklaşmakta olan büyük felaketleri önceden haber verdiğini tahmin edebilirdi.

6. İdumelilerin ve şehir sakinlerinin görüşü aynıydı. İdumeliler, silahlanmalarından dolayı Tanrı'nın kızdığını ve başkentlerine savaş açtıkları için cezadan kurtulamayacaklarını düşünüyorlardı. Ananus ve adamları ise savaşmadan zafer kazandıklarını ve Tanrı'nın kendileri için bir general gibi davrandığını düşünüyorlardı; ancak gerçekte, olacaklar konusunda her ikisi de yanlış tahminlerde bulundular ve bu olayları düşmanları için uğursuz hale getirdiler, kendileri ise bu olayların olumsuz etkilerini yaşayacaklardı; çünkü İdumeliler bedenlerini birleştirerek birbirlerini korudular ve böylece kendilerini sıcak tuttular ve

Machine Translated by Google

Başlarının üzerinde kalkanlar olan bu adamlar yağmurdan pek etkilenmediler. Ancak fanatikler, bu adamların içinde bulunduğu tehlikeden kendilerinden daha çok endişe duyuyorlardı ve bir araya gelip onlara yardım etmenin bir yolunu bulup bulamayacaklarını görmek için etraflarına bakındılar. Daha ateşli olanlar, muhafızlarını silahlarıyla zorlamanın ve ardından şehrin ortasına dalıp, yardıma gelenlere kapıları alenen açmanın en iyisi olduğunu düşündüler; çünkü muhafızların düzensiz olacağını ve özellikle büyük çoğunluğunun silahsız ve savaş işlerinde yeteneksiz olduğu göz önüne alındığında, böylesine beklenmedik bir girişim karşısında geri çekileceklerini varsaydılar; ayrıca, vatandaşların kalabalığının kolayca bir araya gelmeyeceğini, fırtına nedeniyle evlerine hapsolacağını ve eğer girişimlerinde herhangi bir tehlike varsa, kendi yüzlerine böylesine büyük bir kalabalığın perişan bir şekilde ölmesini göz ardı etmektense, kendileri her şeye katlanmanın daha doğru olacağını düşündüler. Fakat aralarındaki daha ihtiyatlı kesim bu zorlayıcı yöntemi onaylamadı, çünkü sadece etraflarındaki muhafızların çok sayıda olduğunu değil, İdumeliler yüzünden şehrin surlarının da dikkatle gözetlendiğini gördüler. Ayrıca Ananus'un her yerde olacağını ve muhafızları her saat başı ziyaret edeceğini varsaydılar; ki bu gerçekten de diğer gecelerde yapılmıştı, ancak o gece Ananus'un tembelliğinden değil, kaderin baskıcı takdirinden dolayı yapılmamıştı; böylece hem kendisi ölsün, hem de muhafızların büyük bir kısmı onunla birlikte ölsün diye; çünkü gerçekten de gece çoktan geçmiş ve fırtına çok şiddetli olduğu için Ananus, manastırdaki muhafızlara uyumaları için izin vermişti; bu sırada fanatiklerin aklına tapınağa ait testereleri kullanmak ve kapıların demir parmaklıklarını parçalamak gelmişti. Rüzgarın sesi ve ondan aşağı kalmayan gök gürültüsünün sesi de burada onların planlarına yardımcı oldu, böylece testerelerin sesi diğerleri tarafından duyulmadı.

7. Böylece gizlice tapınaktan çıkıp şehrin surlarına gittiler, testerelerini kullanarak İdumelilere karşı olan kapıyı açtılar. İlk başta İdumeliler korkuya kapıldılar ve Ananus ile adamlarının kendilerine saldırmaya geldiğini sanarak her biri kendini savunmak için sağ elini kılıcına koydu; ancak kısa süre sonra kendilerine gelenlerin kim olduğunu anladılar ve şehre girdiler. İdumeliler şehre saldırsaydı, o anki öfkeleri yüzünden halkı tek tek yok etmekten kendilerini alıkoyacak hiçbir şey olmazdı; ama onlar...

Machine Translated by Google

Öncelikle, onları getirenlerin ısrarla istediği gibi, fanatikleri gözaltından çıkarmak için acele ettiler ve sıkıntıları içinde oldukları sırada, uğruna geldikleri insanları göz ardı etmediler ve onları daha büyük bir tehlikeye atmadılar; çünkü muhafızları ele geçirdikten sonra şehre saldırmaları kolay olurdu; ancak şehir bir kez alarma geçtiğinde, muhafızları alt edemezlerdi, çünkü orada olduklarını fark ettikleri anda onlarla savaşmak için kendilerini düzene sokacaklar ve tapınağa girmelerini engelleyeceklerdi.

BÖLÜM 5.

İDUMEALILARIN FIRTINA SIRASINDA TAPINAĞA GİRMELERİ VE ZEALOTLARIN GÖSTERDİĞİ ZALİMLİK; ANANUS, İSA VE ZAKARIAS'IN KATLEDİLMESİ VE İDUMEALILARIN EVLERİNE NASIL DÖNDÜKLERİ HAKKINDA.

1. Bu tavsiye İdumelileri memnun etti ve şehre doğru ilerleyerek tapınağa çıktılar. Fanatikler de onların gelişini büyük bir heyecanla bekliyorlardı. Bu yüzden, İdumeliler içeri girerken, onlar da cesurca iç tapınaktan çıktılar ve İdumelilerin arasına karışarak muhafızlara saldırdılar; nöbet tutanlardan uyuyakalmış olanları uyurken öldürdüler; ancak uyananlar bağırınca, tüm kalabalık ayağa kalktı ve şaşkınlık içinde hemen silahlarına sarılıp kendilerini savunmaya geçtiler; ve sadece fanatiklerin kendilerine saldırdığını düşündükleri sürece, sayıca üstünlükleriyle onları alt edebileceklerini umarak cesurca ilerlediler; ancak diğerlerinin de üzerlerine doğru geldiğini görünce, İdumelilerin de içeri girdiğini anladılar; ve büyük bir kısmı silahlarını ve cesaretlerini bir kenara bırakıp ağıt yakmaya başladı. Ancak gençlerden birkaçı zırhlarını kuşanıp İdumelileri cesurca karşıladı ve bir süre yaşlı kalabalığı korudu. Bazıları ise şehirdekilere içinde bulundukları felaketleri haber verdi; fakat İdumelilerin geldiğini anlayanlar da yardıma koşmaya cesaret edemediler, sadece korkunç yankıyı geri çevirdiler.

Machine Translated by Google

Ağlayarak ve talihsizliklerine ağıt yakarak feryat ettiler. Kadınlar arasında da büyük bir feryat koptu ve muhafızların her biri öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Fanatikler de İdumelilerin attığı çığlıklara katıldılar; fırtına da bu çığlığı daha da korkunç hale getirdi; İdumeliler de kimseyi esirgemedi; çünkü doğaları gereği son derece barbar ve kanlı bir millet olduklarından ve fırtınadan dolayı sıkıntıya düştüklerinden, kapıları kendilerine kapatanlara karşı silahlarını kullandılar ve canları için yalvaranlara ve onlarla savaşanlara karşı davrandıkları gibi davrandılar; öyle ki, aralarındaki ilişkiyi hatırlamalarını ve ortak tapınaklarına saygı göstermelerini isteyenleri kılıçlarıyla delip geçtiler. Artık kaçacak bir yer ya da hayatta kalma umudu yoktu; ama birbirlerinin üzerine yığıldıkça öldürüldüler. Böylece büyük bir kısmı zorla bir araya toplandı, çünkü artık geri çekilecek bir yer yoktu ve katiller üzerlerindeydi; başka çareleri kalmayınca kendilerini şehrin içine attılar. Bana göre, bu şekilde, gönüllü bir tercihle kaçındıkları yıkımdan daha acı bir yıkıma uğradılar.

Ve şimdi dış tapınak tamamen kanla dolup taşmıştı; ve o gün ilerledikçe orada sekiz bin beş yüz ölü beden gördüler.

2. Fakat İdumelilerin öfkesi bu katliamlarla dinmedi; şehre akın edip her evi yağmaladılar ve karşılarına çıkan herkesi öldürdüler. Diğer kalabalığa gelince, onları öldürmeye devam etmeyi gereksiz gördüler ve baş rahipleri aramaya koyuldular; hepsi de büyük bir gayretle onlara saldırdı. Onları yakaladıkları anda öldürdüler ve sonra ölü bedenlerinin üzerinde durarak, alay edercesine, Ananus'u halka gösterdiği iyilikten ve İsa'yı surdan onlara yaptığı konuşmadan dolayı azarladılar. Hatta Yahudilerin insanların gömülmesine çok özen gösterdikleri, mahkumları ve çarmıha gerilenleri indirip güneş batmadan gömdükleri halde, ölü bedenlerini gömmeden atmaya kadar varan bir dinsizlik sergilediler. Ananus'un ölümünün şehrin yıkımının başlangıcı olduğunu ve surlarının yıkılmasının, işlerinin altüst olmasının da tam bu günden itibaren başladığını söylesem yanılmamış olurum; zira baş rahibi ve kurtuluşlarını sağlayan kişinin şehrin ortasında öldürüldüğünü görmüşlerdi. O, başka açılardan da saygıdeğer ve çok adil bir adamdı; ve bu asalet ve haysiyetin ihtişamının yanı sıra,

Machine Translated by Google

Sahip olduğu şeref ve onurla, halkın en aşağılık kesimine bile karşı bir tür eşitlikçiydi; özgürlüğe son derece düşkündü ve yönetimde demokrasiye hayranlık duyuyordu; ve her zaman kamu refahını kendi çıkarının önüne koydu ve her şeyden önce barışı tercih etti; çünkü Romalıların fethedilmeyeceğinin tamamen farkındaydı. Ayrıca, zorunlu olarak bir savaşın yaşanacağını ve Yahudiler onlarla çok ustaca anlaşmazlarsa yok edileceklerini de öngörmüştü; kısacası, Ananus hayatta kalsaydı, kesinlikle işleri berbat etmiş olurlardı; çünkü o, konuşmada ve insanları ikna etmede kurnaz bir adamdı ve zaten planlarına karşı çıkanları veya savaşı destekleyenleri alt etmişti. Ve Yahudiler, onun gibi bir generale sahip olsalardı, Romalıların yoluna bolca engel çıkarmış olurlardı. İsa da ona katılmıştı; ve kıyaslamada ondan aşağıda olsa da, diğerlerinden üstündü; Ve Tanrı'nın bu şehri, kirlenmiş bir şehir olarak yıkıma mahkum ettiği ve kutsal yerini ateşle arındırmaya karar verdiği için, bu büyük savunucularını ve iyi niyetlilerini yok ettiğini düşünmeden edemiyorum; oysa daha önce kutsal giysileri giymiş, halka açık ibadete başkanlık etmiş ve şehrimize geldiklerinde yeryüzünün her yerinde yaşayanlar tarafından saygıdeğer sayılmış olanlar, çıplak bir şekilde dışarı atılmış ve köpeklerin ve vahşi hayvanların yemeği olarak görülmüşlerdi. Ve erdemin kendisinin bile bu adamların durumuna inlediğini ve kötülük tarafından bu kadar korkunç bir şekilde yenilgiye uğratıldığına yas tuttuğunu hayal etmeden edemiyorum. Ve bu, sonunda Ananus ve İsa'nın sonu oldu.

3. Bunlar öldürüldükten sonra, fanatikler ve İdumeliler kalabalığı, halkın üzerine kutsal olmayan bir hayvan sürüsüne saldırdıkları gibi saldırdılar ve boğazlarını kestiler; sıradan olanları ise nerede yakalarlarsa orada öldürdüler. Ancak soyluları ve gençleri önce yakalayıp bağladılar, hapse attılar ve içlerinden bazılarının partilerine katılacağı umuduyla katliamlarını erteleediler; fakat hiçbiri onların isteklerine uymadı, hepsi kendi ülkelerine karşı hareket eden bu kötülerin arasına katılmaktansa ölümü tercih etti. Ancak bu reddedişleri onlara korkunç işkenceler getirdi; çünkü o kadar çok kırbaçlandılar ve işkence gördüler ki, bedenleri bu işkencelere dayanamadı, sonunda ve zorlukla öldürülme lütfuna eriştiler. Gündüz yakaladıkları gece öldürüldüler.

Machine Translated by Google

Geceleyin cesetleri dışarı taşınıp atılıyordu ki diğer tutsaklar için yer açılsın; halkın üzerindeki korku o kadar büyüktü ki, kimse ne ölen akrabası için açıkça ağlamaya ne de onu gömmeye cesaret edebiliyordu; evlerine kapatılanlar ise sadece gizlice gözyaşı dökebiliyor, düşmanlarının duymaması için büyük bir ihtiyatla inlemeye bile cesaret edemiyorlardı; çünkü duyarlarsa, başkaları için yas tutanlar da kısa süre sonra aynı şekilde öleceklerdi. Sadece geceleyin biraz toz alıp bedenlerinin üzerine atıyorlardı; hatta kendilerini tehlikeye atmaya en hazır olanlardan bazıları bile bunu gündüz yapıyordu: ve bu şekilde ölen on iki bin iyi insan vardı.

4. Ve şimdi bu fanatikler ve İdumeliler, insanları öldürmekten oldukça bıkmışlardı; bu yüzden bu amaçla hayali mahkemeler ve yargı organları kurma cüretini gösterdiler; ve yurttaşların en önde gelenlerinden biri olan Baruh'un oğlu Zekeriya'yı (9) öldürmeyi amaçladıkları için , ona karşı kışkırttıkları şey, onda çok belirgin olan kötülük nefreti ve özgürlük sevgisiydi: aynı zamanda zengin bir adamdı, bu yüzden onu ortadan kaldırarak sadece mal varlığını ele geçirmeyi değil, aynı zamanda onları yok etme gücüne sahip büyük bir maldan kurtulmayı da umuyorlardı. Bu yüzden, gerçek yargıçlarmış gibi görünmek için, halkın önde gelen yetmiş kişisini halka açık bir bildiriyle bir araya çağırdılar, oysa hiçbir yetkileri yoktu. Bunların önünde Zekeriya, yönetimlerini Romalılara ihanet etme ve bu amaçla haince Vespasian'a haber gönderme niyetiyle suçlandı. Şimdi, suçlandığı şeyin hiçbir kanıtı veya işareti yoktu; Fakat onlar, durumun böyle olduğuna ikna olduklarını ve bu beyanlarının yeterli delil olarak kabul edilmesini istediklerini iddia ettiler. Zekeriya, haince önlerine çağrılıp hapse atıldıktan sonra, yasal bir yargılama niyeti olmaksızın, onlardan kaçmasının artık mümkün olmadığını açıkça görünce, içinde bulunduğu umutsuzluk içinde büyük bir konuşma özgürlüğüne başvurdu. Buna göre ayağa kalktı, sahte suçlamalarına güldü ve birkaç kelimeyle kendisine yöneltilen suçlamaları çürüttü; ardından sözünü suçlayıcılarına çevirdi ve kanuna aykırı tüm ihlallerini açıkça dile getirdi ve kamu işlerini nasıl karışıklığa sürüklediklerini konusunda ağır bir şekilde yakındı. Bu sırada, fanatikler kargaşa çıkardı ve görünüşte durumu korumayı amaçlamalarına rağmen, kılıçlarını çekmekten kendilerini zor tuttular.

Machine Translated by Google

Ve sonuna kadar adalet gösterisi yapmak istediler. Ayrıca, başka sebeplerden dolayı da, kendi hayatları pahasına adaleti gözetip gözetmeyeceklerini sınamak istediler. Yetmiş yargıç, sanığın suçsuz olduğuna dair kararlarını verdiler; çünkü onun ölümünün kendi kapılarına yüklenmesindense, onunla birlikte ölmeyi tercih etmişlerdi. Bunun üzerine, beraat kararına karşı fanatikler arasında büyük bir yaygara koptu ve hepsi, kendilerine verilen yetkinin sadece bir şaka olduğunu anlamayan yargıçlara öfkelendiler. Bunun üzerine, en cesur iki kişi tapınağın ortasında Zekeriya'ya saldırdı ve onu öldürdü; ve Zekeriya ölürken, onunla alay ettiler ve "Bizim de kararımızı aldın ve bu senin için diğerinden daha kesin bir beraat olacaktır" dediler. Ayrıca onu tapınaktan hemen altındaki vadiye attılar. Dahası, hakaret amacıyla kılıçlarının kabzalarıyla yargıçlara vurdular, onları tapınak avlusundan dışarı attılar ve canlarını bağışladılar; bunun tek amacı, şehirdeki halk arasına dağıldıklarında, onların elçileri olup, kölelerden daha iyi olmadıklarını onlara bildirmekti.

5. Fakat bu sırada İdumeliler gelişlerinden pişman olmuş ve yapılanlardan hoşnutsuz olmuşlardı; ve onlara gizlice gelen fanatiklerden biri tarafından bir araya getirildiklerinde, kendilerini davet edenlerle birlikte yaptıkları bir dizi kötülüğü anlattı ve başkentlerine karşı yapılan kötülükleri ayrıntılı olarak açıkladı. - Başrahiplerin başkentlerini Romalılara ihanet ediyormuş gibi silahlandıklarını, ancak böyle bir ihanet belirtisi bulamadıklarını; aksine, kendileri küstahça bir şekilde savaş ve zulüm işleri yaparken, böyle bir şeye inanıyormuş gibi davrananlara yardım ettiklerini söyledi. Aslında ilk başta bu tür eylemlerini engellemek onların göreviydi, ancak bir kez kendi yurttaşlarının kanını dökmede onlarla ortak olduktan sonra, bu tür suçlara bir son vermenin ve atalarının yasalarını çiğneyenlere daha fazla yardım etmemenin zamanı gelmişti; çünkü eğer birileri kapıların kendilerine kapatılmasından ve şehre girmelerine izin verilmemesinden rahatsız olmuşsa, onları dışlayanlar cezalandırılmış, Ananus ölmüş ve o insanların neredeyse tamamı bir gecede yok edilmişti. Şimdi birçoğunun yaptıklarından pişmanlık duyduğunu ve korkunç barbarlığı görebiliriz.

Machine Translated by Google

Onları davet edenlere saygısızlık ettiklerini ve onları kurtaranlara hiç önem vermediklerini; kendilerini destekleyenlerin gözleri önünde en alçakça şeyleri yapacak kadar küstah olduklarını ve kötü eylemlerinin İdumelilerin suçu olarak görüleceğini ve birileri onların eylemlerini engelleyene veya bu kötü eylemden kendini ayırana kadar bu suçlamanın devam edeceğini; bu nedenle, ihanet suçlamasının bir iftira gibi göründüğü ve bu sırada Romalıların gelmesinin beklenmediği, şehrin yönetiminin kolayca yıkılamayacak duvarlarla güvence altına alındığı için evlerine çekilmeleri gerektiğini; ve bu kötü adamlarla daha fazla ortaklıktan kaçınarak, şimdiye kadar onlarla ortak olmalarına neden olan yanılgıya düşmelerine bir mazeret bulmaları gerektiğini savundular.

BÖLÜM 6.

İDUMEALILARDAN KURTULDUĞUNUZDA ZEALOLARIN NASIL DAHA BİRÇOK VATANDAŞI ÖLDÜRDÜĞÜ VE VESPASIAN'IN, O DÖNEMDE YAHUDİLERE KARŞI YÜRÜYÜŞE BAŞLAMAKTA ÇOK İSTEKLİ OLAN ROMALILARI BU SAVAŞA DEVAM ETMEKTEN NASIL VAZGEÇİRDİĞİ.

1. İdumeliler bu ikna çabalarına uydular ve öncelikle hapishanelerde bulunan yaklaşık iki bin kişiyi serbest bıraktılar; bu kişiler hemen Simon'a kaçtılar (ki ondan birazdan bahsedeceğiz). Bundan sonra İdumeliler Kudüs'ten ayrılıp evlerine döndüler; bu ayrılışları her iki taraf için de büyük bir sürpriz oldu; çünkü halk, onların tövbe ettiğini bilmediği için, düşmanlarından kurtuldukları için bir süreliğine cesaretlerini topladılar, fanatikler ise müttefikleri tarafından terk edildikleri için değil, planlarını engelleyebilecek ve kötülüklerine bir son verebilecek kişilerden kurtuldukları için daha da küstahlaştılar. Buna göre, artık gecikmediler, büyük uygulamalarında tereddüt etmediler, tüm infazları için en kısa yöntemleri kullandılar ve bir kez karar verdikleri şeyi, kimsenin hayal edemeyeceği kadar çabuk uygulamaya koydular. Fakat onların asıl susuzluğu, yiğit adamların ve soylu ailelerden gelenlerin kanına yönelikti; bunlardan birini kıskançlıktan, diğerini ise korkudan yok ettiler; çünkü tüm güvenliklerinin, güçlü adamların hiçbirini hayatta bırakmamakta olduğuna inanıyorlardı.

Machine Translated by Google

Bu yüzden, hem ailesi hem de saygınlığı nedeniyle seçkin bir kişi olan Gorion'u öldürdüler; o da demokrasi yanlısıydı ve Yahudiler arasında en cesur ve özgür ruhlu olanlardan biriydi; onu mahveden en önemli şey, diğer avantajlarına ek olarak, açık sözlülüğüydü. Peresli Niger de onların elinden kurtulamadı; Romalılarla olan savaşlarında büyük cesaret göstermişti, ancak şimdi şehrin ortasından sürükleniyordu ve giderken sık sık bağırıyor ve yaralarının izlerini gösteriyordu; kapılardan dışarı çıkarıldığında ve kurtarılma umudunu kaybettiğinde, kendisine bir mezar yeri vermelerini rica etti; ancak daha önce ona mezar için bir yer vermeyeceklerini söyleyerek tehdit ettikleri için, ki bu onun en çok istediği şeydi, onu öldürdüler [gömülmesine izin vermeden]. Onu öldürürlerken, onlara bu savaşta hem kıtlık hem de salgın hastalık çekeceklerini, üstelik birbirlerini de öldüreceklerini lanetledi. Tanrı bu lanetleri bu dinsiz adamlara karşı doğruladı ve çok geçmeden kendi çılgınlıklarının acısını birbirlerine karşı kışkırtarak tattıklarında, bu durum en haklı şekilde başlarına geldi. Nijer öldürüldüğünde, yenilgiye uğrama korkuları azaldı; ve gerçekten de halkın her bir kesimi onları yok etmek için bir bahane buldu; çünkü bazıları aralarında anlaşmazlık olduğu için öldürüldü; barış zamanında onlara karşı çıkmayanlara gelince, onlara karşı bir suçlama yöneltmek için uygun fırsatları kolladılar; ve eğer biri onlara hiç yaklaşmazsa, kibirli bir adam olarak şüphe altındaydı; eğer biri cesaretle yaklaşırsa, onlara karşı aşağılayıcı olarak görüldü. Ve eğer biri onlara iyilik yapmak amacıyla gelirse, onlara karşı hain bir komplo kurduğu düşünülürdü; suçların, en büyük ya da en küçük türden olsun, tek cezası ölümdü. Ayrıca, soyluluk derecesinin düşüklüğü veya serveti nedeniyle çok önemsiz biri olmadıkça kimse kurtulamazdı.

2. Ve şimdi Romalıların geri kalan tüm komutanları, düşmanları arasındaki bu isyanı kendileri için büyük bir avantaj olarak gördüler ve şehre doğru yürümek için çok istekliydiler. Her durumda efendileri ve generalleri olan Vespasian'ı acele etmeye çağırdılar ve ona şöyle dediler: "Tanrı'nın takdiri, düşmanlarımızı birbirine düşürerek bizim tarafımızdadır; bu tür durumlarda değişim ani olur ve Yahudiler hızla kurtulabilirler."

Machine Translated by Google

"Ya sivil sefaletlerinden yorulmuşlardır ya da yaptıklarından pişman olmuşlardır, bu yüzden tekrar bir araya gelmeyeceklerdir." Ancak Vespasian, tiyatroda ellerini ve silahlarını sergilemeyi seven, ancak bunu kendi çıkarları ve güvenlikleri için neyin faydalı olduğunu düşünmeden yapanlar gibi, ne yapmayı uygun gördüklerinde büyük bir yanılgı içinde olduklarını söyledi; çünkü eğer şimdi gidip şehre hemen saldırırlarsa, düşmanlarının birleşmesine ve güçlerinin en yüksek noktasındayken kendilerine karşı çevrilmesine neden olacaklardır. Ama bir süre beklerlerse, düşmanları daha az olacaktır, çünkü bu isyanda yok olacaklardır; Tanrı, Romalıların generali olarak kendisinden daha iyi hareket ediyor ve Yahudileri kendi çabaları olmadan onlara teslim ediyor ve ordularına hiçbir tehlike olmadan zafer kazandırıyor; bu nedenle, düşmanları kendi elleriyle birbirlerini yok ederken ve en büyük felakete, yani isyana düşerken, oturmak onların en iyi yoludur. Hâlâ, öldürmeyi seven ve birbirlerine karşı çılgınca düşmanlık besleyen adamlarla el ele savaşmaktansa, içine düştükleri tehlikelerin seyircisi olarak kalmayı tercih ederler. Ancak, eğer birileri savaşmadan elde edilen zaferin şanının daha tatsız olacağını düşünüyorsa, şunu bilsin ki, sessizce elde edilen şanlı bir başarı, savaşın tehlikelerinden daha faydalıdır; çünkü ölçülülük ve ihtiyatla hareket edenleri, savaşta gösterdikleri eylemlerle büyük ün kazanmış olanlardan daha az şanlı saymamalıyız: düşmanları azaldığında ve kendi ordusu sürekli çalışmalarından sonra dinlendiğinde, ordusunu daha büyük bir güçle ileriye taşıyacaktır. Bununla birlikte, bu, kendimize zaferin şanını teklif etmenin uygun bir zamanı değildir; çünkü Yahudiler şu anda zırh yapımıyla, duvar inşasıyla veya yardımcı birlikler toplamakla meşgul değiller; çünkü onlara bu tür bir gecikme fırsatı veren taraf avantajlı olacaktır; aksine Yahudiler her gün iç savaşları ve anlaşmazlıklarıyla perişan haldedirler. ve bir kere ele geçirilmiş olsalardı bizim onlara verebileceğimizden daha büyük sefaletler altındadırlar. Bu yüzden, güvenliğimiz için neyin önemli olduğunu düşünen varsa, bu Yahudilerin birbirlerini yok etmelerine izin vermelidir; ya da eylemin daha büyük şanını düşünen varsa, evlerinde bir hastalıkla boğuşan bu adamlara asla karışmamalıyız; çünkü şimdi onları yenersek, zaferin bizim cesaretimizden değil, onların isyanından kaynaklandığı söylenecektir." (10)

Machine Translated by Google

3. Komutanlar da Vespasian'ın söylediklerini onaylamaya başladılar ve kısa sürede ne kadar bilgece bir görüş ortaya koyduğu anlaşıldı. Gerçekten de her gün birçok Yahudi firar edip fanatiklerden kaçıyordu, ancak kaçışları çok zordu çünkü fanatikler şehrin her çıkış yolunu koruyor ve yakalanan herkesi öldürüyorlardı, çünkü Romalılara geçtiklerini varsayıyorlardı; yine de onlara para veren kurtulurken, para vermeyen hain ilan edildi. Sonuç olarak, zenginler parayla kaçışlarını sağladılar, sadece fakirler öldürüldü. Tüm yollar boyunca da çok sayıda ceset yığın halinde yatıyordu ve firarda bu kadar istekli olanların birçoğu sonunda şehir içinde ölmeyi tercih etti; çünkü gömülme umudu, kendi şehirlerinde ölümü onlara daha az korkunç gösterdi. Fakat bu fanatikler sonunda öyle bir barbarlık derecesine ulaştılar ki, ne şehirde öldürülenlere ne de yol kenarlarında yatanlara cenaze töreni düzenlemediler; sanki hem ülkelerinin yasalarını hem de doğanın yasalarını hiçe saymaya ve aynı zamanda kötü eylemleriyle insanları kirletirken Tanrı'yı da kirletmeye karar vermiş gibi, ölü bedenleri güneş altında çürümeye bıraktılar; ve herhangi birini gömenlere de terk edenlere olduğu gibi aynı ceza verildi, bu da ölümden başka bir şey değildi; bir başkasına mezar lütfunu bahşeden kişi ise kısa süre sonra kendisi de bir mezara ihtiyaç duyacaktı. Kısacası, aralarında merhametten başka hiçbir nazik duygu bu kadar kaybolmamıştı; çünkü en büyük acıma nesneleri bu zavallıları en çok öfkelendiren şeylerdi ve öfkelerini yaşayanlardan öldürülenlere, ölülerden de yaşayanlara yönelttiler. Hayır, dehşet o kadar büyüktü ki, hayatta kalan kişi önce ölenleri, zaten huzura kavuşmuş oldukları için mutlu sayıyordu; hapishanelerde işkence görenler de, bu kıyaslamayla, gömülmemiş olanların en mutlu olduğunu söylüyorlardı. Bu adamlar bu nedenle insanların tüm yasalarını çiğnediler ve Tanrı'nın yasalarıyla alay ettiler; peygamberlerin kehanetlerini ise hokkabazların oyunları gibi alaya aldılar; oysa bu peygamberler erdemin [ödülleri] ve kötülüğün [cezaları] hakkında birçok şey önceden bildirmişlerdi ve bu fanatikler bunları ihlal ettiklerinde, kendi ülkelerine ait olan bu kehanetlerin gerçekleşmesine neden oldular; çünkü o adamların eski bir kehaneti vardı ki, Yahudilere bir isyan çıktığında ve kendi elleriyle Tanrı'nın tapınağını kirlettiklerinde, savaş hakkıyla şehir ele geçirilecek ve kutsal yer yakılacaktı. Şimdi bu fanatikler bunu yaparken...

Machine Translated by Google

Bu tahminlere [tamamen] inanmamakla kalmadılar, kendilerini bu tahminlerin gerçekleşmesinin aracı haline getirdiler.

BÖLÜM 7.

JOHN'UN DİĞERLERİNE NASIL ZULÜM ETTİĞİ; VE ZEALOTLARIN MASADA'DA NE GİBİ ZARARLAR VERDİĞİ; AYRICA VESPASIAN'IN GADARA'YI NASIL ELE GEÇİRDİĞİ; VE PLACIDUS'UN NE GİBİ EYLEMLER GERÇEKLEŞTİRDİĞİ.

1. Bu sırada John tiranlaşmaya başlamıştı ve başkalarının sahip olduğu onurların neredeyse hiçbirini kabul etmeyi kendine yakıştıramıyordu; ve yavaş yavaş aralarındaki en kötülerin bir grubunu yanına alarak, grubun geri kalanından ayrıldı. Bu, başkalarının görüşlerine hâlâ karşı çıkması ve kendi emirlerini çok buyurgan bir şekilde vermesiyle gerçekleşti; öyle ki, monarşik bir güç kurduğu açıktı. Şimdi bazıları ondan korktukları için, diğerleri ise ona duydukları iyi niyetten dolayı ona boyun eğdi; çünkü insanları hem kandırarak hem de onlara hile yaparak kendine çekmekte kurnaz bir adamdı. Hatta birçok kişi, geçmişteki küstahça eylemlerinin nedenlerinin artık tek bir kişiye indirgenmesinin kendileri için daha güvenli olacağını düşünüyordu. Hem eylemde hem de danışmanlıkta o kadar aktifti ki, etrafında az sayıda koruması yoktu; yine de onu terk eden büyük bir muhalif grubu vardı; Ona karşı duyulan kıskançlık aralarında büyük bir ağırlık taşıyordu; eskiden kendilerine eşit olan birine boyun eğmeyi çok ağır bir şey olarak görüyorlardı. Ancak insanları ona karşı harekete geçiren asıl sebep, monarşi korkusuydu; çünkü bir kez iktidara geldikten sonra onun gücüne kolayca son verebileceklerini düşünmüyorlardı; yine de, ilk yükselişinde ona karşı çıktıkları bahanesini her zaman kullanacağını biliyorlardı; herkes, bir süre gönüllü kölelik altında kaldıktan sonra ölmektense, savaşta her türlü acıya katlanmayı tercih ediyordu. Böylece isyan ikiye bölündü ve Yahya, rakiplerine karşı bunlardan birinde hüküm sürdü: ancak liderleri birbirlerini gözetliyorlardı ve kavgalarında silah kullanmıyorlardı, ya da en azından çok az kullanıyorlardı; ancak halka karşı canla başla savaştılar ve hangisinin en büyük ganimeti getireceği konusunda birbirleriyle çekiştiler. Ancak şehir üç tarafla mücadele etmek zorunda kaldığı için

Machine Translated by Google

En büyük felaketler olan savaş, zulüm ve isyan arasında yapılan karşılaştırmada, halk için en az sıkıntı yaratanın savaş olduğu ortaya çıktı. Bu nedenle, halk kendi evlerinden kaçarak yabancılara sığındı ve kendi halkları arasında elde edemeyecekleri korumayı Romalılardan elde etti.

2. Ve şimdi, milletimizi yıkıma sürüklemek için dördüncü bir felaket ortaya çıktı. Kudüs'e çok uzak olmayan, eski krallarımız tarafından hem savaş tehlikelerinde eşyalarını saklamak hem de bedenlerini korumak için inşa edilmiş çok güçlü bir kale vardı. Adı Masada idi. Sicarii denilenler daha önce burayı ele geçirmişlerdi, ancak bu sefer sadece kendilerine gerekli malzemeleri temin etmek amacıyla komşu ülkeleri istila ettiler; çünkü o zamanki korku, daha fazla yağmalama yapmalarını engelledi. Ancak Roma ordusunun hareketsiz kaldığını ve Yahudilerin isyan ve tiranlık arasında bölündüğünü öğrendiklerinde, cesurca daha büyük işlere giriştiler; Yahudilerin Mısır esaretinden kurtuluşlarını anmak için kutladıkları mayasız ekmek bayramında, atalarının ülkesine geri gönderildiklerinde, geceleyin, kendilerini engelleyebilecek kişiler tarafından fark edilmeden, Engaddi adında küçük bir şehri ele geçirdiler. Bu seferde, kendilerini durdurabilecek şehir sakinlerinin silahlanıp onlarla savaşmalarını engellediler. Ayrıca onları dağıttılar ve şehirden kovdular. Kaçamayan kadın ve çocuklardan yedi yüzden fazlasını öldürdüler. Daha sonra, evlerinden her şeyi çıkarıp, bol miktarda meyve ve sebzeyi alarak Masada'ya getirdiler.

Ve gerçekten de bu adamlar kalenin etrafındaki tüm köyleri yerle bir ettiler ve tüm ülkeyi ıssızlaştırdılar; her gün, her yerden, kendileri kadar yozlaşmış birçok adam onlara geliyordu. O zamanlar, daha önce sakin olan Yahudiye'nin diğer tüm bölgeleri, soyguncular sayesinde hareket halindeydi. Şimdi, insan vücudunda ana organ iltihaplanırsa, tüm organlar aynı hastalığa yakalanır; bu nedenle, başkentteki isyan ve düzensizlik sayesinde, kırsaldaki kötü adamlar aynı yeri yağmalama fırsatı bulmuşlardı. Buna göre, her biri kendi köylerini yağmaladıktan sonra çöle çekildiler; ancak şimdi gelen bu adamlar

Machine Translated by Google

Bir araya geldiler ve ordu için çok küçük, hırsız çetesi için çok fazla olan gruplar halinde komploya katıldılar: ve böylece kutsal yerlere (11) ve şehirlere saldırdılar; ancak şimdi öyle oldu ki, bazen bu kadar şiddetle saldırdıkları kişiler tarafından çok kötü muamele gördüler ve savaşta esir alınanlar gibi esir alındılar: ama yine de, yağmaları [ortaya çıktığı] anda kaçan soyguncular gibi, daha fazla cezadan kurtuldular. Artık Yahudiye'nin hiçbir yeri, en önemli şehri de dahil olmak üzere, sefil durumda değildi.

3. Bu olaylar, firariler tarafından Vespasian'a anlatıldı; zira isyancılar şehrin dışındaki tüm geçitleri gözetliyor ve oraya gelen herkesi, kim olursa olsun, öldürüyorlardı; ancak yine de kendilerini gizleyenler vardı ve Romalılara kaçtıklarında, generallerini şehirlerine yardım etmeye ve halkın geri kalanını kurtarmaya ikna ettiler; ayrıca, halkın Romalılara olan iyi niyetinden dolayı birçoğunun zaten öldürüldüğünü ve hayatta kalanların da aynı muameleye maruz kalma tehlikesi altında olduğunu bildirdiler. Vespasian gerçekten de bu insanların içinde bulunduğu felaketlere acıdı ve görünüşte Kudüs'ü kuşatmaya gidiyormuş gibi ayağa kalktı, ancak gerçekte onları zaten içinde bulundukları [daha kötü] bir kuşatmadan kurtarmaya gidiyordu. Bununla birlikte, önce başka yerlerde kalanları ortadan kaldırmak ve kuşatmada onu engelleyebilecek hiçbir şeyi Kudüs dışında bırakmamak zorundaydı. Buna göre, güçlü bir yer olan Perea'nın başkenti Gadara'ya doğru yürüdü ve Dystrus [Adar] ayının dördüncü gününde şehre girdi; çünkü iktidardakiler, isyancıların bilgisi dışında, teslim olma konusunda görüşmek üzere ona bir elçilik göndermişlerdi; bunu barış arzusundan ve mallarını korumak için yapmışlardı, çünkü Gadara vatandaşlarının çoğu zengin insanlardı. Karşı taraf bu elçilikten habersizdi, ancak Vespasian şehre yaklaşırken bunu öğrendiler. Bununla birlikte, şehir içindeki düşmanlarından sayıca az oldukları ve Romalıların şehre çok yakın olduğunu gördükleri için şehri ellerinde tutmaktan umutsuzluğa kapıldılar; bu yüzden kaçmaya karar verdiler, ancak biraz kan dökmeden ve bu teslimiyetin sorumlularından intikam almadan bunu yapmanın onursuz olacağını düşündüler; Bunun üzerine Dolesus'u (o şehirde hem rütbe hem de aile bakımından en yüksek kişiydi, üstelik böyle bir elçiliğin gönderilmesinin de sebebi oydu) yakalayıp öldürdüler ve cesedine barbarca davrandılar; ona duydukları öfke o kadar şiddetliydi ki, sonra da şehirden kaçtılar.

Machine Translated by Google

Roma ordusu tam üzerlerine gelmişken, Gadara halkı Vespasian'ı sevinçli alkışlarla karşıladı ve ondan sağ elinin güvencesini, ayrıca kaçakların saldırılarına karşı kendilerini koruyacak bir süvari ve piyade garnizonu aldı; çünkü surlarına gelince, Romalılar bunu istemeden önce yıkmışlardı ki, böylece onlara barışsever olduklarına ve isterlerse onlara karşı savaş açamayacaklarına dair güvence vermiş olsunlar.

4. Vespasian, Gadara'dan kaçanlara karşı Placidus'u beş yüz süvari ve üç bin piyadeyle gönderdi; kendisi ise ordunun geri kalanıyla birlikte Sezariye'ye döndü. Ancak bu kaçaklar, peşlerinden gelen süvarileri görür görmez ve yakın bir çatışmaya girmeden önce, Bethennabris denilen bir köye kaçtılar. Orada çok sayıda genç adam buldular ve onları kısmen kendi rızalarıyla, kısmen de zorla silahlandırarak, pervasızca ve ani bir şekilde Placidus'a ve yanındaki askerlere saldırdılar.

Bu atlılar ilk saldırıda biraz geri çekildiler, onları surdan daha da uzaklaştırmayı başardılar; ve onları amaçlarına uygun bir yere çektiklerinde, atlarını etraflarına dolayarak mızraklarını üzerlerine fırlattılar. Böylece atlılar kaçanların yolunu kestiler, piyadeler ise onlara karşı savaşanları korkunç bir şekilde yok ettiler; çünkü bu Yahudiler sadece cesaretlerini gösterdiler ve sonra yok edildiler; Romalılar birbirlerine sıkıca kenetlenmiş ve adeta tüm zırhlarıyla duvar örülmüş haldeyken üzerlerine saldırdıklarında, mızrakların girebileceği hiçbir yer bulamadılar, saflarını da bozamadılar, kendileri de Romalıların mızraklarıyla delik deşik edildiler ve en vahşi hayvanlar gibi diğerlerinin kılıçlarının ucuna saldırdılar; böylece bazıları düşmanlarının kılıçlarıyla yüzlerinden yaralanarak yok edildi, diğerleri ise atlılar tarafından dağıtıldı.

5. Placidus'un amacı, kaçışları sırasında köye girmelerini engellemekti; bu yüzden atlılarını sürekli olarak onların o tarafında yürüttü ve aniden üzerlerine döndü. Aynı zamanda adamları da mızraklarını kullanarak en yakın olanlara kolayca nişan aldılar ve uzaktakileri korkutarak geri püskürttüler. Sonunda en cesur olanları atlıların arasından sıyrılıp köy duvarına kaçtı. Ve şimdi o

Machine Translated by Google

Surları koruyanlar ne yapacakları konusunda büyük bir tereddüt içindeydiler; çünkü kendi halklarından olanlar da aralarında olduğu için Gadara'dan gelenleri dışlamayı düşünemiyorlardı; yine de onları içeri alsalar, onlarla birlikte yok olacaklarını umuyorlardı ki bu da gerçekleşti; çünkü surlarda kalabalıklaşırken, Romalı süvariler tam onlara saldırmaya hazırlanıyorlardı. Ancak muhafızlar onları engelledi ve kapıları kapattı. Bunun üzerine Placidus onlara saldırdı ve karanlık çökene kadar cesurca savaşarak surları ve şehirdeki insanları ele geçirdi; işe yaramaz kalabalık yok edildi; ancak daha güçlü olanlar kaçtı ve askerler evleri yağmalayıp köyü ateşe verdiler. Köyden kaçanlar ise kırsaldakileri kışkırttılar, kendi felaketlerini abartarak ve Roma ordusunun tamamının üzerlerinde olduğunu söyleyerek her taraftan büyük bir korku saldılar. Böylece kalabalıklar halinde bir araya gelip Eriha'ya kaçtılar; çünkü kaçabilecekleri başka bir yer bilmiyorlardı, zira Eriha'nın güçlü bir duvarı ve çok sayıda sakini vardı. Ancak Placidus, atlılarına ve önceki başarılarına güvenerek onları takip etti ve Ürdün'e kadar yakaladığı herkesi öldürdü; ve tüm kalabalığı nehir kıyısına sürdükten sonra (son zamanlarda yağmurlar nedeniyle akıntı artmıştı ve geçilemez hale gelmişti), askerlerini onların karşısına dizdi; böylece diğerlerinin içinde bulunduğu zorunluluk, kaçabilecekleri başka bir yer olmadığı için bir savaşa girmeye zorladı. Daha sonra nehir kıyıları boyunca çok uzun bir mesafe kat ettiler ve kendilerine atılan okları ve atlıların saldırılarını savuşturdular; atlılar birçoğunu dövdü ve onları akıntıya doğru itti. Bu çatışmada, el ele çarpışmada on beş bin kişi öldürüldü; Ürdün nehrine zorla atlayanların sayısı ise çok fazlaydı. Ayrıca iki bin iki yüz kişi esir alındı. Eşekler, koyunlar, develer ve öküzlerden oluşan büyük bir ganimet de ele geçirildi.

6. Yahudilerin başına gelen bu yıkım, kendi içinde diğerlerinden aşağı kalmadığı gibi, gerçekte olduğundan daha büyük görünüyordu; bunun sebebi sadece kaçtıkları tüm ülkenin katliamla dolu olması ve Ürdün Nehri'nin içindeki cesetler nedeniyle geçilemez olması değil, aynı zamanda Asfaltiris Gölü'nün de nehir tarafından taşınan cesetlerle dolu olmasıydı. Ve şimdi Placidus,

Machine Translated by Google

Elde ettiği bu büyük başarı, çevredeki küçük şehir ve köylere şiddetli bir şekilde yayıldı; Abila, Julias ve Bezemoth'u ve Asphaltitis gölüne kadar olan tüm yerleşim yerlerini ele geçirdi ve her birine uygun gördüğü firarileri yerleştirdi. Daha sonra askerlerini gemilere bindirdi ve göle kaçanları öldürdü; öyle ki, Macherus'a kadar olan tüm Perea ya teslim oldu ya da Romalılar tarafından ele geçirildi.

BÖLÜM 8.

VESPASIAN'IN SOL'DA BAZI KARIŞIKLIKLARI DUYDUĞUNDA (12) YAHUDİ SAVAŞINI BİTİRMEK İÇİN NASIL ACELE ETTİĞİ. JERICHO VE BÜYÜK OVANIN BİR TANIMI; AYRICA ASFALTİT GÖLÜ HAKKINDA BİR AÇIKLAMA.

1. Bu arada, Galya'da karışıklıklar olduğu ve Vindex'in, o ülkenin güçlü adamlarıyla birlikte Nero'ya karşı ayaklandığı haberi geldi; bu olay başka bir yerde daha ayrıntılı olarak anlatılmıştır.

Vespasian'a iletilen bu rapor, onu savaşa hızla devam etmeye teşvik etti; çünkü yaklaşmakta olan iç savaşları, hatta hükümetin tehlikede olduğunu önceden görmüştü ve imparatorluğun doğu bölgelerini önce barışa kavuşturabilirse, İtalya için duyulan korkuları azaltabileceğini düşünüyordu; bu nedenle kış [savaş alanına girmesini] engellediği için, köylerin ve küçük şehirlerin güvenliğini sağlamak amacıyla garnizonlar yerleştirdi; köylere dekurionlar, şehirlere ise yüzbaşılar yerleştirdi: ayrıca harap olmuş birçok şehri yeniden inşa etti; ancak baharın başında ordusunun büyük bir kısmını alarak Caesarea'dan Antipatris'e götürdü, burada iki gün boyunca şehrin işlerini halletti ve üçüncü gün ilerleyerek çevredeki tüm köyleri harap edip yaktı. Ve Tamnas toparşisinin etrafındaki bütün yerleri harap ettikten sonra Lidda ve Jamnia'ya geçti; ve bu iki şehir de ona katıldığında, [başka yerlerden] kendisine katılanların büyük bir kısmını oraya yerleştirdi ve sonra Emmaus'a geldi, oradan başkentlerine giden geçidi ele geçirdi ve kampını tahkim etti ve beşinci lejyonu orada bırakarak Beytletefon toparşisine geldi.

Machine Translated by Google

Daha sonra o yeri ve çevredeki yerleri ateşe vererek yerle bir etti ve İdumea'nın etrafındaki kaleleri uygun yerlerde tahkim etti; İdumea'nın tam ortasında bulunan Betaris ve Caphartobas adlı iki köyü ele geçirdiğinde, on binden fazla insanı öldürdü, binden fazlasını esir aldı ve geri kalan kalabalığı dağıttı ve kendi kuvvetlerinin önemli bir kısmını onların arasına yerleştirdi; bu kuvvetler tüm dağlık bölgeyi yağmalayıp harap etti; kendisi ise kuvvetlerinin geri kalanıyla Emmaus'a döndü, oradan Samarya ülkesinden geçerek, bazılarının Neapoils (veya Sichem) olarak adlandırdığı, ancak o ülkenin halkının Mabortha dediği şehre yakın bir yerden Kore'ye geldi ve Desius [Sivan] ayının ikinci gününde kamp kurdu; ertesi gün de Eriha'ya geldi; O gün, komutanlarından Trajan, Perea'dan getirdiği kuvvetlerle ona katıldı; Ürdün'ün ötesindeki tüm yerler zaten boyun eğdirilmişti.

2. Bunun üzerine büyük bir kalabalık onların yaklaşmasını engelledi ve Eriha'dan çıkarak Kudüs'ün karşısındaki dağlık bölgelere kaçtı; geride kalan kısım ise büyük ölçüde yıkılmıştı; şehri de ıssız buldular. Şehir bir ovada yer almaktadır; ancak üzerinde çok uzun, çıplak ve çorak bir dağ vardır; bu dağ kuzeyde İskitpolis civarına, güneyde ise Sodom ülkesine ve Asfaltiris gölünün en uç sınırlarına kadar uzanır.

Bu dağın tamamı, verimsizliği nedeniyle çok engebeli ve ıssızdır: Ürdün'ün diğer tarafında, karşısında yer alan bir başka dağ vardır; bu sonuncusu Julias'tan ve kuzey bölgelerinden başlar ve güneye doğru Arabistan'daki Petra'nın sınırları olan Somorrhon'a kadar uzanır (13) . Bu dağ sırasında, uzunluğu Moab'a kadar uzanan Demir Dağı adı verilen bir dağ vardır. Şimdi bu dağ sıraları arasında ortada kalan bölgeye Büyük Ova denir; Ginnabris köyünden Asfalt Gölü'ne kadar uzanır; uzunluğu iki yüz otuz furlong, genişliği yüz yirmi furlong'dur ve ortadan Ürdün ile ikiye ayrılmıştır. İçinde Asfalt Gölü ve Taberiye Gölü olmak üzere iki göl vardır; bunların özellikleri birbirine zıttır; çünkü ilki tuzlu ve verimsizdir, Taberiye Gölü ise tatlı ve verimlidir.

Bu ova yaz aylarında çok fazla yanar ve olağanüstü sıcaklık nedeniyle son derece sağlıksız bir havaya sahiptir; Ürdün Nehri dışında tamamen susuzdur ve Ürdün Nehri'nin suyu da bu durumun sebebidir.

Machine Translated by Google

Nehrin kıyılarına yakın olan palmiye ağacı plantasyonları, nehre uzak olanlara göre daha gelişmiş ve çok daha verimlidir; nehir kıyısından uzakta olanlar ise o kadar gelişmiş veya verimli değildir.

3. Bununla birlikte, Eriha yakınlarında bol su akan ve toprağı sulamak için çok uygun bir kaynak vardır; bu kaynak, İbranilerin generali Naue oğlu Yeşu'nun savaş hakkıyla Kenan diyarının tüm şehirleri arasında ilk ele geçirdiği eski şehrin yakınlarında doğar. Rivayete göre, bu kaynak başlangıçta sadece toprağı ve ağaçları değil, kadınlardan doğan çocukları da kurutmuş ve her şeye karşı tamamen hastalıklı ve çürütücü bir niteliğe sahipmiş; ancak peygamber Elişa tarafından yumuşak, çok sağlıklı ve verimli hale getirilmiştir. Bu peygamber, İlyas ile yakındı ve onun halefiydi; bir keresinde Eriha halkının misafiri olduğunda ve şehir halkı ona çok iyi davrandığında, hem onları hem de ülkeyi kalıcı bir iyilikle telafi etti; çünkü şehirden bu kaynağa gitti ve içine tuz dolu bir toprak kap attı; Bundan sonra, doğru elini göğe uzattı ve yumuşak bir içki sunusu dökerek şu yakarışı yaptı: Akıntı yumuşasın ve tatlı su damarları açılsın; Tanrı ayrıca o yere akıntı için daha ılıman ve verimli bir hava getirsin ve o ülkenin halkına bolca toprak meyvesi ve nesiller boyu çocuk versin; ve onlar doğru yolda kaldıkları sürece bu bereketli su asla tükenmesin. Elişa (14) bu dualara , ustaca bir şekilde ellerinin uygun hareketlerini ekledi ve pınarı değiştirdi; ve daha önce verimsizliğe ve kıtlığa neden olan o su, o zamandan itibaren çok sayıda nesil yetiştirdi ve ülkeye büyük bir bolluk sağladı. Buna göre, toprağı sulama gücü o kadar büyüktür ki, bir ülkeye bir kez dokunduğunda, diğer suların uzun süre üzerinde kalıp doyana kadar sağladığından daha tatlı bir besin sağlar. Bu nedenle, diğer suların bol miktarda aktığı zamanlarda sağladığı fayda az iken, bu suyun az miktarda aktığı zamanlarda bile sağladığı fayda büyüktür. Buna göre, diğer sulardan daha geniş bir alanı sular ve yetmiş furlong uzunluğunda ve yirmi furlong genişliğinde bir ovadan geçer; burada ağaçlarla kaplı o muhteşem bahçelere besin sağlar.

İçinde, bu suyla sulanan, birbirinden farklı birçok palmiye ağacı türü bulunmaktadır.

Machine Translated by Google

Birbirlerinden tat ve isim bakımından farklı olan bu balların daha iyi çeşitleri, preslendiğinde diğer ballardan tatlılık bakımından çok da aşağı kalmayan mükemmel bir bal türü verir. Bu ülke ayrıca arılardan elde edilen bal da üretir; aynı zamanda o bölgenin en kıymetli meyvesi olan balsamı, selvi ağaçları ve myrobalanum veren ağaçları da yetiştirir; bu nedenle bu yeri kutsal olarak nitelendiren kişi yanılmaz, çünkü burada çok nadir bulunan ve en mükemmel türden çok sayıda ağaç yetişmektedir.

Ve gerçekten de, diğer meyvelerden bahsedecek olursak, yeryüzünde onunla kıyaslanabilecek bir iklim bulmak kolay olmayacaktır; burada ekilenler öyle kümeler halinde filizlenir ki, bunun sebebi bana göre havanın sıcaklığı ve suların verimliliğidir; sıcaklık filizleri çağırır ve yayılmalarını sağlar, nem ise her birinin sağlam bir şekilde kök salmasını ve yaz aylarında ihtiyaç duyduğu o gücü sağlamasını sağlar. Şimdi bu ülke o kadar şiddetli bir şekilde yanmıştır ki, kimse oraya gelmek istemez; ve eğer su güneş doğmadan önce çekilir ve daha sonra havaya maruz bırakılırsa, aşırı derecede soğur ve ortam havasına tamamen zıt bir nitelik kazanır; kışın ise tekrar ısınır; ve içine girerseniz, çok yumuşak görünür. Buradaki ortam havası da o kadar iyi bir sıcaklıktadır ki, ülkenin insanları, Yahudiye'nin geri kalanını kar kapladığında bile, sadece keten giysiler giyerler. Burası Kudüs'e yüz elli furlong, Ürdün'e ise altmış furlong uzaklıktadır. Ülke, Kudüs'e kadar çöl ve taşlıdır; ancak Ürdün ve Asfalt Gölü'ne kadar olan kısım daha alçaktır, yine de aynı derecede çöl ve verimsizdir. Ancak Eriha ve bulunduğu yerin büyük mutluluğu hakkında bu kadarını söylemek yeterlidir.

4. Asfalt Gölü'nün doğası da tarif edilmeye değer. Daha önce de söylediğim gibi, acı ve verimsizdir. O kadar hafiftir [veya yoğundur] ki, içine atılan en ağır şeyleri bile taşır; ve isteyen birinin bir şeyleri dibe batırması kolay değildir.

Buna göre, Vespasian gölü görmeye gittiğinde, yüzme bilmeyenlerin ellerinin arkadan bağlanıp derin sulara atılmasını emretti; öyle ki, hepsi sanki bir rüzgar onları yukarı doğru itmiş gibi yüzdüler. Dahası, bu gölün renginin değişimi harikadır, çünkü her gün üç kez görünümünü değiştirir; ve güneş ışınları farklı şekillerde üzerine düştüğü için ışık çeşitli şekillerde yansır. Bununla birlikte, birçok yerinde siyah bitümlü toprak parçaları yüzeye atar; bunlar suyun yüzeyinde yüzerler.

Machine Translated by Google

Su üzerinde biriken ve hem şekil hem de büyüklük bakımından başsız boğalara benzeyen bu bitüm, göl işçileri tarafından gemilerine çekilir; ancak gemi dolunca geri kalanını kesmek kolay olmaz, çünkü bitüm o kadar yapışkandır ki, gemiyi topaklarına takılı bırakır; ta ki kadınların adet kanı ve idrarıyla çözülene kadar. Bu bitüm sadece gemilerin yalıtımında değil, insan vücudunun iyileştirilmesinde de faydalıdır; bu nedenle birçok ilaca karıştırılır. Gölün uzunluğu beş yüz seksen furlong olup, Arabistan'daki Zoar'a kadar uzanır; genişliği ise yüz elli furlong'dur. Sodom ülkesi göle komşudur. Eskiden hem meyveleri hem de şehirlerinin zenginliğiyle çok mutlu bir ülkeydi, ancak şimdi tamamen yanıp kül olmuştur. Anlatılanlara göre, halkının dinsizliği yüzünden yıldırımla yakılmış; bunun sonucunda o ilahi ateşin kalıntıları hâlâ görülebiliyor ve beş şehrin izleri [veya gölgeleri] ile meyvelerinde yetişen küller hâlâ mevcut; bu meyveler sanki yenilebilirmiş gibi bir renge sahip, ama ellerinizle kopardığınızda duman ve küle dönüşüyorlar. Ve böylece Sodom ülkesi hakkında anlatılanlar, gözlerimizin bize sunduğu bu inanılırlık işaretlerine sahip.

BÖLÜM 9.

Vespasian'ın Gadara'yı ele geçirdikten sonra Kudüs kuşatması için hazırlık yaptığı; fakat Nero'nun ölümünü duyunca niyetini değiştirdiği; aynı durumun Geraslı Simon için de geçerli olduğu söylenir.

1. Vespasian, Kudüs çevresindeki tüm yerleri tahkim etmiş, Eriha ve Adida'da kaleler inşa etmiş ve her ikisine de kısmen kendi Romalılarından, kısmen de yardımcı birliklerinden oluşan garnizonlar yerleştirmişti. Ayrıca Lucius Annius'u Gerasa'ya göndermiş ve ona bir süvari birliği ve önemli sayıda piyade teslim etmişti. Böylece şehri ele geçirdiğinde, ki bunu ilk saldırıda yapmıştı, kaçarak onu engellemeyen bin genci öldürdü; ancak ailelerini esir aldı ve askerlerinin mallarını yağmalamasına izin verdi; daha sonra evlerini ateşe verdi ve çevredeki köylere gitti, güçlüler kaçarken, zayıf kesim de uzaklaştı.

Machine Translated by Google

Yıkıldılar ve geriye kalanların hepsi yakıldı. Savaş bütün dağlık ve ova bölgelerine yayılmışken, Kudüs'te bulunanlar şehirden çıkma özgürlüğünden mahrum kaldılar; çünkü firar etmeyi düşünenler fanatikler tarafından gözetleniyordu; henüz Romalıların safına geçmemiş olanlar ise, orduları şehri her taraftan kuşatarak içeride tutuyordu.

2. Vespasian Caesarea'ya döndüğünde ve tüm ordusuyla doğrudan Kudüs'e yürümek için hazırlanırken, Nero'nun on üç yıl sekiz gün hüküm sürdükten sonra öldüğü kendisine bildirildi. Nero'nun hükümetteki gücünü nasıl kötüye kullandığı ve işlerin yönetimini o alçak sefiller, Nymphidius ve Tigellinus'a, değersiz azatlılarına nasıl bıraktığı; ve onlar tarafından kendisine nasıl bir komplo kurulduğu, tüm muhafızları tarafından nasıl terk edildiği ve en güvenilir dört azatlısıyla birlikte kaçıp Roma'nın banliyölerinde nasıl intihar ettiği; ve ölümüne sebep olanların nasıl kısa sürede cezalandırıldığı; ayrıca Galya'daki savaşın nasıl sona erdiği; ve Galba'nın nasıl imparator yapıldığı (16) ve İspanya'dan Roma'ya nasıl döndüğü hakkında herhangi bir anlatım yok; Askerler tarafından nasıl korkak bir kişi olarak suçlandığını ve Roma'daki pazar yerinin ortasında haince öldürüldüğünü ve Otho'nun imparator yapıldığını; Vitellius'un komutanlarına karşı düzenlediği seferi ve bunun sonucunda nasıl yok edildiğini; ayrıca Vitellius döneminde yaşanan sorunları ve başkent çevresindeki çatışmayı; Antonius Primus ve Mucianus'un Vitellius'u ve Alman lejyonlarını nasıl öldürdüğünü ve böylece bu iç savaşa nasıl son verdiğini; - bunların tam bir anlatımını vermekten kaçındım, çünkü bunlar herkes tarafından iyi biliniyor ve çok sayıda Yunan ve Romalı yazar tarafından anlatılıyor; ancak olayların bağlantısı ve tarihimin tutarsız olmaması için her şeye kısaca değindim.

Bu nedenle Vespasian, Kudüs'e karşı düzenlediği seferi önce erteledi ve Nero'nun ölümünden sonra imparatorluğun nereye taşınacağını beklemeye başladı. Dahası, Galba'nın imparator ilan edildiğini duyduğunda, ona savaşla ilgili talimatlar göndermeden önce hiçbir şey yapmadı; ancak oğlu Titus'u ona selam vermesi ve Yahudiler hakkındaki emirlerini alması için gönderdi. Kral Agrippa da aynı amaçla Titus ile birlikte Galba'ya doğru yelken açtı; ancak kış mevsimi olduğu için Achaia kıyıları boyunca uzun gemileriyle seyahat ederken Galba'nın öldürüldüğünü duydular.

Machine Translated by Google

Yedi ay yedi gün hüküm sürdükten sonra ona ulaşamadılar. Ondan sonra Otho yönetimi devraldı ve kamu işlerinin yönetimini üstlendi. Böylece Agrippa, hükümetteki değişiklik nedeniyle hiçbir korku duymadan Roma'ya gitmeye karar verdi; ancak Titus, ilahi bir dürtüyle Yunanistan'dan Suriye'ye geri döndü ve büyük bir aceleyle babasının yanına, Caesarea'ya geldi. Ve şimdi her ikisi de kamu işleri konusunda belirsizlik içindeydi, çünkü Roma İmparatorluğu o zamanlar istikrarsız bir durumdaydı ve Yahudilere karşı seferlerine devam etmediler, kendi ülkeleri için duydukları endişe nedeniyle yabancılara herhangi bir saldırı yapmanın şu anda zamansız olduğunu düşündüler.

3. Ve şimdi Kudüs'te başka bir savaş çıktı. Giora'nın oğlu, Gerasa'dan Simon adında genç bir adam vardı; şehri daha önce ele geçirmiş olan Gişela'lı Yahya kadar kurnaz olmasa da, beden gücü ve cesaret bakımından üstündü; bu nedenle, bir zamanlar sahip olduğu Akrabattene beyliğinden baş rahip Ananus tarafından kovulduktan sonra, Masada'yı ele geçiren soyguncuların yanına geldi. İlk başta ondan şüphelendiler ve sadece yanında getirdiği kadınlarla birlikte kalenin alt kısmına girmesine izin verdiler, kendileri ise üst kısmında kaldılar. Ancak, tavırları onlarınkine çok uydu ve güvenilir bir adam gibi görünüyordu, bu yüzden onlarla birlikte dışarı çıktı ve Masada çevresindeki bölgeyi yağmalayıp tahrip etti; ancak onları daha büyük işler yapmaya ikna etmeye çalıştığında, bunu yapmaları için onları ikna edemedi; Çünkü o kalede yaşamaya alışkın olduklarından, saklandıkları yerden uzaklaşmaktan korkuyorlardı; fakat tiranlık yapmaya meyilli ve büyüklüğe düşkün olan o kişi, Ananus'un ölümünü duyunca onları terk edip ülkenin dağlık bölgesine gitti. Böylece köle olanlara özgürlük, özgür olanlara ise ödül ilan etti ve her yerden bir grup kötü adam topladı.

4. Ve artık etrafında güçlü bir adam ordusu olduğu için, dağlık bölgedeki köyleri ele geçirdi ve ona gelenlerin sayısı gittikçe artınca, ülkenin daha aşağı kesimlerine inmeye cesaret etti ve artık şehirler için korkutucu bir güç haline geldiği için, iktidardaki birçok adam onun tarafından yoldan çıkarıldı; böylece ordusu artık kölelerden ve soyguncular dan oluşmuyordu, aksine halkın büyük bir kısmı ona kralları gibi itaat ediyordu. Daha sonra Acrabattene toparşisini ele geçirdi.

Machine Translated by Google

Ve Büyük İdumea'ya kadar uzanan yerlerde; Nain adlı bir köyde bir duvar inşa etti ve bunu kendi grubunun güvenliği için bir kale olarak kullandı; Paran vadisinde ise birçok mağarayı genişletti ve amacına uygun bulduğu birçok başka mağarayı da kullandı; bunları hazineleri için depolar ve ganimetleri için saklama yerleri olarak kullandı ve yağma yoluyla elde ettiği ürünleri burada sakladı; ve yandaşlarının birçoğu bu yerlerde ikamet ediyordu; ve adamlarını önceden eğittiğini ve Kudüs'e saldırı için hazırlık yaptığını gizlemedi.

5. Bunun üzerine, Simon'un kendilerine saldırmasından korkan ve kendilerine karşı çıkan birini engellemek isteyen fanatikler, silahlarıyla ona karşı çıktılar. Simon onlarla karşılaştı ve savaşa girerek önemli bir kısmını öldürdü ve geri kalanını şehre sürdü, ancak surlara saldırmak için kuvvetlerine güvenmeye cesaret edemedi; önce İdumea'yı boyun eğdirmeye karar verdi ve yirmi bin silahlı adamı olduğu için ülkelerinin sınırlarına doğru yürüdü. Bunun üzerine İdumealı yöneticiler, aniden halklarının en savaşçı kısmını, yaklaşık yirmi beş bin kişiyi bir araya getirdiler ve geri kalanını, Masada'daki Sicarii'lerin yaptığı akınlar nedeniyle kendi ülkelerini korumakla görevlendirdiler . Böylece Simon'u sınırlarında karşıladılar, onunla savaştılar ve savaş bütün gün sürdü; ve tartışma, onu yendikleri mi yoksa onun tarafından yenildikleri mi üzerineydi. Böylece o da Nain'e geri döndü, tıpkı İdumelilerin evlerine döndükleri gibi. Çok geçmeden Simon, ülkelerine tekrar şiddetle saldırdı; Thecoe adlı bir köyde kamp kurdu ve arkadaşlarından Eleazar'ı Herodium'daki garnizonda bulunanlara göndererek, kaleyi kendisine teslim etmeleri için onları ikna etmesini istedi.

Garnizon, adamın neden geldiğinden habersizken onu hemen karşıladı; fakat adam şehrin tesliminden bahseder bahsetmez, kılıçlarını çekerek üzerine saldırdılar ve kaçacak yeri kalmayınca kendini surdan aşağıya, vadiye attı; böylece anında öldü. Fakat Simon'un gücünden zaten çok korkan İdumeliler, onlarla savaşa girmeden önce düşman ordusunu gözlemlemeyi uygun gördüler.

6. Onların komutanlarından Yakup adında biri vardı; o da o vesileyle onlara hizmet etmeyi gönüllü olarak teklif etti, fakat onları ele vermeyi kafasına koymuştu.

Machine Translated by Google

Bu nedenle, İdumea ordusunun toplandığı Alurus köyünden ayrılıp Simon'un yanına gitti ve ilk başta ülkesini ona teslim etmeyi kabul etti, ondan her zaman kendisine saygı duyacağına dair yeminli güvenceler aldı ve ardından tüm İdumea'yı kendi egemenliği altına almasında ona yardım edeceğine söz verdi; bu nedenle Simon tarafından cömertçe ağırlandı ve büyük vaatleriyle yüceltildi; kendi adamlarının yanına döndüğünde ise önce Simon'un ordusunu yalanladı ve sayıca olduğundan kat kat fazla olduğunu söyledi; daha sonra ustaca komutanları ve yavaş yavaş tüm halkı Simon'u kabul etmeye ve tüm yönetimi savaşmadan ona teslim etmeye ikna etti. Bunu yaparken, elçileri aracılığıyla Simon'u davet etti ve İdumealıları dağıtacağına söz verdi, ki bunu da yerine getirdi; Orduları onlara yaklaşır yaklaşmaz, o ilk önce atına bindi ve yoldan çıkardığı kişilerle birlikte kaçtı; bunun üzerine tüm kalabalık dehşete kapıldı; ve yakın bir çatışmaya girmeden önce saflarını bozdular ve herkes kendi evine çekildi.

7. Böylece Simon beklenmedik bir şekilde, kan dökülmeden İdumea'ya girdi ve Hebron şehrine ani bir saldırı düzenleyerek şehri ele geçirdi; burada büyük miktarda ganimet elde etti ve çok miktarda meyve yağmaladı. Şimdi, ülkenin halkı, bu şehrin sadece o ülkedeki herhangi bir şehirden değil, Mısır'daki Memfis'ten de daha eski olduğunu ve buna göre yaşının iki bin üç yüz yıl olarak hesaplandığını söylüyor. Ayrıca, Yahudilerin atası İbrahim'in Mezopotamya'dan ayrıldıktan sonra burada yaşadığını ve soyunun oradan Mısır'a indiğini, anıtlarının bu küçük şehirde bugüne kadar gösterildiğini; bu anıtların yapısının en mükemmel mermerden yapıldığını ve en zarif şekilde işlendiğini anlatıyorlar. Ayrıca, şehirden altı furlong uzaklıkta çok büyük bir terebentin ağacı (17) gösteriliyor ve rivayete göre bu ağaç dünyanın yaratılışından beri varlığını sürdürüyor. Bunun üzerine Simon, İdumen'in tamamına yayıldı ve sadece şehirleri ve köyleri yağmalamakla kalmadı, bütün ülkeyi de harap etti; çünkü tam teçhizatlı olanların yanı sıra, onu takip eden kırk bin adamı vardı ve bu kadar kalabalığı doyuracak kadar yiyeceği yoktu. Ayrıca, bu yiyecek kıtlığının yanı sıra, barbar bir mizaca sahipti ve büyük bir öfke besliyordu.

Machine Translated by Google

Bu ulus, İdumea'nın nüfusunun büyük ölçüde azalmasına yol açtı; ve tıpkı onların oradan ayrılmasından sonra çekirgelerin tüm ormanların yapraklarından arındırdığını görmek gibi, Simon'un ordusunun ardında da bir çölden başka bir şey kalmamıştı. Bazı yerleri yakıp yıktılar, bazılarını tamamen yerle bir ettiler ve ülkede yetişen her şeyi ya çiğnediler ya da yediler ve yürüyüşleriyle ekili toprakları, verimsiz topraklardan daha sert ve işlenmez hale getirdiler. Kısacası, harap edilen o yerlerin bir zamanlar var olmuş olduklarına dair hiçbir iz kalmamıştı.

8. Simon'un bu başarısı, fanatikleri yeniden heyecanlandırdı; ve onunla açık bir savaşta karşı karşıya gelmekten korksalar da, geçitlerde pusu kurarak karısını ve çok sayıda hizmetlisini ele geçirdiler; bunun üzerine şehre sevinçle döndüler, sanki Simon'u esir almışlar gibi ve onun silahlarını bırakıp karısı için yalvarmasını bekliyorlardı; ancak Simon, merhametli bir sevgi göstermek yerine, sevgili karısını ele geçirdikleri için onlara çok kızdı; bu yüzden Kudüs surlarına geldi ve yaralanmış vahşi hayvanlar gibi, kendilerini yaralayanlara yetişemedikleri için, karşılaştığı herkese öfkesini kustu. Buna göre, şehir kapılarından ot veya sopa toplamak için çıkan, silahsız ve yaşlı olan herkesi yakaladı; Sonra, içinde bulunduğu muazzam öfke nedeniyle onları işkenceye maruz bıraktı ve yok etti; neredeyse ölü bedenlerinin etini bile tadacaktı. Ayrıca birçoğunun ellerini kesti ve düşmanlarını şaşırtmak, halkı isyana sürüklemek ve karısının kaçırılmasına sebep olanlardan uzaklaşmalarını sağlamak için şehre gönderdi. Ayrıca halka, Simon'un her şeyi gören evrenin Tanrısı adına yemin ederek, karısını kendisine geri vermezlerse surlarını yıkacağını ve aynı cezayı tüm vatandaşlara, hiçbir yaş ayrımı yapmadan ve suçlu ile masum arasında hiçbir ayrım gözetmeden uygulayacağını söylemelerini emretti. Bu tehditler sadece halkı değil, fanatikleri de o kadar korkuttu ki, karısını ona geri gönderdiler; bunun üzerine biraz daha yumuşadı ve sürekli kan dökme eylemini bıraktı.

9. Fakat şimdi sadece Yahudiye'de değil, İtalya'da da isyan ve iç savaş baş göstermişti; zira Galba, Roma pazarının ortasında öldürülmüştü;

Machine Translated by Google

Otho imparator ilan edildi ve kendisi de imparator olmak isteyen Vitellius'a karşı savaştı; çünkü Almanya'daki lejyonlar onu seçmişti. Ancak Galya'daki Betriacum'da Vitellius'un generalleri Valens ve Cecinna ile savaştığında, Otho ilk gün üstünlük sağladı, ancak ikinci gün Vitellius'un askerleri zafer kazandı; ve büyük bir katliamdan sonra, Otho bu yenilgiyi Brixia'da duyduktan ve üç ay iki gün boyunca kamu işlerini yönettikten sonra intihar etti. (18) Otho'nun ordusu da Vitellius'un generallerinin tarafına geçti ve kendisi de ordusuyla birlikte Roma'ya indi. Ancak bu arada Vespasian, Deasius [Sivan] ayının beşinci gününde Sezariye'den ayrıldı ve henüz yıkılmamış olan Yahudiye'nin o bölgelerine doğru yürüdü. Böylece dağlık bölgeye çıktı ve Gophnitick ve Acrabattene olarak adlandırılan iki bölgeyi ele geçirdi. Ardından Bethel ve Ephraim adlı iki küçük şehri aldı; buralara garnizonlar yerleştirdikten sonra Kudüs'e kadar ilerledi ve bu yürüyüşte birçok esir aldı. Ancak komutanlarından Cerealis, bir süvari ve piyade birliğiyle İdumeya'nın Yukarı İdumeya olarak adlandırılan kısmını yağmaladı ve küçük bir şehir gibi görünen Caphethra'ya saldırdı, ilk saldırıda şehri ele geçirdi ve yaktı. Ayrıca Caphatabira'ya da saldırdı ve çok güçlü bir surla çevrili olduğu için şehri kuşattı. Uzun süre kuşatma altında kalacağını düşünürken, içeridekiler aniden kapılarını açıp af dilemeye geldiler ve ona teslim oldular.

Cerealis onları fethettikten sonra, çok eski bir şehir olan Hebron'a gitti. Size daha önce de söylediğim gibi, bu şehir Kudüs'e çok uzak olmayan dağlık bir bölgede bulunuyor; şehre zorla girdiğinde, orada kalan kalabalığı ve gençleri öldürdü ve şehri yaktı; böylece, soyguncuların elinde bulunan Herodlum, Masada ve Macherus hariç, tüm yerler ele geçirilmiş oldu; Romalıların şu anki hedefi de Kudüs'tü.

10. Simon, karısını serbest bırakıp onu fanatiklerin elinden kurtardıktan hemen sonra, İdumeya'nın geri kalanına döndü ve tüm halkı her yönden önüne sürerek, büyük bir kısmını Kudüs'e çekilmeye zorladı; kendisi de onları şehre kadar takip etti ve surları tekrar tamamen kuşattı; kırsal kesimden oraya gelen işçilere rastladığında onları öldürdü. Surların dışında bulunan bu Simon, halk için, içeridekilerden daha büyük bir korku kaynağıydı.

Machine Translated by Google

Romalıların kendileri de dahil olmak üzere, aralarındaki fanatikler, her ikisinden de daha ağır bir yük oluşturuyordu; ve bu süre zarfında, [Yuhanna'nın] hain planları ve cesareti, Celilelilerin bedenini yozlaştırdı; çünkü bu Celileliler, Yuhanna'yı yükseltmiş ve onu çok güçlü kılmışlardı; o da onların aracılığıyla elde ettiği yetkiden uygun bir şekilde karşılık verdi; çünkü onların istedikleri her şeyi yapmalarına izin verdi, yağmalama eğilimleri doyumsuzdu, zenginlerin evlerini arama konusundaki gayretleri de öyle; erkekleri öldürmek ve kadınlara tecavüz etmek onlar için bir eğlenceydi. Ayrıca ele geçirdikleri ganimetleri kanlarıyla birlikte yediler ve doyana kadar hiçbir rahatsızlık duymadan kadınsı şehvetlerine daldılar; saçlarını süslediler, kadın giysileri giydiler ve merhemlerle vücutlarını sıvadılar; Ve çok güzel görünmek için gözlerinin altına boya sürdüler ve sadece süsleri değil, kadınların şehvetlerini de taklit ettiler ve o kadar dayanılmaz bir ahlaksızlık işlediler ki, bu türden yasadışı zevkler icat ettiler. Böylece bir genelevdeymiş gibi şehirde aşağı yukarı yuvarlandılar ve şehri tamamen kirli eylemleriyle kirlettiler; hatta yüzleri kadın yüzüne benzediği halde sağ elleriyle öldürdüler; yürüyüşleri kadınsılaştığında ise hemen erkeklere saldırdılar, savaşçı oldular, ince boyalı pelerinlerinin altından kılıçlarını çıkardılar ve karşılarına çıkan herkesi öldürdüler. Ancak Simon, Yahya'dan kaçanları bekledi ve ikisinden daha kanlı olanıydı; ve surların içinde tiranın elinden kaçan, kapıların önünde yatan diğeri tarafından öldürüldü, böylece Romalılara kaçma ve firar etme girişimlerinin hepsi, bunu yapmayı düşünenler için engellendi.

11. Ancak Yahya'nın komutasındaki ordu ona karşı bir isyan çıkardı ve tüm İdumeliler zalim hükümdardan ayrılıp onu yok etmeye kalkıştılar; bunu onun gücüne duydukları kıskançlık ve zulmüne olan nefretlerinden yaptılar. Böylece bir araya gelip fanatiklerden birçoğunu öldürdüler ve geri kalanını, Adiabene kralı İzat'ın akrabası olan Grapte tarafından yaptırılan kraliyet sarayına sürdüler. İdumeliler de onlarla birlikte hareket ederek fanatikleri oradan tapınağa sürdüler ve Yahya'nın mallarını yağmalamaya başladılar; çünkü hem kendisi o saraydaydı, hem de zulmüyle elde ettiği ganimetleri orada saklamıştı. Bu sırada, şehre dağılmış olan fanatiklerin büyük bir kısmı bir araya geldi.

Machine Translated by Google

Tapınağa kaçanlara yardım etmek için Yahya onları halkın ve İdumelilerin üzerine indirmeye hazırlanıyordu. İdumeliler, onlardan saldırıya uğramaktan çok (çünkü kendileri onlardan daha iyi askerlerdi), onların çılgınlığından korkuyorlardı; çünkü gizlice tapınaktan çıkıp aralarına girip onları yok etmekle kalmayıp şehri de ateşe verebilirlerdi.
Böylece bir araya geldiler, baş rahipler de onlarla birlikte, saldırıdan nasıl kurtulacakları konusunda istişare ettiler. Ancak Tanrı onların fikirlerini en kötü yöne çevirdi ve böylece kendilerini kurtarmak için hastalıktan daha kötü bir çare tasarladılar.
Bu nedenle, Yahya'yı devirmek için Simon'u kabul etmeye ve şehre ikinci bir tiranın getirilmesini şiddetle arzulamaya karar verdiler; bu kararlarını hayata geçirdiler ve baş rahip Matyas'ı, sık sık korktukları bu Simon'dan kendilerine kötülük getirmesi için yalvarması için gönderdiler. Kudüs'teki fanatiklerden kaçanlar da evlerini ve mallarını koruma arzusuyla bu isteğe katıldılar. Bunun üzerine o da kibirli bir şekilde onlara koruyuculuğunu bahşetti ve şehri fanatiklerden kurtarmak için şehre geldi.

Halk da onu kurtarıcıları ve koruyucuları olarak sevinçle karşıladı; fakat o ordusuyla içeri girdiğinde, kendi otoritesini güvence altına almaya özen gösterdi ve kendisini içeri davet edenleri, davetin asıl hedefi olanlardan daha az düşman olarak görmedi.

12. Böylece Simon, savaşın üçüncü yılında, Xanthicus [Nisan] ayında Kudüs'ü ele geçirdi; bunun üzerine Yahya ve yanındaki fanatikler, hem tapınaktan çıkmaları yasaklandığı hem de şehirdeki güçlerini kaybettikleri için (çünkü Simon ve adamları her şeylerini yağmalamışlardı) kurtuluştan umutsuzluğa düştüler. Simon da halkın yardımıyla tapınağa saldırdı, diğerleri ise manastırların ve surların üzerinde durarak kendilerini saldırılardan korudular. Ancak Simon'un adamlarından önemli sayıda kişi öldü ve birçoğu yaralı olarak götürüldü; çünkü fanatikler oklarını yüksek bir yerden kolayca fırlatıyor ve düşmanlarını nadiren ıskalıyorlardı; Fakat konum avantajına sahip oldukları ve oklarının daha yüksek yerlerden gelebilmesi için önceden dört çok büyük kule inşa ettikleri için; bunlardan biri avlunun kuzeydoğu köşesinde, biri Xystus'un üzerinde, üçüncüsü alt şehrin karşısındaki başka bir köşede ve sonuncusu da rahiplerden birinin durduğu Pastophoria'nın tepesinin üzerinde inşa edilmişti.

Machine Translated by Google

ve her yedinci günün başında, akşam alacakaranlığında ve o günün bittiği akşamda, halka ne zaman işi bırakacaklarını ve ne zaman tekrar işe gideceklerini bildirmek için bir borazanla (19) önceden işaret verdiler. Bu adamlar ayrıca okçuları ve sapanlarıyla birlikte kulelere ok ve taş atmak için makinelerini de ayarladılar. Ve şimdi Simon, adamlarının büyük bir kısmı bu işten yorulduğu için tapınağa saldırısını daha zayıf bir şekilde gerçekleştirdi; yine de direnişini bırakmadı, çünkü ordusu diğerlerinden üstündü, makineler tarafından atılan oklar çok uzağa taşınsa ve onun için savaşanların çoğunu öldürse bile.

BÖLÜM 10.

Hem Yahudiye'de hem de Mısır'da askerlerin Vespasian'ı nasıl imparator ilan ettikleri ve Vespasian'ın Yusuf'u nasıl zincirlerinden kurtardığı.

1. Tam bu sıralarda Roma'yı her yönden ağır felaketler kuşatmıştı; çünkü Vitellius, askerleriyle birlikte Almanya'dan gelmiş ve yanında büyük bir kalabalık daha getirmişti. Askerler için ayrılan yerler onları sığdıramayınca, tüm Roma'yı kampı haline getirmiş ve tüm evleri silahlı adamlarıyla doldurmuştu. Bu adamlar, daha önce hiç görmedikleri zenginlikleri gözleriyle görünce ve her taraftan gümüş ve altınla çevrili olduklarını fark edince, açgözlülüklerini dizginlemekte zorlandılar ve yağmaya, yollarına çıkan herkesi katletmeye hazır hale geldiler. İşte o zamanlar İtalya'daki durum buydu.

2. Fakat Vespasian, Kudüs'e yakın tüm yerleşim yerlerini yerle bir ettikten sonra Caesarea'ya döndü ve Roma'daki karışıklıkları ve Vitellius'un imparator olduğunu öğrendi. Bu durum onda öfkeye yol açtı; oysa ki hem yönetmeyi hem de yönetmeyi çok iyi biliyordu ve böylesine çılgınca davranan ve sanki hükümet tamamen yöneticisizmiş gibi yönetimi ele geçiren birini efendisi olarak kabul etmekten hiçbir şekilde memnuniyet duymuyordu.
Ve bu kederi şiddetli olduğundan, çektiği acılara dayanamadı ve başka savaşlara da katılamadı.

Machine Translated by Google

Anavatanı harap olmuştu; fakat o an, ülkesinin intikamını alma tutkusu onu ne kadar coştursa da, oraya olan uzaklığı da onu bir o kadar dizginliyordu; çünkü kader onu engelleyebilir ve özellikle de kış mevsimi devam ederken, İtalya'ya deniz yoluyla ulaşmadan önce büyük zararlar verebilirdi; bu yüzden, o anki öfkesi ne kadar şiddetli olursa olsun, onu dizginledi.

3. Fakat şimdi komutanları ve askerleri çeşitli bölükler halinde bir araya gelerek kamu işlerinde değişiklik yapılması konusunda açıkça istişarelerde bulundular; - ve öfkelerinden şöyle haykırdılar: "Roma'da lüks içinde yaşayan askerler var ve savaşın şöhretini duymaya bile cesaret edemeden, diledikleri kişileri valilerimiz olarak atıyorlar ve kazanç umuduyla onları imparator yapıyorlar; siz ise, bunca emek vermiş ve miğferlerinizin altında yıllarınızı geçirmişken, aranızda onların atadıkları herkesten daha layık bir yönetici varken, başkalarına böyle bir gücü kullanma izni veriyorsunuz. Şimdi, önlerindeki bu fırsatı kullanmazlarsa, generallerinden intikam almak için bundan daha adil bir fırsata sahip olamazlar mı? Vespasian'ın imparator olması için Vitellius'unkinden çok daha haklı sebepler var; çünkü kendileri diğer imparatorları yapanlardan daha layıktırlar; Almanya'dan gelen birlikler kadar büyük savaşlar geçirmişlerdir; Roma'ya o tiranı getirenlerden savaşta aşağı değillerdir, onlardan daha az emek harcamamışlardır; çünkü Romalılar da bunu kabul etmeyeceklerdir." Senato da, halk da, iffetli Vespasian'la kıyaslandığında Vitellius gibi şehvet düşkünü bir imparatoru kaldıramaz; iyi bir yönetici yerine en barbar tiranı da hoş görmezler, babası olan birinin yerine çocuksuz birini (20) yönetici olarak seçmezler; çünkü insanların kendi çocuklarının makamlara yükselmesi, kralların kendileri için sahip olabilecekleri en büyük güvencedir. Bu nedenle, yönetme kapasitesini bir kişinin yaş bakımından becerisine göre değerlendirirsek, Vespasian'ı seçmeliyiz; ya da genç bir adamın gücüne göre değerlendirirsek, Titus'u seçmeliyiz; çünkü bu şekilde her ikisinin de yaş avantajına sahip olacağız, zira onlar imparator yapılacak kişilere güç verecekler, çünkü zaten üç lejyonları var, ayrıca komşu krallardan gelen diğer yardımcı birlikler de var ve ayrıca doğudaki tüm ordular ve Avrupa'dakiler de onları destekleyecek, böylece Vitellius'un uzaklığından ve korkusundan uzakta olacaklar, ayrıca İtalya'nın kendisinde olabilecek yardımcılar; yani Vespasian'ın kardeşi (21) ve onun

Machine Translated by Google

Diğer oğlu [Domitian]; bunlardan biri saygın gençlerden birçoğunu getirecek, diğeri ise şehrin yönetimini üstlenecek ve bu görevi Vespasian'ın yönetimi ele geçirmesinde önemli bir araç olacak. Genel olarak, durum öyle olabilir ki, eğer biz daha fazla gecikme yaşarsak, senato, imparatorluğun kurtarıcıları olan askerlerin hor göreceği bir imparator seçebilir."

4. Bunlar, askerlerin kendi bölüklerinde yaptıkları konuşmalardı; daha sonra büyük bir topluluk halinde bir araya gelip birbirlerini cesaretlendirerek Vespasian'ı imparator ilan ettiler (22) ve tehlikede olan hükümeti kurtarması için ona yalvardılar. Vespasian'ın uzun zamandır kaygısı halkla ilgiliydi, ancak davranışları bunu hak ettiğini gösterse de, özel hayattaki güvenliği böyle bir makamdaki tehlikelere tercih ettiği için kendisi vali olmayı düşünmüyordu; fakat imparatorluğu reddettiğinde, komutanlar kabul etmesi için daha da ısrarcı oldular; ve askerler ellerinde çekilmiş kılıçlarla etrafını sardılar ve eğer şimdi kendi onuruna uygun yaşamazsa onu öldürmekle tehdit ettiler. Ve uzun süre isteksizliğini gösterdikten ve bu egemenliği ondan uzaklaştırmaya çalıştıktan sonra, sonunda onları ikna edemeyince, kendisini imparator olarak selamlayacak olan yalvarışlarına boyun eğdi.

5. Mucianus'un ve diğer komutanların imparatorluğu kabul etmesi yönündeki ısrarları ve tüm muhaliflerine karşı savaşmaya hazır olduklarını haykıran ordunun geri kalanının ısrarları üzerine, öncelikle İskenderiye'nin egemenliğini ele geçirmeye odaklandı; çünkü Mısır'ın, Roma'ya tahıl tedarik etmesi nedeniyle tüm yönetimi elde etmek için son derece önemli olduğunu biliyordu; eğer bu tahılı ele geçirebilirse, Vitellius'u tahttan indirebileceğini umuyordu, çünkü imparatorluğu zorla elinde tutmayı hedefleyeceğini düşünüyordu (Roma'daki kalabalık bir kez yiyecek sıkıntısı çekerse, kendisini geçindiremeyecekti); ayrıca İskenderiye'deki iki lejyonu yanındaki diğer lejyonlara katmak istiyordu. Ayrıca, o zaman bu ülkeyi, kaderin belirsizliğine karşı kendisini savunmak için kullanabileceğini de düşünüyordu; çünkü Mısır'a karadan girmek zordur ve denizde iyi limanları yoktur. Batısında Libya'nın kurak çöllerine sahiptir; ve

Machine Translated by Google

Güneyde, Etiyopya'dan ayıran Siene Nehri ve üzerinden gemiyle geçilemeyen Nil şelaleleri; doğuda Kızıldeniz, Kıptüs'e kadar uzanır; kuzeyde ise Suriye'ye kadar uzanan kara parçası ve gemiler için liman bulunmayan Mısır Denizi ile çevrilidir.

Mısır her yönden surlarla çevrilidir. Pelusium ile Siene arasındaki uzunluğu iki bin furlong, Plinthine'den Pelusium'a deniz yoluyla geçiş ise üç bin altı yüz furlong'dur. Nil Nehri, Elephantine şehrine kadar gemiyle geçilebilir, ancak daha ileri gitmelerini engelleyen şelaleler vardır. İskenderiye limanına da denizciler, barış zamanlarında bile zorlukla girebilirler; çünkü içeriye doğru geçit dardır ve su altında bulunan kayalarla doludur, bu da denizcileri düz bir yönden sapmaya zorlar: sol tarafı her iki tarafta da insan eliyle yapılmış yapılarla kapatılmıştır; sağ tarafında ise girişin hemen önünde bulunan ve üç yüz furlong yakınına kadar gelen gemilere ateş görme imkanı sağlayan çok büyük bir kuleyi destekleyen Pharus adası bulunur; böylece gemiler geceleyin daha yakına gitmenin zorluğu nedeniyle çok uzakta demir atabilirler. Bu adanın etrafına, insan eliyle yapılmış çok büyük iskeleler inşa edilmiştir; deniz dalgaları bu sınırlara çarptığında, navigasyon çok zorlaşır ve bu kadar dar bir geçitten giriş tehlikeli hale gelir; yine de, içeri girildiğinde, limanın kendisi çok güvenli ve otuz furlong genişliğindedir; ülkenin mutluluğu için ihtiyaç duyduğu her şey buraya getirilir ve ülkenin sahip olduğu, kendisinden fazla olan bolluk da buradan tüm yaşanabilir dünyaya dağıtılır.

6. Bu nedenle Vespasian, tüm imparatorluk üzerindeki girişimlerini desteklemek için bu yönetimi elde etmeyi haklı olarak arzuladı; bu yüzden hemen o sırada Mısır ve İskenderiye valisi olan Tiberius Alexander'a bir mektup gönderdi ve ordunun kendisine yüklediği yükü ve yönetimi kabul etmek zorunda kaldığı için onu müttefiki ve destekçisi olarak istediğini bildirdi. Alexander bu mektubu okur okumaz, lejyonları ve halkı Vespasian'a sadakat yemini etmeye zorladı; her ikisi de, adamın cesaretini ve komşuluktaki davranışlarından zaten haberdar oldukları için, isteyerek itaat ettiler. Buna göre Vespasian, kendisini zaten yönetimin emaneti olarak görerek, yolculuğu için her şeyi hazırladı.

Machine Translated by Google

[Roma'ya]. Şimdi bu haber, tahmin edilebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde yayıldı; doğunun imparatoru olduğu haberi üzerine her şehir festivaller düzenledi, kurbanlar ve adaklar sundu; Vitellius'un bu küstahça girişiminden dolayı bir süre önce karışıklık içinde olan Mysia ve Pannonia'daki lejyonlar da, Vespasian'ın imparatorluğa gelmesi üzerine ona sadakat yemini etmekten çok mutlu oldular. Vespasian daha sonra Caesarea'dan Berytus'a taşındı; burada Suriye'den ve diğer eyaletlerden birçok elçilik heyeti ona geldi ve her şehirden taçlar ve halkın tebriklerini getirdiler. Eyaletin başkanı olan Mucianus da geldi ve halkın [ilerleme haberini] ne kadar büyük bir coşkuyla karşıladığını ve her şehrin halkının ona nasıl sadakat yemini ettiğini anlattı.

7. Böylece Vespasian'ın şansı her yerde yaver gitti ve kamu işleri büyük ölçüde zaten onun elindeydi; bunun üzerine, hükümete ilahi takdir olmadan ulaşmadığını, aksine adil bir kaderin imparatorluğu onun gücü altına getirdiğini düşündü; çünkü hükümeti elde edeceğini önceden haber veren, her yerde çok sayıda olan diğer işaretleri hatırladığı gibi, Nero hayattayken imparatorluğa geleceğini önceden haber vermeye cüret eden Josephus'un söylediklerini de hatırladı; bu yüzden bu adamın hala onunla birlikte zincir altında olması onu çok endişelendirdi. Daha sonra Mucianus'u, diğer komutanlarını ve arkadaşlarını çağırdı ve öncelikle onlara Josephus'un ne kadar cesur bir adam olduğunu ve Jotapata kuşatmasında ona ne büyük zorluklar yaşattığını anlattı. Bundan sonra, o zamanlar korkudan kaynaklandığını düşündüğü, kurgu sandığı, ancak zamanla ilahi olduğu kanıtlanan kehanetlerini (24) anlattı . "Önceden imparatorluğa gelişimi bildiren ve bana ilahi bir mesaj ileten bu adamın hâlâ esir veya tutsak durumunda tutulması utanç verici bir şey" dedi. Böylece Josephus'u çağırdı ve serbest bırakılmasını emretti; bunun üzerine komutanlar, Vespasian'ın bir yabancıya yaptığı bu karşılıktan dolayı kendilerine görkemli şeyler vaat ettiler. Titus o sırada babasının yanındaydı ve "Ey baba, Josephus'un [tutuklu olmanın] utancının, demir zinciriyle birlikte ortadan kaldırılması adil olur" dedi.

Eğer O'nun bağlarını sadece gevşetmekle kalmayıp, tamamen koparırsak, O...

Machine Translated by Google

"Sanki hiç bağlanmamış bir adam gibi." Çünkü bu, sebepsiz yere bağlanmış olanlara uygulanan olağan yöntemdir. Bu tavsiye Vespasian tarafından da kabul edildi; böylece bir adam geldi ve zinciri parçalara ayırdı; Josephus ise bu dürüstlük tanıklığını ödül olarak aldı ve ayrıca gelecek vaat eden bir kişi olarak da saygı gördü.

BÖLÜM 11.

VITELLIUS'UN YENİLİP KATLEDİLMESİNDEN SONRA VESPASIAN ROMA'YA YOLCULUK YAPMAYI ACELE ETTİRDİ; AMA OĞLU TITUS KUDÜS'E GERİ DÖNDÜ.

1. Ve şimdi, Vespasian elçiliklere cevap verdikten ve iktidar yerlerini adaletle (25) ve herkesin hak ettiğine göre dağıttıktan sonra Antakya'ya geldi ve hangi yoldan gitmesinin daha iyi olacağını istişare ederek, İskenderiye'nin zaten kendisine ait olduğunu, ancak Roma'daki işlerin Vitellius tarafından düzensizliğe sürüklendiğini gördüğü için İskenderiye'ye yürümektense Roma'ya gitmeyi tercih etti; bu yüzden Mucianus'u İtalya'ya gönderdi ve ona hem süvarilerden hem de piyadelerden oluşan önemli bir ordu görevlendirdi; ancak Mucianus deniz yoluyla gitmekten korktu, çünkü kış ortasıydı ve bu yüzden ordusunu Kapadokya ve Frigya üzerinden yaya olarak götürdü.

2. Bu sırada Antonius Primus, Mysia'da bulunan lejyonların üçte birini aldı, çünkü o eyaletin başkanıydı ve Vitellius'la savaşmak için aceleyle yola çıktı; bunun üzerine Vitellius, Otho'yu yenmiş olması nedeniyle kendisine büyük güven duyduğu Cecinna'yı büyük bir orduyla gönderdi. Bu Cecinna, Roma'dan büyük bir aceleyle çıktı ve İtalya sınırındaki Galya'da bulunan Cremona civarında Antonius'u buldu; ancak orada düşmanın çok sayıda ve iyi düzenlenmiş olduğunu görünce onlarla savaşmaya cesaret edemedi; geri çekilmenin tehlikeli olduğunu düşündüğü için ordusunu Antonius'a teslim etmeyi düşünmeye başladı. Buna göre, emri altındaki yüzbaşıları ve tribünleri topladı ve onları Antonius'a katılmaya ikna etti; bunu da Vitellius'un itibarını azaltarak ve Vespasian'ın gücünü abartarak yaptı. Ayrıca onlara, birinde sadece egemenlik adı olduğunu, diğerinde ise egemenlik gücüne sahip olduğunu söyledi; ve zorunluluktan kaçınmanın, itibar kazanmanın ve savaşta yenilgiye uğrama olasılıkları yüksek olsa bile bundan kaçınmanın kendileri için daha iyi olduğunu düşündüler.

Machine Translated by Google

Tehlikeyi önceden bilip gönüllü olarak Antonius'un tarafına geçtiler; Vespasian, onların yardımı olmadan henüz boyun eğmemiş olanı kendi başına alt edebilmişti, oysa Vitellius, elinde tuttuğu şeyi koruyamamıştı.

3. Cecinna bunu ve aynı amaçla daha birçok şeyi söyledi ve onları kendisine uymaya ikna etti; hem kendisi hem de ordusu firar etti; fakat aynı gece askerler yaptıklarından pişman oldular ve onları gönderen Vitellius'un üstün gelebileceğinden korktular; kılıçlarını çekerek Cecinna'ya saldırdılar, onu öldürmek için; eğer tribünler diz çökmeseler ve bunu yapmamaları için yalvarmasalardı, bunu yapacaklardı; bu yüzden askerler onu öldürmediler, ancak hain olarak zincire vurdular ve Vitellius'a göndermek üzereydiler. [Antonius] Primus bunu duyunca, adamlarını hemen topladı, zırhlarını giydirdi ve onları isyan edenlere karşı götürdü; bunun üzerine savaş düzenine geçtiler ve bir süre direndiler, ancak kısa sürede yenildiler ve Cremona'ya kaçtılar; Bunun üzerine Primus atlılarını aldı, şehre girişlerini kesti, şehrin önünde büyük bir kalabalığı kuşatıp yok etti ve geri kalanlarla birlikte şehre girdi ve askerlerine şehri yağmalamaları için izin verdi. Ve burada, tüccar olan birçok yabancı ve o ülkenin halkından birçok kişi öldü; bunların arasında Vitellius'un otuz iki yüz kişilik ordusunun tamamı da vardı, Antonius ise Mysia'dan kendisiyle gelenlerden sadece dört bin beş yüz kişiyi kaybetti. Bunun üzerine Cecinna'yı serbest bıraktı ve onu Vespasian'a iyi haberi iletmesi için gönderdi. Cecinna geldi, Vespasian tarafından kabul edildi ve Vespasian'dan aldığı beklenmedik onurlarla ihanetinin skandalını örtbas etti.

4. Antonius'un yaklaştığı haberi üzerine Sabinus Roma'da cesaretlendi ve gece nöbet tutan asker birliklerini topladı ve geceleyin başkente saldırdı; gün ağarınca, kardeşinin oğlu Domitian ile birlikte birçok güçlü adam ona katıldı ve Domitian'ın desteği, hükümeti ele geçirmek için çok büyük önem taşıyordu. Vitellius bu Primus'la pek ilgilenmiyordu, ancak Sabinus'la birlikte isyan edenlere çok kızgındı; ve kendi doğal barbarlığından dolayı soylu kanına susamış bir şekilde, onunla birlikte gelen ordunun bir kısmını başkente karşı savaşmaya gönderdi; ve bu tarafta ve başkenti savunanların tarafında birçok cesur eylem gerçekleştirildi.

Machine Translated by Google

Tapınak. Ancak sonunda, Almanya'dan gelen askerler diğerlerinden çok daha kalabalık oldukları için tepeyi ele geçirdiler; Domitian ve diğer birçok önemli Romalı, mucizevi bir şekilde kurtuldular, kalabalığın geri kalanı ise tamamen yok edildi ve Sabinus'un kendisi Vitellius'a getirildi ve orada öldürüldü; askerler ayrıca tapınağın süslerini yağmalayıp ateşe verdiler. Ancak bir gün içinde Antonius ordusuyla geldi ve Vitellius ve ordusuyla karşılaştı; üç ayrı yerde savaştıktan sonra, Vitellius'un ordusu tamamen yok edildi. Sonra Vitellius, son çare olarak, aşırı ve lüks bir yemekle doymuş ve sarhoş bir halde saraydan çıktı ve kalabalığın arasından sürüklenerek her türlü işkenceye maruz bırakıldıktan sonra, sekiz ay beş gün boyunca yönetimi elinde tuttuktan sonra (26) , Roma'nın ortasında başı kesildi. Daha uzun yaşasaydı, imparatorluğun şehvetine yetmeyeceğini düşünmeden edemiyorum. Öldürülen diğerlerinin sayısı elli binden fazlaydı. Bu savaş, Apelleus [Casleu] ayının üçüncü gününde yapıldı; ertesi gün Mucianus ordusuyla şehre geldi ve Antonius ve adamlarına öldürmeyi bırakmalarını emretti; çünkü hala evleri arıyorlardı ve Vitellius'un askerlerinden ve halktan birçok kişiyi, onların kendi partisinden olduklarını sanarak, öfkeleriyle aralarında ve diğerleri arasında doğru bir ayrım yapmayı engelleyerek öldürdüler. Bunun üzerine Domitian'ı ortaya çıkardı ve babası gelene kadar onu halka tavsiye etti; böylece halk korkularından kurtularak Vespasian'ı imparatorları gibi sevinçle karşıladı ve onun onaylanması ve Vitellius'un yıkılması için bayram günleri düzenledi.

5. Vespasian İskenderiye'ye vardığında, Roma'dan bu müjdeli haber geldi ve aynı zamanda, yükselişi nedeniyle kendisini tebrik etmek için tüm yeryüzünden elçilikler geldi; ve bu İskenderiye, Roma'dan sonra en büyük şehir olmasına rağmen, o zamanlar gelen kalabalığı barındırmak için çok dar kaldı. Böylece, artık yerleşmiş olan Vespasian'ın tüm yönetiminin bu şekilde onaylanması ve Romalıların kamu işlerinin beklenmedik bir şekilde yıkımdan kurtarılması üzerine, Vespasian düşüncelerini Yahudiye'de henüz boyun eğdirilmemiş olanlara yöneltti.

Ancak, kış neredeyse bittiği için kendisi aceleyle Roma'ya gitti ve kısa sürede İskenderiye'nin işlerini düzene koydu, fakat oğlu Titus'u ordusunun seçkin bir bölümüyle Kudüs'ü yıkmakla görevlendirdi. Böylece Titus yürüdü.

Machine Translated by Google

İskenderiye'den yirmi furlong uzaklıktaki Nikopolis'e kadar yaya olarak gitti; orada ordusunu uzun gemilere bindirdi ve Mendesya Nomus nehri boyunca Tumuis şehrine kadar yelken açtı; orada gemilerden indi, yaya olarak yürüdü ve geceyi Tanis adlı küçük bir şehirde geçirdi. İkinci durağı Herakleopolis, üçüncüsü ise Pelusium idi; daha sonra ordusunu orada iki gün dinlendirdi ve üçüncü gün Pelusium'daki Nil ağızlarından geçti; daha sonra çölde bir durak ilerledi ve kampını Kasia Jüpiter tapınağında (27) ve ertesi gün Ostracine'de kurdu. Bu durakta su yoktu, ancak ülkenin halkı başka yerlerden getirilen suyu kullanıyordu.

Bundan sonra Rhinocolura'da dinlendi ve oradan dördüncü durağı olan Raphia'ya gitti. Bu şehir Suriye'nin başlangıcıdır. Beşinci durağı olarak Gazze'de kamp kurdu; daha sonra Askalon'a, oradan Jamnia'ya, sonra da Joppa'ya ve Joppa'dan da Caesarea'ya geldi ve diğer tüm kuvvetlerini orada toplamaya karar verdi.

SON NOT

(1) Burada, Jeroboam'ın "Küçük Ürdün'ün Büyük Ürdün'e çıkışında, Daphne denilen yerin yakınında, ancak eski adıyla Dan" ifadesinin tam olarak aynı durumu görüyoruz. Antiq. B. VIII. bölüm 8. kısım 4'teki nota bakın. Ancak Reland, burada Daphne diye bir yerin başka hiçbir yerde geçmediği için Dan yerine Dan okumamız gerektiğini düşünüyor.

(2) Josephus'un Tabor Dağı'nın tepesine otuz furlongluk tırmanışı, ister dolambaçlı ve kademeli olarak, ister dikey yükseklik ile hesaplayalım, ve tepedeki yirmi altı furlongluk çevreyi, ayrıca Polybius'ta bu tırmanış için on beş furlongluk bir mesafeyi ve burada Dr. tarafından kaydedilen Geminus'un neredeyse on dört furlongluk dikey yüksekliğini de içerir.
Hudson'ın hiçbiri Bay Hudson'ın gerçek tanıklığıyla aynı fikirde değil mi?
Görgü tanığı Maundrell (s. 112), Tabor Dağı'nın zirvesine çıkmasının bir saatten az sürdüğünü ve zirvenin alanının yaklaşık iki furlong uzunluğunda ve bir furlong genişliğinde oval bir şekil olduğunu söylüyor. Bu nedenle, Josephus'un otuz furlong yerine üç furlong, yirmi altı furlong yerine de altı furlong'luk bir yükseliş veya yükseklik yazdığını varsayıyorum; çünkü dikey yüksekliği sadece üç furlong olan bir dağa tırmanmak neredeyse bir saat sürebilir ve oval bir şeklin çevresi...

Machine Translated by Google

Bahsedilen miktar yaklaşık altı furlong'dur. Josephus'un burada kendisinin söylediği gibi, yirmi altı furlong veya üç mil ve çeyrek gibi geniş bir çevrenin, hendek ve diğer tahkimatlar da dahil olmak üzere (belki de hala mevcut olanlar, aynı kaynakta) bir duvarla o yükseklikte çevrelenmesi kesinlikle mümkün olamazdı.

(3) Yunanca'da Dorcas olan bu isim, Elçilerin İşleri 9:36'da olduğu gibi İbranice veya Süryanice'de Tabitha idi. Buna göre, bazı el yazmaları burada Tabetha veya Tabeta olarak yazmıştır. Josephus'taki bağlam, okumanın şu şekilde olduğunu varsayarak da anlaşılamaz: "Tabitha'nın oğlu; bu, ülkemizin dilinde Dorcas [veya bir dişi geyik] anlamına gelir."

(4) Burada, Yahudiler arasında başrahipliğin tamamen rezil olduğunu ve mahvolduğunu keşfedebiliriz; çünkü isyancılar tarafından bu kutsal makama layık olmayan, aşağılık ve alçak kişiler getirilmiştir; Josephus'un burada doğru bir şekilde belirttiği gibi, bu tür başrahipler, kendilerini bu dinsiz uygulamalarında yükseltenlere uymak ve yardım etmek zorunda kalmışlardır. Bu başrahiplerin, daha doğrusu gülünç ve saygısız kişilerin isimleri, Damneus'un oğlu İsa, Gamaliel'in oğlu İsa, Teofilus'un oğlu Matyas ve Samuel'in oğlu o muazzam cahil Phannias'tır; bunların hepsiyle Josephus'un bu savaşın gelecekteki tarihinde karşılaşacağız; Kudüs ele geçirilip yıkılana kadar Phannias'tan sonra başrahip olduğunu iddia eden başka birine rastlamıyoruz.

(5) Burada Eniachim olarak adlandırılan bu yüksek rahipler veya rahipler kabilesi veya sınıfı, Josephus'a aşina olan bilgili Bay Lowth'a göre, 1. Chronicles 24:12'deki "Jakim sınıfı"dır; bazı kopyalarda ise "Eliakim sınıfı" geçmektedir; ve bence bu hiç de olasılık dışı bir tahmin değildir.

(6) Reland'ın bu yerde belirttiği gibi, Gamaliel'in oğlu bu Simeon, Yahudi Sanhedrin'in başkanı ve Kudüs'ün yıkımında ölenlerden biri olarak Yahudi hahamlar tarafından anılmaktadır. Ayrıca bize bu hahamların, Kudüs'ün yıkımından çok önce, bir zamanlar baş rahip olan Gamala'nın oğlu İsa'dan bahsettiklerini de söylüyor; bu nedenle, eğer bu Gamala'nın oğlu İsa ile aynı kişi ise, Josephus, çok uzun yaşamış olmalı ya da çok kötü kronologlar olmuş olmalı.

Machine Translated by Google

(7) Burada, o dönemde Yahudilerin en iyisi ve başrahip olan Ananus'un, tapınağın Yahudi avlularının fanatikler tarafından kirletilmesinden çok rahatsız olmasına rağmen, "Yahudi olmayanların avlusunun" kirletilmesinden çekinmediğini belirtmekte fayda var; çünkü Kurtarıcımızın zamanında Yahudiler tarafından çok kirletilmiş ve bir pazar yeri, hatta bir "hırsızlar yuvası" haline getirilmişti (Matta 21:12, 13; Markos 11:15-17). Buna göre Josephus'un kendisi de iki iç avludan bahsederken her ikisine de hagia veya kutsal yerler diyor; ancak hatırladığım kadarıyla Yahudi olmayanların avlusuna bu niteliği hiç vermiyor. Bkz. BV bölüm 9, kısım 2.

(8) İdumelilerin generali Simon'un burada Kudüs'e verdiği bu isim, adalet yanlısı olan İdumelilerin ve asıl yerli Yahudilerin "ortak şehri" anlamına gelir ve Reland'ın burada belirttiği gibi, "Kudüs, Benyamin veya Yahuda kabilesine tahsis edilmemiş veya sahiplenilmemişti, ancak her kabilenin [çeşitli bayramlarda orada ibadet etmek için geldiklerinde] ona eşit hakkı vardı." Biraz önce, 3. bölüm, 3. kısım veya yazarın İbranilere yazdığı gibi, kutsal yeri "dünyevi bir kutsal yer" olarak adlandırdığı "dünyevi ibadet"e bakın.

(9) Bazı yorumcular, burada Yahudiler tarafından tapınakta haksız yere öldürülen "Baruh oğlu Zekeriya"nın, Kurtarıcımızın Yahudilerin "tapınak ile sunak arasında öldürdüğü" (Matta 23:35) "Barahias oğlu Zekeriya" ile aynı kişi olduğunu varsaymaya hazırdır. Bu biraz garip bir açıklamadır; Çünkü peygamber Zekeriya gerçekten "Barachiah'ın oğlu" ve "İddo'nun torunu" idi (Zekeriya 1:1); ve nasıl öldüğüne dair elimizde Aziz Matta'dakinden başka bir bilgi yok: oysa bu "Zekeriya" "Baruch'un oğlu" idi. Kurtarıcımız bu sözleri söylediğinde katliam çoktan gerçekleşmişti, yani Yahudiler onu çoktan öldürmüşlerdi; oysa Josephus'taki "Baruch'un oğlu Zekeriya"nın bu katliamı yaklaşık otuz dört yıl sonraydı. Ve katliam "tapınak ile sunak arasında", rahiplerin avlusunda, tapınağın en kutsal ve en uzak yerlerinden birinde gerçekleşmişti; oysa bu, Josephus'un kendi sözleriyle, tapınağın ortasında ve büyük olasılıkla sadece İsrail avlusundaydı (çünkü bu sırada fanatiklerin rahiplerin avlusunu kirlettiğine dair hiçbir bilgimiz yok. Bkz. BV bölüm 1). 1. bölüm 2). Ayrıca, her zaman en içteki avlunun ve içindeki kutsal evin kendine özgü kutsallığı konusunda ısrar eden Josephus'un bunu atlamış olacağına da inanmıyorum.

Machine Translated by Google

Bu barbarca cinayetin, böylesine kutsal bir yerde işlenmiş olması, eğer gerçekten de orası işlenmiş olsaydı, bu cinayetin ağırlığını daha da artırırdı. Bkz. Antiq. B. XI. bölüm 7. kısım 1 ve burada BV bölüm 1. kısım 2 hakkındaki not.

(10) Şehrin (Kudüs'ün) "Yahudilere bir isyan çıktığında ve kendi elleriyle o tapınağı kirlettiklerinde, savaş hakkıyla ele geçirileceği ve kutsal yerin yakılacağı" veya B. VI. bölüm 2. kısım 1'de olduğu gibi, "herhangi biri şehirde kendi yurttaşlarını öldürmeye başladığında" şeklinde olan bu kehanet, Eski Ahit'in günümüzdeki kopyalarında bulunmamaktadır. Bkz. Eski Ahit Üzerine Deneme, s. 104-112. Ancak Josephus'un burada iyi bir şekilde belirttiği gibi, bu kehanet, diğer peygamber kehanetleriyle birlikte, isyancılar tarafından alay konusu olsa da, onların yardımıyla kısa süre sonra tam olarak yerine getirildi. Ancak, burada Dr. Hudson'ın alıntıladığı Matta 26:9 hakkındaki Grotius'un şu kesin iddiasına değinmeden geçemem: "Yahudi peygamberlerinin birçok kehanetinin yazılı olarak değil, hafıza yoluyla korunduğu kesin bir gerçek olarak kabul edilmelidir." Oysa bana göre bu o kadar kesinlikten uzak ki, hiçbir kanıtı veya olasılığı yok.

(11) Şehirlerden farklı olarak bu hiera veya "kutsal yerler" ile kastedilen, Yeni Ahit'te ve diğer yazarlarda bahsi geçen "proseuchae" veya "dua evleri" olmalıdır. Bkz. Luka 6:12; Elçilerin İşleri 16:13, 16; Antik Çağ, XIV. bölüm 10. kısım 23; Hayatı, kısım 51. "In qua te quero proseucha?" Juvenal Sat. III. yet. 296. Bunlar bazen nehirlerin kenarında, Elçilerin İşleri 16:13, bazen de deniz kenarında bulunuyordu, Antik Çağ, XIV. bölüm 10. kısım.

23. Yetmiş iki tercüman da her sabah işlerine gitmeden önce deniz kenarında dua etmeye giderlerdi. (B. XII. bölüm 2. kısım 12)

(12) Gr. Galatia ve her yerde böyle.

(13) Bu Somorrhon veya Somorrha'nın, bazı el yazmalarında bir bakıma olduğu gibi, burada Gomorrha olarak yazılmaması gerekip gerekmediği (çünkü Josephus'un kastettiği yer, Ölü Deniz'in hemen güneyinde, Sodom ve Gomorra'nın bulunduğu Segor veya Zoar yakınlarında gibi görünüyor), şimdi kesin olarak belirlenemez, ancak hiç de olasılık dışı görünmüyor.

(14) Elişa'nın bu mükemmel duası, 2 Krallar 2:21, 22'de kopyalarımızda eksiktir, ancak Havarilerin Anayasalarında da buna atıfta bulunulmaktadır, B. VII. bölüm 37. ve bunların hepsinde başarısından bahsediliyor.

Machine Translated by Google

(15) BV bölüm 13, kısım 6'daki nota bakınız.

(16) Josephus'un burada sadece kısaca değindiği Galba, Otho ve Vitellius dönemindeki bu Roma işleri ve kargaşaları hakkında daha ayrıntılı bilgi için Tacitus, Suelonius ve Dio'ya bakınız. Bununla birlikte, Ottius ile birlikte şunu gözlemleyebiliriz ki, Josephus ikincisinin adını diğer birçok kişiyle birlikte Otto değil, sikkelerle birlikte Otho olarak yazmıştır. Ayrıca 11. bölüm 4. kısım notuna da bakınız.

(17) Eskilerden bazıları bu ünlü ağaca veya koruya meşe, diğerleri ise terebentin ağacı veya korusu derler. Geçmiş çağların hepsinde çok ünlüydü ve sanırım bugün de öyledir; özellikle de gezginlerin bize bildirdiğine göre, her yıl orada önemli bir tüccar pazarı veya toplantısı olması nedeniyle.

(18) Puetonius, Josephus'tan neredeyse üç gün farklı düşünüyor ve Otho'nun hükümdarlığının doksan beşinci gününde öldüğünü söylüyor. Anthon'da. Bkz. 11. bölüm 4. kısım notu.

(19) Yahudilerin yedinci günü veya Şabat'ın gözlemlenmesinin bir rahibin borazan üflemesiyle başlaması ve bitmesi dikkat çekicidir ve bildiğim kadarıyla başka hiçbir yerde bahsedilmemiştir. Reland'ın burada yaptığı tahmin de olasılık dışı değildir; bu, yorumcularımızı uzun zamandır şaşırtan, "Musach Sabbati", "Şabat Örtüsü" olarak adlandırılan yer olabilir, eğer 2 Krallar 16:18'deki doğru okuma buysa, çünkü burada asıl rahip, her Yahudi Şabat'ının başlangıcını ve bitişini ilan etmek için kuru bir şekilde, bir "örtü" altında duruyordu.

(20) Günümüzde kalan Romalı yazarlar Vitellius'un çocukları olduğunu söylerken, Josephus burada Yahudiye'deki Romalı askerlerin onun çocuğu olmadığını söylediğini belirtiyor. Bu iddialardan hangisinin doğru olduğunu bilmiyorum. Spanheim, Vitellius'a "çocuksuz" denmesinin kendine özgü bir nedeni olduğunu düşünüyor, oysa aslında çocukları vardı, Diss. de Num. s. 649, 650; buna katılmamız oldukça zor görünüyor.

(21) Vespasian'ın bu kardeşi, Suetonius'un Vitell. sect. 15'te ve Vespas. sect. 2'de bildirdiği gibi Flavius Sabinus'tu. Ayrıca Josephus tarafından da şu anda ch. 11. sect; 4'te adı geçmektedir.

Machine Translated by Google

(22) Olayın doğası gereği, Josephus ve Eutropius'un da belirttiği gibi, Vespasian'ın öncelikle Yahudiye'de imparator olarak selamlandığı ve ancak bir süre sonra Mısır'da selamlandığı açıktır. Bu nedenle, Tacitus ve Suetonius'un mevcut kopyaları doğru metin olmalıdır; çünkü her ikisi de onun önce Mısır'da ve Temmuz ayının kalend günlerinde ilan edildiğini söylerken, aynı Temmuz ayının Nones veya Ides günlerinden sonra Yahudiye'de ilan edildiğini de belirtmektedirler. Sanırım orada kastedilen ay Haziran'dı, kopyalarda olduğu gibi Temmuz değil; Tacitus'un tutarlılığı da daha azını ima etmiyor. Bkz. Vahiy Üzerine Deneme, s. 136.

(23) Burada, Vespasian ve Titus dönemindeki Mısır'ın sınırları ve koşullarının otantik bir tasviri bulunmaktadır.

(24) Daniel, Babil monarşisinin onların vasıtasıyla yıkılacağını ve bunun sonucunda Medler ve Perslerin yükseleceğini önceden bildirdiği için Darius ve Cyrus tarafından tercih edilmişti (Daniel 5:6) veya daha doğrusu, Yeremya tutsakken, Babilliler tarafından Kudüs'ün yıkılacağını önceden bildirdiği için Nebukadnezar'ın emriyle Nebuzaradan tarafından serbest bırakılmış ve onurlu bir şekilde muamele görmüştü (Yeremya 40:1-7); aynı şekilde bizim Josephus da Vespasian ve Titus'un Roma İmparatorluğu'na yükselişini önceden bildirdiği için serbest bırakılmış ve onurlu bir şekilde muamele görmüştü. Bunların hepsi, dört monarşinin büyük devrimlerinde İlahi Takdirin müdahalesinin ve İlahi kehanetlerin kesinliğinin en önemli örnekleridir. Hem kutsal hem de diğer tarihlerde, Mısır'daki Yusuf örneğinde olduğu gibi, buna benzer birçok örnek vardır. ve Büyük İskender dönemindeki baş rahip Jaddua'dan, vb.

(25) Josephus'un da iyi gözlemlediği gibi, Vespasian, başarısını güvence altına almak ve hükümetini ilk etapta kurmak için makamlarını ve yerlerini adalet temelinde dağıtmış ve bunları en çok hak edenlere ve en uygun olanlara vermiştir. Sadece bir putperestte bu kadar akıllıca bir davranış, Hristiyanlığı benimseyip bunun aksini yapan ve böylece kendilerini ve krallıklarını ahlaksızlığa ve yıkıma maruz bırakan yöneticileri ve devlet bakanlarını utandırmalıdır.

(26) Josephus'un 9. bölüm 2. kısım 9. bölümündeki sayılar Galba için yedi ay yedi gün, Otho için üç ay iki gün ve burada Vitellius için sekiz

Machine Translated by Google

Aylar beş gün, Romalı tarihçilerin hiçbiriyle hemfikir değiller, hatta onlar da kendi aralarında fikir ayrılığına düşüyorlar. Ve gerçekten de Sealiger haklı olarak şikayet ediyor, tıpkı Dr. Hudson, 9. bölüm 2. kısımda, bu dönemin eski yazarlarda çok karışık ve belirsiz olduğunu belirtiyor. Muhtemelen bazıları bir süre birlikte çağdaş olmuşlardır; elimizdeki en iyi kanıtlardan biri olan Batlamyus Kanonu, sanki hepsi birlikte bir yıl boyunca hüküm sürmemiş veya tüm hükümdarlıkları boyunca tek bir Thoth (yeni yıl günü) (o zamanlar 6 Ağustos'a denk geliyordu) yaşamamış gibi hepsini atlıyor. Vitellius'un on gün içinde bir yıl hüküm sürdüğünü söyleyen Dio da, tüm hükümdarlıklarını birlikte en fazla bir yıl, bir ay ve iki gün olarak tahmin ediyor.

(27) Bu Casian Jüpiter'e ait sikkeler hâlâ mevcuttur.

Machine Translated by Google

Kitap V

Yaklaşık altı aylık bir aralığı içermektedir.

Titus'un Kudüs'ü kuşatmak için gelişinden, Yahudilerin düştüğü büyük çaresizliğe kadar.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

KUDÜS'TEKİ AYAKLANMALAR VE BU AYAKLANMALARIN ŞEHRE VURDUĞU KORKUNÇ SEFALETLER HAKKINDA.

1. Bu nedenle Titus, Mısır ve Suriye arasında bulunan çölü yukarıda belirtilen şekilde geçtikten sonra, savaşa başlamadan önce kuvvetlerini orada düzenlemeye karar vererek Sezariye'ye geldi. Hatta, Tanrı tarafından kendilerine yeni bahşedilen yönetimi kurmak için babasına İskenderiye'de yardım ederken, Kudüs'teki isyan yeniden canlandı ve üç gruba ayrıldı; bu grupların her biri diğerine karşı savaştı. Bu tür kötü durumlarda bu bölünmenin iyi bir şey ve ilahi adaletin sonucu olduğu söylenebilir. Şimdi, halkın üzerine yapılan ve şehrin yıkımının başlangıcı olarak gördüğüm fanatiklerin saldırısına gelince, bu zaten doğru bir şekilde açıklanmıştır; ayrıca nereden kaynaklandığı ve ne kadar büyük bir felakete yol açtığı da anlatılmıştır. Ancak şimdiki isyan için, onu başka bir isyandan doğan bir isyan olarak adlandırmak ve dışarıdan yiyecek bulamayan, çıldırmış bir vahşi hayvan gibi kendi etini yemeye başlamasına benzetmek yanlış olmaz.

2. Çünkü, fanatikleri halktan ilk ayıran ve onları tapınağa çekilmeye zorlayan Simon'un oğlu Eleazar, Yahya'nın her gün halka karşı yaptığı küstahça girişimlerden çok öfkelenmiş görünüyordu; çünkü bu adam cinayet işlemekten asla vazgeçmiyordu; fakat gerçek şu ki, kendisinden sonra iktidara gelen bir tiranın emrine katlanamıyordu. Bu yüzden, tüm gücü ve egemenliği kendine almak isteyerek Yahya'ya isyan etti ve en güçlü adamlar arasında bulunan Çelkias'ın oğlu Yahuda ve Ezron'un oğlu Simon'u yanına aldı. Ayrıca onunla birlikte, önemli bir kişi olan Chobar'ın oğlu Hezekiya da vardı. Bunların her birini çok sayıda fanatik takip etti; bunlar tapınağın iç avlusunu ele geçirdiler (1) ve kutsal kapılara ve o avlunun kutsal cephelerine silahlarını yerleştirdiler. Bol miktarda erzakları olduğu için de cesurdular; çünkü kutsal amaçlar için ayrılmış olan şeylerden çok fazla vardı ve bunları kullanmaktan çekinmediler.

Machine Translated by Google

Oysa sayıları az olduğu için korkuyorlardı; silahlarını orada bıraktıktan sonra bulundukları yerden kıpırdamadılar. Şimdi, Yahya'ya gelince, Eleazar'ın takipçilerinin çokluğuyla sahip olduğu avantaja karşılık, düşmanlarının başının üzerinde olması nedeniyle içinde bulunduğu durum da aynı derecede dezavantajlıydı; ve onlara korku salmadan saldıramayacağı gibi, öfkesi de onları rahat bırakamayacak kadar büyüktü; hatta Eleazar ve adamlarından, kendisinin onlara verebileceğinden daha fazla zarar görmesine rağmen, onlara saldırmaktan vazgeçmedi, öyle ki birbirlerine karşı sürekli saldırılar düzenlendi, birbirlerine oklar atıldı ve tapınak her yerinde cinayetlerle kirletildi.

3. Fakat şimdi, halkın büyük sıkıntılarında yardım umuduyla davet ettiği, yukarı şehri ve aşağı şehrin büyük bir bölümünü elinde bulunduran tiran Simon, Gioras'ın oğlu, yukarıdan da kendilerine karşı savaşıldığı için John ve yandaşlarına daha şiddetli saldırılar düzenledi; ancak onlara saldırdığında kendisi de onların altında bir konumdaydı, tıpkı onların da yukarıdakilerin saldırılarına karşı yetersiz kalmaları gibi. Böylece John hem büyük hasar aldı hem de büyük hasar verdi, hem de bunu kolayca başardı, çünkü her iki taraftan da kendisine karşı savaşıldı; ve Eleazar ve yandaşlarının ona karşı sahip olduğu aynı avantaj, onun daha yüksek konumu sayesinde Simon'a karşı da vardı. Bu nedenle, aşağıdan yapılan saldırıları, sadece ellerinden atılan silahlarla kolayca püskürttü; ancak yukarıdaki tapınaktan atılan okları kendi savaş aletleriyle püskürtmek zorunda kaldı; Çünkü elinde ok, cirit ve taş atan, sayıları az olmayan makineler vardı; bunlarla sadece kendisine karşı savaşanlardan kendini savunmakla kalmadı, aynı zamanda kutsal ayinlerini yapan birçok rahibi de öldürdü. Bu adamlar her türlü dinsizlikle delirmiş olsalar da, kurban sunmak isteyenleri içeri alıyorlardı; kendi ülkelerindeki insanları önceden araştırıp, şüphelenip gözetleseler de, yabancılardan o kadar korkmuyorlardı. Yabancılar, ne kadar zalim olurlarsa olsunlar, izin alsalar bile, bu isyan yüzünden sık sık yok ediliyorlardı; çünkü makinelerin fırlattığı oklar o kadar güçlüydü ki, tüm binaları aşıp sunağa ve tapınağa kadar ulaşıyor ve üzerlerine düşüyordu.

Machine Translated by Google

rahipler ve (2) kutsal işlerle meşgul olanlar; öyle ki, dünyanın dört bir yanından büyük bir şevkle oraya gelen birçok kişi, tüm insanlık tarafından kutsal sayılan bu ünlü yerde kurban sunmak için kendi kurbanlarının önünde yere kapandı ve Yunanlılar ve Barbarlar arasında saygı duyulan bu sunağı kendi kanlarıyla serpti; ta ki yabancıların ölü bedenleri kendi ülkelerinden olanlarla, dinsizlerin ölü bedenleri rahiplerinkilerle karışana ve her türden ölü bedenin kanı kutsal avluların içindeki göllerde birikene kadar. Ve şimdi, "Ey zavallı şehir, Romalılar seni içindeki nefretten arındırmak için geldiklerinde ne büyük bir sefalet çektin! Çünkü artık Tanrı'ya layık bir yer olamazdın, kendi halkının cesetleri için bir mezar olduktan ve kutsal evi kendi iç savaşında bir mezarlık haline getirdikten sonra varlığını uzun süre sürdüremezdin. Yine de, belki de yıkımının kaynağı olan Tanrı'nın öfkesini yatıştırırsan, tekrar daha iyi olabilirsin." Fakat tarih kuralları gereği bu tutkulardan kendimi alıkoymalıyım, çünkü bu, iç ağıtlar için değil, tarihsel anlatılar için uygun bir zamandır; bu nedenle bu isyanda izlenen işlemlere geri dönüyorum. (3)

4. Şehirde üç hain hizip vardı, biri diğerinden ayrıydı. Kutsal ilk ürünleri koruyan Eleazar ve adamları, sarhoş bir halde Yahya'ya saldırdılar. Yahya'nın yanında olanlar halkı yağmaladılar ve Simon'a karşı büyük bir gayretle harekete geçtiler. Simon, isyancılara karşı koymak için şehirden erzak temin ediyordu. Bu nedenle Yahya her iki taraftan da saldırıya uğradığında, adamlarını geri çevirdi, kendisine saldıran yurttaşlara kendi kontrolündeki manastırdan oklarını fırlattı, tapınaktan kendisine saldıranlara ise savaş silahlarıyla karşılık verdi. Ve eğer sık sık olduğu gibi, sarhoş ve yorgun oldukları için kendisinden üstün olanlardan kurtulursa, Simon ve adamlarına karşı büyük bir kalabalıkla saldırdı; ve bunu her zaman şehrin ulaşabildiği bölgelerinde yaptı, ta ki tahıl ve diğer tüm erzaklarla dolu evleri ateşe verene kadar. (4) Simon da aynı şeyi yaptı; diğerlerinin geri çekilmesi üzerine şehre saldırdı; sanki Romalılara hizmet etmek için, şehrin kuşatmaya karşı biriktirdiği şeyleri yok ederek ve böylece kendi güçlerinin sinirlerini keserek bunu kasten yapmışlar gibiydi. Buna göre, tüm

Machine Translated by Google

Tapınağın çevresindeki yerler yakılıp kül edildi ve her iki tarafında da savaşa hazır, çölleşmiş bir alan haline geldi; ve kuşatma süresince yıllarca yetecek kadar olan neredeyse tüm tahıllar yandı. Bu yüzden kıtlık yoluyla ele geçirildiler ki, bu şekilde hazırlık yapmasalardı bu imkansız olurdu.

5. Şehir her yandan bu hain ve kötü adamların saldırısı altındayken, şehir halkı adeta paramparça olmuş büyük bir beden gibiydi. Yaşlı erkekler ve kadınlar iç felaketlerinden o kadar bunalmışlardı ki, Romalıları özlüyor ve içlerindeki sefaletten kurtulmak için dış bir savaş çıkmasını içtenlikle umuyorlardı. Vatandaşlar korkunç bir dehşet ve korku içindeydiler; ne akıl yürütme, ne de davranışlarını değiştirme fırsatları vardı; ne de düşmanlarıyla anlaşmaya varma umutları; ne de kaçmak isteyenler kaçabilirdi; çünkü her yere nöbetçiler yerleştirilmişti ve soyguncuların başları, birbirlerine karşı başka konularda isyankar olsalar da, Romalılarla barış yanlısı olanları veya onları terk etme eğiliminde olduklarından şüphelenilenleri ortak düşmanları olarak öldürmekte anlaşıyorlardı. Sadece masumları öldürmekte anlaşıyorlardı. Savaşanların gürültüsü de gece gündüz aralıksızdı; fakat yas tutanların feryatları diğerlerini geride bıraktı; ve feryatlarını kesmeleri için hiçbir sebep yoktu, çünkü felaketleri sürekli olarak birbirinin üzerine geliyordu, ancak içinde bulundukları derin korku dışa vurmalarını engelliyordu; korkuları yüzünden içlerindeki duyguları gizlemek zorunda kaldıkları için, dudaklarını açıp inlemeye cesaret edemeden içten içe azap çekiyorlardı. Hayatta kalanlara akrabaları tarafından hiçbir ilgi gösterilmedi; ölenler için de hiçbir cenaze töreni düzenlenmedi; bunun sebebi ise herkesin kendinden umudunu kesmesiydi; çünkü isyancılar arasında olmayanların hiçbir şeyden büyük bir arzusu yoktu, çünkü çok yakında yok edileceklerinden emindiler. Fakat isyancılar kendi aralarında savaştılar, üst üste yığılmış cesetlerin üzerinde yürüdüler ve ayaklarının altındaki cesetlerden çılgınca bir öfke duyarak daha da vahşileştiler.

Üstelik, hâlâ zararlı olan bir şeyler icat ediyorlardı.

Machine Translated by Google

Kendilerine karşıydılar; ve bir şeye karar verdiklerinde, onu merhametsizce uyguladılar ve işkence veya barbarlığın hiçbir yöntemini ihmal etmediler. Hatta John kutsal malzemeleri kötüye kullandı (5) ve onları savaş makinelerinin yapımında kullandı; çünkü halk ve rahipler daha önce tapınağı desteklemeye ve kutsal evi yirmi arşın daha yükseğe çıkarmaya karar vermişlerdi; Kral Agrippa çok büyük bir masrafla ve çok büyük bir zahmetle, bu amaç için uygun olan, hem düzgünlükleri hem de büyüklükleri açısından görülmeye değer kereste parçalarını oraya getirmişti; ancak savaş çıkınca ve işi aksatınca, John onları kestirip kuleler inşa etmek için hazırlattı, onları kendisinden yukarıda olan tapınaktan onu düşünen düşmanlarına karşı koyacak kadar uzun buldu. Ayrıca onları getirtip, manastırın batı ucuna karşı iç avlunun arkasına diktirdi, çünkü onları yalnızca orada dikebilirdi; Oysa avlunun diğer taraflarında, manastırlara yeterince yaklaşmalarına izin vermeyen çok sayıda basamak vardı.

6. Böylece Yahya, dinsizliğinden doğan bu düzeneklerle düşmanlarına çok sert davranmayı umuyordu; fakat Tanrı, kulelerinden herhangi birini inşa etmeden önce Romalıları üzerine göndererek, çabalarının ona hiçbir fayda sağlamayacağını gösterdi; çünkü Titus, kuvvetlerinin bir kısmını etrafına topladıktan ve geri kalanına Kudüs'te kendisiyle buluşmalarını emrettikten sonra Sezariye'den yola çıktı. Babasının Yahudiye'yi harap ettiği sırada yanında olan üç lejyonla birlikte, daha önce Cestius ile yenilgiye uğramış olan on ikinci lejyon da yanındaydı; bu lejyon, cesaretiyle dikkat çeken bir lejyon olduğu gibi, Yahudilerden daha önce çektikleri acıları hatırlayarak, onlardan intikam almak için daha büyük bir istekle ilerledi. Bu lejyonlardan beşincisine Emmaus'tan geçerek kendisiyle buluşmalarını, onuncusuna ise Eriha'dan yukarı çıkmalarını emretti; kendisi de geri kalanlarla birlikte hareket etti; Bunların yanı sıra, krallardan gelen ve sayıları eskisinden daha fazla olan yardımcı birlikler ve Suriye'den yardıma gelen önemli sayıda asker de onlara katıldı. Ayrıca, bu dört lejyondan seçilip Mucianus ile İtalya'ya gönderilenlerin yerleri, Mısır'dan Titus ile birlikte gelen ve İskenderiye ordularından seçilen iki bin askerle dolduruldu. Ayrıca, Fırat Nehri'ni koruyanlardan seçilen üç bin kişi de ona eşlik etti; ayrıca, iyi niyetinden dolayı çok değerli olan dostu Tiberius Alexander da ona katıldı.

Machine Translated by Google

Hem onun basireti hem de sağduyusu nedeniyle. Daha önce İskenderiye valisiydi, ancak şimdi [Titus'un emrinde] ordunun generali olmaya layık görüldü. Bunun nedeni, Vespasian'ı çok yakın zamanda bu yeni egemenliği kabul etmeye teşvik eden ilk kişi olması ve işler belirsizken ve kader henüz onun lehine karar vermemişken ona büyük bir sadakatle bağlı kalmasıydı. Ayrıca Titus'a danışman olarak da eşlik etti ve hem yaşı hem de bu tür işlerdeki becerisiyle bu savaşta ona çok faydalı oldu.

BÖLÜM 2.

TİTUS'UN KUDÜS'E NASIL YÜRÜDÜĞÜ VE NASIL OLDUĞU ŞEHRİN MANZARASINI İZLERKEN TEHLİKEYE MARUZ KALDI KAMPINI KURDUĞU YER DE BURASIYDI

1. Titus düşman ülkesine doğru yürüyüşe geçtiğinde, krallar tarafından gönderilen yardımcı birlikler, diğer tüm yardımcı birliklerle birlikte önce yürüdüler; ardından yolları hazırlayacak ve kampı ölçecek olanlar geldi; sonra komutanın eşyaları, ardından da onları desteklemek için tamamen silahlanmış diğer askerler geldi; sonra Titus'un kendisi, yanında başka bir seçkin birlik ile geldi; ardından mızrakçılar geldi; onlardan sonra da o lejyonun atlıları geldi. Bütün bunlar savaş arabalarının önünde geldi; bu savaş arabalarının ardından da tribünler ve kohort liderleri, seçkin birlikleriyle birlikte geldiler; bunların ardından da kartallı sancaktarlar geldi; bu sancaktarların önünde de onlara ait borazancılar geldi; daha sonra da ordunun ana gövdesi, her sıra altı sıra derinliğinde olacak şekilde sıralanmış halde geldi; bunların ardından her lejyonun hizmetkarları geldi; bunların önünde de eşyaları; en son olarak da paralı askerler geldi ve onları koruyanlar en arkada yer aldı. Roma geleneğine göre Titus, düzgün bir şekilde ordunun önünde gitti ve Samarya'dan geçerek, daha önce babası tarafından ele geçirilmiş ve o zamanlar Roma askerleri tarafından garnizon olarak kullanılan Gophna şehrine yürüdü; orada bir gece konakladıktan sonra sabahleyin yola koyuldu; ve bir günlük yürüyüş mesafesine ulaştıktan sonra, Yahudilerin kendi dillerinde "Dikenler Vadisi" diye adlandırdıkları vadide, Kudüs'ten yaklaşık otuz furlong uzaklıkta bulunan ve "Saul Tepesi" anlamına gelen Gabaothsath adlı bir köyün yakınında kamp kurdu. (6) Orada altı yüz seçkin süvariyi seçti ve şehri gözlemlemek için gitti.

Machine Translated by Google

Yahudilerin ne kadar güçlü ve cesur olduklarını; onu gördüklerinde ve doğrudan bir çatışmaya girmeden önce korkup teslim olup olmayacaklarını öğrenmişti; çünkü isyancıların ve soyguncuların eline düşen halkın barışa çok özlem duyduğu, ancak geri kalanlara karşı ayaklanacak kadar güçlü olmadıkları için sessiz kaldıkları gerçeği kendisine bildirilmişti.

2. Şimdi, şehrin surlarına giden düz yolda ilerlediği sürece, kapılardan kimse çıkmadı; fakat o yoldan çıkıp Psephinus kulesine doğru indiğinde ve atlı birliğini çapraz bir şekilde yönlendirdiğinde, "Kadınlar Kuleleri" denilen kulelerde, Kraliçe Helena'nın anıtlarının karşısındaki kapıdan aniden çok sayıda Yahudi fırladı ve atını durdurdu; ve hala yolda koşanların tam karşısında durarak, yoldan çıkanlara katılmalarını engellediler. Titus'u da birkaç kişiyle birlikte durdurdular. Şimdi burada ilerlemesi imkansızdı, çünkü her yerde surdan kazılmış hendekler vardı, çevredeki bahçeleri korumak için ve her yer çapraz yerleştirilmiş bahçeler ve birçok çitle doluydu; ve kendi adamlarına geri dönmesi de imkansızdı, çünkü aralarında düşmanların çokluğu vardı; Birçoğu kralın herhangi bir tehlikede olduğunu bile bilmiyordu, onu hâlâ aralarında sanıyorlardı. Bu yüzden, kurtuluşunun tamamen kendi cesaretine bağlı olduğunu anladı ve atını döndürerek etrafındakilere kendisini takip etmelerini yüksek sesle bağırdı ve kendi adamlarına ulaşmak için düşmanlarının ortasına şiddetle koştu. Ve buradan, savaşların başarısının ve kralların (7) içinde bulunduğu tehlikelerin Tanrı'nın takdiri altında olduğunu esasen öğrenebiliriz; çünkü Titus'a, ne başlığı ne de zırhı varken (çünkü size söylediğim gibi, savaşmaya değil, şehri gözetlemeye çıkmıştı) bu kadar çok ok atılırken, hiçbiri vücuduna isabet etmedi, ona zarar vermeden yanından geçti; sanki hepsi onu kasten ıskalamış ve sadece yanından geçerken gürültü çıkarmış gibiydi. Böylece, kendisine doğru gelenleri sürekli kılıcıyla savuşturdu, doğrudan karşısına çıkanların çoğunu devirdi ve devrilenlerin üzerinden atını geçirdi. Düşman, Sezar'ın cesaretine hayretle bağırdı ve birbirlerini ona saldırmaya teşvik etti. Yine de, kendisine karşı yürüyenler kaçtılar ve büyük sayılarla ondan uzaklaştılar; buna karşılık,

Machine Translated by Google

Aynı tehlike altında olan diğerleri, sırtlarından ve yanlarından yaralanmış olsalar da, Titus'a yakın tutulmuşlardı; çünkü her birinin tek bir kurtuluş umudu vardı: Titus'un düşmanları tarafından kuşatılmadan önce kaçabilmesi için ona bir yol açmasına yardım edebilirlerdi. Yanında olanlardan ikisi uzaktaydı; bunlardan birini düşman kuşattı ve oklarıyla öldürdü, atını da öldürdü; diğerini ise atından atladığı sırada öldürdüler ve atını da yanlarında götürdüler. Ancak Titus geri kalanlarla birlikte kaçmayı başardı ve güvenli bir şekilde kampa ulaştı. Yahudilerin ilk saldırısının bu başarısı onların moralini yükseltti ve onlara sağlam temellere dayanmayan bir umut verdi; ve bu kısa süreli şans, onları gelecek için çok cesur kıldı.

3. Fakat Emmaus'ta bulunan lejyon geceleyin Sezar'a katıldıktan hemen sonra, gün doğunca oradan ayrılıp Seopus denilen bir yere geldi; buradan şehir görünmeye başladı ve büyük tapınağın net bir görüntüsü alınabiliyordu. Buna göre, şehrin kuzey tarafında ve ona bitişik olan bu yer, çok uygun bir şekilde Scopus [manzara] olarak adlandırılan bir ovaydı ve şehre yedi furlongdan daha uzak değildi. Titus burada, birlikte olacak iki lejyon için bir kamp kurulmasını emretti; ancak beşinci lejyon için, onlardan üç furlong daha uzakta, başka bir kamp kurulmasını emretti; çünkü gece yürüyüş yaparak yorulabileceklerini ve düşmandan korunmayı hak edebileceklerini ve daha az korkuyla kendilerini tahkim edebileceklerini düşünüyordu; Ve bunlar şimdi inşa edilmeye başlanırken, Eriha'dan gelen onuncu lejyon, daha önce şehre giden geçidi korumak için konuşlanmış ve Vespasian tarafından ele geçirilmiş olan belirli bir silahlı adamlar grubunun bulunduğu yere çoktan gelmişti. Bu lejyonlara, Kudüs'ten altı furlong uzaklıkta, şehrin doğu tarafında bulunan ve aralarında Cedron adı verilen derin bir vadiyle ayrılmış olan Zeytin Dağı (8) denilen dağda kamp kurma emri verilmişti.

4. Şehirdeki çeşitli gruplar şimdiye kadar sürekli olarak birbirleriyle çatışırken, aniden ve şiddetli bir şekilde üzerlerine gelen bu yabancı savaş, aralarındaki çekişmelere ilk darbeyi vurdu; ve isyancılar Romalıların üç ayrı kamp kurduğunu şaşkınlıkla görünce, garip bir plan kurmaya başladılar.

Machine Translated by Google

Bir tür uzlaşma içinde birbirlerine şöyle dediler: "Üç surla çevrili, özgürce nefes alamayacağımız bir ortamda ne yapıyoruz burada, ne demek istiyoruz? Düşman bize karşı güvenli bir şekilde bir tür şehir kurarken, biz kendi surlarımızın içinde sessizce oturup, ellerimiz boşta, zırhlarımız bir kenara bırakılmış halde, sanki bizim iyiliğimiz ve avantajımız için bir şeyler yapıyorlarmış gibi, sadece onların yaptıklarının seyircisi oluyoruz. Görünüşe göre (böyle haykırdılar), sadece kendimize karşı cesuruz, oysa Romalılar bizim isyanımız sayesinde kan dökmeden şehri ele geçirecekler." Böylece bir araya geldiklerinde birbirlerini cesaretlendirdiler, hemen zırhlarını aldılar ve onuncu lejyonun üzerine koştular ve kamplarını tahkim ederken büyük bir istekle ve muazzam bir bağırışla Romalılara saldırdılar. Bu Romalılar farklı gruplar halindeydiler ve bu, kendi işlerini yapmak içindi ve bu nedenle büyük ölçüde silahlarını bir kenara bırakmışlardı; Çünkü Yahudilerin kendilerine saldırmaya cesaret edemeyeceklerini düşünüyorlardı; ve eğer böyle bir şey yapmaya meyilli olsalardı, isyanlarının onları şaşırtacağını varsayıyorlardı. Bu yüzden beklenmedik bir şekilde düzensizliğe düştüler; bazıları mevzilerini terk edip hemen yürüyüşe geçtiler, birçoğu ise silahlarına koştu, ancak düşmana geri dönmeden önce vurulup öldürüldüler. İlk saldırıyı yapanların elde ettiği başarıdan cesaret alan Yahudilerin sayısı giderek arttı; ve bu kadar şanslı oldukları sürece, hem kendilerine hem de düşmana gerçekte olduklarından çok daha fazla görünüyorlardı. Başlangıçta düzensiz savaşma biçimleri, sürekli olarak düzenli bir şekilde, saflarını koruyarak ve kendilerine verilen emirleri yerine getirerek ustaca savaşmaya alışmış olan Romalıları da durdurdu; bu nedenle Romalılar beklenmedik bir şekilde yakalandılar ve kendilerine yapılan saldırılara boyun eğmek zorunda kaldılar. Şimdi bu Romalılar yakalanıp Yahudilere geri döndüklerinde, onların ilerleyişine son verdiler; Fakat takip şiddeti yüzünden kendilerine yeterince dikkat etmediklerinde yaralandılar; fakat giderek daha fazla Yahudi şehirden dışarı çıktıkça, Romalılar sonunda kargaşaya düştüler, savaşa girdiler ve kamplarından kaçtılar. Hatta, Titus durumdan haberdar edilip hemen yardım göndermeseydi, tüm lejyonun tehlikede olacağı gibi görünüyordu. Bu yüzden onları korkaklıklarından dolayı azarladı, kaçanları geri getirdi ve Yahudilerin yan tarafına saldırdı.

Machine Translated by Google

Yanında bulunan seçkin birliklerle birlikte, önemli sayıda Yahudi'yi öldürdü, daha fazlasını yaraladı ve hepsini kaçmaya zorlayarak vadiden aşağıya doğru hızla sürükledi. Yahudiler vadinin yamaçlarında büyük zorluklar çektiler; vadiyi geçtikten sonra geri dönüp Romalılara karşı durdular, aralarında vadiyi bırakarak onlarla savaştılar. Öğlene kadar savaş devam etti; ancak öğleden biraz sonra Titus, Romalılara yardıma gelenleri ve kohortlara mensup olanları Yahudilerin daha fazla saldırı yapmasını engellemek için yanına aldı ve ardından lejyonun geri kalanını kamplarını güçlendirmek için dağın üst kısmına gönderdi.

5. Romalıların bu yürüyüşü Yahudilere bir kaçış gibi göründü; surda bulunan nöbetçi elbisesini sallayarak işaret verdiğinde, yeni bir Yahudi kalabalığı ortaya çıktı ve bu öyle büyük bir şiddetleydi ki, en korkunç vahşi hayvanların koşuşuna benzetilebilirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, onlara karşı koyanların hiçbiri saldırılarındaki öfkeye dayanamadı; ama sanki bir makineden fırlatılmış gibi, düşman saflarını paramparça ettiler, düşmanlar kaçtı ve dağa doğru koştular; Titus ve onunla birlikte birkaç kişi dışında kimse yokuşun ortasında kalmadı. Şimdi, onun dostları olan bu diğerleri, içinde bulundukları tehlikeyi küçümsediler ve generallerini terk etmekten utandılar, ona ölmeyi seven bu Yahudilere yol vermesini ve kendisinden önce durması gerekenlerin önünde böyle tehlikelere girmemesini ısrarla rica ettiler; Kendi kaderini göz önünde bulundurmalı ve sıradan bir askerin yerini doldurarak düşmana bu kadar ani bir şekilde geri dönmeye kalkışmamalıydı; çünkü o savaşta generaldi ve kamu işlerinin korunmasına bağlı olduğu yeryüzünün efendisiydi.

Titus bu ikna çabalarını duymamış gibiydi, aksine kendisine saldıranlara karşı çıktı ve yüzlerine vurdu; onları geri çekilmeye zorladıktan sonra da öldürdü. Ayrıca tepeden aşağı inen büyük kalabalıkların üzerine de saldırdı ve onları ileri sürdü; bu adamlar onun cesaretine ve gücüne o kadar hayran kaldılar ki, doğrudan şehre kaçamadılar, her iki taraftan da ondan kaçarak tepeye kaçanların peşinden gittiler; yine de Titus onların yanlarına saldırdı ve öfkelerine son verdi. Bu arada, tepenin tepesinde kamplarını tahkim edenler, altlarındakilerin kaçtığını görünce tekrar bir kargaşa ve dehşete kapıldılar; öyle ki tüm lejyon dağıldı.

Machine Translated by Google

Yahudilerin kendilerine yönelik saldırılarının açıkça dayanılmaz olduğunu ve Titus'un kendisinin de kaçmak zorunda kaldığını düşünüyorlardı; çünkü Titus'un yerinde kalsaydı, diğerlerinin asla kaçmayacağından emindiler. Böylece her yönden bir tür panik ve korkuyla kuşatıldılar ve bazıları bir yöne, bazıları başka bir yöne dağıldı; ta ki bazıları generallerini tam bir çatışmanın ortasında görene kadar. Onun için büyük bir endişe duyarak, içinde bulunduğu tehlikeyi tüm lejyon'a yüksek sesle ilan ettiler; ve şimdi utanç onları geri dönmeye zorladı ve Sezar'ı terk ederek kaçmaktan daha kötü bir şey yaptıklarını birbirlerine suçladılar. Böylece Yahudilere karşı azami güçlerini kullandılar ve dik yamaçtan aşağı inerek onları yığınlar halinde vadinin dibine sürdüler. Yahudiler geri dönüp onlarla savaştılar; ancak kendileri geri çekilirken ve Romalılar arazi avantajına sahip oldukları ve Yahudilerin üzerinde oldukları için, hepsini vadiye sürdüler. Titus da yakınındakilere baskı yaptı ve kamplarını güçlendirmek için lejyonu tekrar gönderdi; kendisi ve daha önce yanında olanlar düşmana karşı koydular ve onların daha fazla zarar vermesini engellediler; öyle ki, eğer izin verirseniz, dalkavukluktan dolayı bir şey eklemeyeyim veya kıskançlıktan dolayı bir şey eksiltmeyeyim, sadece açık gerçeği söyleyeyim: Sezar, tehlike altında olan o lejyonun tamamını iki kez teslim etti ve onlara kamplarını güçlendirmeleri için sakin bir fırsat verdi.

BÖLÜM 3.

Kudüs'te isyanın nasıl yeniden alevlendiği ve Yahudilerin Romalılar için nasıl tuzaklar kurduğu; Titus'un da askerlerini kontrol edilemez acelecilikleri nedeniyle nasıl tehdit ettiği anlatılıyor.

1. Dışarıdaki savaş bir süreliğine durunca, içerideki isyan yeniden canlandı; ve Yahudilerin Mısırlılardan ilk kez özgür bırakıldığına inanılan Xanthicus [Nisan] ayının on dördüncü günü olan mayasız ekmek bayramında, Eleazar ve adamları bu [tapınağın en iç avlusunun] kapılarını açtılar ve Tanrı'ya ibadet etmek isteyenleri içeri aldılar. (9) Fakat Yahya bu bayramı hain planları için bir kılıf olarak kullandı ve kendi partisinin en önemsiz üyelerini, çoğunluğu arınmamış olanları, giysilerinin altına gizlenmiş silahlarla donattı ve onları büyük bir gayretle gönderdi.

Machine Translated by Google

Tapınağa girip onu ele geçirmek istediler; içeri giren silahlı adamlar giysilerini çıkarıp hemen zırhlarını giydiler.
Bunun üzerine kutsal mekânın çevresinde büyük bir kargaşa ve karışıklık çıktı; isyanla hiçbir ilgisi olmayan halk, bu saldırının ayrım gözetmeksizin herkese yapıldığını sanıyordu, tıpkı fanatiklerin sadece kendilerine yapıldığını düşünmeleri gibi. Bu yüzden fanatikler artık kapıları korumayı bıraktılar ve çatışma başlamadan önce surlardan aşağı atlayıp tapınağın yer altı mağaralarına kaçtılar; sunağın ve kutsal mekânın çevresinde titreyen halk ise yığınlar halinde yuvarlandı, çiğnendi ve hem tahta hem de demir silahlarla acımasızca dövüldü. Ayrıca, aralarında anlaşmazlık olanlar, isyancılara karşıymış gibi kendi özel düşmanlıkları ve nefretleri yüzünden birçok sessiz insanı öldürdüler; ve daha önce bu komplocuların herhangi birine karşı suç işlemiş olan herkes artık biliniyordu ve şimdi katliama götürülüyordu; Ve masumlara bolca korkunç kötülük yaptıktan sonra, suçlulara ateşkes verdiler ve mağaralardan çıkanları serbest bıraktılar. Yahya'nın bu takipçileri de şimdi bu iç tapınağı ve içindeki tüm savaş araçlarını ele geçirdiler ve sonra Simon'a karşı çıkmaya cesaret ettiler. Böylece üç gruba bölünmüş olan bu isyan, ikiye indirgendi.

2. Ancak Titus, kampını Scopus'tan şehre daha yakın kurmayı amaçlayarak, Yahudilerin kendilerine saldırmasını engellemek için yeterli gördüğü kadar seçkin süvari ve piyadesini Yahudilerin karşısına yerleştirdi ve tüm orduya şehrin duvarına kadar olan mesafeyi düzleştirme emri verdi. Böylece, halkın bahçeleri ve ağaçlıkları etrafına yaptığı tüm çitleri ve duvarları yıktılar, bunlar ile şehrin duvarı arasında bulunan tüm meyve ağaçlarını kestiler, tüm çukurları ve uçurumları doldurdular ve kayalık yamaçları demir aletlerle yıktılar; böylece Scopus'tan Herod'un anıtlarına kadar olan ve Yılan Havuzu denilen göletin bitişiğinde bulunan tüm yeri düzleştirdiler.

3. Tam bu sırada Yahudiler Romalılara karşı şu stratejiyi tasarladılar. Daha cüretkar isyancılar, sanki barış yanlıları tarafından şehirden kovulmuş gibi, Kadınlar Kuleleri denilen kulelere çıktılar ve Romalıların saldırısına uğramaktan korkuyorlarmış gibi etrafta dolaştılar ve birbirlerinden korkuyorlardı; diğerleri ise

Machine Translated by Google

Surların üzerinde duran ve halkın tarafında gibi görünenler, yüksek sesle barış çağrısında bulundular, canlarının güvence altına alınmasını rica ettiler ve Romalılara kapıları açacaklarına dair söz vererek onları çağırdılar; ve bu şekilde bağırıp çağırırken, kendi halklarına taş atarak onları kapılardan uzaklaştırmaya çalıştılar. Bunlar da zorla dışarı atıldıklarını ve içeridekilere kendilerini içeri almaları için yalvardıklarını iddia ettiler; ve sürekli olarak Romalılara şiddet uygulayarak saldırdılar, sonra geri döndüler ve büyük bir düzensizlik içinde göründüler. Romalı askerler, Yahudilerin bu kurnazca planının gerçek olduğuna inandılar ve bir tarafı kendi kontrolleri altında tuttuklarını, istedikleri gibi cezalandırabileceklerini ve diğer tarafın da kapılarını açacağını umarak, planlarını uygulamaya koydular. Ancak Titus'un kendisi, Yahudilerin bu şaşırtıcı davranışından şüpheleniyordu; Çünkü Josephus aracılığıyla bir gün önce uzlaşmaya varmaları için onları davet etmişti, ancak onlardan medeni bir cevap alamayınca askerlere oldukları yerde kalmalarını emretti. Ancak, siperlerin önünde konuşlanmış olanlardan bazıları onu engelledi ve silahlarını kapıp kapılara doğru koştular; bunun üzerine ilk başta kovulmuş gibi görünenler geri çekildi; fakat askerler kapının her iki tarafındaki kulelerin arasına girer girmez, Yahudiler dışarı fırlayıp onları kuşattılar ve arkalarından saldırdılar, surda duran kalabalık ise onlara her türlü taş ve ok yağdırdı, öyle ki önemli sayıda asker öldü ve daha birçok asker yaralandı; çünkü Romalıların kaçması kolay değildi, çünkü arkalarındakiler onları ileri doğru itiyordu; ayrıca, yanıldıkları için duydukları utanç ve komutanlarından duydukları korku, hatalarında ısrar etmelerine neden oldu; Bu yüzden uzun süre mızraklarıyla savaştılar ve Yahudilerden birçok darbe aldılar, ancak onlar da Yahudilere aynı oranda karşılık verdiler ve sonunda kendilerini kuşatanları püskürttüler; Yahudiler ise geri çekilirken onları kovaladılar, takip ettiler ve Kraliçe Helena'nın anıtlarına kadar onlara ok attılar.

4. Bunun üzerine bu Yahudiler, hiçbir edep kuralına uymadan, iyi şanslarına karşı küstahça davrandılar ve Romalıları kendilerine yapılan oyuna aldandıkları için alaya aldılar; kalkanlarını vurarak gürültü çıkardılar, sevinçten zıpladılar ve neşeli haykırışlar attılar; bu sırada bu askerler subayları tarafından tehditlerle karşılandılar ve

Machine Translated by Google

Sezar'ın bizzat kendisinin de öfkesini dile getirdiği [onlara şöyle seslendi]: "Bu Yahudiler, yalnızca çılgınlıklarının etkisiyle hareket edenler, her şeyi dikkatle ve ihtiyatla yapıyorlar; hileler kuruyorlar, pusu kuruyorlar ve kader onların hilelerine başarı getiriyor, çünkü itaatkârlar ve birbirlerine karşı iyi niyetlerini ve sadakatlerini koruyorlar; oysa Romalılar, iyi düzenleri ve komutanlarına hazır itaatleri nedeniyle kaderin her zaman kendilerine hizmet ettiği kişilerdi, ancak şimdi tam tersi davranışlarıyla ve ellerini eylemden alıkoyamadıkları için başarısız oldular ve yakalandılar; ve en büyük ayıpları ise, Sezar'ın huzurunda komutanları olmadan hareket etmeleridir." Titus şöyle der: "Gerçekten de, savaş kanunları, tıpkı babamın kendisi gibi, bize verilen bu yarayı öğrendiğinde inleyecektir; çünkü savaşlarda yaşlanmış olan babam bile böyle büyük bir hata yapmamıştır. Savaş kanunlarımız, en ufak bir düzeni bozanlara bile ölüm cezası uygular; oysa şimdi koca bir ordunun düzensizliğe düştüğünü görüyoruz. Ancak, bu kadar küstah olanlar, Romalılar arasında savaş emri olmadan zafer kazananların bile rezil olacağını hemen anlayacaklardır." Titus bu konuyu komutanların önünde ayrıntılı olarak anlattığında, ilgili herkese karşı kanunu uygulayacağı açıkça belli oldu; bu yüzden askerlerin zihinleri, haklı ve hızlı bir şekilde öldürüleceklerini bekleyerek umutsuzluğa düştü. Ancak diğer lejyonlar Titus'un etrafında toplandılar ve bu asker arkadaşlarına lütuf göstermesi için ona yalvardılar; geri kalanların daha iyi itaatkarlığı nedeniyle birkaçının pervasızlığını affetmesini ve bundan sonra daha erdemli davranışlar sergileyerek mevcut hatalarını telafi edeceklerine dair söz verdiler.

5. Böylece Sezar onların isteklerine ve sağduyunun da kendisine dikte ettiği şeylere uydu; çünkü tek tek kişileri gerçek idamlarla cezalandırmayı uygun gördü, ancak büyük kalabalıkların cezalandırılmasının kınamalardan öteye gitmemesi gerektiğini düşündü; bu yüzden askerlerle barıştı, ancak onlara gelecekte daha akıllıca davranmaları için özel bir uyarıda bulundu; ve Yahudilerin hilekarlığı için onlarla nasıl aynı fikirde olabileceğini kendi kendine düşündü. Ve şimdi, Romalılar ile sur arasındaki mesafe dört günde düzleştirildikten sonra ve ordunun eşyalarını ve onu takip eden kalabalığın geri kalanını güvenli bir şekilde kampa getirmek istediği için,

Machine Translated by Google

Ordusunun en güçlü kısmını şehrin kuzey çeyreğinde ve batı kısmında bulunan duvarın karşısına yerleştirdi ve ordusunu yedi sıra halinde dizdi; piyadeler önlerinde, süvariler arkalarında, her biri üçer sıra halinde, okçular ise ortada yedi sıra halinde duruyordu. Yahudilerin bu kadar büyük bir insan topluluğu tarafından Romalılara saldırmaları engellendiği için, yükleri taşıyan ve üç lejyona ait olan hayvanlar ve kalabalığın geri kalanı korkusuzca ilerledi. Ancak Titus'un kendisi, duvarın köşesinde (10) ve Psephinus denilen kulenin karşısında, duvardan yaklaşık iki furlong uzaklıktaydı; bu kulede kuzeye ait duvarın çevresi bükülüyor ve batıya doğru uzanıyordu; Ancak ordunun diğer kısmı Hippicus adı verilen kulede tahkim edildi ve şehirden iki furlong uzaklıkta konuşlandı. Bununla birlikte, onuncu lejyon Zeytin Dağı'ndaki kendi yerinde kaldı.

BÖLÜM 4.

KUDÜS'ÜN TANIMI.

1. Kudüs şehri, geçilmez vadilerle çevrili olmayan kısımlarında üç duvarla tahkim edilmişti; çünkü bu yerlerde sadece bir duvarı vardı. Şehir, birbirine zıt iki tepe üzerine kurulmuştu ve bu tepeler arasında bir vadi bulunuyordu; bu vadide her iki tepedeki ev sıraları da sona eriyordu. Bu tepelerden, yukarı şehri içeren tepe çok daha yüksek ve uzunluğu daha dikti.

Buna göre, Kral Davut tarafından "Kale" olarak adlandırılmıştı; bu tapınağı ilk inşa eden Süleyman'ın babasıydı; ancak biz ona "Yukarı Pazar Yeri" diyoruz. Ama "Akra" olarak adlandırılan ve aşağı şehri destekleyen diğer tepe, boynuzlu bir ay şeklindedir; bunun karşısında, doğal olarak Akra'dan daha alçak olan ve eskiden geniş bir vadiyle birbirinden ayrılan üçüncü bir tepe vardı. Ancak, Asamonealılar hüküm sürdüğü zamanlarda, bu vadiyi toprakla doldurdular ve şehri tapınağa bağlamayı düşündüler. Daha sonra Akra'nın yüksekliğinin bir kısmını kaldırdılar ve tapınağın ondan daha yüksek olması için yüksekliğini eskisinden daha düşük hale getirdiler. Şimdi, Peynirciler Vadisi olarak adlandırılan ve daha önce size bahsettiğimiz tepeyi ayıran yer burasıydı.

Machine Translated by Google

Yukarı şehir, aşağı şehirden Siloam'a kadar uzanıyordu; çünkü bu, içinde bol miktarda tatlı su bulunan bir çeşmenin adıdır. Ancak dış kısımlarda bu tepeler derin vadilerle çevrilidir ve her iki taraftaki uçurumlar nedeniyle her yer geçilmezdir.

2. Şimdi, bu üç surdan eski olanı, hem vadiler hem de üzerine inşa edildiği ve vadilerin üzerinde bulunan tepe nedeniyle ele geçirilmesi zordu. Ancak, bulundukları yerin avantajının yanı sıra, çok sağlam inşa edilmişti; çünkü Davut, Süleyman ve onlardan sonra gelen krallar bu işe çok önem vermişlerdi. Bu sur kuzeyde, "Hippicus" denilen kuleden başlayıp "Xistus" denilen yere kadar uzanıyor, sonra meclis binasına bağlanarak tapınağın batı manastırında sona eriyordu. Ama batıya doğru diğer yöne gidersek, aynı yerden başlayıp "Bethso" denilen bir yerden geçerek Essens kapısına kadar uzanıyordu; Ve bundan sonra güneye doğru uzandı, Siloam çeşmesinin üzerinde kıvrıldı, orada tekrar doğuya doğru Süleyman havuzuna doğru kıvrıldı ve "Ophlas" dedikleri bir yere kadar ulaştı, burada tapınağın doğu manastırına bağlandı. İkinci duvar, birinci duvara ait olan ve "Gennath" dedikleri kapıdan başladı; sadece şehrin kuzey çeyreğini çevreledi ve Antonia kulesine kadar uzandı. Üçüncü duvarın başlangıcı Hippicus kulesindeydi, buradan şehrin kuzey çeyreğine ve Psephinus kulesine kadar uzandı ve daha sonra Helena anıtlarına kadar uzandı; Helena, Izates'in kızı Adiabene'nin kraliçesiydi. Daha sonra oldukça uzun bir şekilde uzandı, kralların mezar mağaralarının yanından geçti ve köşedeki kulede, "Çamaşırcı Anıtı" olarak adlandırılan anıtın yanında tekrar kıvrıldı ve "Sedir Vadisi" olarak adlandırılan vadide eski duvara bağlandı. Eski şehre eklenen kısımları bu duvarla çevreleyen Agrippa'ydı; çünkü şehir daha kalabalıklaştıkça, yavaş yavaş eski sınırlarının ötesine yayıldı ve tapınağın kuzeyinde kalan ve o tepeyi şehre bağlayan kısımları, şehri önemli ölçüde büyüttü ve dördüncü sırada yer alan ve "Bezetha" olarak adlandırılan o tepenin de yerleşim yeri olmasına neden oldu. Bu tepe, Antonia kulesinin karşısında yer alır, ancak kasıtlı olarak kazılmış ve Antonia kulesinin temellerinin sağlam bir şekilde yerleşmesini engellemek amacıyla yapılmış derin bir vadiyle ondan ayrılmıştır.

Machine Translated by Google

Bu tepeye bitişik olarak inşa edilen ve böylece kolayca ulaşılabilmesini sağlayan, ancak üstün konumundan kaynaklanan güvenliği engelleyen hendeğin derinliği de kulelerin yüksekliğini daha belirgin hale getirmiştir. Şehrin bu yeni inşa edilen bölümüne dilimizde "Bezetha" adı verilmiş olup, Yunanca'da "Yeni Şehir" olarak adlandırılabilir. Bu nedenle, sakinlerinin bir örtüye ihtiyacı olduğundan, şimdiki kralın babası ve onunla aynı adı taşıyan Agrippa, bahsettiğimiz duvarı inşa etmeye başlamıştır; ancak Claudius Caesar'ın, bu kadar güçlü bir duvarın kamu işlerinde bir yenilik yapmak için inşa edildiğinden şüphelenmesinden korktuğu için, sadece temelleri attıktan sonra inşaatı bırakmıştır; çünkü eğer duvar başladığı gibi bitirilseydi, şehir hiçbir şekilde ele geçirilemezdi. Parçaları yirmi arşın uzunluğunda ve on arşın genişliğinde taşlarla birbirine bağlanmıştı; bu taşlar ne demir aletlerle kolayca yıkılabilir ne de makinelerle sarsılabilirdi. Duvar on arşın genişliğindeydi ve eğer yapımına başlayan kişinin gayreti engellenmemiş olsaydı, muhtemelen daha yüksek olurdu. Bundan sonra, Yahudiler tarafından büyük bir gayretle yirmi arşın yüksekliğe kadar inşa edildi; bunun üzerinde iki arşın yüksekliğinde siperler ve üç arşın yüksekliğinde kuleler vardı, öyle ki toplam yükseklik yirmi beş arşına kadar uzanıyordu.

3. Şimdi, üzerindeki kuleler yirmi arşın genişliğinde ve yirmi arşın yüksekliğindeydi; kare ve sağlamdılar, tıpkı duvarın kendisi gibi; derzlerin inceliği ve taşların güzelliği, kutsal evin kendisinden hiç de aşağı değildi. Yirmi arşın yüksekliğindeki bu sağlam kulelerin üzerinde, büyük ihtişamlı odalar ve bunların üzerinde üst odalar ve yağmur suyunu toplamak için sarnıçlar vardı. Bunlar çok sayıdaydı ve onlara çıkmak için kullanılan basamakların her biri bir basamak genişliğindeydi: bu kulelerden üçüncü duvarda doksan tane vardı ve aralarındaki mesafeler her biri iki yüz arşındı; ancak orta duvarda kırk kule vardı ve eski duvar altmışa bölünmüştü, şehrin tüm çevresi ise otuz üç furlongdu. Şimdi, üçüncü duvarın tamamı harikaydı; yine de kuzeybatı köşesinde onun üzerinde Psephinus kulesi yükseliyordu ve Titus kendi çadırını oraya kurmuştu; Yetmiş arşın yüksekliğinde olması, hem güneşin doğuşunda Arabistan'ın manzarasını hem de batıda denize doğru uzanan İbrani topraklarının en uç sınırlarını görme imkanı sağlıyordu. Dahası, sekizgen şeklindeydi ve karşısında kule bulunuyordu.

Machine Translated by Google

Hippicus ve hemen yanındaki iki kule, Kral Herod tarafından eski surlara inşa edildi. Bunlar, yeryüzündeki tüm yapılardan daha büyük, güzel ve sağlamdı; çünkü Herod, doğasının yüce gönüllülüğüne ve şehre karşı diğer vesilelerle gösterdiği ihtişama ek olarak, bu kuleleri olağanüstü bir şekilde inşa ettirerek kendi özel sevgisini tatmin etti ve bu kuleleri kendisine en yakın olan ve adlarını verdiği üç kişinin anısına adadı. Bunlar kardeşi, arkadaşı ve karısıydı. Karısını, daha önce anlattığımız gibi, aşkı [ve kıskançlığı] yüzünden öldürmüştü; diğer ikisini ise cesurca savaşırken savaşta kaybetmişti. Arkadaşının adını taşıyan Hippicus, kare şeklindeydi; uzunluğu ve genişliği yirmi beş arşın, yüksekliği otuz arşındı ve içinde hiçbir boşluk yoktu. Birbirine bağlanmış büyük taşlardan oluşan bu sağlam yapının üzerinde, yirmi arşın derinliğinde bir su deposu vardı; bunun üzerinde, yüksekliği yirmi beş arşın olan ve birkaç bölüme ayrılmış iki katlı bir ev bulunuyordu; bunun üzerinde iki arşın yüksekliğinde surlar ve her tarafında üç arşın yüksekliğinde kuleler vardı, böylece toplam yükseklik seksen arşına ulaşıyordu. Kardeşi Phasaelus'un adını verdiği ikinci kulenin genişliği ve yüksekliği eşitti, her ikisi de kırk arşındı; bunun üzerinde kırk arşınlık sağlam bir yükseklik vardı; bunun üzerinde, yüksekliği on arşın olan ve düşmanlardan siperler ve burçlarla korunan bir manastır avlusu vardı. Bu manastır avlusunun üzerine de, görkemli odalara ve bir banyo yerine bölünmüş başka bir kule inşa edilmişti; böylece bu kule, kraliyet sarayı gibi görünmesini sağlayacak her şeye sahipti. Bu kule, bir öncekinden daha fazla mazgal ve kuleciklerle süslenmişti ve toplam yüksekliği yaklaşık doksan arşındı; görünüşü, İskenderiye'ye yelken açanlara ateş gösteren Pharus kulesine benziyordu, ancak ondan çok daha büyüktü. Bu kule şimdi Simon'un zalimce otoritesini kullandığı bir eve dönüştürülmüştü. Üçüncü kule ise Mariamne adını taşıyordu; yirmi arşın yüksekliğinde sağlam bir kuleydi; genişliği ve uzunluğu yirmi arşındı ve birbirine eşitti; üst binaları diğer kulelerden daha görkemli ve daha çeşitliydi; çünkü kral, karısının adını taşıyan kuleyi, erkeklerden adını taşıyan kulelerden daha iyi süslemeyi uygun görmüştü, zira erkeklerden adını taşıyan kuleler, karısının adını taşıyan kuleden daha sağlam yapılmıştı. Bu kulenin toplam yüksekliği elli arşındı.

Machine Translated by Google

4. Bu kuleler çok yüksek oldukları için, bulundukları yer nedeniyle çok daha yüksek görünüyorlardı; çünkü bulundukları çok eski duvar yüksek bir tepe üzerine inşa edilmişti ve kendisi de otuz arşın daha yüksek bir yükseltiydi; kuleler bunun üzerine yerleştirilmişti ve bu sayede görünüşte çok daha yüksek hale gelmişlerdi. Taşların büyüklüğü de şaşırtıcıydı; çünkü bunlar sıradan küçük taşlardan veya insanların taşıyabileceği kadar büyük taşlardan yapılmamıştı, kayadan oyulmuş beyaz mermerden yapılmışlardı; her taş yirmi arşın uzunluğunda, on arşın genişliğinde ve beş arşın derinliğindeydi. Birbirlerine o kadar sıkı bir şekilde kaynaşmışlardı ki, her kule doğal olarak büyümüş ve daha sonra ustaların eliyle bugünkü şekline ve köşelerine oyulmuş tek bir taş kaya gibi görünüyordu; eklemleri veya bağlantıları çok az veya hiç görünmüyordu. Bu kuleler duvarın kuzey tarafında alçakta olsalar da, kralın iç kısımda bitişik bir sarayı vardı ki, bunu tarif etme yeteneğimin ötesindedir; Çünkü o kadar ilginçti ki, yapımında hiçbir masraftan veya beceriden yoksun değildi; otuz arşın yüksekliğinde tamamen duvarla çevriliydi ve eşit aralıklarla kulelerle ve her birinde yüz misafiri barındırabilecek büyük yatak odalarıyla süslenmişti; bu odalarda kullanılan taşların çeşitliliği anlatılamazdı; çünkü o türden nadir taşlardan büyük bir miktar bir araya getirilmişti. Çatıları da hem kirişlerin uzunluğu hem de süslemelerinin ihtişamı açısından harikaydı. Oda sayısı da çok fazlaydı ve etraflarındaki figürlerin çeşitliliği olağanüstüydü; mobilyaları eksiksizdi ve içlerine konulan kapların büyük bir kısmı gümüş ve altındandı. Ayrıca, etrafında birbiri ardına birçok revak vardı ve bu revakların her birinde ilginç sütunlar bulunuyordu; yine de havaya maruz kalan tüm avlular her yerde yeşildi. Ayrıca, birkaç ağaçlık alan ve bunların içinden geçen uzun yürüyüş yolları, derin kanallar ve sarnıçlar vardı; bunların çeşitli yerlerinde suyun aktığı tunç heykeller bulunuyordu. Kanalların çevresinde de birçok güvercinlik (11) vardı . Ancak bu sarayların tam bir tanımını vermek mümkün değildir; ve bunların hatırası bile insana bir azap verir, çünkü soyguncular tarafından yakılan o yangının ne kadar zengin binaları tükettiğini hatırlatır; çünkü bunlar Romalılar tarafından değil, daha önce de anlattığımız gibi, isyanlarının başlangıcında bu iç komplocular tarafından yakılmıştır. Bu yangın Antonia kulesinde başladı, saraylara yayıldı ve üç kulenin üst kısımlarını da tüketti.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 5.

TAPINAĞIN TANIMI.

1. Şimdi, daha önce de söylediğim gibi, bu tapınak sağlam bir tepe üzerine inşa edilmişti. Başlangıçta tepedeki düzlük, kutsal ev ve sunak için neredeyse yetersizdi, çünkü etrafındaki zemin çok engebeli ve uçurum gibiydi; fakat tapınağı inşa eden kişi olan Kral Süleyman, doğu tarafına bir duvar inşa ettirdiğinde, bunun için atılan bir toprak yığını üzerine bir manastır daha eklendi ve kutsal ev diğer kısımlarda çıplak kaldı. Ancak ilerleyen çağlarda halk yeni toprak yığınları ekledi (12) ve tepe daha büyük bir düzlük haline geldi. Daha sonra kuzey tarafındaki duvarı yıktılar ve daha sonra tüm tapınağın çevresini kapsayacak kadar toprak aldılar. Ve tapınağın üç tarafına, tepenin eteğinden başlayarak duvarlar örüp, umulduğundan çok daha büyük bir iş başardıklarında (bu işte uzun çağlar geçirdiler ve tüm kutsal hazineleri tükendi; bu hazineler, yeryüzünün her yerinden Tanrı'ya gönderilen haraçlarla hâlâ yenileniyordu), daha sonra üst avlularını ve tapınağın en alt avlusunu da revaklarla çevrelediler. Bunun en alt kısmı üç yüz arşın yüksekliğinde, bazı yerlerde daha da yüksek inşa edildi; ancak temellerin tam derinliği görünmüyordu, çünkü şehrin dar sokaklarıyla aynı seviyede yapmak istedikleri için toprak getirdiler ve vadileri doldurdular; bunun için kırk arşın büyüklüğünde taşlar kullandılar; çünkü o zamanlar sahip oldukları büyük para bolluğu ve halkın cömertliği, bu girişimlerinin inanılmaz derecede başarılı olmasını sağladı. Ve başarılması umulamayan şey, azim ve uzun zaman sayesinde mükemmelliğe ulaştırıldı.

2. Şimdi, bu temellerin üzerindeki yapılara gelince, bunlar bu tür temellere yakışır nitelikteydi; çünkü tüm manastır avluları çift katlıydı ve bunlara ait sütunlar yirmi beş arşın yüksekliğindeydi ve manastır avlularını destekliyordu. Bu sütunların her biri tek bir taştan yapılmıştı ve bu taş beyaz mermerdi; çatılar ise özenle oyulmuş sedir ağacıyla süslenmişti. Bu manastır avlularının doğal ihtişamı, mükemmel cilası ve derzlerin uyumu, çok dikkat çekici bir görünüm sunuyordu; dış cephesinde ise herhangi bir ressam veya gravürcü eseri bulunmuyordu.

Machine Translated by Google

[En dıştaki avlunun] revakları otuz arşın genişliğindeydi, Antonia kulesi de dahil olmak üzere tüm çevresi altı furlongdu; havaya maruz kalan tüm avlular her türlü taşla döşenmişti. Bu [birinci] revaklardan geçip tapınağın ikinci [avlusuna] çıktığınızda, etrafı taştan yapılmış, yüksekliği üç arşın olan bir bölme vardı: yapısı çok zarifti; üzerinde, birbirlerinden eşit mesafelerde, bazıları Yunanca, bazıları Roma harfleriyle yazılmış, "hiçbir yabancı bu kutsal alana girmemeli" diyen sütunlar duruyordu; çünkü tapınağın ikinci [avlusu] "Kutsal Alan" olarak adlandırılıyordu ve birinci avludan on dört basamakla çıkılıyordu.

Bu avlu dörtgen şeklindeydi ve kendine özgü bir duvarı vardı; binalarının yüksekliği, dışarıda kırk arşın (13) olmasına rağmen , basamaklar tarafından gizlenmişti ve içeride bu yükseklik sadece yirmi beş arşındı; çünkü tepenin daha yüksek bir kısmına karşı basamaklarla inşa edildiğinden, tepenin kendisi tarafından örtüldüğü için içeride tamamen görülemiyordu. Bu on üç basamağın ötesinde on arşınlık bir mesafe vardı; burası tamamen düzdü; buradan her biri beş arşın uzunluğunda olan ve kapılara çıkan başka basamaklar vardı; kuzey ve güney taraflarında sekiz, her iki tarafta dörder ve doğuda zorunlu olarak iki kapı vardı. Çünkü o tarafta kadınlar için, ibadet edecekleri uygun yer olarak inşa edilmiş bir bölme olduğundan, onlar için ikinci bir kapıya ihtiyaç vardı: bu kapı, ilk kapının karşısında, duvardan oyulmuştu. Diğer taraflarda da güney ve kuzey olmak üzere iki kapı vardı ve bunlardan kadınlar avlusuna geçiş sağlanıyordu; diğer kapılardan kadınların geçmesine izin verilmiyordu; kendi kapılarından geçtiklerinde de kendi duvarlarının ötesine geçemiyorlardı. Bu yer, hem kendi ülkemizin kadınlarına hem de aynı milletten olan diğer ülkelerin kadınlarına eşit olarak tahsis edilmişti. Bu avlunun batı kısmında hiç kapı yoktu, ancak duvar o tarafta tamamen inşa edilmişti. Ancak kapılar arasındaki revaklar, odaların önünde, duvardan içeriye doğru uzanıyordu; çünkü çok güzel ve büyük sütunlarla destekleniyorlardı. Bu revaklar tek parçaydı ve büyüklükleri dışında, alt avludakilerden hiçbir şekilde aşağı kalmıyordu.

3. Bu kapıların dokuzu her iki tarafta da altın ve gümüşle kaplıydı; kapı pervazları ve üst pervazları da öyleydi. Fakat kutsal evin iç avlusunun dışında kalan bir kapı vardı ki, o da...

Machine Translated by Google

Korint pirincinden yapılmış olan bu kapılar, sadece gümüş ve altınla kaplı olanlardan çok daha üstündü. Her kapının iki kapısı vardı; yükseklikleri otuz arşın, genişlikleri ise on beş arşındı. Ancak içlerinde otuz arşın genişliğinde büyük boşluklar vardı ve her iki yanında odalar bulunuyordu; bu odalar hem genişlik hem de uzunluk bakımından kule gibi inşa edilmişti ve yükseklikleri kırk arşının üzerindeydi. Bu odaları ayrıca iki sütun destekliyordu ve çevreleri on iki arşındı. Diğer kapıların büyüklükleri birbirine eşitti; ancak Korint kapısının üzerindeki, kutsal evin kapısına karşı doğuya açılan kapı çok daha büyüktü; çünkü yüksekliği elli arşındı; kapıları kırk arşındı ve diğerlerinden çok daha zengin ve kalın gümüş ve altın levhalarla son derece gösterişli bir şekilde süslenmişti. Bu dokuz kapıya gümüş ve altın, Tiberius'un babası İskender tarafından dökülmüştü. Kadınlar avlusunun duvarından bu büyük kapıya çıkan on beş basamak vardı; diğer kapılardan oraya çıkan basamaklar ise beş basamak daha kısaydı.

4. Tapınağın en kutsal bölümü olan iç avlunun ortasına yerleştirilen kutsal eve gelince, ona on iki basamakla çıkılıyordu; ön cephesinin yüksekliği ve genişliği eşitti ve her biri yüz arşındı, ancak arka cephesi kırk arşın daha dardı; çünkü ön cephesinde her iki tarafta da yirmi arşın daha uzanan, omuzlar olarak adlandırılabilecek çıkıntılar vardı. İlk kapısı yetmiş arşın yüksekliğinde ve yirmi beş arşın genişliğindeydi; ancak bu kapının kapısı yoktu; çünkü bu kapı, cennetin evrensel görünürlüğünü ve hiçbir yerden dışlanamayacağını temsil ediyordu. Ön cephesi tamamen altınla kaplıydı ve bu kapıdan, evin daha içte kalan ilk kısmı görünüyordu; bu kısım çok büyük olduğu için, iç kapının etrafındaki tüm kısımlar da görenlere parıldıyordu; ancak evin tamamı içeriden ikiye bölündüğü için, sadece ilk kısmı bizim görüş alanımıza açıktı. Evin yüksekliği boydan boya doksan arşın, uzunluğu elli arşın ve genişliği yirmi arşındı. Ancak evin ilk bölümünün bu ucundaki kapı, daha önce de belirttiğimiz gibi, tamamen altınla kaplıydı, etrafındaki duvar da öyleydi; ayrıca üzerinde insan boyunda üzüm salkımları sarkan altın asmalar vardı. Fakat bu ev ikiye bölündüğünde, iç kısmı dış kısmından daha alçak görünüyordu ve elli beş arşın yüksekliğinde ve on altı arşın genişliğinde altın kapıları vardı; ancak bu kapıların önünde

Machine Translated by Google

Kapılarla aynı büyüklükte bir perde vardı. Mavi, ince keten, kırmızı ve mor renklerle işlenmiş, gerçekten harika bir dokuya sahip Babil perdesiydi. Bu renk karışımının da mistik bir yorumu vardı; çünkü kırmızı gizemli bir şekilde ateşi, ince keten toprağı, mavi havayı ve mor denizi simgeliyordu; ikisinin renkleri bu benzerliğin temelini oluşturuyordu; ancak ince keten ve morun bu temel için kendi kökenleri vardı, biri topraktan, diğeri denizden geliyordu. Bu perdede ayrıca, yaşayan varlıkları temsil eden [on iki] işaret hariç, gökyüzündeki tüm mistik unsurlar işlenmişti.

5. Tapınağa giren herkesi tapınağın zemini karşılıyordu.

Tapınağın bu kısmı bu nedenle altmış arşın yüksekliğinde ve aynı uzunluktaydı; genişliği ise yirmi arşındı. Ancak altmış arşınlık uzunluk tekrar bölündü ve ilk kısmı kırk arşın olarak kesildi; bu kısımda tüm insanlık arasında çok şaşırtıcı ve ünlü olan üç şey vardı: şamdan, sunum ekmeği masası ve buhur sunağı. Yedi lamba yedi gezegeni simgeliyordu; çünkü şamdandan yedi tane lamba fışkırıyordu. Masadaki on iki ekmek ise zodyak çemberini ve yılı simgeliyordu; ancak denizden gelen on üç çeşit güzel kokulu baharatla dolu buhur sunağı, Tanrı'nın yeryüzünün hem ıssız hem de yaşanabilir kısımlarındaki her şeyin sahibi olduğunu ve hepsinin O'nun kullanımına adanması gerektiğini simgeliyordu. Tapınağın en iç kısmı ise yirmi arşın uzunluğundaydı. Bu kısım da bir örtüyle dış kısımdan ayrılmıştı.

Burada hiçbir şey yoktu. Erişilemez ve dokunulmazdı, kimse tarafından görülemezdi ve Kutsalın Kutsalı olarak adlandırılıyordu. Tapınağın alt kısmının kenarlarında, birbirine açılan geçitleri olan küçük evler vardı; bunlardan çok sayıda vardı ve üç katlıydılar; ayrıca tapınağın kapısından her iki tarafa da girişler vardı. Ancak tapınağın üst kısmında artık böyle küçük evler yoktu, çünkü tapınak orada daha dar, kırk arşın daha yüksek ve alt kısımlarından daha küçük bir yapıya sahipti. Böylece, zeminden altmış arşınlık yükseklik de dahil olmak üzere toplam yüksekliğin yüz arşın olduğunu anlıyoruz.

Machine Translated by Google

6. Tapınağın ön cephesi, insanların zihinlerini veya gözlerini şaşırtacak hiçbir şeyden yoksun değildi; çünkü her tarafı çok ağır altın levhalarla kaplıydı ve güneşin ilk doğuşunda çok ateşli bir ışıltı yansıtıyor, ona bakmaya zorlayanları, tıpkı güneşin kendi ışınlarına baktıkları gibi, gözlerini kaçırmaya zorluyordu. Ancak bu tapınak, uzaktan gelen yabancılara karla kaplı bir dağ gibi görünüyordu; çünkü yaldızlı olmayan kısımları son derece beyazdı. Tepesinde, üzerine konan kuşların onu kirletmesini önlemek için sivri uçlu dikenler vardı. Taşlarından bazıları kırk beş arşın uzunluğunda, beş arşın yüksekliğinde ve altı arşın genişliğindeydi. Bu tapınağın önünde, on beş arşın yüksekliğinde ve hem uzunluğu hem de genişliği eşit olan, her bir boyutu elli arşın olan bir sunak bulunuyordu. Kare şeklinde inşa edilmişti ve köşeleri boynuz gibiydi; Ve oraya giden yol, fark edilmeyecek bir eğimle sağlanıyordu. Hiçbir demir alet kullanılmadan inşa edilmişti ve hiçbir demir alet ona hiçbir zaman dokunmamıştı. Ayrıca, yaklaşık bir arşın yüksekliğinde, ince taşlardan yapılmış ve göze hoş gelen bir bölme duvarı vardı; bu duvar kutsal evi ve sunağı çevreliyor ve dışarıdaki insanları rahiplerden uzak tutuyordu. Dahası, bel soğukluğu ve cüzzam hastalığı olanlar şehirden tamamen dışlanmıştı; adet dönemindeki kadınlar da tapınağa alınmıyordu; bu kirlilikten kurtulduklarında da daha önce belirtilen sınırın ötesine geçmelerine izin verilmiyordu; tamamen temiz olmayan erkeklerin de tapınağın iç avlusuna girmeleri yasaktı; hatta temiz olmayan rahiplerin bile içeri girmeleri yasaktı.

7. Şimdi, bedenlerinde bir kusur nedeniyle hizmet edemeyen rahiplerin hepsi, böyle bir kusuru olmayanlarla birlikte bölmeye girdiler ve soyları gereği onlarla birlikte pay sahibi oldular; ancak yine de kendi özel giysileri dışında hiçbir giysi kullanmadılar; çünkü sadece hizmet eden rahip kutsal giysilerini giyerdi; fakat bedenlerinde hiçbir kusuru olmayan rahipler ince keten giysilerle sunağa çıktılar. Özellikle şaraptan uzak durdular, çünkü aksi takdirde hizmetlerinin bazı kurallarını çiğnemekten korkuyorlardı.

Başrahip de onlarla birlikte yukarı çıkardı; her zaman olmasa da, yedinci günlerde ve yeni aylarda, ayrıca her yıl kutladığımız ulusumuza ait bayramlar olduğunda. Ayini yönetirken, üzerinde bir şey vardı.

Machine Translated by Google

Diz hizasına kadar uzanan, kasıklarının altından uyluklarına kadar inen bir pantolon giymişti; iç kısmında keten bir giysi, dış kısmında ise dikişsiz, kenarları püsküllü, ayaklarına kadar uzanan mavi bir giysi vardı. Püsküllerin üzerinde altın çanlar asılıydı ve aralarına nar taneleri serpiştirilmişti.
Çanlar gök gürültüsünü, narlar ise şimşeği simgeliyordu. Ancak giysiyi göğse bağlayan kemer, altın, mor ve kırmızı renklerin yanı sıra ince keten ve mavi renklerden oluşan beş sıra halinde işlenmişti; bu renklerle daha önce tapınağın perdelerinin de işlendiğini söylemiştik. Efodun üzerinde de benzer bir işleme vardı; ancak oradaki altın miktarı daha fazlaydı. Şekli göğüs için bir göğüslük gibiydi. Üzerinde, efodu giysiye ilikleyen küçük kalkanlar gibi iki altın düğme vardı; bu düğmelerin içinde, o ulusun kabilelerinin isimlerinin kazınmış olduğu iki çok büyük ve çok güzel sardonyx taşı bulunuyordu: diğer tarafında ise bir yönde üç, diğer yönde dört olmak üzere on iki taş asılıydı; bir sardius, bir topaz ve bir zümrüt; bir yakut, bir jasper ve bir safir; bir akik, bir ametist ve bir ligur; Bir oniks, bir beril ve bir krizolit; bunların her birinin üzerine daha önce bahsedilen kabilelerin isimlerinden biri daha kazınmıştı. Başını da ince ketenden bir miğfer sarıyordu; bu miğfer mavi bir kurdeleyle bağlanmıştı ve etrafında da kutsal [Tanrı'nın] adının kazındığı altın bir taç vardı: dört sesli harften oluşuyordu. Ancak baş rahip bu giysileri başka zamanlarda giymezdi, daha sade bir kıyafet giyerdi; bunu sadece tapınağın en kutsal bölümüne girdiğinde yapardı ki bu da yılda sadece bir kez, hepimizin Tanrı'ya oruç tuttuğumuz günde olurdu.

Şehir ve tapınak hakkında bu kadar; ancak bunlarla ilgili gelenek ve görenekler ve kanunlar konusunda daha ayrıntılı bilgiyi başka bir zaman vereceğiz; zira burada değinilmemiş daha birçok husus bulunmaktadır.

8. Antonia Kulesi'ne gelince, tapınak avlusunun iki manastırının köşesinde, batı ve kuzey cephelerinde yer alıyordu; elli arşın yüksekliğinde bir kaya üzerine, büyük bir uçurumun kenarına inşa edilmişti; Kral Herod'un eseriydi ve bu yapıda doğal cömertliğini göstermişti. Öncelikle, kayanın kendisi, temelinden itibaren, hem süsleme amacıyla hem de üzerine çıkmaya veya inmeye çalışan herhangi birinin ayaklarını üzerinde tutamaması için düz taş parçalarıyla kaplanmıştı. Bunun yanında, ve kulenin yapısına gelmeden önce...

Machine Translated by Google

Kulenin kendisinde üç arşın yüksekliğinde bir duvar vardı; ancak bu duvarın içinde, Antonia Kulesi'nin tüm alanı, kırk arşın yüksekliğe kadar inşa edilmişti. İç kısımlar, avlular, banyo yerleri ve geniş kamp alanları gibi her türlü oda ve diğer olanaklara bölünmüş bir sarayın büyüklüğüne ve biçimine sahipti; öyle ki, şehirlerin ihtiyaç duyduğu tüm olanaklara sahip olduğu için birkaç şehirden oluşmuş gibi görünebilirdi, ancak ihtişamıyla bir saray gibi görünüyordu. Ve tüm yapı bir kuleye benzediği için, dört köşesinde de dört ayrı kule daha içeriyordu; bunlardan diğerleri sadece elli arşın yüksekliğindeydi; oysa güneydoğu köşesinde bulunan kule yetmiş arşın yüksekliğindeydi, böylece oradan tüm tapınak görülebiliyordu; Fakat tapınağın iki manastırına birleştiği köşede, her ikisine de inen geçitler vardı; muhafızlar (çünkü bu kulede her zaman bir Roma lejyonu bulunurdu) Yahudi bayramlarında, halkı gözetlemek ve orada herhangi bir yenilik yapmaya kalkışmalarını engellemek için silahlarıyla manastırlar arasında çeşitli yollardan geçerlerdi; çünkü tapınak, şehri koruyan bir kale idi, tıpkı Antonia kulesinin tapınağı koruyan bir muhafız olması gibi; ve o kulede bu üçünün muhafızları bulunuyordu (14). Ayrıca yukarı şehre ait, Herod'un sarayı olan özel bir kale de vardı; ancak Bezetha tepesi hariç, daha önce de belirttiğimiz gibi Antonia kulesinden ayrılmıştı; ve Antonia kulesinin bulunduğu tepe bu üçünün en yükseği olduğu için yeni şehre bitişikti ve tapınağın kuzeyden görünümünü engelleyen tek yerdi. Şimdilik şehir ve çevresindeki surlar hakkında bu kadar konuşmak yeterli olacaktır, çünkü daha ayrıntılı bir açıklamayı başka bir yerde yapmayı planlıyorum.

BÖLÜM 6.

TİRANLAR SİMON VE JOHN HAKKINDA. AYRICA TİTUS BU ŞEHRİN DUVARLARINI DOLAŞIRKEN NİKANOR BİR OKLA YARALANDI; BU KAZA TİTUS'U KUŞATMAYI DAHA DA İLERLETMEYE SEBEP ETTİ.

1. Şehirde bulunan savaşçıların ve Simon'la birlikte olan isyancıların sayısı, İdumeliler hariç, on bin kişiydi.

O on bin kişinin elli komutanı vardı ve Simon onların en üst düzey komutanıydı. Ona saygı gösteren İdumeliler beş bin kişiydi ve

Machine Translated by Google

Sekiz komutan vardı; bunların arasında en ünlüleri Sosas oğlu Yakup ve Katlas oğlu Simon'du. Tapınağı ele geçiren Jotre'nin yirmi komutanın emrinde altı bin silahlı adamı vardı; ona katılan ve muhalefeti bırakan fanatikler de iki bin dört yüz kişiydi ve daha önce olduğu gibi Eleazar ve Arinus oğlu Simon'un komutasındaydılar. Şimdi, bu gruplar birbirleriyle savaşırken, halk her iki tarafta da onların avıydı, daha önce de söylediğimiz gibi; ve onların kötü uygulamalarına katılmak istemeyen halkın bir kısmı her iki grup tarafından da yağmalandı.

Simon, yukarı şehri, Cedron'a kadar uzanan büyük surları ve Siloam'dan doğuya doğru kıvrılan ve Fırat'ın ötesindeki Adiabeni kralı Monobazus'un sarayına kadar inen eski surların bir kısmını elinde tutuyordu; ayrıca o çeşmeyi ve aşağı şehirden başka bir şey olmayan Akra'yı da elinde tutuyordu; ayrıca Monobazus'un annesi Kraliçe Helena'nın sarayına kadar uzanan her şeyi de elinde tutuyordu. Ancak John, tapınağı ve ona bitişik kısımları, ayrıca Ophla'yı ve "Cedron Vadisi" denilen vadiyi büyük ölçüde elinde tutuyordu; ve mülkleri arasına sıkışmış kısımlar yakıldığında, birbirleriyle savaşabilecekleri bir alan bıraktılar; çünkü bu iç karışıklık, Romalılar surlarının yakınında kamp kurduklarında bile sona ermedi. Ancak Romalıların ilk saldırısında daha akıllıca davransalar da, bu durum kısa sürdü; Çünkü onlar eski çılgınlıklarına geri döndüler, birbirlerinden ayrıldılar, birbirleriyle savaştılar ve kuşatanların onlardan yapmalarını isteyebilecekleri her şeyi yaptılar; Romalılardan birbirlerine çektirdiklerinden daha kötü bir şey asla çekmediler; bu adamların eylemlerinden sonra şehirde yeni sayılabilecek hiçbir sefalet yaşanmadı. Ama en çok da yıkılmadan önce mutsuzdu, oysa onu ele geçirenler ona daha büyük bir iyilik yaptılar; çünkü iddia etmeye cesaret ediyorum ki, isyan şehri yıktı ve Romalılar isyanı yok etti ki bu, surları yıkmaktan çok daha zor bir şeydi; bu yüzden felaketlerimizi kendi halkımıza, onlardan alınan haklı intikamı da Romalılara atfedebiliriz; bu konuda herkes her iki tarafın eylemlerine göre karar versin.

2. Şehirdeki durum böyleyken, Titus seçilmiş bazı süvarilerle şehrin dışını dolaştı ve surlara baskı yapabileceği uygun bir yer aradı; fakat herhangi bir taraftan saldırı düzenleyebileceği yer konusunda tereddütteydi (çünkü

Machine Translated by Google

Vadilerin bulunduğu yerde o yere ulaşmak imkansızdı ve diğer tarafta ilk duvar, makinelerle sarsılamayacak kadar sağlam görünüyordu; bu yüzden saldırısını Başrahip Yuhanna'nın anıtına yapmanın en iyisi olduğuna karar verdi; çünkü ilk sur orada daha alçaktı ve ikincisi ona bağlı değildi, inşaatçılar yeni şehrin çok fazla yerleşim yeri olmayan yerlerde sağlam inşa etmeyi ihmal etmişlerdi; ayrıca burada üçüncü duvara kolay bir geçit vardı, buradan yukarı şehri ve Antonia kulesinden de tapınağı ele geçirmeyi düşünüyordu. Ancak bu sırada, şehri dolaşırken, arkadaşlarından biri olan Nicanor, Josephus ile birlikte duvara çok yaklaşıp duvardakilerle barış şartları hakkında konuşmaya çalışırken sol omzundan bir okla yaralandı; çünkü o, onlar tarafından tanınan bir kişiydi. İşte bu nedenle Sezar, Yahudilerin kendi güvenliklerine yönelik ikna çabalarına bile kulak asmayacak kadar şiddetli bir şekilde direndiklerini öğrenince, kuşatmayı hızlandırmaya karar verdi. Aynı zamanda askerlerine banliyöleri ateşe verme izni verdi ve şehre karşı toprak setler inşa etmek için kereste getirmelerini emretti; ordusunu bu işlere başlamak üzere üç parçaya ayırdıktan sonra, ok atanları ve mızrakçıları o sırada inşa edilmekte olan setlerin ortasına yerleştirdi; onların önüne de cirit, mızrak ve taş atan makineleri yerleştirdi ki düşmanın siperlere saldırmasını engelleyebilsin ve surlardakilerin onları engellemesini önleyebilsin. Böylece ağaçlar hemen kesildi ve banliyöler çıplak bırakıldı. Ancak keresteler setleri yükseltmek için taşınırken ve tüm ordu işleriyle meşgulken, Yahudiler yine de sakin değildiler; Ve o zamana kadar yağmalanıp katledilmiş olan Kudüs halkı artık cesaretlenmişti ve diğerleri şehrin dışında düşmanlarıyla mücadele ederken biraz nefes alma fırsatı bulacaklarını, Romalılar zafer kazanırsa da bu acıların sorumlularından intikam alacaklarını sanıyorlardı.

3. Ancak John, Simon'dan korktuğu için geride kaldı; kendi adamları ise dışarıdaki düşmanlarına saldırmak için canla başla çalışıyorlardı. Simon ise boş durmadı; kuşatma yerinin yakınında bekledi; savaş aletlerini getirdi ve hem daha önce Cestius'tan aldıkları hem de elde ettikleri aletleri sur üzerinde uygun mesafelerde yerleştirdi.

Machine Translated by Google

Antonia kulesinde konuşlanmış garnizonu ele geçirdiklerinde, ellerinde bu makineler olmasına rağmen, bunları kullanma konusunda o kadar az beceriye sahiplerdi ki, büyük ölçüde işe yaramazlardı; ancak firarilerden nasıl kullanılacağını öğrenen birkaç kişi vardı ve bunlar da beceriksizce de olsa kullanıyorlardı. Böylece, siper kazmakta olanlara taş ve ok attılar; ayrıca bölükler halinde üzerlerine saldırdılar ve onlarla savaştılar. Çalışmakta olanlar, siperlerinin üzerine serdikleri çitlerle kendilerini korudular ve makineleri, Yahudilerin baskınlarına karşı koydu. Tüm lejyonların önceden hazırladığı makineler mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı; ancak onuncu lejyonun makineleri daha da olağanüstüydü: ok atanlar ve taş atanlar diğerlerinden daha güçlü ve daha büyüktü; bu sayede sadece Yahudilerin baskınlarını püskürtmekle kalmadılar, aynı zamanda surlarda bulunanları da uzaklaştırdılar. Atılan taşlar bir talent ağırlığındaydı ve iki furlong ve daha uzağa taşınıyordu. Vurdukları darbe, sadece önlerinde duranlar için değil, onlardan çok uzakta olanlar için de dayanılmazdı. Yahudilere gelince, önce taşın gelişini izlediler, çünkü taş beyaz renkteydi ve bu nedenle sadece çıkardığı büyük gürültüyle değil, parlaklığıyla da gelmeden önce görülebiliyordu; buna göre kulelerde oturan nöbetçiler, makine çalıştırıldığında ve taş ondan çıktığında onlara haber verdiler ve kendi yerel dillerinde yüksek sesle, TAŞ GELİYOR (15) diye bağırdılar ; böylece yolunda olanlar kenara çekildiler ve kendilerini yere attılar; bu sayede ve kendilerini koruyarak taş düştü ve onlara zarar vermedi.

Fakat Romalılar, taşı karartarak bunu engellemenin bir yolunu buldular; böylece taş önceden fark edilmediği için, Romalılar onlara isabetli atışlar yapabildiler ve tek bir darbeyle birçoğunu yok ettiler. Yine de Yahudiler, tüm bu sıkıntıya rağmen, Romalıların topraklarını sessizce yükseltmelerine izin vermediler; aksine, zekice ve cesurca mücadele ederek onları hem gece hem de gündüz püskürttüler.

4. Romalıların işleri tamamlandıktan sonra, işçiler surdan olan mesafeyi ölçtüler; bunu da kendi kıyılarından surlara doğru attıkları kurşun ve halatla yaptılar; çünkü başka türlü ölçemezlerdi, zira Yahudiler gelip kendileri ölçerlerse onlara ateş ederlerdi; ve makinelerin surlara ulaşabileceğini görünce,

Machine Translated by Google

Onları oraya getirdi. Sonra Titus, makinelerini Yahudilerin püskürtemeyeceği kadar duvara yakın, uygun mesafelere yerleştirdi ve çalışmaya başlamaları için emir verdi; bunun üzerine üç yerden muazzam bir gürültü yankılandı ve aniden şehir içindeki vatandaşlar da büyük bir gürültü çıkardı ve isyancılar da aynı derecede korkuya kapıldı; bunun üzerine her iki taraf da içinde bulundukları ortak tehlikeyi görerek benzer bir savunma yapmaya karar verdi. Böylece farklı gruplardan olanlar birbirlerine, düşmanlarıyla tamamen birlikte hareket ettiklerini haykırdılar; oysa Tanrı onlara kalıcı bir uyum bahşetmemiş olsa da, mevcut koşullarında birbirlerine karşı düşmanlıklarını bir kenara bırakıp Romalılara karşı birleşmeleri gerekirdi. Buna göre Simon, tapınaktan gelenlere bir bildiriyle duvara çıkma izni verdi; Yuhanna da, Simon'un ciddi olduğuna inanmasa da, onlara aynı izni verdi. Böylece her iki taraf da nefretlerini ve özel çekişmelerini bir kenara bırakıp tek bir beden haline geldiler; sonra surların etrafında koştular ve yanlarında çok sayıda meşale taşıyarak makinelerin üzerine meşaleler fırlattılar ve surları yıkan makineleri hareket ettirenlerin üzerine sürekli oklar attılar; hatta daha cesur olanlar, makineleri örten engellerin üzerine birlikler halinde atlayıp onları parçalara ayırdılar ve kendilerine ait olanların üzerine saldırdılar ve onları, sahip oldukları herhangi bir beceriden ziyade, esas olarak saldırılarının cesaretiyle yendiler. Bununla birlikte, Titus'un kendisi de en inatçı olanlara yardım gönderdi ve makinelerin çeşitli taraflarına hem atlı hem de okçular yerleştirerek onlara ateş getirenleri püskürttü; ayrıca kulelerden taş veya ok atanları da püskürttü ve ardından makineleri ciddi bir şekilde çalıştırdı; Ancak duvar bu darbelere dayanamadı; on beşinci lejyonun koçbaşının bir kulenin köşesini yerinden oynattığı yerler hariç, duvarın kendisi zarar görmeden kaldı; çünkü duvar, çok daha yukarıda bulunan kuleyle aynı tehlikede değildi; kulenin o kısmının düşmesi de duvarın herhangi bir bölümünü onunla birlikte kolayca yıkamazdı.

5. Yahudiler bir süreliğine baskınlarına ara verdiler; fakat Romalıların her yere, mevzilerine ve çeşitli kamplarına dağıldığını görünce (çünkü Yahudilerin yorgunluk ve korkudan geri çekildiklerini sanıyorlardı), hep birlikte Hippicus kulesine, gizli bir kapıdan baskın düzenlediler ve aynı anda mevzileri yakmak için ateş getirdiler ve gittiler.

Machine Translated by Google

Yahudiler, Romalılara ve onların kalelerine kadar cesurca yaklaştılar; bağırışları üzerine yakınlarındakiler hemen yardıma koştu, uzaktakiler de peşlerinden geldi. Burada Yahudilerin cesareti, Romalıların düzeni için fazla geldi; ve ilk saldırdıkları kişileri nasıl yendilerse, şimdi bir araya gelenlere de aynı şekilde saldırdılar. Makineler etrafındaki bu çatışma çok şiddetliydi; bir taraf onları ateşe vermeye çalışırken, diğer taraf da bunu engellemeye çalışıyordu; her iki taraftan da karışık bir bağırış yükseldi ve savaşın ön saflarında bulunanların çoğu öldürüldü. Ancak Yahudiler, çılgınlar gibi yaptıkları şiddetli saldırılarla Romalılar için artık çok güçlüydüler; ve ateş makineleri sardı ve İskenderiye'den gelen bu seçkin askerlerden birçoğu bunu engellemek için karşı koymasaydı ve kendilerinin yapabileceğinden daha büyük bir cesaret göstermeseydi, hem tüm makineler hem de makinelerin kendileri yanma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Çünkü bu savaşta, daha önce kendilerinden daha büyük şöhrete sahip olanları bile geride bıraktılar. Durum böyleydi ta ki Sezar en güçlü süvarilerinden birini alıp düşmana saldırana kadar; kendisi de Yahudilerin ön saflarında bulunan on iki kişiyi öldürdü. Bu adamların ölümünü gören kalabalığın geri çekilmesiyle Sezar onları kovaladı ve hepsini şehre sürerek kaleleri yangından kurtardı. Bu savaşta, Titus'un emriyle surların önünde çarmıha gerilen bir Yahudi canlı olarak yakalandı; böylece diğerlerinin korkup inatçılıklarından vazgeçip vazgeçmeyecekleri görüldü. Ancak Yahudiler geri çekildikten sonra, İdumelilerin komutanı olan ve surların önünde tanıdığı bir askerle konuşan Yahya, bir Arap tarafından kendisine atılan bir okla yaralandı ve hemen öldü; bu da Yahudiler arasında büyük bir yas ve isyancılar arasında büyük bir üzüntü bıraktı. Çünkü o, hem eylemleri hem de davranışlarıyla büyük saygınlığa sahip bir insandı.

BÖLÜM 7.

Romalıların inşa ettiği kulelerden birinin kendiliğinden nasıl yıkıldığı; ve Romalıların büyük bir katliamdan sonra ilk duvarı nasıl ele geçirdikleri; Titus'un ikinci duvara nasıl saldırdığı; ve ayrıca

Machine Translated by Google

ROMALI LONGINUS VE YAHUDİ CASTOR HAKKINDA.

1. Ertesi gece, Romalıların başına şaşırtıcı bir karışıklık geldi; Titus, surların üzerindekileri uzaklaştırmak için her kıyıya elli arşın yüksekliğinde üç kule dikilmesini emretmişti, ancak gece yarısı civarında bu kulelerden biri yıkıldı; ve yıkılışı çok büyük bir gürültüye neden olunca, ordu korkuya kapıldı ve düşmanın kendilerine saldırmaya geldiğini sanarak hepsi silahlarına koştu. Bunun üzerine lejyonlar arasında bir karışıklık ve kargaşa çıktı ve kimse ne olduğunu anlayamadığı için umutsuzca hareket ettiler; ve düşman görünmeyince birbirlerinden korktular ve her biri komşusundan büyük bir ciddiyetle parola istedi, sanki Yahudiler kamplarına saldırmış gibi. Ve Titus olanlardan haberdar olana ve herkesin haberdar edilmesi emrini verene kadar, panik halindeki insanlar gibiydiler; Ve sonra, biraz zorlukla da olsa, içinde bulundukları kargaşadan kurtuldular.

2. Bu kuleler, Romalılara karşı çok cesurca direnen Yahudiler için çok sıkıntı yaratıyordu; çünkü bu kulelerden daha hafif silahlarıyla Romalılara ateş ediyorlardı, ayrıca mızrak atanlar, okçular ve taş atanlar da aynı şekilde saldırıyordu. Yahudiler, kulelerin yüksekliği nedeniyle üzerlerindeki kulelere ulaşamıyorlardı; kuleleri ele geçirmek, devirmek (çok ağır oldukları için) veya ateşe vermek (demir levhalarla kaplı oldukları için) mümkün değildi. Bu yüzden mızrakların menzilinden uzaklaştılar ve sürekli olarak duvara vuran ve yavaş yavaş duvarı alt eden koçbaşlarının etkisini engellemeye çalışmadılar; böylece duvar, Yahudilerin en büyük silahlarına verdikleri isimle (çünkü her şeyi alt ediyordu) Niko'ya teslim oldu. Artık uzun bir süre savaşmaktan ve nöbet tutmaktan yorulmuşlardı ve geceleyin duvardan uzakta konaklamaya çekildiler. Başka nedenlerden dolayı da, surları korumanın gereksiz olduğunu düşünüyorlardı; zira bunun yanı sıra iki başka sur daha vardı ve tembel oldukları, her zaman da fikirleri uyumsuz olduğu için birçoğu tembelleşip geri çekildi. Bunun üzerine Romalılar gedikten içeri girdiler ve

Machine Translated by Google

Nico bir sur yapmıştı ve bütün Yahudiler o surdaki nöbetçileri bırakıp ikinci surlara çekilmişlerdi; böylece o surları geçenler kapıları açıp bütün orduyu içeri almışlardı. Ve böylece Romalılar, kuşatmanın on beşinci günü, yani Artemisius [Jyar] ayının yedinci günü, bu ilk surların büyük bir bölümünü ve daha önce Cestius tarafından yıkılan şehrin kuzey kısımlarını da yıkarak bu surların kontrolünü ele geçirdiler.

3. Titus, "Asurluların Kampı" denilen yerde, şehrin içinde kamp kurdu; Cedron'a kadar olan tüm bölgeyi ele geçirdi, ancak Yahudilerin oklarının menzilinden uzak durmaya özen gösterdi. Ardından hemen saldırılarına başladı; Yahudiler çeşitli gruplara ayrılıp cesurca surları savundular. Yahya ve hizbi ise Antonia kulesinden ve tapınağın kuzey avlusundan savaşarak Kral İskender'in anıtlarının önünde Romalılarla mücadele ettiler. Sireoh'un ordusu da Yahya'nın anıtının yakınındaki bölgeyi ele geçirip, Hippicus kulesine su getirilen kapıya kadar tahkim ettiler. Ancak Yahudiler sık sık ve gruplar halinde kapılardan şiddetli saldırılar düzenleyerek Romalılarla savaştılar; ve hepsi birlikte surlara kadar kovalandıklarında, Romalıların becerisine sahip olmadıkları için bu çatışmalarda yenildiler. Fakat surlardan onlarla savaştıklarında, Romalılar onlara karşı çok güçlüydüler; Romalılar, güçlerinin ve becerilerinin birleşimiyle cesaretlenirken, Yahudiler de korkudan beslenen cesaretleri ve felaketler karşısında ulusumuza özgü olan dayanıklılıklarıyla cesaretleniyorlardı; ayrıca kurtuluş umuduyla da cesaretleniyorlardı, tıpkı Romalıların onları kısa sürede alt etme umuduyla cesaretlenmeleri gibi. Her iki taraf da yorulmadı; surlara saldırılar ve savunmalar, sürekli toplu baskınlar gün boyu devam etti; o zaman kullanılmayan hiçbir savaş türü yoktu. Ve gece bile onları ayırmak için çok uğraştı, sabahleyin savaşmaya başladıklarında; hatta gece her iki taraf için de uykusuz geçti ve gündüzden daha huzursuzdu, çünkü bir taraf surların ele geçirilmesinden, diğer taraf ise Yahudilerin kamplarına baskın yapmasından korkuyordu. Her iki taraf da gece boyunca zırhlarını giyerek yattı ve böylece gün ışığıyla birlikte savaşa gitmeye hazır oldular. Yahudiler arasında ise asıl hedef, ilk tehlikelere kimin göğüs gereceği ve böylece kendi isteklerini tatmin edeceğiydi.

Machine Translated by Google

Komutanlar. Her şeyden önce, Simon'a büyük bir saygı ve korku duyuyorlardı; ve emri altındaki herkes ona o kadar saygı duyuyordu ki, onun emri altında kendi elleriyle kendilerini öldürmeye bile hazırdılar. Romalıları bu kadar cesur yapan şey, fethetme ve yenilmeye alışkın olmamaları, sürekli savaşları ve bitmek bilmeyen savaş tatbikatları ve egemenliklerinin ihtişamıydı; ve şimdi en büyük cesaretlendiricileri, her yerde onlarla birlikte olan Titus'tu; çünkü Sezar oradayken ve onlar kadar cesurca savaşırken yorulmak korkunç bir şey gibi görünüyordu ve kendisi de cesurca davrananların hem göz tanığı hem de onları ödüllendirecek olan kişiydi. Ayrıca, şu anda birinin cesaretinin Sezar tarafından bilinmesi bir avantaj olarak görülüyordu; bu nedenle birçoğunun buna cevap vermek için güçten çok daha fazla istekli olduğu görülüyordu. Yahudiler bu sırada surların önünde, güçlü bir birlik halinde saf tutmuş ve her iki taraf da birbirlerine ok atarken, süvari sınıfından Longinus, Roma ordusundan fırlayıp Yahudi ordusunun tam ortasına atladı; ve saldırıya geçip dağıldıkları sırada, en cesur iki adamlarını öldürdü; birini kendisine doğru gelirken ağzından vurdu, diğerini ise vücudundan çıkardığı ve kaçarken yanından geçirdiği okla öldürdü; ve bunu yaptıktan sonra, önce düşmanlarının arasından kendi tarafına kaçtı. Böylece bu adam cesaretiyle adını duyurdu ve benzer bir şöhrete sahip olmak isteyen birçok kişi oldu. Yahudiler ise Romalılardan çektikleri zulümden habersiz, sadece onlara ne tür zararlar verebilecekleriyle ilgileniyorlardı; düşmanlarından birini öldürebildikleri sürece ölüm bile onlar için önemsiz bir şey gibi görünüyordu. Ancak Titus, askerlerinin zarar görmesini engellemenin yanı sıra, düşmanlarını yenmelerini de sağlamaya özen gösterdi. Ayrıca, düşüncesiz şiddetin delilik olduğunu ve gerçek cesaretin ancak iyi davranışla birleştiğinde ortaya çıktığını söyledi. Bu nedenle, adamlarına düşmanlarıyla savaşırken onlardan zarar görmemeye dikkat etmelerini ve böylece gerçekten cesur adamlar olduklarını göstermelerini emretti.

4. Ve Titus, makinelerinden birini surların kuzey kısmındaki orta kuleye getirdi; orada adı şu olan kurnaz bir Yahudi vardı:

Machine Translated by Google

Castor, kendisi gibi on kişiyle birlikte pusuya yatmıştı; geri kalanlar okçular yüzünden kaçmıştı. Bu adamlar bir süre büyük bir korku içinde zırhlarının altında hareketsiz yattılar; fakat kule sarsılınca ayağa kalktılar ve Castor, bir dilenci gibi elini uzatarak Sezar'ı çağırdı ve sesiyle onun merhametini uyandırarak kendilerine acımasını rica etti. Titus, kalbinin masumiyetiyle, Castor'un samimi olduğuna inanarak ve Yahudilerin şimdi tövbe ettiğini umarak, koçbaşının çalışmasını durdurdu, dilencilere ateş etmelerini yasakladı ve Castor'a söylemek istediklerini söylemesini emretti. Castor, eğer güvencesi için sağ elini verirse aşağı ineceğini söyledi. Titus ise, bu hoş davranışından memnun olduğunu, tüm Yahudilerin de aynı fikirde olmasından memnun olacağını ve şehre aynı güvenceyi vermeye hazır olduğunu söyledi. On kişiden beşi onunla iş birliği yaparak merhamet dileniyormuş gibi davrandı, geri kalanlar ise özgürce ölme şansları varken asla Romalılara köle olmayacaklarını yüksek sesle haykırdılar. Bu adamlar uzun süre tartışırken saldırı gecikti; Castor ayrıca Simon'a haber göndererek ne yapılacağı konusunda istişare etmek için biraz zaman ayırabileceklerini, çünkü kendisinin Romalıların elinden bir süre kaçabileceğini söyledi.

Aynı zamanda ona bu şekilde haber gönderirken, inatçı olanları Titus'un elini güvenlikleri için kabul etmeye açıkça teşvik etti; ancak onlar buna çok kızdılar ve çıplak kılıçlarını siperlere vurup göğüslerine vurdular ve sanki öldürülmüş gibi yere düştüler. Bunun üzerine Titus ve yanındakiler, adamların cesaretine hayran kaldılar; ve tam olarak ne olduğunu göremedikleri için, büyük metanetlerine hayran kaldılar ve felaketlerine acıdılar. Bu sırada, bir kişi Castor'a bir ok fırlattı ve onu burnundan yaraladı; bunun üzerine Castor hemen oku çıkardı, Titus'a gösterdi ve bunun haksız bir muamele olduğunu söyledi; bunun üzerine Sezar oku fırlatanı azarladı ve o sırada yanında duran Josephus'u Castor'a elini vermesi için gönderdi. Ancak Josephus, bu sözde dilekçecilerin iyi bir şey kastetmediklerini söyleyerek ona gitmeyeceğini belirtti; Ayrıca, kendisine gitmek için can atan dostlarını da engelledi. Fakat yine de, firari Eneas adında biri ona gideceğini söyledi. Castor ayrıca, yanında bulunan parayı almak için birinin gelmesini istedi; bu da Eneas'ı daha da istekli bir şekilde, göğsünü açarak ona doğru koşmaya teşvik etti.

Bunun üzerine Castor büyük bir taş alıp ona fırlattı, ama taş ıskaladı.

Machine Translated by Google

Ona karşı önlem aldığı için onu yaraladı; ama yine de ona doğru gelen başka bir askeri yaraladı. Sezar bunun bir aldatmaca olduğunu anladığında, savaşta merhametin zararlı bir şey olduğunu fark etti, çünkü bu tür kurnazca hilelerin daha büyük bir şiddet uygulandığında yeri yoktur. Bu yüzden, kendisine yapılan aldatmacaya duyduğu öfke nedeniyle makineyi eskisinden daha güçlü çalıştırdı. Ancak Castor ve arkadaşları kule çökmeye başlayınca onu ateşe verdiler ve alevlerin içinden geçerek altındaki gizli bir mahzene atladılar; bu da Romalıların, kendilerini ateşe attıkları için büyük cesarete sahip olduklarını düşünmelerine yol açtı.

BÖLÜM 8.

ROMALILAR İKİNCİ DUVARI NASIL İKİ KEZ ELE GEÇİRDİ? VE ÜÇÜNCÜ DUVARI YIKMAK İÇİN HER ŞEYİ HAZIRLADI.

1. Sezar, ilkini aldıktan beş gün sonra bu duvarı da aldı; Yahudiler ondan kaçınca, bin silahlı adamıyla ve seçkin askerleriyle birlikte, yün tüccarlarının, mangalların ve kumaş pazarının bulunduğu ve dar sokakların duvara doğru eğik bir şekilde çıktığı bir yerden içeri girdi. Bu nedenle, Titus ya duvarın daha büyük bir bölümünü hemen yıkmış olsaydı ya da içeri girip savaş kanununa göre kalanları da harap etmiş olsaydı, zaferinin kendisi için herhangi bir kayıpla sonuçlanmayacağını düşünüyorum. Ancak şimdi, Yahudilerin inatçılıklarından utanmalarını sağlamak umuduyla, onlara gerekenden fazla eziyet etmek istemediği için, gerektiğinde daha güvenli bir geri çekilme sağlamak amacıyla duvardaki gedik genişletmedi; çünkü onlara böyle bir iyilik yapan kişiye tuzak kuracaklarını düşünmedi. Bu nedenle içeri girdiğinde, askerlerinin yakaladıkları kişilerden hiçbirini öldürmelerine veya evlerini ateşe vermelerine izin vermedi; hatta isyancılara, isterlerse halka zarar vermeden savaşma izni verdi ve halkın mallarını onlara iade edeceğine söz verdi; çünkü şehri kendi iyiliği için ve tapınağı da şehrin iyiliği için korumayı çok istiyordu. Halkı uzun zamandır tekliflerine uymaya hazır hale getirmişti; ancak savaşçılar için bu insancıllığı bir zayıflık işareti gibi görünüyordu ve bu teklifleri şehrin geri kalanını ele geçiremediği için yaptığını düşünüyorlardı. Ayrıca, herhangi bir şey yapmaları halinde halkı ölümle tehdit ettiler.

Machine Translated by Google

Onlardan biri teslimiyetten söz etti. Dahası, barıştan bahsedenlerin boğazlarını kestiler ve surların içine giren Romalılara saldırdılar. Bazılarıyla dar sokaklarda karşılaştılar, bazılarıyla evlerinden savaştılar; üst kapılardan ani bir baskın düzenleyerek surların ötesindeki Romalılara saldırdılar. Surları koruyanlar o kadar korktular ki kulelerinden atlayıp kendi kamplarına çekildiler. Bunun üzerine içerideki Romalılar, düşmanları tarafından her yönden kuşatıldıkları için büyük bir gürültü kopardılar; dışarıdakiler de şehirde kalanlar için korktukları için aynı şekilde gürültü kopardılar. Böylece Yahudiler sürekli olarak çoğaldılar ve bu dar sokakları iyi bildikleri için Romalılara karşı büyük üstünlük sağladılar; birçoğunu yaralayıp üzerlerine saldırdılar ve onları şehirden kovdular.

Şimdi bu Romalılar, ellerinden gelen en iyi direnişi göstermek zorundaydılar; çünkü surdaki gedikten, çok dar olduğu için, kalabalık bir şekilde dışarı çıkamıyorlardı. Ayrıca, Titus onlara yardım göndermeseydi, içeri girenlerin hepsinin paramparça edilmiş olması da muhtemeldi; çünkü okçuları bu dar göllerin üst uçlarında durmaları için görevlendirdi ve kendisi de düşmanlarının en kalabalık olduğu yerde durarak oklarıyla onları durdurdu; tıpkı onun gibi, cesur bir adam olan ve bu savaşta da öyle görünen Domitius Sabinus da aynı şeyi yaptı. Böylece Sezar, Yahudilere sürekli ok atmaya ve askerlerinin üzerine gelmelerini engellemeye devam etti ve bu, tüm askerleri şehirden çekilene kadar sürdü.

2. Ve böylece Romalılar, ikinci duvarı ele geçirdikten sonra şehirden kovuldular. Bunun üzerine şehirdeki savaşçılar, bu büyük başarılarından dolayı zihinlerinde yükseldiler ve Romalıların bir daha şehre girmeye cesaret edemeyeceklerini, kendileri de içeride kaldıkları sürece artık yenilmeyeceklerini düşünmeye başladılar. Çünkü Tanrı, işledikleri günahlar yüzünden zihinlerini kör etmişti ve Romalıların şimdi kovulanlardan ne kadar daha büyük güçlere sahip olduğunu göremiyorlardı; aynı şekilde, üzerlerine çöken kıtlığı da fark edemiyorlardı; çünkü şimdiye kadar kamu sefaletinden beslenmiş ve şehrin kanını içmişlerdi. Ama şimdi yoksulluk uzun zamandır daha iyi kesimi ele geçirmişti ve birçok kişi zaten temel ihtiyaçlardan yoksunluktan ölmüştü; isyancılar halkın yok edilmesini bir rahatlama olarak görse de.

Machine Translated by Google

Kendileri; çünkü Romalılarla barışa karşı olan ve onlara karşıt bir yaşam sürmeye kararlı olanlardan başka kimsenin korunmasını istemiyorlardı ve karşıt görüştekilerin büyük çoğunluğu yok edildiğinde, ağır bir yükten kurtulmuş oldukları için memnun oldular.
Şehir içindekilere karşı tutumları şöyleydi: Zırhlarıyla kendilerini korudular, Romalılar şehre tekrar girmeye çalışırken onları engellediler ve yıkılan surların o kısmına karşı kendi bedenlerinden bir duvar ördüler.

Böylece üç gün boyunca cesurca kendilerini savundular; fakat dördüncü gün Titus'un şiddetli saldırılarına karşı koyamadılar ve zorla daha önce kaçtıkları yere geri dönmek zorunda kaldılar; böylece Titus sessizce o duvarı tekrar ele geçirdi ve tamamen yıktı. Şehrin güney kısımlarındaki kulelere bir garnizon yerleştirdikten sonra, üçüncü duvara nasıl saldırabileceğini planladı.

BÖLÜM 9.

Yahudilerin kuşatmayı bir süreliğine bırakmasına rağmen Titus'un öfkesi yatışmayınca, Titus kuşatmayı yeniden başlattı; ancak kısa süre sonra Yusuf'u kendi yurttaşlarıyla barış görüşmeleri yapması için gönderdi.

1. Titus, kuşatmayı bir süreliğine gevşetmeye ve isyancılara düşünmeleri için bir süre tanımaya, ikinci surlarının yıkılmasının onları biraz daha itaatkar hale getirip getirmeyeceğini veya yağma yoluyla elde ettikleri ganimetlerin uzun süre yetmeyeceği için kıtlıktan korkup korkmadıklarını görmeye karar verdi; böylece bu gevşemeyi kendi planlarını gerçekleştirmek için kullandı. Buna göre, askerlere geçim parası dağıtması gereken olağan zaman geldiğinde, komutanlara orduyu düşman karşısında savaş düzenine sokmalarını ve ardından her askere maaşlarını vermelerini emretti. Böylece askerler, gelenek gereği, silahlarının önceden örtülü olduğu sandıkları açtılar ve zırhlarını giyerek yürüdüler, tıpkı süvarilerin güzel koşum takımlarıyla atlarını götürmeleri gibi. O zaman şehrin önündeki yerler uzun bir süre çok parlak bir şekilde parladı; ve hiçbir şey o kadar parlak değildi.

Machine Translated by Google

Titus'un kendi adamları için minnettar olunacak ya da düşman için o kadar korkunç bir manzara olamazdı. Çünkü eski surların tamamı ve tapınağın kuzey tarafı seyircilerle doluydu ve evlerin de onları izleyenlerle dolu olduğu görülebiliyordu; şehrin kalabalıklarıyla kaplı olmayan hiçbir yeri yoktu; hatta, ordunun tamamını aynı yerde, silahlarının ihtişamı ve adamlarının düzeniyle birlikte gördüklerinde, en cesur Yahudiler bile büyük bir dehşete kapılmıştı. Ve isyancıların, halka karşı işledikleri suçlar o kadar korkunç olmasaydı ve Romalılardan affedilme umudunu kesmeselerdi, o manzarayı görünce fikirlerini değiştireceklerini düşünmeden edemiyorum; ancak şehrin savunmasına devam etmezlerse işkenceyle ölümün cezaları olacağına inandıkları için, savaşta ölmeyi çok daha iyi buldular. Kader onlara o kadar ağır bastı ki, masumlar suçlularla birlikte yok olacak, şehir de içindeki isyancılarla birlikte yerle bir olacaktı.

2. Romalılar bu geçim parasını çeşitli lejyonlara ulaştırmak için dört gün harcadılar. Ancak beşinci gün, Yahudilerden barış işaretleri gelmeyince, Titus lejyonlarını böldü ve hem Antonia kulesinde hem de Yahya anıtında toprak siperleri kazmaya başladı. Amacı, anıtın bulunduğu yukarı şehri ve Antonia kulesinin bulunduğu tapınağı ele geçirmekti; çünkü tapınak ele geçirilmezse, şehrin kendisini korumak tehlikeli olurdu; bu yüzden her iki bölgede de toprak siperleri kazdı, her lejyon bir tane. Yahya anıtında çalışanlara gelince, İdumeliler ve Simon'la silahlı olanlar onlara baskınlar düzenleyerek onları durdurdular; Yahya'nın tarafı ve onlarla birlikte olan çok sayıda fanatik ise Antonia kulesinin önündekilere aynı şeyi yaptı.

Bu Yahudiler artık Romalılar için çok zorlu rakiplerdi; sadece doğrudan çatışmada değil, daha yüksek bir konumda oldukları için değil, aynı zamanda kendi silahlarını kullanmayı da öğrenmişlerdi; çünkü bu silahları her geçen gün sürekli kullanmaları, becerilerini kademeli olarak geliştirmişti; çünkü oklar için üç yüz, taş için kırk çeşit silahları vardı; bu sayede Romalıların siper kazmalarını daha da zorlaştırıyorlardı. Ancak Titus, şehrin ya kurtarılacağını ya da yıkılacağını bilerek, kuşatmayı ciddiyetle yürütmekle kalmadı, Yahudileri tövbeye çağırmayı da ihmal etmedi; böylece kuşatma çalışmalarına iyi öğütler de kattı. Ve öğütlerin çoğu zaman silahlardan daha etkili olduğunun farkında olarak, onları teslim olmaya ikna etti.

Machine Translated by Google

Şehri bir bakıma ele geçirmişlerdi ve böylece kendilerini kurtarmak için Josephus'u kendi dillerinde onlarla konuşması için gönderdiler; çünkü kendi hemşehrilerinin ikna gücüne boyun eğebileceklerini düşünüyordu.

3. Bu yüzden Josephus surların etrafını dolaştı ve oklarının ulaşamayacağı, ancak duyabilecekleri bir yer bulmaya çalıştı ve onlara birçok sözle kendilerini, ülkelerini ve tapınaklarını korumalarını ve bu konularda yabancılardan daha inatçı olmamalarını rica etti; çünkü bu şeylerle hiçbir ilgisi olmayan Romalılar, düşmanlarına ait olsalar bile kutsal ayinlerine ve yerlerine saygı duyuyorlardı ve şimdiye kadar onlarla uğraşmaktan ellerini çekmişlerdi; oysa onların himayesinde yetişenler ve eğer korunurlarsa, onlardan fayda görecek tek halk olacak olanlar, onları yıkmak için acele ediyorlardı. En güçlü surlarının yıkıldığını ve geriye kalan surların daha önce ele geçirilenlerden daha zayıf olduğunu kesinlikle biliyorlardı. Roma gücünün yenilmez olduğunu ve onlara hizmet etmeye alışkın olduklarını biliyor olmalıydılar; çünkü özgürlük için savaşmanın doğru bir şey olduğu kabul edilirse, bunun en başından yapılması gerekirdi; Fakat bir zamanlar Romalıların egemenliği altına girmiş ve uzun yıllar boyunca onlara boyun eğmiş olanların, daha sonra bu boyunduruğu atmaya kalkışmaları, özgürlük sevenlerin değil, sefil bir şekilde ölmeyi düşünenlerin işiydi. Ayrıca, insanlar kendilerine karşı aşağılık efendilere sahip olmanın onursuzluğuna içerleyebilirler, ancak her şeyi emri altında tutanlara karşı böyle davranmamalıdırlar; çünkü dünyanın neresi Romalılardan kurtulmuştur ki, şiddetli sıcağa veya şiddetli soğuğa dayanıklı olmayan yerler hariç? Ve apaçık ortada ki, her yönden şans onlara geçmiştir; ve Tanrı, bu egemenliği uluslara yaydıktan sonra şimdi İtalya'ya yerleşmiştir. Dahası, vahşi hayvanlar arasında olduğu kadar insanlar arasında da, kendilerinden daha güçlü olanlara boyun eğmek ve savaşta diğerlerinden daha sert olanlara egemenlik kurmaları için baskı yapmak güçlü ve değişmez bir kanundur; İşte bu yüzden, ruh ve beden bakımından ve diğer avantajlar bakımından onlardan çok daha üstün olan ataları, Tanrı'nın onlarla birlikte olduğunu bilmeselerdi asla katlanmayacakları bir şekilde Romalılara boyun eğdiler. Kendilerine gelince, şehirlerinin büyük bir kısmı zaten ele geçirilmişken ve surları hala sağlam olsa da, içindekiler ele geçirilmiş gibi daha büyük sefalet içinde yaşarken, bu direnişlerinde neye güvenebilirler ki?

Machine Translated by Google

Ayakta mı duruyorlar? Çünkü Romalılar, şehirdeki kıtlığın farkındalar; halk zaten bu kıtlık yüzünden tükenmiş durumda ve savaşçılar da kısa süre içinde aynı durumda olacaklar; zira Romalılar kuşatmayı bırakıp kılıçlarıyla şehre saldırmasalar bile, içlerinde onları kuşatan ve her saat artan aşılmaz bir savaş vardı; eğer kıtlıkla savaşamazlarsa veya doğal iştahlarını yenemezlerse bu savaş daha da büyüyordu. Ayrıca şunu da ekledi: Felaketleri iyileştirilemez hale gelmeden önce davranışlarını değiştirmeleri ve kendilerini koruyabilecek tavsiyelere başvurmaları ne kadar doğru bir şeydi; çünkü Romalılar, küstah davranışlarında sonuna kadar ısrar etmedikleri sürece, geçmişteki aleyhlerine olan eylemlerini hatırlamayacaklardı; çünkü fetihlerinde doğal olarak ılımlıydılar ve tutkularının dikte ettiğinden önce karlı olanı tercih ediyorlardı. Onların çıkarına olan şey, şehri sakinlerinden yoksun bırakmak veya ülkeyi çölleştirmek değildi; bu nedenle Sezar, güvenlikleri için onlara sağ elini uzattı. Oysa şehri zorla ele geçirirse, özellikle de bu en büyük sıkıntıları içinde tekliflerini reddederlerse, hiçbirini kurtaramayacaktı; çünkü zaten ele geçirilmiş olan surlar, üçüncü surların da kısa sürede ele geçirileceğinden emin olmalarını sağlayacaktı. Ve surları Romalıların aşamayacağı kadar güçlü olsa bile, kıtlık Romalılara karşı onlara karşı savaşacaktı.

4. Josephus Yahudilere bu nasihati verirken, surlardan birçoğu onunla alay etti ve birçoğu da onu kınadı; Hatta bazıları ona oklarını fırlattı; fakat kendisi bu açık ve iyi tavsiyelerle onları ikna edemeyince, kendi uluslarının tarihine yöneldi ve yüksek sesle şöyle haykırdı: "Ey zavallı yaratıklar! Size yardım edenleri bu kadar mı unutuyorsunuz ki, silahlarınızla ve ellerinizle Romalılara karşı savaşıyorsunuz? Biz ne zaman başka bir ulusu bu şekilde fethettik? Ve Yahudi halkının Yaratıcısı olan Tanrı, onlara zarar verildiğinde ne zaman intikam almadı? Geri dönüp, bu kadar şiddetle savaştığınızın ve ne kadar büyük bir Destekçiyi saygısızca kötüye kullandığınızın nedenini düşünmeyecek misiniz? Atalarınız ve bu kutsal yer için yapılan muazzam işleri ve onun sayesinde nasıl büyük düşmanlarınızın sizin altınızda alt edildiğini hatırlamayacak mısınız? Bunu söylerken ben bile titriyorum."

Machine Translated by Google

Tanrı'nın işleri kulaklarınızın önündedir, onları duymaya layık değilsiniz; ancak beni dinleyin ki, sadece Romalılara karşı değil, bizzat Tanrı'ya karşı nasıl savaştığınızı bilesiniz. Eski zamanlarda Mısır kralı Nekao adında, Firavun diye de anılan biri vardı; muazzam bir orduyla geldi ve milletimizin annesi Kraliçe Sara'yı ele geçirdi. Atamız İbrahim o zaman ne yaptı? Emrinde üç yüz on sekiz komutan ve her birinin altında muazzam bir ordu olmasına rağmen, bu zararlı kişiden savaşarak mı kendini savundu? Aslında, Tanrı'nın yardımı olmadan onları hiç sayı saymadı ve sadece ellerini bu kutsal yere doğru uzattı (16) , ki siz şimdi burayı kirlettiniz ve onu kendi ordusu yerine yenilmez destekçisi olarak saydı. Kraliçemiz ertesi akşam hiçbir leke olmadan kocasına geri gönderilmedi mi? - Mısır kralı ise, kendi yurttaşlarınızın kanını dökerek kirlettiğiniz bu yere tapınarak kaçtı; gece gördüğü rüyalardan titredi ve Tanrı'nın sevdiği bir halk olarak İbranilere gümüş ve altın verdi. Hiçbir şey söylemeyeyim mi, yoksa atalarımızın Mısır'a sürgününü mü anayım? (17) Onlar, zulüm gördüklerinde ve yabancı kralların dört yüz yıllık egemenliği altında kaldıklarında, kendilerini savaşarak ve mücadele ederek savunabilecekken, yine de kendilerini Tanrı'ya teslim etmekten başka bir şey yapmadılar! Mısır'ın her türlü vahşi hayvanla istila edildiğini ve her türlü hastalıkla harap edildiğini, topraklarının meyve vermediğini, Nil'in suyunun kesildiğini, Mısır'ın on belasının birbirini izlediğini bilmeyen kim var? Ve bu yollarla atalarımız nasıl da kan dökülmeden, hiçbir tehlikeye maruz kalmadan, Tanrı'nın özel kulları olarak yönettiği bir muhafız eşliğinde gönderildiler? Dahası, Asurlular kutsal sandığımızı götürdüklerinde Filistin, onların yaptığı yıkım karşısında inlemedi mi? Putları Dagon gibi, onu götüren o milletin tamamı da inledi; yedikleri şeylerle birlikte bağırsakları da dışarı çıktığında, vücutlarının gizli yerlerinde iğrenç bir hastalığa yakalandılar; ta ki onu çalan eller, Tanrı'nın kutsal sandığına saygısızlıklarından dolayı duyduğu öfkeyi yatıştırmak için, ziller, tefler ve diğer adaklar eşliğinde onu geri getirmek zorunda kalana kadar. İşte o zaman Tanrı bizim Genel Komutanımız oldu ve atalarımız için bu büyük işleri başardı; çünkü onlar savaş ve çatışmaya karışmadılar, işlerini O'na bıraktılar. Asur kralı Sennacherib,

Machine Translated by Google

Asya'nın tamamını yanına alıp ordusuyla bu şehri kuşattığında, insanların eliyle mi düştü? Tanrı'nın bir meleği o muazzam orduyu bir gecede yok ettiğinde, eller Tanrı'ya dualarla yükselmiş, silahlarını kullanmamış mıydı? Asur kralı ertesi gün kalktığında yüz seksen beş bin ölü beden bulmuş ve ordusunun geri kalanıyla silahsız olan İbranilerden kaçmış ve onları takip etmemişti. Babil'de yaşadığımız köleliği de biliyorsunuz; halk yetmiş yıl boyunca esirdi; yine de Tanrı, Cyrus'u lütufkâr bir araç olarak kullanarak özgürlüğüne kavuşturmadan önce özgürlüğe kavuşmadılar; buna göre onun sayesinde özgür bırakıldılar ve tapınaklarında Kurtarıcılarına yeniden tapınmaya başladılar. Genel olarak konuşacak olursak, atalarımızın savaşla herhangi bir başarı elde ettiği veya savaşsız bir şekilde kendilerini Tanrı'ya adadıklarında başarısız oldukları hiçbir örnek gösteremeyiz. Evlerinde kaldıkları zaman, Yargıçlarının hoşuna gittiği gibi zaferler kazandılar; fakat savaşa çıktıklarında her zaman hayal kırıklığına uğradılar: Örneğin, Babil kralı bu şehri kuşattığında ve kralımız Zedekiah, peygamber Yeremya'nın kendisine yaptığı kehanetlerin aksine ona karşı savaştığında, hemen esir alındı ve şehrin ve tapınağın yıkıldığını gördü. Yine de o kralın ılımlılığı, şimdiki valilerinizin ve o zamanki halkın ılımlılığından ve sizin şu anki ılımlılığınızdan ne kadar daha büyüktü! Çünkü Yeremya, Tanrı'nın onların günahları yüzünden ne kadar öfkeli olduğunu yüksek sesle haykırdığında ve şehirlerini teslim etmezlerse esir alınacaklarını söylediğinde, ne kral ne de halk onu öldürmedi; Ama siz (şehir içinde yaptıklarınızı, kötülüğünüzü tarif edemeyeceğim kadar kötü olanları bir kenara bırakacak olursak), sadece kendinizi kurtarmanız için sizi uyaran bana hakaret ediyor ve ok atıyorsunuz; çünkü günahlarınızı hatırladığınızda ve her gün işlediğiniz suçların adını bile duymaya tahammül edemediğinizde kışkırtılıyorsunuz. Başka bir örnek olarak, Epifanes diye de anılan Antiyohos bu şehrin önünde yatarken ve Tanrı'ya karşı birçok hakaret işlediğinde, atalarımız onunla silahlanarak karşılaştılar; savaşta öldürüldüler, bu şehir düşmanlarımız tarafından yağmalandı ve kutsal yerimiz üç yıl altı ay boyunca ıssız kaldı. Daha fazla örnek vermeme ne gerek var? Gerçekten de, Roma ordusunu milletimize karşı kışkırtan ne olabilir? Halkın dinsizliği değil mi? Köleliğimiz nereden başladı? İsyanlardan kaynaklanmadı mı?

Machine Translated by Google

Atalarımız arasında, Aristobulus ve Hyrcanus'un çılgınlığı ve karşılıklı kavgalarımız Pompey'i bu şehre getirdiğinde ve Tanrı, sahip oldukları özgürlüğe layık olmayanları Romalılara boyun eğdirdiğinde ne oldu? Bu nedenle, üç aylık bir kuşatmanın ardından, kutsal mekanımıza ve yasalarımıza karşı sizin gibi suçlar işlemedikleri halde teslim olmak zorunda kaldılar; üstelik savaşa gitmek için sizden çok daha büyük avantajları varken. Aristobulus'un oğlu Antigonus'un başına ne geldiğini bilmiyor muyuz? Onun hükümdarlığı döneminde Tanrı, halkın suçları yüzünden bu şehrin tekrar ele geçirilmesini sağladı. Antipater'in oğlu Herod, Sosius'u üzerimize getirdiğinde ve Sosius da Roma ordusunu üzerimize getirdiğinde, altı ay boyunca kuşatıldılar ve kuşatıldılar; ta ki günahlarının cezası olarak ele geçirilip şehir düşman tarafından yağmalanana kadar. Görünüşe göre milletimize hiçbir zaman silah verilmemiş, aksine her zaman savaşa ve ele geçirilmeye terk edilmişiz; çünkü sanırım bu kutsal yerde yaşayanlar her şeyin yönetimini Tanrı'ya bırakmalı ve ancak kendilerini yukarıdaki Hakemlerine teslim ettiklerinde insanların yardımını göz ardı etmelidirler. Peki ya siz, yasa koyucumuzun tavsiye ettiği şeylerden ne yaptınız? Ve kınadığı şeylerden ne yapmadınız? Ne kadar da daha dinsizsiniz, o kadar çabuk ele geçirilenlerden! Genellikle gizlice işlenen günahlardan bile kaçınmadınız; hırsızlık, insanlara karşı hain planlar ve zina gibi. Yağma ve cinayetler hakkında tartışıyorsunuz ve garip kötülük yolları icat ediyorsunuz. Dahası, tapınak bile bunların hepsi için bir kap haline geldi ve bu kutsal yer kendi ülkemizin elleriyle kirletildi; Bu yer, Romalılar tarafından uzakta olduğu zamanlarda bile saygı görmüş, kendi geleneklerinin birçoğunu bizim yasalarımıza bırakmalarına izin vermişlerdir.

Ve tüm bunlardan sonra, böylesine saygısızca hakaret ettiğiniz O'nun sizin destekçiniz olmasını mı bekliyorsunuz? Öyleyse, elleriniz ne kadar temizse, O'ndan yardım dilemek ve O'na yalvarmak hakkınız da o kadar iyidir! Kralınız [Hezekiya], Asur kralı o büyük orduyu bir gecede yok ettiğinde, Tanrı'ya böyle dualar mı etti? Romalılar da Asur kralı gibi kötülükler mi yapıyorlar ki, onlardan da aynı intikamı almayı umuyorsunuz? O kral, şehri yıkmaması şartıyla kralımızdan para kabul etmedi mi, ama ettiği yemine aykırı olarak şehri yakmaya geldi?

Machine Translated by Google

Tapınak mı? Romalılar, atalarımızın atalarına ödediği alışılmış vergiden fazlasını talep etmiyorlar; ve eğer bunu bir kez elde edebilirlerse, ne bu şehri yıkmayı ne de bu kutsal yere dokunmayı amaçlıyorlar; aksine, size ayrıca, soyunuzun özgür olmasını, mallarınızın size güvence altına alınmasını ve kutsal yasalarımızın size dokunulmaz kalmasını sağlayacaklardır. Ve Tanrı'nın, insanları günahlarından dolayı hemen cezalandırmanın ne zaman uygun olduğunu bildiği için, kötülere de doğrulara olduğu kadar iyi davranmasını beklemek düpedüz deliliktir; buna göre Asurluların gücünü, kamp kurdukları ilk gece kırmıştır.
Bu nedenle, eğer milletimizin özgürlüğe layık olduğuna veya Romalıların cezaya layık olduğuna karar vermiş olsaydı, Pompey milletimize karışmaya başladığında veya ondan sonra Sosius bize karşı geldiğinde veya Vespasian Celile'yi harap ettiğinde veya son olarak Titus her şeyden önce bu şehre yaklaştığında Asurlulara yaptığı gibi, Romalılara da derhal ceza verirdi; Magnus ve Sosius sadece hiçbir şey kaybetmekle kalmayıp şehri zorla ele geçirdiler; Vespasian da size karşı yaptığı savaştan sonra imparatorluğu almak için gitti; ve Titus'a gelince, sizin yönetiminiz altındayken neredeyse kurumuş olan o pınarlar (18) onun gelmesinden beri eskisinden daha bol akıyor; buna göre, Siloam'ın ve şehrin dışındaki diğer tüm pınarların o kadar kuruduğunu, suyun ayrı ayrı ölçülerle satıldığını biliyorsunuz; Oysa şimdi düşmanlarınız için öyle büyük miktarda su var ki, bu su sadece kendileri ve hayvanları için içmekle kalmıyor, bahçelerini sulamak için de yeterli. Aynı harika işareti daha önce, Babil kralı bize savaş açtığında, şehri ele geçirdiğinde ve tapınağı yaktığında da yaşamıştınız; o zamanlar Yahudilerin sizin kadar dinsiz olmadıklarına inanıyorum. Bu yüzden Tanrı'nın mabedinden kaçtığını ve sizin savaştığınız kişilerin yanında yer aldığını varsaymaktan başka çarem yok.
Şimdi, iyi bir insan bile kirli bir evden kaçar ve oradakilerden nefret eder; peki siz, bütün gizli şeyleri gören ve en özel şeyleri duyan Tanrı'nın sizin günahlarınızda sizinle birlikte kalacağına mı inanıyorsunuz? Şimdi, lütfen, aranızda gizli tutulan veya saklanan hangi suç var? Hatta düşmanlarınızın bile görebileceği bir şey var mı? Çünkü siz, suçlarınızı gösterişli bir şekilde sergiliyor ve aranızdan hanginizin daha kötü olacağı konusunda birbirinizle yarışıyorsunuz; ve adaletsizliğinizi sanki bir erdemmiş gibi alenen gösteriyorsunuz. Ancak, sizin için de bir yer kaldı.

Machine Translated by Google

Eğer kabul etmeye razıysanız, korunmayı sağlayabilirsiniz; Tanrı, hatalarını itiraf eden ve tövbe edenlerle kolayca barışır. Ey katı yürekli zavallılar! Tüm silahlarınızı atın ve zaten yıkıma doğru giden ülkenize acıyın; kötü yollarınızdan dönün ve ihanet edeceğiniz o şehrin, içinde birçok ülkenin bağışlarıyla dolu o mükemmel tapınağın ihtişamına dikkat edin. O tapınağı ateşe verecek ilk kişi kim olabilir? Bu şeylerin artık olmamasına kim razı olabilir? Ve korunmayı daha çok hak eden ne olabilir? Ey duyarsız yaratıklar ve taşlardan bile daha aptal olanlar! Ve eğer bu şeylere anlayışlı gözlerle bakamıyorsanız, yine de ailelerinize acıyın ve her birinizin gözünün önüne çocuklarınızı, eşlerinizi ve anne babalarınızı koyun; bunlar yavaş yavaş kıtlık veya savaş yüzünden yok olacaklardır. Bu tehlikenin anneme, eşime ve hiç de aşağılık olmayan, hatta eski zamanlarda çok saygın bir aile üyesine de uzanacağının farkındayım; ve belki de bu tavsiyeyi size sadece onların hatırına verdiğimi düşünebilirsiniz; eğer durum buysa, onları öldürün; hatta, eğer bu sizin kurtulmanızı sağlayacaksa, kendi kanımı bile ödül olarak alın; çünkü eğer ölümümden sonra aklınız başınıza gelirse, ölmeye hazırım."

BÖLÜM 10.

Halkın büyük bir kısmının Romalılara firar etmek için ne kadar büyük çaba sarf ettiğini; geride kalanların ise kıtlıktan ne kadar dayanılmaz acılar çektiğini ve bunun üzücü sonuçlarını anlatıyor.

1. Josephus böyle yüksek sesle konuşurken, isyancılar ne söylediklerine boyun eğdiler ne de davranışlarını değiştirmeyi güvenli buldular; fakat halkın büyük bir kısmı Romalılara katılmaya meyilliydi; bu nedenle, bazıları sahip olduklarını, hatta hazine olarak biriktirdikleri en değerli şeyleri bile en ufak bir meblağ karşılığında sattılar ve soyguncular tarafından fark edilmemek için altın parçalarını yuttular; ve Romalılara kaçtıktan sonra, kendilerine bolca yiyecek ve içecek sağladılar; çünkü Titus, onların büyük bir kısmının kırsal kesime gitmesine izin verdi.

Machine Translated by Google

Memnun oldular. Ve firar etmeye bu kadar istekli olmalarının başlıca nedenleri şunlardı: Artık o şehirde çektikleri sefaletten kurtulacaklardı ve yine de Romalılara köle olmayacaklardı; ancak John ve Simon, yandaşlarıyla birlikte, bu adamların gidişini Romalıların gelişinden daha dikkatli bir şekilde izliyorlardı; ve eğer biri böyle bir niyetin en ufak bir şüphesini bile gösterirse, boğazı derhal kesiliyordu.

2. Ancak daha varlıklı kesim için, şehirde kalmaları ya da şehirden kaçmaya çalışmaları fark etmiyordu; çünkü her iki durumda da aynı şekilde yok ediliyorlardı; zira her biri, firar edecekleri bahanesiyle öldürülüyordu, oysa gerçekte soyguncular onların mallarını ele geçirmek için bunu yapıyorlardı. İsyancıların çılgınlığı da kıtlıkla birlikte artıyordu ve bu iki sefalet her geçen gün daha da alevleniyordu; çünkü hiçbir yerde açıkça görünen tahıl yoktu, soyguncular koşarak gelip insanların özel evlerini arıyorlardı; ve eğer bulurlarsa, tahılları olmadığını inkar ettikleri için onlara işkence ediyorlardı; eğer bulamazlarsa, daha dikkatli sakladıklarını düşündükleri için daha da kötü işkence ediyorlardı. Tahılları olup olmadığını anlamak için kullandıkları gösterge, bu zavallıların bedenlerinden alınıyordu; eğer iyi durumdalarsa, hiç yiyecek sıkıntısı çekmediklerini düşünüyorlardı; Ama eğer bitkin düşmüşlerse, daha fazla arama yapmadan uzaklaşıyorlardı; bu tür insanları öldürmeyi de uygun görmüyorlardı, çünkü yiyecek yokluğundan çok yakında kendiliğinden öleceklerini biliyorlardı. Gerçekten de birçok kişi ellerindekini bir ölçü karşılığında satıyordu; daha zengin olanlar buğday, daha fakir olanlar ise arpa satıyordu. Bunu yaptıktan sonra evlerinin en iç odalarına kapanıp elde ettikleri tahılı yiyorlardı; bazıları aşırı açlık nedeniyle öğütmeden yiyor, bazıları ise ihtiyaç ve korkunun gerektirdiği şekilde ekmek pişiriyordu: hiçbir yerde ayrı bir yemek için masa kurulmuyordu, bunun yerine ateşten yarı pişmiş ekmeği kapıp aceleyle yiyorlardı.

3. Artık durum içler acısıydı ve insanların yiyecek konusunda nasıl bir halde oldukları, daha güçlülerin fazlasıyla doygunluğa sahipken, daha zayıfların [yiyecek yokluğundan] feryat ettikleri bir manzara, haklı olarak gözlerimizi yaşartacak bir görüntüydü. Ancak kıtlık, diğer tüm duyguların önüne geçebilecek kadar güçlü değildi ve hiçbir şeye bu kadar yıkıcı etki edemezdi.

Machine Translated by Google

Bu durum, mahremiyete bile saygı duyulmaması anlamına geliyordu; zira normalde saygı duyulması gereken şeyler bu durumda hor görülüyordu; öyle ki çocuklar babalarının yedikleri lokmaları ağızlarından çekip alıyorlardı ve daha da acınası olanı, anneler de bebeklerine aynı şekilde davranıyorlardı; ve en sevdikleri ellerinin altında ölürken, hayatlarını kurtarabilecek son damlaları bile onlardan almaktan utanmıyorlardı: ve bu şekilde yemek yerken bunu gizlemiyorlardı; çünkü her yerdeki isyancılar hemen üzerlerine gelip başkalarından aldıkları şeyleri ellerinden alıyorlardı; çünkü kapalı bir ev gördüklerinde, bu onlara içeridekilerin yiyecek aldıklarının bir işaretiydi; bunun üzerine kapıları kırıp içeri koşuyor ve yedikleri şeylerin parçalarını neredeyse boğazlarından zorla alıyorlardı: yiyeceklerini sıkıca tutan yaşlılar dövülüyordu; ve kadınlar ellerinde tuttuklarını saklarlarsa, bunun için saçları yolunuyordu; Yaşlılara ya da bebeklere de hiçbir merhamet gösterilmedi; aksine, elde ettikleri lokmalara tutunmuş çocukları yerden kaldırıp yere silkelediler. Ama yine de, içeri girmelerini engelleyen ve ele geçirecekleri şeyi yutmuş olanlara karşı daha da barbarca davrandılar, sanki haksız yere haklarından mahrum bırakılmışlar gibi. Ayrıca, yiyeceklerin nerede olduğunu öğrenmek için korkunç işkence yöntemleri icat ettiler; bunlar, zavallıların tuvaletlerinin girişlerini tıkamak ve anüslerine sivri kazıklar çakmaktı; bir adam, sadece bir somun ekmeği olduğunu itiraf etmesi veya saklanmış bir avuç arpa ununu bulması için duyması bile korkunç olan şeylere katlanmak zorunda kaldı; ve bu, işkencecilerin kendileri aç olmadıkları zamanlarda yapıldı; çünkü zorunluluktan dolayı bunu yapmak zorunda kalsalardı, bu daha az barbarca olurdu. Fakat bu, onların deliliklerini dindirmek ve gelecek günler için kendilerine erzak hazırlamak amacıyla yapılmıştı. Bu adamlar ayrıca, geceleyin şehirden gizlice çıkıp Romalı muhafızlara kadar giderek, yabani bitki ve otlar toplamaya çalışanlarla da buluşmaya gittiler; ve bu insanlar düşmandan kurtulduklarını sandıkları anda, getirdiklerini ellerinden aldılar; hatta bu kişiler, Tanrı'nın yüce adını anarak, getirdiklerinin bir kısmını geri vermeleri için defalarca yalvarmış olsalar bile; onlar onlara en ufak bir kırıntı bile vermediler ve sadece yağmalanmış olmakla yetinmek zorunda kaldılar, aynı zamanda öldürülmediler.

Machine Translated by Google

4. Bunlar, alt sınıftan insanların bu tiranların muhafızlarından çektiği zulümlerdi; fakat yüksek mevkideki ve zengin olanlar, bizzat tiranların önüne çıkarılıyordu; bunlardan bazıları hain planlar kurmakla yanlış bir şekilde suçlanıp yok ediliyordu; diğerleri ise şehri Romalılara teslim etme niyetiyle suçlanıyordu; ancak en kolay yol, birilerini düşmana katılmaya kararlı olduklarını söylemeye ikna etmekti. Simon tarafından her şeyi elinden alınan kişi, Jotre tarafından zaten yağmalanmış olanlardan geriye kalanları Simon'a bırakıldığı için tekrar John'a geri gönderildi; öyle ki, halkın kanını birbirlerine içip, zavallıların cesetlerini aralarında paylaştılar; böylece, egemenlik hırsları yüzünden birbirleriyle çekişseler de, kötü uygulamalarında çok iyi anlaştılar; Çünkü başkalarının çektiği acılardan elde ettiği şeyi diğer zalime iletmeyen kişi, yalnızca bir açıdan çok az suçlu görünüyordu; ve kendisine iletilenlerden pay almayan kişi, bu barbarlığa ortak olamadığı için, değerli bir şeyi kaybetmiş gibi üzülüyordu.

5. Bu nedenle, bu adamların kötülüklerinin her örneğini ayrıntılı olarak ele almak imkansızdır. Bu yüzden düşüncelerimi burada kısaca dile getireceğim: - Dünyanın başlangıcından beri hiçbir şehir böyle bir sefalet çekmedi ve hiçbir çağ, bu nesilden daha fazla kötülükte verimli bir nesil yetiştirmedi. Son olarak, yabancılara karşı nispeten daha az dinsiz görünmek için İbrani ulusunu aşağıladılar. Şehri kendileri yerle bir ederken ve Romalıları, isteseler de istemeseler de, onlara karşı şanlı bir şekilde hareket ederek ve neredeyse tapınağın üzerine ateş çekerek kötü bir şöhret kazanmaya zorlarken, ulusumuzun köleleri, pislikleri ve sahte ve verimsiz çocukları olduklarını itiraf ettiler; ve gerçekten de, yukarı şehirden tapınağın yandığını gördüklerinde, bundan rahatsız olmadılar veya bu yüzden gözyaşı dökmediler, oysa bu tutkular Romalılar arasında henüz ortaya çıkmıştı; Bu durumları daha sonra, bu konuları ele aldığımızda, uygun yerlerinde ele alacağız.

BÖLÜM 11.

Machine Translated by Google

Yahudilerin surların önünde nasıl çarmıha gerildikleri

ŞEHİRLE İLGİLİ ANTIOCHUS EPIPHANES HAKKINDA; VE
Yahudilerin daha önce kurulmuş olan bankaları nasıl devirdiği

ROMALILAR TARAFINDAN BÜYÜTÜLDÜLER,

1. Böylece Titus'un savunma hatları büyük ölçüde ilerlemişti, askerleri surlardan çok fazla sıkıntı çekmiş olsalar da. Bunun üzerine bir süvari birliği gönderdi ve vadilere yiyecek toplamaya çıkanlara pusu kurmalarını emretti. Bunların bazıları gerçekten de yağma yoluyla elde ettikleriyle yetinmeyen savaşçılardı; ancak büyük çoğunluğu, kendi akrabaları için duydukları endişe nedeniyle firar etmekten caydırılan yoksul insanlardı; çünkü eşleri ve çocuklarıyla birlikte isyancıların haberi olmadan kaçmayı umamazlardı; akrabalarını soyguncular tarafından öldürülmeye bırakmayı da düşünemezlerdi; hatta kıtlığın şiddeti onları bu şekilde dışarı çıkmaya cesaretlendirmişti; bu yüzden geriye kalan tek şey, soyguncular dan saklandıklarında düşman tarafından ele geçirilmeleriydi; ve ele geçirilmek üzereyken, cezalandırılma korkusuyla kendilerini savunmak zorunda kaldılar; Savaş bittikten sonra merhamet dilemek için çok geç olduğunu düşündüler; bu yüzden önce kırbaçlandılar, sonra her türlü işkenceye maruz kaldılar ve öldükten sonra şehrin surlarının önünde çarmıha gerildiler. Bu sefil uygulama Titus'u onlara çok acımaya sevk etti; her gün beş yüz Yahudi yakalıyorlardı, hatta bazı günler daha fazlasını yakalıyorlardı. Yine de zorla yakalananların kendi yollarına gitmelerine izin vermenin güvenli olmadığını ve bu kadar çok kişiyi koruma altına almanın, onları kendisine faydasız hale getireceğini düşündü. Bu zulmü yasaklamamasının asıl nedeni, Yahudilerin belki de daha sonra kendilerinin de aynı acımasız muameleye maruz kalma korkusuyla bu manzara karşısında boyun eğebileceklerini ummasıydı. Böylece askerler, Yahudilere duydukları öfke ve nefretten dolayı, yakaladıkları kişileri, birer birer, sonra da başka bir şekilde, alay olsun diye çarmıha çiviledi ler; çünkü sayıları o kadar çoktu ki, çarmıha gerilecek yer kalmadı, çarmıhlar da cesetler için yetersiz kaldı. (19)

2. Fakat isyancılar bu üzücü manzaraya karşı tövbe etmek bir yana, aksine kalabalığın geri kalanını da aksine inandırdılar; çünkü surda firar edenlerin akrabalarını, aralarında

Machine Translated by Google

Halk, kendilerine sunulan güvenceye dayanarak Roma'ya gitmeye çok istekliydi ve onlara Romalılara kaçanların çektiği acıları gösterdi; yakalananların ise esir alınmış kişiler değil, kendilerine yalvaranlar olduğunu söyledi. Bu manzara, gerçeği öğrenene kadar firar etmeye can atan birçok kişiyi şehirde tuttu; yine de bazıları, düşmanlarından ölmenin açlıkla karşılaştırıldığında sessiz bir ayrılış olduğunu düşünerek, kesin bir ceza olarak hemen kaçtı. Bunun üzerine Titus, yakalananların çoğunun ellerinin kesilmesini emretti ki, firari olarak görülmesinler ve içinde bulundukları felaket nedeniyle itibar görsünler; ve onları Yuhanna ve Simon'a şu öğütle gönderdi: Artık [çılgınlıklarından] vazgeçsinler ve şehri yıkmaya zorlamasınlar, böylece en büyük sıkıntıları içinde bile tövbenin avantajlarından yararlanarak kendi hayatlarını kurtarsınlar ve böylece kendilerine ait bir şehir ve kendilerine özgü tapınak bulsunlar. Sonra, yükseltilmiş kıyıları dolaştı ve hızlandırdı; böylece sözlerinin çok geçmeden eylemleriyle destekleneceğini gösterdi. Buna karşılık, isyancılar Sezar'ın kendisine ve babasına da hakaretler yağdırdılar ve yüksek sesle, ölümü hor gördüklerini ve köleliğe tercih ederek iyi yaptıklarını; nefesleri varken Romalılara ellerinden gelen tüm kötülüğü yapacaklarını; kendi şehirleri için, dediği gibi yıkılacakları için, hiçbir endişeleri olmadığını ve dünyanın kendisinin Tanrı için bu tapınaktan daha iyi bir tapınak olduğunu haykırdılar. Yine de bu tapınağın, içinde yaşayan ve bu savaşta hâlâ yardımcıları olan kişi tarafından korunacağını, bu yüzden de tüm tehditlerine güldüklerini, çünkü her şeyin sonucunun yalnızca Tanrı'ya bağlı olduğunu söylediler. Bu sözler hakaretlerle karışmıştı ve bunlarla birlikte büyük bir gürültü çıkardılar.

3. Bu sırada Antiochus Epiphanes, yanında önemli sayıda silahlı adam ve Makedon çetesi adı verilen bir grupla birlikte şehre geldi. Hepsi aynı yaşta, uzun boylu, henüz çocukluklarını yeni atlatmış, silahlı ve Makedon usulüne göre eğitilmişlerdi; bu yüzden de bu adı almışlardı. Ancak birçoğu böylesine ünlü bir millete layık değildi; çünkü Kommagene kralı, Romalıların egemenliği altındaki diğer krallardan daha fazla refah içinde yaşamıştı, ta ki durumunda bir değişiklik olana kadar; ve o...

Machine Translated by Google

Yaşlı bir adam olan Titus, bir insanın ölmeden önce mutlu sayılmaması gerektiğini açıkça belirtti. Ancak babası ölmeden önce oraya gelen oğlu, Romalıların surlara saldırılarını neden bu kadar geciktirdiklerini merak ettiğini söyledi. Kendisi savaşçı bir adamdı ve doğal olarak kendini tehlikelere atmakta cesurdu; ayrıca o kadar güçlü bir adamdı ki, cesareti nadiren başarısızlıkla sonuçlanırdı. Bunun üzerine Titus gülümsedi ve onunla birlikte bir saldırının acısını paylaşmaya hazır olduğunu söyledi.

Ancak Antiyohos, o anki haliyle, Makedon askerleriyle birlikte surlara ani bir saldırı düzenledi; ve gerçekten de, kendi gücü ve becerisi o kadar büyüktü ki, Yahudi oklarından kendini korurken, yanındaki gençlerin neredeyse tamamı ağır yaralanmışken, yine de onlara oklarını fırlattı; çünkü cesaretleri konusunda verilen sözlere o kadar çok güvenmişlerdi ki, savaşmaya devam etmek zorunda kaldılar ve sonunda birçoğu geri çekildi, ancak yaralanana kadar değil; ve o zaman, gerçek Makedonların, eğer fatih olmak istiyorlarsa, İskender'in şansına da sahip olmaları gerektiğini anladılar.

4. Romalılar, Artemisius [Jyar] ayının on ikinci gününde toprak setlerini yükseltmeye başladıklarında, aynı ayın yirmi dokuzuncu gününe kadar bitirmek için çok uğraştılar ve on yedi gün boyunca aralıksız çalıştılar. Çünkü artık dört büyük toprak seti yükseltilmişti; bunlardan biri Antonia kulesindeydi; bu set, Struthius adı verilen havuzun ortasına karşı, beşinci lejyon tarafından yükseltilmişti. Diğeri ise on ikinci lejyon tarafından, diğerinden yaklaşık yirmi arşın uzaklıkta inşa edilmişti. Ancak bunlardan çok uzakta bulunan onuncu lejyonun çalışmaları kuzey tarafında ve Amygdalon adı verilen havuzun yanındaydı; on beşinci lejyonun çalışmaları da ondan yaklaşık otuz arşın uzaklıkta ve baş rahibin anıtının yanındaydı. Ve şimdi, makineler getirildiğinde, John içeriden Antonia kulesinin karşısındaki alanı, toprak setlere kadar kazmış ve maden ocağının üzerindeki zemini birbirinin üzerine yerleştirilmiş kirişlerle desteklemişti; böylece Roma tahkimatları belirsiz bir temel üzerinde duruyordu. Sonra zift ve bitümle sıvanmış malzemelerin getirilmesini ve ateşe verilmesini emretti; ve toprak setleri destekleyen çapraz kirişler yanarken, hendek aniden çöktü ve toprak setleri sarsılarak muazzam bir gürültüyle hendeğe düştü. İlk başta, toprak setinin düşmesiyle ateş boğulduğu için çok yoğun bir duman ve toz yükseldi; ancak boğulan duman ve toz azaldıkça...

Machine Translated by Google

Malzemeler yavaş yavaş tükeniyordu ve birdenbire alevler yükseldi; alevlerin bu ani ortaya çıkışı Romalıları dehşete düşürdü ve bu zekice planlanmış düzenek onları cesaretsizleştirdi; ve gerçekten de, amaçlarına ulaştıklarını düşündükleri bir anda başlarına gelen bu olay, gelecek için umutlarını soğuttu. Ayrıca, yangını söndürmek için zahmete girmenin bir faydası olmayacağını düşündüler, çünkü söndürülse bile, kıyılar zaten sular altında kalacaktı [ve onlar için işe yaramaz hale gelecekti].

5. Bundan iki gün sonra, Simon ve adamları diğer surları yıkmaya teşebbüs ettiler; çünkü Romalılar orada da makinelerini kullanmaya başlamış ve surları sarsmaya başlamışlardı. Burada, Celile'nin Garsis şehrinden Tefteus ve Kraliçe Mariamne'nin hizmetkarlarından birinin soyundan gelen Megassarus ile birlikte, Nabateus'un oğlu ve kötü talihinden dolayı "topal adam" anlamına gelen Chagiras adıyla anılan Adiabene'li bir adam, bazı meşaleleri kapıp makinelerin üzerine aniden saldırdılar. Bu savaş boyunca, cesaretleri veya düşmanlarına saldıkları korku bakımından onlardan üstün olan hiçbir adam şehirden dışarı çıkmadı. Çünkü Romalılara düşmanmış gibi değil, dostmuş gibi korkusuzca ve gecikmeden saldırdılar; düşmanlarının arasından şiddetle geçip makinelerini ateşe vermeden onları terk etmediler. Her yandan oklar fırlatılıp düşmanlarının kılıçlarıyla saldırıya uğramalarına rağmen, alevler aletleri sarıncaya kadar kendilerini içinde bulundukları tehlikeden uzaklaştırmadılar; alevler yükselince Romalılar, makinelerini kurtarmak için kamplarından koşarak geldiler. Yahudiler ise surlardan yardım isteyenleri engellediler ve bedenlerinin içinde bulunduğu tehlikeyi hiç umursamadan, ateşi söndürmeye çalışanlarla savaştılar. Romalılar, üzerlerini örten çitler yanarken, makineleri ateşten çıkardılar; ancak Yahudiler, alevlerin içinden koçbaşlarını yakalayıp, üzerlerindeki demirler kızgın hale gelmiş olmasına rağmen, onları sıkıca tuttular; ve şimdi ateş makinelerden kıyılara yayıldı ve onları savunmaya gelenleri engelledi; ve tüm bunlar olurken Romalılar alevlerle çevriliydiler; ve işlerini kurtarmaktan umutsuzluğa kapılarak kamplarına geri çekildiler. Şehir içinden gelenlerin yardımlarıyla Yahudilerin sayısı daha da arttı; ve onlar iyiliğe karşı çok cesur davrandılar.

Machine Translated by Google

Elde ettikleri başarı nedeniyle, şiddetli saldırıları neredeyse karşı konulamazdı; hatta düşman kampının surlarına kadar ilerleyip muhafızlarıyla savaştılar. Şimdi o kampın önünde, zırhlarını sırayla giyen bir asker birliği duruyordu; ve bunlara gelince, Roma kanunu korkunçtu, oradaki görevini terk eden, sebep ne olursa olsun, bunun için ölmeliydi; bu yüzden o asker birliği, korkaklıklarının cezası olarak ölmektense cesurca savaşarak ölmeyi tercih ederek, yerlerinde kaldılar; ve bu adamların buna katlanmak zorunda kalmaları nedeniyle, kaçan diğerlerinin çoğu utançtan geri döndüler; ve makineleri duvara dayadıklarında, kalabalığın şehirden daha fazla çıkmasını engellediler [ki bunu daha kolay yapabilirlerdi], çünkü bu sırada bedenlerini korumak veya güvence altına almak için hiçbir önlem almamışlardı; Yahudiler artık yollarına çıkan herkesle el ele savaşıyor, hiçbir çekince duymadan düşmanlarının mızraklarının ucuna düşüyor ve beden bedene saldırıyorlardı; çünkü artık Romalılar için çok güçlüydüler, bu sadece diğer savaşçı eylemleriyle değil, onlara karşı yaptıkları bu cesur saldırılarla da olmuştu; ve Romalılar, onlardan gördükleri zararın farkında olmaktan çok, onların cesaretine boyun eğdiler.

6. Titus, Antonia kulesinden gelmişti; oraya başka toprak setler inşa etmek için yer aramak üzere gitmişti. Askerleri, düşmanlarının feryatlarını dindirip kuşatma altındaki insanların kaderini gözetmişken, kendi surlarının tehlikeye atılmasına izin verdikleri için şiddetle azarladı. Yahudilerin ise zaten bir tür esaret altında olmalarına rağmen onlara karşı dışarı çıkmalarına izin verilmişti. Daha sonra seçilmiş bazı birliklerle düşmanın etrafını dolaştı ve bizzat onların kanadına saldırdı; böylece daha önce yüzlerine yapılan saldırılara maruz kalan Yahudiler, Titus'a doğru döndüler ve savaşa devam ettiler. Ordular da birbirine karışmıştı ve yükselen toz, birbirlerini görmelerini ve çıkardıkları gürültü, birbirlerini duymalarını o kadar engelliyordu ki, hiçbir taraf düşmanı dosttan ayırt edemiyordu. Ancak Yahudiler, gerçek güçlerinden ziyade kurtuluş umutsuzluğundan dolayı geri adım atmadılar. Romalılar da, şan şöhretlerine ve savaşlardaki itibarlarına verdikleri önemden ve Sezar'ın bizzat onlardan önce tehlikeye girmesinden dolayı geri adım atmayacaklardı; öyle ki, Romalıların en sonunda tüm bölgeyi ele geçireceklerini düşünmeden edemiyorum.

Machine Translated by Google

Yahudilerin büyük bir kısmı, onlara çok kızmışlardı, eğer bunlar savaşın sonucunu engellemeseydi ve şehre geri çekilmeselerdi, büyük bir kayıp yaşarlardı. Ancak Romalıların siperlerinin yıkıldığını gören Romalılar, uzun zamandır emek verdikleri her şeyi bir saat içinde kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyorlardı. Hatta birçoğu, sadece alışılagelmiş savaş araçlarıyla şehri ele geçirme umudunu yitirmişti.

BÖLÜM 12.

Titus, şehri bir duvarla çevrelemeyi uygun gördü; bunun ardından kıtlık, bütün evleri ve aileleri bir arada yok etti.

1. Ve şimdi Titus, ne yapılacağı konusunda komutanlarıyla istişarede bulundu. En ateşli olanlar, ordunun tamamını şehre karşı getirmesi ve surlara saldırması gerektiğini düşündüler; çünkü şimdiye kadar ordularının sadece bir kısmı Yahudilerle savaşmıştı; ancak ordunun tamamı birden gelirse, saldırılarını sürdüremeyeceklerini ve oklarıyla ezileceklerini düşündüler. Ancak daha ihtiyatlı bir yönetimden yana olanlardan bazıları siperleri yeniden yükseltmeyi savundu; diğerleri ise siperlere dokunmamayı, şehrin önünde sessizce beklemeyi, Yahudilerin dışarı çıkmasını ve şehre erzak taşımasını engellemeyi ve böylece düşmanı kıtlığa terk etmeyi, onlarla doğrudan savaşmadan bunu yapmayı önerdi; çünkü özellikle kılıçla ölmeyi arzulayanlar için umutsuzluğun yenilmez olduğunu, çünkü daha korkunç bir sefaletin onlar için saklı olduğunu belirttiler. Ancak Titus, bu kadar büyük bir ordunun tamamen hareketsiz kalmasının uygun olmadığını ve birbirleriyle yok edilecek olanlarla savaşmanın boşuna olduğunu düşündü; ayrıca malzeme yetersizliği nedeniyle daha fazla toprak siper kazmanın ve Yahudilerin dışarı çıkmasına karşı önlem almanın ne kadar imkansız olduğunu gösterdi; ayrıca, şehrin büyüklüğü ve konumun zorluğu nedeniyle tüm şehri ordusuyla kuşatmanın çok kolay olmadığını ve Yahudilerin şehirden yapabilecekleri akınlar nedeniyle de tehlikeli olduğunu belirtti.

Zira, bilinen çıkış yollarını korusalar bile, en büyük sıkıntıya düştüklerinde, bu tür yerlerin hepsini iyi bildikleri için gizli çıkış yolları bulacaklardır; ve eğer gizlice herhangi bir erzak içeri sokulursa, kuşatma böylece bozulacaktır.

Machine Translated by Google

Daha da gecikti. Ayrıca, bu şekilde harcanacak zamanın uzunluğunun başarısının şanını azaltacağından korktuğunu da itiraf etti; çünkü her şeyin zamanla mükemmelleşeceği doğru olsa da, yaptığımız işi kısa sürede yapmak yine de itibar kazanmak için gereklidir. Bu nedenle, eğer hız ve güvenliği hedefliyorlarsa, şehrin etrafına bir duvar inşa etmeleri gerektiği görüşündeydi; bunun, Yahudilerin herhangi bir şekilde dışarı çıkmasını engellemenin tek yolu olduğunu düşünüyordu ve o zaman ya şehri kurtarmaktan tamamen umutsuzluğa düşüp ona teslim edeceklerdi ya da kıtlık onları daha da zayıflattığında daha kolay fethedileceklerdi; çünkü bu duvarın yanı sıra, sonrasında tamamen rahat edemeyecek, karşı koyanlar zayıfladığında yeniden toprak setleri inşa ettirmeye özen gösterecekti. Fakat eğer birileri böyle bir işin çok büyük olduğunu ve büyük zorluklar olmadan tamamlanamayacağını düşünüyorsa, Romalıların küçük bir işe girişmesinin uygun olmadığını ve Tanrı'dan başka hiç kimsenin herhangi bir büyük işi kolaylıkla başaramayacağını göz önünde bulundurmalıdır.

2. Bu argümanlar komutanlar arasında etkili oldu. Bu yüzden Titus, ordunun bu işte paylarına düşen kısımlara dağıtılmasını emretti; ve gerçekten de askerlerin üzerine ilahi bir öfke çöktü, öyle ki sadece inşa edilecek olan tüm duvarı aralarında paylaşmakla kalmadılar, aynı zamanda ordunun daha küçük birlikleri de aynı şeyi yaptı; öyle ki her asker kendi dekurionunu, her dekurion kendi centurionunu, her centurion kendi tribününü memnun etmeye çalışıyordu ve tribünlerin amacı da üst komutanlarını memnun etmekti; Sezar ise bu komutanlardaki benzer çekişmeleri fark edip ödüllendiriyordu; çünkü her gün birçok kez inşaat alanını dolaşıyor ve yapılanları inceliyordu. Titus, duvarı kendi kampının kurulduğu Asurluların kampından başlayarak Cenopolis'in alt kısımlarına kadar uzattı; oradan da Cedron vadisi boyunca Zeytin Dağı'na kadar devam etti; Daha sonra güneye doğru kıvrıldı ve Peristereon adı verilen kayaya ve onun yanında bulunan ve Siloam'a uzanan vadinin üzerinde yer alan diğer tepeye kadar dağı çevreledi; oradan tekrar batıya doğru kıvrıldı ve Çeşme vadisine indi, oradan sonra baş rahip Ananus'un anıtında tekrar yükseldi ve Pompey'in daha önce kamp kurduğu dağı çevreleyerek şehrin kuzey tarafına geri döndü ve adı geçen bir köye kadar devam etti.

Machine Translated by Google

"Erebinthi Evi"nden sonra, Herod'un anıtını içine aldı ve orada, doğuda, Titus'un kendi kampına bağlandı ve buradan başladı. Bu duvarın uzunluğu kırk furlongdu, sadece bir furlong kısaltılmıştı.

Şimdi bu dış duvarda, çevreleri toplamda on furlong olan on üç garnizon yeri inşa edildi; bütün inşaat üç günde tamamlandı; böylece normalde birkaç ay sürecek olan iş, inanılmaz derecede kısa bir sürede yapıldı. Titus, şehri bu duvarla çevreleyip garnizonları uygun yerlere yerleştirdikten sonra, gecenin ilk nöbetinde duvarın etrafında dolaşarak nöbetin nasıl tutulduğunu gözlemledi; ikinci nöbeti İskender'e verdi; lejyon komutanları üçüncü nöbeti üstlendi. Ayrıca gece nöbetini kimin tutacağına ve garnizonlar arasına yerleştirilen boşlukların etrafında bütün gece kimin dolaşacağına dair kendi aralarında kura çektiler.

3. Böylece Yahudilerin şehir dışına çıkma özgürlükleri de dahil olmak üzere, kaçma umutları tamamen tükendi. Bunun üzerine kıtlık daha da yayıldı ve halkı bütün evler ve aileler halinde yiyip bitirdi; üst katlar kıtlıktan ölen kadın ve çocuklarla doluydu ve şehrin sokakları yaşlıların cesetleriyle doluydu; çocuklar ve gençler de pazar yerlerinde gölgeler gibi dolaşıyor, hepsi kıtlıktan şişmiş halde, sefaletlerinin onları yakaladığı her yerde ölüyorlardı.

Onları gömmeye gelince, kendileri hasta olanlar bunu yapamadılar; sağlıklı ve güçlü olanlar ise ölülerin çokluğu ve kendilerinin ne zaman ölecekleri konusundaki belirsizlik nedeniyle bunu yapmaktan vazgeçtiler; çünkü birçok kişi başkalarını gömerken öldü ve birçok kişi o ölümcül saat gelmeden önce tabutlarına kavuştu. Bu felaketler karşısında hiçbir ağıt yakılmadı, hiçbir kederli şikayet duyulmadı; ancak kıtlık tüm doğal duyguları altüst etti; çünkü ölmek üzere olanlar, önlerinde ebediyete intikal edenlere kuru gözlerle ve açık ağızlarla baktılar. Şehri derin bir sessizlik ve bir tür ölümcül gece kaplamıştı; soyguncular ise bu felaketlerden daha da korkunçtu; çünkü ölülerin mezarlarından başka bir şey olmayan evleri kırıp içeri girip içindekileri yağmalıyorlardı; bedenlerinin örtülerini alıp gülerek dışarı çıkıyor ve kılıçlarının uçlarını ölü bedenlerinde deniyorlardı. Ve hangi metalden yapıldıklarını kanıtlamak için bunlardan bazılarını sapladılar.

Machine Translated by Google

Yerde hâlâ diri diri yatanlar vardı; fakat onlardan sağ ellerini ve kılıçlarını verip onları öldürmelerini rica edenlere karşı, gururları yüzünden isteklerini yerine getirmediler ve onları kıtlığın kurbanı olarak bıraktılar. Şimdi bunların her biri gözlerini tapınağa dikmiş halde öldü ve arkalarında isyancıları diri diri bıraktılar. İsyancılar önce ölülerin kamu hazinesinden gömülmesini emrettiler, çünkü ölü bedenlerinin kokusuna dayanamıyorlardı. Ama daha sonra bunu yapamadıklarında, onları surlardan aşağıya, vadilere attırdılar.

4. Ancak Titus, o vadilerde devriye gezerken, vadilerin ölü bedenlerle dolu olduğunu ve etraflarında yoğun bir çürüme olduğunu görünce inledi; ve ellerini göğe doğru açarak, bunun Tanrı'nın işi olmadığını şahit tuttu; şehrin durumu da böyleydi. Ama Romalılar çok sevinçliydi, çünkü isyancıların hiçbiri artık şehre baskın düzenleyemiyordu, zira kendileri de perişan haldeydiler ve kıtlık onları da etkilemişti. Ayrıca bu Romalılar, Suriye'den ve komşu eyaletlerden bol miktarda tahıl ve diğer ihtiyaç maddeleri getirmişlerdi; birçoğu şehrin surlarının yakınında durup halka ne kadar çok erzakları olduğunu gösteriyor ve böylece düşmanın kıtlığı daha çok hissetmesini sağlıyorlardı, çünkü ellerinde bol miktarda, hatta doygunluk derecesinde yiyecek vardı. Ancak, isyancılar hâlâ teslim olmaya niyet göstermeyince, Titus, kalan halka acıdığı ve bu sefaletten geriye kalanları kurtarma arzusundan dolayı, malzeme bulmak zor olsa da, yeniden toprak setlerini yükseltmeye başladı; çünkü şehrin etrafındaki tüm ağaçlar daha önceki toprak setlerinin yapımı için zaten kesilmişti. Yine de askerler doksan furlong uzaklıktan başka malzemeler getirdiler ve böylece, sadece Antonia kulesinde yapılmış olsa da, eskisinden çok daha büyük dört parçalı toprak setleri inşa ettiler. Böylece Sezar lejyonlar arasında dolaştı, çalışmalara hız verdi ve soygunculara artık ellerinde olduklarını gösterdi. Ancak bu adamlar ve sadece bunlar, işledikleri kötülüklerden pişman olmaya muktedir değillerdi; ruhlarını bedenlerinden ayırarak, her ikisini de kendilerine değil, başkalarına aitmiş gibi kullandılar. Çünkü onların ruhlarına hiçbir şefkat dokunamazdı, bedenlerine de hiçbir acı etki edemezdi; zira ölüleri bile parçalayabiliyorlardı.

Machine Translated by Google

İnsanların bedenlerini köpekler gibi toplar ve hapishaneleri hasta olanlarla doldurur.

BÖLÜM 13.

YAŞANAN BÜYÜK KATLİAMLAR VE KUTSAL KÜLTÜRELERE AYKIRILIK
KUDÜS'TE.

1. Buna göre Simon, şehri ele geçirmesine vesile olan Matyas'ın işkence görmeden gitmesine izin vermedi. Bu Matyas, Boethus'un oğlu ve baş rahiplerden biriydi; halka çok sadık ve halk arasında büyük saygı gören biriydi. Halk, aralarında Yuhanna'nın da bulunduğu fanatikler tarafından sıkıntıya düşürüldüğünde, Simon'un kendilerine yardım etmesi için halkı ikna etmişti; oysa Simon'la hiçbir anlaşma yapmamış ve ondan kötü bir şey beklememişti. Ancak Simon şehre girip şehri ele geçirdiğinde, kendisini kabul etmelerini tavsiye eden kişiyi de diğerleri gibi düşmanı olarak gördü ve bu tavsiyeyi sadece saflığının bir göstergesi olarak değerlendirdi; bu yüzden onu huzuruna getirttirdi ve Romalıların tarafında olduğu için savunmasına izin vermeden ölüme mahkum etti. Ayrıca üç oğlunu da kendisiyle birlikte ölüme mahkum etti; çünkü dördüncüsü, daha önce Titus'a kaçarak onu kurtarmıştı. Ve oğullarının önünde öldürülmeyi, bunun bir lütuf olduğunu, çünkü şehrin kapılarının kendisine açılmasını sağladığını söylediğinde, Simon, oğullarının Romalılara karşı öldürüldüğünü görmeden önce öldürülmemesi için emir verdi; çünkü Simon, muhafızlarının en barbarı olan Bamadus'un oğlu Artanus'a böyle bir emir vermişti. Ayrıca Artanus'la alay etti ve ona, yanına gitmeyi düşündüğü kişilerin kendisine yardım gönderip göndermeyeceklerini görebileceğini söyledi; ancak yine de ölülerinin gömülmesini yasakladı. Bu kişilerin katledilmesinin ardından, Masambalus'un oğlu, saygın bir kişi olan rahip Ananias ile Emmaus doğumlu Sanhedrin kâtibi Aristens ve onlarla birlikte halk arasında tanınmış on beş kişi öldürüldü. Ayrıca Josephus'un babasını da hapse attılar ve hiçbir vatandaşın onunla konuşmaması veya onunla görüşmemesi için kamuoyuna duyuru yaptılar.

Machine Translated by Google

Diğerlerinin yanı sıra, onlara ihanet etmesinden korktukları için de öldürdüler. Ayrıca, bu adamlar için ağıt yakanları da daha fazla sorgulama yapmadan öldürdüler.

2. Simon'un emrinde olan ve kulelerden birini korumakla görevlendirilmiş olan Yahuda'nın oğlu Yahuda, Simon'un bu davranışını görünce, kendisine en sadık olan on adamını yanına çağırdı (belki bu, barbarca öldürülenlere duyduğu acımadan kısmen, ama esas olarak kendi güvenliğini sağlamak içindi) ve onlara şöyle dedi: "Bu sefaletlere ne kadar daha katlanacağız? Bu kadar kötü ve alçak insanlara sadık kalarak kurtuluş umudumuz ne olacak? Açlık zaten başımıza gelmedi mi? Romalılar bir bakıma şehre girmediler mi? Simon, kendisine iyilik yapanlara sadakatsiz davranmadı mı? Romalıların bize sunduğu güvence kesin iken, bizi çok yakında aynı cezaya çarptıracağından korkmak için bir neden yok mu? Haydi, bu duvarı yıkalım ve kendimizi ve şehri kurtaralım. Simon da, kurtuluş umudunu yitirmiş olsa bile, çok fazla zarar görmeyecektir." "Adalet, düşündüğünden biraz daha erken sağlanacak." Bu on kişi bu argümanlarla ikna oldu; bu yüzden emri altındakilerin geri kalanını, kimisi bir yöne kimisi başka bir yöne gönderdi ki, neye karar verdikleri ortaya çıkmasın. Buna göre, üçüncü saat civarında kuleden Romalılara seslendi; ancak bazıları gururlarından dolayı söylediklerini küçümsedi, diğerleri ise ciddi olduğuna inanmadı, ancak çoğu, şehri kısa sürede ve hiçbir tehlike olmadan ele geçireceklerine inanarak meseleyi geciktirdi. Fakat Titus silahlı adamlarıyla oraya gelirken, Simon olaydan haberdardı ve kule teslim edilmeden önce onu kendi gözetimine aldı, bu adamları yakaladı ve Romalıların gözü önünde öldürdü; cesetlerini parçaladıktan sonra da şehrin surlarının önüne attı.

3. Bu sırada Josephus, şehri dolaşırken başına atılan bir taşla yaralandı ve başı döndü. Düşüşü üzerine Yahudiler bir baskın düzenlediler ve Sezar onu korumak için hemen adam göndermeseydi, Josephus şehrin içine kaçırılacaktı; bu adamlar savaşırken Josephus da yakalandı, ancak olanlardan pek bir şey duymadı. Böylece isyancılar, Josephus'un...

Machine Translated by Google

En çok öldürmeyi arzuladıkları adamı öldürdüler ve bunun üzerine sevinç gösterisi olarak büyük bir gürültü kopardılar. Bu olay şehirde duyuldu ve kalan kalabalık, Romalılara firar etme cesaretini gösterdikleri adamın gerçekten öldüğüne ikna oldukları için bu habere çok üzüldü. Ancak Josephus'un annesi hapishanede oğlunun öldüğünü duyduğunda, etrafındakilere, Jotapata kuşatmasından beri hep [öldürüleceğine] inandığını ve onu bir daha asla canlı göremeyeceğini söyledi. Ayrıca, etrafındaki hizmetçilerine özel olarak büyük bir ağıt yakarak, böylesine olağanüstü bir kişiyi dünyaya getirmenin tek avantajının bu olduğunu; kendisini gömmeyi umduğu oğlunu bile gömemeyeceğini söyledi.

Ancak bu yanlış haber annesine uzun süre acı vermedi, soygunculara da uzun süre neşe kaynağı olmadı; çünkü Josephus kısa sürede yarasından iyileşti, dışarı çıktı ve yüksek sesle, kendisine verdikleri bu yaranın cezasını yakında çekeceklerini haykırdı. Ayrıca halka, kendilerine verilecek güvenceye güvenerek dışarı çıkmaları için yeni bir çağrıda bulundu. Josephus'un bu görüntüsü halkı büyük ölçüde cesaretlendirdi ve isyancılara büyük bir korku saldı.

4. Bunun üzerine, başka çaresi olmayan firarilerden bazıları hemen surdan aşağı atladı, diğerleri ise sanki onlarla savaşacakmış gibi taşlarla şehirden dışarı çıktı; fakat bunun üzerine Romalılara kaçtılar. Ancak burada, şehir içinde bulduklarından daha kötü bir kaderle karşılaştılar; Romalılar arasında buldukları aşırı bolluk nedeniyle, Yahudiler arasındaki kıtlıktan daha hızlı bir şekilde yok oldular; çünkü Romalılara ilk geldiklerinde, kıtlıktan şişmiş ve ödemli insanlar gibi şişmişlerdi; bunun ardından, daha önce boş olan bedenlerini aniden aşırı doldurdular ve parçalandılar, sadece iştahlarını dizginleyebilecek kadar becerikli olanlar ve yavaş yavaş alışkın olmadıkları bedenlerine yiyeceklerini alanlar hariç. Yine de, bu şekilde korunmuş olanların başına başka bir bela geldi; çünkü Suriyeli firariler arasında, Yahudilerin karınlarının dışkılarından altın parçaları toplarken yakalanan bir kişi bulundu; Daha önce de söylediğimiz gibi, firariler dışarı çıktıklarında bu altın parçalarını yutarlardı ve isyancılar da bu altınlar için hepsini aradılar; çünkü şehirde çok miktarda altın vardı, öyle ki

Machine Translated by Google

Şimdi [Roma kampında] on iki Attika dramına satılıyordu, daha önce yirmi beş drama satılıyordu. Fakat bu düzenek bir örnekte keşfedildiğinde, firarilerin altın dolu çantalarla kamplarına gelmesiyle ünü yayıldı. Böylece Araplar ve Suriyeliler, yalvaran olarak gelenleri parçalara ayırıp karınlarını aradılar. Bana kalırsa Yahudilerin başına bundan daha korkunç bir felaket gelmedi, çünkü bir gecede bu firarilerden yaklaşık iki bin tanesi bu şekilde parçalara ayrıldı.

5. Titus bu kötü uygulamayı öğrendiğinde, suçluları atıyla kuşatıp kurşunlayıp öldürmek istedi; eğer sayıları çok fazla olmasaydı ve bu cezaya çarptırılacakların sayısı öldürdüklerinden kat kat fazla olmasaydı, bunu yapardı. Ancak, yanındaki yardımcı birliklerin komutanlarını ve Roma lejyonlarının komutanlarını (çünkü kendisine bildirildiği üzere kendi askerlerinden bazıları da bu suça karışmıştı) bir araya çağırdı ve her ikisine de büyük bir öfkeyle şöyle dedi: "Ne yani! Benim askerlerimden herhangi biri, gümüş ve altından yapılmış kendi silahlarını düşünmeden, kazanç umuduyla böyle şeyler mi yaptı?"

Üstelik, Araplar ve Suriyeliler önce kendi istedikleri gibi yönetmeye ve yabancı bir savaşta iştahlarını tatmin etmeye mi başlıyorlar, sonra da insan öldürmedeki barbarlıkları ve Yahudilere duydukları nefret yüzünden bunu Romalılara mı atfediyorlar? Çünkü bu rezil uygulamanın kendi askerlerinden bazıları arasında da yaygın olduğu söyleniyordu. Titus daha sonra, eğer içlerinden herhangi biri bunu tekrar yapacak kadar küstahça davranırsa, bu adamları öldüreceğini tehdit etti; ayrıca, lejyonlara şüpheli olanları aramalarını ve kendisine getirmelerini emretti. Ancak para sevgisinin, cezadan duydukları korkuya rağmen çok güçlü olduğu ve şiddetli bir kazanç arzusunun insanlara özgü olduğu ve hiçbir tutkunun açgözlülük kadar pervasız olmadığı ortaya çıktı; aksi takdirde bu tür tutkuların belirli sınırları vardır ve korkuya tabidirler. Ama gerçekte, tüm ulusu mahkum eden ve onların korunması için atılan her adımı yıkıma çeviren Tanrı'ydı. Bu nedenle, Sezar'ın böyle bir tehditle yasakladığı bu yöntem, firarilere karşı gizlice denenmişti ve bu barbarlar, kaçanlarla kimse onları görmeden önce buluşuyor, etraflarına bakarak hiçbir Romalının onları gözetlemediğinden emin oluyorlardı.

Machine Translated by Google

Onları parçalara ayırdılar ve bağırsaklarından bu kirli parayı çıkardılar; bu para hala birkaçında bulunurken, birçoğu da bu şekilde kurtulma umuduyla mahvoldu; bu sefil muamele, firar edenlerin birçoğunun şehre geri dönmesine neden oldu.

6. Fakat Yahya, artık halkı yağmalayamadığı zaman, kutsal şeylere saygısızlık etmeye başladı ve tapınağa verilmiş olan birçok kutsal eşyayı eritti; ayrıca kutsal işlerle uğraşanlar için gerekli olan birçok kabı, kazanları, tabakları ve masaları da eritti; hatta Augustus ve karısı tarafından gönderilen dökme kaplarını da eritti; çünkü Roma imparatorları bu tapınağı her zaman onurlandırır ve süslerdi; oysa bu Yahudi adam, yabancıların bağışlarını ele geçirdi ve yanındakilere, Tanrı için savaşırken, korkusuzca ilahi şeyleri kullanmanın uygun olduğunu ve savaşları tapınak için olanların tapınaktan geçinmesi gerektiğini söyledi; Bu nedenle, rahiplerin yakılan kurbanların üzerine dökülmek üzere sakladığı ve tapınağın iç avlusunda bulunan kutsal şarap ve yağ kaplarını boşalttı ve kalabalığa dağıttı; onlar da kendilerini meshedip içerken her biri bir hinden fazlasını kullandı. Ve burada aklımdakileri ve içinde bulunduğum endişenin bana dikte ettiği şeyi söylemeden edemiyorum ve bu da şudur: Sanırım, Romalılar bu alçaklara karşı gelmekte daha fazla gecikmiş olsalardı, şehir ya üzerlerine açılan toprak tarafından yutulur, ya sular altında kalır ya da Sodom ülkesinin (20) yok olduğu gibi bir yıldırımla yok edilirdi; çünkü bu şehir, bu tür cezaları çekenlerden çok daha ateist bir nesil yetiştirmişti; çünkü tüm halkın yok olmasına sebep olan şey onların deliliğiydi.

7. Peki, bu özel felaketleri neden anlatıyorum? Tam o sırada Lazarus'un oğlu Manneus, Titus'a koşarak geldi ve ona, Romalıların şehrin yanına kamp kurduğu Xanthieus [Nisan] ayının on dördüncü günü ile Panemus [Tamuz] ayının ilk günü arasındaki süre içinde, kendisine emanet edilen o tek kapıdan tam yüz on beş bin sekiz yüz seksen cesedin çıkarıldığını söyledi. Bu da başlı başına bir felaketti.

Machine Translated by Google

Muazzam bir kalabalık; ve bu adam kendisi o kapıda vali olarak atanmamış olsa da, bu cesetleri dışarı taşımak için kamu maaşını ödemekle görevlendirilmişti ve bu nedenle, geri kalanlar akrabaları tarafından gömülürken, onları saymak zorunda kalmıştı; ancak tüm gömülme işlemleri sadece onları alıp şehirden dışarı atmaktan ibaretti. Bu adamdan sonra, Titus'a birçok önde gelen vatandaş kaçtı ve ona ölen yoksulların toplam sayısını ve en az altı yüz bininin kapılardan dışarı atıldığını, ancak geri kalanların sayısının hala tespit edilemediğini anlattılar; ayrıca, yoksulların cesetlerini artık taşıyamadıklarında, cesetlerini çok büyük evlerde yığınlar halinde bıraktıklarını ve oraya kapattıklarını; ayrıca bir orta buğdayın bir talente satıldığını da söylediler; Ve bir süre sonra, şehrin tamamen surlarla çevrili olması nedeniyle ot toplamak mümkün olmadığında, bazı kişiler o kadar büyük bir sıkıntıya düştüler ki, ortak kanalizasyonları ve eski hayvan gübre yığınlarını arayıp buldukları gübreyi yediler; ve eskiden görmeye bile tahammül edemedikleri şeyleri şimdi yiyecek olarak kullanıyorlardı. Romalılar tüm bunları zar zor duyduklarında, durumlarına acıdılar; ancak bunu gören isyancılar tövbe etmediler, aksine aynı sıkıntının başlarına gelmesine izin verdiler; çünkü şehrin ve kendilerinin başına zaten gelmekte olan kader tarafından kör edilmişlerdi.

SON NOT

(1) Bu, fanatiklerin tapınağın en kutsal avlusu olan, tapınağın kendisinin ve sunağın bulunduğu rahiplerin avlusunu kirletmeye ilk kez cüret ettikleri an gibi görünüyor. Bu nedenle, birkaç ay önce "tapınak ile sunak arasında" öldürülen Zekeriya'nın, B. IV. bölüm 5. kısım 4'te belirtildiği gibi, bu fanatikler tarafından orada öldürüldüğü şeklinde yorumlayanların tahmini, daha önce o yerde belirttiğim gibi, temelsizdir.

(2) Levililer.

(3) Bu, Yahudilerin tövbe etmeleri üzerine yeniden eski hallerine kavuşacaklarına dair umutlarını da içeren Josephus'un mükemmel bir yansımasıdır. Bkz. Antiq. B. IV. bölüm 8. kısım 46, bu da ünlü Yahudi hahamı Manasseh-ben-Israel'in bu konu hakkındaki küçük ama dikkat çekici incelemesinde kullandığı gibi, büyük "İsrail Umudu"dur ve Yahudi peygamberleri her yerde bununla doludur. Bkz. ana ilke

Machine Translated by Google

Bu kehanetler, Vahiy Üzerine Deneme'nin sonunda, sayfa 822'de ve sonrasında bir araya getirilmiştir.

(4) Bu kadar büyük miktarda tahıl ve diğer erzakın, yani birçok yıl yetecek kadar olan erzakın bu şekilde yok edilmesi, kuşatma sırasında Kudüs'te inanılmaz sayıda Yahudiyi tüketen o korkunç kıtlığın doğrudan sebebiydi. Sonuçta, bu isyankar Yahudiler, Josephus'un burada haklı olarak "güçlerinin sinirleri" olarak adlandırdığı şeyi böyle çılgınca yok etmeye kalkışmasalardı, Romalılar muhtemelen bu şehri ele geçiremezlerdi.

(5) Gördüğümüz kadarıyla bu kereste, birkaç yıl önce yıkılan kutsal evin yüz arşın üzerindeki yirmi arşınlık ek kısmının yeniden inşası için tasarlanmıştır. Antiq. B. XV. bölüm 11. kısım 3'teki nota bakınız.

(6) Batıda, rahipler avlusunun sadece batı tarafında bir kapı olmadığı ve dolayısıyla orada basamak bulunmadığı için, bu Gischalalı Yuhanna önderliğindeki isyancıların, İsrail avlusunun zemininde olsalar bile, bu avlunun uç kısımlarındaki manastırlara makinelerini yaklaştırabilecekleri tek taraf burasıydı.
Bu tapınağın planını, buraya ait tapınakların açıklamasında görebilirsiniz.

(7) Burada, Titus'un Josephus tarafından "kral" ve "Sezar" olarak adlandırıldığını, oysa kendisinin sadece imparatorun oğlu ve Roma ordusunun generali olduğunu ve babası Vespasian'ın hâlâ hayatta olduğunu belirtmeliyiz; tıpkı Yeni Ahit'in "Archelaus hüküm sürdü" veya "kraldı" (Matta 2:22) demesi gibi, Josephus'un bize güvence verdiği gibi, aslında sadece etnark idi (Antik. B. XVII. bölüm 11. kısım 4; Savaş Üzerine, B. II. bölüm 6. kısım 3). Yahudiler de Roma imparatorlarına "kral" diyorlardı, ancak bu unvanı asla kendileri kullanmadılar: "Bizim Sezar'dan başka kralımız yok" (Yuhanna 19:15). "Krala en üstün olarak boyun eğin" (1 Petrus 2:13, 17); bu aynı zamanda Havarilerin Anayasaları'nın (II. II, 31; IV.) dilidir. 13; V. 19; VI. 2, 25; VII. 16; VIII. 2, 13; ve Yeni Ahit'in başka yerlerinde, Matta 10:18; 17:25; 1 Timoteos 2:2; ve Josephus'ta da; ancak Josephus'un, her ikisinin de böyle olduğunu bildiren ilahi rüyalarından beri Titus'u babasıyla birlikte ortak kral olarak gördüğünden şüpheleniyorum, B. III. bölüm 8. kısım 9.

(8) Zeytin Dağı'nın Kudüs'ün doğusunda, yaklaşık beş veya altı furlong mesafede, Cedron vadisiyle olan bu konumu

Machine Translated by Google

O dağ ile şehir arasında, hem Eski hem de Yeni Ahit'te, Josephus'un başka yerlerinde ve Filistin'in tüm tasvirlerinde iyi bilinen şeyler yer almaktadır.

(9) Burada, Titus'un kuşatması sırasında Kudüs'te bulunan ve orada ölen Yahudilerin o muazzam sayısının gerçek sebebini görüyoruz; kuşatma, Yahudiye'nin her yerinden ve diğer ülkelerden gelen muazzam sayıda Yahudi ve kapıdan çıkan proselytlerin bu büyük bayramı kutlamak için geldiği Fısıh bayramında başladı. Bkz. not B. VI. bölüm 9. kısım 3. Tacitus'un kendisi, Romalılar tarafından kuşatıldığında Kudüs'te bulunan erkek, kadın ve çocuk sayısının kendisine bildirildiği gibi olduğunu bize aktarıyor. Bu bilgi Romalılardan alınmış olmalı: çünkü Josephus kuşatılanların sayısını asla anlatmıyor, sadece kapılardan ölü olarak çıkarılan ve kamu masraflarıyla gömülen halktan yaklaşık 600.000 kişinin olduğunu bildiriyor, bölüm viii. kısım 7.

Ancak, Cestius Gallus kuşatmaya ilk geldiğinde, Tacitus'taki bu sayı Josephus'un tarihiyle hiçbir şekilde çelişmiyor, ancak Titus'un Fısıh bayramında şehri kuşatmasıyla sayıları çok daha fazla artmıştı. Bu kuşatma sırasında ölenlerin sayısına gelince, Josephus, daha sonra göreceğimiz gibi, 97.000 esirin yanı sıra 1.100.000 kişi olduğunu bize garanti ediyor. Ancak Tacitus'un bu kuşatmanın son bölümüne dair tarihi günümüze ulaşmamıştır; bu nedenle onun paralel sayılarını Josephus'unkilerle karşılaştıramıyoruz.

(10) Belki de, diyor Dr. Hudson, "Kapı" olarak adlandırılan o kapı buradaydı.
2. Tarihler 26:9'da geçen "Köşe"ye bakın. Bkz. bölüm 4, kısım 2.

(11) Josephus'ta Herod Büyük tarafından yaptırılan bu güvercinlikler, Reland'ın görüşüne göre, Talmudistler tarafından bahsedilen ve "Herod'un güvercinlikleri" olarak adlandırılanlarla aynıdır. Her iki anlatımda da içlerinde tutulanların evcil güvercinler olduğu açıkça belirtildiğinden, aksini varsaymak için de hiçbir neden yoktur.

(12) Buraya ait tapınakların açıklamasına bakın, bölüm 15. Ancak, Josephus'un burada Moriah Dağı'nın başlangıçtaki yetersizliği hakkında söylediklerinin, yani tapınak için çok küçük olduğu ve başlangıçta Süleyman'ın inşa ettiği yapının sadece bir manastır veya avlusunu barındırdığı ve diğer avlular için manastırları vb. barındırabilmesi için temellerin çok sonradan kademeli olarak eklenmesinin zorunlu olduğu iddiasının tamamen temelsiz olduğunu unutmayın.

Machine Translated by Google

Kutsal Yazılar'da yer alan ve Antik Çağlar'daki daha ayrıntılı anlatımıyla hiç de doğrulanmayan tek şey şudur: Çok uzun zaman sonra putperestlerin avlusu manastırlarla çevrildiğinde, bu manastırların güneydeki temelinin yeterince büyük veya sağlam olmadığı anlaşıldı ve yükseltildi; Josephus'un başka bir yerde bahsettiği (Antik Çağlar, XV. bölüm, 11. kısım, 3. bölüm) ve Bay Maundrel'in gördüğü ve 100. sayfada bugün hala yer altında mevcut olduğunu anlattığı, büyük sütunlar ve kemerlerle desteklenen ek bir temel daha inşa edildi.

(13) Josephus'un burada kastettiği şu gibi görünüyor: İkinci avludaki manastırları destekleyen bu sütunların temelleri veya en alt kısımları, birinci veya en alt avlunun zemini kadar derindi; ancak bu en alt kısımların, en alt katın üzerindeki üst katın yüksekliğine eşit olan kısmı, içeride, o üst avlunun üzerine inşa edildiği zemin veya kaya tarafından gizlenmişti ve gizlenmiş olmalıydı; böylece aşağıda görünen kırk arşın, yukarıda görünen yirmi beş arşına indirgenmişti ve bu da yüksekliklerindeki farkın on beş arşın olduğunu ima eder. Buradaki asıl zorluk, on dört veya on beş basamağın nasıl on beş arşınlık bir yükseliş sağlayacağıdır; yarım arşın tek bir basamak için yeterli görünmektedir. Muhtemelen bölme duvarında on dört veya on beş basamak ve oradan avlunun içine doğru on dört veya on beş basamak daha vardı ki bu da tümünü doğru orana yaklaştıracaktır. Bkz. bölüm 3, aşağıda.

Ama ben hiçbir şeye karar vermiyorum.

(14) Antonia kulesinde yatan bu üç muhafız, şehri, tapınağı ve Antonia kulesini koruyan muhafızlar olmalıdır.

(15) Bekçiler makineden bir taş geldiğini gördüklerinde bu sinyalin veya parolanın anlamı ne olmalı, "Taş Geliyor" veya okumada ne gibi bir hata var, söyleyemem. Hem Yunanca hem de Latince el yazmaları bu okumada hemfikirdir; ve Dr. Hudson tarafından yapılan ve Havercamp tarafından düzeltilmeyen, metnin ro'dan lop'a, yani oğul veya taş değil, ok veya mızrak geldiğine dair temelsiz varsayımsal bir değişikliği onaylayamam. Josephus bu savaş kitaplarının ilk baskısını bile saf İbranice yazmış olsaydı veya Yahudiler o zamanlar Kudüs'te saf İbranice kullanmış olsaydı, oğul için kullanılan İbranice kelime, taş için kullanılan ben ve eben kelimelerine o kadar benzer ki, böyle bir düzeltme daha kolay kabul edilebilirdi.

Ancak Josephus önceki baskısını Yahudilerin kullanımı için yazmıştı.

Machine Translated by Google

Fırat Nehri ve bu nedenle Keldani dilinde, tıpkı Yunanca dilindeki bu ikinci baskıda yaptığı gibi; ve bar, İbranice ben yerine oğul anlamına gelen Keldani kelimesiydi ve sadece Keldani'de değil, Yeni Ahit'in bize bildirdiği gibi Yahudiye'de de kullanılıyordu. Dio, Roma'daki Romalıların bile Giora'nın oğlu Simon'un adını Bar Gioras yerine Bar Poras olarak telaffuz ettiklerini, bunu Xiphiline'den (s. 217) öğreniyoruz. Reland, "birçoğunun burada bir gizem arayacağını, sanki anlamı Tanrı'nın Oğlu'nun şimdi Yahudi ulusunun günahlarından intikam almak için geldiğiymiş gibi" diye belirtiyor; bu gerçekten de gerçeğin ta kendisi, ancak Yahudilerin şimdi bunu kastetmiş olmaları pek mümkün değil; belki de Mesih'in sık sık yaptığı, Roma ordusunun başında gelip onları yok edeceğine dair tehditlerine bir alay olarak.

Ancak bu yorumun bile olasılık derecesi çok düşüktür. Sadece tahmine dayalı bir düzeltme yapacak olsaydım, "benzerlik işte oradaki kadar büyük olmasa da" yerine "ok veya mızrak" ifadesini kullanırdım; çünkü bu, Josephus'un hemen öncesinde kullandığı kelimedir, bu vesileyle zaten belirtildiği gibi; oysa "ok veya mızrak" sadece şiirsel bir kelimedir ve Josephus tarafından başka hiçbir yerde kullanılmamıştır ve aslında bu olaya hiç uygun değildir, çünkü bu makine o sırada ok veya mızrak değil, büyük taşlar fırlatmaktadır.

(16) Josephus, Yahudilere yaptığı bu muhteşem konuşmasında, sadece İbrahim'in değil, Mısır kralı Firavun'un da Kudüs'teki bir tapınağa veya Kudüs'ün kendisine, yani daha sonra çadır ve tapınağın kurulduğu Siyon Dağı ve Morya Dağı'na doğru dua ettiğini varsaymaktadır; ve bu, Yahudi çadırı veya tapınağı inşa edilmeden çok önce olmuştur. Tanrı'nın İbrahim'e, oğlu İshak'ı orada kurban etmek amacıyla iki veya üç günlük yolculuk yapmasını emretmesi de böyle bir düşünceyi desteklememektedir.

(17) Burada, Josephus'un aynı hayranlık uyandıran konuşmasında Suriyelileri, hatta Suriye'nin en güney kesimindeki Filistlileri Asurlu olarak adlandırdığına dikkat edin; Reland bunun eski yazarlar arasında yaygın olduğunu belirtiyor. Ayrıca, Josephus'un, burada birden fazla kez yaptığı gibi, Roma ordusu ve kendisi de dahil olmak üzere, yedi yüz seksen yıl önce Asur ordusunun bulunduğu yerin tam üzerinde ve ötesinde kamp kurmuşken, Asur kralı Sennacherib'den mucizevi ve gerçekten de harika kurtuluşlarını Yahudilere hatırlatmış olabileceğine de dikkat edin.

Machine Translated by Google

ve o güne kadar Asurluların Kampı adını korumuştur. Bkz. bölüm 7, kısım 3 ve bölüm 12, kısım 2.

(18) Yahudilerin ihtiyaç duyduğu zaman Kudüs'teki Siloam çeşmesinin kuruması ve Yahudilerin düşmanlarının ihtiyaç duyduğu zaman bolca akması, hem Zedekiah hem de Titus dönemlerinde (ve bu sonuncusu, Josephus'un burada onlara açıkça yüzlerine söylediği gibi, o zamanlar Yahudiler tarafından iyi bilinen kesin bir olay olarak), Kudüs'ün yıkımının her iki zamanında da çok kötüleşmiş olan Yahudi ulusunun cezalandırılması için ilahi takdirin çok dikkat çekici örnekleridir.

(19) Reland burada çok doğru bir şekilde, Yahudilerin bu kadar kalabalıklar halinde çarmıha gerilmeleri sonucu Romalıların çarmıhlar için yer bulamamaları ve bu Yahudilerin bedenleri için de çarmıhlara ihtiyaç duymaları nedeniyle bu hükmün Yahudilerin başına ne kadar haklı olarak geldiğini belirtiyor; zira Yahudiler, Mesihlerinin çarmıha gerilmesiyle bu hükmü kendi üzerlerine almışlardı.

(20) Josephus, hem burada hem de daha önce, B. IV. bölüm 8. kısım 4'te, Sodom topraklarını Asphaltiris gölünün bir parçası veya sularının altında değil, sadece yakınında olarak değerlendirir; Tacitus da aynı fikri ondan almıştır, Tarih V. bölüm 6. 7; büyük Reland da hem bu yer hakkındaki notunda hem de Filistin'inde, cilt I. sayfa 254-258'de bunun tam doğru olduğunu kabul eder; ancak ben Pentapolis bölgesinin bir kısmının şu anda o denizin güney kısmının sularının altında olduğunu, belki de tüm ülkenin olmadığını varsayıyorum.

Machine Translated by Google

Kitap VI

Yaklaşık bir aylık bir aralığı kapsayan.

Yahudilerin düştüğü büyük uç noktadan itibaren
Titus'un Kudüs'ü ele geçirmesiyle sonuçlanan bir durumla karşı karşıya kaldık.

BÖLÜM 1.

Sıkıntıların giderek daha da kötüleştiği ve Romalıların Antonia Kulesi'ne nasıl saldırdığı anlatılıyor.

1. Böylece Kudüs'ün sefaleti her geçen gün daha da kötüleşti ve isyancılar, halkı kasıp kavuran kıtlığın ardından kendilerini de kasıp kavurmasıyla, yaşadıkları felaketlerden daha da öfkelendiler. Gerçekten de, üst üste yığılmış cesetlerin çokluğu korkunç bir manzaraydı ve şehirden çıkıp düşmanla savaşmak isteyenler için bir engel teşkil eden, veba gibi bir koku yayıyordu. Fakat on binlerce cinayete zaten alışmış olanlar savaş düzeninde ilerleyecek ve yürürken bu ölü bedenlerin üzerinden geçmek zorunda kalacaklardı; bu yüzden korkmadılar, üzerlerinden geçen insanlara acımadılar; ölenlere yapılan bu hakareti kendileri için kötü bir alamet olarak görmediler. Fakat kendi yurttaşlarının cinayetleriyle elleri zaten kirlenmişken, bu halde yabancılarla savaşmaya çıktıkları için, bana kalırsa Tanrı'nın kendisini cezalandırmakta çok yavaş davrandığı için ona bir leke sürdüler; çünkü savaş, sanki bir zafer umutları varmış gibi devam etmiyordu; zaten içinde bulundukları kurtuluş umutsuzluğundan vahşice bir şekilde zevk alıyorlardı. Ve şimdi Romalılar, malzemelerini bir araya getirmekte büyük sıkıntı çekmelerine rağmen, daha önce anlattığım gibi, şehre bitişik arazideki tüm ağaçları kestikten sonra, yirmi bir günde siperlerini yükselttiler.

Ve gerçekten de ülkenin manzarası başlı başına hüzünlü bir şeydi; çünkü eskiden ağaçlarla ve hoş bahçelerle süslenmiş olan o yerler...

Machine Translated by Google

Artık her yönden ıssız bir ülke haline gelmişti ve tüm ağaçları kesilmişti: Eskiden Yahudiye'yi ve şehrin en güzel banliyölerini görmüş olan ve şimdi orayı bir çöl olarak gören hiçbir yabancı, bu büyük değişime üzülmeden ve yas tutmadan edemezdi: çünkü savaş, güzelliğin tüm işaretlerini tamamen harap etmişti: Daha önce o yeri bilen biri, şimdi aniden oraya gelseydi, onu tekrar tanıyamazdı; şehrin kendisinde olsa bile, yine de orayı araştırırdı.

2. Ve şimdi toprak setler tamamlanmıştı; bu durum hem Romalılar hem de Yahudiler için korku kaynağı olmuştu; çünkü Yahudiler, bu toprak setleri yakmadıkları takdirde şehrin ele geçirileceğini umuyorlardı, Romalılar da bu setler bir kez yakıldıktan sonra şehri asla ele geçiremeyeceklerini umuyorlardı; zira malzeme kıtlığı çok büyüktü ve askerlerin bedenleri bu ağır işlerden dolayı yıpranmaya başlamıştı, ruhları da bunca başarısızlık karşısında bitkin düşmüştü; hatta şehirdeki felaketlerin kendisi, Romalılar için şehir içindekilerden daha büyük bir moral bozucu olmuştu; çünkü Yahudilerin savaşçılarının bu ağır sıkıntılar karşısında hiç de sakinleşmediklerini, kendilerinin ise başarı umutlarının sürekli azaldığını ve toprak setlerinin düşmanın hilelerine, makinelerinin duvarlarının sağlamlığına ve en şiddetli çatışmalarının da saldırılarının cesaretine boyun eğmek zorunda kaldığını görmüşlerdi; Ve en büyük hayal kırıklıkları da şuydu ki, Yahudilerin cesur ruhlarının, isyanları, kıtlıkları ve savaşın kendisi gibi yaşadıkları sayısız sefaletten daha üstün olduğunu gördüler; öyle ki, saldırılarının şiddetinin yenilmez olduğunu ve gösterdikleri azmin felaketler karşısında caydırılamayacağını düşünmeye hazırdılar; çünkü talihsizliklerini cesaretlerini artırmak için kullananlar, şanslı olsalar neler yapmazlardı ki! Bu düşünceler, Romalıları kıyılarını eskiden olduğundan daha sıkı bir şekilde korumaya yöneltti.

3. Fakat John ve adamları, bu duvarın yıkılması ihtimaline karşı kendilerini güvence altına almak için önlem aldılar ve koçbaşları getirilmeden önce işlerine koyuldular. Yine de yapmaya çalıştıkları şeyi başaramadılar; meşaleleriyle dışarı çıktıklarında, kıyıya yaklaşmadan önce büyük bir hayal kırıklığı içinde geri döndüler; bunun sebepleri şunlardı: Birincisi, onların

Machine Translated by Google

Davranışları oybirliği göstermiyor gibiydi, ancak ayrı ayrı gruplar halinde, farklı aralıklarla, yavaş ve çekingen bir şekilde, kısacası Yahudi cesaretinden yoksun bir biçimde dışarı çıktılar; çünkü artık milletimize özgü olan cesaret, saldırı şiddeti, düşmana topluca saldırma ve ilk başta başarılı olamasalar bile yaptıkları işte sebat etme konusunda eksiktiler; ancak şimdi her zamankinden daha uyuşuk bir şekilde dışarı çıktılar ve aynı zamanda Romalıların saf halinde ve her zamankinden daha cesur olduklarını, hem bedenleriyle hem de zırhlarıyla kıyılarını koruduklarını ve bunu her yönden öyle bir derecede yaptıklarını, aralarına ateş girmesine yer bırakmadıklarını ve her birinin ruhunun o kadar cesur olduğunu, saflarını terk etmektense ölmeyi tercih edeceklerini gördüler; Çünkü askerler, bu eserlerinin bir kez yakılması durumunda tüm umutlarının yok olacağı düşüncesinin yanı sıra, kurnazlığın cesarete, deliliğin zırha, kalabalığın beceriye ve Yahudilerin Romalılara karşı çok güçlü olmasından da büyük utanç duyuyorlardı. Romalıların ayrıca bir avantajı daha vardı; kuşatma makineleri, Yahudiler şehirden çıkarken onlara doğru ok ve taş atmada onlarla işbirliği yapıyordu; böylece düşen adam, yanındakine engel oluyordu ve daha ileri gitme tehlikesi onları girişimlerinde daha az gayretli hale getiriyordu; okların altından kaçanlardan bazıları, yakın dövüşe girmeden önce düşman saflarının düzeni ve sıkılığı karşısında dehşete kapılıyor, diğerleri ise mızraklarıyla yaralanıp geri dönüyordu; sonunda birbirlerini korkaklıklarından dolayı azarlayıp hiçbir şey yapmadan geri çekiliyorlardı. Bu saldırı, Panemus [Tamuz] ayının ilk gününde yapıldı. Yahudiler geri çekilirken, Romalılar makinelerini getirdiler; bu sırada Antonia kulesinden sürekli taş yağmuruna tutuldular, ateş ve kılıçla, her türlü okla saldırıya uğradılar. Yahudiler, zorunluluktan dolayı bu silahları kullanmak zorunda kaldılar; çünkü kendi surlarına büyük ölçüde bağımlıydılar ve Roma makinelerine karşı bir küçümseme duyuyorlardı, yine de Romalıların makinelerini getirmelerini engellemeye çalıştılar. Romalılar ise tam tersine, makineleri getirmek için çok çaba sarf ettiler; çünkü Yahudilerin bu gayretinin, Antonia kulesinin surlarının zayıf ve temellerinin çürümüş olması nedeniyle kuleye zarar vermemek için olduğunu düşünüyorlardı. Ancak kule, makinelerin darbelerine dayanamadı; Romalılar ise sürekli olarak üzerlerine atılan düşman oklarının darbelerine karşı koydular ve başlarına gelen hiçbir tehlikeye boyun eğmediler.

Machine Translated by Google

Yukarıdan gelen saldırılar nedeniyle makinelerini devreye soktular. Ancak birbirlerinin altında kaldıkları ve üzerlerine atılan taşlarla ağır şekilde yaralandıkları için, bazıları kalkanlarını bedenlerinin üzerine attılar ve kısmen elleriyle, kısmen bedenleriyle ve kısmen de koçbaşlarıyla temellerini kazdılar ve büyük bir çaba sarf ederek dört taşını yerinden söktüler. Sonra her iki tarafa da gece çöktü ve bu mücadeleye şimdilik son verdi; ancak o gece, John'un daha önce hilesini kullandığı ve topraklarını kazdığı yerde, duvar koçbaşlarının darbeleriyle öyle sarsıldı ki, zemin çöktü ve duvar aniden yıkıldı.

4. Bu beklenmedik kaza meydana geldiğinde, her iki tarafın da düşünceleri farklı şekillerde etkilendi; zira Yahudilerin, duvarlarının yıkılması beklenmedik bir durum olduğu ve bu duruma karşı hiçbir önlem almadıkları için cesaretlerinin kırılması beklenebilirdi, ancak Antonia kulesinin hala ayakta olduğunu görünce cesaretlerini topladılar; Romalıların duvarın yıkılmasına duydukları beklenmedik sevinç, John ve adamlarının duvarın içine inşa ettikleri başka bir duvarı görünce kısa sürede söndü.
Ancak, bu ikinci duvarın saldırısı, eski duvarın yıkılan kısımlarından geçerek ona ulaşmanın daha kolay olacağı düşünüldüğü için, eski duvara yapılan saldırıdan daha kolay görünüyordu. Bu yeni duvar ayrıca Antonia kulesinden çok daha zayıf görünüyordu ve bu nedenle Romalılar, çok ani bir şekilde inşa edildiğini ve kısa sürede yıkılacağını düşünüyorlardı: yine de kimse bu duvara çıkmaya cesaret edemiyordu; çünkü bunu ilk deneyen kesinlikle öldürülecekti.

5. Ve şimdi Titus, savaşta askerlerin azminin esas olarak umut ve güzel sözlerle sağlandığını ve teşvik ve vaatlerin çoğu zaman insanların karşı karşıya kaldıkları tehlikeleri unutmalarına, hatta bazen ölümün kendisini bile küçümsemelerine yol açtığını düşünerek, ordusunun en cesur kısmını bir araya getirdi ve bu yöntemlerle adamlarıyla neler yapabileceğini denedi. "Ey asker arkadaşlarım," dedi, "insanları hiçbir tehlikesi olmayan bir şeyi yapmaya teşvik etmek, tam da bu nedenle, bu teşvikin yapıldığı kişiler için şerefsizce bir davranıştır; ve aslında bu, teşviki yapan kişi için de kendi korkaklığının bir kanıtıdır. Bu nedenle, bu tür teşviklerin ancak işler kötüye gittiğinde kullanılması gerektiğini düşünüyorum."

Machine Translated by Google

Tehlikeli koşullara rağmen, herkesin kendi başına denemeye değer bulduğu bu duvarın üzerine çıkmanın zor bir iş olduğu konusunda sizinle tamamen aynı fikirdeyim; ancak cesaretleriyle ün kazanmak isteyenlerin bu gibi durumlarda zorluklarla mücadele etmesinin uygun olduğu, özellikle şanla ölmenin cesur bir şey olduğunu ve burada gerekli olan cesaretin, bu girişime ilk başlayanlarda karşılıksız kalmayacağını gösterdiğimde ortaya çıkacaktır. Ve sizi buna teşvik etmek için ilk argümanım, muhtemelen bazılarının sizi caydırmak için makul bulacağı bir şeyden, yani bu Yahudilerin, başarısızlıklarına rağmen gösterdikleri azim ve sabırdan gelsin; çünkü siz Romalılar ve askerlerim, barış zamanında savaşmayı öğrenmiş ve bu savaşlarda zafer kazanmaya alışmış olan sizlerin, gerek el becerisi gerekse ruh cesareti açısından Yahudilerden aşağı olmanız yakışık almaz, hele ki zaferinizin sonunda ve bizzat Tanrı'nın yardımıyla olduğunuzda. Çünkü bizim felaketlerimiz Yahudilerin çılgınlığından kaynaklanırken, onların çektiği acılar sizin cesaretinizden ve Tanrı'nın size sağladığı yardımdan kaynaklanmaktadır; çünkü onların içine düştükleri isyanlar, yaşadıkları kıtlık, şu anda çektikleri kuşatma ve surlarının bizim araçlarımız olmadan yıkılması, Tanrı'nın onlara karşı öfkesinin ve bize sağladığı yardımın birer göstergesinden başka ne olabilir ki? Bu nedenle, kendinizi gerçekten üstün olduğunuz kişilerden aşağı göstermeniz veya size sağlanan ilahi yardımı ihanet etmeniz uygun olmaz. Ve gerçekten de, terk edilmekten çok utanmayacak olan, çünkü uzun zamandır başkalarına köle olmayı öğrenmiş olan Yahudilerin, artık böyle olmamak için ölümü hor görmeleri, alçakça ve değersiz bir şeyden başka nasıl değerlendirilebilir ki? Ve sık sık tam ortamıza baskınlar düzenliyorlar, bizi fethetme umuduyla değil, sadece cesaretlerini göstermek için; karaya veya denize ait neredeyse tüm dünyayı ele geçirmiş olan bizler, onları fethetmezsek büyük bir utanç duyacağımız için, düşmanlarımıza karşı büyük tehlike içeren hiçbir girişimde bulunmuyoruz, sahip olduğumuz cesur silahlarla hareketsiz oturuyoruz ve sadece kıtlık ve talihin kendi işlerini halletmesini bekliyoruz; ve bu, küçük bir riskle, istediğimiz her şeyi elde etme gücüne sahip olduğumuz zamandır! Çünkü Antonia kulesine çıkarsak şehri ele geçiririz; çünkü şehir içindekilere karşı savaşmak için daha fazla bir neden olursa, ki sanmıyorum ki olsun, çünkü o zaman tepenin zirvesinde (1) olacağız ve düşmanlarımız nefes almadan önce onların üzerinde olacağız, bu avantajlar

Machine Translated by Google

Bize kesin ve ani bir zaferden daha azını vaat etmiyor. Şahsen ben, şu anda savaşta ölenlerin övgüsünden vazgeçeceğim (2) ve savaş cesaretlerinin ortasında öldürülenlerin ölümsüzlüğünden söz etmeyeceğim; yine de, aksi yönde düşünenlere, ruhları bedenleriyle birlikte mezara mahkum edildiğinden, barış zamanında bir hastalık veya başka bir nedenle ölmeleri için yalvarmaktan kendimi alamıyorum. Çünkü hangi erdemli insan, savaşlarda kılıçla bedenlerinden ayrılan ruhların, en saf element olan eter tarafından kabul edildiğini ve yıldızlar arasına yerleştirilen topluluğa katıldığını; iyi cinler ve hayırlı kahramanlar haline geldiklerini ve daha sonra gelecek nesillerine böyle göründüklerini bilmez? Oysa ki, hastalıklı bedenleriyle birlikte yıpranan ruhların üzerine, onları yok eden yeraltı bir gece ve onlardan kalan tüm hatıraları silen derin bir unutkanlık gelir; buna rağmen, bu dünyanın tüm lekelerinden ve kirliliklerinden arınmışlardır; böylece, bu rahatlıkta, ruh aynı anda hayatının, bedeninin ve hatırasının da en uç sınırlarına ulaşır. Fakat Tanrı, ölümün tüm insanlara zorunlu olarak geleceğine karar verdiğine göre, bu amaç için kılıç, herhangi bir hastalıktan daha iyi bir araçtır. Öyleyse, kaderimize teslim etmemiz gerekeni kamu yararına teslim etmemek neden çok alçakça bir şey değil? Ve bu söylemi, bu duvara ilk kez çıkmaya çalışanların mutlaka öldürüleceği varsayımıyla yaptım, yine de gerçek cesarete sahip insanların en tehlikeli girişimlerde bile kaçma şansı vardır. Çünkü, her şeyden önce, yıkılan eski duvarın o kısmı kolayca tırmanılabilir; Yeni inşa edilen duvar ise kolayca yıkılabilir. Öyleyse, birçoğunuz cesaretinizi toplayın ve bu işe girişin, birbirinizi teşvik edin ve birbirinize yardım edin; bu cesaretiniz düşmanlarınızın kalbini kısa sürede kıracaktır; ve belki de sizin gibi şanlı bir girişim kan dökülmeden tamamlanabilir. Çünkü Yahudilerin size ilk başta yaklaşmaya çalışırken sizi engellemeye çalışacakları haklı olarak düşünülebilir; ancak kendinizi onlardan gizleyip onları zorla uzaklaştırdığınızda, birkaçınız onları engellese ve duvarı aşsa bile, artık size karşı çabalarınıza dayanamayacaklardır. Duvara ilk çıkan kişiye gelince, ona vereceğim ödüllerle başkalarının onu kıskanmasını sağlamazsam utançtan kızarırım. Böyle biri canını kurtarırsa,

Machine Translated by Google

Şimdi kendisine denk olan diğerlerinin komutasında; ancak en büyük ödüllerin, bu girişimde ölenlere verileceği de doğrudur." (3)

6. Titus'un bu sözleri üzerine, kalabalığın geri kalanı bu büyük tehlike karşısında dehşete düştü. Ancak aralarında Sabinus adında, kohortlar arasında hizmet eden ve aslen Suriyeli olan bir asker vardı; hem yaptığı işlerde hem de gösterdiği yüreklilikte çok büyük bir metanet sergiliyordu; her ne kadar işe başlamadan önce, teni siyah, vücudu ince ve sıkı olduğu için asker olmaya uygun olmadığı düşünülse de; bu küçük bedende, içindeki o eşsiz cesaret için çok dar olan bedende, kahramanca bir ruh yaşıyordu. Buna göre, ilk ayağa kalkan o oldu ve şöyle dedi: "Ey Sezar, sana kendimi seve seve teslim ediyorum; surlara ilk ben çıkıyorum ve kaderimin cesaretimi ve azmimi takip etmesini yürekten diliyorum. Eğer kötü bir kader girişimimin başarısını bana esirgerse, bil ki kötü kaderim beklenmedik olmayacak, aksine senin uğruna gönüllü olarak ölümü seçiyorum." Bunu söyledikten sonra, sol eliyle kalkanını başının üzerine, sağ eliyle de kılıcını çekerek, günün altıncı saatinde surlara doğru yürüdü. Onu, cesaretini taklit etmeye kararlı on bir kişi daha takip etti; ancak yine de bu, aralarındaki en önde gelen kişiydi ve ilahi bir öfkeyle hareket edercesine ilk o gitti. Surları koruyanlar oradan onlara ok attılar ve her yönden sayısız ok fırlattılar; ayrıca üzerlerine çok büyük taşlar yuvarladılar ve bu taşlar, onunla birlikte olan on bir kişiden bazılarını devirdi. Fakat Sabinus'a gelince, kendisine atılan oklara karşılık verdi ve oklar onu altüst etse de, duvarın tepesine çıkıp düşmanı kaçırmadan önce saldırısının şiddetini durdurmadı. Yahudiler onun büyük gücüne ve ruhunun cesaretine hayran kaldılar ve ayrıca duvara gerçekte olduğundan daha fazla kişinin çıktığını düşündüler, bu yüzden kaçtılar. Ve şimdi burada, erdeme her zaman imrenen ve görkemli başarıların gerçekleşmesini her zaman engelleyen kaderden şikayet etmeden edemeyiz: Bu, önümüzdeki adamın amacına ulaştığında başına gelen durumdu; çünkü büyük bir taşa takılıp büyük bir gürültüyle baş aşağı düştü. Bunun üzerine Yahudiler geri döndüler ve onu yalnız ve düşmüş halde görünce,

Machine Translated by Google

Her yönden ona oklar fırlattılar. Ancak o dizlerinin üzerine çöktü, kalkanıyla kendini korudu ve önce onlara karşı kendini savundu ve yanına gelenlerin çoğunu yaraladı; fakat aldığı çok sayıda yara nedeniyle sağ elini gevşetmek zorunda kaldı ve sonunda can vermeden önce tamamen oklarla kaplandı. Cesareti nedeniyle daha iyi bir kaderi hak eden biriydi; ancak beklendiği gibi, böylesine büyük bir saldırının kurbanı oldu. Diğer arkadaşlarına gelince, Yahudiler üçünü taşlarla parçaladılar ve duvarın tepesine çıktıklarında öldürdüler; diğer sekizi yaralanarak aşağı çekildi ve kampa geri götürüldü. Bu olaylar Panemus [Tamuz] ayının üçüncü gününde gerçekleşti.

7. Bundan iki gün sonra, ön saflarda bulunan ve kıyıları gözetleyen on iki adam bir araya geldi ve beşinci lejyonun sancaktarını, bir süvari birliğinden iki kişiyi ve bir borazancıyı yanlarına çağırdılar; bunlar gece dokuzuncu saat civarında, gürültü çıkarmadan, harabelerin arasından Antonia kulesine gittiler; ve oradaki ilk muhafızların boğazlarını uyurken kestikten sonra, surları ele geçirdiler ve borazancıya borazanını çalmasını emrettiler.

Bunun üzerine muhafızların geri kalanı aniden ayağa kalktı ve kaçmaya başladı; kaçanların sayısını kimse göremeden önce, kısmen korkudan, kısmen de duydukları borazan sesinden, düşmanın büyük bir kısmının ayağa kalktığını sandılar. Ancak Sezar işareti duyar duymaz, orduya hemen zırhlarını giymelerini emretti ve komutanlarıyla birlikte oraya geldi ve önce kendisi, yanındaki seçkin adamlar gibi, yukarı çıktı. Yahudiler tapınağa doğru kaçarken, Yahya'nın Roma topraklarının altına kazdığı o mayın tarlasına düştüler. Bunun üzerine, hem Yahya'ya ait hem de Simon'a ait Yahudi ordusunun her iki kolundaki isyancılar onları püskürttüler; ve gerçekten de son derece güçlü ve çeviklerdi; çünkü Romalılar tapınağa bir kez girerlerse kendilerini tamamen mahvolmuş sayıyorlardı, tıpkı Romalıların da aynı şeyi tüm fetihlerinin başlangıcı olarak gördükleri gibi. Böylece, Romalılar tapınağı ele geçirmek için zorla içeri girerken, Yahudiler onları Antonia kulesine doğru geri püskürtürken, tapınağın girişinde korkunç bir savaş yaşandı; bu savaşta her iki taraftaki oklar ve mızraklar işe yaramadı, her iki taraf da kılıçlarını çekti ve

Machine Translated by Google

El ele çarpıştılar. Bu mücadele sırasında, her iki taraftaki adamların pozisyonları birbirinden ayırt edilemezdi ve rastgele savaşıyorlardı; dar alan nedeniyle adamlar birbirine karışmış ve karışıklık içindeydiler; çıkan gürültü ise çok yüksek olduğu için kulağa belirsiz bir şekilde geliyordu. Her iki tarafta da büyük bir katliam yaşandı ve savaşçılar ölülerin bedenlerine ve zırhlarına basıp onları paramparça ettiler. Buna göre, savaş hangi tarafa doğru eğilim gösterirse göstersin, avantajlı olanlar birbirlerini devam etmeye teşvik ederken, yenilenler de büyük bir ağıt yaktılar. Ancak yine de kaçacak ya da takip edecek yer yoktu, sadece düzensiz geri çekilmeler ve çatışmalar yaşanıyordu; ordular birbirine karışmış haldeydi; ön saflarda olanlar ise kaçmak için hiçbir yol bulamadan öldürmek ya da öldürülmek zorundaydı. Her iki taraftan da arkadan gelenler, önlerindekileri ilerlemeye zorlayarak ordular arasında hiç boşluk bırakmadılar. Sonunda Yahudilerin şiddetli coşkusu Romalıların becerisine ağır bastı ve savaş tamamen o yöne doğru ilerliyordu; çünkü savaş gecenin dokuzuncu saatinden günün yedinci saatine kadar sürmüştü. Yahudiler kalabalıklar halinde ilerlerken, tapınağın tehlikede olması onların motivasyon kaynağıydı; Romalıların ise burada ordularının sadece bir kısmı vardı; çünkü o taraftaki askerlerin bağlı olduğu lejyonlar onlara yetişmemişti. Bu nedenle Romalılar, Antonia kulesini ele geçirmeyi şimdilik yeterli gördüler.

8. Fakat Eithynia'dan gelen Julian adında bir yüzbaşı vardı; çok saygın bir adamdı, onu daha önce o savaşta görmüştüm ve hem savaş becerisi, hem beden gücü, hem de ruh cesaretiyle çok ünlüydü. Bu adam, Romalıların geri çekildiğini ve durumun vahim olduğunu görünce (çünkü Antonia kulesinde Titus'un yanındaydı), tek başına atıldı ve zaten zafer kazanmış olan Yahudileri kaçırdı ve onları tapınağın iç avlusunun köşesine kadar geri çekilmeye zorladı; kalabalık, onun gücünün ve şiddetli saldırılarının sıradan bir insanınki olamayacağını sanarak, ondan akın akın kaçtı.

Buna göre, Yahudiler her yere dağılmış haldeyken onların arasına daldı ve yakaladıklarını öldürdü. Gerçekten de, Sezar'ın gözünde bundan daha şaşırtıcı, başkalarının gözünde ise bundan daha korkunç bir manzara olmamıştı. Ancak, kendisi de kaderin peşindeydi ve ölümlü bir insan olan kendisinin bundan kaçması mümkün değildi; çünkü

Machine Translated by Google

Ayakkabıları, diğer askerlerin her biri gibi kalın ve sivri çivilerle doluydu (4) , bu yüzden tapınağın kaldırımında koşarken kaydı ve zırhının çıkardığı çok büyük bir gürültüyle sırt üstü yere düştü. Bu, kaçanların geri dönmesine neden oldu; bunun üzerine Antonia kulesinde bulunan Romalılar, adam için korktukları için büyük bir çığlık attılar. Ancak Yahudiler kalabalıklar halinde etrafını sardılar ve her taraftan mızrakları ve kılıçlarıyla ona saldırdılar. Kalkanına bu demir silahların birçok darbesini aldı ve sık sık tekrar kalkmaya çalıştı, ancak ona saldıranlar tarafından yere düşürüldü; yine de yerde yatarken kılıcıyla birçoğunu bıçakladı. Vücudunun ölümcül şekilde yaralanabileceği tüm kısımlarında miğferi ve göğüs zırhı ile örtülü olduğu için kısa sürede öldürülmedi; Ayrıca boynunu vücuduna doğru çekti, ta ki diğer tüm uzuvları parçalanana kadar ve kimse onu savunmaya cesaret edemedi, sonra da kaderine teslim oldu. Sezar, bu kadar büyük bir metanet sahibi olan bu adamdan, özellikle de bu kadar çok insanın gözü önünde öldürülmesinden dolayı derinden etkilendi; ona yardım etmek istedi, ancak yer buna izin vermedi, bunu yapabilecek olanlar ise çok korktukları için denemeye cesaret edemediler. Böylece Julian, ölümle uzun süre mücadele ettikten ve kendisine ölümcül yarayı verenlerden sadece birkaçının yara almadan kurtulmasına izin verdikten sonra, sonunda, biraz zorlukla da olsa, boğazı kesilerek öldürüldü ve sadece Romalılar ve Sezar'ın kendisi arasında değil, düşmanları arasında da büyük bir şöhret bıraktı; sonra Yahudiler onun cesedini alıp Romalıları tekrar kaçırdılar ve onları Antonia kulesine hapsettiler. Yahudi tarafında bu savaşta en çok öne çıkan ve en gayretli şekilde savaşanlar, Yahya'nın grubundan Alexas ve Gyptheus; Simon'un grubundan ise Malakias, Merto oğlu Yahuda ve İdumelilerin komutanı Sosas oğlu Yakup; ve fanatiklerden ise Yairus'un oğulları Simon ve Yahuda adlı iki kardeş idi.

BÖLÜM 2.

TİTUS'UN ANTONIA KULESİ'NİN YIKILMASI EMRİ VERMESİ VE ARDINDAN JOSEPHUS'U YAHUDİLERİ TEKRAR TESLİM OLMALARI İÇİN TEŞVİK ETMEYE NASIL İKNA ETTİĞİ.

Machine Translated by Google

1. Ve şimdi Titus, yanındaki askerlerine Antonia kulesinin temellerini kazıp ordusunun çıkması için hazır bir geçit yapmalarını emretti; kendisi de Josephus'u yanına getirdi (çünkü o gün, yani Panemus'un [Tamuz] on yedinci gününde (5) , "Günlük Kurban" denilen kurbanın, kurbanı sunacak adam olmadığı için Tanrı'ya sunulmadığı ve halkın bundan dolayı çok üzüldüğü kendisine bildirilmişti) ve ona daha önce söylediği şeyleri Yuhanna'ya söylemesini emretti: Eğer savaşmak için kötü bir niyeti varsa, şehrini veya tapınağını yıkma tehlikesi olmadan istediği kadar adamıyla savaşmaya çıkabileceğini; ancak tapınağı kirletmemesini ve böylece Tanrı'ya karşı suç işlememesini istediğini söyledi. Dilerse, üzerine çökeceği Yahudilerden herhangi birinin artık sunmadığı kurbanları sunabileceğini belirtti.

Bunun üzerine Josephus, sadece Yahya'nın değil, daha birçok kişinin de duyabileceği bir yerde durdu ve Sezar'ın kendisine verdiği görevi İbranice olarak onlara açıkladı. (6) Böylece, kendi şehirlerini bağışlamaları, tapınağı ele geçirmek üzere olan yangını önlemeleri ve orada Tanrı'ya her zamanki kurbanlarını sunmaları için onlara içtenlikle yalvardı. Bu sözleri üzerine halk arasında büyük bir üzüntü ve sessizlik gözlendi. Fakat zalim hükümdarın kendisi Josephus'a birçok hakaret ve lanet yağdırdı; ve sonunda şunu da ekledi: Şehrin ele geçirilmesinden asla korkmadığını, çünkü şehrin Tanrı'nın şehri olduğunu söyledi. Buna karşılık Josephus yüksek sesle şöyle dedi: "Elbette, bu şehri Tanrı uğruna harika bir şekilde temiz tuttun; tapınak da tamamen kirlenmemiş durumda! Yardımını umduğun Tanrı'ya karşı hiçbir dinsizlik suçu işlemedin! O hâlâ alışılmış kurbanlarını alıyor! Ne alçak bir yaratıksın sen! Eğer biri seni günlük yiyeceğinden mahrum etseydi, onu düşmanın sayardın; ama bu savaşta, ebedi ibadetinden mahrum ettiğin Tanrı'yı destekçin olarak bekliyorsun; ve bu günahları, yasalarımızın uygulanmasını sağlamaya özen gösteren ve senin yüzünden kesintiye uğrayan bu kurbanların Tanrı'ya sunulmasını neredeyse zorunlu kılan Romalılara yüklüyorsun! Bu şehirde meydana gelen şaşırtıcı değişime kim hayretler içinde kalır? Çünkü yabancılar ve düşmanlar bile şimdi bunu düzeltiyor! Senin sebep olduğun dinsizlik; sen, bir Yahudi olduğun ve kanunlarımızda eğitim gördüğün halde, diğerlerinden daha büyük bir düşman oldun. Ama yine de, John, bu asla

Machine Translated by Google

Son çare olarak bile olsa, tövbe etmek ve yanlış yapılanı düzeltmek onursuzluktur. Eğer şehri kurtarmayı düşünüyorsan, Yahudilerin kralı Yeronya'da (7) bir örnek var ; Babil kralı ona savaş açtığında, şehir ele geçirilmeden önce kendi isteğiyle bu şehirden ayrıldı ve kutsal yerin düşmana teslim edilmemesi ve Tanrı evinin ateşe verilmesini görmemek için ailesiyle birlikte gönüllü bir esarete katlandı; bu nedenle tüm Yahudiler arasında kutsal anıtlarında anılır ve hatırası ölümsüzleşmiştir ve tüm çağlar boyunca nesillerimize taze bir şekilde aktarılacaktır. Bu, Yuhanna, böyle bir tehlike zamanında mükemmel bir örnektir ve Romalıların seni hâlâ affedeceğine söz vermeye cesaret ediyorum. Ve şunu da unutma ki, sana bu öğütleri veren ben, senin milletinden biriyim; Ben, bir Yahudi olarak, sana bu sözü veriyorum. Sana bu öğüdü veren kişinin kim olduğunu ve nereden geldiğimi düşünmen gerekir; çünkü yaşadığım sürece asla kendi akrabalarımı terk edecek veya atalarımızın yasalarını unutacak bir kölelik içinde olmayacağım. Yine bana kızıyorsun, bana bağırıyorsun ve beni kınıyorsun; aslında, kaderin aksine sana bu nazik daveti yaptığım ve Tanrı'nın mahkum ettiği kişilerin kurtuluşunu sağlamaya çalıştığım için, tüm bunlardan daha kötü bir muameleyi hak ettiğimi inkar edemem. Ve eski peygamberlerin yazılarında ne olduğunu, özellikle de bu zavallı şehir üzerinde şimdi gerçekleşecek olan kehaneti bilmeyen kim var? Çünkü onlar, birileri kendi yurttaşlarını katletmeye başladığında bu şehrin ele geçirileceğini önceden bildirmişlerdi. Ve hem şehir hem de tapınak şimdi yurttaşlarınızın cesetleriyle dolu değil mi? Bu nedenle, bu ateşi getiren, Romalılar aracılığıyla o şehri ve tapınağı temizlemek için gelen Tanrı'dır (8) ve sizin kirliliklerinizle dolu olan bu şehri kökünden sökecek olan da Tanrı'nın kendisidir."

2. Josephus bu sözleri söylerken, gözlerinde inlemeler ve yaşlarla sesi hıçkırıklarla kesildi. Ancak Romalılar onun çektiği acıya acıdılar ve davranışına şaşırdılar. Fakat John ve yanındakiler bu yüzden Romalılara karşı daha da öfkelendiler ve Josephus'u da kendi ellerine geçirmek istediler: yine de bu konuşma birçok iyi insanı etkiledi; ve gerçekten de bazıları isyancıların koyduğu muhafızlardan o kadar korktular ki, orada kaldılar.

Machine Translated by Google

Bulundukları yerdeydiler, ama yine de hem kendilerinin hem de şehrin yıkıma mahkum olduğuna ikna olmuşlardı. Ayrıca, sessizce kaçabilecekleri uygun bir fırsatı kollayanlar da vardı; bunlar arasında baş rahipler Yusuf ve İsa ile babaları Kirene'de başı kesilen İsmail olan üç baş rahip oğlu ve Matyas'ın dört oğlu ile babasının ölümünden sonra kaçan diğer Matyas'ın bir oğlu (9) ve babası daha önce anlattığım gibi Gioras'ın oğlu Simon tarafından üç oğluyla birlikte öldürülen birçok soylu da vardı; baş rahiplerle birlikte diğer soylulardan da birçok kişi Romalılara katıldı. Sezar bu adamları diğer konularda çok nazikçe karşılamakla kalmadı, aynı zamanda diğer ulusların geleneklerine göre yaşamak istemeyeceklerini bildiği için onları Gophna'ya gönderdi ve orada bir süreliğine kalmalarını istedi. Savaştan kurtulduğunda her birine topraklarını geri vereceğini söyledi; böylece onlar da herhangi bir tehlike korkusu olmadan, kendilerine tahsis edilen bu küçük şehre sevinçle çekildiler. Ancak görünmedikleri için, isyancılar bu firarilerin Romalılar tarafından öldürüldüğünü tekrar yaydılar; bu, geri kalanların da aynı muameleden korkarak kaçmalarını engellemek içindi. Bu hileleri, daha önce olduğu gibi bir süre işe yaradı; çünkü geri kalanlar da aynı muameleden korkarak firar etmekten vazgeçtiler.

3. Ancak Titus, Gophna'dan o adamları geri çağırdıktan sonra, Josephus ile birlikte surların etrafından dolaşıp halka kendilerini göstermelerini emretti; bunun üzerine birçok kişi Romalılara kaçtı.
Bu adamlar da büyük bir kalabalık halinde bir araya gelip Romalıların önünde durdular ve gözlerinde inlemeler ve yaşlarla isyancılardan öncelikle Romalıları şehre tamamen kabul etmelerini ve şehri tekrar kendi ikamet yerleri olarak korumalarını; eğer bu teklifi kabul etmezlerse en azından tapınaktan ayrılmalarını ve kutsal evi kendi kullanımları için korumalarını rica ettiler; çünkü Romalılar en acil durum olmadıkça kutsal yeri ateşe vermeye cesaret edemezlerdi. Ancak isyancılar onlara daha da fazla karşı çıktılar; ve bu firarilere yüksek sesle ve acı bir şekilde sitem ederken, aynı zamanda tapınağın kutsal kapılarına birbirlerinden uygun mesafelerde ok, cirit ve taş atmak için makinelerini yerleştirdiler; öyle ki, tapınağın etrafındaki tüm alan, içindeki ölü sayısı o kadar fazlaydı ki, bir mezarlığa benzetilebilirdi; kutsal evin kendisi de neredeyse bir mezarlık gibiydi.

Machine Translated by Google

Bir kaleye kıyasla. Buna göre, bu adamlar, aksi takdirde ulaşılamaz olan bu kutsal yerlere zırhlarıyla saldırdılar ve elleri henüz döktükleri kendi halklarının kanıyla sıcaktı; hatta öyle büyük ihlallerde bulundular ki, Yahudilerin Romalılara karşı doğal olarak duyacakları öfkenin aynısını, Romalılar da kendi dini geleneklerine saygısızlıkları nedeniyle Yahudilere karşı duydular. Hatta, Romalı askerlerden hiçbiri kutsal eve kutsal bir dehşetle bakmadı, ona tapmadı ve soyguncuların acıları iyileşmez hale gelmeden önce tövbe etmelerini dilemedi.

4. Titus bu durumdan çok rahatsız oldu ve Yahya'yı ve arkadaşlarını azarlayarak onlara şöyle dedi: "Ey alçaklar, siz kutsal yerinizin önüne bu duvarı bizim iznimizle mi diktiniz? Oraya ait sütunları uygun mesafelerde dikmenize ve üzerine Yunanca ve kendi harflerinizle şu yasağı yazmanıza izin verilmedi mi: Hiçbir yabancı bu duvarın ötesine geçmesin?" (10)

Biz size, Romalı bile olsa, bu sınırı aşanları öldürme izni vermedik mi? Şimdi ne yapıyorsunuz, ey alçak hainler? Bu tapınakta neden ölü bedenlerin üzerine basıyorsunuz? Ve bu kutsal evi hem yabancıların hem de Yahudilerin kanıyla neden kirletiyorsunuz? Kendi ülkemin tanrılarına ve bu yere önem vermiş olan her tanrıya yalvarıyorum; (çünkü artık hiçbirinin önem verdiğini sanmıyorum); ayrıca kendi orduma, benimle birlikte olan Yahudilere ve hatta size de yalvarıyorum ki, bu kutsal yerinizi kirletmeye zorlamayayım; ve eğer savaşacağınız yeri değiştirirseniz, hiçbir Romalı ne kutsal yerinize yaklaşacak ne de ona hakaret edecek; hatta, isteseniz de istemeseniz de, kutsal evinizi korumaya çalışacağım." (11)

5. Josephus bu şeyleri Sezar'ın ağzından anlattığında, hem soyguncular hem de tiran, bu öğütlerin Titus'un onlara karşı iyi niyetinden değil, korkusundan kaynaklandığını düşündüler ve bunun üzerine küstahlaştılar. Ancak Titus, bu adamların ne birbirlerine acıyacaklarını ne de kutsal evin korunmasını umacaklarını görünce, isteksizce de olsa onlara karşı savaşa yeniden başladı. Yer çok dar olduğu için ordusunun tamamını onlara karşı getiremedi; ancak en cesur otuz askerini seçerek...

Machine Translated by Google

Her yüz kişiye birer bin asker ve her tribüne bin asker vererek, Cerealis'i başkomutan olarak atadıktan sonra, o gece dokuzuncu saat civarında tapınak muhafızlarına saldırmaları emrini verdi. Ancak Sezar zırhını giymiş ve onlarla birlikte aşağı inmeye hazırlanırken, arkadaşları tehlikenin büyüklüğü ve komutanların onlara önerdiği şey nedeniyle gitmesine izin vermediler; çünkü Antonia kulesinde oturup, savaşta kendilerini gösteren askerlere ödül dağıtmasının, aşağı inip kendi canını tehlikeye atmasından daha faydalı olacağını söylediler; çünkü Sezar onları izlerken hepsi cesurca savaşacaktı. Sezar bu tavsiyeye uydu ve askerlerle bu şekilde anlaşmasının tek nedeninin, cesur hareketlerini değerlendirebilmek, hiçbir yiğit askerin gizlenip ödülünden mahrum kalmaması ve hiçbir korkak askerin cezasız kalmaması olduğunu söyledi; Fakat kendisi olan biten her şeye bizzat şahit olmak ve yapılan her şey hakkında delil sunabilmek için, onlara ceza ve ödül verecek olan kişi o olacaktı. Bu yüzden askerleri belirtilen saatte işlerine gönderdi, kendisi ise Antonia kulesinin daha yüksek bir yerine çıktı, oradan neler olup bittiğini görebilmek için sabırsızlıkla bekledi.

6. Ancak gönderilen askerler, umdukları gibi tapınak muhafızlarını uyurken bulamadılar; aksine, büyük bir bağırışla üzerlerine şiddetle saldıran muhafızlarla hemen el ele savaşmak zorunda kaldılar. Tapınaktaki diğerleri de nöbet tutanların bu bağırışını duyar duymaz, hep birlikte üzerlerine koştular.

Romalılar, kendilerine ilk saldıranların saldırısını karşıladılar; ancak onları takip edenler kendi birliklerine saldırdılar ve birçoğu kendi askerlerine düşmanmış gibi davrandı; çünkü her iki taraftan da çıkan büyük ve karışık gürültü, gece karanlığının görme duyusunu da engellediği gibi, birbirlerinin seslerini ayırt etmelerini engelliyordu; ayrıca aynı anda içinde bulundukları tutku ve korkudan kaynaklanan körlük de vardı; bu nedenle askerler için kime saldırdıkları tamamen aynıydı. Bununla birlikte, bu cehalet Romalılara Yahudilerden daha az zarar verdi, çünkü onlar kalkanlarının altında birleşmişlerdi ve diğerlerinden daha düzenli bir şekilde saldırılar düzenliyorlardı ve her biri parolalarını hatırlıyordu; Yahudiler ise sürekli olarak dağılmış ve

Machine Translated by Google

Saldırıları ve geri çekilmeleri rastgeleydi ve bu yüzden sık sık birbirlerine düşman gibi görünüyorlardı; çünkü her biri karanlıkta geri dönen kendi adamlarını Romalı olarak karşılayıp onlara saldırdılar; bu yüzden düşmandan çok kendi adamları tarafından yaralandılar, ta ki günün gelmesiyle gerçek taraf sonradan anlaşılana kadar. Sonra ayrı birlikler halinde savaş düzenine geçtiler, oklarını düzenli bir şekilde attılar ve kendilerini düzenli bir şekilde savundular; ne de iki taraf da geri adım attı veya yoruldu. Romalılar, Titus'un gözetimi altında oldukları için, hem tek tek adamlar hem de tüm alaylar en şiddetli şekilde kimin savaşacağı konusunda birbirleriyle yarıştılar; ve herkes cesurca savaşırsa bu günün terfisinin başlangıcı olacağı sonucuna vardı. Yahudilerin cesurca hareket etmelerinin en büyük teşvikleri, kendileri ve tapınak için duydukları korku ve bazılarını cesaretlendiren, diğerlerini döven ve tehdit eden tiranlarının varlığıydı. Şimdi, bu çatışma çoğunlukla sabit bir çatışmaydı; askerler kısa sürede ve aniden ileri geri gidip geliyorlardı; çünkü kaçışları veya takipleri için geniş bir alan yoktu. Ancak yine de Antonia kulesinden Romalılar arasında gürültülü bir ses yükseliyordu; Yahudiler için çok zor durumda kaldıklarında cesurca ilerlemeleri, geri çekilirken ise durmaları için kendi adamlarına her fırsatta yüksek sesle bağırıyorlardı; bu yüzden burada bir tür savaş alanı vardı; çünkü bu çatışmada yapılanlar ne Titus'tan ne de çevresindekilerden gizlenemezdi. Sonunda, gecenin dokuzuncu saatinde başlayan bu çatışmanın günün beşinci saatini geçene kadar bitmediği ve savaşın başladığı aynı yerde, hiçbir tarafın diğerini geri çekilmeye zorladığını söyleyemediği, her iki ordunun da zaferi neredeyse belirsiz bir şekilde aralarında bıraktığı ortaya çıktı. Roma tarafında yer alanların sayısı oldukça fazlaydı, ancak Yahudi tarafında, Simon'la birlikte olanlardan Merto'nun oğlu Yahuda ve Yosas'ın oğlu Simon; İdumelilerden Yakup ve Simon (ikincisi Katlas'ın oğlu, Yakup ise Sosas'ın oğlu); Yahya'yla birlikte olanlardan Giftheus ve Alexas; ve Zealotlardan ise Yairus'un oğlu Simon vardı.

7. Bu arada, Roma ordusunun geri kalanı yedi gün içinde Antonia kulesinin [bazı] temellerini yıkmış ve tapınağa kolay ve geniş bir yol açmıştı. Sonra lejyonlar ilk avluya yaklaştılar (12) ve topraklarını yükseltmeye başladılar. Bir toprak set yıkılmıştı.

Machine Translated by Google

İç tapınağın kuzeybatı köşesine karşı (13) bir diğeri iki kapı arasında bulunan kuzeydeki yapıdaydı; diğer ikisinden biri tapınağın dış avlusunun batı manastırındaydı; diğeri ise kuzey manastırına karşıydı. Ancak bu çalışmalar, Romalılar tarafından büyük zahmet ve zorluklarla, özellikle de malzemelerini yüz furlong mesafeden getirmek zorunda kalmaları nedeniyle, bu kadar ilerletilebildi.

Ayrıca başka zorluklarla da karşı karşıyaydılar; bazen Yahudilerin kurduğu tuzakları aşacaklarına dair aşırı güvenleri, bazen de Yahudilerin kaçma umudundan vazgeçerek gösterdikleri cesaret yüzünden. Çünkü atlılarından bazıları odun veya saman toplamaya çıktıklarında, otlama süresi boyunca atlarının dizginlerini takmadan otlamalarına izin veriyorlardı; Yahudiler bu atlara toplu halde saldırıp onları ele geçiriyorlardı. Bu durum sürekli tekrarlanınca ve Sezar, atların Yahudilerin cesaretinden çok kendi adamlarının ihmalkarlığı yüzünden çalındığına dair gerçeği anlayınca, geri kalanların atlarına sahip çıkmaları için daha sert önlemler almaya karar verdi; böylece atlarını kaybeden askerlerden birinin idam cezasına çarptırılmasını emretti; bu da geri kalanları o kadar korkuttu ki, atlarını bir süre daha korudular. Çünkü artık onları kendi başlarına yiyecek bulmak için yanlarından ayırmıyorlardı; sanki onlara alışmış gibi, ihtiyaç duyduklarında her zaman onlarla birlikte gidiyorlardı. Böylece Romalılar tapınağa karşı savaşmaya ve surlarını yükseltmeye devam ettiler.

8. Romalıların gedikten yukarı çıkmasından bir gün sonra, isyancıların birçoğu, yağmalarının başarısızlığı ve kıtlığın baskısı altında, bir araya gelerek Zeytin Dağı'ndaki Romalı muhafızlara saldırdılar. Bunu günün on birinci saatinde yaptılar; çünkü ilk olarak böyle bir saldırıyı beklemediklerini, ikinci olarak da o sırada bedenlerine dikkat ettiklerini ve bu nedenle onları kolayca yenebileceklerini düşünüyorlardı. Ancak Romalılar, saldırının geleceğinden önceden haberdardı ve komşu kamplardan aniden bir araya gelerek, onların tahkimatlarını aşmalarını veya etraflarına inşa edilmiş duvarı yıkmalarını engellediler.

Bunun üzerine şiddetli bir çatışma başladı ve her iki tarafta da birçok büyük eylem gerçekleştirildi; Romalılar hem cesaretlerini hem de savaş becerilerini gösterirken, Yahudiler de onlara ölçüsüz bir şiddetle saldırdılar.

Machine Translated by Google

ve dayanılmaz bir tutku. Bir taraf utançtan, diğer taraf ise zorunluluktan dolayı harekete geçmişti; çünkü Romalılar için Yahudilerin bir tür ağa düşmüşken kaçmalarına izin vermek çok utanç verici bir şey gibi görünüyordu; Yahudilerin kendilerini kurtarmak için tek umutları ise Roma surlarını zorla aşmalarıydı; Yahudiler zaten yenilmiş ve birlikte vadiye doğru sürüklenmişken, Pedanius adında bir süvari birliğinden bir adam, atını yan taraflarına büyük bir şiddetle sürdü ve kaçmakta olan düşmana ait genç bir adamı ayak bileğinden yakaladı; ancak adam güçlü bir vücuda ve zırhına sahipti; Pedanius, dörtnala giderken bile atından o kadar eğildi ki, sağ elinin ve vücudunun geri kalanının gücü ve binicilikteki ustalığı çok büyüktü. Böylece bu adam avını değerli bir hazine gibi yakaladı ve onu esir olarak Sezar'a götürdü; Bunun üzerine Titus, diğerini yakalayan adamın büyük gücüne hayran kaldı ve yakalanan adamın Roma surlarına karşı yaptığı girişimden dolayı [ölümle] cezalandırılmasını emretti, ancak kendisi tapınağın kuşatmasına ve toprak setlerin yükseltilmesine odaklandı.

9. Bu arada, savaş gittikçe yükselip kutsal eve kadar yaklaştıkça Yahudiler içinde bulundukları çatışmalardan o kadar bunalmışlardı ki, hastalığın daha fazla yayılmasını önlemek için adeta vücutlarının enfekte olmuş uzuvlarını kestiler; Antonia kulesine bitişik olan kuzeybatı manastırını ateşe verdiler ve bundan sonra manastırın yaklaşık yirmi arşınlık bir bölümünü yıktılar ve böylece kutsal mekanı yakmaya başladılar; bundan iki gün sonra, yani adı geçen ayın [Panemus veya Tamuz] yirmi dördüncü gününde, Romalılar diğerine bitişik olan manastırı ateşe verdiler ve yangın on beş arşın daha ilerledi. Yahudiler de aynı şekilde çatısını kestiler; yangını durdurma gücüne sahip oldukları halde, Antonia kulesi tapınaktan ayrılana kadar yaptıkları işi tamamen bırakmadılar; Hayır, tapınak ilk ateşe verildiğinde hareketsiz kaldılar ve bu yangının yayılmasını kendi çıkarlarına uygun gördüler. Ancak ordular hala tapınak çevresinde birbirleriyle savaşıyorlardı ve savaş, belirli tarafların birbirlerine karşı sürekli saldırılarıyla yönetiliyordu.

Machine Translated by Google

10. O zamanlar Yahudiler arasında kısa boylu ve çirkin görünüşlü, ne ailesi ne de başka konularda itibarsız bir adam vardı; oğlu Yonatan'dı. Başrahip Yahya'nın anıtının yanına gitti ve Romalılara birçok küstahça söz söyledi, en iyilerini teke tek dövüşe davet etti. Fakat orada bulunan ordunun birçok üyesi ona karşı çıktı ve birçoğu (haklı olarak) ondan korktu. Bazıları da haklı olarak şöyle düşündü: Ölmek isteyen bir adamla savaşmak uygun değildi, çünkü kurtuluştan tamamen ümidini kesmiş olanların, diğer tutkularının yanı sıra, karşı konulamaz bir şiddet eğilimi vardı ve Tanrı'ya hiç saygı duymuyorlardı; Ve eğer onu yenerseniz büyük bir şey başaramayacağınız, hatta esir alınma riskinin olduğu bir kişiyle kendinizi tehlikeye atmak, yiğitçe bir cesaret değil, yiğitçe olmayan bir pervasızlık örneği olurdu. Bu yüzden, adamın meydan okumasını kabul edecek kimse çıkmadığı ve Yahudi'nin onları korkak oldukları için bir sürü sitemle karşıladığı (çünkü kendisi çok kibirli bir adamdı ve Romalıları çok hor görüyordu), süvari birliğinden Pudens adında biri, diğerinin sözlerinden ve küstahlığından duyduğu tiksinti ve belki de diğerinin kısa boyundan dolayı duyduğu düşüncesiz bir kibirle, ona doğru koştu ve diğer yönlerden ona karşı üstün geldi, ancak kötü talihi tarafından ihanete uğradı; Çünkü yere düştü ve yere düştüğü sırada Jonathan koşarak yanına geldi ve boğazını kesti; sonra ölü bedeninin üzerinde durarak, kanlı kılıcını salladı, sol eliyle kalkanını salladı ve Roma ordusuna birçok alkış tuttu, ölü adamla gurur duydu ve Romalılarla alay etti; sonunda bir yüzbaşı olan Priscus, zıplayıp kendi kendine aptallık yaparken ona bir ok fırlattı ve onu deldi; bunun üzerine hem Yahudiler hem de Romalılar, farklı sebeplerden de olsa, bir çığlık kopardılar.

Jonathan yaralarının acısıyla başı döndü ve rakibinin bedeninin üzerine yığıldı; bu, savaşta başarı elde edenlerin, hiçbir haklı gerekçe olmaksızın, intikamın ne kadar ani bir şekilde üzerlerine gelebileceğinin açık bir örneğiydi.

Aynı.

BÖLÜM 3.

BİR KİŞİ TARAFINDAN TASARLANAN BİR STRATEJİ HAKKINDA

Yahudiler, bu sayede Romalıların birçoğunu yaktılar;

Machine Translated by Google

ŞEHİRDE YAŞANAN KORKUNÇ AÇLIĞIN BİR BAŞKA AÇIKLAMASIYLA BİRLİKTE.

1. Fakat tapınakta bulunan isyancılar her gün kıyıdaki askerleri açıkça püskürtmeye çalışıyorlardı ve adı geçen ayın [Panemus veya Tamuz] yirmi yedinci gününde şöyle bir hile tasarladılar: Batı manastırının (14) kirişler ile altındaki çatı arasındaki kısmını kuru malzemelerle, ayrıca bitüm ve ziftle doldurdular ve sonra sanki çektikleri zahmetten yorulmuş gibi oradan çekildiler; bu davranışları üzerine, şiddetli duygulara kapılan Romalıların en düşüncesizlerinden birçoğu, çekilirken onları yakından takip etti ve manastıra merdivenler yerleştirip aniden yukarı çıktılar; fakat Yahudilerin bu açıklanamaz geri çekilmesini anlayan akıllı kesim, daha önce oldukları yerde kaldılar. Ancak manastır, merdivenlerden yukarı çıkanlarla doluydu; Yahudiler o sırada her yeri ateşe verdiler; ve alevler aniden her yere sıçrayınca, tehlikeden uzakta olan Romalılar büyük bir dehşete kapıldılar, tehlikenin ortasında olanlar da büyük bir sıkıntı içindeydiler. Alevlerle çevrili olduklarını görünce, bazıları şehre doğru geriye doğru atladılar, bazıları da düşmanlarının arasına [tapınağa] düştüler; birçoğu da kendi adamlarının yanına atlayıp uzuvlarını parçaladı; ancak bu şiddet yöntemlerine başvuracak olanların büyük bir kısmı ateş tarafından engellendi; bazıları ise kendi kılıçlarıyla ateşi engelledi. Ancak ateş, aniden, aksi takdirde ölecek olanları da kuşatacak kadar yayıldı. Sezar'a gelince, oraya herhangi bir emir olmadan gitmiş olsalar da, bu şekilde ölenlere acımadan edemedi, çünkü birçok kişiye yardım etmenin bir yolu yoktu. Yine de bu, yok olanlar için bir teselli oldu; herkes, uğruna son bulan kişinin yas tuttuğunu görebildi. Çünkü onlara açıkça seslendi, ayağa fırladı ve etrafındakileri onları kurtarmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya teşvik etti; böylece her biri, Sezar'ın bu sözlerini ve niyetini bir mezar anıtı gibi yanlarında taşıyarak neşeyle öldü. Gerçekten de, geniş olan manastır duvarına çekilen ve ateşten kurtulanlar oldu, ancak daha sonra Yahudiler tarafından kuşatıldılar; ve

Machine Translated by Google

Yahudilere karşı uzun süre direndiler, ancak onlardan yaralandılar ve sonunda hepsi öldü.

2. Sonunda aralarında Longus adında genç bir adam bu acı olaya bir süsü oldu ve ölenlerin her biri bir anıtı hak ederken, bu adam diğerlerinden daha çok bunu hak ediyordu. Yahudiler bu adamın cesaretine hayran kaldılar ve ayrıca onu öldürmek istediler; bu yüzden ona hayatı için kefalet vererek yanlarına gelmesi için ikna ettiler. Ancak kardeşi Kornelius, kendi şanını ve Roma ordusunun şanını lekelememesi için onu aksine ikna etti. Bu son tavsiyeye uydu ve her iki ordunun önünde kılıcını kaldırarak kendini öldürdü. Yine de ateşin ortasında kalanlar arasında kurnazlığı sayesinde kurtulan bir Artorius vardı; çünkü aynı çadırda birlikte yattığı asker arkadaşı Lucius'u yüksek sesle çağırıp, "Eğer gelip beni kabul edersen, sahip olduğum her şeyi sana miras bırakıyorum" demişti. Bunun üzerine Lucius koşarak gelip onu hemen karşıladı; Artorius kendini onun üzerine attı ve kendi hayatını kurtardı; onu karşılayan ise diğerinin ağırlığıyla taş döşemeye o kadar şiddetli bir şekilde çarptı ki anında öldü. Bu üzücü olay Romalıları bir süreliğine üzdü, ancak yine de onları gelecek için daha dikkatli olmaya sevk etti ve Yahudilerin yanılgılarına karşı onlara fayda sağladı; zira Yahudiler, yerleri ve sakinlerinin doğasını bilmedikleri için bu yanılgılardan büyük zarar görmüşlerdi. Şimdi bu manastır, Yahya'nın Simon'a karşı yaptığı savaşta Xystus'a giden kapılar üzerinde inşa ettiği kuleye kadar yakıldı. Yahudiler ayrıca, manastıra çıkanları yok ettikten sonra, manastırın geri kalanını da tapınaktan ayırdılar. Ancak ertesi gün Romalılar, ortak açısı Cedron adı verilen vadiye bağlanan ve üzerine inşa edilen doğu manastırına kadar kuzey manastırını tamamen yaktılar; bu nedenle derinlik korkunçtu. Tapınağın o zamanki durumu buydu.

3. Şehirde kıtlıktan ölenlerin sayısı çok fazlaydı ve çektikleri acılar tarifsizdi; zira herhangi bir yerde yiyeceğin en ufak bir belirtisi bile görünse, hemen savaş çıkıyor, en yakın dostlar bile birbirleriyle savaşarak en sefil geçim kaynaklarını bile ellerinden alıyorlardı.

Machine Translated by Google

Hayat. Ölmekte olanların yiyeceksiz olduğuna kimse inanmazdı, ama soyguncular ölmek üzereyken onları ararlardı, kimsenin göğüslerinde yiyecek saklayıp ölme numarası yapmış olabileceğinden şüphelenirlerdi; hatta bu soyguncular açlıktan ağızları sulanır, çılgın köpekler gibi sendeleyerek ve evlerin kapılarına sarhoşlar gibi çarparak dolaşırlardı; ayrıca, içinde bulundukları büyük sıkıntı içinde, aynı gün içinde aynı evlere iki veya üç kez girerlerdi. Dahası, açlıkları o kadar dayanılmazdı ki, her şeyi çiğnemek zorunda kalıyorlardı; en aşağılık hayvanların bile dokunmayacağı şeyleri topluyor ve yemeye katlanıyorlardı; kemer ve ayakkabılardan da vazgeçmiyorlardı; kalkanlarının derisini bile koparıp kemiriyorlardı: eski saman tutamları bile bazılarına yiyecek oluyordu; bazıları da lif topluyor ve çok az bir ağırlığını dört Attika drahmisine satıyordu.

Ama neden, Yunanlılar veya Barbarlar arasında hiçbir tarihte benzeri görülmemiş bir olguyu anlatacakken, kıtlığın insanlara cansız şeyler yeme konusunda getirdiği utanmaz küstahlığı anlatıyorum ? (15) Bundan bahsetmek korkunç, duyulduğunda ise inanılmaz. Aslında, gelecek nesillere bu kadar önemli bir şeyi aktarmış gibi görünmemek için bu felaketimizi isteyerek atlamıştım, ancak kendi çağımda buna dair sayısız tanık var; ayrıca, ülkemin bu dönemde çektiği acıları gizlediğim için bana teşekkür etmesi için pek bir nedeni olmazdı.

4. Ürdün'ün ötesinde yaşayan, adı Meryem olan bir kadın vardı; babası, "Hyssop evi" anlamına gelen Bethezob köyünden Eleazar'dı. Ailesi ve zenginliğiyle ünlüydü ve diğer kalabalıkla birlikte Kudüs'e kaçmış ve o sırada orada kuşatma altındaydı. Bu kadının diğer eşyalarına da el konulmuştu; yani Perea'dan getirdiği ve şehre götürdüğü eşyalara. Ayrıca biriktirdiği ve saklamayı başardığı yiyecekler de, her gün bu amaçla evine koşan açgözlü muhafızlar tarafından alınıp götürülmüştü. Bu durum zavallı kadını çok öfkelendirmişti ve bu açgözlü canilere sık sık yönelttiği sitemler ve lanetler, onları kendisine karşı kızdırmıştı; ancak ne kendi kendine duyduğu öfke nedeniyle ne de durumuna acıdıkları için hiçbiri onun canını almaya cesaret edememişti. Ve eğer yiyecek bulursa, onu algılıyordu.

Machine Translated by Google

Yaptığı işler başkaları içindi, kendisi için değil; ve artık açlık bağırsaklarını ve iliklerini delip geçerken, öfkesi de açlığın kendisinden daha şiddetli bir şekilde alevlenmişken, daha fazla yiyecek bulması imkansız hale gelmişti; ve sadece öfkesini ve içinde bulunduğu zorunluluğu dikkate alıyordu. Sonra son derece doğal olmayan bir şeye kalkıştı; Ve henüz göğsünde emen oğlunu kaparak, "Ey zavallı yavrum! Bu savaşta, bu kıtlıkta ve bu isyanda seni kim koruyacak? Romalılarla olan savaşa gelince, eğer canımızı kurtarırlarsa köle olacağız. Bu kıtlık da, kölelik gelmeden önce bizi yok edecek. Yine de bu isyancı alçaklar diğer ikisinden de daha korkunç. Hadi gel; benim yemeğim ol, bu isyancı alçaklara öfke ol ve dünyaya bir leke ol; Yahudilerin başına gelen felaketleri tamamlamak için eksik olan tek şey bu." dedi. Bunu söyler söylemez oğlunu öldürdü, sonra kızarttı ve yarısını yedi, diğer yarısını ise yanında sakladı. Bunun üzerine isyancılar hemen içeri girdiler ve yemeğin korkunç kokusunu alınca, hazırladığı yemeği göstermezse boğazını hemen keseceklerini söyleyerek onu tehdit ettiler. Kadın, onlara çok güzel bir kısmını ayırdığını ve oğlunun kalanını da gösterdiğini söyledi. Bunun üzerine dehşete kapıldılar ve gördükleri karşısında şaşkına döndüler. Kadın onlara, "Bu benim öz oğlum ve yapılan her şey benim kendi işim! Gelin, bu yemekten yiyin; çünkü ben de yedim! Kendinizi kadından daha şefkatli veya anneden daha merhametli sanmayın; ama eğer bu kadar titizseniz ve bu kurbanımı iğrenç buluyorsanız, ben yarısını yediğime göre, geri kalanını da bana bırakın." dedi. Bunun üzerine o adamlar titreyerek dışarı çıktılar; daha önce hiçbir şeyden bu kadar korkmamışlardı ve biraz zorlukla da olsa yemeğin geri kalanını anneye bıraktılar. Bunun üzerine tüm şehir bu korkunç olaydan anında haberdar oldu; herkes bu acı durumu kendi gözleri önünde sergilerken, sanki bu duyulmamış eylemi kendileri yapmış gibi titriyordu. Bu yüzden kıtlıktan bu kadar etkilenenler ölmeyi çok istiyordu ve ölmüş olanlar da mutlu sayılıyorlardı, çünkü bu tür sefaletleri ne duyacak ne de görecek kadar uzun yaşamamışlardı.

5. Bu üzücü olay hemen Romalılara bildirildi; bazıları buna inanamadı, diğerleri ise Yahudilerin içinde bulunduğu sıkıntıya acıdı.

Machine Translated by Google

Ancak aralarında bu durumdan etkilenen birçok kişi, milletimize karşı normalden daha acı bir nefret beslemeye başladı. Sezar ise bu konuda Tanrı'nın huzurunda kendini savundu ve Yahudilere barış ve özgürlük, ayrıca önceki tüm küstahlıklarının unutulmasını teklif ettiğini, ancak onların uyum yerine isyanı, barış yerine savaşı, doygunluk ve bolluk yerine kıtlığı seçtiklerini söyledi. Kendi elleriyle, bugüne kadar koruduğumuz tapınağı yakmaya başladıklarını ve bu nedenle böyle bir yemeği hak ettiklerini belirtti. Ancak, kendi çocuklarını yeme gibi bu korkunç eylemin, kendi ülkelerinin yıkılmasıyla örtülmesi gerektiğini ve insanların, annelerin bu şekilde beslendiği, hatta bu yiyeceklerin annelerden çok babalar için daha uygun olduğu halde, böyle bir şehri yeryüzünde güneş ışığında bırakmamaları gerektiğini düşünüyordu; çünkü bu tür acılara katlandıktan sonra bile hâlâ bize karşı savaş halinde olanlar onlardır. Ve bunu söylerken, bu insanların içinde bulundukları umutsuz durumu da düşünüyordu; bu tür acılara katlandıktan sonra akıllarının başlarına gelmesini bekleyemezdi, çünkü muhtemelen ancak bu acılardan kaçınmak için tövbe edebilirlerdi.

BÖLÜM 4.

Kıyıların inşası tamamlanıp koçbaşları getirildikten ve bunların hiçbir işe yaramamasının ardından Titus, tapınağın kapılarının ateşe verilmesi emrini verdi; kısa bir süre sonra, kendi rızası olmaksızın, kutsal ev tamamen yakıldı.

1. Ve şimdi lejyonlardan ikisi Lous ayının sekizinci gününde [Ab] topraklarını tamamlamıştı. Bunun üzerine Titus, koçbaşlarının getirilmesini ve iç tapınağın batı yapısının karşısına yerleştirilmesini emretti; çünkü bunlar getirilmeden önce, diğer tüm makinelerin en sağlamı altı gün boyunca aralıksız olarak duvarı dövmüş, ancak hiçbir etki yaratmamıştı; fakat taşların muazzam büyüklüğü ve güçlü bağlantısı, o makineden ve diğer koçbaşlarından da üstündü. Diğer Romalılar gerçekten de kuzey kapısının temellerini yıktılar ve büyük çabalar sonucunda en dıştaki taşları kaldırdılar, yine de

Machine Translated by Google

Kapı hala iç taşlarla destekleniyor ve zarar görmeden duruyordu; ta ki işçiler, makinelerin ve kargaların tüm bu girişimlerinden umutsuzluğa kapılıp merdivenlerini manastıra getirene kadar. Yahudiler bunu yaparken onları engellemediler; ama yukarı çıktıklarında üzerlerine saldırdılar ve onlarla savaştılar; bazılarını yere serdiler ve baş aşağı fırlattılar; diğerleriyle karşılaştılar ve öldürdüler; ayrıca merdivenlerden tekrar aşağı inenlerin birçoğunu dövdüler ve kalkanlarını kendilerini korumak için getiremeden kılıçlarıyla öldürdüler; hatta bazı merdivenleri, silahlı adamlarla dolu olduklarında yukarıdan aşağı attılar; aynı zamanda Yahudiler arasında da büyük bir katliam yapıldı, bu sırada sancak taşıyanlar, sancaklarının çalınmasına izin vermenin korkunç bir şey ve büyük bir utanç olacağını düşünerek, sancakları için canla başla savaştılar. Yahudiler sonunda bu makineleri ele geçirdiler ve merdivenlerden yukarı çıkanları imha ettiler; geri kalanlar ise öldürülenlerin çektiği acılardan o kadar korktular ki geri çekildiler; Romalılardan hiçbiri ölmeden önce iyi bir hizmette bulunmadan ölmedi. İsyancılardan, önceki savaşlarda cesurca savaşanlar şimdi de aynısını yaptılar, ayrıca tiran Simon'un kardeşinin oğlu Eleazar da öyle. Ancak Titus, yabancı bir tapınağı koruma çabalarının askerlerinin zarar görmesine ve ardından öldürülmesine yol açacağını anlayınca, kapıları ateşe verme emri verdi.

2. Bu sırada, Emmaus'tan gelen ve Simon'un muhafızlarının en kanlısı olan Ananus ve Magadatus'un oğlu Archelaus, Yahudilerin zafer kazandığı bir dönemde onları terk ettikleri için affedilmeyi umarak Titus'a firar ettiler. Titus bunu, onların kurnazca bir oyunu olarak nitelendirdi ve Yahudilere karşı diğer barbarlıklarından haberdar olduğu için, ikisini de öldürtmek için aceleyle yola çıktı. Onlara, bu firarın yalnızca içinde bulundukları büyük sıkıntıdan kaynaklandığını ve kendi iyi niyetleriyle gelmediklerini; kendi şehirleri zaten ateşe verilmişken, şimdi o ateşten kaçmaya çalışanların korunmayı hak etmediklerini söyledi. Ancak, firarilere vaat ettiği güvenlik, kızgınlığını bastırdı ve onları buna göre serbest bıraktı, ancak diğerlerine tanıdığı ayrıcalıkları onlara vermedi. Askerler kapıları çoktan ateşe vermişlerdi ve üzerlerindeki gümüş, alevleri hızla içerideki ahşaba taşıdı; alevler oradan aniden yayıldı ve manastır avlusunu sardı.

Machine Translated by Google

Yahudiler, her tarafını saran bu ateşi görünce, ruhları bedenleriyle birlikte çöktü ve öyle bir şaşkınlığa düştüler ki, hiçbiri kendini savunmak ya da ateşi söndürmek için acele etmedi, sadece sessizce izlediler. Ancak, şu anda yanan şeyin kaybına, bundan gelecek zamanlar için daha akıllıca davranacak kadar üzülmediler; aksine, sanki kutsal evin kendisi zaten yanıyormuş gibi, Romalılara karşı öfkelerini kabarttılar. Bu ateş o gün ve ertesi gün de devam etti; çünkü askerler, etrafı saran tüm manastırları aynı anda yakmayı başaramadılar, ancak parça parça yakabildiler.

3. Ancak ertesi gün Titus, ordusunun bir kısmına yangını söndürmesini ve lejyonların daha kolay ilerleyebilmesi için bir yol açmasını emretti; kendisi ise komutanları bir araya topladı. Bunların arasında altı önemli kişi vardı: Tüm ordunun komutanı (generalin emrinde) Tiberius Alexander; beşinci lejyonun komutanı Sextus Cerealis; onuncu lejyonun komutanı Larcius Lepidus; ve on beşinci lejyonun komutanı Titus Frigius; ayrıca İskenderiye'den gelen iki lejyonun lideri Eternius ve Yahudiye valisi Marcus Antonius Julianus da onlarla birlikteydi; bunlardan sonra geri kalan tüm valiler ve tribünler bir araya geldi. Titus, bunlardan kutsal ev hakkında ne yapılması gerektiği konusunda kendisine tavsiyede bulunmalarını istedi. Şimdi bunlardan bazıları, savaş kurallarına göre hareket etmenin [ve onu yıkmanın] en iyi yol olacağını düşünüyordu, çünkü Yahudiler o ev ayakta kaldığı sürece isyan etmeyi asla bırakmayacaklardı; ki bu evde hep birlikte toplanıyorlardı. Diğerleri ise, Yahudiler evi terk ederlerse ve hiçbiri silahlarını orada bırakmazsa, evi kurtarabileceğini; ancak eğer eve girip daha fazla savaşırlarsa, yakabileceğini düşünüyorlardı; çünkü o zaman ev kutsal bir ev olarak değil, bir kale olarak görülecekti; ve yakmanın dinsizliği, bunu zorla yaptıranlara ait olacaktı, onlara değil. Ancak Titus, "Yahudiler o kutsal eve girip orada bizimle savaşsalar bile, cansız şeylerden intikam almak yerine, insanlardan intikam almamalıyız" dedi. Ve Titus, böylesine büyük bir eseri yakıp yıkmanın Romalılar için bir felaket olacağını, aksine bu yapının varlığını sürdürdüğü sürece hükümetlerinin bir süsü olacağını belirterek, bu açıklama üzerine Fronto, Alexander ve Cerealis'in cesaretlenip Titus'un görüşüne katılmalarını sağladı. Böylece bu meclis toplandı.

Machine Translated by Google

Titus, komutanlara geri kalan kuvvetlerinin hareketsiz kalmasını, ancak bu saldırıda en cesur olanlardan yararlanmalarını emrettiğinde, ateş kesildi. Böylece, birliklerden seçilen seçkin adamların yıkıntıların arasından geçerek ateşi söndürmelerini emretti.

4. Doğru, o gün Yahudiler çok yorgun ve dehşete kapılmışlardı, bu yüzden herhangi bir saldırıdan kaçındılar. Ancak ertesi gün tüm güçlerini topladılar ve günün ikinci saatlerinde, tapınağın dış avlusunu koruyanlara doğu kapısından çok cesurca saldırdılar. Bu muhafızlar saldırıyı büyük bir cesaretle karşıladılar ve kalkanlarıyla kendilerini bir duvar gibi örterek birliklerini sıkıca bir araya topladılar; ancak orada uzun süre kalamayacakları, üzerlerine saldıranların kalabalığı ve öfkelerinin şiddetiyle alt edilecekleri açıktı. Bununla birlikte, Sezar, Antonia kulesinden bu birliğin geri çekilme ihtimalini görerek, onları desteklemek için bazı seçkin süvarileri gönderdi. Bunun üzerine Yahudiler saldırılarını sürdüremeyeceklerini anladılar ve ön saflardakilerin katledilmesiyle geri kalanların çoğu kaçtı. Fakat Romalılar uzaklaşırken, Yahudiler onlara saldırdı ve onlarla savaştı; Romalılar tekrar onlara doğru gelirken, Yahudiler geri çekildiler ve günün beşinci saatine doğru yenilgiye uğradılar ve kendilerini tapınağın iç avlusuna kapattılar.

5. Böylece Titus, Antonia kulesine çekildi ve ertesi gün sabahın erken saatlerinde tüm ordusuyla tapınağa saldırmaya ve kutsal evin etrafına kamp kurmaya karar verdi. Fakat o ev için Tanrı, çok uzun zaman önce onu ateşe mahkum etmişti; ve şimdi, çağların döngüsüne göre o kader günü gelmişti; Babil kralı tarafından daha önce yakıldığı Lous [Ab] ayının onuncu günüydü; ancak bu alevler Yahudilerin kendilerinden kaynaklanmış ve onlardan kaynaklanmıştı; çünkü Titus'un çekilmesi üzerine isyancılar bir süre sessiz kaldılar ve sonra Romalılara tekrar saldırdılar; kutsal evi koruyanlar, tapınağın iç avlusunda yanan ateşi söndürenlerle savaşırken; ancak bu Romalılar Yahudileri kaçırdılar ve kutsal eve kadar ilerlediler. O sırada askerlerden biri, hiçbir emir beklemeden ve hiçbir endişe veya korku duymadan...

Machine Translated by Google

Böylesine büyük bir girişimde, ve belli bir ilahi öfkenin de etkisiyle, alevler içindeki malzemelerden bir parça kapıp başka bir asker tarafından yukarı kaldırılan adam, kutsal evin kuzey tarafındaki odalara açılan altın bir pencereyi ateşe verdi. Alevler yükselirken, Yahudiler böylesine büyük bir felaketin gerektirdiği gibi büyük bir gürültü çıkardılar ve alevleri engellemek için bir araya koştular; ve artık canlarını esirgemediler, güçlerini kısıtlayacak hiçbir şeye izin vermediler, çünkü kutsal ev yok oluyordu ve bu yüzden etrafında böylesine bir nöbet tutuyorlardı.

6. Ve şimdi bir kişi koşarak Titus'un yanına geldi ve son savaştan sonra çadırında dinlenmekte olan Titus'a bu yangını anlattı; bunun üzerine Titus büyük bir aceleyle kalktı ve yangını söndürmek için kutsal eve koştu; ardından bütün komutanları ve onların ardından da büyük bir şaşkınlık içinde çeşitli lejyonlar geldi; böylece, böylesine büyük bir ordunun düzensiz hareketinde doğal olarak büyük bir gürültü ve kargaşa çıktı. Bunun üzerine Sezar, hem savaşan askerlere yüksek sesle seslenerek hem de sağ eliyle işaret vererek yangını söndürmelerini emretti. Ancak, başka bir yerden gelen daha büyük bir gürültüyle kulakları zaten kısılmış olduğundan, ne kadar yüksek sesle konuşsa da söylediklerini duymadılar; eliyle verdiği işarete de dikkat etmediler, çünkü bazıları hala savaşmakla, diğerleri de öfkeyle meşguldü. Fakat oraya koşarak gelen lejyonlara gelince, ne ikna ne de tehdit onların şiddetini dizginleyebildi; her birinin kendi tutkusu bu sırada komutanıydı; ve tapınağa doluşurlarken, birçoğu birbirinin üzerine basıldı, büyük bir kısmı ise hâlâ sıcak ve dumanı tüten manastırların yıkıntıları arasında düştü ve fethettikleri kişilerle aynı sefil şekilde yok edildi; ve kutsal eve yaklaştıklarında, Sezar'ın aksi yöndeki emirlerini duymamış gibi davrandılar; hatta önlerindekileri onu ateşe vermeye teşvik ettiler. İsyancılara gelince, zaten çok büyük sıkıntı içindeydiler ve [ateşi söndürmeye] yardım edecek durumda değillerdi; her yerde öldürüldüler ve her yerde dövüldüler; ve halkın büyük bir kısmı zayıf ve silahsızdı ve yakalandıkları her yerde boğazları kesildi. Şimdi sunağın etrafında ölü bedenler üst üste yığılmıştı.

Machine Translated by Google

Bir diğeri ise, (16) ona çıkan basamaklarda çok miktarda kanlarının aktığı ve yukarıda [sunakta] öldürülen cesetlerin de oraya düştüğüdür.

7. Sezar, askerlerin coşkulu öfkesini hiçbir şekilde dizginleyemediğinden ve yangın gittikçe daha da ilerlediğinden, komutanlarıyla birlikte tapınağın kutsal yerine gitti ve oradaki yapıyı, yabancıların anlattıklarından çok daha üstün ve bizim övündüğümüz ve inandığımızdan da aşağı olmayan bir halde buldu. Ancak alev henüz iç kısımlarına ulaşmamış, kutsal evin etrafındaki odaları hala yakıp kül ediyordu ve Titus, evin kendisinin kurtarılabileceğini varsayarak aceleyle geldi ve askerleri yangını söndürmeye ikna etmeye çalıştı ve yüzbaşı Liberalius'a ve onun yanındaki mızrakçılardan birine, direnen askerleri sopalarıyla dövmelerini ve dizginlemelerini emretti; Ancak Sezar'a duydukları saygı ve onu yasaklayan kişiden duydukları korku, Yahudilere duydukları nefret ve onlarla savaşma yönündeki şiddetli eğilimleriyle birleşince, onların tutkuları çok ağır basmıştı. Dahası, yağma umudu birçok kişiyi ilerlemeye teşvik etmişti; çünkü içerideki her yerin parayla dolu olduğuna ve etrafının altınla kaplı olduğuna inanıyorlardı. Ayrıca, içeri girenlerden biri, Sezar askerleri durdurmak için aceleyle dışarı koştuğunda onu engelledi ve karanlıkta kapının menteşelerine ateş attı; böylece alevler kutsal evin içinden fışkırdı ve komutanlar ve Sezar da onlarla birlikte geri çekildi, dışarıdakilerin ateşe vermesini artık kimse engellemiyordu.

Ve böylece kutsal ev, Sezar'ın onayı olmadan yakıldı.

8. Şimdi, böyle bir eserin yıkımına herkes haklı olarak üzülecektir, çünkü bu eser, hem ilginç yapısı ve büyüklüğü, hem de ona bahşedilen muazzam zenginlik ve kutsallığıyla sahip olduğu şanlı şöhret nedeniyle, gördüğümüz veya duyduğumuz tüm eserlerin en hayranlık uyandıranıydı; ancak yine de, bunun kaderin takdiri olduğunu, hem canlı varlıklar hem de eserler ve yerler için kaçınılmaz olduğunu düşünerek kendini teselli edebilir. Bununla birlikte, bu döneme ilişkin verilen bilgilerin doğruluğuna hayret etmemek mümkün değil; çünkü daha önce de söylediğim gibi, kutsal evin Babilliler tarafından yakıldığı gün ve ay aynı gündü. Şimdi yıl sayısı...

Machine Translated by Google

Kral Süleyman tarafından kurulan ilk temelden, Vespasian'ın hükümdarlığının ikinci yılında gerçekleşen yıkımına kadar geçen süre bin yüz otuz yıl artı yedi ay on beş gün olarak hesaplanmıştır; ve Kral Cyrus'un ikinci yılında Haggai tarafından yapılan ikinci inşasından, Vespasian dönemindeki yıkımına kadar geçen süre ise altı yüz otuz dokuz yıl ve kırk beş gün olarak hesaplanmıştır.

BÖLÜM 5.

KUTSAL EVİN YANGINI ÜZERİNE YAHUDİLERİN İÇİNDE BULUNAN BÜYÜK SIKINTI. SAHTE BİR PEYGAMBER VE BU YIKIMDAN ÖNCE GELEN BELİRTİLER HAKKINDA.

1. Kutsal ev yanarken, ele geçirilen her şey yağmalandı ve yakalanan on bin kişi öldürüldü; hiçbir yaştan insan merhamet göstermedi, hiçbir ciddiyet duygusu yoktu; çocuklar, yaşlılar, dinsizler ve rahipler aynı şekilde öldürüldü; bu savaş her türden insanı etkiledi ve onları yok etti; hem canları için yalvaranları hem de kendilerini savaşarak savunanları. Alevler çok uzaklara yayıldı ve öldürülenlerin inlemeleriyle birlikte yankılandı; bu tepe yüksek olduğu ve tapınaktaki yapılar çok büyük olduğu için, sanki bütün şehir yanıyormuş gibi düşünülebilirdi. Bundan daha büyük veya daha korkunç bir şey hayal edilemezdi; çünkü aynı anda hep birlikte yürüyen Roma lejyonlarının bir çığlığı ve ateş ve kılıçla çevrili isyancıların acı bir feryadı duyuluyordu. Yukarıda kalanlar da düşmana karşı geri püskürtüldüler ve büyük bir dehşet içinde, içinde bulundukları felaketten dolayı acı feryatlar çıkardılar; şehirdeki kalabalık da tepedekilerle birlikte bu feryada katıldı. Ayrıca, açlıktan bitkin düşmüş ve ağızları neredeyse kapanmış olanların birçoğu, kutsal evin ateşini görünce, tüm güçlerini kullanarak tekrar inlemeler ve feryatlar çıkarmaya başladılar: Pera (17) da yankıyı geri verdi, ayrıca [şehrin] etrafındaki dağlar da tüm gürültünün gücünü artırdı. Yine de sefaletin kendisi bu düzensizlikten daha korkunçtu;

Machine Translated by Google

Çünkü tapınağın bulunduğu tepenin her tarafının alev alev yandığı, kanın ateşten daha fazla olduğu ve öldürülenlerin öldürenlerden daha çok olduğu sanılırdı; çünkü yerde yatan cesetler yüzünden yer görünmüyordu; askerler ise kaçanların üzerine koşarken bu ceset yığınlarının üzerinden geçiyorlardı. İşte tam bu sırada soyguncuların kalabalığı [Romalılar tarafından tapınağın iç avlusundan] dışarı atıldı ve dış avluya, oradan da şehre girmek için çok uğraştılar; halkın geri kalanı ise dış avlunun manastırına kaçtı. Rahiplere gelince, bazıları kutsal evden kurşundan yapılmış kaideleriyle birlikte sivri uçları (18) söküp , ok yerine Romalılara fırlattılar. Fakat bunu yaparak hiçbir şey kazanamadıklarını ve ateşin üzerlerine yükseldiğini görünce, sekiz arşın genişliğindeki duvara çekildiler ve orada beklediler; ancak aralarında ileri gelenlerden ikisi, Romalılara katılarak kendilerini kurtarabilecek veya cesaret gösterip diğerleriyle birlikte kaderlerine katlanabilecekken, kendilerini ateşe attılar ve kutsal evle birlikte yandılar; isimleri Belgas oğlu Meirus ve Daleus oğlu Yusuf idi.

2. Romalılar, kutsal evin etrafındaki yerleri esirgememenin boşuna olduğuna karar vererek, manastırın ve kapıların kalıntılarını da yaktılar; doğu ve güneydeki iki kapı hariç; ancak bu iki kapıyı da daha sonra yaktılar. Ayrıca, içinde çok büyük miktarda para, çok sayıda giysi ve diğer değerli eşyaların bulunduğu hazine odalarını da yaktılar; kısacası, Yahudilerin tüm zenginlikleri orada bir araya toplanmıştı ve zenginler de kendilerine [bu tür eşyaları saklamak için] odalar inşa etmişlerdi. Askerler ayrıca, kadınların, çocukların ve yaklaşık altı bin kişilik büyük bir kalabalığın kaçtığı tapınağın dış avlusundaki manastırın geri kalanına da geldiler. Fakat Sezar bu insanlar hakkında herhangi bir karar vermeden veya komutanlara onlarla ilgili herhangi bir emir vermeden önce, askerler öyle bir öfkeye kapıldılar ki manastırı ateşe verdiler; bu yüzden bazıları kendilerini baş aşağı atarak öldüler, bazıları da manastırın içinde yanarak öldüler. Hiçbiri canını kurtaramadı. Sahte bir peygamber

Machine Translated by Google

(19) Bu, o gün şehirde Tanrı'nın kendilerine tapınağa çıkmalarını ve orada kurtuluşlarının mucizevi işaretlerini alacaklarını ilan eden bu insanların yıkımına vesile oldu. Şimdi, tiranlar tarafından halkı kandırmak için rüşvet verilen çok sayıda sahte peygamber vardı; bunlar onlara Tanrı'dan kurtuluş beklemeleri gerektiğini söylüyorlardı; bu, onları terk etmekten alıkoymak ve bu tür umutlarla korku ve kaygıdan uzak tutmak içindi. Şimdi, sıkıntı içinde olan bir insan bu tür vaatlere kolayca uyar; çünkü böyle bir aldatıcı onu ezen bu sıkıntılardan kurtulacağına inandırdığında, sabırlı olan kişi böyle bir kurtuluş umuduyla dolar.

3. Böylece zavallı halk, bu aldatıcılar ve Tanrı'nın kendisini yalanlayanlar tarafından kandırıldı; apaçık olan ve gelecekteki yıkımlarını açıkça bildiren işaretlere kulak asmadılar ve inanmadılar, aksine, görmeye gözleri ve düşünmeye zihinleri olmayan, aklını yitirmiş insanlar gibi, Tanrı'nın kendilerine yaptığı uyarıları dikkate almadılar. Şehrin üzerinde duran kılıca benzeyen bir yıldız (20) ve bir yıl boyunca devam eden bir kuyruklu yıldız vardı. Yahudilerin isyanından önce ve savaştan önce yaşanan karışıklıklardan önce, halk büyük kalabalıklar halinde mayasız ekmek bayramına geldiğinde, Xanthicus ayının sekizinci günü (21) [Nisan] ve gecenin dokuzuncu saatinde, sunağın ve kutsal evin etrafında öyle büyük bir ışık parladı ki, aydınlık bir gündüz gibi göründü; bu yarım saat sürdü. Bu ışık, beceriksizler için iyi bir işaret gibi görünse de, kutsal katipler tarafından hemen ardından gelen olayları önceden haber verecek şekilde yorumlandı. Aynı festivalde, baş rahip tarafından kurban edilmek üzere götürülen bir düve, tapınağın ortasında bir kuzu doğurdu. Dahası, pirinçten yapılmış ve son derece ağır olan, yirmi adam tarafından zorlukla kapatılmış ve demirle güçlendirilmiş bir kaide üzerine oturan ve sağlam zemine çok derine sabitlenmiş cıvataları olan tapınağın iç avlusunun doğu kapısı , gecenin altıncı saatinde kendiliğinden açıldı. Bunun üzerine tapınakta nöbet tutanlar tapınağın komutanına koşarak geldiler ve ona durumu anlattılar; o da oraya geldi ve büyük bir zorlukla da olsa kapıyı tekrar kapatmayı başardı. Bu da halk için çok mutlu bir mucize gibi göründü, sanki Tanrı onlara mutluluk kapısını açmış gibiydi. Ancak ilim adamları

Machine Translated by Google

Kutsal evlerinin güvenliğinin kendiliğinden ortadan kalktığını ve kapının düşmanlarının yararına açıldığını anladılar. Bu yüzden, bu işaretin kendilerine gelecek olan yıkımı önceden haber verdiğini alenen ilan ettiler. Bunların yanı sıra, bu bayramdan birkaç gün sonra, Artemisius [Jyar] ayının yirmi birinci gününde, olağanüstü ve inanılmaz bir olay meydana geldi: Sanırım, bunu görenler tarafından anlatılmasaydı ve ardından gelen olaylar bu tür işaretleri hak edecek kadar önemli olmasaydı, bu olay bir masal gibi görünürdü; çünkü güneş batmadan önce, zırhlı savaş arabaları ve asker birlikleri bulutların arasında koşuştururken ve şehirleri kuşatırken görüldü. Üstelik, Pentekost dediğimiz o bayramda, rahipler adetleri gereği kutsal hizmetlerini yerine getirmek için geceleyin tapınağın iç avlusuna giderken, önce bir sarsıntı hissettiklerini ve büyük bir gürültü duyduklarını, ardından da büyük bir kalabalığın "Buradan gidelim" diye bağırdığını duyduklarını söylediler. Ama daha da korkunç olanı, savaş başlamadan dört yıl önce ve şehrin büyük bir barış ve refah içinde olduğu bir zamanda, tapınakta Tanrı'ya çadır kurmanın adetimiz olduğu o bayrama gelen, halktan ve çiftçi Ananus'un oğlu İsa, aniden yüksek sesle şöyle bağırmaya başladı: "Doğudan bir ses, batıdan bir ses, dört rüzgârdan bir ses, Kudüs'e ve kutsal eve karşı bir ses, damatlara ve gelinlere karşı bir ses ve bu halkın tamamına karşı bir ses!" Bu, şehrin tüm sokaklarında gece gündüz dolaşırken haykırdığı sözdü. Ancak halkın en önde gelenlerinden bazıları bu korkunç haykırışına büyük öfke duymuş ve adamı yakalayıp ona çok sayıda sert kırbaç darbesi indirmişti; yine de adam ne kendini savundu ne de onu cezalandıranlara özel bir şey söyledi, yine de daha önce haykırdığı aynı sözleri söylemeye devam etti. Bunun üzerine yöneticilerimiz, durumun da gösterdiği gibi, bunun adamdaki bir tür ilahi öfke olduğunu düşünerek, onu Roma valisine götürdüler ve kemikleri açığa çıkana kadar kırbaçlandı; yine de kendini savunmadı, gözyaşı dökmedi, aksine her kırbaç darbesinde sesini olabildiğince acıklı bir tona çevirerek, "Vay, vay Kudüs'e!" diye cevap verdi. Ve Albinus (çünkü o zamanlar valimizdi) ona, "Kimsin? Nereden geldin? Neden böyle sözler söyledin?" diye sorduğunda... Söylediklerine hiçbir şekilde cevap vermedi, ama yine de melankolik şarkısını söylemeye devam etti, ta ki Albinus onu deli sanıp kovana kadar. Şimdi, tüm bu süre boyunca...

Machine Translated by Google

Savaş başlamadan önceki zaman boyunca, bu adam hiçbir vatandaşa yaklaşmadı, bunları söylerken de kimse onu görmedi; ama her gün, sanki önceden planlanmış bir yeminmiş gibi, şu acıklı sözleri tekrarladı: "Vay halimize, vay halimize Kudüs!" Kendisini her gün dövenlere kötü sözler söylemedi, ona yemek verenlere de iyi sözler söylemedi; ama bu, herkese verdiği cevaptı ve aslında gelecek olanların hüzünlü bir habercisiydi. Bu haykırışı en çok bayramlarda duyulurdu; ve bu şarkıyı yedi yıl beş ay boyunca, sesi kısılmadan veya yorulmadan, ta ki kuşatmamızda kehanetinin gerçekleştiğini ciddi olarak görene kadar sürdürdü; çünkü surda dolaşırken, tüm gücüyle şöyle haykırdı: "Vay halimize, vay halimize şehre, halka ve kutsal eve!" Ve en sonunda da ekledi: "Vay halime kendime de!" Makinelerden birinden bir taş fırladı, ona isabet etti ve onu anında öldürdü; ve tam da aynı kehanetleri söylerken can verdi.

4. Şimdi, bu şeyleri düşünen herkes, Tanrı'nın insanlığı koruduğunu ve her türlü yolla insanlığımızın kurtuluşu için neyin gerekli olduğunu önceden gösterdiğini görecektir; fakat insanlar, kendi istekleriyle ve gönüllü olarak başlarına getirdikleri felaketler yüzünden helak olurlar; çünkü Yahudiler, Antonia kulesini yıkarak tapınaklarını dört köşeli hale getirmişlerdi ve aynı zamanda kutsal yazılarında şöyle yazıyordu: "Tapınakları dört köşeli hale geldiğinde, şehirleri ve kutsal evleri de ele geçirilecektir." Ancak onları bu savaşa girişmeye en çok teşvik eden şey, kutsal yazılarında da bulunan, "o sıralarda ülkelerinden birinin yeryüzünün yöneticisi olacağı" şeklindeki belirsiz bir kehanetti. Yahudiler bu kehaneti özellikle kendilerine ait olarak algıladılar ve bu nedenle birçok bilge kişi kararlarında yanıldı. Şimdi bu kehanet kesinlikle Yahudiye'de imparator olarak atanan Vespasian'ın yönetimini işaret ediyordu. Ancak, insanlar kaderden kaçınamazlar, her ne kadar onu önceden görseler de. Fakat bu insanlar bu işaretlerin bazılarını kendi zevklerine göre yorumladılar, bazılarını ise tamamen hor gördüler; ta ki hem şehirlerinin ele geçirilmesi hem de kendi yıkımlarıyla delilikleri ortaya çıkana kadar.

BÖLÜM 6.

Machine Translated by Google

Romalıların sancaklarını tapınağa nasıl taşıdıkları ve Titus'a nasıl sevinçle selam verdikleri. Yahudiler merhamet dilediklerinde Titus'un onlara yaptığı konuşma. Yahudilerin buna verdikleri cevap ve bu cevabın Titus'un onlara karşı öfkesini nasıl tetiklediği.

1. Ve şimdi Romalılar, isyancıların şehre kaçışı ve kutsal evin kendisinin ve çevresindeki tüm binaların yakılması üzerine, sancaklarını tapınağa getirdiler (24) ve onları doğu kapısının karşısına diktiler; ve orada onlara kurbanlar sundular ve orada Titus'u büyük bir sevinç çığlığıyla imparator yaptılar (25) . Ve şimdi tüm askerler, yağma yoluyla elde ettikleri ganimetlerden o kadar büyük miktarlarda vardı ki, Suriye'de bir pound ağırlığındaki altın, önceki değerinin yarısına satılıyordu. Fakat kutsal evin duvarında kalan rahiplere gelince (26) , susuzluktan dolayı Romalı muhafızlardan bazılarından canının güvencesi olarak sağ ellerini vermelerini isteyen ve çok susadığını itiraf eden bir çocuk vardı. Bu muhafızlar onun yaşına ve içinde bulunduğu sıkıntıya acıdılar ve buna göre sağ ellerini verdiler. Böylece kendisi aşağı indi, biraz su içti ve yanlarına geldiğinde yanında getirdiği kabı suyla doldurdu, sonra da gidip kendi dostlarının yanına kaçtı; muhafızlardan hiçbiri onu yakalayamadı; ama yine de onu hainliğinden dolayı kınadılar.

Bunun üzerine çocuk şu cevabı verdi: "Anlaşmayı bozmadım; çünkü bana verilen güvence sizinle kalmam için değil, sadece güvenli bir şekilde aşağı inip biraz su almam içindi; bu iki şeyi de yerine getirdim ve bu nedenle taahhüdüme sadık kaldığımı düşünüyorum." Bunun üzerine çocuğun kandırdığı kişiler, yaşından dolayı onun kurnazlığına hayran kaldılar. Beş gün sonra, açlıktan bitkin düşmüş rahipler aşağı indiler ve muhafızlar tarafından Titus'un yanına getirildiklerinde canlarını bağışladılar; ancak Titus, onlar için bağışlanma zamanının dolduğunu ve yalnızca kendilerinin korunmayı umabilecekleri bu kutsal evin yıkıldığını, rahiplerin ait oldukları evle birlikte yok olmalarının görevlerine uygun olduğunu söyledi. Böylece onları öldürme emri verdi.

Machine Translated by Google

2. Fakat tiranlar ve onlarla birlikte olanlar, her taraftan kuşatıldıklarını ve adeta duvarla çevrili olduklarını, kaçış yolu bulamadıklarını görünce, Titus ile sözlü olarak anlaşmak istediler. Buna göre, Titus'un iyiliği ve şehri yıkımdan koruma arzusu, soyguncuların artık öfkelendiğini düşünen arkadaşlarının tavsiyesiyle birleşince, tapınağın dış avlusunun batı tarafına yerleşti; çünkü o tarafta Xystus'un üzerinde kapılar ve yukarı şehri tapınağa bağlayan bir köprü vardı. Tiranlar ve Sezar arasında bu köprü vardı ve onları ayırıyordu; kalabalık ise her iki tarafta duruyordu; Yahudi milletinden olanlar Sinran ve Yuhanna'nın etrafında, büyük bir af umuduyla; Romalılar ise Sezar'ın etrafında, Titus'un yakarışlarını nasıl karşılayacağını büyük bir beklentiyle bekliyorlardı. Titus, askerlerine öfkelerini dizginlemelerini ve oklarını bırakmalarını emretti ve aralarına bir tercüman atadı; bu, fatih olduğunun bir işaretiydi. Konuşmaya ilk o başladı ve şöyle dedi: "Umarım beyler, ülkenizin sefaletinden artık bıkmışsınızdır. Ne bizim büyük gücümüzden ne de kendi büyük zayıflığınızdan haklı bir şekilde haberdar olmadınız, aksine çılgınlar gibi, şiddet ve düşüncesizlikten sonra, halkınızı, şehrinizi ve kutsal evinizi yıkıma götüren girişimlerde bulundunuz. Pompey sizi ilk fethettiğinden beri isyan etmekten asla vazgeçmeyen ve o zamandan beri Romalılarla açık savaş yürüten sizlersiniz. Roma askerlerinin çok küçük bir kısmı size karşı koyabilecek kadar güçlü iken, siz kendi kalabalığınıza mı güvendiniz?"

Müttefiklerinizin sadakatine mi güvendiniz? Ve egemenliğimiz sınırları dışında, Romalılardan önce Yahudilere yardım etmeyi seçecek hangi milletler var? Bedenleriniz bizimkilerden daha mı güçlü? Hayır, biliyorsunuz ki [güçlü] Almanlar bile bizim hizmetkarlarımızdır. Bizimkilerden daha güçlü duvarlarınız mı var? Lütfen, Britanyalıların etrafını saran okyanus duvarından daha büyük bir engel var mı, yine de Romalıların silahlarına tapıyorlar. Ruh cesaretinde ve komutanlarınızın zekâsında bizden üstün müsünüz? Hayır, gerçekten de Kartacalıların bile bizim tarafımızdan fethedildiğini biliyorsunuzdur. Bu nedenle, sizi bize karşı kışkırtan şey kesinlikle biz Romalıların iyiliğinden başka bir şey olamaz; çünkü öncelikle size bu toprakları verdik ve ikinci olarak da kendi milletinizden kralları üzerinize yerleştirdik. Üçüncüsü ise, atalarınızın yasalarını size miras bırakmış ve bununla birlikte, ister yalnız başınıza ister başkaları arasında, olması gerektiği gibi yaşamanıza izin vermişlerdir.

Machine Translated by Google

Sizi memnun etmek için: ve en büyük lütfumuz, size Tanrı'ya ödenen haraçları (27) ona adanmış diğer hediyelerle birlikte toplama izni vermemizdir; bu bağışları götürenleri hesaba çekmedik, onları yasaklamadık; sonunda düşmanımız olduğunuz zaman bile bizden daha zengin oldunuz; ve kendi paramızla bize karşı savaş hazırlıkları yaptınız; hatta, tüm bu avantajlardan yararlanırken, çok fazla bolluğunuzu size verenlere karşı çevirdiniz ve acımasız yılanlar gibi, size iyi davrananlara karşı zehrinizi saçtınız. Bu nedenle, Nero'nun tembelliğini küçümsediğinizi ve kırık veya yerinden çıkmış vücut uzuvları gibi, kötü niyetle de olsa, başka bir zamanı bekleyerek sessizce yattığınızı ve şimdi hastalığınızın her zamankinden daha büyük olduğunu gösterdiğinizi ve küstah ve muazzam umutlarınızın size izin verdiği ölçüde arzularınızı genişlettiğinizi varsayıyorum. Babam bu ülkeye, Cestius döneminde yaptıklarınızdan dolayı sizi cezalandırmak için değil, sizi uyarmak için geldi; çünkü eğer ulusunuzu yıkmaya gelmiş olsaydı, doğrudan kaynağınıza koşar ve bu şehri hemen yerle bir ederdi; oysa gidip Celile'yi ve çevresini yaktı ve böylece size tövbe etmeniz için zaman verdi; bu insanlık örneğini onun zayıflığının bir kanıtı olarak aldınız ve bizim yumuşaklığımızdan küstahlığınızı beslediniz. Nero dünyadan ayrıldığında, en kötü alçakların yapacağı gibi davrandınız ve iç çekişmelerimizden yararlanarak bize karşı harekete geçmeye cesaretlendiniz ve hem ben hem de babam Mısır'a gittiğimiz zamanı bu savaşa hazırlanmak için kötüye kullandınız. İmparator olduğumuzda da bize karşı ayaklanma çıkarmaktan utanmadınız, oysa biz sadece ordunun generalleriyken ne kadar yumuşak davrandığımızı biliyordunuz. Fakat hükümet bize devredildiğinde ve diğer tüm halklar sessiz kaldığında, hatta yabancı ülkeler bile elçilikler gönderip hükümete erişimimizi tebrik ettiğinde, o zaman siz Yahudiler kendinizi düşmanımız olarak gösterdiniz. Fırat'ın ötesindeki milletinize elçilikler göndererek ayaklanmalarınızı körüklediniz; şehrinizin etrafına yeni duvarlar inşa ettiniz, isyanlar çıktı, bir tiran diğerine karşı savaştı ve aranızda iç savaş çıktı; gerçekten de sizin gibi kötü bir halka yakışmayan şeyler. Ben de babamın isteği üzerine bu şehre geldim ve ondan üzücü emirler aldım. Halkın barışa meyilli olduğunu duyduğumda,

Machine Translated by Google

Bundan çok sevindim; bu savaşa başlamadan önce bu tür eylemlerden vazgeçmenizi rica ettim; bana karşı uzun süre savaşmış olsanız bile sizi esirgedim; firar edenlere güvence olarak sağ elimi uzattım; verdiğim sözü sadakatle tuttum. Bana kaçtıklarında, esir aldığım birçok kişiye acıdım; savaşa can atanları dizginlemek için işkence ettim. Savaş makinelerimi surlarınıza karşı isteksizce getirdim; askerlerim sizi katletmeye hazır olduklarında, size karşı şiddet uygulamaktan her zaman kaçındılar. Her zaferden sonra, sanki kendim yenilmişim gibi sizi barışa ikna ettim. Tapınağınıza yaklaştığımda, savaş yasalarından tekrar ayrıldım ve kendi kutsal mekanınızı korumanızı ve kutsal evinizi kendinize saklamanızı rica ettim. Oradan sessizce çıkmanıza ve korunmanız için güvence verdim; hatta isterseniz, başka bir yerde savaşmanıza izin verdim. Oysa sizler hâlâ tüm tekliflerimi hor gördünüz ve kutsal evinizi kendi ellerinizle ateşe verdiniz. Şimdi ise, alçaklar, benimle sözlü olarak anlaşmaya mı çalışıyorsunuz? Şimdi yıkılan bu kutsal evi kurtarmaya ne gerek var?

Tapınağınızın yıkılmasının ardından şimdi hangi korumayı arzulayabilirsiniz? Oysa siz şu anda zırhlarınız içinde öylece duruyorsunuz; en büyük çaresizliğinizde bile yalvaran gibi davranmaya bile tenezzül etmiyorsunuz. Ey zavallı yaratıklar! Neye güveniyorsunuz? Halkınız ölmedi mi? Kutsal eviniz yıkılmadı mı? Şehriniz benim elimde değil mi? Ve kendi canlarınız benim elimde değil mi? Ve hâlâ ölmeyi cesaretin bir parçası mı sayıyorsunuz? Ancak ben sizin çılgınlığınızı taklit etmeyeceğim. Silahlarınızı bırakıp bedenlerinizi bana teslim ederseniz, canlarınızı bağışlarım; ve ben de bir ailenin yumuşak huylu reisi gibi davranacağım; iyileştirilemeyenler cezalandırılacak, geri kalanını ise kendi çıkarım için saklayacağım."

3. Titus'un bu teklifine şu cevabı verdiler: Bunu kabul edemeyeceklerini, çünkü asla böyle bir şey yapmayacaklarına yemin ettiklerini; ancak etraflarına örülmüş olan surdan karıları ve çocuklarıyla birlikte geçmelerine izin verilmesini istediklerini, çünkü çöle gideceklerini ve şehri ona bırakacaklarını söylediler. Titus, zaten esir alınmış olan bu kişilerin, sanki fatihmiş gibi kendi aralarında anlaşma yapmaya kalkışmalarına çok kızdı. Bu yüzden onlara şu duyuruyu yaptırdı: Artık firari olarak kendisine gelmemeleri ve bundan sonra herhangi bir güvence beklememeleri gerektiğini, çünkü bundan böyle onları bağışlayacağını bildirdi.

Machine Translated by Google

Kimseye saldırmayacağını, aksine bütün ordusuyla onlarla savaşacağını ve kendilerini olabildiğince kurtarmaları gerektiğini, çünkü bundan böyle onlara savaş kanunlarına göre davranacağını söyledi. Böylece askerlere şehri yakıp yağmalama emri verdi; o gün gerçekten hiçbir şey yapmadılar; ancak ertesi gün arşiv deposunu, Akra'yı, meclis binasını ve Oflas denilen yeri ateşe verdiler; bu sırada yangın, Akra'nın ortasında bulunan Kraliçe Helena'nın sarayına kadar ilerledi; sokaklar da yandı, ayrıca kıtlıktan ölenlerin cesetleriyle dolu evler de kül oldu.

4. Aynı gün, Kral İzat'ın oğulları ve kardeşleri, halkın önde gelen birçok kişisiyle birlikte orada toplandılar ve Sezar'dan kendilerini güvence altına almak için sağ elini vermesini rica ettiler; bunun üzerine Sezar, geriye kalanların hepsine çok kızmış olsa da, eski ılımlılığını bir kenara bırakmadı ve bu adamları kabul etti. O zamanlar, hepsini gözaltında tuttu, ancak kralın oğullarını ve akrabalarını bağladı ve onları, ülkelerinin Romalılara olan sadakatine karşılık rehin olarak almak üzere Roma'ya götürdü.

BÖLÜM 7.

İSYANCILARIN BAŞINA DAHA SONRA NE GELDİ?

BÜYÜK BİR MAHVOLUK YAPMIŞ VE BUNUN BEDELİNİ ÖDEMİŞTİ
ÇOK SAYIDA TALİHSİZLİK; AYRICA SEZAR'IN NASIL OLDUĞU DA BÖYLE
Yukarı Şehrin Efendisi,

1. Ve şimdi isyancılar, birçok kişinin eşyalarını yerleştirdiği, çok sağlam olan kraliyet sarayına hücum ettiler ve Romalıları oradan kovdular. Ayrıca saraya doluşan, sayıları sekiz bin dört yüz kadar olan tüm halkı öldürdüler ve mallarını yağmaladılar. Ayrıca iki Romalıyı da canlı yakaladılar; biri süvari, diğeri piyadeydi. Sonra piyadenin boğazını kestiler ve hemen onu tüm şehir boyunca sürüklediler, böylece bu tek olayla tüm Roma ordusundan intikam alıyorlardı. Ancak süvari, onların kurtulması için onlara önerebileceği bir şey olduğunu söyledi; bunun üzerine Simon'un huzuruna getirildi; ancak orada söyleyecek bir şeyi olmadığı için, adamlarından biri olan Ardalas'a teslim edildi.

Machine Translated by Google

Komutanlar, cezalandırılmak üzere, ellerini arkadan bağlayıp gözlerine kurdele taktıktan sonra onu Romalılara karşı getirdiler ve başını kesmeyi planlıyorlardı. Ancak adam bu infazı engelledi ve Romalılara kaçtı; bu sırada Yahudi cellat kılıcını çekiyordu. Düşmandan kurtarıldıktan sonra Titus onu öldürmeyi aklından bile geçiremedi; çünkü düşman tarafından canlı yakalandığı için artık bir Roma askeri olmaya layık olmadığını düşündü, silahlarını aldı ve ait olduğu lejyondan attı; bu, utanma duygusuna sahip biri için ölümden daha ağır bir cezaydı.

2. Ertesi gün Romalılar soyguncuları aşağı şehirden kovdular ve Siloam'a kadar her yeri ateşe verdiler. Bu askerler şehrin yıkıldığını görünce gerçekten sevindiler. Ancak yağmayı kaçırdılar, çünkü isyancılar tüm mallarını alıp yukarı şehre çekilmişlerdi; çünkü yaptıkları kötülüklerden henüz hiç pişmanlık duymamışlar, aksine sanki iyi bir şey yapmış gibi küstahça davranmışlardı; çünkü şehrin yandığını görünce neşeli görünüyorlar ve kendi deyimleriyle, sefaletlerinin ölümle sona ermesini bekleyerek sevinçli yüzler takınıyorlardı. Buna göre, halk öldürüldüğüne, kutsal ev yakıldığına ve şehir yandığına göre, düşmanın yapacak başka bir şeyi kalmamıştı. Yine de Josephus, bu en büyük çaresizlik anında bile, onlardan şehrin geri kalanını bağışlamalarını rica etmekten yorulmadı; onlara barbarlıkları ve dinsizlikleri hakkında uzun uzun konuştu ve kaçmaları için onlara tavsiyelerde bulundu; Bu sayede onlardan sadece alay konusu olmaktan başka bir şey kazanmamıştı; ve aldıkları yemin yüzünden teslim olmayı düşünemezlerdi, her taraftan kuşatılmış ve bir nevi esir oldukları için artık meydanda Romalılarla savaşacak kadar güçlü değillerdi; yine de insan öldürmeye o kadar alışmışlardı ki, sağ ellerini buna göre hareket etmekten alıkoyamadılar. Bu yüzden şehrin önüne dağıldılar ve Romalılara kaçmaya çalışanları yakalamak için şehrin yıkıntıları arasında pusu kurdular; buna göre birçok firari yakalandı ve hepsi öldürüldü; çünkü bunlar yiyecek eksikliğinden dolayı kaçamayacak kadar zayıftılar; bu yüzden cesetleri köpeklere atıldı. Şimdi her türlü ölüm kıtlıktan daha katlanılabilir görülüyordu, öyle ki Yahudiler artık merhametten ümidlerini kesmiş olsalar bile, Romalılara kaçacak ve hatta kendi istekleriyle bile katil isyancıların arasına düşeceklerdi.

Machine Translated by Google

Şehrin hiçbir yerinde ceset bulunmayan bir yer yoktu; her yer ya kıtlık ya da isyan yüzünden ölenlerin cesetleriyle doluydu; her yer isyan ya da kıtlık yüzünden telef olmuş kişilerin cesetleriyle doluydu.

3. Bu yüzden tiranların ve onlarla birlikte olan o soyguncu çetesinin son umudu, yer altındaki mağaralar ve oyuklardı; oraya kaçabilirlerse aranmayacaklarını umuyorlardı; ancak tüm şehir yıkıldıktan ve Romalılar gittikten sonra tekrar çıkıp onlardan kaçabileceklerini düşünüyorlardı. Bu, onların bir hayalinden farksızdı; çünkü ne Tanrı'dan ne de Romalılardan saklanamazlardı. Bununla birlikte, bu yer altı hilelerine güvendiler ve Romalıların kendilerinden daha fazla yeri ateşe verdiler; ateşe verilen evlerinden hendeklere kaçanları acımasızca öldürdüler ve yağmaladılar; birine ait yiyecek bulurlarsa, onu kapıp kanlarıyla birlikte yuttular; hatta artık ganimetleri için birbirleriyle savaşmaya başlamışlardı; Ve şunu düşünmeden edemiyorum ki, eğer yok edilmeleri buna engel olmasaydı, barbarlıkları onları ölü bedenlerin bile tadına bakmaya itecekti.

BÖLÜM 8.

Sezar'ın Yukarı Şehir [Siyon Dağı] çevresine nasıl toprak setler inşa ettirdiği ve bunlar tamamlandığında makinelerin getirilmesi emrini nasıl verdiği.

BUNUN ARDINDAN TÜM ŞEHRİ ELE GEÇİRDİ.

1. Şimdi Sezar, yukarı şehrin o kadar dik olduğunu ve toprak setler inşa edilmeden ele geçirilmesinin mümkün olmadığını fark edince, bu işin çeşitli kısımlarını ordusuna dağıttı ve bunu Lous [Ab] ayının yirminci gününde yaptı. Malzemelerin taşınması zor bir işti, çünkü daha önce de söylediğim gibi, şehrin etrafındaki yüz furlongluk mesafedeki tüm ağaçların dalları, önceki toprak setleri yapmak için zaten kesilmişti. Dört lejyonun siperleri şehrin batı tarafında, kraliyet sarayının karşısında kuruldu; ancak yardımcı birliklerin tamamı, geri kalanlarla birlikte...

Machine Translated by Google

Onlarla birlikte olan kalabalık, Xystus'ta [kenarlarını diktiler], oradan köprüye ve Simon'un John ile savaş halindeyken kendisi için bir kale olarak inşa ettiği kuleye kadar ulaştılar.

2. Bu sırada İdumelilerin komutanları gizlice bir araya gelip Romalılara teslim olma konusunda istişarede bulundular. Buna göre, Titus'a beş adam göndererek, güvenlikleri karşılığında sağ elini vermesini rica ettiler. Titus, savaşın büyük bir bölümünün bağlı olduğu İdumeliler geri çekilirse tiranların teslim olacağını düşünerek, biraz isteksiz ve gecikmeli de olsa, onlara itaat etti, canlarını güvence altına aldı ve beş adamı geri gönderdi. Ancak bu İdumeliler yürüyüşe çıkmaya hazırlanırken, Simon bunu fark etti ve hemen Titus'a giden beş adamı öldürdü, komutanlarını da yakalayıp hapse attı; bunların en önde geleni Sosas'ın oğlu Yakup idi. Fakat İdumealıların kalabalığı ne yapacaklarını bilemez haldeydi; komutanları ellerinden alınmıştı. Bunun üzerine onları gözetim altında tuttu ve surları daha kalabalık bir garnizonla güvence altına aldı. Yine de bu garnizon firar edenlere karşı koyamadı; çünkü birçoğu öldürülmüş olsa da, firar edenlerin sayısı çok daha fazlaydı.

Titus'un onları öldürme emrine uymaması, askerlerin de onları öldürmekten bıkması ve onları bağışlayarak biraz para kazanmayı ummaları nedeniyle, Romalılar hepsini kabul etti; çünkü sadece halkı bıraktılar ve kalabalığın geri kalanını (28) eşleri ve çocuklarıyla birlikte, her birini çok düşük bir fiyata sattılar; çünkü satılanların sayısı çok fazla, alıcıların sayısı ise azdı. Titus daha önce hiçbir firarinin tek başına gelmemesi, böylece ailelerini de yanlarında getirebilmeleri için bir bildiri yayınlamış olmasına rağmen, bunları da kabul etti. Ancak, aralarından birini diğerlerinden ayırt etmek ve aralarından herhangi birinin cezalandırılmayı hak edip etmediğini görmek için onları görevlendirdi. Gerçekten de satılanların sayısı çok fazlaydı; ancak halktan kırk binden fazla kişi kurtarıldı ve Sezar her birinin dilediği yere gitmesine izin verdi.

3. Fakat o sırada Thebuthus'un oğlu İsa adındaki rahiplerden biri, Sezar'ın yeminiyle kendisine güvence verilmişti; bu güvenceye göre, saklanmış olan değerli eşyalardan bazılarını Sezar'a teslim etmesi şartıyla, korunacaktı.

Machine Translated by Google

(29) tapınaktan çıktı ve ona kutsal evin duvarından, kutsal evde bulunanlara benzer iki şamdan, masalar, su depoları ve kaplar getirdi; bunların hepsi saf altından yapılmış ve çok ağırdı. Ayrıca ona örtüleri ve giysileri, değerli taşları ve kutsal ibadetlerine ait çok sayıda başka değerli eşyayı da teslim etti. Tapınağın hazinedarı olan Phineas da yakalandı ve Titus'a rahiplerin ceketlerini ve kemerlerini, örtü kullanımı için orada saklanan çok miktarda mor ve kırmızı kumaşı, ayrıca çok miktarda tarçın ve kasia ile birlikte, her gün Tanrı'ya tütsü olarak sunulan çok miktarda başka tatlı baharatı gösterdi. (30) Bunlar karıştırılıp Tanrı'ya tütsü olarak sunulurdu. Ona ayrıca tapınağın kutsal süs eşyalarıyla birlikte birçok başka hazine de teslim edildi; Titus'a teslim edilen bu şeyler sayesinde, Titus bu adam için de kendi isteğiyle firar edenlere tanıdığı aynı affı elde etti.

4. Ve şimdi, Gorpius [Elul] ayının yedinci gününde, on sekiz gün sonra, Romalılar makinelerini surlara karşı getirdiklerinde, surların yapımı tamamlanmıştı. Ancak isyancılardan bazıları, şehri kurtarma umudunu yitirerek surlardan kaleye çekildiler; diğerleri ise yer altı mahzenlerine indiler; yine de birçoğu, topçu birliklerini getirenlere karşı kendilerini savundular; ancak Romalılar, sayıları ve güçleriyle onları alt ettiler; ve en önemlisi, Yahudiler tamamen moralsiz ve güçsüz düşmüşken, Romalılar neşeyle işlerini yaparak onları yendiler. Surların bir kısmı yıkılıp, bazı kuleler koçbaşlarının darbesine dayanamayıp çöktüğünde, karşı koyanlar kaçtılar ve tiranların üzerine, gerekenden çok daha büyük bir korku çöktü; çünkü düşman gedikten içeri girmeden önce tamamen sersemlediler ve hemen kaçmaya başladılar. Ve şimdi, daha önce kötü uygulamalarında son derece küstah ve kibirli olan bu adamların yıkıldığını ve titrediğini görmek mümkündü; öyle ki, bu alçak kişilerin geçirdiği değişimi izlemek insanın yüreğini burkuyordu. Buna göre, onları çevreleyen Roma duvarına büyük bir şiddetle saldırdılar, onu koruyanları uzaklaştırmak, duvarı yıkmak ve kaçmak için. Ancak daha önce kendilerine sadık olanların gittiğini görünce (gerçekten de içinde bulundukları büyük sıkıntı onları nereye kaçmaya zorladıysa oraya kaçmışlardı),

Machine Translated by Google

Ayrıca, önlerinden koşarak gelenler batı duvarının tamamen yıkıldığını söylerken, diğerleri Romalıların içeri girdiğini, diğerleri ise yakınlarda olduklarını ve onları gözetlediklerini söylediler; ki bunlar sadece korkularının bir sonucuydu, gözlerini yanıltmıştı. Bunun üzerine yüzüstü yere düştüler ve kendi çılgın davranışlarından dolayı büyük bir pişmanlık duydular; sinirleri o kadar bozulmuştu ki kaçamadılar. Burada, Tanrı'nın bu kötü zavallılar üzerindeki gücünü ve Romalıların şansını düşünmek gerekir; çünkü bu tiranlar, kendi güçlerinde sahip oldukları güvenliği tamamen kaybettiler ve kendi istekleriyle o kulelerden indiler; o kulelere ne zorla ne de kıtlık dışında başka bir yolla asla ulaşamazlardı.

Böylece Romalılar, daha zayıf duvarlar için bu kadar büyük çaba sarf ettikten sonra, makineleriyle asla elde edemeyecekleri bir şeyi şans eseri elde ettiler; çünkü bu kulelerden üçü, yukarıda ele aldığımız gibi, her türlü mekanik makine için çok güçlüydü.

5. Böylece kuleleri kendi başlarına terk ettiler, daha doğrusu Tanrı tarafından oradan çıkarıldılar ve hemen Siloam'ın altındaki vadiye kaçtılar; orada bir süreliğine yaşadıkları korkudan kurtuldular ve Roma surlarının o tarafındaki kısmına şiddetle saldırdılar; fakat cesaretleri yeterince güçlü saldırılar yapamayacak kadar kırılmıştı ve güçleri korku ve acıyla tükenmişti, bu yüzden muhafızlar tarafından püskürtüldüler ve birbirlerinden uzak mesafelere dağılarak yer altı mağaralarına indiler. Böylece Romalılar surların efendisi oldular, her ikisi de sancaklarını kulelere yerleştirdiler ve kazandıkları zafer için sevinç çığlıkları attılar, çünkü bu savaşın sonunun başlangıcından çok daha hafif geçtiğini görmüşlerdi; çünkü son duvara kan dökülmeden ulaştıklarında, gördüklerinin gerçek olduğuna inanamadılar; ancak kendilerine karşı koyacak kimseyi görmedikleri için, bu alışılmadık yalnızlığın ne anlama geldiği konusunda şüpheye düştüler. Fakat kılıçlarını çekerek şehrin sokaklarına kalabalıklar halinde çıktıklarında, dışarıda yakaladıkları kişileri öldürdüler ve Yahudilerin kaçtığı evleri ateşe verip içindeki herkesi yaktılar, geri kalanların da büyük bir kısmını harap ettiler; evleri yağmalamak için geldiklerinde, içlerinde bütün ailelerin ölü olduğunu ve üst odaların açlıktan ölenlerin cesetleriyle dolu olduğunu gördüler; bu manzara karşısında dehşete kapıldılar ve

Machine Translated by Google

Hiçbir şeye dokunmadan dışarı çıktılar. Fakat bu şekilde yok edilenler için merhamet duyuyor olsalar da, hayatta kalanlar için aynı merhameti göstermediler; karşılaştıkları herkesi öldürdüler, sokakları cesetleriyle tıkadılar ve tüm şehri kana buladılar; öyle ki birçok evin ateşi bu adamların kanıyla söndü. Ve gerçekten de öyle oldu ki, katiller akşamleyin dursalar da, ateş gece boyunca büyük ölçüde devam etti; ve her şey yanarken, kuşatma sırasında o kadar çok felakete maruz kalmış olan Kudüs'ün üzerine Gorpius [Elul] ayının sekizinci günü geldi; eğer ilk kuruluşundan beri hep bu kadar mutluluğa sahip olsaydı, kesinlikle dünyanın kıskanacağı bir şehir olurdu. Bu yıkımı hak eden başka hiçbir sebep yoktu, ancak bu yıkıma sebep olan böyle bir nesil yetiştirdiği için bu kadar hak etmemişti.

BÖLÜM 9.

Sezar'ın şehre girdiğinde verdiği emirler; esirlerin ve kuşatmada ölenlerin sayısı; ayrıca yeraltı mağaralarına kaçanlar, aralarında tiran Simon ve Yuhanna'nın da bulunduğu kişiler hakkında bilgiler.

1. Titus bu [yukarı] şehre geldiğinde, sadece diğer bazı sağlam yerleri değil, özellikle de tiranların çılgın davranışlarıyla terk ettikleri o güçlü kuleleri de hayranlıkla izledi; çünkü kulelerin sağlam yüksekliğini, taşlarının büyüklüğünü, derzlerinin düzgünlüğünü, genişliklerini ve uzunluklarını görünce şöyle dedi: "Bu savaşta Tanrı'nın da yardımını aldığımız kesin ve Yahudileri bu surlardan çıkaran da Tanrı'dan başkası değildi; çünkü insan elleri veya herhangi bir makine bu kuleleri yıkmak için ne yapabilirdi ki?"

Bu sırada arkadaşlarıyla birçok benzer söyleşi yaptı; ayrıca tiranlar tarafından bağlanmış ve hapishanelerde bırakılmış olanları da serbest bıraktı. Son olarak, şehrin geri kalanını tamamen yıkıp surlarını yerle bir ettikten sonra, bu kuleleri kendisine bahşettiği iyi şansın bir anıtı olarak bıraktı.

Machine Translated by Google

Yardımcılarının yeteneklerini kanıtladı ve aksi takdirde alamayacağı şeyi almasını sağladı.

2. Askerleri adam öldürmekten oldukça yorulmuşken ve hâlâ hayatta kalan çok sayıda insan olduğu görünürken, Sezar, sadece silahlı ve kendilerine karşı çıkanları öldürmelerini, geri kalanları ise canlı yakalamalarını emretti. Ancak, öldürme emri verilenlerle birlikte yaşlıları ve hastaları da öldürdüler; ancak genç ve kendilerine faydalı olabilecek olanları tapınağa topladılar ve kadınlar avlusunun duvarları arasına kapattılar; Sezar, bu avlunun başına azatlı adamlarından birini ve kendi arkadaşlarından biri olan Fronto'yu atadı; bu sonuncusu, herkesin kaderini liyakatine göre belirleyecekti. Böylece Fronto, birbirleri tarafından suçlanan isyancı ve soyguncuların hepsini öldürdü; ancak gençlerden en uzun boylu ve en güzel olanları seçti ve onları zafer alayı için sakladı; On yedi yaşın üzerindeki kalabalığın geri kalanına gelince, onları zincire vurdu ve Mısır madenlerine gönderdi. (31) Titus ayrıca, kılıç ve vahşi hayvanlar tarafından savaş alanlarında yok edilmeleri için, onlara hediye olarak çok sayıda insanı eyaletlere gönderdi; ancak on yedi yaşın altındakiler köle olarak satıldı. Fronto'nun bu adamları ayırdığı günlerde, yiyecek kıtlığından on bir bin kişi öldü; bunlardan bazıları, muhafızlarının onlara duyduğu nefret yüzünden hiçbir şey yemedi; diğerleri ise kendilerine verilen yiyecekleri bile yemedi. Kalabalık o kadar çoktu ki, geçimlerini sağlamak için tahıldan bile yoksundular.

3. Şimdi, bu savaş boyunca esir alınanların sayısı (32) doksan yedi bin olarak hesaplandı; kuşatma boyunca ölenlerin sayısı ise bin yüz bindi; bunların büyük bir kısmı gerçekten de aynı milletten [Kudüs vatandaşlarıyla] idi, ancak şehrin kendisine ait değillerdi; çünkü mayasız ekmek bayramı için ülkenin her yerinden gelmişlerdi ve aniden bir ordu tarafından kuşatılmışlardı; bu da ilk başta aralarında öyle büyük bir sıkışıklığa neden oldu ki, üzerlerine veba salgını geldi ve kısa süre sonra da onları daha da ani bir şekilde yok eden bir kıtlık baş gösterdi. Ve bu şehrin bu kadar çok insanı barındırabileceği, Cestius'un Nero'ya haber vermek istediği sırada yakalananların sayısından anlaşılıyor.

Machine Translated by Google

Şehrin gücü, aksi takdirde o milleti hor görmeye meyilli olmasına rağmen, mümkünse baş rahiplerden tüm kalabalıklarının sayısını almalarını rica etti. Böylece bu baş rahipler, dokuzuncu saatten on birinci saate kadar kurbanlarını kestikleri, ancak her kurbana en az on (33) kişinin ait olduğu (çünkü tek başlarına ziyafet çekmeleri caiz değildir) ve birçoğumuzun yirmi kişilik bir topluluk halinde olduğu Fısıh bayramı geldiğinde, kurban sayısının iki yüz elli altı bin beş yüz olduğunu gördüler; birlikte ziyafet çekenlerin sayısının on kişiden fazla olmaması şartıyla, bu sayı iki milyon yedi yüz bin iki yüz saf ve kutsal kişiye denk gelmektedir; çünkü cüzzamlı, bel soğukluğu olan veya adet gören kadınlar veya başka türlü kirlenmiş olanlar için bu kurbana katılmak caiz değildir; Aynı şekilde, buraya ibadet etmek için gelen yabancılar için de durum böyledir.

4. Şimdi bu büyük kalabalık gerçekten de uzak yerlerden toplanmıştı, ancak tüm ulus kader tarafından bir hapishane gibi kapatılmıştı ve Roma ordusu şehir halkıyla dolup taşarken şehri kuşatmıştı. Buna göre, orada ölenlerin sayısı, insanların veya Tanrı'nın dünyaya getirdiği tüm yıkımları aşmıştı; çünkü, yalnızca kamuoyuna bilinenlerden bahsetmek gerekirse, Romalılar bazılarını öldürdüler, bazılarını esir aldılar ve diğerlerini yer altında aradılar ve nerede olduklarını bulduklarında toprağı yarıp karşılarına çıkan herkesi öldürdüler. Orada ayrıca iki binden fazla kişinin öldürüldüğü bulundu; kısmen kendi elleriyle, kısmen de birbirlerinin elleriyle, ancak çoğunlukla kıtlık yüzünden ölmüşlerdi; Fakat ölü bedenlerin kötü kokusu, onlara rastlayanlar için son derece rahatsız ediciydi; öyle ki bazıları hemen kaçmak zorunda kaldı, diğerleri ise kazanç hırsıyla dolu olduklarından, yığınlar halinde yatan ölü bedenlerin arasına girip üzerlerine bastılar; çünkü bu mağaralarda çok miktarda hazine bulunmuştu ve kazanç umudu, onu elde etmenin her yolunu meşru kılıyordu. Tiranlar tarafından hapse atılanların çoğu da şimdi serbest bırakılmıştı; çünkü barbarca zulümlerinden son anda vazgeçmemişlerdi: yine de Tanrı, adalete uygun bir şekilde her ikisinden de intikam aldı. Yahya'ya gelince, o da kardeşleriyle birlikte bu mağaralarda yiyecek arıyordu ve Romalılardan şimdi kendisine güvence olarak sağ ellerini vermelerini rica etti; ki bunu daha önce defalarca gururla reddetmişti; Simon ise...

Machine Translated by Google

İçinde bulunduğu sıkıntı nedeniyle, daha sonra anlatacağımız gibi, teslim olmaya mecbur kaldı; bu yüzden zafer töreni için saklandı ve orada öldürülecekti; tıpkı Yahya'nın ömür boyu hapse mahkum edilmesi gibi. Ve şimdi Romalılar şehrin en uç kısımlarını ateşe verdiler, yaktılar ve surlarını tamamen yıktılar.

BÖLÜM 10.

Kudüs şehri daha önce beş kez ele geçirilmişti, bu ise ikinci yıkımıydı. Tarihine kısa bir bakış.

1. Ve böylece Yeruşalim, Vespasian'ın hükümdarlığının ikinci yılında, Gorpeius [Elul] ayının sekizinci gününde ele geçirildi. Daha önce beş (34) kez ele geçirilmişti, ancak bu, yıkımının ikinci kez gerçekleşmesiydi; çünkü Mısır kralı Şişak, ondan sonra Antiyohos, ondan sonra Pompey ve onlardan sonra Sosius ve Herod şehri ele geçirmiş, ancak yine de korumuşlardı; ancak bunların hepsinden önce, Babil kralı şehri fethetmiş ve inşa edildikten bin dört yüz altmış sekiz yıl altı ay sonra harap etmişti. Ama onu ilk inşa eden, Kenanlılar arasında güçlü bir adamdı ve kendi dilimizde [Melkisedek], Adil Kral olarak adlandırılır, çünkü gerçekten öyleydi; bu nedenle [orada] Tanrı'nın ilk rahibiydi ve [orada] ilk tapınağı inşa etti ve daha önce Salem olarak adlandırılan şehre Yeruşalim adını verdi. Ancak Yahudilerin kralı Davut, Kenanlıları kovdu ve kendi halkını oraya yerleştirdi. Ondan dört yüz yetmiş yedi yıl altı ay sonra Babilliler tarafından tamamen yıkıldı. Ve orada hüküm süren ilk Yahudi kral Davut'tan Titus dönemindeki bu yıkıma kadar bin yüz yetmiş dokuz yıl geçti; ancak ilk inşasından bu son yıkımına kadar iki bin yüz yetmiş yedi yıl geçti; yine de ne büyük tarihi, ne muazzam zenginliği, ne ulusunun tüm yerleşim alanına yayılması, ne de dini nedenlerle ona gösterilen büyük saygı, onu yıkımdan korumaya yetmedi. Ve böylece Kudüs kuşatması sona erdi.

SON NOT

Machine Translated by Google

(1) Reland burada çok yerinde bir şekilde Antonia kulesinin, ona bitişik tapınak veya avlunun zemininden daha yüksekte olduğunu ve buna göre Josephus'un başka bir yerde de bahsettiği gibi oradan tapınağa indiklerini belirtiyor. Bkz. Kitap VI. bölüm 2. kısım 5.

(2) Titus'un bu konuşmasında, Romalıların o dönemde ölüm hakkındaki düşüncelerini ve savaşta cesurca ölenlerin mutlu durumunu ve hastalıktan yataklarında onursuzca ölenlerin tam tersi durumunu açıkça görebiliriz. Reland burada ayrıca iki paralel pasaj sunuyor: biri Atonia Janus Marcellinus'tan, Alani ile ilgili, lib. 31, "savaşta hayatını feda eden adamı mutlu saydılar"; diğeri ise Valerius Maximus'tan, lib. 11. ch. 6, "Cimbri ve Keltiberi, orduda dünyadan şanlı ve mutlu bir şekilde ayrılacakları için sevinçten coştular" diyor.

(3) Bkz. 809. sayfadaki not.

(4) Ayakkabısında bu kadar çok çivi bulunan Julian'ın, farklı renklerde mermerle döşenmiş, pürüzsüz olan tapınak kaldırımında kaymasına şaşmamalı.

(5) Bu gerçekten de olağanüstü bir gündü, Panerun'un on yedinci günü. [Tamuz,] MS 70 yılında, Daniel'in kehanetine göre altı yüz altı yıl önce, Romalılar "yarım hafta içinde kurban ve sunuyu durdurdular" (Daniel 9:27). Çünkü Vespasian'ın bu savaşa girdiği MS 66 yılının Şubat ayından bugüne kadar tam üç buçuk yıl geçti. Bu yıl için Bay Marshall tarafından yayınlanan Piskopos Lloyd'un Kronoloji Tablolarına bakınız. Ayrıca, savaşın bu süresini neredeyse doğrulayan bir diğer yıl da, savaşın başlamasından dört yıl önce, Kudüs'ün yıkımından yedi yıl beş aydan biraz fazla bir süre geçmiş olmasıdır (bölüm 5, kısım 3).

(6) Yeni Ahit'te her zaman böyle adlandırılan ve o zamanlar Yahudiye'deki Yahudilerin ortak dili olan, Süryanice lehçesi.

(7) Eski Ahit'in mevcut nüshalarımızda bu övgü eksiktir.
Josephus'un kopyasında olduğu anlaşılan Kral Jechoniah veya Jehoiachim.

Machine Translated by Google

(8) Bu kehanet hakkında, B. IV. bölüm 6. kısım 3'teki nota bakın. Josephus, hem burada hem de başka birçok yerde, Tanrı'nın Romalıların tarafında olduğuna ve şimdi onları Yahudilerin o kötü ulusunun yok edilmesi için kullandığına tamamen ikna olduğunu açıkça belirtiyor; bu, peygamber Daniel'in önce ve Kurtarıcımız İsa'nın daha sonra açıkça önceden bildirdiği gibi, meselenin gerçek durumuydu. Bkz. Peygamberliğin Kelime Anlamıyla Tamamlanması, s. 64, vb.

(9) Josephus daha önce, BV bölüm 13, kısım 1'de, Matthias'ın bu dördüncü oğlunun babasının ve kardeşlerinin katledilmesinden "önce" değil, burada olduğu gibi "sonra" değil, Romalılara kaçtığını söylemişti. İlk anlatım, büyük olasılıkla daha doğrudur; çünkü eğer bu dördüncü oğul diğerleri yakalanıp öldürülmeden önce kaçmasaydı, onlarla birlikte yakalanıp öldürülecekti. Bu nedenle, bu son anlatım, Josephus'un önümüzdeki yerde yaptığı küçük bir dikkatsizliğin örneği gibi görünüyor.

(10) Yahudiler ve Yahudi olmayanları ayıran bu duvarın, sütunları ve yazıtı hakkında, tapınakların açıklamasına bakın, bölüm 15.

(11) Bu isyankar Yahudilerin kendi yıkımlarının ve şehirlerinin ve tapınaklarının yanmasına doğrudan sebep oldukları ve Titus'un her ikisini de kurtarmak için canla başla ve sürekli çabaladığı, Josephus'ta burada ve her yerde en açık şekilde görülmektedir.

(12) Milletler Mahkemesi.

(13) İsrail Mahkemesi.

(14) Milletler mahkemesinin.

(15) Josephus'un burada gözlemlediği, annelerin aşırı açlık nedeniyle kendi çocuklarını yemek zorunda kaldığı, Musa yasasında Yahudilere inatçı itaatsizlik üzerine tehdit edildiği ve birden fazla kez yerine getirildiği bu tür kuşatmaların daha önce hiçbir paralel örneğinin kaydedilmediği (bkz. Boyle'un Dersleri, s. 210-214), Dr. Hudson tarafından daha sonraki çağlarda iki veya üç paralel örneğin olduğu varsayılıyor. Sanırım gemide veya ıssız bir adada birbirlerinin bedenleri için kura çeken kişilerin daha fazla örneği olabilirdi; ancak bunların hepsi yalnızca şu durumlarda geçerliydi:

Machine Translated by Google

Kendilerinin ölümden kurtulmanın tek yolunun başkalarını öldürüp yemek olduğunu bilmiyorlardı. Bu tür örneklerin mevcut duruma uyup uymadığı şüphelidir. Romalılar, Kudüs'teki Yahudilere hem canlarını hem de özgürlüklerini vermeye ve hem şehirlerini hem de tapınaklarını kurtarmaya sadece istekli değil, aynı zamanda çok istekliydiler. Ancak fanatikler, aşırılık yanlıları ve isyancılar hiçbir teslimiyet şartını dinlemediler. Vatandaşları bu aşırı duruma düşürmeyi, anneleri bu doğal olmayan barbarlığa zorlamayı gönüllü olarak seçtiler ki, tüm koşullarıyla, sanırım insanlığın geri kalanında şimdiye kadar benzeri görülmemiş bir durumdur.

(16) Yakılan kurban sunağına çıkan bu basamaklar burada ya Josephus'un uygunsuz ve yanlış bir ifadesi gibi görünüyor, çünkü merdiven basamakları yapmak yasa dışıydı; (tapınakların açıklamasına bakın, bölüm 13 ve Antik Çağ IV, bölüm 8, kısım 5 notuna bakın); ya da şu anda kullandığımız basamaklar veya merdivenler Büyük Herod'un zamanından önce icat edilmiş ve onun tarafından buraya inşa edilmişti; ancak daha sonraki Yahudiler bunu her zaman reddeder ve Herod'un sunağına bile sadece bir eğimle çıkıldığını söylerler.

(17) Kopyalarda kelime yanlış yazılmamışsa, bu Perea, Ürdün'ün ötesindeki Perea olamaz; dağları Ürdün'den oldukça uzaktaydı ve tapınağın yanışında bu yankıya katılmak için Kudüs'ten çok uzaktaydı; ancak Perea, Zeytin Dağı gibi Sedir deresi ötesindeki bazı dağlar veya Kudüs'ten bu kadar uzakta olan diğer bazı dağlar olmalıdır; bu gözlem o kadar açıktır ki, buradaki yorumcularımızın buna dikkat etmemesi şaşırtıcıdır.

(18) Reland'ın burada, (kutsal evin tepesinde duran) bu sivri uçları yorumladığında doğru yargıda bulunduğunu düşünüyorum; bunlar, kuşların oraya konmasını ve kutsal evi kirletmesini önlemek için kurşuna sabitlenmişti; çünkü Josephus'un kendisinin de bize daha önce teyit ettiği gibi, BV bölüm 5, kısım 6'da, üzerinde bu tür sivri uçlar vardı.

(19) Reland burada, bu Yahudilerin, ki bunlar ki,
Gerçek Peygamber, bu sahte peygamberler tarafından haklı olarak istismar edildi ve aldatıldı.

(20) Josephus'un bu yıldızın, bir yıl süren kuyruklu yıldızdan farklı olduğunu mu kastettiğini kesin olarak belirleyemiyorum. Sözleri, bunların birbirinden farklı olduğunu daha çok destekliyor.

Machine Translated by Google

(21) Josephus hâlâ Suriye-Makedonya ayı Xanthicus'u Yahudi ayı Nisan için kullandığından, bu sekizinci veya Nicephorus'un okuduğu gibi bu dokuzuncu Xanthicus veya Nisan, on dördüncüdeki Fısıh bayramından yaklaşık bir hafta önceydi; bu sıralarda Aziz Yuhanna'dan birçok kişinin "kendilerini arındırmak için Kudüs'e, yurt dışına" gittiğini öğreniyoruz (Yuhanna 11:55, 12:1); bu da Josephus ile de uyumludur (BV bölüm 3, kısım 1). Ve bu olağanüstü ışığın bunların gözünde görünmesi de muhtemeldir.

(22) Burası rahiplerin mahkemesi gibi görünüyor.

(23) Hem Reland hem de Havercamp bu yerde Josephus'un doğal noktalama işaretlerini ve anlamını değiştiriyor ve bu, Valesilus ve Dr. Hudson'ın görüşüne aykırı; çünkü Josephus, Yahudilerin Çardaklar Bayramı'nda tapınak içinde çadırlar veya kulübeler kurduklarını söylemesin diye böyle yapıyorlar; ki daha sonraki hahamlar bunun eski bir uygulama olduğunu kabul etmiyorlar: fakat Nehemya 8:16'da açıkça belirtildiği gibi, daha eski zamanlarda "Yahudiler o bayramda Tanrı evinin avlusunda çadırlar kurarlardı", bu nedenle Josephus'un da aynı şeyi söylemesine izin verilebilir. Ve gerçekten de modern hahamlar, bu tür uzak eski çağlara ait konularda çok az yetkiye sahiptirler.

(24) Havercamp'ın buradaki notuna bakın: "Bu (diyor ki) dikkat çekici bir yer; ve Tertullian, Apologetika'sının 16. bölümü, s. 162'de gerçekten de Roma kampının tüm dininin neredeyse sancaklara tapmaktan, sancaklar üzerine yemin etmekten ve sancakları diğer tüm tanrıların önüne koymaktan ibaret olduğunu söylüyor." Havercamp'ın Tertullian'ın o yeri hakkında söylediklerine bakın.

(25) Askerlerin böylesine büyük bir başarı ve bu kadar çok düşmanın katledilmesi üzerine Titus'u imparator ilan etmeleri, Reland'ın bu konuda bize güvence verdiği gibi, Romalıların benzer durumlardaki olağan uygulamasına uygundu.

(26) Daha sonraki dönem Yahudileri, Reland'ın burada bize bildirdiği gibi, kutsal evin etrafında saklanma yerleri veya gizli odalar olduğu konusunda Josephus ile hemfikirdir; Reland, onların tarif ettiği bu duvarları bulduğunu düşünmektedir.

(27) Spanheim burada, Romalıların Yahudilerin kutsal haraçlarını toplamalarına ve Kudüs'e göndermelerine izin verdiklerini belirtiyor; bunlardan haberdar olduk.

Machine Translated by Google

Josephus'un diğer vesilelerle zaten bol miktarda kanıtı bulunmaktadır.

(28) Romalılar tarafından "satılan" bu sayısız Yahudi topluluğu, Tanrı'nın Musa aracılığıyla yaptığı eski tehdidin, yani kanunlarına itaatten saparlarsa "düşmanlarına köle olarak satılacakları" tehdidinin (Tesniye 28:68) önemli bir tamamlayıcısıydı.

Özellikle 9. bölüm, 2. kısım hakkındaki nota bakınız. Ancak burada özellikle dikkat çekici bir şey var: Musa, "Köle olarak satılacak olsalar da, kimse onları satın almayacak" diye ekliyor; yani ya onları bu kölelik satışından kurtaracak kimse olmayacak; ya da daha doğrusu, satılacak kölelerin sayısı, onları satın alanlardan daha fazla olacak ve bu nedenle çok az bir bedelle veya hiç bedelsiz satılacaklar; ki Josephus burada bunun o dönemde böyle olduğunu iddia ediyor.

(29) Tapınaktan yangından kurtulan bu ganimetlerin başına ne geldiğine dair bilgi için, Josephus'un kendisinin daha sonraki B. VII. bölüm 5. kısım 5'te ve Reland de Spoliis Templi, s. 129-138'de verdiği bilgilere bakınız.

(30) Musa'nın Çıkış 31:34'te belirttiği dört baharattan bile daha fazla olan bu çeşitli baharat türlerinin, Herod'un tapınağı altında halka açık ibadetlerinde kullanıldığını görüyoruz; özellikle tarçın ve kasia; Reland, Talmudistlerin son tanıklığıyla örtüştüğü için buna özellikle dikkat çekiyor.

(31) Yahudilerin putperestlik ve kötülüklerinde ısrarcı olmaları halinde cezalandırılmak üzere tekrar Mısır'a gönderilecekleri veya satılacakları yönündeki çeşitli kehanetlere bakın: Tesniye 28:68; Yeremya 44:7; Hoşea 8:13; 9:3; 9:4, 5; 2 Samuel 15:10-13; Otantik Kayıtlar, Bölüm I, s. 49, 121; ve Reland Painest And, cilt II, s. 715.

(32) Bundan önceki yedi yıl boyunca Yahudiye'nin ve Yahudiye'ye komşu tüm ülkelerde yok edilen Yahudilerin toplam sayısı, Başpiskopos Usher tarafından Lipsius'tan, Josephus'tan, MS 70 yılında 1.337.490 olarak özetlenmiştir. Josephus'un birazdan açıklayacağı gibi, bu kuşatmada yok edilecek kadar çok Yahudi'nin Kudüs'te bulunması da mümkün değildi, çünkü hem Yahudiler hem de adalet için proselytler o sırada Celile, Samarya, Yahudiye ve Perea'nın diğer ülkelerinden ve diğer uzak bölgelerden Fısıh bayramına gelmişlerdi.

Machine Translated by Google

Josephus'un bu ve sonraki bölümde de açıkça belirttiği ve başka yerlerde de (BV bölüm 3, kısım 1 ve bölüm 13, kısım 7) tam olarak anlatıldığı gibi, Roma ordusu tarafından çok sayıda asker, adeta bir hapishanedeymiş gibi abluka altına alınmıştı.

(33) Bir Fısıh kuzusu için on ile yirmi arasında değişen bu şirket sayısı, Kurtarıcımızın son Fısıh bayramındaki on üç sayısıyla tam olarak örtüşmektedir. Fısıh bayramına gelip Kudüs'te yiyen Yahudilerin toplam sayısı için B. II. bölüm 14. kısım 3'teki nota bakınız.
Josephus'un kendi mantığına göre, bu sayı aslında kuzuların sayısının tam on katı, yani tam 2.565 (D0) olmalıydı; oysa mevcut kopyalarında 2.700 (D0)'den az değildir; ancak bu son sayı, şimdi alıntılanan yerdeki diğer sayıya, yani 3.000.000'a en yakındır. Ama burada en dikkat çekici olan şudur ki, Musa zamanından bu zamana kadar hiçbir yabancı ulus, Yahudilerin kutsal bayramlarından herhangi birinde onları bu şekilde yok etmeye gelmemiştir; ancak şimdi, Tanrı'dan ve O'na itaatten sapmaları üzerine gelmişlerdir. Ayrıca, başka hiçbir ulusta bu kadar büyük sayılarda insanın bir araya gelip, Kudüs'te olduğu gibi tek bir şehrin kuşatmasında yok olması mümkün değildir.

(34) Bu, Savaş'ın bu son kitaplarını yakından takip edenlerin, İsa'nın Nasıralı'nın bu kitaplarla ilgili İncillerdeki açık ve net kehanetlerini, Josephus'un tarihindeki kesin tamamlanmalarıyla karşılaştırarak, aynı dikkatle incelemeleri için uygun yerdir; Dr. Whitby'nin Matta 24:2 üzerine notunda da belirttiği gibi, Hristiyan dininin doğruluğuna dair kanıtların önemli bir kısmı bu tamamlanmalara bağlıdır; ve ben de Kutsal Yazı Kehanetlerinin Kelime Kelime Gerçekleştirilmesi adlı çalışmamda bunları adım adım karşılaştırdım. Okuyucu ayrıca, bu notlarda bu tamamlanmalara neden bu kadar nadiren değindiğimi, çok dikkat çekici ve sıklıkla çok açık olmalarına rağmen, önceden o incelemede kendimi tamamen engellemiş olmamın gerçek nedeninin olduğunu da gözlemlemelidir; bu nedenle burada, bir kez ve sonsuza dek, her meraklı okuyucuyu ciddi olarak buna yönlendirmeliyim. Burada sayılan ve daha önce Kudüs'ü ele geçirmiş olan bu beş kişiye ek olarak, Josephus, daha sonra hatırlayarak, burada ikinci sıraya eklenmesi gereken altıncı bir kişiyi (Antiq. B. XII. ch. 1. sect. 1) sayar; kastettiğim Lagus'un oğlu Ptolemy'dir.

Machine Translated by Google

Yedinci Kitap

Yaklaşık üç yıllık bir aralığı kapsar.

Titus'un Kudüs'ü ele geçirmesinden
CYRENE'DEKİ İSYAN

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

Kudüs şehrinin üç kulesi hariç tamamının nasıl yerle bir edildiğini; Titus'un askerlerine yaptığı bir konuşmada onları nasıl övdüğünü, onlara nasıl ödüller dağıttığını ve ardından birçoğunu nasıl görevden aldığını anlatıyor.

1. Ordu artık öldürecek veya yağmalayacak kimse kalmadığı için (çünkü yapılacak başka bir iş olsaydı kimseyi esirgemezlerdi), Sezar, şehrin ve tapınağın tamamını yıkmalarını, ancak en yüksek kulelerden bazılarını (Phasaelus, Hippicus ve Mariamne) ve şehrin batı tarafını çevreleyen surların bir kısmını ayakta bırakmalarını emretti. Bu sur, garnizonda kalacak olanlar için bir kamp alanı sağlamak amacıyla, kuleler de gelecek nesillere şehrin ne tür bir şehir olduğunu ve Romalıların cesaretiyle nasıl fethedildiğini göstermek için korunmuştu; ancak surların geri kalanının tamamı, temele kadar kazılanlar tarafından o kadar tamamen toprakla aynı seviyeye getirilmişti ki, oraya gelenlerin bir zamanlar yerleşim yeri olduğuna inanmalarını sağlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Bu, yeniliklere meyilli olanların çılgınlığı yüzünden Kudüs'ün düştüğü sondu; aksi takdirde büyük bir ihtişama ve tüm insanlık arasında büyük bir şöhrete sahip bir şehirdi. (1)

2. Fakat Sezar, orada muhafız olarak onuncu lejyonu, bazı süvari birliklerini ve piyade bölüklerini bırakmaya karar verdi. Böylece, bu savaşı tamamen bitirdikten sonra, gerçekleştirdikleri büyük başarılar nedeniyle tüm ordusunu övmek ve bu savaşta kendilerini gösterenlere uygun ödüller vermek istedi. Bu nedenle, daha önce kamp kurduğu yerin ortasında kendisi için büyük bir mahkeme kurdurdu ve baş komutanlarıyla birlikte orada durarak, tüm ordunun duyabileceği şekilde şu şekilde konuştu: Kendisine gösterdikleri iyi niyet için onlara bolca teşekkür etti; bu savaş boyunca gösterdikleri hazır itaatkarlık için onları övdü; bu itaatkarlık, cesurca atlattıkları birçok büyük tehlikede ortaya çıkmıştı; ayrıca

Machine Translated by Google

Gösterdikleri cesaretle ülkelerinin gücünü artırmışlar ve tüm insanlara, düşmanlarının çokluğu, yerlerinin gücü, şehirlerinin büyüklüğü veya rakiplerinin pervasız cesareti ve vahşi öfkesinin hiçbir zaman Romalıların cesaretinden kurtulmaya yetmediğini açıkça göstermişlerdi; her ne kadar bazılarının birçok açıdan şanslı olsalar da. Ayrıca, bu savaş bu kadar uzun sürdüğü için sona erdirmelerinin mantıklı olduğunu, çünkü savaşa girdiklerinde bundan daha iyi bir şey istemediklerini; ve bu durumun onlar için daha da olumlu ve şanlı bir şekilde gerçekleştiğini, çünkü tüm Romalıların, kendileri için seçtikleri ve bu amaçla kendi ülkelerine gönderdikleri kişileri vali ve yönetici olarak memnuniyetle kabul ettiklerini ve bu kişilerin yönetiminin hala devam ettiğini ve kendilerine güvendikleri için onlara minnettar olduklarını söyledi. Bu nedenle, her birinin yetenekleri ve imkanları elverdiği ölçüde işlerini neşeyle yaptığını bildiği için hepsine hayranlık duyduğunu ve onlara şefkatle yaklaştığını belirterek, en cesurca ve daha büyük bir güçle savaşan, davranışlarını en şanlı şekilde sergileyen ve ordusunu soylu başarılarıyla daha da ünlü yapanlara derhal ödül ve rütbeler vereceğini; ve başkasından daha fazla çaba sarf eden hiç kimsenin bunun için adil bir karşılıktan mahrum kalmaması gerektiğini söyledi; çünkü bu konuda son derece dikkatli davranmıştı ve özellikle de suç işleyenleri cezalandırmaktansa, asker arkadaşlarının erdemlerini ödüllendirmeyi tercih ediyordu.

3. Bunun üzerine Titus, görevlilere bu savaşta büyük kahramanlıklar sergileyenlerin listesini okumalarını emretti, onları isimleriyle yanına çağırdı ve topluluğun önünde övdü, tıpkı bir insanın kendi kahramanlıklarıyla sevinmesi gibi onların kahramanlıklarıyla sevindi.

Ayrıca başlarına altın taçlar, boyunlarına altın süsler taktı, onlara uzun altın mızraklar ve gümüşten yapılmış sancaklar verdi ve her birini daha yüksek bir rütbeye yükseltti; bunun yanı sıra, ele geçirdikleri ganimetlerden ve diğer yağmalardan bolca gümüş, altın ve giysi dağıttı. Böylece, her birine kendi takdirine göre tüm bu onurları bahşettiğinde ve tüm orduya her türlü mutluluğu dilediğinde, geldi.

Machine Translated by Google

Kendisine yapılan büyük alkışlar arasında yere indi ve ardından [tanrılara] şükran sunuları sunmaya başladı ve hemen sunaklarda hazır bekleyen çok sayıda öküzü kurban etti ve bunları orduya ziyafet için dağıttı. Baş komutanlar arasında üç gün kaldıktan ve onlarla birlikte ziyafet çektikten sonra, ordusunun geri kalanını her birinin en iyi konumda olacağı çeşitli yerlere gönderdi; ancak onuncu lejyonun Kudüs'te muhafız olarak kalmasına izin verdi ve onları daha önce bulundukları Fırat'ın ötesine göndermedi.

On ikinci lejyonun, generalleri Cestius komutasındaki Yahudilere teslim olduğunu hatırlayınca, onları Suriye'nin tamamından kovdu; çünkü daha önce Raphanea'da konuşlanmışlardı. Onları Fırat yakınlarındaki, Ermenistan ve Kapadokya sınırlarında bulunan Meletin adlı bir yere gönderdi. Ayrıca, Mısır'a gidene kadar iki lejyonun kendisiyle kalmasını uygun gördü. Daha sonra ordusuyla birlikte deniz kıyısındaki Sezariye'ye indi ve orada ganimetlerinin geri kalanını büyük miktarlarda depoladı ve esirlerin orada tutulmasını emretti; çünkü kış mevsimi o sırada İtalya'ya yelken açmasını engelliyordu.

BÖLÜM 2.

TITUS'UN CESAREA PHILIPPI'DE NASIL HER TÜRLÜ GÖSTERİ SERGİLEDİĞİ. ZARİF SIMON'UN NASIL YAKALANDIĞI VE ZAFER İÇİN NASIL REZERVE EDİLDİĞİ.

1. Titus Sezar Kudüs kuşatmasındayken, Vespasian bir ticaret gemisine binerek İskenderiye'den Rodos'a doğru yola çıktı; oradan üç sıra kürekli gemilerle yola koyuldu ve yolundaki çeşitli şehirlere uğradığında hepsi tarafından sevinçle karşılandı ve böylece İyonya'dan Yunanistan'a geçti; oradan da Korfu'dan İapiks burnuna doğru yelken açtı ve oradan karadan yolculuğuna devam etti. Titus ise deniz kıyısındaki Sezarya'dan yola çıktı ve Sezarya Filippi denilen yere geldi ve orada epey bir süre kaldı ve her türlü gösteriyi sergiledi. Burada esirlerin büyük bir kısmı öldürüldü, bazıları vahşi hayvanlara yem edildi, diğerleri ise birbirlerini düşmanlarıymış gibi öldürmeye zorlandı. Ve Titus'a Gioras'ın oğlu Simon'un şu şekilde yakalandığı bildirildi: Bu Simon,

Machine Translated by Google

Kudüs kuşatması sırasında yukarı şehirdeydi; ancak Roma ordusu surların içine girip şehri harap etmeye başlayınca, en sadık arkadaşlarını ve aralarında taş ustalarının da bulunduğu birkaç kişiyi, mesleklerine ait demir aletlerle ve uzun süre yetecek kadar erzakla birlikte yanına alarak, yer üstünde görünmeyen bir yeraltı mağarasına indi. Daha önce kazılmış olan yere kadar sorunsuz bir şekilde ilerlediler; ancak sağlam toprakla karşılaştıkları yerde, yer altından güvenli bir yere çıkıp kaçabilme umuduyla bir tünel kazdılar. Ancak denemeyi yapmaya geldiklerinde umutları boşa çıktı; çünkü madenciler çok az ilerleme kaydedebildiler ve bunu da zorlukla yaptılar; öyle ki, erzaklarını ölçülü bir şekilde dağıtmalarına rağmen, tükenmeye başladılar. Simon, Romalıları şaşırtıp onlardan kurtulabileceğini düşünerek beyaz bir elbise giydi, üzerine mor bir pelerin iliklediv ve eskiden tapınağın bulunduğu yerde yerden çıktı. İlk başta onu görenler çok şaşırdılar ve oldukları yerde donup kaldılar; ama sonra ona yaklaştılar ve kim olduğunu sordular. Simon onlara söylemedi, komutanlarını çağırmalarını emretti; ve onu çağırmaya koştuklarında, orada ordunun komutasını üstlenen Terentius Rufus (2) Simon'a geldi, ondan tüm gerçeği öğrendi ve onu zincire vurdu ve Sezar'a yakalandığını bildirdi. Böylece Tanrı, bu adamı, en büyük düşmanları olan kişiler tarafından, hemşehrilerine karşı uyguladığı acımasız ve vahşi zulüm nedeniyle cezalandırdı; ve bu, şiddet yoluyla boyun eğdirilmemiş olmasına rağmen, cezalandırılmak üzere gönüllü olarak onlara teslim olması ve birçok Yahudiye karşı, sanki Romalılara düşüyorlarmış gibi yanlış suçlamalarda bulunması ve onları barbarca katletmesi nedeniyle gerçekleşti. Kötülükler ilahi gazaptan kaçamaz ve adalet suçluları cezalandırmak için çok zayıf değildir; zamanla yasalarını çiğneyenleri yakalar ve kötülere, hemen cezalandırılmadıkları için kurtulacaklarını umdukları kadar daha şiddetli bir şekilde cezalarını verir. (3) Simon, Romalıların öfkesine kapılarak bunun farkına vardı.

Onun yerden yükselmesi, o dönemde yer altında saklanmış olan çok sayıda isyancının da keşfedilmesine neden oldu. Ancak Simon, zincirlere vurulmuş halde Sezar'ın huzuruna getirildi.

Machine Translated by Google

Deniz kıyısında bulunan Sezariye geri döndü ve Sezariye, bu vesileyle Roma'da kutlayacağı zafer törenine karşı orada tutulması emrini verdi.

BÖLÜM 3.

Titus'un, kardeşlerinin ve babalarının doğum günlerini kutlarken Yahudilerin birçoğunu nasıl öldürttüğünü anlatıyor.

ANTIOCHUS ADLI BİR YAHUDİ'NİN İŞLEDİĞİ KÜFÜR VE DİNSİZLİK NEDENİYLE ANTIOCH'TA YAHUDİLERİN İÇİNDE BULUNDUĞU TEHLİKE HAKKINDA.

1. Titus, Sezar'dayken, kardeşi Domitian'ın doğum gününü görkemli bir şekilde kutladı ve Yahudilere onun şerefine büyük bir ceza uyguladı; çünkü vahşi hayvanlarla savaşırken öldürülenlerin, yakılanların ve birbirleriyle savaşanların sayısı iki bin beş yüzü aşmıştı. Yine de, Romalılar on binlerce farklı şekilde yok edildiklerinde, tüm bunlar onlara hak ettiklerinden daha az bir ceza gibi göründü. Bundan sonra Sezar, Fenike'nin bir şehri ve bir Roma kolonisi olan Berytus'a (4) geldi ve orada daha uzun süre kaldı ve hem gösterilerin ihtişamında hem de buna ait planlarında yaptığı diğer büyük harcamalarda babasının doğum günüyle ilgili daha da görkemli bir kutlama sergiledi; böylece esirlerin büyük bir kısmı burada da daha önce olduğu gibi aynı şekilde yok edildi.

2. Bu sıralarda, Antakya'da kalan Yahudiler, Antakyalıların kendilerine karşı çıkardığı karışıklıklar yüzünden suçlamalarla karşı karşıya kaldılar ve yok olma tehlikesiyle karşılaştılar; bu durum hem o dönemde onlara karşı yayılan iftiralar hem de kısa süre önce yaptıkları yaramazlıklar yüzündendi; gelecekteki olayların anlatımını öncekilerle daha iyi bağlayabilmek için bunları mutlaka, kısaca da olsa, anlatmak zorundayım.

3. Çünkü Yahudi milleti, yeryüzünün her yerine geniş bir şekilde yayılmış olup, komşuluğu nedeniyle Suriye ile de büyük ölçüde iç içe geçmiş durumdadır ve en büyük kalabalıkları Antakya'da bulunmaktaydı.

Machine Translated by Google

Bunun sebebi, Antakyalı krallardan sonra gelenlerin, Yahudilere şehrin büyüklüğü ve en huzurlu şekilde bir yerleşim yeri sağlamış olmalarıdır; zira Epifanes olarak da bilinen Antakyalı, Kudüs'ü harap edip tapınağı yağmalamış olsa da, krallıkta ondan sonra gelenler, Antakyalı Yahudilere yapılan tüm pirinç bağışları iade etmiş, bunları sinagoglarına adamış ve onlara Yunanlılarla eşit vatandaşlık ayrıcalıkları tanımışlardır; ve sonraki krallar da onlara aynı şekilde davrandıkça, hem sayıları çok artmış hem de kendilerine verilen imkanları kullanarak tapınaklarını görkemli bir şekilde, ince süslemelerle ve büyük bir ihtişamla süslemişlerdir. Ayrıca Yunanlıların büyük bir kısmını sürekli olarak kendi dinlerine geçirmiş ve böylece bir bakıma onları kendi bedenlerinin bir parçası haline getirmişlerdir. Fakat bu sıralarda, mevcut savaş başladığında ve Vespasian Suriye'ye yeni yelken açtığında ve tüm insanlar Yahudilere karşı büyük bir nefret beslediğinde, Antakya'da Yahudilerin valisi olan babası nedeniyle büyük saygı gören, Yahudi milletinden Antakyalı bir kişi (5) , Antakya halkının toplandığı bir zamanda tiyatroya geldi ve babasına karşı ihbarcı oldu ve hem onu hem de diğerlerini tüm şehri bir gecede yakmaya karar vermekle suçladı; ayrıca onlara, kararlarına ortak olan yabancı bazı Yahudileri de teslim etti. Halk bunu duyunca öfkesini dizginleyemedi ve teslim edilenlerin yakılması için ateş getirilmesini emretti; böylece hepsi hemen tiyatroda yakıldı. Ayrıca, Yahudileri aniden cezalandırarak kendi şehirlerini kurtaracaklarını sanarak Yahudilerin kalabalığına da şiddetle saldırdılar. Antiyohos'a gelince, onların öfkesini daha da artırdı ve Yahudi geleneklerine duyduğu nefretin bir sonucu olarak kendi dönüşümünü göstermek için Yunanlılar gibi kurban kesmeyi düşündü; diğerlerini de aynı şeyi yapmaya zorlamaya ikna etti, çünkü böylece kendilerine karşı komplo kuranların kim olduğunu ortaya çıkaracaklardı, çünkü bunu yapmayı reddediyorlardı; ve Antakya halkı bu deneyi denediğinde, birkaç kişi itaat etti, ancak itaat etmeyenler öldürüldü. İltiyohos'a gelince, Romalı komutandan askerler temin etti ve kendi vatandaşları üzerinde sert bir yönetici oldu, yedinci günde dinlenmelerine izin vermedi, onları diğer günlerde yaptıkları her şeyi yapmaya zorladı; ve bu konuda onları öyle bir sıkıntıya düşürdü ki, yedinci günün dinlenmesi imkansız hale geldi.

Machine Translated by Google

Bu durum sadece Antakya'da değil, oradan doğmasına yol açan aynı şey, kısa bir süre için diğer şehirlerde de benzer şekilde yaşandı.

4. Şimdi, Antakya'daki Yahudilerin başına bu felaketler geldikten sonra, ikinci bir felaket daha geldi; bu felaketin anlatımını daha önceki açıklamalarımıza dayandırmıştık; zira bu olayda, dörtgen pazar yeri, arşivler, kamu kayıtlarının saklandığı yer ve kraliyet sarayları yanıp kül oldu (ve yangının söndürülmesi oldukça zor oldu; yangının yayılma şiddeti göz önüne alındığında, tüm şehri sarması muhtemeldi). Bunun üzerine Antakya, tüm bu kötülüklerin sorumlusu olarak Yahudileri suçladı. Bu durum, Antakya halkını, içinde bulundukları düzensizlik nedeniyle bu iftiranın doğru olduğuna ikna etti ve daha önce Yahudilere karşı kötü niyet beslememiş olsalar bile, özellikle daha önce yapılanları düşündüklerinde, bu adamın suçlamasına inanmaya sevk etti. Öyle ki, hepsi suçlananlara şiddetle saldırdı ve bunu, sanki Yahudilerin şehri ateşe verdiğini görmüş gibi, deliler gibi, çok öfkeli bir şekilde yaptılar. Vekil Cneius Collegas'ın, meselelerin Sezar'a sunulmasına izin vermeleri için onları ikna etmesi de kolay olmadı; çünkü Suriye başkanı Cesennius Petus'u Vespasian çoktan uzaklaştırmıştı ve henüz oraya geri dönmemişti. Fakat Collegas konuyu dikkatlice araştırdığında gerçeği ortaya çıkardı ve Antiyohos tarafından suçlanan Yahudilerden hiçbirinin bu işte parmağı olmadığını, her şeyin büyük borç içinde olan bazı alçak kişiler tarafından yapıldığını, bu kişilerin pazar yerini ateşe verip kamu kayıtlarını yakarlarsa kendilerinden başka bir şey istenmeyeceğini sandıklarını anladı. Bu nedenle Yahudiler, kendilerine yöneltilen bu suçlamaların sonucunun ne olacağı konusundaki belirsiz beklentiler içinde büyük bir kargaşa ve korku içindeydiler.

BÖLÜM 4.

Vespasian'ın Roma'da nasıl karşılandığı; Almanların Romalılara karşı nasıl isyan ettiği ama nasıl bastırıldığı; Sarmatların Mysia'yı nasıl ele geçirdiği, ancak...

Machine Translated by Google

YİNE KENDİ ÜLKELERİNE GERİ DÖNMEK ZORUNDA KALDIM.

1. Ve şimdi Titus Caesar, kendisine ulaşan haber üzerine...
babasıyla ilgili olarak,

İtalya'daki tüm şehirler onun gelişini çok arzuluyordu ve özellikle Roma onu büyük bir coşku ve ihtişamla karşıladı; bu durum, en hoş şekilde, daha önce içinde bulunduğu endişelerden kurtulmuş olmanın getirdiği sevinç ve zevklere kapılmasına neden oldu. Çünkü İtalya'da bulunan herkes, o gelmeden önce bile, sanki çoktan gelmiş gibi, ona olan saygılarını zihinlerinde gösterdiler; onu görmeyi çok istedikleri ve ona duydukları iyi niyet tamamen özgür ve zorlamasız olduğu için, ondan bekledikleri şeyi gerçek varlığı olarak kabul ettiler; zira senato için, valilerinin son değişikliklerinde yaşadıkları felaketleri iyi hatırlayan senato için, yaşlılığın ciddiyetiyle donanmış ve savaş eylemlerinde en yüksek beceriye sahip, terfisinin, yönetilecek olanların korunmasından başka bir amaç taşımayacağını bildikleri bir valiyi kabul etmek arzu edilen bir şeydi. Dahası, halk iç karışıklıklardan o kadar bunalmıştı ki, onun hemen gelmesini daha da çok istiyorlardı; çünkü o zaman felaketlerinden kesin olarak kurtulacaklarını ve güvenli huzur ve refahlarına kavuşacaklarını düşünüyorlardı. Askerler ise ona büyük saygı duyuyorlardı, çünkü savaşlardaki büyük başarılarından haberdardılar. Diğer komutanlarda beceri ve cesaret eksikliğini deneyimledikleri için, onların yüzünden yaşadıkları büyük utançtan kurtulmayı çok istiyorlardı ve kendilerine bir güvenlik ve bir süs olabilecek böyle bir prensi karşılamayı gönülden arzuluyorlardı. Ve Vespasian'a duyulan bu iyi niyet evrensel olduğundan, önemli mevkilerde bulunanlar Roma'da kalacak sabra sahip olamadılar ve onu çok uzak bir mesafede karşılamak için acele ettiler. Hatta, geri kalanların hiçbiri onu görme gecikmesine dayanamadı, hepsi şehirden öyle kalabalıklar halinde dışarı akın etti ki, dışarı çıkmanın orada kalmaktan daha kolay ve daha iyi olduğuna o kadar inanmışlardı ki, şehir ilk defa vatandaşlarından neredeyse tamamen boşaldığını sevinçle fark etti; çünkü içeride kalanlar dışarı çıkanlardan daha azdı. Ama haber duyulur duyulmaz...

Machine Translated by Google

O yakınlardaydı ve onu ilk karşılayanlar, yanına gelen herkesi ne kadar iyi bir şekilde karşıladığını anlattılar; sonra şehirde kalan tüm kalabalık, eşleri ve çocuklarıyla birlikte yola çıktı ve onu orada bekledi; yanından geçenler ise onu görmekten duydukları sevinç ve yüzünün hoşluğundan dolayı her türlü tezahüratı yaptılar ve onu Hayırseverleri ve Kurtarıcıları, Roma şehrinin yöneticisi olmaya layık tek kişi olarak adlandırdılar. Şehir şimdi çelenklerle ve güzel kokularla dolu bir tapınak gibiydi; kraliyet sarayına gelmesi de kolay değildi, çünkü etrafında toplanan kalabalık yüzünden, yine de sonunda şehre güvenli dönüşü için ev tanrılarına şükran kurbanlarını sundu. Kalabalık da ziyafete koyuldu; Kabileleri, aileleri ve mahalleleri tarafından düzenlenen ziyafetler ve içki sunuları sırasında, Tanrı'dan Vespasian'ın, oğullarının ve tüm soyunun Roma yönetiminde çok uzun süre kalması ve egemenliğinin her türlü muhalefetten korunması için dua ettiler. Roma, Vespasian'ı işte bu şekilde sevinçle karşıladı ve hemen büyük bir refah dönemine girdi.

2. Ancak bundan önce, Vespasian İskenderiye civarındayken ve Titus Kudüs kuşatmasında yatarken, Almanların büyük bir kısmı karışıklık içindeydi ve isyana meyilliydi; ve komşularındaki Galyalılar da onlara katılarak birlikte komplo kurdular ve böylece Romalıların egemenliğinden kurtulacaklarına dair büyük umutlar beslediler. Almanları bu isyan girişimine ve savaşa başlamaya iten nedenler şunlardı: Birincisi, doğru düşünme yeteneğinden yoksun ve küçük umutlarla kendilerini pervasızca tehlikeye atmaya hazır olan [halkın] doğası; ikincisi, uluslarının Romalılardan başka hiçbirine boyun eğmediğini ve bunun da sadece zorla olduğunu bilmelerine rağmen, yöneticilerine duydukları nefret. Bu nedenlerin yanı sıra, her şeyden önce onları bu şekilde davranmaya iten şey, şimdi kendilerine sunulan fırsattı; Roma hükümetinin sürekli yönetici değişiklikleriyle büyük bir iç karışıklık içinde olduğunu ve yeryüzünün her yerinin istikrarsız ve sallantılı bir durumda olduğunu gördüklerinde, bunun kendilerine sunabilecek en iyi fırsat olduğunu düşündüler.

Machine Translated by Google

Romalıların durumu bu kadar kötü iken, kendileri bir isyan çıkarmaya kalkıştılar.
Ayrıca, komutanlarından Classicus (6) ve Vitellius da onları bu tür umutlarla şişirdi. Bunlar uzun zamandır açıkça böyle bir yeniliğe can atıyorlardı ve mevcut fırsat onları düşüncelerini açıklamaya teşvik etti; halk da hazırdı; ve bu adamlar onlara ne yapmayı planladıklarını anlattıklarında, bu haber onlar tarafından memnuniyetle karşılandı. Almanların büyük bir kısmı isyan etmeyi kabul ettiğinde ve geri kalanlar da daha iyi bir durumda olmadığında, Vespasian, İlahi Takdir tarafından yönlendirilerek, daha önce Almanya'nın komutasını elinde bulunduran Petilius Cerealis'e mektuplar gönderdi ve ona konsül unvanını verdiğini ilan ederek Britanya'nın yönetimini üstlenmesini emretti; Böylece kendisine emredilen yere gitti ve Almanların isyanından haberdar olunca, bir araya gelir gelmez üzerlerine saldırdı, ordusunu savaş düzenine soktu ve çatışmada çok sayıda Almanı öldürdü, onları çılgınlıklarından vazgeçmeye ve daha akıllı olmaya zorladı; hatta, eğer bu kadar ani bir şekilde üzerlerine saldırmasaydı, kısa süre içinde cezalandırılacaklardı; çünkü isyan haberi Roma'ya ulaşır ulaşmaz ve Sezar Domitian bundan haberdar olur olmaz, çok genç olmasına rağmen hiç vakit kaybetmeden bu önemli işe girişti. Babasından cesur bir zihne sahipti ve o yaştaki birine yakışmayan büyük ilerlemeler kaydetmişti: buna göre hemen barbarlara karşı yürüdü; Bunun üzerine, onun yaklaşmakta olduğu söylentisi bile yüreklerini korkuya boğdu ve ona korkuyla boyun eğdiler; eski boyunduruklarına tekrar kavuşmuş olmalarını ve daha fazla zarar görmemelerini mutlu bir şey olarak gördüler. Bu nedenle Domitian, Galya'nın tüm işlerini artık kolay kolay düzensizliğe sürüklenemeyecek şekilde düzene soktuğunda, kendi çağının ötesinde, ancak böylesine büyük bir babaya yakışır işler başarmış olmanın şerefi ve zaferiyle Roma'ya döndü.

3. Almanların yukarıda bahsedilen isyanıyla aynı zamanda İskitlerin Romalılara karşı cesur bir girişimi de gerçekleşti; Sarmatlar olarak adlandırılan İskitler, çok kalabalık bir halk olduklarından, fark edilmeden Tuna Nehri'ni geçerek Mysia'ya ulaştılar; daha sonra şiddet ve tamamen beklenmedik bir saldırıyla sınırları koruyan Romalıların büyük bir kısmını öldürdüler; ve

Machine Translated by Google

Konsolosluk temsilcisi Fonteius Agrippa onlarla karşılaşmaya geldi ve cesurca savaştı, ancak onlar tarafından öldürüldü. Daha sonra, ona bağlı olan tüm bölgeyi istila ettiler, yollarına çıkan her şeyi parçalayıp yıktılar. Ancak Vespasian olanlardan ve Mysia'nın nasıl harap edildiğinden haberdar olunca, bu Sarmatları cezalandırmak için Rubrius Gallus'u gönderdi; onun aracılığıyla birçok Sarmat, onlarla yaptığı savaşlarda öldü ve kurtulanlar korkuyla kendi ülkelerine kaçtı. Böylece bu general savaşı bitirdikten sonra, ülkenin gelecekteki güvenliğini de sağladı; barbarların nehri geçmesini tamamen imkansız hale getirene kadar bölgeye giderek daha fazla garnizon yerleştirdi. Ve böylece Mysia'daki bu savaş ani bir şekilde sona erdi.

BÖLÜM V.

TİTUS'UN SURİYE'DE YOLCULUK YAPARKEN GÖRDÜĞÜ ŞABAT NEHRİ HAKKINDA; VE ANTİOK HALKININ YAHUDİLERE KARŞI TİTUS'A BİR DİLEKÇE İLE GELMESİ AMA TİTUS TARAFINDAN REDDEDİLMESİ HAKKINDA; AYRICA TİTUS VE VESPASİYAN'IN ZAFERİ HAKKINDA.

1. Titus Caesar, daha önce de belirttiğimiz gibi, Berytus'ta bir süre kaldı. Oradan ayrıldı ve geçtiği Suriye şehirlerinin hepsinde muhteşem gösteriler düzenledi ve esir Yahudileri o milletin yıkımının halka açık örnekleri olarak kullandı. Sonra, yolda, tarihe geçmeyi hak eden bir nehir gördü; bu nehir, Agrippa'nın krallığına ait Arcea ile Raphanea arasında ortadan akıyordu.

Bu nehirde kendine özgü bir özellik var; çünkü aktığı zaman akıntısı güçlü ve bol su içeriyor; bundan sonra kaynakları altı gün boyunca kuruyor ve kanalını kuru bırakıyor, bunu herkes görebilir; bundan sonra yedinci günde daha önce olduğu gibi akıyor ve sanki hiçbir değişiklik olmamış gibi davranıyor; ayrıca bu düzeni sürekli ve tam olarak koruduğu da gözlemlenmiştir; bu yüzden ona Şabat Nehri (7) diyorlar , bu isim Yahudiler arasında kutsal yedinci günden alınmıştır.

2. Fakat Antakya halkı Titus'un yaklaştığını öğrenince o kadar sevindiler ki, sevinçlerini gizleyemediler.

Machine Translated by Google

Duvarların ardında durdular ama ona buluşmak için aceleyle uzaklaştılar; hatta bu amaçla otuz furlong (yaklaşık 400 metre) kadar yol kat ettiler. Bunlar sadece erkekler değildi, çocuklarıyla birlikte çok sayıda kadın da aynı şeyi yaptı; ve onun kendilerine doğru geldiğini görünce, yolun iki tarafında durup sağ ellerini uzatarak onu selamladılar, her türlü övgüyü dile getirdiler ve onunla birlikte geri döndüler. Ayrıca, ona yaptıkları tüm övgüler arasında, yol boyunca Yahudileri şehirlerinden kovmasını rica ettiler; ancak Titus bu isteklerine hiç kulak asmadı, sadece sessizce dinledi. Bununla birlikte, Yahudiler, onun ne düşündüğünü ve onlara ne yapacağını bilmedikleri için büyük bir korku içindeydiler. Titus Antakya'da kalmadı, hemen Fırat Nehri üzerindeki Zeugma'ya doğru yoluna devam etti. Orada Part kralı Vologeses'ten elçiler geldi ve Yahudiler üzerindeki zaferi nedeniyle ona altın bir taç getirdiler. Titus bu tacı kabul etti, kralın elçilerini ağırladı ve sonra Antakya'ya geri döndü. Antakya senatosu ve halkı, tüm kalabalıklarının toplandığı ve onu beklediği tiyatrolarına gelmesi için ona ısrarla yalvardığında, büyük bir insanlık göstererek bu isteğe uydu. Fakat Antakyalılar ona büyük bir ısrarla baskı yapıp, Yahudileri şehirlerinden çıkarmasını sürekli rica ettiklerinde, onlara şu çok yerinde cevabı verdi: "Bu nasıl olabilir ki? Çünkü Yahudilerin geri çekilmek zorunda kalacakları o ülke yıkılmış durumda ve başka hiçbir yer onları kabul etmeyecek." Bunun üzerine Antakyalılar, ilk isteklerinde başarısız olunca, ikinci bir istekte bulundular; Yahudilerin ayrıcalıklarının kazılı olduğu pirinç levhaların kaldırılmasını istediler. Ancak Titus bunu da kabul etmedi ve Antakyalı Yahudilerin daha önce sahip oldukları aynı ayrıcalıklardan yararlanmaya devam etmelerine izin verdi ve ardından Mısır'a gitti. Yolculuğu sırasında Kudüs'e geldiğinde, şehrin o anki iç karartıcı durumunu eski ihtişamıyla karşılaştırdı ve hem eski görkeminin hem de şimdiki yıkıntılarının büyüklüğünü hatırladı. Şehrin yıkımına acımadan edemedi, çünkü o zamanlar bu durumdan çok uzaktı. Böylesine büyük ve güzel bir şehri zorla ele geçirdiğini övünerek anlatıyordu; hatta isyanın sorumlularını ve şehre böyle bir felaketi getirenleri sık sık lanetliyordu; öyle ki, bu felaketin, kendi gücünün bir göstergesi olmasını istemediği açıkça belli oluyordu.

Machine Translated by Google

Cesaret. Yine de o şehirde bulunan zenginliklerin önemli bir kısmı hala kalıntıları arasında bulunuyordu; bunların büyük bir bölümünü Romalılar kazıp çıkarmıştı; ancak en büyük kısmı esirler tarafından keşfedilmiş ve onlar tarafından götürülmüştü; yani altın, gümüş ve Yahudilerin sahip olduğu ve sahiplerinin savaşın belirsiz koşullarına karşı yer altında sakladığı o çok kıymetli eşyaların geri kalanı.

3. Böylece Titus, Mısır'a gitmeyi planladığı yolculuğa çıktı ve çölü çok hızlı bir şekilde geçerek İskenderiye'ye geldi ve deniz yoluyla Roma'ya gitmeye karar verdi. Yanında iki lejyon olduğu için, her birini daha önce geldikleri yerlere geri gönderdi; beşinci lejyonu Mysia'ya, on beşinci lejyonu ise Pannonia'ya gönderdi. Esirlerin önderleri Simon ve John ile diğer yedi yüz adamı ise, diğerlerinden özellikle uzun boylu ve yakışıklı oldukları için seçmişti ve onları zafer alayında göstermek amacıyla kısa sürede İtalya'ya götürmelerini emretti. Yolculuğunun başarılı geçtiğini düşündüğünde, Roma şehri onu karşılama konusunda babasının durumunda olduğu gibi davrandı ve uzaktan da olsa onu karşıladı. Ancak Titus'un görüşüne göre en görkemli olan şey, babasının onu karşılaması ve kabul etmesiydi; Fakat yine de yurttaşların büyük çoğunluğu, üçünü birden birlikte gördüklerinde büyük bir sevinç duydu (8) , tıpkı bu sırada olduğu gibi; senato her birine ayrı bir zafer töreni düzenleme kararı almış olsa da, yaptıkları görkemli kahramanlıklar nedeniyle, her ikisi için de ortak olacak tek bir zafer töreni düzenlemeye karar verdikleri günler de çok uzun zaman önce olmamıştı. Bu nedenle, zaferleri nedeniyle bu görkemli törenin yapılacağı gün önceden bildirildiğinde, muazzam kalabalığın hiçbir üyesi şehirde kalmadı, herkes sadece durabileceği bir yer bulmak için dışarı çıktı ve sadece görülmesi gerekenlerin geçmesi için gerekli olan bir geçit bıraktı.

4. Şimdi bütün askerler geceleyin bölükler halinde, kendi komutanlarının emrinde, çeşitli sıralar halinde önden yürüdüler ve üst sarayların değil, İsis tapınağının yakınındaki kapıların etrafında toplandılar; çünkü imparatorlar önceki gece orada dinlenmişlerdi. Ve gün doğar doğmaz, Vespasian ve Titus defne yapraklarıyla taçlandırılmış ve ailelerine özgü o eski mor kıyafetleri giymiş olarak çıktılar ve Octavian'ın Yürüyüş Yolu'na kadar gittiler; çünkü imparatorlar önceki gece orada dinlenmişlerdi.

Machine Translated by Google

Senato, önde gelen yöneticiler ve süvari sınıfından olduğu kaydedilenler onları bekliyordu. Manastırın önünde bir mahkeme kürsüsü kurulmuş ve üzerine fildişi sandalyeler yerleştirilmişti; onlar gelip oturdular. Bunun üzerine askerler hemen sevinç çığlıkları attılar ve hepsi cesaretlerini övdüler; kendileri ise silahsız, sadece ipek giysileri içinde ve defne yapraklarıyla taçlandırılmışlardı. Vespasian onların bu sevinç çığlıklarını kabul etti; ancak onlar hala bu tür tezahüratlara devam etmeye hazır oldukları sırada, onlara sessizlik işareti verdi. Herkes tamamen sustuğunda, ayağa kalktı ve başının büyük bir kısmını peleriniyle örterek alışılmış ciddi duaları okudu; Titus da aynı duaları okudu; bu dualardan sonra Vespasian halka kısa bir konuşma yaptı ve ardından askerleri imparatorlar tarafından onlar için hazırlanan bir yemeğe gönderdi. Sonra, gösterişli törenlerin her zaman o kapıdan geçmesi nedeniyle "Gösteriş Kapısı" diye adlandırılan kapıya çekildiler; orada biraz yemek yediler, zafer kıyafetlerini giydiler ve kapıda bulunan tanrılara kurbanlar sundular; ardından zafer alayını öne gönderdiler ve kalabalıklar tarafından daha kolay görülebilmeleri için tiyatroların içinden geçtiler.

5. Şimdi, gösterilerin çokluğunu ve hepsinin ihtişamını hak ettikleri gibi tarif etmek imkansızdır; gerçekten de, bir insanın işçilerin emeğiyle, zenginliklerin çeşitliliğiyle veya doğanın nadir güzellikleriyle gerçekleştirildiğini kolayca düşünemeyeceği türden gösterilerdi bunlar; çünkü en şanslı insanların bile parça parça elde edebileceği neredeyse tüm bu nadir eşyalar burada üst üste yığılmıştı ve bunların hepsi hem hayranlık uyandırıcı hem de pahalıydı; ve o gün bir araya getirilen tüm bu şeyler, Romalıların topraklarının büyüklüğünü gösteriyordu; çünkü burada her türlü şeye dönüştürülmüş muazzam miktarda gümüş, altın ve fildişi görülebiliyordu ve bunlar sadece gösterişli bir şov olarak sergilenmekle kalmıyor, bir insanın deyimiyle, bir n Bazı parçalar en nadir mor kumaşlardan yapılmıştı ve bu şekilde taşınmıştı; diğerleri ise Babillilerin işleme sanatlarıyla yapılanları gerçeğe çok yakın bir şekilde temsil ediyordu. Ayrıca, bazıları altın taçlara, bazıları da işçilerin zevkine göre başka malzemelere yerleştirilmiş, şeffaf değerli taşlar da vardı; ve bunlardan o kadar çok sayıda getirildi ki, bunların herhangi birinin nadir olduğunu düşünmenin ne kadar boş bir hayal olduğunu anlamamız kaçınılmazdı. Tanrıların heykelleri de taşınmıştı ve bunlar da aynı derecede harikaydı.

Machine Translated by Google

Bu heykeller, son derece yapay ve işçilerin büyük becerisiyle yapılmış olmaları nedeniyle büyük boyutlardaydı; bu heykellerin hiçbiri çok pahalı malzemelerden yapılmamıştı; ve birçok hayvan türü, her biri kendi doğal süslemeleriyle getirilmişti. Bu gösterileri getiren adamlar da büyük kalabalıklar halindeydi ve her tarafı altın işlemeli mor giysilerle süslenmişti; bu gösterişli gösterileri taşımak için seçilenlerin de üzerlerinde olağanüstü ve şaşırtıcı derecede muhteşem süslemeler vardı. Bunların yanı sıra, esirlerin büyük sayısının bile süssüz olmadığı, giysilerindeki çeşitlilik ve ince dokularının ise vücutlarındaki deformiteyi gizlediği görülebilirdi. Ancak en büyük sürprizi yaratan şey, taşınan gösterilerin yapısıydı; çünkü onlarla karşılaşan kişi, taşıyıcıların onları yeterince sağlam bir şekilde taşıyamayacağından korkmadan edemezdi, çünkü büyüklükleri o kadar fazlaydı ki; birçoğu üç hatta dört katlı, üst üste inşa edilmişti.

Yapılarının ihtişamı da insana hem zevk hem de sürpriz veriyordu; çünkü birçoğunun üzerine altın halılar serilmişti. Ayrıca hepsinin etrafına işlenmiş altın ve fildişi süslemeler yerleştirilmişti; ve savaşın birçok benzerliği, çeşitli şekillerde ve çeşitli düzeneklerle, son derece canlı bir portresini sunuyordu. Çünkü mutlu bir ülkenin harap edildiği ve düşman birliklerinin tamamının öldürüldüğü görülüyordu; bazıları kaçarken, bazıları da esir alınmıştı; yüksek ve büyük duvarlar makinelerle yıkılmış ve harap edilmişti; en güçlü tahkimatlar ele geçirilmiş, tepelerin üzerindeki en kalabalık şehirlerin duvarları ele geçirilmiş ve bir ordu duvarların içine girmişti; ayrıca her yer katliamla doluydu ve düşmanlar artık ellerini karşı koymak için kaldıramaz hale geldiklerinde yalvarışlar yükseliyordu. Burada tapınaklara ateş yağdığı, evlerin yıkılıp sahiplerinin üzerine düştüğü de tasvir edilmişti; ayrıca, geniş ve kasvetli bir çölden çıkan nehirler, ekili bir toprağa, insanlar veya hayvanlar için içme suyu olarak değil, her tarafı hala alevler içinde olan bir topraktan akıyordu; çünkü Yahudiler bu savaş sırasında böyle bir şey yaşadıklarını anlatmışlardı. Bu tasvirlerin işçiliği o kadar muhteşem ve canlıydı ki, görmeyenlere sanki gerçekten orada bulunmuşlar gibi olan biteni gösteriyordu. Bu gösterilerin her birinin tepesinde, ele geçirilen şehrin komutanı ve ele geçirilme şekli yer alıyordu. Dahası, bunların ardından şunlar geliyordu:

Machine Translated by Google

Çok sayıda gemiyi gösterişli bir şekilde ele geçirdiler; diğer ganimetler de büyük miktarda taşındı. Ancak Kudüs tapınağında ele geçirilenler için (9) en büyük gösteriyi yaptılar; yani, birçok talent ağırlığındaki altın masa; ayrıca altından yapılmış olan şamdan da vardı, ancak yapısı bizim kullandığımızdan farklıydı; çünkü ortadaki şaft bir kaide üzerine sabitlenmişti ve küçük dallar, konumlarında bir üç dişli mızrağa benzeyen uzun bir şekilde uzanıyordu ve her birinin tepesinde lamba için pirinçten yapılmış bir yuva vardı.
Bu lambalar yedi taneydi ve Yahudiler arasında yedi sayısının yüceliğini temsil ediyordu; ve tüm ganimetlerin en sonuncusu, Yahudilerin Kanunu'ydu. Bu ganimetlerden sonra, tamamı fildişi veya altından yapılmış Zafer heykellerini taşıyan birçok adam geçti. Ardından Vespasian önde yürüdü ve Titus onu takip etti; Domitian da onlarla birlikte at sürdü ve hayranlık uyandıran bir ata binerek görkemli bir görünüm sergiledi.

6. Bu görkemli gösterinin son kısmı ise Jüpiter Capitolinus tapınağında gerçekleşti; oraya vardıklarında durdular; çünkü Romalıların eski bir geleneğine göre, düşman generalinin öldürüldüğüne dair haber gelene kadar orada beklerlerdi. Bu general, o sırada esirler arasında zafer alayıyla götürülen Gioras'ın oğlu Simon'du; başına bir ip bağlanmış ve forumda uygun bir yere çekilmiş, onu çekenler tarafından da işkenceye maruz bırakılmıştı; Roma yasalarına göre, ölüme mahkum edilen suçlular orada öldürülmeliydi. Dolayısıyla, onun öldürüldüğü haberi geldiğinde ve tüm halk sevinç çığlıkları attığında, bu tür törenlerde kullanılan dualarla kutsadıkları kurbanları sunmaya başladılar; bunu bitirdikten sonra saraya gittiler.

Seyircilerden bazıları imparatorlar tarafından kendi ziyafetlerinde ağırlandı; geri kalanlar için ise evlerinde görkemli ziyafetler düzenlendi; çünkü bu, Roma şehri için bir bayram günüydü; ordularının düşmanlarına karşı kazandığı zafer, iç karışıklıklarına son verilmesi ve gelecekteki refah ve mutluluk umutlarının başlangıcı olarak kutlanıyordu.

7. Bu zaferler sona erdikten ve Romalıların işleri en sağlam temellere oturtulduktan sonra, Vespasian bir tapınak inşa etmeye karar verdi.

Machine Translated by Google

Barışa gelince, bu barış o kadar kısa sürede ve o kadar görkemli bir şekilde tamamlandı ki, tüm insan beklentilerinin ve düşüncelerinin ötesindeydi: Çünkü Tanrı'nın takdiriyle, daha önce diğer başarılarından elde ettiği servetin yanı sıra, şimdi de büyük bir servete sahip olan İsa, bu tapınağı resimler ve heykellerle süsledi; zira bu tapınakta, insanların eskiden görmek istedikleri her türlü nadir eşyayı görmek için dünyanın dört bir yanını dolaştıkları yerler toplanmış ve saklanmıştı; ayrıca Yahudi tapınağından alınan altın kapları ve aletleri de kendi ihtişamının nişanları olarak buraya yerleştirdi. Ancak yine de, Kanunlarını ve kutsal yerin mor örtülerini kraliyet sarayında saklamalarını ve orada muhafaza etmelerini emretti.

BÖLÜM 6.

MACHERUS HAKKINDA VE LUCILIUS BASSUS'UN BU KALEYİ VE DİĞER YERLERİ NASIL ELE GEÇİRDİĞİ HAKKINDA.

1. Şimdi Lucilius Bassus, Yahudiye'ye elçi olarak gönderildi ve orada Cerealis Vitellianus'tan orduyu teslim aldı ve Herodium'daki kaleyi ve içindeki garnizonu ele geçirdi; bundan sonra oradaki tüm askerleri (ki bu büyük bir birlikti, ancak çeşitli gruplara dağılmıştı) onuncu lejyonla bir araya getirdi ve Macherus'a savaş açmaya karar verdi; çünkü bu kalenin yıkılması son derece gerekliydi, aksi takdirde gücü nedeniyle birçok kişiyi isyana sürükleyebilirdi; çünkü yerin doğası, onu elinde bulunduranlara en kesin güvenlik umutlarını sunarken, saldıranlara da gecikme ve korku salacak nitelikteydi; çünkü surlarla çevrili yer, çok yüksek bir kayalık tepeydi; bu durum tek başına onu ele geçirmeyi çok zorlaştırıyordu. Ayrıca doğa tarafından öyle bir şekilde tasarlanmıştı ki, kolayca tırmanılamazdı; Çünkü burası, her tarafı öyle derin vadilerle çevrilidir ki, göz dibine ulaşamaz, üzerinden geçmek kolay değildir ve hatta toprakla doldurmak imkansızdır. Batıdan kesen vadi altmış furlong uzunluğundadır ve Asphaltitis gölüne kadar uzanır; Macherus'un tepesinin en yüksek noktası da aynı tarafta diğer tepelerden daha yüksektir. Ancak kuzey ve güney taraflarında bulunan vadiler, o kadar büyük olmasa da,

Machine Translated by Google

Daha önce de anlatıldığı gibi, bunların üzerinden geçmeyi düşünmek de aynı derecede imkansız bir şeydir; doğu tarafında bulunan vadinin derinliği ise yüz arşından az değildir. Vadi, Macherus'un karşısında yer alan ve onunla sınırlanan bir dağa kadar uzanır.

2. Yahudilerin kralı İskender [Janneus] bu yerin doğasını görünce, buraya ilk kaleyi inşa eden o oldu; bu kale daha sonra Aristobulus'a savaş açtığında Gabinius tarafından yıkıldı. Ancak Herod kral olunca, buranın son derece saygıya değer ve sağlam bir şekilde inşa edilmesi gereken bir yer olduğunu düşündü; özellikle de Arabistan'a çok yakın olması ve bu ülkeye doğru bir manzarası olması nedeniyle; bu yüzden geniş bir alanı duvarlar ve kulelerle çevreledi ve oraya bir şehir inşa etti; bu şehirden dağın tepesindeki kaleye kadar uzanan bir yol vardı; hatta daha da ötesi, tepenin etrafına bir duvar inşa etti ve köşelerine yüz altmış arşın yüksekliğinde kuleler dikti; bu yerin ortasına, içinde büyük ve güzel binaların bulunduğu görkemli bir saray inşa etti. Ayrıca, her türlü kullanım için bol miktarda su bulunması amacıyla, su temini için çok sayıda su deposu yaptırdı ve bunları kendisine sunulan en uygun yerlere yerleştirdi. Böylece, adeta yerin doğasıyla mücadele ederek, insan eliyle yapılan bu tahkimatlarla, doğal gücünü ve güvenliğini (ki bu da ele geçirilmesini zorlaştırıyordu) aşmayı başardı. Dahası, oraya çok sayıda ok ve diğer savaş aletleri yerleştirdi ve mümkün olan en uzun kuşatma altında bile, sakinlerinin güvenliğine katkıda bulunabilecek her şeyi oraya ulaştırmayı başardı.

3. Şimdi bu yerde, büyüklüğü nedeniyle hayrete düşüren bir tür sedefotu (10) yetişiyordu ; çünkü ne boy ne de kalınlık bakımından herhangi bir incir ağacından hiç de aşağı değildi; ve rivayete göre, Herod zamanından beri varlığını sürdürüyordu ve daha sonra burayı ele geçiren Yahudiler tarafından kesilmemiş olsaydı muhtemelen çok daha uzun süre varlığını sürdürecekti. Ancak yine de, şehrin kuzey tarafını çevreleyen vadide, Baaras adında bir yer vardır ki, aynı adı taşıyan bir kök (11) üretir ; rengi alev gibidir ve akşamları şimşek gibi bir ışın yayar. Onu almak isteyenler tarafından kolayca alınamaz, ellerinden kaçar ve kendini teslim etmez.

Machine Translated by Google

Sessizce alınır, ta ki bir kadının idrarı veya adet kanı üzerine dökülene kadar; hatta o zaman bile, biri kökü elinden tutup aşağı sarkıtıp götürmedikçe, ona dokunanlar için kesin ölümdür. Ayrıca tehlikesiz başka bir yol da vardır: Kökün gizli kısmı çok küçük olana kadar etrafına bir hendek kazarlar, sonra bir köpeği bağlarlar ve köpek onu bağlayanı takip etmeye çalışırken, bu kök kolayca koparılır, ancak köpek hemen ölür, sanki bitkiyi götürmek isteyen adamın yerine geçmiş gibi; bundan sonra da kimsenin onu eline almaktan korkmasına gerek yoktur. Yine de, elde etmek için bunca zahmete rağmen, sadece tek bir erdemi nedeniyle değerlidir: eğer sadece hasta kişilere getirilirse, şeytan denilenleri, yani kötülerin ruhlarını, yaşayan insanlara girip onları öldürenleri, eğer onlara karşı bir yardım alamazlarsa, çabucak uzaklaştırır. Burada ayrıca, birbirinden çok farklı tatlara sahip sıcak su kaynakları da bulunmaktadır; bazıları acı, bazıları ise oldukça tatlıdır. Burada ayrıca birçok soğuk su kaynağı da vardır ve bu sadece daha alçak yerlerde ve kaynakları birbirine yakın olan yerlerde değil, daha da şaşırtıcı olanı, yakınlarda bulunan ve oyuğu derin olmayan, ancak belirgin bir kaya ile örtülü bir mağara da görülebilir; bu kayanın üzerinde, birbirlerinden biraz uzakta, adeta iki tepecik yükselmektedir; bunlardan birinden çok soğuk, diğerinden ise çok sıcak bir kaynak fışkırmaktadır; bu sular bir araya geldiğinde son derece hoş bir banyo oluşturur; diğer hastalıklar için de şifalıdır, ancak özellikle sinirleri güçlendirmek için iyidir. Bu yerde ayrıca kükürt ve şap madenleri de bulunmaktadır.

4. Bassus bu yeri iyice inceledikten sonra, doğu tarafındaki vadiyi doldurarak kuşatmaya karar verdi; bu yüzden çok çalışmaya koyuldu ve mümkün olan en kısa sürede toprak setlerini yükseltmek ve böylece kuşatmayı kolaylaştırmak için büyük çaba sarf etti. Bu yerde yakalanan Yahudiler ise, yanlarındaki yabancılardan ayrıldılar ve bu yabancıları, aksi takdirde işe yaramaz bir kalabalık olarak, şehrin alt kısmında kalmaya ve başlıca tehlikelere maruz kalmaya zorladılar; kendileri ise üst kaleyi ele geçirdiler ve hem kalenin sağlamlığı hem de kendi güvenliklerini sağlamak için orayı tuttular. Ayrıca, kaleyi teslim etmeleri halinde affedilebileceklerini de düşündüler.

Machine Translated by Google

Ancak, kuşatmadan kaçınma umutlarının gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini ilk etapta denemeye istekliydiler; bu amaçla her gün baskınlar düzenlediler ve karşılarına çıkanlarla savaştılar; bu çatışmalarda birçoğu öldürüldü, aynı şekilde onlar da birçok Romalıyı öldürdüler. Ama yine de, her iki tarafın da zaferlerini esas olarak elde etmelerini sağlayan şey, ortaya çıkan fırsatlardı; Yahudiler, Romalılara hazırlıksız yakalandıkları bir anda saldırdıklarında bu zaferleri elde ettiler; Romalılar ise, diğerlerinin kıyılarına yaptıkları baskınları önceden görüp onları karşıladıklarında hazırlıksız yakalandıklarında bu zaferleri elde ettiler. Ancak bu kuşatmanın sonu bu çekişmelere bağlı değildi; kuşatmada yapılanlarla ilgili şaşırtıcı bir olay, Yahudileri kaleyi teslim etmeye zorladı. Kuşatma altındakiler arasında, çok cesur ve eli çok becerikli genç bir adam vardı, adı Eleazar'dı; Bu akınlarda kendini büyük ölçüde gösterdi ve Yahudileri, toprak setlerin yükseltilmesini engellemek için büyük sayılarla dışarı çıkmaya teşvik etti ve Romalılar savaşa girdiklerinde onlara büyük zarar verdi; öyle bir şekilde idare etti ki, dışarı çıkanlar saldırılarını kolayca gerçekleştirdiler ve tehlikesiz bir şekilde geri döndüler, üstelik kendisi de arkadan gelerek. Şimdi, bir zamanlar, savaş bittiğinde ve her iki taraf da ayrılıp evlerine çekildiğinde, düşmana karşı bir küçümseme olarak ve hiçbirinin o anda tekrar savaşa başlamayacağını düşünerek, kapıların dışında kaldı ve surdakilerle konuştu ve aklı tamamen onların söylediklerine odaklanmıştı. Roma kampına mensup, sakatı Mısırlı Rufus olan bir kişi, kimsenin böyle bir şey beklemediği bir anda aniden ona saldırdı ve onu zırhıyla birlikte kaçırdı; Bu sırada, surdan olanları görenler o kadar şaşkına dönmüşlerdi ki, Rufus onların yardımını engelledi ve Eleazar'ı Roma kampına götürdü. Bunun üzerine Romalı general, Eleazar'ın çıplak bir şekilde şehir önüne çıkarılıp, gözleri önünde acımasızca kırbaçlanmasını emretti. Genç adamın başına gelen bu acı olay üzerine Yahudiler çok şaşırdılar ve şehir tek ağızdan onun için yas tuttu; tek bir kişinin başına gelen felakete göre yas çok daha büyük oldu. Bassus bunu fark edince, düşmana karşı bir strateji kullanmayı düşünmeye başladı ve o adamın kurtarılması için şehri teslim etmeleri için onları ikna etmek amacıyla acılarını daha da artırmak istedi. Umudundan da vazgeçmedi; sanki bir haç dikecekmiş gibi, onlara bir haç dikmelerini emretti.

Machine Translated by Google

Eleazar'ı hemen oraya astılar; bu manzara kaledekiler arasında büyük bir üzüntüye neden oldu ve şiddetli bir şekilde inleyerek, onun böyle yok edilmesini görmeye dayanamayacaklarını haykırdılar. Bunun üzerine Eleazar, kendisini görmezden gelmemelerini, şimdi çok acı bir ölümle karşılaşacağını söyleyerek, diğer tüm halklar artık Romalılar tarafından fethedildiği için kendilerini kurtarmak üzere Roma gücüne ve şansına boyun eğmelerini rica etti. Bu adamlar onun söylediklerinden çok etkilendiler; şehirde onun için aracı olan birçok kişi de vardı, çünkü o seçkin ve çok kalabalık bir aileden geliyordu; bu yüzden alışılmışın aksine, acıma duygularına yenik düştüler. Buna göre, hemen bazı haberciler gönderdiler ve kalenin Romalılara teslim edilmesi için Romalılarla görüştüler ve Eleazar'ı da yanlarına alarak gitmelerine izin verilmesini istediler. Bunun üzerine Romalılar ve geneli bu şartları kabul etti; Şehrin alt kısmında bulunan yabancıların büyük bir kısmı, Yahudilerin yalnızca kendileri için yaptıkları anlaşmayı duyunca gece vakti gizlice kaçmaya karar verdiler; ancak kapılarını açar açmaz, Bassus ile anlaşmaya varanlar ona durumu anlattılar; diğerlerinin kurtuluşunu kıskandıkları için mi yoksa kaçışları sırasında kendilerine karşı bir fırsat bulunmasından korktukları için mi yaptıkları belirsizdir. Bu nedenle, dışarı çıkanların en cesurları düşmanı engelledi, kaçmayı başardı ve oradan uzaklaştı; ancak içeride yakalananlar ise...

5. Bassus bu işleri hallettikten sonra, aceleyle Jarden ormanına doğru yürüdü; çünkü daha önce Kudüs'ten ve Macherus'tan kaçanların çoğunun orada toplandığını duymuştu. Oraya vardığında ve önceki haberlerin yanlış olmadığını anladığında, öncelikle tüm yeri atlılarıyla kuşattı; böylece, cesaret edip kaçmaya çalışan Yahudilerin, bu atlıların konumu nedeniyle kaçma şansları kalmasın diye. Piyadelerine ise, kaçtıkları ormandaki ağaçları kesmelerini emretti. Böylece Yahudiler, belki de kaçabilmek için, büyük bir kahramanlık sergilemek ve kendilerini büyük bir savaşa atmak zorunda kaldılar.

Böylece topyekün bir saldırı başlattılar ve büyük bir çığlıkla kendilerini çevreleyenlerin üzerine saldırdılar; onlar da onları büyük bir cesaretle karşıladılar; böylece bir taraf canla başla savaşırken, diğer taraf teslim olmayınca, savaş devam etti.

Machine Translated by Google

Bu nedenle savaş uzadı. Ancak savaşın gidişatı, saldıranların beklentilerini karşılamadı; zira Roma tarafında on ikiden fazla kişi ölmedi, birkaç kişi de yaralandı; Yahudilerden hiçbiri bu savaştan kurtulamadı, hepsi öldürüldü; toplamda üç binden az olmayan bu kişilerin arasında, daha önce bahsettiğimiz, Kudüs kuşatmasında belirli bir birliğin komutanı olan ve yer altındaki bir mahzene inerek gizlice kaçan generalleri Yairus'un oğlu Yahuda da vardı.

6. Aynı sıralarda Sezar, Bassus'a ve [Yahudiye] valisi Liberius Maximus'a bir mektup göndererek, tüm Yahudiye'nin satışa çıkarılmasını emretti (12), çünkü orada hiçbir şehir kurmamış, ülkeyi kendisi için saklamıştı. Ancak, ordusundan azlettiği sekiz yüz adam için bir yer ayırdı ve onlara bu yeri yerleşim yeri olarak verdi; buraya Emmaus denir (13) ve Kudüs'ten altmış furlong uzaklıktadır. Ayrıca, Yahudilere nerede olurlarsa olsunlar vergi koydu ve her birine, Kudüs'teki tapınağa ödedikleri gibi, her yıl Capitol'e iki drahmi getirmelerini emretti. Ve bu, o zamanki Yahudi işlerinin durumuydu.

BÖLÜM 7.

KOMMAGENE KRALI ANTİOKUS'UN BAŞINA GELEN FELAKET HAKKINDA. AYRICA ALANLAR VE MEDLERE VE ERMENİLERE YAPTIKLARI BÜYÜK ZARARLAR HAKKINDA.

1. Ve şimdi, Vespasian'ın hükümdarlığının dördüncü yılında, Kommagene kralı Antiochus ve tüm ailesi çok büyük felaketlere düştü. Bunun sebebi şuydu: O sırada Suriye başkanı olan Cesennius Petus, gerçeğe saygıdan mı yoksa Antiochus'a duyduğu nefretten mi (ki asıl sebep hiçbir zaman tam olarak ortaya çıkarılamadı) bilinmiyor, Sezar'a bir mektup göndererek Antiochus'un oğlu Epifanes ile birlikte Romalılara karşı isyan etmeye karar verdiğini ve bu amaçla Part kralıyla ittifak kurduğunu; bu nedenle, onların bize engel olmamaları ve Roma İmparatorluğu'nda genel bir karışıklığa yol açabilecek bir savaş başlatmamaları için onları engellemenin uygun olduğunu bildirdi. Şimdi

Machine Translated by Google

Sezar, bu keşif yapıldıktan sonra meseleye biraz özen göstermeye meyilliydi; çünkü krallıkların yakınlığı bu olayı daha büyük bir öneme layık kılıyordu; zira Kommagene'nin başkenti Samoseta, Fırat Nehri üzerinde bulunuyordu ve bu tür bir planla Partlara nehir üzerinden kolay bir geçiş sağlayabilir ve onları güvenli bir şekilde karşılayabilirdi. Bu nedenle Petus'a inanıldı ve ona, durumla ilgili uygun gördüğü şeyi yapma yetkisi verildi; böylece hiç vakit kaybetmeden işe koyuldu ve Antiyokos ve halkı onun gelişinden en ufak bir beklenti duymadan Kommagene'ye saldırdı: Yanında onuncu lejyonun yanı sıra bazı kohortlar ve süvari birlikleri de vardı. Ayrıca şu krallar da ona yardıma geldi: Kalkiden ülkesinin kralı Aristobulus ve Emesa kralı olarak bilinen Sohemus. Kuvvetleri krallığa girdiğinde de hiçbir direnişle karşılaşmadılar; çünkü o ülkenin hiçbir üyesi onlara karşı elini bile kaldırmaya cesaret edemedi. Antiyohos bu beklenmedik haberi duyunca Romalılarla savaşmayı aklından bile geçiremedi; krallığını olduğu gibi bırakıp, karısı ve çocuklarıyla birlikte gözlerden uzak bir yere çekilmeye karar verdi. Böylece Romalılara kendisine yöneltilen suçlamalardan masum olduğunu kanıtlamayı umuyordu. Bu yüzden şehirden yüz yirmi furlong uzaklıktaki bir ovaya gitti ve orada çadırlarını kurdu.

2. Petus daha sonra adamlarından bazılarını Samosate'yi ele geçirmek için gönderdi ve bu sayede şehri ele geçirdi; kendisi ise ordusunun geri kalanıyla Antiyohos'a saldırmaya gitti. Ancak kral, içinde bulunduğu sıkıntı nedeniyle Romalılara karşı herhangi bir savaş başlatmaya ikna olmadı, kendi zor kaderine ağıt yaktı ve engelleyemediği şeye sabırla katlandı. Fakat genç ve savaşta deneyimsiz, ancak güçlü bedenlere sahip olan oğulları, bu felaketi savaşmadan atlatmaya kolay kolay ikna olmadılar. Bu nedenle Epifanes ve Callinicus askeri güce başvurdular; ve savaş çok çetin geçti ve tüm gün sürdü, cesaretlerini dikkat çekici bir şekilde gösterdiler ve ancak gecenin yaklaşmasıyla savaş sona erdi ve bu da güçlerinde herhangi bir azalmaya yol açmadı; Ancak Antiyohos, savaşın bu şekilde sonuçlanmasının ardından hiçbir şekilde orada kalmak istemedi, karısını ve kızlarını alıp Kilikya'ya kaçtı ve böylece kendi askerlerinin moralini tamamen bozdu. Bunun sonucunda, krallığı elinde tutamayacağından umutsuzluğa kapılan askerler isyan edip Romalılara katıldılar.

Machine Translated by Google

Durum herkes tarafından oldukça umutsuz olarak değerlendiriliyordu. Bu nedenle Epifanes ve askerlerinin, müttefiklerinden tamamen yoksun kalmadan önce düşmanlarından kurtulmaları gerekiyordu; yanında ondan fazla süvari yoktu ve onlarla birlikte Fırat'ı geçerek Part kralı Vologeses'e kadar rahatsız edilmeden gittiler; orada kaçak olarak görülmediler, aksine eski refahlarını korumuş gibi aynı saygıyı gördüler.

3. Antiyohos Kilikya'daki Tarsus'a geldiğinde, Petus bir yüzbaşıya onu yanına göndermesini ve zincirlerle Roma'ya götürmesini emretti. Ancak Vespasian, bir kralın bu şekilde kendisine getirilmesine tahammül edemedi ve bu savaş bahanesiyle amansız bir öfke beslemektense, aralarındaki eski dostluğa saygı göstermeyi daha uygun buldu. Bu nedenle, henüz yolda iken zincirlerinin çıkarılmasını ve Roma'ya gelmemesini, bunun yerine Lacedemon'da yaşamasını emretti; ayrıca ona bolluk içinde yaşaması ve bir kral gibi yaşaması için büyük gelirler verdi. Daha önce babası için büyük bir korku içinde olan Epifanes bunu öğrendiğinde, zihinleri o büyük ve neredeyse iyileştirilemez endişeden kurtuldu. Ayrıca Vologeses'in arabuluculuğuyla Sezar'ın onlarla barışacağını umuyordu; Çünkü bolluk içinde yaşamış olmasına rağmen, Roma İmparatorluğu dışında yaşamaya katlanamıyordu. Bu yüzden Sezar, nazik bir şekilde ona izin verdi ve Roma'ya geldi; babası Lacedemon'dan hızla yanına geldiği için orada kendisine her türlü saygı gösterildi ve orada kaldı.

4. Şimdi, daha önce bir yerde İskitler olarak bahsettiğimiz ve Meotis Gölü'nde yaşayan Alanlar adında bir millet vardı. Bu millet, bu sıralarda Medlere ve ötesindeki bölgelere saldırmak ve onları yağmalamak için bir plan yapmıştı; bu amaçla Hyrkania kralıyla görüştüler; çünkü o, Kral Büyük İskender'in demir kapılarla kapattığı geçidin sahibiydi. Kral onlara geçiş izni verdi; böylece büyük kalabalıklar halinde geldiler ve Medlere beklenmedik bir şekilde saldırdılar ve ülkelerini yağmaladılar. Ülkeyi insanlarla dolu ve bol miktarda hayvanla dolu buldular ve kimse onlara karşı direnmeye cesaret edemedi; çünkü ülkenin kralı Paeorus, korkudan kolayca yaklaşamayacakları yerlere kaçmıştı.

Machine Translated by Google

Her şeyini onlara teslim etmiş, sadece karısını ve cariyelerini onlardan zorlukla kurtarmış, onları esir aldıktan sonra fidye olarak yüz talent vermişti. Bu Alanlar böylece ülkeyi hiçbir direnişle karşılaşmadan ve büyük bir kolaylıkla yağmaladılar ve Ermenistan'a kadar ilerleyerek her yeri harap ettiler. O ülkenin kralı Tiridates onlarla karşılaştı ve savaştı, ancak savaşta neredeyse canlı yakalanacaktı; çünkü bir adam uzaktan üzerine bir ağ atmış ve Tiridates kılıcıyla ipi kesip kaçmasaydı onu hemen kendine çekecekti. Bu manzaradan daha da öfkelenen Alanlar, ülkeyi harap ettiler ve büyük bir asker ordusunu ve her iki krallıktan da ele geçirdikleri diğer ganimetlerin büyük bir kısmını yanlarında götürerek kendi ülkelerine geri döndüler.

BÖLÜM 8.

MASADA VE ONU KORUYAN SİKARYENLER HAKKINDA; VE SİLVA'NIN BU KALEYİ NASIL KUŞATTIĞI HAKKINDA. ELEAZAR'IN KUŞATILANLARA YÖNELİK KONUŞMALARI.

1. Bassus Yahudiye'de öldüğünde, Flavius Silva onun yerine orada vali oldu; ülkenin geri kalanının bu savaşta boyun eğdiğini ve isyan halinde olan tek bir kale kaldığını görünce, farklı yerlerde bulunan tüm ordusunu bir araya getirdi ve bu kaleye karşı bir sefer düzenledi. Bu kale Masada olarak adlandırılıyordu. Bu kaleyi ele geçiren, güçlü bir adam olan ve bu Sicarii'lerin komutanı Eleazar'dı. Eleazar, daha önce anlattığımız gibi, Cyrenius Yahudiye'ye vergi koymak için gönderildiğinde Yahudilerin çoğunu vergiye boyun eğmemeye ikna eden Yahuda'nın soyundan geliyordu; çünkü o zaman Sicarii'ler Romalılara boyun eğmeye istekli olanlara karşı bir araya gelmiş ve onları her bakımdan düşmanlarıymış gibi muamele etmişlerdi; mallarını yağmalamış, hayvanlarını kaçırmış ve evlerini ateşe vermişlerdi. Çünkü onlar, Yahudilerin sonuna kadar mücadele etmeye değer gördükleri özgürlüğü bu kadar korkakça bir şekilde ihanet ederek ve Romalıların egemenliği altındaki köleliği böyle bir mücadeleye tercih ettiklerini itiraf ederek yabancılardan hiçbir farkları olmadığını söylediler. Oysa bu, gerçekte barbarlığın bir bahanesinden ve örtüsünden başka bir şey değildi.

Machine Translated by Google

Onlar tarafından kullanıldı ve kendi açgözlülüklerini örtbas etmek için kullanıldı; bu açgözlülüğü daha sonra kendi eylemleriyle açıkça ortaya koydular; çünkü isyanlarında onlarla ortak olanlar, Romalılara karşı savaşta da onlara katıldılar ve onlara karşı küstahça girişimlerinde daha da ileri gittiler; ve bu tür bahanelerinde ikiyüzlü oldukları tekrar ortaya çıktığında, kötülükleri nedeniyle onları haklı olarak kınayanlara daha da fazla hakaret ettiler. Ve gerçekten de o dönem, her türlü kötü uygulamanın son derece verimli olduğu bir dönemdi; o zamanlar hiçbir kötülük türü yapılmadan bırakılmıyordu; ve hiç kimse yeni bir kötülük tasarlayamazdı, çünkü hepsi derinden etkilenmişti ve bireysel olarak ve topluluklar halinde, Tanrı'ya karşı en büyük saygısızlığı ve komşularına karşı en büyük haksızlığı kimin yapacağı konusunda birbirleriyle yarışıyorlardı; iktidardakiler halkı eziyor, halk da iktidardakileri yok etmek için canla başla çalışıyordu. Bir kısmı başkalarına zulmetmeyi, diğer kısmı ise başkalarına şiddet uygulamayı ve kendilerinden daha zengin olanları yağmalamayı arzuluyordu. Bu suçları ilk başlatanlar ve kendilerine bağlı olanlara karşı ilk barbarlaşanlar, planlarından etkilenenleri yok etmek için söylenmemiş hiçbir kınama sözü ve denenmemiş hiçbir yıkım eylemi bırakmayanlar Sicarii'lerdi. Ancak Yahya, eylemleriyle bu Sicarii'lerin kendisinden daha ılımlı olduğunu gösterdi; çünkü sadece kendisine doğru olanı yapması için iyi tavsiye veren herkesi öldürmekle kalmadı, aynı zamanda onları tüm yurttaşlar arasında sahip olduğu en acımasız düşmanlar olarak en kötü şekilde muamele etti; hatta ülkesini, Tanrı'ya karşı dinsizliğinde zaten yeterince katılaşmış bir adamın doğal olarak yapacağı gibi, on binlerce kötülük örneğiyle doldurdu; çünkü sofrasına konulan yiyecekler haramdı ve ülkesinin kanunlarının emrettiği arınmaları reddetti; Bu yüzden, Tanrı'ya karşı dinsizliğinde bu kadar çılgın olan birinin, insanlara karşı nezaket ve sevgi kurallarına uymaması artık şaşırtıcı değildi. Öyleyse, Gioras oğlu Simon'un yapmadığı ne kötülük vardı? Ya da onu bir tiran olarak kuran o özgür insanlara karşı ne tür suistimallerden kaçındı? Günlük cinayetlerinde onu daha cesur yapmayan hangi dostluk veya akrabalık vardı? Çünkü onlar, yabancılara kötülük yapmayı cesaretlerinin altında bir iş olarak görürken, en yakın akrabalarına karşı barbarlıklarının bunun görkemli bir göstergesi olacağını düşünüyorlardı. İdumeliler de bu adamlarla yarışıyorlardı, en büyük çılgınlığın suçlusu kimdi acaba! Çünkü onlar [hepsi], alçak sefil yaratıklardı.

Machine Translated by Google

Onlar, Tanrı'ya olan dini saygının hiçbir izi kalmasın diye, baş rahiplerin boğazlarını kestiler; oradan da siyasi yönetimin en ufak kalıntılarını bile tamamen yok ettiler ve mümkün olan her durumda en eksiksiz kötülük ortamını yarattılar; bu ortamda, fanatikler olarak adlandırılan ve gerçekten de bu isme uygun olan bir halk türü ortaya çıktı; çünkü her türlü kötü işi taklit ettiler; ve eğer hafızaları daha önce yapılmış herhangi bir kötü şeyi hatırlatıyorsa, aynı şeyi gayretle yapmaktan da geri durmadılar; ve kendilerine bu ismi iyilik için duydukları gayretten dolayı vermiş olsalar da, bu isim onlara sadece ironi yoluyla, vahşi ve kaba mizaçlarıyla haksız yere muamele ettikleri kişiler yüzünden veya en büyük kötülükleri en büyük iyilik olarak düşündükleri için yakıştı. Buna göre, hepsi Tanrı'nın hak ettiği cezayla karşılaştılar; İnsan doğasının dayanabileceği tüm bu ıstıraplar, yaşamlarının son dönemine kadar ve çeşitli işkence biçimleriyle ölüme kadar üzerlerine gönderilmişti; yine de, hak ettikleri cezaya göre cezalandırılmaları imkansız olduğu için, çektikleri acının daha az olduğunu söylemek haklı olabilir. Ancak bu barbarların kurbanı olanların hak ettikleri cezaya göre ağıt yakmak için burası uygun bir yer değil; bu nedenle şimdi anlatımın geri kalanına geri dönüyorum.

2. Çünkü o sırada Romalı general gelmiş ve ordusunu Eleazar'a ve onunla birlikte Masada kalesini elinde tutan Sicarii'lere karşı yönetmişti; ve çevredeki tüm bölgeyi hemen ele geçirmiş ve en uygun yerlere garnizonlar yerleştirmişti; kuşatılanların kolayca kaçamaması için kalenin etrafına bir duvar örmüştü; ayrıca adamlarını kalenin çeşitli bölümlerini korumakla görevlendirmişti; ayrıca kuşatma için seçtiği ve kaleye ait kayanın komşu dağa en yakın olduğu, ancak bol miktarda erzak temin etmenin zor olduğu bir yere kampını kurmuştu; çünkü sadece yiyeceklerin çok uzaklardan [orduya] getirilmesi gerekmiyordu ve bu, bu amaçla görevlendirilen Yahudiler için büyük bir zorluktu, aynı zamanda kampa su da getirilmesi gerekiyordu, çünkü yakınlarda bir çeşme yoktu. Bu nedenle Silva bu işleri önceden emrettikten sonra, yeri kuşatmaya başladı; Bu kuşatmanın büyük ölçüde beceri gerektireceği muhtemeldi ve

Machine Translated by Google

Kalenin sağlamlığı nedeniyle yaşanan acılar, şimdi açıklayacağım bu kalenin özelliklerinin de bir sonucu.

3. Çevresi küçük olmayan ve çok yüksek bir kaya vardı. Etrafı, gözün dibine ulaşamayacağı kadar derin vadilerle çevriliydi; vadiler dikti ve kayanın iki yerindeki alçaklıklar dışında hiçbir hayvanın üzerinde yürüyemeyeceği türdendi; bu alçaklıklarda, zorlukla da olsa, tırmanmak için bir geçit sağlanıyordu. Şimdi, ona giden yollardan biri, Asphaltiris Gölü'nden güneşin doğduğu yöne doğru olan yol, diğeri ise batıya doğru olan ve tırmanmanın daha kolay olduğu yoldur: Bu yollardan birine, darlığı ve sürekli kıvrımları bakımından yılana benzediği için Yılan Yolu denir ; çünkü kayanın belirgin uçurumlarında kesilir ve sık sık kendi içine döner, yavaş yavaş tekrar uzar ve ilerlemek için çok çaba sarf etmek zorundadır; ve üzerinde yürümek isteyen önce bir ayağıyla, sonra diğer ayağıyla gitmelidir; ayrıca, ayaklarınız kayarsa yıkımdan başka bir şey yoktur; Çünkü her iki tarafta da insanın cesaretini kıracak kadar derin bir uçurum ve dik yamaç vardır; bu durum, insanın zihnine korku salmaktadır. Dolayısıyla, bir insan bu yoldan otuz furlong (yaklaşık 400 metre) yol aldıktan sonra, geriye kalan kısım tepenin zirvesidir - küçük bir noktada bitmez, aksine dağın en yüksek kısmındaki bir ovadan başka bir şey değildir.

Bu tepenin zirvesinde, baş rahip Jonathan önce bir kale inşa etti ve ona Masada adını verdi; daha sonra bu yerin yeniden inşası büyük ölçüde Kral Herod'un ilgisini çekti; ayrıca tepenin tamamını çevreleyen yedi furlong uzunluğunda, beyaz taştan yapılmış, yüksekliği on iki, genişliği sekiz arşın olan bir duvar inşa etti; bu duvar üzerine her biri elli arşın yüksekliğinde otuz sekiz kule de dikildi; bunlardan, duvarın etrafına içeride inşa edilmiş daha küçük yapılara geçilebiliyordu; çünkü kral, verimli toprağı ve vadilerden daha iyi yapısı nedeniyle tepenin zirvesini tarım için ayırmıştı, böylece kendilerini bu kaleye sığınanlar, dışarıdan yiyecek ihtiyacı duyduklarında bile tamamen yiyeceksiz kalmasınlar. Dahası, batı yamacında, kalenin surlarının içinde ve altında, ancak kuzey tarafına eğimli bir saray inşa etti. Bu sarayın duvarı çok yüksek ve sağlamdı ve dört köşesinde altmış arşın yüksekliğinde kuleler vardı. Binaların, manastırların ve hamamların mobilyaları da çok çeşitli ve çok pahalıydı; ve bu binalar her taraftan tek taştan yapılmış sütunlarla destekleniyordu;

Machine Translated by Google

Binaların duvarları ve zeminleri çeşitli renklerde taşlarla döşenmişti. Ayrıca, sarayın hem üstünde hem de çevresinde ve surların önünde, yerleşim yerlerinin her birinde, su depoları olarak kayalardan birçok büyük çukur kazdırmıştı; bu düzenlemeyle, sanki orada çeşmeler varmış gibi, çeşitli amaçlar için su sağlamaya çalışmıştı. Saraydan dağın en tepesine kadar uzanan, ancak surların dışında kalanlar tarafından görülemeyen bir yol da kazılmıştı; düşmanlar da düz yolları kolayca kullanamazlardı; çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi, doğu tarafındaki yol doğası gereği yürünemezdi; batı yoluna ise, tepenin en dar yerinde, tepeden en az bin arşın uzaklıkta büyük bir kule inşa ettirmişti; bu kuleyi geçmek veya ele geçirmek imkansızdı. Nitekim, (yapısı gereği) korkusuzca üzerinde yürüyenler bile kolayca sonuna ulaşamazlardı; ve bu kale, düşman saldırılarını püskürtmek amacıyla hem doğa tarafından hem de insan eliyle bu şekilde tahkim edilmişti.

4. Bu kalenin içindeki eşyalara gelince, ihtişamı ve uzun süre dayanıklılığı nedeniyle daha da şaşırtıcıydı; çünkü burada büyük miktarlarda tahıl depolanmıştı ve bu tahıllar insanları uzun süre geçindirecek kadardı; ayrıca bol miktarda şarap ve zeytinyağı, her türlü baklagil ve hurma da bir arada yığılmıştı; Eleazar ve Sicarii'leri kaleyi hileyle ele geçirdiklerinde bunların hepsini orada bulmuşlardı. Bu meyveler de taze ve olgunlaşmıştı ve yeni konulan meyvelerden hiçbir şekilde aşağı kalmıyordu, Herod'un bu yiyecekleri koymasından Romalıların burayı ele geçirmesine kadar neredeyse yüz yıl (14) geçmiş olmasına rağmen ; hatta Romalılar kalan meyveleri ele geçirdiklerinde, bunların o zamana kadar bozulmadığını gördüler; ve bu kadar uzun süre dayanmalarının sebebinin hava olduğunu varsayarsak yanılmayız; çünkü bu kale çok yüksekteydi ve her türlü arazi ve çamurlu madde karışımından uzaktı. Burada ayrıca, kral tarafından depolanmış ve on bin kişiye yetecek kadar çok sayıda her türlü savaş silahı da bulundu; demir, pirinç ve kalay da vardı ki bu da kralın en büyük durumlar için her şeyi burada hazır bulundurmak için çok çaba sarf ettiğini gösteriyor; zira rivayete göre Herod bu kaleyi kendi adına, iki tür tehlikeye karşı bir sığınak olarak hazırlamıştı; birincisi, Yahudilerin çok sayıdaki saldırısından ve kendisini tahttan indirmelerinden duyduğu korku;

Machine Translated by Google

Eski krallarını yönetime geri getirmek; diğer tehlike ise daha büyük ve daha korkunçtu, Mısır kraliçesi Kleopatra'dan kaynaklanıyordu. Kleopatra niyetlerini gizlemiyor, sık sık Antonius ile konuşuyor ve ondan Herod'u ortadan kaldırmasını, Yahudiye krallığını kendisine vermesini istiyordu. Antonius'un bu konuda onun emirlerine asla uymaması büyük bir şaşkınlıktır, çünkü ona duyduğu tutkuya son derece esir olmuştu; böyle bir isteği yerine getirilmiş olsaydı da kimse şaşırmazdı. Bu tehlikelerin korkusu Herod'u Masada'yı yeniden inşa etmeye ve böylece bu Yahudi topraklarında son darbeyi Romalılara bırakmaya itti.

savaş.

5. Bu nedenle, Romalı komutan Silva, daha önce de belirttiğimiz gibi, buranın etrafına dışarıdan bir duvar inşa etmiş ve böylece kuşatılanlardan herhangi birinin kaçmasını önlemek için son derece etkili bir önlem almıştı. Bu yüzden kuşatmaya girişti, ancak inşa edeceği toprak setlerini yerleştirebileceği tek bir yer bulabildi; çünkü saraya ve batıdan tepenin zirvesine giden yolu koruyan kulenin arkasında, Masada'nın en yüksek noktasının üç yüz arşın altında, çok geniş ve çok belirgin bir kaya çıkıntısı vardı; buraya Beyaz Burun deniyordu. Buna göre, kayanın o kısmına çıktı ve orduya toprak getirmelerini emretti; ve ordu bu işe büyük bir istekle ve bol miktarda birlikte girişince, toprak seti yükseltildi ve iki yüz arşın yüksekliğe kadar sağlamlaştı. Ancak bu toprak seti, üzerine yerleştirilecek makinelerin kullanımı için yeterince yüksek bulunmadı; bu yüzden bu toprak setinin üzerine, sıkıştırılmış büyük taşlardan oluşan başka bir yükseltilmiş yapı daha inşa edildi; Bu, hem genişlik hem de yükseklik olarak elli arşındı. Hazırlanan diğer makineler, önce Vespasian, daha sonra da Titus tarafından kuşatmalar için tasarlananlara benziyordu. Ayrıca altmış arşın yüksekliğinde ve her tarafı demirle kaplı bir kule vardı; Romalılar bu kuleden ok ve taş atarak, surlardan savaşanları kısa sürede geri çekilmeye zorladı ve başlarını siperlerin üzerinden kaldırmalarına izin vermedi. Aynı zamanda Silva, yaptırdığı büyük koçbaşını oraya getirtip surlara yaslamasını ve sık sık topçu ateşi açmasını emretti; bu da bir miktar zorlukla surların bir kısmını yıktı ve tamamen yerle bir etti.

Ancak Sicarii halkı acele etti ve makinelerin aynı felaketine maruz kalmayacak şekilde, o duvarın içine bir duvar daha inşa etti.

Machine Translated by Google

Diğeriyle aynı şekilde; yumuşak ve esnek hale getirilmişti ve böylece diğerini etkileyen korkunç darbelerden kaçınabiliyordu. Şu şekilde inşa edilmişti: Büyük tahta kirişleri uzunlamasına, birinin ucu diğerinin ucuna yakın ve kesildikleri şekilde yan yana dizdiler: birbirine paralel iki sıra vardı ve duvarın genişliği kadar bir mesafede yerleştirilmişlerdi ve bu sıralar arasındaki boşluğa toprak doldurulmuştu. Şimdi, bu setin daha yüksek bir seviyeye yükseltilmesiyle toprağın düşmemesi için, bunların üzerine çapraz olarak başka kirişler daha yerleştirdiler ve böylece uzunlamasına uzanan kirişleri birbirine bağladılar. Bu işleri gerçek bir yapı gibiydi; ve makineler uygulandığında, esnekliği sayesinde darbeler zayıfladı; ve malzemeler bu tür bir çarpma ile daha sıkı bir şekilde birbirine sallandıkça, bu sayede yığın eskisinden daha sağlam hale geldi. Silva bunu görünce, bu duvarı ateşe vererek ele geçirmeye çalışmanın en iyisi olduğunu düşündü; Bunun üzerine askerlere üzerine çok sayıda yanan meşale atmalarını emretti: esasen ahşaptan yapılmış olduğundan, kısa sürede alev aldı; ve bir kez alev aldığında, içi boş yapısı nedeniyle ateş büyük bir aleve dönüştü.
Yangının en başında, o sırada esen kuzey rüzgarı Romalılar için korkunç bir tehlike oluşturdu; çünkü alevi aşağı doğru sürükleyerek üzerlerine doğru itti ve makinelerinin yanacağından korkarak neredeyse umutsuzluğa düştüler. Ancak bundan sonra, sanki ilahi bir takdirmiş gibi, rüzgar aniden güneye döndü ve ters yönde güçlü bir şekilde esti, alevi taşıyarak duvara doğru itti ve duvar artık tüm kalınlığı boyunca alevler içinde kaldı. Böylece, Tanrı'dan yardım alan Romalılar sevinçle kamplarına döndüler ve ertesi gün düşmanlarına saldırmaya karar verdiler; bu vesileyle, Yahudilerden herhangi birinin fark edilmeden kaçmaması için o gece nöbetlerini daha dikkatli tuttular.

6. Ancak Eleazar ne bir an kaçmayı düşündü ne de başkasının kaçmasına izin verdi; fakat surlarının yangınla yandığını görünce ve kaçmak için başka bir yol bulamadığını, cesaretlerini kaybetmek istemediğini fark edince ve Romalıların onları, çocuklarını ve eşlerini ele geçirmeleri halinde başlarına neler geleceğini gözlerinin önüne serince, hepsini öldürtmeyi düşündü. Şimdi bunun mevcut koşullarında yapabilecekleri en iyi şey olduğuna karar verince, en cesur arkadaşlarını bir araya topladı ve onları bu görevi üstlenmeye teşvik etti.

Machine Translated by Google

(15) Onlara şu şekilde yaptığı bir konuşmayla kursa devam etti : "Ey cömert dostlarım, çok uzun zaman önce Romalılara veya insanlığın gerçek ve adil Efendisi olan Tanrı'dan başka hiçbir şeye hizmet etmeyeceğimize karar verdiğimizden beri, bu kararı uygulamada gerçekleştirmemizi zorunlu kılan zaman geldi. Ve şimdi kendimizle çelişerek kendimize bir leke sürmeyelim, çünkü eskiden köleliği, o zaman tehlikesiz olsa bile, kabul etmezdik, ama şimdi kölelikle birlikte, katlanılmaz cezaları da seçmek zorundayız; bunu, Romalıların bizi hayattayken bir kez daha kendi güçleri altına alacakları varsayımıyla söylüyorum. Onlardan isyan eden ilk bizdik ve onlara karşı savaşan son biz olacağız; ve Tanrı'nın bize bahşettiği bir lütuf olarak görüyorum ki, cesurca ve özgür bir halde ölme gücümüz hala var, bu da beklenmedik bir şekilde fethedilen diğerlerinin durumunda olmadı. Çok açık ki biz olacağız Bir gün içinde ele geçirildi; ama yine de en sevgili dostlarımızla birlikte şanlı bir şekilde ölmek hâlâ uygun bir şeydir. Düşmanlarımız bizi canlı yakalamayı çok isteseler de, bunu hiçbir şekilde engelleyemezler. Biz de artık onlarla savaşmayı ve onları yenmeyi kendimize teklif edemeyiz. Tanrı'nın amacını çok daha önce, özgürlüğümüzü savunmayı bu kadar çok istediğimiz ve birbirimizden bu kadar kötü muamele gördüğümüz, düşmanlarımızdan ise daha da kötü muamele gördüğümüz ilk zamanlarda tahmin etmemiz gerçekten de uygun olurdu; çünkü eğer ya bize karşı lütufkâr olmaya devam etseydi ya da bizden daha az hoşnutsuz olsaydı, bu kadar çok insanın yok olmasına göz ardı etmezdi veya en kutsal şehrini düşmanlarımız tarafından yakılıp yıkılmasına izin vermezdi. Elbette, sanki hiçbir suç işlememişiz gibi, kendimizi ve sadece kendimizi hâlâ özgürlük halinde tutmayı zayıf bir şekilde umuyorduk. Biz kendimiz Tanrı'ya karşı günah işlemedik, başkalarının günahlarına da ortak olmadık; ayrıca diğer insanlara da özgürlüklerini korumayı öğrettik. Bu nedenle, Tanrı'nın bizi şu an içinde bulunduğumuz umutsuz durumda, beklentilerimizin çok ötesinde bir sıkıntıya sokarak umutlarımızın boşuna olduğunu nasıl bize gösterdiğini düşünün; çünkü kendi başına fethedilemez olan bu kalenin doğası, kurtuluşumuzun bir aracı olmadı; ve hâlâ bol miktarda yiyeceğimiz, bol miktarda silahımız ve ihtiyacımızdan daha fazla diğer ihtiyaçlarımız varken bile, Tanrı tarafından kurtuluş umudumuzdan açıkça mahrum bırakıldık; çünkü üzerimize salınan o ateş...

Machine Translated by Google

Düşmanlar, inşa ettiğimiz duvardan kendi istekleriyle geri dönmediler; bu, kendi yurttaşlarımıza karşı son derece küstah ve aşırı bir şekilde işlediğimiz sayısız günahlarımızdan dolayı Tanrı'nın bize olan öfkesinin sonucuydu; bu günahların cezasını Romalılardan değil, bizzat Tanrı'dan, kendi ellerimizle yerine getirilmiş olarak alalım; çünkü bunlar diğerlerinden daha ılımlı olacaktır. Karılarımız istismara uğramadan, çocuklarımız köleliğin tadını tatmadan ölsünler; onları öldürdükten sonra, bu şanlı nimeti karşılıklı olarak birbirimize bahşedelim ve kendimizi özgürlük içinde koruyalım, bu bizim için mükemmel bir cenaze anıtı olsun. Ama önce paramızı ve kaleyi ateşe vererek yok edelim; çünkü Romalıların bedenlerimize el koyamayacakları ve servetimizi de kaybedecekleri konusunda çok eminim; ve erzaklarımızdan başka hiçbir şeyi esirgemeyelim; Çünkü öldüğümüzde, bu durum bize, ihtiyaçlardan yoksunluktan boyun eğmediğimizi, aksine ilk kararımıza uygun olarak köleliğe karşı ölümü tercih ettiğimizi kanıtlayacaktır."

7. Bu, Eleazar'ın onlara yaptığı konuşmaydı. Ancak dinleyicilerin tümü aynı fikirde değildi; bazıları onun tavsiyesini uygulamaya koymak için çok hevesliydi ve bir bakıma bundan zevk alıyor, ölümü iyi bir şey olarak görüyordu, ancak en kadınsı olanlar eşleri ve aileleri için acıma duyuyordu; ve bu adamlar özellikle kendi kesin ölümlerinin ihtimalinden dolayı derinden etkilendiklerinde, birbirlerine özlemle bakıyor ve gözlerindeki yaşlarla onun görüşüne karşı olduklarını belli ediyorlardı. Eleazar bu insanların böylesine korku içinde olduğunu ve ruhlarının böylesine korkunç bir öneri karşısında kederlendiğini görünce, belki de bu kadınsı kişilerin ağıtları ve gözyaşlarıyla, cesurca söylediklerini dinleyenleri zayıflatacağından korktu; Bu yüzden onları teşvik etmeyi bırakmadı, aksine kendini toparladı ve cesaretlerini artırmak için uygun argümanları hatırlayarak, onlara daha canlı ve kapsamlı bir şekilde, ruhun ölümsüzlüğü hakkında konuşmaya girişti. Bunun üzerine acıklı bir inilti çıkardı ve gözlerini ağlayanlara dikerek şöyle konuştu: "Doğrusu, özgürlükleri için canla başla mücadele eden cesur insanlara ve ya onurla yaşamak ya da ölmek konusunda kararlı olanlara yardım ettiğimi düşünürken çok yanılmıştım; ama görüyorum ki sizler, erdem veya cesaret bakımından diğerlerinden daha iyi olmayan ve ölümden korkan insanlarsınız, oysa bu sizi kurtuluşa erdirecektir."

Machine Translated by Google

En büyük sefaletlerden kaçınmak için bu konuda gecikmemelisiniz, kimseden iyi bir tavsiye beklememelisiniz; çünkü ülkemizin ve Tanrı'nın yasaları, eski zamanlardan beri ve aklımızı kullanmaya başladığımız andan itibaren bize sürekli olarak öğretmiştir ve atalarımız da eylemleri ve cesaretleriyle aynı doktrini doğrulamışlardır ki, insanlar için felaket olan ölüm değil, yaşamdır; çünkü ölüm ruhlarımıza özgürlük sağlar ve onları bir yer değiştirerek kendi saflık yerlerine gönderir, burada her türlü sefaletten habersiz olurlar; çünkü ruhlar ölümlü bir bedene bağlı oldukları sürece, onun sefaletlerine ortak olurlar; ve doğruyu söylemek gerekirse, kendileri ölüdürler; çünkü ilahi olanla ölümlü olanın birleşmesi hoş değildir. Doğru, ruhun gücü, ölümlü bir bedene hapsedildiğinde bile büyüktür; Çünkü görünmez bir şekilde hareket ettirerek bedeni duyusal bir araç haline getirir ve ölümlü doğanın aksi takdirde yapabileceğinden daha ileriye gitmesini sağlar. Ancak, onu yere çeken ve onunla bağlantılı olan o ağırlıktan kurtulduğunda, kendi uygun yerini alır ve o zaman o kutsanmış gücün ve yeteneklerin bir parçası olur; bu yetenekler o zaman her şekilde engellenmez. Gerçekten de, Tanrı'nın kendisi gibi, insanların gözlerine görünmez kalır; çünkü bedende iken kendisi görülmez; çünkü orada görünmez bir şekilde bulunur ve ondan kurtulduğunda da görülmez. Tek bir doğaya sahip olan ve aynı zamanda bozulmaz bir doğaya sahip olan bu ruhtur; ancak yine de bedende yapılan değişimin nedenidir; çünkü ruhun dokunduğu her şey yaşar ve gelişir; ve ondan uzaklaştırıldığı her şey solar ve ölür; onda böyle bir ölümsüzlük derecesi vardır. Söylediklerimin doğruluğunu en açık şekilde kanıtlamak için uyku halini ele alalım; beden onları rahatsız etmediğinde, ruhlar kendilerine güvenerek ve Tanrı ile ittifakları aracılığıyla konuşarak en tatlı dinlenmeyi yaşarlar; o zaman her yere giderler ve birçok geleceği önceden görürler. Peki neden ölümden korkuyoruz, oysa uykuda sahip olduğumuz dinlenmeden memnunuz? Ve hayattayken özgürlüğün peşinden koşmak, ama sonsuza dek sürecek olan özgürlüğü kendimize kıskanmak ne kadar saçma bir şey! Bu nedenle, kendi disiplinimizde yetiştirilmiş olan bizler, ölmeye hazır oluşumuzun başkalarına örneği olmalıyız. Yine de, bu konuda bize destek olacak yabancılara ihtiyacımız varsa, felsefe pratiğini benimseyen Hintlilere bakalım; çünkü bu iyi insanlar yaşam süresini isteksizce geçirirler ve onu gerekli görürler.

Machine Translated by Google

Köleliğe boyun eğip ruhlarını bedenlerinden ayırmak için acele ederler; hatta hiçbir felaket onları buna zorlamasa veya sürüklemese bile, ölümsüz bir yaşam arzuları o kadar güçlüdür ki, ölüme yaklaşmakta olduklarını önceden diğer insanlara söylerler; ve kimse onları engellemez, herkes onları mutlu insanlar sanır ve ölen yakın arkadaşlarına iletilmek üzere mektuplar verir; çünkü ruhların (öbür dünyada) birbirleriyle konuştuğuna o kadar kesin ve sağlam bir şekilde inanırlar ki. Bu yüzden bu insanlar kendilerine verilecek tüm emirleri duyduktan sonra bedenlerini ateşe teslim ederler; ve ruhlarının bedenden en büyük saflıkta ayrılması için, kendilerine yapılan övgü ilahileri arasında ölürler; En yakın dostları bile onları, uzun bir yolculuğa çıkarken kendi yurttaşlarını taşıyan insanlığın geri kalanından daha kolay bir şekilde ölüme götürüyor; bu insanlar aynı zamanda kendi adlarına ağlıyor, diğerlerini ise ölümsüz varlıklar sınıfına çok yakında katılacak mutlu kişiler olarak görüyorlar. Öyleyse, Hintlilerden daha düşük düşüncelere sahip olmaktan ve kendi korkaklığımızla, tüm insanlık tarafından çok arzulanan ve taklit edilen ülkemizin yasalarına alçakça bir leke sürmekten utanmıyor muyuz? Ama diyelim ki başka bir inançla yetiştirildik ve hayatın insanların yapabileceği en büyük iyilik, ölümün ise bir felaket olduğu öğretildi; ancak şu an içinde bulunduğumuz koşullar, Tanrı'nın iradesi ve zorunluluk gereği öleceğimiz için, bu felaketi cesurca karşılamamız için bize bir teşvik olmalı; Çünkü şimdi anlaşılıyor ki Tanrı, tüm Yahudi ulusuna karşı öyle bir hüküm verdi ki, [biliyordu ki] hakkıyla kullanmayacağımız bu hayattan mahrum bırakılacağız. Şu anki durumumuzun sebebini kendinize bağlamayın, Romalıların bu savaşın hepimiz için bu kadar yıkıcı olmasının gerçek sebebi olduğunu da düşünmeyin: bunlar onların gücüyle olmadı, daha güçlü bir sebep araya girdi ve onlara üzerimizde galip görünmeleri için bir fırsat verdik. Sezariye'de Yahudilerin öldürüldüğü Roma silahları hangileriydi, lütfen?

Tam tersine, isyan etmeye hiç niyetleri yokken, yedinci gün bayramlarını kutlarken ve Caesarea vatandaşlarına karşı ellerini bile kaldırmazken, o vatandaşlar büyük kalabalıklar halinde üzerlerine saldırdılar ve onların, eşlerinin ve çocuklarının boğazlarını kestiler; üstelik bunu, biz onlara karşı isyan edene kadar bizi düşman olarak görmeyen Romalılara hiç aldırmadan yaptılar. Ama bazıları...

Machine Translated by Google

Sezariye halkının, aralarında yaşayanlara karşı her zaman bir husumet beslediğini ve fırsat bulduklarında yalnızca onlara karşı duydukları eski kinini tatmin ettiklerini söylemeye hazırım. Peki ya Yunanlılar yüzünden bizimle savaşmaya cüret eden İskitpolis halkına ne diyeceğiz? Bunu Romalılardan intikam almak için de yapmadılar, aksine bizim hemşehrilerimizle birlikte hareket ettiler. Bu yüzden, onlara olan iyi niyetimizin ve sadakatimizin ne kadar az işe yaradığını görüyorsunuz; onlar ve tüm aileleri, diğerlerine verdikleri yardıma karşılık olarak, en insanlık dışı şekilde katledildiler; çünkü başkalarının başına gelmesini engelledikleri aynı yıkımı kendileri yaşadılar, sanki onlara karşı savaşmaya hazırmış gibi. Bu aşamada bize yapılan her yıkımdan bahsetmek çok uzun sürer; Çünkü Suriye'de Yahudi sakinlerini katletmeyen ve Romalılardan daha acımasız düşmanlar olmayan tek bir şehir bile olmadığını bilmemeniz mümkün değil; hatta Şamlılar (16) bize karşı hiçbir geçerli gerekçe öne süremez hale geldiklerinde, şehirlerini halkımızın en barbarca katliamlarıyla doldurdular ve on sekiz bin Yahudinin, eşleri ve çocuklarıyla birlikte boğazlarını kestiler. Mısır'da öldürülenlerin ve işkence görenlerin sayısına gelince, bunların altmış binden fazla olduğu bize bildirildi; yabancı bir ülkede oldukları ve doğal olarak düşmanlarına karşı koyacak hiçbir şey bulamadıkları için, yukarıda belirtilen şekilde öldürüldüler. Kendi ülkemizde Romalılara karşı savaş açan bizler için, zafer umudumuzun kesin olması için yeterli sebep yok muydu? Çünkü kolayca ele geçirilemeyecek şekilde hazırlanmış silahlarımız, surlarımız ve kalelerimiz vardı ve özgürlük davası uğruna hiçbir tehlikeden etkilenmeyecek cesarete sahiptik; bu da hepimizi Romalılara karşı isyan etmeye teşvik etti. Ancak bu avantajlar bize sadece kısa bir süre yetti ve umutlarımızı yükseltti, oysa gerçekte sefaletimizin kaynağı oldular; çünkü sahip olduğumuz her şey elimizden alındı ve her şey düşmanlarımızın eline geçti, sanki bu avantajlar sadece onların bize karşı zaferlerini daha görkemli kılmak içinmiş gibi ve bu hazırlıkları yapanların korunması için tasarlanmamış gibi. Savaşta ölenlere gelince, onları kutsanmış saymamız mantıklıdır, çünkü özgürlüklerini savunurken öldüler, ihanet ederken değil; ama şimdi Romalıların elinde olanların çokluğuna gelince, kim onların durumuna acımaz ki? Ve kim ölmek için acele etmez ki?

Machine Translated by Google

Onlarla aynı acıları çekmeden önce ne yapardı? Bazıları işkence tezgahına bağlanmış, ateş ve kırbaçla işkence görmüş ve ölmüştür.
Kimileri vahşi hayvanlar tarafından yarı yarıya parçalanmış, ancak düşmanlarımıza kahkaha ve eğlence kaynağı olması için ikinci kez parçalanmak üzere hayatta bırakılmışlardır; ve hayatta kalanlar ise, ölümü bu kadar çok arzuladıkları halde ona ulaşamayanlar, en sefil olanlar olarak görülmelidir.
Peki şimdi o büyük şehir, Yahudi ulusunun metropolü, etrafı sayısız surla çevrili, savunması için sayısız kale ve büyük kuleye sahip, savaş için hazırlanan aletleri zorlukla içine sığdırabilen ve uğruna savaşacak on binlerce adamı olan o şehir nerede? Tanrı'nın bizzat orada yaşadığına inanılan bu şehir nerede? Şimdi temellerine kadar yıkılmış ve geriye sadece anıtı, yani onu yıkanların kampı kalmıştır; bazı talihsiz yaşlı adamlar da tapınağın külleri üzerinde yatmaktadır ve birkaç kadın da düşman tarafından hayatta tutulmaktadır, bu da bizim acı utancımız ve kınamamızdır. Şimdi kim bu şeyleri aklından geçirir de, tehlikeden uzak yaşayabilecekken güneşi görmeye katlanabilir? Kim ülkesinin düşmanı, erkeklikten yoksun ve yaşamayı arzulayan biri olup da hala hayatta olduğu için pişmanlık duymaz?

Ve keşke o kutsal şehrin düşmanlarımızın elleriyle yıkıldığını veya kutsal tapınağımızın temellerinin böylesine saygısız bir şekilde kazıldığını görmeden önce hepimiz ölmüş olsaydık diye düşünmeden edemiyorum. Ama bizi aldatan cömert bir umudumuz vardı, sanki bu yüzden düşmanlarımızdan intikam alabileceğimizi sanıyorduk, şimdi bu umut boşuna çıktı ve bizi bu sıkıntıda yalnız bıraktı, öyleyse cesurca ölmeye acele edelim. Kendimize, çocuklarımıza ve eşlerimize acıyalım, çünkü onlara acıma göstermek kendi gücümüzdeyken; çünkü biz de, doğurduklarımız gibi, ölmek için doğduk (17) ; ve ırkımızın en mutlu olanının bile bundan kaçınma gücü yoktur. Ama istismarlar, kölelik ve eşlerimizin çocuklarıyla birlikte aşağılayıcı bir şekilde götürülmesinin görüntüsü, bunlar insanlar arasında doğal ve gerekli olan kötülükler değildir; Ölümü bu sefaletlerden daha çok tercih etmeyenler bile, ellerinde böyle bir imkan varken, kendi korkaklıkları yüzünden bunlara katlanmak zorundadırlar. Romalılara karşı büyük bir cesaret iddiasıyla isyan ettik; ve en sonunda bizi kendimizi korumaya çağırdıklarında, onlara uymadık. Bu yüzden, bizi canlı ele geçirdikleri takdirde bize kesinlikle öfkeleneceklerine kim inanmaz ki? O zaman güçlü olan genç erkekler perişan olacaklardır.

Machine Translated by Google

Vücutlarında birçok işkenceye dayanacak kadar güç var! Gençlerin dayanabileceği felaketlere dayanamayacak olan yaşlılar da perişan olacak! Bir adam, elleri bağlıyken oğlunun babasından yardım dilenmesini duymak zorunda kalacak. Ama elbette ellerimiz hâlâ özgür ve içlerinde kılıç var; o halde şanlı amacımızda bize hizmet etsinler; düşmanlarımızın kölesi olmadan önce ölelim ve çocuklarımız ve eşlerimizle birlikte özgür bir halde dünyadan ayrılalım. Yasalarımız bize bunu emrediyor, eşlerimiz ve çocuklarımız bizden bunu istiyor; hatta Tanrı'nın kendisi bu zorunluluğu bize getirdi; Romalılar ise tam tersini istiyor ve yakalanmadan önce herhangi birimizin ölmesinden korkuyorlar. Öyleyse acele edelim ve onların bizi kendi kontrolleri altına alarak umdukları kadar zevki onlara sunmak yerine, ölümümüz karşısında hem şaşkınlığa düşecekleri hem de bu konudaki dayanıklılığımıza hayran kalacakları bir örnek bırakalım."

BÖLÜM 9.

Kalede bulunan insanların Eleazar'ın sözlerine nasıl kandıkları, iki kadın ve beş çocuk hariç hepsinin birbirlerini öldürmeyi kabul etmeleri anlatılıyor.

1. Eleazar bu öğütlerini verirken, hepsi sözünü kesti ve yenilmez bir zihin coşkusu ve şeytani bir öfkeyle dolu olarak işe koyuldular. Sanki her biri diğerinin önünde olmaya çalışıyor ve bu hevesin, son sınıfta görünmekten kaçınabilirlerse cesaretlerinin ve iyi davranışlarının bir göstergesi olacağını düşünüyorlardı; eşlerini, çocuklarını ve kendilerini öldürme konusundaki gayretleri o kadar büyüktü ki! Nitekim, işe geldiklerinde de, tahmin edilebileceği gibi cesaretleri tükenmedi, aksine Eleazar'ın konuşmasını duyduklarında sahip oldukları aynı kararlılığı, hiç tereddüt etmeden korudular; yine de her biri kendilerine ve ailelerine karşı doğal bir sevgi duygusu besliyordu, çünkü savundukları mantık, kendilerine en yakın olanlar açısından bile çok doğru görünüyordu; Kocalar eşlerini şefkatle kucakladılar ve onları aldılar.

Machine Translated by Google

Çocuklarını kucaklarına aldılar ve gözlerinde yaşlarla onlara en uzun veda öpücüklerini verdiler. Yine de aynı zamanda, sanki yabancıların elleriyle idam edilmiş gibi, karar verdikleri şeyi tamamladılar; ve tesellileri, düşmanlarından çekecekleri acılardan kaçınmak için bu idamı gerçekleştirme zorunluluğundan başka bir şey değildi. Sonunda bu adamlardan hiçbiri bu korkunç idamda rol almaktan çekinmedi, her biri en sevdiklerini öldürdü. Gerçekten de zavallı adamlardı! Sıkıntıları onları, önlerindeki en hafif kötülüklermiş gibi kendi eşlerini ve çocuklarını kendi elleriyle öldürmeye zorlamıştı. Yaptıkları şeyden dolayı duydukları acıya daha fazla dayanamayıp, öldürdükleri kişilere bir haksızlık olarak görüp, hemen tüm mallarını bir yığın üzerine yığdılar ve ateşe verdiler. Sonra aralarından kura çekerek geri kalanların hepsini öldürmek için on adam seçtiler; her biri karısının ve çocuklarının yanına yere yattı, kollarını onların etrafına doladı ve boyunlarını, kura çekenlerin bu acı verici görevi yerine getirmesi için sundular; ve bu on kişi korkusuzca hepsini öldürdükten sonra, kendileri için de aynı kuralı koydular: kura çeken önce diğer dokuzunu öldürecek, sonra da kendini öldürecekti. Buna göre, bunların hepsi birbirlerinden geri kalmayacak kadar cesurdu; böylece, son olarak, dokuz kişi cellada boyunlarını sundu ve en sonuncusu, öldürülenlerin arasında birinin yardımına ihtiyaç duyma ihtimaline karşı diğer cesetlere baktı ve hepsinin öldürüldüğünü görünce sarayı ateşe verdi ve büyük bir güçle kılıcını kendi vücuduna saplayarak kendi akrabalarının yanına ölü olarak düştü. Bu insanlar, aralarında Romalılara boyun eğecek tek bir can bile bırakmamak niyetiyle öldüler. Ancak, Eleazar'ın akrabası olan ve bilgelik ve bilgi bakımından çoğu kadından üstün olan yaşlı bir kadın ve beş çocuğu olan başka bir kadın, yer altındaki mağaralara saklanmış, oraya içmek için su taşımış ve diğerleri birbirlerini katletmeye niyetlendiğinde orada gizlenmişlerdi. Diğerlerinin sayısı, kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere dokuz yüz altmış kişiydi.

Bu felaket niteliğindeki katliam, Xanthicus [Nisan] ayının on beşinci gününde gerçekleştirildi.

Machine Translated by Google

2. Romalılar ise sabahleyin savaşacaklarını umarak zırhlarını kuşandılar ve kaleye saldırmak için kıyılarından merdivenlerine tahta köprüler kurdular; ancak düşman olarak kimseyi görmediler, her tarafta korkunç bir yalnızlık, içeride bir ateş ve tam bir sessizlik vardı. Bu yüzden ne olduğunu tahmin etmekte zorlandılar. Sonunda, içeride birilerini çıkarıp çıkaramayacaklarını denemek için, sanki koçbaşıyla vurulmuş gibi bir çığlık attılar; kadınlar bu sesi duyup yer altındaki mağaralarından çıktılar ve Romalılara olanları, nasıl olduğunu anlattılar; ve ikincisi hem söylenenleri hem de yapılanları ve bunun nasıl olduğunu açıkça anlattı; yine de Romalılar bu kadar umutsuz bir girişime kolayca dikkat etmediler ve bunun söylendiği gibi olabileceğine inanmadılar; Ayrıca yangını söndürmeye çalıştılar ve hızla kendilerine yol açarak sarayın içine girdiler ve böylece öldürülenlerin kalabalığıyla karşılaştılar; ancak düşmanlarına karşı yapılmış olsa bile bundan zevk alamadılar. Aynı şekilde, bu kadar büyük bir grubun böyle bir eylemi gerçekleştirirken gösterdiği kararlılık ve ölüme karşı gösterdikleri sarsılmaz kayıtsızlık karşısında hayret etmekten başka bir şey yapamadılar.

BÖLÜM 10.

Sikarilerin birçoğunun da İskenderiye'ye kaçtığı ve orada ne büyük tehlikelerle karşı karşıya kaldıkları; bu yüzden Başrahip Onias tarafından daha önce inşa edilmiş olan tapınak yıkılmıştır.

1. Masada böylece ele geçirildiğinde, general kaleyi korumak için bir garnizon bıraktı ve kendisi Caesarea'ya gitti; çünkü artık ülkede düşman kalmamıştı, her şey uzun süren bir savaş yüzünden harap olmuştu.
Ancak bu savaş, Yahudiye'den çok uzak yerlerde bile huzursuzluklara ve tehlikeli karışıklıklara yol açtı; zira Mısır'ın İskenderiye şehrinde birçok Yahudi öldürüldü; zira Yahudiye'deki isyancı savaşlardan kaçmayı başaran Sicarii askerlerinin çoğu, kendilerini kurtarmakla yetinmeyip yeni karışıklıklar çıkarmaya ve kendilerini destekleyen birçok kişiyi özgürlüklerini savunmaya, Romalıları kendilerinden üstün görmemeye ve Tanrı'ya güvenmeye ikna etmeye çalıştılar.

Machine Translated by Google

Onları tek Rab ve Efendileri olarak kabul ediyorlardı. Ancak saygın Yahudilerden bazıları onlara karşı çıktığında, bazılarını öldürdüler ve diğerleriyle birlikte Romalılara karşı isyan etmeleri için çok ısrarcı oldular; fakat senatonun önde gelenleri onların ne kadar çılgınca davrandıklarını görünce, onları artık görmezden gelmenin kendileri için güvenli olmadığını düşündüler. Bu yüzden tüm Yahudileri bir araya topladılar ve Sicarii'lerin çılgınlığını suçlayarak, başlarına gelen tüm kötülüklerin sorumlusunun onlar olduğunu gösterdiler. Ayrıca şöyle dediler: "Bu adamlar, Yahudiye'den kaçtılar, kaçacaklarından emin değiller çünkü tanınır tanınmaz Romalılar tarafından yok edilecekler; buraya gelip bize kendilerine ait olan felaketleri yaşatıyorlar, oysa biz onların günahlarına ortak olmadık." Buna göre, halkı, kendilerinden dolayı yok edilmemeleri için dikkatli olmaya ve bu adamları Romalılara teslim ederek yaptıklarından dolayı özür dilemeye çağırdılar; böylece içinde bulundukları tehlikenin büyüklüğünü anlayanlar, önerilenlere uyarak Sicarii'lere büyük bir şiddetle saldırdılar ve onları yakaladılar; ve gerçekten de altı yüzü hemen yakalandı: ancak Mısır'a (18) ve Mısır Teb'ine kaçanların hepsi de kısa süre sonra yakalanıp geri getirildi; cesaretleri, ya da buna delilik mi demeliyiz, yoksa görüşlerindeki dayanıklılık mı, herkes hayrete düştü. Çünkü onlara akla gelebilecek her türlü işkence ve bedensel sıkıntı uygulandığında bile, hiçbiri Sezar'ın efendileri olduğunu itiraf etmeye veya itiraf ediyormuş gibi görünmeye ikna edilemedi; Fakat onlar, yaşadıkları tüm sıkıntılara rağmen kendi görüşlerini korudular; sanki bu işkenceleri ve ateşi acı hissetmeyen bedenlerle ve bir bakıma bunlardan zevk alan bir ruhla karşılıyorlarmış gibiydiler. Ama izleyenleri en çok şaşırtan şey çocukların cesaretiydi; çünkü bu çocuklardan hiçbiri bu işkencelerden o kadar etkilenmemişti ki, Sezar'ı efendileri olarak adlandırsınlar. İşte böylece ruhun cesaretinin gücü, bedenin zayıflığına üstün geliyor.

2. O sırada İskenderiye'yi Lupus yönetiyordu ve hemen bu karışıklığı Sezar'a bildirdi; Yahudilerin huzursuz ve yenilikçi tavırlarından şüphelenen ve tekrar bir araya gelip başkalarını da kendilerine katılmaya ikna etmelerinden korkan Sezar, Lupus'a şu emri verdi:

Machine Translated by Google

Soğan denilen bölgede bulunan (19) ve Mısır'da olan Yahudi tapınağını yıkın; bu tapınak, şu olaydan dolayı inşa edilmiş ve bu adı almıştır: Yahudi baş rahiplerinden Simon'un oğlu Onias, Suriye kralı Antiochus Yahudilerle savaşa girdiğinde ondan kaçarak İskenderiye'ye gelmiştir; ve Ptolemy, Antiochus'a duyduğu nefret nedeniyle onu çok nazikçe karşılamış ve eğer teklifini kabul ederse tüm Yahudileri kendisine yardıma getireceğine dair güvence vermiştir; ve kral, yapabildiği ölçüde bunu yapmayı kabul edince, Mısır'da bir yerde bir tapınak inşa etmesine ve Tanrı'ya kendi ülkesinin geleneklerine göre ibadet etmesine izin vermesini istemiştir; çünkü o zaman Yahudiler, Kudüs'teki tapınağı harap eden Antiochus'a karşı savaşmaya çok daha hazır olacaklar ve ona daha büyük bir iyi niyetle geleceklerdir; ve onlara vicdan özgürlüğü verilerek, birçoğu ona katılacaktır.

3. Böylece Ptolemy onun tekliflerini kabul etti ve ona Memphis'ten yüz seksen furlong uzaklıkta bir yer verdi. (20) Bu Nomos'a Hellopolls Nomos'u adı verildi; Onias burada Kudüs'tekine benzemeyen, kuleye benzeyen bir kale ve tapınak inşa etti. Bunu altmış arşın yüksekliğinde büyük taşlardan inşa etti; sunağın yapısını kendi ülkemizdekine benzer şekilde yaptı ve aynı şekilde hediyelerle süsledi, ancak şamdanı yapmadı, bunun yerine bir parça altından dövülmüş [tek] bir lamba yaptırdı, bu lamba ışınlarıyla yeri aydınlattı ve onu altın bir zincirle astı; ancak tüm tapınak, taş kapıları olmasına rağmen, pişmiş tuğladan bir duvarla çevriliydi. Kral ayrıca ona gelir olarak büyük bir ülke verdi; böylece hem rahiplerin bolca geçimi sağlanabilsin, hem de Tanrı ibadeti için gerekli olan şeylerden bolca faydalanabilsin. Ancak Onias bunu aklı başında bir şekilde yapmadı; Kudüs'teki Yahudilerle mücadele etme niyetindeydi ve oradan sürgün edilmesinden duyduğu öfkeyi unutamıyordu. Bu nedenle, bu tapınağı inşa ederek onlardan çok sayıda insanı kendine çekeceğini düşündü. Ayrıca, yaklaşık altı yüz yıl önce, adı İşaya olan bir peygamber tarafından, bu tapınağın Mısır'da yaşayan bir Yahudi tarafından inşa edileceğine dair eski bir kehanet de vardı. İşte bu, o tapınağın inşasının tarihidir.

Machine Translated by Google

4. İskenderiye valisi Lupus, Sezar'ın mektubunu aldıktan sonra tapınağa geldi ve oraya adanmış bağışların bir kısmını dışarı çıkardı ve tapınağın kapılarını kapattı. Lupus kısa bir süre sonra öldü ve yerine Paulinns geçti. Bu adam, bağışların hiçbirini orada bırakmadı ve rahipleri hepsini dışarı çıkarmazlarsa şiddetle tehdit etti; Tanrı'ya ibadet etmek isteyen hiç kimsenin kutsal yere yaklaşmasına bile izin vermedi; kapıları kapattığında ise, orayı tamamen erişilmez hale getirdi, öyle ki o yerde daha önce yapılmış herhangi bir ilahi ibadetin en ufak bir izi bile kalmadı. Bu tapınağın inşasından tekrar kapatılmasına kadar geçen süre üç yüz kırk üç yıldı.

BÖLÜM 11.

CYRENE'DE AYAKLANMA ÇIKARAN VE [MASUMLARI] YALAN YÜZDEN SUÇLAYAN SİCARİLERDEN BİRİ OLAN JONATHAN HAKKINDA.

1. Ve şimdi Sicarii'nin çılgınlığı, bir hastalık gibi, Siren şehirlerine kadar ulaştı; çünkü alçak bir adam olan ve mesleği dokumacılık olan Jonathan oraya geldi ve yoksul kesimden azımsanmayacak sayıda insanı kendisine kulak vermeye ikna etti; ayrıca onlara işaretler ve görümler göstereceğine dair söz vererek onları çöle götürdü. Siren'deki diğer Yahudilere gelince, hilelerini onlardan gizledi ve onlara oyunlar oynadı; ancak aralarındaki en yüksek mevkidekiler, Libya Pentapolis valisi Catullus'a çöle yürüyüşünü ve bunun için yaptığı hazırlıkları bildirdiler. Bunun üzerine Catullus, onun peşinden hem atlı hem de piyadeler gönderdi ve silahsız oldukları için onları kolayca alt etti; bunlardan birçoğu savaşta öldürüldü, ancak bazıları canlı olarak yakalandı ve Catullus'a getirildi.

Komplonun başı olan Jonathan ise o sırada kaçtı; ancak tüm ülkede yapılan büyük ve çok titiz bir arama sonucunda sonunda yakalandı. Catullus'un huzuruna getirildiğinde, hem kendisinin cezadan kurtulmasını hem de Catullus'a büyük kötülükler yapma fırsatı vermesini sağlayan bir yol buldu; Yahudiler arasındaki en zengin adamları yanlış yere suçladı ve onu bu işe onların kışkırttığını söyledi.

Machine Translated by Google

2. Catullus bu iftiralarını kolayca itiraf etti ve durumu daha da kötüleştirerek, Yahudi savaşının sonlandırılmasında kendisinin de parmağı olduğu izlenimini uyandıracak trajik ifadeler kullandı. Ancak daha da zor olanı, hikâyelerine kolayca inanılmasını sağlamakla kalmayıp, Sicarii'lere de insanları yanlış yere suçlamayı öğretmesiydi. Bu nedenle, Jonathan'a daha önce kavga ettiği ve açıkça nefret ettiğini söylediği bir Yahudi olan Alexander'ı suçlamasını emretti; ayrıca karısı Bernice'i de onunla bağlantılı olarak suçlamasını sağladı. Catullus öncelikle bu ikisini öldürttü; hatta onlardan sonra, toplamda üç binden az olmayan zengin ve varlıklı Yahudilerin hepsini öldürttü. Bunu güvenle yapabileceğini düşündü çünkü mallarına el koydu ve bunları Sezar'ın mallarına ekledi.

gelirler.

3. Hatta, başka yerlerde yaşayan Yahudilerin onu bu alçaklığından dolayı suçlamaması için, sahte suçlamalarını daha da genişletti ve Jonathan'ı ve onunla birlikte yakalanan diğer bazı kişileri, hem İskenderiye'de hem de Roma'da en iyi karakterli Yahudilere karşı bidat girişiminde bulunmakla suçlamaya ikna etti. Bu hain suçlamanın yöneltildiği kişilerden biri de bu kitapların yazarı Josephus'tu.

Ancak Catullus'un bu şekilde kurguladığı komplo, umduğu gibi başarılı olamadı; zira kendisi Roma'ya gelip Jonathan ve arkadaşlarını da zincirlerle birlikte getirmiş ve yönetimi altında veya kendi vasıtasıyla uydurulan yalanlar hakkında daha fazla soruşturma yapılmayacağını düşünmüştü; yine de Vespasian bu durumdan şüphelendi ve ne kadar doğru olduğunu araştırdı. Yahudilere yöneltilen suçlamanın haksız olduğunu anladığında, Titus'un bu konudaki endişesi nedeniyle onları suçlamalardan akladı ve Jonathan'a hak ettiği cezayı verdi; önce işkence gördü, sonra da diri diri yakıldı.

4. Fakat Catullus'a gelince, imparatorlar ona o kadar nazik davrandılar ki, bu dönemde ağır bir kınamaya maruz kalmadı; yine de çok geçmeden karmaşık ve neredeyse tedavi edilemez bir hastalığa yakalandı ve sefil bir şekilde öldü. Sadece bedensel olarak değil, zihinsel hastalığı da diğerinden daha ağırdı; çünkü çok rahatsızdı ve sürekli olarak öldürdüğü kişilerin hayaletlerini önünde gördüğünü haykırıyordu. Bunun üzerine kendini tutamadı,

Machine Translated by Google

Sanki hem azap hem de ateş ona getirilmiş gibi yatağından fırladı. Bu yüzden hastalığı sürekli olarak daha da kötüleşti ve bağırsakları o kadar çürüdü ki vücudundan dışarı düştü ve bu halde öldü. Böylece, Tanrı'nın kötü insanları cezalandırdığını gösteren, ilahi takdirin en büyük örneklerinden biri oldu.

5. Ve burada, Romalıların Yahudilerle olan bu savaşının nasıl yönetildiğini anlamak isteyenlere, tüm doğruluğuyla aktaracağımıza söz verdiğimiz bu tarihi anlatımımıza son veriyoruz. Bu tarihin üslubunun ne kadar iyi olduğu, okuyucuların değerlendirmesine bırakılmalıdır; ancak gerçeklerle uyumu konusunda, cesurca şunu söylemekten çekinmeyeceğim: Tüm yazım sürecinde tek amacım gerçeği yansıtmak olmuştur.

SON NOT

(1) Büyük Bochart'ın (De Phoenic. Colon. B. II. ch. iv.) "Josephus'un bu maddesinde kelimeler kadar hata var" demesinin nedenini hiç anlamıyorum. Josephus, Melkisedek'in önce bu şehri inşa ettiğini, daha doğrusu yeniden inşa edip süslediğini ve o zamanlar Mezmurlar 76:2'de olduğu gibi Salem olarak adlandırıldığını; daha sonra Kudüs olarak adlandırıldığını; ve Melkisedek'in hem rahip hem de kral olarak orada gerçek Tanrı'ya bir tapınak, yani halka açık ilahi ibadet ve kurban yeri inşa ettiğini düşünüyordu; aksini bildiğimiz herhangi bir şey için bunların hepsi çok doğru olabilir. Ve "veya tapınak" kelimesi, sanki çok sonra Süleyman tarafından inşa edilen büyük tapınağa ait olması gerekiyormuş gibi, Josephus'un kendisi Musa'nın küçük çadırı için kullanıyor, Antiq. B. III. ch. 6. sect. 4; ayrıca bkz. Antiq. B. lit. ch. 6. sect. 1; Burada şu anda Antakya'daki Yahudilerin büyük ve görkemli sinagogu için kullandığı gibi, B. VII. bölüm 3. kısım 3.

(2) Reland'ın burada kısmen belirttiği gibi, bu Tereutius Rufus, Talmudcuların Turnus Rufus diye adlandırdığı kişiyle aynıdır; onun hakkında şöyle derler: "Siyon'u bir tarla gibi sürdü, Kudüs'ü yığınlar haline getirdi ve evin dağını bir ormanın yüksek İdaceleri gibi yaptı"; bu, peygamber Mika tarafından çok önceden bildirilmişti (bölüm 3:12) ve Yeremya'nın kehanetlerinde (bölüm 26:18) ondan alıntılanmıştı.

(3) Bkz. Vaiz 8:11.

Machine Translated by Google

(4) Bu Berytus kesinlikle bir Roma kolonisiydi ve Hudson ve Spanheim'ın bize bildirdiği gibi, bunu doğrulayan sikkeler mevcuttur. Antiq. B. XVI: ch. 11. sect. 1'deki nota bakınız.

(5) Doğu'nun iki ana şehri olan Antakya ve İskenderiye'deki Yahudilere, hem Makedonlar hem de daha sonra Romalılar tarafından, diğer sivil valilerin yetki alanından muaf olan kendi valileri atanmasına izin verilmişti. Dr. Hudson'ın Fuller'ın Çeşitli Yazıları'ndan bu yer hakkında belirttiği gibi, bu vali bazen sadece "vali", bazen "etnarş" ve [İskenderiye'de] "alabarş" olarak adlandırılıyordu. Susanna'nın tarihi de ima ettiği gibi, Babil'deki esaretleri sırasında da benzer bir vali veya valilere sahip olmalarına izin verilmişti.

(6) Bu Classicus, Civilis ve Cerealis, Tacitus'ta iyi bilinen isimlerdir; ilk ikisi Romalılara karşı isyan çıkarmakla, sonuncusu ise Vespasian tarafından onları bastırmak için gönderilmekle anılır, tıpkı burada Josephus'ta anlatıldığı gibi; bu durum Fontellis Agrippa ve Rubrius Gallup, i, bölüm 3 için de geçerlidir. Ancak Domitian hakkında, özellikle bu Galya ve Alman seferindeki niyetleri konusunda verilen son derece olumlu anlatım, Suetonius, Vesp. bölüm 7'deki anlatımla oldukça çelişmektedir. Bu büyük farklılığa neden olabilecek sebepler de açık değildir: Domitian, Josephus'un hamilerinden biriydi ve Yahudi savaşı hakkındaki bu kitapları yayınladığında çok gençti ve daha sonra onu bu kadar rezil eden kötü uygulamalarına henüz yeni başlamıştı; Suetonius ise ondan kayda değer bir iyilik görmek için çok genç ve hayatta çok düşük bir konumda gibi görünmektedir; Puetonius'un Domitian hakkında yazdıklarına bakılırsa, Domitian kesinlikle çok ahlaksız ve zalim biriydi ve genel olarak nefret ediliyordu.

(7) Son çağlarda, Josephus'un burada belirttiğine göre her yedinci günde akıp altı günde dinlenen, ancak Pliny'nin Nat. Hist. 31. II'ye göre altı gün boyunca sürekli akıp her yedinci günde dinlenen (her ne kadar bu nehrin yedinci gününün Yahudilerin yedinci günü veya Şabat günü olduğu hiçbir şekilde anlaşılmasa da) bir zamanlar çok ünlü olan bu Şabat Nehri tamamen ortadan kalktığı için, bu konuda daha fazla bir şey eklemeyeceğim: sadece Dr. Hudson'ın notuna bakın. Varenius'un Coğrafyası'nda, i, 17'de, okuyucu bu tür periyodik kaynakların ve nehirlerin birkaç örneğini bulacaktır, ancak bunların hiçbirinin periyotları eskiden olduğu gibi tam bir hafta değildi.

Machine Translated by Google

(8) Vespasian ve iki oğlu Titus ve Domitian.

(9) Reland'ın oldukça ilginç kitabı de Spoliis Ternpli'de, Roma'daki Titus'un zafer kemerinde hâlâ duran bu Yahudi kaplarının tasvirlerine bakın. Ancak, özellikle dikkat edilmesi gerekenler şunlardır: (1.)
Josephus'un burada zafer alayında taşınan şamdanın tapınakta kullanılan şamdanla tam olarak aynı olmadığını söylemesi, zafer kemerindeki şamdanın üzerindeki küçük topuzların ve çiçeklerin sayısının Musa'nın Çıkış 25:31-36'daki açıklamasıyla pek uyuşmamasından anlaşılıyor. (2.) Josephus'taki dalların inceliği, o kemerdeki dalların kalınlığıyla karşılaştırıldığında.
(3.) Josephus'un, bir görgü tanığı olarak, bu alayda taşındığını bize temin etmesine rağmen, Kanun veya Tevrat'ın o kemerde hiç görünmediği.
Bütün bu hususlar, meraklı okuyucunun dikkatini çekmeyi hak ediyor.

(10) Spanheim burada Graceia Major ve Sicilya'da şunlara sahip olduklarını gözlemliyor: Macherus'taki bu sedef otu gibi, olağanüstü derecede büyük ve dayanıklı sedef otu.

(11) Baaras yeri ve köküne dair bu garip açıklama, sihirbazlardan alınmış gibi görünüyor ve kök, Josephus'un zamanında, onun Kral Süleyman'dan türediğini sandığı, şeytanları kovmanın batıl inançlı yolunda kullanılmış gibi görünüyor; ki biz daha önce de gördüğümüz gibi, Josephus'un bu konuda büyük bir görüşü vardı, Antiq. B. VIII. bölüm 2. kısım 5. Buradan ayrıca Josephus'un şeytanlar ve şeytana sahip kişiler hakkındaki gerçek fikrini, tıpkı Yeni Ahit'teki Yahudiler ve Hristiyanlar ve ilk dört yüzyıldaki gibi, öğrenebiliriz. Bkz. Antiq. BI bölüm 8. kısım 2; B. XI, bölüm 2. kısım 3.

(12) Titus'un bu şimdi ıssız olan Yahudiye ülkesini iskân etmemesi, aksine tamamının satılmasını emretmesi çok dikkat çekicidir; hatta bugün bile tam olarak iskân edilmemiştir, ancak eski sakinleri Yahudilerin gelecekteki yeniden dirilişleri için hazırdır. Kehanetlerin Kelimesi Kelimesine Gerçekleşmesi, s. 77'ye bakınız.

(13) Josephus ve diğer kaynaklara göre Julius Africanus'un yönetim merkezi olan Emmaus veya Areindus şehrinin bin yedi yüz kişisinin öldürüldüğü, kadınların ve çocukların köleleştirildiği belirtiliyor. Ancak Bassus, kaleyi teslim edenlerle yaptığı antlaşmayı yerine getirmesi gerektiğini düşündüğü için onları serbest bıraktı ve üçüncü yüzyılın başlarında Eleazar'ı onlara geri verdi; daha sonra da kalenin yeniden inşa edilmesini sağladı ve bu yeniden inşanın ardından kaleye bu isim verildi.

Machine Translated by Google

Nicopolis, Aziz tarafından bahsedilen Emmaus'tan tamamen farklıdır.
Luka 24:13; bkz. Reland'ın Paleestina'sı, kitap II, s. 429 ve Ammaus adı altında da. Ancak haklı olarak, özellikle buradaki Yunanca kopyalar genellikle Kudüs'ten altmış furlong uzaklıkta olduğunu belirtirken (ki Latince kopyalar sadece otuz furlong diyor), Aziz Luka'daki Ammaus'un önümüzdeki Ammaus ile aynı olabileceğini düşünüyor. Ayrıca, bu sekiz yüz asker için, bir Roma garnizonu için ayrılan yer, doğal olarak diğer Emmaus veya Nikopolis kadar Kudüs'ten uzak olmazdı.

(14) Pliny ve diğerleri, kuşatmalara karşı depolanan erzakların yüz yıl boyunca geçerli olmaya devam edeceğine dair bu garip paradoksu doğruluyorlar; Spanheim bu yer hakkında bunu belirtiyor.

(15) Bu ve sonraki bölümdeki konuşmalar, Eleazar'ın şahsında tanıtıldığı şekliyle, son derece dikkat çekicidir ve en soylu konuları, ölümün küçümsenmesini ve ruhun onurunu ve ölümsüzlüğünü ele almaktadır; bu sadece Yahudiler arasında değil, Hintlilerin kendileri arasında da geçerlidir ve tüm meraklıların okumaya değerdir. Görünüşe göre, 9. bölüm, 1. ve 2. kısımlarda hayatta kalan o filozof kadın, Eleazar'ın söylediği bu söylemlerin özünü hatırlamış ve Josephus da bunları kendi sözleriyle ifade etmiştir: En alt düzeyde, bizim Josephus'umuzun o zamanlar anladığı şekliyle, bu konulardaki Yahudi düşüncelerini içermektedir ve bizden de uygun bir değerlendirmeyi hak etmektedir.

(16) Öldürülenlerin sayısının yalnızca 10.000 olduğu B. II. bölüm 20. kısım 2'ye bakınız.

(17) Reland burada Yahudilerden birinin paralel bir özdeyişini ortaya koyuyor Hahamlar, "Doğumumuz ölüm içindir, ölümümüz ise yaşamak içindir." derler.

(18) Josephus burada bize bu Sicarii'lerden veya haydutlardan bazılarının İskenderiye'den (ki kendisi de büyük anlamda Mısır'daydı) Mısır'a ve orada bulunan Teb'e gittiğini bildirdiğinden, Reland, Vossius'tan Mısır'ın bazen Delta'dan ve Filistin yakınlarındaki alt kısımlardan ayrı olarak, Gerçek veya Yukarı Mısır'ı ifade ettiğini doğru bir şekilde gözlemliyor. Buna göre, eklediği gibi, Mısır'da asla yağmur yağmaz diyenler Gerçek veya Yukarı Mısır'ı kastediyor olmalılar,

Machine Translated by Google

Çünkü diğer bölgelerde de bazen yağmur yağıyor. Antika B. notuna bakın.
II. Ch. 7. mezhep. 7 ve B.III. Ch. 1. bölüm. 6.

(19) Onias'ın Mısır'daki bu tapınağının inşası hakkında Antik Çağ notlarına bakınız.
B. XIII. bölüm 3. kısım 1. Ancak, hem Savaş'ın (BI bölüm 1. kısım 1) hem de şimdi alıntılanan Eski Eserler'in başka yerlerinde bu tapınağın Kudüs'tekine benzediği söylenirken, burada ona benzemediği, aksine bir kuleye benzediği (kısım 3) söylendiğinden, buradaki okumadan şüphelenmek için bazı nedenler vardır ve ya olumsuzluk eki silinecek ya da kelime tamamen eklenecektir.

(20) Şunu belirtmeliyiz ki, Josephus burada tapınağı kirleten Antiochus'tan, Onias'ın Philometer'dan tapınağını inşa etmek için izin aldığı sırada hayatta olduğu şeklinde bahsetmektedir; oysa tapınağın fiilen inşası yaklaşık on beş yıl sonrasına kadar gerçekleşmemiş gibi görünmektedir. Yine de, Antik Çağlar'da Onias'ın, o Antiochus'un hayatta olduğu dönemde Philometer'a gittiği söylendiğinden (B. XII. bölüm 9. kısım 7), muhtemelen o zaman dilekçe vermiş ve belki de izin almıştır, ancak tapınak fiilen inşa edilip bitirilmesi on beş yıl sonrasına kadar gerçekleşmemiştir.

Machine Translated by Google

Yahudilerin Antik Eserleri

Machine Translated by Google

Önsöz

1. Tarih yazmaya girişenlerin, anladığım kadarıyla, bu zahmete tek bir sebeple değil, birbirinden çok farklı birçok sebeple girdiklerini görüyorum. Bazıları bu alana, kompozisyon becerilerini göstermek ve güzel konuşma konusunda ün kazanmak için yönelirken; bazıları da, olaylarla ilgili olanları memnun etmek için tarih yazıyor ve bu nedenle hiçbir çabadan kaçınmıyor, hatta yeteneklerinin ötesine geçiyorlar; bazıları ise, olaylarla ilgili oldukları için ve bu nedenle gelecek nesillerin yararına bunları yazıya dökmekten kendilerini alıkoyamadıkları için, zorunluluktan ve mecburiyetten tarih yazmaya itiliyorlar; hatta, olayların kendilerinin büyük önemi nedeniyle, tarihi olayları karanlıktan aydınlığa çıkarmaya ve kamuoyunun yararına sunmaya yönelenler de az değil.

Tarih yazmanın bu çeşitli nedenlerinden son ikisinin de benim kendi nedenlerim olduğunu itiraf etmeliyim; çünkü Yahudilerin Romalılarla yaptığı savaşa bizzat ben de dahil olmuş, savaşın ayrıntılarını ve sonucunu bizzat biliyordum. Bu nedenle, başkalarının yazılarında bu olayların gerçekliğini çarpıttığını gördüğüm için, bu savaşın tarihini yazmak zorunda kaldım.

2. Şimdi bu işe giriştim, çünkü bunun tüm Yunanlılara (2) çalışmaya değer görüneceğini düşündüm; çünkü bu, İbrani Kutsal Yazılarından yorumlanan tüm antik çağlarımızı ve hükümetimizin yapısını içerecektir. Ve aslında, savaştan (3) bahsettiğimde , Yahudilerin aslen kim olduklarını, - hangi kaderlere maruz kaldıklarını, - ve hangi yasama organı tarafından dindarlık ve diğer erdemlerin uygulanması konusunda eğitildiklerini, - ve Romalılarla istemeyerek bu son savaşa girene kadar uzak çağlarda hangi savaşları yaptıklarını açıklamayı amaçlamıştım: ancak bu iş büyük bir kapsamı kapsayacağı için, onu kendi başlangıcı ve kendi sonucu olan ayrı bir inceleme olarak ayırdım; ancak zamanla, büyük işler üstlenenlerin başına genellikle geldiği gibi, yoruldum ve yavaş ilerledim, çünkü bu geniş bir konu ve zor bir şeydi.

Machine Translated by Google

Tarihimizi yabancı ve bize alışık olmadığımız bir dile çevirmek.
Ancak, orada tarihimizi bilmek isteyen ve bu yüzden beni devam etmeye teşvik eden bazı kişiler vardı; ve her şeyden önce, her türlü bilginin aşığı olan, ancak esas olarak tarih bilgisine ilgi duyan ve bunun nedeni kendisinin büyük işlere ve birçok kader dönüşüne karışmış olması ve hepsinde mükemmel bir doğanın harika bir titizliğini ve sarsılmaz bir erdemli kararlılığını göstermiş olması olan Epafroditus (4) vardı. Her zaman faydalı ve kabul edilebilir şeylerde yetenekli olanları çabalarını onunkiyle birleştirmeye teşvik eden bu adamın ikna edici sözlerine boyun eğdim. Ayrıca, herhangi bir tembelliğin, çok faydalı olan bu tür çalışmalarda çaba göstermenin zevkinden daha büyük bir etkiye sahip olmasına izin vermekten kendim de utandım: Bunun üzerine kendimi harekete geçirdim ve işime daha neşeli bir şekilde devam ettim. Yukarıdaki nedenlerin yanı sıra, üzerinde çok düşündüğüm başka nedenler de vardı; bunlar, atalarımızın bu tür şeyleri başkalarına aktarmaya istekli olmalarıydı; Yunanlılardan bazılarının, ulusumuzun işleri hakkında bilgi edinmek için büyük çaba sarf ettiklerini de belirtmek gerekir.

3. Bu nedenle, Ptolemilerin ikincisinin, öğrenim ve kitap toplama konusunda olağanüstü gayretli bir kral olduğunu; ayrıca kanunlarımızın ve içinde yer alan hükümet anayasamızın Yunancaya çevrilmesini sağlamak konusunda da son derece hırslı olduğunu gördüm. Şimdi, aramızdaki aynı makamdaki diğer kişilerden aşağı olmayan başrahip Eleazar, adı geçen kralın bu avantajdan yararlanmasını kıskanmadı; aksi takdirde kesinlikle ona bu fırsatı vermezdi, çünkü milletimizin geleneğinin, kendimize ait saydığımız hiçbir şeyin başkalarına aktarılmasını engellememek olduğunu biliyordu. Bu nedenle, hem başrahibimizin cömertliğini taklit etmeyi hem de bugün bile kral gibi birçok öğrenim meraklısının olabileceğini düşünmeyi uygun gördüm; çünkü o zamanlar tüm yazılı eserlerimizi elde edememişti; İskenderiye'ye tercüman olarak gönderilenler ona sadece kanun kitaplarını vermişlerdi, oysa kutsal kitaplarımızda çok sayıda başka konu da vardı. Gerçekten de, bunlar beş bin yıllık bir tarihi içerir; bu süre zarfında birçok garip olay, birçok savaş fırsatı, komutanların büyük eylemleri ve hükümet biçimimizde değişimler yaşanmıştır. Genel olarak, bu tarihi inceleyecek bir kişi, esasen tüm olayların inanılmaz derecede iyi sonuçlandığını ve mutluluğun ödülünün Tanrı tarafından sunulduğunu öğrenebilir; ancak bu, O'nun iradesini izleyenler içindir.

Machine Translated by Google

O'nun mükemmel yasalarını çiğnemeye kalkışmayın: ve insanlar bu yasaların doğru uygulanmasından herhangi bir şekilde saparlarsa, daha önce pratik olan şey pratik olmaktan çıkar (5) ve iyi bir şey olarak başlattıkları her şey, iyileştirilemez bir felakete dönüşür. Ve şimdi bu kitapları okuyan herkesi, zihinlerini Tanrı'ya yöneltmeye ve yasa koyucumuzun zihnini incelemeye çağırıyorum; doğasını kendisine yakışır bir şekilde anlamış olup olmadığını ve ona gücüne yakışır eylemler atfetmemiş olup olmadığını ve başkalarının uydurduğu o edepsiz masallardan yazılarını koruyup korumadığını sorgulamaya çağırıyorum; çünkü yaşadığı zamanın çok uzun olması nedeniyle bu tür yalanları güvenle uydurabilirdi; zira iki bin yıl önce yaşamıştı; bu kadar uzun bir zaman diliminde şairlerin kendileri bile tanrılarının nesillerini, insanlarının eylemlerini veya kendi yasalarını belirleyecek kadar cesur değillerdi. Bu nedenle, ilerledikçe, kayıtlarımızda yer alanları, onlara ait olan zaman sırasına göre doğru bir şekilde açıklayacağım; çünkü bu girişim boyunca bunu yapacağıma zaten söz vermiştim; ve bunu, kayıtlarda yer alanlara hiçbir şey eklemeden veya onlardan hiçbir şey çıkarmadan yapacağım.

4. Ancak anayasamızın neredeyse tamamı yasa koyucumuz Musa'nın bilgeliğine bağlı olduğundan, onun hakkında önceden birkaç şey söylemekten kaçınamam, ancak bunu kısaca yapacağım; çünkü aksi takdirde kitabımı okuyanlar, yasaları ve tarihi gerçekleri anlatmayı vaat eden söylemimin neden bu kadar çok felsefe içerdiğini merak edebilirler. Bu nedenle okuyucu, Musa'nın, kendi hayatını iyi yönetmek ve başkalarına yasalar koymak isteyen kişinin öncelikle ilahi doğayı düşünmesini son derece gerekli gördüğünü bilmelidir; ve Tanrı'nın işleyişini düşünerek, insan doğasının yapabileceği ölçüde en iyi örnekleri taklit etmeli ve onu takip etmeye çalışmalıdır: Yasa koyucunun kendisi de böyle bir düşünme olmadan doğru bir zihne sahip olamazdı; ne de yazacağı herhangi bir şey okuyucularında erdemi geliştirmeye katkıda bulunurdu; Yani, öncelikle onlara Tanrı'nın her şeyin Babası ve Rabbi olduğunu, her şeyi gördüğünü ve bu nedenle O'nu izleyenlere mutlu bir hayat bahşettiğini, erdem yolunda yürümeyenleri ise kaçınılmaz sefaletlere sürüklediğini öğretmedikleri sürece, hiçbir şey yolunda gitmez.
Musa bu dersi hemşehrilerine öğretmek istediğinde, yasalarını diğer yasa koyucuların yaptığı gibi, yani bir kişi ile diğer kişiler arasındaki sözleşmeler ve diğer haklar üzerine kurarak oluşturmaya başlamadı.

Machine Translated by Google

Ve bir diğeri de, zihinlerini Tanrı'ya ve O'nun dünyayı yaratılışına yönelterek ve biz insanların yeryüzündeki Tanrı'nın en mükemmel yaratıkları olduğumuza ikna ederek. Şimdi, onları dine boyun eğdirdikten sonra, diğer her şeyde de kolayca boyun eğdirdi: çünkü diğer yasa koyucular masalları izlediler ve söylemleriyle insanlığın en utanç verici kötülüklerini tanrılara yüklediler ve kötü insanlara suçları için en akla yatkın bahaneleri sundular; ama bizim yasa koyucumuz, Tanrı'nın mükemmel erdeme sahip olduğunu gösterdikten sonra, insanların da bundan pay almaya çalışması gerektiğini düşündü; ve böyle düşünmeyen ve inanmayanlara en ağır cezaları verdi. Bu nedenle, okuyucularımı bu girişimin tamamını bu açıdan incelemeye teşvik ediyorum; çünkü böylece, Tanrı'nın yüceliğine veya insanlığa olan sevgisine aykırı hiçbir şey olmadığını göreceklerdir; Burada her şey evrenin doğasına atıfta bulunuyor; yasa koyucumuz bazı şeyleri bilgece ama gizemli bir şekilde, diğerlerini ise uygun bir alegori altında anlatıyor, ancak yine de doğrudan açıklama gerektiren şeyleri açık ve net bir şekilde açıklıyor. Bununla birlikte, her şeyin nedenini bilmek isteyenler burada çok ilginç bir felsefi teori bulabilirler ki, şimdi bunun açıklamasını yapmaktan vazgeçeceğim; fakat Tanrı bana zaman verirse, mevcut çalışmayı bitirdikten sonra bunu yazmaya başlayacağım (6) . Şimdi, Musa'nın dünyanın yaratılışı hakkında söylediklerinden bahsettikten sonra, önümdeki tarihe geçeceğim; bu yaratılışı kutsal kitaplarda şu şekilde anlatıldığını görüyorum.

SON NOTLAR

(1) Josephus'un bu önsözü, kendi türünde mükemmeldir ve okuyucunun eserin kendisini okumaya başlamadan önce tekrar tekrar okumasına son derece değerdir.

(2)Yani bütün putperestler, hem Yunanlar hem de Romalılar.

(3) Burada, Josephus'un Yahudi Savaşı'nın Yedi Kitabı'nı bu Eski Eserler'i yazmadan çok önce yazdığını belirtmekte fayda var. Savaş hakkındaki bu kitaplar yaklaşık MS 75'te, bu Eski Eserler ise yaklaşık on sekiz yıl sonra, MS 93'te yayımlandı.

Machine Translated by Google

(4) Bu Epafroditus, MS 100 yılında Trajan'ın üçüncü yılında kesinlikle hayattaydı. Apion'a Karşı Birinci Kitap, bölüm 1'deki nota bakın. Kim olduğunu bilmiyoruz; çünkü Nero'nun azatlı kölesi ve daha sonra Domitian'ın sekreteri olan ve Domitian tarafından saltanatının 14. veya 15. yılında idam edilen Epafroditus, Trajan'ın üçüncü yılında hayatta olamazdı.

(5) Josephus burada açıkça ünlü Yunan atasözüne atıfta bulunuyor: Eğer Tanrı bizimleyse, imkansız olan her şey mümkün olur.

(6) Josephus'un Yahudi yasalarının birçoğunun nedenleri ve bunların hangi felsefi veya alegorik anlamı taşıyacağı hakkındaki bu planlanan çalışmasına gelince, bu çalışmanın kaybı bazı bilginler tarafından pek de üzüntüyle karşılanmamaktadır; ben kısmen Fabricius'un görüşüne meyilliyim, ap. Havercamp, s. 63, 61, "Yahudi hayal gücünden kaynaklanan bazı boş ve soğuk tahminler arasında, Josephus'un bize belki de ne Yahudiler arasında ne de Hristiyanlar arasında kimsenin bize şimdi bildiremeyeceği çok sayıda mükemmel ve faydalı şey öğreteceğinden şüphe duymamıza gerek yok; bu yüzden onun hâlâ var olduğunu bulmak için çok şey verirdim."

Machine Translated by Google

Kitap I

ÜÇ BİNLİK ARALIĞI İÇERMEKTEDİR
SEKİZ YÜZ OTUZ ÜÇ YIL.

İshak'ın yaratılışından ölümüne kadar.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

DÜNYA ANAYASASI VE ELEMENTLERİN DÜZENLENMESİ.

1. Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Fakat yer görünür olmadığında, kalın bir karanlıkla kaplı ve üzerinde rüzgâr estiği zaman, Tanrı ışık olmasını emretti. Işık yaratılınca, bütün kütleyi inceledi ve ışığı ve karanlığı ayırdı; birine Gece, diğerine Gündüz adını verdi. Işığın başlangıcına ve dinlenme zamanına Akşam ve Sabah adını verdi. Bu gerçekten de ilk gündü. Ama Musa bunun tek bir gün olduğunu söyledi; bunun sebebini şimdi bile açıklayabilirim; ancak her şeyin nedenini ayrı bir risalede açıklayacağıma söz verdiğim için, bunu o zamana kadar erteleyeceğim. Bundan sonra, ikinci günde, göğü bütün dünyanın üzerine yerleştirdi ve onu diğer kısımlardan ayırdı ve kendi başına durmasına karar verdi. Ayrıca etrafına kristal bir [gökyüzü] yerleştirdi ve onu yeryüzüne uygun bir şekilde bir araya getirdi ve nem ve yağmur vermesi ve çiğ oluşması için uygun hale getirdi. Üçüncü günde kuru toprağı ve etrafını saran denizi yarattı; aynı gün topraktan bitkileri ve tohumları fışkırttı. Dördüncü günde gökyüzünü güneş, ay ve diğer yıldızlarla süsledi ve mevsimlerin değişimlerini açıkça göstermek için onlara hareketlerini ve yörüngelerini belirledi. Beşinci günde ise yüzen ve uçan canlıları yarattı; yüzenler denizde, uçanlar havada. Ayrıca, üremeleri ve türlerinin çoğalması için onları topluluk ve karışım açısından ayırdı. Altıncı günde dört ayaklı hayvanları yarattı ve onları erkek ve dişi yaptı; aynı gün insanı da yarattı. Buna göre Musa, dünyanın ve içindeki her şeyin altı günde yaratıldığını, yedinci günün ise bu tür işlerden bir dinlenme ve kurtuluş olduğunu söylüyor. Bu nedenle o gün emeklerimizden dinleniriz ve ona Şabat deriz; bu kelime İbranice'de dinlenme anlamına gelir.

Machine Translated by Google

2. Dahası, Musa yedinci gün bittikten sonra (1) felsefi olarak konuşmaya başlar ve insanın yaratılışı hakkında şöyle der: Tanrı topraktan toz aldı ve insanı yarattı ve ona bir ruh ve can yerleştirdi.(2) Bu insana Adem adı verildi; bu, İbranice'de kırmızı anlamına gelir, çünkü kırmızı topraktan, bir araya getirilmiş topraktan yaratıldı; çünkü bakir ve gerçek toprak bu türdendir. Tanrı, yarattığı canlıları, türlerine göre, hem erkek hem de dişi olarak Adem'e sundu; Adem de onlara hâlâ anıldıkları isimleri verdi. Fakat Tanrı, Adem'in dişi bir eşi, bir topluluğu olmadığını, çünkü böyle bir şey yaratılmamıştı ve erkek ve dişi olan diğer hayvanlara şaşırdığını görünce, onu uyuttu ve kaburgalarından birini alıp ondan kadını yarattı; bunun üzerine Adem, kadın kendisine getirildiğinde onu tanıdı ve kendisinden yaratıldığını kabul etti. Şimdi, İbranice'de kadına İsa denir; Ancak bu kadının adı Havva idi; bu isim, tüm canlıların annesi anlamına gelir.

3. Musa ayrıca, Tanrı'nın doğuda her türlü ağaçla dolu bir cennet kurduğunu; bunların arasında hayat ağacı ve iyinin ve kötünün ne olduğunun bilineceği bilgi ağacının bulunduğunu; Adem ve karısını bu bahçeye getirdiğinde onlara bitkilere bakmalarını emrettiğini söyler. Şimdi bahçe, bütün dünyayı çevreleyen ve dört parçaya ayrılan tek bir nehirle sulanıyordu . (3) Hindistan'a akan ve çokluğu ifade eden Phison, denize dökülür ve Yunanlılar tarafından Ganj olarak adlandırılır. Fırat ve Dicle de Kızıldeniz'e iner. (4) Fırat veya Phrath adı, bir dağılımı veya bir çiçeği ifade eder; Tiris veya Diglath ise hızlı ve dar olanı ifade eder; Geon ise Mısır'dan geçer ve doğudan yükselen, Yunanlıların Nil olarak adlandırdığı şeyi ifade eder.

4. Bu nedenle Tanrı, Adem ve karısına diğer tüm bitkilerden yemelerini, ancak bilgi ağacından uzak durmalarını emretti ve onlara, ona dokunurlarsa helak olacaklarını önceden bildirdi. Fakat bütün canlıların tek bir dili varken, (5) o zamanlar Adem ve karısıyla birlikte yaşayan yılan, onların mutlu bir şekilde ve Tanrı'nın emirlerine itaat ederek yaşayacaklarını düşünerek kıskançlık gösterdi; ve onlara itaatsizlik ettiklerinde felaketlere düşeceklerini düşünerek, kötü niyetle kadını, bilgi ağacından tatmaya ikna etti.

Machine Translated by Google

Onlara, bilgi ağacını göstererek, o ağaçta iyiliğin ve kötülüğün bilgisinin bulunduğunu, bu bilgiyi elde ettiklerinde mutlu bir hayat süreceklerini, hatta bir tanrının hayatından aşağı olmayan bir hayat yaşayacaklarını söyledi; böylece kadını alt etti ve onu Tanrı'nın emrini hor görmeye ikna etti. O ağacın meyvesini tattıktan ve beğendikten sonra, Adem'i de ondan faydalanmaya ikna etti. Bunun üzerine birbirlerine karşı çıplak kaldıklarını fark ettiler; ve böyle görünmekten utanarak, kendilerini örtmek için bir şeyler uydurdular; çünkü ağaç onların zekasını keskinleştirmişti; ve incir yapraklarıyla kendilerini örttüler; ve bunları önlerine bağlayarak, mahremiyetlerinden dolayı, neye ihtiyaç duyduklarını keşfettikleri için daha önce olduklarından daha mutlu olduklarını düşündüler. Fakat Tanrı bahçeye geldiğinde, daha önce gelip onunla konuşmaya alışkın olan Adem, kötü davranışının farkında olarak, yolundan çekildi. Bu davranış Tanrı'yı şaşırttı; ve bu davranışının sebebini ve daha önce bu konuşmadan zevk alan kişinin neden şimdi ondan kaçtığını ve onu reddettiğini sordu. Adem, Tanrı'nın emrini çiğnediğinin bilincinde olarak cevap vermeyince, Tanrı şöyle dedi: "Sizin için önceden, hiçbir sıkıntı, kaygı ve ruh azabı çekmeden mutlu bir hayat sürmeniz için karar vermiştim; zevk ve mutluluğunuza katkıda bulunacak her şeyin, sizin çaba ve gayretiniz olmadan, kendi takdirimle kendiliğinden gelişmesini sağlamıştım; çünkü çaba ve gayret gerektiren bu durum kısa sürede yaşlılığa yol açacak ve ölüm uzak bir ihtimal olmayacaktı. Fakat şimdi sen bu iyi niyetimi kötüye kullandın ve emirlerime karşı geldin; çünkü sessizliğin erdeminin değil, kötü vicdanının işaretidir." Ancak Adem günahını mazur gösterdi, Tanrı'dan kendisine kızmamasını rica etti ve yapılanların suçunu karısına yükledi; karısı tarafından aldatıldığını ve bu yüzden suçlu olduğunu söyledi; karısı ise yine yılanı suçladı. Fakat Tanrı, karısının öğüdüne zayıfça boyun eğdiği için onu cezalandırdı; ve toprağın bundan böyle kendi kendine meyve vermeyeceğini, ancak emekleriyle rahatsız edildiğinde bazı meyvelerini vereceğini, diğerlerini ise vermeyeceğini söyledi. Ayrıca Havva'yı da çocuk doğurmanın zorluğuna ve şiddetli sancılarına maruz bıraktı; çünkü Havva, yılanın onu ikna ettiği aynı argümanlarla Adem'i ikna etmiş ve böylece onu felaket bir duruma düşürmüştü. Ayrıca, Adem'e karşı kötü niyetli tavrından duyduğu öfke nedeniyle yılanı konuşma yeteneğinden mahrum etti. Bunun yanı sıra,

Machine Translated by Google

Dilinin altına zehir koydu ve onu insanlara düşman etti; insanlara da, kötü niyetlerinin kaynağı olan ve intikam almanın en kolay yolu olan başına vurmalarını öğütledi. Ayaklarını kullanamaz hale gelince, onu yerde yuvarlanarak ve sürünerek yürümeye mahkum etti. Tanrı bu cezaları verdikten sonra, Adem ve Havva'yı cennetten başka bir yere götürdü.

BÖLÜM 2.

Âdem'in Soyu ve Onuncu Günahlar Hakkında
ONDAN TUTUN'A KADAR OLAN NESİLLER,

1. Adem ve Havva'nın iki oğlu vardı: Büyük olanın adı Kain'di; bu isim, tercüme edildiğinde, mülkiyet anlamına gelir; küçük olanın adı ise Abel'di; bu isim ise keder anlamına gelir. Ayrıca kızları da vardı. İki kardeş farklı yaşam tarzlarından hoşlanıyorlardı: Küçük olan Abel, doğruluğa düşkündü; ve Tanrı'nın tüm eylemlerinde hazır bulunduğuna inanarak erdemde üstün oldu; mesleği ise çobanlıktı.

Fakat Kain sadece diğer yönlerden çok kötü değildi, aynı zamanda tamamen elde etmeye odaklanmıştı; ve önce toprağı sürmeye karar verdi. Ardından kardeşini öldürdü: - Tanrıya kurban sunmaya karar vermişlerdi.
Şimdi Kain toprağın ve tarlalarının meyvelerini getirdi; ama Abel süt ve sürülerinin ilk ürünlerini getirdi: fakat Tanrı, açgözlü bir adamın icadı olan ve toprağı zorlayarak elde edilen şeylerden ziyade, kendiliğinden doğal olarak yetişen şeylerle onurlandırıldığı için ikinci sunudan daha çok hoşnut oldu ; bu yüzden Kain, Tanrı'nın kendisinden önce Abel'i tercih etmesine çok kızdı; ve kardeşini öldürdü ve cesedini saklandı, keşfedilmemek için. Fakat Tanrı, olanları bilerek Kain'e geldi ve kardeşine ne olduğunu sordu, çünkü onu uzun zamandır görmemişti; oysa diğer zamanlarda onları birlikte konuşurken görmüştü. Fakat Kain kendi içinde şüpheye düştü ve Tanrı'ya ne cevap vereceğini bilemedi. İlk başta kardeşinin kaybolması konusunda kendisinin de şaşkın olduğunu söyledi; Fakat Tanrı onu kışkırtıp, meselenin ne olduğunu öğrenmek için ısrarla baskı yapınca, kardeşinin koruyucusu veya bekçisi olmadığını söyledi.

Machine Translated by Google

O, yaptıklarının farkında mıydı? Fakat Tanrı, bunun karşılığında Kain'i kardeşinin katili olarak mahkum etti ve şöyle dedi: "Kendin yok ettiğin bir adamın başına ne geldiğini bilmemene şaşıyorum." Bu nedenle Tanrı, kurban sunması ve böylece kendisine olan öfkesinin aşırı olmaması için yalvarması nedeniyle ona [ölüm cezasını] vermedi; fakat onu lanetledi ve yedinci kuşaktaki soyunu tehdit etti. Ayrıca onu karısıyla birlikte o topraklardan kovdu. Ve dolaşırken vahşi hayvanların arasına düşüp öleceğinden korktuğu zaman, Tanrı ona böyle karamsar bir şüpheye kapılmamasını ve vahşi hayvanlardan gelebilecek herhangi bir zarardan korkmadan bütün yeryüzünü dolaşmasını emretti; ve tanınması için üzerine bir işaret koyarak, gitmesini emretti.

2. Ve Kain birçok ülkeyi dolaştıktan sonra, karısıyla birlikte Nod adında bir şehir kurdu ve orada yerleşti; orada çocukları oldu. Ancak cezasını ıslah olmak için değil, kötülüğünü artırmak için kabul etti; çünkü amacı sadece kendi bedensel zevki için her şeyi elde etmekti, bu da komşularına zarar vermeyi gerektiriyordu. Yağma ve şiddet yoluyla hane halkının servetini büyük ölçüde artırdı; tanıdıklarını soygun yoluyla zevk ve ganimet elde etmeye teşvik etti ve insanları kötü yollara sürükleyen büyük bir lider oldu. Ayrıca insanların daha önce yaşadığı sade yaşam tarzını değiştirdi; ölçü ve ağırlıkların mucidi oldu. İnsanlar bu tür sanatlar hakkında hiçbir şey bilmeden masum ve cömert bir şekilde yaşarken, o dünyayı kurnaz bir düzene dönüştürdü. Her şeyden önce toprakların sınırlarını belirledi: bir şehir kurdu ve onu surlarla güçlendirdi ve ailesini oraya gelmeye zorladı; ve o şehre, en büyük oğlu Enoch'un adından esinlenerek Enoch adını verdi. Jared, Enoch'un oğluydu; onun oğlu Malaliel; onun oğlu Mathusela; onun oğlu Lamech; Silla ve Ada adlı iki karısından yetmiş yedi çocuğu vardı. Ada'dan olan çocuklarından biri Jabal'dı: çadırlar kurar ve çobanlık hayatını severdi. Ama onunla aynı anneden doğan Jubal, müzikle uğraştı; (7) ve psaltery ile arpı icat etti. Ama diğer karısından olan çocuklarından Tubal, güç bakımından tüm erkeklerden üstündü ve savaş performanslarında çok yetenekli ve ünlüydü. Bu sayede bedensel zevklere yönelik şeyler elde etti.

Machine Translated by Google

Yöntem; ve her şeyden önce pirinç yapma sanatını icat etti. Lameh'in ayrıca Naamah adında bir kızı vardı. Ve ilahi vahiy konularında o kadar yetenekliydi ki, Kabil'in kardeşini öldürmesinden dolayı cezalandırılacağını biliyordu ve bunu karılarına bildirdi. Hatta Adem hayattayken bile, Kabil'in soyu son derece kötüleşti, her biri bir öncekinden daha kötü olarak öldü. Savaşta dayanılmaz, soygunlarda ise şiddetliydiler; ve eğer birileri insanları öldürmekte yavaş davranıyorsa, yine de ahlaksız davranışlarında, haksızlık yapmada ve kazanç için zarar vermede cesurdu.

3. Şimdi, ilk insan olan ve topraktan yaratılan Adem (çünkü şimdi onun hakkında konuşmalıyız), Abel öldürüldükten ve Kain onun öldürülmesi yüzünden kaçtıktan sonra, soy için endişelendi ve iki yüz otuz yaşında iken çocuk sahibi olmayı şiddetle arzuladı; bundan sonra yedi yüz yıl daha yaşadı ve sonra öldü. Gerçekten de birçok başka çocuğu oldu, (8) ama özellikle Seth. Diğerlerine gelince, onları isimlendirmek sıkıcı olurdu; bu nedenle sadece Seth'ten gelenleri anlatmaya çalışacağım. Şimdi bu Seth, büyüdüğünde ve neyin iyi olduğunu ayırt edebilecek yaşa geldiğinde, erdemli bir adam oldu; ve kendisi mükemmel bir karaktere sahip olduğu gibi, erdemlerini taklit eden çocuklar da bıraktı. (9) Bunların hepsi iyi huyluydu. Onlar da aynı ülkede anlaşmazlıklar olmadan ve mutlu bir durumda, başlarına hiçbir felaket gelmeden öldüler. Ayrıca gök cisimleri ve düzenleriyle ilgili o kendine özgü bilgelik türünün de mucitleriydiler. Ve icatlarının yeterince bilinmeden kaybolmaması için, Adem'in dünyanın bir zamanlar ateşin gücüyle, başka bir zamanlar da suyun şiddeti ve miktarıyla yok edileceğine dair kehaneti üzerine, biri tuğladan, diğeri taştan olmak üzere iki sütun yaptılar: Keşiflerini her ikisine de yazdılar ki, tuğla sütun sel tarafından yok edilirse, taş sütun kalsın ve bu keşifleri insanlığa göstersin; ayrıca onlara kendileri tarafından dikilen başka bir tuğla sütun olduğunu da bildirsin. Şimdi bu sütun bugün hala Siriad ülkesinde bulunmaktadır.

BÖLÜM 3.

Machine Translated by Google

SEL HAKKINDA; VE NE ŞEKİLDE
Nuh, akrabalarıyla birlikte bir gemiye bindirilerek kurtarıldı.
DAHA SONRA ŞİNAR OVASINDA YAŞADILAR,

1. Şimdi, Seth'in bu soyu, yedi nesil boyunca Tanrı'yı evrenin Rabbi olarak görmeye ve erdeme tam bir önem vermeye devam etti; fakat zamanla yoldan çıktılar ve atalarının uygulamalarını terk ettiler; ne Tanrı'ya kendilerine atanmış olan saygıyı gösterdiler ne de insanlara karşı adaletli davranmaya özen gösterdiler. Ama daha önce erdem için gösterdikleri gayretin iki katını, eylemleriyle gösterdiler ve böylece Tanrı'yı düşman edindiler. Çünkü Tanrı'nın birçok meleği (11) kadınlarla birlikte oldu ve kendi güçlerine olan güvenleri yüzünden adaletsiz ve iyiliğin her şeyini hor gören oğullar doğurdular; çünkü rivayete göre bu adamlar, Yunanlıların devler dediği kişilerin eylemlerine benzer şeyler yaptılar. Fakat Nuh onların yaptıklarından çok rahatsız oldu; Davranışlarından hoşnut olmayan adam, onları daha iyiye doğru eğilimlerini ve davranışlarını değiştirmeye ikna etmeye çalıştı; fakat onların kendisine boyun eğmediklerini, kötü zevklerine esir olduklarını görünce, kendisini, karısını, çocuklarını ve evlendikleri kadınları öldüreceklerinden korktu; bu yüzden o ülkeden ayrıldı.

2. Tanrı bu adamı doğruluğu yüzünden sevdi; fakat diğer insanları kötülükleri yüzünden kınamakla kalmadı, aynı zamanda tüm insan ırkını yok etmeye ve kötülükten arınmış başka bir ırk yaratmaya karar verdi; ve onların yaşamlarını kısaltarak, eskiden yaşadıkları kadar uzun değil, sadece yüz yirmi yıl (12) sürerek kuru toprağı denize çevirdi; ve böylece bütün bu insanlar yok edildi: fakat sadece Nuh kurtuldu; çünkü Tanrı ona şu planı ve kurtuluş yolunu önerdi: - Dört katlı, üç yüz arşın (13) uzunluğunda, elli arşın genişliğinde ve otuz arşın yüksekliğinde bir gemi yapsın .

Bunun üzerine o, karısı, oğulları ve onların eşleriyle birlikte o gemiye girdiler ve sadece oradaki ihtiyaçlarını karşılamak için başka yiyecekler koymakla kalmadılar, aynı zamanda türlerinin korunması için her türden canlıyı, erkek ve dişilerini ve diğerlerini de yedişerli gruplar halinde gemiye gönderdiler. Bu geminin sağlam duvarları ve çatısı vardı ve çapraz kirişlerle desteklenmişti, bu yüzden hiçbir şekilde batamaz veya şiddetli akıntıya yenik düşemezdi.

Machine Translated by Google

Su. Böylece Nuh ve ailesi kurtuldu. O, Âdem'den onuncu çocuktu; Lameh'in oğluydu, babası Mathusela'ydı; o da Enoch'un oğluydu, o da Jared'in oğluydu; Jared ise Malaleel'in oğluydu; Malaleel ve birçok kız kardeşi, Enos'un oğlu Cainan'ın çocuklarıydı. Enos ise Seth'in oğluydu, o da Âdem'in oğluydu.

3. Bu felaket Nuh'un hükümdarlığının altı yüzüncü yılında, ikinci ayda (14) meydana geldi; bu ay Makedonyalılar tarafından Dius, İbraniler tarafından ise Marchesuan olarak adlandırılıyordu; çünkü Mısır'da yıllarını böyle düzenliyorlardı. Ancak Musa, onları Mısır'dan o ayda çıkardığı için, bayramları için ilk ay olarak Nisan ayını (Ksantikus ile aynı) belirledi; böylece bu ay, Tanrı'nın şerefine kutladıkları tüm bayramlar açısından yılın başlangıcı oldu, ancak alım satım ve diğer olağan işler açısından ayların asıl düzenini korudu. Şimdi, bu tufanın adı geçen ayın yirmi yedinci [on yedinci] gününde başladığını söylüyor; ve bu, ilk insan Adem'den iki bin altı yüz elli altı [bin altı yüz elli altı] yıl sonraydı; Ve zaman kutsal kitaplarımızda yazılıdır; o zaman yaşayanlar, (15) hem ünlü kişilerin doğumlarını hem de ölümlerini büyük bir doğrulukla kaydetmişlerdir.

4. Çünkü Seth, Adem iki yüz otuzuncu yaşında iken doğdu; Adem dokuz yüz otuz yıl yaşadı. Seth, iki yüz beşinci yaşında Enos'u doğurdu; Enos, dokuz yüz on iki yaşında iken, doksanıncı yaşında olan oğlu Kaynana'ya yönetimi devretti; Kaynana dokuz yüz beş yıl yaşadı.

Kainan, dokuz yüz on yaşında iken, yüz yetmişinci yaşında Malaleel adında bir oğlu oldu. Malaleel, sekiz yüz doksan beş yaşında öldü ve yüz altmış beşinci yaşında iken doğan oğlu Jared'i geride bıraktı. Jared dokuz yüz altmış iki yıl yaşadı; ardından babası yüz altmış iki yaşındayken doğan oğlu Enoch onun yerine geçti. Enoch üç yüz altmış beş yaşında iken öldü ve Tanrı'nın yanına gitti; bu yüzden ölümü yazılmamıştır. Enoch'un oğlu Mathusela ise yüz altmış beş yaşında iken doğdu ve yüz seksen yedi yaşında iken Lamech adında bir oğlu oldu; ona

Machine Translated by Google

O, dokuz yüz altmış dokuz yıl boyunca hükümeti elinde tutmuştu.
Lameh, yedi yüz yetmiş yedi yıl hüküm sürdükten sonra, yüz seksen iki yaşında iken doğan oğlu Nuh'u halkın başına yönetici olarak atadı ve Nuh dokuz yüz elli yıl boyunca yönetimi elinde tuttu. Bu yıllar toplandığında, daha önce belirtilen toplamı oluşturur. Ancak kimse bu kişilerin ölümlerini araştırmasın; çünkü onlar çocukları ve torunlarıyla birlikte yaşamlarını sürdürdüler; sadece doğumlarına baksın.

5. Tanrı işaret verdiğinde ve yağmur yağmaya başladığında, su kırk gün boyunca yağdı ve yeryüzünden on beş arşın yüksekliğe ulaştı; bu yüzden daha fazla insan kurtarılamadı, çünkü kaçacak yerleri yoktu. Yağmur dindiğinde, su ancak yüz elli gün sonra (yani yedinci ayın on yedinci gününde) azalmaya başladı ve bir süre daha azalmadı. Bundan sonra gemi Ermenistan'da bir dağın tepesine oturdu; Nuh bunu anlayınca gemiyi açtı ve etrafında küçük bir kara parçası görünce sessiz kaldı ve kurtuluşa dair neşeli umutlar besledi.

Ancak birkaç gün sonra, su daha da azaldığında, yeryüzünün başka bir yerinin sular altında kalıp kalmadığını ve gemiden güvenle çıkıp çıkamayacağını öğrenmek için bir karga gönderdi; fakat karga, tüm kara parçasının hala sular altında olduğunu görünce Nuh'a geri döndü. Yedi gün sonra da, yerin durumunu öğrenmek için bir güvercin gönderdi; güvercin çamurla kaplı ve bir zeytin dalı getirerek geri döndü: böylece Nuh, yeryüzünün selden arındığını öğrendi. Yedi gün daha kaldıktan sonra, canlıları gemiden çıkardı; kendisi ve ailesi de dışarı çıktı, ayrıca Tanrı'ya kurban kesti ve arkadaşlarıyla ziyafet çekti. Ancak Ermeniler bu yere (YUNANCA) (16) İniş Yeri derler; çünkü gemi o yerde kurtarıldığı için, kalıntıları bugün bile orada yaşayanlar tarafından gösterilmektedir.

6. Barbar tarih yazarlarının hepsi bu tufandan ve bu gemiden bahseder; bunlar arasında Keldani Berosus da vardır. Çünkü tufanın koşullarını anlatırken şöyle devam eder: "Bu geminin bir kısmının hâlâ Ermenistan'da, Kordiya dağlarında olduğu söylenir; ve bazı insanlar bitüm parçalarını alıp götürüyorlar ve bunları çoğunlukla kötü şanslardan korunmak için muska olarak kullanıyorlar."

Machine Translated by Google

Fenike Antikaları'nı yazan Mısırlı Hieronymus, Mnaseas ve daha birçokları da aynı şeyden bahsetmektedir. Hatta Şamlı Nikolaus, doksan altıncı kitabında bunlar hakkında ayrıntılı bir anlatımda bulunur; şöyle der: "Ermenistan'da, Minyas'ın üzerinde, Baris adında büyük bir dağ vardır; rivayete göre Tufan zamanında kaçan birçok kişi bu dağdan kurtulmuştur; bir gemide taşınan bir kişi dağın tepesine çıkmış ve kerestenin kalıntıları uzun süre korunmuştur. Bu, Yahudilerin kanun koyucusu Musa'nın bahsettiği kişi olabilir."

7. Fakat Nuh, Tanrı'nın insanlığı yok etmeye karar vermesinden korktuğu için, her yıl yeryüzünü sular altında bırakmaktan endişe etti; bu yüzden yakmalık kurbanlar sundu ve Tanrı'dan doğanın bundan sonra eski düzenli seyrine dönmesini ve tüm yaratıkların yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağı kadar büyük bir yargıyı bir daha getirmemesini, kötüleri cezalandırdıktan sonra geri kalanları ve şimdiye kadar bu kadar şiddetli bir felaketten kurtarılmaya layık gördüklerini bağışlamasını diledi; çünkü aksi takdirde bu sonuncular ilklerden daha sefil olacak ve tamamen kurtulmalarına izin verilmezse, yani başka bir tufan için saklanırlarsa, diğerlerinden daha kötü bir duruma mahkum olacaklardı; ilk tufanın dehşeti ve görüntüsüyle acı çekecekler ve ikinci bir tufanla da yok edileceklerdi.

Ayrıca Tanrı'dan kurbanını kabul etmesini ve yeryüzünün bir daha asla onun gazabının benzer etkilerine maruz kalmamasını, insanların aynı toprağı neşeyle ekip biçmeye devam etmelerine, şehirler kurup mutlu bir şekilde yaşamalarına izin vermesini ve Tufan'dan önce sahip oldukları iyi şeylerden hiçbirinden mahrum kalmamalarını, aksine eski insanların ulaştığı uzun ömür ve yaşlılığa ulaşmalarını diledi.

8. Nuh bu duaları ettiğinde, dürüstlüğünden dolayı onu seven Tanrı, dualarına tam bir başarı verdi ve dedi ki: "Yıkımı kirli bir dünyaya getiren Nuh değildi, aksine insanlar kendi kötülükleri yüzünden bu cezayı çektiler; eğer insanları yok etmeye karar vermiş olsaydı, onları dünyaya getirmezdi; çünkü onlara hiç hayat vermemek, hayat verdikten sonra yok olmalarını sağlamaktan daha büyük bir hikmet örneğidir; ama zararlar..."

Machine Translated by Google

Dedi ki: "Onlar benim kutsallığıma ve erdemime başvurarak, bu cezayı onlara vermem için beni zorladılar. Ama bundan sonraki kötü eylemleri için, özellikle de senin dualaların yüzünden, böylesine büyük bir gazabın etkilerini, bu tür cezaları şimdilik istemeyi bırakacağım. Fakat eğer bir gün olağanüstü bir şekilde yağmur fırtınaları gönderirsem, sağanakların büyüklüğünden korkma; çünkü su artık yeryüzünü kaplamayacak."
Ancak sizden insan kanı dökmekten ve cinayetten kendinizi arındırmaktan, böyle bir şey yapanları cezalandırmaktan sakınmanızı istiyorum. Diğer tüm canlıları dilediğiniz gibi ve iştahınız sizi yönlendirdiği şekilde kullanmanıza izin veriyorum; çünkü karada yürüyenlerin, sularda yüzenlerin ve gökyüzünde uçanların hepsinin efendisi sizi kıldım, kanları hariç, çünkü hayat ondadır. Ama size öfkemden kurtulduğumu yayım ile işaret edeceğim [burada gökkuşağı kastedilmektedir, çünkü onlar gökkuşağının Tanrı'nın yayı olduğuna karar vermişlerdir]. Tanrı böyle söyleyip söz verdikten sonra gitti.

9. Nuh, tufandan sonra üç yüz elli yıl yaşadıktan ve bu süre boyunca mutlu olduktan sonra, dokuz yüz elli yıl yaşamış olarak öldü. Ancak kimse, eski insanların yaşamlarını bizim yaşamlarımızla ve şu anda yaşadığımız kısa yıllarla karşılaştırarak, onlar hakkında söylediklerimizin yanlış olduğunu düşünmesin; ya da şu anki yaşamlarımızın kısalığını, onların da bu kadar uzun bir yaşam süresine ulaşamadıkları yönünde bir argüman olarak kullanmasın; çünkü o eski insanlar Tanrı'nın sevgilisiydiler ve [yakın zamanda] bizzat Tanrı tarafından yaratılmışlardı; ve o zamanlar yiyecekleri yaşam süresini uzatmaya daha uygun olduğu için, bu kadar uzun yıllar yaşamış olmaları gayet doğaldı: ayrıca, Tanrı onlara erdemleri ve astronomik ve geometrik keşiflerde bunu iyi bir şekilde kullanmaları nedeniyle daha uzun bir yaşam süresi bahşetmişti; çünkü altı yüz yıl yaşamamış olsalardı [yıldızların periyotlarını] önceden tahmin etme zamanları olmazdı; çünkü büyük yıl bu sür
Şimdi söylediklerime şahit olarak, hem Yunanlılar hem de barbarlar arasında Antik Çağlar hakkında yazmış olanların hepsini sunuyorum; zira Mısır Tarihi'ni yazan Manetho, Kalde Anıtları'nı derleyen Berosus, Mochus, Hestieus ve bunlara ek olarak Mısırlı Hieronymus ve Fenike Tarihi'ni derleyenler de burada söylediklerime katılıyorlar: Hesiod, Hecatseus, Hellanicus ve Acusilaus da aynı şekilde; bunlara ek olarak Ephorus ve Nicolaus da eski çağlarda insanların nasıl yaşadığını anlatıyorlar.

Machine Translated by Google

Bin yıl. Ama bu konularda herkes kendi uygun gördüğü şekilde düşünsün.

BÖLÜM 4.

BABİL KULESİ VE ÜZERİNE
DİLLERİN KARIŞIKLIĞI.

1. Nuh'un üç oğlu vardı: Şem, Yafet ve Ham. Bunlar tufandan yüz yıl önce doğmuşlardı. İlk önce bunlar dağlardan ovalara indiler ve orada yerleştiler. Tufan nedeniyle alçak yerlerden çok korkan ve bu yüzden yüksek yerlerden inmeye çok isteksiz olan diğerlerini de örneklerini izlemeye ikna ettiler. İlk yerleştikleri ova Şinar adını aldı. Tanrı onlara, yeryüzünü iyice yerleştirmek, aralarında isyan çıkarmamak, yeryüzünün büyük bir bölümünü ekip biçmek ve meyvelerinden bolca faydalanmak için yurt dışına koloniler göndermelerini emretti. Ancak onlar o kadar kötü eğitilmişlerdi ki Tanrı'ya itaat etmediler; bu yüzden felaketlere düştüler ve işledikleri günahın farkına vardılar: Çünkü çok sayıda gençle çoğaldıklarında, Tanrı onlara tekrar koloniler göndermelerini emretti. Fakat onlar, içinde bulundukları refahın Tanrı'nın lütfundan kaynaklanmadığını, aksine kendi güçlerinin bu bolluğun asıl sebebi olduğunu düşünerek O'na itaat etmediler. Dahası, ilahi iradeye karşı itaatsizliklerine, ayrı koloniler kurmalarının emredildiğine ve bu şekilde bölünerek daha kolay ezilebileceklerine dair şüpheyi de eklediler.

2. Tanrı'ya karşı böyle bir hakaret ve aşağılamayı kışkırtan Nimrod'du. Nuh'un oğlu Ham'ın torunu olan Nimrod, cesur ve güçlü bir adamdı. Onları, mutluluklarının Tanrı'nın sayesinde olduğunu düşünmemeleri, aksine bu mutluluğu kendi cesaretlerinin sağladığına inanmaları konusunda ikna etti. Ayrıca, insanları Tanrı korkusundan uzaklaştırmanın tek yolunun onları kendi gücüne sürekli bağımlı hale getirmek olduğunu görerek, yönetimi yavaş yavaş tiranlığa dönüştürdü. Tanrı'nın dünyayı tekrar sular altında bırakmaya kalkışması durumunda ondan intikam alacağını, çünkü bunun için çok yüksek bir kule inşa edeceğini söyledi.

Machine Translated by Google

Ulaşabileceği sulara kavuşacağını ve atalarını yok ettiği için Tanrı'dan intikam alacağını söyledi!

3. Şimdi kalabalık, Nimrod'un kararını izlemeye ve Tanrı'ya boyun eğmeyi bir korkaklık olarak görmeye çok istekliydi; ve hiçbir çabadan kaçınmadan, işi ihmal etmeden bir kule inşa ettiler; ve çok sayıda elin çalışması nedeniyle, beklenenden çok daha kısa sürede çok yükseldi; fakat kalınlığı o kadar fazla ve sağlam yapılmıştı ki, bu nedenle büyük yüksekliği, görünüşte olduğundan daha az görünüyordu. Su geçirmez olması için bitümden yapılmış harçla birbirine bağlanmış pişmiş tuğlalardan inşa edilmişti. Tanrı, onların bu kadar çılgınca davrandıklarını görünce, önceki günahkarların yok edilmesiyle daha akıllı hale gelmedikleri için onları tamamen yok etmeye karar vermedi; ama aralarında çeşitli diller yaratarak ve bu dillerin çokluğu nedeniyle birbirlerini anlayamayacak hale getirerek aralarında bir kargaşa çıkardı. Kuleyi inşa ettikleri yere şimdi Babil deniyor, çünkü daha önce kolayca anladıkları dilin karışmasından dolayı; zira İbraniler Babil kelimesiyle karışıklığı kastediyorlar. Sibyl de bu kuleden ve dil karışıklığından bahsederken şöyle diyor: "Bütün insanlar tek bir dilde konuşurken, bazıları sanki bununla göğe çıkacaklarmış gibi yüksek bir kule inşa ettiler; fakat tanrılar fırtınalar gönderip kuleyi yıktılar ve herkese kendine özgü bir dil verdiler; bu yüzden şehre Babil adı verildi." Ancak Babil ülkesindeki Şinar planına gelince, Hestiaeus şöyle diyor: "Kurtulan rahiplerden bazıları Jüpiter Enyalius'un kutsal kaplarını alıp Babil'in Şinar şehrine geldiler."

BÖLÜM 5.

Nuh'un soyundan gelenler ne şekilde gönderildi?
KOLONİLER KURDULAR VE TÜM DÜNYAYI İSTİLA ETTLER.

1. Bundan sonra dilleri nedeniyle dağıldılar ve her yere koloniler kurarak yayıldılar; her koloni, Tanrı'nın onları yönlendirdiği ve buldukları topraklara yerleşti; böylece tüm kıta, hem iç kesimlerde hem de dış kesimlerde onlarla doldu.

Machine Translated by Google

Denizci ülkeler. Gemilerle denizi aşarak adalara yerleşenler de vardı; bu uluslardan bazıları, ilk kurucuları tarafından verilen isimleri hâlâ koruyor; ancak bazıları da bunları kaybetmiş, bazıları ise sakinleri için daha anlaşılır olmaları amacıyla sadece bazı değişikliklere izin vermiştir. Bu tür değişimlerin yaratıcıları ise Yunanlılardı. Çünkü sonraki çağlarda güçlendiklerinde, antik çağın ihtişamını kendilerine mal ettiler; uluslara (Yunanca'da) kulağa hoş gelen isimler verdiler ki kendi aralarında daha iyi anlaşılsınlar; ve sanki kendilerinden türemiş bir halkmış gibi, üzerlerine hoş yönetim biçimleri koydular.

BÖLÜM 6.

HER MİLLETİN KENDİ KENDİNE GÖRE NASIL ADLANDIRILDIĞI
İLK YERLEŞİMCİLER.

1. Bunlar Nuh'un torunlarıydı; ilk yerleşenler, Nuh'un şerefine uluslara isimler vermişlerdi. Nuh'un oğlu Yafet'in yedi oğlu vardı; Toros ve Amanus dağlarından başlayarak Asya boyunca Tansis nehrine kadar ve Avrupa boyunca Cadiz'e kadar yerleştiler; daha önce kimsenin yerleşmediği topraklara yerleşip, uluslara kendi isimlerini verdiler. Gomer, Yunanlıların şimdi Galatlar [Galyalılar] diye adlandırdığı, o zamanlar Gomerliler olarak bilinenleri kurdu. Magog, kendisinden sonra Magoglular olarak adlandırılan, ancak Yunanlılar tarafından İskitler olarak adlandırılanları kurdu. Yafet'in oğulları Yavan ve Madai'ye gelince; Madai'den Yunanlılar tarafından Medler olarak adlandırılan Madenler geldi; ancak Yavan'dan İyonya ve tüm Yunanlılar türemiştir. Thobel, günümüzde İberler olarak adlandırılan Thobelitleri kurdu; Mosoch ise Mosoch tarafından kuruldu; şimdi ise Kapadokyalılar olarak biliniyorlar. Ayrıca, eski adlarının bir işareti de hala görülebilir; çünkü aralarında Mazaca adında bir şehir bile var ki, anlayanlara tüm ulusun bir zamanlar böyle adlandırıldığını gösterebilir. Thiras da yönettiği kişilere Thiraslılar adını verdi; ancak Yunanlılar bu adı Trakyalılar olarak değiştirdiler. Ve böylece, Yafet'in çocuklarının yaşadığı birçok ülke vardı.

Gomer'in üç oğlundan Aschanax, günümüzde Yunanlılar tarafından Rheginyalılar olarak adlandırılan Aschanaxlıları kurmuştur. Riphath da Riphealıları kurmuştur.

Machine Translated by Google

Şimdi Paphlagonlar olarak adlandırılanlar; ve Thrugramma, Yunanlıların karar verdiği gibi Frigyalılar olarak adlandırılan Thrugrammeanlardır. Ayrıca Yafet'in oğlu Yavan'ın üç oğlundan Elisa, tebaası olan Elisalılara adını verdi; bunlar şimdi Aeolialılar olarak bilinir. Tharsus, Tharsyalılara aitti, çünkü Kilikya eskiden böyle adlandırılırdı; bunun işareti şudur ki, sahip oldukları en soylu şehir ve aynı zamanda bir metropol olan Tarsus'tur, tau harfi teta yerine kullanılmıştır . Cethimus, Cethima adasına sahipti: şimdi Kıbrıs olarak adlandırılıyor; ve bu nedenle tüm adalar ve deniz kıyılarının büyük bir kısmı İbraniler tarafından Cethim olarak adlandırılıyor: ve Kıbrıs'ta adını koruyabilmiş bir şehir var; Yunan dilini kullananlar tarafından Citius olarak adlandırılmış ve bu lehçenin kullanımıyla Cethim adından kurtulamamıştır. Ve Yafet'in çocukları ve torunları birçok millete sahip oldular. Şimdi, belki Yunanlıların bilmediği bazı ön bilgiler verdikten sonra, eksik bıraktığım şeyleri açıklayacağım; çünkü bu isimler burada Yunanlıların telaffuz şekline göre, okuyucularımı memnun etmek için telaffuz edilmiştir; çünkü kendi anadilimiz onları böyle telaffuz etmez: ancak isimlerin son eki her zaman aynıdır; burada Nueas diye telaffuz ettiğimiz isim orada Nuh'tur ve her durumda aynı son eki korur.

2. Ham'ın oğulları Suriye ve Amanus'tan Lübnan dağlarına kadar olan toprakları ele geçirdiler; deniz kıyılarını ve okyanusa kadar olan her şeyi ele geçirip kendilerine mal ettiler. Bazı isimleri tamamen yok oldu; bazıları değişti ve farklı bir ses verildi, bu yüzden neredeyse bulunamıyorlar; yine de isimlerini tamamen koruyan birkaç isim var. Ham'ın dört oğlundan Chus'un adı zaman içinde hiç zarar görmedi; çünkü onun hüküm sürdüğü Etiyopyalılar, bugün bile hem kendileri hem de Asya'daki tüm insanlar tarafından Chusitler olarak adlandırılıyorlar. Mesraitlerin hatırası da isimlerinde korunmuştur; çünkü bu ülkede [Yahudiye'de] yaşayan bizler Mısır'a Mestre, Mısırlılara da Mestreliler diyoruz. Fut da Libya'nın kurucusuydu ve sakinlerine kendi adından dolayı Futitler adını verdi: ayrıca Arap ülkesinde bu adı taşıyan bir nehir de vardır; Bu nedenle Yunan tarihçilerinin büyük çoğunluğunun bu nehri ve çevresindeki bölgeyi Phut adıyla andığını görüyoruz; ancak şimdiki adı, Mesraim'in oğullarından biri olan Lybyos'tan dolayı sonradan verilmiştir. Size birazdan neden Afrika olarak adlandırıldığının sebebini anlatacağız.

Machine Translated by Google

Ayrıca, Ham'ın dördüncü oğlu Kenan, şimdi Yahudiye olarak adlandırılan ülkede yaşadı ve ona kendi adından Kenan adını verdi. Bu [dört] kişinin çocukları şunlardı: Sabalıları kuran Sabas; Evilalıları kuran Evilas (şimdi Getuli olarak adlandırılanlar); Sabathes, Sabathes'i kurdu (şimdi Yunanlılar tarafından Astaboranlar olarak adlandırılırlar); Sabactas, Sabactes'i kurdu; ve Ragmus, Ragmeanları kurdu. Ragmus'un iki oğlu vardı; bunlardan biri olan Yahudadas, batı Etiyopyalı bir millet olan Yahudiyelileri kurdu ve onlara kendi adını bıraktı; tıpkı Sabas'ın Sabalılara yaptığı gibi. Fakat Hus'un oğlu Nimrod, daha önce size bildirdiğimiz gibi, Babil'de kaldı ve zulüm yaptı. Mesraim'in sekiz oğlu, Gazze'den Mısır'a kadar olan ülkeye sahipti, ancak sadece birinin adı, Filistiler, kaldı; çünkü Yunanlılar bu ülkenin bir kısmına Filistin derler. Libya'da tek başına yaşayan ve ülkeye kendi adını veren Ludieim, Enemim ve Labim, Nedim, Phethrosim, Chesloim ve Cephthorim'e gelince, adlarından başka onlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz; çünkü daha sonra açıklayacağımız Etiyopya savaşı (17) , bu şehirlerin yıkılmasına neden oldu.

Kenan oğulları şunlardı: Aynı adı taşıyan bir şehir de kuran Sidonius; bu şehre Yunanlılar Sidon derler.

Amathus, günümüzde bile sakinleri tarafından Amathe olarak adlandırılan Amathine'de yaşıyordu; Makedonlar ise soyundan gelen birinin adından esinlenerek buraya Epiphania adını vermişlerdir. Arudeus, Aradus adasına sahipti; Arucas ise Lübnan'da bulunan Arce'ye sahipti. Ancak diğer yedi kişi, [Eueus,] Chetteus, Jebuseus, Amorreus, Gergesus, Eudeus, Sineus, Samareus hakkında kutsal kitaplarda isimlerinden başka bir şey bulamıyoruz; çünkü İbraniler şehirlerini yerle bir ettiler ve felaketleri de bunun ardından geldi.

3. Nuh, tufandan sonra yeryüzü eski haline döndüğünde, onu işlemeye başladı; üzüm bağları dikti, meyveler olgunlaştı, üzümleri mevsiminde topladı ve şarap kullanıma hazır hale geldiğinde kurban kesti, ziyafet verdi ve sarhoş olup uyuyakaldı ve uygunsuz bir şekilde çıplak yattı. En küçük oğlu bunu görünce gülerek geldi ve onu kardeşlerine gösterdi; fakat onlar babalarının çıplaklığını örttüler. Nuh olanların farkına varınca diğer oğulları için refah diledi; fakat Ham'ı, kan bağı yakınlığı nedeniyle lanetlemedi, refahını lanetledi; ve diğerleri bu lanetten kurtulunca, Tanrı

Machine Translated by Google

Bunu Kenan oğullarına yaşattılar. Ancak bu konulara daha sonra değineceğiz.

4. Nuh'un üçüncü oğlu Şem'in, Fırat'tan başlayıp Hint Okyanusu'na kadar uzanan topraklarda yaşayan beş oğlu vardı. Elam, ardında Perslerin ataları olan Elamlıları bıraktı. Aşur, Ninova şehrinde yaşadı ve tebaasına Asurlular adını verdi; Asurlular, diğerlerinden daha şanslı bir millet oldular. Arfaksad, şimdi Keldaniler olarak adlandırılan Arfaksadlıları kurdu. Aram'ın, Yunanlıların Suriyeliler dediği Aramlılar vardı; Laud ise şimdi Lidyalılar olarak adlandırılan Laudluları kurdu. Aram'ın dört oğlundan Uz, Trakonitis ve Şam'ı kurdu: bu ülke Filistin ve Kelziri arasında yer almaktadır. Ul, Ermenistan'ı kurdu; Gather, Baktriyalıları; Mesa ise Mezanyalıları kurdu; burası şimdi Çaraks Spasini olarak adlandırılıyor. Sala, Arfaksad'ın oğluydu; ve onun oğlu Heber'di; Yahudilere ilk olarak İbraniler adı verildi. (18) Heber, Joetan ve Phaleg'i doğurdu: Phaleg olarak adlandırıldı, çünkü milletlerin kendi ülkelerine dağılması sırasında doğmuştu; zira Phaleg, İbraniler arasında bölünme anlamına gelir.

Heber'in oğullarından biri olan Joctan'ın ise Elmodad, Saleph, Asermoth, Jera, Adoram, Aizel, Decla, Ebal, Abimael, Sabeus, Ophir, Euilat ve Jobab adında iki oğlu vardı. Bunlar, Hindistan'da bulunan Kopenhag nehri civarında ve ona bitişik Asya'nın bir bölümünde yaşıyorlardı. Şem'in oğulları hakkında bu kadar bilgi yeterlidir.

5. Şimdi İbranilerden bahsedeceğim. Babası Heber olan Faleg'in oğlu Ragau idi; onun oğlu Serug'du ve ondan Nahor doğdu; onun oğlu Terah'tı ve o da İbrahim'in babasıydı; İbrahim, Nuh'tan onuncu çocuktu ve tufandan iki yüz doksan ikinci yılda doğdu; çünkü Terah, yetmişinci yaşında İbrahim'i doğurdu. Nahor, yüz yirmi yaşında Haran'ı doğurdu; Nahor, yüz otuz ikinci yaşında Serug'dan doğdu; Ragau, yüz otuz yaşında Serug'u doğurdu; aynı yaşta Faleg de Ragau'yu doğurdu; Heber, yüz otuz dördüncü yaşında Faleg'i doğurdu; kendisi de yüz otuz yaşında Sala'dan doğmuştu; Sala, Arfaksad'ın yüz otuz beşinci yaşında doğurduğu oğluydu. Arfaksad, Şem'in oğluydu ve tufandan on iki yıl sonra doğdu. İbrahim'in Nahor ve Haran adında iki erkek kardeşi vardı. Haran'ın Lut adında bir oğlu, Sarai ve Milcha adında iki kızı vardı. İbrahim, Kildaniler arasında, Ur adındaki bir şehirde öldü ve anıtı günümüze kadar gösterilmektedir.

Machine Translated by Google

Nabor, Milcha ile, Abram ise Sarai ile evlendi. Terah, Ilaran'ın yasından dolayı Kaldea'dan nefret ediyordu ve hepsi Mezopotamya'nın Haran şehrine taşındılar. Terah orada öldü ve gömüldü. İki yüz beş yaşındaydı; çünkü insan ömrü, Musa'nın doğumuna kadar, yavaş yavaş azalmış ve daha öncekinden daha kısa hale gelmişti. Musa'dan sonra insan ömrü yüz yirmi yıl oldu ve Tanrı bunu Musa'nın yaşadığı süreye göre belirledi.

Nahor'un Milcha'dan sekiz oğlu vardı: Uz, Buz, Kemuel, Chesed, Azau, Pheldas, Jadelph ve Bethuel. Bunların hepsi Nahor'un öz oğullarıydı; çünkü Teba, Gaam, Tachas ve Maaca, cariyesi Reuma'dan doğmuşlardı. Ancak Bethuel'in Rebeka adında bir kızı ve Laban adında bir oğlu vardı.

BÖLÜM 7.

Atamız İbrahim'in Keldaniler ülkesinden nasıl çıkıp, o zamanlar Kenan denilen, şimdi ise Yahudiye olan topraklarda nasıl yaşadığını anlatırız.

1. İbrahim'in kendi oğlu olmadığı için, kardeşi Haran'ın oğlu ve karısı Sarai'nin kardeşi Lut'u evlat edindi; yetmiş beş yaşında Kaldea ülkesini terk etti ve Tanrı'nın emriyle Kenan'a gitti ve orada yerleşti ve orayı soyuna bıraktı. O, her şeyi anlama ve dinleyicilerini ikna etme konusunda büyük bir zekâya sahip ve görüşlerinde yanılmayan bir kişiydi; bu nedenle, diğerlerinden daha yüksek erdem anlayışına sahip olmaya başladı ve o zamanlar insanların Tanrı hakkındaki görüşlerini yenilemeye ve değiştirmeye karar verdi; çünkü evrenin yaratıcısı olan tek bir Tanrı olduğunu ve diğer [tanrıların] insanların mutluluğuna herhangi bir katkıda bulunmuşlarsa, bunu kendi güçleriyle değil, yalnızca kendi takdirlerine göre sağladıkları fikrini ilk ortaya koyan oydu. Bu görüşü, hem karada hem de denizde görülebilen düzensiz olaylardan, ayrıca güneş, ay ve tüm gök cisimlerinde meydana gelen olaylardan kaynaklanıyordu: - "Eğer [dedi ki] bu cisimlerin kendi güçleri olsaydı, elbette kendi düzenli hareketlerini kendileri sağlarlardı; fakat böyle bir düzenliliği koruyamadıkları için, bize fayda sağladıkları ölçüde bunu kendi yetenekleriyle değil, kendilerine emir veren ve yalnızca O'na itaat etmemiz gereken Tanrı'ya boyun eğdikleri için yaptıklarını açıkça ortaya koyuyorlar."

Machine Translated by Google

"Saygı ve şükranlarımızı sunuyoruz." Bu öğretileri nedeniyle, Kildaniler ve Mezopotamya'nın diğer halkları ona karşı ayaklanınca, o ülkeyi terk etmeyi uygun gördü; ve Tanrı'nın emri ve yardımıyla Kenan diyarına gelip orada yaşadı. Orada yerleştikten sonra bir sunak inşa etti ve Tanrı'ya kurban sundu.

2. Berosus, babamız İbrahim'den adını vermeden şöyle der: "Tufandan sonraki onuncu kuşakta, Kildaniler arasında doğru ve büyük, göksel ilimlerde yetenekli bir adam vardı."
Ancak Hekatseus ondan sadece kısaca bahsetmekle kalmaz; onun hakkında bir kitap yazmış ve geride bırakmıştır. Şamlı Nikolaus ise Tarih adlı eserinin dördüncü kitabında şöyle der: "İbrahim Şam'da hüküm sürmüştür. Yabancıydı, Babil'in yukarısındaki, Kaldeliler ülkesi denilen yerden bir orduyla gelmişti. Ancak uzun bir süre sonra, halkıyla birlikte o ülkeden de ayrılıp o zamanlar Kenan ülkesi, şimdi ise Yahudiye ülkesi olarak bilinen yere gitti. Bu sırada soyu çok kalabalıklaşmıştı. Onun soyunun tarihini başka bir eserde anlatıyoruz. İbrahim'in adı Şam ülkesinde hâlâ meşhurdur ve onun adıyla anılan bir köy vardır: İbrahim'in Mekânı."

BÖLÜM 8.

Kenan'da kıtlık çıktığında İbrahim oradan Mısır'a gitti; orada bir süre kaldıktan sonra geri döndü.

1. Bundan sonra, Kenan diyarına kıtlık çöktüğünde ve İbrahim Mısırlıların refah içinde olduğunu keşfettiğinde, hem onların bolluğundan pay almak hem de rahiplerinin vaazlarını dinlemek ve tanrılar hakkında ne söylediklerini öğrenmek için onların yanına gitmeye karar verdi; eğer onlardan daha iyi düşüncelere sahiplerse onları takip etmeyi, kendi düşünceleri daha doğru çıkarsa onları daha iyi bir yola döndürmeyi amaçlıyordu. Sarai'yi de yanına alacağını ve Mısırlıların kadınlara karşı olan düşkünlüğünden, kralın karısının büyük güzelliği yüzünden onu öldürmesinden korktuğu için şu planı kurdu: Kardeşi gibi davrandı ve onu aldatıcı bir şekilde yönlendirdi.

Machine Translated by Google

Aynı şeyi taklit etmenin bir yolu yoktu, çünkü bunun onların yararına olacağını söylemişti. Şimdi, Mısır'a gelir gelmez, Abram'ın tahmin ettiği gibi oldu; çünkü karısının güzelliğinin şöhreti çok konuşuluyordu; bu nedenle Mısır kralı Firavun, onun hakkında anlatılanlarla yetinmeyecek, onu kendisi görmek isteyecek ve onunla birlikte olmaya hazırlanıyordu; ancak Tanrı, ona bir hastalık ve hükümetine karşı bir isyan göndererek haksız eğilimlerine son verdi. Ve rahiplere bu felaketlerden nasıl kurtulabileceğini sorduğunda, ona bu sefil durumunun, yabancının karısını kötüye kullanma eğiliminden dolayı Tanrı'nın gazabından kaynaklandığını söylediler. Bunun üzerine, korkudan Sarai'ye kim olduğunu ve yanında kimi getirdiğini sordu. Gerçeği öğrendikten sonra, İbrahim'e kadını karısı değil de kız kardeşi sanarak, onunla evlenerek akrabalık kurma arzusuyla ona ilgi duyduğunu, şehvetin onu kötüye kullanmaya yönlendirmediğini söyledi. Ayrıca ona büyük miktarda para hediye etti ve Mısırlılar arasında en bilgili kişilerle görüşmesine izin verdi; bu görüşmeler sayesinde erdemi ve itibarı daha önce olduğundan daha da belirginleşti.

2. Çünkü Mısırlılar eskiden farklı adetlere bağlıydılar, birbirlerinin kutsal ve alışılmış ritüellerini hor görüyorlardı ve bu yüzden birbirlerine çok kızıyorlardı. Abram ise her biriyle görüşerek, kendi uygulamaları için kullandıkları her bir gerekçeyi çürüttü ve bu gerekçelerin boş ve gerçek dışı olduğunu gösterdi. Bunun üzerine, Abram bu görüşmelerde çok bilge ve büyük zekâ sahibi biri olarak hayranlık uyandırdı; ele aldığı her konuda sadece anlayışlı olmakla kalmayıp, diğer insanları da kendisine ikna edebiliyordu. Onlara aritmetiği öğretti ve astronomi bilimini aktardı; çünkü Abram Mısır'a gelmeden önce bu bilim dallarından habersizdiler; zira bu bilim Kildanilerden Mısır'a, oradan da Yunanlılara gelmişti.

3. İbrahim Kenan'a döndüğünde, çobanlarının sürülerini otlatacakları meralar konusundaki kargaşaları yüzünden, toprakları kendisiyle Lut arasında paylaştırdı.

Ancak, Lot'a hangi toprakları alacağını seçme özgürlüğü verdi; ve Lot, diğerinin bıraktığı, daha alçak olan toprakları aldı.

Machine Translated by Google

Dağların eteğinde; kendisi ise Mısır'ın Tunus şehrinden yedi yıl daha eski olan Hebron şehrinde ikamet etti. Lut ise ova topraklarına ve Ürdün nehrine, o zamanlar güzel bir şehir olan, ancak şimdi Tanrı'nın iradesi ve gazabıyla yıkılmış olan Sodom şehrine yakın bir yere sahipti; bunun sebebini daha sonra uygun yerinde açıklayacağım.

BÖLÜM 9.

Asur Duvarı Tarafından Sodomluların Yok Edilmesi.

Asurluların Asya'ya egemen olduğu bu dönemde, Sodom halkı hem zenginlik hem de genç nüfus bakımından refah içindeydi. Bu bölgenin işlerini yöneten beş kral vardı: Ballas, Barsas, Senabar ve Sumobor, ayrıca Bela kralı; ve her kral kendi ordusuna liderlik ediyordu. Asurlular onlara savaş açtı ve ordularını dört parçaya bölerek onlarla savaştılar. Ordunun her bir parçasının kendi komutanı vardı ve savaş başladığında Asurlular galip geldiler ve Sodom krallarına on iki yıl boyunca vergi koydular; ve bu süre boyunca vergilerini ödemeye devam ettiler. Ancak on üçüncü yılda isyan ettiler ve Asur ordusu, komutanları Amraphel, Arioch, Chodorlaomer ve Tidal önderliğinde onlara saldırdı. Bu krallar Suriye'nin tamamını harap etmiş ve devlerin soyunu yok etmişlerdi. Sodom'a karşı geldiklerinde, o zamanlar orada çukurlar olduğu için, Çamur Çukurları denilen vadide kamp kurmuşlardı; ancak Sodom şehrinin yıkılmasıyla o vadi, Asfaltit Gölü olarak adlandırılmaktadır. Bununla birlikte, bu göl hakkında daha sonra daha ayrıntılı konuşacağız. Sodomlular Asurlularla savaşa girdiklerinde ve savaş çok şiddetli geçtiğinde, birçoğu öldürüldü ve geri kalanlar esir alındı; bu esirler arasında Sodomlulara yardım etmek için gelen Lut da vardı.

BÖLÜM 10.

ABRAM'IN ASURLULARLA NASIL SAVAŞTIĞI VE
Onları yendim ve Sodomlu esirleri kurtardım.

Machine Translated by Google

VE ASURLULARIN ELDE ETTİKLERİ AVLARI ONLARDAN ALDILAR.

1. İbrahim, onların başına gelen felaketi duyunca, akrabası Lut için hemen korktu ve dostları ve komşuları olan Sodomlulara acıdı; onlara yardım etmeyi uygun gördü ve gecikmeden aceleyle yola koyuldu. Beşinci gece, Ürdün'ün diğer kaynağı olan Dan yakınlarında Asurluların üzerine çöktü; silahlanmadan önce, bazılarını yataklarında, herhangi bir zarardan şüphelenmeden önce öldürdü; henüz uyumamış, sarhoş oldukları için savaşamayacak durumda olan diğerleri ise kaçtı. İbrahim onları takip etti ve ikinci gün onları topluca Şam'a ait bir yer olan Hoba'ya sürdü. Böylece zaferin kalabalığa ve el sayısına değil, askerlerin çevikliğine ve cesaretine bağlı olduğunu, en kalabalık orduları bile alt edebileceğini gösterdi; zira o, sadece üç yüz on sekiz hizmetkarı ve üç arkadaşıyla bu kadar büyük bir orduya karşı zafer kazandı; ancak kaçanların hepsi şerefsizce evlerine döndüler.

2. Böylece İbrahim, Asurlular tarafından esir alınan Sodomluları ve akrabası Lut'u kurtardıktan sonra, huzur içinde evlerine döndü.
Sodom kralı, Melkisedek'in onu karşıladığı, Kral Vadisi denilen bir yerde onunla buluştu. Bu isim, " dürüst kral" anlamına gelir ve Melkisedek tartışmasız bir şekilde dürüst bir kraldı; bu nedenle Tanrı'nın rahibi yapılmıştı. Ancak daha sonra Salem şehrine Kudüs adını verdiler. Melkisedek, Abram'ın ordusuna misafirperver bir şekilde yiyecek ve bol miktarda erzak verdi. Ziyafet çekerlerken Melkisedek, Abram'ı övmeye ve düşmanlarını onun egemenliği altına aldığı için Tanrı'ya şükretmeye başladı. Abram, ganimetinin onda birini ona verdiğinde, Melkisedek bu hediyeyi kabul etti. Ancak Sodom kralı, Abram'dan ganimeti almasını istedi, ama Abram'ın Asurlulardan kurtardığı adamların kendisine iade edilmesini rica etti, çünkü onlar Abram'a aitti. Ama Abram bunu kabul etmedi; ganimetten, hizmetkarlarının yediğinden başka bir şey de kullanmak istemedi. Ancak yine de savaşta kendisine yardım eden dostlarına da pay vermesi gerektiğinde ısrar etti. Bunlardan ilkinin adı Eschol, ardından Enner ve Mambre geldi.

Machine Translated by Google

3. Allah onun erdemini övdü ve şöyle buyurdu: "Sen, bu şanlı amellerinle hak ettiğin mükafatlardan mahrum kalmayacaksın."
O da, "Benden sonra bunlardan faydalanacak kimsem olmadığı halde, bu ödüllere sahip olmanın bana ne faydası olacak ki?" diye cevap verdi; çünkü o zamana kadar çocuğu yoktu. Tanrı ona bir oğul vereceğini ve soyunun çok çok olacağını, sayılarının yıldızlar kadar çok olacağını vaat etti.
Bunu duyunca, Tanrı'nın kendisine emrettiği gibi ona kurban sundu.
Kurban sunma şekli şöyleydi: Üç yaşında bir düve, üç yaşında bir dişi keçi, üç yaşında bir koç, bir kumru ve bir güvercin aldı (19) ve kendisine emredildiği gibi, ilk üçünü paylaştırdı, ancak kuşları paylaşmadı. Bundan sonra, yırtıcı kuşların kan susamışçasına uçuştuğu sunağı kurmadan önce, ona ilahi bir ses geldi ve komşularının, Mısır'da dört yüz yıl boyunca kalacakları zaman, soyuna sıkıntı vereceklerini bildirdi; (20) bu süre zarfında sıkıntı çekecekler, ancak daha sonra düşmanlarını yenecek, Kenanlıları savaşta alt edecek ve topraklarına ve şehirlerine sahip olacaklardı.

4. İbrahim, Ogyges denilen meşe ağacının yakınında oturuyordu; bu yer Kenan topraklarındaydı ve Hebron şehrine çok uzak değildi. Ancak karısının kısırlığından rahatsız olan İbrahim, Tanrı'dan erkek çocuk sahibi olmayı diledi; Tanrı ise ondan cesur olmasını istedi ve onu Mezopotamya'dan çıkardığından beri kendisine bahşettiği tüm nimetlere ek olarak, çocuk sahibi olma armağanını da vereceğini söyledi. Bunun üzerine Sarai, Tanrı'nın emriyle, çocuk sahibi olmak için Mısırlı bir cariyesini İbrahim'in yatağına getirdi; ve bu cariye hamile kalınca, zafer kazandı ve Sarai'ye, sanki ondan doğacak bir oğulun egemenliği olacakmış gibi, meydan okumaya kalkıştı. Ancak İbrahim, onu cezalandırmak için Sarai'nin eline teslim edince, Sarai'nin sertliğine dayanamayarak kaçmayı başardı; Ve o, Tanrı'dan kendisine merhamet etmesini diledi. Çölde ilerlerken ilahi bir melek onunla karşılaştı ve efendisine ve hanımına geri dönmesini emretti; çünkü bu bilgece tavsiyeye uyarsa, ahirette daha iyi bir hayat yaşayacaktı; zira bu kadar perişan durumda olmasının sebebi, hanımına karşı nankör ve kibirli olmasıydı. Ayrıca ona, Tanrı'ya karşı gelip yoluna devam ederse helak olacağını, ancak geri dönerse bir oğul annesi olacağını söyledi.

Machine Translated by Google

O ülkeye kimin hükmetmesi gerektiği konusunda uyarılara uydu, efendisine ve hanımına geri döndü ve affedildi. Kısa bir süre sonra İsmail'i doğurdu; bu da "Tanrı tarafından işitildi" olarak yorumlanabilir , çünkü Tanrı annesinin duasını işitmişti.

5. Az önce adı geçen oğul, İbrahim seksen altı yaşındayken doğdu; fakat doksan dokuz yaşındayken Tanrı ona göründü ve ona Sarai'den bir oğlu olacağını ve adının İshak olmasını emretti; ve ona bu oğuldan büyük milletlerin ve kralların çıkacağını ve Sidon'dan Mısır'a kadar Kenan topraklarının tamamını savaşla ele geçireceklerini gösterdi. Ancak soyunun başkalarıyla karışmaması için, oğullarının sünnet edilmesini ve bunun doğduktan sekizinci günde yapılmasını emretti; bu sünnetin sebebini başka bir yerde açıklayacağım. İbrahim, İsmail'in yaşayıp yaşamayacağını da sordu; Tanrı ona İsmail'in çok uzun yaşayacağını ve büyük milletlerin babası olacağını bildirdi. Bu yüzden İbrahim bu nimetler için Tanrı'ya şükretti; ve sonra o, bütün ailesi ve oğlu İsmail hemen sünnet edildiler. Oğul o gün on üç, baba ise doksan dokuz yaşındaydı.

BÖLÜM 11.

TANRI, GÜNAHLARI NEDENİYLE ONLARA DUYDUĞU GAZAPTAN DOLAYI SODOMİLER MİLLETİNİ NASIL YIKTI?

1. Bu sıralarda Sodomlular, zenginlikleri ve büyük servetleri yüzünden kibirlendiler; insanlara karşı adaletsiz, Tanrı'ya karşı ise dinsiz oldular; öyle ki, O'ndan aldıkları nimetleri hatırlamadılar. Yabancılardan nefret ettiler ve Sodomvari uygulamalarla kendilerini kirlettiler. Bu yüzden Tanrı onlardan çok hoşnutsuz oldu ve kibirleri yüzünden onları cezalandırmaya, şehirlerini yıkmaya ve ülkelerini, ne bitki ne de meyve yetişene kadar harap etmeye karar verdi.

Machine Translated by Google

2. Tanrı Sodomlular hakkında böyle karar verdikten sonra, İbrahim, çadırının kapısında, Mambre meşesinin yanında otururken üç melek gördü; onları yabancı sanarak ayağa kalktı, onlara selam verdi ve kendisini ağırlayıp yanında kalmalarını istedi; melekler kabul edince, hemen unlu ekmekler yapılmasını emretti; bir buzağı kesip kızarttıktan sonra, meşenin altında oturan meleklere getirdi. Melekler yemek yiyormuş gibi yaptılar ve ayrıca ona karısı Sara'nın nerede olduğunu sordular; İbrahim içeride olduğunu söyleyince, melekler daha sonra tekrar geleceklerini ve onu anne olmuş halde bulacaklarını söylediler. Bunun üzerine kadın güldü ve doksan yaşında olduğunu, kocasının ise yüz yaşında olduğunu söyleyerek çocuk doğurmasının imkansız olduğunu belirtti.

Bunun üzerine artık kendilerini gizlemediler, Tanrı'nın melekleri olduklarını açıkladılar; içlerinden birinin kendilerine çocuk hakkında, diğer ikisinin de Sodom'un yıkımı hakkında haber vermek için gönderildiğini söylediler.

3. İbrahim bunu duyunca Sodomlular için üzüldü; kalkıp Tanrı'ya onlar için yalvardı ve iyileri kötülerle birlikte yok etmemesi için dua etti. Tanrı, Sodomlular arasında iyi bir insan olmadığını, aralarında on tane bile iyi insan olsa, hiçbirini günahlarından dolayı cezalandırmayacağını söyleyince, İbrahim sustu. Melekler Sodomluların şehrine geldiler ve Lut onlardan kendisini misafir etmelerini rica etti; çünkü Lut çok cömert ve misafirperver bir adamdı ve İbrahim'in iyiliğini taklit etmeyi öğrenmişti. Sodomlular gençlerin çok güzel yüzlü olduklarını ve Lut'un yanında kaldıklarını görünce, bu güzel gençleri zorla ve şiddet kullanarak elde etmeye karar verdiler. Lut onlara ölçülü olmalarını, yabancılara edepsiz bir şey teklif etmemelerini, kendi evinde kalacakları yere dikkat etmelerini öğütlediğinde ve eğer arzularına engel olamazlarsa, bu yabancıların yerine kendi kızlarını şehvetlerine maruz bırakacağına söz verdiğinde, onlar yine de utanmadılar.

4. Fakat Tanrı onların küstahça davranışlarından çok hoşnut kalmadı; bu yüzden hem o adamları kör etti, hem de Sodomluları tamamen yok olmaya mahkum etti. Lut ise, Tanrı'nın Sodomluların yakında yok edileceğini bildirmesi üzerine, karısını ve henüz bakire olan iki kızını yanına alarak oradan ayrıldı; çünkü nişanlı olanlar...

Machine Translated by Google

(21) Onlar gitmeyi düşünmekten bile çekindiler ve Lut'un sözlerini önemsiz buldular. Bunun üzerine Tanrı şehre bir yıldırım düşürdü ve şehri sakinleriyle birlikte ateşe verdi; ve daha önce Yahudi Savaşı'nı yazdığımda söylediğim gibi, ülkeyi de aynı şekilde yakarak harap etti. (22) Fakat Lut'un karısı, şehirden ayrılırken sürekli olarak geri dönüp şehri inceliyor ve Tanrı'nın bunu yasaklamasına rağmen, şehrin başına ne geleceğini çok merak ediyordu; bu yüzden tuzdan bir sütuna dönüştü; (23) çünkü onu gördüm ve bugün hala duruyor. Şimdi o ve kızları ateşle çevrili küçük bir yere kaçtılar ve oraya yerleştiler: Bugün bile Zoar diye anılır, çünkü İbraniler küçük şeyler için bu kelimeyi kullanırlar. Orada, arkadaşsız ve yiyeceksiz kaldığı için sefil bir hayat yaşadı.

5. Fakat kızları, tüm insanlığın yok olduğunu düşünerek babalarına yaklaştılar (24) , fark edilmemeye özen gösterdiler. Bunu, insanlığın tamamen yok olmaması için yaptılar ve oğullar doğurdular; büyük oğlunun adı Moab oldu ki bu, babasından geleni ifade eder; küçük oğlunun adı ise Ammon oldu ki bu da akrabasından geleni ifade eder. İlki, hâlâ büyük bir millet olan Moablıların atasıydı; ikincisi ise Ammonluların atasıydı ve her ikisi de Celesyria'nın sakinleridir. Ve Lut'un Sodomlular arasından ayrılışı böyleydi.

BÖLÜM 12.

ABİMELEK HAKKINDA; İBRAHİM'İN OĞLU İSMAEL HAKKINDA; VE ONUN SOYUNDAN GELEN ARAPLAR HAKKINDA.

1. İbrahim, kız kardeşi Sara'nın da yardımıyla, daha önce kullandığı aynı ikiyüzlülüğü kullanarak, korkudan Filistin'in Gerar şehrine taşındı ve Sara'yı da yanına aldı. Çünkü o ülkenin kralı Abimelek'ten korkuyordu; Abimelek de Sara'ya aşık olmuş ve onu yoldan çıkarmaya meyilliydi. Ancak Tanrı'dan gelen tehlikeli bir hastalık, İbrahim'i şehvetini tatmin etmekten alıkoydu. Doktorları onu iyileştirmekten umudu kestiğinde, İbrahim uykuya daldı ve bir rüya gördü; rüyasında yabancının karısına kötü davranmaması konusunda uyarıldı. İyileştiğinde ise arkadaşlarına şunları anlattı:

Machine Translated by Google

Tanrı, yabancıya yaptığı haksızlığın cezası olarak ve karısının iffetini korumak için ona bu hastalığı vermişti; çünkü karısı ona kız kardeşi gibi değil, meşru karısı olarak eşlik ediyordu; ve Tanrı, eğer bu kişi karısının iffetinden bir kez emin olursa, bundan sonraki zamanlarda ona lütufkâr olacağına söz vermişti. Bunu söyledikten sonra, arkadaşlarının tavsiyesiyle İbrahim'i çağırdı ve ona karısı için endişelenmemesini, iffetinin bozulmasından korkmamasını söyledi; çünkü Tanrı ona bakıyordu ve karısını herhangi bir kötü muameleye maruz kalmadan tekrar kabul etmesi Tanrı'nın takdiri sayesindeydi. Ve Tanrı'ya ve karısının vicdanına seslendi; ve eğer karısının kendi karısı olduğunu bilseydi, başlangıçta onunla birlikte olmak istemediğini söyledi; ancak, dedi, sen onu kız kardeşin gibi yönlendirdiğin için, hiçbir suç işlemedim. Ayrıca ondan kendisiyle barış içinde olmasını ve Tanrı'yı kendisine lütfetmesini rica etti. Abimelek, eğer onunla kalmayı uygun görürse, istediği her şeye bolca sahip olacağını; ama eğer gitmeyi düşünürse, onurlu bir şekilde karşılanacağını ve oraya vardığında istediği her şeye sahip olacağını söyledi. Abimelek bunu söylediğinde, İbrahim ona karısıyla akrabalık iddiasının yalan olmadığını, çünkü karısının kardeşinin kızı olduğunu; ve bu tür bir ikiyüzlülük olmadan yurt dışı yolculuklarında kendini güvende hissetmediğini; ve hastalığının sebebinin kendisi olmadığını, sadece kendi güvenliği için endişelendiğini söyledi; ayrıca onunla kalmaya hazır olduğunu da belirtti. Bunun üzerine Abimelek ona toprak ve para verdi; ve hile yapmadan birlikte yaşamaya söz verdiler ve Beerşeba adı verilen bir kuyuda yemin ettiler; bu kuyu, " Yemin Kuyusu" olarak tercüme edilebilir ve o gün de ülke halkı tarafından bu şekilde adlandırılmıştır.

2. Şimdi, İbrahim kısa bir süre sonra Sara'dan bir oğul doğurdu; bu, Tanrı'nın ona önceden bildirdiği gibiydi. Ona İshak adını verdi; bu, "Gülme" anlamına gelir. Gerçekten de ona İshak adını verdiler, çünkü Tanrı (25) ona bir oğul doğuracağını söylediğinde Sara güldü. Sara, çocuk doğurma çağını geçmiş olduğu için böyle bir şey beklemiyordu; çünkü doksan yaşındaydı ve İbrahim yüz yaşındaydı. Böylece bu oğul, her ikisinin de bu ondalık sayıların son yılında doğdu. Onu sekizinci günde sünnet ettiler ve o zamandan beri Yahudiler oğullarını bu gün sayısı içinde sünnet etme geleneğini sürdürüyorlar. Fakat Araplar, on üçüncü yıldan sonra sünnet ederler, çünkü İbrahim'in oğlu olan ve uluslarının kurucusu İsmail,

Machine Translated by Google

Cariye o yaşta sünnet edilmişti; onunla ilgili ayrıntılı bilgileri birazdan büyük bir titizlikle vereceğim.

3. Sara'ya gelince, o başlangıçta kendi cariyesi Hacer'den doğan İsmail'i, kendi oğluna duyduğu sevgiden aşağı kalmayan bir sevgiyle sevmişti; çünkü İsmail, yönetimde halef olması için yetiştirilmişti. Fakat kendisi İshak'ı doğurunca, İsmail'in onunla birlikte büyütülmesini istemedi, çünkü İsmail ondan çok büyüktü ve babaları öldüğünde ona zarar verebilirdi. Bu yüzden İbrahim'i, İsmail'i ve annesini uzak bir ülkeye göndermeye ikna etti. İbrahim başlangıçta Sara'nın bu kadar ısrarcı olduğu şeye razı olmadı ve genç bir çocuğu (26) ve ihtiyaçlarından yoksun bir kadını göndermeyi en büyük barbarlık örneği olarak gördü; ama sonunda Tanrı Sara'nın kararından memnun olduğu için buna razı oldu: böylece İsmail'i henüz kendi başına gidemeyecek durumda olduğu için annesine teslim etti ve ona bir şişe su ve bir somun ekmek alıp yola çıkmasını ve yol arkadaşı olarak İhtiyaç'ı seçmesini emretti. Ancak gerekli erzakları tükenir tükenmez, kendini kötü bir durumda buldu; su neredeyse bitmek üzereyken, ölmek üzere olan küçük çocuğu bir incir ağacının altına bıraktı ve yokluğunda ölmesi için yoluna devam etti. Fakat ilahi bir melek ona geldi ve yakındaki bir pınardan bahsetti ve İsmail'in kurtarılmasıyla çok mutlu olacağını söyleyerek, çocuğa iyi bakmasını ve onu büyütmesini emretti. Bunun üzerine, kendisine vaat edilen şeyin umuduyla cesaretlendi ve bazı çobanlarla karşılaşarak, onların yardımıyla içinde bulunduğu sıkıntılardan kurtuldu.

4. Çocuk büyüdüğünde, aslen Mısırlı olan ve annesi de aslen Mısırlı olan bir kadınla evlendi. İsmail'in bu kadından on iki oğlu oldu: Nabaiot, Kedar, Abdeel, Mabsam, İdumas, Masmaos, Masaos, Chodad, Theman, Jetur, Naphesus, Cadmas. Bunlar Fırat'tan Kızıldeniz'e kadar olan tüm ülkeye yerleştiler ve buraya Nabatene adını verdiler. Arap bir millettirler ve kabilelerine bu isimleri verdiler; hem kendi erdemlerinden hem de babaları İbrahim'in şerefinden dolayı.

BÖLÜM 13.

Machine Translated by Google

İBRAHİM'İN MEŞRU OĞLU İSKAF HAKKINDA.

1. İbrahim, İshak'ı tek oğlu (27) ve yaşlılığının eşiğinde Tanrı'nın lütfuyla kendisine verilmiş olması nedeniyle çok severdi. Çocuk ayrıca her türlü erdemi sergileyerek, anne babasına karşı görevine bağlı kalarak ve Tanrı'ya ibadette gayretli olarak anne babasının da sevgisini kazanmıştı. İbrahim ayrıca kendi mutluluğunu da bu beklentiye bağlamıştı; öldüğünde oğlunu güvenli ve emniyetli bir durumda bırakacaktı; ki bunu da Tanrı'nın isteğiyle elde etti. Tanrı, İbrahim'in kendisine karşı dindar tavrını sınamak isteyerek ona göründü ve ona bahşettiği tüm nimetleri, onu düşmanlarından nasıl üstün kıldığını ve şu anki mutluluğunun en önemli parçası olan oğlu İshak'ın ondan geldiğini anlattı; ve bu oğlunu bir kurban ve kutsal sunu olarak istediğini söyledi. Bunun üzerine ona, oğlunu Moriah dağına götürmesini, orada bir sunak kurmasını ve onu yakmalık kurban olarak sunmasını emretti; çünkü eğer kendi oğlunun kurtuluşundan önce Tanrı'yı hoşnut eden şeyi tercih ediyorsa, bu onun kendisine karşı olan dindar tutumunu en iyi şekilde gösterecekti.

2. İbrahim, Tanrı'ya hiçbir konuda itaatsizlik etmenin doğru olmadığını, aksine yaşamın her koşulunda O'na hizmet etmekle yükümlü olduğunu düşünüyordu; çünkü yaşayan tüm yaratıklar yaşamlarını O'nun takdiri ve lütfu sayesinde sürdürürlerdi. Bu nedenle, Tanrı'nın bu emrini ve oğlunu kurban etme niyetini karısından ve tüm hizmetkarlarından gizledi; aksi takdirde Tanrı'ya itaatinden alıkonulmuş olurdu. İshak'ı iki hizmetkarıyla birlikte yanına aldı, kurban için gerekli malzemeleri bir eşeğe yükleyerek dağa gitti. İki hizmetkar iki gün boyunca onunla birlikte gittiler; ancak üçüncü gün, dağı görür görmez, o zamana kadar yanında olan hizmetkarlarını ovada bıraktı ve oğluyla birlikte dağa çıktı. Kral Davut'un daha sonra tapınağı inşa ettiği dağ işte buydu. (28) Kurban için gerekli olan her şeyi yanlarında getirmişlerdi, ancak sunulacak hayvan hariç. İshak yirmi beş yaşındaydı. Sunak kurarken babasına ne sunacağını sordu, çünkü orada kurban edilecek bir hayvan yoktu. Babası da ona, "Tanrı bunu ister" diye cevap verdi.

Machine Translated by Google

Kendisine bir sunu sunardı; çünkü O, insanların sahip olmadıkları şeylerden onlara bolca rızık verebilir ve başkalarının sahip olduklarına çok fazla güvendiklerinde onları sahip olduklarından mahrum bırakabilir; bu nedenle, eğer Tanrı bu kurban töreninde hazır bulunmayı ve lütfetmeyi uygun görseydi, kendisine bir sunu sunardı."

3. Sunak hazırlandıktan ve İbrahim odunları yerleştirdikten, her şey tamamen hazır olduktan sonra oğluna şöyle dedi: "Ey oğlum, seni oğlum olarak edinmek için çok dua ettim; dünyaya geldiğinde, seni destekleyebilecek her şey için çok endişelendim ve seni yetişkin bir insan olarak görmekten ve ölümümde sana egemenliğimin varisi olarak bırakmaktan daha mutlu olacağımı düşündüğüm hiçbir şey yoktu; fakat Tanrı'nın isteğiyle senin baban oldum ve şimdi de seni bırakmam O'nun isteğidir, bu yüzden Tanrı'ya bu adanmayı cömert bir zihinle karşıla; çünkü beni destekleyen ve koruyan Tanrı, bana bahşettiği lütuflar nedeniyle şimdi bu şeref tanıklığını talep etmeyi uygun gördü. Buna göre, oğlum, şimdi sıradan bir şekilde değil, farklı bir şekilde öleceksin." "Dünyadan ayrılmak için değil, tüm insanların Babası olan Tanrı'ya, öz baban tarafından bir kurban olarak önceden gönderildin. Sanırım O, seni bu dünyadan hastalık, savaş veya ölümün insanlara genellikle geldiği diğer sert yollarla değil, dualar ve dinin kutsal ayinleriyle ruhunu kabul edip kendine yakınlaştırmak için layık görüyor; böylece yaşlılığımda bana bir yardımcı ve destekçi olacaksın; bu nedenle seni yetiştirdim ve böylece kendin yerine Tanrı'yı bana Tesellim olarak kazandıracaksın."

4. İshak, böyle bir babanın oğluna yakışır şekilde cömert bir mizaca sahipti ve bu sözlerden hoşnut kaldı; ve dedi ki: "Tanrı'nın ve babasının kararını reddedecek ve her ikisinin de isteklerine kolayca boyun eğmeyecekse, doğmaya layık değildi; çünkü babası tek başına böyle karar vermiş olsa bile, itaat etmemesi haksızlık olurdu." Böylece hemen kurban edilmek üzere sunağa gitti. Ve eğer Tanrı karşı çıkmasaydı, bu iş tamamlanmış olurdu; çünkü Tanrı İbrahim'i adıyla çağırdı ve oğlunu öldürmesini yasakladı ve dedi ki: "Ona bu emir, insan kanı arzusundan dolayı verilmedi."

Machine Translated by Google

Oğlunu öldürmeyi de istemiyordu, babası yaptığı kişiden onu alıp götürmeyi de istemiyordu; sadece aklının nasıl olduğunu, böyle bir emre itaat edip etmeyeceğini denemek istiyordu. Bu nedenle, oğlunun bu dindarlığında gösterdiği isteklilik ve şaşırtıcı hazır olma durumundan emin olduktan sonra, ona bu nimetleri bahşetmiş olmaktan memnuniyet duydu; ve onunla ilgili her türlü ilgiyi esirgemeyeceğinden ve ona başka çocuklar da vereceğinden; ve oğlunun çok uzun bir ömür süreceğinden emindi. "Onun mutlu bir hayat yaşamasını ve iyi ve meşru olan çocuklarına büyük bir prenslik miras bırakmasını" da önceden bildirdi. Ayrıca, ailesinin birçok millete yayılacağını (29) ve bu ataların sonsuza dek sürecek bir isim bırakacaklarını; Kenan diyarına sahip olacaklarını ve bütün insanlar tarafından kıskanılacaklarını da bildirdi. Tanrı bunları söyledikten sonra, onlara daha önce görünmeyen bir koçu kurban olarak sundu. Böylece İbrahim ve İshak birbirlerini beklenmedik bir şekilde karşıladılar ve bu büyük nimetlerin vaatlerini aldıktan sonra birbirlerine sarıldılar; kurbanı kestikten sonra Sara'ya döndüler ve Tanrı'nın onlara istedikleri her şeyde yardım etmesiyle birlikte mutlu bir şekilde yaşadılar.

BÖLÜM 14.

SARAH ABRAHAM'IN EŞİ HAKKINDA; VE HAYATINI NASIL SONLANDIRDIĞI.

Sara, bundan kısa bir süre sonra, yüz yirmi yedi yaşında öldü. Onu Hebron'a gömdüler; Kenanlılar onlara açıkça bir mezarlık yeri verdiler; İbrahim bu araziyi Hebronlu Efron'dan dört yüz şekel karşılığında satın aldı. Hem İbrahim hem de soyundan gelenler o yerde kendilerine mezarlar yaptırdılar.

BÖLÜM 15.

TROGLODYTLER MİLLETİ NASILDI?
KETURAH TARAFINDAN İBRAHİM'DEN TÜRETİLMİŞTİR.

İbrahim bundan sonra Ketura ile evlendi ve bu evlilikten altı oğlu oldu; bunlar cesur ve zeki insanlardı: Zambran, Jazar ve

Machine Translated by Google

Madan, Madian, Josabak ve Sous. Sous'un oğulları Sabathan ve Dadan'dı. Dadan'ın oğulları Latusim, Assur ve Luom'du. Madiau'nun oğulları Ephas, Ophren, Anoch, Ebidas ve Eldas'tı. İbrahim, tüm bu oğulları ve torunları için koloniler kurmayı başardı; Troglodytis'i ve Kızıldeniz'e kadar uzanan Mutlu Arabistan ülkesini ele geçirdiler. Bu Ophren hakkında, Libya'ya savaş açtığı ve onu ele geçirdiği, torunlarının da oraya yerleştiklerinde (onun adından) Afrika adını verdikleri anlatılır. Ve gerçekten de Alexander Polyhistor, burada söylediklerimi doğruluyor; Şöyle diyor: "Yahudilerin tarihini, yasama organı Musa'nın tarihiyle uyumlu olarak yazan peygamber Kleodemus (Malchus olarak da bilinir), İbrahim'in Ketura'dan birçok oğlu olduğunu anlatır; hatta bunlardan üçünün adını verir: Afer, Surim ve Yafran. Asur ülkesi Surim'den adını almıştır; diğer ikisinden (Afer ve Yafran) ise Afrika ülkesi adını almıştır, çünkü bu adamlar Herkül'ün Libya ve Antaeus'a karşı savaşırken yardımcılarıydı; Herkül, Afra'nın kızıyla evlendi ve ondan Diodorus adında bir oğlu oldu; Sofon ise onun oğluydu ve Sofakiyalılar olarak adlandırılan barbar halk ondan adını almıştır."

BÖLÜM 16.

ISAAC, REBEKA'YI NASIL EŞ OLARAK KABUL ETTİ?

1. İshak'ın babası İbrahim, o zamanlar kırk yaşlarında olan oğlu İshak'a, kardeşi Nahor'un torunu Rebeka'yı eş olarak almaya karar verdiğinde, en yaşlı hizmetkârını onu nişanlaması için gönderdi; ondan sadakatine dair en güçlü güvenceleri istedi. Bu güvenceler şu şekilde verildi: - Birbirlerinin ellerini uyluklarının altına koydular; sonra yapılacak olanın şahidi olarak Tanrı'ya dua ettiler. Ayrıca orada bulunanlara, o ülkede nadiren veya hiç görülmedikleri için saygın olanlardan hediyeler gönderdi. Hizmetkâr oraya epey zaman aldı; çünkü Mepotamya'dan geçmek çok zaman alır; orada yolculuk hem kışın kilin derinliği hem de yazın su kıtlığı nedeniyle yorucudur; ayrıca orada işlenen soygunlar da yolcuların kaçınması gereken şeylerdir.

Machine Translated by Google

Önceden ihtiyatlı davranarak. Ancak hizmetçi Haran'a geldi ve banliyölerde suya giden çok sayıda genç kızla karşılaştı; bu yüzden Tanrı'ya, eğer bu evliliğin gerçekleşmesini istiyorsa, İbrahim'in oğluna nikah kıyması için hizmetçi olarak gönderdiği Rebeka'nın aralarında bulunması ve Rebeka'nın ona bir işaretle tanıtılması için dua etti: Başkaları ona su vermeyi reddederken, Rebeka ona su versin.

2. Bu niyetle kuyuya gitti ve kızlardan kendisine içmek için biraz su istedi; diğerleri ise suyu evde istediklerini ve ona ayıramayacaklarını bahane ederek reddettiler. Ancak içlerinden biri, yabancıya karşı kaba davranışlarından dolayı onları azarladı ve şöyle dedi: "Bu adama biraz su bile vermemişken, bir başkasına ne vereceksiniz ki?" Bunun üzerine kız, ona nazikçe su ikram etti. Adam, büyük planının başarılı olacağına dair umutlanmaya başladı; ancak gerçeği öğrenmek istediği için, suyu çekmek için biraz zahmet çekse bile, ihtiyacı olanlara yeterli miktarda su vermekten çekinmediği için kızın cömertliğini ve iyi niyetini övdü; anne babasının kim olduğunu sordu ve böyle bir kızları olduğu için onlara mutluluk diledi.

"Ve onların memnuniyetine uygun olarak, hoş bir kocanın ailesine nişanlanmanı ve ona meşru çocuklar vermeni diliyorum," dedi. Kız da onun sorularını yanıtlamaktan geri durmadı ve ona ailesini anlattı. "Bana Rebeka derler," dedi, "babam Betuel'di ama öldü; Laban da kardeşimdir; annemle birlikte tüm aile işlerimizi yürütür ve bekaretimin koruyucusudur." Hizmetçi bunu duyunca, olanlardan ve kendisine anlatılanlardan çok memnun oldu, çünkü Tanrı'nın yolculuğunu bu şekilde açıkça yönlendirdiğini anlamıştı; bileziklerini ve bakirelerin takması için uygun görülen diğer bazı süs eşyalarını çıkararak, ona su içirmesindeki iyiliğinin karşılığı olarak kıza verdi; "Bunları ona vermek adil olurdu, çünkü diğerlerinden çok daha yardımseverdi," dedi. Gece çöktüğü için daha fazla ilerlemeye vakti kalmadığından, onun da gelip onlarla birlikte kalmasını arzu ediyordu.

Ve kadınlar için hazırladığı kıymetli süs eşyalarını göstererek, bunları ondan daha güvenli bir şekilde emanet edebileceği kimse olmadığını, onun gösterdiği erdemden annesinin ve erkek kardeşinin de insancıl olduğunu tahmin edebileceğini ve bundan rahatsız olmayacaklarına inandığını söyledi.

Machine Translated by Google

Çünkü o, yük olmak istemezdi, eğlence masraflarını öder ve kendi parasını harcardı. Bunun üzerine kadın, ailesinin insancıllığı konusunda doğru tahmin ettiğini, ancak her şeyin ücretsiz olacağı halde, onların para alacak kadar cimri olduklarını düşünmesine kızdığını söyledi. Ancak önce kardeşi Laban'ı bilgilendireceğini ve eğer izin verirse onu içeri alacağını da ekledi.

3. Bunun hemen ardından kadın yabancıyı tanıttı; Laban'ın hizmetkarları develeri içeri getirdiler ve onlara baktılar; Laban da yabancıyı akşam yemeğine getirdi. Akşam yemeğinden sonra, ona ve genç kızın annesine hitaben şöyle dedi: "İbrahim, Terah'ın oğlu ve sizin akrabanızdır; çünkü bu çocukların dedesi Nahor, İbrahim'in hem baba hem de anne tarafından kardeşidir; bu nedenle beni size gönderdi, bu genç kızı oğluna eş olarak almak istiyor. O, meşru oğludur ve tek varisi olarak yetiştirilmiştir. Aslında o ülkedeki en mutlu kadınlardan birini bile alabilirdi, ama oğlunun onlardan herhangi biriyle evlenmesini istemedi; ancak kendi akrabalarına duyduğu saygıdan dolayı, burada evlenmesini istedi; onun sevgisini ve eğilimini küçümsemenizi istemem; çünkü Tanrı'nın takdiriyle yolculuğumda başka tesadüfler de oldu ve böylece kızınıza ve evinize rastladım; çünkü şehre yaklaştığımda, bir kuyuya gelen birçok genç kız gördüm ve bu genç kızla karşılaşabilmek için dua ettim." "Bu da buna göre gerçekleşti. Öyleyse, ilahi bir görünümle nişanları zaten yapılmış olan bu evliliği onaylıyor musunuz; ve beni büyük bir özenle gönderen İbrahim'e duyduğunuz saygıyı, bu genç kızın evliliğine rıza göstererek gösteriyor musunuz?" Bunun üzerine, bunun Tanrı'nın iradesi olduğunu anladılar ve teklifi büyük ölçüde onayladılar ve istendiği gibi kızlarını gönderdiler.

Böylece İshak onunla evlendi; çünkü miras artık ona kalmıştı, zira Ketura'dan olan çocukları kendi uzak yurtlarına gitmişlerdi.

BÖLÜM 17.

İBRAHİM'İN ÖLÜMÜ HAKKINDA.

Bundan kısa bir süre sonra İbrahim öldü. O, eşsiz bir erdem sahibiydi ve Tanrı tarafından dindarlığına uygun bir şekilde onurlandırılmıştı.

Machine Translated by Google

Ona doğru. Hayatının toplam süresi yüz yetmiş beş yıldı ve karısı Sara ile birlikte oğulları İshak ve İsmail'in yanına, Hebron'a gömüldü.

BÖLÜM 18.

İshak, Esau ve Yakup'un oğulları hakkında; onların doğumu ve eğitimi hakkında.

1. İbrahim'in ölümünden sonra İshak'ın karısı hamile kaldı; (30) ve karnı çok şiştiğinde İshak çok endişelendi ve Tanrı'ya danıştı; Tanrı, Rebeka'nın ikiz doğuracağını ve iki milletin bu oğulların adlarını alacağını ve ikinci olanın büyük olandan üstün olacağını söyledi. Buna göre, Tanrı'nın önceden bildirdiği gibi, kısa bir süre içinde ikiz doğurdu; büyük olanın başından ayaklarına kadar çok kaba ve kıllıydı; küçük olan ise doğumda olduğu gibi topuğundan tuttu. Baba, kabalığına uygun bir isim olan Esau adını verdiği büyük olanı sevdi; çünkü İbraniler böyle kıllı kabalığa [Esau, (31) veya] Seir derler; ama annesi daha çok küçük Yakup'u sevdi.

2. Ülkede kıtlık baş gösterince İshak, Mısır'a gitmeye karar verdi; çünkü oradaki topraklar verimliydi. Fakat Tanrı'nın kendisine emrettiği gibi Gerar'a gitti.
Burada Kral Abimelek onu kabul etti, çünkü İbrahim daha önce onunla birlikte yaşamış ve onun dostu olmuştu. Başlangıçta ona son derece nazik davrandığı gibi, onu kıskandığı için aynı tavrını sonuna kadar sürdüremedi; çünkü Tanrı'nın İshak'la birlikte olduğunu ve ona bu kadar büyük özen gösterdiğini görünce, onu kendisinden uzaklaştırdı.

Fakat İshak, Abimelek'in kıskançlığının nasıl değiştiğini görünce, Gerar'dan çok uzak olmayan Vadi denilen bir yere çekildi. Orada bir kuyu kazarken, çobanlar ona saldırdılar ve işi engellemek için kavga etmeye başladılar. İshak kavga etmek istemediği için, çobanlar onu alt edecek gibi oldular, o da geri çekildi ve başka bir kuyu kazdı. Abimelek'in diğer bazı çobanları ona şiddet uygulamaya başlayınca, o kuyuyu da terk etti ve geri çekilerek, akıllı ve ihtiyatlı bir davranışla kendine güvenlik sağladı. Sonunda, ona rahatsız edilmeden bir kuyu kazmasına izin verdiler. Bu kuyuya, geniş bir alanı ifade eden Rehoboth adını verdi; ancak önceki kuyuya gelince...

Machine Translated by Google

Kuyulardan birinin adı Escon'du, bu da çekişmeyi ifade eder; diğerinin adı ise Sitenna'ydı, bu isim de düşmanlığı simgeler.

3. İşte o zaman İshak'ın işleri arttı ve refah içinde gelişti; büyük bir zenginliğe kavuştu. Fakat Abimelek ona karşıt düşünceler besliyordu ve birlikte yaşadıkları süre boyunca birbirlerinden şüphe duymaya başladılar, ayrıca gizli bir düşmanlık da göstererek geri çekildi.

İshak ile olan eski dostluğunun, İshak'ın daha önce kendisine sunduğu kötülükleri tekrarlaması halinde onu güvende tutmayacağından korkan Abimelek, bu yüzden generallerinden biri olan Filok ile dostluğunu yeniledi. İshak'ın iyi niyetinden dolayı, Abimelek'in kendisine ve babasına gösterdiği önceki dostluğu, daha sonra kendisine karşı duyduğu öfkeye tercih etmesi nedeniyle, istediği her şeyi elde edince evine döndü.

4. İshak'ın oğullarından, babasının özellikle sevdiği Esau, kırk yaşına geldiğinde, Helon'un kızı Ade ve Esebeon'un kızı Aholibame ile evlendi; Helon ve Esebeon Kenanlılar arasında büyük beylerdi. Böylece, babasının tavsiyesini bile sormadan, kendi evlilikleri üzerinde yetki sahibi olduğunu ve egemenlik kurduğunu iddia etti; çünkü İshak hakem olsaydı, bu evliliklere izin vermezdi, zira o ülkenin halkıyla herhangi bir ittifak kurmaktan hoşnut değildi; fakat oğlunu rahatsız etmek istemediği için, bu eşleri boşamasını emretmekten çekinmedi ve sessiz kalmaya karar verdi.

5. Fakat yaşlandığında ve hiç göremez hale geldiğinde, Esau'yu yanına çağırdı ve ona, körlüğünün ve gözlerindeki rahatsızlığın yanı sıra, çok yaşlı olmasının da Tanrı'ya [kurban sunarak] ibadet etmesini engellediğini söyledi; bu yüzden ona ava çıkmasını ve yakalayabildiği kadar av eti yakaladıktan sonra kendisine bir akşam yemeği hazırlamasını (32) emretti ki, bundan sonra Tanrı'ya yalvararak, hayatının tamamı boyunca kendisine destek ve yardımcı olmasını dilesin; ne zaman öleceğinin belirsiz olduğunu ve onun için dua ederek, önceden Tanrı'nın kendisine merhamet etmesini sağlamayı arzuladığını söyledi.

6. Bunun üzerine Esau ava çıktı. Fakat Rebeka (33), Tanrı'nın lütfunu elde etmek için dua edilmesini uygun gördü.

Machine Translated by Google

Yakup, İshak'ın rızası olmadan, ona keçi yavrularını kesmesini ve akşam yemeği hazırlamasını emretti. Yakup da annesinin tüm talimatlarına uyarak itaat etti. Akşam yemeği hazır olunca, bir keçi postu alıp koluna sardı; böylece postun tüylü ve pürüzlü yapısı nedeniyle babası onu Esau sansın diye düşündü. Çünkü ikiz kardeşlerdi ve her şeyde birbirlerine benziyorlardı, sadece bu konuda farklılık gösteriyorlardı. Bunu, babası yalvarmadan önce kötü işinde yakalanmaktan ve tam tersine babasını onu lanetlemeye kışkırtmaktan korktuğu için yapmıştı. Böylece akşam yemeğini babasına getirdi. İshak onun Esau olduğunu anladı.

Böylece hiçbir aldatmacadan şüphelenmeden akşam yemeğini yedi ve Tanrı'ya dua ve yakarışlarına başladı; ve şöyle dedi: "Ey bütün çağların Rabbi ve bütün varlıkların Yaratıcısı; çünkü babama büyük bolluk ve iyilikler vaat eden ve bana sahip olduklarımı bahşeden sensin; soyuma da onların destekçisi ve daha da büyük nimetler bahşedeceğine söz verdin; bu nedenle bu vaatlerini yerine getir ve şu anki zayıf durumum yüzünden beni göz ardı etme, ki bu yüzden sana en içtenlikle dua ediyorum. Oğluma lütfet; onu koru ve her türlü kötülükten uzak tut. Ona mutlu bir hayat ve gücünün yettiği kadar çok iyi şey ver. Onu düşmanlarına karşı korkutucu, dostları arasında ise saygın ve sevilen kıl."

7. İshak, dualarının Esau için yapıldığını sanarak Tanrı'ya böyle dua etti. Dualarını henüz bitirmişti ki Esau avdan döndü. İshak hatasını anlayınca sustu; fakat Esau, kardeşinin aldığı nimetin aynısını babasından da almak istedi; ancak babası, bütün dualarını Yakup için ettiği için bunu reddetti. Bunun üzerine Esau hatasına üzüldü. Babası ise onun ağlamasına üzülerek, "Avcılıkta, beden gücünde, silah kullanmada ve benzeri her türlü işte üstün olmalı ve bu konularda kendisi ve ondan sonraki nesli sonsuza dek şan kazanmalıdır; fakat yine de kardeşine hizmet etmelidir" dedi.

8. Anne, İshak'ın duaları hakkındaki hatadan dolayı kardeşinin Yakup'a ceza vereceğinden korktuğu için Yakup'u doğurdu; çünkü kocasını, Yakup için Mezopotamya'dan, kendi akrabalarından birini eş olarak alması konusunda ikna etmişti; zira Esau zaten evlenmişti.

Machine Translated by Google

İsmail'in kızı Basemmat, babasının rızası olmadan onunla evlendi; çünkü İshak Kenanlıları sevmiyordu ve Esau'nun önceki evliliklerini onaylamıyordu. Bu yüzden İshak, babasını memnun etmek için Basemmat'ı eş olarak aldı ve gerçekten de ona büyük bir sevgi besliyordu.

BÖLÜM 19.

YAKUP'UN MEZOPOTAMYA'YA KAÇIŞI HAKKINDA, YAZAN:
KARDEŞİNDEN KORKMASININ SEBEBİ.

1. Yakup, annesi tarafından, erkek kardeşi Laban'ın kızıyla evlenmesi için Mezopotamya'ya gönderildi (bu evliliğe İshak, karısının isteklerine olan itaatkarlığı nedeniyle izin vermişti); ve bu nedenle Kenan diyarından geçti; ve o ülkenin halkından nefret ettiği için, hiçbirinin yanında kalmak istemedi, açık havada konakladı ve başını topladığı bir taş yığınına koydu. O sırada uykusunda yanında duran şöyle bir görüntü gördü: - Yerden göğe uzanan bir merdiven ve merdivenden aşağı inen, insanlardan daha üstün görünen kişiler gördü; ve sonunda Tanrı'nın kendisi onun üzerinde durdu ve ona açıkça göründü; Tanrı, onu adıyla çağırarak ona şu sözlerle seslendi: -

2. "Ey Yakup, iyi bir babanın oğlu ve üstün erdemiyle büyük bir şöhret kazanmış birinin torunu olarak, şu anki durumundan dolayı üzülmen uygun olmaz; daha iyi zamanlar için umut etmelisin, çünkü benim yardımımla her türlü iyiliğe bolca sahip olacaksın. Çünkü İbrahim'i akrabaları tarafından kovulduğu Mezopotamya'dan buraya getirdim ve babanı mutlu bir adam yaptım; sana da daha az bir mutluluk bahşetmeyeceğim. Bu nedenle cesur ol ve benim rehberliğimde bu yolculuğuna devam et, çünkü büyük bir gayretle peşinden koştuğun evlilik gerçekleşecek. Ve iyi karakterli çocukların olacak, ama sayıları sayısız olacak; ve sahip olduklarını daha da kalabalık bir nesle bırakacaklar; onlara ve onların soyuna bütün ülkenin egemenliğini veriyorum ve onların soyu, güneşin uzandığı yere kadar bütün yeryüzünü ve denizi dolduracak." Onları görüyor: fakat sen hiçbir tehlikeden korkma, ne de katlanman gereken birçok zahmetten çekinme, çünkü

Machine Translated by Google

"Benim takdirim sana şu anda ne yapman gerektiğini ve gelecekte çok daha fazlasını bildirecektir."

3. Tanrı Yakup'a işte böyle kehanetler vermişti; Yakup gördükleri ve duyduklarından çok sevinmişti ve taşların üzerine yağ dökmüştü, çünkü bu taşlar üzerinde böylesine büyük nimetlerin kehaneti yapılmıştı. Ayrıca, eğer sağ salim geri dönerse, bu taşların üzerinde kurbanlar sunacağına ve eğer sağ salim geri dönerse, elde ettiklerinin onda birini Tanrı'ya vereceğine dair bir adak adamıştı. Ayrıca o yeri şerefli bulmuş ve ona Yunanca'da " Tanrı'nın Evi" anlamına gelen Bethel adını vermişti.

4. Böylece Mezopotamya'ya doğru yolculuğuna devam etti ve sonunda Haran'a geldi; ve bir kuyunun etrafında oturan çobanlar, yetişkin oğlanlar ve genç kızlarla karşılaştı. Su içmek istediği için onlarla birlikte kaldı ve onlarla konuşmaya başlayarak, Laban diye birini tanıyıp tanımadıklarını ve hâlâ hayatta olup olmadığını sordu.

Şimdi hepsi onu tanıdıklarını söylediler, çünkü o, aralarından herhangi birinin tanımayacağı kadar önemsiz bir kişi değildi; ve kızının da onlarla birlikte babasının sürüsünü otlattığını; ve aslında onun henüz gelmemiş olmasına şaşırdıklarını, çünkü onun aracılığıyla o aile hakkında bilmek istedikleri her şeyi daha kesin olarak öğrenebileceklerini söylediler. Bunu söylerlerken genç kız ve onunla birlikte gelen diğer çobanlar geldi. Sonra ona Yakup'u gösterdiler ve onun babasının işleri hakkında bilgi almak için gelen bir yabancı olduğunu söylediler. Ama o, çocukların geleneği gereği, Yakup'un gelmesinden hoşnut olarak, ona kim olduğunu, nereden geldiğini ve oraya gelmek için neye ihtiyacı olduğunu sordu. Ayrıca, gelip ihtiyaç duyduğu şeyleri karşılayabilmelerinin mümkün olup olmadığını da sordu.

5. Fakat Yakup, akrabalık bağından ya da oradan doğabilecek sevgiden ziyade, kıza duyduğu aşk ve o çağın kadınlarının çoğunun yarışamayacağı kadar göz kamaştırıcı güzelliği karşısında duyduğu şaşkınlık yüzünden tamamen alt olmuştu. Sonra şöyle dedi: "Eğer Laban'ın kızıysan, aramızda senin ya da benim doğum yaşımdan daha eski bir akrabalık var; çünkü İbrahim, Haran ve Nahor gibi Terah'ın da oğluydu. Sonuncusunun (Nahor) oğlu Betuel, senin büyükbabandı. Babam İshak, İbrahim'in ve Haran'ın kızı Sara'nın oğluydu. Ama aramızda daha eski bir akrabalık var."

Machine Translated by Google

"Aramızda daha yakın ve daha sonra kurulmuş bir akrabalık bağı var; annem Rebeka, baban Laban'ın kız kardeşiydi, ikisi de aynı baba ve anneden doğmuştu; bu yüzden ben ve sen kuzeniz. Şimdi seni selamlamaya ve aramızdaki bu uygun akrabalığı yenilemeye geldim."
Bunun üzerine genç kız, Rebeka'nın adı geçince, gençlerde sıkça olduğu gibi, babasına duyduğu sevgiden dolayı ağladı ve Yakup'a sarıldı. Babasından Rebeka hakkında bilgi edinmiş ve anne babasının onun adını duymaktan hoşlandığını biliyordu. Yakup'u selamladıktan sonra, "O, babasına ve tüm ailesine en arzu edilen ve en büyük mutlulukları getirdi; babası her zaman annesinden bahseder, her zaman onu düşünür ve sadece onu düşünürdü; bu da seni onun gözünde her türlü avantajlı durumda eşit kılacaktır" dedi.

Sonra ona babasının yanına gitmesini ve kendisiyle birlikte babasının yanına giderken onu takip etmesini, ondan daha fazla ayrı kalarak bu zevkten mahrum bırakmamasını söyledi.

6. Bunu söyledikten sonra onu Laban'ın yanına getirdi; amcasının himayesinde olduğu için, dostlarının arasında güvende hissediyordu ve beklenmedik gelişiyle onlara büyük bir sevinç yaşattı. Ancak kısa bir süre sonra Laban, gelişinden duyduğu sevinci kelimelerle ifade edemeyeceğini söyledi; yine de gelişinin sebebini ve yaşlı anne ve babasını neden bırakıp gittiğini, onların kendisine bakmak istediklerini sordu ve ona istediği tüm yardımı sağlayacağını belirtti. Sonra Yakup ona yolculuğunun tüm sebebini anlattı ve şöyle dedi: "İshak'ın kendisi ve Esau adında ikiz iki oğlu vardı; Esau, annesinin bilgeliğiyle onun için yapılan babasının dualarını yerine getiremediği için, Tanrı'nın ona vereceği krallıktan (34) ve babasının dua ettiği nimetlerden mahrum kaldığı için onu öldürmeye kalkıştı; ve bu da annesinin kendisine emrettiği gibi buraya gelmesinin sebebiydi: çünkü hepimiz (dedi) birbirimizin kardeşiyiz; fakat annemiz sizin ailenizle olan ittifakı, ülkenin aileleriyle olan ittifaktan daha çok önemsiyor; bu yüzden sizi ve Tanrı'yı yolculuğumun destekçileri olarak görüyorum ve şu anki durumumda kendimi güvende hissediyorum."

7. Laban, hem atalarının hatırına, hem de özellikle annesinin hatırına, ona büyük bir insanlıkla davranacağına söz verdi.

Machine Translated by Google

Laban, kız yokken bile ona iyiliğini göstereceğini, onunla ilgileneceğini, onu sürüsünün baş çobanı yapacağına ve bu amaç için yeterli yetki vereceğine dair güvence verdi; ve eğer anne babasının yanına dönmeye karar verirse, onu hediyelerle geri göndereceğini ve bunu aralarındaki yakınlığın gerektirdiği kadar onurlu bir şekilde yapacağını söyledi. Yakup bunu sevinçle karşıladı ve Laban'la kaldığı süre boyunca her türlü zahmete seve seve katlanacağını, ancak bu zahmetin karşılığı olarak Rahel'i eş olarak istediğini söyledi; çünkü Rahel, sadece başka nedenlerden dolayı değil, aynı zamanda onun yanına gelmesinin de vesilesi olduğu için de ona değer veriyordu; çünkü bu teklifi yapmak zorunda kalmasının sebebinin kıza olan aşkı olduğunu söyledi. Laban bu anlaşmadan çok memnun oldu ve daha iyi bir damat istemediği için kızı ona vermeyi kabul etti. Laban, kızını Kenanlılar arasına göndermek istemediği için, bir süre onunla kalması şartıyla bunu yapacağını söyledi; çünkü kız kardeşini orada evlendirerek yaptığı ittifaktan pişman olmuştu. Yakup bunu kabul edince, Laban yedi yıl kalmaya razı oldu; çünkü kayınpederine yedi yıl hizmet etmeye karar vermişti ki, erdeminin bir örneğini göstererek nasıl bir insan olduğu daha iyi anlaşılsın. Yakup, şartlarını kabul edince, süre dolduktan sonra düğün ziyafetini verdi; ve geceleyin, Yakup'un haberi olmadan, Rahel'den daha büyük ve güzel olmayan diğer kızını onunla yatağa koydu: Yakup o gece hem sarhoş hem de karanlıkta onunla yattı. Ancak gün doğunca, kendisine yapılanları anladı ve Laban'ı kendisine karşı yaptığı haksızlık için azarladı; Laban ise yaptığı şey için özür diledi. Çünkü İsa, Lea'yı ona kötü niyetle vermedi, aksine daha büyük bir zorunluluktan dolayı verdi: Buna rağmen, hiçbir şey onun Rahel ile evlenmesine engel olmamalıydı; ancak yedi yıl daha hizmet ettikten sonra, sevdiği kızı ona verecekti. Yakup bu şartı kabul etti, çünkü kıza olan sevgisi başka türlü davranmasına izin vermiyordu; ve yedi yıl daha geçtikten sonra Rahel'i eş olarak aldı.

8. Şimdi bunların her birinin, babalarının bağışıyla, cariyeleri vardı. Zilpha, Lea'nın cariyesiydi ve Bilha da Rahel'in cariyesiydi; hiçbir şekilde köle değillerdi (35) , ancak efendilerine tabiydiler. Lea, kocasının kız kardeşine olan sevgisinden çok rahatsızdı ve daha iyi bir itibar görmeyi umuyordu.

Machine Translated by Google

Eğer ona çocuk doğurursa, diye sürekli Tanrı'ya yalvardı; ve bir oğul doğurduğunda ve kocası bu yüzden onunla daha iyi barıştığında, oğluna Rubel adını verdi, çünkü Tanrı ona bir oğul vererek merhamet etmişti, çünkü bu ismin anlamı budur. Bir süre sonra üç oğul daha doğurdu; Simeon, ki

Bu isim , Tanrı'nın onun duasını işittiğini gösterir . Sonra, dostluklarının pekiştiricisi olan Levi'yi doğurdu . Ondan sonra, şükran anlamına gelen Yahuda doğdu . Ancak Rahel, kız kardeşinin doğurganlığının Yakup'un sevgisinden daha az pay almasına neden olacağından korkarak, cariyesi Bilha'yı Yakup'la yatağa attı; Yakup'un ondan Dan'ı oldu: bu isim Yunanca'da ilahi bir hüküm olarak yorumlanabilir. Ve ondan sonra, adeta hilelerde yenilmez olan Neftalim doğdu , çünkü Rahel bu hileyle kız kardeşinin doğurganlığını alt etmeye çalışmıştı. Buna göre, Lea da aynı yöntemi izledi ve kız kardeşinin hilesine karşı bir karşı hile kullandı; çünkü kendi cariyesini Yakup'la yatağa attı. Bu nedenle Yakup'un Zipha'dan Gad adında bir oğlu oldu, bu da talih olarak yorumlanabilir ; ve ondan sonra Aşer doğdu, bu da Lea'ya şan kattığı için mutlu bir adam olarak adlandırılabilir . Lea'nın en büyük oğlu Reubel, annesine adamotu elmaları getirdi (36) .

Rahel onları görünce, elmaları yemek istediği için onlardan elmaları kendisine vermesini istedi; fakat Rahel reddedip, kocasından hak ettiği iyiliği ondan mahrum bıraktığı için razı olmasını söyleyince, kız kardeşinin öfkesini yatıştırmak için kocasını ona vereceğini ve o akşam onunla yatacağını söyledi. Rahel bu iyiliği kabul etti ve Yakup, Rahel'in izniyle Lea ile yattı. Sonra şu oğullarını doğurdu: İssakar (ücret karşılığında doğan) , Zebulon (ona karşı iyiliğin bir göstergesi olarak doğan) ve bir kız çocuğu, Dinaya. Bir süre sonra Rahel'in Yusuf adında bir oğlu oldu; bu da ona bir oğul daha ekleneceğini gösteriyordu .

9. Yakup, yirmi yıl boyunca kayınpederi Laban'ın sürülerini otlattı. Bu sürenin sonunda, kayınpederinden karılarını alıp evine gitmek için izin istedi. Fakat kayınpederi izin vermeyince, bunu gizlice yapmayı planladı. Bu yolculuk hakkında ne düşündüklerini öğrenmek için karılarının tavrını denedi; karıları sevindiler ve bunu onayladılar. Rahel, kendi yasalarına göre taptıkları tanrı heykellerini de yanına aldı.

Machine Translated by Google

Ülkeye kaçtı ve kız kardeşiyle birlikte uzaklaştı. Çocukları, cariyeleri ve malları da onlarla birlikte gitti. Yakup ayrıca Laban'a önceden haber vermeden sığırların yarısını da götürdü. Ancak Rahel'in, Yakup ona bu tür tanrılara tapınmayı hor görmeyi öğretmiş olmasına rağmen, tanrıların heykellerini almasının sebebi şuydu: Eğer babası tarafından yakalanırlarsa, affedilmek için bu heykellere başvurabilecekti.

10. Ancak Laban, bir gün sonra Yakup ve kızlarının ayrılışını öğrenince çok telaşlandı ve yanına bir grup adam alarak onları takip etti; yedinci gün onlara yetişti ve onları bir tepede dinlenirken buldu; o zaman onlarla ilgilenmedi, çünkü akşam vaktiydi; fakat Tanrı bir rüyada ona göründü ve damadını ve kızlarını barışçıl bir şekilde karşılaması, aceleci veya öfkeli bir şekilde hiçbir şeye kalkışmaması, sadece Yakup ile bir ittifak kurması konusunda onu uyardı. Ve eğer sayıca az olmalarını küçümser ve onlara düşmanca saldırırsa, onlara yardım edeceğini söyledi. Laban, Tanrı tarafından bu şekilde önceden uyarılınca, ertesi gün Yakup'u yanına çağırdı, onunla görüşmek istedi ve gördüğü rüyayı ona anlattı; Bunun üzerine güvenle yanına geldi ve onu suçlamaya başladı; fakir ve her şeyden yoksun olduğu bir dönemde onu misafir ettiğini ve sahip olduğu her şeyden bol bol verdiğini iddia etti. "Çünkü," dedi, "kızlarımı seninle evlendirdim ve bana olan iyiliğinin eskisinden daha büyük olduğunu sandım; fakat sen ne annenin benimle olan akrabalığını, ne de aramızda yeni kurulan akrabalık bağını, ne de evlendiğin kadınları, ne de dedesi olduğum çocukları hiç önemsemedin. Bana düşman gibi davrandın, hayvanlarımı kaçırdın, kızlarımı babalarından kaçmaya ikna ettin ve atalarımın taptığı, benim de onlara gösterdiğim aynı saygıyı gösteren kutsal baba heykellerini eve götürdün. Kısacası, tüm bunları akrabam, kız kardeşimin oğlu ve kızlarımın kocası olduğun halde yaptın; sana misafirperver davrandım ve soframda yemek yedin." Laban bunu söylediğinde, Yakup kendini savundu: Tanrı'nın vatan sevgisini yalnızca kendisine değil, tüm insanlara doğal kıldığı için, bu kadar uzun bir süre sonra memleketine dönmesinin gayet doğal olduğunu söyledi. "Ama av konusuna gelince, onu uzaklaştırmanın ne demek olduğunu sen biliyorsun."

Machine Translated by Google

"Beni suçluyorsun, eğer hakem başka biri olsaydı, haksız bulunurdun; çünkü hem hayvanlarını koruduğum hem de çoğalttığım için senden almam gereken teşekkürler yerine, onlardan küçük bir kısmını aldığım ve yanımda taşıdığım için bana haksız yere kızıyorsun? Ama kızlarına gelince, dikkat et ki, eve dönüşümde beni takip etmeleri benim kötü davranışlarımdan kaynaklanmıyor, aksine eşlerin kocalarına duyduğu doğal sevgiden kaynaklanıyor. Bu yüzden beni kendi çocukları gibi takip etmiyorlar." Ve haksızlık yaptığından kendini aklamak için özür dilemesinin bu kısmını yaptı. Ardından Laban'a yönelik kendi şikayetini ve suçlamasını ekledi: "Ben senin kız kardeşinin oğluyken ve sen bana kızlarını eş olarak vermişken, beni sert emirlerinle yıprattın ve yirmi yıl boyunca onların altında tuttun." "Kızlarınla evlenmem için gerekenler, ne kadar zor olsa da, katlanılabilir olduğunu kabul ediyorum; fakat bu evliliklerden sonra bana dayatılanlar daha da kötüydü ve bir düşmanın bile kaçınacağı türdendi." Çünkü Laban, Yakup'a çok kötü davranmıştı; Tanrı'nın Yakup'un tüm isteklerine yardım ettiğini görünce, doğacak genç sığırların bir kısmının beyaz, bir kısmının da siyah olacağını vaat etmişti; fakat Yakup'un payına düşenler çok olunca, Laban sözünü tutmamış, mallarının çokluğuna imrenerek, onları ertesi yıl vereceğini söylemişti. Böyle bir artışın beklenmediğini düşündüğü için daha önce olduğu gibi söz vermişti; fakat bunun gerçek olduğu ortaya çıkınca onu aldatmıştı.

11. Fakat sonra, kutsal resimlere gelince, Laban ona onları aramasını emretti; Laban teklifi kabul edince, Rahel bunu öğrenince, o resimleri bindiği devenin eyerine koydu ve üzerine oturdu; ve doğal arınmasının kalkmasına engel olduğunu söyledi; böylece Laban, kızının bu şartlar altında o resimlere yaklaşacağını düşünmeyerek daha fazla aramayı bıraktı. Bunun üzerine Yakup ile bir antlaşma yaptı ve olanlar yüzünden ona kin beslemeyeceğine dair yemin etti; Yakup da aynı antlaşmayı yaptı ve Laban'ın kızlarını seveceğine söz verdi. Ve bu antlaşmaları da yeminlerle pekiştirdiler; bu yeminleri, üzerine bir sunak şeklinde bir sütun diktikleri belirli bir tepe üzerine yaptılar: bu tepeye Gilead adı verildi; ve oradan da o toprağa...

Machine Translated by Google

O gün Gilead topraklarındaydılar. Ziyafetlerini verdikten ve antlaşmayı yaptıktan sonra Laban evine döndü.

BÖLÜM 20.

Yakup ve Esau'nun karşılaşması hakkında.

1. Yakup Kenan diyarına doğru yolculuğuna devam ederken, melekler ona göründüler ve gelecekteki durumu hakkında ona büyük umut verdiler; o da bu yere Tanrı'nın Kampı adını verdi. Kardeşinin kendisine karşı niyetlerinin ne olduğunu öğrenmek isteyen Yakup, aralarındaki düşmanlıktan korktuğu için, her şeyi ona ayrıntılı olarak anlatmaları için elçiler gönderdi. Gönderdiği elçilere, Esau'ya şöyle demelerini emretti: "Yakup, Esau'nun kendisine kızgın olduğu bir dönemde onunla birlikte yaşamayı yanlış bulmuş ve bu yüzden ülkeden ayrılmıştı; şimdi ise, uzun süredir yokluğunun aralarındaki anlaşmazlıkları gidermiş olacağını düşünerek geri dönüyor; karılarını, çocuklarını ve edindiği malları da yanında getiriyor; kendisini ve en değerli şeylerini Esau'nun ellerine teslim ediyor; Tanrı'nın ona bahşettiği nimetlerden kardeşiyle birlikte pay almak onun için en büyük mutluluk olacaktır." Böylece elçiler bu mesajı Esau'ya ilettiler. Bunun üzerine Esau çok sevindi ve dört yüz adamıyla kardeşinin yanına geldi. Yakup, Esau'nun bu kadar kalabalık bir grupla kendisini karşılamaya geldiğini duyunca çok korktu; ancak kurtuluş umudunu Tanrı'ya bağladı ve içinde bulunduğu şartlarda kendisini ve yanındakileri nasıl koruyabileceğini ve düşmanları kendisine zarar verecek şekilde saldırırlarsa onları nasıl alt edebileceğini düşündü.

Bu nedenle, ordusunu parçalara ayırdı; bazılarını önden gönderdi, diğerlerini ise yakından takip etmelerini emretti ki, eğer kardeşi onlara saldırdığında öndekiler yenilirse, arkadakiler sığınacak bir yer olsun. Ordusunu bu şekilde düzenledikten sonra, bir kısmını kardeşine hediyeler götürmeleri için gönderdi. Hediyeler, nadir olmaları nedeniyle alanlar tarafından çok beğenilecek birçok çeşitten sığır ve çok sayıda dört ayaklı hayvandan oluşuyordu. Gönderilenler, birbiri ardına sıkışık bir şekilde giderek daha kalabalık görünmeleri ve böylece Esau'nun öfkesini dindirmesi için belirli aralıklarla birbirinden ayrı gittiler.

Machine Translated by Google

Eğer hâlâ öfke içindeyse, bu hediyelerin hesabını vermesi istendi. Ayrıca, gönderilenlere de ona nazikçe konuşmaları talimatı verildi.

2. Yakup bütün gün bu randevuları yaptıktan sonra gece çöktü ve maiyetiyle birlikte yola koyuldu; ve Yakup adında bir nehri geçtikten sonra Yakup geride kaldı; ve bir melekle karşılaşınca onunla güreşti, mücadeleyi melek başlattı; fakat Yakup meleği yendi. Melek bir ses kullanarak ona sözler söyledi ve başına gelenlerden memnun olmasını, zaferinin küçük bir zafer olmadığını, ilahi bir meleği yendiğini ve bu zaferi kendisine gelecek büyük nimetlerin bir işareti olarak görmesini, soyunun asla düşmeyeceğini ve hiçbir insanın gücünün üstesinden gelemeyeceğini öğütledi. Ayrıca ona İbranice'de ilahi melekle mücadele eden anlamına gelen İsrail diye çağrılmasını emretti. (37) Bu vaatler Yakup'un duası üzerine yapıldı; çünkü Yakup, meleğin Tanrı'nın meleği olduğunu anladığında, bundan sonra başına gelecekleri kendisine bildirmesini istedi. Melek daha önce anlatılanları söyledikten sonra ortadan kayboldu; fakat Yakup bunlardan hoşnut kaldı ve o yere " Tanrı'nın yüzü" anlamına gelen Phanuel adını verdi. Bu mücadele yüzünden geniş sinirinde acı hissettiği için, daha sonra o siniri kendisi yemeyi bıraktı; ve onun hatırı için biz de hâlâ yemiyoruz.

3. Yakup, kardeşinin yakınlarda olduğunu anlayınca, Esau isterse erkeklerin savaşırkenki hareketlerini görebilmeleri için, her biri kendi başına cariyeleriyle birlikte önden gitmelerini emretti. Sonra kardeşi Esau'nun yanına gitti ve ona saygıyla eğildi. Esau'nun ona karşı hiçbir kötü niyeti yoktu, aksine onu selamladı. Çocukların ve kadınların durumunu sordu ve onlar hakkında bilmek istediği her şeyi öğrendikten sonra, babalarının yanına kendisiyle birlikte gitmesini istedi. Ancak Yakup, hayvanların yorgun olduğunu bahane ederek, Esau'nun yaşadığı yer olan Seir'e geri dönmesini istedi. Esau, o yere kendi kıllı ve sert saçlarından dolayı "Sertlik" adını vermişti.

BÖLÜM 21.

DİNA'NIN NAFETİNİN İHLAL EDİLMESİ HAKKINDA.

Machine Translated by Google

1. Bunun üzerine Yakup, bugün hala Çadırlar (Sukkot) olarak adlandırılan yere geldi; oradan Kenanlıların şehri olan Şekem'e gitti. Şekemliler bir bayram kutlarken, Yakup'un tek kızı Dina, o ülkenin kadınlarının süslerini görmek için şehre gitti. Ancak kral Hamor'un oğlu Şekem onu görünce, ona tecavüz etti; ve ona çok aşık olduğu için babasından kızı kendisine eş olarak vermesini istedi. Bu isteğine boyun eğdi ve Yakup'a gelerek, oğlunun Şekem'in yasalara uygun olarak Dina ile evlenmesine izin vermesini istedi. Ancak Yakup, böylesine büyük bir makamdaki birinin isteğini nasıl reddedeceğini bilemediği ve kızını bir yabancıyla evlendirmenin de caiz olmadığını düşündüğü için, ondan ne istediği konusunda istişarede bulunmak için izin istedi. Böylece kral, Yakup'un bu evliliğe izin vereceği umuduyla oradan ayrıldı. Fakat Yakup, oğullarına kız kardeşlerinin kirlenmesini ve Hamor'un niyetini bildirdi ve onlardan ne yapmaları gerektiği konusunda tavsiye istedi. Bunun üzerine çoğu, ne tavsiye vereceklerini bilmedikleri için hiçbir şey söylemedi. Fakat kızın aynı anneden olan kardeşleri Simeon ve Levi, kendi aralarında şu eylem üzerinde anlaştılar: Şekemliler bayram zamanıydı ve eğlence ve ziyafetle meşguldüler. Onlar da nöbetçiler uyurken şehre girdiler ve bütün erkekleri (38) ve onlarla birlikte kralı ve oğlunu öldürdüler; ancak kadınları bağışladılar.

Babalarının izni olmadan bunu yaptıktan sonra kız kardeşlerini de yanlarına aldılar.

2. Yakup bu olayın büyüklüğüne hayret etmiş ve oğullarını bu yüzden şiddetle suçlarken, Tanrı ona destek oldu ve ona cesur olmasını, çadırlarını temizlemesini ve Mezopotamya'ya ilk gittiğinde gördüğü rüyayı gördüğünde sunmaya söz verdiği kurbanları sunmasını söyledi. Bu nedenle, adamlarını temizlerken Laban'ın tanrılarına rastladı (çünkü daha önce bunların Rahel tarafından çalındığını bilmiyordu) ve onları Şekem'de, bir meşe ağacının altında toprağa sakladı. Oradan ayrılıp, Mezopotamya'ya ilk gittiğinde rüyasını gördüğü yer olan Beytel'de kurban sundu.

3. Oradan ayrılıp Efrata'nın karşı tarafına geçtiğinde, orada doğum sırasında ölen Rahel'i gömdü; Rahel, Yakup'un akrabalarından Hebron'da gömülme şerefine nail olmamış tek kişiydi.

Machine Translated by Google

Onun için uzun süre yas tutmuştu, ondan doğan oğluna Benyamin adını verdi (39) , çünkü annenin onunla ilgili duyduğu üzüntüden dolayı. Bunlar Yakup'un bütün çocuklarıdır, on iki erkek ve bir kız. - Bunlardan sekizi meşruydu, yani Lea'nın altısı ve Rahel'in ikisi; ve cariyelerden dördü, her birinden ikişer tane; isimleri daha önce yazılmış olanların hepsi.

BÖLÜM 22.

İSAAK NASIL ÖLDÜ VE HEBRON'A NASIL GÖMÜLDÜ.

Yakup oradan Kenanlılar arasında bulunan Hebron şehrine geldi; İshak da orada yaşıyordu ve bir süre birlikte yaşadılar; çünkü Rebeka'yı Yakup sağ bulamadı. İshak da oğlunun gelişinden kısa bir süre sonra öldü ve oğulları ile karısının yanına, atalarından kalma bir anıtın bulunduğu Hebron'a gömüldü. İshak, Tanrı tarafından sevilen ve babası İbrahim'den sonra Tanrı tarafından büyük lütuf örnekleriyle onurlandırılmış bir adamdı ve çok uzun yaşadı; çünkü yüz seksen beş yıl erdemli bir hayat yaşadıktan sonra öldü.

SON NOTLAR

(1) Josephus, Önsözü'nün 4. bölümünde Musa'nın bazı şeyleri gizemli, bazı şeyleri alegorik ve geri kalanını da açık sözlerle yazdığını söylediğinden, Yaratılış'ın birinci bölümü ve ikinci bölümün ilk üç ayeti hakkındaki anlatımında hiçbir gizem ipucu vermediğinden; ancak burada 4. ayete geldiğinde, Musa'nın yedinci gün bittikten sonra felsefi konuşmaya başladığını söylediğinden, ikinci ve üçüncü bölümlerin geri kalanını gizemli, alegorik veya felsefi bir anlamda anlamış olması çok da olasılık dışı değildir. İbranice, Samaritçe ve Septuagint'te Tanrı'nın adının tam bu noktada Elohim'den Yehova Elohim'e, Tanrı'dan Rab Tanrı'ya dönüşmesi de anlatımda veya yapıda böyle bir değişikliği oldukça desteklemektedir.

(2) Burada, Josephus'un, Aziz Pavlus ile birlikte, 1 Selanikliler 5:23'te insanın ruh, can ve bedenden oluştuğunu varsaydığını gözlemleyebiliriz.

Machine Translated by Google

Ve eski çağların geri kalanı: Başka bir yerde de hayvan kanının, içinde ruh ve can bulunduğu gerekçesiyle yenmesinin yasak olduğunu söylüyor (Antiq. B.).
III. bölüm 11. kısım 2.

(3) Josephus'a özgü olmayan, ancak Dr. Hudson'ın burada söylediği gibi, dünyanın en büyük dört nehrinden ikisinin diğer ikisinden çok uzak mesafelerde akarak bir şekilde cenneti suladığı gibi daha eski yazarlardan türetilen bu garip düşüncenin nereden geldiğini söylemek zordur. Josephus'un bu tarihi alegorik olarak yorumladığı ve bu dört ismin özel bir anlam taşıdığını fark ettiği ortaya çıktığı için; Ganj için Phison, bir kalabalık; Fırat için Phrath, ya bir dağılma ya da bir çiçek; Dicle için Diglath, hızlı ve dar olan; ve Nil için Geon, doğudan doğan - belki de bu dört nehri kelimenin tam anlamıyla kastettiğini varsaydığımızda yanılıyoruz; özellikle doğudan doğan Geon veya Nil konusunda, gerçek Nil'in güneyden doğduğunu çok iyi biliyordu; ancak daha başka hangi alegorik anlamı kastettiğini belirlemek artık, korkarım ki, imkansızdır.

(4) Burada Kızıldeniz ile kastedilen, yalnızca şu anda bu isimle andığımız Arap Körfezi değil, Kızıldeniz ve Basra Körfezi'ni Doğu Hint Adaları'na kadar kapsayan tüm Güney Denizi'dir; Reland ve Hudson'ın burada eski coğrafyacılardan doğru bir şekilde belirttiği gibi.

(5) Bu nedenle, Josephus'un en azından birkaç hayvanın, özellikle yılanın, düşüşten önce konuşabildiğini düşündüğü anlaşılıyor. Ve bence bu hayvanların daha mükemmel türlerinin çok azı bugün konuşma organlarından yoksundur. Ayrıca, şu anki durumlarının orijinal durumları olmadığı ve kapasitelerinin bir zamanlar şimdi gördüğümüzden çok daha büyük olduğu ve eski durumlarına geri döndürülebilecekleri fikrine de birçok teşvik vardır. Ancak, ilk ebeveynlerimizin düşüşünün bu büyük olayının bu en eski, otantik ve muhtemelen alegorik anlatımına gelince, tahmin yoluyla söyleyeceğim biraz daha şey var, ancak sadece bir tahmin olduğu için bunu atlıyorum: sadece şu noktaya kadar, ilk ebeveynlerimizin günahının, insanın ölümlülüğünün bir şekilde nedeni veya vesilesi olmaktan öte, soylarına atfedilmesi neredeyse tamamen temelsiz görünüyor; ve hem insan hem de diğer ast yaratıklar bundan sonra kurtarılacaktır.

Machine Translated by Google

Sonra üzerlerine gelen lanetten kurtuldular ve nihayetinde bu yozlaşma esaretinden kurtuldular (Romalılar 8:19-22).

(6) Aziz Yuhanna'nın, Tanrı'nın Abel'in kurbanını kabul edip Kain'inkini reddetmesinin ve Kain'in Abel'i öldürmesinin sebebinin, Tanrı'nın onu kabul etmesiyle ilgili açıklaması, Josephus'unkinden çok daha iyidir: Yani, "Kain kötü olandandı ve kardeşini öldürdü. Peki neden onu öldürdü? Çünkü kendi işleri kötüydü, kardeşinin işleri ise doğruydu" (1 Yuhanna 3:12). Josephus'un gerekçesi, bir Ferisi düşüncesi veya geleneğinden daha iyi görünmüyor.

(7) Bu Jubal'dan, muhtemelen Jobel veya jubile trompeti olan Jobel çıktı; bu büyük ve gürültülü müzik aleti, jubile yılında özgürlüğü ilan etmek için kullanılıyordu.

(8) Eski rivayete göre Adem'in çocuklarının sayısı otuz üç oğul ve yirmi üç kızdı.

(9) Burada Seth ve soyundan gelenler hakkında söylenenler, onların çok iyi ve erdemli oldukları ve aynı zamanda yedi nesil boyunca önemli bir talihsizlik yaşamadan çok mutlu oldukları [bkz. bölüm 2, kısım 1, önce; ve bölüm 3, kısım 1, sonra], dünyanın durumu ve Tanrı'nın ilk çağlardaki işleyişiyle tam olarak uyumludur.

(10) Josephus'un burada yaptığı hataya gelince, Adem'in oğlu Seth'i, Mısır kralı ve Siriad ülkesindeki bu sütunun dikicisi olan Seth veya Sesostris sanması için Eski Ahit Üzerine Deneme, Ek, s. 159, 160'a bakınız. Bu anlatının ana kısmı doğru olabilir ve Adem bir yangın ve tufanı önceden bildirmiş olabilir ki, tüm antik çağlar bunun eski bir gelenek olduğunu doğrulamaktadır; hatta Seth'in soyundan gelenler astronomi alanındaki buluşlarını bu tür iki sütuna kazımış olabilirler; ancak tufandan sağ çıkmaları hiçbir şekilde inandırıcı değildir, çünkü tufan tüm bu sütunları ve yapıları sularının tortusunda yerin çok altına gömmüştür, özellikle de Mısırlı Seth veya Sesostris'in benzer sütunları tufandan sonra Siriad ülkesinde ve belki de Josephus'un zamanında da mevcut olduğundan, burada bahsedilen yerde gösterildiği gibi.

Machine Translated by Google

(11) Düşmüş meleklerin bir anlamda eski devlerin babaları olduğu fikri, antik çağın sürekli görüşüydü.

(12) Josephus burada, yalnızca onlardan anladığım kadarıyla, bu devlerin ömrünün 120 yıla indirildiğini varsayıyor; bu, Authent. Rec. Part I. s. 10'daki Enoch parçasıyla doğrulanmaktadır.
268. İnsanlığın geri kalanına gelince, Josephus'un kendisi, tufandan sonraki birçok nesil boyunca yaşamlarının 120 yıldan çok daha uzun olduğunu itiraf eder, bunu birazdan göreceğiz; ve Musa'nın günlerine kadar kademeli olarak kısaldığını ve daha sonra [bir süreliğine] 120'de sabitlendiğini söyler (bölüm 6, kısım 5). Ayrıca, ne Enoch'un ne de Josephus'un bu 120 yılı, tufandan önceki insanların yaşamı olarak, Tanrı'nın sabrının [belki de gemi hazırlanırken] tufana kadar olan 120 yılından farklı olarak yorumlamayı amaçladığını varsaymamıza gerek yok; ki ben Tanrı'nın bu kötü dünyaya, eğer bu kadar uzun süre tövbe etmezlerse, günlerinin 120 yıldan fazla olmayacağı tehdidini kastettiğini düşünüyorum.

(13) Bir arşın yaklaşık 21 İngiliz inçidir.

(14) Josephus burada gerçekten de Tufanın başladığı yılın, İbranice ve Samaritçe metinlerimizde ve belki de Josephus'un kendi kopyasında, burada olduğu gibi 27. gün yerine 17. güne daha doğru bir şekilde yerleştirildiğini tespit ediyor; çünkü Josephus, Genesis 7. ult. ile 8:3'te belirtildiği gibi, 7. ayın 17. gününe kadar olan 150 günlük mesafe konusunda onlarla hemfikir.

(15) Josephus burada, bu eski soyağaçlarının ilk olarak o zamanlar yaşayanlar tarafından kaydedildiğini ve onlardan sonraki nesillere aktarıldığını belirtiyor; ki bence bu meselenin gerçek açıklaması budur. Çünkü insanların konuşmayı öğrendikten kısa bir süre sonra okuma yazmayı öğrenmediklerini düşünmek için hiçbir sebep yok; ve belki de bunların hepsi, Baba'nın altında insanlığın Yaratıcısı veya Yöneticisi olan ve o ilk günlerde onlara sık sık görünen Mesih'in kendisi tarafından yapılmıştır.

(16) Bu (YUNANCA), veya İniş Yeri, bu şehrin Ermenice adının doğru karşılığıdır. Batlamyus'ta Naksuana, Ermeni tarihçi Musa Korenensis'te ise İdşeuan olarak adlandırılır; ancak yerin kendisinde, ilk iniş yeri anlamına gelen ve Nuh'un gemide korunmasının kalıcı bir anıtı olan Nakidşeuan bulunur.

Machine Translated by Google

Tufandan sonra kurulan ilk şehir veya kasaba olarak, dağın eteğinde inşa edilmiştir.
Bkz. Antiq. B. XX. bölüm 2. kısım 3; ve başka bir yerde de rivayete göre başka bir kasabanın, Xisuthrus'un veya Nuh'un oğullarının ilk olarak oradan dağılması nedeniyle Seron veya Dağılım Yeri olarak adlandırıldığını söyleyen Moses Chorenensis. Bu geminin kalıntılarının, bölge halkının sandığı gibi, hâlâ korunup korunmadığını kesin olarak söyleyemem. Mons. Tournefort, çok uzun zaman önce olmasa da, yeri kendisi görmek istemişti, ancak çok büyük tehlikeler ve zorluklarla karşılaştığı için oraya girmeye cesaret edemedi.

(17) Burada, Musa'nın Mısırlıların generali olarak son verdiği Etiyopya savaşıyla ilgili olarak (Antiq. B. II. ch. 10.) ve son dönem yazarlarımızın pek de ilgilenmediği bir hususu göz ardı etmemeliyiz; bu savaş, Mısır soyundan gelen altı veya yedi milletin şehirleriyle birlikte yerinden edilmesine veya yok edilmesine neden olacak kadar önemliydi; Josephus, iddialarını destekleyecek eski kayıtlara sahip olmasaydı bunu söylemezdi, ancak bu kayıtların hepsi şimdi kaybolmuştur.

(18) Yahudilerin, ataları Heber'den dolayı İbrani olarak adlandırıldıklarını yazarımız Josephus burada doğru bir şekilde belirtiyor; ve modernlerin çoğunun sandığı gibi İbrani İbrahim'den veya Fırat'ı geçen yolcudan değil.
Şem, İbrahim'in Fırat'ı geçmesinden çok önce, Heber'in tüm çocuklarının veya tüm İbranilerin babası olarak da anılır (Tekvin 10:21). Bununla birlikte, Tekvin 14:13'te orijinal metinde "İbrani İbrahim'e söylediler" denilirken, Septuagint'te "yolcu" (Yunanca) olarak çevrildiği de itiraf edilmelidir: Ancak bu, o zamanlar Fırat'ı yeni geçmiş olan İbrahim'in kendisi için söylenmiştir ve İbranice kelimenin bir sıfat olarak, özel isim olarak değil, başka bir anlamıdır.

(19) Burada, Tanrı'nın Musa yasası altında, İbrahim'den burada istediği beş hayvan türünden alınanlardan başka kurban istemediğini belirtmekte fayda var. Reland'ın Antiq'te belirttiği gibi, Yahudiler de burada adı geçen üç hayvan dışında başka evcil hayvan yemiyorlardı.
B. IV. bölüm 4. kısım 4.

(20) İbrahim'in soyunun 400 yıl boyunca çektiği bu sıkıntıya gelince, bkz. Antik.
B. II. bölüm 9. kısım 1.

Machine Translated by Google

(21) Tekvin 19:12-14'te Lot'un damatları olarak adlandırılan bu kişiler, Lot'un kızlarıyla henüz evlenmemiş olsalar da nişanlı oldukları için böyle adlandırılmış olabilirler. Bkz. Antik Çağ B. XIV. bölüm 13. kısım 1. notu.

(22) Savaş Hakkında, B. IV. bölüm 8. kısım 4.

(23) Burada gördüğümüz gibi, bu tuz sütunu Josephus zamanında ayakta duruyordu ve o da bunu görmüştü. O zamanlar ayakta durduğu, Josephus ile çağdaş olan Romalı Clement tarafından da doğrulanmıştır; aynı şekilde, bir sonraki yüzyılda da ayakta durduğu, Irenaeus tarafından, tüm parçalarının bütünlüğü korunarak bu kadar uzun süre nasıl ayakta kaldığına dair bir hipotez eklenerek doğrulanmıştır. — Bazı modern gezginlerin verdiği, hâlâ ayakta durduğu yönündeki anlatımın doğru olup olmadığını bilmiyorum. Sodom Denizi'nin en güney noktasında, Arabistan'ın vahşi ve tehlikeli çöllerinde, uzak bir konumda bulunması, meraklı gezginlerin yeri incelemesini son derece zorlaştırıyor; ve uzaktaki köylülerin sıradan raporları da pek tatmin edici değil. Bu arada, bu konuda Le Clerc'in tezine veya hipotezine dair bir fikrim yok; bu ancak görgü tanıkları tarafından belirlenebilir. Sözde Hristiyan prensler, aptalca ve Hristiyanlığa aykırı savaşlarını ve çekişmelerini bir kenara bırakıp, doğuya seyahat edecek ve bize tüm eski anıtların güvenilir kayıtlarını getirecek, şu anda aramızda kayıp olan tüm eski kayıtların kopyalarını temin edecek uygun kişilerden oluşan bir heyet gönderdiklerinde, bu tür araştırmalarda tam bir tatmine kavuşmayı umabiliriz; ancak bundan önce pek mümkün değil.

(24) Lut'un bu kızlarında, kaçınılmaz bir zorunluluk gibi görünen bir durumda babalarından hamile kalmalarını sağladıkları için, kötü bir niyet görmüyorum. Böyle bir kaçınılmaz zorunluluk olmaksızın ensest korkunç bir suçtur; ancak Josephus'a göre, bu durumun bir zorunluluk olduğunu düşündükleri halde, böyle bir suç olup olmadığı konusunda ikna olmadım. Bu arada, babalarını sarhoş etmeleri ve yaptıklarını ondan özenle gizlemeleri, onu, en iyi ihtimalle bile, böylesine iyi bir adam için çok şüpheli ve şok edici olabilecek bir eyleme ikna etmekten umutsuzluğa düştüklerini gösteriyor.

(25) Josephus'un burada buna ana isim vermesi dikkat çekicidir.
İbrahim'e görünüp İshak'ın doğumunu önceden bildiren melek, doğrudan
Tanrı; Josephus'un burada kullandığı bu ifade, İsa'nın bilge bir adam olduğuna dair diğer ifadelerine inanmamıza zemin hazırlıyor, eğer ona bilge demek caizse.

Machine Translated by Google

Antiq. B. XVIII. ch. 3. sect. 3'te geçen "insan" ifadesi ve Hades hakkındaki vaazında geçen "Tanrı Sözü" ifadesi de gerçek olabilir. Ayrıca, daha önce ve şimdi kullanılan "İlahi Melek" ifadesi de başka bir anlam taşımamaktadır.

(26) Josephus burada İsmail'i genç bir çocuk veya bebek olarak adlandırıyor, oysa yaklaşık 13 yaşındaydı; tıpkı Yahuda'nın 47 yaşında ve iki çocuğu varken kendisini ve kardeşlerini genç adamlar olarak adlandırması gibi (Antik Çağ, II. Bölüm, 6. Kısım, 8. bölüm) ve onlar da hemen hemen aynı yaştaydılar; tıpkı 12 yaşında bir genç kızın küçük bir çocuk olarak adlandırılması gibi (Markos 5:39-42, beş kez). Josephus ayrıca Herod'un 25 yaşında çok genç bir adam olduğunu da söylüyor. Antiq. B. XIV. Bölüm, 9. Kısım, 2. bölüme ve Savaş'a (BI. Bölüm, 10. bölüm) bakınız. Ve Aristobulus 16 yaşında çok küçük bir çocuk olarak adlandırılıyor (Antik Çağ, XV. Bölüm, 2. Kısım). 6, 7. Domitian da, yaklaşık 18 yaşında Alman seferine çıktığında, Savaş'ın (B. VII. bölüm 4. kısım 2) bölümünde çok genç bir çocuk olarak adlandırılır. Samson'un karısı ve Ruth, dul kaldıklarında, Antiq. BV bölüm 8. kısım 6 ve bölüm 9. kısım 2'de çocuklar olarak adlandırılırlar. 3.

(27) Dikkat ediniz ki, hem burada hem de İbraniler 11:17'de İshak, İbrahim'in tek oğlu olarak anılmaktadır, oysa aynı zamanda İsmail adında başka bir oğlu daha vardı. Septuagint, metni sevgili olarak çevirerek gerçek anlamı ifade eder.
oğul.

(28) Kral Davud'un daha sonra Moriah Dağı'nda tapınağı inşa ettiğini söyleyen kopyalarda açık bir hata vardır; oysa bu tapınağı inşa eden kesinlikle Kral Süleyman'dan başkası değildi, nitekim Prokopius bunu Josephus'tan alıntılamaktadır. Çünkü orada ilk sunağı inşa eden kesinlikle Davud'du, Süleyman değil; bunu 2 Samuel 24:18, vb.; 1 Chronicles 21:22, vb.; ve Antiq. B. VII. ch. 13. sect. 4'ten öğreniyoruz.

(29) Hem burada, hem de Tanrı'nın Yakup'a verdiği paralel kutsamada (bölüm 19, kısım 1), Josephus'un, "Senin soyundan yeryüzünün bütün aileleri kutsanacak. O, 've soylar' diye, birçok soydan değil, tek bir soydan; ve senin soyuna, yani Mesih'ten bahsediyor, Galatyalılar 3:16'nın gizli anlamını henüz kavrayamadığı anlaşılıyor. Bence henüz Hristiyan olmadığı için bu hiç de şaşırtıcı değil. Ve eğer Hristiyan olsaydı bile, hayatının sonlarına kadar, tüm havariler arasında Aziz Pavlus'u reddeden ve hor gören bir Ebionit Hristiyan'dan başka bir şey olmadığı için, şimdi onun yorumunu izlememesi de şaşırtıcı olmazdı.

Machine Translated by Google

Bu arada, aslında Aziz Pavlus'un Ruben'in Vasiyeti'nin 6. bölümünde, Authent. Rec. I. Bölüm 302'de yer alan açıklamasına sahibiz; Pavlus oğullarına "görünür ve görünmez savaşlarda kendileri için ölecek ve aralarında ebedi bir kral olacak olan Yahuda soyuna tapınmalarını" emrediyor. Tanıdığım bilgili bir yabancının şu gözlemi de küçümsenmemelidir: Çoğul haldeki "tohumlar" soy anlamına geldiği gibi, tekil haldeki "tohum" da hem soy hem de tek bir kişi anlamına gelebilir; ve İbrahim, İshak veya Yakup vb. soyundan gelen tüm ulusların mutlu olacağına dair bu vaatte her zaman tekil olarak kullanılır. Buna ek olarak, bazen "İbrahim'in oğlu", "Davud'un oğlu" vb. şeklinde de ifade edilir ki bu böyle bir belirsizliğe yol açmaz.

(30) Burada Yakup ve Esau'nun doğumunun İbrahim'in ölümünden sonra olduğu söyleniyor: Oysa Sara'nın ölümünden sonra olması gerekirdi. Genesis'teki anlatım sırasının, her zaman zaman sırasına tam olarak uymaması, Josephus'u bu hataya sürüklemiş gibi görünüyor, Dr. Bernard'ın burada belirttiği gibi.

(31) Josephus'taki Seir için tutarlılık, Esau'yu veya okumamızı gerektirir.
Seir, aynı anlama gelir.

(32) Bizim avlanarak elde edilen lezzetli et yemeği dediğimiz, Tekvin 27:4'te bahsedilen yemek, açıkça bir bayram veya kurban için tasarlanmıştı; ve kurbanlarda sıkça yapılan dualar üzerine İshak, o zamanlar bu tür önemli durumlarda alışıldığı üzere, orada bulunan oğlunu kutsaması ve gelecekteki davranışlarını ve kaderini önceden bildirmesi için ilahi bir ilhamın kendisine geleceğini umuyordu. Bu nedenle, İshak bilmeden Yakup'u kutsadığında ve sonradan hatasının farkına vardığında, Esau'ya olan sevgisi ne kadar onu değiştirmeye yönlendirse de, bunu değiştirmeye çalışmadı; çünkü bu kutsamanın kendisinden değil, Tanrı'dan geldiğini ve değiştirmenin kendi gücünün dışında olduğunu biliyordu. Sonra ona ikinci bir ilham geldi ve bu da Esau'nun gelecekteki davranışlarını ve kaderini önceden bildirmesini sağladı.

(33) İshak'ın yaşlılığında ona yapılan bu hilede Yakup'un mu yoksa annesi Rebeka'nın mı daha suçlu olduğunu belirleyemiyorum. Ancak, ilahi bir dürtüyle gelecekteki olayların bir kehaneti olarak verilen ve Yakup ve Esau'nun soyunun gelecekteki çağlarda başına gelecek şeyleri önceden bildiren bu kutsama kesinlikle ilahi bir takdirdi; ve Rebeka'nın söylediklerine göre

Machine Translated by Google

Tanrı'nın amacının, onun sorusuna "çocuklar doğmadan önce" (Yaratılış 25:23) verdiği cevapla anlaşıldığı üzere, "bir halkın diğerinden daha güçlü olması ve büyük olan Esau'nun küçük olan Yakup'a hizmet etmesi" olduğu biliniyordu.
İshak'ın, elimizdeki nüshalarda yalnızca Rebeka'ya iletilen bu eski kehaneti bilip bilmediği veya hatırlayıp hatırlamadığı; ya da bilip hatırladıysa da, Josephus'un başka bir yerde varsaydığı gibi (Antiq. B. II. bölüm 7. kısım 3), büyük ve daha kötü oğlu Esau'ya olan düşkünlüğünden dolayı, küçük ve daha iyi oğlu Yakup'un zararına olacak şekilde, ilahi kararı değiştirmeye çalışıp çalışmadığı kesin olarak söylenemez. Eğer öyleyse, bu Rebeka'yı bir plan kurmaya ve Yakup'u da bu hileyi ona uygulamaya teşvik etmiş olabilir. Ancak Josephus burada, Tanrı'ya ilk önce danışanın ve yukarıda bahsedilen kehaneti alanın Rebeka değil, İshak olduğunu söylüyor (kısım 1); bu, eğer doğru okuma ise, İshak'ın davranışını daha da mazur görülemez hale getiriyor. Ayrıca, Esau'yu daha önce ebeveynlerinin rızası olmadan iki Kenanlı kadınla evlenmeye bu kadar teşvik eden şeyin, İshak'ın ona olan mutsuz düşkünlüğünden başka bir şey olması da pek olası değil.

(34) "Tanrı'nın Esau'ya ilk doğan olarak vereceği krallığın elinden alınması" ile Josephus'un, İshak'ın ilk doğan olarak kutsayacağı kişiye "Tanrı'dan türetilecek bir krallık" verilmesi gerektiğini düşündüğü anlaşılıyor; ki ben bunu, Mesih'in altında beklenen krallık olarak yorumluyorum; dolayısıyla Mesih, İshak'ın kutsayacağı kişinin soyundan doğacaktı. Bu nedenle Yakup, ilk doğan olarak bu kutsamayı elde ederek, Esau'ya karşı o krallığın gerçek varisi oldu.

(35) Burada, ömür boyu köleler ile, şimdi her iki tarafın da anlaştığı bir süre için işe aldığımız ve sözleşme süresi dolduktan sonra tekrar işten çıkardığımız, köle olmayan, özgür erkek ve kadınlar olan hizmetkarlar arasındaki farkı görüyoruz. Buna göre, Apostolik Anayasalar bir din adamının sürekli hizmetkarlar veya kölelerle evlenmesini yasakladığında, B. VI. bölüm 17., yalnızca ilk türden olanlar kastedilmektedir; bunu aynı Anayasaların başka bir yerinde, bölüm 47. Kan. LXXXII.'de öğreniyoruz. Ancak Yakup'un bu on iki oğluna gelince, çeşitli isimlerinin nedenleri ve burada belirtilen aralıklardaki çeşitli doğum zamanları, çeşitli mükemmel karakterleri, çeşitli hataları ve tövbeleri, yaşamlarının çeşitli olayları ve ölümlerindeki çeşitli kehanetleri için, bu on iki ataerkil kişinin Vasiyetnamelerine bakın; bunlar hala Authent. Rec. Bölüm I. s. 294-443'te geniş bir şekilde korunmaktadır.

Machine Translated by Google

(36) Daha önce bu adamotu bitkilerini, Septuagint ve Josephus ile birlikte Suriyeli Maux'un İbranice Dudaim kelimesini Ludolphus, Antbent. Rec. Bölüm I. s. 420 ile birlikte çevirdiğimiz şekilde açıklamıştım; ancak o zamandan beri, hâlâ adamotu dediğimiz şeyin ve eski doğa bilimcileri ve hekimler tarafından yapılan açıklamaların, bilgili dostum Bay Samuel Barker'ın el yazmasında çok muhtemel bir anlatımını gördüm ve bu da burada bahsedilenlerin gerçekten adamotu olduğunu ve başka bir şey olmadığını düşünmeme yol açtı.

(37) Belki de İbranice dilinin mevcut ve eski Kudüs analojisine göre İsrail kelimesinin doğru anlamı bu olabilir. Bu arada, Mısır'da ve başka yerlerde birinci yüzyıldaki Helenistlerin, daha önce alıntılanan argümandan da anlaşıldığı üzere, İsrail'i Tanrı'yı gören bir insan olarak yorumladıkları kesindir.

(38) Şimeon ve Levi'nin Şekemlileri katletmesiyle ilgili olarak, Authent. Rec. Bölüm I. s. 309, 418, 432-439'a bakınız. Ancak Josephus'un bu Şekemlilerin sünnetini, ölümlerinin sebebi olarak ve Yakup'un Levi'nin Vasiyeti'nin 5. bölümündeki gibi büyük kederini neden atladığını söyleyemem.

(39) Benoni, kederimin oğlu ve Benyamin, günlerin oğlu veya babanın yaşlılığında doğan anlamına geldiğinden (Tekvin 44:20), Josephus'un mevcut kopyalarının burada eksik olduğunu düşünüyorum ve diğer kopyalara karşılık olarak, Rahel'in oğlunun adını Benoni koyduğunu, ancak babasının ona Benyamin adını verdiğini (Tekvin 35:18) yazdığını varsayıyorum. Benyamin'e gelince, yaygın olarak açıklandığı gibi, sağ elin oğlu, hiç mantıklı değil ve sadece kaba bir modern hata gibi görünüyor. Samiriyeli her zaman bu adı gerçekten Benyamin olarak yazar ki bu muhtemelen burada da aynı anlama gelir, sadece İbranice'deki im yerine Keldanice in ekiyle; tıpkı kerubim veya kerubim'i fark etmeksizin telaffuz etmemiz gibi. Buna göre, hem Benyamin'in Vasiyeti, bölüm 2, s. 401, hem de Philo de Nominum Mutatione, s. 1059'da Benjamín adını yazın, ancak bunu "sağ elin oğlu" değil, "günlerin oğlu" olarak açıklayın.

Machine Translated by Google

Kitap II

İKİ YÜZ VE ARALIĞINI İÇERİR
YİRMİ YIL.

İshak'ın ölümünden Mısır'dan Çıkışa.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

İshak'ın oğulları Esau ve Yakup, yurtlarını nasıl paylaştılar; Esau İdumea'yı, Yakup ise Kenan'ı ele geçirdi.

1. İshak'ın ölümünden sonra oğulları yurtlarını paylaştılar; daha önce sahip olduklarını da korumadılar; fakat Esau Hebron şehrinden ayrılıp şehri kardeşine bıraktı ve Seir'de yaşayıp İdumea'yı yönetti. Ülkeye bu ismi kendi adından esinlenerek verdi, çünkü adı Adom'du; bu ismi şu olaydan dolayı aldı: Bir gün avdan çok aç bir şekilde dönerken (henüz çocukken), kardeşinin akşam yemeği için hazırladığı mercimek çorbasına rastladı; çorba çok kırmızıydı; bu yüzden çorbayı daha çok özledi ve ondan biraz yemesini istedi: fakat kardeşinin açlığından faydalanarak onu miras hakkından vazgeçmeye zorladı; ve açlıktan kıvranan kardeşi, yemin ederek miras hakkından vazgeçmeyi kabul etti. Bu yüzden, bu çorbanın kırmızılığından dolayı, çağdaşları tarafından şaka yollu Adom olarak adlandırıldı ; çünkü İbraniler kırmızı olana Adom derler ve bu isim ülkeye de verildi; ancak Yunanlılar daha hoş bir telaffuz vererek ona İdumea adını verdiler.

2. Beş oğlu oldu; bunlardan Yaus, Yalomus ve Koreus, Alibama adındaki karısından doğdu; geri kalanlardan Alifaz, Ada'dan; Raguel ise Basemmath'tan doğdu; bunlar Esau'nun oğullarıydı. Alifaz'ın beş meşru oğlu vardı: Theman, Omer, Saphus, Gotham ve Kanaz; çünkü Amalek meşru değildi, Thamna adındaki bir cariyesinden doğmuştu. Bunlar, İdumeya'nın Gebalitis olarak adlandırılan ve Amalek'ten türetilen Amalekitis adlı bölgesinde yaşadılar; çünkü İdumeya geniş bir ülkeydi ve o zamanlar tüm ülkenin adını korurken, çeşitli bölgelerinde kendine özgü sakinlerinin adlarını muhafaza ediyordu.

BÖLÜM 2.

Machine Translated by Google

Yakup'un en küçük oğlu Yusuf, bazı rüyalar gelecekteki mutluluğunu önceden haber verdiğinde kardeşleri tarafından nasıl kıskanılmıştı.

1. Yakup, nadiren başka birinin ulaşabildiği kadar büyük bir mutluluğa erişti. O ülkenin diğer sakinlerinden daha zengindi; ve erdemli oğulları olduğu için hem kıskanıldı hem de hayranlık uyandırdı, çünkü hiçbir şeyden yoksun değillerdi, hem elleriyle çalışmakta hem de zahmete katlanmakta büyük ruhlara sahiptiler; ayrıca anlayışları da çok gelişmişti.

Ve Tanrı, onun üzerinde öyle bir takdir ve mutluluğuna öyle bir özen gösterdi ki, en acı verici gibi görünen durumdan bile ona en büyük nimetleri verdi; ve onu, atalarımızın Mısır'dan çıkışının sebebi yaptı, hem kendisi hem de soyu. Bunun sebebi şuydu: Yakup'un Rahel'den oğlu Yusuf doğduğunda, babası onu diğer oğullarından daha çok sevdi; hem bedeninin güzelliği hem de aklının erdemleri yüzünden, çünkü o diğerlerinden daha akıllıydı. Babasının bu sevgisi, kardeşlerinin kıskançlığını ve nefretini uyandırdı; ayrıca gördüğü ve babasına ve onlara anlattığı, gelecekteki mutluluğunu önceden bildiren rüyaları da aynı etkiyi yarattı; çünkü insanların en yakın akrabalarının refahını kıskanması yaygın bir durumdu. Yusuf'un uykusunda gördüğü rüyalar şunlardı:

2. Hasat mevsiminin ortasındayken, babası Yusuf'u kardeşleriyle birlikte toprağın ürünlerini toplamaya gönderdiğinde, Yusuf rüyasında, uyurken gördüğümüz alışılmış ibretlerden çok daha büyük bir görüm gördü. Uyandığında, bunun ne anlama geldiğini anlamaları için kardeşlerine anlattı. Dedi ki: "Geçen gece, buğday demetimin koyduğu yerde durduğunu, ama onların demetlerinin, hizmetkârların efendilerine eğildiği gibi, ona doğru koşup eğildiklerini gördüm." Fakat görümün, Yusuf'un güç ve büyük bir servet elde edeceğini ve bu gücün kendilerine karşı olacağını önceden bildirdiğini anladıkları anda, rüyayı anlamamış gibi Yusuf'a hiçbir yorum getirmediler; aksine, rüyanın anlamından şüphelendikleri hiçbir şeyin gerçekleşmemesi için dua ettiler ve bu yüzden ona karşı daha da büyük bir nefret beslediler.

3. Fakat Tanrı, onların kıskançlığına karşı koyarak Yusuf'a bir öncekinden çok daha harika bir ikinci görüm gönderdi; çünkü ona şöyle göründü:

Machine Translated by Google

Güneş, ayı ve diğer yıldızları da yanına alarak yeryüzüne indi ve ona secde etti. Bu görümü babasına anlattı ve orada bulunan kardeşlerinden kötü niyet beklemediği için, bunun ne anlama geldiğini yorumlamasını istedi. Yakup rüyadan memnun oldu; çünkü kehaneti aklında tutarak ve anlamını zekice ve akıllıca tahmin ederek, bunun büyük şeyleri işaret ettiğini görünce sevindi; çünkü bu, oğlunun gelecekteki mutluluğunu ve Tanrı'nın lütfuyla, ay ve güneşin annesi ve babası gibi olduğunu, ayın her şeye çoğalma ve besin veren, güneşin ise onlara şekil ve başka güçler veren anne ve baba gibi olduğunu ve yıldızların da on bir tane oldukları için kardeşleri gibi olduklarını, güçlerini güneş ve aydan aldıkları için sevinmişti.

4. Yakup bu görümler hakkında böyle bir yargıya vardı ve bu yargı da oldukça isabetliydi. Ancak bu yorumlar Yusuf'un kardeşlerine çok büyük üzüntü verdi; ona, rüyalarda belirtilen iyi şeylere ortak olmaları muhtemel bir kardeş değil de, sanki yabancı biriymiş gibi davrandılar; aynı soydan geldikleri için aynı mutluluğu paylaşmaları da muhtemeldi. Ayrıca çocuğu öldürmeye karar verdiler ve bu niyetlerini kesinleştirdikten sonra, meyveleri toplamayı bitirir bitirmez, hayvancılık ve otlatma için uygun bir ülke olan Şekem'e gittiler; orada babalarına haber vermeden sürülerini otlattılar; bunun üzerine babaları, oğullarının durumundan habersiz olduğu ve sürülerden gerçek durumlarını bildirebilecek bir haberci alamadığı için onlara karşı derin bir şüphe duydu. Bu yüzden, onlardan çok korktuğu için, kardeşlerinin durumunu öğrenmesi ve onlardan haber alması için Yusuf'u sürülere gönderdi.

BÖLÜM 3.

YUSUF'UN KARDEŞLERİ TARAFINDAN NASIL SATILDIĞI

Mısır, ona duydukları nefret nedeniyle; ve o nasıl

Machine Translated by Google

Orada ünlü ve saygın biri oldu ve kardeşleri onun egemenliği altındaydı.

1. Şimdi bu kardeşler, kardeşlerinin kendilerine doğru geldiğini görür görmez sevindiler; bu sevinç, yakın bir akrabanın veya babaları tarafından gönderilen birinin gelişi gibi değil, bir düşmanın ve ilahi takdirle ellerine teslim edilmiş birinin gelişi gibiydi; ve onu öldürmeye, önlerindeki fırsatı kaçırmamaya karar vermişlerdi bile. Fakat aralarındaki en büyük kardeş olan Rubel, onların bu şekilde hazırlandığını ve amaçlarını birlikte gerçekleştirmek için anlaştıklarını görünce, onları durdurmaya çalıştı ve yaptıkları iğrenç girişimi ve korkunç doğasını gösterdi; bu eylemin, akrabası olmayan birini öldürseler bile, Tanrı'nın gözünde kötü ve insanların gözünde dinsiz görüneceğini söyledi. Fakat kendi kardeşlerini öldürmüş gibi görünmek çok daha alçakça ve iğrençtir; bu eylemle baba, oğlunun katledilmesinde haksızlığa uğrayacak ve anne (1) de oğlunun kendisinden alındığına ağlarken şaşkınlık içinde kalacaktır ve bu da doğal bir şekilde olmayacaktır. Bu yüzden onlardan kendi vicdanlarına dikkat etmelerini ve böylesine iyi bir çocuğun, en küçük kardeşlerinin ölümünün başlarına ne gibi bir felaket getireceğini akıllıca düşünmelerini rica etti; ayrıca, kardeşlerine karşı kurdukları niyetlerin hem seyircisi hem de şahidi olan Tanrı'dan da korkmalarını istedi; bu eylemden vazgeçerlerse ve tövbe edip ıslah olurlarsa Tanrı'nın onları seveceğini, ancak bu eylemi gerçekleştirmeye devam ederlerse, kardeşlerinin bu cinayeti nedeniyle Tanrı'dan her türlü cezanın geleceğini, çünkü her yerde mevcut olan ve çöllerde veya şehirlerde yapılanları göz ardı etmeyen Tanrı'nın takdirini kirlettiklerini söyledi; Çünkü insan nerede olursa olsun, Tanrı'nın da orada olduğunu sanmalıdır.

Onlara ayrıca, böylesine kötü bir girişime kalkışırlarsa vicdanlarının düşmanları olacağını, bundan asla kaçınamayacaklarını, ister iyi bir vicdan olsun ister kardeşlerini öldürdükten sonra içlerinde kalacak bir vicdan olsun, bunun böyle olacağını söyledi. Daha önce söylediklerine ek olarak, bir kardeşi öldürmenin, onlara zarar vermiş olsa bile, doğru bir şey olmadığını; böylesine yakın dostların, hatta suç işlemiş gibi görünen şeylerde bile, yaptıklarını unutmanın iyi bir şey olduğunu; ancak onlara karşı hiçbir kötülük yapmamış olan Yusuf'u öldürmeye kalkıştıklarını, onun küçük yaştaki zayıflığının ona merhamet kazandırması ve onları bir araya getirmesi gerektiğini söyledi.

Machine Translated by Google

Onun korunması için birlikte özen göstermeleri gerekiyordu. Onu öldürme nedeninin, eylemin kendisini çok daha kötü hale getirdiğini, çünkü gelecekteki refahına duydukları kıskançlıktan dolayı onu ortadan kaldırmaya karar verdiklerini, çünkü onun refahından eşit pay alacaklarını, zira ona yabancı değil, en yakın akrabalar olduklarını, Tanrı'nın Yusuf'a bahşettiği şeyi kendi malları olarak sayabileceklerini; ve Tanrı'nın öfkesinin bu nedenle onlara daha şiddetli olacağına inanmalarının uygun olduğunu, çünkü Tanrı tarafından umulan refaha layık görülen birini öldürdüklerini; ve onu öldürerek Tanrı'nın ona bu refahı bahşetmesini imkansız hale getirdiklerini ifade ettiler.

2. Reubel bunları ve daha birçok şeyi söyledi ve onlara yalvararak kardeşlerini öldürmekten vazgeçirmeye çalıştı. Ancak konuşmasının onları hiç yatıştırmadığını ve olayı gerçekleştirmek için acele ettiklerini görünce, Yusuf'u ortadan kaldırarak bu kötülüğü hafifletmelerini tavsiye etti; çünkü daha önce intikam almaya kalkıştıklarında onları bundan vazgeçirmeye çağırmıştı; kardeşlerini öldürme cezası kesinleştiği için, şimdiki tavsiyesine uyarlarsa, bu kadar büyük bir suç işlemeyeceklerini, çünkü bu tavsiyenin onların çok hevesli oldukları şeyi içerdiğini, ancak içinde bulundukları sıkıntı göz önüne alındığında çok kötü olmadığını, daha hafif bir suç olduğunu söyledi. Bu nedenle onlardan kardeşlerini kendi elleriyle öldürmemelerini, yakındaki kuyuya atıp ölmesine izin vermelerini rica etti; Bu sayede o kadar çok şey kazanacaklardı ki, kendi ellerini onun kanıyla kirletmeyeceklerdi. Gençler bunu hemen kabul ettiler; böylece Reubel çocuğu alıp bir ipe bağladı ve onu yavaşça kuyuya indirdi, çünkü kuyuda hiç su yoktu; bunu yaptıktan sonra, sürülerini otlatmaya uygun bir mera aramak için yoluna devam etti.

3. Fakat Yakup'un oğullarından biri olan Yahuda, Rubel gittikten sonra İsmail'in soyundan bazı Arapların Gilead ülkesinden Mısırlılara baharat ve Suriye malları taşıdığını görünce, kardeşlerine Yusuf'u kuyudan çıkarıp Araplara satmalarını tavsiye etti; çünkü eğer uzak bir yerde yabancılar arasında ölürse, bu barbarca eylemden kurtulmuş olacaklardı. Bu nedenle buna karar verildi; Yusuf'u kuyudan çıkarıp tüccarlara yirmi pounda sattılar. (2)

Machine Translated by Google

On yedi yaşındaydı. Fakat Rubel, gece vakti kuyuya gelerek, kardeşlerinin haberi olmadan Yusuf'u kurtarmaya karar verdi; ve ona seslendiğinde cevap alamayınca, gittikten sonra onu öldürdüklerinden korktu; bu durumu kardeşlerine anlattı; fakat kardeşleri ona ne yaptıklarını anlattıklarında Rubel yasını bıraktı.

4. Yusuf'un kardeşleri ona bunu yaptıktan sonra, babalarının şüphelerinden kurtulmak için ne yapacaklarını düşündüler. Yusuf'u kuyuya indirdikleri sırada üzerinde olan ceketini almışlardı; bu yüzden o ceketi parçalara ayırıp keçi kanına batırmayı ve sonra da babalarına göstermeyi uygun gördüler ki, vahşi hayvanlar tarafından öldürüldüğüne inansın. Bunu yaptıktan sonra, ancak oğlunun başına gelenler babalarının bilgisine ulaştıktan sonra babalarının yanına geldiler. Yusuf'u görmediklerini ve başına ne geldiğini bilmediklerini, ancak ceketini kanlı ve parçalanmış halde bulduklarını, bu yüzden vahşi hayvanların arasına düşüp öldüğünden şüphelendiklerini söylediler; eğer bu, evden gelirken üzerinde olan ceket ise. Oysa Yakup'un daha önce oğlunun sadece esir alındığına dair daha iyi umutları vardı; Fakat şimdi bu düşünceyi bir kenara bıraktı ve bu ceketin öldüğünün açık bir kanıtı olduğunu varsaydı; çünkü onu kardeşlerine gönderirken üzerinde bu ceketin olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Bu yüzden bundan sonra, sanki sadece bir çocuğun babasıymış gibi, oğlunun öldüğüne yas tuttu ve geri kalanından hiçbir teselli bulamadı. Aynı şekilde, Yusuf'un kardeşleriyle karşılaşmadan önce de talihsizliğinden etkilenmişti ve Yusuf'un vahşi hayvanlar tarafından öldürüldüğünü tahmin etmişti. Ayrıca çuval bezine bürünmüş ve ağır bir keder içinde oturdu; öyle ki oğulları onu teselli ettiğinde bile rahatlama bulamadı ve zaman geçtikçe acıları dinmedi.

BÖLÜM 4.

YUSUF'UN BELİRTİLEN NAFAKA HAKKINDA.

1. Mısır kralı Firavun'un baş aşçısı olan Potifar, Yusuf'u tüccarlardan satın aldı. Onu büyük bir saygıyla karşıladı, özgür bir insana yakışan bilgileri öğretti ve kölelere ayrılandan daha iyi bir beslenme düzeninden faydalanmasına izin verdi.

Machine Translated by Google

Ayrıca evinin bakımını da ona emanet etti. Böylece bu avantajlardan yararlandı, ancak durumundaki bu değişiklikle birlikte daha önce sahip olduğu erdemi terk etmedi; aksine, bilgeliğin, onu sadece mevcut refah durumunda gösteriş için değil, gerçekte yaşayanlarda da hayatın huzursuz tutkularını yönetebildiğini gösterdi.

2. Efendisinin karısı, hem vücut güzelliği hem de işleri becerikli bir şekilde yönetmesi nedeniyle ona aşık olmuştu; ve bunu ona açıklarsa, onu kolayca kendisiyle yatmaya ikna edebileceğini ve efendisinin, içinde bulunduğu kölelik durumunu göz önünde bulundurarak, ahlaki karakterini değil, onunla birlikte yatmayı bir şans olarak göreceğini sanıyordu. Bu yüzden, yaramaz eğilimlerini ona açıkladı ve onunla yatmak istediğini söyledi. Ancak, onu satın alan ve ona bu kadar büyük onurlar bahşeden efendisine hakaret ve zarar verecek bir şey yapmanın dine uygun olmadığını düşünerek, onun yalvarışlarını reddetti. Aksine, onu bu tutkuyu kontrol etmeye teşvik etti ve arzularının gerçekleşmesinin imkansız olduğunu, eğer başarılı olma umudu yoksa bu arzuların üstesinden gelinebileceğini düşündüğünü ona anlattı; Ve o, kendisi için, ikna edilmeden önce her şeye katlanacağını söyledi; çünkü bir köle olarak efendisine karşı hiçbir şey yapmaması uygun olsa da, bu tür emirlerle çelişen bir durumda mazur görülebilirdi. Ancak Yusuf'un beklemediği bu muhalefeti, ona olan aşkını daha da şiddetlendirdi; ve bu yaramaz tutkuyla çok fazla boğuşan kadın, amacına ikinci bir girişimle ulaşmaya karar verdi.

3. Bu nedenle, kadınların halka açık törenlere katılmasının adet olduğu bir halk festivali yaklaşırken, Joseph'e tekrar yalvarabilmek için yalnız kalıp vakit geçirebileceği bir fırsat yaratmak amacıyla kocasına hasta numarası yaptı. Bu fırsatı elde edince, ona daha öncekinden daha nazik sözler söyledi ve hem kendisine yalvaran kadının onuruna göstermesi gereken saygıdan hem de onun tutkusunun şiddeti nedeniyle, ilk yalvarışına boyun eğip onu geri çevirmemesinin onun için iyi olduğunu söyledi; bu tutku, metresi olmasına rağmen onu onun boyun eğmesine zorlamıştı.

Machine Translated by Google

O, şimdi daha akıllıca tavsiyeler alarak önceki aptallığının lekesini silebilir; zira ister onun şimdi yaptığı rica ve ısrarlarının tekrarını, hem de daha öncekinden daha büyük bir ciddiyetle yapmasını bekliyordu, çünkü o da bu yüzden hasta numarası yapmış ve festivalden ve onun ciddiyetinden önce onunla konuşmayı tercih etmişti; isterse de onun samimi olabileceğine inanmadığı için önceki konuşmalarına karşı çıkmıştı; şimdi, ricasını bu şekilde tekrarlayarak, onu hiçbir şekilde hileyle kandırmayı amaçlamadığına dair ona yeterli güvence verdi; ve ona, eğer onun duygularına uyarsa, zaten sahip olduğu avantajlardan yararlanmayı bekleyebileceğini; eğer ona boyun eğerse, daha da büyük avantajlar elde edeceğini; ancak eğer onun isteklerini reddeder ve iffet itibarını metresinden üstün tutarsa, ondan intikam ve nefret bekleyeceğini söyledi. Çünkü bu yöntemle hiçbir şey kazanamayacaktı; zira o zaman kadın onun suçlayıcısı olacak ve kocasına iffetine saldırdığı yönünde yalan söyleyecekti; ve Potiphar, kendi sözleri gerçeğe ne kadar yakın olursa olsun, onun sözlerinden ziyade kadının sözlerine kulak verecekti.

4. Kadın bunları söylediğinde, gözlerinde yaşlarla bile, ne acıma duygusu Yusuf'u iffetinden vazgeçirdi, ne de korku onu kadının isteklerine uymaya zorladı; fakat kadının ısrarlarına karşı çıktı, tehditlerine boyun eğmedi ve kötü bir şey yapmaktan korktuğu için, vicdanının haklı olarak ölüm cezasına çarptırılacağını bildiği bir şeyi yaparak mevcut avantajlarından yararlanmaktansa en ağır cezayı çekmeyi seçti. Ayrıca kadına evli bir kadın olduğunu ve sadece kocasıyla birlikte yaşaması gerektiğini hatırlattı ve bu hususların, daha sonra pişmanlığa yol açacak, ona sıkıntı verecek ve yine de yanlış olanı düzeltmeyecek olan şehvet dolu bir ilişkinin kısa süreli zevkinden daha önemli olmasını istedi.

Ayrıca ona, yakalanma korkusunun ne kadar büyük olacağını ve saklanmanın faydasının belirsiz olduğunu, ancak kötülük bilinmediği sürece [onlar için bir huzur olacağını] söyledi; ama kocasının arkadaşlığından hiçbir tehlike duymadan keyif alabileceğini de belirtti. Ve ona, kocasının yanında hem Tanrı'nın hem de insanların önünde iyi bir vicdan sayesinde büyük bir cesarete sahip olabileceğini söyledi.
Hayır, iffetini koruduğu sürece metresi gibi davranmayı ve üzerindeki otoritesini daha iyi kullanmayı, birlikte oldukları zamana kıyasla daha iyi başarabilirdi.

Machine Translated by Google

İkisi de işledikleri kötülüklerden utanıyorlardı; ve kötü alışkanlıkları gizleme umuduyla yaşamaktansa, iyi ve iyi olduğu bilinen bir hayat sürmenin çok daha iyi olduğunu düşünüyorlardı.

5. Yusuf, bunları ve daha fazlasını söyleyerek kadının şiddetli tutkusunu dizginlemeye ve duygularını akıl sınırları içine indirmeye çalıştı; ancak kadın daha da kontrol edilemez ve ısrarcı hale geldi; ve onu ikna edemeyeceğinden umudunu kestiği için, ona el uzattı ve onu zorlamaya karar verdi. Fakat Yusuf öfkesinden kurtulup, elbisesini de ona bırakarak (çünkü onu ona bırakmıştı) odasından fırlayıp gittiğinde, kadın kocasının onun ahlaksızlığını ifşa etmesinden çok korktu ve ona yaptığı hakaretten dolayı çok rahatsız oldu; bu yüzden ondan önce davranmaya ve Yusuf'u Potifar'a yalan yere suçlamaya, böylece onun gururu ve kendisine karşı gösterdiği küçümsemenin intikamını almaya karar verdi; ve bunu, suçlamayı önlemek için hem akıllıca hem de bir kadına yakışır bir şey olarak gördü. Bu yüzden kederli ve şaşkın bir halde oturdu, kendini öyle ikiyüzlü ve öfkeli bir şekilde gösterdi ki, aslında şehvetinin tatmin olmamasından kaynaklanan kederi, iffetine yapılan saldırıdan kaynaklanıyormuş gibi görünüyordu; Kocası eve geldiğinde, karısının bu halini görünce rahatsız oldu ve bu düzensizliğin sebebini sorduğunda, kadın Yusuf'u suçlamaya başladı: "Ey kocam," dedi, "yatağımı kirletmeyi arzulayan bu kötü köleyi cezalandırmazsan bir gün daha yaşama! Evimize geldiğinde kim olduğunu umursamadan, edepli davranmadı; senin cömertliğinden aldığı iyilikleri de aklından geçirmedi (eğer her bakımdan bize uygun bir şekilde davranmazsa, gerçekten nankör bir adam demektir): Bu adam, diyorum ki, senin yokluğunu gözeterek, bir bayram zamanında karına tecavüz etmeyi gizlice planladı. Bu yüzden şimdi açıkça görülüyor ki, eskiden görünen edepliliği, sadece senden korktuğu için gösterdiği kısıtlamadan kaynaklanıyordu, gerçekte iyi bir insan değildi. Bu durum, "Hak ettiğinden ve umduğundan çok daha yüksek bir mevkiye yükseltilmesiyle; öyle ki, senin mal varlığına ve ailenin yönetimine emanet edilmeye layık görülen ve en kıdemli hizmetkarlarından üstün tutulan kişinin, karına da dokunmasına izin verilebileceği sonucuna vardı." Böylece konuşmasını bitirdiğinde, ona giysisini gösterdi, sanki onu zorla ilişkiye girmeye çalıştığında giysiyi ona bırakmış gibiydi. Ancak Potifar, yapamadığı için...

Machine Translated by Google

Karısının gözyaşlarının gösterdiğine, karısının söylediklerine ve kendi gördüklerine inanmadı ve karısına olan sevgisine kapılarak gerçeği araştırmaya girişmedi; karısının iffetli bir kadın olduğunu varsayarak ve Yusuf'u kötü bir adam olarak kınayarak onu suçlular hapishanesine attı; ve karısı hakkında daha da yüksek bir görüşe sahip oldu ve onun iffetli ve namuslu bir kadın olduğuna dair tanıklık etti.

BÖLÜM 5.

JOSEPH'İN HAPİSTE BAŞINA NELER GELDİ?

1. Yusuf, bütün işlerini Tanrı'ya havale ederek, kendini savunmaya ya da olayın ayrıntılarını anlatmaya kalkışmadı; sessizce zincirlere vurulmuş acılara katlandı, çünkü çektiği sıkıntının sebebini ve olayın gerçekliğini bilen Tanrı'nın, kendisine ceza verenlerden daha güçlü olacağına inanıyordu. Bunun bir kanıtı olarak, hapishane gardiyanı, Yusuf'un kendisine verdiği işlerdeki özenini ve sadakatini, ayrıca yüzündeki asil duruşunu fark ederek, zincirlerini gevşetti ve böylece ağır sıkıntısını daha hafif ve katlanılabilir hale getirdi. Ayrıca, diğer mahkumlardan daha iyi bir beslenme imkanı da sağladı. Şimdi, diğer mahkumlar, ağır çalışma süreleri sona erdiğinde, eşit derecede acı çekenler arasında alışıldığı üzere, kendi aralarında konuşmaya ve birbirlerine hapse mahkum edilmelerinin sebeplerini sormaya başladılar: Aralarında kralın kadeh taşıyıcısı ve onun tarafından saygı duyulan biri de, kralın öfkesi üzerine zincire vurulmuştu. Bu adam, Yusuf ile aynı zincirler altındaydı ve onunla daha da yakınlaştı; Yusuf'un diğerlerinden daha iyi bir anlayışa sahip olduğunu fark edince, gördüğü bir rüyayı ona anlattı ve anlamını yorumlamasını istedi; kraldan çektiği sıkıntılara ek olarak, Tanrı'nın rüyalarından da kendisine sıkıntı verdiğinden yakındı.

2. Bunun üzerine şöyle dedi: Rüyasında, bir asmanın üç dalında asılı duran, büyümüş ve toplanmaya hazır üç salkım üzüm gördüğünü ve bunları kralın elinde tuttuğu bir kaba sıktığını anlattı.

Machine Translated by Google

Şarabı süzdükten sonra krala içmesi için verdi ve kral bunu hoş bir yüz ifadesiyle kabul etti. Bunun gördüğü şey olduğunu söyledi ve Yusuf'tan, eğer bu konularda biraz anlayışı varsa, bu görümün neyi önceden bildirdiğini kendisine anlatmasını istedi. Yusuf ona, neşeli olmasını ve üç gün içinde bağlarından kurtulacağını, çünkü kralın onun hizmetini istediğini ve onu tekrar göreve iade etmek üzere olduğunu söyledi; çünkü Tanrı'nın üzümün meyvesini insanlara iyilik için verdiğini, bu şarabın ona döküldüğünü ve insanlar arasında sadakat ve karşılıklı güvenin güvencesi olduğunu, kavgalarına son verdiğini, onu kullananların zihinlerinden tutku ve kederi uzaklaştırdığını ve onları neşelendirdiğini bildirdi. "Sen, bu şarabı üç salkım üzümden ellerinle sıktığını ve kralın onu kabul ettiğini söylüyorsun; bu nedenle bil ki, bu görüm senin iyiliğin içindir ve uyurken üzümlerini topladığın dalların gün sayısı kadar gün içinde şu anki sıkıntından kurtuluşunu müjdeliyor. Ancak, sana önceden bildirdiğim refahı, bunu deneyimleyerek doğru bulduğunda hatırla; ve sen yetki sahibi olduğunda, bizi bu hapishanede bırakma, çünkü sen önceden bildirdiğimiz yere gittiğinde bizi burada bırakacaksın; çünkü biz herhangi bir suçtan dolayı hapiste değiliz; fakat erdemimiz ve ölçülülüğümüz uğruna suçluların cezasını çekmeye mahkum edildik ve bizi bu şekilde sıkıntıya sokan kişiye, kendi zevkimiz için bile olsa, zarar vermek istemiyoruz." Bu nedenle, kadeh taşıyıcısı, doğal olarak, rüyasının bu şekilde yorumlanmasını duymaktan sevinç duydu ve kendisine önceden gösterilenlerin tamamlanmasını bekledi.

3. Kralın hizmetinde, eskiden baş fırıncı olan ve şimdi kadeh taşıyıcısıyla birlikte hapiste bulunan başka bir hizmetçi daha vardı; o da Yusuf'un diğerinin gördüğü rüyayı yorumlamasına çok umut bağlamıştı, çünkü o da bir rüya görmüştü; bu yüzden Yusuf'tan önceki gece gördüğü rüyaların ne anlama geldiğini kendisine anlatmasını istedi. Rüyalar şunlardı: - "Sanırım," dedi, "başımda üç sepet taşıyordum; ikisi ekmekle, üçüncüsü de krallar için hazırlanan tatlılar ve diğer yiyeceklerle doluydu; fakat kuşlar uçarak geldiler ve hepsini yediler, onları kovma girişimime de aldırış etmediler." Ve kadeh taşıyıcısının gördüğü gibi bir kehanet bekliyordu. Fakat Yusuf, rüyayı düşünüp değerlendirdikten sonra ona, kendisine hayırlı olayların yorumunu yapmaktan memnuniyet duyacağını, rüyasında gördüğü kötü olayların yorumunu yapmayacağını söyledi; ama ona şunu anlattı:

Machine Translated by Google

Toplamda sadece üç gün ömrü kalmıştı, çünkü [üç] sepet, üçüncü günde çarmıha gerileceğini ve kuşlar tarafından parçalanacağını, kendisini kurtaramayacağını simgeliyordu. Şimdi bu iki rüya da Yusuf'un önceden bildirdiği aynı olayları içeriyordu ve bu her iki taraf için de geçerliydi; çünkü daha önce bahsedilen üçüncü günde, kral doğum gününü kutladığında, baş fırıncıyı çarmıha gerdi, ancak kâhyayı serbest bıraktı ve eski görevine iade etti.

4. Fakat Tanrı, Yusuf'u iki yıl esaret altında kaldıktan ve daha önce kendisine söylediklerini hatırlamayan kâhyadan hiçbir yardım görmedikten sonra, esaretinden kurtardı; ve Tanrı onun için bu kurtuluş yöntemini tasarladı. Kral Firavun aynı akşam uykusunda iki görüm görmüş ve bunların her ikisinin de yorumunu almıştı. İkincisini unutmuş, ancak rüyaların kendilerini hatırlamıştı. Gördüklerinden dolayı rahatsız olmuş, çünkü her şey ona melankolik bir nitelikte görünmüştü; bu yüzden ertesi gün Mısırlılar arasında en bilge adamları çağırdı ve onlardan rüyalarının yorumunu öğrenmek istedi. Fakat onlar tereddüt edince, kral daha da rahatsız oldu. İşte tam bu sırada, Firavun'un içinde bulunduğu karışıklığı gören kâhya, Yusuf'un hatırasını ve rüyalardaki yeteneğini hatırladı; Bunun üzerine gelip ona Yusuf'tan bahsetti, ayrıca hapishanede gördüğü rüyayı ve olayların dediği gibi nasıl gerçekleştiğini anlattı; baş fırıncının da aynı gün çarmıha gerildiğini ve bunun da Yusuf'un yorumuna göre başına geldiğini söyledi. Yusuf'un kendisinin de baş aşçısı Potifar tarafından köle olarak zincirlendiğini, ancak kendisinin İbranilerin en soylularından biri olduğunu ve babasının büyük bir ihtişam içinde yaşadığını belirtti. "Eğer onu çağırtırsan ve başına gelen felaketler yüzünden onu hor görmezsen, rüyalarının ne anlama geldiğini anlayacaksın." Bunun üzerine kral, Yusuf'u huzuruna getirmelerini emretti; emri alanlar geldiler ve onu yanlarında getirdiler, kralın emrettiği gibi düzgün giyinmesine özen gösterdiler.

5. Fakat kral onu elinden tuttu ve "Ey genç adam," dedi, "hizmetkârım şahitlik eder ki, şu anda danışabileceğim en iyi ve en becerikli kişi sensin; bana da bu hizmetkârıma gösterdiğin aynı iyilikleri göster ve bana bunların ne olduğunu anlat."

Machine Translated by Google

Rüyalarımın görüntüleri önceden gösteriyor; ve senden korkudan hiçbir şeyi gizlememeni, yalan sözlerle ya da beni memnun edecek şeylerle beni pohpohlamamanı istiyorum, gerçek ne kadar acı verici olsa da. Çünkü nehir kenarında yürürken, yedi tane şişman ve çok iri ineğin nehirden bataklığa doğru gittiğini gördüm; ve bataklıktan çıkan, aynı sayıda, son derece zayıf ve çirkin başka inekler de onlarla karşılaştı; bunlar şişman ve iri inekleri yediler, ama yine de eskisi gibi değillerdi ve açlıktan perişan haldeydiler. Bu görüntüyü gördükten sonra uykumdan uyandım; Ve bir karmaşa içinde, bu görünümün ne olabileceğini kendi kendime düşünürken, tekrar uykuya daldım ve öncekinden çok daha harika, beni daha da korkutan ve rahatsız eden başka bir rüya gördüm: - Bir kökten yedi tane mısır başağı çıktığını, başaklarının tanelerin ağırlığıyla aşağıya doğru eğildiğini ve olgunlaşmış, hasat edilmeye hazır meyvelerle birlikte büküldüğünü gördüm; ve bunların yakınında, yağmur eksikliğinden dolayı cılız ve zayıf olan yedi tane daha mısır başağı gördüm; bunlar hasat edilmeye hazır olanları yiyip tüketiyorlardı ve beni çok şaşırttılar."

6. Yusuf buna şöyle cevap verdi: "Ey kral, bu rüya iki biçimde görülmüş olsa da, aynı olayı işaret eder; çünkü sen, saban ve emek için yaratılmış bir hayvan olan semiz ineğin daha zayıf inekler tarafından parçalandığını ve buğday başaklarının daha küçük başaklılar tarafından yendiğini gördüğünde, bu, Mısır'ın mutlu olduğu yıllardaki kadar uzun süre kıtlık ve toprak ürünlerinden yoksunluk çekeceğini önceden haber verir; ve bu, bu yıllardaki bolluğun aynı sayıda kıtlık yılında harcanacağı ve gerekli yiyeceklerin kıtlığının giderilmesinin çok zor olacağı anlamına gelir; bunun bir işareti olarak, daha iyi olanları parçalayan zayıf inekler doymamıştır. Ama yine de Tanrı, insanları üzmek için değil, önceden bildiklerinde, önceden bildirilenlerin gerçek deneyimini daha katlanılabilir hale getirebilmeleri için, başlarına gelecekleri önceden gösterir. Eğer "Bu nedenle, önümüzdeki yıllarda elde edilecek bol ürünleri dikkatlice değerlendirirsen, Mısırlıların gelecekteki felaketten etkilenmemesini sağlayacaksın."

7. Bunun üzerine kral, Yusuf'un basiretine ve bilgeliğine hayran kaldı ve ona, önceki yıllardaki bol hasadı nasıl elde ederek, kötü hasatları daha katlanılabilir hale getirebildiğini sordu.

Machine Translated by Google

Yusuf daha sonra şu tavsiyeyi de ekledi: İyi ürünleri koruyun ve Mısırlıların bunları lüks içinde harcamalarına izin vermeyin; lüks için harcayacakları parayı ihtiyaç zamanı için saklayın. Ayrıca çiftçilerin buğdaylarını almasını ve onlara sadece yiyeceklerine yetecek kadar vermesini de öğütledi. Bunun üzerine Firavun, Yusuf'un sadece rüyayı yorumlamasından değil, verdiği öğütlerden de etkilenerek, ona buğdayı dağıtma yetkisini verdi; Mısır halkının ve kralın yararına olacağını düşündüğü şekilde hareket etme yetkisini ona verdi, çünkü bu yöntemi ilk keşfedenin en iyi denetleyici olacağına inanıyordu. Fakat Yusuf, kral tarafından kendisine verilen bu yetkiye sahip olarak, mührünü kullanma ve mor giyme izniyle, arabasıyla Mısır topraklarının tamamını dolaştı ve çiftçilerin buğdaylarını aldı (3) , her birine tohum ve yiyecek için yeterli olacak kadar pay verdi, fakat bunu neden yaptığını kimseye açıklamadı.

BÖLÜM 6.

Yusuf Mısır'da ünlü olduktan sonra kardeşlerini nasıl boyunduruk altına almıştı?

1. Yusuf artık otuz yaşına gelmişti ve kraldan büyük onurlar görüyordu. Kral, onun olağanüstü bilgeliğinden dolayı ona Psothom Phanech adını vermişti; çünkü bu isim sırları açığa çıkaran anlamına geliyordu. Ayrıca çok yüksek bir soydan gelen bir kadınla evlendi; Heliopolis rahiplerinden Petephres'in (4) kızıyla evlendi; kız bakireydi ve adı Asenath idi. Kıtlık başlamadan önce ondan çocukları oldu; büyük oğlu Manasseh, unutkan anlamına gelir çünkü şimdiki mutluluğu ona önceki talihsizliklerini unutturmuştu; küçük oğlu Efraim ise eski özgürlüğüne kavuşmuş anlamına gelir . Yusuf'un rüyaların yorumuna göre Mısır yedi yıl boyunca mutlu bir şekilde yaşadıktan sonra, sekizinci yılda kıtlık baş gösterdi; Ve bu felaket, önceden hiçbir şeyden haberdar olmadıkları bir anda başlarına geldiği için (5) , hepsi bundan çok üzüldüler ve kralın kapılarına koşarak geldiler; ve kral, onlara tahıl satan Yusuf'u çağırdı; Yusuf, Mısırlıların bütün halkı için açıkça bir kurtarıcı olmuştu. Ayrıca o halk için bu tahıl pazarını açmadı.

Machine Translated by Google

Sadece yerel halk değil, yabancılar da satın alma özgürlüğüne sahipti; Yusuf, doğası gereği birbirine akraba olan tüm insanların, mutluluk içinde yaşayanlardan yardım görmesini istiyordu.

2. Yakup da yabancıların gelebileceğini anlayınca, Kenan diyarı şiddetli bir kıtlıkla boğuştuğu ve bu büyük felaketin tüm kıtayı etkilediği için, bütün oğullarını Mısır'a buğday almaya gönderdi. Sadece Rahel'den olan ve Yusuf ile aynı anneden olan Benyamin'i yanında tuttu. Yakup'un bu oğulları Mısır'a geldiler ve Yusuf'tan buğday almak istediklerini söylediler; çünkü bu tür hiçbir şey onun onayı olmadan yapılmazdı, zira o zaman bile krala gösterilen saygı, bunu yapan kişiler için faydalıydı, ta ki Yusuf'a da saygı gösterene kadar. Şimdi kardeşlerini iyi tanıdığı halde, onu hiç önemsemediler; çünkü onları terk ettiğinde henüz gençti ve şimdi çok daha yaşlı bir yaşa gelmişti, yüz hatları değişmişti ve onu tanımıyorlardı: ayrıca, göründüğü büyük saygınlık, onun Yusuf olduğundan şüphelenmelerine bile izin vermedi. Şimdi, en önemli meseleler hakkındaki düşüncelerini öğrenmeye çalıştı; çünkü onlara mısır satmayı reddetti ve kralın işlerine casusluk yapmak için geldiklerini, çeşitli ülkelerden gelip bir araya geldiklerini ve akraba olduklarını iddia ettiklerini söyledi; zira sıradan bir adamın bu kadar çok oğul yetiştirmesi ve bu kadar güzel yüzlü oğullar sahibi olması mümkün değildi, zira kralların bile bu kadar çok çocuğu eğitmesi kolay değildi. Bunu, babasını ilgilendiren şeyleri ve kendisinden ayrıldıktan sonra başına gelenleri öğrenmek ve kardeşi Benyamin'in başına ne geldiğini bilmek için yaptı; çünkü kendisinin yaptığı gibi ona da aynı kötü planı yapmış olabileceklerinden ve onu da kaçırmış olabileceklerinden korkuyordu.

3. Şimdi bu kardeşleri büyük bir telaş ve korku içindeydiler ve üzerlerinde çok büyük bir tehlike olduğunu düşünüyorlardı; ancak kardeşleri Yusuf'u hiç düşünmeden ve kendilerine yöneltilen suçlamalara karşı dimdik durarak, en büyükleri olan ve artık sözcüleri olan Reubel aracılığıyla savunmalarını yaptılar: "Buraya haksız bir amaçla ya da kralın işlerine zarar vermek için gelmedik; sadece şunu istiyoruz..."

Machine Translated by Google

İnsanlığınızın, ülkemizin çektiği sıkıntılardan bizler için bir sığınak olabileceğini varsayarak, sizin sadece kendi yurttaşlarınıza değil, yabancılara da tahıl satmayı teklif ettiğinizi ve ihtiyacı olan herkesi korumak için bu tahılı dağıtmaya karar verdiğinizi duyduk; fakat biz kardeşiz ve aynı kandanız, yüz hatlarımız ve birbirimizden çok farklı olmayan özelliklerimiz bunu açıkça gösteriyor. Babamızın adı Yakup'tur, İbrani bir adamdır ve dört karısından on iki oğlu olmuştur; biz on ikimiz, hayatta olduğumuz sürece mutlu bir aileydik; fakat kardeşlerimizden Yusuf öldüğünde, işlerimiz kötüye gitti, çünkü babamız onun için uzun bir ağıt yakmaktan kendini alamadı; ve hem kardeşimizin ölümünün felaketi hem de yaşlı babamızın perişan durumu yüzünden sıkıntı içindeyiz. Bu nedenle, babamızın bakımını ve ailemizin geçimini en küçük kardeşimiz Benjamin'e emanet ettikten sonra, şimdi mısır almaya geldik; eğer evimize birini gönderirsen, söylediklerimizde en ufak bir yalan olup olmadığını öğrenebilirsin."

4. Böylece Rubel, Yusuf'u onlara karşı daha iyi bir düşünceye sahip olmaya ikna etmeye çalıştı. Fakat Yusuf, Yakup'un hayatta olduğunu ve kardeşinin onlar tarafından öldürülmediğini öğrenince, daha fazla zaman bulduğunda işlerini daha detaylı incelemek niyetiyle onları şimdilik hapse attı. Üçüncü gün onları dışarı çıkardı ve onlara şöyle dedi: "Kralın işlerine zarar vermek için gelmediğinizi, kardeş olduğunuzu ve adını verdiğiniz babanızın oğulları olduğunuzu sürekli olarak iddia ettiğinize göre, bana söylediklerinizin doğruluğunu kanıtlamak için, yanınızda zarar görmeyecek birini bırakın; ve babanıza tahıl götürdükten sonra bana geri gelin ve orada bıraktığınızı söylediğiniz kardeşinizi de yanınızda getirin; çünkü bu, bana anlattıklarınızın doğruluğunun bir güvencesi sayılacaktır." Bunun üzerine daha öncekinden daha büyük bir üzüntüye kapıldılar. Ağladılar ve sürekli olarak Yusuf'un başına gelen felaketi kendi aralarında kınadılar; ve şöyle dediler: "Tanrı'ya karşı kurdukları kötü planlar yüzünden Tanrı tarafından verilen bir ceza olarak bu sefalete düştüler." Rubil, Yusuf'a hiçbir fayda sağlamayan geç tövbeleri nedeniyle onları şiddetle kınadı ve Tanrı'nın onun yüzünden bir ceza olarak yaptığı bu acılara sabırla katlanmaları için onları içtenlikle uyardı. Böylece birbirleriyle konuştular, Yusuf'un onların dilini anladığını sanmıyorlardı.

Machine Translated by Google

Rubel'in sözleri üzerine üzüntü de onları sardı ve yaptıkları şeyden pişman oldular; işledikleri kötülüğü kınadılar ve Tanrı tarafından haklı olarak cezalandırıldıklarına karar verdiler. Yusuf onların bu sıkıntı içinde olduklarını görünce çok etkilendi ve gözyaşlarına boğuldu; kendisini fark etmelerini istemediği için geri çekildi; bir süre sonra tekrar yanlarına geldi ve kardeşlerinin dönüşü için kefil olması amacıyla Simeon'u (6) yanına alarak , satın aldıkları tahılı alıp gitmelerini emretti. Ayrıca kâhyasına gizlice, tahıl satın almak için getirdikleri parayı çuvallarına koymasını ve onları göndermesini emretti; kâhya da emredileni yaptı.

5. Yakup'un oğulları Kenan diyarına vardıklarında, babalarına Mısır'da başlarına gelenleri, oraya krala casusluk yapmak için geldikleri sanılarak yakalandıklarını, kardeş olduklarını söylediklerini, on birinci kardeşlerini babalarının yanında bıraktıklarını ama inanılmadıklarını, Benyamin'in oraya gidip söylediklerinin doğruluğunu teyit etmesi için Simeon'u valiye bıraktıklarını anlattılar. Babalarından hiçbir şeyden korkmamalarını, oğlanı da yanlarında göndermelerini rica ettiler. Fakat Yakup oğullarının yaptıklarından hiç memnun değildi; Simeon'un alıkonulmasını çok kötü buldu ve Benyamin'i de teslim etmeyi aptalca bir şey olarak gördü. Rubel'in ısrarına da boyun eğmedi ve yolculuk sırasında Benyamin'e bir zarar gelmesi durumunda, dedenin kendi oğullarını öldürmesine izin verdi. Böylece perişan oldular ve ne yapacaklarını bilemediler. Hayır, onları daha da rahatsız eden başka bir olay daha vardı: çuvallarında saklı bulunan para. Ancak getirdikleri tahıl onları yarı yolda bıraktığında ve kıtlık onları hâlâ etkilediğinde ve zorunluluk onları mecbur bıraktığında, Yakup (7) söz verdikleriyle gelmedikçe Mısır'a geri dönmenin mümkün olmadığı halde, Benyamin'i kardeşleriyle göndermeye karar vermedi. Şimdi sefalet her geçen gün daha da kötüleşiyor ve oğulları ondan bunu yalvarıyordu, bu yüzden mevcut koşullarında başka bir yol izleyemedi. Ve diğer zamanlarda cesur bir mizaca sahip olan Yahuda, ona düşüncelerini çok açık bir şekilde dile getirdi: "Oğlundan korkmasının, yaptığı gibi en kötüsünden şüphelenmesinin yakışık almadığını; çünkü oğluna Tanrı'nın takdiri dışında hiçbir şey yapılamayacağını, ki bu da kesinlikle gerçekleşecekti, evinde onunla birlikte olsa bile; korkmaması gerektiğini"

Machine Translated by Google

Onları böylesine açık bir yıkıma mahkum etmemeli; Firavun'un oğlu Benyamin hakkındaki mantıksız korkusu yüzünden onlara verebilecekleri bol yiyecekten mahrum bırakmamalı, aksine Benyamin'in yolculuğunu engellemeye çalışarak Benyamin'in ölmemesi için Simeon'un korunmasına özen göstermeliydi. Ona Tanrı'ya güvenmesini öğütledi ve ya oğlunu sağ salim geri getireceğini ya da kendi canını kaybedeceğini söyledi. Böylece Yakup sonunda ikna oldu ve Benyamin'i onlara, buğdayın bedeli iki katına çıkarılmış olarak teslim etti; ayrıca Yusuf'a Kenan diyarının meyvelerinden, balsam ve reçineden, terebentin ve baldan hediyeler gönderdi. (8) Babaları ise oğullarının ve kendilerinin gidişine çok gözyaşı döktü.
Onun endişesi, yolculuklarından sonra onları sağ salim geri alabilmekti; onların endişesi ise babalarını iyi bulmak ve kendileri için hiçbir şekilde keder duymamasını sağlamaktı. Bu ağıt bütün bir gün sürdü; öyle ki yaşlı adam sonunda kederden yoruldu ve geride kaldı; ama onlar, şimdiki talihsizliklerinin kederini hafifletmeye çalışarak ve daha sonra daha iyi bir başarı umuduyla Mısır'a doğru yola koyuldular.

6. Mısır'a vardıklarında Yusuf'un yanına getirildiler; fakat burada, Yusuf'u dolandırmış gibi buğdayın fiyatı konusunda suçlanmaktan büyük bir korku duyuyorlardı. Bunun üzerine Yusuf'un kâhyasına uzun uzun özür dilediler ve eve döndüklerinde parayı çuvallarında bulduklarını ve şimdi de yanlarında getirdiklerini söylediler. Kâhya ne demek istediklerini anlamadığını söyledi; böylece bu korkularından kurtuldular. Yusuf, Şimeon'u serbest bırakıp ona güzel bir elbise giydirdikten sonra, onu kardeşlerinin yanına bıraktı; o sırada Yusuf kralın hizmetinden döndü. Ona hediyelerini sundular; Yusuf onlara babaları hakkında soru sorduğunda, onu iyi bulduklarını söylediler. Yusuf, Benyamin'in hayatta olduğunu öğrenince, bunun onların küçük kardeşi olup olmadığını sordu; çünkü onu görmüştü. Bunun üzerine, onun küçük kardeşleri olduğunu söylediler; Yusuf ise, her şeyin üzerindeki Tanrı'nın onun koruyucusu olduğunu söyledi. Fakat ona olan sevgisi onu gözyaşlarına boğduğunda, kardeşlerinin onu bu halde görmemesini isteyerek geri çekildi. Sonra Yusuf onları akşam yemeğine götürdü ve babalarının sofrasında oturdukları gibi aynı düzende oturdular. Yusuf hepsine nazik davrandı, ancak Benyamin'e diğer misafirlerin payından iki kat fazla yemek gönderdi.

Machine Translated by Google

7. Akşam yemeğinden sonra uyumaya hazırlandıklarında, Yusuf kâhyasına hem onlara buğday ölçülerini vermesini, hem de bedelini çuvallarına geri koymasını emretti; ayrıca Benyamin'in içmeyi çok sevdiği altın kadehi de çuvalına koymalarını söyledi. Bunları, kardeşlerini sınamak için yaptı; Benyamin kadehi çalmakla suçlandığında ve tehlikeye düştüğünde onun yanında duracaklar mıydı, yoksa onu bırakıp kendi masumiyetlerine güvenerek babalarının yanına onsuz gidecekler miydi?

Hizmetçi emredileni yerine getirdikten sonra, Yakup'un oğulları tüm bunlardan habersiz olarak yollarına devam ettiler ve Simeon'u da yanlarına aldılar. Hem onu tekrar kabul ettikleri için, hem de söz verdikleri gibi Benyamin'i babalarına geri götürdükleri için iki kat sevinç duydular. Fakat birdenbire bir süvari birliği onları kuşattı ve yanlarında kadehi Benyamin'in çuvalına koyan Yusuf'un hizmetçisini de getirdiler. Süvarilerin bu beklenmedik saldırısı karşısında çok şaşırdılar ve efendileri tarafından kısa bir süre önce onurlu ve misafirperver bir şekilde karşılanmaya layık görülen bu adamlara neden böyle saldırdıklarını sordular. Onlar da, Yusuf'un kendilerine gösterdiği misafirperver ve nazik davranışı unutan, ona zarar vermekten çekinmeyen ve onun dostça içtiği kadehi çalan, Yusuf'la olan dostluklarını ve yakalanmaları halinde içine düşecekleri tehlikeyi haksız kazançla kıyaslamayan alçaklar olduklarını söyleyerek karşılık verdiler. Bunun üzerine Yusuf, onları cezalandırmakla tehdit etti; çünkü onlar sadece bir hizmetkâr olan Yusuf'un bilgisinden kaçmış olsalar da, Tanrı'nın bilgisinden kaçamamışlardı ve çaldıkları şeyle de kaçmamışlardı; üstelik, sanki hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi neden geldiklerini sordular. Yusuf da onlara, cezalarıyla bunu hemen anlayacaklarını söyledi. Hizmetçi, onları azarlamak amacıyla bu ve benzeri sözler söyledi; fakat onlar burada kendilerini ilgilendiren hiçbir şeyden tamamen habersiz olduklarından, söylediklerine güldüler ve hizmetçinin onlara karşı kullandığı hakaret dolu sözlere şaşırdılar. Çünkü hizmetçi, çuvallarında bulunan ve daha önce parasını bile ödemeyen, ama geri getiren kişileri, kimse böyle bir şeyden haberdar olmamasına rağmen, suçlamaya cüret ediyordu. Yani, Joseph'e gönüllü olarak herhangi bir zarar vermekten çok uzaktılar. Yine de, bir aramanın, olayı kendi inkarlarından daha kesin bir savunma olacağını düşünerek, onlardan kendilerini aramasını ve eğer suçlu bulunursa ortaya çıkarılmasını istediler.

Machine Translated by Google

Hırsızlığı ortaya çıkarıp hepsini cezalandırmak için; kendilerinin hiçbir suçtan haberdar olmadıkları için, kendilerinden emin bir şekilde ve kendileri için de hiçbir tehlike oluşturmayacaklarını düşünerek konuştular. Hizmetkarlar arama yapılmasını istediler; ancak onlar, cezanın yalnızca hırsızlıktan suçlu bulunan kişiye uygulanması gerektiğini söylediler. Böylece arama yaptılar; ve diğerlerinin hepsini aradıktan sonra, bardağı sakladıkları çantanın Benjamin'in çantası olduğunu bildikleri için en son Benjamin'in çantasına geldiler; aslında diğerlerini sadece doğruluk göstermek için aramışlardı: bu yüzden diğerleri kendileri için korkmuş ve artık sadece Benjamin için endişelenmişlerdi, ancak yine de onun da masum bulunacağından emindiler; ve kendilerinden sonra gelenleri, bu arada yolculuklarında iyi bir yol kat edebilecekken, kendilerini engelledikleri için azarladılar. Ama Benjamin'in çantasını aradıkları anda bardağı buldular ve ondan aldılar; ve her şey yas ve ağıta dönüştü. Elbiselerini yırttılar ve kardeşlerinin hırsızlığı yüzünden çekeceği cezaya ve Benjamin'i babalarına sağ salim getireceklerine dair verdikleri sözle babalarına yaşattıkları yanılgıya ağladılar. Acılarını daha da artıran şey, bu üzücü olayın, her şeyden kurtulduklarını düşündükleri bir zamanda talihsiz bir şekilde meydana gelmesiydi; ancak kardeşlerinin bu talihsizliğinin ve babalarının onun için duyduğu üzüntünün kendilerinden kaynaklandığını itiraf ettiler, çünkü babaları buna karşı çıkarken onu onlarla göndermeye zorlayanlar onlardı.

8. Bu yüzden atlılar Benyamin'i alıp Yusuf'un yanına getirdiler; kardeşleri de onu takip etti. Yusuf, Benyamin'i tutuklu ve kardeşlerini yas kıyafetleri içinde görünce, "Siz alçaklar, size olan iyiliğim ve Tanrı'nın takdiri hakkında nasıl böyle garip bir düşünceye kapıldınız da, sizi böylesine misafirperver bir şekilde ağırlayan iyilikseverinize böyle küstahça davrandınız?" dedi. Bunun üzerine Benyamin'i kurtarmak için kendilerini cezalandırılmaya razı ettiler ve Yusuf'a karşı işledikleri kötü planı hatırladılar. Ayrıca, Yusuf'un bu hayattaki sefaletlerden kurtulduğu için kendilerinden daha mutlu olduğunu, hayatta ise Tanrı'nın intikamını onlardan görmenin zevkini yaşadığını söylediler. Dahası, babalarının başına bela olduklarını, çünkü Yusuf için çektiği önceki acıya şimdi de Benyamin için bu başka acıyı eklediklerini söylediler. Rubel de bu vesileyle onları büyük bir öfkeyle cezalandırdı. Fakat Yusuf onları gönderdi; çünkü o

Machine Translated by Google

Hiçbir suç işlemediklerini ve çocuğun cezasıyla yetineceğini söyledi; çünkü suç işlemeyenlerin hatırı için onu serbest bırakmanın uygun olmadığını, hırsızlık suçu işleyenle birlikte onları cezalandırmanın da uygun olmadığını belirtti. Onlara güvenle gitmeleri için izin vereceğine söz verdiğinde, diğerleri büyük bir dehşete kapıldılar ve bu üzücü olay karşısında hiçbir şey söyleyemediler. Ancak babalarını çocuğu göndermeye ikna eden ve aynı zamanda çok cesur ve aktif bir adam olan Yahuda, kardeşinin güvenliği için kendini tehlikeye atmaya karar verdi. “Doğru,” (9) dedi, “Ey vali, sana karşı çok kötü davrandık ve bu yüzden cezayı hak ettik; hırsızlığı hepimiz değil, sadece birimiz, üstelik en küçüğümüz işlemiş olsa da, hepimiz haklı olarak cezalandırılabiliriz; ama yine de, aksi takdirde onun yüzünden umutsuzluğa düşecek olan bizler için bir umut var ve bu da senin iyiliğinden kaynaklanıyor; bize şu anki tehlikemizden kurtuluş vaat ediyor. Şimdi senden rica ediyorum, bize veya işlediğimiz o büyük suça değil, kendi mükemmel doğasına bak ve bize karşı duyduğun öfke yerine kendi erdeminden akıl al; bu tutku, aksi takdirde daha düşük karakterli olanların, güçlerini kullandıkları gibi, sadece büyük değil, aynı zamanda çok önemsiz olaylarda da gösterdikleri bir tutkudur. Efendim, bu tutkuyu yen ve onun tarafından boyun eğme, kendi güvenliklerine güvenmeyenleri öldürmesine izin verme; Bunu senden kabul etmekten memnuniyet duyuyoruz; çünkü bu, bize bunu ilk kez bahşettiğin değil; daha önce de, tahıl almaya geldiğimizde bize bol miktarda yiyecek vermiş ve ailemizi açlıktan kurtaracak kadarını eve götürmemize izin vermiştin.

İhtiyaçlarından mahrum kalıp ölmekte olan insanları göz ardı etmemekle, suçlu gibi görünen ve senden aldıkları o muhteşem lütuftan mahrum kalacak kadar talihsiz olanları cezalandırmamak arasında hiçbir fark yoktur. Bu, farklı bir şekilde bahşedilmiş olsa da, eşit bir lütuf örneği olacaktır; çünkü diğerinde beslediğin kişileri bu şekilde kurtaracaksın; ve böylece kendi cömertliğinle, kıtlıktan sıkıntı çekmelerine izin vermediğin ruhları hayatta tutacaksın; zira hayatımızı tahılla sürdürmek ve şimdi sıkıntı çektiğimiz bir dönemde bu hayatı sürdürmemizi sağlayan affı bize bahşetmek gerçekten de harika ve büyük bir şeydir. Ve Tanrı'nın, bizi bu felakete sokarak, erdemli tavrını göstermen için sana bu fırsatı vermeye istekli olduğunu varsaymaya hazırım.

Machine Translated by Google

Görünüşte kendine yapılan haksızlıkları affedebiliyorsun ve başkalarına karşı da, başka sebeplerden dolayı yardımına muhtaç olanların yanı sıra, iyiliksever olarak kabul edilebilirsin; çünkü yiyecek yokluğundan dolayı sıkıntı çekenlere iyilik yapmak doğru bir şeydir, ancak sana karşı işlenen ağır suçlar nedeniyle cezalandırılmayı hak edenleri kurtarmak daha da şanlı bir şeydir; zira küçük suçlar işlemiş olanları affetmek, bir kişinin kaybına yol açan bu suçları görmezden gelen kişi için övgüye değer bir şey ise, suçlu için ölümcül olan suçlara karşı bir insanın tutkusunu dizginlemek, Tanrı'nın en mükemmel doğasına benzemek demektir. Ve gerçekten, şahsen ben, Yusuf'un ölümü vesilesiyle oğullarının kaybından ne kadar acı çektiğini keşfetmiş bir babamız olmasaydı, kendi hayatlarımızın kurtarılması için hiçbir söz söylemezdim; yani, öldüklerinde kendileri için yas tutacak kimsesi olmayanları bile korumak senin için mükemmel bir karakter olurdu, ama dilediğin her şeye katlanmaya kendimizi teslim ederdik; ama şimdi (kendimize merhamet dilemiyoruz, gerçi ölürsek genç yaşta ve hayatın tadını çıkarmadan öleceğiz) babamıza dikkat et ve yaşlılığına acı, bu yakarışları sana onun adına yapıyoruz. Bu kötülüğümüz yüzünden cezalandırılmayı hak etmeyen hayatlarımızı bize vermeni rica ediyoruz; ve bunu, kendisi kötü olmayan ve babamız olması da bizi kötü yapmayan onun hatırı için yapıyoruz. O iyi bir adam ve sabrının bu tür sınanmalarına layık değil; şimdi biz yokken, bizim için endişeleniyor. Ama eğer ölümlerimizi ve bunun sebebini duyarsa, bu yüzden olgunlaşmamış bir ölümle ölecek; ve yıkımımızın utanç verici şekli onun sonunu hızlandıracak ve onu doğrudan öldürecek; hatta, dünyadan kurtulmak ve duyarsız bir hale gelmek için acele ederken, onu sefil bir ölüme götürecektir, ta ki sonumuzun acı hikayesi dünyanın geri kalanına yayılana kadar.

Şu hususları şöyle düşünün: Kötülüğümüz şimdi sizde haklı olarak bu kötülüğü cezalandırma arzusu uyandırsa da, babamızın hatırı için onu bağışlayın; ve ona duyduğunuz acıma, kötülüğümüzden daha ağır bassın sizin için. Babamızın yaşlılığını göz önünde bulundurun; eğer biz ölürsek, o yaşadığı sürece çok yalnız kalacak ve yakında kendisi de ölecektir.
Bu lütfu ataların adına bahşet, çünkü böylece seni doğuranı onurlandırmış olacaksın ve zaten bu ayrıcalığın tadını çıkaran kendine de bunu bahşetmiş olacaksın.

Machine Translated by Google

Mezhep; o zaman, bu mezhep sayesinde, her şeyin Babası olan Tanrı tarafından korunacaksın - babamız söz konusu olduğunda, aynı isimle anılanı onurlandırdığın görünen dindar bir saygı göstererek; yani, babamıza bu düşünceyle bu acımayı gösterirsen, oğullarından mahrum kalırsa ne kadar perişan olacağını bilmelisin! Bu nedenle, Tanrı'nın bize verdiği şeyi, onu geri alma gücüne sahipken, bize bahşetmek ve böylece tamamen hayırseverlikte ona benzemek senin görevindir; çünkü hem verebilen hem de alabilen bu gücü merhametli tarafta kullanmak iyidir; ve yok etme gücüne sahipken, bu güce sahip olduğunu unutmak ve kendini yalnızca koruma için izin verilen bir güç olarak görmek; ve bir kimse bu gücü ne kadar çok kullanırsa, kendine o kadar büyük bir itibar kazandırır.
Şimdi, kardeşimizin talihsizce işlediği suçu affederek hepimizi kurtaracaksın; çünkü eğer o öldürülürse yaşamayı düşünemeyiz, zira kardeşimiz olmadan babamıza kendimizi canlı göstermeye cesaret edemeyiz, burada onun hayatının aynı felaketine ortak olmak zorundayız. Ve senden ricamız, ey vali, eğer kardeşimizi ölüme mahkum edersen, onun suçunun ortakları olarak bizi de onunla birlikte cezalandırmandır; çünkü kardeşimizin ölümüne duyduğumuz üzüntüden dolayı kendimizi öldürmeyi makul bulmayız, aksine bu suçtan onunla eşit derecede suçlu olarak ölmeyi tercih ederiz. Sana sadece şu hususu bırakacağım ve daha fazla bir şey söylemeyeceğim: Kardeşimiz bu hatayı gençken ve henüz davranışlarında olgunluk kazanmamışken işledi; ve insanlar doğal olarak böyle genç kişileri affeder. Burada, söyleyeceklerimi daha fazla eklemeden, şunu belirtmek istiyorum ki, eğer bizi kınarsan, bu ihmalin bize zarar verdiği ve senin daha sert bir tavır takınmana olanak sağladığı düşünülebilir. Ama eğer bizi serbest bırakırsan, bu senin kendi iyiliğine atfedilebilir; çünkü sen içten içe bunun farkındasın ve bizi kınamadan kurtarıyorsun; ve bunu sadece bizi koruyarak değil, bize gerçekte olduğumuzdan daha dürüst görünmemizi sağlayacak bir lütuf bahşederek ve kendimize sunabileceğimizden daha fazla kurtuluş nedeni göstererek yapıyorsun. Bu nedenle, eğer onu öldürmeye karar verirsen, onun yerine beni öldürmeni ve onu babasına geri göndermeni istiyorum; ya da onu yanında köle olarak tutmak istersen, bu kapasitede senin yararına çalışmaya daha uygunum ve gördüğün gibi, bu acıların her ikisine de daha iyi hazırlanmış durumdayım. (10) Bunun üzerine Yahuda, kardeşinin kurtuluşu için her şeye katlanmaya çok istekliydi ve Yusuf'un ayaklarına kapanarak onun öfkesini yatıştırmak ve dindirmek için canla başla çabaladı. Bütün kardeşleri de onun önünde yere kapanıp ağladılar ve

Machine Translated by Google

Benjamin'in hayatını kurtarmak için kendilerini yok olmaya teslim ettiler.

10. Fakat Yusuf, duygularına yenik düşmüş ve artık öfkeli bir adam gibi davranamayacak durumda olduğu için, orada bulunanların hepsinin ayrılmasını emretti; böylece kardeşleri yalnız kaldığında kendini onlara tanıtabilecekti. Diğerleri de ayrıldıktan sonra, kendini kardeşlerine tanıttı. "Ve dedi ki: 'Erdeminiz ve kardeşimize gösterdiğiniz iyilik için sizi tebrik ediyorum: Bana karşı planladıklarınızdan beklediğimden çok daha iyi insanlar olduğunuzu görüyorum. Aslında, tüm bunları kardeşinize olan sevginizi sınamak için yaptım; bu yüzden bana karşı yaptıklarınızda doğuştan kötü olmadığınıza, her şeyin Tanrı'nın iradesine göre gerçekleştiğine ve böylece sahip olduğumuz iyi şeylerin tadını çıkarmamızı sağladığına ve eğer O'nun lütufkar tavrı devam ederse, gelecekte umduğumuz şeylerin de gerçekleşmesini sağlayacağına inanıyorum. Bu nedenle, babamızın beklenenden çok daha iyi ve güvende olduğunu bildiğim ve kardeşinize karşı bu kadar iyi niyetli olduğunuzu gördüğüm için, bana karşı sahip olduğunuz suçluluk duygusunu artık hatırlamayacağım, bu kötülüğünüzden dolayı size kin beslemeyi bırakacağım ve daha ziyade, her şeyin şu anki durumuna gelmesi için Tanrı'nın niyetlerine katıldığınız için size teşekkürlerimi sunacağım. Sizin de aynı şeyi unutmanızı isterim, çünkü bu düşüncesizliğiniz böylesine mutlu bir sonuca ulaştı, sizin gibilerin yüzünden huzursuz olup utanmaktansa.' Suçlar. Bu nedenle, beni kınadığınız zamanki kötü niyetleriniz ve ardından gelebilecek acı pişmanlık, şimdi size üzüntü vermesin, çünkü bu niyetleriniz boşa çıktı. Öyleyse, ilahi takdirin sayesinde olanlara sevinerek yolunuza devam edin ve babanıza haber verin ki, sizin için endişelenip beni mutluluğumun en hoş kısmından mahrum bırakmasın; yani, gözümün önüne gelmeden ve şu anda sahip olduğumuz güzel şeylerden yararlanmadan ölmesin. Bu nedenle, babamızı, eşlerinizi, çocuklarınızı ve tüm akrabalarınızı yanınıza alın ve evlerinizi buraya taşıyın; çünkü işlerim bu kadar iyi giderken, özellikle de beş yıl daha kıtlık çekmek zorunda kalacakları bir dönemde, bana en yakın kişilerin benden uzakta yaşamaları uygun değildir." Yusuf bunları söyledikten sonra, gözyaşları ve keder içinde olan kardeşlerine sarıldı; Fakat kardeşlerinin cömert iyiliği, aralarında ona karşı planladıkları ve yaptıkları şeyler yüzünden cezalandırılmaktan korkmalarına yer bırakmamış gibiydi; ve o sırada ziyafet çekiyorlardı. Kral, Yusuf'un kardeşlerinin yanına geldiğini duyar duymaz, sanki bu onun hayatının bir parçasıymış gibi çok sevindi.

Machine Translated by Google

Kendi iyi şansından yararlanarak onlara babasına götürülmek üzere tahıl, altın ve gümüş dolu arabalar verdi. Kardeşlerinden babalarına götürülmek üzere bir kısmını ve her birine ücretsiz olarak dağıtılmak üzere bir kısmını daha aldıktan sonra (Benjamin'in diğerlerinden daha fazla payı vardı), oradan ayrıldılar.

BÖLÜM 7.

YUSUF'UN BABASININ TÜM EŞYASIYLA BİRLİKTE GÖTÜRÜLMESİ
AİLE, AÇLIK NEDENİYLE ONA.

1. Yakup, oğullarının eve dönmesiyle Yusuf'un ne durumda olduğunu, sadece ölümden kurtulmakla kalmayıp (ki bu yüzden sürekli yas tutuyordu), ihtişam ve mutluluk içinde yaşadığını, Mısır'ı kralla birlikte yönettiğini ve neredeyse tüm işlerini ona emanet ettiğini öğrenince, Tanrı'nın işlerinin büyüklüğünü ve kendisine olan iyiliğini (ki bu iyilik son zamanlarda bir süreliğine kesintiye uğramıştı) göz önünde bulundurarak, anlatılan hiçbir şeyi inanılmaz bulmadı; bu yüzden hemen ve gayretle onun yanına doğru yola çıktı.

2. Yemin Kuyusu'na (Beerşeba) vardığında Tanrı'ya kurban sundu; Mısır'daki mutluluğun soyunu oraya aşık edip yerleşmeye ve Tanrı'nın onlara vaat ettiği gibi Kenan diyarına gidip orayı ele geçirme düşüncesinden vazgeçmeye teşvik edebileceğinden korktuğu için; ayrıca, eğer bu Mısır'a iniş Tanrı'nın izni olmadan gerçekleşirse ailesinin orada yok olabileceğinden korktuğu için; üstelik Yusuf'u görmeden önce bu hayattan ayrılma korkusuyla; bu şüpheler zihninde dönüp dururken uykuya daldı.

3. Fakat Tanrı onun yanında durdu ve onu iki kez adıyla çağırdı; ve kim olduğunu sorduğunda Tanrı şöyle dedi: "Hayır, elbette; atalarına ve onlardan sonra da sana her zaman koruyucu ve yardımcı olmuş olan Tanrı'yı tanımaman adil olmazdı, Yakup. Çünkü baban seni egemenlikten mahrum etmek istediğinde, ben sana verdim; ve iyiliğim sayesinde, Mezopotamya'ya tek başına gönderildiğinde, iyi eşler edindin ve birçok çocuk ve büyük bir servetle geri döndün. Bütün ailen de benim takdirim sayesinde korundu; ve senin kayıp sandığın oğlun Yusuf'u da ben götürdüm."

Machine Translated by Google

Büyük bir refahın tadını çıkarması için onu Mısır'ın efendisi yaptım, böylece bir kraldan pek farklı değildir. Bu nedenle, bu yolculukta sana rehberlik etmek için geliyorum ve sana Yusuf'un kollarında öleceğini önceden bildiriyorum; ve sana bildiriyorum ki, soyun uzun yıllar boyunca yetki ve şan içinde olacak ve onları onlara vaat ettiğim topraklara yerleştireceğim."

4. Bu rüyadan cesaret alan Yakup, oğulları ve onlara ait olan herkesle birlikte daha neşeli bir şekilde Mısır'a gitti. Toplamda yetmiş kişiydiler. Aslında bir zamanlar bu ailenin isimlerini, özellikle de telaffuzlarının zorluğu nedeniyle (Yunanlılar tarafından) yazmamayı en iyisi sanmıştım; ancak genel olarak, Mezopotamya'dan değil, Mısırlı olduğumuza inananları çürütmek için bu isimleri belirtmenin gerekli olduğunu düşünüyorum. Yakup'un on iki oğlu vardı; bunlardan Yusuf daha önce oraya gelmişti. Bu nedenle Yakup'un çocuklarının ve torunlarının isimlerini yazacağız. Ruben'in dört oğlu vardı: Anoch, Phallu, Asaron, Charmi.

Simeon'un altı oğlu vardı: Cemuel, Jamin, Avod, Yachin, Soar, Saul. Levi'nin üç oğlu vardı: Gersom, Caath, Merari. Yahuda'nın üç oğlu vardı: Sala, Phares, Zerah; ve Phares'ten iki torunu vardı: Esrom ve Amar. İssakar'ın dört oğlu vardı: Thola, Phua, Jasob, Samaron. Zabulon'un üç oğlu vardı: Sarad, Helon, Jalel. Lea'nın soyu da böyledir; kızı Dinah da onunla birlikteydi. Bunlar otuz üçtür. Rahel'in iki oğlu vardı; bunlardan biri olan Yusuf'un da iki oğlu vardı: Manasses ve Efraim. Diğeri olan Benyamin'in ise on oğlu vardı: Bolau, Bacchar, Asabel, Geras, Naaman, Jes, Ros, Momphis, Opphis, Arad. Bu on dört, daha önce sayılan otuz üçe eklendiğinde kırk yedi eder. Ve bu, Yakup'un meşru soyuydu. Ayrıca Rahel'in cariyesi Bilha'dan Dan ve Neftalili adında iki oğlu vardı; sonuncusunun kendisinden sonra gelen dört oğlu vardı: Yesel, Guni, İssari ve Sellim. Dan'ın tek oğlu Usi vardı. Bunlara daha önce bahsedilenler eklenirse, sayı elli dörde tamamlanır. Gad ve Aser, Lea'nın cariyesi Zilpha'nın oğullarıydı. Bunların yanında Gad'ın yedi oğlu vardı: Safonya, Augis, Sunis, Azabon, Aerin, Erocd, Ariel. Aser'in bir kızı Sarah ve altı erkek çocuğu vardı; bunların isimleri Jomne, Isus, Isoui, Baris, Abar ve Melchiel idi. Eğer bunlara, yani on altıya, elli dörde eklersek, daha önce bahsedilen sayı [70] tamamlanır (11) Yakup'un kendisi bu sayıya dahil değildir.

Machine Translated by Google

5. Yusuf, babasının geldiğini anlayınca (çünkü kardeşi Yahuda ondan önce gelmiş ve yaklaştığını haber vermişti), onu karşılamaya çıktı ve Heroopolis'te buluştular. Ancak Yakup bu beklenmedik ve büyük sevinçten neredeyse bayılacak gibi oldu; yine de Yusuf onu kendine getirdi, kendisi de aynı şekilde etkilenmekten kendini alamadı, çünkü şimdi yaşadığı zevkten dolayı; ancak babası gibi tamamen coşkuya kapılmadı. Bundan sonra Yakup'tan yavaş yavaş yola devam etmesini istedi; kendisi ise beş kardeşini yanına alarak aceleyle krala gitti ve Yakup ile ailesinin geldiğini bildirdi; bu kral için çok sevindirici bir haberdi. Ayrıca Yusuf'tan kardeşlerinin nasıl bir hayat sürmeyi sevdiklerini anlatmasını istedi ki, onlara da aynı hayatı yaşamaları için izin verebilsin. Yusuf, kardeşlerinin iyi çobanlar olduklarını ve sadece bu işle uğraştıklarını söyledi. Böylece, ayrılmamaları, aynı yerde yaşamaları ve babalarına bakmaları için onlara gerekli düzenlemeleri yaptı. Ayrıca, Mısırlılarla ortak olan hiçbir şeyi yapmayarak Mısırlıların da kabul edilebilir olmasını sağladı; zira Mısırlıların koyunların beslenmesine karışmaları yasaktır. (12)

6. Yakup kralın yanına geldiğinde, onu selamladı ve yönetimine başarılar diledi. Bunun üzerine Firavun ona yaşını sordu; Yakup yüz otuz yaşında olduğunu söyleyince, Firavun onun uzun ömrüne hayran kaldı. Atalarının ömrü kadar uzun yaşamadığını da ekleyince, Firavun ona Heliopolis'te çocuklarıyla birlikte yaşamasına izin verdi; çünkü kralın çobanlarının otlakları o şehirdeydi.

7. Ancak Mısırlılar arasında kıtlık arttı ve bu ağır ceza onlara daha da ağır geldi; çünkü ne nehir eski seviyesine yükselip yeri su bastı, ne de Tanrı nehre yağmur gönderdi; (13) ne de ne yapılması gerektiğini bilmedikleri için kendileri için en ufak bir hazırlık bile yapmadılar; ama Yusuf onlara para karşılığında buğday sattı. Paraları tükenince, sığırları ve köleleriyle buğday aldılar; ve içlerinden birinin küçük bir toprak parçası varsa, yiyecek almak için onu da verdiler; böylece kral onların tüm mallarına sahip oldu; ve kimisi bir yere, kimisi başka bir yere taşındılar, böylece ülkelerinin mülkiyeti el değiştirdi.

Machine Translated by Google

Kralın toprakları, rahiplerin toprakları hariç, tamamen güvence altına alınmıştı; çünkü onların ülkesi hala kendi mülkiyetlerindeydi. Ve gerçekten de bu şiddetli kıtlık, bedenlerinin yanı sıra zihinlerini de köleleştirdi ve sonunda onları bu onursuz yollarla yeterli yiyecek sağlamaya zorladı. Fakat bu sefalet sona erdiğinde ve nehir toprağı sular altında bıraktığında ve toprak bolca ürün verdiğinde, Yusuf her şehre geldi ve oradaki halkı bir araya topladı ve kendi rızalarıyla kralın tek başına sahip olabileceği ve meyvelerinden tek başına yararlanabileceği toprakları tamamen geri verdi. Ayrıca onları, toprakları herkesin kendi mülkü olarak görmeye, neşeyle çiftçilik yapmaya ve kralın kendi mülkiyetindeyken onlara geri verdiği toprakların meyvelerinin beşte birini (14) haraç olarak krala ödemeye teşvik etti.

Bu adamlar, beklenmedik bir şekilde topraklarının sahibi oldukları için sevindiler ve kendilerine emredilenleri titizlikle yerine getirdiler; ve bu sayede Yusuf, Mısırlılar arasında daha büyük bir otorite ve onlardan krala daha büyük bir sevgi kazandı. Meyvelerinin beşte birini vergi olarak ödemeleri gerektiği yönündeki bu yasa, sonraki krallarına kadar devam etti.

BÖLÜM 8.

Yakup ve Yusuf'un Ölümü Hakkında.

1. Şimdi Yakup Mısır'da on yedi yıl yaşadıktan sonra bir hastalığa yakalandı ve oğullarının önünde öldü; fakat onların refah içinde yaşamaları için dua ettikten ve her birinin Kenan diyarında nasıl yaşayacağını onlara peygamberlik yoluyla bildirdikten sonra öldü. Fakat bu olay çok yıllar sonra gerçekleşti. Ayrıca Yusuf'un (15) kardeşlerinin kötü işlerini onların aleyhine hatırlamadığı, aksine onlara karşı nazik davrandığı ve onlara, insanların kendi iyilikseverlerine nadiren bahşedilen birçok iyiliği bahşettiği övgüsünü de genişletti.

Sonra kendi oğullarına, Yusuf'un oğulları Efraim ve Manasses'i aralarına almalarını ve Kenan topraklarını onlarla birlikte paylaşmalarını emretti; bunlardan daha sonra bahsedeceğiz. Ancak Hebron'da gömülmeyi istedi. Böylece, tam yüz elli yıl yaşamış, sadece üç yılı eksik olmak üzere, Tanrı'ya olan dindarlığında atalarından hiçbirinden geri kalmamış ve bu kadar iyi olanların hak ettiği karşılığı almış olarak öldü.

Machine Translated by Google

Öyleydiler. Fakat Yusuf, kralın izniyle babasının cesedini Hebron'a götürdü ve orada büyük bir masrafla defnetti. Kardeşleri başlangıçta onunla geri dönmek istemediler, çünkü babaları öldüğü için, ona karşı gizli planlarından dolayı onu cezalandıracağından korkuyorlardı; çünkü babaları artık yoktu ve onun hatırına onlara çok lütufkâr davranmıştı. Ama Yusuf onları hiçbir zarardan korkmamaları ve ondan şüphelenmemeleri konusunda ikna etti: böylece onları yanına aldı, onlara büyük mallar verdi ve onlara olan özel ilgisini hiç kesmedi.

2. Yusuf da yüz on yıl yaşadıktan sonra öldü; takdire şayan bir erdem sahibiydi ve tüm işlerini akıl kurallarına göre yürütüyordu; yetkisini de ölçülü kullanıyordu ki bu da, daha önce anlattığımız gibi, başka bir ülkeden gelmiş olmasına ve böylesine kötü koşullar altında bulunmasına rağmen, Mısırlılar arasında bu kadar büyük bir mutluluğun sebebiydi. Sonunda kardeşleri de Mısır'da mutlu bir şekilde yaşadıktan sonra öldüler.

Şimdi, bu adamların soyundan gelenler ve oğulları bir süre sonra cesetlerini taşıyıp Hebron'a gömdüler; fakat Yusuf'un kemiklerine gelince, İbraniler Mısır'dan çıktıktan sonra onları Kenan diyarına götürdüler, çünkü Yusuf onlara yeminle böyle söz vermişti. Ancak bu adamların her birinin başına ne geldiği ve Kenan diyarını hangi emeklerle ele geçirdikleri, Mısır'dan neden ayrıldıklarını açıkladıktan sonra gösterilecektir.

BÖLÜM 9.

BAŞINA GELEN SIKINTILARLA İLGİLİ OLARAK

MISIR'DAKİ İBRANİLER DÖRT YÜZ YIL BOYUNCA. (16)

1. Mısırlılar zamanla çalışkanlıktan vazgeçip tembelleştiler ve kendilerini başka zevklere, özellikle de kazanç hırsına kaptırdılar. Ayrıca İbranilere karşı da çok düşmanca bir tavır takındılar; çünkü İsrailoğullarının nasıl gelişip, erdemleri ve doğal çalışma sevgileri sayesinde elde ettikleri zenginlik içinde nasıl öne çıktıklarını görünce, bu artışın kendi zararlarına olduğunu düşündüler. Zamanla Yusuf'tan aldıkları faydaları, özellikle de tacın artık başka bir aileye geçtiğini unutarak,

Machine Translated by Google

İsrailoğullarına çok kötü davrandılar ve onları sıkıntıya sokmak için birçok yol uydurdular; çünkü onlara nehir için çok sayıda kanal açmalarını ve şehirleri ve surları için duvarlar inşa etmelerini emrettiler, böylece nehrin akışını kontrol altına alıp sularının kendi kıyılarını aşarak durgunlaşmasını engelleyebilsinler; ayrıca onlara piramitler inşa ettirdiler (17) ve tüm bunlarla onları yıprattılar; ve onları her türlü mekanik sanatı öğrenmeye ve ağır işlere alışmaya zorladılar. Ve dört yüz yıl bu sıkıntılar altında geçirdiler; çünkü Mısırlılar bu işlerle İsrailoğullarını yok etmeyi, İsrailoğulları ise sonuna kadar bu işlere dayanmayı arzulayarak birbirleriyle üstünlük kurmak için mücadele ettiler.

2. İbranilerin işleri bu haldeyken, Mısırlılara ulusumuzun yok edilmesi için daha da endişeli hale getiren bir fırsat doğdu. Gelecekteki olayları doğru bir şekilde önceden bildirmede çok zeki olan kutsal kâtiplerden biri (18) , krala, bu sıralarda İsrailoğullarına bir çocuk doğacağını, eğer yetiştirilirse Mısır egemenliğini alçaltacağını ve İsrailoğullarını yükselteceğini; erdem bakımından tüm insanlardan üstün olacağını ve tüm çağlar boyunca hatırlanacak bir şan kazanacağını söyledi. Kral bu şeyden o kadar korktu ki, bu adamın görüşüne göre, İsrailoğullarına doğan her erkek çocuğun nehre atılıp yok edilmesini emretti; ayrıca Mısırlı ebelerin (19) İbrani kadınlarının doğumlarını izlemelerini ve doğanları gözlemlemelerini emretti, çünkü bunlar onlara ebelik görevi yapmaları emredilen kadınlardı; ve krala olan akrabalıkları nedeniyle onun emirlerine karşı gelmeyeceklerdi. Ayrıca, eğer herhangi bir anne baba ona itaatsizlik eder ve erkek çocuklarını hayatta bırakmaya kalkışırsa, (20) kendilerinin ve ailelerinin yok edileceğini emretti.

Bu, gerçekten de bu felaketi yaşayanlar için çok ağır bir sıkıntıydı; sadece oğullarından mahrum kalmakla kalmadılar, aynı zamanda kendi ebeveyn oldukları halde kendi çocuklarının yok olmasına da katlanmak zorunda kaldılar; üstelik bu durum, uluslarının da yok olmasına yol açacaktı ve çocuklarının yok olması ve kendi yavaş yavaş dağılmalarıyla birlikte, felaket onlar için çok daha ağır ve teselli edilemez hale gelecekti. İşte içinde bulundukları kötü durum buydu. Ama Tanrı'nın amacı için kimse çok sert olamaz, bu amaç için on binlerce ince plan bile tasarlasa; çünkü kutsal kâtibin önceden bildirdiği bu çocuk, kral tarafından görevlendirilen gözlemcilerden saklanarak büyütüldü; ve onu önceden bildiren kişi yanılmamıştı.

Machine Translated by Google

Onun korunmasının sonuçları şu şekilde gerçekleşti: -

3. İbranilerin soylu kesiminden Amram adında bir adam, gelecekte yetiştirilecek genç erkeklerin yokluğu nedeniyle tüm ulusunun yok olmasından korkuyordu ve bu durumdan çok huzursuzdu; karısı da hamileydi ve ne yapacağını bilmiyordu. Bunun üzerine Tanrı'ya dua etmeye başladı ve ibadet kurallarını hiç çiğnememiş olanlara merhamet etmesini, o sırada çektikleri sıkıntılardan onları kurtarmasını ve düşmanlarının uluslarının yok edilmesi umutlarını boşa çıkarmasını diledi. Tanrı ona merhamet etti ve duasından etkilendi. Uykusunda yanında durdu ve gelecekteki lütuflarından ümitsizliğe düşmemesini öğütledi. Ayrıca, kendisine karşı olan dindarlıklarını unutmadığını ve atalarına daha önce lütuf gösterdiği gibi, onları her zaman ödüllendireceğini ve sayılarını azdan çoka çıkardığını söyledi. İbrahim'in Mezopotamya'dan Kenan'a yalnız başına geldiğinde, sadece diğer yönlerden değil, aynı zamanda karısının başlangıçta kısır olmasına rağmen daha sonra onun sayesinde çocuk sahibi olup oğullar doğurmasıyla da mutlu edildiğini hatırlattı. İsmail'e ve soyuna Arabistan ülkesini, Ketura'dan olan oğullarına Troglodytis'i ve İshak'a Kenan'ı bıraktığını söyledi. Benim yardımımla savaşta büyük işler başardığını, eğer siz dinsiz değilseniz bunları hâlâ hatırlamanız gerektiğini belirtti. Yakup'a gelince, yaşadığı refahın büyüklüğü sayesinde yabancılar arasında da tanındı ve oğullarına yetmiş kişiden fazla olmayan bir kalabalık bıraktı; siz ise şimdi altı yüz binden fazla kişi oldunuz. Bu nedenle bilin ki, hepiniz için iyiliğinizi sağlayacak her şeyi ortaklaşa, özellikle de sizi meşhur edecek olanı size vereceğim. Çünkü Mısırlıların, doğumundan korktukları için İsrailoğullarını helake mahkum ettikleri o çocuk, senin çocuğun olacak ve onu yok etmeyi bekleyenlerden gizlenecektir. Ve o, beklenmedik bir şekilde yetiştirildiğinde, İbrani ulusunu Mısırlıların zulmünden kurtaracaktır. Onun hatırası, dünya var olduğu sürece meşhur olacaktır; bu sadece İbraniler arasında değil, yabancılar arasında da olacaktır. Bütün bunlar, sana ve soyuna olan lütfumun sonucu olacaktır. Ayrıca, kendisi de benim rahipliğimi elde edecek ve soyu da dünyanın sonuna kadar bu rahipliği taşıyacaktır.

Machine Translated by Google

4. Bu olaylar Amram'ın rüyasında kendisine bildirildikten sonra Amram uyandı ve karısı Yokebed'e anlattı. Amram'ın rüyasındaki kehanet nedeniyle korkuları arttı; çünkü sadece çocuk için değil, ona gelecek olan büyük mutluluk için de endişeleniyorlardı. Ancak annenin doğum sancıları, Tanrı'nın önceden bildirdiği şeyleri doğrular nitelikteydi; çünkü doğum sancılarının hafifliği ve şiddetli olmaması nedeniyle onu izleyenler bunu fark etmediler. Ve şimdi çocuğu üç ay boyunca evde özel olarak beslediler; Fakat o zamandan sonra Amram, yakalanmaktan ve kralın gazabına uğrayarak hem kendisinin hem de çocuğunun helak olmasından ve böylece Tanrı'nın vaadinin boşa çıkmasından korkarak, çocuğun güvenliğini ve bakımını Tanrı'ya emanet etmeye karar verdi; çünkü kendi gizliliğini güvenilmez bir şey olarak görüyordu ve bu şekilde hem çocuk, hem de kendisi büyük bir tehlike altında kalacaktı; ancak Tanrı'nın, kendi kehanetlerinin doğruluğunu sağlamak için çocuğun güvenliğini bir şekilde sağlayacağına inanıyordu. Bu kararı verdikten sonra, bir beşik şeklinde ve bir bebeğin içine çok sıkışık olmadan yatırılabileceği büyüklükte, sazdan bir sandık yaptılar; sonra sazların arasına su girmesini doğal olarak engelleyecek şekilde üzerini çamurla sıvadılar, bebeği içine koydular ve nehre bıraktılar, böylece korunmasını Tanrı'ya bıraktılar. Böylece nehir çocuğu kabul etti ve onu sürükledi. Fakat çocuğun kız kardeşi Miriam, annesinin emrettiği gibi, sandığın nereye götürüleceğini görmek için karşı kıyıdan geçti; burada Tanrı, insan bilgeliğinin hiçbir şey olmadığını, Yüce Varlığın dilediğini yapmaya kadir olduğunu gösterdi: Kendi güvenlikleri için başkalarını yıkıma mahkum eden ve bunun için büyük çaba sarf edenler amaçlarına ulaşamazlar; fakat başkaları şaşırtıcı bir şekilde korunur ve neredeyse felaketlerinin ortasından refah içinde bir duruma ulaşırlar; yani tehlikeleri Tanrı'nın takdiriyle ortaya çıkanlar. Ve gerçekten de, bu çocuğun durumunda Tanrı'nın gücünü gösteren bir takdir sergilendi.

5. Thermuthis kralın kızıydı. Nehir kıyısında vakit geçiriyordu; akıntının sürüklediği bir beşiği görünce, yüzmeyi bilenleri gönderip beşiği kendisine getirmelerini emretti.

Machine Translated by Google

Bu görev için gönderilenler beşiği ona getirdiler ve küçük çocuğu görünce, büyüklüğü ve güzelliği nedeniyle ona çok aşık oldu; çünkü Tanrı Musa'nın yetiştirilmesinde o kadar büyük özen göstermişti ki, onun doğumundan duydukları korku nedeniyle İbrani ulusunun geri kalanının yok olmasına dair en ölümcül kararları alanların bile onu büyütmeye ve geçindirmeye layık görmelerini sağlamıştı.

Thermuthis, çocuğa memesini verebilecek bir kadın getirmelerini emretti; ancak çocuk onun memesini kabul etmedi, ondan yüz çevirdi ve birçok başka kadına da aynı şeyi yaptı. Miriam bu sırada oradaydı, orada özellikle bulunmak için değil, sadece çocuğu görmek için kalmış gibi görünmek için; ve dedi ki: "Ey kraliçe, bu kadınları çocuğu beslemek için çağırman boşuna, çünkü onlar çocukla hiçbir akrabalık bağı yok; ama yine de, eğer İbrani kadınlarından birini getirtirsen, belki kendi milletinden birinin memesini kabul eder." Miriam'ın iyi konuştuğu anlaşılınca, Thermuthis ona böyle bir kadın bulmasını ve emziren İbrani kadınlarından birini getirmesini emretti. Böylece Miriam bu yetkiyi aldıktan sonra geri döndü ve orada kimsenin tanımadığı anneyi getirdi.

Çocuk artık memeyi sevinçle kabul ediyor ve ona yapışık kalıyordu; böylece kraliçenin isteği üzerine çocuğun emzirme sorumluluğu tamamen anneye bırakıldı.

6. Bunun üzerine Thermuthis, nehre atıldığında olanlardan dolayı ona bu ismi, yani Musa adını verdi; çünkü Mısırlılar suya Mo, sudan kurtulanlara ise Uses adını veriyorlardı; böylece bu iki kelimeyi bir araya getirerek ona bu ismi verdiler. Ve herkesin itirafına göre, Tanrı'nın kehanetine göre, hem zekâsının büyüklüğü hem de zorluklara karşı gösterdiği küçümseme nedeniyle, tüm İbranilerin en iyisiydi; çünkü İbrahim onun yedinci kuşaktan atasıydı. Çünkü Musa, Amram'ın oğluydu; Amram da Kaath'ın oğluydu; Kaath'ın babası Levi, Yakup'un oğluydu; Yakup da İshak'ın oğluydu; İshak da İbrahim'in oğluydu. Musa'nın zekâsı yaşına göre üstün, hatta çok daha ilerideydi; ve ona öğretildiğinde, yaşına göre alışılmadık derecede hızlı bir kavrayış sergiledi ve o zamanki davranışları, yetişkinliğe ulaştığında daha da büyük bir başarı vaat ediyordu. Tanrı ona daha üç yaşındayken harika bir boy vermişti. Güzelliğine gelince, Musa'yı görenlerin hepsi onun güzelliğine hayran kalmışlardı.

Machine Translated by Google

Yüzündeki ifade; hatta sık sık oluyordu ki, yolda taşınırken onunla karşılaşanlar çocuğu görünce geri dönmek zorunda kalıyorlardı; ne yapıyorlarsa bırakıp uzun süre durup ona bakıyorlardı; çünkü çocuğun güzelliği birçok açıdan o kadar dikkat çekici ve doğaldı ki, izleyenlerin dikkatini çekiyor ve daha uzun süre ona bakmalarına neden oluyordu.

7. Bu nedenle Thermuthis, onun çok dikkat çekici bir çocuk olduğunu görünce, kendi çocuğu olmadığı için onu evlat edindi. Bir keresinde Musa'yı babasının yanına götürdüğünde, ona gösterdi ve eğer Tanrı'nın izniyle meşru bir çocuğu olmazsa, onu halefi yapmayı düşündüğünü söyledi; ve ona, "İlahi bir biçimde (21) ve cömert bir zihne sahip bir çocuk yetiştirdim; ve onu nehrin bereketinden aldığım için, onu oğlum ve krallığının varisi olarak evlat edinmeyi uygun gördüm." dedi. Bunu söyledikten sonra bebeği babasının ellerine verdi; babası onu aldı ve göğsüne bastırdı; ve kızının hatırına, hoş bir şekilde, tacını başına koydu; fakat Musa onu yere attı ve çocukça bir ruh haliyle etrafına doladı ve ayaklarına bastı; bu da Mısır krallığı hakkında kötü bir alamet getirdi gibi görünüyordu. Fakat kutsal kâtip bunu görünce (ki kendisi onun doğumunun o krallığın egemenliğini yerle bir edeceğini önceden bildiren kişiydi), onu öldürmek için şiddetli bir girişimde bulundu ve korkunç bir şekilde bağırarak şöyle dedi: "Ey kral! Bu çocuk, Tanrı'nın 'onu öldürürsek tehlikede olmayacağız' diye önceden bildirdiği çocuktur; kendisi de senin yönetimini çiğneyerek ve tacını çiğneyerek aynı kehanetin doğruluğunu kanıtlıyor. Bu yüzden onu ortadan kaldırın ve Mısırlıları onun yüzünden duydukları korkudan kurtarın; İbranileri de onun sayesinde cesaretlenecekleri umudundan mahrum bırakın."

Fakat Thermuthis ona engel oldu ve çocuğu ondan aldı. Kral onu öldürmekte acele etmedi; Tanrı'nın bizzat takdiri Musa'yı korudu ve kralı onu bağışlamaya yönlendirdi. Bu nedenle, çocuk büyük bir özenle yetiştirildi.
İbraniler ona güveniyorlardı ve onun aracılığıyla büyük işler başarılacağına dair umut besliyorlardı; ancak Mısırlılar, onun bu tür bir eğitimden sonra ne olacağından şüphe duyuyorlardı. Yine de, Musa öldürülseydi, Mısır tahtına talip olmak için onun yanında kehanet yeteneğine sahip ve onlara daha büyük fayda sağlayabilecek akraba veya evlat edinilmiş kimse olmadığı için, onu öldürmekten vazgeçtiler.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 10.

Musa'nın Etiyopyalılarla Nasıl Savaş Açtığı,

1. Bu nedenle Musa, doğup yukarıda belirtilen şekilde büyütüldükten ve olgunluk çağına ulaştıktan sonra, Mısırlılara erdemini gösterdi ve onları alt etmek ve İsrailoğullarını yükseltmek için doğduğunu ortaya koydu. Bunun için de şu fırsatı değerlendirdi: Mısırlıların en yakın komşuları olan Etiyopyalılar, Mısırlıların ülkesine bir baskın düzenlediler ve Mısırlılar bu baskını fırsat bilip mallarını yağmaladılar. Mısırlılar öfkelenerek onlarla savaştılar ve onlardan gördükleri hakaretlerin intikamını aldılar; ancak savaşta yenildikleri için bazıları öldürüldü, geri kalanlar ise utanç verici bir şekilde kaçarak kendilerini kurtardılar. Bunun üzerine Etiyopyalılar peşlerinden giderek tüm Mısır'ı ele geçirmemenin korkaklık olacağını düşünerek, geri kalanını daha büyük bir şiddetle ele geçirdiler. Ülkenin güzelliklerini tattıktan sonra, savaşı sürdürmeyi asla bırakmadılar: ve en yakın bölgelerin başlangıçta onlarla savaşacak cesareti olmadığı için, Memphis'e ve denize kadar ilerlediler, şehirlerden hiçbiri onlara karşı koyamadı. Mısırlılar, bu acı baskı altında, kahinlere ve kehanetlere başvurdular; ve Tanrı onlara İbrani Musa'yı kullanmaları ve ondan yardım almaları konusunda tavsiye verdiğinde, kral kızına onu getirmesini emretti ki, o ordularının generali (22) olsun.

Bunun üzerine, ona zarar vermeyeceğine dair yemin ettirdikten sonra, onu krala teslim etti ve yardımının kendileri için büyük bir avantaj olacağını düşündü. Ayrıca, daha önce Mısırlılara onu öldürmelerini öğütlemiş olan rahibi, şimdi yardımına ihtiyaç duyduklarını itiraf etmekten utanmadığı için azarladı.

2. Bunun üzerine Musa, hem Thermuthis'in hem de kralın kendisinin ikna etmesiyle, bu işi sevinçle üstlendi; her iki milletin kutsal kâtipleri de sevindiler; Mısırlılar, Musa'nın cesareti sayesinde düşmanlarını bir anda alt edeceklerine ve aynı zamanda Musa'nın öldürüleceğine sevindiler; İbraniler ise Musa'nın komutanları olacağı için Mısırlılardan kurtulacaklarına sevindiler. Ancak Musa düşmanların önüne geçti ve düşmanlar haberdar olmadan önce ordusunu alıp önderlik etti.

Machine Translated by Google

Onlara saldırması; çünkü nehirden değil, karadan yürüdü ve burada zekâsının harika bir gösterisini yaptı; çünkü arazi, çok sayıda yılan nedeniyle geçilmesi zor olduğunda (ki bu yılanlar çok sayıda bulunur ve gerçekten de diğer ülkelerde bulunmayan, ancak güç ve kötülük bakımından diğerlerinden daha kötü olan ve alışılmadık bir görüş keskinliğine sahip olan bazı türleri vardır; bazıları görünmeden yerden çıkar ve havada uçarak insanlara habersizce yaklaşır ve onlara zarar verir), Musa orduyu güvende ve zarar görmeden korumak için harika bir strateji icat etti; çünkü sazdan sandık benzeri sepetler yaptı ve bunları dağ keçileriyle doldurdu (23) ve onları yanlarında taşıdı; bu hayvan, yılanlar için akla gelebilecek en büyük düşmandır, çünkü onlara yaklaştıklarında onlardan kaçarlar; Uçarken, tıpkı geyikler tarafından yakalanıp parçalanırlarmış gibi, ibeler tarafından avlanıp parçalanırlar; ancak ibeler evcil yaratıklardır ve sadece yılan türünün düşmanıdırlar: ama bu ibeler hakkında şimdilik daha fazla bir şey söylemeyeceğim, çünkü Yunanlılar bile bu kuş türünü tanıyorlar. Bu nedenle, Musa bu yılanların ürediği ülkeye vardığında, ibeleri serbest bıraktı ve onların vasıtasıyla yılan türünü püskürttü ve ordunun o bölgeye gelmesinden önce onları yardımcıları olarak kullandı. Bu şekilde yolculuğuna devam ettiğinde, Etiyopyalılara beklemedikleri bir anda rastladı; onlarla savaşa girerek onları yendi ve Mısırlılara karşı başarı umutlarını boşa çıkardı ve şehirlerini yerle bir etmeye devam etti ve gerçekten de bu Etiyopyalılardan büyük bir katliam yaptı. Musa'nın yardımıyla elde edilen bu başarılı zaferin tadını bir kez alan Mısır ordusu, gayretini gevşetmedi; öyle ki Etiyopyalılar köleliğe ve her türlü yıkıma uğrama tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar. Sonunda Etiyopya'nın kraliyet şehri olan Saba'ya çekildiler; Kambyses daha sonra bu şehre kendi kız kardeşinin adını vererek Mero adını koydu. Şehir, Nil Nehri ile tamamen çevrili olduğu ve Astapus ile Astaboras nehirleri de geçmeyi çok zorlaştırdığı için kuşatılması çok zor bir yerdi; şehir tenha bir yerde bulunuyordu ve güçlü bir duvarla çevrili, düşmanlarından nehirlerle korunan ve duvar ile nehirler arasında büyük surlar bulunan bir ada gibi yerleşim yeriydi; öyle ki sular en şiddetli şekilde yükselse bile asla sular altında kalmazdı; bu surlar, geçmeyi başaranlar için bile neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Machine Translated by Google

Şehri ele geçirmek için nehirleri kullanacaklardı. Ancak Musa, ordunun hareketsiz kalmasından (düşmanlar savaşa cesaret edemediği için) huzursuzken şu olay yaşandı: Etiyopya kralının kızı olan Tharbis, Musa'yı surların yakınında orduya önderlik ederken ve büyük bir cesaretle savaşırken gördü; ve Musa'nın girişimlerinin inceliğine hayran kaldı ve Mısırlıların daha önce özgürlüklerini geri kazanma umudunu yitirdikleri bir dönemde elde ettikleri başarının ve Etiyopyalıların daha önce büyük başarılarıyla övündükleri bir dönemde içine düştükleri büyük tehlikenin sebebinin Musa olduğuna inanarak ona derinden aşık oldu; ve bu tutkunun etkisiyle, evlilikleri hakkında onunla görüşmesi için en sadık hizmetkarını ona gönderdi. Bunun üzerine Musa, şehrin teslim edilmesini sağlaması şartıyla teklifi kabul etti ve onu karısı olarak alacağına dair yemin etti; Ve şehri ele geçirdikten sonra ona verdiği yemini bozmayacağına söz verdi. Anlaşma yapılır yapılmaz hemen yürürlüğe girdi; Musa Etiyopyalıları yok ettikten sonra Tanrı'ya şükretti, evliliğini tamamladı ve Mısırlıları kendi topraklarına geri götürdü.

BÖLÜM 11.

Musa'nın Mısır'dan Midyan'a Kaçışı.

1. Musa tarafından kurtarıldıktan sonra Mısırlılar ona karşı nefret beslemeye başladılar ve onun iyi başarısından faydalanarak Mısır'da bir isyan çıkarıp yenilikler getireceğinden şüphelenerek ona karşı planlarını uygulamaya koymakta çok istekliydiler; krala onun öldürülmesi gerektiğini söylediler. Kralın da aynı amaçla bazı niyetleri vardı; hem ordusunun başında yaptığı görkemli sefere duyduğu kıskançlıktan hem de onun tarafından alaşağı edilme ve kutsal kâtipler tarafından kışkırtılma korkusundan dolayı Musa'yı öldürmeye hazırdı. Ancak kendisine karşı kurulan komploları önceden öğrenince gizlice kaçtı; ve açık yollar gözetlendiği için, düşmanlarının şüphelenemeyeceği çöllerden kaçtı; ve yiyecekten yoksun olmasına rağmen, bu zorluğu cesurca hiçe sayarak yoluna devam etti. Ve Kızıldeniz kıyısında bulunan ve İbrahim'in Ketura'dan olan oğullarından birinin adından dolayı Midyan olarak adlandırılan şehre vardığında, bir kuyunun başına oturup dinlendi.

Machine Translated by Google

Yorucu yolculuğunun ve çektiği sıkıntıların ardından oraya vardı. Şehre çok uzak değildi ve öğle vaktiydi; ülkenin gelenekleri ona erdemini sergileyebileceği ve durumunu iyileştirebileceği bir fırsat sunuyordu.

2. O ülkede su az olduğundan, çobanlar sürüleri susuz kalmasın ve başkaları gelmeden önce su tüketilmesin diye, başkaları gelmeden önce kuyuları ele geçirirlerdi. İşte o zaman, bu kuyuya, rahip Raguel'in kızları olan ve ülke halkı tarafından büyük saygınlığa layık görülen yedi bakire kız kardeş gelmişti. Babalarının sürülerini otlatan bu bakireler, ki bu tür işler Troglodytler ülkesinde kadınlar için geleneksel ve çok yaygın bir işti, ilk önce onlar gelip, sürüleri için yeterli miktarda suyu, bu suyun toplanması için yapılmış oluklara doldurdular; Fakat çobanlar kızların yanına gelip onları kovarak suyun kontrolünü kendilerine almak istediklerinde, Musa, haksız yere ezilen genç kızları görmezden gelmenin ve erkeklerin şiddetinin kızların hakkına üstün gelmesine izin vermenin kendisi için büyük bir utanç olacağını düşünerek, kendi paylarından fazlasını isteyen erkekleri kovdu ve kadınlara gereken yardımı sağladı; kızlar, ondan bu iyiliği görünce babalarına gelip çobanlar tarafından nasıl aşağılandıklarını ve bir yabancı tarafından nasıl desteklendiklerini anlattılar ve bu cömert davranışın boşa gitmemesi ve karşılıksız kalmaması için yalvardılar.

Baba, kızlarının kendilerine iyilik eden kişiyi ödüllendirme konusundaki bu isteklerini hoş karşıladı ve Musa'yı huzuruna getirmelerini, hak ettiği ödülü almasını emretti. Musa geldiğinde, kızlarının kendisine verdikleri tanıklığı, yani onlara yardım ettiğini anlattı; ve Musa'nın erdemine hayran kalarak, yardımını yalnızca iyiliğe karşı duyarsız olanlara değil, aynı zamanda iyiliğe karşılık verebilecek ve hatta cömertliğinin ölçüsünü aşabilecek kişilere verdiğini söyledi. Böylece onu oğlu yaptı ve kızlarından birini ona eş olarak verdi; ayrıca onu hayvanlarının koruyucusu ve yöneticisi olarak atadı; çünkü eskiden barbarların tüm zenginliği bu hayvanlardaydı.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 12.

YANAN ÇALI VE ÇUBUK HAKKINDA
MUSA.

1. Musa, Raguel'in isimlerinden biri olan Yitro'nun lütfunu kazandıktan sonra orada kaldı ve sürüsünü otlattı; fakat bir süre sonra Sina Dağı'na yerleşip sürüsünü otlatmak için oraya götürdü. Bu dağ, çevredeki tüm dağların en yükseği ve otlak için en uygun olanıdır, çünkü oradaki otlar çok iyidir; ve daha önce orada otlatılmamıştı, çünkü insanlar Tanrı'nın orada yaşadığına inanıyorlardı ve çobanlar oraya çıkmaya cesaret edemiyorlardı; ve burada Musa'ya harika bir mucize oldu; çünkü bir dikenli çalının üzerinde ateş yandı, ancak yeşil yapraklar ve çiçekler dokunulmadan kaldı ve alev çok büyük ve şiddetli olmasına rağmen meyve dalları hiç yanmadı. Musa bu garip manzaradan çok korktu; Fakat ateş bir ses çıkarıp onu adıyla çağırdığında ve ona sözler söylediğinde daha da şaşırdı; bu sözlerle, daha önce hiçbir insanın ayak basmadığı bir yere girmeye cüret etmesinin ne kadar cüretkar olduğunu, çünkü o yerin kutsal olduğunu belirtti; ve ona alevden uzak durmasını ve gördükleriyle yetinmesini tavsiye etti; kendisi iyi bir adam ve büyük insanların soyundan olsa da, daha fazla kurcalamaması gerektiğini söyledi; ve ona, Tanrı'nın lütfuyla insanlar arasında şan ve şeref kazanacağını önceden bildirdi. Ayrıca, İbranilerin ordusunun komutanı ve önderi olmak ve kendi halkını orada çektikleri zararlardan kurtarmak için güvenle Mısır'a gitmesini emretti: "Çünkü," dedi Tanrı, "atanız İbrahim'in yaşadığı bu mutlu topraklarda yaşayacaklar ve bütün iyi şeylerden zevk alacaklar." Fakat yine de, İbranileri Mısır diyarından çıkardığında, onlara o yere gelmelerini ve orada şükran kurbanları sunmalarını emretti. Ateşten kurtarılan ilahi sözler bunlardı.

2. Fakat Musa gördüklerine ve duyduklarına çok şaşırdı ve dedi ki: "Ey Rabbim, sana duyduğum bunca saygıdan dolayı senin gücüne güvenmemek çok büyük bir delilik olurdu; çünkü ben senin gücüne tapıyorum ve atalarıma da açıkça gösterildiğini biliyorum."

Machine Translated by Google

Fakat ben, sıradan bir insan ve hiçbir yeteneği olmayan biri olarak, kendi yurttaşlarımı şu an yaşadıkları ülkeyi terk edip beni götüreceğim bir diyara gelmeye nasıl ikna edeceğimden hâlâ emin değilim; ya da ikna olsalar bile, Firavun'u onların gitmesine izin vermeye nasıl zorlayabilirim ki, çünkü onlar kendi emekleri ve çalışmalarıyla kendi zenginliklerini ve refahlarını artırıyorlar?

3. Fakat Tanrı, Musa'yı her zaman cesur olmaya ikna etti ve insanları ikna edeceği zaman sözlerinde, mucizeler gerçekleştireceği zaman ise eylemlerinde ona yardım edeceğine söz verdi. Ayrıca, söylediklerinin doğruluğunu kanıtlamak için asasını yere atmasını emretti; Musa bunu yaptığında asa yerde süründü, yılana dönüştü, kıvrıldı ve başını dikleştirdi, sanki kendisine saldıranlardan intikam almaya hazır gibiydi; sonra tekrar eski haline döndü. Bundan sonra Tanrı, Musa'ya sağ elini göğsüne koymasını emretti; Musa itaat etti ve elini çıkardığında beyaz ve tebeşir rengindeydi, ama sonra tekrar eski rengine döndü. Ayrıca, Tanrı'nın emriyle yanındaki sudan biraz aldı ve yere döktü; suyun renginin kan rengi olduğunu gördü. Musa'nın bu işaretler karşısında gösterdiği hayret üzerine Tanrı, ona cesur olmasını ve kendisine en büyük desteği vereceğinden emin olmasını öğütledi; ve bu işaretleri kullanarak tüm insanlar arasında "Sen benim tarafımdan gönderildin ve her şeyi benim emirlerime göre yapıyorsun" inancını sağlamasını emretti.

Bu nedenle sana emrediyorum ki, daha fazla gecikme, Mısır'a aceleyle git, gece gündüz yolculuk et ve zamanı uzatma, böylece İbranilerin köleliğini ve acılarını daha da uzatma."

4. Musa, Tanrı'nın bu vaatlerinin doğruluğundan emin olmak için bu harikaları görüp duyduktan sonra, bunlara inanmamak için hiçbir sebebi kalmamıştı: Mısır'da olduğu zaman kendisine bu gücü vermesini yalvardı; ve O'nu görüp duyduğu için, kendi adını da kendisine söylemesini rica etti; böylece kurban sunarken, sunularında O'nu bu isimle çağırabilecekti.

Bunun üzerine Tanrı ona, daha önce insanlara hiç açıklanmamış olan kutsal adını bildirdi; bu konuda daha fazla bir şey söylemem caiz değildir (24) Şimdi bu işaretler Musa'ya sadece o zaman değil, her dua ettiği zaman eşlik etti: tüm bu işaretler arasında en sağlam olanını...

Machine Translated by Google

Çalıdaki ateşe razı oldu; ve Tanrı'nın kendisine lütufkâr bir destekçi olacağına inanarak, kendi ulusunu kurtarabileceğini ve Mısırlılara felaketler getirebileceğini umdu.

BÖLÜM 13.

Musa ve Harun'un Mısır'a, Firavun'un yanına nasıl döndükleri.

1. Musa, kaçtığı Firavun'un öldüğünü anlayınca, kendi halkının iyiliği için Mısır'a gitmek üzere Raguel'den izin istedi. Yanına Raguel'in kızı, evlendiği Zipporah'ı ve ondan olan çocukları Gersom ve Eleazer'i alarak Mısır'a doğru aceleyle yola çıktı. İbranice'de Gersom ismi, yabancı bir ülkede olduğunu; Eleazer ise atalarının Tanrısı'nın yardımıyla Mısırlılardan kaçtığını ifade eder. Sınırlara yaklaştıklarında, Tanrı'nın emriyle kardeşi Harun onu karşıladı ve Musa, dağda başına gelenleri ve Tanrı'nın kendisine verdiği emirleri ona anlattı. İlerlerken, İbranilerin ileri gelenleri onların geldiğini öğrenince onları karşıladılar ve Musa gördüğü işaretleri onlara anlattı. Ve onlar bunlara inanamasalar da, Tanrı onlara bunları gösterdi. Böylece bu şaşırtıcı ve beklenmedik manzaralar karşısında cesaretlendiler ve Tanrı'nın onların korunmasını sağlayacağına inanarak kurtuluşlarının gerçekleşeceğinden umutlandılar.

2. Musa, İbranilerin söz verdikleri gibi kendisine ne emrederse itaat edeceklerini ve özgürlüğe düşkün olduklarını görünce, yönetimi yeni devralmış olan krala giderek, Etiyopyalılar tarafından hor görüldükleri ve ülkeleri harap edildiği zamanlarda Mısırlılar için ne kadar çok şey yaptığını; ordularının komutanı olarak nasıl çalıştığını, sanki kendi halkıymış gibi onlar için nasıl emek verdiğini ve bu sefer sırasında ne kadar tehlikede olduğunu, hak ettiği karşılığı alamadığını anlattı. Ayrıca Sina Dağı'nda başına gelenleri, Tanrı'nın kendisine söylediklerini ve Tanrı'nın onu güvence altına almak için yaptığı işaretleri de ayrıntılı olarak anlattı.

Machine Translated by Google

Ona verdiği emirlerin yetkisini hatırlattı. Ayrıca ona, kendisine söylediklerine inanmaması ve Tanrı'nın isteğine karşı gelmemesi konusunda da nasihatte bulundu.

3. Fakat kral Musa'yı alaya aldığında, ona Sina Dağı'nda yapılan mucizeleri ciddi bir şekilde gösterdi. Kral ona çok kızdı ve onu, daha önce Mısır köleliğinden kaçıp şimdi hileli numaralar, mucizeler ve sihirli sanatlarla onu şaşırtmak için geri dönen kötü bir adam olarak nitelendirdi. Bunu söyledikten sonra, Mısırlıların bu tür bilgilerde yetenekli olduklarını ve bunları bilen ve ilahiymiş gibi iddia eden tek kişinin kendisi olmadığını bildiği için, rahiplere aynı harika manzaraları ona göstermelerini emretti; ayrıca ona, bu tür harika manzaraları önüne getirdiğinde, yalnızca cahillerin ona inanacağını söyledi. Rahipler asalarını yere attıklarında, asalar yılanlara dönüştü. Ama Musa bundan yılmadı; Musa, "Ey kral, ben Mısırlıların bilgeliğini küçümsemiyorum, fakat diyorum ki, benim yaptıklarım onların sihir ve hilelerle yaptıklarından çok daha üstündür; çünkü ilahi güç insan gücünü aşar. Fakat göstereceğim ki, benim yaptıklarım hileyle veya gerçek olmayan bir şeyi taklit ederek yapılmamıştır, aksine Tanrı'nın takdiri ve gücüyle ortaya çıkmıştır." dedi. Bunu söyledikten sonra asasını yere attı ve yılana dönüşmesini emretti. Asa itaat etti, Mısırlıların ejderhaya benzeyen asalarını yedi ve hepsini tüketti. Sonra kendi şekline döndü ve Musa onu tekrar eline aldı.

4. Ancak kral, bu yapılanlardan önceki kadar etkilenmedi; çok öfkelenerek, Mısırlılara karşı bu kurnazlığı ve zekâsıyla hiçbir şey kazanamayacağını söyledi; ve İbranilerin baş sorumlusuna, onlara işlerinde hiçbir kolaylık sağlamamasını, onları daha öncekinden daha büyük baskılara maruz bırakmasını emretti; daha önce tuğla yapımında saman kullanmalarına izin vermiş olsa da, artık izin vermeyeceğini, gündüzleri tuğla yapımında, geceleri ise saman toplamada çok çalışmalarını emretti. Şimdi, işleri böylece iki katına çıkınca, Musa'yı suçladılar, çünkü onun yüzünden işleri ve sefaletleri daha da ağırlaşmıştı. Ancak Musa, kralın tehditleri karşısında cesaretini kaybetmedi; İbranilerin şikayetleri yüzünden de azmini azaltmadı; aksine kendini destekledi ve kararlılıkla direndi.

Machine Translated by Google

İkisini de savundu ve hemşehrilerine özgürlük sağlamak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Bu yüzden krala gitti ve onu İbranilerin Sina Dağı'na gidip orada Tanrı'ya kurban sunmalarına izin vermeye ikna etti, çünkü Tanrı onlara bunu emretmişti. Ayrıca, Tanrı'nın planlarına karşı gelmemesi, her şeyden önce O'nun lütfunu önemsemesi ve gitmelerine izin vermesi konusunda da onu ikna etti; aksi takdirde, farkına varmadan ilahi emirlerin yoluna bir engel koymuş ve böylece ilahi emirlere karşı gelen herkesin muhtemelen çekeceği türden cezaları kendi acılarına neden olmuş olacaktı; çünkü ilahi gazabı kışkırtanlara her türlü amaçtan en şiddetli sıkıntılar gelir; zira bunlar gibilerin ne yeryüzü ne de hava dostudur; rahim meyveleri de doğaya uygun değildir, her şey onlara düşmanca ve olumsuzdur. Ayrıca, Mısırlıların bunu acı bir deneyimle bileceklerini ve ayrıca İbrani halkının kendi rızaları olmadan ülkelerinden ayrılacaklarını söyledi.

BÖLÜM 14.

ÜZERİNE GELEN ON BELA HAKKINDA
Mısırlılar.

1. Fakat kral Musa'nın sözlerini hor gördü ve onlara hiç önem vermedi; bunun üzerine Mısırlılar çok ağır felaketlerle karşılaştılar. Bunların her birini anlatacağım, çünkü hem Mısırlıların şimdi hissettiği gibi felaketler başka hiçbir millete hiç olmamıştı, hem de Musa'nın onlara önceden bildirdiği hiçbir şeyde yanılmadığını göstermek istiyorum; ve insanlığın iyiliği için, Tanrı'yı kızdıracak ve onun günahlarının intikamını alacak hiçbir şey yapmamaları gerektiğini öğrenmeleri gerekir. Çünkü Mısır nehri, Tanrı'nın emriyle kanlı suyla akıyordu, öyle ki içilemezdi ve başka bir su kaynağı da yoktu; çünkü su sadece kan renginde olmakla kalmıyor, aynı zamanda onu içmeye cesaret edenlere büyük acılar ve şiddetli işkenceler getiriyordu. Nehir Mısırlılar için böyleydi; ama İbraniler için tatlı ve içilebilir bir suydu ve doğal halinden hiçbir farkı yoktu. Kral bu beklenmedik durum karşısında ne yapacağını bilemediği ve Mısırlılar için endişelendiği için, İbranilere bu toprakları verdi.

Machine Translated by Google

Gitmelerine izin verdi; fakat veba sona erince fikrini değiştirdi ve gitmelerine izin vermedi.

2. Fakat Tanrı, Mısırlıların nankör olduğunu ve bu felaketin sona ermesiyle de akıllanmadıklarını görünce, Mısırlılara başka bir bela gönderdi: Sayısız kurbağa toprağın meyvelerini yedi; nehir de onlarla doldu, öyle ki su çekenlerin suyu bu hayvanların kanıyla kirlendi, çünkü hayvanlar suda ölüyor ve yok oluyordu; ülke, doğduklarında ve öldüklerinde pis bir çamurla doldu; ayrıca evlerindeki kaplarını da kirlettiler, yedikleri ve içtikleri şeylerin arasında bulundular ve yataklarına da çok sayıda geldiler. Ayrıca nankör bir koku ve pis bir koku yayıldı, doğduklarında ve öldüklerinde de. Mısırlılar bu sefaletin baskısı altındayken, kral Musa'ya İbranileri yanına alıp gitmesini emretti. Bunun üzerine kurbağaların tamamı yok oldu; ve hem toprak hem de nehir eski hallerine döndü. Fakat Firavun, ülkenin bu beladan kurtulduğunu görür görmez, belanın sebebini unuttu ve İbranileri yanında tuttu; ve sanki daha fazla böyle yargının doğasını denemek istiyormuş gibi, Musa ve halkının ayrılmasına henüz izin vermedi; bu özgürlüğü iyi niyetten ziyade korkudan dolayı bahşetmişti. (25)

3. Buna göre Tanrı, onun yalanını önceki vebaya ek olarak başka bir veba ile cezalandırdı; çünkü Mısırlıların bedenlerinden sayısız bit çıktı ve kötü oldukları halde, bu tür haşereleri ne yıkamalarla ne de merhemlerle yok edemedikleri için acı bir şekilde öldüler. Bu korkunç yargı karşısında Mısır kralı, halkının yok olmasından ve bu ölüm şeklinin de utanç verici olmasından duyduğu korkuyla karışıklığa düştü; bu yüzden kısmen kötü huyundan sıyrılıp daha aklı başında bir zihne ulaşmak zorunda kaldı ve İbranilerin kendilerinin ayrılmasına izin verdi. Ancak veba sona erdiğinde, geri dönüşlerinin güvencesi olarak çocuklarını ve eşlerini geride bırakmalarını istemeyi uygun gördü; böylece Tanrı'yı daha da öfkelendirdi, sanki Tanrı'nın takdirini kandırmaya çalışıyormuş gibi ve sanki Mısırlıları cezalandıran sadece Musa'ymış gibi.

Machine Translated by Google

İbraniler uğruna: Çünkü o ülkeyi, daha önce insanların hiç görmediği türden, çeşitli özelliklere sahip, çeşitli veba benzeri yaratıklarla doldurdu; bu yaratıklar yüzünden insanlar helak oldu ve ülke, ekim yapacak çiftçilerden yoksun kaldı; fakat eğer bir şey onlardan kurtulursa, o da insanların da yakalandığı bir hastalık yüzünden öldü.

4. Fakat Firavun o zaman bile Tanrı'nın isteğine boyun eğmedi, kocaların karılarını yanlarına almalarına izin verirken çocukların geride bırakılmasında ısrar etti. Bunun üzerine Tanrı, onun kötülüğünü çeşitli felaketlerle cezalandırmaya karar verdi; üstelik bu felaketler, daha önce onları genel olarak etkileyen felaketlerden daha da kötüydü; çünkü bedenlerinde korkunç çıbanlar çıkmış, kangrenler fışkırıyordu ve zaten içten içe yanıyorlardı; Mısırlıların büyük bir kısmı bu şekilde helak oldu. Fakat kral bu veba yüzünden aklı başına gelmeyince, gökten dolu yağdı; ve bu dolu, Mısır ikliminin daha önce hiç yaşamadığı türden bir doluydu; kışın diğer iklimlerde yağan doluya benzemiyordu (26) , ama kuzey ve kuzeybatı bölgelerinde yaşayanların ilkbahar ortasında yağan doludan daha büyüktü. Bu dolu, meyve yüklü dallarını kırdı. Bundan sonra, dolu yağışından zarar görmeyen tohumları bir çekirge sürüsü yedi; böylece Mısırlılar toprağın gelecekteki ürünlerine dair tüm umutlarını tamamen yitirdiler.

5. İnsan, yukarıda bahsedilen felaketlerin, kötülükten arınmış, sadece akılsız birini akıllı yapmaya ve kendi çıkarına olanı anlamaya yeteceğini düşünebilir. Ancak Firavun, akılsızlığından çok kötülüğüyle hareket ederek, sefaletinin nedenini gördüğü halde bile Tanrı ile çekişti ve bilerek erdem davasını terk etti; bu yüzden Musa'ya İbranileri eşleri ve çocuklarıyla birlikte götürmesini, hayvanlarını geride bırakmalarını emretti, çünkü kendi hayvanları telef olmuştu. Ancak Musa, istediklerinin adaletsiz olduğunu, çünkü o hayvanlardan Tanrı'ya kurban sunmak zorunda olduklarını ve bu nedenle zamanın uzadığını söylediğinde, Mısırlıların üzerine en ufak bir ışık bile olmayan yoğun bir karanlık çöktü; bu karanlıkta gözleri engellendi ve nefesleri tıkandı, karanlık bulut tarafından yutulma korkusuyla perişan bir şekilde öldüler. Bunun yanı sıra, üç gün üç gece sonra karanlık dağıldığında,

Machine Translated by Google

Firavun hâlâ tövbe edip İbranileri serbest bırakmayınca, Musa yanına gelip şöyle dedi: "Tanrı'nın emrine ne zamana kadar itaatsizlik edeceksin? Çünkü O, İbranileri serbest bırakmanı emrediyor; eğer bunu yapmazsan, içinde bulunduğumuz felaketlerden kurtulmanın başka bir yolu yok." Fakat kral, Musa'nın söylediklerine kızdı ve bir daha bu konularda onu rahatsız etmeye kalkarsa başını keseceğini söyledi. Bunun üzerine Musa, artık bu konularda onunla konuşmamasını, kendisinin ve Mısırlıların önde gelen adamlarının İbranilerin gitmesini isteyeceğini söyledi. Musa bunu söyledikten sonra yoluna devam etti.

6. Fakat Tanrı, Mısırlıları İbranileri serbest bırakmaya zorlayacak bir veba ile bunu bildirdiğinde, Musa'ya halka kurban hazırlamalarını ve on dördüncü güne karşı (Mısırlılar bu aya Fermut, İbraniler Nisan derler; Makedonyalılar ise Ksantikus derler) Xanthicus ayının onuncu gününde kendilerini hazırlamalarını ve İbranileri tüm mallarıyla birlikte götürmesini emretti. Buna göre, İbranileri ayrılmaya hazırladıktan ve halkı kabilelere ayırdıktan sonra, onları bir yerde bir arada tuttu. On dördüncü gün geldiğinde ve herkes ayrılmaya hazır olduğunda, kurbanı sundular ve evlerini kanla temizlediler; bunun için hyssop demetleri kullandılar. Yemek yedikten sonra da, ayrılmaya hazır oldukları gibi, etin geri kalanını yaktılar. İşte bu yüzden bugün bile bu kurbanı aynı şekilde sunuyoruz ve bu bayrama Fısıh Bayramı diyoruz ; çünkü o gün Tanrı bizi es geçti ve Mısırlılara veba gönderdi; çünkü o gece Mısırlıların başına ilk doğanların ölümü geldi, öyle ki kralın sarayının yakınında yaşayan birçok Mısırlı, Firavun'u İbranilerin gitmesine izin vermeye ikna etti. Bunun üzerine Firavun Musa'yı çağırdı ve onlara gitmelerini emretti; çünkü İbraniler ülkeden bir kez ayrılırsa Mısır'ın sefaletinden kurtulacağını düşünüyordu. Ayrıca İbranilere hediyelerle onur verdiler; (27) bazıları onları çabuk ayrılmaları için, diğerleri ise komşulukları ve onlarla olan dostlukları nedeniyle.

BÖLÜM 15.

Musa önderliğinde İbranilerin Mısır'dan nasıl ayrıldığı.

Machine Translated by Google

1. İbraniler Mısır'dan çıktılar; Mısırlılar ise ağlayıp onlara bu kadar sert davrandıkları için pişman oldular. - Letopolis'ten geçtiler; o zamanlar ıssız bir yerdi, ama Kambyses Mısır'ı harap ettiğinde daha sonra Babil kuruldu. Aceleyle yola çıktıkları sırada, üçüncü gün Kızıldeniz kıyısında Beelzefon denilen bir yere geldiler. Çöl olduğu için yiyecek bulamadıkları için, sadece hafif bir ısıyla ısıtılmış unlu ekmek yediler. Bu yiyeceği otuz gün boyunca tükettiler; çünkü Mısır'dan getirdikleri yiyecek artık onlara yetmeyecekti. Bu yiyeceği de her kişiye sadece ihtiyaç için yetecek kadar, doygunluk için değil, paylaştırdılar. İşte bu yüzden, o zaman içinde bulunduğumuz yokluğu anmak için sekiz gün süren, mayasız ekmek bayramı denilen bir bayram kutluyoruz. Kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere savaşa çıkanların tamamının sayısını belirlemek kolay değildi, ancak savaşa elverişli yaşta olanların sayısı altı yüz bindi.

2. Mısır'dan Xanthicus ayında, ay takviminin on beşinci gününde ayrıldılar; atamız İbrahim'in Kenan'a gelmesinden dört yüz otuz yıl sonra, Yakup'un Mısır'a gitmesinden ise sadece iki yüz on beş yıl sonra. (28) Bu, Musa'nın sekseninci, Harun'un ise üç yıl daha yaşlı olduğu bir zamandı. Ayrıca, oğullarına emrettiği gibi, Yusuf'un kemiklerini de yanlarında götürdüler.

3. Fakat Mısırlılar, İbranilerin gitmesinden kısa süre sonra pişman oldular; kral da bunun Musa'nın sihir sanatlarıyla sağlandığı konusunda çok endişeliydi; bu yüzden onları takip etmeye karar verdiler. Buna göre silahlarını ve diğer savaş teçhizatlarını alıp peşlerinden gittiler, çünkü artık Tanrı'ya onlara karşı dua etme bahaneleri kalmamıştı, zira zaten gitmelerine izin verilmişti; ve zırhları olmadığı ve yolculuktan yorgun düşecekleri için onları kolayca alt edebileceklerini düşündüler; bu yüzden takipte acele ettiler ve karşılaştıkları herkese hangi yöne gittiklerini sordular. Gerçekten de o topraklar, sadece ordular için değil, tek tek kişiler için de geçilmesi zor bir yerdi. Musa, İbranileri bu yoldan götürdü ki, Mısırlılar pişman olup onları takip etmek isterlerse, kötülüklerinin ve onlara verdikleri sözleri tutmamalarının cezasını çeksinler. Ayrıca onları bu yoldan götürdü.

Machine Translated by Google

Filistliler, eskiden beri onlarla kavga etmiş ve onlardan nefret etmişlerdi; bu yüzden, Mısır'a yakın bir yerde yaşadıkları için, onların gidişlerinden haberdar olmasınlar diye, Musa onları Filistliler ülkesine giden yoldan değil, çölden geçmelerini istedi. Böylece uzun bir yolculuktan ve birçok sıkıntıdan sonra Kenan diyarına girebileceklerdi. Bunun bir diğer sebebi de, Tanrı'nın halkı Sina Dağı'na getirmesini ve orada kendisine kurbanlar sunmalarını emretmiş olmasıydı. Mısırlılar İbranileri yakalayınca, onlarla savaşmaya hazırlandılar ve kalabalıklarıyla onları dar bir yere sıkıştırdılar; çünkü onları kovalayanların sayısı altı yüz savaş arabası, elli bin süvari ve iki yüz bin piyadeden oluşuyordu ve hepsi silahlıydı. Ayrıca, İbranilerin kaçabileceğini düşündükleri geçitlere de el koydular ve onları (29) erişilmez uçurumlar ve deniz arasında kapattılar; çünkü [her iki tarafta] denize kadar uzanan, engebeli ve geçilmez dağ sıraları vardı ve kaçışlarını engelliyordu; bu yüzden ordularıyla İbranilere, dağ sıralarının denizle birleştiği yerde saldırdılar; bu orduyu dağların ağzına yerleştirdiler ki, böylece onları ovaya geçişten mahrum bırakabilsinler.

4. İbraniler, adeta kuşatma altında oldukları için, yiyecek sıkıntısı çektikleri ve kaçmanın bir yolunu göremedikleri halde, savaşmayı düşünseler bile silahları olmadığı için, Mısırlılara teslim olmadıkları takdirde topyekün bir yıkıma uğrayacaklarını bekliyorlardı. Bu yüzden suçu Musa'ya yüklediler ve Tanrı'nın özgürlüklerini geri kazanmaları için yaptığı tüm işaretleri unuttular; öyle ki, inanmazlıkları onları peygambere taş atmaya yöneltti, oysa peygamber onları cesaretlendirip kurtuluş vaat etmişti; ve Mısırlılara teslim olmaya karar verdiler. Böylece, dağlar, deniz ve düşmanlarıyla çevrili olan ve onlardan kaçmanın bir yolunu göremeyen kadınlar ve çocuklar arasında keder ve ağıt vardı.

5. Ancak Musa, kalabalığın kendisine öfkeyle bakmasına rağmen, onların gözetimini bırakmadı; Tanrı'ya olan güveninden dolayı tüm tehlikeleri hiçe saydı. Çünkü Tanrı, daha önce attıkları çeşitli adımları onlara bahşetmişti.

Machine Translated by Google

Onlara önceden müjdelediği özgürlüklerini geri kazanmak için, şimdi düşmanları tarafından boyun eğdirilmelerine, köleleştirilmelerine veya öldürülmelerine izin vermeyecekti; Ve onların ortasında durarak şöyle dedi: "Şimdiye kadar işlerimizi iyi yönetmiş olan insanlara bile güvensizlik duymak, sanki bundan sonra da aynı olmayacaklarmış gibi davranmak doğru olmaz; fakat bu zamanda, Tanrı'nın takdirine muhtaç olmak delilikten farksızdır; çünkü O'nun gücüyle, siz böyle şeyler beklemediğiniz halde, vaat ettiği her şey gerçekleşti: Kurtuluş ve kölelikten kurtuluş için dahil olduğum her şeyden bahsediyorum. Dahası, gördüğünüz gibi, en büyük sıkıntı içindeyken, Tanrı'nın bize yardım edeceğine, O'nun sayesinde bu dar yerde olduğumuza, aksi takdirde aşılmaz olan ve ne sizin ne de düşmanlarınızın kurtulmayı beklemediği bu tür zorluklardan bizi çıkaracağına ve kendi gücünü ve takdirini üzerimizde göstereceğine umut etmeliyiz. Tanrı, küçük zorluklarda yardımını, lütfettiği kişilere verir; ancak kimsenin insandan umut besleyemeyeceği durumlarda yardım eder. Bu nedenle, küçük şeyleri büyük hale getirebilen bir Koruyucuya güvenin." "Büyük bir güçtür bu ve size karşı olan bu muazzam kuvvetin sadece bir zayıflık olduğunu göstermek için; Mısır ordusundan korkmayın, korunmaktan da ümitsizliğe düşmeyin, çünkü önünüzdeki deniz ve arkanızdaki dağlar size kaçma fırsatı vermez; hatta Tanrı dilerse bu dağlar bile sizin için düzlük haline gelebilir ve deniz kuru toprak olabilir."

BÖLÜM 16.

İBRANİLER MISIRLILAR TARAFINDAN TAKİP EDİLDİĞİNDE DENİZİN NASIL AYRILDIĞI VE BÖYLECE ONLARA ONLARDAN KAÇMA FIRSATI VERDİĞİ.

1. Musa bunları söyledikten sonra, Mısırlılar onları izlerken, onları denize götürdü; çünkü Mısırlılar onları görebiliyordu. Mısırlılar, kovalamacanın zorluğundan o kadar bunalmışlardı ki, ertesi güne kadar savaşmayı uygun gördüler. Fakat Musa deniz kıyısına vardığında, asasını aldı, Tanrı'ya yalvardı ve O'ndan kendilerine yardım ve destek olmasını istedi; şöyle dedi: "Ey Rabbim, insan gücünün ve insan zekasının bu zorluklardan kaçınmasının mümkün olmadığını bilmiyor değilsin."

Machine Translated by Google

Şu anda içinde bulunduğumuz durum çok kötü; fakat Mısır'dan senin emrinle ayrılan bu ordunun kurtuluşunu sağlamak tamamen senin işin olmalı. Başka hiçbir yardım veya çözümden umudumuzu kestik ve yalnızca sana olan umudumuza sığındık; eğer senin takdirinle bize kurtuluş vaat edebilecek bir yöntem varsa, onu sana bağlıyoruz. Ve bu yöntem tez zamanda gelsin ve bize gücünü göster; ve derin bir umutsuzluğa düşmüş olan bu halkı cesaretlendir ve kurtuluş umuduna kavuştur.

Çaresiz bir durumdayız, ama yine de burası senin mülkün; deniz senin, bizi çevreleyen dağlar da senin; öyle ki, eğer emredersen bu dağlar kendiliğinden açılacak, deniz de eğer emredersen kuru kara olacak. Hatta, eğer kurtuluş yolunun bu olmasını istersen, havada uçarak da kurtulabiliriz."

2. Musa Tanrı'ya böylece seslendikten sonra, asasıyla denize vurdu; deniz darbeyle ikiye ayrıldı ve suları içine alarak, İbraniler için bir yol ve kaçış yeri olarak kuru bir toprak bıraktı. Musa, Tanrı'nın bu görünümünü ve denizin yerinden çekilip kuru bir toprak bıraktığını görünce, önce o kuru toprağa girdi ve İbranilere o ilahi yoldan kendisini takip etmelerini ve onları takip eden düşmanlarının içinde bulunduğu tehlikeden dolayı sevinmelerini söyledi; ve Tanrı'ya, kendisinden görünen bu şaşırtıcı kurtuluş için şükretti.

3. İbraniler, Tanrı'nın varlığının rehberliğinde, hiç durmadan, gayretle ilerlerken, Mısırlılar önce onların dikkatlerinin dağıldığını ve apaçık bir yıkıma doğru aceleyle gittiklerini sandılar. Fakat onların hiçbir zarar görmeden uzun bir yol kat ettiklerini ve yolculuklarında hiçbir engel veya zorlukla karşılaşmadıklarını görünce, denizin kendileri için de sakin olacağını umarak onları takip etmek için acele ettiler. Atlarını öne koydular ve kendileri denize indiler. İbraniler ise bunlar zırhlarını kuşanıp vakit geçirirken, onlardan önce davranıp kaçtılar ve hiçbir zarar görmeden karşı kıyıya ilk önce ulaştılar. Bunun üzerine diğerleri de cesaretlendi ve onlara da zarar gelmeyeceğini umarak daha cesurca onları takip ettiler. Ancak Mısırlılar, İbraniler için yapılmış bir yola girdiklerinin farkında değillerdi; bu yol, tehlikede olanların kurtuluşu için yapılmıştı, ama kurtuluşa can atanlar için değil.

Machine Translated by Google

Diğerlerinin yok edilmesi için kullanılması. Bu nedenle, Mısır ordusunun tamamı denizin içine girer girmez, deniz kendi yerine geri döndü ve fırtınaların yarattığı bir sel gibi aktı (30) ve Mısırlıları kuşattı. Gökyüzünden sağanak yağmurlar yağdı ve korkunç gök gürültüleri ve şimşekler, ateş parıltılarıyla birlikte geldi. Üzerlerine yıldırımlar da düştü. Tanrı'nın gazabının işaretleri olarak insanlara gönderdiği hiçbir şey bu sefer olmadı; çünkü karanlık ve kasvetli bir gece onları ezdi. Ve böylece bütün bu adamlar helak oldu, öyle ki bu felaketi Mısırlıların geri kalanına bildirecek tek bir adam bile kalmadı.

4. Fakat İbraniler, harika kurtuluşları ve düşmanlarının yok edilmesi karşısında sevinçten kendilerini tutamadılar; kendilerini köleliğe zorlayacak olanların yok edildiğini ve Tanrı'nın koruyucuları olduğunu bu kadar açıkça gördüklerinde, kendilerini kesin olarak kurtarılmış sandılar. Ve bu İbraniler, bu şekilde ve ayrıca düşmanlarının daha önce hiçbir insanın başına gelmemiş bir şekilde cezalandırıldığını gördüklerinde, içinde bulundukları tehlikeden kurtulmuş olarak, bütün gece ilahiler söyleyerek ve neşelenerek vakit geçirdiler. (31) Musa da Tanrı'ya övgüler ve iyiliğine şükran içeren, altılı ölçülü bir şarkı besteledi. (32)

5. Ben şahsen, bu tarihin her bir bölümünü kutsal kitaplarda bulduğum gibi aktardım; eski zamanların insanlarına, modern çağların kötülüğünden uzak olanlara, Tanrı'nın iradesiyle mi yoksa kendi kendine mi bir yol keşfedildiyse, anlatımın garipliğine kimse şaşırmasın; - oysa Makedonya kralı İskender'e eşlik edenler için, nispeten kısa bir süre önce yaşamış olan Pamfilya Denizi geri çekilip onlara (33) kendi içinden bir geçit sağlamıştı ve gidecek başka bir yolları yoktu; yani, Perslerin monarşisini yok etmek Tanrı'nın iradesi olduğunda: ve bu, İskender'in eylemleri hakkında yazan herkes tarafından doğru kabul edilmektedir. Ancak bu olaylara gelince, herkes dilediği gibi karar versin.

6. Ertesi gün Musa, deniz akıntısı ve rüzgârların kuvvetiyle İbranilerin kampına getirilen Mısırlıların silahlarını topladı ve şunu tahmin etti ki...

Machine Translated by Google

Bu da ilahi takdir gereği oldu ki, silahsız kalmasınlar. İsa, İbranilere silahlanmalarını emrettikten sonra, önceden kendisine emredildiği gibi, Tanrı'ya kurban sunmak ve halkın kurtuluşu için adaklar vermek üzere onları Sina Dağı'na götürdü.

SON NOTLAR

(1) Burada, Yusuf'un ikinci rüyasına karşılık olarak, annesinin (o sırada hayatta olan) ve babasının gelip kendisine secde edeceklerini ima eden rüyaya uygun olarak, Yusuf'un burada annesini öldükten sonra hâlâ hayatta olarak tasvir ettiğini gözlemleyebiliriz; bu, rüyanın yorumunun, Yaratılış 37:10'daki tüm kopyalarımızda da yaptığı gibi, önceden bildirilen rüyanın nezaketidir.

(2) Septuagint'te yirmi altın parçası; Gad'ın Vasiyeti'nde otuz; İbranice ve Samaritçe'de yirmi gümüş; ve halk Latincesinde otuz tane vardır. Bu nedenle gerçek sayı ve gerçek toplamın ne olduğu artık bilinemez.

(3) Yani, onu Firavun için çok düşük bir fiyata satın aldı.

(4) On veya Heliopolis'in rahibi olan bu Potifar veya Josephus'un dediği gibi Petefres, Josephus'ta ve belki de Musa'da da, daha önce baş aşçı veya muhafız komutanı olarak adlandırılan ve Yusuf'un kendisine satıldığı kişiyle aynı isimdir. Bkz. Yaratılış 37:36; 39:1 ve 41:50. Ayrıca, Yusuf'un Vasiyeti'nin 18. bölümünde de aynı kişi oldukları doğrulanmaktadır, çünkü orada efendisinin ve hanımının kızıyla evlendiği söylenmektedir.
Bu, sadece o İncil'e özgü bir düşünce de değildir; Dr. Bernard'ın da itiraf ettiği gibi, Antiq. B. II. ch. 4. sect. 1'deki notta belirtildiği üzere, Josephus'a, Septuagint yorumcularına ve eski zamanların diğer bilgili Yahudilerine de yaygın bir görüştür.

(5) Josephus'un bize daha önce ve burada, 5. bölüm 7. kısımda anlattığı gibi, Mısırlıların gelmeden önceki bu kıtlık yıllarından tamamen habersiz olmaları bana neredeyse inanılmaz geliyor. Bildiğim kadarıyla başka hiçbir nüshada bu yok.

(6) Simeon'un Yusuf'un tutsağı olarak diğerleri arasından seçilmesinin sebebi, Simeon'un Vasiyetinde açıkça belirtilmiştir; yani o, bir

Machine Translated by Google

Yusuf'un kardeşlerinin en kin dolu olanının ona karşı duyduğu öfke, bölüm 2; bu, kısmen Zebulon'un Vasiyetnamesinde de (bölüm 3) yer almaktadır.

(7) Bana göre tutarlılık, parantez içinde sağladığım negatif parçacığın burada eksik olduğunu gösteriyor ve şimdiye kadar kimsenin bunun sağlanması gerektiğini düşünmemiş olmasına şaşıyorum.

(8) Değerli Yahudiye balsamı ve terebentin hakkında, Antiq. B. VIII. bölüm 6. kısım 6'daki nota bakınız.

(9) Bu söylev bana çok uzun ve çok alışılmadık bir sapma gibi geliyor, bu vesileyle Yahuda tarafından bestelenmiş olamaz. Bana göre bu, daha önce Yahuda'nın şahsında ve hitabet tarzında bestelenmiş ve bu vesileyle eklemeyi uygun gördüğü bir konuşma veya söylev gibi görünüyor.
Bu türden iki konuşma veya söylev daha için bkz. Antiq. B. VI. ch. 14. sect. 4

(10) Yahuda'nın bu konuşmasının tamamında, Yusuf'un zamanında Mısır'da hırsızlığın cezasının ölüm olduğunu, oysa Musa'nın kanununa göre Yahudiler arasında asla böyle olmadığını varsaydığını gözlemleyebiliriz.

(11) Josephus'un tüm Yunanca kopyalarında burada olumsuzluk eki vardır, bu da Yakup'un kendisinin Mısır'a gelen 70 kişiden biri olarak sayılmadığı anlamına gelir; ancak eski Latince kopyalarda bu ek yoktur ve doğrudan bize onun onlardan biri olduğunu garanti ederler. Bu nedenle, Josephus'un gerçek okumasının hangisi olduğu neredeyse kesin değildir, çünkü Lea'yı sayarsak 70 sayısı onsuz tamamlanır; ancak Lea sayılmazsa, sayıyı tamamlamak için Yakup'un kendisi de sayılmalıdır.

(12) Josephus, Mısırlıların Joseph zamanında çoban istihdamından nefret ettiğini veya onu hor gördüğünü düşünüyordu; oysa Piskopos Cumberland, Mısırlıların eski zamanlarda Mısırlıları uzun süre köleleştiren Poehnikli veya Kenanlı çobanlardan daha çok nefret ettiklerini göstermiştir. Sanchoniatho'suna bakınız, s. 361, 362.

(13) Reland burada, Josephus'un bu kıtlık sırasında Mısır'da yağmur yağmamasından nasıl şikayet edebileceği sorusunu ortaya atıyor, oysa eskiler orada asla doğal olarak yağmur yağmadığını iddia ediyor. Cevabı ise, eskilerin Mısır'da yağmur yağmadığını inkar ederken, sadece Delta'nın üzerindeki Yukarı Mısır'ı kastettikleridir.

Machine Translated by Google

Bu, en dar anlamıyla Mısır olarak adlandırılır; ancak Delta'da [ve dolayısıyla ona bitişik Aşağı Mısır'da] eskiden de, şimdi de bazen yağmur yağar. Bkz. Antik Çağ B. III. bölüm 1. kısım 6'daki not.

(14) Josephus, Joseph'in şimdi Mısırlılara topraklarını beşte bir oranında haraç ödemeleri karşılığında geri verdiğini varsayıyor. Bana göre, toprak artık Firavun'un toprağı olarak kabul ediliyordu ve bu beşte bir oranındaki pay da ona ödenecek kira bedeliydi, çünkü o onların toprak sahibiydi ve onlar da onun kiracılarıydı; ve topraklar, Sesostris dönemine kadar tam olarak geri verilmemiş ve bu beşte bir oranındaki pay sadece haraç olarak saklanmamıştı. Bkz. Eski Ahit Üzerine Deneme, Ek 148, 149.

(15) Josephus'un burada bahsettiği, Yakup'un Efraim ve Manasse'yi kendi ailesine kabul etmesine ve iki kabile olarak kabul edilmesine hazırlık olarak Joseph'e yapılan bu övgüye gelince, Genesis'in tüm kopyalarımızda bu bölüm (48. bölüm) atlanmıştır; ayrıca bunu nereden aldığını veya sadece kendi süslemesi olup olmadığını da bilmiyoruz.

(16) İbrahim'in soyunun 400 yıl boyunca çektiği sıkıntıya gelince, bkz. Antik. BI bölüm 10, kısım 3; ve Firavun Sesostris döneminde Mısır'da inşa ettikleri şehirler ve Firavun Sesostris'in Kızıldeniz'de boğulması hakkında bilgi için, Eski Ahit Üzerine Deneme, Ek, s. 132-162'ye bakınız.

(17) İsrailoğullarının Mısır piramitlerini inşa etmesiyle ilgili olarak Perizonius'un Orig. Aegyptiac, bölüm 21'e bakınız. Küçük olanlardan bir veya birkaçını inşa etmiş olmaları imkansız değildir; ancak daha büyük olanlar çok daha sonra inşa edilmiş gibi görünmektedir. Sadece, eğer hepsi taştan inşa edilmişse, bu, Bay Sandys'in Seyahatler adlı eserinde (s. 127, 128) belirttiği gibi, İsrailoğullarının tuğladan değil, taştan inşa ettikleri söylenen çalışmalarıyla pek uyuşmaz.

(18) Dr. Bernard burada bize, Josephus'ta adı geçmeyen bu tek Mısırlı rahip veya peygamber yerine, Jonathan'ın Targumu'nun Musa'nın iki ünlü düşmanı Jannes ve Jambres'i adlandırdığını bildiriyor.
Musa'nın yetiştirilmesinin Mısırlılara bu kadar çok acı, İsrailoğullarına ise bu kadar çok mutluluk getireceğini önceden bildirenlerden birinin de bunlardan biri olması hiç de olasılık dışı değildir.

Machine Translated by Google

(19) Josephus, bu ebelerin diğer kopyalarımızda olduğu gibi İsrailoğulları değil, Mısırlı olduğunu açıkça belirtiyor: ki bu çok muhtemeldir, zira Firavun'un kendi uluslarına karşı böylesine barbarca bir emri yerine getirmek için İsrailoğulları ebelerine güvenebileceğini düşünmek kolay değildir. (Bu nedenle, sıradan kopyalarımızı inceleyin ve buradan düzeltin, Çıkış 1:15, 22. Ve gerçekten de Josephus'un, Musa'nın doğumu ve eylemleri hakkında, İbranice, Samaritçe veya Yunanca İncillerimizin bize sağladığından çok daha eksiksiz Tevrat kopyalarına veya şimdi kaybolmuş diğer otantik kayıtlara sahip olduğu ve bu sayede onun hakkında bu kadar geniş ve ayrıntılı bilgi verebildiği anlaşılıyor.

(20) Sesostris'in bu büyükbabası, İsrailoğulları bebeklerini öldüren Büyük Ramestes ve bence insanlığın en eski kayıtlarından birini içeren dikilitaşındaki yazıt hakkında, Eski Ahit Üzerine Deneme'ye bakın.
Ek. s. 139, 145, 147, 217-220.

(21) Josephus'un burada Musa'nın güzelliği hakkında söyledikleri, onun ilahi bir biçimde olduğu, Aziz Stephen'ın aynı güzellik hakkında söylediklerine çok benziyor; Musa, Elçilerin İşleri 7:20'de görüldüğü gibi güzeldi.

(22) Musa'nın Mısırlıların Etiyopyalılara karşı generali olarak bu tarihi, İncillerimizde tamamen atlanmıştır; ancak İrenaeus tarafından, Josephus'tan ve kendi yaşından kısa bir süre sonra şöyle aktarılmıştır: — "Josephus, Musa sarayda beslenirken Etiyopyalılara karşı ordunun generali olarak atandığını ve o kralın kızıyla evlendiğinde onları yendiğini söyler; çünkü kız ona olan sevgisinden dolayı şehri ona teslim etmiştir." Bkz. İrenaeus'un Parçaları. ap. edit. Grab. s. 472. Belki de Aziz Stephen, Tanrı tarafından İsrailoğullarına gönderilmeden önce Musa hakkında, sadece Mısırlıların tüm bilgeliğinde bilgili olmakla kalmayıp, aynı zamanda sözde ve eylemde de güçlü olduğunu söylediğinde başka bir şeye atıfta bulunmamıştır (Elçilerin İşleri 7:22).

(23) Pliny, ibes adı verilen bu kuşlardan bahseder ve "Mısırlılar onları yılanlara karşı çağırdılar" der, Hist. Nat. BX bölüm 28. Strabo, Meroe adasından ve Astapus ve Astaboras nehirlerinden bahseder, B. XVI. s. 771, 786; ve B XVII. s. 82].

(24) Son zamanlarda Yehova diye yanlış telaffuz ettiğimiz, ancak aslen Yahoh veya Jao diye telaffuz edildiği anlaşılan dört harfli ismin keşfedilmesine dair bu batıl inançlı korku, sanırım daha önce hiç duyulmamıştı ta ki

Machine Translated by Google

Josephus'un bu pasajında; ve bu batıl inanç, yani o ismi telaffuz etmeme geleneği, haham Yahudiler arasında bugüne kadar devam etmiştir (ancak Samaritler ve Karaitler'in bunu bu kadar erken dönemde uygulayıp uygulamadıkları belli değildir). Josephus, daha sonra göreceğimiz gibi, on emrin tam sözlerini yazmaya cesaret edememiştir (Antiq. B. III. ch. 5. sect. 4). Sanırım bu batıl inançlı sessizlik, hahamlar tarafından bile sürdürülmemiştir. Bununla birlikte, bu ihtiyatlı gizlemelerin her ikisinin de Josephus'a, hem çok kötü hem de çok batıl inançlı bir topluluk olan Ferisiler tarafından öğretildiğine şüphe yoktur.

(25) Kötü adamların kalplerinin katılaştırılması ve gözlerinin kör edilmesi ya da diğer kasıtlı günahları için adil bir ceza olarak, kendi yıkımlarına yol açacak şekilde kandırılmaları konusunda, Antiq. B. VII. bölüm 9. kısım 6'daki nota bakınız.

(26) Mısır ve Yahudiye yakınlarında bu kış veya ilkbahar dolusu ile ilgili olarak, benzerlerine bakın. Oradaki gök gürültüsü ve şimşekle ilgili olarak, Antiq. B. VI. ch. 5. sect. 6 notunda.

(27) İsrailoğullarına yapılan bu büyük hediyeler, altın kaplar ve giysiler, Josephus'un doğru bir şekilde adlandırdığı gibi, onlara gerçekten verilen hediyelerdi; İngilizce çevirimizin yanlış bir şekilde çevirdiği gibi ödünç verilen hediyeler değildi. Bunlar, onlardan değil, onlardan talep edilen ganimetlerdi (Tekvin 15:14; Çıkış 3:22; 11:2; Mezmur 105:37), aynı çevirinin İbranice kelimeyi Çıkış 12:35, 36'da yanlış bir şekilde çevirdiği gibi. Tanrı, Yahudilere bunları Mısır'daki uzun ve acı dolu kölelikleri sırasında, Mısırlıların canlarının kefareti ve Yahudilerin ayrılışının ve Mısırlıların bu korkunç yargılardan kurtuluşunun şartı olarak talep etmelerini emretmişti; eğer şimdi bu yargılardan vazgeçmeselerdi, kendilerinin de itiraf ettiği gibi, kısa süre içinde hepsi ölmüş olurlardı (bölüm 105:37). 12. 33. İsrailoğulları nihayet o topraklardan sonsuza dek ayrılacakken, borç almanın ya da borç vermenin hiçbir anlamı yoktu.

(28) Masoret kopyamızın, Mısır'daki İsrailoğullarının tek başına geçirdiği süreye 430 yıl atfederek, Çıkış 12:40'taki bu anlatımı bu kadar temelsiz bir şekilde kısaltmasının nedeni, hem başka yerlerdeki Masoret kronolojisinden hem de Samarit, Septuagint ve Josephus'taki açık metinden de anlaşıldığı üzere, İsrailoğullarının Mısır'da sadece bu sürenin yarısını geçirdiği ve dolayısıyla Mısır'a gelmeden önce yolculuklarının diğer yarısını Kenan diyarında geçirdiği gerçeğinden anlaşıldığı halde, söylenmesi zor bir durumdur. Bkz. Eski Ahit Üzerine Deneme, s. 62, 63.

Machine Translated by Google

(29) Reland'ın burada Josephus'u ve Kutsal Kitabı bu tarihte büyük ölçüde açıklayan mükemmel notunun ana kısmını ele alalım: "[Reland'ın dediğine göre, adı Eneman olan bir gezgin,] Mısır'dan döndüğünde bana, eski İsrailoğullarının Mısır'dan Sina Dağı'na kadar izlediğini sandığı yoldan gittiğini ve Kızıldeniz'e doğru inen birkaç dağlık bölge bulduğunu söyledi. İsrailoğullarının, Tanrı tarafından geri dönmeleri emredildiği (Çıkış 14:2) ve Migdol ile deniz arasında kamp kurmaları gerektiği (Çıkış 13:20) Etam çölüne kadar ilerlediklerini ve deniz yoluyla kaçamadıkları için her iki taraftan dağlarla çevrili olduklarını düşünüyordu. Ayrıca, İsrailoğullarının denizi geçmeden önce Etam'da olduklarının ve denizi geçtikten sonra da Etam'a geldiklerinin nasıl söylenebileceğini buradan açıkça öğrenebileceğimizi düşünüyordu."

Ayrıca, Süveyş kenti yakınlarında bir nehirden tekneyle nasıl geçtiğini anlattı; ona göre bu şehir, eski çağların Heropolis'i olmalı, çünkü o civarda başka bir yerde bulunamazdı."

Dr. Bernard'ın Herodot'tan alıntılayarak İsrailoğullarının Kızıldeniz'den Filistin'e gelişine dair en eski pagan tanıklığı olarak gösterdiği ünlü pasajla ilgili olarak, Piskopos Cumberland, bunun eski Kenanlı veya Fenikeli çobanlara ve onların Musa'nın zamanından çok önce Mısır'dan Kenan veya Fenike'ye çekilmelerine ait olduğunu göstermiştir.
Sanchoniatho, s. 374, vd.

(30) Firavun'un ordusunun bu şekilde boğulması sırasında meydana gelen bu rüzgar, gök gürültüsü ve şimşek fırtınaları, Çıkış kitabımızın kopyalarında neredeyse hiç bulunmamaktadır, ancak Davut'un kitabında (Mezmur 77:16-18) ve burada Yusuf'un kitabında (bkz. Eski Ahit Üzerine Deneme. Ek, s. 15,1, 155) tam olarak mevcuttur.

(31) Burada bazı kişilerin İsrailoğullarının Kızıldeniz'i bir gecede geçmelerine karşı, ortak haritalardan yola çıkarak, bu denizin burada yaklaşık otuz mil genişliğinde olduğu ve bu kadar büyük bir ordunun bu kadar kısa sürede geçemeyeceği yönündeki itirazları büyük bir yanılgıdır. Güvenilir bir görgü tanığı olan Monsenyör Thevenot, De Lisle'nin haritasına göre, bu denizin yaklaşık beş günlük yolculuk boyunca hiçbir yerde sekiz veya dokuz milden fazla geçmediğini ve bir yerde sadece dört veya beş mil genişliğinde olduğunu bildirmektedir; bu harita, en iyi gezginlerin kendilerinden alınmış olup başkalarından kopyalanmamıştır. Daha da ile

Machine Translated by Google

İsrailoğullarının bu geçişine ve Mısırlıların boğulmasına da itiraz edildi; bunların da mucizevi olduğu, yani Musa'nın İsrailoğullarını hiçbir mucize olmadan alçak gelgitte karşıya geçirebilmesi, buna karşılık Mısırlıların gelgiti onun kadar iyi bilmedikleri halde gelgitin geri dönüşünde boğulabilmeleri gerçekten de tuhaf bir hikaye! Burada hiç yaşamamış olan Musa'nın, Kızıldeniz'in gelgitinin miktarını ve zamanını, çevresindeki Mısırlılardan daha iyi bilmesi de inanılmaz! Ancak eski pagan tarihçi Artapanus, çok uzakta yaşayan daha cahil Memfililerin böyle iddia ettiğini, ancak çok daha yakınlarda yaşayan daha bilgili Heliopolislilerin Mısırlıların yıkımını ve İsrailoğullarının kurtuluşunu mucizevi olarak kabul ettiklerini itiraf eder. Ve bu denizi büyük bir hassasiyetle inceleyen matematikçi De Castro, Kızıldeniz'in bu kısmında bu hipotezi destekleyecek büyük bir akıntı veya geri çekilme olmadığını; hatta gelgitin yükseldiği zaman insan boyunun yarısından biraz daha yüksek bir su seviyesi olduğunu bildirir.

Eski Ahit Üzerine Deneme'ye bakınız. Ek, s. 239, 240. Modern şüphecilerimizin ve inanmayanlarımızın bu ve benzeri kaçamak ve hileleri o kadar boş ve temelsizdir ki, kapsamlı araştırmalar ve gerçek kanıtlar bu tür kaçamak ve hileleri her durumda kesinlikle çürütmekte ve yalanlamaktadır.

(32) Musa'nın zafer şarkısının burada yazıldığı söylenen heksametre dizesinin tam olarak ne anlama geldiğini, eski İbranice ölçü veya vezin konusundaki mevcut bilgisizliğimiz belirlememize izin vermeyecektir. Josephus'un kendisinin bile bu konuda net bir fikre sahip olduğundan emin değilim, her ne kadar burada ve başka yerlerde bu ölçü veya veznin çeşitli türlerinden bahsetse de.
Antik. B.IV. Ch. 8. bölüm. 44; ve B.VII. Ch. 12. bölüm. 3.

(33) Büyük İskender'in Pamfilya Denizi üzerinden geçişiyle ilgili olarak hâlâ mevcut olan dört eski yazarın asıl pasajlarını ele alalım: Yani, Callisthenes, Strabu, Arrian ve Appian'ınkileri. İskender'e bu seferde eşlik eden Callisthenes'e gelince, Eustathius, Homeros'un üçüncü İlyada'sı üzerine notlarında (Dr. Bernard'ın burada bize bildirdiği gibi), "bu Callisthenes, Pamfilya Denizi'nin İskender için sadece bir geçit açmakla kalmayıp, yükselerek ona kralı olarak saygı gösterdiğini yazmıştır." diyor.

Strabo'nunki şöyledir (Geog. B. XIV. s. 666): "Phaselis civarında, denizin kıyısında, ordusunun geçtiği dar bir geçit vardır. Pamfilya Denizi'ne bitişik, Climax adı verilen bir dağ vardır ve bu dağ dar bir geçit bırakır."

Machine Translated by Google

Sakin havalarda çıplak olan ve yolcuların geçebileceği bir kıyı şeridi vardı, ancak deniz dalgalandığında büyük ölçüde dalgalarla kaplanıyordu. Dağların dolambaçlı ve dik yamaçları nedeniyle, sakin havalarda kıyı boyunca uzanan yolu kullanıyorlardı. Ancak İskender kış mevsimine denk geldi ve kendini büyük ölçüde şansa bırakarak, dalgalar çekilmeden önce ilerlemeye başladı; "Ve böylece, bir gün boyunca o yolu katettiler ve göbeklerine kadar suya gömüldüler." Arrian'ın anlatımı şöyledir (BI s. 72, 73): "İskender Phaselis'ten ayrıldıktan sonra, ordusunun bir kısmını dağların üzerinden Perga'ya gönderdi; Trakyalılar ona bu yolu gösterdiler. Zor ama kısa bir yoldu. Kendisi de yanındakileri deniz kıyısından geçirdi. Bu yol, kuzey rüzgarı esmediği sürece geçilmezdir; ancak güney rüzgarı estiğinde kıyıdan geçmek mümkün değildir. Şimdi, o sırada, güçlü güney rüzgarlarından sonra, bir kuzey rüzgarı esti ve bu, (hem kendisinin hem de yanındakilerin tahmin ettiği gibi) ilahi takdirin bir sonucu olarak gerçekleşti ve ona kolay ve hızlı bir geçiş sağladı." Appian, Sezar ve Büyük İskender'i karşılaştırırken (De Bel. Civil. B. II. s. 522), "İkisi de savaş becerileri kadar cesaretlerine ve şanslarına da bağlıydılar. Buna örnek olarak, Büyük İskender, yazın sıcağında, susuz bir ülkeden geçerek [Jüpiter] Hammon'un kahinine gitti ve Pamfilya Körfezi'ni hızla geçti; bu sırada, ilahi takdirle deniz kesildi - böylece ilahi takdir, onun için denizi dizginledi, tıpkı çölü geçerken ona yağmur gönderdiği gibi."

Not — Josephus'un bize temin ettiği gibi, o dönemde İskender'in ordusuyla Pers monarşisini yıkmaya giderken Pamfilya Denizi sularının ilahi bir takdirle geri çekilmesiyle ilgili olarak, daha çok sayıda orijinal tarihçinin de burada anlattığı gibi bir anlatıma sahip olması ve bu anlatımın günümüzde de tamamen doğrulanması nedeniyle, bazı yeni yazarların Josephus'u bu vesileyle eski yazarlardan alıntı yaptığı için suçlamaları tamamen temelsizdir; ne de Plutarch'ın veya Josephus'tan sonraki herhangi bir yazarın düşüncelerinin onu çürüttüğü iddia edilemez. Josephus o dönemde sahip olduğu tüm kanıtlara ve en güvenilir türden kanıtlara dayanmıştır. Dolayısıyla, modernlerin bu konu hakkında ne düşündükleri önemli olmaksızın, Josephus'u eleştirmek için en ufak bir gerekçe yoktur: Bu alıntıları yapmamış olsaydı çok daha fazla eleştirilmiş olurdu.

Machine Translated by Google

Kitap III

İKİ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

Mısır'dan Çıkış'tan, o neslin reddedilmesine kadar.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

Musa, Mısır'dan insanları çıkardıktan sonra onları Sina Dağı'na nasıl götürdü; fakat yolculukları boyunca çok acı çektiler.

1. İbraniler böylesine harika bir kurtuluş elde ettiklerinde, ülke onlar için büyük bir sıkıntıydı, çünkü tamamen çöldü ve onlar için hiçbir besin kaynağı yoktu; ayrıca çok az su vardı, öyle ki sadece insanlar için yeterli değildi, aynı zamanda hayvanların hiçbirini beslemeye yetmiyordu, çünkü kurumuştu ve sebzelere besin sağlayacak nem yoktu; bu yüzden seyahat edebilecekleri başka bir ülke olmadığı için bu ülkeden geçmek zorunda kaldılar. Rehberlerinin emrettiği gibi, daha önce seyahat ettikleri topraklardan yanlarında su getirmişlerdi; ancak bu su tükendiğinde, toprağın sertliği nedeniyle zorlukla kuyulardan su çekmek zorunda kaldılar. Dahası, buldukları su acıydı ve içmeye uygun değildi, üstelik bu da az miktardaydı; ve böylece seyahat ederken, akşam geç saatlerde Marah (1) denilen bir yere geldiler , bu yer adını suyun kötülüğünden almıştır, çünkü Mar acılık anlamına gelir . Oraya vardıklarında hem yolculuğun sıkıcılığından hem de o sırada tamamen tükenmiş olan yiyecek kıtlığından perişan haldeydiler. Burada bir kuyu vardı ve bu da orada kalmayı tercih etmelerine neden oldu; bu kuyu, bu kadar büyük bir orduyu doyurmaya yetmese de, çöl yerlerinde bulunabilecek bir rahatlık sağlıyordu; çünkü daha ilerilere giderlerse hiçbir şey bulamayacaklarını, aramaya gidenlerden duymuşlardı. Ancak bu su acıydı ve insanların içmesi için uygun değildi; üstelik hayvanlar için bile dayanılmazdı.

2. Musa, halkın ne kadar üzgün olduğunu ve bunun sebebinin çürütülemeyeceğini görünce; çünkü halk, kendilerini sıkıntıya sokan zorluğa karşı yiğitçe bir cesaret gösterebilecek tam bir erkek ordusu değildi; çocukların ve kadınların çokluğu, akılla ikna edilemeyecek kadar zayıf olduklarından, erkeklerin cesaretini köreltmişti; bu yüzden Musa büyük zorluklarla karşılaştı ve herkesin felaketini kendi felaketi gibi gördü; çünkü hepsi koşarak uzaklaştı.

Machine Translated by Google

Onlara yalvardılar; kadınlar bebekleri için, erkekler de kadınlar için yalvardılar, onları ihmal etmemesini, bir şekilde kurtuluşlarını sağlamasını istediler. Bu yüzden Tanrı'ya dua etmeye başladı, suyun şu anki kötü halinden kurtulmasını ve içilebilir hale gelmesini diledi. Tanrı ona bu lütfu bahşettiğinde, ayaklarının dibinde duran bir çubuğun ucunu aldı, ortadan ikiye böldü ve uzunlamasına bir parça yaptı. Sonra onu kuyuya indirdi ve İbranilere Tanrı'nın dualarını işittiğini ve eğer O'nun kendilerine emrettiği şeyleri itaatkâr bir şekilde ve ihmalkâr bir biçimde yapmazlarsa, suyu istedikleri gibi yapacağına söz verdiğini anlattı. Suyun daha iyi hale gelmesi için ne yapmaları gerektiğini sorduklarında, orada duran en güçlü adamlara su çekmelerini emretti (2) ve onlara, suyun büyük bir kısmı çekildiğinde geri kalanının içilebilir olacağını söyledi. Böylece, su içilebilir hale gelene kadar çalkalanıp temizlendi.

3. Oradan ayrılıp Elim'e geldiler; uzaktan bakıldığında burası güzel görünüyordu, çünkü bir hurma korusu vardı; ama yaklaştıklarında kötü bir yer olduğu anlaşıldı, çünkü hurma ağaçlarının sayısı yetmişten fazla değildi ve su kıtlığından dolayı zayıf ve sürünen ağaçlardı; çünkü çevredeki ülke tamamen kurumuştu ve on iki tane olan pınarlardan ağaçları sulayacak, onları umut verici ve faydalı kılacak yeterli nem gelmiyordu: bunlar, yerden fışkırmayan veya akmayan, ağaçları yeterince sulayamayan birkaç nemli yerdi. Kumu kazdıklarında su bulamadılar; ellerine birkaç damla su aldıklarında ise çamurlu olduğu için işe yaramaz olduğunu gördüler. Ağaçlar, yeterince beslenip canlandırılmadıkları için meyve veremeyecek kadar zayıftı. Bu yüzden suçu rehberlerine yüklediler ve ona karşı ağır şikayetlerde bulundular; Ve bu perişan hallerinin ve yaşadıkları sıkıntıların kendisinden kaynaklandığını söylediler; çünkü otuz gün boyunca yolculuk yapmışlar ve yanlarında getirdikleri tüm erzakları tüketmişlerdi; hiçbir yardım görmedikleri için çok umutsuz bir durumdaydılar. Dikkatlerini sadece mevcut felaketlerine odakladıkları için, Tanrı'dan aldıkları kurtuluşları ve Musa'nın erdemi ve bilgeliği sayesinde elde ettikleri kurtuluşları hatırlayamamışlardı; bu yüzden rehberlerine çok kızmışlardı ve

Machine Translated by Google

Onu taşlayarak öldürme girişimlerinde son derece gayretliydiler ve bu durum, şu anki sefaletlerinin doğrudan sebebi olarak görülüyordu.

4. Ancak Musa'ya gelince, kalabalık öfkeli ve ona karşı şiddetle karşı çıkarken, o neşeyle Tanrı'ya ve kendi halkına gösterdiği özenin bilincine güvendi; ve ona karşı bağırıp çağırırken ve onu öldürmek için ellerinde taşlar varken bile onların arasına girdi. Hoş bir görünüşe sahipti ve konuşmalarıyla halkı ikna etme konusunda çok yetenekliydi; bu nedenle öfkelerini yatıştırmaya başladı ve onlara, geçmişte kendilerine bahşedilen nimetleri unutmamaları için mevcut sıkıntılarına çok fazla takılmamaları konusunda öğüt verdi; ve mevcut huzursuzlukları nedeniyle Tanrı'dan elde ettikleri o büyük ve harika lütuf ve hediyeleri asla unutmamalarını, aksine kendilerini kurtaramadıkları mevcut sıkıntılardan kurtuluşu, onları gözetleyen İlahi Takdir vasıtasıyla beklemelerini istedi. Tanrı'nın, bu zorluklarla onların erdemlerini sınadığını ve sabırlarını sınadığını, böylece ne kadar metanet sahibi olduklarını ve geçmişte kendileri için yaptığı harika işlerin hatırasını nasıl koruduklarını ve şimdi hissettikleri sıkıntılar karşısında bunları hatırlayıp hatırlamayacaklarını görmek istediğini söyledi. Onlara, ne sabırda ne de kendileri için başarıyla yapılanları hatırlamada gerçekten iyi insanlar olmadıklarının anlaşıldığını, bazen Tanrı'yı ve emirlerini hiçe sayarak, o emirler doğrultusunda Mısır topraklarını terk ettiklerinde; bazen de Tanrı'nın kulu olan kendisine karşı kötü davranarak, üstelik o kişinin ne söylediklerinde ne de Tanrı'nın emriyle yapmalarını emrettiği şeylerde onları asla aldatmadığını söyledi. Ayrıca onlara geçmişte olanları da hatırlattı; Mısırlıların, Tanrı'nın emrine aykırı olarak onları alıkoymaya çalıştıklarında nasıl yok edildiklerini; ve aynı nehrin diğerleri için nasıl kanlı ve içilemez olduğunu, ama onlar için nasıl tatlı ve içilebilir olduğunu anlattı. Ve denizden nasıl yeni bir yol açtıklarını, denizin onlardan çok uzaklara kaçtığını, bu sayede kendilerinin nasıl korunduğunu, düşmanlarının ise nasıl yok edildiğini; silaha ihtiyaç duyduklarında Tanrı'nın onlara bolca silah verdiğini anlattı; ve böylece, görünüşte yok edilecekken Tanrı'nın onları nasıl şaşırtıcı bir şekilde kurtardığını, hâlâ aynı güce sahip olduğunu ve onların

Machine Translated by Google

Şimdi bile, Tanrı'nın onlara olan takdirinden ümitsizliğe düşmemeleri gerektiğini söyledi; ve buna göre, sakin kalmalarını ve yardımın hemen gelmese bile, büyük bir felaket yaşamadan önce yanlarında olması halinde çok geç olmayacağını düşünmelerini öğütledi; şöyle düşünmeleri gerektiğini söyledi: Tanrı onlara yardım etmekte gecikiyor, çünkü onlara önem vermiyor değil, aksine önce onların metanetini ve özgürlüklerinden duydukları zevki sınamak istiyor; böylece yiyecek ve su kıtlığına katlanacak kadar büyük ruhlara sahip olup olmadıklarını veya tıpkı hayvanların sahiplerine köle olması gibi, sadece hizmetlerinde daha faydalı olmaları için köle olmayı mı sevdiklerini öğrenmek istiyor. Kendisi için ise, kendi korunmasıyla o kadar ilgilenmeyecek; çünkü haksız yere ölürse, bunu bir sıkıntı olarak görmeyecek, aksine onlar için endişelenecek, çünkü ona taş atarak Tanrı'yı kınadıklarını düşünmelerini istemiyor.

5. Bu sayede Musa halkı yatıştırdı, kendisini taşlamalarını engelledi ve yapmayı düşündükleri şeyden tövbe etmelerini sağladı.

Ve içinde bulundukları zor durumun, onların öfkesini daha az haksız kıldığını düşündüğü için, dua ve yalvarış yoluyla Tanrı'ya yönelmesi gerektiğini düşündü; ve bir tepeye çıkarak, Tanrı'dan halk için bir yardım ve içinde bulundukları yokluktan kurtuluş yolu istedi, çünkü kurtuluş umutları yalnızca O'ndaydı; ve insanların doğasının kolay kolay memnun olmayan ve zorluklar karşısında çok şikayet eden bir yapıda olduğunu bildiği için, Tanrı'nın insanları yapmaya zorlayan şeyleri affetmesini diledi. Buna göre Tanrı, onlara bakacağına ve istedikleri yardımı sağlayacağına söz verdi. Musa bunu Tanrı'dan duyunca kalabalığın yanına indi. Ama Tanrı'dan aldığı vaatlerden dolayı sevinçli olduğunu görünce, üzgün yüzlerini neşeye çevirdiler. Böylece Musa onların ortasına yerleşti ve onlara Tanrı'dan içinde bulundukları sıkıntılardan kurtuluş getirmek için geldiğini söyledi. Bunun üzerine kısa bir süre sonra, Arap Körfezi'nde başka yerlere göre daha bol bulunan bir kuş türü olan bıldırcınlardan oluşan büyük bir sürü denizin üzerinden uçarak geldi ve yorucu uçuşlarından yorulana kadar, hatta her zamanki gibi yere çok yakın uçarak, İbranilerin üzerine düştüler. İbraniler onları yakalayıp açlıklarını giderdiler ve bunun Tanrı'nın yiyecek temin etme yöntemi olduğuna inandılar.

Machine Translated by Google

Onlara yiyecek verdi. Bunun üzerine Musa, Tanrı'ya, yardımını bu kadar ani ve söz verdiğinden daha erken bir şekilde sağladığı için şükranlarını sundu.

6. Fakat bu ilk yiyecek tedarikinden hemen sonra, onlara ikinci bir yiyecek gönderdi; çünkü Musa dua etmek için ellerini kaldırdığında çiğ düştü; Musa, çiğin ellerine yapıştığını görünce, bunun da Tanrı'dan kendilerine yiyecek olarak geldiğini sandı. Tadına baktı; halkın bunun ne olduğunu bilmediğini, kar olduğunu ve yılın o zamanında genellikle yağan şey olduğunu düşündüğünü fark edince, onlara bu çiğin onların sandığı gibi gökten düşmediğini, aksine onların korunması ve beslenmesi için geldiğini söyledi. Böylece tadına baktı ve onlara biraz verdi ki, anlattıklarından emin olsunlar. Onlar da önderlerini taklit ettiler ve yiyecekten memnun kaldılar; çünkü tatlılığı ve tadı bal gibiydi, ama yapısı tatlı baharatlardan biri olan bdellium'a benziyordu ve büyüklüğü kişniş tohumuna eşitti. Ve onu toplamakta çok gayretliydiler; Fakat onlara, her gün her biri için bir omer ölçüsünde, eşit miktarda toplamaları emredilmişti (3) , çünkü bu yiyecek çok az olmamalıydı; aksi takdirde, güçlülerin toplamada gösterdikleri aşırı gayret nedeniyle zayıflar paylarını alamayabilirlerdi. Ancak bu güçlü adamlar, kendilerine belirlenen ölçüden daha fazla topladıklarında, diğerlerinden daha fazlasına sahip değillerdi, sadece toplamada kendilerini daha çok yoruyorlardı, çünkü her biri bir omerden fazla bulamıyorlardı; ve fazla olanın sağladığı fayda hiç yoktu, çünkü hem içinde üreyen kurtlar hem de acılığı nedeniyle bozuluyordu. Bu ne kadar ilahi ve harika bir yiyecekti! Ayrıca, onu yiyenlerin diğer yiyecek türlerine olan ihtiyaçlarını da karşılıyordu. Ve şimdi bile, o bölgenin tamamında, Musa'nın o zaman Tanrı'dan halkın geçimini sağlamak için gönderdiği gibi, bu manna yağmur olarak yağıyor (4) .

İbraniler bu yiyeceğe manna derler; çünkü dilimizdeki " manna" edatı soru sormayı ifade eder. "Bu nedir?" diye sorar . Bu yüzden İbraniler gökten kendilerine gönderilen şeye çok sevindiler. Bu yiyeceği kırk yıl boyunca, yani çölde kaldıkları süre boyunca kullandılar.

7. Oradan uzaklaştırıldıktan hemen sonra, susuzluktan perişan halde Refidim'e geldiler; önceki günlerde birkaç küçük pınardan su içmişken, şimdi yeryüzünün tamamen susuz kaldığını görünce çok kötü bir duruma düştüler. Yine öfkelerini Musa'ya yönelttiler; fakat Musa önce kalabalığın öfkesinden kaçındı, sonra da...

Machine Translated by Google

Musa, Tanrı'ya dua ederek, en büyük ihtiyaç duydukları anda onlara yiyecek verdiği gibi, içecek de vermesini yalvardı; çünkü içecek bir şeyleri yokken onlara yiyecek vermenin hiçbir değeri yoktu. Tanrı da onlara bunu vermekte gecikmedi ve Musa'ya, beklemedikleri bir yerden bol su ve bir kaynak sağlayacağına söz verdi. Böylece, orada yatan kayayı (5) asasıyla vurmasını ve ondan istedikleri bol miktarda suyu almasını emretti; çünkü onlara hiçbir zahmet veya uğraş gerektirmeden içecek gelmesini sağlamıştı. Musa, Tanrı'dan bu emri aldıktan sonra, kendisini bekleyen ve ona bakan halkın yanına geldi; çünkü onun yüceliğinden hızla geldiğini zaten görmüşlerdi. Gelir gelmez, Tanrı'nın onları mevcut sıkıntılarından kurtaracağını ve onlara beklenmedik bir lütuf bahşettiğini söyledi ve onlara, kayadan onlar için bir nehir akacağını bildirdi. Fakat onlar bunu duyunca hayrete düştüler; susuzluk ve yolculuktan dolayı sıkıntılı oldukları için kayayı parçalara ayırmaları gerektiğini sandılar. Oysa Musa sadece asasıyla kayaya vurarak bir geçit açtı ve kayadan bol miktarda ve çok berrak su fışkırdı. Bu harika etkiye hayret ettiler ve adeta onu görerek susuzluklarını giderdiler. Böylece bu hoş, bu tatlı suyu içtiler; ve Tanrı'nın bağışladığı yerde beklenebileceği gibi, böyle bir şeydi. Musa'nın Tanrı tarafından nasıl onurlandırıldığına da hayran kaldılar ve Tanrı'ya kendilerine gösterdiği lütuf için şükran dolu kurbanlar sundular. Şimdi tapınakta saklanan Kutsal Yazı (6) , Tanrı'nın Musa'ya kayadan bu şekilde cılız bir suyun çıkarılacağını nasıl önceden bildirdiğini bize anlatıyor.

BÖLÜM 2.

Amalekliler ve komşu milletlerin İbranilerle nasıl savaştıkları, nasıl yenildikleri ve ordularının büyük bir bölümünü nasıl kaybettikleri.

1. İbranilerin adı her yerde duyulmaya başlamıştı ve haklarında söylentiler yayılıyordu. Bu durum, o ülkelerin sakinlerini oldukça korkuttu. Bu nedenle birbirlerine elçiler gönderdiler ve birbirlerini kendilerini savunmaya ve

Machine Translated by Google

Bu adamları yok etme girişiminde bulundular. Bunu yapmaya teşvik edenler ise Gobolitis ve Petra'da yaşayanlardı. Bunlara Amalekliler deniyordu ve orada yaşayan ulusların en savaşçı olanlarıydılar; kralları birbirlerini ve komşularını İbranilere karşı bu savaşa girmeye teşvik ediyorlardı; onlara, Mısırlıların köleliğinden kaçmış yabancılardan oluşan bir ordunun onları mahvetmek için pusuya yattığını söylüyorlardı; bu orduyu, kendi güvenliklerini gözeterek ve sağduyu gereği göz ardı etmemeleri, güçlenmeden ve refaha kavuşmadan önce ezmeleri gerektiğini söylüyorlardı: ve belki de daha önce onlara saldırmadığımız için tembelliğimizden yararlanarak önce onlara düşmanca bir şekilde saldırmaları gerektiğini belirtiyorlardı; Ve çölde yaptıkları yüzünden onlardan intikam almamız gerektiğini, ancak şehirlerimize ve mallarımıza bir kez el koyduklarında bunun o kadar iyi yapılamayacağını; bir gücü ilk yükselişinde ezmeye çalışanların, o güç güçlü hale geldiğinde ilerlemesini durdurmaya çalışanlardan daha akıllı olduklarını; çünkü sonuncuların sadece başkalarının gelişmesine kızdığını, ancak birincilerin düşmanlarının kendilerine sorun çıkarmasına izin vermediğini söylediler. Komşu uluslara ve kendi aralarında bu tür elçiler gönderdikten sonra, İbranilere savaşta saldırmaya karar verdiler.

2. Bu ülkelerin halkının bu davranışları, böyle bir savaş hazırlığı beklemediği için Musa'yı şaşkınlığa ve sıkıntıya soktu. Bu milletler savaşa hazır olduklarında ve İbrani halkı savaşın kaderini denemek zorunda kaldığında, büyük bir düzensizlik içindeydiler ve her türlü gereklilikten yoksundular; yine de savaşa tamamen hazırlanmış insanlarla savaşacaklardı. İşte bu yüzden Musa onları cesaretlendirmeye ve yürekli olmaya, Tanrı'nın yardımına güvenmeye, özgürlük içinde olduklarına inanmaya ve onlarla savaşmaya hazır olanlara karşı zafer ummaya başladı; böylece onları bu nimetten mahrum bırakmayı amaçladı: Kendi ordularının kalabalık olduğunu, hiçbir şeyden, ne silahtan, ne paradan, ne erzaktan, ne de insanların sahip olduklarında yılmadan savaştıkları diğer kolaylıklardan yoksun olmadıklarını varsaymaları gerektiğini; ve Tanrı'nın yardımıyla tüm bu avantajlara sahip olduklarını düşünmeleri gerektiğini söyledi. Ayrıca düşman ordusunun küçük, silahsız, zayıf ve Tanrı'nın iradesiyle yenilgiye uğrayacakları bilindiğinde ihtiyaç duyacakları kolaylıklardan yoksun olduğunu varsaymaları gerekir; ve Tanrı'nın yardımının ne kadar değerli olduğunu bilmeleri gerekir.

Machine Translated by Google

Çok sayıda denemeden geçtiler; ve bunlar savaştan daha korkunç olanlardı, çünkü savaş sadece insanlara karşıdır; ama bunlar kıtlık ve susuzluğa karşıydı, ki bunlar doğaları gereği aşılmaz şeylerdir; ayrıca dağlara ve kaçacak hiçbir yol bırakmayan denize karşı da mücadele ettiler; yine de tüm bu zorluklar Tanrı'nın lütufkâr iyiliği sayesinde aşılmıştı. Bu yüzden onlara bu zamanda cesur olmalarını ve tüm refahlarının düşmanlarının şimdiki zaferine bağlı olduğunu düşünmelerini öğütledi.

3. Musa bu sözlerle kalabalığı cesaretlendirdi ve onlar da kabilelerinin ileri gelenlerini ve reislerini ayrı ayrı ve birlikte bir araya çağırdılar. Gençlere büyüklerine itaat etmelerini, büyüklere de önderlerini dinlemelerini emretti. Böylece halkın zihni yükseldi ve savaşta şanslarını denemeye hazır hale geldiler; böylece tüm sıkıntılarından kurtulacaklarını umuyorlardı. Hatta Musa'nın, mevcut kararlılıklarına hiçbir gecikme olmaması için, en ufak bir aksama olmadan, derhal düşmanlarına karşı onları yönetmesini istediler. Böylece Musa, savaşa uygun olan herkesi farklı birliklere ayırdı ve Efraim kabilesinden Nun oğlu Yeşu'yu onların başına getirdi; Yeşu, büyük cesarete sahip, zorluklara katlanmaya sabırlı, anlayışlı ve uygun olanı söyleme yeteneğine sahip, Tanrı'ya ibadette çok ciddi ve gerçekten de bir başka Musa gibi, Tanrı'ya karşı dindarlığın öğretmeniydi. Musa ayrıca silahlı adamlarından küçük bir grubu suyun yakınında, çocuklara, kadınlara ve tüm kampa bakmakla görevlendirdi. Böylece bütün gece savaşa hazırlandılar; eğer varsa silahlarını aldılar ve Musa emir verir vermez savaşa atılmaya hazır bir şekilde komutanlarının emrine uydular. Musa da uyanık kalarak Yeşu'ya kampını nasıl düzenleyeceğini öğretti. Ancak gün başlayınca Musa tekrar Yeşu'yu çağırdı ve ona, ününün kendisinden beklendiği gibi işler yaparak kendini kanıtlamasını ve bu savaşta gösterdiği kahramanlıklarla, emri altındakilerin gözünde şan kazanmasını öğütledi.

Ayrıca İbranilerin önde gelen adamlarına özel bir öğüt verdi ve önünde silahlanmış halde duran tüm orduyu cesaretlendirdi. Orduyu hem sözleriyle hem de eylemleriyle canlandırdıktan ve her şeyi hazırladıktan sonra bir dağa çekildi ve orduyu Tanrı'ya ve Yeşu'ya emanet etti.

Machine Translated by Google

4. Böylece ordular savaşa girdiler; ve kıyasıya, el ele bir mücadeleye dönüştü, her iki taraf da büyük bir istekle birbirlerini cesaretlendiriyordu. Ve gerçekten de Musa elini göğe doğru uzattığında (7) İbraniler Amalekliler için çok güçlüydüler: Fakat Musa ellerini böyle uzatmış halde tutamadığı için (çünkü ellerini her indirdiğinde kendi halkı da yeniliyordu), kardeşi Harun'a ve kız kardeşleri Miriam'ın kocası Hur'a, her iki yanında durmalarını, ellerini tutmalarını ve yorgunluğunun buna engel olmasına izin vermemelerini, aksine ellerini uzatmasına yardım etmelerini emretti. Bu yapıldığında, İbraniler Amaleklileri büyük bir güçle yendiler; ve gerçekten de hepsi ölmüştü, eğer gecenin yaklaşması İbranileri daha fazla öldürmekten vazgeçmeye zorlamasaydı. Böylece atalarımız çok önemli ve çok yerinde bir zafer elde ettiler; Çünkü onlar sadece kendilerine karşı savaşanları yenmekle kalmadılar, aynı zamanda komşu ulusları da korkuttular ve bu savaşta verdikleri büyük çabalar sayesinde düşmanlarından büyük ve görkemli kazanımlar elde ettiler: düşman kampını ele geçirdiklerinde, halk için ve kendi özel aileleri için hazır ganimet elde ettiler; oysa o zamana kadar gerekli yiyecek de dahil olmak üzere hiçbir bollukları yoktu. Bahsi geçen savaş, bir kez kazanıldıktan sonra, sadece şimdiki zaman için değil, gelecek çağlar için de refahlarının vesilesi oldu; çünkü sadece düşmanlarının bedenlerini köleleştirmekle kalmadılar, zihinlerini de boyun eğdirdiler ve bu savaştan sonra çevrelerinde yaşayan herkes için korkunç oldular. Dahası, çok büyük miktarda zenginlik elde ettiler; çünkü düşman kampında çok miktarda gümüş ve altın kalmıştı; ayrıca ailelerinde yaygın olarak kullandıkları tunç kaplar da vardı. Orada ayrıca birçok işlemeli eşya da vardı; hem dokuma olanlar, hem zırhlarının süsleri, hem de ailede ve odalarının mobilyalarında kullanılan diğer eşyalar. Ayrıca hayvanlarını ve kamplar bir yerden bir yere taşındığında yanlarında götürebilecekleri her türlü eşyayı da ele geçiriyorlardı. İbraniler artık cesaretlerine değer veriyor ve kahramanlıkları için büyük bir övgü talep ediyorlardı; ve her zorluğun üstesinden gelebileceklerini düşündükleri çabayı sürekli olarak gösteriyorlardı. Bu savaşın sonuçları böyleydi.

5. Ertesi gün Musa, düşmanlarının ölü bedenlerini soydu, kaçanların zırhlarını topladı ve savaşta öne çıkanlara ödüller verdi; ve onları yüksek derecede övdü.

Machine Translated by Google

Ordunun tamamı, yaptığı büyük işler nedeniyle onun komutanlığını onaylamıştı. İbranilerden hiç kimse öldürülmemişti; ancak düşman ordusunun ölüleri sayılamayacak kadar çoktu. Bu yüzden Musa, Tanrı'ya şükran kurbanları sundu ve " Rab Fatih" adını verdiği bir sunak inşa etti. Ayrıca Amaleklilerin tamamen yok edileceğini ve bundan sonra hiçbirinin kalmayacağını, çünkü İbranilere karşı savaştıklarını ve bunu çölde, sıkıntı içinde oldukları bir zamanda yaptıklarını önceden bildirdi. Dahası, orduyu ziyafetlerle canlandırdı. Böylece Mısır'dan çıktıktan sonra kendilerine karşı çıkmaya cesaret edenlerle bu ilk savaşı yaptılar. Ancak Musa bu zafer bayramını kutladıktan sonra, İbranilerin birkaç gün dinlenmesine izin verdi ve sonra onları savaş düzeninde dışarı çıkardı; çünkü artık hafif zırhlı birçok askerleri vardı. Ve yavaş yavaş ilerleyerek, Mısır'dan çıkarıldıktan üç ay sonra Sina Dağı'na geldi; daha önce anlattığımız gibi, çalılık görümü ve diğer harika olaylar bu dağda gerçekleşmişti.

BÖLÜM 3.

Musa, kayınpederini nazikçe karşıladı.
Yetro, Sina Dağı'na geldiğinde.

Musa'nın kayınpederi Raguel, işlerinin ne kadar müreffeh olduğunu anlayınca, onu karşılamaya gönüllü oldu. Musa ve çocukları da onun gelişinden memnun oldular. Raguel kurbanı sunduktan sonra, daha önce gördüğü çalının yanında kalabalık için bir ziyafet verdi; kalabalık, ailelerine göre herkes ziyafete katıldı. Ancak Harun ve ailesi Raguel'i yanlarına alarak, kurtuluşlarının ve özgürlüklerinin kaynağı olan Tanrı'ya ilahiler söylediler. Ayrıca, her şeyin kendilerinde başarılı olmasını sağlayan kişi olarak önderlerini övdüler. Raguel de Musa'ya yaptığı kutsal ayin konuşmasında tüm kalabalığı övdü; Musa'nın metanetine ve arkadaşlarını kurtarmada gösterdiği insanlığa hayran kaldı.

BÖLÜM 4.

Machine Translated by Google

Raguel'in Musa'ya, daha önce düzensiz yaşayan halkını binlerce ve yüzlerce kişilik yöneticilerin yönetimi altına almasını nasıl önerdiği ve Musa'nın kayınpederinin bu öğütlerine her konuda nasıl uyduğu anlatılıyor.

1. Ertesi gün, Raguel, Musa'yı kendisine başvuranların anlaşmazlıklarını çözmek için bir kalabalığın ortasında gördü; herkes yine ona gidiyor ve ancak o hakem olursa adalete kavuşacaklarını sanıyordu. Davalarını kaybedenler ise, adil bir şekilde ve tarafsız bir şekilde kaybettiklerini düşündükleri sürece, bunun bir zarar olmadığını düşünüyorlardı. Ancak Raguel o sırada ona hiçbir şey söylemedi, çünkü yol göstericisinin erdeminden yararlanmak isteyenlere engel olmak istemiyordu. Ama daha sonra onu yanına aldı ve yalnız kaldığında ona ne yapması gerektiğini anlattı; daha küçük davaların zahmetini başkalarına bırakmasını, kendisinin ise daha büyük davalarla ve halkın güvenliğiyle ilgilenmesini tavsiye etti; çünkü İbraniler arasında davaları çözmeye uygun başka kişiler bulunabilirdi, ancak on binlerce insanın güvenliğinden yalnızca Musa sorumlu olabilirdi. "Bu nedenle," diyor, "kendi erdeminin ve Tanrı'nın hizmeti altında halkın korunması için yaptığın şeylerin farkında olma. Bu nedenle, ortak davaların kararını başkalarına bırak, fakat kendini yalnızca Tanrı'ya hizmet etmeye ada ve halkı mevcut sıkıntılarından kurtarmanın yollarını ara. İnsan işlerinde sana önerdiğim yöntemi kullan; orduyu gözden geçir ve on binlerce kişiye, sonra da binlerce kişiye seçilmiş yöneticiler ata; sonra onları beş yüzlüklere, tekrar yüzlüklere ve elliliklere böl; ve her birinin başına, onları otuzluklara ayırabilecek ve düzen içinde tutabilecek yöneticiler ata; ve sonunda onları yirmili ve onlu gruplar halinde say: ve her bir grubun başına, yönettikleri kişilerin sayısından adlandırılacak, ancak tüm halkın denediği ve iyi ve doğru insanlar olarak onayladığı bir komutan gelsin; (8) ve bunlar Yöneticiler kendi aralarındaki anlaşmazlıkları kendileri çözerler. Ancak büyük bir dava ortaya çıkarsa, bunu daha yüksek mevkideki yöneticilerin önüne getirsinler; fakat onların bile çözemeyeceği kadar büyük bir zorluk ortaya çıkarsa, onu sana göndersinler. Bu şekilde iki kazanım elde edilecektir; İbranilere adalet sağlanacak ve sen de bunu çözebileceksin.

Machine Translated by Google

Sürekli olarak Tanrı'ya yönelmek ve O'nun insanlara daha lütufkâr olmasını sağlamak."

2. Bu, Raguel'in öğüdüydü; Musa da onun tavsiyesini çok nazikçe karşıladı ve önerisine göre hareket etti. Bu yöntemin icadını gizlemedi, hatta kendisi de icadını iddia etmedi; aksine, bunu kimin icat ettiğini halka bildirdi. Hatta, yazdığı kitaplarda Raguel'i, bu halk düzenlemesini icat eden kişi olarak adlandırdı; başkalarının icatlarını kendisine atfederek ün kazanabilecekken, değerli kişilere doğru tanıklık etmenin doğru olduğunu düşündü. Buradan Musa'nın erdemli karakterini öğrenebiliriz; ancak bu karakterinden, bu kitapların başka yerlerinde daha ayrıntılı olarak bahsedeceğiz.

BÖLÜM 5.

Musa'nın Sina Dağı'na nasıl çıktığı, Tanrı'dan kanunlar aldığı ve bunları İbranilere nasıl ilettiği.

1. Musa, kalabalığı bir araya çağırdı ve onlara, Tanrı ile konuşmak, ondan bir kehanet almak ve onu geri getirmek için Sina Dağı'na gideceğini söyledi; fakat onlara çadırlarını dağın yakınına kurmalarını ve Tanrı'ya en yakın olan yeri, daha uzak olan yere tercih etmelerini emretti. Bunu söyledikten sonra, o ülkedeki bütün dağların en yükseği olan Sina Dağı'na çıktı (9) ve bu dağ, sadece muazzam yüksekliği nedeniyle değil, aynı zamanda dik yamaçları nedeniyle de insanların tırmanması çok zor bir dağdı; hatta, gözleri acıtmadan bakmak bile mümkün değildi: ayrıca, Tanrı'nın orada yaşadığına dair dolaşan söylenti nedeniyle korkunç ve erişilmezdi. Fakat İbraniler, Musa'nın emrettiği gibi çadırlarını kaldırdılar ve dağın en alçak kısımlarını ele geçirdiler; Ve Musa'nın Tanrı'dan kendilerine vaat ettiği güzel şeylerin sözüyle döneceği umuduyla zihinlerinde büyük bir sevinç yaşadılar. Bu yüzden ziyafet çektiler ve önderlerini beklediler; diğer konularda olduğu gibi kendilerini temiz tuttular ve daha önce emrettiği gibi üç gün boyunca eşleriyle birlikte olmadılar. Ve Tanrı'ya dua ettiler ki,

Machine Translated by Google

Musa'nın kendisiyle konuşmasını olumlu karşılayacak ve onlara iyi yaşamaları için bazı hediyeler verecekti. Ayrıca daha bolluk içinde yaşadılar ve eşlerine ve çocuklarına her zamankinden daha süslü ve düzgün giysiler giydirdiler.

2. Böylece iki gün bu şekilde ziyafet çektiler; fakat üçüncü gün, güneş doğmadan önce, daha önce hiç kimsenin görmediği kadar büyük bir bulut İbranilerin tüm kampının üzerine yayıldı ve çadırlarını kurdukları yeri de kapladı; ve havanın geri kalanı açıkken, şiddetli rüzgarlar esti ve büyük sağanak yağışlar getirdi, bu da büyük bir fırtınaya dönüştü. Ayrıca, görenler için korkunç olan şimşekler çaktı; ve gök gürültüsüyle birlikte gökler indi ve Tanrı'nın, Musa'nın dilediği gibi, lütufkâr bir şekilde orada bulunduğunu ilan etti. Şimdi, bu konularda okuyucularımın her biri dilediği gibi düşünebilir; ancak bu tarihi kutsal kitaplarda anlatıldığı gibi aktarmak zorundayım. Bu manzara ve kulaklarına gelen şaşırtıcı ses, İbranileri son derece rahatsız etti, çünkü alıştıkları gibi değildi; Sonra Tanrı'nın o dağı sık sık ziyaret ettiği söylentisi yayıldı ve bu söylenti onların zihinlerini çok şaşırttı; bu yüzden hem Musa'nın ilahi gazap tarafından yok edileceğini sanarak hem de kendilerinin de benzer bir yıkıma uğrayacağını bekleyerek üzüntüyle çadırlarına kapandılar.

3. Onlar bu endişeler içindeyken, Musa neşeli ve çok sevinçli bir şekilde göründü. Onu görünce korkularından kurtuldular ve gelecek hakkında daha rahatlatıcı umutlara kavuştular. Musa'nın görünmesiyle hava da önceki düzensizliğinden arındı ve temizlendi; bunun üzerine Musa, Tanrı'nın onlara ne söyleyeceğini duymaları için halkı bir araya topladı. Toplandıklarında, hepsinin onu duyabileceği bir tepede durdu ve şöyle dedi: "Ey İbraniler, Tanrı beni daha önce olduğu gibi lütufkâr bir şekilde kabul etti; sizin için mutlu bir yaşam biçimi ve siyasi bir yönetim düzeni önerdi ve şimdi orduda hazır bulunuyor: Bu nedenle, O'nun hatırı için, O'nun işleri ve O'nun aracılığıyla yaptıklarımız için, size ileteceğim emirleri küçümsemeyin, çünkü emirler size bunları ileten benim tarafımdan verildi veya bunları size ileten bir insanın dilidir; ama

Machine Translated by Google

Eğer bu şeylerin büyük önemine gereken önemi verirseniz, bu kurumların sahibi olan ve bunları ortak yararımıza bana iletmekten çekinmeyen O'nun büyüklüğünü anlayacaksınız; zira bu kurumların yaratıcısının sadece Amram ve Yokebed'in oğlu Musa olduğu sanılmamalıdır; aksine, sizin için Nil'i kanlı bir şekilde akıtan ve Mısırlıların kibirini çeşitli yargılarla dizginleyen; bizim için denizden bir yol açan; yiyecekten mahrum kaldığımız zamanlarda gökten bize yiyecek göndermenin bir yolunu bulan; daha önce çok az suyumuz varken kayadan su çıkaran; Adem'in hem karanın hem de denizin meyvelerinden pay almasını sağlayan; Nuh'un tufandan kurtulmasını sağlayan; atamız İbrahim'in, gezgin bir hacıdan, Kenan diyarının varisi olmasını sağlayan; İshak'ın çok yaşlı anne babadan doğmasını sağlayan O'dur. Yakup'un on iki erdemli oğulla süslenmesini sağlayan; Yusuf'un Mısırlılar üzerinde güçlü bir hükümdar olmasını sağlayan; bu talimatları size benim tercümanı olarak ileten de O'dur. Ve bu talimatlar sizin için saygıdeğer olsun ve kendi çocuklarınızdan ve kendi eşlerinizden daha büyük bir gayretle savunulsun; çünkü eğer bunlara uyarsanız, mutlu bir hayat süreceksiniz, verimli toprakların, sakin denizlerin ve doğanın gerektirdiği gibi eksiksiz doğmuş rahim meyvelerinin tadını çıkaracaksınız; ayrıca düşmanlarınız için de korkutucu olacaksınız, çünkü ben Tanrı'nın huzuruna kabul edildim ve O'nun bozulmaz sesini işittim; O'nun milletiniz ve onun geleceği için duyduğu endişe çok büyüktür."

4. Bunu söyledikten sonra, halkı, eşleri ve çocuklarıyla birlikte dağın yakınına getirdi ki, uygulamaları gereken buyruklar hakkında Tanrı'nın bizzat kendisinin konuşmasını duyabilsinler; söylenmesi gerekenlerin gücü, insan dilinin onları ancak tam olarak anlayamayacak şekilde iletmesiyle zarar görmesin diye. Ve hepsi yukarıdan gelen bir ses duydular; öyle ki, Musa'nın iki levhaya yazdığı bu sözlerden hiçbiri onların gözünden kaçmadı; bunları doğrudan yazmamız caiz değildir, ancak anlamlarını açıklayacağız (10)

5. Birinci emir bize tek bir Tanrı olduğunu ve yalnızca O'na ibadet etmemiz gerektiğini öğretir. İkinci emir ise O'nu yüceltmememizi emreder.

Machine Translated by Google

Herhangi bir canlı yaratığın resmine tapınmamalıyız. Üçüncüsü, Tanrı adına yalan yere yemin etmemeliyiz. Dördüncüsü, yedinci günü her türlü işten uzak durarak geçirmeliyiz. Beşincisi, anne babamıza saygı göstermeliyiz.
Altıncısı, cinayetten uzak durmalıyız. Yedincisi, zina yapmamalıyız. Sekizincisi, hırsızlık yapmamalıyız. Dokuzuncusu, yalan şahitlik yapmamalıyız. Onuncusu, başkasının herhangi bir şeyine göz dikmemeliyiz.

6. Kalabalık, Tanrı'nın Musa'nın bildirdiği buyrukları bizzat işitince, söylenenlere sevindiler ve topluluk dağıldı. Fakat sonraki günlerde onun çadırına gelip, Tanrı'dan başka kanunlar da getirmesini istediler.

Buna göre o, bu kanunları tayin etti ve daha sonra her durumda nasıl davranmaları gerektiğini onlara bildirdi; bu kanunlardan zamanı gelince bahsedeceğim; fakat bu kanunların çoğunu başka bir esere saklayacağım (11) ve orada bunların ayrıntılı bir açıklamasını yapacağım.

7. İşler bu noktaya gelince, Musa onlara önceden haber verdiği Sina Dağı'na tekrar çıktı. Onların gözü önünde dağa çıktı; ve orada uzun süre kaldığı için (çünkü kırk gün onlardan uzaktaydı), İbraniler Musa'nın başına bir şey gelmiş olabileceğinden korktular; ve onları en çok rahatsız eden şey, Musa'nın öldüğüne dair bu varsayımdı. Şimdi bu konuda farklı görüşler vardı; bazıları vahşi hayvanların arasına düştüğünü söylüyordu; bu görüşte olanlar çoğunlukla ona karşı kötü niyetli olanlardı; ama diğerleri onun öldüğünü ve Tanrı'ya gittiğini söylüyordu; ancak daha akıllı olanlar, akılları gereği bu görüşlerin hiçbirini tatmin edici bulmadılar, çünkü insanların bazen vahşi hayvanların arasına düşüp ölmesi gibi bir şey olduğu için, erdemi nedeniyle Tanrı'ya gitmesinin de oldukça muhtemel olduğunu düşünüyorlardı; Bu nedenle sessiz kaldılar ve olayı beklediler; ancak bir vali ve koruyucudan mahrum kaldıkları, bir daha asla geri kazanamayacakları birinden yoksun oldukları düşüncesi onları son derece üzdü; bu şüphe onlara bu adam hakkında rahatlatıcı bir şey bekleme izni vermedi ve bu olay karşısındaki sıkıntı ve melankolilerini engelleyemedi. Bununla birlikte, Musa daha önce orada kalmalarını emrettiği için kamp bu süre boyunca yerinden ayrılmaya cesaret edemedi.

Machine Translated by Google

8. Fakat kırk gün ve kırk gece geçtikten sonra Musa, insanların beslenmesi için belirlenmiş yiyeceklerden hiçbir şey tatmamış olarak aşağı indi. Onun görünüşü orduyu sevinçle doldurdu ve onlara Tanrı'nın onlara ne kadar önem verdiğini ve hayatlarını nasıl yaşamaları gerektiğini anlattı; onlara, yokluğunda kendisine bir çadır inşa ettireceğini, yanına geldiğinde bu çadıra ineceğini ve buradan ayrıldıklarında onu yanlarında taşıyacaklarını, artık Sina Dağı'na çıkmaya gerek kalmayacağını, kendisinin gelip çadırını aramızda kuracağını ve dualarımızda hazır bulunacağını; ayrıca çadırın kendisine gösterdiği ölçülerde ve yapıda olacağını ve işe koyulup gayretle devam etmeleri gerektiğini söyledi. Bunu söyledikten sonra, her birinde beşer tane olmak üzere on emrin kazılı olduğu iki levhayı gösterdi. Ve bu yazı Tanrı'nın eliyle yazılmıştı.

BÖLÜM 6.

MUSA'NIN TANRI'NIN ŞEREFİNE ÇÖLDE İNŞA ETTİĞİ VE TAPINAK GİBİ GÖRÜNEN ÇADIR HAKKINDA.

1. Bunun üzerine İsrailoğulları, önderlerinin yaptıklarından duydukları ve gördüklerinden dolayı sevindiler ve ellerinden geldiğince gayret gösterdiler; çünkü gümüş, altın, pirinç ve en iyi ağaç türlerinden, çürümeden bozulmayacak olanlardan; deve tüyünden ve koyun postlarından, bazıları maviye, bazıları da kırmızıya boyanmış; bazıları mor renk için çiçek, bazıları da beyaz renk için çiçek getirdi; yünleri de bu çiçeklerden boyamışlardı; ayrıca ince keten ve değerli taşlar getirdiler ki bunlar, pahalı süs eşyaları kullananların altın çerçevelere yerleştirdiği taşlardır; ayrıca çok miktarda baharat da getirdiler; çünkü Musa bu malzemelerden, hareketli ve dolaşılabilir bir tapınaktan hiç de farklı olmayan çadırı inşa etti. Şimdi, bu şeyler büyük bir gayretle bir araya getirildiğinde (çünkü herkes kendi gücünün ötesinde işi ilerletmek için hırslıydı), Tanrı'nın emriyle işlerin başına mimarlar atadı; Ve aslında, eğer seçim hakkı kendilerine verilmiş olsaydı, halkın kendisinin de seçeceği aynı seçim olurdu. Şimdi onların

Machine Translated by Google

Kutsal kitaplarda isimleri yazılı olarak kaydedilmiştir; bunlar şunlardı: Yahuda kabilesinden Uri oğlu Besaleel, önderlerinin kız kardeşi Miriam'ın torunu ve Dan kabilesinden Ahisamak oğlu Aholiab. Halk, üstlendikleri işe o kadar büyük bir hızla devam etti ki, Musa, getirilenlerin yeterli olduğunu, ustaların kendisine bildirdiğini ilan ederek onları durdurmak zorunda kaldı; böylece çadırın yapımına koyuldular. Musa ayrıca, Tanrı'nın yönlendirmesi doğrultusunda, çadırın ölçülerinin ve büyüklüğünün yanı sıra, kurbanlar için kaç kap içermesi gerektiğini de onlara bildirdi. Kadınlar da, rahiplerin giysileri ve bu işte gerekli olacak diğer şeyler konusunda, hem süsleme hem de ilahi hizmet için, kendi paylarına düşeni yapmak için hevesliydiler.

2. Her şey hazırlandıktan sonra, altın, gümüş, tunç ve dokunmuş eşyalar hazırlandıktan sonra, Musa, önceden bir bayram yapılacağını ve herkesin gücüne göre kurbanlar sunulacağını belirledikten sonra, çadırı kurdu (12) ve açık avluyu elli arşın genişliğinde ve yüz arşın uzunluğunda ölçtükten sonra, her uzun kenara yirmişer tane olmak üzere beş arşın yüksekliğinde tunç sütunlar, arkaya da genişlik için on tane sütun dikti; sütunların her birinin de bir halkası vardı. Başlıkları gümüşten, kaideleri ise tunçtandı: mızrakların sivri uçlarına benziyorlardı ve yere sabitlenmiş tunçtan yapılmışlardı. Halkalardan ipler geçirildi ve uçlarından bir arşın uzunluğundaki tunç çivilere bağlandı; bu çiviler her sütunda yere çakıldı ve çadırın şiddetli rüzgarlardan sarsılmasını önleyecekti; Ancak ince, yumuşak ketenden bir perde tüm sütunların etrafını sarmış ve başlıklarından aşağı doğru akıcı ve gevşek bir şekilde sarkarak tüm alanı çevrelemiş ve etrafındaki bir duvara hiç de benzemez bir görünüm sergilemişti. Bu, bu çevrelemenin üç tarafının yapısıydı; ancak elli arşın genişliğinde ve tümünün ön tarafı olan dördüncü tarafın yirmi arşını, her iki yanında açık kapılara benzeyen iki sütun bulunan kapıların açıklığı için ayırmıştı. Bunlar tamamen gümüşten yapılmış ve cilalanmıştı, sadece kaideleri pirinçtendi. Şimdi, kapıların her iki yanında, kapıların içbükey kaidelerine yerleştirilmiş ve onlara uygun üç sütun duruyordu; ve bunların etrafına ince ketenden bir perde çekilmişti; ancak 20 arşın genişliğinde ve 5 arşın yüksekliğindeki kapıların kendilerine perde çekilmemişti.

Machine Translated by Google

Mor, kırmızı ve mavi renklerden ve ince ketenden yapılmış olup, hayvan figürleri hariç birçok farklı türde figürle işlenmiştir.
Bu kapıların içinde, altında aynı malzemeden yapılmış bir leğen bulunan, arınma için kullanılan tunç bir leğen vardı; rahipler buradan ellerini yıkayıp ayaklarını serperlerdi; ve bu, açık havaya maruz kalan tapınak avlusunun etrafındaki surların süslemeli yapısıydı.

3. Çadırın kendisine gelince, Musa onu avlunun ortasına, ön cephesi doğuya bakacak şekilde yerleştirdi; böylece güneş doğduğunda ilk ışınları üzerine vurabilsin. Kurulduğu zaman uzunluğu otuz arşın, genişliği ise on iki arşındı. Duvarlarından biri güneyde, diğeri kuzeydeydi ve arka kısmı batıya bakıyordu. Yüksekliğinin genişliğine (on arşın) eşit olması gerekiyordu. Ayrıca her iki tarafta yirmişer tane tahta sütun vardı; bunlar dörtgen şeklinde, bir buçuk arşın genişliğinde, dört parmak kalınlığında işlenmişti: her iki tarafına, içten ve dıştan ince altın levhalar yapıştırılmıştı: her birinin kaidelerine yerleştirilmiş iki gümüş zıvana vardı ve bu kaidelerin her birinde zıvanayı alacak bir yuva bulunuyordu; ancak batı duvarındaki sütunlar altı taneydi. Şimdi tüm bu zıvana ve yuvalar birbirine o kadar kusursuz bir şekilde oturuyordu ki, ek yerleri görünmezdi ve her ikisi de tek bir bütün ve birleşik duvar gibi görünüyordu. Ayrıca hem içten hem de dıştan altınla kaplanmıştı. Karşılıklı taraflarda sütun sayısı eşitti ve her tarafta yirmi sütun vardı ve her birinin kalınlığı bir karışın üçte biri kadardı; böylece aralarında otuz arşınlık bir mesafe tamamlanmış oluyordu; ancak arkadaki duvarda, altı sütunun birlikte sadece dokuz arşınlık bir mesafe oluşturduğu yerde, iki sütun daha yaptılar ve bunları bir arşınlık bir mesafeden keserek köşelere yerleştirdiler ve diğerleriyle aynı incelikte yaptılar. Şimdi, sütunların her birinin ön yüzlerine, sanki sütunlara kök salmış gibi, dışa doğru altın halkalar yapıştırılmıştı ve bu halkalar, her biri beş arşın uzunluğunda, altınla yaldızlanmış çubuklar geçirilerek sütunlar birbirine bağlanmıştı; bir çubuğun başı diğerine, bir zıvananın diğerine geçmesi gibi, giriyordu; ancak arkadaki duvarda, tüm sütunlardan geçen tek bir çubuk sırası vardı ve bu sıraya, daha uzun duvarların her iki tarafındaki çubukların uçları giriyordu; erkek ve dişi çubuk birbirine geçiyordu.

Machine Translated by Google

Eklemlerinden sıkıca tutturulmuşlardı, böylece bütün yapı sağlam bir şekilde bir arada duruyordu; ve bu nedenle her şey o kadar sıkıca bir araya getirilmişti ki, çadır ne rüzgarlar ne de başka herhangi bir yolla sarsılmasın, sürekli olarak sakin ve hareketsiz kalsın.

4. İç kısma gelince, Musa onu üç bölüme ayırdı. En gizli uçtan on arşın uzaklıkta, Musa, diğerleriyle aynı işçiliğe sahip dört sütun yerleştirdi; ve bunlar, her biri diğerinden biraz uzakta, aynı kaideler üzerinde duruyordu. Bu sütunların arasındaki oda en kutsal yerdi; odanın geri kalanı ise rahipler için açık olan çadır (tapınak) idi.

Ancak, tapınağın ölçülerinin bu oranı, dünyanın sisteminin bir taklidi olduğu ortaya çıktı; çünkü dört sütun arasında kalan ve rahiplerin giremediği üçte birlik kısım, adeta Tanrı'ya özgü bir cennetti. Yirmi arşınlık alan ise, adeta insanların yaşadığı deniz ve kara parçasıydı ve bu kısım sadece rahiplere özgüydü. Ancak girişin yapıldığı ön tarafa, pirinç kaideler üzerinde duran yedi adet altın sütun yerleştirdiler; daha sonra tapınağın üzerine ince keten, mor, mavi ve kırmızı renklerde işlemeli perdeler serdiler. İlk perde her yönde on arşın uzunluğundaydı ve bunu tapınağı ayıran sütunların üzerine serdiler ve en kutsal yeri içeride gizli tuttular; bu perde, bu kısmı kimseye görünmez kılan perdeydi. Tapınağın tamamına Kutsal Yer deniyordu ; ancak dört sütun arasında kalan ve kimsenin giremediği kısma Kutsalın Kutsalı deniyordu. Bu örtü çok süslüydü ve yeryüzünün ürettiği her türlü çiçekle işlenmişti; hayvan figürleri hariç, süsleme olabilecek her türlü çeşit de örtünün içine dokunmuştu. Girişteki beş sütunu örten başka bir örtü daha vardı. Bu örtü, büyüklüğü, dokusu ve rengi bakımından öncekine benziyordu; her sütunun köşesinde, yukarıdan aşağıya doğru sütunların yarısına kadar bir halka ile tutturulmuştu, diğer yarısı ise altından sürünerek geçen rahipler için bir giriş sağlıyordu. Bunun üzerinde, öncekiyle aynı büyüklükte bir keten örtü vardı: Bu örtü, iplerle bir o yana bir bu yana çekilip kaldırılacaktı; iplerin halkaları, örtünün dokusuna ve iplere sabitlenmişti ve örtünün çekilip açılmasına ve köşeden sabitlenmesine yarıyordu, böylece özellikle kutsal günlerde kutsal alanın görünümüne engel olmayacaktı; ancak

Machine Translated by Google

Diğer günlerde, özellikle de hava kar yağmaya meyilli olduğunda, genişletilebilir ve çeşitli renklerdeki örtüyü kaplayabilirdi.
Tapınak inşa edildikten sonra girişlerin üzerine ince bir keten örtü çekme geleneğimiz buradan gelir. Ancak diğer on perde dört arşın genişliğinde ve yirmi sekiz arşın uzunluğundaydı; ve bir perdeyi diğerine bağlamak için altın tokaları vardı; bu tokalar o kadar kusursuz bir şekilde yapılmıştı ki, tek bir perde gibi görünüyorlardı. Bunlar tapınağın üzerine serilmiş ve duvarların üst ve yan kısımlarını, yerden bir arşın yüksekliğe kadar örtmüştü. Bunlarla aynı genişlikte, ancak bir tane daha fazla sayıda ve daha uzun olan başka perdeler de vardı; bunlar otuz arşın uzunluğundaydı; ancak bunlar yün perdeler gibi incelikle dokunmuş ve yere kadar gevşek bir şekilde uzanarak kapılarda üçgen bir ön cephe ve yükselti oluşturuyordu; on birinci perde de tam olarak bu amaçla kullanılıyordu. Bunların üzerinde, sıcak havalarda ve yağmurlu havalarda dokunan perdelere örtü ve koruma sağlayan, deriden yapılmış başka perdeler de vardı. Bu perdeleri uzaktan görenler çok şaşırdılar, çünkü gökyüzünün renginden hiç farklı görünmüyorlardı. Ancak kıl ve deriden yapılanlar, kapıdaki örtü gibi aşağıya doğru uzanarak güneşin sıcağından ve yağmurun verebileceği zarardan koruyordu. Çadır da bu şekilde kurulmuştu.

5. Ayrıca, doğal olarak güçlü ve bozulmayan ağaçtan yapılmış, Tanrı'ya adanmış kutsal bir sandık da vardı. Bu sandık, dilimizde Eron olarak adlandırılıyordu . Yapısı şöyleydi: Uzunluğu beş karış, genişliği ve yüksekliği ise her biri üç karıştı. İçten ve dıştan tamamen altınla kaplıydı, böylece ahşap kısmı görünmüyordu. Ayrıca, harika bir şekilde altın menteşelerle ona bağlı bir kapağı vardı; bu kapak her yönden ona eşit şekilde oturuyordu ve tam birleşmesini engelleyecek hiçbir çıkıntı yoktu. Ayrıca, daha uzun tahtaların her birine ait iki altın halka vardı ve bu halkalardan her tahta boyunca yaldızlı çubuklar geçiyordu, böylece gerektiğinde hareket ettirilip taşınabiliyordu; çünkü yük hayvanları tarafından çekilen bir arabada değil, rahiplerin omuzlarında taşınıyordu. Bu kapağın üzerinde, İbranilerin Kerubim dediği iki heykel vardı; Bunlar uçan yaratıklardır, fakat biçimleri insanların gördüğü hiçbir yaratığa benzemez; Musa, tahtın yakınında böyle varlıklar gördüğünü söylemiştir.

Machine Translated by Google

Tanrı, bu sandığa on emrin yazılı olduğu iki levha koydu; her levhaya beşer emir, levhaların her iki yanına da iki buçuk emir yerleştirdi ve bu sandığı en kutsal yere koydu.

6. Fakat kutsal mekâna, Delfi'dekiler gibi bir masa yerleştirdi. Uzunluğu iki arşın, genişliği bir arşın ve yüksekliği üç karıştı. Ayrıca ayakları da vardı; alt yarısı Dorların karyolalarına taktıkları ayaklara benzeyen tam ayaklardı; ancak masaya bakan üst kısımları kare şeklinde işlenmişti. Masanın her tarafında, hem üst hem de alt kısmında spiral şeklinde dönen, dört parmak derinliğinde bir çıkıntıya sahip bir oyuk vardı. Her bir ayağın üzerine, kapağa yakın bir yere, altından tahta çubuklar geçen, ancak yaldızlı olan ve gerektiğinde çıkarılabilen bir halka yerleştirilmişti; çünkü halkalar tam halkalar değildi; tam yuvarlaklaşmadan önce sivri uçlarla sonlanıyorlardı; bunlardan biri masanın çıkıntılı kısmına, diğeri ise ayağına yerleştirilmişti. Ve bunlar yolculuklarında taşınıyordu: Tapınağın kuzey tarafına, en kutsal yerden çok uzak olmayan bir yere konulan bu masanın üzerine, her yığında altı tane olmak üzere, üst üste on iki mayasız ekmek konmuştu: Bunlar, en saf unun onda bir ölçüsünden yapılmıştı; bu onda bir ölçü [bir omer], İbranilerin ölçüsüdür ve yedi Atina kotilini içerir; ve bu ekmeklerin üzerine iki şişe dolusu tütsü konulmuştu. Yedi gün sonra, bizim Şabat dediğimiz günde, bunların yerine başka ekmekler getirildi ; çünkü biz yedinci güne Şabat diyoruz. Ancak ekmeklerin buraya konulmasının sebebini başka bir yerde ele alacağız.

7. Bu masanın karşısında, güney duvarına yakın bir yerde, içi boş, dökme altından yapılmış, yüz pound ağırlığında bir şamdan vardı; İbraniler buna Chinchares derler , Yunancaya çevrilirse talent anlamına gelir. Şamdan, topuzları, zambakları, narları ve kaseleriyle (toplamda yetmiş adet süsleme) yapılmıştı; bu sayede gövdesi tek bir kaideden yükseliyor ve güneş de dahil olmak üzere gezegenler kadar çok dala ayrılıyordu. Tek sıra halinde, birbirine paralel duran yedi dalla son buluyordu; ve bu dallar, birer birer yedi lamba taşıyordu, tıpkı bir

Machine Translated by Google

Gezegenlerin sayısı. Bu lambalar doğuya ve güneye bakıyordu, şamdan ise eğik bir şekilde yerleştirilmişti.

8. Şimdi, daha önce de belirttiğimiz gibi, bu şamdan ile kutsal alanın içinde bulunan masa arasında, ahşaptan yapılmış, ancak önceki kapların yapıldığı, bozulmaya yatkın olmayan aynı ağaçtan yapılmış bir buhur sunağı vardı; tamamen altın bir levha ile kaplıydı. Her iki yanında bir arşın genişliğindeydi, ancak yüksekliği bunun iki katıydı. Üzerinde, sunağın üzerinde bulunan ve etrafını saran altın bir taçla çevrili, halkalar ve çubuklarla donatılmış altın bir ızgara vardı; rahipler yolculuk ederken onu bu şekilde taşıyorlardı. Bu sunağın önünde, içten ahşaptan yapılmış, her iki yanında beş arşın genişliğinde, ancak yüksekliği sadece üç arşın olan, altın gibi parlak pirinç levhalarla süslenmiş tunç bir sunak vardı. Ayrıca, altındaki toprak ateşi alacak bir zemine sahip olmadığı için, ağ örgülü tunç bir ocağı da vardı. Bu sunağın hemen yanında altın yapılmış leğenler, şişeler, buhurdanlıklar ve kazanlar bulunuyordu; ancak kurbanlar için kullanılan diğer kapların hepsi pirinçtendi. İşte çadırın yapısı böyleydi ve bunlar da ona ait kaplardı.

BÖLÜM 7.

RAHİPLERİN VE BAŞRAHİBİN GİYSİLERİ HAKKINDA.

1. Rahipler ve diğerleri için özel giysiler belirlenmişti; bunlara Cohanoeoe [rahip] giysileri, baş rahipler için de Cahanoeoe Rabbae deniyordu ve baş rahibin giysilerini ifade ediyordu. Dolayısıyla diğerlerinin giyim tarzı böyleydi. Ancak rahip kurbanlara yaklaşırken, kanunun öngördüğü arınma ile kendini temizlerdi; ve ilk olarak, Machanase denilen şeyi giyerdi; bu da sıkıca bağlanan bir şey anlamına gelir. İnce bükülmüş ketenden yapılmış bir kemerdir ve cinsel organların etrafına takılır, ayaklar pantolon gibi içine sokulur, ancak yarısından fazlası kesilir ve uyluklarda biter ve orada sıkıca bağlanır.

Machine Translated by Google

2. Bunun üzerine ince ketenden yapılmış, ikiye katlanmış bir keten giysi giyerdi: buna Chethone denir ve keteni ifade eder, çünkü biz ketene Chethone deriz. Bu giysi ayaklara kadar uzanır ve vücuda sıkıca oturur; kolları kollara sıkıca bağlanır: dirseklerin biraz yukarısında, sık sık dolanan, dört parmak genişliğinde, ancak o kadar gevşek dokunmuş bir kuşakla göğse bağlanır ki, yılan derisi olduğunu düşünebilirsiniz. Kırmızı, mor ve mavi çiçekler ve ince bükülmüş ketenle işlenmiştir, ancak çözgü sadece ince ketenden yapılmıştır. Kuşağın dolanmasının başlangıcı göğüstedir; ve sık sık dolandıktan sonra orada bağlanır ve ayak bileklerine kadar gevşek bir şekilde sarkar: Bunu kastediyorum, rahip hiçbir zahmetli hizmetle meşgul olmadığı sürece, çünkü bu pozisyonda izleyicilere en hoş şekilde görünür; Fakat kurban sunma ve belirlenmiş hizmeti yerine getirme görevine mecbur kaldığında, hareketinden dolayı işlerinde engellenmemek için onu sola atar ve omzunda taşır. Musa bu kemere Albaneth adını vermiştir; ancak Babillilerden Emia adını vermeyi öğrendik, çünkü onlar da böyle adlandırmışlardır. Bu giysinin hiçbir yerinde gevşek veya oyuk kısım yoktur, sadece boyun çevresinde dar bir açıklık vardır; ve kenarından göğüs ve sırt üzerinden aşağı sarkan belirli iplerle bağlanır ve her iki omuzun üstüne tutturulur: buna Massabazanes denir .

3. Başında, konik bir şekle sahip olmayan ve başın tamamını sarmayan, ancak yine de yarısından fazlasını örten, Masnaemphthes adı verilen bir başlık takar; kalın kumaşlardan yapıldığı için taç gibi görünür, ancak dokusu ketendir; birçok kez katlanıp dikilmiştir; ayrıca, ince bir keten parçası başlığın üst kısmından başlayıp alnına kadar uzanır ve kumaşların dikişlerini gizler, aksi takdirde bu dikişler uygunsuz görünürdü: bu, başın sağlam kısmına sıkıca yapışır ve o kadar sağlam bir şekilde sabitlenmiştir ki, kurbanlar etrafındaki kutsal hizmet sırasında düşmez. Böylece size rahiplerin genel kıyafetinin ne olduğunu göstermiş olduk.

4. Başrahip, az önce tarif ettiğimiz giysilerin aynısını, hiçbirini eksiltmeden giyer; sadece bunların üzerine mavi renkli bir giysi daha giyer. Bu da ayaklarına kadar uzanan uzun bir elbisedir [bizim dilimizde buna Meiir denir] ve işlemeli bir kemerle bağlanır.

Machine Translated by Google

Öncekiyle aynı renkler ve çiçeklerle, altın karışımıyla dokunmuş. Bu giysinin altına, nar renginde, altın çanlarla (13) ilginç ve güzel bir düzenekle süslenmiş püsküller asılmıştır; böylece iki çan arasında bir nar, iki nar arasında da bir çan asılıdır. Şimdi bu giysi iki parçadan oluşmuyordu, omuzlardan ve yanlardan dikilmemişti, aksine boyun için bir açıklık olacak şekilde dokunmuş uzun bir giysiydi; eğik değil, göğüs ve sırt boyunca ayrılmıştı. Açıklığın çok edepsiz görünmemesi için bir kenar da dikilmişti: ayrıca ellerin çıkacağı yerde de ayrılmıştı.

5. Bunların yanı sıra, baş rahip, Yunanlıların Epomis'ine benzeyen , Efod adı verilen üçüncü bir giysi giyerdi . Bu giysi şu şekildeydi: Bir arşın derinliğinde, çeşitli renklerde, aralarına altın karıştırılarak dokunmuş ve işlenmişti, ancak göğsün ortası açıkta bırakılmıştı; ayrıca kolluydu; kısa bir ceketten hiç de farklı görünmüyordu. Ancak bu giysinin boş yerine, bir karış büyüklüğünde, altın ve efodun diğer renkleriyle işlenmiş ve Essen [göğüs zırhı] adı verilen bir parça yerleştirilmişti; bu parça Yunanca'da Kehanet anlamına gelir. Bu parça, efodun boş yerini tam olarak dolduruyordu. Her köşesinde altın halkalarla efoda bağlanmıştı; aynı halkalar efoda da eklenmişti ve bu halkalarla birbirine bağlamak için mavi bir kurdele kullanılmıştı; Halkalar arasındaki boşluğun boş görünmemesi için, mavi kurdelelerle dikişlerle doldurmayı başardılar. Efodun omuzlarında, düğme gibi tutturulması için iki sardonyx taşı da vardı; her iki ucu da altın sardonyx taşlarına bağlanarak düğmeleniyordu. Bunların üzerine, Yakup'un oğullarının isimleri, kendi ülkemizin harfleriyle ve kendi dilimizle, her iki tarafta altışar tane olmak üzere kazınmıştı; büyük oğulların isimleri ise sağ omuzdaydı. Göğüs zırhında da, büyüklükleri ve güzellikleriyle olağanüstü on iki taş vardı; bunlar, muazzam değerleri nedeniyle insanlar tarafından satın alınamayacak birer süs eşyasıydı.

Ancak bu taşlar, her sırada dört tane olmak üzere üç sıra halinde dizilmiş ve göğüs zırhının içine yerleştirilmişti; ayrıca göğüs zırhının içine yerleştirilmiş altın çerçevelere monte edilmişlerdi ve düşmeyecek şekilde yapılmışlardı. İlk üç taş bir sardonyx, bir topaz ve bir zümrüttü. İkinci sırada ise bir yakut, bir jasper ve bir safir bulunuyordu.

Machine Translated by Google

Üçüncü sıranın ilk taşı ligür, ardından ametist ve üçüncüsü akikti; bu, toplam sayının dokuzuncusuydu. Dördüncü sıranın ilk taşı krizolit, ardından oniks ve son olarak da berildi; bu da hepsinin sonuncusuydu. Şimdi, Yakup'un bütün oğullarının isimleri bu taşlara kazındı; biz onları kabilelerimizin başları sayıyoruz ve her taş, doğum sırasına göre bir isme sahip olma şerefine nail oldu. Halkalar kendi başlarına taşların ağırlığını taşıyamayacak kadar zayıf olduğundan, göğüs zırhının boyuna kadar uzanan kısmının kenarına, göğüs zırhının dokusuna yerleştirilmiş, ince işlenmiş zincirleri alacak şekilde iki büyük halka daha yaptılar; bu zincirler altın bantlarla omuzların üst kısımlarına bağlanıyordu ve uçları geriye doğru kıvrılarak efodun çıkıntılı arka kısmındaki halkaya giriyordu; bu, göğüs zırhının yerinden düşmemesi için güvenliği sağlamak içindi. Göğüs zırhına dikilmiş, yukarıda belirtilen renklerde ve aralarına altın karışmış bir kemer de vardı; bu kemer bir kez dolandıktan sonra dikiş yerinden tekrar bağlanıp aşağı sarkıyordu. Kemerin her iki ucunda da saçakları geçiren ve tamamen içine alan altın halkalar bulunuyordu.

6. Başrahibin miğferi, daha önce tarif ettiğimizle aynıydı ve diğer tüm rahiplerin miğferleri gibi işlenmişti; bunun üzerinde, mavi işlemeli şeritlerle süslenmiş başka bir miğfer vardı ve etrafında, üst üste üç sıra halinde parlatılmış altın bir taç bulunuyordu; bundan, Saccharus dediğimiz bitkiye benzeyen altın bir kase yükseliyordu; ancak botanikte uzman olan Yunanlılar buna Hyoscyamus derler. Şimdi, bu bitkiyi görmüş ancak adını öğrenmemiş ve doğasını bilmeyen veya adını bilse bile gördüğünde bitkiyi tanımayan biri olmasın diye, ona dair şu gibi bir açıklama vereceğim. Bu bitki çoğu zaman üç karıştan daha uzundur, ancak kökü şalgam köküne benzer (çünkü onu şalgamla karşılaştıran yanılmaz); yaprakları ise nane yapraklarına benzer. Dallarından, dala yapışan bir çanakçık çıkarır; Ve onu saran bir örtü vardır ki, meyvesini üretmek için dönüşüm geçirdiğinde bunu doğal olarak atar. Bu çanak yaprağı küçük parmağın kemiği büyüklüğündedir, ancak ağzının çapı bir kupa gibidir. Bunu, bilmeyenler için daha ayrıntılı olarak açıklayacağım.

Bir kürenin alt kısmı yuvarlak, ancak bu alt kısımdan yukarı doğru bir çevre boyunca uzanan başka bir bölümü olan iki parçaya bölündüğünü varsayalım;

Machine Translated by Google

Diyelim ki, bu kısım zamanla daraldı ve o kısmın boşluğu oldukça küçüldü, sonra da tıpkı narın göbeğinde gördüğümüz gibi, çentikleriyle birlikte ağzında tekrar yavaş yavaş genişledi. Ve gerçekten de bu bitkinin üzerinde, onu bir yarım küreye dönüştüren ve tabiri caizse bir tornada hassas bir şekilde şekillendirilmiş, üzerinde çentikleri bulunan bir kabuk oluşuyor; bu çentikler, dediğim gibi, nar gibi büyüyor, ancak sivri ve sadece dikenlerle sonlanıyor. Meyve, bu çanak yaprağı kabuğuyla korunuyor; bu meyve, Sideritis bitkisinin tohumuna benziyor: Haşhaş çiçeğine benzeyen bir çiçek açıyor. Bundan, başın arka kısmından şakaklara kadar uzanan bir taç yapıldı; Fakat bu Ephielis, ki bu kadehe böyle de denilebilir, alnı örtmüyordu, ama üzerinde Tanrı'nın adının kutsal harflerle yazılı olduğu altın bir levha ile örtülmüştü . (14) Ve başrahibin süsleri böyleydi.

7. Şimdi burada, insanların bize karşı beslediklerini ve onların saygı duyduklarını iddia ettikleri Tanrı'yı hor gördüğümüz için beslediklerini iddia ettikleri kötü niyete şaşırılabilir; zira eğer biri sadece çadırın yapısını düşünürse ve başrahibin giysilerine ve kutsal ayinlerimizde kullandığımız kaplara bakarsa, yasa koyucumuzun ilahi bir insan olduğunu ve başkaları tarafından haksız yere kınandığımızı görecektir; çünkü eğer biri önyargısız ve yargıyla bu şeylere bakarsa, bunların her birinin evrenin taklidi ve temsili olarak yapıldığını görecektir. Musa çadırı üç bölüme ayırdığında (15) ve bunlardan ikisini rahiplere erişilebilir ve ortak bir yer olarak ayırdığında, karayı ve denizi kastetmiştir, bunlar herkesin genel erişimine açıktır; ancak üçüncü bölümü Tanrı için ayırmıştır, çünkü cennet insanlara erişilemezdir. Ve masaya on iki ekmek konulmasını emrettiğinde, yılı, yani on iki aya bölünmüş yılı ifade etti. Şamdanı yetmiş parçaya ayırarak, gezegenlerin yetmiş bölümünü , yani Dekani'yi gizlice ima etti; şamdanlardaki yedi lamba ise gezegenlerin hareketini, yani yedi lambanın sayısını ifade ediyordu. Dört şeyden oluşan örtüler de dört elementi temsil ediyordu; çünkü ince keten toprağı simgeliyordu, zira keten topraktan yetişir; mor denizi simgeliyordu, çünkü bu renk deniz kabuklularının kanıyla boyanır; mavi havayı simgeliyordu; ve kırmızı doğal olarak ateşi gösteriyordu. Başrahibin giysisi ketenden yapıldığı için toprağı simgeliyordu; mavi ise...

Machine Translated by Google

Çanların sesi gök gürültüsünü andırdığı için gökyüzünü simgeliyordu. Efod ise Tanrı'nın evreni dört elementten yarattığını gösteriyordu; altın işlemeler ise her şeyin aydınlandığı ihtişamı temsil ediyordu. Ayrıca göğüs zırhının efodun ortasına yerleştirilmesini, dünyanın tam ortasında yer alan yeryüzünü temsil etmesi için emretmişti. Başrahibin etrafını saran kemer ise okyanusu simgeliyordu, çünkü okyanus evreni çevreler ve içine alır. Sardonyx taşlarının her biri bize güneşi ve ayı gösterir; yani başrahibin omuzlarındaki düğme şeklindeki taşlar. On iki taş ise, ister ayları, ister Yunanlıların Zodyak dediği çemberin işaretlerini temsil etsin , anlamlarında yanılmayacağız. Mavi renkli olan miğfer ise bana göre cenneti temsil ediyor. Aksi takdirde Tanrı'nın adı nasıl üzerine yazılabilirdi ki? Ayrıca altın bir taçla süslenmesinin sebebi, Tanrı'nın hoşnut olduğu o ihtişamdır. Şimdilik bu açıklama (16) yeterli olsun, çünkü anlatımımın ilerleyişi bana sık sık ve birçok vesileyle yasa koyucumuzun erdemini genişletme fırsatı verecektir.

BÖLÜM 8.

AARON'UN RAHİPLİĞİ HAKKINDA.

1. Anlatılanlar tamamlandığında, hediyeler henüz sunulmamışken, Tanrı Musa'ya göründü ve ona, aralarında en üstün olan ve erdemi nedeniyle bu onura layık görülen kardeşi Harun'a başrahipliği vermesini emretti. Musa kalabalığı bir araya topladıktan sonra, onlara Harun'un erdemini, onlara olan iyi niyetini ve onlar uğruna göze aldığı tehlikeleri anlattı. Bunun üzerine, her konuda ona tanıklık edip onu kabul etmeye hazır olduklarını gösterdikten sonra, Musa onlara şöyle dedi: "Ey İsrailoğulları, bu iş, Tanrı'nın en hoşuna gidecek şekilde ve bizim yeteneklerimize göre tamamlandı. Şimdi, onun bu çadıra kabul edildiğini gördüğünüze göre, öncelikle bizim için hizmet edecek, kurbanlara ve dualara hizmet edecek birine ihtiyacımız olacak." Ve gerçekten de soruşturmanın ardından

Machine Translated by Google

Böyle bir kişi bana bırakılmış olsaydı, hem tüm insanların doğal olarak kendilerini beğenmiş olmalarından, hem de sizin kurtuluşunuz için çok çaba sarf ettiğimin bilincinde olmamdan dolayı, kendimi bu onura layık görürdüm; fakat şimdi Tanrı'nın kendisi Harun'un bu onura layık olduğuna karar verdi ve onu aranızdaki en doğru kişi olarak bildiği için rahip olarak seçti. Böylece Tanrı'ya adanmış giysileri giyecek; sunakların bakımını üstlenecek ve kurbanlar için hazırlık yapacak; ve sizin için Tanrı'ya dua edecek olan da odur; Tanrı, sadece sizin milletiniz için endişelendiği için değil, aynı zamanda bu göreve kendisinin seçtiği biri tarafından sunulan duaları kabul edeceği için de bunları memnuniyetle dinleyecektir. (17) İbraniler söylenenlerden memnun oldular ve Tanrı'nın tayin ettiği kişiyi onayladılar; Aaron, hem kendi soyu hem de peygamberlik yeteneği ve kardeşinin erdemi nedeniyle bu onura en çok layık olan kişiydi. O zamanlar Nadab, Abihu, Eleazar ve İthamar olmak üzere dört oğlu vardı.

2. Musa, onlara, çadırın yapısı için gerekli olandan daha fazla olan tüm aletleri kullanmalarını emretti; bu aletler çadırın kendisini, şamdanı, buhur sunağını ve diğer kapları örtmek için kullanılacaktı ki, yolculuk sırasında yağmurdan veya tozun yükselmesinden zarar görmesinler. Ve kalabalığı tekrar bir araya topladığında, her birinin Tanrı'ya adak olarak yarım şekel vermesini emretti; bu şekel İbraniler arasında bir para birimidir ve dört Atina drahmisine eşittir. (18) Bunun üzerine Musa'nın emrettiği şeye hemen itaat ettiler; adak verenlerin sayısı altı yüz beş bin beş yüz elli idi. Özgür olanların getirdiği bu para, yirmi yaşlarında olup elli yaşından küçük olanlar tarafından verildi ve toplanan para çadırın ihtiyaçları için harcandı.

3. Musa şimdi çadırı ve rahipleri arındırdı; bu arındırma şu şekilde gerçekleştirildi: - Onlara beş yüz şekel seçkin mür, aynı miktarda kasia ve bunun yarısı kadar tarçın ve kalmus (bu sonuncusu bir çeşit tatlı baharattır) almalarını, bunları incecik dövüp bir kap zeytinyağıyla (bir hin bizim ülke ölçümüzdür ve iki Atina ölçüsü olan choas veya congiuse içerir) ıslatmalarını , sonra bunları karıştırıp kaynatmalarını ve daha sonra hazırlamalarını emretti.

Machine Translated by Google

Eczacı sanatını kullanarak çok güzel bir merhem yapacaklardı; ve daha sonra bu merhemi alıp rahiplerin kendilerini ve tüm tapınağı, ayrıca kurbanları meshetmek ve arındırmak için kullanacaklardı. Ayrıca tapınağa ait birçok ve çeşitli türde güzel baharat vardı ve bunlar çok değerliydi ve altın buhur sunağına getiriliyordu; okuyucularımı rahatsız etmemek için şimdi bunların doğasını anlatmıyorum; ancak buhur (19) günde iki kez, hem güneş doğmadan önce hem de güneş batarken sunulacaktı. Ayrıca lambalar için önceden arındırılmış yağ bulunduracaklardı; bunlardan üçü tüm gün boyunca (20) Tanrı'nın önündeki kutsal şamdan üzerinde ışık verecek , geri kalanı ise akşam yakılacaktı.

4. Artık her şey tamamlanmıştı. Besalil ve Aholiab, işçilerin en yeteneklileri gibi görünüyordu; çünkü daha önce başkalarının yaptıklarından daha ince işler icat etmişler ve daha önce bilmedikleri konularda büyük kavrayış yeteneğine sahip olmuşlardı; ve bunların arasında Besalil en iyisi olarak kabul edildi.
Bu işlerle uğraştıkları süre boyunca yedi aylık bir aralık vardı; ve böylece Mısır'dan ayrılışlarının üzerinden geçen ilk yıl sona erdi. Ancak ikinci yılın başında, Makedonyalıların Ksantikus, İbranilerin ise Nisan ayı dediği ayda, yeni ayda, daha önce anlattığım çadırı ve tüm kaplarını kutsadılar.

5. Tanrı, İbranilerin yaptıklarından hoşnut kaldı ve emeklerinin boşa gitmesine izin vermedi; yaptıkları şeylerden yararlanmaktan da geri durmadı, aksine onlarla birlikte kaldı ve çadırını kutsal evde kurdu. Oraya şu şekilde geldi: Gökyüzü açıktı, fakat çadırın üzerinde, onu çevreleyen bir sis vardı; ancak bu sis, kış mevsiminde görülen çok kalın ve yoğun bir bulut değildi, ne de insanların içinden bir şey seçebilecekleri kadar ince bir buluttu; aksine, üzerinden tatlı bir çiğ damlıyordu ve bu çiğ, arzu eden ve inananlara Tanrı'nın varlığını gösteriyordu.

6. Musa, çok iyi iş çıkaran işçilere hak ettikleri onursal hediyeleri verdikten sonra, Tanrı'nın kendisine emrettiği gibi, günah sunusu olarak bir boğa, bir koç ve bir keçi yavrusu olmak üzere, çadırın açık avlusunda kurbanlar sundu. Şimdi, kutsal görevlerimizde neler yaptığımızı kurbanlar hakkındaki konuşmamda anlatacağım;

Machine Translated by Google

Ve orada, Musa'nın hangi durumlarda bütün bir yakmalık kurban sunmamızı emrettiği ve hangi durumlarda yasanın bunları yiyecek gibi yememize izin verdiği insanlara bildirilecektir. Musa, Harun'un giysilerini, kendisini ve oğullarını öldürülen hayvanların kanıyla serptikten ve onları pınar suları ve merhemle temizledikten sonra, Tanrı'nın rahipleri oldular. Bu şekilde onları ve giysilerini yedi gün boyunca kutsadı.

Aynı şeyi çadır ve ona ait kaplar için de yaptı; her ikisini de, dediğim gibi, önce tütsülenmiş yağla ve her gün türüne göre kesilen boğa ve koçların kanıyla ıslattı. Ancak sekizinci günde halk için bir ziyafet düzenledi ve onlara güçlerine göre kurban sunmalarını emretti. Buna göre, birbirleriyle yarıştılar ve getirdikleri kurbanlarda birbirlerini geçmek için hırslandılar ve böylece Musa'nın emirlerini yerine getirdiler. Fakat kurbanlar sunağın üzerindeyken, aniden kendiliğinden aralarından bir ateş çıktı ve şimşek çakması gibi göründü ve sunağın üzerindeki her şeyi yaktı.

7. Bunun üzerine, insan ve baba olarak düşünülen Harun'un başına bir musibet geldi; fakat o bunu gerçek bir metanetle karşıladı; çünkü bu tür olaylarda gerçekten de sağlam bir ruha sahipti ve bu felaketin Tanrı'nın isteğine göre başına geldiğini düşünüyordu: Çünkü daha önce de söylediğim gibi dört oğlu vardı ve bunlardan en büyük ikisi, Nadab ve Abihu, Musa'nın onlara getirmelerini emrettiği kurbanları getirmediler, daha önce sundukları kurbanları getirdiler ve yanarak öldüler. Şimdi ateş üzerlerine hücum edip onları yakmaya başlayınca, kimse onu söndüremedi. Bu nedenle bu şekilde öldüler.

Musa, babalarına ve kardeşlerine cesetlerini alıp kamptan çıkarmalarını ve görkemli bir şekilde gömmelerini emretti. Kalabalık onların ölümüne yas tuttu ve bu beklenmedik ölümden derinden etkilendi. Ancak Musa, kardeşlerinden ve babasından onlar için üzülmemelerini ve kederlerinden önce Tanrı'nın şerefini tercih etmelerini rica etti; çünkü Harun zaten kutsal giysilerini giymişti.

8. Fakat Musa, kalabalığın kendisine göstermeye hazır olduğu bütün o onuru reddetti ve Tanrı'ya hizmetten başka hiçbir şeyle ilgilenmedi. Artık Sina Dağı'na çıkmadı; çadıra girdi ve dualarının karşılığını Tanrı'dan getirdi. Giysisi de aynıydı.

Machine Translated by Google

O, sıradan bir adam gibi davrandı ve diğer tüm durumlarda da sıradan insanlardan biri gibi davrandı; kalabalığın arasından sıyrılmadan görünmeyi arzuladı, ancak onlara bakmaktan başka bir şey yapmadığını herkesin bilmesini istedi. Ayrıca, Tanrı'yı memnun edecek ve aralarında hiçbir çekişme olmayacak şekilde yaşayacakları hayatlarının biçimini ve itaat etmeleri gereken yasaları da yazılı olarak kaydetti. Bununla birlikte, koyduğu yasalar Tanrı'nın ona ilham verdiği yasalardı; bu nedenle şimdi bu yönetim biçimi ve bu yasalar hakkında konuşacağım.

9. Şimdi daha önce atladığım konuya, başrahibin giysisine değineceğim: Çünkü o [Musa], [sahte] peygamberlerin kötü uygulamalarına yer bırakmadı; fakat eğer bu türden biri ilahi otoriteyi kötüye kullanmaya kalkışırsa, Tanrı'nın dilediği zaman kurbanlarında hazır bulunmasına ve dilediği zaman yok olmasına izin verdi. (21) Ve bunun sadece İbranilere değil, orada bulunan yabancılara da bilinmesini istedi. Çünkü daha önce size söylediğimiz, başrahibin omuzlarında taşıdığı, sardonyx olan (ve bunların doğasını tarif etmeye gerek olmadığını düşünüyorum, herkes biliyor) taşlara gelince, bunlardan biri, Tanrı kurbanlarında hazır bulunduğunda parlıyordu; yani sağ omzundaki düğme gibi olan, oradan parlak ışınlar saçan ve en uzaktakiler tarafından bile görülen; bu parlaklık daha önce taşa özgü değildi. Bu, ilahi vahyi küçümseyecek kadar felsefeye dalmamış olanlar için harika bir şey gibi görünmüştür. Ancak bundan daha da harika olanı söyleyeceğim: Tanrı, başrahibin göğsünde taşıdığı ve zırhına yerleştirilen on iki taş aracılığıyla, savaşta ne zaman zafer kazanacaklarını önceden bildirmişti; çünkü ordu yürüyüşe başlamadan önce taşlardan öyle büyük bir ihtişam parlıyordu ki, tüm halk Tanrı'nın yardım için orada olduğunu hissediyordu. Bu yüzden, yasalarımıza saygı duyan Yunanlılar, bunu kesinlikle çürütemeyecekleri için bu zırha Kehanet adını verdiler . Şimdi bu zırh ve bu sardonyx, Tanrı'nın yasalarının çiğnenmesinden dolayı hoşnutsuz olması nedeniyle, bu kitabı yazmamdan iki yüz yıl önce parlamayı bıraktı. Bu konular hakkında daha uygun bir fırsatta daha ayrıntılı konuşacağız; ancak şimdi önerdiğim anlatıma devam edeceğim.

Machine Translated by Google

10. Tapınak kutsandıktan ve rahipler için düzenli bir düzen kurulduktan sonra, halk Tanrı'nın artık aralarında yaşadığına karar verdi ve kötülük beklentisinden kurtulmuş ve daha iyi zamanların umudunu besleyerek Tanrı'ya kurbanlar sunmaya ve övgülerde bulunmaya başladı. Ayrıca Tanrı'ya, bazıları tüm ulusa ortak, bazıları ise kendilerine özgü hediyeler sundular; çünkü kabile reisleri ikişer ikişer bir araya gelerek bir araba ve bir çift öküz getirdiler. Bunlar altı taneydi ve yolculuk ederken tapınağı taşıdılar. Bunun yanı sıra, her kabile reisi on dariklik bir kase, bir tabak ve bir kaşık dolusu tütsü getirdi. Tabak ve kase gümüştendi ve birlikte iki yüz şekel ağırlığındaydı, ancak kase yetmiş şekelden fazla değildi; Bunlar, kurbanların sunulduğu sunakta kullanılan, yağla karıştırılmış ince unla doluydu. Ayrıca, yakmalık kurban olarak bir genç boğa, bir koç ve bir yaşında bir kuzu ile günahların bağışlanması için bir keçi getirdiler. Kabile reislerinin her biri, her gün iki boğa, beş koç, bir yaşında kuzular ve keçi yavruları olmak üzere, barış kurbanı denilen başka kurbanlar da getirdiler . Bu kabile reisleri on iki gün boyunca kurban kestiler, her gün bir kurban. Musa artık Sina Dağı'na çıkmadı, çadıra gitti ve Tanrı'dan ne yapmaları gerektiğini ve hangi yasaların çıkarılması gerektiğini öğrendi. İnsan aklının uydurduğu kanunlardan daha üstün olan ve Tanrı'nın armağanı olduğuna inanıldığı için sonsuza dek sıkı sıkıya uyulduğu kanıtlanmış kanunlar vardı; öyle ki İbraniler, ne barış zamanında lüksün cazibesine kapıldıklarında ne de savaş zamanında sıkıntıların etkisiyle bu kanunlardan hiçbirini çiğnemediler. Ancak burada onlar hakkında daha fazla bir şey söylemeyeceğim, çünkü kanunlarımız hakkında başka bir eser yazmaya karar verdim.

BÖLÜM 9.

KURBAN SUNMA ŞEKLİMİZ.

1. Şimdi ise, tesadüfen kurbanlar konusuna değinmişken, arınma ve benzeri kutsal törenlerle ilgili bazı kanunlarımızdan bahsedeceğim. Bu kurbanlar iki çeşitti; bunlardan biri özel kişiler için, diğeri ise genel halk için sunuluyordu ve iki farklı şekilde yapılıyordu. Birinci durumda,

Machine Translated by Google

Kurban edilen hayvan, bütün bir yakmalık kurban olarak yakılır, bu yüzden bu adı almıştır; diğeri ise şükran kurbanıdır ve kurban sunanları doyurmak için tasarlanmıştır. Ben birincisinden bahsedeceğim. Diyelim ki özel bir kişi yakmalık kurban sunuyor, ya bir boğa, ya bir kuzu ya da bir keçi yavrusu kesmelidir ve son ikisi bir yaşında olmalıdır, ancak boğalardan daha yaşlı olanları da kurban etmesine izin verilir; ancak tüm yakmalık kurbanlar erkek olmalıdır. Hayvanlar kesildikten sonra, rahipler kanı sunağın etrafına serperler; sonra bedenleri temizlerler, parçalara ayırırlar, tuzla tuzlarlar ve sunağın üzerine koyarlar, bu sırada odun parçaları üst üste yığılır ve ateş yanar; daha sonra kurbanların ayaklarını ve iç organlarını dikkatlice temizlerler ve böylece ateşle arındırılmak üzere geri kalanına koyarlar, bu sırada rahipler derileri alırlar. Bu, yakılan kurban sunma şeklidir.

2. Şükran kurbanı sunanlar da aynı hayvanları kurban ederler, fakat kusursuz ve bir yaşından büyük olanları seçerler; ancak erkek veya dişi hayvan seçebilirler. Onlar da sunağı kanlarıyla serperler; ancak sunağın üzerine böbrekleri, göbek kordonunu, bütün yağı, karaciğerin bir kısmını ve kuzu butunu koyarlar; sonra göğüs ve sağ omuzu rahiplere verirler ve kurban sunanlar etin geri kalanını iki gün boyunca yerler; geriye kalanını ise yakarlar.

3. Günahlar için sunulan kurbanlar, şükran kurbanı gibi sunulur. Ancak tam kurban satın alamayanlar iki güvercin veya kumru sunarlar; bunlardan biri Tanrı'ya yakmalık kurban olarak sunulur, diğerini ise rahiplere yiyecek olarak verirler. Ancak bu yaratıkların sunulması hakkında daha ayrıntılı bilgiyi kurbanlar hakkındaki konuşmamızda ele alacağız. Fakat bir kişi bilgisizlikten dolayı günaha düşerse, aynı yaşta bir dişi kuzu veya bir dişi keçi yavrusu sunar; ve rahipler kanı sunağın köşelerine serperler, ancak önceki gibi değil. Ayrıca böbrekleri ve yağın geri kalanını, karaciğerin lobuyla birlikte sunağa getirirler; rahipler derileri ve eti alıp aynı gün kutsal yerde harcarlar; (23) çünkü yasa, sabaha kadar bundan bırakmalarına izin vermez. Fakat eğer bir kimse günah işlerse ve bunu kendisi de bilirse, fakat bunu ona ispatlayacak kimse yoksa, kanunun emrettiği gibi bir koç kurban eder; rahipler, daha önce olduğu gibi, aynı gün kutsal yerde bu koçun etini yerler. Ve eğer yöneticiler kendi çıkarları için kurbanlar sunarlarsa...

Machine Translated by Google

Günahkârlar da, sıradan insanların sunduğu aynı kurbanları sunarlar; tek farkları, kurban olarak bir boğa veya bir keçi yavrusu, her ikisi de erkek olacak şekilde sunmalarıdır.

4. Şimdi, hem özel hem de kamuya açık kurbanlarda, kanun gereği en kaliteli unun da getirilmesi gerekir; bir kuzu için onda bir ölçü, bir koç için iki ölçü ve bir boğa için üç ölçü. Bunu, yağ ile karıştırıldıktan sonra sunak üzerinde kutsarlar; çünkü kurban sunanlar yağ da getirirler; bir boğa için yarım hin, bir koç için aynı ölçünün üçte biri ve bir kuzu için de dörtte biri. Bu hin, eski bir İbrani ölçüsüdür ve iki Atina choasına (veya congiuse'ye) eşdeğerdir. Şarapla aynı miktarda yağ getirirler ve şarabı sunağın etrafına dökerler; ancak eğer biri tam bir hayvan kurbanı sunmaz, sadece adak olarak kaliteli un getirirse, bir avuç dolusu unu sunağın üzerine ilk ürün olarak atar, rahipler ise geri kalanını haşlanmış veya yağla karıştırılmış, ekmek haline getirilmiş olarak yiyecekleri için alırlar. Fakat bir rahibin bizzat sunduğu her ne olursa olsun, mutlaka tamamen yakılmalıdır. Kanun, bir hayvanı annesiyle aynı anda kurban etmeyi yasaklar; diğer durumlarda ise doğumundan sekizinci güne kadar kurban etmeyi yasaklar. Ayrıca, hastalıklardan korunmak veya diğer vesilelerle yapılan, kurban edilen hayvanlarla birlikte et sunularının tüketildiği başka kurbanlar da vardır; bunlardan herhangi bir kısmını ertesi güne bırakmak caiz değildir, sadece rahipler kendi paylarını almalıdırlar.

BÖLÜM 10.

FESTİVALLER HAKKINDA; VE BU FESTİVALLERİN HER GÜNÜNÜN NASIL GEÇİRİLECEĞİ HAKKINDA.

1. Kanun, kamu giderlerinden her gün, günün başında ve sonunda bir yaşında bir kuzu kesilmesini; ancak Şabat denilen yedinci günde iki kuzu kesilmesini ve aynı şekilde kurban edilmesini gerektirir. Yeni ayda ise hem günlük kurbanları keserler hem de günahların kefareti için (yani bilgisizlikten dolayı günah işlemişlerse) iki boğa, yedi yaşında kuzu ve bir keçi yavrusu keserler.

Machine Translated by Google

2. Ancak Makedonyalıların Hiperberetaeus adını verdikleri yedinci ayda , daha önce bahsedilenlere ek olarak, günahlar için bir boğa, bir koç, yedi kuzu ve bir keçi yavrusu kurban ederler.

3. Aynı ayın onuncu gününde akşama kadar oruç tutarlar; ve bu gün günahlar için bir boğa, iki koç, yedi kuzu ve bir keçi yavrusu kurban ederler. Bunların yanı sıra iki keçi yavrusu getirirler; bunlardan biri günah keçisi olması ve tüm topluluğun günahlarının kefareti olması için kampın sınırlarının dışına, çöle canlı olarak gönderilir; diğeri ise kampın sınırları içindeki çok temiz bir yere getirilir ve orada derisiyle birlikte, hiçbir şekilde temizlenmeden yakılır. Bu keçiyle birlikte, halk tarafından değil, baş rahip tarafından kendi masraflarıyla getirilen bir boğa da yakılır; Kurban edilen hayvanın kanını, keçi yavrusunun kanıyla birlikte kutsal yere getirdi ve parmağıyla tavanı yedi kez, zemini de yedi kez, en kutsal yere doğru ve altın sunağın etrafına serpti; son olarak da açık avluya getirdi ve büyük sunağın etrafına serpti. Bunun yanı sıra, uzuvları, böbrekleri, yağı ve karaciğer lobunu sunağın üzerine koydular. Baş rahip ayrıca Tanrı'ya yakmalık kurban olarak bir koç sunar.

4. Aynı ayın on beşinci gününde, mevsim kışa dönerken, kanun bize her bir evimizde çadır kurmamızı emreder ki, böylece yılın o zamanındaki soğuktan korunalım; ayrıca kendi ülkemize vardığımızda ve orada kurulacak tapınak nedeniyle başkentimiz olacak şehre gittiğimizde, sekiz gün boyunca bir festival düzenleyip yakmalık kurbanlar ve şükran kurbanları sunduğumuz zaman, elimizde bir mersin dalı, bir söğüt dalı ve bir hurma dalı ile birlikte bir limon dalı taşımamız gerekir: Bu günlerin ilkinde yakılacak kurban, günahların kefareti olarak on üç boğa, on dört kuzu ve on beş koç ile birlikte bir keçi yavrusundan oluşmalıdır; Ve sonraki günlerde de aynı sayıda kuzu ve koç, keçi yavrularıyla birlikte kesildi; ancak her gün bir boğa eksiltilerek sayıları yediye düşene kadar kesme işlemi devam etti. Sekizinci gün tüm işler bir kenara bırakıldı ve daha önce de belirttiğimiz gibi, Tanrı'ya bir boğa, bir koç ve yedi kuzu kurban edildi.

Machine Translated by Google

Günahların kefareti için bir keçi yavrusu. Bu, İbranilerin çadırlarını kurduklarında uyguladıkları geleneksel bir törendir.

5. Bizim Nisan dediğimiz ve yılın başlangıcı olan Ksantikus ayında, güneşin Koç burcunda olduğu ay takviminin on dördüncü gününde (çünkü bu ayda Mısırlıların esaretinden kurtulmuştuk), daha önce size Mısır'dan çıktığımızda kestiğimiz ve Fısıh olarak adlandırılan kurbanı her yıl kesmemiz emredildi ; ve biz de bu Fısıh bayramını cemaatler halinde kutluyoruz, kurban ettiğimiz şeylerden hiçbirini ertesi güne bırakmıyoruz. Fısıh bayramını takiben, ayın on beşinci gününe denk gelen ve yedi gün süren mayasız ekmek bayramı gelir; bu günlerin her birinde iki boğa, bir koç ve yedi kuzu kesilir. Şimdi bu kuzuların tamamı, diğerlerine eklenen keçi yavrusu hariç, günahlar için yakılır; çünkü bu günlerin her biri rahip için bir bayram olarak tasarlanmıştır. Fakat mayasız ekmek bayramının ikinci günü, yani ayın on altıncı günü, önce toprağın meyvelerinden pay alırlar; çünkü o günden önce onlara dokunmazlar. Ve bu bol rızkı elde ettikleri Tanrı'yı onurlandırmayı uygun gördükleri için, öncelikle arpalarının ilk ürünlerini şu şekilde sunarlar: Bir avuç başak alıp kuruturlar, sonra incecik döverler ve arpayı kepekten ayırırlar; sonra onda birini Tanrı'ya sunağa getirirler ve bir avuç kadarını ateşe atıp geri kalanını rahibin kullanımına bırakırlar. Bundan sonra hasatlarını halka açık veya gizli olarak biçerler. Ayrıca, toprağın ilk ürünlerinden pay alırken, Tanrı'ya yakmalık kurban olarak bir kuzu da sunarlar.

6. Bu kurbandan sonra bir hafta geçtikten sonra (bu haftalar kırk dokuz gün içerir), ellinci günde, yani Pentekost gününde, İbraniler tarafından Asartha denilen ve Pentekost anlamına gelen günde , Tanrı'ya buğday unundan, iki onda bir ölçü, mayalı bir ekmek getirirler; kurban olarak da iki kuzu getirirler; bunları Tanrı'ya sunduktan sonra, rahipler için akşam yemeği olarak hazırlanırlar; ertesi güne kadar hiçbir şey bırakmalarına izin verilmez. Ayrıca yakmalık kurban olarak üç boğa ve iki koç keserler; günahlar için on dört kuzu ve iki keçi yavrusu keserler; bayramların hiçbirinde yakmalık kurban sunmadıkları bir gün yoktur.

Machine Translated by Google

Sunulan adakların her birinde dinlenmelerine de izin verirler.
Buna göre, kanun onlarda hangi tür kurbanların kesileceğini, nasıl dinleneceklerini ve kurbanları nasıl kesip, onlardan nasıl ziyafet çekeceklerini belirler.

7. Ancak, ortak masraflardan, mayasız, yirmi dört ondalık ölçü undan yapılan ekmekler [sunum ekmeği masasına konurdu]; bu ekmek için o kadar para harcanırdı; bunlardan iki yığın pişirilirdi, bunlar Şabat'tan önceki gün pişirilir, ancak Şabat sabahı kutsal yere getirilir ve kutsal masaya, her yığında altı tane olacak şekilde, bir somun diğerinin üzerinde duracak şekilde konulurdu; üzerlerine ayrıca iki altın kap dolusu tütsü de konulurdu ve bunlar başka bir Şabat'a kadar orada kalırdı, sonra yerlerine başka somunlar getirilirdi, somunlar rahiplere yiyecek olarak verilirken, tütsü de tüm sunularının yakıldığı o kutsal ateşte yakılırdı; ve böylece somunların üzerine daha önce orada bulunanın yerine başka tütsü konulurdu. [Baş rahip de kendi masraflarından kurban sunardı ve bunu her gün iki kez yapardı.] Yağla karıştırılmış undan yapılmış ve ateşte yavaşça pişirilmişti; miktarı bir ölçek unun onda biri kadardı; yarısını sabah, diğer yarısını da akşam ateşe getirirdi. Bu kurbanların ayrıntılarını daha sonra daha detaylı olarak anlatacağım; ancak şimdilik bunlar hakkında yeterli olacak kadar bilgi verdiğimi düşünüyorum.

BÖLÜM 11.

ARINMALARIN.

1. Musa, Levi kabilesini halkın geri kalanından ayırdı ve onları kutsal bir kabile olarak ayırdı; onları sürekli akan kaynaklardan alınan suyla ve Tanrı'ya o günlerde sunulan kurbanlarla arındırdı. Ayrıca onlara çadırı, kutsal kapları ve çadırı örtmek için yapılmış diğer perdeleri verdi ki, Tanrı'ya adanmış olan rahiplerin gözetiminde hizmet edebilsinler.

2. Ayrıca hayvanlar konusunda da hüküm verdi; hangilerinin yiyecek olarak kullanılabileceğini, hangilerinden uzak durulması gerektiğini belirledi; bu, önemli bir husustur, çünkü

Machine Translated by Google

Bu çalışma bana fırsat verecek, daha ayrıntılı olarak açıklanacak; ve bazılarının yiyecek olarak verilmesine ve bazılarından uzak durmamıza neden olan sebepler eklenecektir. Bununla birlikte, kanın yiyecek olarak kullanılmasını tamamen yasakladı ve kanın ruh ve canı içerdiğini düşündü. Ayrıca, kendiliğinden ölen bir hayvanın etini, ayrıca keçi, koyun ve boğaların amniyotik zarını ve yağını yemeyi de yasakladı.

3. Ayrıca, bedenleri cüzzam ve bel soğukluğuna yakalanmış olanların şehre girmemelerini emretti; (24) hatta kadınları, doğal arınmalarını geçirdikten sonra yedinci güne kadar dışarı çıkardı; bundan sonra onları temiz saydı ve tekrar girmelerine izin verdi. Kanun, cenaze işleriyle ilgilenenlerin de aynı şekilde, bu gün sayısı geçtikten sonra girmelerine izin verir; fakat eğer biri bu gün sayısından daha uzun süre kirlilik halinde kalırsa, kanun kurban olarak iki kuzu sunulmasını emretti; bunlardan birini ateşle temizleyecekler, diğerini ise rahipler kendilerine alacaklar. Bel soğukluğuna yakalanmış olanlar da aynı şekilde kurban sunarlar. Fakat uykusunda meni döken kişi, soğuk suya inerse, eşleriyle yasal olarak birlikte olanlarla aynı ayrıcalığa sahiptir. Cüzzamlılara gelince, onların şehre girmelerine ve başkalarıyla birlikte yaşamalarına hiç izin vermedi, sanki ölü kişilermiş gibi davrandı; fakat eğer biri Tanrı'ya dua ederek bu hastalıktan kurtulmuş ve sağlıklı bir görünüme kavuşmuşsa, o kişi Tanrı'ya çeşitli kurbanlar sunarak şükranlarını iletti; bunlardan daha sonra bahsedeceğiz.

4. Bu nedenle, Musa'nın Mısır'dan kaçarken cüzzam hastalığına yakalandığını ve bu yüzden o ülkeyi terk edenlerin önderi olup onları Kenan diyarına götürdüğünü söyleyenlere gülmemek elde değil; çünkü bu doğru olsaydı, Musa kendi onurunu zedeleyecek bu yasaları koymazdı; hatta başkaları bunları getirmeye çalışsaydı, muhtemelen karşı çıkardı; ve bu daha da önemlisi, birçok ülkede cüzzamlı olup yine de saygın olan, sadece kınanmaktan ve dışlanmaktan uzak olmakla kalmayıp, büyük ordu komutanları olmuş, devlette yüksek makamlara atanmış ve kutsal yerlere ve tapınaklara girme ayrıcalığına sahip olan insanlar olduğu için böyledir; bu yüzden Musa'nın kendisi veya onunla birlikte olan kalabalık böyle bir talihsizliğe maruz kalsaydı, hiçbir şey engel olmazdı.

Machine Translated by Google

Ten renginden dolayı, onların itibarı ve menfaati için kanunlar koyabilir ve onlara hiçbir zorluk çıkarmayabilirdi. Dolayısıyla, bu şeyleri bize bildirmelerinin tek nedeninin şiddetli bir önyargı olduğu açıktır. Ancak Musa böyle bir hastalıktan arınmış ve kendisi gibi bu hastalıktan arınmış olan hemşerileriyle birlikte yaşamış ve bu nedenle hastalığa yakalanmış diğerlerini ilgilendiren kanunlar koymuştur. Bunu Tanrı'nın şerefi için yapmıştır.

Ancak bu konulara gelince, herkes dilediği şekilde düşünsün.

5. Kadınlara gelince, Musa, bir çocuk doğurduklarında, erkek çocuk olduğunu varsayarak, kırk gün geçmeden tapınağa girmelerini ve kurbanlara dokunmalarını yasakladı; fakat kız çocuk doğurmuşlarsa, kırk günün iki katı geçmeden tapınağa giremezler. Ve kendilerine belirlenen bu süre geçtikten sonra kurbanlarını sunduklarında, rahipler onları Tanrı'nın huzurunda dağıtırlar.

6. Fakat eğer bir kimse karısının zina yaptığından şüphelenirse, onda bir ölçek arpa unu getirmesi gerekiyordu; sonra bir avuç dolusu unu Tanrı'ya atıp geri kalanını rahiplere yiyecek olarak verdiler. Rahiplerden biri kadını tapınağa bakan kapıların önüne koydu, başındaki örtüyü aldı, Tanrı'nın adını parşömen üzerine yazdı ve kocasına hiçbir şekilde zarar vermediğine yemin etmesini emretti; eğer iffetini ihlal etmişse, sağ uyluğunun yerinden çıkmasını, karnının şişmesini ve böylece ölmesini dilemesini, fakat eğer kocası, sevgisinin şiddeti ve bundan doğan kıskançlık yüzünden bu şüpheye kapılmışsa, onuncu ayda erkek çocuk doğurmasını dilemesini emretti. Bu yeminler bittikten sonra rahip Tanrı'nın adını parşömen üzerinden sildi ve suyu bir şişeye sıktı. Ayrıca, tapınakta varsa oradan biraz toz alıp bir kaba koydu ve kadına içirdi; bunun üzerine kadın, haksız yere suçlanmışsa hamile kaldı ve onu rahminde olgunlaştırdı; fakat eğer kocasına olan evlilik yeminini bozmuş ve Tanrı önünde yalan yere yemin etmişse, utanç verici bir şekilde öldü; uyluğu koptu ve karnı ödemle şişti. Bunlar, Musa'nın hemşehrileri için hazırladığı kurbanlar ve bunlara ait arınma ritüelleridir. Ayrıca onlara şu kanunları da koydu:

Machine Translated by Google

BÖLÜM 12.

ÇEŞİTLİ YASALAR.

1. Zina konusuna gelince, Musa bunu tamamen yasakladı; çünkü erkeklerin evlilik işlerinde akıllı olmalarını hayırlı bir şey olarak gördü ve çocukların dürüst olduklarının bilinmesinin hem şehirler hem de aileler için yararlı olduğunu düşündü. Ayrıca, erkeklerin anneleriyle yatmasını en büyük suçlardan biri olarak kınadı; aynı şekilde babanın karısıyla, teyzelerle, kız kardeşlerle ve oğulların eşleriyle yatmayı da iğrenç kötülük örnekleri olarak değerlendirdi. Ayrıca, bir erkeğin karısı doğal arınma yoluyla kirlenmişken onunla yatmasını yasakladı; vahşi hayvanlara yaklaşmayı ve güzellik nedeniyle haram zevkler peşinde koşmak anlamına gelen erkekle yatmayı onaylamamayı emretti. Bu tür küstah davranışlarda bulunanlar için ölüm cezasını emretti.

2. Rahiplere gelince, onlara iki kat daha fazla saflık emretti (25) çünkü onları yukarıdaki örneklerde kısıtladı ve ayrıca fahişelerle evlenmelerini yasakladı. Ayrıca köle veya esirle, hileli ticaretle ve han işletmeciliğiyle geçimini sağlayanlarla ve herhangi bir nedenle kocasından ayrılan bir kadınla evlenmelerini de yasakladı. Hatta başrahibin, ölen birinin dul eşiyle bile evlenmesini uygun görmedi, ancak rahiplere bunu izin verdi; sadece bakireyle evlenmesine ve onu yanında tutmasına izin verdi. Bu nedenle, başrahibin ölen birine yaklaşmaması gerekirken, diğerlerinin kardeşlerine, ebeveynlerine veya çocuklarına öldüklerinde yaklaşmaları yasaklanmamıştır; ancak her bakımdan lekesiz olmaları gerekir. O, kusuru olan rahibin rahipler arasında pay sahibi olmasını emretti, fakat ona sunağa çıkmayı veya kutsal eve girmeyi yasakladı. Ayrıca onlara, sadece kutsal hizmetlerinde değil, günlük konuşmalarında da saflığı gözetmelerini, böylece kusursuz olmalarını emretti. Ve bu nedenle rahiplik giysilerini giyenler lekesizdir ve saflıkları ve ölçülülükleriyle öne çıkarlar: bu giysileri giydikleri sürece şarap içmelerine izin verilmez. (26) Dahası, sundukları kurbanlar eksiksizdir ve hiçbir kusuru yoktur.

Machine Translated by Google

3. Musa onlara bütün bu emirleri verdi; bunlar kendi yaşamı boyunca uygulanan emirlerdi. Ancak o çölde yaşarken, Kenan topraklarını ele geçirdiklerinde aynı kanunlara nasıl uyacaklarını da ayarladı. Onlara, her yedinci günde çalışmayı bırakmalarını emrettiği gibi, her yedinci yılda toprağı sürmekten ve ekmekten dinlenmelerini emretti; ve topraktan kendiliğinden yetişenlerin, onu kullanmak isteyen herkesin ortak malı olmasını, bu konuda kendi yurttaşları ile yabancılar arasında hiçbir ayrım yapılmamasını emretti. Ve yedi kere yedi yıl sonra, yani toplamda elli yıl sonra aynı şeyi yapmalarını emretti; ve bu ellinci yıla İbraniler tarafından Jubile denir; bu yılda borçlular borçlarından kurtulur ve köleler özgür bırakılır; bu köleler, aynı soydan olsalar da, cezası ölüm cezası olmayan bazı kanunları çiğnedikleri için köle olmuşlardı. Bu yıl ayrıca, toprakları eski sahiplerine şu şekilde iade eder: - Özgürlüğü ifade eden Jubile yılı geldiğinde, toprağı satan ve satın alan bir araya gelir ve bir yandan toplanan ürünlerin, diğer yandan da yapılan masrafların bir tahminini yaparlar. Eğer toplanan ürünler yapılan masraflardan fazlaysa, satan kişi toprağı geri alır; ancak masraflar ürünlerden fazlaysa, mevcut sahip eski sahibinden eksik olanı alır ve toprağı ona bırakır; ve eğer toplanan ürünler ve yapılan masraflar birbirine eşitse, mevcut sahip toprağı eski sahiplerine iade eder. Musa, köylerde satılan evler için de aynı kanunun geçerli olmasını isterdi; ancak şehirde satılanlar için farklı bir kanun koydu; çünkü satan kişi alıcıya parasını bir yıl içinde geri verirse, onu iade etmek zorundaydı; ancak bir yıl geçmişse, alıcı satın aldığı şeyin tadını çıkaracaktı. Bu, Musa'nın Sina Dağı'nın altındaki kampta Tanrı'dan öğrendiği ve İbranilere yazılı olarak ilettiği kanunların anayasasıydı.

4. Kanunların bu şekilde düzenlenmesi tamamlanmış gibi göründüğünde, Musa nihayet savaş işlerini halletmenin uygun olduğunu düşünerek orduyu gözden geçirmeye karar verdi. Bu yüzden, Levi kabilesi hariç, kabile reislerine savaşa gidebilecek olanların sayısını tam olarak belirlemelerini emretti; çünkü Levililer kutsaldı ve bu tür her türlü suçtan uzaktı.

Machine Translated by Google

Yükler. Halk sayıldığında, yirmi ile elli yaşları arasında savaşmaya elverişli altı yüz bin kişi bulundu; ayrıca üç bin altı yüz elli kişi daha vardı. Musa, kabile reisleri arasından Levi'nin yerine Yusuf'un oğlu Manasse'yi, Yusuf'un yerine de Efraim'i aldı. Daha önce de anlattığım gibi, Yakup'un Yusuf'tan, oğullarını evlatlık olarak kendisine vermesini istediği de doğruydu.

5. Çadırı kurduklarında, onu kamplarının ortasına yerleştirdiler; kabilelerden üçü çadırlarını çadırın her iki yanına kurdular ve bu çadırların ortasından yollar açıldı. İyi düzenlenmiş bir pazar yeri gibiydi; her şey düzenli bir şekilde satışa hazırdı; dükkanlarda her türlü zanaatkar vardı; ve bazen hareketli, bazen de sabit bir şehre benziyordu. Çadırın etrafında ilk yerleri rahipler işgal etti; sonra Levililer geldi; otuz günlük olduklarından beri sayıları yirmi üç bin sekiz yüz seksen erkekti. Çadırın üzerinde bulut durduğu sürece, Tanrı'nın orada aralarında yaşadığını düşünerek aynı yerde kalmayı uygun gördüler; ama bulut kalkınca onlar da yolculuk ettiler.

6. Dahası, Musa, gümüşten yapılmış olan borazanlarının şeklini de icat etmişti. Tanımı şöyledir: Uzunluğu bir arşından biraz daha azdı. Flütten biraz daha kalın, ancak bir insanın ağzından nefes alabilecek kadar geniş, dar bir borudan oluşuyordu; tıpkı sıradan borazanlara benzer şekilde çan şeklinde sonlanıyordu. Sesi İbranice'de Asosra olarak adlandırılıyordu. Bunlardan iki tane yapıldı ve kalabalığın bir araya gelmesi istendiğinde biri çalınıyordu. İlk borazan çalındığında, kabile reisleri toplanıp kendilerine ait işler hakkında istişare ediyorlardı; ancak her ikisi de aynı anda çalındığında, kalabalığı bir araya çağırıyorlardı. Çadır her kaldırıldığında, şu ciddi sırayla yapılıyordu: Borazanın ilk alarmında, doğu tarafında çadırları olanlar taşınmaya hazırlanıyorlardı; İkinci işaret verildiğinde, güney tarafında bulunanlar da aynısını yaptı; daha sonra, çadır parçalara ayrıldı ve önden giden altı kabile ile arkadan gelen altı kabilenin ortasında taşındı; tüm Levililer de ona yardım ediyordu.

Machine Translated by Google

Tapınak; üçüncü işaret verildiğinde, çadırlarını batıya doğru kurmuş olanlar harekete geçtiler; dördüncü işaret verildiğinde ise kuzeydekiler de aynı şekilde hareket ettiler. Ayrıca, hem Şabat günlerinde hem de diğer bayram günlerinde kurbanlarını sunağa getirirken bu borazanları kutsal hizmetlerinde kullandılar; ve işte o zaman Musa, Mısır'dan ayrıldıktan sonra sunduğu ilk kurban olan Çölde Fısıh kurbanını sundu.

BÖLÜM 13.

Musa Sina Dağı'ndan çıkarıldı ve götürüldü.
Kenanlıların sınırlarına doğru ilerleyen halk.

Bir süre sonra kalktı ve Sina Dağı'ndan ayrıldı; ve bahsedeceğimiz birkaç konaktan geçtikten sonra Hazerot denilen bir yere geldi. Orada kalabalık tekrar isyan etmeye başladı ve Musa'ya yolculukları sırasında yaşadıkları felaketlerden dolayı sitem etti. Musa onları iyi bir diyarı terk etmeye ikna ettiğinde, hemen topraklarını kaybettiklerini ve o mutlu durum yerine, zaten su sıkıntısı çekerken sefil bir halde dolaştıklarını, mannanın kesilmesi durumunda ise tamamen yok olacaklarını söyledi. Yine de, Musa'ya karşı birçok acı söz söylerken, içlerinden biri onlara Musa'yı ve ortak güvenlikleri için ne kadar büyük çaba sarf ettiğini unutmamalarını, Tanrı'dan yardım ümidini kesmemelerini öğütledi. Bunun üzerine kalabalık daha da asi ve Musa'ya karşı isyankar hale geldi. Bunun üzerine Musa, onlardan gelen bu alçakça hakaretlere rağmen, umutsuzluk içindeki onları cesaretlendirdi ve onlara bol miktarda et temin edeceğine, hem de sadece birkaç gün için değil, uzun günler için yetecek kadar et sağlayacağına söz verdi. Buna inanmadılar; içlerinden biri, vaat ettiği bu kadar büyük miktarda eti nereden temin edebileceğini sorduğunda, Musa şöyle cevap verdi: "Ne Tanrı ne de ben, sizin için çalışmalarımızı bırakacağımıza dair böyle aşağılayıcı sözler duyuyoruz; bu da yakında ortaya çıkacaktır." Bunu söyler söylemez, tüm kamp bıldırcınlarla doldu, bıldırcınlar etraflarında toplandı ve büyük sayılarda bir araya geldi. Ancak çok geçmeden Tanrı, İbranileri küstahlıkları ve kendisine karşı kullandıkları hakaretler nedeniyle cezalandırdı; aralarından azımsanmayacak sayıda kişi öldü; ve o yer hala bugüne kadar kutsal sayılıyor.

Machine Translated by Google

Bu yıkımın hatırasını yaşatır ve Kibrothhattaavah yani "Şehvet Mezarları" olarak adlandırılır.

BÖLÜM 14.

Musa'nın Kenanlıların topraklarını ve şehirlerinin büyüklüğünü araştırmak için bazı kişiler gönderdiği; gönderilenlerin kırk gün sonra geri döndüklerinde Kenanlılara karşı koyamayacaklarını ve Kenanlıların gücünü övdüklerini, bunun üzerine halkın huzursuzlanıp umutsuzluğa düştüğünü ve Musa'yı taşlayıp Mısır'a geri dönmeye ve Mısırlılara hizmet etmeye karar verdikleri anlatılır.

1. Musa, İbranileri oradan alıp Kenanlıların sınırlarına yakın ve yerleşmesi zor bir yer olan Paran denen bir yere götürdüğünde , kalabalığı bir araya topladı; Ve onların ortasında durarak şöyle dedi: "Tanrı'nın bize bahşetmeye karar verdiği iki şeyden, özgürlükten ve mutlu bir ülkenin mülkiyetinden, birine zaten Tanrı'nın armağanıyla sahipsiniz, diğerine ise çabucak kavuşacaksınız; çünkü şimdi Kenanlıların sınırlarına yakın bir yerde ikamet ediyoruz ve sonunda oraya ulaştığımızda hiçbir şey onu ele geçirmemizi engelleyemez: Diyorum ki, ne bir kral ne de bir şehir, hatta tüm insanlık bir araya gelse bile bunu başaramaz. Öyleyse kendimizi bu işe hazırlayalım, çünkü Kenanlılar topraklarını bize savaşmadan teslim etmeyecekler, büyük savaş mücadeleleriyle onlardan zorla alınmalıdır. Öyleyse, ülkenin iyiliğini ve gücünü gözlemleyebilecek casuslar gönderelim; ama her şeyden önce, tek yürek olalım ve her şeyden önce yardımcımız ve destekçimiz olan Tanrı'yı şereflendirelim."

2. Musa bunları söyledikten sonra, kalabalık ona saygı göstererek karşılık verdi ve her kabileden birer tane olmak üzere en seçkin on iki casus seçti. Bu casuslar, Mısır sınırlarından başlayarak Kenan topraklarının tamamını dolaşıp Hamat şehrine ve Lübnan Dağı'na geldiler; ülkenin ve halkının özelliklerini öğrendikten sonra, zamanlarını harcayarak evlerine döndüler.

Machine Translated by Google

Bütün iş kırk gün sürdü. Yanlarında toprağın verdiği meyvelerden de getirdiler; bu meyvelerin üstünlüğünü gösterdiler ve toprağın sunduğu bol miktardaki nimetlerden bahsettiler ki bu da halkı savaşa gitmeye teşvik etti. Ancak daha sonra, toprağı elde etmenin büyük zorluğuyla onları tekrar korkuttular; nehirlerin çok büyük ve derin olduğunu, geçilemeyeceğini; tepelerin çok yüksek olduğunu, buralardan geçilemeyeceğini; şehirlerin surlarla ve etraflarındaki sağlam tahkimatlarla güçlü olduğunu söylediler.

Onlara ayrıca Hebron'da devlerin soyundan gelenleri bulduklarını da söylediler. Dolayısıyla Kenan diyarını gören bu casuslar, Mısır'dan çıktıklarından beri karşılaştıkları zorlukların burada daha da büyük olduğunu görünce kendileri de korkuya kapıldılar ve halkı da korkutmaya çalıştılar.

3. Duyduklarından yola çıkarak, ülkeyi ele geçirmenin imkansız olduğunu sandılar. Cemaat dağıldığında, kendileri, eşleri ve çocukları, sanki Tanrı onlara yardım etmeyecekmiş, sadece iyi bir gelecek vaat etmiş gibi, yakarışlarına devam ettiler. Ayrıca Musa'yı tekrar suçladılar ve ona ve başrahip olan kardeşi Harun'a karşı yaygara kopardılar. Bu nedenle o geceyi çok kötü geçirdiler ve onlara karşı hakaret dolu sözler sarf ettiler; ancak sabahleyin Musa ve Harun'u taşlayıp Mısır'a geri dönmek niyetiyle bir cemaate koştular.

4. Casuslar arasında, Efraim kabilesinden Nun oğlu Yeşu ve Yahuda kabilesinden Kaleb vardı. Bunlar, olanlardan korkmuş ve onların arasına girerek kalabalığı sakinleştirmiş, cesur olmalarını, Tanrı'yı yalan söylediği için kınamamalarını ve Kenanlılar hakkında doğru olmayan şeyler söyleyerek onları korkutanlara kulak vermemelerini, aksine onlara umut verenleri dinlemelerini, iyi bir başarı elde edeceklerine dair cesaretlendirenleri dinlemelerini istediler. Çünkü dağların yüksekliği veya nehirlerin derinliği, gerçek cesarete sahip insanları, özellikle de Tanrı önceden onlara bakacak ve yardımcı olacaksa, bu girişimlerden alıkoyamazdı. "Öyleyse," dediler, "düşmanlarımıza karşı gidelim ve başarısız olacağımızdan şüphe duymayalım, Tanrı'nın bizi yönlendireceğine güvenelim ve önderlerimiz olacak olanları izleyelim." Bu iki kişi onları böyle teşvik etti.

Machine Translated by Google

Ve onların içinde bulundukları öfkeyi dindirmeye çalıştılar. Fakat Musa ve Harun yere kapanıp Tanrı'ya yalvardılar; kendi kurtuluşları için değil, halkın dikkatsizce yaptıklarına bir son vermesi ve şu anki öfkeleriyle altüst olmuş zihinlerini sakinleştirmesi için. Bulut da göründü ve çadırın üzerinde durarak onlara Tanrı'nın orada olduğunu bildirdi.

BÖLÜM 15.

Musa bundan nasıl hoşnutsuz oldu ve Tanrı'nın öfkeli olduğunu, kırk yıl boyunca çölde kalmaları gerektiğini ve bu süre zarfında ne Mısır'a geri dönmeleri ne de Kenan'ı ele geçirmeleri gerektiğini önceden bildirdi.

1. Musa şimdi cesurca kalabalığın yanına geldi ve onlara Tanrı'nın kendisine karşı yaptıkları hakaretlerden dolayı öfkelendiğini ve onlara, günahlarının karşılığı olan bir ceza değil, anne babaların çocuklarını terbiye etmek için uyguladıkları türden bir ceza vereceğini bildirdi. Çünkü, dedi ki, çadırda iken ve üzerlerine gelecek olan yıkımı kulaklarıyla haykırırken, Tanrı ona kendileri için yaptıklarını ve onlardan aldıkları iyilikleri hatırlattı; yine de ona ne kadar nankör davrandıklarını, casusların korkaklığı yüzünden şimdi onların sözlerinin kendi vaadinden daha doğru olduğunu düşündüklerini; ve bu nedenle, hepsini yok etmeyecek veya insanlığın diğer tüm kesimlerinden daha çok onurlandırdığı milletlerini tamamen ortadan kaldırmayacak olsa da, Kenan topraklarına sahip olmalarına ve oradaki mutluluğu yaşamalarına izin vermeyeceğini söyledi. Fakat bu günahlarının cezası olarak onları kırk yıl boyunca çölde dolaşmaya, sabit bir yerleşim yeri ve şehirden yoksun yaşamaya mahkum edeceğini; fakat o toprakları çocuklarımıza vereceğine ve sizin dizginsiz tutkularınız yüzünden kendinizi mahrum bıraktığınız o güzel şeylerin sahiplerini onlara vereceğine söz verdiğini söyledi.

2. Musa, Tanrı'nın yönlendirmesi doğrultusunda onlarla böyle konuşunca, kalabalık üzüldü ve sıkıntıya düştü; Musa'dan Tanrı ile barışmalarını sağlamasını ve artık dolaşmalarına izin vermemesini yalvardılar.

Machine Translated by Google

Onları çölde bırakın, onlara şehirler verin. Fakat o, Tanrı'nın böyle bir denemeyi kabul etmeyeceğini, çünkü Tanrı'nın bu kararı insanî bir hafiflik veya öfke yüzünden almadığını, aksine onları bu cezaya yargısal olarak mahkum ettiğini söyledi. Şimdi, tek başına olan Musa'nın, öfkeli on binlerce insanı yatıştırıp onları yumuşak bir mizaca dönüştürdüğüne inanmamalıyız; çünkü Tanrı onunla birlikteydi ve kalabalığı ikna etmesi için yol hazırlamıştı; ve sık sık itaatsiz oldukları için, şimdi bu itaatsizliğin kendileri için zararlı olduğunu ve bu yüzden hala felaketlere düştüklerini anlamışlardı.

3. Fakat bu adam erdemiyle hayranlık uyandırıcıydı ve insanların söylediklerine inanmasını sağlamada güçlüydü; bu sadece doğal yaşamı boyunca değil, günümüzde bile İbraniler arasında Musa'nın orada olduğunu ve uygunsuz bir şey yaparsa onu cezalandırmaya hazır olduğunu düşünen kimse yoktur; hatta, suçları gizlenmiş olsa bile, koyduğu kanunlara itaat etmeyen kimse yoktur. Gücünün insanüstü olduğuna dair başka birçok kanıt da vardır; çünkü Fırat'ın ötesinden, dört aylık bir yolculuktan sonra, birçok tehlikeyi aşarak ve büyük masraflarla tapınağımızın şerefine gelenler olmuştur; ancak kurbanlarını sunduktan sonra, Musa'nın kanunda izin vermeyen bir madde veya başlarına gelen ve eski geleneklerimizle çelişen bir şey yüzünden kendi kurbanlarından pay alamamışlardır. Bunlardan bazıları hiç kurban sunmadı, diğerleri ise kurbanlarını eksik bir halde bıraktı; birçoğu başlangıçta tapınağa bile giremedi, ancak Musa'nın yasalarına boyun eğmeyi kendi isteklerinin yerine getirilmesinden daha çok tercih ederek yollarına devam ettiler; kimsenin onları suçlayabileceğinden korkmuyorlardı, sadece kendi vicdanlarına duydukları saygıdan dolayı. Böylece, ilahi görünen bu yasa, bu adamın kendi doğasından üstün biri olarak görülmesini sağladı. Dahası, bu savaşın başlamasından biraz önce, Claudius Romalıların imparatoru ve İsmail bizim baş rahibimiz iken ve üzerimize öyle büyük bir kıtlık (27) çöktüğünde ki, onda bir buğday dört drahma karşılığında satılıyordu ve mayasız ekmek bayramında tapınağa yetmiş kori un getirildiğinde (bu kori otuz bir Sicilya, kırk bir Atina medimni'dir), bunlardan hiçbiri...

Machine Translated by Google

Rahipler, ülke büyük bir sıkıntı içindeyken bile, o yemeğin bir kırıntısını yiyecek kadar cesur davrandılar; bunu da kanundan ve Tanrı'nın kötülük yapanlara karşı sakladığı gazaptan duydukları korkudan yaptılar, hatta kimse suçluyu suçlayamasa bile. Bu yüzden o zaman yapılanlara şaşırmamalıyız, çünkü Musa'nın bıraktığı yazılar bugün bile o kadar büyük bir etkiye sahip ki, bizden nefret edenler bile bu yerleşimin Tanrı tarafından kurulduğunu ve bunun Musa'nın ve onun erdeminin yardımıyla gerçekleştiğini itiraf ediyorlar; ancak bu konularda herkes kendi istediğini yapsın.

SON NOT

(1) Dr. Bernard burada, sularının acı olduğu bu Mar yerinin Suriyeliler ve Araplar tarafından Mariri, Suriyeliler tarafından ise bazen Morath olarak adlandırıldığını, bunların hepsinin İbranice Mar'dan türediğini belirtiyor. Ayrıca, Pliny'nin kendisinin de buraya Acı Çeşme adını verdiğini, bu suların bugün hala orada kaldığını ve Thevenot'un bize temin ettiği gibi hala acı olduğunu ve ayrıca bol miktarda hurma ağacı bulunduğunu belirtiyor. Seyahatleri, Bölüm I, bölüm 26, s. 166'ya bakınız.

(2) Burada Musa'nın Marah'taki suların tatlandırılması hakkındaki anlatımına yapılan eklemeler, eski bir dünyevi yazardan alınmış gibi görünüyor ve bu yazar da Josephus'un genellikle takip ettiği yazarlardan daha az otantik görünüyor. Philo'da bu eklemelerden tek bir kelime bile yok, bildiğimiz diğer eski yazarlarda da yok. Josephus bu Antik Çağlar eserini Yahudilerin kullanımı için yazmış olsaydı, onlara bu son derece olasılık dışı koşulları vermezdi; ancak, bu tür mucizelerin anlatıldığına dair herhangi bir bilginin eksikliğinden şikayet etmesinler diye, bu konuda orada karşılaştığı şeyleri gizlemeyi uygun görmedi. Bu yöntem, Josephus'un birçok vesileyle sergilediği karakter ve alışkanlığıyla tamamen uyumludur. Bu not, itiraf etmeliyim ki, neredeyse tamamen varsayımsaldır; ve Josephus bize tapınaktan alınan kendi kopyasının bu tür eklemeleri ne zaman içerdiğini veya eski notların bunları ne zaman eklediğini asla söylemediğinden; Ya da Yahudi ve Yahudi olmayan antik çağlardan türetildiklerinde, bu gibi durumlarda ancak tahminlerde bulunabiliriz; Yahudilerin düşünceleri genellikle Yahudi olmayanlarınkinden o kadar farklıydı ki, bu tür eklemelerin hangi türe ait olduğu konusunda bazen olasılık dışı tahminlerde bulunmayabiliriz. Ayrıca, Josephus'un Elişa'nın Eriha yakınlarındaki acı ve verimsiz pınarı tatlılaştırması hakkındaki anlatımında da buna benzer eklemelere bakın, Savaş, B. IV. bölüm 8. kısım 3.

Machine Translated by Google

(3) Bana öyle geliyor ki, Musa'nın Çıkış 16:18'deki, Aziz Pavlus'un 2 Korintliler 8:15'teki ve Yusuf'un burada söyledikleri birlikte karşılaştırıldığında, her gün düşen ve bozulmayan manna miktarı, İsrail ordusunun tamamına her birine bir omer düşecek kadar azdı ve daha fazla değildi.

(4) Eski ve modern yazarlarda Arabistan'da genellikle yağdığı söylenen tatlı bal çiği veya mannanın, İsrailoğullarına gönderilen bu manna ile aynı türden olduğu varsayımı, Yahudilik veya Hristiyanlıktan ziyade putperestliğe daha çok benziyor. Josephus'un okuduğu bazı eski putperest yazarların böyle düşünmüş olması muhtemeldir; Josephus burada ona karşı çıkmazdı; ancak hemen öncesinde ve Antiq. B. IV. bölüm 3. kısım 2'de, bunun daha önce görülmediğini doğrudan kabul ediyor gibi görünüyor. Bununla birlikte, gökten gelen bu yiyecek burada kar gibi tarif ediliyor; "Ve putperest bir yazar olan Artapanus'ta, Tanrı tarafından yağdırılan, kar gibi renkli, una benzetilir." (Eski Ahit Üzerine Deneme, Ek, s. 239). Ancak manna kelimesinin kökenine gelince, Josephus'un o zamanlar "Bu nedir?" anlamına geldiğini söylediği "insan"dan mı yoksa "bölmek" anlamına gelen mannah'tan mı, yani herkese ayrılan bir pay veya bölüm müteahhitten mi geldiği belirsizdir: Ben ikinci kökenine daha yatkınım. Bu manna, Mezmurlar 78:26'da meleklerin yemeği olarak adlandırılır ve Kurtarıcımız tarafından Yuhanna 6:31, vb. ayetlerde, ayrıca Josephus tarafından burada ve başka yerlerde, Antiq. B. III. bölüm 5. kısım 3'te, Yahudilere gökten gönderildiği söylenir.

(5) Bu kaya bugün de oradadır, yolcuların da hemfikir olduğu üzere; ve Musa zamanındakiyle aynı olmalıdır, çünkü modern arabalarımızla oraya taşınamayacak kadar büyüktür.

(6) Burada, Musa'nın temel yasalarının küçük kitabının her zaman kutsal evin içinde saklandığı söylenir; ancak daha büyük olan Tevrat, burada olduğu gibi, yalnızca tapınak ve avlularının sınırları içinde bir yerdedir. Bkz. Antik.
BV bölüm 1, kısım 17.

(7) Musa'nın elleri göğe doğru kaldırılmışken İsrailoğullarının üstün gelmesi ve elleri yere doğru indirilmişken Amaleklilerin üstün gelmesi gibi bu önemli durum, bana göre, Eski ve Yeni Ahit'in diğer pasajlarında da belirtildiği gibi, eski zamanlarda ciddi dualarda kullanılan, ellerin [ve gözlerin] göğe doğru uzatılması şeklindeki uygun duruşun en eski göstergesidir. Dahası, bu duruşun Hristiyan kilisesinde, ta ki...

Machine Translated by Google

Din adamları, dualarını ezberlemek yerine bir kitaptan okuyorlardı ki bu, böylesine yüce bir duruşla büyük ölçüde tutarsızdır ve bana göre kilisenin yozlaşmış hali altında sonradan ortaya çıkmış bir uygulamadır; ancak ilahi dua, övgü ve şükran biçimlerinin sürekli kullanımı, bana göre geçmiş tüm çağlarda Tanrı'nın halkı, patrikler, Yahudiler ve Hristiyanlar tarafından uygulanan bir yöntem olmuştur.

(8) İsrailoğullarının yargıçlarının ve görevlilerinin, Tanrı veya Musa tarafından atanmadan önce halkın tanıklıkları ve oylarıyla seçilmesi şekli, Hristiyan kilisesinde piskoposların, presbiteryenlerin ve diyakonların seçimi ve atanmasının benzer şeklinin bir örneği olduğu için dikkatle not edilmeyi hak etmektedir.

(9) Bu dağın, Sina'nın, o ülkedeki tüm dağların en yükseği olduğu söylendiğine göre, şimdi Aziz olarak adlandırılan dağ olmalıdır.
Katherine Dağı, Mons. Thevenot'un Seyahatler, Bölüm I, bölüm 23, s. 168'de belirttiği gibi, bir mil yarıçapındaki, şimdi Sina olarak adlandırılan dağdan üçte bir oranında daha yüksektir.
Josephus'un hiç kullanmadığı diğer adı olan Horeb, belki de sadece Mısırlılar arasında kullanılan bir isimdi; İsrailoğulları da yakın zamanda oradan gelmişti, tıpkı Sina'nın Araplar, Kenanlılar ve diğer milletler arasında kullanılan adı gibi.
Buna göre, Kutsal Kitap'ta (1 Krallar 9:8) İlyas'ın Tanrı'nın dağı Horeb'e geldiği söylendiğinde, Josephus haklı olarak, Antiq. B. VIII. ch. 13. sect. 7'de, onun Sina Dağı denilen yere geldiğini söyler; ve Dr. tarafından burada alıntılanan Jerome da aynı şeyi söyler.
Hudson, bu dağın Sina ve Choreb olmak üzere iki adı olduğunu düşündüğünü söylüyor. De Nomin. Heb. s. 427.

(10) Ferisilerin bu ve benzeri batıl inançlarından biri de şudur ki
Josephus buna uydu, bkz. Antiq. B. II. bölüm 12. kısım 4'teki not.

(11) Burada bahsedilen Josephus'un diğer eseri, Musa'nın yasalarının birçoğunun nedenleri hakkında, yayımlanmayı amaçladığı halde yayımlanmamış gibi görünen eserdir; bununla ilgili olarak Önsöz, bölüm 4'teki nota bakınız.

(12) Musa'nın bu çadırının çeşitli bölümleri ve eşyaları hakkında şunlara bakın:
Benim genel tanımım, 6., 7., 8., 9., 10., 11. ve 12. bölümlerde yer almaktadır.

Machine Translated by Google

(13) Başrahibin uzun giysisinin altındaki bu altın çanların kullanımı bana göre şuydu: Tapınakta, büyük kefaret gününde veya kutsal hizmetlerinin diğer uygun dönemlerinde, büyük bayramlarda, tütsü sunarken giysisini sallayarak halkın bundan haberdar olmasını ve tütsü zamanında veya diğer uygun dönemlerde kendi dualarına yönelmesini sağlamak; böylece tüm cemaat, başrahibin kendisiyle birlikte Yüce Tanrı'ya ortak dualar sunabilsin. Bkz. Luka 1:10; Vahiy 8:3, 4. Sirak'ın oğlu, ilk başrahip Harun hakkında Ecelus 45:9'da şöyle dediğinde de muhtemelen başka türlü anlaşılmamalıdır: "Ve Tanrı, Harun'u narlarla ve etrafına birçok altın çanla kuşattı ki, giderken tapınakta duyulabilecek bir ses ve gürültü çıksın, halkının çocuklarına bir anıt olsun."

(14) Okuyucunun burada dikkat etmesi gereken bir nokta, Yahudi başrahibinin alnına takılan Musa Petalon'un veya altın levhanın, sadece Josephus'un günlerine kadar değil, Origen'in günlerine kadar da korunmuş olması ve üzerindeki "Rabbe Kutsallık" yazısının Samarit alfabesiyle yazılmış olmasıdır. Bkz. Antiq. B. VIII. bölüm 3. kısım 8, Eski Ahit Üzerine Deneme, s. 154 ve Reland, De pol. Templi, s. 132.

(15) Josephus, hem burada hem de 6. bölüm 4. kısımda, tapınağın üç parçaya ayrıldığını varsaydığında, çıplak girişi kutsal ve en kutsal yerlerden ayrı, üçüncü bir bölüm olarak değerlendiriyor gibi görünüyor; ve bu daha da önemlisi, tapınakta daha sonra Sundurma olarak adlandırılan gerçek, ayrı bir üçüncü bölüm vardı: aksi takdirde Josephus, tapınağın en fazla iki bölümden oluşan ayrıntılı bir tanımını veren kendi tasvirine aykırı olurdu.

(16) Yahudi tapınağının ve kaplarının, başrahibin giysileriyle birlikte mistik anlamının bu açıklaması Philo'dan alınmış ve putperest felsefi görüşlere uyarlanmıştır. Bu, Philo'nun her zaman olduğu gibi ve Josephus'un bu Eski Eserleri yazdığı sırada uzun zamandır olduğu gibi, putperest öğrenim ve felsefeye büyük ölçüde aşina olan Yahudilerde muhtemelen affedilebilir. Bu arada, eğitimlerinde Barnabas Mektubu'nda, İbranilere Mektup'ta ve eski metinlerin başka yerlerinde karşılaştığımız gibi daha fazla Yahudi yorumu öğrenmiş olmaları şüphe götürmez.

Machine Translated by Google

Yahudiler. Buna göre, Josephus, Yahudilerin kullanımı için yazdığı Yahudi Savaşı kitaplarında (o zamanlar nispeten gençti ve Yahudi olmayan kitaplara daha az alışkındı) böyle bir Yahudi yorumunun bir örneğini buluyoruz; çünkü orada (B. VII. bölüm 5. kısım 5) tapınak şamdanının yedi dalını, yedi lambasıyla birlikte, yedi yaratılış ve dinlenme gününün sembolü olarak gösteriyor; bunlar burada yedi gezegenin sembolleridir. Elbette eski Yahudi sembolleri, Yahudi olmayan değil, eski Yahudi anlayışlarına göre açıklanmalıdır. Savaş hakkında, BI bölüm 33. kısım 2'ye bakın.

(17) Bu bölümde ilk başrahibin atanması için gerekli olan iki temel niteliğin (yani erdemli ve iyi davranışlar için mükemmel bir karaktere sahip olması; ve halkın onayını almış olması) Josephus tarafından, atama bizzat Tanrı'ya ait olsa bile, burada belirtilmiş olması dikkatimizi çekmektedir; bunlar, Hristiyan dininin Hristiyan piskoposlarının, rahiplerinin ve diyakonlarının seçiminde gerektirdiği niteliklerle aynıdır; Apostolik Anayasalar bize bunu bildirmektedir, B. II. bölüm 3.

(18) Josephus zamanındaki Yahudi şekelinin ağırlığı ve değeri, yaklaşık 2 şilin 10 peniye eşitti ve bilgili Yahudiler tarafından eski şekellerinden beşte bir oranında daha büyük olduğu kabul ediliyordu; bu tespit, Josephus'un Eski Eserler'ini yayınlamasından yaklaşık 230 yıl önce genellikle Simon Makabi tarafından basılan ve Samarit yazıtlarına sahip olan, ağırlığı hiçbir zaman 2 şilin 4 peniden fazla olmayan ve genellikle sadece 2 şilin 4 peni olan diğer şekellerle mükemmel bir şekilde örtüşmektedir. Bkz. Reland De Nummis Samaritanorum, s. 138.

(19) Josephus'un görüşüne göre, burada tütsü güneş doğmadan önce ve güneş batarken sunuluyordu; fakat aynı Josephus'a göre Pompey döneminde kurbanlar sabah ve dokuzuncu saatte sunuluyordu. Antiq. B. XIV. ch. 4. sect. 3.

(20) Bu nedenle, yedi lambadan yalnızca birinin gündüz yandığını söyleyen modern hahamların görüşlerini düzeltebiliriz; oysa görgü tanığı olan Josephus'umuz üç lambanın yandığını söylüyor.

(21) Musa'nın "Tanrı'nın dilediği zaman kurbanlarının yanında bulunmayı ve dilediği zaman da orada olmamayı O'na bıraktığı" şeklindeki bu garip ifadeye bakın.

Machine Translated by Google

Apion'a karşı B. II. maddesine ilişkin not, bölüm 16.

(22) Urim ve Thummim kehanetinin bu cevapları, ışık ve mükemmellik anlamına gelen veya Septuagint'in çevirdiği gibi vahiy ve hakikat anlamına gelen ve gördüğüm kadarıyla, Tanrı'nın iradesini mükemmel ve doğru bir şekilde İsrail halkına açıklamak için bu aydınlatma yönteminde kullanılan parlayan taşların kendilerinden başka bir şey ifade etmeyen kelimelerdir: Diyorum ki, bu cevaplar, modern hahamların boş yere varsaydığı gibi, baş rahibin göğüs zırhındaki değerli taşların garip bir şekilde parlamasıyla yapılmamıştır; çünkü taşların parlaması, kehaneti kendisi iletmeden, kehanetten önce veya ona eşlik edebilir, bkz. Antiq. B.

VI. bölüm 6. kısım 4; ancak daha ziyade kerubiler arasındaki merhamet tahtından gelen duyulabilir bir sesle. Prideaux'un 534 yılındaki Bağlantısına bakın. Josephus'un burada bize bildirdiği gibi, bu kehanet, Eski Eserler'ini yazmasından iki yüz yıl önce, yani Makabiler ailesinin son iyi başrahibi John Hyrcanus'un günlerinden beri sessiz kalmıştı. Şimdi burada dikkatimizi çekmesi gereken şey, önümüzdeki kehanetin, Tanrı'nın İsrail halkına Kral olarak göründüğü ve onlara talimatlar verdiği kehanet olduğudur; bu sırada İsrail halkı da bu sıfatla ona boyun eğmiş ve ilahi talimatlar yerine kendi iradelerine ve siyasi ilkelerine göre yöneten bağımsız krallar atamamıştır. Buna göre, Musa ve Yeşu günlerinden, kralların ardışıklığının ilki olan Saul'un meshedilmesine kadar (melek ve peygamberlik uyarılarının yanı sıra) bu kehanetle sürekli karşılaşıyoruz: Sayılar 27:21; Yeşu 6:6, vb.; 19:50; Hakimler 1:1; 18:4-6, 30, 31; 20:18, 23, 26-28; 21:1, vb.; 1 Samuel 1:17, 18; 3. toplam; 4. toplam; Hayır, ta ki Saul Amalek'le savaşta Tanrı'nın emirlerini reddedip kendi bildiği gibi hareket etmeye kalkışana kadar (1 Samuel 14:3, 18, 19, 36, 37), o zaman bu kehanet Saul'u tamamen terk etti (ki zaten daha önce nadiren ona danışmıştı, 1 Samuel 14:35; 1 Chronicles 10:14; 13:3; Antiq. B. 7 ch. 4 sect 2.) ve onun yerine geçmesi için meshedilen Davut'a eşlik etti. Davut sık sık onun aracılığıyla Tanrı'ya danıştı ve talimatlarına sürekli uydu (1 Samuel 14:37, 41; 15:26; 22:13, 15; 23:9, 10; 30:7, 8, 18; 2 Samuel 2:1; 5:19, 23; 21:1; 23). (14; 1 Tarihler 14:10, 14; Antiq. B IV bölüm 12 kısım 5). Saul, Tanrı tarafından reddedildikten ve Tanrı onu itaatsizliği nedeniyle yok olmaya terk ettikten çok sonra, bir kez daha çok geç olduğunda Tanrı'ya danışmaya çalıştı; ancak Tanrı o zaman ona ne rüyalarla, ne Urim aracılığıyla, ne de peygamberler aracılığıyla cevap vermedi (1 Samuel).

Machine Translated by Google

28:6. Bildiğimiz kadarıyla, Davud'un haleflerinden, Yahuda krallarından hiçbiri, Babil esaretine kadar, bu kehanet aracılığıyla Tanrı'ya danışmadı; sanırım, çok fazla despotik güç ve krallık üstlendiler ve İsrail'in Tanrısını İsrail'in en yüce Kralı olarak çok az kabul ettiler, ancak birkaçı zaman zaman peygamberlere danıştı ve onlardan cevap aldı. İki kabilenin dönüşünde, krallık yönetiminin geri dönmemesiyle, bu kehanetin yeniden ortaya çıkması bekleniyordu (Nehemya 7:63; 1 Esd. 5:40; 1 Makabe 4:46; 14:41). Ve gerçekten de, Babil esaretinden sonra bir süre için, en azından Josephus'un kral, rahip ve peygamber olarak gördüğü o mükemmel baş rahip Yahya Hyrcanus'un günlerinde, yeniden ortaya çıkmış gibi görünüyor; ve onun dediğine göre, gerçekleşen birkaç şeyi önceden bildirmişti; ancak burada, bu kehanetin ölümünden önce değil, ölümünden hemen önce tamamen sona erdiğini ima ediyor. Şimdi ise, baş rahipler taçlarını takarak, çevrelerindeki putperest ülkelerin diğer kralları gibi kendi iradelerine ve kendi yetkilerine göre hüküm sürüyorlardı; böylece İsrail Tanrısı'nın İsrail'in en yüce Kralı olmasına ve talimatlarının onların gerçek rehberleri olmasına izin verilirken, Tanrı onlara en yüce Kral ve Vali olarak bu talimatları verdi ve Urim kehanetiyle aslında bir teokrasi altındaydılar, ama artık değil (bkz. Dr. Bernard'ın buradaki notları); yine de itiraf etmeliyim ki, baş rahip Jaddus'un ilahi rüyasını, Antiq. B. XI. ch. 8. sect. 4 ve baş rahip Kayafas'ın en dikkat çekici kehaneti olan Yuhanna 11:47-52, bu eski kehanetin iki küçük kalıntısı veya örneği olarak, aslında Yahudi baş rahiplerine aitti: Belki de, Vespasian ve Titus'un Roma İmparatorluğu'na geçişiyle ilgili, (Asamoneanlar veya Makabiler ailesinden bir baş rahibe yakın olan) Josephus'un kendisinin o seçkin kehanet rüyasını tamamen unutmamalıyız; bu rüya Nero döneminde, Galba, Otho veya Vitellius'un onun yerine geçmesi düşünülmeden önce gerçekleşmişti. Savaş Üzerine, B. III. bölüm 8. kısım. 9. Bence bu, Yahudi ulusu arasında peygamberlik Urim'ine benzer herhangi bir şeyin son örneği olarak görülebilir ve onların ölümcül yıkımından hemen önce gerçekleşmiştir: Ancak Sir John Marsham ve Dr. Spenser gibi büyük adamların, Urim ve Thummim kehanetinin, Musa Kanunu'ndan daha eski veya onunla aynı dönemden kalma diğer uygulamalarla birlikte, Mısırlılar arasında benzer uygulamaların bir taklidi olarak düzenlenmiş olabileceğini nasıl düşünebildikleri akıl almaz bir durumdur; bu uygulamalardan Diodorus Siculus, Aelian ve Maimonides dönemlerine kadar veya Hristiyanlık öncesi döneme kadar hiç haberimiz olmamıştır.

Machine Translated by Google

En yüksek olanı bile neredeyse açıklanamaz; Musa yasasının asıl amacı, İsrailoğullarını komşu pagan ulusların putperest ve batıl inanç uygulamalarından korumakken; Musa yasasının çok eski olduğuna dair kanıtların, Mısır veya diğer uluslardaki benzer veya daha eski adetlerin kanıtlarından kıyaslanamayacak kadar üstün olduğu, hatta genellikle hiç olmadığı inkar edilemezken, Musa'nın yasalarının herhangi birini bu putperest uygulamaların taklitinden türetmek son derece saçmadır. Bu tür hipotezler, insanlığın en bilgili kesiminde bile eğilimlerin kanıtların önüne ne kadar geçebileceğini bize göstermektedir.

(23) Reland'ın burada Josephus'tan, Musa'nın Levililer 7:15'teki kanunuyla karşılaştırıldığında (kurbanın sunulduğu gün yenmesinin, Yahudi hesaplamasına göre gece kısmı tam olarak ertesi günün bir parçası olsa da, ertesi günün sabahından önce anlamına geldiği) gözlemlediği şey, diğer durumlarda da büyük ölçüde dikkate alınmalıdır. Bu gibi durumlarda Yahudi ilkesi şudur: Gündüz geceden önce gelir; ve bu bana hem Eski hem de Yeni Ahit'in dili gibi görünüyor. Ayrıca Antik Çağ notuna da bakın.

B. IV. bölüm 4. kısım 4 ve Reland'ın B. IV. bölüm 8. kısım 28 hakkındaki notu.

(24) Burada şunu belirtmeliyiz ki, Josephus sık sık kampı şehir, Musa çadırının avlusunu tapınak ve çadırın kendisini de kutsal ev olarak adlandırır; bu, kendisinin çok sonraları çok iyi tanıdığı şehir, tapınak ve kutsal eve bir göndermedir.

(25) Josephus'un bu sözleri dikkat çekicidir; Yahudilerin kanun koyucusu, rahiplerden halktan istenenle kıyaslandığında iki kat daha fazla eşitlik talep etmiş ve bunun birkaç örneğini hemen vermiştir. Bu durum, ilk Hristiyanlar arasında da, her yerdeki Apostolik Anayasalar ve Kanunların bize bildirdiği gibi, din adamları ile laikler arasında kesinlikle böyleydi.

(26) Burada Reland ile birlikte şunu belirtmeliyiz ki, rahiplere kutsal giysileri giydikleri süre boyunca şarap içmemeleri yönünde verilen emir, tapınakta hizmet ettikleri süre boyunca bundan uzak durmalarına eşdeğerdir; çünkü o zaman her zaman ve yalnızca o zaman, bir hizmet zamanından diğerine orada saklanan kutsal giysileri giyerlerdi.

Machine Translated by Google

(27) Bkz. Antiq, B. XX. bölüm 2. kısım 6. ve Elçiler 11:28.

Machine Translated by Google

Kitap IV

OTUZ SEKİZ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

O NESLIN REDDEDİLMESİNDEN MUSA'NIN ÖLÜMÜNE KADAR.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

İBRANİLERİN KENANYALILARLA SAVAŞI

MUSA'NIN RIZASININ OLMADAN; VE YENİLGİLERİ.

1. İbranilerin çöldeki bu yaşamı onlar için o kadar tatsız ve sıkıntılıydı ki, Tanrı onlara Kenanlılarla savaşmalarını yasaklamış olmasına rağmen, Musa'nın sözlerine itaat etmeye ve sakin olmaya ikna olamadılar; düşmanlarını onun onayı olmadan yenebileceklerini sanarak, onu suçladılar ve sürekli olarak yardımına ihtiyaç duyacakları bir durumda kalmalarını sağlamak için onu görev edindiğinden şüphelendiler. Bu nedenle Kenanlılarla savaşmaya karar verdiler ve Tanrı'nın onlara yardım etmesinin Musa'nın şefaatlerine saygıdan değil, atalarının işlerini kendi yönetimi altına aldığı için tüm uluslarını koruduğu ve daha önce özgürlüklerini kendi erdemleri sayesinde sağladığı için olduğunu, şimdi de bunun için çaba göstermeye istekli oldukları için onlara yardım edeceğini söylediler. Ayrıca, Musa'nın Tanrı'yı kendilerinden uzaklaştırma niyetinde olsa bile, düşmanlarını alt etmek için yeterli yeteneklere sahip olduklarını söylediler; ancak, Mısırlılar altında çektikleri aşağılamalardan kurtuluşlarına sevinmek yerine, Musa'nın üzerlerindeki zulmüne katlanmaları, kendilerini kandırmalarına ve onun isteğine göre yaşamalarına izin vermeleri kendi yararlarınaydı; sanki Tanrı, bize olan her şeyi sadece ona olan iyiliğinden dolayı önceden bildirmiş gibi, sanki onlar İbrahim'in soyundan gelmiyorlarmış gibi; Tanrı'nın onu sahip olduğumuz tüm bilginin tek kaynağı kıldığı ve hala ondan öğrenmemiz gerektiği; onun kibirli iddialarına karşı çıkmanın, Tanrı'ya güvenmenin ve onlara vaat ettiği topraklara sahip olmaya karar vermenin ve bu nedenle ve ilahi otorite bahanesiyle bunu yapmalarını yasaklayana kulak vermemenin akıllıca bir hareket olacağı ifade edildi. Dolayısıyla, şu anda içinde bulundukları sıkıntılı durumu ve o çöl yerlerinde işlerin daha da kötüye gideceğini göz önünde bulundurarak, yalnızca yüce komutanları olan Tanrı'ya boyun eğerek ve yasama organlarından herhangi bir yardım beklemeyerek Kenanlılarla savaşmaya karar verdiler.

Machine Translated by Google

2. Bu nedenle, kendileri için en iyisi olduğuna karar verdikleri bu kararı alarak düşmanlarına karşı harekete geçtiler; fakat düşmanlar ne saldırıdan ne de onu gerçekleştiren büyük kalabalıktan yılmadılar ve onları büyük bir cesaretle karşıladılar. İbranilerin çoğu öldürüldü; ordunun geri kalanı ise birliklerinin düzensizliğinden dolayı takip edildi ve utanç verici bir şekilde kamplarına kaçtı. Bunun üzerine bu beklenmedik felaket onları tamamen umutsuzluğa düşürdü ve iyi bir şey ummadılar; çünkü bundan, bu sıkıntının Tanrı'nın gazabından kaynaklandığını, çünkü O'nun onayı olmadan aceleyle savaşa girdiklerini anladılar.

3. Fakat Musa, bu yenilgiden ne kadar derinden etkilendiklerini görünce ve düşmanların bu zaferden dolayı kibirlenip daha büyük bir şan şöhret kazanma arzusuna kapılıp onlara saldırmalarından korkarak, orduyu Kenanlılardan daha uzak bir mesafeye, çöle çekmenin uygun olduğuna karar verdi. Böylece kalabalık tekrar onun yönetimine teslim oldu, çünkü onun ilgisi olmadan işlerinin iyi durumda olamayacağının farkındaydılar. Musa da orduyu geri çekti ve daha da çöle gitti; amacı orada dinlenmelerini sağlamak ve Tanrı onlara daha uygun bir fırsat vermeden Kenanlılarla savaşmalarına izin vermemekti.

BÖLÜM 2.

KORAH'IN VE ÇOĞUNLUĞUN MUSA'YA VE KARDEŞİNE KARŞI, RAHİPLİK KONUSUNDA ÇIKARDIĞI İSYAN.

1. Genellikle büyük orduların, özellikle de başarısızlık durumunda, kolay kolay memnun edilmemeleri ve zor yönetilmeleri durumu Yahudilerin başına geldi; çünkü sayıları altı yüz bin olan ve kalabalık olmaları nedeniyle refah dönemlerinde bile yöneticilerine kolayca itaat etmeyen Yahudiler, içinde bulundukları sıkıntı ve yaşadıkları felaketler nedeniyle hem birbirlerine hem de liderlerine karşı her zamankinden daha öfkeliydiler. Yunanlılar veya barbarlar arasında benzer bir örneğine rastlamadığımız bir isyan çıktı ve bu isyan sonucunda tamamen yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar, ancak yine de kurtuldular.

Machine Translated by Google

Musa, kendisinin onlar tarafından neredeyse taşlanarak öldürüldüğünü hatırlamazdı. Tanrı da onların yıkımını engellemekten geri kalmadı; aksine, yasama organlarına ve kanunlara karşı gösterdikleri hakaretlere ve Musa aracılığıyla gönderdiği emirlerine itaatsizliklerine rağmen, bu isyan yüzünden başlarına gelen o korkunç felaketlerden onları kurtardı. Bu nedenle, önce bu isyanın nasıl ortaya çıktığını açıklayacağım, sonra da isyanın kendisini ve isyan bittikten sonra yönetimleri için yapılan düzenlemeleri anlatacağım.

2. Hem ailesi hem de zenginliğiyle saygın bir İbrani olan, aynı zamanda iyi konuşma yeteneğine sahip ve halkı konuşmalarıyla kolayca ikna edebilen Korah, Musa'nın son derece yüksek bir mevkide olduğunu gördü ve bu yüzden onu kıskandı (Musa ile aynı kabileden ve akrabasıydı). Özellikle üzüldü çünkü kendisinin büyük zenginliği nedeniyle bu şerefli makamı daha çok hak ettiğini ve doğum bakımından ondan aşağı olmadığını düşünüyordu. Bu yüzden aynı kabileden olan Levililer ve akrabaları arasında ona karşı bir yaygara kopardı ve şöyle dedi: "Musa'yı göz ardı etmeleri çok üzücü bir şey; kendisi için şöhretin yolunu açtılar ve kötü yollarla, Tanrı'nın emri bahanesiyle bu mevkiye ulaştılar. Oysa kanunlara aykırı olarak, halkın ortak oyu olan Harun'a rahiplik makamını vermişti, kendi oyu ile, makamları dilediği gibi dağıtıyordu." Şöyle devam etti: "Onlara karşı bu gizli baskı yöntemi, açık bir güç kullanılarak yapılmış olmasından daha katlanılmazdı; çünkü şimdi sadece onların rızası olmadan güçlerini kullanmakla kalmadı, aynı zamanda onlara karşı kurduğu düzenin farkında bile değillerdi; zira kim herhangi bir onura layık olduğunun bilincindeyse, onu kibirli bir şiddet yöntemiyle değil, ikna yoluyla elde etmeyi hedefler; onurları haklı olarak elde etmenin imkansız olduğuna inananlar ise iyilik gösterisi yaparlar ve güç kullanmazlar, aksine kurnazca hilelerle kötü bir şekilde güçlenirler. Bu tür adamları, planlarında gizli olduklarını düşündükleri sırada bile, halkın cezalandırması ve onları açık düşmanları haline getirene kadar güçlenmelerine izin vermemesi uygundu. Çünkü," diye ekledi, "Musa, rahipliği Harun ve oğullarına neden verdiğini nasıl açıklayabilir? Eğer Tanrı bu onuru Levi kabilesinden birine vermeye karar vermiş olsaydı, ben ondan daha layık olurdum; ben kendim Musa'ya eşittim."

Machine Translated by Google

"Ailemden ve hem zenginlik hem de yaş bakımından ondan üstün olan bendim; fakat eğer Tanrı bunu en büyüğüne vermeyi takdir etmiş olsaydı, Ruben'in oğlu en haklı olarak bunu alırdı; o zaman Dathan, Abiram ve Peleth'in oğlu On da bunu alırdı; çünkü bunlar o kabilenin en yaşlı adamlarıdır ve büyük zenginlikleri nedeniyle de güçlüdürler."

3. Korah, bunları söylerken kamu refahını gözetiyormuş gibi görünmek istiyordu, ancak gerçekte bu makamın halk tarafından kendisine geçirilmesini sağlamaya çalışıyordu. Bunu kötü niyetle, kendi kabilesinden olanlara hitaben yaptı; bu sözler yavaş yavaş daha fazla insana yayıldıkça ve dinleyiciler de ordunun üzerine atılan skandallara katkıda bulundukça, ordu skandallarla doldu. Korah ile komplo kuranların sayısı iki yüz elliydi ve Musa'nın kardeşinden rahiplik makamının alınmasını ve onun rezil edilmesini isteyen önde gelen kişiler de vardı; hatta halkın kendisi de isyankar olmaya kışkırtıldı ve Musa'yı taşlamaya kalkıştı, uygunsuz bir şekilde, karışıklık ve düzensizlik içinde bir araya geldi. Ve şimdi herkes, Tanrı'nın çadırının önünde kargaşa içinde ayaklanarak, zalimi yargılamak ve halkı, ilahi kılıf altında onlara şiddet uygulayan kişinin köleliğinden kurtarmak için toplanmıştı; çünkü eğer Tanrı birini rahiplik görevine layık görmüş olsaydı, o makama bir kişiyi getirir, birçok kişiden daha aşağıda olan birini seçmez ve ona o görevi vermezdi; ve eğer bunu Harun'a vermeyi uygun görmüş olsaydı, bunu halkın yapmasına izin verirdi ve kendi kardeşine bırakmazdı.

4. Musa, Korah'ın bu iftirasını çok önceden görmüş ve halkın öfkelendiğini fark etmiş olmasına rağmen, bundan korkmadı; aksine, onlara işleri hakkında doğru tavsiyelerde bulunduğu ve kardeşinin Tanrı'nın emriyle, kendi lütfuyla değil, rahipliğe ortak edildiğini bildiği için cesur davranarak meclise geldi; kalabalığa tek kelime etmedi, ama Korah'a olabildiğince yüksek sesle konuştu; konuşma konusunda çok yetenekli ve kalabalığı konuşmalarıyla büyük ölçüde etkileyebilecek doğal bir yeteneğe sahip olduğu için, "Ey Korah, hem sen hem de seninle birlikte olanların (iki yüz elli kişiyi işaret ederek) hepsi..." dedi.

Machine Translated by Google

Bu onura layık değilim; bu topluluğun tamamının da aynı onura layık olabileceğini iddia etmiyorum, her ne kadar sizin kadar zengin veya büyük olmasalar da: Kardeşime bu görevi, zenginlik bakımından diğerlerinden üstün olduğu için vermedim, çünkü sen servetinin büyüklüğü bakımından ikimizden de üstünsün; (1) ne de seçkin bir aileden olduğu için, çünkü Tanrı bize aynı ortak atayı vererek ailelerimizi eşit kıldı: hayır, kardeş sevgisinden de değil, ki bunu başka biri de haklı olarak yapabilirdi; çünkü kesinlikle, bu onuru Tanrı'ya ve yasalarına saygımdan dolayı vermeseydim, kendimi bir kenara bırakıp, kardeşimden daha yakın akrabam olan ve benimle ondan daha yakın bir ilişkiye sahip olan başka birine vermezdim; çünkü kendimi suç işleme tehlikesine maruz bırakmak ve bu nedenle mutlu görevi başkasına vermek akıllıca olmazdı. Fakat ben bu tür alçakça uygulamaların üstündeyim: Tanrı da bu meseleyi göz ardı etmez ve kendisinin böyle hor görülmesine izin vermezdi; O'nu memnun etmek için ne yapmanız gerektiğini bilmemenize de izin vermezdi; fakat O, bu kutsal görevi yerine getirecek birini kendisi seçti ve böylece bizi bu kaygıdan kurtardı. Bu yüzden bu, benim vermeyi iddia ettiğim bir şey değil, sadece Tanrı'nın takdirine göre olan bir şeydi; bu nedenle, bunun için mücadele etmeye devam etmeyi öneriyorum, sadece daha önce tercih edilmiş ve zaten elde etmiş olanın şimdi de aday olarak kendini sunmasına izin verilmesini istiyorum. O, sizin huzurunuzu ve isyansız yaşamınızı bu onurlu göreve tercih ediyor, gerçekte bunu sizin onayınızla elde etmiş olsa da; çünkü Tanrı bağışlayan olsa da, bunu sizin iyi niyetinizle kabul etmeyi uygun gördüğümüzde günah işlemiş olmuyoruz; yine de, O bunu teklif ettiğinde bu onurlu görevi kabul etmemek bir dinsizlik örneği olurdu; Hayır, Tanrı, bir kimsenin sonsuza dek bu göreve sahip olmasını uygun gördüğünde ve bunu ona güvence ve sağlam kıldığında, bunu reddetmek son derece mantıksız olurdu. Ancak, kendisine kurban sunacak ve din işlerinin yönetimini üstlenecek kişiyi kendisi yeniden belirleyecektir; çünkü bu onura göz diken Korah'ın, Tanrı'yı dilediğine verme gücünden mahrum bırakması saçmadır. Bu nedenle, bu sebeple çıkardığınız isyan ve huzursuzluğa son verin; ve yarın sabah rahipliği isteyen herkes evinden bir buhurdanlık getirsin ve buraya buhur ve ateşle gelsin: ve sen, ey Korah, yargıyı Tanrı'ya bırak ve bu konuda hangi tarafta karar vereceğini bekle.

Machine Translated by Google

Bu vesileyle, kendini Tanrı'dan üstün kılma. Sen de gel ki, bu şerefli görev hakkındaki bu çekişme bir sonuca ulaşsın. Ve sanırım Harun'un bu incelemeye kendini sunmasına hiçbir sakınca görmeden izin verebiliriz, çünkü o da seninle aynı soydandır ve rahiplik görevinde itiraz edilebilecek hiçbir şey yapmamıştır. Öyleyse hep birlikte gelin ve tüm halkın önünde tütsü sunun; ve tütsüyü sunduğunuzda, Tanrı'nın kurbanını kabul ettiği kişi rahipliğe atanacak ve Harun'a karşı yapılan mevcut iftiradan aklanacaktır, sanki ona bu iyiliği kardeşim olduğu için bahşetmişim gibi."

BÖLÜM 3.

BU İSYANI ÇIKARANLARIN, TANRI'NIN İRADESİNE GÖRE NASIL YOK EDİLDİĞİ VE MUSA'NIN KARDEŞİ HARON'UN HEM KENDİSİNİN HEM DE SOYUNDAN GELENLERİNİN RUHANİLİK MEVZUATINI NASIL KORUDUĞU.

1. Musa bunları söyledikten sonra, kalabalık daha önce sergiledikleri kargaşayı ve Musa'ya duydukları şüpheyi bıraktı ve söylediklerini onayladı; çünkü bu öneriler iyiydi ve halk tarafından çok beğenilmişti. Bu nedenle o zaman meclisi dağıttılar.

Ancak ertesi gün, kurban törenine ve rahiplik adayları arasında yapılacak olan karara katılmak için cemaate geldiler. Bu cemaat oldukça huzursuzdu ve kalabalık, yapılacaklar konusunda büyük bir gerilim içindeydi; çünkü bazıları Musa'nın kötü işlerden dolayı mahkum edilmesinden memnun olurdu, ancak daha akıllı olanlar mevcut düzensizlik ve kargaşadan kurtulmayı arzuluyorlardı; çünkü bu isyan devam ederse yerleşimlerinin düzeninin bozulacağından korkuyorlardı; ancak halkın tamamı doğal olarak yöneticilerine karşı bağırmaktan hoşlanır ve her konuşmacının nutuklarına göre fikirlerini değiştirerek kamu huzurunu bozarlar. Bunun üzerine Musa, Abiram ve Dathan'ı çağırmak için elçiler gönderdi ve onlara meclise gelmelerini ve orada yapılacak kutsal görevleri beklemelerini emretti. Ancak onlar elçiye, çağrısına uymayacaklarını söylediler; Hayır, kötü uygulamalarıyla kendilerini çok fazla büyüten Musa'nın davranışlarını görmezden gelmeyeceklerdi. Musa onların bu cevabını duyunca, şunu istedi:

Machine Translated by Google

Halkın önderlerini onu takip etmeleri için görevlendirdi ve Dathan'ın hizbine gitti; bu küstah insanlara gitmeyi hiç de korkutucu bir şey olarak görmedi; bu yüzden onlar da hiçbir direniş göstermediler ve onunla birlikte gittiler. Fakat Dathan ve yandaşları, Musa ve halkın önde gelenlerinin kendilerine doğru geldiğini anlayınca, eşleri ve çocuklarıyla birlikte çadırlarının önüne çıktılar ve Musa'nın ne yapacağını görmek için beklediler. Ayrıca, Musa'nın onlara karşı güç kullanması ihtimaline karşı kendilerini savunmak için yanlarında hizmetkârlarını da bulundurdular.

2. Fakat o yaklaştı, ellerini göğe kaldırdı ve bütün kalabalığın duyabileceği şekilde yüksek sesle şöyle dedi: "Ey göklerde, yerde ve denizlerde olan yaratıkların Rabbi! Çünkü sen, yaptığım her şeyin senin emrinle yapıldığına ve biz bir şey yapmaya kalkıştığımızda bize yardım eden, İbranilere bütün sıkıntıları içinde merhamet gösteren sen olduğuna dair en güvenilir şahitsin. Şimdi gel ve söylediklerimin hepsini dinle, çünkü hiçbir eylem ve düşünce senin bilginden kaçmaz; bu yüzden, bu adamların nankörce suçlamalarına aldırmadan, benim haklılığım için doğru olanı söylemekten çekinmeyeceksin. Ben doğmadan önce yapılanlara gelince, onları sadece duyarak değil, görerek ve yapıldıkları sırada yanlarında bulunarak en iyi sen bilirsin; ama son zamanlarda yapılanlara gelince, bu adamlar onları iyi bilseler de..." Yeter artık, haksız yere şüpheleniyormuş gibi davranıyorsun, şahit ol. Özel ve sakin bir hayat yaşadığım dönemde, kendi gayretim ve senin tavsiyelerinle kayınpederim Raguel ile birlikte sahip olduğum o güzel şeyleri bıraktım ve kendimi bu halka adadım, onların uğruna birçok acı çektim. Ayrıca, önce onlar için özgürlük elde etmek için, şimdi de onların korunması için büyük emekler verdim ve her zaman onların her türlü sıkıntısında onlara yardım etmeye hazır olduğumu gösterdim. Şimdi, varlıkları benim emeklerime borçlu olan bu insanlar tarafından şüphelenildiğime göre, gelmeni ummak mantıklıdır; sen, diyorum, bana Sina Dağı'ndaki o ateşi gösteren, sesini duymamı ve o yerin sunduğu çeşitli harikaları görmemi sağlayan; bana Mısır'a gidip bu halka iradeni bildirmemi emreden; Mısırlıların mutlu durumunu bozan ve bize kaçma fırsatı veren sensin. Onların egemenliği altında, Firavun'un egemenliğini benim egemenliğimden aşağı kılan, nereye gideceğimizi bilmediğimiz zamanlarda denizi bizim için kuru karaya çeviren ve Mısırlıları alt eden sensin.

Machine Translated by Google

Bizim için ayrılmış olan o yıkıcı dalgalarla; çıplak olduğumuzda bize silah güvenliğini bahşeden; bozulmuş pınarları içilebilir hale getiren ve ihtiyaç duyduğumuzda kayalardan çıkan suyu bize sağlayan; topraktan elde ettiğimiz ürünler tükendiğinde denizden gelen bıldırcınlarla hayatımızı koruyan; bize daha önce hiç görülmemiş gökten yiyecekler gönderen; bize kanunlarının bilgisini öneren ve bize bir yönetim biçimi tayin eden sen, - gel, diyorum, ey bütün dünyanın Rabbi, ve bana rüşvetle kandırılamayacak bir Hakim ve Şahit olarak gel ve İbranilerden hiçbirinden adalete aykırı bir hediye kabul etmediğimi ve zengin biri yüzünden beraat etmesi gereken birini asla mahkum etmediğimi göster; Ve bu devlete asla zarar vermeye kalkışmadım. Şimdi ise, niyetlerimden en uzak bir şeyle suçlanıyorum, sanki Aaron'a rahipliği senin emrinle değil, kendi iyiliğimle vermişim gibi; şimdi her şeyin senin takdirinle yönetildiğini ve hiçbir şeyin tesadüfen olmadığını, her şeyin senin iradenle yönetildiğini ve böylece amacına ulaştığını göster: ayrıca İbranilere iyilik yaptığın için de özen gösterdiğini göster; bunu, seni duyarsız bir Varlık ve benim entrikalarımla alt edilmiş biri olarak kınayan Abiram ve Dathan'ı cezalandırarak göster. Bunu, senin şanına böylesine çılgınca karşı gelen bu adamlara öyle açık bir ceza vererek yap ki, onları dünyadan öyle bir şekilde değil, diğer insanlar gibi öldükleri anlaşılsın: ayak bastıkları toprak üzerlerinde açılsın ve onları, ailelerini ve mallarını yakıp kül etsin. Bu, herkese senin gücünün bir göstergesi olacak ve onların bu acı çekme biçimi, sana karşı saygısız düşünceler besleyenler için bir bilgelik dersi olacaktır. Bu yolla, bana verdiğin emirlerde iyi bir kul olacağım. Ama eğer bana karşı ortaya attıkları iftiralar doğruysa, bu insanları her türlü kötü olaydan koru ve onlara lanet ettiğim tüm yıkımı bana getir. Ve bu halka haksızlık etmeye çalışanları cezalandırdığında, onlara uyum ve barış bahşet. Senin emirlerine uyan bu topluluğu kurtar ve onları zarardan koru, günah işleyenlerin cezasından pay almalarına izin verme; çünkü kendin de biliyorsun ki, onlar için bu adil değildir.

Machine Translated by Google

"O adamların kötülükleri yüzünden İsrailoğullarının tamamı cezalandırılmalıdır."

3. Musa bunu gözlerinde yaşlarla söylediğinde, yer aniden sarsıldı; ve onu harekete geçiren sarsıntı, rüzgarın denizde dalgalar oluşturmasına benziyordu. Halkın hepsi dehşete kapıldı; ve çadırlarının etrafındaki toprak, büyük gürültüyle korkunç bir sesle çöktü ve isyancıların değerli olan her şeyini içine çekti; öyle ki, orada hiç insan görülmemişti, etraflarında açılan toprak tekrar kapandı ve eski haline döndü, öyle ki sonradan görenler böyle bir olayın yaşandığını anlayamadılar. Böylece bu insanlar yok oldular ve Tanrı'nın gücünün bir göstergesi oldular. Ve gerçekten de, herkes onlara yas tutardı, sadece başlarına gelen bu felaket yüzünden değil, ki bu yine de acımamızı hak ediyor, aynı zamanda akrabalarının onların acılarından memnun olmaları nedeniyle de; Çünkü onlarla olan akrabalıklarını unuttular ve bu acı olayı görünce, onlara karşı verilen hükmü onayladılar; Dathan çevresindeki insanları veba bulaşmış kişiler olarak gördükleri için, onların da öyle yok olduklarını düşündüler ve onlar için yas tutmadılar.

4. Musa, rahiplik için çekişenleri çağırdı; kimin rahip olacağı denensin ve Tanrı'nın en çok hoşnut kaldığı kurban sunulsun diye. İki yüz elli adam orada hazır bulundu; bunlar, sadece atalarının gücü nedeniyle değil, kendi güçleri nedeniyle de halk tarafından saygı görüyordu; bu güçlerinde diğerlerinden üstündüler. Harun ve Korah da geldiler ve hepsi yanlarında getirdikleri buhurdanlıklarla çadırın önünde buhur sundular. Bunun üzerine, insan eliyle yapılmış hiçbir şeyde görülmemiş, ne yer altı yakıcılarından kaynaklanan püskürmelerde ne de ağaçların birbirine sürtünmesiyle kendiliğinden çıkan orman yangınlarında görülmemiş kadar büyük bir ateş parladı; bu ateş çok parlaktı ve Tanrı'nın emriyle yakılan korkunç bir aleve sahipti. Üzerlerine yaptığı ani saldırıyla bütün topluluk ve Korah'ın kendisi de yok edildi (2) ve bu öyle tamamen oldu ki, bedenlerinden geriye hiçbir kalıntı kalmadı. Sadece Harun kurtuldu ve saldırıdan hiç zarar görmedi.

Machine Translated by Google

Ateş, çünkü Tanrı ateşi yalnızca yakılması gerekenleri yakmak için göndermişti. Bunun üzerine Musa, bu adamlar yok edildikten sonra, bu yargının hatırasının gelecek nesillere aktarılmasını ve gelecek çağların bundan haberdar olmasını istedi; bu yüzden Harun'un oğlu Eleazar'a, bu adamların Tanrı'nın gücünden kaçabileceklerini düşünerek çektikleri acıların bir hatırası olması için, buhurdanlıklarını tunç sunağın yanına koymasını emretti. Böylece Harun artık Musa'nın lütfuyla değil, Tanrı'nın kamuoyu önündeki yargısıyla rahipliğe sahip sayıldı; ve böylece o ve çocukları daha sonra bu onuru huzur içinde yaşadılar.

BÖLÜM 4.

OTUZ YÜZYIL BOYUNCA İBRANİLERİN BAŞINA NE GELDİ?
SEKİZ YIL VAHŞİ DOĞADA.

1. Ancak bu isyan, bu yıkımla birlikte sona ermek şöyle dursun, çok daha güçlendi ve daha da tahammül edilemez hale geldi. Ve bu durumun daha da kötüleşmesinin sebebi, felaketin asla sona ermeyeceği, uzun süre devam edeceği olasılığını doğuran nitelikteydi; çünkü adamlar, hiçbir şeyin Tanrı'nın takdiri olmadan yapılmadığına zaten inanıyorlardı ve bu olayların Tanrı'nın Musa'ya olan lütfu olmadan gerçekleşmediğini düşünüyorlardı; bu nedenle, Tanrı'nın bu kadar öfkeli olmasının ve bunun cezalandırılanların kötülüğünden ziyade Musa'nın cezayı temin etmesinden kaynaklandığını; ve bu adamların hiçbir günahları olmaksızın, sadece Tanrı'ya ibadet konusunda aşırı gayretli oldukları için yok edildiklerini; ayrıca, bu kadar çok insanı, üstelik en seçkinlerini yok ederek halkın azalmasına neden olan ve kendisi hiçbir cezadan kurtulan kişinin, şimdi rahipliği kardeşine o kadar kesin bir şekilde verdiğini, artık kimsenin onunla tartışamayacağını iddia ediyorlardı. Çünkü artık başka hiç kimse onun yerine geçemezdi, zira ilk başvuranların perişan bir şekilde yok olduğunu görmüş olmalıydı. Dahası, yok edilenlerin akrabaları, Musa'nın kibrini azaltmaları için kalabalığa büyük yalvarışlarda bulundular, çünkü bunu yapmaları onlar için en güvenli yol olacaktı.

Machine Translated by Google

2. Musa, halkın bir süredir kargaşa içinde olduğunu duyduktan sonra, başka bir yenilik girişiminde bulunacaklarından ve bunun sonucunda büyük ve üzücü bir felaketin meydana geleceğinden korktu. Kalabalığı bir araya topladı ve halkın öfkesini kırmamak için, onlara karşı çıkmadan, kendilerini savunmak için yapacakları savunmayı sabırla dinledi. Sadece kabile reislerinden, (3) üzerlerine kabilelerinin adları yazılı olan asalarını getirmelerini ve Tanrı'nın işaret vereceği asanın rahipliğini kendisine vermesini istedi. Bu kabul edildi. Böylece diğerleri de asalarını getirdiler; Levi kabilesinin adını asasına yazmış olan Harun da getirdi. Musa bu asaları Tanrı'nın çadırına koydu. Ertesi gün asaları dışarı çıkardı; getirenler asaları birbirinden tanıyorlardı, halk da onları açıkça tanıyordu. Geri kalanlara gelince, Musa onları aynı şekilde karşılamıştı; onları hâlâ görüyorlardı; fakat Harun'un asasından tomurcuklar ve dallar çıktığını, üzerlerinde olgun meyveler olduğunu da gördüler; bunlar bademdi, asa o ağaçtan kesilmişti. Halk bu garip manzaraya o kadar şaşırdı ki, Musa ve Harun daha önce bir dereceye kadar nefret altında olsalar da, şimdi bu nefreti bir kenara bıraktılar ve Tanrı'nın onlar hakkındaki hükmüne hayran kalmaya başladılar; böylece bundan sonra Tanrı'nın takdir ettiği şeyi alkışladılar ve Harun'un rahiplik görevini barış içinde yerine getirmesine izin verdiler. Ve böylece Tanrı onu üç kez rahip olarak atadı ve o da bu onuru daha fazla rahatsızlık duymadan korudu. Ve böylece, büyük ve uzun süredir devam eden İbrani isyanı nihayet sona erdi.

3. Ve şimdi Musa, Levi kabilesi savaştan ve savaş seferlerinden arındırılıp Tanrı'ya ibadet için ayrıldığı için, ihtiyaç duydukları şeylerin peşinde koşup tapınağı ihmal etmesinler diye, Tanrı'nın isteğine göre İbranilere, Kenan topraklarını ele geçirdiklerinde kırk sekiz güzel ve iyi şehri Levilere tahsis etmelerini ve şehir surlarından iki bin arşınlık bir mesafeye kadar olan banliyölerinde yaşamalarına izin vermelerini emretti. Ayrıca, halkın yıllık ürünlerinin onda birini hem Levilere hem de rahiplere ödemesini emretti. Bu, o kabilenin halktan aldığı miktardır; ancak özellikle rahiplere ödenenleri de belirtmenin gerekli olduğunu düşünüyorum.

Machine Translated by Google

4. Buna göre, Levililere kırk sekiz şehirlerinden on üçünü rahiplere teslim etmelerini ve her yıl halktan aldıkları ondalıkların onda birini onlara ayırmalarını emretti; ayrıca, toprağın tüm ürünlerinin ilk meyvelerini Tanrı'ya sunmanın adil olduğunu; kurban edilmesi gereken dört ayaklı hayvanların ilk doğanlarını, eğer erkekse, rahiplere kurban edilmek üzere sunmalarını, böylece rahiplerin ve tüm ailelerinin kutsal şehirde bunları yiyebileceklerini; ancak ülkemizin yasalarında kurban edilmesi gerekmeyen ilk doğanların sahiplerinin, onların yerine bir buçuk şekel getirmelerini; erkek çocuğun ilk doğanı için ise beş şekel getirmelerini; ayrıca koyunların kırkımından elde edilen ilk meyveleri de almalarını; ve ekmeklik tahıl pişirip ekmek yapanların da pişirdiklerinden bir kısmını onlara vermelerini emretti.

Ayrıca, kutsal bir adak adayanlar, yani saçlarını uzatan ve şarap kullanmayan Naziriler , saçlarını kutsadıklarında (4) ve kurban olarak sunduklarında, o saçı rahiplere [ateşe atılmak üzere] ayırmalıdırlar. Ayrıca, kendilerini Tanrı'ya adayanlar, Yunanlıların hediye dediği şeyi ifade eden bir kurban olarak, bu hizmetten kurtulmak istediklerinde rahiplere para bırakmalıdırlar; kadınsa otuz şekel, erkekse elli şekel; fakat eğer biri belirlenen miktarı ödeyemeyecek kadar fakir ise, rahiplerin bu miktarı uygun gördükleri şekilde belirlemeleri caizdir. Ve eğer birileri evde özel bir bayram için, ancak dini bir bayram için değil, hayvan keserse, kurbanın midesini, yanağını [veya göğsünü] ve sağ omuzunu rahiplere getirmekle yükümlüdürler. Musa, bu düzenlemelerle, halkın onlara sunduğu günah kurbanlarından elde ettiklerinin yanı sıra, rahiplerin bol bol geçinmelerini sağladı; bunu önceki kitapta da belirtmiştim. Ayrıca, rahipler için ayrılan her şeyden, kendileri gibi hizmetkarlarının, [oğullarının,] kızlarının ve eşlerinin de pay almasını emretti; çünkü günah kurbanlarından sadece rahip ailesinin erkekleri yiyebilirdi ve bu da tapınakta, kurbanların sunulduğu gün geçerliydi.

5. Musa bu düzenlemeleri yaptıktan ve isyan sona erdikten sonra, bütün ordusuyla birlikte yola çıktı ve İdumea sınırlarına geldi. Orada İdumea kralına elçiler gönderdi ve ülkesinden geçiş izni istedi; kral da ona gerekenleri göndermeyi kabul etti.

Machine Translated by Google

Musa, kendisine zarar gelmesini önlemek için rehineler istediğini belirtti. Ayrıca ordusunun erzak satın almasına izin vermesini ve eğer ısrar ederse içecek suyun bedelini bile ödeyeceğini söyledi. Ancak kral, Musa'nın bu teklifinden memnun kalmadı; ordunun geçişine izin vermedi, aksine Musa'yı karşılamak ve geçişlerini zorlamaya kalkışmaları durumunda onları engellemek için silahlı adamlarını getirdi. Bunun üzerine Musa, kehanet yoluyla Tanrı'ya danıştı; Tanrı, savaşın ilk başlamasını istemedi. Böylece Musa, ordusunu geri çekti ve çölde dolaştı.

6. Sonra Musa'nın kız kardeşi Miriam, Mısır'dan ayrılışının kırkıncı yılını (5) tamamladıktan sonra, Xanthicus ayının ilk (6) gününde öldü. Bunun üzerine ona büyük bir masrafla halka açık bir cenaze töreni düzenlediler. Onu Sin adını verdikleri bir dağa gömdüler . Otuz gün yas tuttuktan sonra Musa, halkı şu şekilde arındırdı: Hiçbir zaman sabanla sürülmemiş veya hayvancılık yapılmamış, her yeri tam ve tamamen kırmızı renkte bir düveyi, kamptan biraz uzakta, tamamen temiz bir yere getirdi.

Bu düve baş rahip tarafından kurban edildi ve kanı Tanrı'nın çadırının önünde parmağıyla yedi kez serpildi; bundan sonra düvenin tamamı, derisi ve iç organlarıyla birlikte o halde yakıldı; ateşin ortasına sedir ağacı, hyssop ve kırmızı yün attılar; sonra temiz bir adam bütün küllerini topladı ve tamamen temiz bir yere koydu. Bu nedenle, herhangi bir kişi ölü bir bedenle kirlendiğinde, bu küllerden birazını hyssop ile birlikte kaynak suyuna koyup, bir kısmını bu suya batırarak hem üçüncü hem de yedinci günde üzerlerine serptiler ve bundan sonra temizlendiler. Bunu, kabileler kendi topraklarına döndüklerinde de yapmalarını emretti.

7. Liderlerinin kız kardeşinin yasını tutmak için yaptığı bu arınma töreni, daha önce anlatıldığı gibi, sona erdiğinde, orduyu hareket ettirip çöle ve Arabistan'a doğru yürüttü; ve Arapların başkentleri saydıkları, eskiden Arce olarak adlandırılan, şimdi ise Petra adını taşıyan, yüksek dağlarla çevrili bir yere geldiğinde, Musa'nın daha önce kendisine öleceğini söylediği bu yerde, Harun bütün ordunun gözü önünde dağlardan birine çıktı.

Machine Translated by Google

Papalık giysilerini giydi ve başrahiplik kendisine ait olan, çünkü büyük kardeş olan oğlu Eleazar'a verdi; ve kalabalığın gözleri önünde öldü. Kız kardeşini kaybettiği yıl öldü ve toplamda yüz yirmi üç yıl yaşadı. Atinalıların Hecatombaeon, Makedonyalıların Lous, İbranilerin ise Abba diye adlandırdığı ayın ilk gününde öldü.

BÖLÜM 5.

Musa'nın, Amorilerin Sihon ve Og krallarını nasıl fethettiği, ordularının tamamını nasıl yok ettiği ve ardından topraklarını İbrani kabilelerinin iki buçukuna kura ile nasıl böldüğü.

1. Halk, Harun için otuz gün yas tuttu ve bu yas sona erdiğinde Musa, ordusunu o yerden alıp, Arabistan dağlarından çıkan ve bütün o çölü geçerek Asfalt Gölü'ne dökülen ve Moablılar ile Amoriler toprakları arasında sınır oluşturan Arnon Nehri'ne geldi. Bu toprak verimliydi ve ürettiği iyi şeylerle çok sayıda insanı geçindirmeye yetiyordu. Bu nedenle Musa, bu ülkenin kralı Sihon'a elçiler göndererek, ordusunun geçişine izin vermesini, istediği herhangi bir güvence karşılığında, istedi; Sihon'un yönettiği ülke ve halkı açısından hiçbir şekilde zarar görmeyeceğine ve erzaklarını, onların yararına olacak bir fiyata, hatta sularını bile satmak istese bile, satın alacağına söz verdi. Ancak Sihon teklifini reddetti ve ordusunu savaş düzenine sokarak, Arnon Nehri'nden geçişlerini engellemek için her şeyi hazırlamaya başladı.

2. Musa, Amorlu kralın onlarla düşmanlığa girmeye hazır olduğunu görünce, bu hakarete katlanmaması gerektiğini düşündü; ve İbranileri tembelliklerinden vazgeçirmeye ve daha önceki isyanlarına sebep olan (ki zaten şimdi de zihinleri tamamen rahat değildi) düzensizlikleri önlemeye karar vererek, Tanrı'ya savaşmak için izin verip vermeyeceğini sordu. Bunu yaptığında ve Tanrı da ona zafer sözü verdiğinde, kendisi de çok cesurlaştı ve savaşa girmeye hazır hale geldi. Buna göre cesaretlendirdi.

Machine Translated by Google

Askerlere seslendi ve Tanrı onlara izin verdiği için savaşmanın zevkini yaşamalarını istedi. Bunun üzerine, çok özledikleri bu izni aldıktan sonra, zırhlarını kuşanıp hiç vakit kaybetmeden işe koyuldular. Ancak İbraniler ona saldırmaya hazırlandığında Amorlu kral kendi halinde değildi; hem kendisi İbranilerden korkmuştu, hem de daha önce cesur olduklarını gösteren ordusu o zaman korkak görünüyordu: bu yüzden ilk saldırıyı savuşturamadılar, İbranilere karşı koyamadılar, aksine kaçtılar, çünkü bunun savaşmaktan daha olası bir kaçış yolu olacağını düşünüyorlardı; güçlü şehirlerine güveniyorlardı, ancak kaçmak zorunda kaldıklarında hiçbir avantaj elde edemediler; çünkü İbraniler geri çekildiklerini görür görmez hemen onları yakından takip ettiler; ve saflarını bozduklarında onları çok korkuttular ve bazıları diğerlerinden ayrılıp şehirlere kaçtı. İbraniler onları hızla takip ettiler ve daha önce yaptıkları işlerde inatla ısrar ettiler; sapan kullanmada ve ok atmada çok yetenekli olduklarından ve sadece hafif zırh giydiklerinden, bu da onları takipte hızlı kılıyordu, düşmanlarını yakaladılar; en uzakta olan ve yakalanamayanlara sapanları ve yaylarıyla ulaştılar, böylece birçoğu öldürüldü; katliamdan kurtulanlar ise ağır yaralandılar ve bunlar, yaz mevsimi olduğu için, onlarla savaşanlardan daha çok susuzluktan muzdariptiler; ve en büyük kısmı su içmek için nehre indiğinde, diğerleri de birlikler halinde kaçtığında, İbraniler onları kuşattılar ve oklarla ve mızraklarla hepsini katlettiler. Kralları Sihon da öldürüldü. İbraniler ölülerin bedenlerini yağmaladılar ve ganimetlerini aldılar. Ele geçirdikleri toprak da bol meyvelerle doluydu ve ordu korkusuzca her yeri dolaştı, hayvanlarını otlattı; düşmanları esir aldılar, çünkü tüm savaşçılar yok edildiğinden onları durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Amoriler, ne akılcı ne de cesurca hareket eden bir halk oldukları için, işte böyle bir yıkıma uğradılar.

Bunun üzerine İbraniler, üç nehir arasında yer alan ve doğal olarak bir adayı andıran bu topraklara sahip oldular: Güney tarafını Arnon Nehri, kuzey tarafını ise Yabbok Nehri oluşturuyordu.

Machine Translated by Google

Ürdün'e doğru akan nehir kendi adını kaybeder ve diğerini alır; Ürdün'ün kendisi ise batı kıyısında onun yanından akar.

3. İşler bu hale gelince, Gilead ve Gaulanitis kralı Og, İsrailoğullarına saldırdı. Yanında bir ordu getirdi ve aceleyle dostu Sihon'a yardım etmeye gitti; ancak onu zaten öldürülmüş bulmasına rağmen, İbranilerin kendilerine karşı çok güçlü olacağını düşünerek ve cesaretlerini denemek isteyerek yine de onlarla savaşmaya karar verdi; ancak umudu boşa çıktı ve hem kendisi savaşta öldürüldü hem de ordusunun tamamı yok edildi. Böylece Musa, Yabbok nehrini geçti ve Og'un krallığını işgal etti. Şehirlerini yerle bir etti ve tüm sakinlerini öldürdü; oysa onlar, toprağın verimliliği ve zenginliklerinin çokluğu nedeniyle kıtanın o bölgesindeki tüm insanlardan daha zengindiler. Og'un gerek vücut büyüklüğü gerekse görünüş güzelliği bakımından çok az rakibi vardı. Ellerini kullanmada da son derece becerikli bir adamdı; bu nedenle hareketleri, muazzam büyüklüğü ve yakışıklı görünümüyle orantılıydı. Ammonluların kraliyet şehri Rabbat'ta yatağını gördüklerinde, gücünü ve büyüklüğünü kolayca tahmin edebiliyorlardı; yapısı demirden, genişliği dört arşın, uzunluğu ise bunun iki katından bir arşın fazlaydı. Ancak, onun düşüşü sadece İbranilerin durumunu geçici olarak iyileştirmekle kalmadı, aynı zamanda ölümüyle onlara daha büyük başarılar da getirdi; çünkü kısa süre sonra, mükemmel duvarlarla çevrili ve ona tabi olan altmış şehri ele geçirdiler ve hem genel olarak hem de özel olarak büyük bir ganimet elde ettiler.

BÖLÜM 6.

PEYGAM BELAEM VE NE TÜR OLDUĞU HAKKINDA

O, gerçek bir insandı.

1. Musa, ordusunu Ürdün'e getirdikten sonra, Eriha'nın karşısındaki büyük ovada kamp kurdu. Bu şehir çok bereketli bir yerdi ve hurma ağaçları ile balsam yetiştirmek için çok uygundu. İsrailoğulları ise kendileriyle çok gururlanmaya ve savaşmaya çok heveslenmeye başlamışlardı. Musa, birkaç gün boyunca Tanrı'ya şükran kurbanları sunup halkı ziyafete verdikten sonra, silahlı bir grup adamı gönderdi...

Machine Translated by Google

Midyanlıların ülkesini harap etmek ve şehirlerini ele geçirmek için savaş açtı. Onlara savaş açmak için seçtiği sebep ise şuydu:

2. Atalarından beri Midyanlılarla dostluk ve ittifakı olan Moablıların kralı Balak, İsrailoğullarının ne kadar büyüdüğünü görünce, kendi ve krallığının tehlikesinden çok korktu; çünkü İbranilerin başka bir ülkeyle ilişki kurmayacaklarını, Kenan topraklarıyla yetineceklerini, Tanrı'nın daha ileri gitmelerini yasakladığını bilmiyordu. (7) Bu yüzden, akıldan çok aceleyle, onlara sözlü olarak saldırmaya karar verdi; ancak, böylesine başarılı sonuçlar elde ettikten ve hatta kötü sonuçlardan daha mutlu olduktan sonra onlarla savaşmayı akıllıca bulmadı, aksine, eğer yapabilirse, daha da büyümelerini engellemeyi düşündü ve bu yüzden Midyanlılara onlar hakkında elçiler göndermeye karar verdi. Midyanlılar, Fırat kıyısında yaşayan ve o zamanın en büyük peygamberlerinden biri olan, kendileriyle dost olan Balaam adında birini bildikleri için, peygamberi yanlarına çağırıp İsrailoğullarının yok olmasına lanetler yağdırması için Balak'ın elçileriyle birlikte bazı saygın prenslerini gönderdiler. Böylece Balaam elçileri kabul etti ve onlara çok nazik davrandı; yemekten sonra Tanrı'nın isteğinin ne olduğunu ve Midyanlıların kendisini neden yanlarına çağırdıklarını sordu. Fakat Tanrı gitmesine karşı çıkınca, elçilerin yanına geldi ve isteklerini yerine getirmekten çok istekli ve hevesli olduğunu, ancak Tanrı'nın niyetine karşı olduğunu, hatta kehanetlerinin doğruluğu nedeniyle onu büyük bir şöhrete kavuşturan Tanrı'nın bile buna karşı olduğunu, çünkü kendisinden gelip lanetlemesi için yalvardıkları bu ordunun Tanrı'nın lütfunda olduğunu söyledi. Bunun üzerine onlara evlerine geri dönmelerini ve İsrailoğullarına karşı düşmanlıklarını sürdürmemelerini tavsiye etti; ve bu cevabı verdikten sonra elçileri gönderdi.

3. Şimdi Midyanlılar, Balak'ın ısrarlı isteği ve ateşli yalvarışları üzerine Balaam'a başka elçiler gönderdiler. Balaam, adamları memnun etmek isteyerek tekrar Tanrı'ya danıştı; fakat Tanrı [ikinci] denemede (8) hoşnutsuz oldu ve elçilere hiçbir şekilde karşı çıkmamasını emretti. Balsam, Tanrı'nın bu emri kendisini aldatmak için verdiğini düşünmedi, bu yüzden elçilerle birlikte gitti; fakat yolda ilahi melek onunla karşılaştığında,

Machine Translated by Google

Balaam dar bir geçitte, iki tarafı duvarla çevrili haldeyken, Balaam'ın bindiği eşek, onu karşılayanın ilahi bir ruh olduğunu anladı ve Balaam'ı duvarlardan birine doğru itti; Balaam'ın duvara çarptığında ona vurduğu kırbaç darbelerine aldırış etmedi. Fakat eşek, meleğin onu rahatsız etmeye devam etmesi ve Tanrı'nın iradesiyle vurduğu kırbaç darbeleri üzerine yere düştüğünde, bir erkek sesiyle Balaam'ı kendisine haksızlık etmekle suçladı; daha önce kendisine hizmetinde hiçbir kusur bulmadığını, ancak şimdi Tanrı'nın takdiriyle kendisine hizmet etmesinin engellendiğini anlamadığı için ona kırbaç vurduğunu söyledi. Ve eşeğin erkek sesiyle yaptığı bu konuşmadan rahatsız olan Balaam'a melek açıkça göründü ve eşeğine vurduğu kırbaç darbelerinden dolayı onu suçladı. Ve ona, o vahşi yaratığın suçlu olmadığını, aksine kendisinin Tanrı'nın isteğine aykırı davranarak yolculuğuna engel olmak için geldiğini bildirdi. Bunun üzerine Balaam korktu ve geri dönmeye hazırlanıyordu; ancak Tanrı onu planladığı yolculuğa çıkmaya teşvik etti ve ayrıca aklına gelenlerden başka hiçbir şey söylememesi gerektiğini de emretti.

4. Tanrı ona bu görevi verdiğinde, Balak'ın yanına geldi; kral onu görkemli bir şekilde ağırladıktan sonra, İbranilerin kampının durumunu görmek için dağlardan birine gitmesini istedi. Balak da peygamberi ve maiyetini yanına alarak dağa geldi. Bu dağ, başlarının üzerindeydi ve kamptan altmış furlong uzaklıktaydı. Onları görünce, kraldan kendisine yedi sunak yapmasını ve yedi boğa ve koç getirmesini istedi; kral bu isteği hemen yerine getirdi. Sonra kurbanları kesti ve İbranilerin kaçışının bir işaretini görebilmek için onları yakmalık kurban olarak sundu. Sonra şöyle dedi: "Ne mutlu bu halka! Allah onlara sayısız nimet bahşetmiş, kendi takdirini de onlara yardımcı ve rehber olarak bahşetmiştir. Öyle ki, insanlık arasında hiçbir millet yoktur ki, siz onlardan daha üstün sayılmayasınız; hayatın en iyi kurallarını, kötülükten arınmış kuralları, saflığı ve erdemi ciddiyetle izlemeniz takdir edilmesin ve bu kuralları mükemmel çocuklarınıza bırakmayın. Bu, Allah'ın size olan sevgisinden ve sizi güneşin altındaki diğer tüm halklardan daha mutlu kılacak nimetleri size bahşetmesinden kaynaklanmaktadır. Sizi gönderdiği o toprakları elinizde tutacaksınız ve o topraklar sizindir."

Machine Translated by Google

Ey mübarek ordu! Her zaman çocuklarınızın emri altında olacaksınız; hem yeryüzünün tamamı hem de denizler sizin şanınızla dolacak; ve sizler, genel olarak dünyayı ve her bir bölgesini kendi soyunuzdan gelen insanlarla dolduracak kadar kalabalık olacaksınız. Ancak, ey mübarek ordu! Tek bir babadan bu kadar çok olmanıza şaşırmayın; gerçekten de, Kenan diyarı henüz nispeten az sayıda olduğunuz için sizi barındırabilir; ama bilin ki, tüm dünya sonsuza dek sizin yerleşim yeriniz olacak. Soyunuzun çokluğu da hem adalarda hem de kıtada yaşayacak ve sayıları gökteki yıldızlardan daha fazla olacak. Ve siz bu kadar çok olduğunuzda, Tanrı sizin gözetiminizi bırakmayacak, barış zamanlarında size her türlü iyiliğin bolluğunu, savaş zamanlarında ise zafer ve egemenlik verecektir. Düşmanlarınızın çocukları size karşı savaşmaya meyilli olsunlar; "Ve umarım silahlanıp size savaşta saldırmaya cesaret ederler, çünkü zaferle dönmeyecekler ve dönüşleri çocukları ve eşleri için de hoş olmayacak. Tanrı'nın takdiri sayesinde, bazılarının zenginliğini azaltıp bazılarının ihtiyaçlarını karşılayabilen Tanrı'nın lütfuyla, siz de büyük bir cesaret derecesine yükseltileceksiniz."

5. Balaam böylece, kendi gücüyle değil, ilahi Ruh'un yönlendirmesiyle, ilhamla konuştu. Fakat Balak bundan hoşnutsuz oldu ve Balaam'ın, kendisi ve müttefiklerinin büyük hediyeler vaadiyle davet ettiği gibi gelmesi yönündeki anlaşmayı bozduğunu söyledi; çünkü Balaam düşmanlarını lanetlemeye gelmişken, onlara övgüler yağdırmış ve en mutlu insanlar olduklarını ilan etmişti.
Balaam buna şöyle cevap verdi: "Ey Balak, eğer bu meseleyi doğru düşünüyorsan, Tanrı'nın Ruhu bizi ele geçirdiğinde sessiz kalmanın veya bir şey söylemenin bizim elimizde olduğunu mu sanıyorsun? Çünkü O, dilediği sözleri ağzımıza koyar ve biz farkında bile olmadığımız söylemler ortaya çıkarır. Hem senin hem de Midyanlıların beni buraya nasıl sevinçle getirdiğini çok iyi hatırlıyorum ve bu yüzden bu yolculuğa çıktım. Sizden istediklerinizkonusunda size herhangi bir hakaret etmemek için dua ettim; fakat Tanrı, size hizmet etmek için kurduğum amaçlardan daha güçlüdür; çünkü insanlığın işlerini kendi yetenekleriyle önceden tahmin etmeye çalışanlar, bunu yapmaktan veya Tanrı'nın onlara önerdiği şeyleri söylemekten veya O'nun iradesine karşı gelmekten tamamen acizdirler; çünkü O bizi engellediğinde ve içimize girdiğinde, söylediğimiz hiçbir şey bize ait değildir. O zaman bu orduyu övmek veya karşıya geçmek niyetinde değildim." birkaç iyi

Machine Translated by Google

Tanrı'nın onların soyuna yapmayı amaçladığı şeyler; fakat onlara karşı çok lütufkâr olduğu ve onlara mutlu bir hayat ve ebedi bir şan bahşetmeye çok istekli olduğu için, bu şeyleri bana bildirmeyi önerdi: fakat şimdi, hem seni hem de Midyanlıları memnun etmek istediğim için, yalvarışlarını reddetmek yakışık almadığı için, hadi tekrar başka sunaklar kuralım ve daha önce yaptığımız gibi kurbanlar sunalım ki, Tanrı'yı bu adamları lanetlerle bağlamama izin vermeye ikna edip edemeyeceğimi göreyim." Balak bunu kabul ettiğinde, Tanrı ikinci kurbanlarda bile İsrailoğullarını lanetlemesine izin vermedi. (9) Bunun üzerine Balaam yüzüstü yere düştü ve milletlerin çeşitli krallarına ve en önemli şehirlerine, eskiden hiç yerleşim yeri olmayan bazı şehirlere gelecek felaketleri önceden bildirdi; bu olaylar, hem önceki çağlarda hem de benim hatırama kadar, denizde ve karada, ilgili çeşitli halklar arasında gerçekleşti.

Yaptığı tüm bu tahminlerin tamamlanmasından yola çıkarak, geri kalanların da zamanla tamamlanacağını kolayca tahmin edebiliriz.

6. Ancak Balak, İsrailoğullarının lanetlenmemesine çok kızarak, Balaam'ı hiçbir onura layık görmeden gönderdi. Bunun üzerine, Fırat'ı geçmek üzere yolculuğuna çıkmışken, Balak'ı ve Midyanlıların prenslerini çağırdı ve onlara şöyle dedi: "Ey Balak ve burada bulunan Midyanlılar (Tanrı'nın isteği olmasa bile sizi memnun etmek zorundayım), İbrani ulusunun tamamen yok olması, ne savaş, ne veba, ne de yeryüzü ürünlerinin kıtlığı, ne de başka herhangi bir beklenmedik olay onların tamamen yıkımına yol açamaz; çünkü Tanrı'nın takdiri onları böyle bir felaketten korumakla ilgilidir; ve onların tamamen yok olmalarına neden olacak hiçbir felakete izin vermeyecektir; ancak kısa süreliğine de olsa, onları alçalmış gibi gösterebilecek bazı küçük felaketler başlarına gelebilir; ama bundan sonra, bu felaketleri onlara getirenlerin dehşetine, yeniden gelişeceklerdir. Bu yüzden, kısa bir süre için onlara karşı bir zafer kazanmayı düşünüyorsanız..." Zamanı, talimatlarımı izleyerek elde edeceksiniz: - Bu nedenle, güzellik bakımından en üstün olan ve onları görenlerin iffetini zorla alt edebilecek nitelikteki kızlarınızdan en güzellerini ayırın (10) ve bunları mümkün olan en yüksek derecede süsleyin ve hazırlayın. Sonra onları kampın yakınına gönderin ve İbrani gençlerinin bunu istemelerini ve buna izin vermelerini sağlayın; ve onların kendilerine hayran olduklarını gördüklerinde, onlara izin verin.

Machine Translated by Google

İzin alsınlar; eğer kalmaları için yalvarırlarsa, kendi kanunlarına itaat etmeyi, kendilerini kuran Tanrı'ya tapınmayı bırakıp Midyanlıların tanrılarına tapınmaya başlamaları konusunda ikna olana kadar izin versinler; çünkü bu şekilde Tanrı onlara kızacaktır (11). Buna göre, Balaam onlara öğüt verdikten sonra yoluna devam etti.

7. Midyanlılar, Balaam'ın teşvikiyle kızlarını gönderdiklerinde, İbraniler kızların güzelliğine kapılıp onlarla birlikte geldiler ve onlardan güzelliklerinin tadını çıkarmalarına ve onlarla birlikte olmalarına izin vermemelerini rica ettiler. Midyanlıların kızları bu sözleri sevinçle kabul edip onlarla birlikte kaldılar; fakat onları kendilerine aşık edip, onlara olan eğilimleri olgunlaştığında, onlardan ayrılmayı düşünmeye başladılar. İşte o zaman bu adamlar kadınların gidişine çok üzüldüler ve onlardan ayrılmamaları için ısrar ettiler, orada kalmalarını ve eşleri olmalarını rica ettiler; ve onlara sahip oldukları her şeyin sahibi olacaklarına dair yemin ettiler. Bunu yemin ederek söylediler ve verdikleri sözün hakemi olarak Tanrı'yı çağırdılar. Ve bunu gözlerinde yaşlarla ve onlarsız ne kadar perişan olduklarını düşündüklerini ve böylece onlara karşı merhamet duyduklarını gösterebilecek her türlü endişe belirtisiyle yaptılar. Böylece kadınlar, onları köleleştirdiklerini ve onları teselli ederken yakaladıklarını fark eder etmez onlarla şöyle konuşmaya başladılar: -

8. "Ey siz seçkin gençler! Evimizde kendi evimiz var ve orada bolca güzel şeyimiz, doğal, sevgi dolu anne babalarımız ve arkadaşlarımız var; sizinle görüşmeye gelmemizin sebebi de bu tür şeylere olan özlemimiz değildi; davetinizi de bedenlerimizin güzelliğini kazanç için satma niyetiyle kabul etmedik; aksine sizi cesur ve değerli insanlar olarak görüp, misafirperverliğin gerektirdiği onurla size davranabilmemiz için isteğinizi kabul ettik. Şimdi de bize büyük bir sevgi duyduğunuzu ve ayrılacağımızı düşündüğünüzde üzüldüğünüzü söylediğinize göre, ricalarınıza karşı değiliz; ve eğer yeterli olacağını düşündüğümüz iyi niyetinize dair güvence alabilirsek, sizinle eşleriniz olarak hayatımızı sürdürmekten memnuniyet duyarız; ancak zamanla arkadaşlığımızdan sıkılacağınızdan ve bizi kötüleyip, bizi rezil bir şekilde anne babamıza geri göndereceğinizden korkuyoruz." Ve onlar da bunu istediler.

Machine Translated by Google

Onları bu tehlikeden korunmak için gösterdikleri çabada mazur görün. Fakat gençler, istedikleri her türlü güvenceyi vereceklerini söylediler; ayrıca, onlara duydukları tutku o kadar büyüktü ki, istedikleri hiçbir şeye karşı çıkmadılar. "Öyleyse," dediler, "eğer bu sizin kararınızsa, çünkü diğer tüm insanlardan tamamen farklı olan gelenek ve yaşam biçimlerine sahipsiniz, (12) yiyecek çeşitleriniz size özgü ve içecek çeşitleriniz başkalarına özgü değil, eğer bizi eşleriniz olarak istiyorsanız, tanrılarımıza da tapmanız kesinlikle gereklidir.

"Sizin bize karşı gösterdiğinizi ve bundan sonra da göstereceğinizi söylediğiniz iyiliğin bundan başka bir göstergesi olamaz; bizim taptığımız tanrılara tapmanızdan başka. Çünkü bu ülkeye geldiğinize göre, aynı ülkenin tanrılarına tapmanızdan şikayet etmenin bir nedeni var mı? Özellikle de bizim tanrılarımız tüm insanlara aitken, sizin tanrılarınız sadece size ait." Bunun üzerine, ya diğerlerinin benimsediği tanrısal ibadet yöntemlerine uymaları ya da kendi kanunlarına göre yaşayabilecekleri başka bir dünya aramaları gerektiğini söylediler.

9. Gençler, bu kadınlara duydukları sevgi nedeniyle onların çok iyi konuştuklarını düşünmeye başladılar; böylece kadınların onları ikna ettiklerine kendilerini kaptırdılar ve kendi yasalarını çiğnediler. Birçok tanrı olduğuna inanarak ve bu tanrılara, onları emreden ülkenin yasalarına göre kurban sunmaya karar vererek, bu garip yiyeceklerden zevk aldılar ve kendi yasalarına aykırı olsa bile kadınların onlardan yapmalarını istedikleri her şeyi yaptılar; öyle ki bu ihlal, gençlerin tüm ordusuna yayılmıştı ve daha öncekinden çok daha kötü bir isyana ve kendi kurumlarının tamamen ortadan kalkması tehlikesine düştüler; çünkü gençler bu garip adetleri bir kez tattıklarında, doyumsuz bir eğilimle onlara yöneldiler; hatta babalarının erdemleri nedeniyle ünlü olan bazı önde gelen adamlar bile, diğerleriyle birlikte yozlaştılar.

10. Simeon kabilesinin başı Zimri bile, Midyanlı bir kadın olan ve o ülkenin yetkililerinden Sur'un kızı Kozbi ile birlikteydi; karısının isteği üzerine Musa'nın yasalarını hiçe sayarak kendi alışkın olduğu yasalara uydu ve

Machine Translated by Google

Bunu hem kendi yönteminden farklı bir şekilde kurban sunarak, hem de yabancı bir kadınla eş alarak yapmıştı. İşler böyle olunca Musa, durumun daha da kötüleşmesinden korktu ve halkı bir araya çağırdı, ancak kimseyi isim vermeden suçlamadı; çünkü gizlenerek tövbe edebilecek olanları umutsuzluğa düşürmek istemiyordu. Bunun yerine, Tanrı'ya ve O'nun isteğine göre yaşamaya zevki tercih ederek ne kendilerine ne de atalarına yakışır bir şey yapmadıklarını söyledi; işleri iyi giderken yollarını değiştirmelerinin ve yasalarına karşı şiddet göstermeyen, aksine şehvetlerine direnen şeyin gerçek cesaret olduğunu düşünmelerinin uygun olduğunu belirtti. Ayrıca, çölde ölçülü bir şekilde yaşadıktan sonra, şimdi refah içinde oldukları bir dönemde çılgınca davranmalarının mantıklı olmadığını söyledi. Ve şimdi bolluğa sahip olduklarında, az şeye sahip oldukları zaman kazandıklarını kaybetmemeleri gerektiğini söyledi; böylece bu sözleriyle genç, kayıtsız kişileri düzeltmeye ve yaptıkları şeylerden tövbe etmelerini sağlamaya çalıştı.

11. Fakat Zimri onun ardından kalkıp şöyle dedi: "Evet, Musa, sen bu kadar sevdiğin ve alışarak sağlamlaştırdığın kanunları kullanmakta özgürsün; aksi takdirde, işler böyle olmasaydı, daha önce defalarca cezalandırılırdın ve İbranilerin kolay kolay kandırılamayacağını bilirdin; ama beni senin zalim emirlerinde takipçilerinden biri olarak kabul etmeyeceksin, çünkü şimdiye kadar kanunlar ve Tanrı bahanesiyle bize kölelik dayatıp kendi egemenliğini ele geçirmekten başka bir şey yapmadın, bizi kendi irademize göre hareket etmekten ibaret olan ve özgür insanların, üzerlerinde efendisi olmayanların hakkı olan hayatın tatlılığından mahrum bıraktın. Hatta bu adam, kendi kanunlarına göre her birimizi cezalandırmaya kalkışarak, Mısırlılardan bile daha sert bir şekilde İbranilere davranıyor. Kişi kendi hoşuna gideni yapar; ama herkesin kendisi için iyi olduğunu kabul ettiği şeyi ortadan kaldırmaya kalkışan ve tek bir görüşünün diğerlerinin hepsinden daha güçlü olmasını hedefleyen sen, cezayı daha çok hak ediyorsun; ve şimdi yaptığım ve doğru olduğunu düşündüğüm şeyi, bundan sonra kendi düşüncelerime uygun olduğunu inkar etmeyeceğim. Senin de haklı olarak söylediğin gibi, yabancı bir kadınla evlendim ve yaptıklarımı özgür birinden duyuyorsun, çünkü gerçekten kendimi gizlemeyi amaçlamadım. Ayrıca, senin kurban etmeyi uygun bulmadığın tanrılara kurban sunduğumu da itiraf ediyorum; ve gerçeğe birçok kişiden bilgi alarak ulaşmanın, tek bir kişi gibi değil, doğru olduğunu düşünüyorum.

Machine Translated by Google

"Zulüm altında yaşayan biri olarak, hayatımın tüm umudunu tek bir adama bağlayamam; ve benden daha fazla yetkiye sahip olduğunu iddia eden hiç kimse de sevinmeye hak kazanmamalıdır."

12. Zimri, kendisinin ve diğer bazılarının yaptığı kötülükler hakkında bunları söyledikten sonra, halk hem başlarına gelebileceklerden korktuğu için, hem de yasama organının küstahlığını daha fazla kamuoyuna sergilemek veya onunla açıkça tartışmak istemediğini gördüğü için sessiz kaldı; çünkü Zimri, birçok kişinin onun küstah dilini taklit edip halkı rahatsız etmesinden korktuğu için bundan kaçınıyordu. Bunun üzerine meclis dağıldı. Ancak, Zimri önce öldürülmeseydi, bu hain girişim daha da ilerleyecekti; bu da şu olayda gerçekleşti: Gençlerin geri kalanından daha iyi bir adam olan ve babasının saygınlığı bakımından da çağdaşlarından üstün olan (çünkü o, baş rahip Eleazar'ın oğlu ve Musa'nın kardeşi [Harun]'un torunuydu) Phineas, Zimri'nin yaptıklarından çok rahatsız oldu ve bu yakışıksız davranışın cezasız kalmasından önce onu cezalandırmaya ve elebaşları cezalandırılmazsa daha da ilerleyecek olan bu suçun daha da ilerlemesini engellemeye karar verdi. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak o kadar büyük bir yüce gönüllülüğe sahipti ki, çok tehlikeli bir girişimde bulunduğunda, onu alt edene ve tam bir zafer kazanana kadar bırakmazdı. Böylece Zimri'nin çadırına girdi ve onu mızrağıyla öldürdü; aynı mızrakla Cozbi'yi de öldürdü. Bunun üzerine erdeme önem veren ve şanlı bir eylem yapmayı amaçlayan bütün gençler, Phineas'ın cesaretini taklit ederek Zimri ile aynı suçu işleyenleri öldürdüler. Böylece, bu gençlerin yüce gönüllülüğü sayesinde birçok günah işleyen kişi öldü; geri kalanların hepsi ise Tanrı'nın bizzat onlara verdiği bir veba yüzünden öldüler; böylece, onları bu kötü eylemlerden alıkoymaları gerekirken, onları devam etmeye ikna eden akrabaları, Tanrı tarafından kötülüklerine ortak sayıldılar ve öldüler. Buna göre, o sırada ordudan en az on dört (13) [yirmi dört] bin kişi öldü.

13. Bu, Musa'nın Midyanlıları yok etmek için bir ordu göndermesine neden olan sebepti; bu sefer hakkında daha sonra konuşacağız.

Machine Translated by Google

Şimdi, önce atladığımız şeyleri anlattıktan sonra; yasa koyucumuzun buradaki davranışından dolayı hak ettiği övgüyü göz ardı etmek adil olmaz; zira Midyanlılar tarafından İbranileri lanetlemek için çağrılan ve ilahi takdir tarafından engellenen bu Balaam, düşmanlarımızın hileleriyle İbranilerin neredeyse tamamını yoldan çıkarıp bazılarının derinden etkilenmesine yol açan bu tavsiyeyi onlara yine de iletmişti; yine de, onun kehanetlerini yazıya dökerek ona büyük bir onur bahşetmişti.

Ve bu şöhreti kendine mal etme ve insanların bunların kendi kehanetleri olduğuna inanmalarını sağlama gücüne sahipken, aleyhine şahitlik edebilecek ve onu bu yüzden suçlayabilecek kimse olmadığı halde, yine de ona tanıklık etti ve bu vesileyle ondan bahsetme şerefini bahşetti. Ama herkes bu konularda dilediği gibi düşünsün.

BÖLÜM 7.

İBRANİLERİN MİDYANLILARLA NASIL SAVAŞTIĞI VE ONLARI NASIL YENDİĞİ.

1. Musa, yukarıda belirtilen sebeplerden dolayı Midyan ülkesine karşı on iki bin kişilik bir ordu gönderdi; her kabileden eşit sayıda asker aldı.

Midyanlılar kabileye katıldılar ve komutan olarak Phineas'ı atadılar; Phineas'tan biraz önce bahsetmiştik, İbranilerin yasalarını koruyan ve Zimri onları çiğnediğinde onu cezalandıran kişiydi. Midyanlılar, İbranilerin nasıl geldiğini ve aniden üzerlerine geleceğini önceden gördüler; bu yüzden ordularını topladılar, ülkelerine girişleri tahkim ettiler ve düşmanın gelişini beklediler. Düşman geldiğinde ve onlarla savaşa girdiğinde, Midyanlılardan çok büyük bir kalabalık öldü; sayıları o kadar fazlaydı ki, sayılamayacak kadar çoktular: ve aralarında beş kral da öldü, yani Evi, Zur, Reba, Hur ve Rekem. Rekem, tüm Arabistan'ın başkenti olan ve bugün bile tüm Arap ulusu tarafından, onu inşa eden kralın adından dolayı Arecem olarak adlandırılan bir şehirle aynı adı taşıyordu ; ancak Yunanlılar tarafından Petra olarak adlandırılır. Düşmanlar bozguna uğrayınca, İbraniler ülkelerini yağmaladılar, büyük bir ganimet aldılar ve oradaki erkekleri ve kadınları yok ettiler; sadece

Machine Translated by Google

Musa'nın Phineas'a emrettiği gibi bakireleri yalnız bıraktılar; Phineas da gerçekten geri döndü ve yanında zarar görmemiş bir ordu ve çok miktarda ganimet getirdi: elli iki bin sığır, yetmiş beş bin altı yüz koyun, altmış bin eşek ve Midyanlıların evlerinde kullandıkları muazzam miktarda altın ve gümüş eşya; çünkü çok zengin oldukları için çok lüks içinde yaşıyorlardı. Ayrıca otuz iki bin kadar bakire de esir alındı. (14) Böylece Musa ganimeti paylaştırdı ve ellide birini Eleazar'a ve iki rahibe, diğer ellide birini de Levililere verdi; geri kalan ganimeti de halka dağıttı. Bundan sonra, cesaretleri sayesinde bolca iyiliğe kavuşmuş olduklarından ve onlara eşlik eden veya bu mutluluğun tadını çıkarmalarını engelleyen hiçbir talihsizlik olmadığından, mutlu bir şekilde yaşadılar.

2. Fakat Musa artık yaşlanmıştı ve hem Tanrı'dan peygamber olarak talimat almak, hem de ihtiyaç duyulması halinde ordunun komutanı olmak üzere halefi olarak Yeşu'yu atadı; bu da Tanrı'nın emriyle yapıldı, çünkü kamu işlerinin sorumluluğu ona emanet edilmişti. Yeşu, kanunlar ve Tanrı ile ilgili her türlü bilgiyi öğrenmişti ve Musa onun öğretmeniydi.

3. Bu sırada Gad ve Ruben kabileleri ile Manasse kabilesinin yarısı, çok sayıda büyükbaş hayvanın yanı sıra her türlü refaha da sahipti; bu yüzden bir araya gelip, savaş hakkıyla ele geçirdikleri Amoriler topraklarını, verimli ve büyükbaş hayvan otlatmak için uygun olduğu için, kendilerine özel pay olarak vermesini rica ettiler. Ancak Musa, Kenanlılarla savaşmaktan korktuklarını ve bu savaştan kaçınmak için büyükbaş hayvanları için bu düzenlemeyi güzel bir bahane olarak uydurduklarını düşünerek, onları tam bir korkak olarak nitelendirdi ve bu korkaklık için sadece uygun bir bahane uydurduklarını, diğer herkes büyük çabalarla arzuladıkları toprakları elde etmek için çalışırken kendilerinin lüks ve rahat içinde yaşamayı istediklerini söyledi. Ve onlar, Tanrı'nın vaadi gereği Ürdün'ü geçip, Tanrı'nın onlara gösterdiği düşmanlarını alt ederek topraklarını geri almak için gereken zorlu hizmeti yerine getirmeye ve yola devam etmeye istekli değillerdi. Fakat bu kabileler, Musa'nın kendilerine kızgın olduğunu görünce ve onun kızgın olmak için haklı bir sebebi olduğunu inkar edemeyince,

Machine Translated by Google

Dilekçelerinde kendilerini savundular ve bu isteği tehlikelerden korktukları veya tembelliklerinden dolayı değil, elde ettikleri ganimetleri güvenli yerlerde bırakabilmek ve böylece zorluklara daha hızlı ve hazır bir şekilde göğüs germek ve savaşmak için yaptıklarını söylediler. Ayrıca, çocuklarını, eşlerini ve mallarını koruyabilecekleri şehirler inşa ettiklerinde, eğer bunları kendilerine verirse, ordunun geri kalanıyla birlikte gideceklerini de eklediler. Bunun üzerine Musa onların söylediklerinden memnun oldu; bu yüzden baş rahip Eleazar'ı, Yeşu'yu ve kabile reislerini çağırdı ve bu kabilelerin Amoriler topraklarını ele geçirmelerine izin verdi; ancak bunun şartı, her şey yoluna girene kadar akrabalarıyla birlikte savaşa katılmalarıydı. Bu şartlar altında ülkeyi ele geçirdiler, güçlü şehirler inşa ettiler ve bu şehirlere çocuklarını, eşlerini ve gelecekteki yürüyüşlerinin zorluklarına engel olabilecek her şeyi yerleştirdiler.

4. Musa ayrıca, Levililer için kırk sekiz şehirden on tanesini de inşa etti; bunlardan üçünü, birini istemeden öldürüp bu şehirlere kaçanlara ayırdı; ve bu kişilerin sürgün süresini, cinayet ve kaçışın gerçekleştiği başrahibin ömrüyle aynı tuttu; başrahibin ölümünden sonra, katilin evine dönmesine izin verdi. Bu kanuna göre, öldürülen kişinin akrabaları, kaçtığı şehrin sınırları dışında yakalarlarsa, onu öldürebilirlerdi; ancak bu izin başka hiçbir kişiye verilmedi. Bu kaçış için ayrılan şehirler şunlardı: Arabistan sınırındaki Bezer; Gilead ülkesindeki Ramot; ve Başan ülkesindeki Golan. Musa'nın emriyle, bu kaçakların Levilerin şehirlerinden ayrılıp Kenan topraklarına sahip olduktan sonra yerleşmeleri için üç şehir daha tahsis edilecekti.

5. Bu sırada Manasse kabilesinin ileri gelenleri Musa'ya gelip, kabilelerinin önde gelenlerinden Zelofehad adında birinin öldüğünü, erkek çocuğu olmadığını, sadece kız çocukları bıraktığını bildirdiler ve bu kız çocuklarının onun topraklarını miras alıp alamayacaklarını sordular. Musa şu cevabı verdi: Eğer kendi kabilelerinden biriyle evlenirlerse, miraslarını da yanlarında götürürler; fakat kendi aralarında evlenirlerse, miraslarını kaybederler.

Machine Translated by Google

Başka kabileden olan erkeklere gelince, onlar miraslarını babalarının kabilesinde bırakacaklardır. Ve böylece Musa, herkesin mirasının kendi kabilesinde kalmasını buyurdu.

BÖLÜM 8.

Musa tarafından kurulan siyasi düzen; ve onun nasıl
İNSANLIK ARASINDAN KAYBOLDU.

1. Kırk yıl tamamlandığında, otuz gün içinde Musa, cemaati Ürdün yakınlarında, şimdi Abila şehrinin bulunduğu, hurma ağaçlarıyla dolu bir yerde topladı; bütün halk bir araya gelince onlara şöyle dedi: -

2. "Ey İsrailoğulları ve silah arkadaşlarım, bu uzun ve zorlu yolculukta benimle ortak olanlar; Tanrı'nın isteği ve yüz yirmi yaşında yaşlılığın getirdiği hal gereği bu dünyadan ayrılmam gerektiğinden; ve Tanrı, Ürdün ötesinde yapılacak işlerde size hamilik yapmamı veya yardımcı olmamı yasakladığından; mutluluğunuz için çabalarımı şimdi bile bırakmamayı, sizin için ebedi nimetlerden yararlanmanızı ve siz büyük bolluk ve refah içinde olduğunuzda kendim için bir hatıra bırakmayı uygun gördüm. Öyleyse gelin, size nasıl mutlu olabileceğinizi ve sizden sonra çocuklarınıza ebedi refah içinde bir miras bırakabileceğinizi önereyim ve sonra ben de böylece dünyadan ayrılayım; ve hem sizin için zaten yaptığım büyük işler nedeniyle, hem de ruhlar bedeni terk etmek üzereyken en içten özgürlükle konuştukları için bana inanmayı hak ediyorum. Ey İsrailoğulları! Herkes için tek bir mutluluk kaynağı vardır." İnsanlık, Tanrı'nın lütfudur (15) çünkü yalnızca O, hak edenlere iyilikler verebilir ve kendisine karşı günah işleyenleri bunlardan mahrum edebilir; eğer O'nun isteğine ve O'nun düşüncesini iyi anlayan benim size öğütlediğim şeylere göre davranırsanız, hem mübarek sayılacaksınız, hem de tüm insanlar tarafından hayranlıkla karşılanacaksınız; ve asla felaketlere düşmeyecek, mutluluğunuzdan mahrum kalmayacaksınız: o zaman zaten sahip olduğunuz iyi şeyleri koruyacak ve şu anda ihtiyaç duyduğunuz şeyleri çabucak elde edeceksiniz - sadece Tanrı'nın size itaat etmesini istediği kişilere itaat edin.

Machine Translated by Google

Takip edin. Şu anda size verilen yasalardan başka bir yönetim biçimini tercih etmeyin; şu anda sahip olduğunuz Tanrı'ya ibadet şeklini de göz ardı etmeyin veya başka bir biçimle değiştirmeyin: ve eğer bunu yaparsanız, savaşın zorluklarına katlanmada tüm insanlardan daha cesur olacaksınız ve düşmanlarınızdan hiçbiri tarafından kolayca alt edilemeyeceksiniz; çünkü Tanrı size yardım etmek için sizinle birlikteyken, tüm insanlığın muhalefetini küçümseyebileceğiniz beklenir; ve eğer bu erdemi tüm yaşamınız boyunca korursanız, sizin için büyük erdem ödülleri öngörülm Erdemin kendisi gerçekten de en önemli ve ilk ödüldür ve ondan sonra bolca başka ödül bahşeder; bu nedenle diğer insanlara karşı erdem göstermeniz kendi hayatınızı mutlu edecek, sizi yabancılardan daha şanlı kılacak ve gelecek nesiller nezdinde tartışılmaz bir itibar kazandıracaktır. Bu nimetleri, ilahi vahiy yoluyla sizin için belirlediğim kanunlara kulak verip onları yerine getirirseniz, yani içlerindeki hikmeti düşünürseniz elde edebilirsiniz. Ben de sizden ayrılırken, sahip olduğunuz güzel şeylerden sevinç duyuyorum; ve sizi kanunlarınızın bilgece uygulanmasına, siyasetinizin uygun düzenine ve sizin yararınıza olacak şeyleri gözetecek komutanlarınızın erdemlerine tavsiye ediyorum. Ve şimdiye kadar önderiniz olan ve iyiliği sayesinde size faydalı olduğum Tanrı, şimdi üzerinizdeki lütfuna son vermeyecek, erdem peşinde koşarken O'nun koruyucunuz olmasını istediğiniz sürece, O'nun gözetiminden faydalanacaksınız. Başrahibiniz Eleazar, senato ve kabile reislerinizle birlikte Yeşu da önünüzde gidecek ve size en iyi tavsiyeleri vereceklerdir; Hangi tavsiyelere uyarak mutlu olmaya devam edeceksiniz: Kime tereddütsüz kulak veriyorsunuz, çünkü yönetilmeyi iyi bilen herkesin, eğer o yetkiye yükseltilirlerse, yönetmeyi de bileceklerini biliyorsunuz. Ve özgürlüğün, yöneticilerinizin size uygulama için uygun gördüğü talimatlara karşı çıkmaktan ibaret olduğunu düşünmüyor musunuz? Şu anda da özgürlüğünüzü, iyilikseverlerinizi kötüye kullanmaktan başka bir şey olarak görmüyorsunuz; bu hatadan bir süreliğine kaçınabilirseniz, işleriniz şimdiye kadar olduğundan daha iyi durumda olacaktır. Ayrıca, bana çok kızdığınız zamanlarda sık sık yaptığınız gibi, bu konularda asla böyle bir tutkuya kapılmayın; çünkü biliyorsunuz ki, düşmanlarımızdan çok sizden ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kaldım. Şimdi size hatırlattığım şey, sizi azarlamak için değil; çünkü dünyadan ayrılırken, size bunu hatırlatmanın uygun olmadığını düşünüyorum.

Machine Translated by Google

Bunu size hatırlatmak için, beni size karşı öfkelendirmek amacıyla yapıyorum; çünkü o zamanlar sizden çektiğim zorluklara rağmen size kızgın değildim; ama bunu sizi daha sonra daha akıllı kılmak ve bunun sizin güvenliğiniz için olacağını öğretmek için yapıyorum; yani, zenginleştiğinizde bile, ki Ürdün'ü geçip Kenan diyarına sahip olduğunuzda büyük ölçüde zenginleşeceksiniz, size başkanlık edenlere asla zarar vermemeniz gerektiğini öğretmek için. Çünkü bir kere zenginliğinizle erdemi hiçe sayacak ve hor görecek kadar ileri gittiğinizde, Tanrı'nın lütfunu da kaybedeceksiniz; ve O'nu düşmanınız haline getirdiğinizde, savaşta yenileceksiniz ve sahip olduğunuz topraklar düşmanlarınız tarafından sizden geri alınacak ve bu da davranışlarınızda büyük bir kınamaya yol açacaktır.

Sizler bütün dünyaya dağılacak ve köleler olarak hem denizleri hem de karaları tamamen dolduracaksınız; ve şimdi söylediklerimin deneyimini bir kez yaşadığınızda, çok geç olduğunda pişman olacak ve çiğnediğiniz yasaları hatırlayacaksınız. Bu nedenle, eğer bu yasaları korumayı amaçlıyorsanız, düşmanlarınızı fethettiğinizde hiçbirini sağ bırakmamanızı, hepsini yok etmeyi kendi yararınıza görmenizi tavsiye ederim; aksi takdirde, yaşamalarına izin verirseniz, onların geleneklerini tadar ve böylece kendi kurumlarınızı bozarsınız. Ayrıca, sunaklarını, korularını ve aralarındaki tüm tapınakları yıkmanızı ve hepsini, milletlerini ve hatıralarını ateşle yakmanızı da rica ediyorum; çünkü ancak bu yolla kendi mutlu kurumunuzun güvenliği sağlam bir şekilde güvence altına alınabilir. "Erdemden habersiz kalmanızı ve doğanızın kötülüğe dönüşmesini önlemek için, ilahi ilhamla size öyle kanunlar ve bir yönetim biçimi de belirledim ki, bunlara düzenli olarak uyarsanız, tüm insanlar tarafından en mutlu insanlar olarak kabul edileceksiniz."

3. Bu sözleri söyledikten sonra, onlara bir kitapta yazılı olan kanunları ve hükümet anayasasını verdi. Bunun üzerine halk gözyaşlarına boğuldu ve bir yöneticiye çok ihtiyaç duyacaklarının farkına vardılar; çünkü onun ne kadar çok tehlikeden geçtiğini ve onların korunması için ne kadar özen gösterdiğini hatırladılar. Onun ölümünden sonra başlarına ne geleceğinden endişelendiler ve bir daha asla onun gibi bir yöneticiye sahip olamayacaklarını düşündüler; ve onlar için şefaat eden Musa'nın yokluğunda Tanrı'nın onlara daha az özen göstereceğinden korktular. Ayrıca ona söyledikleri sözlerden de pişman oldular.

Machine Translated by Google

Onlar öfkelenip bu sebeplerden dolayı kederlendiklerinde, halkın tamamı öyle bir acılıkla gözyaşlarına boğuldu ki, bu acılarında onları teselli edecek hiçbir söz kalmadı. Ancak Musa onlara biraz teselli verdi; kendisi için ağlamalarına ne kadar layık olduğunu düşünmelerini engelleyerek, onlara verdiği yönetim biçimine bağlı kalmaları konusunda uyardı; ve o zaman cemaat dağıldı.

4. Buna göre, öncelikle Musa'nın onuruna ve erdemine uygun olan bu yönetim biçimini açıklayacağım ve böylece bu Eski Eserleri okuyanlara asıl yerleşimlerimizin ne olduğunu bildireceğim ve daha sonra kalan tarihlere geçeceğim. Şimdi bu yerleşimlerin hepsi, Musa'nın bıraktığı gibi, hâlâ yazılı olarak mevcuttur; ve biz süsleme amacıyla hiçbir şey eklemeyeceğiz, Musa'nın bize bıraktıklarının dışında hiçbir şey yapmayacağız; sadece çeşitli kanun türlerini düzenli bir sisteme dönüştürmek için yenilik yapacağız; çünkü bunlar, Musa tarafından, Tanrı'dan öğrendiği ve tesadüfen dağılmış oldukları şekilde yazılı olarak bırakılmıştır. Bu nedenle, kendi yurttaşlarımdan herhangi birinin beni burada bir suç işlemiş olmakla suçlamaması için bu gözlemi önceden belirtmeyi gerekli gördüm. Şimdi anayasamızın bir kısmı, siyasi durumumuza ait kanunları içerecektir. Musa'nın ortak konuşmalarımız ve birbirimizle olan ilişkilerimiz hakkında bıraktığı kanunlara gelince, bunu yaşam tarzımız ve bu kanunların nedenleri hakkındaki bir söyleşiye sakladım; Tanrı'nın yardımıyla, şu anda üzerinde çalıştığım işi bitirdikten sonra yazmayı kendime hedef edindiğim bir eser.

5. Kenan diyarına sahip olduğunuzda ve onun güzelliklerinin tadını çıkaracak vaktiniz olduğunda ve daha sonra şehirler kurmaya karar verdiğinizde, Tanrı'yı hoşnut edecek şekilde hareket ederseniz, güvenli bir mutluluk durumuna sahip olacaksınız. O halde Kenan diyarında tek bir şehir olsun ve bu şehir, güzelliği bakımından en uygun yerde ve kendi başına çok seçkin bir konumda olsun ve Tanrı'nın peygamberlik vahyiyle kendisi için seçeceği şehir olsun. Ayrıca orada tek bir tapınak ve tek bir sunak olsun; bu sunak yontulmuş taşlardan değil, rastgele topladığınız taşlardan olsun; bu taşlar harçla beyazlatıldığında güzel bir görünüme sahip olacak ve göze hoş gelecektir. Ona çıkış basamaklarla (16) değil , yükseltilmiş toprak bir eğimle olsun. Ve orada ne bir sunak ne de

Machine Translated by Google

Başka herhangi bir şehirde tapınak kurmaya gerek yok; çünkü Tanrı birdir ve İbrani milleti de birdir.

6. Tanrı'ya küfreden taşlanarak öldürülsün; bütün gün bir ağaca asılı kalsın ve sonra da rezil ve karanlık bir yere gömülsün.
biçim.

7. İbranilerin sahip olacağı toprakların sınırları kadar uzakta yaşayanlar, tapınağın kurulacağı şehre yılda üç kez gelsinler ki, geçmişteki nimetleri için Tanrı'ya şükretsinler ve gelecekte ihtiyaç duyacakları nimetler için O'na yalvarsınlar; ve bu vesileyle, bu tür toplantılar ve ziyafetlerle birbirleriyle dostane bir iletişim sürdürsünler; çünkü aynı soydan olan ve aynı kanunlar kurumuna tabi olanların birbirlerini tanımamaları iyi bir şeydir; bu tanışıklık, böylece birlikte konuşarak, birbirlerini görüp konuşarak ve bu birliğin anılarını yenileyerek sürdürülecektir; çünkü eğer sürekli olarak birlikte konuşmazlarsa, birbirlerine tamamen yabancı gibi görüneceklerdir.

8. Ürünlerinizden, rahiplere ve Levililere ayırdığınız payın dışında, onda birini ayırın. Bunu kırsalda satabilirsiniz, fakat kutsal şehirde kutlanacak bayram ve kurbanlarda kullanılmalıdır; çünkü Tanrı'nın size bahşettiği bu dünya nimetlerinden, bağışlayanın şerefine layık bir şekilde yararlanmanız uygundur.

9. Fahişe olan bir kadının ücretinden kurban sunmayacaksınız (17), çünkü Tanrı doğanın bu tür suistimallerinden kaynaklanan hiçbir şeyden hoşlanmaz; bu türden hiçbir şey bedenin bu fuhuşundan daha kötü olamaz. Aynı şekilde, avcılıkta veya koyun gütmede kullanılan bir dişi köpeğin örtüsünün bedelini alıp Tanrı'ya kurban sunmak da yasaktır.

10. Başka şehirlerin saygı duyduğu tanrılara kimse küfretmesin; (18) yabancı tapınaklara ait olan hiçbir şeyi kimse çalmasın, hiçbir tanrıya adanmış hediyeleri de kimse almasın.

Machine Translated by Google

11. Hiçbiriniz yün ve ketenden yapılmış bir giysi giymesin; çünkü o yalnızca rahipler içindir.

12. Her yedinci yılda, çadır bayramında kurban kesmek için kutsal şehre toplanan kalabalık, yüksek bir kürsüye çıkıp, duyulabilecek bir yerden kanunları bütün halka okusun; kadınlar, çocuklar ve hizmetçiler de dinlemekten alıkonulmasın; çünkü bu kanunların ruhlarına kazınması ve hafızalarında korunması, silinmesinin mümkün olmaması iyi bir şeydir; çünkü bu sayede, kanunların kendilerine emrettiği şeylerden habersiz olduklarını iddia edemedikleri için günah işlememiş olurlar. Ayrıca, kanunlar, onları çiğnerlerse ne tür bir ceza alacaklarını önceden bildirdiği için aralarında daha büyük bir otoriteye sahip olacaktır; ve bu dinleme yoluyla ruhlarına ne yapmalarını emrettiklerini işleyerek, her zaman zihinlerinde, hor gördükleri ve çiğnedikleri, böylece kendi kötülüklerinin sebebi oldukları kanunların amacını taşıyacaklardır. Çocuklara da öncelikle kanunları öğretelim; bu, onlara öğretilebilecek en iyi şey olacak ve gelecekteki mutluluklarının sebebi olacaktır.

13. Herkes, Mısır diyarından kurtuluşlarında Allah'ın kendilerine bahşettiği nimetleri Allah'ın huzurunda ansın; bunu günde iki kez, hem günün başlangıcında hem de uyku vakti geldiğinde yapsınlar. Şükran, doğası gereği haklı bir şeydir ve yalnızca geçmişteki iyiliklerin karşılığı değil, aynı zamanda gelecekteki nimetlerin daveti niteliğindedir. Ayrıca, Allah'tan aldıkları başlıca nimetleri kapılarına yazsınlar ve aynı hatırayı kollarında da göstersinler; alınlarında ve kollarında Allah'ın gücünü ve onlara olan iyiliğini gösteren mucizeleri taşısınlar ki, Allah'ın onları kutsamaya hazır oluşu her yerde açıkça görülsün. (19)

14. Her şehirde yedi yargıç olsun (20) ve bunlar daha önce erdem ve doğruluk konusunda en gayretli olanlardır.
Her yargıca Levi kabilesinden iki görevli tahsis edilsin. Çeşitli şehirlerde yargıçlık yapmak üzere seçilenlere büyük saygı gösterilsin; ve bunlar varken hiç kimsenin başkalarına hakaret etmesine izin verilmesin.

Machine Translated by Google

Onlara karşı küstahça davranmamalıdırlar; zira insanlar arasında yüksek makamlarda bulunanlara duyulan saygının, insanların Tanrı'ya karşı korku ve saygı duymalarını sağlaması doğaldır. Yargıçların, adaleti saptırmak için rüşvet aldıkları veya haksız bir hüküm verdiklerini gösteren başka bir suçlama ileri sürülene kadar, doğru olduğunu düşündükleri şekilde karar vermelerine izin verilmelidir; çünkü davaların açıkça kazanç veya davacıların onuruna saygı gösterilerek karara bağlanması uygun değildir, aksine yargıçlar her şeyden önce doğru olanı gözetmelidir; aksi takdirde Tanrı bu yolla hor görülecek ve gücünün korkusu haksız hükme neden olanlardan daha aşağıda görülecektir; çünkü adalet Tanrı'nın gücüdür.

Dolayısıyla, büyük mevkidekileri memnun eden kişi, onları Tanrı'dan daha güçlü sanır. Fakat bu yargıçlar önlerine gelen davalar hakkında adil bir hüküm veremezlerse (ki bu durum insan ilişkilerinde sık rastlanan bir durumdur), davayı belirsiz bir şekilde kutsal şehre göndersinler ve orada baş rahip, peygamber ve Sanhedrin, kendilerine uygun gördükleri şekilde karar versinler.

15. Fakat tek bir şahide bile itibar edilmesin, en az üç veya iki şahide itibar edilsin ve şahitlikleri iyi yaşamlarıyla doğrulananlara itibar edilsin. Kadınların şahitliği, cinsiyetlerinin hafifliği ve cüretkarlığı nedeniyle kabul edilmesin. (21) Hizmetçilerin şahitliği de ruhlarının alçaklığı nedeniyle kabul edilmesin; çünkü kazanç umuduyla veya ceza korkusuyla doğruyu söylemeyebilirler. Fakat yalan şahitlik ettiğine inanılan biri, mahkum edildiğinde, aleyhinde şahitlik ettiği kişinin çekeceği tüm cezaları çeksin.

16. Herhangi bir yerde bir cinayet işlenirse ve fail bulunamazsa, ve katilin adamdan nefret ettiği ve bu yüzden öldürdüğü yönünde bir şüphe de yoksa, o adam hakkında çok titiz bir soruşturma yürütülsün ve onu bulacak olana ödül teklif edilsin; fakat yine de hiçbir bilgi elde edilemezse, cinayetin işlendiği yere yakın şehirlerin yöneticileri ve senatosu bir araya gelsin ve cesedin bulunduğu yerden uzaklığı ölçsün; sonra en yakın şehrin yöneticileri bir düve satın alsın ve onu bir vadiye, ekili arazinin olmadığı bir yere getirsin.

Machine Translated by Google

Ağaçlar dikilsin ve düvenin sinirleri kesilsin; sonra rahipler, Levililer ve o şehrin senatosu su alıp ellerini düvenin başı üzerinde yıkasınlar; ve ellerinin bu cinayetten masum olduğunu, ne kendilerinin ne de bunu yapan herhangi birine yardım etmediklerini açıkça beyan etsinler. Ayrıca Tanrı'dan kendilerine merhamet etmesini, o ülkede bir daha böyle korkunç bir eylemin yapılmamasını dileyeceklerdir.

17. Aristokrasi ve onun altında yaşama biçimi en iyi anayasadır: ve asla başka bir yönetim biçimine yönelme eğiliminiz olmasın; ve her zaman bu biçimi sevin, kanunları yöneticileriniz olarak kabul edin ve tüm eylemlerinizi onlara göre yönetin; çünkü Tanrı'dan başka yüce bir yöneticiye ihtiyacınız yoktur. Ama eğer bir kral istiyorsanız, o kendi milletinizden olsun; her zaman adalete ve diğer erdemlere özen göstersin; kanunlara boyun eğsin ve Tanrı'nın emirlerini en yüksek bilgelik olarak görsün; ancak baş rahip ve senatörlerin oyları olmadan hiçbir şey yapmasın: çok sayıda karısı olmasın, zenginlik peşinde koşmasın, çok sayıda atı olmasın ki kanunlara boyun eğmeyecek kadar kibirli hale gelmesin. Ve eğer bu tür şeylere yönelirse, devleti sizin refahınızla bağdaşmayacak kadar güçlü hale gelmesin diye dizginlensin.

18. Ne kendi sınırlarımızı ne de barış içinde olduğumuz tarafların sınırlarını kaldırmak meşru sayılmasın. Tanrı'nın bizzat koyduğu, sonsuza dek sürecek ilahi ve sarsılmaz hak sınırlarını ortadan kaldırmaya dikkat edin; çünkü bu sınırların ötesine geçmek ve başkalarının topraklarına el koymak savaşlara ve isyanlara sebep olur; zira sınırları kaldıranlar, yasaları yıkmaya teşebbüs etmekten çok uzak değildirler.

19. Bir araziye ağaç diken ve ağaçları dördüncü yıldan önce meyve veren kimse, o araziden çıkan ilk meyveleri Tanrı'ya sunmamalı, kendisi de o meyvelerden kullanmamalıdır; çünkü bu meyveler uygun mevsiminde yetişmemiştir. Zira doğa, uygunsuz bir zamanda meyve verirse, bu meyveler ne Tanrı için ne de efendinin kullanımı için uygun değildir. Ancak sahibi, dördüncü yılda yetişenlerin tamamını toplamalıdır; çünkü o zaman meyveler uygun mevsimindedir. Toplayan kişi, bu meyveleri kutsal şehre götürmeli ve diğer meyvelerinin onda birini de arkadaşlarıyla birlikte ziyafetlerde harcamalıdır.

Machine Translated by Google

Yetimlere ve dul kadınlara. Ama beşinci yılda meyve onun olur ve dilediği gibi kullanabilir.

20. Asma ekili bir toprağa tohum ekmeyeceksiniz; çünkü o bitkiye besin sağlaması yeterlidir ve ayrıca sürülmesiyle de rahatsız edilmemelidir. Toprağınızı öküzlerle süreceksiniz ve diğer hayvanları onlarla aynı boyunduruğa bağlamayacaksınız; toprağınızı birbirleriyle aynı türden olan hayvanlarla işleyeceksiniz. Tohumlar da saf ve karışım içermeyen, iki veya üç çeşitten oluşmayan olmalıdır; çünkü doğa, kendi doğaları gereği aynı olmayan şeylerin birleşmesinden hoşlanmaz; farklı türden hayvanların birlikte çiftleşmesine de izin vermeyeceksiniz; çünkü bu doğal olmayan kötüye kullanımın, bu tür küçük şeyler hakkındaki kötü uygulamalardan kaynaklansa da, farklı türden hayvanlardan insanlara kadar yayılmasından korkulmaktadır. Ayrıca, taklit edilmesiyle anayasaya herhangi bir derecede yıkıcılığın sızmasına izin verilmeyecektir. Kanunlar küçük meseleleri de ihmal etmez, aksine bunların bile kusursuz bir şekilde yönetilmesini sağlar.

21. Biçilen ekinleri toplayanlar, artıkları da toplamasınlar; fakat ihtiyaç sahibi olanlara bir avuç dolusu bıraksınlar ki, bu onların geçimini sağlasın. Aynı şekilde, üzümlerini toplarken de yoksullara küçük salkımlar bıraksınlar ve zeytin ağaçlarının meyvelerini toplarken de bir kısmını ayırıp, kendi meyvesi olmayanlara versinler; çünkü her şeyi eksiksiz toplamanın getireceği fayda, sahiplerine yoksulların minnettarlığından daha az olacaktır. Eğer sadece kendi çıkarınızı gözetmez, başkalarının da geçimini sağlarsanız, Tanrı toprağın meyvelerinin daha çok karşılığını vermesini sağlayacaktır. Ayrıca, harman yerinde mısır başaklarını çiğneyen öküzlerin ağızlarını da bağlamayın; çünkü bu, emeklerinin meyvesini elde etmek için çalışan ve bu ürünün üretiminde emeği geçen hayvanlarımızı kısıtlamak adil değildir. Meyveleriniz olgunlaştığında oradan geçenlerin onlara dokunmasını da yasaklamayın, aksine onlara sahip olduklarınızdan doyasıya yemeleri için izin verin; ister kendi ülkenizden olsunlar ister yabancı, onlara meyvelerinizden bir kısmını verme fırsatını memnuniyetle karşılayın.

Machine Translated by Google

Olgunlaşmış üzümlerden hiçbirini alıp götürmelerine izin verilmesin. Üzümleri toplayıp şarap preslerine taşıyanlar da karşılaştıkları kişilerin bu üzümlerden yemelerini engellemesinler; çünkü Tanrı'nın isteğine göre dünyaya gelen iyi şeylerden pay almak isteyenleri kıskançlıktan dolayı engellemek haksızlıktır; hele ki bu, mevsimin en verimli olduğu ve Tanrı'nın dilediği gibi hızla geçip gittiği bir dönemdeyse. Hatta bazıları utangaçlıklarından dolayı bu meyvelere dokunmak istemiyorsa, aralarındaki akrabalık nedeniyle (yani İsrailoğulları) sanki kendileri sahipleri ve efendileriymiş gibi bunlardan almaları teşvik edilsin. Hatta, Tanrı'nın uygun zamanda verdiği bu dostluk işaretlerinden pay almaları için diğer ülkelerden gelen insanları teşvik etsinler. Çünkü Tanrı, insanlara bolca iyilik bahşeder; bu iyiliklerden yalnızca kendileri faydalanmak için değil, aynı zamanda cömertlik yoluyla başkalarına da vermek için de bahşeder; ve bu yolla, İsrail halkına olan özel iyiliğini ve onlara ne kadar cömertçe mutluluk verdiğini, onlar da büyük bolluklarından bu yabancılara bile bolca paylaştıklarını başkalarına bildirmek ister. Fakat bu kanuna aykırı davranan kimse, cellat tarafından kırk kırbaçtan biri (22) eksik kırbaçla dövülsün ; bu cezayı, özgür bir insan için en aşağılayıcı ceza olarak çeksin; çünkü o, onuruna leke sürecek kadar kazanç kölesi olmuştur; çünkü Mısır'daki ve çöldeki sıkıntıları yaşamış olan sizlerin, benzer durumda olanlar için önlem almanız uygundur; Ve sizler, Tanrı'nın merhameti ve takdiriyle bolca nimete kavuşmuşken, aynı bolluğu, aynı şefkatle, ihtiyaç sahiplerine dağıtın.

22. Levililer için ve bayramlar için olmak üzere her yıl ödemeniz gerektiğini daha önce söylediğim iki ondalık dışında, her üç yılda bir de muhtaçlara dağıtılmak üzere üçüncü bir ondalık getireceksiniz; (23) dul kadınlara ve yetim çocuklara da. Olgun meyvelere gelince, öncelikle olgun olanları tapınağa götürsünler; kendilerini doğuran ve Tanrı'nın onlara mülk olarak verdiği toprak için Tanrı'ya şükrettikten ve kanunun kendilerine getirmelerini emrettiği kurbanları sunduktan sonra, ilk ürünleri rahiplere versinler. Ama bunu yapan ve sahip olduğu her şeyin ondalığını, ilk ürünlerle birlikte getiren kimse,

Machine Translated by Google

Levililer için, bayramlarda ve eve dönmek üzereyken, kutsal evin önünde durup Tanrı'ya şükranlarını sunsun; Mısır'da gördükleri kötü muameleden onları kurtardığı, onlara iyi ve geniş bir toprak verdiği ve bunun meyvelerinden faydalanmalarına izin verdiği için şükretsin; Musa'nın kanunlarına göre ondalık vergilerini [ve diğer vergileri] eksiksiz ödediğine açıkça şahitlik ettikten sonra, Tanrı'dan kendisine her zaman merhametli ve lütufkâr olmasını ve hem onlara zaten verdiği iyi şeyleri koruyarak hem de onlara bahşedebileceği şeyleri ekleyerek tüm İbranilere böyle davranmaya devam etmesini dilesin.

23. İbraniler, uygun yaşa geldiklerinde, özgür ve iyi anne babadan doğmuş bakirelerle evlensinler. Bakireyle evlenmeyen ise başka bir adamın karısını aldatıp onunla evlenmesin ve önceki kocasını üzmesin.
Özgür erkeklerin kölelerle evlenmesine de izin vermeyin, duyguları onları buna güçlü bir şekilde yönlendirse bile; çünkü duygularını kontrol etmek, hem edepli hem de kişilerin kendi haysiyetleri içindir. Ayrıca, hiç kimse, bedeninin fuhuşundan kaynaklanan evlilik sunularını Tanrı'nın kabul etmeyeceği bir fahişeyle evlenmemelidir; çünkü bu yolla çocukların eğilimleri cömert ve erdemli olacaktır; yani, alçak ebeveynlerden ve özgür olmayan kadınlarla evlenenlerin şehvetli birleşmesinden doğmadıkları zaman. Eğer bir kimse bir kadınla bakireymiş gibi nişanlanmışsa ve sonradan onun bakire olmadığını anlarsa, davasını açsın, onu suçlasın ve suçlamasını kanıtlamak için kendisine verilen tüm delilleri (24) kullansın; Kızın babası veya erkek kardeşi ya da onlardan sonra ona en yakın akrabası onu savunsun. Eğer kız lehine, suçsuz olduğuna dair bir karar çıkarsa, onu suçlayan kocasıyla birlikte yaşasın; ve kocası, kız ona çok büyük şüphe nedenleri vermedikçe ve hiçbir şekilde çürütülemeyecek durumlar yaratmadıkça, onu boşamak için hiçbir yetkiye sahip olmasın. Ancak karısına karşı küstahça ve pervasızca suçlama ve iftira atan kişi, kırk kırbaçtan biri eksik olmak üzere kırk kırbaç cezası alsın ve babasına elli şekel ödesin; fakat eğer kız yozlaşmış olarak suçlu bulunursa ve sıradan bir halktan ise, meşru evlenene kadar bekaretini korumadığı için taşlanarak öldürülsün; fakat eğer bir rahibin kızı ise, diri diri yakılsın. Eğer bir kimsenin iki karısı varsa ve bunlardan birine, ona duyduğu sevgi, güzelliği veya başka bir sebepten dolayı büyük saygı ve iyilik gösteriyorsa, diğer karısı ise onun gözünde daha az saygı görüyorsa...

Machine Translated by Google

Ona; ve eğer sevilen kadının oğlu, diğer karısından doğan oğlundan daha küçükse, fakat babasının annesine olan iyiliğinden dolayı miras hakkını elde etmeye çalışır ve böylece babasının mal varlığının iki katını elde etmek isterse - çünkü kanunlarda ona bu iki kat payı ayırdım - buna izin verilmesin; çünkü babasının mal varlığının dağıtımında kendisine düşenden mahrum bırakılması, annesine eşit değer verilmediği için adaletsizdir. Başka bir adamla nişanlı olan bir kızı, kızın rızasıyla yoldan çıkaran kişi, hem o hem de kız ölüm cezasına çarptırılsın; çünkü ikisi de eşit derecede suçludur; erkek, kadını isteyerek son derece kirli bir eyleme boyun eğmeye ve bunu meşru evliliğe tercih etmeye ikna ettiği için; kadın ise, zevk veya kazanç için kendini yoldan çıkarmaya ikna edildiği için. Ancak, bir adam yalnızken bir kadına yaklaşır ve ona zorla tecavüz ederse, ve yardım edecek kimse yoksa, sadece ölüm cezasına çarptırılsın. Henüz nişanlanmamış bir bakireyi yoldan çıkaran, onunla evlensin; fakat kızın babası onun karısı olmasını istemezse, fahişelik bedeli olarak elli şekel ödesin. Herhangi bir sebeple (25) karısından boşanmak isteyen (ve insanlar arasında bu tür birçok sebep vardır), onu bir daha asla karısı olarak kullanmayacağına dair yazılı olarak güvence versin; çünkü bu şekilde başka bir kocayla evlenme özgürlüğüne sahip olabilir, ancak bu boşanma belgesi verilmeden önce buna izin verilmemelidir: fakat eğer o da onu kötüye kullanırsa veya o öldükten sonra ilk kocası onunla tekrar evlenmek isterse, ona geri dönmesi caiz olmayacaktır. Eğer bir kadının kocası ölür ve onu çocuksuz bırakırsa, erkek kardeşi onunla evlensin ve doğacak oğluna erkek kardeşinin adını versin ve onu mirasçısı olarak yetiştirsin; çünkü bu uygulama kamu yararına olacaktır, zira böylece aileler yok olmayacak ve miras akrabalar arasında devam edecektir; ayrıca bu, acı çeken kadınlar için de bir teselli olacaktır, çünkü eski kocalarının en yakın akrabasıyla evleneceklerdir. Ancak erkek kardeş onunla evlenmek istemezse, kadın senatonun önüne çıkıp açıkça protesto etsin ki, bu erkek kardeş onu eş olarak kabul etmeyecek ve ölen kardeşinin hatırasına zarar verecektir; oysa kendisi ailede kalmaya ve ondan çocuk sahibi olmaya isteklidir. Senato, erkek kardeşten bu evliliğe neden karşı çıktığını, iyi veya kötü bir neden verip vermediğini sorduktan sonra, mesele şu sonuca varmalıdır: Kadın sandaletlerini çıkaracaktır.

Machine Translated by Google

Kardeşinin yüzüne tükürecek ve şöyle diyecek: "Ölen kişinin hatırasına zarar verdiği için bu aşağılayıcı muameleyi hak ediyor." Ve sonra senatodan çıksın ve bu aşağılamayı ömrü boyunca taşısın; ve o da kendisini evlenmek isteyenlerden dilediğiyle evlensin. Fakat şimdi, eğer bir kimse, ister bakire ister evli olsun, bir kızı esir alırsa (26) ve onunla evlenmeyi düşünürse, başını tıraş ettirmeden, yas kıyafetini giymeden ve savaşta öldürülen akrabaları ve dostları için yas tutmadan önce onu yatağına almasına veya karısı olarak yaşamasına izin verilmeyecektir; böylece bu şekilde onlar için duyduğu üzüntüyü dile getirebilir ve bundan sonra ziyafete ve evliliğe yönelebilir; Çünkü bir kadınla çocuk sahibi olmak için evlenen erkeğin, kadının isteklerine boyun eğmesi ve sadece kendi zevkini takip etmemesi, kadının hoşuna giden şeyleri dikkate almaması iyidir. Ancak otuz gün geçtikten sonra, ki bu süre akıllı kişiler için en yakın dostlarını yas tutmak için yeterlidir, o zaman evlensinler; fakat eğer şehvetini tatmin ettikten sonra onu karısı olarak tutmak için çok gururluysa, onu köle yapma gücüne sahip olmasın, dilediği yere gitsin ve özgür bir kadın olmanın ayrıcalığına sahip olsun.

24. Anne babalarını hor gören, onlara saygı göstermeyen ve onlara hakaret eden gençlere gelince; bunu ya onlardan utandıkları için ya da kendilerini onlardan daha akıllı sandıkları için yaparlar. Öncelikle anne babaları onlara sözlü olarak öğüt versinler (çünkü onlar, doğaları gereği, onların yargıçları olmaya yeterli otoriteye sahiptirler) ve şöyle desinler: "Onlar birlikte yaşamayı zevk için ya da soylarını birleştirerek zenginliklerini artırmak için değil, yaşlılıklarında kendilerine bakacak çocukları olsun ve o zaman ihtiyaç duyacakları şeyleri onlardan karşılayabilsinler diye yapmışlardır." Ve ona şöyle de: "Sen doğduğunda seni sevinçle kucakladık, senin için Tanrı'ya en büyük şükranlarımızı sunduk, zamanı büyük bir özenle geçirdik ve senin korunman ve en mükemmel şeylerde eğitilmen için yararlı görünen hiçbir şeyden kaçınmadık. Şimdi ise, gençlerin günahlarını affetmek makul olduğuna göre, bize karşı gösterdiğin küçümsemenin bu kadar çok işaretini vermen yeterli olsun; kendini düzelt ve gelecek zaman için daha akıllıca davran; çünkü Tanrı, anne babalarına karşı saygısızlık edenlerden hoşnut değildir, zira O, tüm insanlığın Babasıdır."

Machine Translated by Google

İnsanlığın bir parçasıdır ve aynı adı taşıyanların çocuklarından kötü sonuçlarla karşılaşmadıkları zaman yaşadıkları utancın bir kısmını taşıyor gibi görünmektedir. Ve kanun, bu tür kişilere amansız bir ceza uygular; "Bu cezayı asla deneyimlemeyeceksin." Şimdi, eğer gençlerin küstahlığı böylece iyileştirilirse, eski hatalarının hak ettiği kınamadan kurtulsunlar; çünkü bu yolla kanun koyucu iyi görünecek ve ebeveynler mutlu olacaklar, çünkü ne oğullarının ne de kızlarının cezalandırıldığını asla görmeyecekler. Fakat eğer bu sözler ve talimatlar, adamı ıslah etmek için iletilmiş olsa da, işe yaramaz görünürse, o zaman suçlu, ebeveynlerine gösterdiği küstahlığa karşı kanunları amansız düşmanlar haline getirir; bu nedenle, onu (27) bu ebeveynleri tarafından şehrin dışına, peşinden gelen bir kalabalıkla birlikte getirsinler ve orada taşlasınlar; ve orada bütün bir gün kaldıktan sonra, bütün halk onu görsün diye, geceleyin gömülsün. Ve böylece, kanunların herhangi bir nedenle ölüme mahkum ettiği herkesi gömüyoruz. Savaşta ölen düşmanlarımız da gömülsün; hiçbir ceset yerin üstünde kalmasın veya adaletin gerektirdiğinden fazla bir ceza çekmesin.

25. Hiç kimse İbranilerden hiçbirine faizle borç vermesin; ne yiyecek ne de içecek konusunda faiz. Çünkü kendi hemşehrilerinin sıkıntılarından faydalanmak adil değildir. Fakat onun ihtiyaçlarına yardımcı olduktan sonra, sana minnettarlık göstermelerini ve Tanrı'dan ona karşı gösterdiğin insanlık için gelecek olan ödülü kazanmanı kendi kazancın olarak gör.

26. Gümüş veya kuru ya da ıslak her türlü meyveyi ödünç alanlar (bunu, Tanrı'nın lütfuyla Yahudi işleri kendi isteklerine bırakıldığında kastediyorum), bunları geri getirip, ödünç verenlere memnuniyetle iade etsinler; adeta kendi hazinelerinde saklasınlar ve ihtiyaç duyduklarında oradan geri almayı haklı olarak beklesinler. Fakat eğer utanmazca davranıp geri vermezlerse, borç veren, hüküm verilmeden önce borç alanın evine gidip kendisi rehin almasın; rehin istesin ve borçlu, kanun koruması altında kendisine karşı en ufak bir itirazda bulunmadan, rehinini kendisi getirsin. Eğer rehin veren zengin ise, alacaklı, ödünç verdiği şey kendisine geri ödeninceye kadar rehinini elinde tutsun;

Machine Translated by Google

Fakat eğer fakir ise, rehin alan kişi onu güneş batmadan önce geri vermelidir; özellikle de rehin bir giysi ise, borçlu uyurken onu örtünmek için kullansın diye. Çünkü Tanrı, doğal olarak fakirlere merhamet gösterir. Ayrıca, bir değirmen taşı veya ona ait herhangi bir aleti rehin olarak almak da caiz değildir; böylece borçlu, yiyeceklerini elde etmek için gerekli aletlerden mahrum kalmasın ve ihtiyaçlarından dolayı mahvolmasın.

27. İnsan çalmanın cezası ölüm olsun; altın veya gümüş çalanın cezası iki katı olsun. Bir kimse evinden bir şey çalarken birini öldürürse, duvardan içeri girmiş olsa bile suçsuz sayılır. Sığır çalan, kaybettiğinin dört katını ödesin; ancak öküz için beş katını ödesin. Çok fakir olup da kendisine yüklenen katırı ödeyemeyen kimse, o katırı ödemekle yükümlü olduğu hizmetçisi olsun.

28. Kendi milletinden birine satılan kimse altı yıl hizmet etsin, yedinci yılda serbest bırakılsın. Fakat eğer satın alan kişinin evindeki bir hizmetçi kadından bir oğlu varsa ve efendisine olan iyi niyeti ve karısına ve çocuklarına olan doğal sevgisi nedeniyle hâlâ onun hizmetçisi olmak istiyorsa, ancak ellinci yıl olan jübile yılında serbest bırakılsın ve o zaman çocuklarını ve karısını da yanına alsın ve onlar da serbest bırakılsın.

29. Yolda altın veya gümüş bulan kimse, onu kaybedeni sorsun, bulduğu yeri bildirsin ve sonra ona geri versin; çünkü başkasının kaybından kendi çıkarını sağlamayı doğru bulmaz. Aynı kural, ıssız bir yere kaybolmuş halde bulunan hayvanlar için de geçerlidir. Sahibi hemen bulunamazsa, bulan kişi onu yanında tutsun ve başkasına ait olanı çalmadığına dair Tanrı'ya dua etsin.

30. Fırtınada çamura saplanmış, sıkıntı içinde olan bir hayvanın yanından geçip gitmek caiz değildir; ancak acısına ortak olup onu kurtarmaya çalışmak gerekir.

31. Yolları bilmeyenlere yolu göstermek de bir görevdir ve başkalarının avantajlarını engelleyerek, onları yanlış yola yönlendirmeyi bir eğlence konusu olarak görmemeliyiz.

Machine Translated by Google

32. Aynı şekilde, kimse kör veya dilsiz birine hakaret etmesin.

33. Eğer adamlar birbirleriyle kavga ederlerse ve demir bir alet yoksa, vurulan kişi, onu vurana aynı ceza verilerek derhal intikamı alınsın; fakat eğer eve götürüldüğünde günlerce hasta yatıp ölürse, onu vuran kişi cezadan kurtulmasın; fakat vurulan kişi ölümden kurtulursa ve yine de tedavisi için büyük masraflar yaparsa, vuran kişi hastalığı süresince yapılan tüm harcamaları ve doktora ödediği tüm parayı ödesin. Hamile bir kadını tekmeleyerek kadının düşük yapmasına neden olan (28), rahmindeki şeyi yok ederek sayıyı azalttığı için, hakimlerin belirleyeceği şekilde para cezası ödesin; ve ayrıca kadını tekmeleyen kişi tarafından kadının kocasına da para verilsin; fakat kadın darbeden ölürse, o da idam edilsin, çünkü kanun cana can verilmesinin adil olduğuna hükmetmiştir.

34. İsrailoğullarından hiç kimse, ölüme veya başka bir zarara neden olabilecek herhangi bir zehir (29) bulundurmasın; fakat eğer onunla yakalanırsa, öldürülsün ve zehri hazırladığı kişilere getireceği aynı felakete kendisi de maruz kalsın.

35. Birini sakat bırakan, aynı şeyi kendisi de yaşasın ve diğerini sakat bıraktığı aynı uzvundan mahrum kalsın; sakat bırakılan kişi bunun yerine para kabul etmedikçe. (30) Çünkü kanun, acı çekeni çektiği acının değerini değerlendirmeye ve daha ağır bir ceza almadığı sürece bunu tahmin etmeye yetkili kılar.

36. Boynuzuyla iten bir öküzün sahibi onu öldürsün; fakat eğer harman yerinde birini itip boynuzlarıyla yaralarsa, taşlanarak öldürülsün ve yiyecek olarak uygun görülmesin; fakat eğer sahibi onun doğasını bildiği halde onu beslememişse, öküzün bir adamı öldürmesine sebep olduğu için o da öldürülsün. Fakat eğer öküz bir erkek hizmetçiyi veya bir kadın hizmetçiyi öldürmüşse, taşlanarak öldürülsün; ve öküzün sahibi öldürülenin efendisine otuz şekel (31) ödesin ; fakat eğer bir öküz bu şekilde vurulup öldürülürse, hem diğerini vuran hem de öldürülen öküzler satılsın ve sahipleri fiyatlarını aralarında paylaşsınlar.

Machine Translated by Google

37. Kuyu veya çukur kazanlar, üzerlerini tahtalarla kapatıp, su çekmeyi engellemek için değil, içine düşme tehlikesi olmaması için dikkatli olsunlar. Fakat birinin hayvanı böyle kazılmış ve kapatılmamış bir kuyuya veya çukura düşüp ölürse, sahibi hayvanın bedelini hayvanın sahibine ödesin. Evlerinizin tepelerine duvar yerine, insanların yuvarlanıp ölmesini önlemek için bir siperlik yapın.

38. Başkası adına emanet olarak bir şey alan kimse, onu kutsal ve ilahi bir şey olarak korumaya özen göstersin; ve kimse, onu kendisine emanet edeni ondan mahrum edecek herhangi bir düzen kurmasın; bu, ister erkek ister kadın olsun, fark etmez; hatta çok büyük bir altın miktarı kazansa bile, ve bu, kimse tarafından suçlanamaz olsa bile geçerlidir; çünkü insanın sahip olduğu şeyi bilen vicdanı, her durumda onu iyi davranmaya zorlamalıdır. Bu vicdan onun şahidi olsun ve onu her zaman başkalarından övgü almasını sağlayacak şekilde davranmaya yönlendirsin; Ama öncelikle Tanrı'ya dikkat etsin; çünkü hiçbir kötü insan O'ndan gizlenemez. Eğer kendisine emanet edilen kişi, kendi hilekarlığı olmaksızın, kendisine emanet edileni kaybederse, yedi hakimin huzuruna çıkıp Tanrı adına yemin etsin ki, hiçbir şeyi isteyerek veya kötü niyetle kaybetmemiş ve hiçbir kısmını kullanmamıştır; böylece suçsuz olarak ayrılsın. Ama eğer kendisine emanet edilenin en ufak bir kısmını kullanmış ve bu da kaybolmuşsa, aldığı her şeyi geri ödemeye mahkum edilsin. Bu emanetlerde olduğu gibi, bir kimse kendisi için bedensel emek harcayanları dolandırırsa da aynı şekilde cezalandırılmalıdır. Ve her zaman hatırlanmalıdır ki, Tanrı'nın bu ücreti ona toprak ve diğer mallar yerine tahsis ettiğini bilerek, yoksul bir adamın ücretini dolandırmamalıyız. Hayır, bu ödeme hiçbir şekilde geciktirilmemeli, aynı gün yapılmalıdır; çünkü Tanrı, emekçiyi emek verdiği şeyin hemen kullanımından mahrum bırakmak istemez.

39. Çocukları anne babalarının hatalarından dolayı cezalandırmamalısınız; aksine, kendi erdemlerinden dolayı onlara acımalısınız, çünkü kötü anne babadan doğmuşlardır; kötü anne babadan doğmuş oldukları için onlara nefret beslemek yerine. Ayrıca, gençlerin birçok farklı uygulamaya kendilerini kaptırdıkları göz önüne alındığında, çocukların günahlarını babalarına yüklememeliyiz.

Machine Translated by Google

Kendilerine öğretilenlerden farklı olarak, bu tür bir öğretimi gururla reddettikleri için böyle oldular.

40. Kendilerini hadım edenlerden nefret edin; erkekliklerinden ve Tanrı'nın insanlara soylarını çoğaltmak için verdiği üreme meyvesinden mahrum kalanlardan uzak durun; onları çocuklarını öldürmüş gibi kovun, çünkü önceden onları elde edecek şeyi kaybettiler; aşikârdır ki, ruhları kadınsı hale gelirken, bu kadınsılığı bedenlerine de bulaştırmışlardır. Aynı şekilde, görünüşte canavarca olan her şeye de davranın; insanları veya başka hayvanları hadım etmek caiz değildir. (32)

41. Barış zamanında siyasi yasalarınızın anayasası bu olsun ve Tanrı, bu mükemmel düzeni bozulmadan koruyacak kadar merhametli olsun; ve hiçbir zaman bir şey icat edip onu tam tersiyle değiştirecek bir zaman gelmesin. Fakat insanlığın ister istemeden ister isteyerek sıkıntılara ve tehlikelere düşmesi kaçınılmaz olduğundan, gelin bunlarla ilgili birkaç anayasa yapalım ki, ne yapılması gerektiğini önceden bilesiniz ve ihtiyaç duyduğunuzda faydalı tavsiyelere sahip olasınız; böylece ne yapılması gerektiğini aramak zorunda kalmayın ve hazırlıksız kalıp tehlikeli durumlara düşmeyin.

Çalışkan bir halk olun ve ruhlarınızı erdemli işlerle meşgul edin, böylece savaşsız bir şekilde toprakları ele geçirin ve miras alın; ne yabancılar size savaş açıp sizi sıkıntıya sokmasın, ne de iç karışıklıklar çıkıp atalarınızın kanunlarına aykırı şeyler yapmanıza ve onların koyduğu kanunları çiğnemenize yol açmasın. Allah'ın onayladığı ve size verdiği kanunlara uymaya devam edin. Savaşla ilgili her türlü eylem, ister şimdi kendi zamanınızda, ister daha sonra nesillerinizin zamanında başınıza gelsin, kendi sınırlarınızın dışında yapılsın; ancak savaşa gitmek üzereyken, gönüllü düşmanlarınıza elçiler ve haberciler gönderin, çünkü savaş silahlarınıza geçmeden önce onlarla sözlü olarak iletişim kurmak doğru bir şeydir. Ve onlara şunu temin edin ki, kalabalık bir ordunuz, atlarınız ve silahlarınız olmasına ve bunların da ötesinde size merhamet eden ve size yardım etmeye hazır bir Tanrı'ya sahip olmanıza rağmen, yine de onların sizinle savaşmaya zorlanmamalarını ve sahip olduklarını ellerinden almamalarını rica ediyorsunuz; ki bu gerçekten de sizin olacaktır.

Machine Translated by Google

Bu bizim kazancımız olur, ama onların bizim almamızı istemeleri için hiçbir sebepleri olmaz. Eğer sizi dinlerlerse, onlarla barış içinde olmanız uygun olur; fakat kendi güçlerine sizin gücünüzden üstün olduklarını düşünürlerse ve size adaletli davranmazlarsa, ordunuzu onlara karşı yönetin, Tanrı'yı yüce komutanınız olarak kullanın, ancak onun emrinde aranızdan en cesur olanı teğmen olarak atayın; çünkü bu farklı komutanlar, ani hareketlere engel olmanın yanı sıra, onları kullananlar için de dezavantajdır. Saf ve seçilmiş adamlardan oluşan, olağanüstü beden gücüne ve ruh dayanıklılığına sahip olanlardan oluşan bir orduya önderlik edin; ancak korkak olanları uzaklaştırın ki, savaş zamanında kaçıp düşmanlarınıza avantaj sağlamasınlar. Ayrıca, yakın zamanda ev inşa eden ve henüz bir yıl bile yaşamamış olanlara da izin verin; Ve onlara bağ dikmiş olup da henüz meyvelerinden tatmamış olanlara da kendi ülkelerinde kalmaları; ayrıca onlara eş olarak nişanlanmış veya yeni evlenmiş olanlara da, bu şeylere öyle bir düşkünlük duymamaları için, canlarını çok cimrileştirmemeleri ve kendilerini bu zevklere saklayarak eşleri yüzünden gönüllü korkaklara dönüşmemeleri için, kendi ülkelerinde kalmaları gerekir.

42. Kampınızı kurduğunuzda, acımasız hiçbir şey yapmamaya dikkat edin. Kuşatma halindeyken ve savaş aletleri yapmak için keresteye ihtiyaç duyduğunuzda, meyve veren ağaçları keserek toprağı çıplak bırakmayın, aksine onları koruyun; çünkü bu ağaçlar insanların yararına yaratılmıştır ve eğer konuşabilselerdi, size karşı haklı bir savunmaları olurdu; çünkü savaşın nedeni olmasalar da haksızlığa uğruyorlar ve savaşta acı çekiyorlar ve eğer yapabilselerdi başka bir ülkeye göç ederlerdi. Düşmanlarınızı savaşta yendiğinizde, size karşı savaşanları öldürün; ancak Kenanlılar hariç diğerlerini hayatta bırakın ki size haraç ödesinler; çünkü o halkı tamamen yok etmelisiniz.

43. Özellikle savaşlarınızda, hiçbir kadının erkek kıyafeti giymemesine, hiçbir erkeğin de kadın elbisesi giymemesine dikkat edin.

44. Bu, Musa'nın bize bıraktığı siyasi yönetim biçimiydi. Üstelik, Mısır'dan çıktıktan kırkıncı yılda (33) yazılı kanunlar da getirmişti; bunlara ilişkin olarak daha sonra...

Machine Translated by Google

Başka bir kitapta yer alan söylevden bahsetmişti. Fakat sonraki günlerde (çünkü onları sürekli olarak bir araya gelmeye çağırıyordu) onlara bereketler verdi ve kanunlara göre yaşamayan, kendilerine belirlenen görevleri çiğneyenlere lanetler yağdırdı. Bundan sonra onlara altılı ölçüyle yazılmış bir şiir okudu ve bunu kutsal kitapta onlara bıraktı: Bu şiir, daha sonra olacakların bir kehanetini içeriyordu; buna göre her şey her zaman gerçekleşti ve hâlâ da gerçekleşiyor; ve bu konuda O, gerçekten hiç sapmadı.

Buna göre, bu kitapları (34) sandıkla birlikte rahibe verdi ; ayrıca iki levhaya yazılmış on emri de sandığa koydu. Onlara çadırı da verdi ve halkı, ülkeyi fethedip yerleştiklerinde Amaleklilerin yaptıkları kötülükleri unutmamaları, onlara karşı savaş açmaları ve çölde onlara yaptıkları kötülüklerin cezasını çekmeleri konusunda uyardı; Kenan topraklarını ele geçirdiklerinde ve oradaki tüm halkı yok ettiklerinde, Şekem şehrine yakın, iki dağ arasında, sağda Gerizzim ve solda Ebal adlı dağların arasında, güneşe bakan bir sunak kurmaları gerektiğini söyledi; ve ordunun, her iki dağın üzerinde altı kabilenin konuşlanacağı şekilde bölünmesi gerektiğini, Levililer ve rahiplerin de onlarla birlikte bulunması gerektiğini belirtti. Öncelikle, Gerizzim Dağı'nda bulunanlar, Tanrı'ya ibadette ve O'nun yasalarına uymada gayretli olan ve Musa'nın onlara söylediklerini reddetmeyenler için en büyük nimetleri dilediler; diğerleri de onlara her türlü mutluluğu dilediler; ve bu sonuncular da aynı duaları ettiklerinde, ilkler onları övdüler. Bundan sonra, bu yasaları çiğneyenler üzerine lanetler okundu; onlar da birbirlerine sırayla cevap vererek söylenenleri doğruladılar. Musa ayrıca, dualarını ve lanetlerini yazdı ki, bunları iyice öğrensinler ve zamanla asla unutmasınlar. Ve ölmeye hazır olduğunda, bu duaları ve lanetleri sunağın her iki yanına yazdı; orada halkın durduğunu ve kurbanlar ve yakmalık adaklar sunduğunu söylüyor; ancak o günden sonra bir daha asla başka bir kurban sunmadılar, çünkü bu caiz değildi. Bunlar Musa'nın anayasalarıdır ve İbrani ulusu hala bunlara göre yaşamaktadır.

Machine Translated by Google

45. Ertesi gün Musa, kadınları ve çocukları da dahil olmak üzere halkı bir araya topladı; köleler de orada hazır bulunsun diye, bu kanunlara yemin ederek uymaya söz versinler ve Tanrı'nın bu kanunlardaki anlamını hakkıyla düşünerek, ne akrabalarının iyiliği için, ne birinden korktukları için, ne de herhangi bir sebeple, bu kanunların yerine başka bir şeyin geçmesini ve böylece onları çiğnemelerini istemesinler. Kendi kanlarından herhangi biri veya herhangi bir şehir, yönetim düzenlerini bozmaya veya dağıtmaya kalkışırsa, onlardan hem genel olarak hem de her bir kişiden ayrı ayrı intikam alacaklarına; onları yendikten sonra şehirlerini temellerine kadar yıkacaklarına ve mümkünse bu çılgınlığın en ufak bir izini bile bırakmayacaklarına; ancak böyle bir intikam alamayacaklarsa bile, yapılanların kendi isteklerine aykırı olduğunu göstereceklerine yemin ettiler. Böylece halk, yemin ederek bunu yapmaya söz verdi.

46. Musa onlara ayrıca kurbanlarının Tanrı'ya en çok nasıl makbul olacağını ve (başrahibin göğüs zırhındaki) taşları yol gösterici olarak kullanarak nasıl savaşa çıkacaklarını öğretti (35) , daha önce belirttiğim gibi. Musa'nın yanında Yeşu da peygamberlik etti.
Musa, halkını hem savaşlarda hem de barış zamanlarında korumak için yaptıklarını özetledikten, onlara bir kanunlar bütünü derledikten ve mükemmel bir yönetim biçimi sağladıktan sonra, Tanrı'nın kendisine bildirdiği gibi, "Eğer Tanrı'ya ibadet için kurulan bu kurumu çiğnerlerse, şu felaketleri yaşayacaklardır: Ülkeleri düşmanlarının savaş silahlarıyla dolacak, şehirleri yerle bir edilecek, tapınakları yakılacak ve acılarına acımayacak olanlara köle olarak satılacaklardır; o zaman tövbe edeceklerdir, ancak bu tövbenin acıları altında onlara hiçbir faydası olmayacaktır." dedi. "Yine de," dedi, "ulusunuzu kuran Tanrı, şehirlerinizi ve tapınaklarını da yurttaşlarınıza geri verecektir; ve bu kazanımları yalnızca bir kez değil, defalarca kaybedeceksiniz."

47. Musa, Yeşu'yu Kenanlılara karşı orduyu yönetmeye teşvik ettikten, Tanrı'nın bütün işlerinde ona yardım edeceğini söyledikten ve bütün topluluğu kutsadıktan sonra, Yeşu şöyle dedi: "Atalarımın yanına gidiyorum ve Tanrı bugünün o gün olmasını takdir etti."

Machine Translated by Google

Onlara gitmeden önce, henüz hayattayken ve sizinle birlikteyken O'na şükranlarımı sunuyorum; çünkü O'nun sizin üzerinizde gösterdiği ilahi takdir, bizi içinde bulunduğumuz sefaletten kurtarmakla kalmamış, bize refah da bahşetmiştir; ayrıca, sizin durumunuzu iyileştirmek için gösterdiğim çabalarda ve tüm girişimlerde bana yardımcı olmuş ve her fırsatta bize karşı olumlu davranmıştır; Daha doğrusu, işlerimizi ilk yöneten ve beni onun emrinde vekil general olarak ve size iyilik yapmak istediği konularda bir bakan olarak kullanarak onları mutlu bir sonuca ulaştıran O'ydu: Bu nedenle, gelecekte sizi koruyacak olan bu İlahi Gücü kutsamayı uygun görüyorum; bunu da O'na olan borcumu ödemek ve O'na ibadet etme ve O'nu onurlandırma yükümlülüğümüzün bir hatırasını bırakmak için yapıyorum; O'nun bize bahşettiği veya bize lütfetmeye devam ederse gelecekte bahşedeceği tüm hediyeler arasında en mükemmel olan yasaları yerine getirmek zorundayız. Elbette, yasalarına hakaret edildiğinde ve hiçbir işe yaramadığında insan bir yasa koyucu korkunç bir düşmandır. Ve Tanrı'nın, sizin Yaratıcınız olan O'nun size verdiği bu yasaları ihmal etmenin sonucu olacak olan gazabını asla yaşamayın."

48. Musa hayatının sonunda böyle konuşup, kabilelerinin her birinin başına gelecekleri (36) önceden bildirdikten ve onlara bir de bereket ekledikten sonra, kalabalık gözyaşlarına boğuldu; öyle ki kadınlar bile göğüslerini döverek, onun ölmek üzere olduğu sırada duydukları derin endişeyi belli ettiler. Çocuklar da kederlerini tutamayıp daha da çok ağladılar ve böylece, yaşlarına rağmen onun erdemini ve kudretli işlerini bildiklerini gösterdiler; ve gerçekten de, onun için en çok kimin yas tutacağı konusunda gençler ve yaşlılar arasında bir çekişme varmış gibi görünüyordu.

Yaşlılar, kendilerini koruyacak olan bu özenli koruyucudan mahrum kalacaklarını bildikleri için üzüldüler ve gelecek durumları için yas tuttular; gençler ise sadece bu yüzden değil, aynı zamanda onun erdemini iyice tatmadan önce onu terk edecek olmaları nedeniyle de üzüldüler. Şimdi, bu kalabalığın üzüntüsünün ve yas tutmasının ne kadar aşırı olduğunu, yasa koyucunun başına gelenlerden tahmin edebiliriz; çünkü o, ölümün yaklaşması karşısında yıkılmaması gerektiğine, çünkü ölümün Tanrı'nın iradesine ve doğanın kanununa uygun olduğuna her zaman inanmış olsa da, halkın yaptıkları onu o kadar bunalttı ki, kendisi de ağladı. Şimdi giderken

Machine Translated by Google

Oradan, gözlerinden kaybolacağı yere kadar, hepsi ağlayarak onu takip etti; fakat Musa, uzakta olanlara eliyle işaret ederek sessizce geride kalmalarını emretti, yakınındakilere ise ayrılışını bu kadar acıklı kılmamaları için yalvardı. Bunun üzerine, ona bu iyiliği yapmaları, kendi istediği gibi gitmesine izin vermeleri gerektiğini düşündüler; bu yüzden birbirlerine doğru ağlamaya devam etseler de kendilerini tuttular. Ona eşlik edenler sadece senato, baş rahip Eleazar ve komutanları Yeşu idi. Abarim denilen dağa (ki bu, Eriha'nın karşısında bulunan ve üzerinde bulunanlara Kenan topraklarının büyük bir bölümünün manzarasını sunan çok yüksek bir dağdır) vardıklarında, senatoyu dağıttı; Eleazar ve Yeşu'yu kucaklamak üzereyken ve onlarla hâlâ konuşurken, aniden üzerine bir bulut çöktü ve bir vadide kayboldu; ancak kutsal kitaplarda öldüğünü yazdı, bu da olağanüstü erdemi nedeniyle Tanrı'ya gittiğini söylemeye kalkışılmasından korkulduğu için yapılmıştı.

49. Musa toplamda yüz yirmi yıl yaşadı; bu sürenin üçte birinde, bir ay hariç, halkın yöneticisiydi ve Makedonyalıların Dystrus, bizim ise Adar dediğimiz yılın son ayında, ayın ilk gününde öldü. O, zekâ bakımından gelmiş geçmiş tüm insanlardan üstündü ve bu zekânın kendisine sunduğu olanakları en iyi şekilde kullandı. Kalabalığa hitap etme ve konuşma biçimi çok zarifti; diğer niteliklerine gelince, sanki ruhunda neredeyse hiç tutkusu yokmuş gibi, sadece isimlerini biliyormuş gibi, duygularını kendisinde değil de başkalarında algılıyormuş gibi, duygularına o kadar hakimdi ki. Ayrıca, nadiren görülen bir ordu komutanı ve hiç görülmemiş bir peygamberdi; öyle ki, ne söylerse söylesin, sanki Tanrı'nın sesini duyuyormuşsunuz gibi gelirdi. Böylece halk onun için otuz gün yas tuttu; İbranileri hiçbir zaman Musa'nın ölümü kadar derinden etkilememişti; sadece onun davranışlarını görmüş olanlar değil, geride bıraktığı kanunları inceleyenler de ona karşı büyük bir özlem duyuyorlardı ve bu kanunlar sayesinde onun sahip olduğu olağanüstü erdemi edinmişlerdi. Bu, Musa'nın ölüm şeklinin açıklaması için yeterlidir.

Machine Translated by Google

SON NOT

(1) Reland burada, İncillerimiz Korah'ın bu zenginliklerinden çok az veya hiç bahsetmese de, hem Yahudilerin hem de Müslümanların ve Josephus'un bunlarla dolu olduğunu fark ediyor.

(2) Burada ve Samarit Tevrat'ından ve aslında mezmur yazarından, ayrıca Havarilerin Anayasalarından, Clement'in Korintliler'e Birinci Mektubundan, Ignatius'un Magnesyalılara Mektubundan ve Eusebius'tan anlaşıldığı üzere, Korah, Rubenlilerle birlikte yutulmamış, kendi kabilesinin Levililerileriyle birlikte yakılmıştır. Bkz. Eski Ahit Üzerine Deneme, s. 64, 65.

(3) İsrail'in on iki kabilesinin bu on iki çubuğuyla ilgili olarak bkz. Aziz. Clement'in anlatımı, İncillerimizdeki anlatımdan (1. Mektup, bölüm 45) çok daha geniştir; Josephus'un mevcut anlatımı da aynı oranda daha geniştir.

(4) Grotius, Sayılar 6:18'de Yunanlıların da aynı şekilde davrandığını fark eder. Yahudiler bazen başlarındaki saçlarını tanrılara adak olarak sunarlardı.

(5) Josephus burada "kırkıncı yıl tamamlandığında" ifadesini, "başlangıçta" anlamında kullanmıştır; tıpkı Aziz Luka'nın "Pentekost günü tamamlandığında" dediği gibi, Elçiler 2:1.

(6) Josephus'un Yunanca kopyalarının ima ettiği gibi Miriam'ın ayın ilk gününde öldüğünden şüphe duyulabilir, çünkü Latince kopyalar onuncu günde öldüğünü söylüyor ve Dr. Bernard'ın bize temin ettiği gibi Yahudi takvimleri de aynı şeyi söylüyor. Mezarının, Arabistan Petraea'nın eski başkenti Petra yakınlarında, günümüzde hala mevcut olduğu söyleniyor; Aaron'un mezarı da çok uzakta değil.

(7) Josephus'un burada belirttiği husus, bizim de burada dikkate almamız gereken önemli bir noktadır; yani İsrailoğulları, Kenan diyarına ve Ürdün'ün ötesindeki Sihon ve Og ülkelerine, çöle ve Fırat'a kadar olan bölgelere ait olanlar dışında hiçbir halkla asla ilişki kurmamalıydı ve bu nedenle hiçbir başka halkın İsrailoğullarının fetihlerinden korkmak için bir nedeni yoktu; Tanrı tarafından onlara verilen bu ülkeler, uluslar arasında onların özel ve kendine has payıydı ve onları yerlerinden etmeye çalışan herkes, onlar tarafından haklı olarak yok edilebilirdi.

Machine Translated by Google

(8) Josephus'un Balaam'ı asla putperest, putperest büyüler arayan veya yalan yere peygamberlik eden biri olarak değil, gerçek Tanrı'nın kötü niyetli bir peygamberi olarak varsaydığını ve Tanrı'nın ikinci kez gitmesine izin vermesinin ironik olduğunu ve onu kandırmak için tasarlandığını ima ettiğini unutmayın (bu tür bir aldatmayı, önceki suçlar için ceza olarak, Josephus asla kabul etmekten çekinmez, çünkü bu tür kötü adamları her zaman haklı ve ilahi takdirle aldatılmış sayar). Ancak belki de burada Sayılar 23:20, 21'de Tanrı'nın Balaam'ın elçilerle birlikte gitmesine yalnızca, gelip onu çağırdıkları veya herhangi bir koşulda onlarla birlikte gitmesi konusunda ısrar ettikleri takdirde izin verdiğini söyleyen metne yakın durmak daha iyi olur; Balaam ise sabırsızlıktan sabah kalkıp eşeğini eyerlemiş ve kendisini çağırmalarını beklemek yerine onları çağırmış gibi görünüyor; bu da onun kehanet ödülüne, haksız kazancına olan düşkünlüğünün bir göstergesidir (Sayılar 23:7, 17, 18, 37; 2 Petrus 2:15; Yahuda 5, 11). Oysa Tanrı'nın gerçekten dindar peygamberleri bu ödülü veya ücreti asla talep etmemiş veya kabul etmemişlerdir; Josephus'un Samuel (Antika BV, bölüm 4, kısım 1) ve Daniel (Antika BX, bölüm 11, kısım 3) örneklerinde haklı olarak belirttiği gibi.

Ayrıca bkz. Yaratılış 14:22, 23; 2 Krallar 5:15, 16, 26, 27; ve Elçilerin İşleri 8:17-24.

(9) Josephus'un kopyasında Balaam'ın İsrail'i lanetlemek için yaptığı toplam iki girişim mi vardı; yoksa bu iki kez kurban sunma girişimiyle, daha önce bahsedilen ilk seferin yanı sıra iki kez daha kurban sunmayı mı kastediyordu ki bu da pek olası değil; şu anda kesin olarak belirlenemez. Bu arada, diğer tüm kopyalarda Balaam'ın bu tarihte İsrail'i lanetlemek için yaptığı üç girişim bulunmaktadır.

(10) Diğer kopyalarımızda sadece kısa ipuçları verilen (Sayılar 31:16, 2 Petrus 2:15, Yahuda 11, Vahiy 2:14) Midyanlı kadınlar tarafından İsrailoğullarının bu sapkınlığının bu kadar büyük ve ayrıntılı bir anlatımı, Reland'ın bize bildirdiği gibi, Samarit Kroniği'nde, Philo'da ve Yahudilerin diğer yazılarında, ayrıca burada Josephus tarafından da korunmuştur.

(11) Tanrı'nın İsrail halkının, Tanrı'ya karşı günah işlemeye yönlendirilmedikçe asla zarar görmeyeceği veya yok edilemeyeceği şeklindeki bu büyük ilke, hem İncil'de hem de Josephus'ta bu halkın tüm tarihiyle doğru görünmektedir ve her ikisinde de sık sık dile getirilmiştir. Özellikle bu amaca dair çok dikkat çekici bir Ammonlu tanıklığına bakın, Judith 5:5-21.

Machine Translated by Google

(12) Josephus'un burada İsrailoğullarını ahlaksızlığa ve putperestliğe teşvik etmek için gelen bu Midyanlı kadınların ağzına koyduğu şey, yani İsrail Tanrısı'na tapınmalarının, putlarına karşı, gerçek Tanrı'nın Musa aracılığıyla onlara verdiği kutsal kanunlara göre yaşamaları anlamına geldiği, sahte tanrıları altında uygulanan kirli kanunlara karşıt olduğu, dikkate alınmayı hak eden bir husustur; ve bize Musa kanunu altında İsrailoğullarını putperestlikten ve gerçek Tanrı'ya tapınmadan korumak için gösterilen büyük kaygının önemli bir nedenini verir; bu, Tanrı'nın halkının gerçek Tanrı'nın kutsal kanunlarına göre mi yoksa putperestliğin altında cinlerden türetilen kirli kanunlara göre mi yönetilmesi gerektiği sorusundan daha az önemli değildir.

(13) Josephus'un Yunanca ve Latince tüm nüshalarında yirmi dört bin yerine on dört bin yazan hata o kadar barizdir ki, çok bilgili editörlerimiz Bernard ve Hudson, ikinci sayıyı doğrudan metne koymuşlardır. Ben ise bunu parantez içine almayı tercih ediyorum.

(14) Kendilerini ahlaksız İsraillilere satan tüm Midyanlı kadınların katledilmesi ve suç işlememiş olanların korunması; bunların sonuncusu, hem burada hem de Sayılar 31:15-17, 35, 40, 46'da belirtildiği gibi, en az otuz iki bin kişiydi ve her ikisi de Tanrı'nın özel emriyle gerçekleşti; son derece dikkat çekicidir ve kötülükleri nedeniyle yıkıma mahkum edilmiş uluslarda bile, masumların bazen özel ve ilahi bir şekilde korunduğunu ve bu yıkımdan kurtarıldığını gösterir; bu da doğrudan, Kenan uluslarının kötülüğünün ve başka hiçbir şeyin onların yok edilmesine neden olmadığını ima eder. Bkz. Yaratılış 15:16; 1 Samuel 15:18, 33; Apost. Constit. B. VIII. bölüm 12. s. 402.

Bunlardan ilkinde, Amorilerin cezalandırılmasının gecikmesinin nedeni, "günahlarının henüz tamamlanmamış olması" olarak açıklanmıştır. İkincisinde, Saul'a gidip "günahkârları, Amaleklileri yok etmesi" emredilmiştir; bu da açıkça, günahkâr oldukları için yok edilmeleri gerektiği anlamına gelir, başka bir sebepten dolayı değil. Üçüncüsünde, Kral Agag'ın neden bağışlanmayacağının nedeni, yani önceki zulmü nedeniyle açıklanmıştır: "Kılıcın (İbrani) kadınları çocuksuz bıraktığı gibi, annen de İbraniler tarafından kadınlar arasında çocuksuz bırakılacaktır." Son olarak, havariler veya onların kâtibi Clement, Mesih'in gelişinin gerekliliğinin nedenini şu şekilde açıklamışlardır: "İnsanlar daha önce hem pozitif yasayı hem de dini yasayı çarpıtmışlardı."

Machine Translated by Google

Doğaya karşı kayıtsız kalmışlar ve korkunç kötülüklerin cezaları karşısında gösterdikleri inanılmaz pişmanlık duymama ve duyarsızlığın işaretleri olarak Tufan'ı, Sodom'un yakılmasını, Mısırlıların başına gelen felaketleri ve Filistin halkının katledilmesini akıllarından çıkarmışlardı.

(15) Josephus burada, bu tek cümleyle, Musa'nın Tesniye kitabındaki çok uzun ve çok ciddi öğütlerine dair düşüncesini özetliyor; ve sözleri o kadar doğru ve o kadar önemli ki, sürekli hatırlanmayı hak ediyorlar.

(16) Burada ve Çıkış 20:25, 26'da Tanrı'nın sunağına merdiven basamaklarıyla değil, eğimli bir yoldan çıkılması gerektiği kuralı, Çıkış 27:4'te belirtildiği gibi, her yeri üç arşın yüksekliğinde olan çadırın sunağına ait değilmiş gibi görünüyor; ne de 43:17'de belirtildiği gibi, basamaklarla çıkılması gereken Hezekiel'in sunağına; daha ziyade, önemli bir yüksekliğe ve genişliğe sahip ara sıra kullanılan sunaklara aitmiş gibi görünüyor; muhtemelen Josephus'un burada uyguladığı Süleyman'ın sunağına ve ayrıca Zerdüşt ve Herod'un tapınaklarındaki, sanırım hepsi on arşın yüksekliğinde olan sunaklara da. Bkz. 2 Tarihler 4:1 ve Antik Çağlar B. VIII. bölüm 3. kısım. 7. Bu tapınakların ve yalnızca bu tapınakların, basamaklar yerine eğimli bir şekilde yükseltilmesinin nedeni açıktır; çünkü günümüzde kullandığımız türden merdivenlerin icadından önce, kanunun gerektirdiği gibi rahiplerin giydiği bol giysilerde edep başka türlü sağlanamazdı. Bkz. Lamy'nin Tabernakül ve Tapınak adlı eseri, s. 444.

(17) Lucian'ın bize bildirdiğine göre, Suriye'de halka açık veya gizli fahişelerin ücreti Venüs'e verilmişti, s. 878; ve eski putperestlerin bu tür bazı aşağılık uygulamalarına karşı bu kanun yapılmış gibi görünüyor.

(18) Apostolik Anayasalar, B. II. bölüm 26. kısım 31, Musa'nın bu yasasını, Çıkış 22. 28, "Tanrılara veya yöneticilere hakaret etmeyeceksin" diye açıklıyor; bu, burada olduğu gibi putperest gillis'in Josephus'unun ve Apion'a karşı B. II. bölüm 3. kısım açıklamasından çok daha muhtemel bir açıklamadır.

31. Bu şekilde halka açık olarak okunan hukuk kitabının hangisi olduğunu Antiq. B. notunda görebilirsiniz. X. bölüm 5. kısım 5 ve 1 Esd. 9:8-55.

(19)Bu tefillinlerin ve Josephus ile Müzler tarafından burada bahsedilen diğer Yahudi kanun hatıralarının (giysilerinin kenarlarındaki püsküllerin yanı sıra, Sayılar 15:37) Tanrı tarafından kelimenin tam anlamıyla kastedilip kastedilmediği, I

Machine Translated by Google

Bu konuda çok soru işareti var. Bunların Ferisiler ve haham Yahudiler tarafından uzun zamandır gözlemlendiği kesindir; ancak, ataların yazılı olmayan geleneklerini kabul etmeyen, bunun yerine yazılı kanuna sıkı sıkıya bağlı kalan Karaitler, Jerome ve Grotius ile birlikte, bunların kelimenin tam anlamıyla anlaşılmaması gerektiğini düşünürler; Bernard ve Reland'ın burada belirttiği gibi. Gerçekten de, Eski Ahit'in daha eski kitaplarında veya Apokrif olarak adlandırdığımız kitaplarda, Yahudiler arasında bu tür kelimenin tam anlamıyla gözlemlerin ortaya çıktığına dair herhangi bir işaret hatırlamıyorum, ancak bunların gerçek veya mistik anlamı, yani Musa aracılığıyla Tanrı'nın kanunlarının sürekli hatırlanması ve gözlemlenmesi, tüm kutsal yazılarda sık sık vurgulanmaktadır.

(20) Burada, başka yerlerde olduğu gibi, Hayatının 38. bölümünde, 14. bölümünde ve Savaşın B. II. bölüm 20. bölüm 5. bölümünde, modern hahamların yirmi üç yerine küçük şehirler için sadece yedi hakim atanmıştır; ki modern hahamlar bizim Josephus'umuzla karşılaştırıldığında her zaman çok az yetkiye sahiptirler.

(21) Yahudi yönetiminde kadınların mahkemelerde yasal tanık olarak kabul edilmediğini başka hiçbir yerde gözlemlemedim. Tevrat'ın hiçbir kopyasında bundan bahsedilmiyor. Bununla birlikte, bunun kâtiplerin ve Ferisilerin açıklaması ve Yusuf'un zamanındaki Yahudilerin uygulaması olması çok muhtemeldir.

(22) Burada bahsedilen ve 23. bölümde yer alan "bir kırbaç eksik kırbaç" cezası, Yahudiler tarafından bizzat Pavlus'a beş kez uygulandı (2 Korintliler 11:24).

(23) Josephus'un, Musa'nın bu kanununa ilişkin açık ve net yorumu (Tesniye 14:28, 29; 26:12, vb.), Yahudilerin her üç yılda üç ondalık ödemekle yükümlü oldukları; bunlardan birinin Levililere, birinin Kudüs'teki kurbanlar için, diğerinin ise yoksullara, dullara ve yetimlere verilmesi gerektiği, iyi yaşlı Tobit'in, hahamların görüşlerine karşı, Asur'da esir olduğu zamanlarda bile uyguladığı yöntemle tamamen doğrulanmaktadır (Tobit 1:6-8).

(24) İbranice ve Septuagint'in Tesniye 22:15, 17, 20'de bahsettiği gibi, bu bakirelik işaretleri bana daha sonraki yorumcularımızın varsaydıklarından çok farklı görünüyor. Bunlar daha ziyade, bakirelerin belli bir yaştan sonra evlenene kadar, şahitler huzurunda çıkardıkları ve bakire oldukları süre boyunca üzerlerinde tuttukları, sıkı keten giysiler gibi görünüyor.

Machine Translated by Google

Bu tür bekaretin bazı kanıtlarına bakın. Bunlara, Antiq. B. VII. bölüm 8. kısım 1; 2 Samuel 13:18; İşaya 6:1'e bakın. Josephus burada bekaretin veya yozlaşmanın bu özel belirtilerinin ne olduğunu belirtmiyor: Belki de bunları putperestlere, onların edep ihlali olarak düşünebilecekleri şeyleri söylemeden kolayca açıklayamayacağını düşündü; edep yasalarının her zaman tamamen önleyemediği bu görünürdeki edep ihlali de cabası.

(25) Josephus'un bu sözleri, Ferisilerin bu konuda Kurtarıcımıza yönelttiği şu sözlere çok benziyor: Matta 19:3, "Bir erkeğin karısını her sebeple boşaması caiz midir?"

(26) Burada, bu esirin kocasının, eğer daha önce evli bir kadınsa, daha önce ölmüş olduğu veya daha doğrusu bu savaşta öldürüldüğü varsayılıyor; aksi takdirde onunla evlenen kişi zina yapmış olurdu.

(27) Büyük Herod'un, Berytus'taki yargıçlar önünde kendi iki oğluyla ilgili olarak bu yasanın uygulanmasında ısrar ettiğine bakın, Antiq. B. XVI. ch. 11. sect. 2.

(28) Philo ve diğerleri, Çıkış 21:22, 23'teki bu yasayı Josephus'tan daha iyi anlamış gibi görünüyorlar; Josephus, anne karnındaki bebeğin, anne hayattayken ve dolayısıyla bebeğin akıl sahibi bir ruhu varken bile, anneye yapılan darbe sonucu öldürülebileceğini, ancak anne kurtulursa suçlunun sadece para cezasına çarptırılacağını, ölüm cezasına çarptırılmayacağını kabul ediyor gibi görünüyor; oysa yasa, Josephus'un anladığı gibi, bebek bu durumda öldürülürse, anne kurtulsa bile, suçlunun sadece anne öldürüldüğünde değil, her durumda ölüm cezasına çarptırılması gerektiğini ifade ediyor gibi görünüyor. Görünüşe göre bu, Josephus zamanındaki Ferisilerin yorumuydu.

(29) Bizim modern büyücülük anlayışımıza göre bir cadı olarak tanımladığımız şeyi, Çıkış 22:15'te Philo ve Josephus, zehirleyici veya gizli ve yasadışı ilaçlar veya iksirlerle insanların duyularını veya canlarını almaya çalışan biri olarak anlamışlardır.

(30) Bu cezayı parayla ödeme izni bizim yetkimizde değildir.
Kopyalar, Çıkış 21:24, 25; Levililer 24:20; Tesniye 19:21.

Machine Translated by Google

(31) Burada şunu belirtmeliyiz ki, Kurtarıcımızın Yahuda tarafından Yahudilere satıldığı fiyat olan otuz şekel (Matta 26:15 ve 27:3), o halk arasında satın alınmış bir hizmetkarın veya kölenin eski değeriydi.

(32) Hayvanların bile hadım edilmesine karşı olan bu kanunun, başka yerlerde, bunu yapanın ölüm cezasına çarptırılacak kadar katı olduğu söylenmektedir. Bu, Levililer 21:20 ve 22:24'teki kanunun, Yusufus zamanındaki Ferisilerin bir yorumu gibi görünmektedir: buradan şunu gözlemleyebiliriz ki, Yahudiler o zamanlar hadım edilmiş öküzlere sahip olamazlardı, sadece Yahudeya'da boğa ve ineklere sahip olabilirlerdi.

(33) Bu kanunlar, bu bölümün 4. maddesinde yukarıda bahsedilen kanunlar gibi görünüyor.

(34) Şimdi rahiplere hangi kanunlar verildi, Antik hakkındaki nota bakın.
B. III. bölüm 1. kısım 7,

(35) Bu sunağın tam olarak nerede inşa edileceğine dair, Josephus'a göre Gerizzim Dağı'na mı yoksa Ebal Dağı'na mı daha yakın olduğuna dair bilgi için, Eski Ahit Üzerine Deneme, s. 168-171'e bakınız.

Dr. Bernard burada, Urim'e danışmamanın Yeşu için ne kadar talihsiz bir durum olduğunu çok iyi gözlemliyor; Gibeonlular ona bir oyun oynadılar ve onu, diğer Yahudi yöneticilerle birlikte, Kenanlıların tamamını kökünden yok etme emrine aykırı olarak, onları koruyacağına dair ciddi bir yeminle tuzağa düşürdüler; bu yemini ne o ne de diğer yöneticiler asla bozmaya cesaret edemediler. Bkz. Kutsal Yazı Politikası, s. 55, 56; ve bu tuzağa düşmelerinin sebebi, "Rabbin ağzından öğüt istememeleriydi" (Yeşu 9:14).

(36) Josephus burada, en doğal olarak varsayılması gereken şekilde, bize güvence verdiğinden ve Septuagint'in Tesniye 33:6 metnini verdiğinden, Musa'nın İsrail kabilelerinin her birini kutsadığından, Simeon'un onun nüshasında, ne yazık ki şimdi hem İbranice hem de Samaritçe nüshalarımızda olduğu gibi, atlanmadığı açıktır.

Machine Translated by Google

Kitap V

DÖRT YÜZ VE ARALIĞINI İÇEREN
YETMİŞ ALTI YIL.

Musa'nın ölümünden Eli'nin ölümüne kadar.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

İBRANİLERİN KOMUTANI YEŞUA'NIN KENANLILARLA NASIL SAVAŞTIĞI, ONLARI NASIL YENDİĞİ, YOK ETTİĞİ VE TOPRAKLARINI KURA İLE İSRAİL KABİLELERİNE NASIL BÖLDÜRDÜĞÜ.

1. Musa, daha önce anlatıldığı gibi, insanlar arasından alındığında ve onun için yapılan tüm yas törenleri sona erdiğinde ve onun için duyulan üzüntü dindiğinde, Yeşu kalabalığa bir sefere hazırlanmalarını emretti. Ayrıca, Eriha'ya casuslar göndererek onların hangi kuvvetlere sahip olduklarını ve niyetlerinin ne olduğunu öğrenmelerini istedi; ancak kendisi, uygun bir zamanda Ürdün'ü geçmeyi planlıyormuş gibi kampını düzenledi. Ve Ruben kabilesinin yöneticilerini, Gad kabilesinin valilerini ve Manasse kabilesinin yarısını (çünkü bu kabilenin yarısına Amoriler ülkesinde, Kenan topraklarının yedinci kısmında ikamet etme izni verilmişti) yanına çağırarak, Musa'ya verdikleri sözü hatırlattı; Ve onlara, Musa'nın kendilerine gösterdiği özen ve fedakarlık hatırına, hatta ölüm döşeğindeyken bile onlar için yorulmadan yaptığı fedakarlıklar ve kamu refahı için kendilerini hazırlamalarını ve verdikleri sözü yerine getirmelerini rica etti; böylece kendisini takip eden elli bin kişiyi yanına alarak Abila'dan Ürdün'e, altmış furlong (yaklaşık 60 kilometre) yürüdü.

2. Kral kampını kurduktan hemen sonra, Kenanlıların tüm durumunu iyi bilen casuslar geldiler; çünkü daha fark edilmeden, Eriha şehrini rahatsız edilmeden baştan sona incelediler ve surların hangi kısımlarının güçlü, hangilerinin zayıf ve güvensiz olduğunu, hangi kapıların ise ordularının içeri girmesine olanak sağlayacak kadar güçsüz olduğunu gördüler. Onlarla karşılaşanlar onları görünce aldırış etmediler ve sadece şehirdeki her şeyi gözlemlemekte çok meraklı olan yabancılar olduklarını sandılar ve onları düşman olarak görmediler; ancak akşamleyin surlara yakın bir hana çekildiler ve orada akşam yemeği yediler; yemeklerini bitirdikten ve nasıl kaçacaklarını düşünürken, kral yemek yerken ona şu bilgi verildi:

Machine Translated by Google

İbrani kampından şehri gözetlemek için gelen bazı kişiler vardı ve Rahab'ın işlettiği handa kalıyorlardı ve keşfedilmemek için çok endişeliydiler. Bu yüzden Rahab hemen onlara bazı adamlar gönderdi ve onları yakalayıp kendisine getirmelerini emretti ki, işkenceyle sorgulasın ve orada ne işleri olduğunu öğrensin. Rahab bu habercilerin geldiğini anlar anlamaz, casusları evinin çatısında kurumaya bırakılmış keten saplarının altına sakladı ve kral tarafından gönderilen habercilere, gün batımından biraz önce kendisiyle yemek yiyen ve gitmiş olan bazı bilinmeyen yabancıların, şehre bir tehdit oluşturmaları veya krala herhangi bir tehlike getirmeleri durumunda kolayca yakalanabileceklerini söyledi. Böylece bu haberciler kadın tarafından kandırıldılar (2) ve herhangi bir aldatmacadan şüphelenmediler, hanı aramadan yollarına gittiler; Fakat onlar, muhtemelen gittiklerini düşündükleri yollardan, özellikle de nehre çıkan yollardan hemen peşlerine düştüler, ancak onlardan haber alamadılar; bu yüzden daha fazla takipten vazgeçtiler. Ancak kargaşa dindiğinde, Rahab adamlarını aşağı indirdi ve Kenan topraklarını ele geçirdikten sonra, onları koruduğu için ona minnettarlıklarını gösterme fırsatı bulduklarında, kendisi için ne kadar büyük bir tehlike atlattığını hatırlamalarını istedi; çünkü eğer onları saklarken yakalanmış olsaydı, kendisi ve tüm ailesi korkunç bir yıkımdan kurtulamazdı ve bu yüzden onlara eve dönmelerini emretti; ve şehri ele geçirip tüm sakinlerini yok ettiklerinde, kendisini ve ailesini koruyacaklarına dair yemin etmelerini istedi; çünkü kendisine bildirilen ilahi mucizeler sayesinde bu konuda güvence aldığını söyledi.

Bu casuslar, yaptıklarından dolayı ona teşekkür borçlu olduklarını kabul ettiler ve iyiliğine sadece sözlerle değil, eylemlerle de karşılık vereceklerine yemin ettiler. Ancak ona şu tavsiyeyi verdiler: Şehrin ele geçirilmek üzere olduğunu anladığında, mallarını ve tüm ailesini güvence olarak hanına koymasını ve kapılarının (veya pencerelerinin) önüne kırmızı ipler asmasını, böylece İbranilerin komutanının evini bilmesini ve ona zarar vermemesini sağlamasını söylediler; çünkü, dediler ki, bizi korumak için gösterdiğin çaba nedeniyle bu konuyu ona bildireceğiz: ama eğer ailenden biri savaşta ölürse, bizi suçlama; ve yemin ettiğimiz Tanrı'dan, yeminlerimizi bozmuşuz gibi bize kızmamasını rica ediyoruz. Bu adamlar bu anlaşmayı yaptıktan sonra, bir ip yardımıyla kendilerini aşağıya sarkıtarak uzaklaştılar.

Machine Translated by Google

Duvarı aşıp kaçtılar ve gelip kendi halklarına bu şehre yaptıkları her şeyi anlattılar. Yeşu ayrıca baş rahip Eleazar'a ve senatoya casusların Rahab'a yemin ettiklerini anlattı; Rahab da yemin edilenleri sürdürdü.

3. Komutan Yeşu, Ürdün Nehri'ni geçmek konusunda endişeliydi; çünkü nehir güçlü bir akıntıya sahipti ve köprülerle geçilemezdi, zira daha önce hiç köprü kurulmamıştı; ayrıca köprü yapmaya kalkışsa bile düşmanlarının bunu tamamlamasına izin vermeyeceğinden ve feribotları olmadığından şüpheleniyordu. Bunun üzerine Tanrı, nehrin sularının büyük bir kısmını alarak geçmelerini sağlayacağına söz verdi. Böylece Yeşu, iki gün sonra orduyu ve tüm halkı şu şekilde karşıya geçirdi: Önce rahipler, yanlarında sandıkla birlikte geçtiler; sonra Levililer, çadırı ve kurbanlara ait kapları taşıyarak geçtiler; ardından tüm halk, kabilelerine göre, çocukları ve eşleriyle birlikte, akıntıya kapılıp sürüklenmelerinden korktukları için onları takip etti. Fakat rahipler nehre ilk girdikten hemen sonra, suyun derinliğinin az olması ve kumun dibe çıkmış olması nedeniyle nehir geçilebilir görünüyordu; çünkü akıntı ne çok güçlü ne de çok hızlıydı, bu yüzden suyu kendi gücüyle sürükleyip götürmüyordu; böylece hepsi korkmadan nehri geçtiler ve nehrin Tanrı'nın önceden bildirdiği gibi aynı durumda olduğunu gördüler; ancak rahipler, kalabalık karşıya geçip kıyıya güvenli bir şekilde ulaşana kadar nehrin ortasında beklediler; ve herkes karşıya geçtikten sonra rahipler de çıktılar ve akıntının eskisi gibi serbestçe akmasına izin verdiler. Buna göre, İbraniler nehirden çıktıktan hemen sonra nehir tekrar yükseldi ve eski haline döndü.

4. Böylece İbraniler elli furlong daha ilerleyip Eriha'dan on furlong uzaklıkta kamp kurdular; Yeşu ise, peygamberlerin emriyle bütün kabile reislerinin denizden çıkardığı taşlardan bir sunak inşa etti; bu sunak daha sonra bu nehrin akışının bölünmesinin bir anıtı olacaktı ve Yeşu orada Tanrı'ya kurban sundu; ve orada Fısıh bayramını kutladılar ve daha önce ihtiyaç duydukları her şeyden bolca faydalandılar; çünkü Kenanlıların olgunlaşmış olan buğdaylarını biçtiler ve başka şeyler de yağmaladılar; çünkü o zamanlar onların

Machine Translated by Google

Kırk yıldır yedikleri, manna olan eski besinleri onları terk etti.

5. İsrailoğulları bunu yaparken ve Kenanlılar onlara saldırmayıp kendi surlarının içinde sessiz kalırken, Yeşu onları kuşatmaya karar verdi; böylece bayramın [Fısıh bayramının] ilk gününde, rahipler sandığı etrafta dolaştırdılar, yanlarında da onu koruyacak silahlı adamlar vardı. Bu rahipler yedi borazanlarını üfleyerek ilerlediler ve orduyu cesur olmaya teşvik ettiler; senato da onları takip ederek şehrin etrafını dolaştılar; rahipler borazanlarını üfledikten sonra, başka hiçbir şey yapmadan, kampa geri döndüler.

Ve altı gün boyunca bunu yaptıktan sonra, yedinci gün Yeşu silahlı adamları ve bütün halkı bir araya topladı ve onlara şu müjdeyi verdi: Şehir artık ele geçirilecekti, çünkü Tanrı o gün surların yıkılmasıyla şehri onlara verecekti ve bu, kendi istekleriyle ve emekleri olmadan olacaktı. Ancak onlara, ele geçirdikleri herkesi öldürmelerini, düşmanlarını yorgunluktan veya acımadan öldürmeyi bırakmamalarını ve ganimete el koyup kaçan düşmanlarını takip etmekten vazgeçmemelerini, bütün hayvanları öldürmelerini ve kendilerine özel bir menfaat için hiçbir şey almamalarını emretti. Ayrıca, bu görkemli başarıdan elde edilen ilk ürünler olarak Tanrı'ya sunulmak üzere bütün gümüş ve altını bir araya getirmelerini emretti; tek şart, casusların Rahab'a ettiği yemin nedeniyle onu ve akrabalarını sağ bırakmalarıydı.

6. Bunu söyledikten ve ordusunu düzene koyduktan sonra, onları şehre karşı getirdi; böylece sandık önlerinde giderken, rahipler halkı işte gayretli olmaya teşvik ederek şehri tekrar kuşattılar; ve yedi kez kuşattıktan ve biraz durduktan sonra, İbraniler tarafından hiçbir savaş aleti veya başka bir güç kullanılmadığı halde, sur yıkıldı.

7. Böylece Eriha'ya girdiler ve oradaki bütün adamları öldürdüler. Surların beklenmedik bir şekilde yıkılmasıyla korkuya kapılmışlardı; cesaretleri tükenmişti ve kendilerini savunacak güçleri kalmamıştı. Bu yüzden öldürüldüler, boğazları kesildi; kimisi yollarda, kimisi de evlerinde yakalandı. Hiçbir şey onlara yardım etmedi, hepsi de katledildi.

Machine Translated by Google

Kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere herkes öldü; şehir cesetlerle doldu, tek bir kişi bile kurtulamadı. Ayrıca bütün şehri ve çevresindeki bölgeyi yaktılar; ancak Rahab'ı ve hanına sığınmış olan ailesini sağ bıraktılar. Rahab ona getirildiğinde, Yeşu ona casusları koruduğu için teşekkür borçlu olduklarını söyledi; böylece ona yaptığı iyilikte geri kalmış görünmek istemediğini belirtti; bunun üzerine ona hemen bazı topraklar verdi ve o günden sonra onu her zaman büyük bir saygınlıkla karşıladı.

8. Şehrin herhangi bir kısmı ateşten kurtulursa, onu temelinden yıktı; ve eğer biri onu yeniden inşa etmek isterse, sakinlerine lanet okudu (3) ; duvarların temelini attığında en büyük oğlunu kaybedeceğini ve bitirdiğinde de en küçük oğlunu kaybedeceğini söyledi. Ancak bunun üzerine olanları daha sonra anlatacağız.

9. Şehir ele geçirildiğinde, çok miktarda gümüş, altın ve ayrıca tunç da bir araya toplanmıştı; kimse kanunu çiğnememiş, kendi çıkarı için çalmamıştı; Yeşu bu ganimetleri rahiplere teslim etti ve hazinelerine konulmasını istedi. Böylece Eriha yıkıldı.

10. Fakat Yahuda kabilesinden Zebedias'ın oğlu [Şami'nin oğlu] Akar adında biri vardı . (4) Tamamen altından dokunmuş bir kraliyet elbisesi ve iki yüz şekel ağırlığında bir altın parçası buldu; (5) ve bir şekilde ele geçirdiği bu ganimeti, ihtiyacı olmayan Tanrı'ya vermek ve sunmak zorunda kalmanın çok zor bir durum olduğunu düşünerek, buna ihtiyacı olanın onsuz kalacağını sanarak, kendi çadırında derin bir hendek kazdı ve bunları oraya sakladı; böylece sadece asker arkadaşlarından değil, Tanrı'dan da gizlenebileceğini düşündü.

11. Yeşu'nun kamp kurduğu yere Gilgal deniyordu ki bu da özgürlük anlamına geliyordu; (6) çünkü artık Ürdün'ü geçmiş olduklarından, Mısırlılardan ve çölde çektikleri sıkıntılardan kurtulmuş olduklarını düşünüyorlardı.

12. Eriha'ya gelen felaketten birkaç gün sonra Yeşu, Eriha'nın yukarısında bulunan Ai şehrini ele geçirmek için üç bin silahlı adam gönderdi; fakat,

Machine Translated by Google

Ai halkının görüntüsü karşısında, geri püskürtüldüler ve otuz altı adamlarını kaybettiler. Bu durum İsrailoğullarına anlatıldığında, onları çok üzdü ve son derece umutsuzluğa düşürdü; bu üzüntünün nedeni, yok edilen adamların onlarla olan akrabalığı değil (ki yok edilenlerin hepsi iyi insanlardı ve saygılarını hak ediyorlardı), daha çok bu durumun yarattığı umutsuzluktu; çünkü zaten fiilen toprakların sahibi olduklarına ve Tanrı'nın önceden söz verdiği gibi orduyu kayıpsız bir şekilde savaşlardan geri getireceklerine inanıyorlardı, şimdi ise beklenmedik bir şekilde düşmanlarının başarıyla cesaretlendiğini gördüler; bu yüzden giysilerinin üzerine çuval bezi geçirdiler ve bütün gün gözyaşı döküp yas tuttular, yiyecek hakkında en ufak bir soru sormadılar bile, olanları yüreklerine çok yerleştirdiler.

13. Yeşu, ordunun bu kadar perişan olduğunu ve tüm seferleri hakkında kötü önsezilerle dolu olduğunu görünce, Tanrı'ya karşı hoşgörülü davrandı ve şöyle dedi: "Bu kadar uzağa kendi acelemizden, bu toprakları kendi silahlarımızla ele geçirebileceğimizi sandığımız için gelmedik; aksine, bu amaçla kulun Musa'nın teşvikiyle geldik. Çünkü sen bize birçok işaretle bu toprakları bize mülk olarak vereceğini ve ordumuzu savaşta düşmanlarımıza karşı her zaman üstün kılacağını vaat ettin ve buna göre vaatlerine uygun olarak bazı başarılar elde ettik. Ancak şimdi beklenmedik bir şekilde başarısızlığa uğradık ve ordumuzdan bazı adamlar kaybettik. Bu yüzden üzgünüz, çünkü bize vaat ettiğin ve Musa'nın bize önceden bildirdiği şeylere güvenemeyeceğimizden korkuyoruz; ve geleceğe dair beklentilerimiz bizi daha da endişelendiriyor, çünkü bu ilk girişimimizde böyle bir felaketle karşılaştık. Ama sen, ey Rab, "Bizi bu şüphelerden kurtar, çünkü sen bu rahatsızlıklara çare bulabilirsin; bize zafer vererek hem şu an içinde bulunduğumuz kederi giderebilirsin hem de geleceğe dair güvensizliğimizi ortadan kaldırabilirsin."

14. Yeşu, yüzüstü yere kapanarak Tanrı'ya bu yakarışları yaptı; bunun üzerine Tanrı ona, kalkıp ordusunu içine bulaşmış kirlilikten arındırmasını, "bana kutsal kılınmış şeylerin benden küstahça çalındığını" ve "bu yenilginin sebebinin bu olduğunu" söyledi; suçluyu bulup cezalandırdıklarında, düşmanlarına karşı her zaman zafer kazanmalarını sağlayacağını belirtti. Yeşu bunu halka anlattı ve çağırarak...

Machine Translated by Google

Başrahip Eleazar ve yetkililer, kabile kabile kura çektiler; kura, bu kötü eylemin Yahuda kabilesinden biri tarafından yapıldığını gösterince, o kabileye ait çeşitli ailelere tekrar kura çektiler; böylece bu kötü eylemin Zekeriya ailesine ait olduğu anlaşıldı; ve soruşturma tek tek yapıldığında, Zekeriya'yı seçtiler. Tanrı'nın onu korkunç bir duruma düşürmesiyle, Zekeriya gerçeği inkar edemedi: hırsızlığı itiraf etti ve çaldıklarını onların önünde gösterdi, bunun üzerine hemen öldürüldü; ve bir mahkum suçluya yakışır şekilde, utanç verici bir biçimde geceleyin gömülmekten başka bir şey elde edemedi.

15. Yeşu, ordusunu böylece temizledikten sonra, onları Ai'ye karşı yönlendirdi; geceleyin şehrin etrafına bir pusu kurduktan sonra, gün doğar doğmaz düşmanlara saldırdı; fakat İsrailoğulları, önceki zaferlerinden dolayı cesurca ilerleyerek geri çekildiğine inandırdı ve böylece onları şehirden oldukça uzaklaştırdı. İsrailoğulları hala düşmanlarını kovaladıklarını sanarak, onları küçümsediler, sanki durum önceki savaştakiyle aynıymış gibi davrandılar; bunun üzerine Yeşu, kuvvetlerine geri dönmelerini emretti ve onları önlerine yerleştirdi. Daha sonra pusuda bekleyenlere önceden kararlaştırılan işaretleri verdi ve onları savaşa teşvik etti; böylece aniden şehre girdiler, şehir sakinleri surlardaydı, hatta bazıları şaşkınlık içinde dışarıdakileri görmeye gelmişti. Buna göre, bu adamlar şehri ele geçirdiler ve karşılaştıkları herkesi öldürdüler; Fakat Yeşu, kendisine karşı gelenleri yakın dövüşe zorladı, onları bozguna uğrattı ve kaçmalarına neden oldu; şehre doğru sürüldüklerinde ve şehrin dokunulmadığını sandıklarında, şehrin ele geçirildiğini ve yakıldığını görür görmez, karıları ve çocuklarıyla birlikte tarlalarda dağınık bir halde dolaştılar ve kendilerini savunacak kimseleri olmadığı için kendilerini savunamaz hale geldiler. Bu felaket Ai halkının başına geldiğinde, çok sayıda çocuk, kadın, hizmetçi ve çok miktarda başka eşya vardı. İbraniler ayrıca büyükbaş hayvan sürüleri ve çok miktarda para da aldılar, çünkü burası zengin bir ülkeydi. Yeşu Gilgal'e geldiğinde, tüm bu ganimetleri askerler arasında paylaştırdı.

16. Fakat Kudüs'e çok yakın bir yerde yaşayan Gibeonlular, Eriha halkının başına gelen felaketleri görünce; ve

Machine Translated by Google

Ai halkı, benzer büyük bir felaketin kendilerine de ulaşacağından şüphelenerek Yeşu'dan merhamet dilemeyi uygun görmediler; çünkü Yeşu'nun Kenan ulusunu tamamen yok etmek için savaş açtığını ve ondan fazla merhamet bulamayacaklarını düşünüyorlardı. Bunun yerine, komşuları olan Kefira ve Kiryat-Yarim halkını kendileriyle ittifak kurmaya davet ettiler ve İsrailoğullarının kendilerini engellemesi ve ele geçirmesi durumunda kendilerinin de içinde bulundukları tehlikeden kaçamayacaklarını söylediler. Onları ikna ettikten sonra, İsrailoğullarının güçlerinden kaçmaya çalışmaya karar verdiler. Buna göre, önerilerini kabul etmeleri üzerine, Yeşu ile dostluk ittifakı kurmak için elçiler gönderdiler ve halktan en çok onaylanan ve halk için en faydalı olanı yapabilecek olanları seçtiler. Şimdi bu elçiler Kenanlı olduklarını itiraf etmenin tehlikeli olduğunu düşündüler, ancak bu tehlikeden şu şekilde kurtulabileceklerini sandılar: Kenanlılarla hiçbir akrabalıkları olmadığını, onlardan çok uzakta yaşadıklarını söyleyeceklerdi. Ayrıca, erdemliliğiyle kazandığı şöhret nedeniyle uzun bir yol kat ettiklerini söylediler; söylediklerinin doğruluğunu kanıtlamak için de kıyafetlerini gösterdiler, çünkü geldiklerinde yeni olan kıyafetleri yolculuk boyunca çok yıpranmıştı; hatta yırtık elbiseler giymişlerdi, özellikle de ona böyle düşündürmek için. Böylece halkın ortasında durup, Gibeon halkı ve bulundukları yerden çok uzak olan çevre şehirlerin halkı tarafından, atalarının geleneklerine uygun şartlarda onlarla dostluk kurmak için gönderildiklerini söylediler. Tanrı'nın lütfu ve onlara verdiği armağan sayesinde Kenan topraklarının kendilerine verileceğini anladıklarında, bunu duymaktan çok memnun olduklarını ve vatandaşları arasına katılmayı istediklerini söylediler. Bu elçiler böyle konuştular ve uzun yolculuklarının izlerini göstererek İbranilerden kendileriyle dostluk kurmalarını rica ettiler. Bunun üzerine Yeşu, onların Kenanlılardan olmadıklarını söyleyerek onlarla dostluk kurdu; baş rahip Eleazar ve senato da onlara, onları dost ve ortak olarak kabul edeceklerine ve onlara karşı haksızlık yapmayacaklarına dair yemin ettiler; kalabalık da kendilerine verilen yeminlere onay verdi. Böylece bu adamlar, istediklerini elde ettikten sonra,

Machine Translated by Google

İsrailoğullarını aldatarak evlerine döndüler; fakat Yeşu ordusunu Kenan'ın bu bölgesindeki dağların eteğindeki ülkeye götürdüğünde, Gibeonluların Kudüs'ten çok uzak olmayan bir yerde yaşadıklarını ve Kenanlıların soyundan olduklarını anladı; bu yüzden valilerini çağırdı ve kendisini kandırdıkları için onları azarladı; fakat onlar kendi adlarına, kendilerini kurtarmanın başka bir yolu olmadığını ve bu yüzden buna başvurmak zorunda kaldıklarını iddia ettiler. Bunun üzerine başrahip Eleazar'ı ve senatoyu çağırdı; senato, onlara verdikleri yemini bozmamaları için onları kamu görevlisi yapmanın doğru olduğunu düşündü ve onları bu göreve atadı. Ve bu, bu adamların onları yakalamaya hazır olan felaket karşısında güvenlik ve emniyet buldukları yöntemdi.

17. Ancak Kudüs kralı, Gibeonluların Yeşu'nun tarafına geçtiğini çok önemsemişti; bu yüzden komşu ulusların krallarını bir araya gelmeye ve onlara karşı savaşmaya çağırdı. Gibeonlular, Kudüs kralı dışında dört kralın daha olduğunu ve şehirlerine yakın bir pınarın yanında kamp kurup kuşatmaya hazırlandıklarını görünce, Yeşu'dan yardım istediler; çünkü Kenanlılar tarafından yok edileceklerini bekliyorlardı, ancak Kenanlıları yok etmeye gelenlerin aralarındaki dostluk ittifakı nedeniyle kendilerini kurtaracaklarını düşünüyorlardı. Bunun üzerine Yeşu, tüm ordusuyla onlara yardım etmek için acele etti ve gece gündüz yürüyerek, sabahleyin kuşatmaya doğru ilerleyen düşmanlara saldırdı; onları bozguna uğratınca da peşlerinden giderek tepelerin yamaçlarından aşağıya doğru kovaladı.

Bu yerin adı Bethhoron'dur; orada da Tanrı'nın kendisine yardım ettiğini anladı ve bunu gök gürültüsü ve yıldırımlarla, ayrıca normalden daha büyük dolu yağmasıyla açıkladı. Dahası, gece çok çabuk gelmesin ve İbranilerin düşmanlarını takip etme gayretine engel olmasın diye gün uzadı (7) ; öyle ki Yeşu, Makkedah'taki belirli bir mağarada saklanan kralları yakalayıp öldürdü. Şimdi, günün burada uzadığı ve normalden daha uzun olduğu, tapınakta saklanan kitaplarda ifade edilmiştir. (8)

18. Gibeonlularla savaşan ve onlarla savaşmaya hazırlanan bu krallar böylece devrilince, Yeşu tekrar geri döndü.

Machine Translated by Google

Kenan'ın dağlık bölgelerinde; oradaki halkı büyük bir katliama uğratıp ganimetlerini aldıktan sonra Gilgal'daki kampa geldi. İbranilerin cesareti, komşu halklar arasında büyük bir üne kavuştu; ve ne kadar çok insanın yok edildiğini duyanlar çok korktular: Böylece Lübnan Dağı çevresinde yaşayan Kenanlı krallar ve ova bölgesinde yaşayan Kenanlılar, Filistliler ülkesinden gelen yardımcı birliklerle birlikte, Celile'nin yukarı kesimlerinde, Kadeş'e yakın bir şehir olan Berot'ta kamp kurdular. Ordunun toplam sayısı üç yüz bin silahlı piyade, on bin süvari ve yirmi bin savaş arabasından oluşuyordu; bu kadar çok düşman askeri hem Yeşu'yu hem de İsrailoğullarını korkuttu. Onlar ise, iyi bir başarı umuduyla dolu olmak yerine, batıl inançla ve büyük bir korkuyla sarsılmışlardı. Bunun üzerine Tanrı, içinde bulundukları korku nedeniyle onları azarladı ve onlara, kendisinin sağlayabileceğinden daha büyük bir yardım isteyip istemediklerini sordu; düşmanlarını yeneceklerine dair söz verdi ve düşmanlarının atlarını kullanılamaz hale getirmelerini ve savaş arabalarını yakmalarını emretti. Böylece Yeşu, Tanrı'nın bu vaatleri üzerine cesaretlendi ve aniden düşmanlara karşı harekete geçti; beş günlük yürüyüşten sonra onlara ulaştı ve onlarla savaşa girdi; korkunç bir savaş oldu ve duyanların inanamayacağı kadar çok insan öldürüldü. Ayrıca uzun bir süre takipte kaldı ve birkaç kişi hariç tüm düşman ordusunu yok etti ve tüm krallar savaşta öldü; öyle ki, öldürülecek adam kalmadığında Yeşu, atlarını öldürdü, savaş arabalarını yaktı ve tüm ülkelerini hiçbir direnişle karşılaşmadan geçti, kimse onunla savaşmaya cesaret edemedi. Ama o yine de yoluna devam etti, şehirlerini kuşatarak ele geçirdi ve ele geçirdiği herkesi öldürdü.

19. Beşinci yıl geçmişti ve Kenanlılardan, büyük güç merkezlerine çekilmiş olanlar dışında, kimse kalmamıştı. Bu yüzden Yeşu, kampını dağlık bölgeye taşıdı ve çadırı Şilo şehrine kurdu; çünkü bu şehir, konumu güzel olduğu için, işleri elverdiğince bir tapınak inşa edene kadar uygun bir yer gibi görünüyordu. Oradan bütün halkla birlikte Şekem'e gitti ve Musa'nın önceden gösterdiği yere bir sunak kurdu. Sonra orduyu ikiye böldü ve yarısını Gerizzim Dağı'na, diğer yarısını da Ebal Dağı'na yerleştirdi.

Machine Translated by Google

Sunak dağın üzerindeydi; Levi kabilesini ve rahipleri de oraya yerleştirdi. Kurban kesip, duaları ve lanetleri okuyup sunağın üzerine kazıdıktan sonra Şilo'ya döndüler.

20. Yeşu yaşlanmıştı ve Kenanlıların şehirlerinin kolayca ele geçirilemeyeceğini gördü; bunun nedeni sadece şehirlerin çok sağlam yerlerde kurulmuş olması değil, aynı zamanda surlarının da çok sağlam olmasıydı. Şehirlerin bulunduğu yerlerin doğal sağlamlığı, düşmanlarının onları kuşatmasını engelleyecek ve onları ele geçirme umudunu kıracak kadar güçlü görünüyordu; çünkü Kenanlılar, İsrailoğullarının onları yok etmek için Mısır'dan çıktığını öğrendiklerinde, o zamandan beri şehirlerini sağlamlaştırmakla meşguldüler. Bu yüzden Yeşu, halkı Şilo'da bir araya topladı; ve büyük bir gayret ve aceleyle oraya geldiklerinde, onlara daha önce ne kadar büyük başarılar elde ettiklerini, ne kadar görkemli işler yaptıklarını ve bu işleri yapmalarına olanak sağlayan Tanrı'ya ve izledikleri kanunların erdemine layık olduklarını anlattı.

Ayrıca, onlarla savaşmaya cesaret eden otuz bir kralın yenilgiye uğradığını ve kendi güçlerine güvenip onlarla savaşan her ordunun, ne kadar büyük olursa olsun, tamamen yok edildiğini, soylarından hiçbirinin kalmadığını fark etti. Şehirler konusuna gelince, bazıları ele geçirilmişti, ancak diğerleri, hem surlarının sağlamlığı hem de sakinlerinin onlara duyduğu güven nedeniyle, uzun kuşatmalarla senin ötesinde ele geçirilecekti; bu nedenle, Ürdün ötesinden onlarla birlikte gelen ve yaşadıkları tehlikelere ortak olan, kendi akrabaları olan kabilelerin şimdi görevden alınıp evlerine gönderilmesinin ve onlarla birlikte çektikleri zahmetler için teşekkür edilmesinin makul olduğunu düşündü. Ayrıca, her kabileden bir adam göndermelerinin ve bu adamın olağanüstü erdemli olduğuna dair tanıklığı olan biri olması gerektiğini, bu kişinin araziyi dürüstçe ve hiçbir yanılgı veya hile olmaksızın ölçmesi ve gerçek büyüklüğünü onlara bildirmesi gerektiğini düşündü.

21. Yeşu, onlara böyle söyledikten sonra, halkın teklifini onayladığını gördü. Bunun üzerine, ülkelerini ölçmek için adamlar gönderdi ve onlarla birlikte, bu sanattaki becerileri sayesinde doğruyu bilmekte kolay kolay başarısız olmayacak bazı geometristler gönderdi. Ayrıca onlara...

Machine Translated by Google

Bu, Kenan topraklarının en verimli ve en verimsiz kısımlarının ölçüsünü tahmin etme göreviydi; çünkü Kenan topraklarının doğası öyledir ki, geniş ovalar ve meyve vermeye son derece elverişli alanlar görülebilir; bunlar ülkenin diğer bölgeleriyle karşılaştırıldığında son derece verimli sayılabilir; ancak Eriha çevresindeki tarlalar ve Kudüs'e ait tarlalarla karşılaştırıldığında hiç de önemli görünmezler; ve bu halkın bu tür topraklardan çok azına sahip olduğu ve çoğunlukla dağlık olduğu ortaya çıksa da, olağanüstü verimliliği ve güzelliği nedeniyle diğer bölgelerin gerisinde kalmaz; bu nedenle Yeşu, kabileler için toprakların büyüklüğüne göre değil, verimliliğine göre bölünmesi gerektiğini düşündü, çünkü çoğu zaman bir dönüm arazi, bin dönüm araziye eşdeğerdi. Gönderilen on adam, bütün ülkeyi dolaşıp incelediler ve yedinci ayda Şilo şehrine, çadırı kurdukları yere geldiler.

22. Bunun üzerine Yeşu, Eleazar'ı ve senatoyu, onlarla birlikte kabile reislerini de yanına alarak, toprakları dokuz kabileye ve Manasse kabilesinin yarısına dağıttı ve her kabilenin büyüklüğüne göre ölçüler belirledi. Kura çektiğinde, Yahuda ona Yahudeya'nın yukarı kısmını, Kudüs'e kadar uzanan ve genişliği Sodom Gölü'ne kadar olan bölgeyi verdi. Bu kabilenin payında Aşkelon ve Gazze şehirleri vardı. İkinci pay olan Şimeon'un payı ise Mısır ve Arabistan'a sınır olan İdumeya'nın bir kısmını içeriyordu. Benyamin kabilesinin payı ise Ürdün Nehri'nden denize kadar uzanan, ancak genişliği Kudüs ve Beytel ile sınırlı olan bir paydı; ve bu pay, toprakların verimliliği nedeniyle en dar olanıydı, çünkü Eriha ve Kudüs şehrini de içeriyordu. Efraim kabilesi, Ürdün Nehri'nden Gezer'e kadar uzanan uzunlamasına, ancak Bethel'den Büyük Ova'ya kadar uzanan genişliğe sahip toprakları kura ile aldı. Manasse kabilesinin yarısı, Ürdün'den Dora şehrine kadar olan topraklara sahipti; ancak genişliği, şimdi Scythopolis olarak adlandırılan Bethsham'daydı. Bunlardan sonra İssakar kabilesi geliyordu; uzunluğu Karmel Dağı ve nehirle sınırlıydı, ancak genişliği Tabor Dağı ile sınırlıydı. Zebulon kabilesinin payına, Genesareth Gölü'ne kadar uzanan topraklar ve Karmel'e ve denize ait topraklar dahildi. Aşer kabilesi ise, "Okyanus" olarak adlandırılan bölgeye sahipti.

Machine Translated by Google

Vadi, gerçekten de öyleydi ve Sidon'un karşısında kalan tüm kısım onlara aitti. Arke şehri de onların payına düşmüştü ve bu şehre Aktipus da denirdi. Naftalitler, Şam şehrine ve Yukarı Celile'ye kadar olan doğu kısımlarını, Lübnan Dağı'na ve bu dağdan çıkan Ürdün Pınarları'na kadar olan bölgeyi aldılar; yani, sınırları komşu Arke şehrine ait olan kısmı. Danitlerin payına ise güneşin battığı yöne bakan ve Azotus ve Dora ile sınırlı olan vadinin tamamı; ayrıca Ekron'dan Yahuda kabilesinin başladığı dağa kadar olan Jamnia ve Gath'ın tamamı da onlara aitti.

23. Yeşu, Kenan oğulları adını taşıyan altı milleti, topraklarıyla birlikte, dokuz buçuk kabileye bu şekilde paylaştırdı; çünkü Musa ondan önce davranmış ve daha önce de gösterdiğimiz gibi, Kenan oğullarından birinin adını taşıyan Amoriler'in topraklarını iki buçuk kabileye dağıtmıştı. Ancak Sidon civarındaki bölgeler, ayrıca Arkiler, Amatlar ve Aradiyalılar'a ait olan bölgeler henüz düzenli olarak dağıtılmamıştı.

24. Fakat Yeşu, yaşlılığı nedeniyle yapmayı planladığı şeyi gerçekleştiremiyordu (tıpkı ondan sonra gelenlerin de kamu yararına olan şeylere pek önem vermemeleri gibi); bu yüzden her kabileye, kendilerine kura ile paylaştırılmış olan topraklarda Kenanlıların soyundan hiçbir kalıntı bırakmamaları emrini verdi; Musa'nın onlara önceden güvence verdiğini ve kendi güvenliklerinin ve kendi kanunlarına uymalarının tamamen buna bağlı olduğunu belirterek, bundan tamamen emin olabileceklerini söyledi.

Ayrıca, Levililere otuz sekiz şehir vermelerini emretti; çünkü Amoriler ülkesinde zaten on şehir almışlardı. Bunlardan üçünü de, orada yaşayacak olan ve katillerden kaçanlara verdi; çünkü Musa'nın emrettiği hiçbir şeyin ihmal edilmemesi konusunda çok titizdi. Bu şehirler, Yahuda kabilesinden Hebron; Efraim kabilesinden Şekem; ve Naftali kabilesinden Yukarı Celile'de bulunan Kadeş idi. Ayrıca, henüz dağıtılmamış olan ve çok büyük miktarda olan ganimetin geri kalanını da aralarında dağıttı; böylece hem genel olarak hem de her biri ayrı ayrı büyük bir zenginliğe kavuştular; bu zenginlik altın, giysi ve diğer eşyaların yanı sıra, sayısı sayılamayacak kadar çok sayıda büyükbaş hayvandan oluşuyordu.

Machine Translated by Google

25. Bu iş bittikten sonra, orduyu bir araya topladı ve Ürdün ötesindeki Amoriler topraklarında yerleşmiş olan kabilelere şöyle seslendi; çünkü elli bin kişi silahlanmış ve onlarla birlikte savaşa gitmişti: "İbrani ulusunun Babası ve Rabbi olan Tanrı, bu toprakları bize mülk olarak verdi ve sonsuza dek bizim olarak kullanmamızı sağlayacağına söz verdi; ve sizler de O'nun emrine göre, her fırsatta bize yardım etmek için canla başla gönüllü oldunuz; şimdi tüm zorluklarımız sona erdiğine göre, sizin de dinlenmenize izin verilmesi ve yardım etme konusundaki istekliliğinizi daha fazla bozmamamız adil olur; böylece, tekrar ihtiyaç duyarsak, gelecekteki herhangi bir acil durumda kolayca yardım alabiliriz ve sizi şimdi o kadar yormayız ki, bir daha bize yardım etme konusunda yavaşlamanıza neden olmasın. Bu nedenle, bizimle birlikte çektiğiniz tehlikeler için size teşekkürlerimizi sunuyoruz." Ve bunu sadece senin için yapmıyoruz, her zaman böyle olacağız; dostlarımızı hatırlayacak ve onlardan elde ettiğimiz faydaları aklımızda tutacak kadar iyi olacağız; ve sen de bizim için kendi mutluluğunun tadını nasıl ertelediğini, Tanrı'nın lütfuyla şimdi elde ettiğimiz şey için nasıl çalıştığını ve bize bu yardımı sağlamadan kendi refahının tadını çıkarmamaya nasıl karar verdiğini hatırlayacağız. Ancak, emeğini bizimkine katarak büyük bir zenginlik elde ettin ve altın ve gümüşle birlikte çokça ganimet götüreceksin ve bunların hepsinden daha önemlisi, sana olan iyiliğimizi ve bize olan iyiliğinin karşılığını dilediğin herhangi bir durumda vermeye istekli bir zihni de yanında götüreceksin, çünkü Musa'nın senden önceden istediği hiçbir şeyi ihmal etmedin, öldüğü ve senden ayrıldığı için onu hor görmedin, bu yüzden sana olan minnettarlığımızı azaltacak hiçbir şey yok. Bu nedenle sizi kendi miraslarınıza sevinçle uğurluyoruz ve sana yalvarıyoruz. Aramızdaki yakın ilişkiye hiçbir sınır konulmadığını ve aramızda bu nehrin bulunması nedeniyle sizden farklı bir ırktan olduğunuzu, İbrani olmadığınızı düşünmeyeceğinizi varsaymak; çünkü hem burada yaşayan bizler hem de orada yaşayan sizler, hepimiz İbrahim'in soyundanız; ve atalarımızı ve sizin atalarınızı dünyaya getiren aynı Tanrı'dır; O'nun ibadetine ve yönetim biçimine özen göstermeliyiz, O bunu emretmiştir ve biz de buna son derece dikkat etmeliyiz; çünkü siz bu kanunlara bağlı kaldığınız sürece, Tanrı size merhametli ve yardımsever davranacaktır; fakat diğer milletleri taklit edip bu kanunlardan vazgeçerseniz, O sizi reddedecektir.

Machine Translated by Google

"Millet." Yeşu böyle konuştuktan ve hem yetkilileri tek tek, hem de tüm halkı topluca selamladıktan sonra, kendisi bulunduğu yerde kaldı; fakat halk, kabileleri yolculuklarına götürdü ve bunu gözlerinde yaşlarla yaptılar; hatta birbirlerinden nasıl ayrılacaklarını bile zor biliyorlardı.

26. Ruben kabilesi, Gad kabilesi ve onları takip eden Manassit kabilesinden olanlar nehri geçtikten sonra, Ürdün kıyısında, gelecek nesillere bir anıt ve karşı kıyıda yaşayacak olanlarla olan ilişkilerinin bir işareti olarak bir sunak inşa ettiler. Ancak karşı kıyıdakiler, kovulanların bir sunak inşa ettiklerini duyunca, bunun ne amaçla yapıldığını öğrenmediler ve bunun bir yenilik ve yabancı tanrıların getirilmesi için yapıldığını sandılar. Buna inanmamaya meyilli değillerdi; aksine, bu iftira niteliğindeki haberi, sanki tanrısal ibadet için yapılmış gibi, inanılır buldular ve sunağı inşa edenlerden intikam almak için silahlanıp nehri geçmeye ve onları ülkelerinin yasalarını çiğnedikleri için cezalandırmaya hazırlanıyorlardı. Çünkü onlar, bu adamların akrabalık bağlarına veya bu olaya vesile olanların saygınlığına göre değil, Tanrı'nın iradesine ve O'nun nasıl ibadet edilmesini istediğine göre hareket etmeyi uygun gördüler; bu yüzden bu adamlar savaşa hazırlanmak için saf tuttular. Fakat Yeşu, baş rahip Eleazar ve senato onları durdurdu ve önce niyetlerini sözlü olarak denemeye, daha sonra niyetlerinin kötü olduğunu görürlerse ancak o zaman savaşa girmeye ikna ettiler.

Bu nedenle, nehrin karşı yakasına geçip kıyılarına bir sunak inşa ettiklerinde, ne düşündüklerini öğrenmek için Eleazar oğlu Phineas'ı ve İbraniler arasında saygın on kişiyi daha elçi olarak gönderdiler. Elçiler karşıya geçip onlara ulaştıklarında ve bir topluluk toplandığında, Phineas ayağa kalktı ve şöyle dedi: "İşledikleri suç, sadece sözlerle cezalandırılamayacak veya gelecekte telafi edilemeyecek kadar ağır bir suçtu; ancak onlar, işledikleri suçun ağırlığını, hemen cezalandırılmak için silah ve savaşa başvuracak kadar ağır görmediler, aksine akrabalıkları ve ıslah olma olasılığı nedeniyle onlara bir elçi gönderme yöntemini seçtiler: 'Bu sunağı inşa etmenize neden olan gerçek sebepleri öğrendiğimizde, ne de...'

Machine Translated by Google

Savaş silahlarımızla size saldırmakta fazla aceleci davranmış gibi görünüyoruz; eğer sunağı haklı nedenlerle kurduğunuz kanıtlanırsa, suçlama doğru çıkarsa sizi haklı olarak cezalandırabiliriz; çünkü biz bunu neredeyse yapamayız.

Tanrı'nın iradesini bildiğinizi ve O'nun bize verdiği kanunları dinlediğinizi sanmayın; şimdi bizden ayrıldınız ve Tanrı'nın lütfu ve O'nun üzerinizde uyguladığı takdir sayesinde kura ile elde ettiğiniz o topraklara gittiniz, O'nu unutabilirsiniz, bize özgü olan o sandığı ve sunağı terk edebilirsiniz, yabancı tanrılar getirebilir ve Kenanlıların kötü uygulamalarını taklit edebilirsiniz. Şimdi tövbe ederseniz ve çılgınlığınızda daha fazla ilerlemezseniz, ülkenizin kanunlarına gereken saygıyı gösterir ve onları aklınızda tutarsanız, bu küçük bir suç gibi görünecektir; ancak günahlarınızda ısrar ederseniz, kanunlarımızı korumak için çabalarımızı esirgemeyeceğiz; Ürdün'ü geçip onları savunacağız, Tanrı'yı da savunacağız ve sizi Kenanlılardan hiçbir şekilde farklı olmayan insanlar olarak göreceğiz, onları yok ettiğimiz gibi sizi de yok edeceğiz; "Nehri geçtiğiniz için Tanrı'nın gücünün erişiminden kurtulduğunuzu sanmayın; her yerde O'na ait yerlerde bulunuyorsunuz ve O'nun gücünü ve bunun sonucunda insanlara getireceği cezayı alt etmek imkansızdır. Ama eğer burada yerleşmenizin iyiliğe dönüşmenize engel olacağını düşünüyorsanız, toprağı yeniden bölmemize ve bu eski toprağı koyun otlatmak için bırakmamıza hiçbir şey engel olamaz; ancak görevinize dönmeniz ve bu yeni suçlardan vazgeçmeniz iyi olur; ve çocuklarınız ve eşleriniz adına size yalvarıyoruz, bizi sizi cezalandırmaya zorlamayın. Bu nedenle, bu mecliste kendi güvenliğinizin ve size en yakın olanların güvenliğinin söz konusu olduğunu varsayarak önlemler alın ve amacınızda devam edip fiiller ve savaş yaşamak yerine sözlerle yenilmenin sizin için daha iyi olduğuna inanın."

27. Phineas böyle konuşunca, meclis yöneticileri ve bütün kalabalık, kendilerine yöneltilen suçlamalar konusunda kendilerini savunmaya başladılar ve dediler ki: "Onlarla olan ilişkimizden asla sapmayız, sunağı da bir yenilik olarak inşa etmedik; bütün İbranilerle aynı ortak Tanrı'ya inandıklarını ve çadırın önündeki o tunç sunağın da..."

Machine Translated by Google

Kurbanlarını sunacakları yer; bu yüzden şüphelenildikleri, kurdukları sunağa gelince, bu sunak ibadet için değil, "sonsuza dek sizinle olan ilişkimizin bir işareti ve anıtı, akıllıca davranmamız ve ülkemizin yasalarına uymamız için gerekli bir uyarı, şüphelendiğiniz gibi onları çiğnemek için bir araç değil" olarak inşa edilmiştir: ve Tanrı şahit olsun ki, bu sunağı inşa etmemizin sebebi buydu: bu nedenle sizden bize daha iyi bir gözle bakmanızı ve İbrahim'in soyundan gelenlerden herhangi birinin, alışılmış uygulamalarımızdan farklı yeni ritüeller getirmeye kalkışması durumunda helake layık olmasını gerektirecek bir şeyi bize isnat etmemenizi rica ediyoruz."

28. Onlar bu cevabı verdikten ve Fenike onları bu yüzden övdükten sonra, Fenike Yeşu'nun yanına geldi ve halkın önünde aldıkları cevabı açıkladı. Yeşu, onları safa dizmek, kan dökmek ve kendi akrabalarına karşı savaş açmak zorunda kalmadığı için sevinmişti; ve bu nedenle Tanrı'ya şükran kurbanları sundu. Bundan sonra Yeşu, bu büyük halk topluluğunu dağıttı ve onları kendi miraslarına gönderdi, kendisi ise Şekem'de yaşadı. Ancak bundan yirmi yıl sonra, çok yaşlıyken, çeşitli şehirlerdeki en yüksek mevkideki kişileri, yetkilileri, senatoyu ve hazır bulunabilecek kadar halktan insanı çağırdı; ve onlar geldiğinde, Tanrı'nın onlara bahşettiği tüm nimetleri hatırlattı; çünkü düşük bir konumdan böylesine büyük bir şan ve bolluğa yükselmişlerdi, bu nimetlerin çok fazla olması kaçınılmazdı. Ve onlara, kendilerine karşı bu kadar lütufkâr davranmış olan Tanrı'nın niyetlerine dikkat etmelerini öğütledi; ve Tanrı'nın, ancak dindarlıklarıyla dost kalacaklarını söyledi; ve bu hayattan ayrılmak üzere olduğu şu anda, onlara böyle bir öğüt bırakmasının uygun olduğunu belirtti; ve bu öğütlerini akıllarında tutmalarını istedi.

29. Yeşu, onlara bu şekilde hitap ettikten sonra öldü; yüz on yıl yaşamıştı; bunun kırk yılını Musa ile birlikte geçirmiş, daha sonra kendisine fayda sağlayacak şeyleri öğrenmişti. Ölümünden sonra da yirmi beş yıl boyunca onların komutanı oldu. Niyetlerini halka açıklamak için bilgelikten ve hitabet yeteneğinden yoksun olmayan, her iki konuda da çok üstün bir adamdı. Çok cesur ve yüce gönüllüydü.

Machine Translated by Google

Hem tehlikeli durumlarda hem de zor zamanlarda cesur ve halkın barışını sağlamada çok zeki, her uygun zamanda da büyük erdem sahibiydi. Efraim kabilesinden Timnab şehrine gömüldü. (9) Aynı sıralarda baş rahip Eleazar da öldü ve baş rahipliği oğlu Phineas'a bıraktı. Onun anıtı ve mezarı da Gabatha şehrindedir.

BÖLÜM 2.

Komutanları Yeşu'nun ölümünden sonra İsrailoğulları ülkelerinin yasalarını çiğnediler ve büyük sıkıntılar çektiler; bir isyan çıktığında ise Benyamin kabilesi altı yüz kişi hariç tamamen yok edildi.

1. Yeşu ve Eleazar'ın ölümünden sonra, Fenike peygamberlik etti (10) : Tanrı'nın isteğine göre yönetimi Yahuda kabilesine vereceklerdi ve bu kabile Kenanlıların soyunu yok edecekti; çünkü o zaman halk Tanrı'nın isteğinin ne olduğunu öğrenmekle meşguldü. Ayrıca Simeon kabilesini de yardımlarına aldılar; ancak şu şartla: Yahuda kabilesine vergi ödeyenler öldürüldüğünde, Simeon kabilesi için de aynısını yapacaklardı.

2. Fakat Kenanlıların işleri bu sırada iyi durumdaydı ve İsrailoğullarını Bezek şehrinde büyük bir orduyla bekliyorlardı. Yönetimi Adonibezek'in eline vermişlerdi; bu isim Bezek'in Efendisi anlamına geliyordu, çünkü İbranice'de Adoni , Efendi demektir. Yeşu ölmüş olduğu için İsrailoğulları için çok zorlu bir rakip olduklarını umuyorlardı; fakat İsrailoğulları onlarla, yani daha önce bahsi geçen iki kabileyle savaşa girdiklerinde, görkemli bir şekilde savaştılar ve on binden fazla kişiyi öldürdüler, geri kalanını da kaçırdılar. Peşlerinden Adonibezek'i yakaladılar; parmakları ve ayak parmakları kesildiğinde, "Hayır, gerçekten de Tanrı'dan her zaman gizli kalmamalıydım, şimdi çektiğim acılardan anlıyorum ki, yetmiş iki krala aynı şeyi yapmaktan utanmadım." dedi. (11) Böylece onu diri diri Kudüs'e kadar götürdüler. Öldüğünde onu toprağa gömdüler ve şehirleri ele geçirmeye devam ettiler; şehirlerin büyük bir kısmını ele geçirdikten sonra da kuşattılar.

Machine Translated by Google

Kudüs'e gelince; alt şehri ele geçirdiklerinde, ki burası önemli bir zamanın gerisinde değildi, bütün sakinlerini öldürdüler; fakat üst şehri, surlarının sağlamlığı ve yerin yapısı nedeniyle, büyük zorluklar olmadan ele geçirmek mümkün olmadı.

3. Bu nedenle kamplarını Hebron'a taşıdılar ve şehri ele geçirdikten sonra bütün sakinlerini öldürdüler. O zamana kadar, vücutları çok büyük ve yüzleri diğer insanlardan tamamen farklı olan, görünüşleri şaşırtıcı ve sesleri korkunç olan devler ırkı kalmıştı. Bu insanların kemikleri, diğer insanlara dair güvenilir anlatımlara benzemeyerek, günümüze kadar hâlâ gösterilmektedir. Şimdi bu şehri, iki bin şehrin banliyöleriyle birlikte, Levililere olağanüstü bir ödül olarak verdiler; ancak şehrin topraklarını, Musa'nın emriyle Kaleb'e bağışladılar. Bu Kaleb, Musa'nın Kenan diyarına gönderdiği casuslardan biriydi. Ayrıca, Musa'nın kayınpederi olan Midyanlı Yitro'nun soyuna da yerleşim yeri verdiler; çünkü onlar kendi ülkelerini terk etmiş, onları takip etmiş ve çölde onlara eşlik etmişlerdi.

4. Yahuda ve Simeon kabileleri, Kenan'ın dağlık kesimindeki şehirleri, ayrıca denize yakın olan Askelon ve Aşdod şehirlerini ele geçirdiler; ancak Gaza ve Ekron onlardan kurtuldu, çünkü düz bir arazide bulunuyorlardı ve çok sayıda savaş arabaları vardı; bu da onlara saldıranları ağır şekilde yaraladı. Bu savaş sayesinde çok zenginleşen bu kabileler, kendi şehirlerine çekilip savaş silahlarını bir kenara bıraktılar.

5. Fakat Kudüs'ün sahibi olan Benyaminliler, halkın vergi ödemesine izin verdiler. Böylece herkes avlanmayı ve tehlikeye atılmayı bıraktı ve toprağı işlemeye vakit buldu. Diğer kabileler de Benyamin kabilesini örnek alarak aynı şeyi yaptılar ve kendilerine ödenen vergilerle yetinerek Kenanlıların huzur içinde yaşamasına izin verdiler.

6. Ancak Efraim kabilesi, Beytel'i kuşattığında hiçbir ilerleme kaydetmedi, harcadıkları zamana ve gösterdikleri çabaya değecek hiçbir şey yapmadı; yine de büyük sıkıntılara katlanarak şehrin önünde oturmaya devam ettiler. Bir süre sonra, ihtiyaçlarını almak için yanlarına gelen yurttaşlardan birini yakaladılar.

Machine Translated by Google

Ve ona, şehri kendilerine teslim etmesi halinde kendisini ve akrabalarını koruyacaklarına dair güvence verdiler; böylece o da bu şartlar altında şehri onların eline teslim edeceğinin farkındaydı. Buna göre, şehri böylece ele veren kişi ailesiyle birlikte kurtarıldı; İsrailoğulları ise şehrin tüm sakinlerini öldürdüler ve şehri kendilerine aldılar.

7. Bundan sonra İsrailoğulları düşmanlarına karşı savaşma konusunda daha da güçlendiler ve kendilerini toprağı işlemeye adadılar; bu da onlara büyük bolluk ve zenginlik getirdi. Yerleşimlerinin düzenli yönetimini ihmal ettiler ve lüks ve zevklere daldılar; artık siyasi yönetimlerine ait kanunları dinlemeye de özen göstermediler. Bunun üzerine Tanrı öfkelendi ve onlara önce, talimatlarına aykırı olarak Kenanlıları nasıl esirgediklerini, sonra da Kenanlıların fırsat buldukça onlara nasıl barbarca davrandıklarını hatırlattı. Ancak İsrailoğulları, Tanrı'dan gelen bu uyarılardan dolayı üzüntü duysalar da, yine de savaşa girmeye çok isteksizdiler. Kenanlılardan büyük miktarda vergi aldıkları ve lüks yaşamları nedeniyle zahmete girmeye meyilli olmadıkları için, aristokrasilerinin de yozlaşmasına izin verdiler ve eskiden yasalarının gerektirdiği gibi kendilerine bir senato veya başka herhangi bir yönetici atamadılar; bunun yerine zenginlik elde etmek için tarlalarını ekip biçmeye çok fazla zaman ayırdılar; bu büyük tembellikleri onlara korkunç bir isyan getirdi ve şu olaydan sonra birbirleriyle savaşmaya kadar gittiler:

8. Levili (12) bir adam vardı; sıradan bir aileden olan bu adam, Efraim kabilesine mensuptu ve orada yaşıyordu. Bu adam, Yahuda kabilesine ait bir yer olan Beytlehem'den bir kadınla evlendi. Karısını çok seviyordu ve güzelliğine hayrandı; fakat mutsuzdu çünkü karısı ona aynı sevgiyi göstermiyordu, çünkü ona karşı isteksizdi. Bu durum, adamın ona olan tutkusunu daha da alevlendirdi ve sürekli kavga ettiler. Sonunda kadın bu kavgalardan o kadar bunaldı ki, dördüncü ayda kocasını terk edip anne babasının yanına gitti. Kocası, karısının gidişinden ve ona olan sevgisinden dolayı çok huzursuzdu; kayınpederi ve kayınvalidesinin yanına gitti, aralarındaki kavgayı düzeltti ve karısıyla barıştı. Orada dört gün kaldı ve anne babası tarafından iyi karşılandı.

Machine Translated by Google

Beşinci gün eve dönmeye karar verdi ve akşamleyin yola çıktı; çünkü karısının anne babası kızlarından ayrılmak istemiyorlardı ve günü geçene kadar beklediler. Yanlarında bir hizmetçi ve kadının bindiği bir eşek vardı; Kudüs'e yaklaştıklarında, otuz furlong yol kat ettikten sonra, hizmetçi onlara gece yolculuk ederlerse başlarına bir felaket gelmemesi için bir yerde konaklamalarını tavsiye etti, özellikle de düşmanlara yakın oldukları için, o mevsimde dostlardan bile tehlike şüphesi sık sık duyuluyordu; ancak koca bu tavsiyeden hoşlanmadı, ayrıca yabancılar arasında konaklamak istemedi, çünkü şehir Kenanlılara aitti, bunun yerine yirmi furlong daha ilerleyip bir İsrail şehrinde konaklamayı tercih etti. Böylece amacına ulaştı ve tam karanlık çöktüğünde Benyamin kabilesinin bir şehri olan Gibea'ya geldi; Çarşıda yaşayanlardan hiçbiri onu evine davet etmezken, tarladan yaşlı bir adam çıktı; bu adam Efraim kabilesindendi ama Gibea'da ikamet ediyordu. Adam onunla karşılaştı ve kim olduğunu, neden bu kadar geç saatte buraya geldiğini ve karanlıkta neden akşam yemeği için yiyecek aradığını sordu. Adam, Levili olduğunu, karısını anne babasının yanından getirdiğini ve eve gittiğini söyledi; ancak ikametgahının Efraim kabilesinde olduğunu belirtti. Bunun üzerine yaşlı adam, hem akrabalıklarından hem de aynı kabilede yaşamalarından ve tesadüfen karşılaşmalarından dolayı onu evine aldı. Gibea sakinlerinden bazı gençler, kadını çarşıda görüp güzelliğine hayran kaldıklarında, yaşlı adamın evinde kaldığını anlayınca, yaşlı adamın ailesinin zayıflığını ve azlığını küçümsercesine kapıya geldiler. Yaşlı adam onlardan gitmelerini ve orada şiddet veya hakaret uygulamamalarını istediğinde, ona yabancı kadını teslim etmesini ve böylece kendisine zarar verilmeyeceğini söylediler. Yaşlı adam Levili kadının akrabası olduğunu ve eğer zevklerine kapılıp kanunlarına karşı gelirlerse korkunç bir kötülük işlemiş olacaklarını söylediğinde, onun haklı uyarısını küçümsediler ve onunla alay ettiler. Ayrıca, eğer isteklerine engel olursa onu öldürmekle tehdit ettiler. Bunun üzerine, büyük bir sıkıntıya düşen ve misafirlerini görmezden gelip onlara kötü davranılmasını izlemek istemeyen yaşlı adam, kendi kızını onlara gösterdi ve onlara, kendi kızına kötü davranmaktansa, onun üzerinde şehvetlerini tatmin etmenin daha küçük bir kanun ihlali olduğunu söyledi.

Machine Translated by Google

Misafirlerini, bu yolla onlara herhangi bir zarar gelmesini engelleyeceğini sanarak, kadına sahip olmak için ısrar etti. Misafirler, yabancı kadına olan isteklerinden hiçbir şekilde vazgeçmeyip, onu elde etme arzularında ısrar edince, onlardan böyle bir haksızlık yapmamalarını rica etti; ancak onlar kadını zorla götürmeye kalkıştılar ve eğilimlerinin şiddetine daha da fazla kapılarak, kadını evlerine götürdüler ve bütün gece onunla şehvetlerini tatmin ettikten sonra, şafak vakti onu serbest bıraktılar. Böylece kadın, başına gelenlerden dolayı büyük bir üzüntü içinde, kaldığı yere geri döndü; yaşadığı acıdan dolayı çok üzgündü ve yaptığı şeyden dolayı kocasının onu asla affetmeyeceğini düşündüğü için utançtan yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Kadın yere düştü ve can verdi; ancak kocası karısının sadece derin uykuda olduğunu sandı ve daha üzücü bir şey olmadığını düşünerek onu uyandırmaya çalıştı, çünkü karısı bu adamların şehvetine gönüllü olarak maruz kalmamıştı, evlerine zorla götürülmüştü; fakat karısının öldüğünü fark eder etmez, başına gelen felaketlerin büyüklüğünün izin verdiği ölçüde akıllıca davrandı, ölü karısını hayvanın üzerine yatırdı ve eve götürdü; ve onu parça parça on iki parçaya ayırarak her kabileye gönderdi ve bunları taşıyanlara, karısının ölümüne sebep olanları ve ona uyguladıkları şiddeti kabilelere bildirmeleri için görevlendirdi.

9. Bunun üzerine halk, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadıkları için gördükleri ve duydukları karşısında büyük bir huzursuzluk duydu; bu yüzden büyük ve haklı bir öfkeyle Şilo'ya toplandılar ve çadırın önünde büyük bir cemaat oluşturarak hemen silahlanmaya ve Gibea halkını düşman olarak görmeye karar verdiler; fakat senato onları bundan alıkoydu ve onlara, kendilerine yöneltilen suçlamalar hakkında sözlü olarak ikna etmeden önce, kendi milletlerinden olan insanlara bu kadar aceleyle savaş açmamaları gerektiğini söyledi; Kanunlarının bir parçası olarak, yabancıların zarar verdikleri anlaşıldığında, önce bir elçi gönderip tövbe edip etmeyeceklerini denemeden kendileri onlara karşı ordu göndermemeleri gerekiyordu; bu nedenle, kanunlarına itaat ederek yapmaları gerekeni yapmaları, yani Gibea halkına haber göndererek suçluları kendilerine teslim edip etmeyeceklerini öğrenmeleri konusunda onları teşvik ettiler.

Machine Translated by Google

Eğer onları teslim ederlerse, suçluların cezalandırılmasıyla yetinmek; fakat kendilerine gönderilen mesajı hor görürlerse, onlara karşı silahlanarak cezalandırmak gerekiyordu. Buna göre Gibea halkına haber gönderdiler ve Levilinin karısı olayında işlenen suçlardan dolayı gençleri suçladılar ve kanuna aykırı davrananların cezalandırılması için onlardan teslim olmalarını istediler, çünkü yaptıkları yüzünden ölmeyi hak ediyorlardı; fakat Gibea halkı gençleri teslim etmeyi reddetti ve savaş korkusuyla başkalarının taleplerine boyun eğmeyi kendilerine çok utanç verici buldular; savaşta ne sayıca ne de cesaret bakımından kimseden aşağı olmadıklarını övünerek dile getirdiler. Kabilelerinin geri kalanı da savaşa büyük hazırlık yapıyordu, çünkü onlar da kuvvete kuvvetle karşılık vermeye karar verecek kadar küstahça çılgınlaşmışlardı.

10. İsrailoğullarına Gibea halkının neye karar verdikleri anlatılınca, içlerinden hiç kimsenin kızını Benyaminli birine evlendirmeyeceklerine ve atalarımızın Kenanlılara karşı savaştığından daha büyük bir şiddetle onlara karşı savaşacaklarına yemin ettiler ve hemen onlara karşı dört yüz bin kişilik bir ordu gönderdiler. Benyaminlilerin ordusu ise yirmi beş bin altı yüz kişiydi; bunlardan beş yüzü sol elleriyle taş atmada çok yetenekliydi, öyle ki Gibea'da savaş başladığında Benyaminliler İsrailoğullarını yendi ve iki bin kişi öldü; gece çöküp savaşı kesmeseydi muhtemelen daha fazla kişi de ölmüş olurdu; böylece Benyaminliler sevinçle şehre döndüler, İsrailoğulları ise olanlardan büyük bir korku içinde kamplarına döndüler. Ertesi gün tekrar savaştıklarında Benyaminliler onları yendi; İsrailoğullarından on sekiz bin kişi öldürüldü ve geri kalanlar daha büyük bir katliam korkusuyla kamplarını terk ettiler. Böylece kamplarının yakınında bulunan Beytel şehrine geldiler (13) ve ertesi gün oruç tuttular; ve baş rahip Fenikeliler aracılığıyla Tanrı'ya, onlara karşı olan öfkesinin dinmesini ve bu iki yenilgiyle yetinmesini, onlara düşmanları üzerinde zafer ve güç vermesini dilediler. Tanrı da Fenikeliler aracılığıyla onlara bunu yapacağına söz verdi.

11. Bunun üzerine orduyu ikiye böldüler; bir yarısını geceleyin Gibea şehrinin çevresine pusuya yatırdılar, diğer yarısını ise

Machine Translated by Google

Diğer yarısı Benjamitlere saldırdı; saldırı üzerine geri çekilen Benjamitler onları kovaladı, İbraniler ise onları tamamen şehirden uzaklaştırmak istedikleri için yavaş yavaş geri çekildiler; diğer yarısı da geri çekilirken onları takip etti, ta ki şehirde savaşamayacak kadar güçsüz kalan yaşlı ve genç adamlar da onlarla birlikte koşarak gelip düşmanlarını alt etmeye istekli olana kadar. Ancak şehirden oldukça uzaklaştıklarında İbraniler artık kaçmayı bırakıp geri döndüler ve pusuda bekleyenlere önceden anlaştıkları işareti verdiler; onlar da ayağa kalkıp büyük bir gürültüyle düşmana saldırdılar. Şimdi, aldatıldıklarını anladıkları anda ne yapacaklarını bilemediler; Ve bir vadide bulunan belirli bir çukur yere sürüldüklerinde, onları çevreleyenler tarafından ateş altına alındılar ve altı yüz kişi hariç hepsi yok edildi. Bu altı yüz kişi ise sıkı bir birlik oluşturarak düşmanlarının arasından geçmeyi başardı ve yakındaki dağlara kaçarak orada kaldılar; ancak geri kalan yaklaşık yirmi beş bin kişi öldürüldü.

İsrailoğulları Gibea'yı yaktılar, kadınları ve reşit olmayan erkekleri öldürdüler; aynı şeyi Benyamin kabilesinin diğer şehirlerine de yaptılar; hatta o kadar öfkelendiler ki, ordudan on iki bin adam gönderip, Benyamin kabilesine karşı savaşta kendilerine katılmadığı için Gileadlı Yabeş'i yok etme emri verdiler. Bunun üzerine gönderilenler, dört yüz bakire hariç, savaşçıları, çocuklarını ve eşlerini öldürdüler. Öfkelerinde bu kadar ileri gitmelerinin sebebi, sadece Levili'nin karısının acı çekmesinin değil, kendi askerlerinin katledilmesinin de intikamını almak istemeleriydi.

12. Ancak daha sonra Benjamitlere getirdikleri felaketten pişman oldular ve bu yüzden oruç tuttular; her ne kadar bu adamların kanunlara karşı işledikleri suçtan dolayı haklı olarak cezalandırıldıklarını düşünseler de, elçileri aracılığıyla kaçan altı yüz kişiyi geri çağırdılar. Bunlar, çölde bulunan Rimmon adlı bir kayaya yerleşmişlerdi . Elçiler, Benjamitlerin başına gelen felaketin yanı sıra, akrabalarının bu yıkımından dolayı kendilerinin de başına gelen felaketten yakındılar ve onları sabırlı olmaya, gelip kendilerine katılmaya ve ellerinden geldiğince Benjamit kabilesinin tamamen yok olmasına oy vermemeye ikna ettiler ve onlara şöyle dediler: "Size Benjamit topraklarının tamamını kendinize alma izni veriyoruz ve

Machine Translated by Google

"Yanınızda götürebileceğiniz kadar çok av götürün." Bunun üzerine bu adamlar üzüntüyle, yapılanların Tanrı'nın emrine göre olduğunu ve kendi kötülükleri yüzünden gerçekleştiğini itiraf ettiler; kendilerini davet edenlere razı oldular ve kendi kabilelerine döndüler. İsrailoğulları da onlara Yabeş Gilead'ın dört yüz bakiresini eş olarak verdiler; ancak kalan iki yüz bakireye gelince, onlara nasıl yeterli eş bulabilecekleri ve onlardan nasıl çocuk sahibi olabilecekleri konusunda tartıştılar; ve savaş başlamadan önce kimsenin kızını bir Benyaminliye eş olarak vermeyeceğine dair yemin etmiş olmalarına rağmen, bazıları onlara yeminlerine aldırmamalarını tavsiye etti, çünkü yemin bilinçli ve akıllıca değil, öfkeyle edilmişti ve eğer yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olan bir kabilenin tamamını kurtarabilirlerse Tanrı'ya karşı hiçbir şey yapmamaları gerektiğini düşündüler; ve yalan yere yemin etmenin, zorunluluktan değil, kötü niyetle yapıldığında üzücü ve tehlikeli bir şey olduğunu söylediler. Ama Senato yalan yere yemin etme kelimesinden bile korkarken, bir kişi onlara Benjamitlere yeterince eş bulmalarını ve yine de yeminlerine sadık kalmalarını sağlayacak bir yol gösterebileceğini söyledi. Ona önerisinin ne olduğunu sordular. Şöyle dedi: "Yılda üç kez Şilo'da toplandığımızda, eşlerimiz ve kızlarımız da bize eşlik etsin; böylece Benjamitlerin gizlice kaçıp bulabildikleri kadınlarla evlenmelerine izin verelim, biz de onları ne teşvik edelim ne de yasaklayalım; ve eğer aileleri bunu kötü karşılar ve bizden onları cezalandırmamızı isterlerse, onlara kızlarını korumayı ihmal ederek olanların kendilerinin suçu olduğunu ve Benjamitlere karşı çok fazla kızmamaları gerektiğini, çünkü öfkenin zaten çok fazla yükselmesine izin verildiğini söyleyeceğiz."

İsrailoğulları bu tavsiyeye uymaya ikna oldular ve Benyaminlilerin kendilerine eş çalmalarına izin verileceğine karar verdiler. Böylece bayram yaklaşırken, bu iki yüz Benyaminli, ikişer üçer gruplar halinde şehrin önünde pusuya yattılar ve bakirelerin gelişini, bağlarda ve saklanabilecekleri diğer yerlerde beklediler.

Buna göre, bakireler oyun oynayarak geldiler ve başlarına geleceklerden habersiz, pervasızca yürüdüler; böylece yolda dağınık halde yatanlar ayağa kalkıp onları yakaladılar: Bu sayede Benyaminliler onlara eşler buldular, tarıma yöneldiler ve eski mutlu durumlarına geri dönmek için özen gösterdiler. Ve böylece, tamamen yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalan Benyaminliler kabilesi, İsrailoğullarının bilgeliği sayesinde yukarıda bahsedilen şekilde kurtarıldı; ve buna göre

Machine Translated by Google

Şu anda gelişti ve kısa sürede kalabalıklaştı ve diğer tüm mutluluk düzeylerinden yararlanmaya başladı. Ve bu, bu olayın sonucu oldu.
savaş.

BÖLÜM 3.

İSRAİLLİLERİN BU TALİHSİZLİKTEN SONRA NASIL KÖTÜLEŞTİKLERİNİ VE ASURLULARA HİZMET ETTİKLERİNİ; VE KIRK YIL BOYUNCA HÜKÜM SÜREN OTHNIEL ARACILIĞIYLA TANRI'NIN ONLARI NASIL KURTARDIĞINI ANLATMAKTADIR.

1. Şimdi, Dan kabilesi de Benyamin kabilesi gibi aynı şekilde acı çekti; ve bu şu olayda oldu: İsrailoğulları savaş için silahlarını kullanmayı bırakıp tarımla meşgul olduklarında, Kenanlılar onları hor gördüler ve bir ordu topladılar; bunu onlardan zarar görmeyi bekledikleri için değil, istedikleri zaman İbranilere kötü davranma ve böylece kendi şehirlerinde daha güvenli bir şekilde yaşama umuduyla yaptılar; bu nedenle savaş arabalarını hazırladılar, askerlerini topladılar, şehirlerini birleştirdiler ve Yahuda kabilesi sınırları içinde bulunan Askelon ve Ekron'u ve ovada bulunan daha birçok şehri kendi taraflarına çektiler. Ayrıca Danlıları dağlık bölgeye kaçmaya zorladılar ve onlara ovada ayak basacak en ufak bir yer bile bırakmadılar. O zamandan beri Danlılar onlarla savaşamaz hale geldiler ve onları geçindirecek kadar toprakları da yoktu; bu yüzden beş adamlarını iç bölgelere, yerleşebilecekleri bir toprak aramak üzere gönderdiler. Bu adamlar, şehirden bir günlük yolculuk mesafesindeki Sidon ovasında, Lübnan Dağı ve Küçük Ürdün nehrinin kaynakları civarına kadar gittiler; ve toprağı inceleyip verimli ve bereketli olduğunu görünce, kabilelerini oraya tanıttılar ve bunun üzerine orduyla bir sefer düzenleyerek, Yakup'un oğluyla aynı adı taşıyan ve kendi kabilelerinin adını da taşıyan Dan şehrini kurdular.

2. İsrailoğulları o kadar tembel ve çaba göstermeye isteksiz hale geldiler ki, felaketler daha da ağırlaştı; bu da kısmen Tanrı'ya tapınmayı küçümsemelerinden kaynaklanıyordu; çünkü bir kere yoldan sapmışlardı

Machine Translated by Google

Siyasi yönetimlerinin düzenliliğinden uzaklaşarak, kendi zevklerine ve isteklerine göre yaşamaya daha da fazla daldılar ve Kenanlılar arasında yaygın olan kötü işlere bulaştılar. Bu yüzden Tanrı onlara kızdı ve sayısız emekle elde ettikleri mutlu hallerini lüks yaşamları yüzünden kaybettiler; çünkü Asurluların kralı Kuşan onlara savaş açtığında, savaşta birçok askerlerini kaybettiler ve kuşatıldıklarında zorla ele geçirildiler; hatta bazıları korkudan gönüllü olarak ona boyun eğdi ve üzerlerine konulan vergi taşıyamayacakları kadar fazla olmasına rağmen ödediler ve sekiz yıl boyunca her türlü zulme katlandılar; bundan sonra da şu dönemde özgür bırakıldılar.

biçim: -

3. Yahuda kabilesinden Kenaz oğlu Otniel adında, aktif ve cesur bir adam vardı. Tanrı ona, İsrailoğullarının içinde bulundukları bu zor durumda onları göz ardı etmemesi, aksine özgürlüklerini kazanmak için cesurca çaba göstermesi konusunda öğüt vermişti. Bu tehlikeli girişimde kendisine yardım edecek birkaç kişi bulduğunda (ve bu kişilerin sayısı azdı; ya mevcut durumlarından utanıyorlardı ya da durumlarını değiştirmek istiyorlardı), öncelikle Kuşan'ın İsrailoğullarına kurduğu garnizonu yok etti. Ancak ilk girişiminde başarısız olmadığı anlaşılınca, halktan daha fazla kişi ona yardım etmeye geldi; böylece Asurlularla savaşa girdiler, onları tamamen geri püskürttüler ve Fırat'ı geçmeye zorladılar. Bunun üzerine, cesaretini bu şekilde kanıtlayan Otniel, halktan halkı yönetme yetkisi aldı ve kırk yıl hüküm sürdükten sonra öldü.

BÖLÜM 4.

Halkımızın Moablılara on sekiz yıl hizmet etmesinin ve ardından seksen yıl boyunca egemenliği elinde tutan Ehud adlı bir kişi tarafından kölelikten kurtarılmasının öyküsü.

1. Otniel öldüğünde, İsrailoğullarının işleri yine düzensizliğe düştü; Tanrı'ya gereken saygıyı göstermedikleri ve kanunlara itaat etmedikleri için sıkıntıları arttı, ta ki kral Eglon gelene kadar.

Machine Translated by Google

Moablılar, siyasi yönetimlerindeki düzensizlikler yüzünden İsrailoğullarını o kadar çok hor gördüler ki, onlara savaş açtı, birkaç savaşta onları yendi, en cesur olanları bile boyun eğdirdi ve ordularını tamamen alt etti ve onlardan kendisine haraç ödemelerini emretti. Ve Eriha'da (14) kendisine bir kraliyet sarayı inşa ettirdiğinde , onları sıkıntıya sokabileceği hiçbir yöntemi ihmal etmedi; hatta onları on sekiz yıl boyunca yoksulluğa düşürdü. Fakat Tanrı, İsrailoğullarının çektiği sıkıntılar yüzünden onlara acıyıp, kendisine yöneltilen yakarışlarından merhamet duyunca, onları Moablıların yönetiminde karşılaştıkları sert muameleden kurtardı. Bu özgürlüğü onlara şu şekilde sağladı: -

2. Benyamin kabilesinden, Gera oğlu Ehud adında genç bir adam vardı; cesur işlerde çok cesur, güçlü bir vücuda sahip, ağır işlere uygun, ama en çok sol elini kullanmakta ustaydı; tüm gücü sol elindeydi ve o da Eriha'da oturuyordu. Bu adam, Eglon ile hediyeler aracılığıyla yakınlaştı ve onun gözüne girdi; böylece kralın çevresindekiler tarafından da sevildi. Bir gün, krala hediyeler getirirken, yanında iki hizmetçisiyle birlikte, sağ uyluğuna gizlice bir hançer koydu ve yanına girdi. O zaman yaz mevsimiydi ve öğle vaktiydi; muhafızlar hem sıcaktan hem de yemeğe gittikleri için nöbetlerini tam olarak tutmuyorlardı. Böylece genç adam, krala hediyelerini sunduktan sonra, kralın sıcaktan korunmak için uygun bir yerde bulunan küçük bir salonda ikamet ettiği sırada, onunla sohbet etmeye başladı. Kral, Ehud ile konuşmak istediği için hizmetkârlarına gitmelerini söylemişti ve şimdi yalnız kalmışlardı. Kral tahtında oturuyordu; Ehud, darbesini kaçırmaktan ve krala ölümcül bir yara vermemekten korktuğu için ayağa kalktı ve Tanrı'nın emriyle ona bir rüya gördüğünü söyledi; bunun üzerine kral, rüyanın sevinciyle tahtından fırladı; Ehud da onu kalbinden bıçakladı ve hançerini vücudunda bırakarak dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kralın hizmetkârları, kralın uykuya daldığını sanarak sessizliğe büründüler.

3. Bunun üzerine Ehud, yaptıklarını Eriha halkına gizlice bildirdi ve onları özgürlüklerini geri kazanmaya çağırdı; halk onu sevinçle dinledi, silahlandı ve ülkenin dört bir yanına haberciler gönderdi.

Machine Translated by Google

Koç boynuzlarından yapılmış borazanları çaldılar; çünkü halkı bu şekilde bir araya çağırmak adetimizdi. Eglon'un maiyeti, başına gelen felaketten uzun süre habersizdi; ancak akşama doğru, olağanüstü bir kaza olmuş olabileceğinden korkarak salonuna girdiler ve onu ölü bulduklarında büyük bir kargaşa içinde ne yapacaklarını bilemediler; muhafızlar toparlanmadan önce, İsrailoğullarının büyük bir kısmı üzerlerine geldi, böylece bazıları hemen öldürüldü, bazıları ise kaçarak kendilerini kurtarmak için Moab ülkesine doğru kaçtı. Sayıları on binden fazlaydı. İsrailoğulları Ürdün geçidini ele geçirdiler, onları kovaladılar ve öldürdüler; birçoğunu geçitte öldürdüler, hiçbiri ellerinden kaçamadı; ve böylece İbraniler Moablıların köleliğinden kurtuldular. Ehud da bu vesileyle tüm halkın üzerinde hükümette saygın bir konuma sahipti ve seksen yıl hükümette görev yaptıktan sonra öldü (15). Bahsedilen eyleminin yanı sıra, övgüye layık bir adamdı. Ondan sonra Anath'ın oğlu Şamgat vali olarak seçildi, ancak hükümetinin ilk yılında öldü.

BÖLÜM 5.

Kenanlılar İsrailoğullarını yirmi yıl boyunca nasıl köleleştirdiler; daha sonra Barak ve Debora tarafından kurtarıldılar ve kırk yıl boyunca onlara hükmettiler.

1. İsrailoğulları, önceki felaketlerinden ders çıkarmayarak davranışlarını düzeltmediler, ne Tanrı'ya ibadet ettiler ne de kanunlara boyun eğdiler; bu yüzden Kenan kralı Yabin tarafından köleleştirildiler. Bu, Moablıların köleliğinden sonra kısa bir süre nefes alma fırsatı buldukları bir dönemdi. Çünkü bu Yabin, Semekonitler üzerinde bulunan Hazor şehrindendi ve emrinde üç yüz piyade, on bin süvari ve üç binden az savaş arabası vardı. Sisera, ordusunun komutanıydı ve kralın en gözde kişisiydi. İsrailoğulları onunla savaştığında onları o kadar ağır bir şekilde yendi ki, onlardan haraç ödemelerini emretti.

Machine Translated by Google

2. Böylece yirmi yıl boyunca bu zorluğa katlandılar; çünkü yaşadıkları felaketlerden ders çıkararak akıllanmayı kendilerine yakıştıramıyorlardı. Tanrı da bu sayede onların inatçılığını ve kendisine karşı nankörlüğünü daha da bastırmak istedi. Sonunda tövbe edip, felaketlerinin kanunlara karşı duydukları saygısızlıktan kaynaklandığını anlayacak kadar akıllandıklarında, aralarında bulunan bir peygamber olan Debora'dan (İbranice'de " arı" anlamına gelen bir isim) Tanrı'ya dua etmesini ve Kenanlılar tarafından mahvedilmiş oldukları için onları görmezden gelmemesini rica ettiler. Böylece Tanrı onlara kurtuluş verdi ve Naftali kabilesinden Barak adında bir komutan seçti. Barak, İbranice'de " şimşek" anlamına gelir.

3. Bunun üzerine Debora, Barak'ı çağırdı ve düşmana karşı savaşmak üzere on bin genç adam seçmesini emretti; çünkü Tanrı bu sayının yeterli olduğunu söylemiş ve onlara zafer vaat etmişti. Fakat Barak, kendisi de onunla birlikte general olarak gitmedikçe general olmayacağını söyleyince, Debora onun sözlerine çok kızdı: "Ey Barak, Tanrı'nın sana verdiği bu yetkiyi alçakça bir kadının eline teslim ediyorsun ve ben bunu reddetmiyorum!" Böylece on bin adam topladılar ve Tabor Dağı'nda kamp kurdular. Kralın emriyle Sisera da onlarla buluştu ve düşmandan çok uzak olmayan bir yere kamp kurdu. Bunun üzerine İsrailoğulları ve Barak, düşmanın çokluğundan o kadar korktular ki, Debora onları tutmasaydı ve o gün düşmanla savaşmalarını emretmeseydi, geri çekilmeye karar verdiler. Debora, düşmanı yeneceklerini ve Tanrı'nın onlara yardım edeceğini söyledi.

4. Böylece savaş başladı; ve yakın bir çatışmaya girdiklerinde, gökten büyük bir fırtına indi, çok miktarda yağmur ve dolu yağdı ve rüzgar Kenanlıların yüzüne yağmuru savurdu ve gözlerini öyle kararttı ki, okları ve sapanları onlara hiçbir fayda sağlamadı, havanın soğukluğu da askerlerin kılıçlarını kullanmalarına izin vermedi; oysa bu fırtına İsrailoğullarını o kadar rahatsız etmedi, çünkü arkalarından geliyordu. Ayrıca, Tanrı'nın kendilerine yardım ettiğini düşünerek cesaretlendiler ve düşmanlarının tam ortasına saldırdılar ve birçoğunu öldürdüler; öyle ki, bazıları İsrailoğulları tarafından, bazıları da düzensiz hale gelen kendi atları tarafından, azımsanmayacak bir kısmı da kendi savaş arabaları tarafından öldürüldü. Sonunda Sisera,

Machine Translated by Google

Kendini dövülmüş halde gören Sisera kaçıp, Kenitli Yael adında bir kadının yanına gitti. Sisera saklanmak istediğinde, kadın onu kabul etti. Sisera içecek bir şey istediğinde, kadın ona ekşi süt verdi ve Sisera o kadar çok içti ki uyuyakaldı. Uyurken, Yael bir demir çivi alıp çekiçle şakaklarından yere çaktı. Barak biraz sonra geldiğinde, Yael Sisera'yı yere çivilenmiş halde gösterdi. Böylece, Debora'nın önceden bildirdiği gibi, bu zafer bir kadın tarafından kazanıldı.

Barak, Hazor'da Jabin ile de savaştı; onunla karşılaştığında onu öldürdü; general düştüğünde ise Barak şehri yerle bir etti ve kırk yıl boyunca İsrailoğullarının komutanı oldu.

BÖLÜM 6.

Midyanlılar ve diğer milletlerin İsraillilere karşı nasıl savaştıkları, onları nasıl yendikleri ve ülkelerini yedi yıl boyunca nasıl sıkıntıya soktukları, kırk yıl boyunca kalabalığa hükmeden Gideon tarafından nasıl kurtarıldıkları anlatılıyor.

1. Barak ve Debora öldükten sonra, ki ölümleri yaklaşık aynı zamanda olmuştu, Midyanlılar Amaleklileri ve Arapları yardıma çağırdılar ve İsrailoğullarına karşı savaş açtılar; onlara karşı savaşanlar için çok güçlüydüler ve toprağın ürünlerini yakıp ganimetleri götürdüler. Bunu üç yıl boyunca yaptıktan sonra, İsrailoğullarının büyük bir kısmı dağlara çekildi ve ovaları terk etti. Ayrıca yer altında oyuklar ve mağaralar kazdılar ve düşmanlarından kaçan her şeyi orada sakladılar; çünkü Midyanlılar hasat zamanında seferler düzenler, ancak İsrailoğullarının kışın toprağı sürmelerine izin verirlerdi, böylece diğerleri emeklerini verdikten sonra, onlar da götürebilecekleri ürünlere sahip olurlardı. Gerçekten de bir kıtlık ve yiyecek sıkıntısı baş gösterdi; bunun üzerine Tanrı'ya yalvardılar ve O'ndan kendilerini kurtarmasını dilediler.

2. Manasse kabilesinin önde gelenlerinden Yoaş'ın oğlu Gideon da, buğday demetlerini gizlice getirip şarap presinde dövdü; çünkü düşmanlarından çok korktuğu için onları harman yerinde açıkça dövmeye cesaret edemedi. Bu sırada ona bir şey göründü...

Machine Translated by Google

Genç bir adam suretinde bir adam belirdi ve ona mutlu bir adam olduğunu ve Tanrı tarafından sevildiğini söyledi. Adam hemen, "Tanrı'nın bana olan lütfunun büyük bir göstergesi ki, harman yeri yerine bu şarap presini kullanmak zorunda kaldım!" diye cevap verdi. Ancak adam ona cesur olmasını ve özgürlüklerini geri kazanmak için bir girişimde bulunmasını öğütledi. Adam, ait olduğu kabilenin çok kalabalık olmadığını ve kendisinin de çok genç ve bu kadar büyük işler düşünecek kadar önemli olmadığını, bu yüzden özgürlüklerini geri kazanmasının imkansız olduğunu söyledi. Ama diğeri ona, Tanrı'nın eksiklerini tamamlayacağını ve onun önderliğinde İsrailoğullarına zafer kazandıracağını vaat etti.

3. Şimdi, Gideon bunu bazı gençlere anlatırken, onlar ona inandılar ve hemen on bin kişilik bir ordu savaşa hazırlandı. Fakat Tanrı, Gideon'un uykusunda yanındaydı ve ona insanların kendilerine çok düşkün olduklarını ve erdemde üstün olanlara düşman olduklarını söyledi. Tanrı'yı göz ardı etmesinler, zaferi ona atfetsinler ve kendi güçleriyle kazandıklarını düşünmesinler, çünkü çok sayıdalar ve düşmanlarıyla kendi başlarına savaşabilecek güçteler, aksine onun yardımı sayesinde olduğunu itiraf etsinler diye, ona ordusunu öğle vakti, sıcağın şiddetiyle nehre götürmesini ve diz çökerek su içenleri cesur adamlar olarak görmesini; ama gürültüyle su içenlerin ise bunu düşmanlarından korktukları için yaptıklarını düşünmesini tavsiye etti. Gideon Tanrı'nın önerdiği gibi yaptığında, üç yüz adamın elleriyle gürültüyle su içtiği görüldü; Bunun üzerine Tanrı ona bu adamları alıp düşmana saldırmasını emretti. Buna göre ertesi gün nehri geçmeye hazır olmak üzere Ürdün Nehri kıyısında kamp kurdular.

4. Fakat Gideon çok korkuyordu, çünkü Tanrı ona düşmanlarına gece vakti saldırması gerektiğini önceden söylemişti. Tanrı, onu korkusundan kurtarmak isteyerek, askerlerinden birini yanına alıp Midyanlıların çadırlarına yaklaşmasını emretti; böylece cesareti oradan yükselecek ve daha cesur olacaktı. Gideon itaat etti, hizmetkârı Fura'yı da yanına alarak gitti. Çadırlardan birine yaklaştığında, içindekilerin uyanık olduğunu ve içlerinden birinin arkadaşına rüyasını anlattığını, üstelik Gideon'un duyabileceği kadar açık bir şekilde anlattığını gördü.

Rüyası şuydu: - Bir arpa keki gördüğünü sandı, öyle bir kek ki...

Machine Translated by Google

O kadar iğrençti ki, insanlar tarafından neredeyse yenmeyecek kadar kötüydü; kampın içinde yuvarlanıp kraliyet çadırını ve tüm askerlerin çadırlarını deviriyordu. Diğer asker bu rüyayı ordunun yıkımı olarak açıkladı ve bu tahmini yapmasına neden olan sebebi anlattı: Arpa denilen tohumun , en iğrenç türden bir tohum olduğu biliniyordu ve İsrailoğulları, arpa tohumuna uygun olarak, Asya'nın en iğrenç halkı olarak biliniyordu; İsrailoğulları arasında büyük görünen şey ise bu Gideon ve onunla birlikte olan orduydu; "ve sen kekin çadırlarımızı devirdiğini gördüğünü söylediğine göre, Tanrı'nın bize karşı zaferi Gideon'a bahşettiğinden korkuyorum."

5. Gideon bu rüyayı duyunca, içine büyük bir umut ve cesaret doldu; askerlerine silahlanmalarını emretti ve onlara düşmanlarının bu görümünü anlattı. Onlar da anlatılanlardan cesaret aldılar ve Gideon'un kendilerine emrettiği her şeyi yapmaya hazırlandılar. Böylece Gideon ordusunu üç parçaya ayırdı ve gecenin dördüncü nöbetinde, her birinde yüz adam olacak şekilde, hepsini dışarı çıkardı. Düşmanları tarafından fark edilmemeleri için ellerinde boş testiler ve yanan lambalar taşıyorlardı. Ayrıca her birinin sağ elinde, trompet yerine kullandığı bir koç boynuzu vardı. Düşman kampı geniş bir alanı kaplıyordu, çünkü çok sayıda deveye sahiplerdi; ve farklı milletlere ayrıldıkları için hepsi tek bir çember içinde toplanmışlardı. İbraniler, düşmanlarına yaklaşırken önceden emredildiği gibi, verilen işaret üzerine koç boynuzlarını çalıp, testilerini kırıp, lambalarıyla düşmanlarına saldırdılar ve büyük bir çığlık atarak, "Tanrı'nın yardımıyla Gideon'un zaferi!" diye bağırdılar. Bunun üzerine, Tanrı'nın takdiriyle gece vakti olduğu için, diğer adamlar yarı uykudayken bir kargaşa ve korkuya kapıldılar; böylece bir kısmı düşmanları tarafından, büyük bir kısmı ise dillerinin farklılığından dolayı kendi askerleri tarafından öldürüldü. Bir kez kargaşaya düştüklerinde, karşılaştıkları herkesi düşman zannederek öldürdüler. Böylece büyük bir katliam yaşandı. Gideon'un zaferi haberi İsrailoğullarına ulaşınca, silahlarını alıp düşmanlarını kovaladılar ve onları, geçemeyecekleri, sellerle çevrili bir vadide yakaladılar. Böylece onları kuşattılar ve kralları Oreb ve Zeeb ile birlikte hepsini öldürdüler. Ancak geriye kalan komutanlar, sayıları on sekize yakın olan kalan askerlere önderlik ettiler.

Machine Translated by Google

Binlerce kişi, İsrailoğullarından çok uzakta kamp kurdu. Ancak Gideon, çabalarından pişman olmadı, bütün ordusuyla onları takip etti ve onlarla savaşa girerek düşman ordusunun tamamını yok etti ve diğer liderler Zeba ve Zalmuna'yı esir aldı. Bu savaşta Midyanlılardan ve onların yardımcıları Araplardan yaklaşık yüz yirmi bin kişi öldürüldü; İbraniler ise büyük bir ganimet, altın, gümüş, giysi, deve ve eşek ele geçirdiler. Gideon kendi ülkesi Ofra'ya döndüğünde Midyanlıların krallarını öldürdü.

6. Ancak Efraim kabilesi, Gideon'un elde ettiği başarıdan o kadar rahatsız oldu ki, ona karşı savaş açmaya karar verdiler ve onu, düşmanlarına karşı düzenlediği seferden kendilerine haber vermediği için suçladılar. Fakat Gideon, her erdemde üstün ve olgun bir adam olarak, düşmana onlardan habersiz saldırmasının kendi otoritesi veya mantığı sonucu olmadığını, Tanrı'nın emri olduğunu ve zaferin ordudakiler kadar kendilerine de ait olduğunu savundu. Ve bu yöntemle onların öfkesini yatıştırarak, İbranilere düşmanlarına karşı elde ettiği başarıdan daha fazla fayda sağladı; çünkü böylece aralarında çıkan bir isyandan onları kurtardı. Yine de bu kabile, Gideon'a karşı bu kötü muamelelerinin cezasını daha sonra çekecektir ki, bunu zamanı gelince açıklayacağız.

7. Bunun üzerine Gideon yönetimi bırakmak istedi, ancak ikna edilerek yönetimi devraldı ve kırk yıl boyunca halkın anlaşmazlıklarında kendisine başvurduğu şekilde adalet dağıttı; ve aldığı kararlar herkes tarafından geçerli kabul edildi. Ölümünden sonra ise kendi memleketi Ofra'ya gömüldü.

BÖLÜM 8.

GİDEON'UN YERİNE GELEN HAKİMLERİN SAVAŞ BAŞLATTIĞI
UZUN SÜREDİR KOMŞU ÜLKELERLE.

1. Gideon'un yetmiş meşru oğlu vardı, çünkü birçok karısı vardı; fakat cariyesi Drumah'tan da gayrimeşru bir oğlu vardı, adı Abimelek'ti ve babasının ölümünden sonra oraya çekildi.

Machine Translated by Google

Şekbem, annesinin akrabalarına gitti, çünkü onlar o bölgedendi; ve haksızlıklarıyla tanınanlardan para aldıktan sonra, onlarla birlikte babasının evine geldi ve Yotam hariç tüm kardeşlerini öldürdü; Yotam ise şans eseri kurtulup hayatta kaldı. Ancak Abimelek, yönetimi zalimleştirdi ve kanunlara uymak yerine istediğini yapmak için kendini bir lord ilan etti; ve adaletin koruyucularına karşı son derece sert davrandı.

2. Bir gün Şekem'de halka açık bir festival vardı ve bütün kalabalık orada toplanmıştı. Daha önce kaçışını anlattığımız kardeşi Yotam, Şekem şehrinin üzerinde bulunan Gerizzim Dağı'na çıktı ve kendisine dikkatle kulak veren kalabalığın duyabileceği şekilde bağırdı. Onlara söyleyeceklerini düşünmelerini istedi. Sessizlik olunca şöyle dedi: "Ağaçların insan sesi olduğu ve bir araya geldikleri zaman, incir ağacının kendilerine hükmetmesini istediler; fakat incir ağacı, sadece kendi meyvesine ait olan ve dışarıdan elde edilecek bir onura değil, sahip olmaya razı olduğu için bunu reddetti. Ağaçlar bir hükümdar istemekten vazgeçmediler, bu yüzden bu onuru asmaya teklif etmeyi uygun gördüler." Fakat asma seçildiğinde, incir ağacının daha önce kullandığı aynı sözleri kullandı ve yönetimi kabul etmekten kendini mazur gösterdi; zeytin ağacı da aynı şeyi yaptığında, ağaçların krallığı ele geçirmesini istediği dikenli çalı (yakmak için iyi bir tür odun), yönetimi üstleneceğine ve onu uygulamada gayretli olacağına söz verdi; ancak o zaman gölgesinde oturmaları gerektiğini ve eğer onu yok etmek için komplo kurarlarsa, içindeki ateş prensibinin onları yok edeceğini söyledi. Onlara söylediklerinin şaka konusu olmadığını, çünkü Gideon'dan birçok nimet gördüklerinde, Abimelek'i göz ardı ettiklerini, Abimelek'in her şeye hükmettiğini ve kardeşlerini öldürmede ona katıldıklarını; ve kendisinin de ateşten farksız olduğunu söyledi. Bunu söyledikten sonra, Abimelek'ten korkarak üç yıl boyunca dağlarda gözlerden uzak yaşadı.

3. Bu bayramdan kısa bir süre sonra, Gideon'un oğullarını öldürdükleri için pişman olan Şekemliler, Abimelek'i hem şehirlerinden hem de kabilelerinden kovdular; bunun üzerine Abimelek nasıl kurtulacağını planladı.

Machine Translated by Google

Şehirlerini sıkıntıya sokabilirdi. Şimdi, hasat mevsiminde, halk Abimelek'in onlara zarar vermesinden korkarak dışarı çıkıp meyvelerini toplamaktan çekiniyordu. Tam o sırada, yanlarında silahlı adamları ve akrabalarıyla birlikte yaşayan, yetkili bir adam olan Gaal gelmişti; bu yüzden Şekemliler, hasat zamanında kendilerine bir koruma sağlamasına izin vermesini istediler; bunun üzerine Gaal isteklerini kabul etti ve böylece halk, Gaal'ın askerlerinin başında onlarla birlikte dışarı çıktı. Böylece meyvelerini güvenle topladılar; ve çeşitli gruplar halinde akşam yemeği yerken, Abimelek'e açıkça lanet okumaya cesaret ettiler; ve yöneticiler şehrin çeşitli yerlerinde pusu kurarak Abimelek'in birçok adamını yakalayıp öldürdüler.

4. Şimdi, Şekemlilerin yöneticilerinden Zebul adında biri Abimelek'i misafir ediyordu. Haberciler göndererek Gaal'ın halkı ona karşı ne kadar kışkırttığını ve onu şehrin önünde pusu kurmaya teşvik ettiğini bildirdi. Bunun için Gaal'ı kendisine karşı kışkırtacağını, böylece intikam alma fırsatını elde edeceğini ve intikam alındıktan sonra onu şehre geri getireceğini söyledi. Abimelek de pusu kurdu ve kendisi de pusuya yattı. Gaal ise şehrin dışında, kendine pek dikkat etmeden oturuyordu; Zebul da onunla birlikteydi. Gaal silahlı adamların geldiğini görünce Zebul'a, "Silahlı adamlar geliyor" dedi; Zebul ise, "Bunlar sadece büyük taşların gölgeleri" diye cevap verdi. Adamlar yaklaşınca Gaal gerçeği anladı ve, "Bunlar gölge değil, pusuya yatmış adamlar" dedi. Zebul şöyle dedi: "Abimelek'i korkaklıkla suçlamadın mı? Öyleyse neden kendin ne kadar cesur olduğunu göstermiyorsun ve gidip onunla savaşmıyorsun?" Böylece Gaal, düzensiz bir halde Abimelek'le savaşa girdi ve adamlarından bazıları öldü; bunun üzerine şehre kaçtı ve adamlarını da yanına aldı.

Ancak Zebul şehirdeki işlerini öyle yönetti ki, Gaal'ı şehirden kovdurmayı başardı; bunu da onu Ahimelek'in askerleriyle olan bu eyleminde korkaklıkla suçlayarak yaptı. Fakat Abimelek, Şekemlilerin üzümlerini toplamak için tekrar dışarı çıktıklarını öğrenince, şehrin önüne pusu kurdu ve dışarı çıktıklarında ordusunun üçte biri, vatandaşların tekrar içeri girmesini engellemek için kapıları ele geçirdi, geri kalanı ise dağılanları kovaladı ve böylece her yerde katliam oldu; ve şehir kuşatmaya dayanamadığı için temellerine kadar yerle bir edildi ve

Machine Translated by Google

Tuzla kaplı yıkıntıların arasından ordusuyla ilerledi ve Şekemlilerin hepsi öldürüldü. Ülkeye dağılan ve böylece tehlikeden kurtulanlar ise sağlam bir kayanın etrafında toplandılar, oraya yerleştiler ve etrafına bir duvar örmeye hazırlandılar. Abimelek onların niyetini öğrenince, onları engelledi ve ordusuyla birlikte üzerlerine geldi, etrafına kuru odun demetleri yerleştirdi; kendisi de bir kısmını getirdi ve askerleri de aynı şeyi yapmaya teşvik etti. Kaya bu demetlerle çevrilince, ateşe verdiler ve içine doğası gereği en kolay tutuşan ne varsa attılar. Böylece büyük bir alev yükseldi ve hiç kimse kayadan kaçamadı; herkes, eşleri ve çocuklarıyla birlikte, toplamda yaklaşık bin beş yüz kişi ve daha birçok kişi öldü. Şekemlilerin başına gelen felaket işte böyleydi. Ve eğer bu kişiler, bu acıyı hak eden birine bu kadar çok kötülük yapmasalardı ve bunu kendileri de bunun cezası olarak görmeselerdi, insanların onların yüzünden duydukları üzüntü daha büyük olurdu.

5. Abimelek, Şekemlilere yaşattığı felaketlerle İsrailoğullarını korkuttuktan sonra, sahip olduğundan daha büyük bir otoriteye sahipmiş gibi görünmeye başladı ve şiddetine, tümünü yok etmedikçe, hiçbir sınır koymuyormuş gibiydi. Buna göre Teb'e yürüdü ve şehri aniden ele geçirdi; şehirde büyük bir kule vardı ve tüm kalabalık oraya kaçtı. Şehri kuşatmak için hazırlık yaptı. Kapılara doğru şiddetle ilerlerken, bir kadın başına bir değirmen taşı parçası attı. Bunun üzerine Abimelek yere düştü ve zırh taşıyıcısından kendisini öldürmesini istedi, çünkü ölümünün bir kadının işi olduğu düşünülmesin diye. Zırh taşıyıcısı da emredileni yaptı. Böylece, kardeşlerine karşı işlediği kötülük ve Şekemlilere karşı gösterdiği küstahça barbarlık nedeniyle bu ölüm cezasını çekti. Şekemlilerin başına gelen felaket, Yotam'ın kehanetine uygun olarak gerçekleşti. Ancak Abimelek'in düşüşünden sonra onunla birlikte olan ordu dağıldı ve kendi evlerine gittiler.

6. Şimdi Manasse kabilesinden Gileadlı Jair (16) yönetimi devraldı. Başka konularda da mutlu bir adamdı, özellikle de iyi karakterli çocukları konusunda. Otuz çocukları vardı ve at binmede çok yetenekliydiler ve onlara emanet edilenler şunlardı:

Machine Translated by Google

Gilead şehirlerinin yönetimini üstlendi. Yirmi iki yıl boyunca bu görevi sürdürdü ve yaşlı bir adam olarak öldü; Gilead'ın bir şehri olan Camon'a gömüldü.

7. İbranilerin tüm işleri belirsiz bir şekilde yönetiliyor, düzensizliğe ve Tanrı'ya ve kanunlara karşı saygısızlığa yol açıyordu. Ammonlular ve Filistliler onları hor gördüler ve büyük bir orduyla ülkeyi harap ettiler; Perea'nın tamamını ele geçirdikten sonra, geri kalanını da ele geçirmeye kalkışacak kadar küstah davrandılar. Ancak İbraniler, yaşadıkları felaketlerden ders çıkararak Tanrı'ya yalvarmaya başladılar; ona kurbanlar sunarak, kendilerine karşı çok sert olmamasını, dualarıyla onlara karşı öfkesini dindirmesini dilediler. Böylece Tanrı onlara daha merhametli oldu ve onlara yardım etmeye hazırlandı.

8. Ammonlular Gilead ülkesine bir sefer düzenlediklerinde, ülke halkı onları belirli bir dağda karşıladı, ancak bir komutana ihtiyaçları vardı. Babasının erdemi ve kendi masraflarıyla geçindirdiği ordusu sayesinde güçlü bir adam olan Yefta adında biri vardı. Bu nedenle İsrailoğulları ona haber göndererek yardım istediler ve ona ömür boyu üzerlerinde egemenlik sözü verdiler. Ancak o, bu ricayı kabul etmedi ve kardeşleri tarafından kendisine haksızlık yapıldığında yardım etmedikleri için onları suçladı; çünkü onu, diğerleriyle aynı anneden değil, babasının sevgisiyle aralarına sokulan yabancı bir anneden doğmuş olarak dışlamışlardı; bunu da onun [kendini savunma] yeteneğinin olmamasından duydukları bir küçümseme yüzünden yapmışlardı. Böylece Gilead denilen ülkede ikamet etti ve kendisine gelen herkesi, nereden gelirse gelsin, kabul etti ve onlara ücret ödedi.

Ancak, ona egemenliği kabul etmesi için baskı yapıp, ömür boyu onlara hükmetme yetkisi vereceklerine yemin ettiklerinde, onları şuraya götürdü:
savaş.

9. Yefta, onların işlerini hemen hallettikten sonra ordusunu Mizpeh şehrine yerleştirdi ve Ammon kralına, topraklarını haksız yere işgal etmesinden şikayet eden bir mesaj gönderdi. Fakat o kral ters bir mesaj gönderdi; İsrailoğullarının Mısır'dan çıkışından şikayet etti ve ondan Ammon ülkesinden çıkıp orayı teslim etmesini istedi.

Machine Translated by Google

Ona, başlangıçta babasının mirası olarak verilmişti. Fakat Yefta şu cevabı verdi: Atalarının Amoriler ülkesi hakkında haklı olarak şikayet etmediğini, aksine Amoriler ülkesini onlara bıraktıkları için onlara teşekkür etmesi gerektiğini, çünkü Musa'nın da o ülkeyi alabileceğini; ve Tanrı'nın onlar için elde ettiği ve üç yüz yıldan fazla bir süredir yaşadıkları kendi topraklarından da geri çekilmeyeceğini, aksine onlarla bu konuda savaşacağını söyledi.

10. Ve onlara bu cevabı verdikten sonra elçileri gönderdi. Zafer için dua ettikten ve kutsal görevleri yerine getireceğine, sağ salim eve dönerse karşısına çıkan her canlıyı kurban edeceğine yemin ettikten sonra (17) , düşmanla savaşa girdi ve büyük bir zafer kazandı ve takip sırasında düşmanları Minnith şehrine kadar öldürdü. Sonra Ammonluların ülkesine geçti, şehirlerinin çoğunu yıktı, ganimetlerini aldı ve kendi halkını on sekiz yıldır çektikleri kölelikten kurtardı. Fakat geri dönerken, yaptığı büyük işlerle hiçbir şekilde bağdaşmayan bir felakete düştü; çünkü onu karşılamaya gelen kızıydı; o da tek çocuk ve bakireydi: Bunun üzerine Yefta, çektiği acının büyüklüğünü şiddetle kınadı ve kızını onu karşılamaya bu kadar aceleci davrandığı için suçladı, çünkü onu Tanrı'ya kurban edeceğine yemin etmişti. Ancak, başına gelecek bu olay onun için nankörlük değildi, çünkü babasının zaferi ve yurttaşlarının özgürlüğü vesilesiyle ölecekti: Sadece babasından iki ay boyunca yurttaşlarıyla birlikte gençliğinin yasını tutmasına izin vermesini istedi; ve sonra, yukarıda adı geçen sana, verdiği söze göre onunla istediğini yapmasına razı oldu. Buna göre, bu süre sona erdiğinde, kızını yakmalık kurban olarak sundu; bu, ne kanuna uygun ne de Tanrı'nın makbul saydığı bir sunuydu ve dinleyicilerin bu uygulamaya nasıl bakacaklarını hiç düşünmedi.

11. Efraim kabilesi ona karşı savaştı; çünkü o, Ammonlulara karşı düzenlediği sefere onları yanına almamıştı, fakat ganimeti ve elde ettiği zaferin şanını yalnızca kendisi kazanmıştı.
Buna karşılık, öncelikle akrabalarının kendisine karşı nasıl savaştığının farkında olduklarını ve davet edildiklerinde yardımına gelmediklerini, oysa gelmeleri gerekirken çok daha önce gelmeleri gerektiğini söyledi.

Machine Translated by Google

Davet edildiler. Ve ikinci olarak, haksızlık edeceklerini söyledi; çünkü düşmanlarıyla savaşacak cesaretleri yokken, aceleyle kendi akrabalarına saldırdılar. Ve Tanrı'nın yardımıyla, akıllanmadıkları takdirde onları cezalandıracağını söyleyerek onları tehdit etti. Fakat onları ikna edemeyince, Gilead'dan gönderdiği kuvvetlerle onlarla savaştı ve aralarında büyük bir katliam yaptı; ve yenildiklerinde, onları takip etti ve önceden gönderdiği ordusunun bir kısmıyla Ürdün geçitlerini ele geçirdi ve yaklaşık kırk iki binini öldürdü.

12. Böylece Yefta altı yıl hüküm sürdükten sonra öldü ve kendi ülkesi olan, Gilead diyarındaki Sebee'ye gömüldü.

13. Yefta öldükten sonra, Yahuda kabilesinden ve Beytlehem şehrinden olan İbzan yönetimi devraldı. Altmış çocuğu vardı; otuzu erkek, geri kalanı kızdı. Hepsini hayatta bıraktı, kızlarını evlendirdi ve oğulları için eşler aldı. Yedi yıllık yönetimi boyunca kayda değer veya anılmaya değer hiçbir şey yapmadı. Yaşlı bir adam olarak öldü ve kendi memleketinde gömüldü.

14. İbzan bu şekilde öldükten sonra, onun yerine geçen ve on yıl boyunca yönetimi elinde tutan Helon da kayda değer bir şey yapmadı; o Zebulon kabilesindendi.

15. Hilel'in oğlu, Efraim kabilesinden ve Piraton şehrinde doğmuş olan Abdon da, Helon'dan sonra onların baş valisi olarak atanmıştı. Sadece çocukları sayesinde mutlu olduğu kaydedilmiştir; çünkü o zamanlar kamu işleri o kadar barışçıl ve güvenliydi ki, o da hiçbir şanlı eylemde bulunmadı. Kırk oğlu vardı ve onlardan otuz torunu oldu; ve hepsi at binmede çok yetenekli olan bu yetmiş kişiyle birlikte görkemli bir şekilde yürüdü; ve hepsini hayatta bıraktı. Yaşlı bir adam olarak öldü ve Piraton'da görkemli bir şekilde gömüldü.

BÖLÜM 8.

Machine Translated by Google

SAMSON KALESİ VE NE HAKKINDA
FİLİSTİNLİLERE ÇIKARDIĞI ZARARLAR.

1. Abdon öldükten sonra Filistliler İsrailoğullarını yendiler ve kırk yıl boyunca onlardan vergi aldılar; bu sıkıntıdan şu şekilde kurtuldular:

2. Manoah adında, öyle büyük erdem sahibi bir kişi vardı ki, ona denk çok az insan vardı ve tartışmasız ülkesinin en önemli kişisiydi. Güzelliğiyle ünlü ve çağdaşlarından üstün bir karısı vardı. Çocuğu yoktu ve soyunun olmamasından huzursuz olan Manoah, Tanrı'dan kendilerine kendi bedenlerinden gelecek nesiller vermesini diledi; ve bu amaçla karısıyla birlikte sürekli olarak banliyölere (18) geliyordu ; bu banliyöler Büyük Ova'daydı. Karısına delilik derecesinde düşkündü ve bu yüzden ona karşı ölçüsüz derecede kıskançtı.

Bir keresinde karısı yalnızken, ona bir hayalet göründü; bu, Tanrı'nın bir meleğiydi ve yakışıklı, uzun boylu bir gence benziyordu. Melek, ona Tanrı'nın takdiriyle doğacak, güçlü ve yakışıklı bir oğlu olacağı müjdesini verdi; bu oğul büyüyüp yetişkinliğe ulaştığında Filistliler onun sayesinde sıkıntı çekeceklerdi. Melek ayrıca, oğlunun saçlarını kesmemesini ve her türlü içecekten uzak durmasını (çünkü Tanrı böyle emretmişti) ve sadece suyla yetinmesini öğütledi.

Melek, bu mesajı ilettikten sonra yoluna devam etti; gelişi Tanrı'nın isteğiyle olmuştu.

3. Karısı, kocası eve geldiğinde ona meleğin söylediklerini anlattı. Melek, kendisine görünen genç adamın güzelliğine ve uzun boyuna o kadar hayran kalmıştı ki, kocası kıskançlıktan ve bu duygunun uyandırdığı şüphelerden dolayı şaşkına dönmüştü. Ancak karısı, kocasının bu mantıksız üzüntüsünün giderilmesini istiyordu; bu nedenle Tanrı'dan meleği tekrar göndermesini, böylece kocasının onu görmesini diledi. Böylece, Tanrı'nın lütfuyla melek, onlar banliyöde iken tekrar geldi ve karısı kocası olmadan yalnızken ona göründü. Karısı, kocasını getirene kadar meleğin kalmasını istedi; bu isteği kabul edilince Manoah'ı çağırmaya gitti. Manoah meleği gördüğünde henüz şüphelerinden kurtulmamıştı ve ona karısına anlattığı her şeyi kendisine anlatmasını istedi;

Machine Translated by Google

Fakat melek, söylediklerinin sadece onun tarafından bilinmesinin yeterli olduğunu söyleyince, ondan kim olduğunu söylemesini istedi; böylece çocuk doğduğunda ona teşekkür edip bir hediye verebileceklerdi. Melek, bir oğlunun doğumu müjdesini herhangi bir şeye muhtaçlıktan getirmediği için hediye istemediğini söyledi. Manoa, kalmasını ve misafirperverliğinden faydalanmasını rica edince, melek kabul etmedi. Ancak Manoa'nın ısrarlı isteği üzerine, ona misafirperverliğinin bir işaretini getirene kadar kalmaya ikna oldu; bu yüzden bir keçi yavrusu kesti ve karısına onu kaynatmasını söyledi. Her şey hazır olunca, melek ona ekmekleri ve eti, kapları olmadan, kayanın üzerine koymasını emretti; bunu yaptıklarında, elindeki çubukla ete dokundu ve alev çıkınca et, ekmeklerle birlikte yandı. Melek, onların gözleri önünde, bir araç gibi duman vasıtasıyla göğe yükseldi. Manoa, Tanrı'nın bu görüntüsünden dolayı başlarına bir tehlike geleceğinden korktu; fakat karısı ona cesaretli olmasını, çünkü Tanrı'nın onlara iyilikleri için göründüğünü söyledi.

4. Böylece kadın hamile kaldı ve kendisine verilen emirleri dikkatle yerine getirdi; ve çocuk doğduğunda ona, güçlü anlamına gelen Samson adını verdiler . Çocuk hızla büyüdü ve hem beslenmesinin ölçülü olması hem de saçlarının uzamasına izin verilmesiyle peygamber olacağı açıkça belli oldu . (19)

5. Bir keresinde, anne babasıyla birlikte Filistlilerin şehri Timhat'a geldiklerinde, büyük bir bayram vardı. Orada bir kıza aşık oldu ve anne babasından kızı kendisine eş olarak almalarını istedi. Ancak onlar, kızın İsrail soyundan olmadığı için bunu reddettiler. Yine de bu evliliğin Tanrı'dan geldiğini ve İbranilerin yararına olacağını düşündüğü için, onları kızı kendisine eş olarak almaları için çok ikna etti. Kızın anne babasının yanına sürekli giderken bir aslanla karşılaştı ve çıplak olmasına rağmen aslanın saldırısını savuşturdu, elleriyle boğarak öldürdü ve vahşi hayvanı yolun iç tarafındaki ağaçlık bir alana attı.

6. Ve bir başka sefer kıza giderken, o aslanın göğsünde petek yapan bir arı sürüsüne rastladı; üç petek balını alıp, geri kalan ballarıyla birlikte ona verdi.

Machine Translated by Google

Samson, genç kıza hediyeler verdi. Timhath halkı, gencin gücünden korkarak, düğün ziyafeti sırasında (çünkü o zaman herkese ziyafet vermişti) ona otuz tane en güçlü genci, görünüşte arkadaşıymış gibi, ama aslında onu korumak ve onlara herhangi bir rahatsızlık vermesini engellemek için verdiler. Onlar neşeyle içki içip oynarken, Samson, o zamanlar adet olduğu üzere, şöyle dedi: "Gelin, size bir bilmece sorsam ve bunu yedi gün içinde çözerseniz, bilgeliğinizin ödülü olarak her birinize bir keten gömlek ve bir giysi vereceğim."

Bilgeliğin şanını ve kazançlarını elde etme konusunda çok hırslı olan bu kişiler, ondan bilmecesini sormasını istediler. Bilmece şöyleydi: "Bir yiyici, kendisi çok tatsız olmasına rağmen, içinden tatlı yiyecek üretir." Üç gün içinde bilmecenin anlamını bulamayınca, kızdan kocası aracılığıyla bilmeceyi bulmasını ve onlara anlatmasını istediler; eğer anlatmazsa onu yakmakla tehdit ettiler. Kız, Samson'dan bilmeceyi anlatmasını rica edince, Samson önce reddetti; ama kız ona çok kızdı, gözyaşlarına boğuldu ve bilmeceyi anlatmamasını ona karşı bir kötülük işareti olarak gösterdi. Bunun üzerine Samson, bir aslanı nasıl öldürdüğünü, göğsünde arılar bulduğunu, üç bal peteği alıp kıza getirdiğini anlattı. Böylece, hiçbir hileden şüphelenmeyen Samson, her şeyi kıza anlattı ve kız da bunu öğrenmek isteyenlere açıkladı. Yedinci günde, kendilerine sorulan bilmeceyi açıklayacakları gün, güneş batmadan önce bir araya geldiler ve şöyle dediler: "Üzerine konan için aslandan daha iğrenç bir şey yoktur, baldan faydalananlar için de baldan daha tatlı bir şey yoktur." Buna karşılık Samson şöyle dedi: "Kadından daha hilekâr bir şey yoktur, çünkü size benim yorumumu açıklayan da bir kadındı." Bunun üzerine onlara söz verdiği hediyeleri verdi ve yolda karşılaştığı, kendileri de Filistli olan Aşkelonluları avladı. Ancak karısından boşandı; kız onun öfkesini hiçe saydı ve aralarında evliliği sağlayan arkadaşıyla evlendi.

7. Bu haksız muamele karşısında Samson o kadar öfkelendi ki, hem onu hem de tüm Filistlileri cezalandırmaya karar verdi. O sırada yaz mevsimiydi ve tarlaların ürünleri hasat için neredeyse olgunlaşmıştı. Bu yüzden üç yüz tilki yakaladı ve kuyruklarına yanan meşaleler bağlayarak Filistlilerin tarlalarına gönderdi. Böylece tarlaların ürünleri mahvoldu. Filistliler bunun Samson'un işi olduğunu öğrenince,

Machine Translated by Google

Onun bunu hangi sebeple yaptığını da biliyorlardı; Timhath'a yöneticilerini gönderip, felaketlerine sebep olan eski karısını ve akrabalarını yaktılar.

8. Şimdi, Samson ovada Filistlilerden birçoğunu öldürdükten sonra, Yahuda kabilesinin güçlü bir kayası olan Etam'da ikamet etti; çünkü Filistliler o zamanlar bu kabileye karşı bir sefer düzenlemişlerdi. Fakat Yahuda halkı, vergi ödedikleri sırada kendilerine uygulanan cezaların adaletsiz olduğunu ve bunun sadece Samson'un suçlarından kaynaklandığını söyledi. Kendilerinin suçlanmaması için Samson'u teslim etmeleri ve kendi ellerine almaları gerektiğini söylediler. Böylece kendileri suçlanmak istemedikleri için üç bin silahlı adamla kayaya geldiler ve Samson'a, tüm İbrani ulusuna felaket getirebilecek güçte olan Filistlilere yaptığı küstahça hakaretlerden şikayet ettiler; onu yakalamaya, kendilerine teslim etmeye ve kendi ellerine almaya geldiklerini söylediler ve bunu gönüllü olarak kabul etmesini istediler. Bunun üzerine, onlardan yeminle, kendisine düşmanlarının eline teslim etmekten başka bir zarar vermeyeceklerine dair güvence aldıktan sonra, kayadan indi ve kendini hemşehrilerinin eline bıraktı. Sonra onu iki iple bağladılar ve Filistlilere teslim etmek için götürdüler; ve Samson'un orada yaptığı büyük kahramanlık nedeniyle şimdi Çene Kemiği olarak adlandırılan, eskiden özel bir adı olmayan bir yere geldiklerinde, çok uzakta kamp kurmuş olan Filistliler, büyük bir iş başardıkları ve istediklerini elde ettikleri için sevinç ve bağırışlarla onları karşılamaya geldiler; fakat Samson bağlarını kırdı ve ayaklarının dibinde yatan bir eşeğin çene kemiğini alarak düşmanlarının üzerine atıldı ve çene kemiğiyle onlara vurarak bin tanesini öldürdü ve geri kalanını da kaçmaya ve büyük bir kargaşaya sürükledi.

9. Bu katliamdan sonra Samson yaptığı şeyle çok gururlandı ve bunun Tanrı'nın yardımıyla değil, kendi cesaretiyle gerçekleştiğini söyledi; düşmanlarından bazılarının korkudan öldüğünü, geri kalanların ise çene kemiğini kullanarak kaçtığını övünerek anlattı; ancak büyük bir susuzluk hissettiğinde, insan cesaretinin hiçbir şey olmadığını düşündü ve her şeyin Tanrı'ya ait olduğunu belirterek, kendisine kızmaması için Tanrı'ya yalvardı.

Machine Translated by Google

Tanrı, onun söylediklerinin hiçbirini yerine getirmedi, onu düşmanlarının eline teslim etmedi, aksine sıkıntıları altında ona yardım etti ve onu içinde bulunduğu felaketten kurtardı. Bunun üzerine Tanrı, onun yakarışlarından etkilendi ve ona, Samson'un Çene Kemiği adını verdiği (20) ve günümüze kadar da öyle adlandırılan belirli bir kayanın yanında bol miktarda tatlı su kaynağı yarattı.

10. Bu savaştan sonra Samson, Filistlileri küçümsedi ve Gazze'ye gelerek bir handa konakladı. Gazze yöneticileri onun oraya geldiğini öğrenince, kapıları kuşattılar ve fark edilmeden kaçamasın diye etrafına adamlar yerleştirdiler; fakat Samson, kendisine karşı kurulan bu tuzaklardan haberdardı, gece yarısı kalktı ve kapıları, direklerini, kirişlerini ve diğer ahşap eşyalarını zorla alıp omuzlarına yükleyerek Hebron'un üzerindeki dağa götürdü ve orada bıraktı.

11. Ancak sonunda (21) ülkesinin yasalarını çiğnedi, kendi düzenli yaşam biçimini değiştirdi ve yabancıların garip adetlerini taklit etti; bu da onun sefaletinin başlangıcı oldu; çünkü Filistliler arasında bir fahişe olan Delilah adlı bir kadına aşık oldu ve onunla birlikte yaşadı. Filistlilerin kamu işlerini yönetenler ona gelip, vaatlerle onu Samson'dan, düşmanlarına karşı yenilmez kılan gücünün nedenini öğrenmeye ikna ettiler. Buna göre, birlikte içki içip benzer konuşmalar yaparken, Delilah onun yaptığı işlere hayranmış gibi davrandı ve kurnazca bir şekilde, Samson'un diğerlerinden bu kadar güçlü olmasının nedenini ondan öğrenmeyi başardı. Samson, henüz aklını kaybetmemiş olduğu için Delilah'ı kandırmak amacıyla, eğer yedi tane yeşil asma dalıyla sarılsa bile, diğer herkesten daha zayıf olacağını söyledi. Kadın daha fazla bir şey söylemedi, bunu Filistlilerin yöneticilerine anlattı ve bazı askerleri evin içinde pusuya düşürdü; Samson sarhoş ve uykudayken, onu asma dallarıyla olabildiğince sıkı bağladı; sonra onu uyandırdığında, bazı kişilerin üzerine geldiğini söyledi; ama Samson asma dallarını kırdı ve sanki bazı kişiler üzerine gelmiş gibi kendini savunmaya çalıştı. Şimdi bu kadın, Samson'la sürekli konuşmasında, ona olan sevgisine bu kadar az güven duymasına çok içerlediğini iddia etti.

Machine Translated by Google

Ona ne istediğini söylemeyeceğini, sanki onun çıkarına olduğunu bildiği şeyi gizlemeyeceğini söyledi. Ancak onu tekrar kandırdı ve yedi iple bağlanırsa gücünü kaybedeceğini söyledi. Bunu yaptığında hiçbir şey elde edemeyince, ona üçüncü olarak saçlarının ağ şeklinde örüleceğini söyledi; ama bunu yaptığında da gerçek henüz ortaya çıkmayınca, sonunda Delilah'ın duası üzerine (çünkü bir sıkıntıya düşmesi kaçınılmazdı), Samson onu memnun etmek istedi ve Tanrı'nın ona baktığını, Tanrı'nın takdiriyle doğduğunu ve "bu yüzden saçlarımın uzamasına izin veriyorum, Tanrı bana asla başımı kesmememi emretti ve bu yüzden gücüm saçlarımın artışına ve devamlılığına göredir" dedi. Delilah bunları öğrendikten ve onu saçlarından mahrum ettikten sonra, kendisini düşmanlarının saldırılarına karşı savunacak kadar güçlü olmadığı bir anda onu düşmanlarına teslim etti. Bunun üzerine gözlerini oyup bağladılar ve aralarında dolaştırdılar.

12. Fakat zamanla Samson'un saçları yeniden uzadı. Filistliler arasında bir halk bayramı vardı; yöneticiler ve en yüksek mevkidekiler bir araya gelip ziyafet veriyorlardı (bulundukları odanın çatısı iki sütunla destekleniyordu). Bunun üzerine Samson'u çağırdılar ve onu ziyafetlerine getirdiler ki, kadeh kaldırarak ona hakaret etsinler. Bunun üzerine Samson, böyle bir hakarete uğradığında intikam alamamanın en büyük felaketlerden biri olacağını düşünerek, elinden tutan çocuğa yorgun olduğunu ve dinlenmek istediğini söyleyerek onu sütunların yanına götürmesini rica etti. Sütunların yanına gelir gelmez, Samson büyük bir güçle onlara saldırdı ve üç bin adamı ve Samson'u da öldürerek, evin sütunlarını devirip evi yerle bir etti. Bu adam, İsrailoğulları üzerinde yirmi yıl hüküm sürdükten sonra böyle bir sonla karşılaştı. Gerçekten de bu adam, cesareti, gücü ve ölümündeki yüce gönüllülüğüyle hayranlık uyandırmayı hak ediyor; düşmanlarına karşı duyduğu öfke o kadar ileri gitti ki, onlarla birlikte kendisi de öldü. Ancak bir kadın tarafından tuzağa düşürülmesi, bu günaha karşı koyamayacak kadar zayıf olan insan doğasına atfedilmelidir; fakat diğer tüm yönlerden olağanüstü erdem sahibi biri olduğuna şahitlik etmeliyiz. Akrabaları cesedini alıp kendi memleketi Sarasat'ta, ailesinin geri kalanıyla birlikte gömdüler.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 9.

İsrailoğulları Eli'nin yönetimi altında Booz, Ruth ile evlendi ve Davud'un büyükbabası Obed ondan geldi.

1. Şimdi, Samson'un ölümünden sonra, baş rahip Eli İsrailoğullarının valisi oldu. Onun döneminde, ülke kıtlıkla boğuşurken, Yahuda kabilesinin bir şehri olan Beytlehem'li Elimelek, bu büyük sıkıntı altında ailesini geçindiremeyince, karısı Naomi'yi ve ondan doğan çocukları Chillon ve Mahlon'u yanına alarak Moab ülkesine taşındı; orada işleri yolunda gidince, oğulları için Moablı kadınlardan eşler aldı: Chillon için Orpah ve Mahlon için Rut. Ancak on yıl içinde hem Elimelek hem de ondan kısa bir süre sonra oğulları öldüler; Bu olaylardan dolayı çok huzursuz olan ve en sevdiklerinin ölmüş olması nedeniyle yalnızlığını kaldıramayan Naomi, ülkesinin artık refah içinde olduğunu öğrenince ülkesine geri döndü. Ancak gelinleri ondan ayrılmayı düşünemediler; onunla birlikte ülkeyi terk etmeye karar verdiklerinde ise onları vazgeçiremedi; ısrar ettiklerinde ise oğullarıyla olan evliliklerinden daha mutlu bir evlilik ve başka konularda da refah diledi. Kendi işlerinin çok kötü olduğunu görünce, onlara oldukları yerde kalmalarını, ülkelerini terk etmeyi ve kendisiyle birlikte geri dönmek zorunda kalacağı belirsizliğe ortak olmayı düşünmemelerini rica etti. Bu nedenle Orpah geride kaldı; ancak Ruth'u da yanına aldı, çünkü ne olursa olsun kaderini yanında götürmeye kararlıydı.

2. Rut, kayınvalidesiyle birlikte Beytlehem'e geldiğinde, Elimelek'in yakın akrabası olan Booz onu misafir etti; ve hemşehrileri ona gerçek adıyla Naomi diye seslenince, "Bana daha doğru bir şekilde Mara diyebilirsiniz" dedi. İbranice'de Naomi mutluluk, Mara ise üzüntü anlamına gelir. Şimdi hasat zamanıydı; Rut, kayınvalidesinin izniyle, yiyecekleri için bir miktar buğday toplamak üzere başak toplamaya çıktı. Booz'un evine geldiğinde,

Machine Translated by Google

Tarlaya gelince, bir süre sonra Booz oraya geldi ve kızı görünce, biçerdöverlerin başına atanmış olan hizmetkârına kız hakkında bilgi sordu.
Hizmetçi biraz önce onun tüm durumunu sormuş ve efendisine anlatmıştı. Efendisi, hem kayınvalidesine olan sevgisinden hem de evlendiği oğlunu hatırlamasından dolayı onu nazikçe kucaklamış ve refah içinde yaşamasını dilemişti. Bu yüzden ondan başak toplamamasını, sadece biçebileceği kadar biçmesini istemiş ve onu eve götürmesine izin vermişti. Ayrıca, biçerdöverleri götürürken ona engel olmaması için biçerdöverlerin başındaki hizmetçiye de teslim etmiş ve biçerdöverlere yemek ve içecek ikram ederken ona da yemek vermesini söylemişti. Ruth ondan aldığı mısırı kayınvalidesi için saklamış, akşamleyin yanına gelmiş ve mısır başaklarını getirmişti; Naomi de komşularının ona bolca ikram ettiği yiyeceklerden bir kısmını onun için saklamıştı. Ruth ayrıca kayınvalidesine Booz'un kendisine söylediklerini de anlatmıştı. Diğeri ona yakın akrabası olduğunu ve belki de onlara bir şeyler sağlayabilecek kadar dindar bir adam olduğunu söyleyince, ertesi günlerde Booz'un hizmetçileriyle birlikte hasat artıklarını toplamak için tekrar dışarı çıktı.

3. Arpa harmanlandıktan birkaç gün sonra Booz, harman yerinde uyumaya başladı. Naomi bu durumdan haberdar olunca, Ruth'un da onun yanına yatmasını sağladı; çünkü onun kızla sohbet etmesinin ikisi için de faydalı olabileceğini düşünüyordu.

Bunun üzerine genç kızı onun ayaklarının dibinde uyuması için gönderdi; kız da onun emrettiği gibi gitti, çünkü kayınvalidesinin herhangi bir emrine karşı gelmenin göreviyle bağdaşmadığını düşünüyordu. Başlangıçta Booz derin uykudayken ondan gizlendi; ancak gece yarısına doğru uyandığında ve yanında yatan bir kadın gördüğünde, kim olduğunu sordu; kız adını söylediğinde ve efendisi olarak tanıdığı kişiden kendisini mazur görmesini istediğinde, o da daha fazla bir şey söylemedi; ancak sabah, hizmetçiler işlerine başlamadan önce, onu uyandırdı ve taşıyabileceği kadar arpa alıp kayınvalidesinin yanına gitmesini emretti, çünkü orada kimse onun yanında yattığını görmeden önce, özellikle de kötü bir şey yapılmamışken, bu yüzden ortaya çıkabilecek herhangi bir kınamadan kaçınmak akıllıca olurdu. Ama asıl vurgulamak istediği noktaya gelince, mesele burada son bulacaktır: "Benden daha yakın akraba olan kişiye sorulacaktır."

Machine Translated by Google

"Seni eş olarak almak isteyip istemediğine bak: Eğer isterse, onu takip edeceksin; ama reddederse, kanuna göre seninle evleneceğim."

4. Ruth bunu kayınvalidesine bildirdiğinde, Booz'un kendilerine bir şeyler sağlayacağı umuduyla çok sevindiler. Öğle vakti Booz şehre indi ve senatoyu topladı. Ruth'u çağırdıktan sonra akrabasını da çağırdı. Akraba geldiğinde, "Elimelek ve oğullarının mirasını elinde tutmuyor musun?" dedi. Akraba, mirası elinde tuttuğunu ve en yakın akrabaları olduğu için kanunların izin verdiği şekilde davrandığını itiraf etti. Bunun üzerine Booz, "Kanunları yarım yamalak hatırlamamalısın, her şeyi kanunlara göre yapmalısın; çünkü Mahlon'un karısı buraya geldi, eğer tarlalarını elinde tutmak istiyorsan kanuna göre onunla evlenmelisin." dedi. Böylece adam, ölenlerin akrabası olan Booz'a hem tarlayı hem de karısını teslim etti ve zaten bir karısı ve çocukları olduğunu iddia etti. Booz, senatoyu şahit tuttu ve kadına, kanun gereği ayakkabısını çıkarmasını ve yüzüne tükürmesini emretti; bu yapıldıktan sonra Booz, Ruth ile evlendi ve bir yıl içinde bir oğulları oldu. Naomi bu çocuğa bakıcılık yaptı; ve kadınların tavsiyesiyle, yaşlılığında kendisine hizmet edecek şekilde yetiştirilmesi için ona Obed adını verdi, çünkü İbranice'de Obed , hizmetçi anlamına gelir. Obed'in oğlu Jesse, onun oğlu ise kral olan ve topraklarını yirmi bir nesil boyunca oğullarına bırakan Davut'tu. Bu nedenle, Tanrı'nın gücünü göstermek istediğim için Ruth'un bu öyküsünü anlatmak zorunda kaldım; Tanrı, sıradan bir aileden gelenleri, Davut gibi sıradan bir aileden doğmuş olmasına rağmen, kolayca yüceliğe ve ihtişama yükseltebilir.

BÖLÜM 10.

SAMUEL'İN DOĞUMU VE ELİ'NİN OĞULLARININ BAŞINA GELECEK FELAKETİ NASIL ÖNCEDEN BİLDİRDİĞİ HAKKINDA.

1. İbranilerin içinde bulunduğu kötü durum üzerine, Filistlilere tekrar savaş açtılar. Bunun sebebi şuydu: Başrahip Eli'nin Hophni ve Phineas adında iki oğlu vardı. Eli'nin bu oğulları insanlara karşı adaletsizlik ve Tanrı'ya karşı dinsizlik yapmış, hiçbir şeyden geri durmamışlardı.

Machine Translated by Google

Bir çeşit kötülük. Bazı hediyelerini, sahip oldukları şerefli işin bir parçasıymış gibi alıp götürdüler; diğerlerini ise şiddet kullanarak geri aldılar. Ayrıca, tapınakta Tanrı'ya ibadet etmeye gelen kadınlarla da iffetsizlik ettiler, bazılarını zorla şehvetlerine boyun eğdirdiler, diğerlerini ise rüşvetle baştan çıkardılar; hatta hayatlarının bütün seyri zulümden farksızdı. Bu yüzden babaları, bu kötülüklerinden dolayı onlara kızdı ve Tanrı'nın yaptıklarından dolayı onları aniden cezalandıracağını umdu. Halk da bunu çok kötü karşıladı. Tanrı, Eli'nin oğullarının başına gelecek felaketi önceden bildirdikten hemen sonra (ki bunu hem Eli'nin kendisine hem de henüz çocuk olan peygamber Samuel'e yapmıştı), oğullarının yıkımından duyduğu üzüntüyü açıkça gösterdi.

2. Öncelikle peygamber Samuel hakkında söyleyeceklerimi aktaracağım, ondan sonra da Eli'nin oğullarından ve onların İbrani halkının başına getirdikleri felaketlerden bahsedeceğim. Levili Elkanah, hemşehrileri arasında orta sınıf bir kişiydi ve Efraim kabilesinin bir şehri olan Ramathaim'de yaşıyordu. Hannah ve Peninnah adında iki kadınla evlendi. Peninnah'tan çocukları oldu; ancak kısır olmasına rağmen diğer karısını daha çok sevdi. Elkanah, daha önce de belirttiğimiz gibi, Tanrı'nın çadırının kurulduğu Şilo şehrine kurban kesmek için karılarıyla birlikte geldi. Kurbanı kestikten sonra, o bayramda etten karılarına ve çocuklarına paylar dağıttı ve Hannah, diğer karısının çocuklarının annelerinin etrafında oturduğunu görünce gözyaşlarına boğuldu ve kısırlığı ve yalnızlığı yüzünden kendini yas tuttu; Kocasının tesellilerine rağmen kederinin ağır basmasına izin veren kadın, Tanrı'dan kendisine çocuk vermesini ve anne olmasını dilemek için tapınağa gitti; ve doğuracağı ilk oğlunu Tanrı'nın hizmetine adayacağına, yaşam tarzının sıradan insanlardan farklı olacağına yemin etti. Kadın uzun süre dua ederken, tapınağın önünde oturan baş rahip Eli, kadının şarapla sarhoş olduğunu düşünerek onu uzaklaştırdı; ancak kadın su içtiğini, çocuk sahibi olamamaktan dolayı üzgün olduğunu ve Tanrı'dan çocuk dilediğini söyleyince, Eli ona neşelenmesini söyledi ve Tanrı'nın ona çocuk göndereceğini bildirdi.

3. Böylece umut dolu bir şekilde kocasına geldi ve yemeğini sevinçle yedi. Kendi ülkelerine döndüklerinde ise şunları gördü:

Machine Translated by Google

Elkana hamileydi ve bir oğulları oldu; ona Samuel adını verdiler, bu isim Tanrı'dan istenen bir çocuk olarak nitelendirilebilir. Bu nedenle, çocuğun doğumu için kurban sunmak üzere tapınağa geldiler ve ondalıklarını da yanlarında getirdiler; fakat kadın oğluna dair yaptığı adakları hatırladı ve onu Tanrı'ya adayan Eli'ye teslim etti, böylece peygamber olsun diye. Buna göre saçları uzadı ve içeceği su oldu. Böylece Samuel tapınakta yaşadı ve büyüdü. Ancak Elkana'nın Hanna'dan başka oğulları ve üç kızı vardı.

4. Samuel on iki yaşındayken peygamberlik etmeye başladı. Bir keresinde uyurken Tanrı onu adıyla çağırdı; Samuel, başrahibin kendisini çağırdığını sanarak yanına gitti. Fakat başrahip kendisini çağırmadığını söyleyince, Tanrı bunu üç kez yaptı. Eli o zaman o kadar aydınlandı ki, ona şöyle dedi: "Gerçekten Samuel, daha önce olduğu gibi şimdi de sustum. Seni çağıran Tanrı'dır; bu yüzden ona haber ver ve 'Hazırım' de." Tanrı'nın tekrar konuştuğunu duyunca, ondan konuşmasını ve dilediği kehanetleri iletmesini istedi; çünkü Tanrı, ondan faydalanacağı her türlü hizmeti yerine getirmekten geri durmayacaktı. - Tanrı şöyle cevap verdi: "Madem burada hazırsın, İsrailoğullarının başına gelecek felaketleri öğren; öyle felaketler ki, sözlerle anlatılamaz, imanla inanılamaz; çünkü Eli'nin oğulları bir gün ölecek ve rahiplik Eleazar'ın ailesine geçecek; çünkü Eli oğullarını benim ibadetimden daha çok sevmiş ve bu onların yararına olmayacak derecede olmuştur." Eli, peygamberi yeminle bu mesajı kendisine iletmeye mecbur etti, aksi takdirde bunu söyleyerek onu üzmek istemezdi. Ve şimdi Eli, oğullarının helak olacağına dair çok daha kesin bir beklentiye sahipti; fakat Samuel'in şanı giderek arttı, çünkü kehanet ettiği her şeyin buna göre gerçekleştiği deneyimle görüldü. (22)

BÖLÜM 11.

Burada Eli'nin oğullarına, gemisine ve halkına ne olduğu ve Eli'nin nasıl acı içinde öldüğü anlatılmaktadır.

1. Tam bu sıralarda Filistliler İsrailoğullarına savaş açtılar ve Aphek şehrinde kamp kurdular. Şimdi,

Machine Translated by Google

İsrailoğulları onları bir süredir bekliyordu, ertesi gün savaşa girdiler ve Filistliler galip gelerek dört binden fazla İbraniyi öldürdüler ve geri kalanlarını da kamplarına kadar kovaladılar.

2. İbraniler en kötüsünden korkarak senatoya ve başrahibe haber gönderdiler ve Tanrı'nın sandığını getirmelerini istediler; böylece, sandık yanlarında olduğunda kendilerini savunma düzenine sokarak, düşmanlarına karşı çok güçlü olabileceklerdi; çünkü onları bu felaketlere mahkum eden Tanrı'nın sandıktan daha büyük olduğunu ve bu sandığın O'nun adına onurlandırıldığını düşünmeyeceklerdi. Böylece sandık ve başrahibin oğulları geldi; babalarından, sandığın ele geçirilmesinden sağ kurtulmaya kalkışırlarsa bir daha onun huzuruna çıkmamaları yönünde bir talimat almışlardı; çünkü Phineas zaten başrahip olarak görev yapıyordu, babası ise yaşlılığından dolayı görevini ona devretmişti. İbraniler, sandığın gelişiyle düşmanlarına karşı çok güçlü olacaklarını düşünerek cesaretlenmişlerdi; düşmanları da sandığın İsrailoğullarına gelmesinden çok endişelenmiş ve korkmuşlardı. Ancak sonuç her iki tarafın da beklentilerine uymadı; savaş başladığında, İbranilerin beklediği zafer Filistlilerin oldu ve Filistlilerin korktuğu yenilgi İsrailoğullarının başına geldi. Böylece sandığa olan güvenlerinin boşuna olduğunu anladılar, çünkü düşmanlarıyla yakın bir çatışmaya girer girmez hemen yenildiler ve aralarında başrahibin oğullarının da bulunduğu yaklaşık otuz bin adam kaybettiler; ancak sandık düşmanlar tarafından götürüldü.

3. Bu yenilginin ve sandığın esir alınmasının haberi Şilo'ya ulaştığında (çünkü savaşta bulunan Benyaminli genç bir adam elçi olarak oraya gelmişti), bütün şehir yas tuttu. Kapılardan birinde yüksek bir tahtta oturan baş rahip Eli, onların kederli feryatlarını duydu ve ailesinin başına garip bir şey geldiğini sandı. Bu yüzden genç adamı çağırdı; ve savaşta olanları anladığında, oğulları veya ordu hakkında kendisine anlatılanlar konusunda fazla endişelenmedi, çünkü bu şeylerin olacağını ilahi vahiy yoluyla önceden biliyor ve kendisi de bunları önceden bildirmişti - çünkü beklenmedik bir şekilde gelen üzücü şeyler insanları en çok üzer; fakat sandığın götürüldüğünü duyar duymaz...

Machine Translated by Google

Düşmanları tarafından esir alındıklarını öğrenince çok üzüldü, çünkü olaylar beklediğinden tamamen farklı gelişti; bu yüzden tahtından düştü ve öldü. Toplamda doksan sekiz yıl yaşadı ve bunun kırk yılında hükümeti elinde tuttu.

4. Aynı gün oğlu Phineas'ın karısı da kocasının başına gelen felakete dayanamayarak öldü; çünkü doğum sancıları çekerken ona kocasının ölüm haberini vermişlerdi. Ancak yedi aylıkken bir oğul doğurdu, o da yaşadı ve ona İkabod adını verdiler; bu isim utanç anlamına gelir - çünkü ordu bu yüzden utanç duydu.

5. Şimdi Eli, Harun'un diğer oğlu İtamar'ın ailesinden yönetimi üstlenen ilk kişiydi; çünkü başlangıçta Eleazar'ın ailesi baş rahip olarak görev yapıyordu, oğul hala babasından bu onuru alıyordu, Eleazar bunu oğlu Phineas'a miras bırakmıştı; ondan sonra oğlu Abiezer bu onuru aldı ve onu Bukki adındaki oğluna devretti, ondan da oğlu Ozi aldı; ondan sonra, bahsettiğimiz Eli rahiplik görevini üstlendi ve böylece o ve soyu Süleyman'ın hükümdarlığına kadar bu görevi sürdürdü; fakat sonra Eleazar'ın soyu bu görevi yeniden üstlendi.

SON NOT

(1) Amoriler, Kenan'ın yedi ulusundan biriydi. Bu nedenle Reland, Josephus'un burada Ürdün ötesindeki topraklarının Kenan topraklarının tamamının yedide biri olduğunu değil, Arnoritleri yedinci bir ulus olarak kastettiğini varsaymaya isteklidir. Bunun nedeni, Josephus'un ve Kutsal Kitabımızın genel olarak Ürdün ötesindeki toprakları Kenan topraklarından ayırmasıdır; ayrıca, kesin olarak hepsinin fercot olduğu da inkar edilemez: ancak on iki kabilenin iki buçuk kabilesi onu miras aldıktan sonra, genel olarak Kenan, Filistin veya Yahudiye topraklarının altına tamamen dahil edilebilir; bunun açık bir örneğini Josephus'ta görüyoruz; onun sözleri açıkça, Kenan topraklarının tamamını veya on iki kabilenin birlikte yaşadığı toprakları alıp yedi parçaya böldüğümüzde, Ürdün ötesindeki kısmın toprak miktarı bakımından tamamının yedide biri olduğunu ima etmektedir. Bu durum, Reland'ın o ülkeye dair kendi haritasıyla da oldukça örtüşmektedir; zira Ürdün ötesindeki bu topraklar, iki buçuk kabilenin de fark ettiği üzere (Sayılar 32:1, 4, 16), özellikle verimli ve otlak olarak çok elverişliydi ve halkın yaklaşık beşte birini geçindiriyordu.

Machine Translated by Google

(2) Bu casusların tarihinden ve hancı Rahab'ın, casusların hayatlarını kurtarmak için Eriha kralının elçilerine yalan söyleyerek onları aldatmasından ve Yeni Ahit'te (İbraniler 11:31; Yakup 2:25) imanının ve iyi işlerinin büyük övgüsünden, ayrıca hem Eski Ahit'te hem de Josephus'ta birçok başka paralel örnekten açıkça anlaşılıyor ki, o zamanlar en iyi insanlar bile haklı olarak yok edilebilecek kamu düşmanlarını aldatmaktan çekinmezlerdi; aynı şekilde, hayatlarını kurtarmak ve kendilerini haksız zalimlerinin zulmünden kurtarmak için kötü insanları da aldatabilirlerdi ve bunu doğrudan yalan söyleyerek yaparlardı; yani, yemin istenmediği durumlarda, aksi takdirde asla böyle bir yönteme girişmeye cesaret edemezlerdi. Josephus'un kendisi de başka bir görüş veya uygulamaya sahip değildi, bunu Antik Çağ B. IX. bölüm 4. kısım notunda belirteceğim.

3. Ve dikkat edin ki, ben bu kadına hâlâ Rahab diyorum, yani bir hancı, fahişe değil; hem bizim kopyalarımızda, hem de özellikle Josephus'ta, tüm tarih bundan fazlasını ima etmiyor. Gerçekten de, hancı kadınların aynı zamanda fahişe veya fahişeleri geçindiren kişiler olması o kadar sık rastlanan bir durumdu ki, gerçek fahişeler için yaygın olarak kullanılan kelime genellikle onlara da verilirdi. Dr. Bernard'ın buradaki notuna, Hakimler 11:1'e ve Antik Çağ İncili 7. bölüm 8. kısma bakın.

(3) Eriha'nın bu yıkıma adanması ve bu laneti veya aforozu bozan Achar'ın ibretlik cezalandırılması ve gelecekte bunu bozacak olan Hiel'in (1 Krallar 16:34) cezalandırılması, ayrıca Amaleklilere karşı benzer bir laneti veya aforozu bozan Saul'un (1 Samuel 15) cezalandırılması vesilesiyle, Levililer 27:28'deki yasanın gerçek anlamını gözlemleyebiliriz: "Adananlardan hiçbiri kurtarılamaz; öldürülecektir"; yani Yahudilerin kamu düşmanlarından herhangi biri, kötülükleri nedeniyle, ilahi emre göre, genellikle Kenan'ın yedi kötü ulusu ve günahkâr Amalekliler (1 Samuel 15:18) gibi, resmen yıkıma adandığında, bu düşmanların kurtarılmasına izin vermek tamamen yasa dışıydı; hepsi tamamen yok edilmeliydi. Ayrıca bkz. Sayılar 23:2, 3.

(4) Bu reisin adının, yaygın kopyalardaki gibi Achan değil, Josephus'ta, Apostolik Anayasa'nın VII. Bölüm 2. kısmında ve başka yerlerde olduğu gibi Achar olduğu, Yeşu'nun lanetinde bu isme yapılan göndermeden anlaşılmaktadır: "Neden bizi rahatsız ettin? Rab seni rahatsız edecek;" burada İbranice kelime yalnızca Achar ismine atıfta bulunur, Achan'a değil.

Machine Translated by Google

Buna göre, Achar veya Achor Vadisi, Gilgal'ın biraz kuzeyinde yer alan ve Yeşu zamanından bugüne kadar bu şekilde anılan bilinen bir yerdi. Bkz. Yeşu 7:26; İşaya 65:10; Hoşea 2:15; ve Dr. Bernard'ın buradaki notları.

(5) Burada Dr. Bernard çok haklı olarak, Josephus'un kopyalarından şekel kelimesinin tekrarı nedeniyle birkaç kelimenin çıkarıldığını ve şöyle okunması gerektiğini belirtiyor: — "Elli şekel ağırlığında bir altın parçası ve iki yüz şekel ağırlığında bir gümüş parçası," tıpkı diğer kopyalarımızda olduğu gibi, Yeşu 7:21.

(6) Bu konuda Dr. Bernard ile aynı fikirdeyim ve Josephus'un görüşünü onaylıyorum. Gilgal'ın özgürlük için yorumlanması. Bkz. Yeşu 5:9.

(7) Güneş ve ayın durmasıyla günün uzamasının, dünyanın günlük hareketinin yaklaşık yarım devir boyunca mucizevi bir şekilde durmasıyla fiziksel ve gerçek mi, yoksa bulutlar ve gece gerçek güneş ve ayları gizlerken, güneş ve ayın uzun süre sabit kalmasını taklit eden havadaki fosforların sadece görünür mü olduğu ve bu parhelion veya sahte güneşin Yeşu'nun takibi ve tam zaferi için yeterli ışık sağladığı (ki bu havadaki fosforlar son yıllarda alışılmadık derecede yaygın olmuştur) şu anda belirlenemez: filozoflar ve astronomlar doğal olarak bu ikinci hipoteze eğilim göstereceklerdir. Bu arada, olayın kendisi, şimdi kayıp olan Yaşar kitabında, Yeşu 10:13'te belirtilmiş ve İşaya 28:21, Habakkuk 3:11 ve Sirak'ın oğlu Sirak 46:4 tarafından doğrulanmıştır. Süleyman'ın 18. Mezmurunda da... Ayrıca, Yeşu ve Hezekiya dönemlerindeki durup geri dönme mucizeleriyle ilgili olarak, gök cisimleri hakkında da şöyle denir: "Yaratıldığı günden beri yollarını kaybetmediler; eski nesillerden beri yollarından sapmadılar, ancak Tanrı kullarının emriyle onlara [böyle yapmalarını] emrettiği zamanlar hariç." Bkz. Authent.

Kayıtlı kısım ip 154.

(8) Tapınakta saklanan kitaplar hakkında, Antiq. B. III. bölüm 1. kısım 7'deki nota bakınız.

(9) Çünkü sadece Prokopius ve Suidas değil, daha önceki bir yazar olan Musa Korenensis (s. 52, 53) ve belki de asıl yazarından, Büyük İskender kadar eski olan Mariba Carina, ünlü yazıtı şurada kaydetmiştir:

Machine Translated by Google

Tanca'da, Yeşu tarafından Filistin'den kovulan eski Kenanlılar hakkında, yazarın kendi sözleriyle şöyle diyor: "Biz, Kenanlıların yöneticileri olan, ancak soyguncu Yeşu tarafından kovulan ve burada yerleşmeye gelen sürgünleriz." Oradaki nota bakın. Ayrıca, Musa Korenensis'in 53. sayfada, dikkatli bir inceleme sonucunda eklediği şu bilgi de dikkatimizi çekmektedir: "Kenanlılar arasında önde gelen adamlardan biri aynı zamanda Ermenistan'a gelmiş ve Genthuniaa ailesini veya kabilesini kurmuştur; ve bu, aynı aile veya kabilenin geleneklerinin Kenanlılarınkine benzediği gerçeğiyle doğrulanmıştır."

(10) Josephus, bir başrahipten bahsederken kehanette bulunmak derken, burada ve sık sık başka yerlerde, okuyucunun her fırsatta aklında tutması gereken Urim aracılığıyla Tanrı'ya danışmaktan başka bir şey kastetmez. Ve Josephus ile çağdaş olan ve aynı ülkeden olan Aziz Yuhanna, "O yıl başrahip olan Kayafas, İsa'nın o millet için öleceğini ve sadece o millet için değil, aynı zamanda dağılmış olan Tanrı'nın çocuklarını da bir araya toplayacağını kehanet etti" dediğinde bu üslubu kullandıysa, muhtemelen bunun, başrahibe göğüs zırhını veya Urim ve Thummim'i önünde taşıdığı sırada, kerubiler arasından gelen olağanüstü bir sesle vahyedildiğini kastediyor olabilir; ya da tapınağın en kutsal yeri olan Urim ve Thummim kehanet yerinden başka bir şey değildi. Bunun hakkında yukarıda, Antiq. B. III. bölüm 8. kısım 9. notunda.

(11) Adonibezek'in zulmettiği ve bu yüzden lex talionis'e göre cezalandırıldığı yetmiş iki reguli veya küçük kralın yanı sıra, Yeşu tarafından boyun eğdirilen ve Yeşu 12. bölümde adı geçen otuz bir Kenan kralı ve Suriye kralı Benhadad'ın otuz iki kralı veya kraliyet yardımcıları (1 Krallar 20:1; Antik.)

B. VIII. bölüm 14. kısım 1, monarşiler başlamadan önce çeşitli uluslar arasında eski yönetim biçiminin ne olduğunu bize ima eder; yani her şehir veya büyük kasaba, çevresindeki köylerle birlikte, kendi başına ayrı bir yönetim birimiydi; bu daha da dikkat çekicidir, çünkü bu kesinlikle havariler tarafından belirlenen ve Hristiyanlığın ilk çağlarında Hristiyan kilisesi boyunca korunan kilise yönetim biçimiydi. Bay Addison, "insanlığın iyiliği için, tüm o güçlü imparatorlukların ve monarşilerin..."

Machine Translated by Google

Dünya, tıpkı büyük aileler gibi, kendi valilerinin gözetimi altında bulunabilecek küçük devletlere ve prensliklere bölünmüştü; böylece prensin ilgisi, koruması altındaki her bireye kadar uzanabilirdi; "Böyle bir planın gerçekleştirilmesinden umutsuzluğa düşse de, gerçekleşirse de çabucak yok edileceğini düşünüyor." İtalya Üzerine Notlar, 4to, s. 151. Ayrıca, Ermeni kayıtlarının, Tufan'dan sonra Sardanapalus'tan önceki otuz dokuz eski kahramanının veya yöneticisinin tarihini vermesine rağmen, kırkıncı kişiye, Parerus'a kadar gerçek bir krala sahip olmadıklarını belirtmekte fayda var. Bkz. Moses Chorehensis, s. 55. Ve Yüce Tanrı'nın bu tür mutlak ve tiranlık içeren monarşileri onaylamadığını, Tesniye 17:14-20 ve 1 Samuel 8:1-22'yi okuyan herkes öğrenebilir; ancak, eğer bu tür krallar O'nu yüce Kralları olarak kabul edip O'nun yasalarına göre yönetmeyi amaçlıyorlarsa, O onları kabul etmiş ve tüm nesiller boyunca onları ve tebaalarını korumuştur.

(12) Josephus'un bu tarihin Hakimler döneminin başlangıcından önce veya İsrail'de kral olmadığı bir dönemde yazıldığına dair erken tarihi (Hakimler 19:1), hem Asa hem de Yehoşafat dönemlerinde (2. Chronicles 14:8 ve 16:17) bulunan ve burada altı yüz kişiye indirgenen çok sayıda Benjamitli tarafından güçlü bir şekilde doğrulanmaktadır; eğer bu azalma Hakimler döneminin sonlarında gerçekleşmiş olsaydı, ki diğer kopyalarımız bu azalmayı bu döneme yerleştirirdi, bu sayıların gerçek olduğu hiç düşünülemezdi.

(13) Josephus burada küçük bir hata yapmış gibi görünüyor; Tanrı'nın evi veya çadır anlamına gelen İbranice Bethel kelimesini (Hakimler 20:18) Bethel adlı bir yerin özel adı olarak algılamış; çadırın Bethel'de olduğu hiçbir şekilde görünmüyor; sadece Hakimler döneminde çadırın bulunduğu yer olan Şilo'nun Bethel'den çok uzak olmadığı doğrudur.

(14) Kutsal tarihe göre, Hakimler 1:16; 3:13'te, Eglon'un çadırı veya sarayı, Yeşu tarafından yıkıldıktan sonra Eriha'nın bulunduğu yere verilen ad olan Palmiye Ağaçları Şehri'nde, yani yıkılan şehrin yakınında veya orada bulunuyordu. Buna göre, Josephus, Eriha'da, daha doğrusu o güzel palmiye ağaçları ülkesinde, Eriha'nın daha önce bulunduğu ve Hiel tarafından yeniden inşa edildiği aynı yerde veya yakınında olduğunu söylüyor.

Machine Translated by Google

Krallar 16:31. Doğru adı olan Eriha'dan kaçınan ve sadece Palmiye Ağaçları Şehri olarak adlandıran diğer nüshalarımız burada Josephus'tan daha doğru bilgi vermektedir.

(15) Ehud'un yönetimi için gereken bu seksen yıl, Josephus'un Mısır'dan çıkış ile tapınağın inşası arasındaki beş yüz doksan iki veya altı yüz on iki yıllık olağan büyük sayılarına göre gereklidir, ancak 1 Krallar 6:1'deki en küçük sayı olan dört yüz seksen yıla göre değildir; Josephus'un bazen bu daha küçük sayıyı takip ettiği görülmektedir. Ve bir sonraki bölümün başında Josephus'un, Yabin gelip İsrailoğullarını köleleştirmeden önce İsrailoğulları için neredeyse nefes alma zamanı kalmadığını söylediği göz önüne alındığında, zamanındaki bazı kopyaların burada seksen yıl yerine sadece sekiz yıl yazmış olması oldukça muhtemeldir; Antakyalı Teofilus'un Ad Autolye. 1. iii. kopyasında olduğu gibi ve bu da büyük olasılıkla Josephus'un kopyasından kaynaklanmaktadır.

(16) Josephus'un mevcut nüshalarının tamamında Tola, hakimler arasında yer almıyor, oysa diğer nüshalarda Abimelek'ten sonra geliyor ve hakimlik süresi yirmi üç yıl olarak belirtiliyor (Hakimler 10:1, 2); yine de Josephus'un tüm yorumcuları, Josephus'un hakimlerin yıllarının toplamında Tola'nın yirmi üç yılının da dahil olduğu sonucuna varıyor; bu nedenle, nüshalarından bir kısmının burada kaybolduğunu itiraf etmeliyiz.

(17) Josephus, Apostolik Anayasalar, B. VII. bölüm 37.'de de belirtildiği gibi, Jephtha'yı, ister Josephus'un düşündüğü gibi kızını kurban etmek için olsun, isterse de tek çocuğu olan kızını, tapınakta veya başka bir yerde, sonsuza dek bakireliğe adamak için olsun, aceleci yemini nedeniyle haklı olarak kınamaktadır. Eğer onu kurban olarak adadıysa, Levililer 27:1-8'de belirtildiği gibi fidye ile kurtarılması gerekirdi; ancak 28, 29. ayetlerin anlamı, Tanrı'ya adanan şeylerle ilgili değil, yıkıma adanmış şeylerle ilgilidir, bkz. Antik Çağ notu.

V. bölüm 1. kısım 8.

(18) Manoah ve karısının neden sürekli olarak bu banliyölere gelip çocuklar için dua ettiklerine dair hiçbir sebep keşfedemiyorum, ancak bu banliyölerde bir sinagog ya da ibadet yeri olduğu için olabilir.

(19) Burada, Josephus peygamber derken, yalnızca belirli bir takdirle doğmuş, Nazirîler gibi yaşayan ve kendini adanmış birini kastediyor gibi görünüyor.
Tanrı'ya aitti ve Tanrı'dan olağanüstü bir görev ve güç alacaktı.

Machine Translated by Google

İsa, hiçbir gerçek peygamberlik vahyi olmaksızın, halkı İsrail'i yargılamak ve intikam almak için.

(20) Gezginlerin bize doğruladığı üzere, Lehi veya Çene Kemiği olarak adlandırılan bu çeşme hâlâ mevcuttur ve Josephus zamanında da bu isimle biliniyordu ve geçmiş tüm çağlarda da aynı isimle biliniyordu. Bkz. Antiq. B. VII. bölüm 12. kısım 4.

(21) Apostolik Anayasalar, B. VII. bölüm 37.'de haklı olarak gözlemlendiği üzere, Samson'un duası işitildi, fakat bu onun günahından önceydi.

(22) Daha önce ara sıra peygamberler olmuş olsa da, bu Samuel, Aziz Petrus'un Elçilerin İşleri 3:24'teki şu sözlerinde ima edildiği gibi, Yahudi ulusunda sürekli bir peygamberler silsilesinin ilkiydi: "Evet, Samuel'den ve ondan sonra gelen bütün peygamberler, konuşanların hepsi de o günleri önceden bildirdiler." Ayrıca Elçilerin İşleri 13:20'ye bakın. Diğerleri ise bazen doğru kişiler olarak adlandırılıyordu (Matta 10:41; 13:17).

Machine Translated by Google

Kitap VI

OTUZ İKİ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

Eli'nin ölümünden Saul'un ölümüne kadar.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

FİLİSTİNLİLERİN VE TOPRAKLARININ ÜZERİNE GELEN YIKIM, TANRI'NIN GAZABIYLA, SANDIĞI ESİR OLARAK GÖTÜRMEMİŞLER VE ONU İBRANİLERE NASIL GERİ GÖNDERMİŞLERDİKLERİ NEDENİYLE OLDU.

1. Filistliler, biraz önce de belirttiğim gibi, İbranilerin sandığını esir aldıklarında, onu Aşdod şehrine götürdüler ve ganimetlerinden biri olarak kendi tanrıları Dagon'un (1) yanına koydular ; fakat ertesi sabah tanrılarına tapınmak için tapınağına gittiklerinde, onun sandığa aynı şekilde tapındığını gördüler, çünkü sandığa, üzerinde durduğu kaideden düşmüş gibi uzanmış yatıyordu: Bu yüzden onu kaldırdılar ve tekrar kaidesine koydular ve olanlardan dolayı çok üzüldüler; ve sık sık Dagon'a geldiklerinde onu hala sandığa tapınır bir şekilde uzanmış halde buldukları için, çok büyük bir sıkıntı ve karışıklık içindeydiler. Sonunda Tanrı, Aşdod şehrine ve ülkesine çok yıkıcı bir hastalık gönderdi, çünkü dizanteri veya ishalden, onları çok ani bir şekilde öldüren şiddetli bir hastalıktan öldüler; Çünkü ruh, kolay ölümlerde alışıldığı gibi bedenden tam olarak ayrılmadan önce, bağırsaklarını dışarı çıkardılar ve yedikleri şeyleri, hastalığın tamamen bozduğu her şeyi kustular. Ülkelerinin meyvelerine gelince, topraktan büyük bir fare sürüsü çıktı ve onlara zarar verdi, ne bitkileri ne de meyveleri esirgemedi.

Aşdod halkı bu felaketler altındayken ve kendilerini bu zorluklar karşısında ayakta tutamaz haldeyken, bu durumun sandık yüzünden olduğunu ve kazandıkları zaferin ve sandığı ele geçirmelerinin kendi iyilikleri için olmadığını anladılar; bu yüzden Aşkelon halkına haber göndererek sandığı aralarında kabul etmelerini istediler. Aşdod halkının bu isteği Aşkelon halkının hoşuna gitti ve bu iyiliği kabul ettiler. Ancak sandığı aldıklarında, aynı perişan durumda kaldılar; çünkü sandık, Aşdod halkının çektiği felaketleri, onu kabul edenlere de taşıdı. Aşkelon halkı da sandığı başkalarına gönderdi; ancak sandık onların arasında da kalmadı; çünkü aynı felaketler peşlerini bırakmadığı için, onu yine başkalarına gönderdiler.

Machine Translated by Google

Komşu şehirler; böylece sandık, Filistlilerin beş şehrini bu şekilde dolaştı, sanki aralarına gelmesinin bedeli olarak bu felaketleri bir haraç olarak talep ediyordu.

2. Bu acıları çekenler bunlardan yorulunca ve bunları duyanlar da, sandık için çok yüksek bir vergi ödedikleri için sandığı aralarına almamaları gerektiğini öğrenince, sonunda ondan nasıl kurtulabileceklerinin bir yolunu aramaya başladılar: Böylece Gath, Ekron ve Askelon şehirlerinin yanı sıra Gaza ve Aşklod şehirlerinin valileri bir araya gelip ne yapılması gerektiğini düşündüler; ve ilk başta, Tanrı'nın intikamını aldığını, çektikleri acıların sandıkla birlikte geldiğini ve bu acıların sandık yüzünden şehirlerine gönderildiğini kabul ederek sandığı kendi halkına geri göndermeyi uygun gördüler. Ancak, bunu yapmamaları gerektiğini, acılarının sebebini sandığa bağlayarak kendilerini kandırmamaları gerektiğini söyleyenler de vardı, çünkü sandığın üzerlerinde böyle bir gücü ve etkisi olamazdı; çünkü Tanrı ona bu kadar önem verseydi, onu insanların eline teslim etmezdi. Bu yüzden onlara sakin olmalarını, başlarına gelenleri sabırla karşılamalarını ve bunun tek sebebinin, zamanın belirli döngülerinde insan bedenlerinde, toprakta, bitkilerde ve topraktan yetişen her şeyde bu tür değişikliklere yol açan doğa olduğunu varsaymalarını öğütlediler. Ancak daha önce bahsedilenlerin üzerinde etkili olan öğüt, geçmişte anlayışları ve basiretleriyle öne çıktıklarına inanılan ve mevcut durumlarında diğerlerinden daha doğru konuşan bazı kişilerin öğüdüydü.

Bu adamlar, sandığı göndermenin de, tutmanın da doğru olmadığını, bunun yerine Tanrı'ya şükran sunusu olarak her şehir için birer tane olmak üzere beş altın heykel dikmenin doğru olduğunu söylediler; çünkü Tanrı onların korunmasını sağlamış ve dayanamayacakları hastalıklar yüzünden canlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıkları bir dönemde onları hayatta tutmuştu. Ayrıca, ülkelerini yiyip bitiren farelere benzeyen beş altın fare yapmalarını (2) ve bunları bir torbaya koyup sandığın üzerine yerleştirmelerini; bunun için yeni bir araba yapmalarını ve ona süt inekleri koşmalarını (3) ancak yavrularını kapatıp onlardan uzak tutmalarını, çünkü yavruların annelerine engel olup annelerin yavrulara duydukları özlemden dolayı daha hızlı dönmelerini istemiyorlardı; sonra sandığı taşıyan bu süt ineklerini sürmelerini ve üç yolun kesiştiği bir yere bırakmalarını ve böylece sandığı ineklere bırakma

Machine Translated by Google

Diledikleri yoldan gitmelerine izin verildi; eğer İbranilerin yolundan gidip ülkelerine çıkarlarsa, felaketlerinin sebebinin sandık olduğunu düşüneceklerdi; ama başka bir yola saparlarsa, "Onun peşinden gideceğiz ve içinde böyle bir güç olmadığını anlayacağız" diyeceklerdi.

3. Böylece bu adamların iyi konuştuğuna karar verdiler ve hemen buna göre hareket ederek görüşlerini doğruladılar. Daha önce anlatıldığı gibi hareket ettikten sonra, arabayı üç yolun kesiştiği bir yere getirdiler, orada bıraktılar ve yollarına devam ettiler; ancak sığırlar sağ tarafa doğru gittiler ve sanki birileri onları sürüyormuş gibi ilerlediler. Filistlilerin yöneticileri ise nerede duracaklarını ve kime gideceklerini öğrenmek istercesine arkalarından takip ettiler. Yahuda kabilesinin Bethshemesh adında bir köyü vardı ve sığırlar o köye gittiler; önlerinde geniş ve güzel bir ova olmasına rağmen, daha ileri gitmediler ve arabayı orada durdurdular. Bu, köy halkı için bir manzaraydı ve çok sevindiler; O zamanlar yaz mevsimiydi ve bütün halk tarlalarda meyvelerini toplamakla meşguldü; sandığı görür görmez sevinçten ellerini bırakıp arabaya koştular, sandığı ve içinde putların bulunduğu kabı ve fareleri indirip ovadaki bir kayanın üzerine koydular; Tanrı'ya görkemli bir kurban sunup ziyafet çektikten sonra, arabayı ve sığırları yakmalık kurban olarak sundular; Filistlilerin beyleri bunu görünce geri döndüler.

4. Fakat şimdi Tanrı'nın gazabı onları yakaladı ve Bethshemesh köyünden yetmiş kişiyi (4) öldürdü ; bunlar rahip olmadıkları ve bu yüzden sandığa dokunmaya layık olmadıkları için sandığa yaklaşmışlardı. Köy halkı, bu şekilde acı çekenler için ağladı ve Tanrı'dan gönderilen bu büyük felaket karşısında doğal olarak beklenebilecek bir ağıt yaktılar; herkes kendi akrabası için yas tuttu. Sandığın kendilerinde kalmasına layık olmadıklarını kabul ettikleri için, İsrailoğullarının kamu senatosuna haber göndererek sandığın Filistliler tarafından geri alındığını bildirdiler; bunu öğrenince sandığı Bethshemesh yakınlarındaki Kiryatsiyerim şehrine götürdüler. Bu şehirde, aslen Levili olan ve dürüst ve dindar yaşam tarzıyla çok övülen Abinadab adında biri yaşıyordu; bu yüzden onu getirdiler.

Machine Translated by Google

Sandığı, Tanrı'nın bizzat ikamet edebileceği uygun bir yer olarak evine getirdi, çünkü orada salih bir adam yaşıyordu. Oğulları da sandığın başında ilahi hizmette bulundular ve yirmi yıl boyunca sandığın baş koruyucuları oldular; sandık yirmi yıl boyunca Kiryatyerim'de kaldı, Filistlilerin elinde sadece dört ay kalmıştı.

BÖLÜM 2.

FİLİSTİNLİLERİN İBRANİLERE KARŞI SEFERLERİ VE İBRANİLERİN, GENEL KOMUTANLARI PEYGAMBER SAMUEL'İN ÖNDERLİĞİNDE KAZANDIKLARI ZAFERİ.

1. Kiryatyerim şehri sandıkla birlikteyken, halkın tamamı o süre boyunca Tanrı'ya dua ve kurbanlar sunmakla meşgul oldu ve ibadet konusunda büyük bir ilgi ve gayret gösterdi. Peygamber Samuel, onların görevlerini yerine getirmeye ne kadar istekli olduklarını görünce, bu iyi ruh halindeyken onlarla özgürlüklerinin geri kazanılması ve bununla birlikte gelen nimetler hakkında konuşmanın uygun bir zaman olduğunu düşündü. Buna göre, onları bu eğilimi uyandıracak ve bunu denemeye ikna edecek en uygun sözleri kullandı: "Ey İsrailoğulları," dedi, "Filistliler hâlâ sizin için şiddetli düşmanlardır, fakat Tanrı size lütfetmeye başlamıştır; yalnızca özgürlüğü arzu etmekle kalmayıp, onu elde etmek için uygun yöntemleri de izlemeniz gerekir."

"Efendilerinizden ve efendilerinizden kurtulma isteğiyle yetinmeyin, aynı zamanda onların egemenliği altında kalmanızı sağlayacak şeyleri yapmaya devam edin. Öyleyse doğru olun, kötülüğü ruhlarınızdan atın ve ibadetinizle tüm kalbinizle İlahi Yüceliğe yalvarın ve ona gösterdiğiniz saygıda sebat edin; çünkü böyle davranırsanız refaha kavuşacaksınız; köleliğinizden kurtulacaksınız ve düşmanlarınız üzerinde zafer kazanacaksınız: bu nimetleri ne savaş silahlarıyla, ne bedeninizin gücüyle, ne de yardımcılarınızın çokluğuyla elde etmeniz mümkün değildir; çünkü Tanrı bu nimetleri bu yollarla değil, iyi ve doğru insanlar olmakla vermeyi vaat etmiştir; ve eğer böyle olursanız, Tanrı'nın vaatlerinin yerine getirilmesi için size güvence olacağım." Samuel böyle dediğinde, kalabalık onun konuşmasını alkışladı, ona yaptığı öğütten memnun kaldı ve kendilerini teslim etmeye razı oldular.

Machine Translated by Google

Tanrı'yı hoşnut eden şeyleri yapın. Böylece Samuel onları Mizpeh denilen bir şehre topladı; bu isim İbranice'de gözetleme kulesi anlamına gelir. Orada su çekip Tanrı'ya döktüler, bütün gün oruç tuttular ve dua etmeye koyuldular.

2. Bu toplantı Filistlilerin dikkatinden kaçmadı; bu kadar büyük bir topluluğun bir araya geldiğini öğrenince, İbranilere büyük bir ordu ve güçlü kuvvetlerle saldırdılar, sanki beklemedikleri ve hazırlıksız oldukları bir anda onlara saldırmayı umuyorlardı. Bu durum İbranileri korkuttu, düzensizliğe ve dehşete düşürdü; bu yüzden Samuel'e koşarak geldiler ve korkularından ve daha önce aldıkları yenilgiden dolayı ruhlarının çöktüğünü, "düşmanlarımızın gücünü bize karşı kışkırtmamak için burada saklandığımızı" söylediler. "Sen bizi buraya dualarımızı ve kurbanlarımızı sunmak ve [itaat yemini etmek için] getirdiğin halde, düşmanlarımız bize karşı bir sefer düzenliyor, biz ise çıplak ve silahsızız; bu yüzden kurtuluş için tek umudumuz senin aracılığınla ve Tanrı'nın dualarımızın üzerine bize vereceği yardımla Filistlilerden kurtuluş elde etmektir." Bunun üzerine Samuel onlara cesaretli olmalarını söyledi ve Tanrı'nın onlara yardım edeceğine söz verdi; ve emziren bir kuzuyu alıp kalabalık için kurban etti ve Tanrı'dan Filistlilerle savaşacakları zaman onları korumasını, onları göz ardı etmemesini ve ikinci bir felakete uğramalarına izin vermemesini diledi. Buna göre Tanrı dualarını işitti ve kurbanlarını lütufkâr bir niyetle ve onlara yardım etmeye meyilli olarak kabul ederek, onlara düşmanları üzerinde zafer ve güç bahşetti. Sunak üzerinde Tanrı'nın kurbanı varken ve kutsal ateşle tamamen yakılmamışken, düşman ordusu kampından çıktı ve savaş düzenine girdi; bunu, Yahudilerin (5) sıkıntılı durumda yakalanmaları, yanlarında silahlarının olmaması ve savaşmak için orada toplanmamış olmaları nedeniyle galip gelecekleri umuduyla yaptılar. Fakat olaylar öyle gelişti ki, önceden kimse tarafından bildirilmiş olsaydı bile inanılması güç olurdu: Çünkü öncelikle Tanrı düşmanlarını bir depremle sarstı ve altlarındaki zemini öyle bir derecede salladı ki, titredi ve onları sarstı; öyle ki, titremesiyle bazılarının ayakları üzerinde duramayıp yere düşmelerine, yarıklarını açarak da diğerlerinin içine düşmelerine sebep oldu; bundan sonra da öyle bir gürültüye sebep oldu ki...

Machine Translated by Google

Gök gürlemesi aralarına çöktü ve etraflarında öyle korkunç bir şimşek çaktırdı ki, yüzlerini yakacak gibiydi; ve silahlarını ellerinden öyle aniden düşürdü ki, kaçıp çıplak bir şekilde evlerine döndüler. Böylece Samuel, kalabalıkla birlikte onları Bethcar denilen bir yere kadar takip etti; ve orada zaferlerinin ve düşmanlarının kaçışının bir sınırı olarak bir taş dikti ve ona, Tanrı'nın onlara düşmanlarına karşı verdiği gücün bir işareti olarak , Güç Taşı adını verdi.

3. Bu darbeden sonra Filistliler, İsrailoğullarına karşı bir daha sefer düzenlemediler; korkudan ve başlarına gelenleri hatırlayarak hareketsiz kaldılar. Filistlilerin daha önce İbranilere karşı gösterdikleri cesaret, bu zaferden sonra İbranilere geçti. Samuel de Filistlilere karşı bir sefer düzenledi, birçoğunu öldürdü ve gururlu kalplerini tamamen alçalttı. Daha önce savaşta galip geldiklerinde Yahudilerden aldıkları, Gat sınırlarından Ekron şehrine kadar uzanan bölgeyi onlardan geri aldı. Ancak Kenanlıların geri kalan kısmı bu sırada İsrailoğullarıyla dostluk içindeydi.

BÖLÜM 3.

Samuel'in yaşlılıktan dolayı o kadar güçsüzleştiğinde ki kamu işlerini yürütemez hale geldiğinde bunları oğullarına nasıl emanet ettiğini; ve oğullarının kötü yönetimi üzerine halkın nasıl o kadar öfkelendiğini, Samuel'in bundan çok hoşlanmamasına rağmen kendilerini yönetecek bir kral istediklerini anlatıyor.

1. Fakat peygamber Samuel, halkın işlerini uygun bir şekilde düzene koyduktan ve her bölgeye bir şehir tayin ettikten sonra, aralarındaki anlaşmazlıkları çözmek için bu şehirlere gelmelerini emretti; kendisi de yılda iki kez bu şehirleri ziyaret ederek adaleti sağladı ve böylece onları uzun süre çok iyi bir düzen içinde tuttu.

Machine Translated by Google

2. Fakat daha sonra yaşlılığın getirdiği zorluklarla boğuşmaya ve eskiden yaptığı işleri yapamaz hale gelmeye başlayınca, yönetimi ve halkın bakımını oğullarına bıraktı; büyük oğlunun adı Yoel, küçük oğlunun adı ise Abiah idi. Ayrıca onlara, biri Bethel şehrinde, diğeri Beerşeba şehrinde ikamet edip halkı yönetmelerini emretti ve halkı her birinin yetki alanına girecek bölgelere ayırdı. Şimdi bu adamlar bize, bazı çocukların ebeveynleriyle aynı mizaçta olmadığını, bazen kötü ebeveynlerden doğmuş olsalar bile iyi ve ılımlı olabildiklerini, bazen de iyi ebeveynlerden doğmuş olsalar bile kötü olabildiklerini açık bir şekilde gösteriyorlar: Çünkü bu adamlar babalarının iyi yolundan saparak, onlara aykırı bir yol izlediler, adaleti rüşvet ve hediyelerin kirli kazancı için çarpıttılar, kararlarını gerçeğe göre değil, rüşvete göre verdiler ve lükse, pahalı bir yaşam tarzına yöneldiler; Böylece, ilk olarak Tanrı'nın isteğine aykırı davrandıkları gibi, ikinci olarak da, halkın doğru yolda olması için büyük özen göstermiş ve çok dikkatli bir düzenleme yapmış olan babaları peygamberin isteğine aykırı davrandılar.

3. Fakat halk, peygamberin oğullarının eski anayasalarına ve yönetimlerine yaptıkları bu haksızlıklar karşısında çok huzursuz oldu ve o sırada Ramah şehrinde yaşayan peygambere koşarak geldiler ve oğullarının yaptıklarını anlattılar; ve dediler ki, kendisi de yaşlı ve bu yaştan dolayı işlerini eskisi gibi yönetemeyecek kadar güçsüz olduğu için, kendilerine bir kral atamasını, ulusu yönetecek ve geçmişteki zulümlerinden dolayı cezalandırılması gereken Filistlilerden intikam alacak birini görevlendirmesini rica ettiler. Bu sözler, doğuştan gelen adalet sevgisi ve krallık yönetimine duyduğu nefret nedeniyle Samuel'i çok üzdü; çünkü o, aristokrasiyi, onu kullanan insanları ilahi ve mutlu bir karaktere sahip kılan şey olarak çok severdi. Söyledikleri şeylerden duyduğu endişe ve zihinsel azap yüzünden ne yemek yemeyi ne de uyumayı düşünebildi; bütün gece uyanık kaldı ve bu düşünceleri zihninde döndürüp durdu.

4. O bu haldeyken, Tanrı ona göründü ve onu teselli ederek şöyle dedi: "Kalabalığın istediklerinden dolayı endişelenmemelisin."

Machine Translated by Google

Çünkü onlar, O'nu değil, bizzat Kendisini küstahça hor gördüler ve tek başına kral olmak istemediler; Mısır'dan çıktıkları günden beri bu şeyleri planlıyorlardı; ancak çok geçmeden yaptıklarından çok pişman olacaklardı, ki bu pişmanlık gelecekte yapılacakları geri alamayacaktı; bana ve senin peygamberlik görevine karşı gösterdikleri küçümseme ve nankör davranışları için yeterince azarlanacaklardı. "Bu yüzden sana emrediyorum ki, önce krallık yönetiminin onlara getireceği zararları anlattıktan ve acele ettikleri büyük değişiklikleri açıkça onlara anlattıktan sonra, önceden adını vereceğim birini kral olarak tayin et."

5. Samuel bunu duyunca, sabah erkenden Yahudileri çağırdı ve onlara bir kral atayacağını açıkladı; ancak önce onlara neler olacağını, krallarından nasıl bir muamele göreceklerini ve ne kadar çok felaketle mücadele edeceklerini anlatacağını söyledi.
"Bilin ki," dedi, "öncelikle oğullarınızı sizden alacaklar ve onlardan bazılarını savaş arabalarının sürücüsü, bazılarını süvari, muhafız, diğerlerini de önlerinde koşucu, binbaşı ve yüzbaşı yapacaklar; ayrıca onları zanaatkâr, zırh ve savaş arabası ve alet yapımcısı yapacaklar; onları çiftçi, tarlalarının yöneticisi ve bağlarının kazıcısı yapacaklar; emirleri doğrultusunda yapmayacakları hiçbir şey olmayacak, sanki parayla satın alınmış köleler gibi olacaklar. Kızlarınızı da pastacı, aşçı ve fırıncı olarak atayacaklar; bunlar da kırbaç ve işkence korkusuyla köle kadınların yaptığı her türlü işi yapmak zorunda kalacaklar. Bunun yanı sıra, mallarınızı da alıp hadımlarına verecekler ." Ve bedenlerinin muhafızlarını da kendi hizmetkarlarına verecekler; ve kısacası, siz ve size ait olan her şey, kralınızın hizmetkarları olacaksınız ve onun kölelerinden hiçbir şekilde üstün olmayacaksınız; ve böyle acı çektiğinizde, şimdi söylediklerimi hatırlayacaksınız. Ve yaptıklarınızdan pişman olduğunuzda, Tanrı'dan size merhamet etmesini ve krallarınızdan çabuk kurtulmanızı dileyeceksiniz; ama o dualarınızı kabul etmeyecek, sizi ihmal edecek ve kötü davranışlarınızın hak ettiği cezayı çekmenize izin verecektir."

Machine Translated by Google

6. Fakat halk hâlâ o kadar akılsızdı ki, başlarına gelecekler hakkındaki bu kehanetlere kulak asmıyorlardı; ve bir zamanlar düşüncesizce verdikleri bir karardan vazgeçmeyi de kabul etmiyorlardı; çünkü amaçlarından dönmüyorlardı, Samuel'in sözlerini de dikkate almıyorlardı, aksine kararlılıklarında ısrar ediyor ve ondan hemen kendilerine bir kral atamasını, daha sonra olacaklar konusunda endişelenmemesini istiyorlardı; çünkü savaşlarını yapacak ve düşmanlarından intikam alacak birine ihtiyaçları vardı ve komşuları krallık yönetimi altındayken kendilerinin de aynı yönetim biçimine sahip olmaları hiç de saçma değildi. Samuel, söylediklerinin onları amaçlarından döndürmediğini, aksine kararlılıklarını koruduklarını görünce, "Şimdilik hepiniz evinize gidin; uygun zaman geldiğinde, Tanrı'dan size kral olarak kimi vereceğini öğrendikten sonra sizi çağıracağım" dedi.

BÖLÜM 4.

İsrailoğullarının başına, adı Saul olan bir kralın atanması; bu, Tanrı'nın emriyle olmuştur.

1. Benyamin kabilesinden, soylu ve erdemli bir adam olan Kiş adında birisi vardı. Yakışıklı ve uzun boylu bir oğlu vardı; fakat aklı ve zekası görünüşünden daha üstündü; ona Saul diyorlardı. Kiş'in, otladıkları meradan kaçmış birkaç güzel dişi eşekleri vardı; çünkü diğer tüm hayvanlarından daha çok bu eşekleri seviyordu. Bu yüzden oğlunu ve bir hizmetçisini eşekleri aramaya gönderdi. Ancak eşekleri kendi kabilesinde aradıktan sonra diğer kabilelere gitti ve orada da bulamayınca, babasına endişe vermemek için evine dönmeye karar verdi. Fakat yanında onu takip eden hizmetçi, Ramah şehrine yaklaşırken, o şehirde gerçek bir peygamber olduğunu ve eşeklerinin durumunun akıbetini ondan öğrenebilmek için ona gitmelerini tavsiye ettiğinde, o şöyle cevap verdi: "Eğer ona giderseniz, peygamberliği için ona verecek hiçbir şeyimiz yok, çünkü geçim paramız tükendi." Hizmetçi ise, hâlâ bir küsuratın dörtte birinin kaldığını söyledi.

Machine Translated by Google

şekel ve ona bunu sunacaktı; çünkü onlar bilgisizlikten yanılmışlardı, peygamberin böyle bir ödül almadığını bilmiyorlardı. (6) Böylece ona gittiler; kapıların önündeyken, su almaya giden bazı genç kızlara rastladılar ve onlara peygamberin evinin hangisi olduğunu sordular. Kızlar onlara evin hangisi olduğunu gösterdiler ve akşam yemeğine oturmadan önce acele etmelerini söylediler, çünkü birçok misafiri bir ziyafete davet etmişti ve davet edilenlerin önüne otururdu. Samuel de bu nedenle onunla birlikte ziyafet çekmek için birçok kişiyi toplamıştı; çünkü her gün Tanrı'ya kimin kral olacağını önceden bildirmesi için dua ederken, bir gün önce ona bu adamdan bahsetmişti, çünkü günün bu saatlerinde ona Benyamin kabilesinden bir genç göndereceğini söylemişti; ve o zamanın gelmesini bekleyerek evin tepesinde oturdu. Ve zaman gelince aşağı indi ve akşam yemeğine gitti; Böylece Saul ile görüştü ve Tanrı ona, aralarında hüküm sürecek kişinin o olduğunu bildirdi. Bunun üzerine Saul, Samuel'in yanına gidip onu selamladı ve peygamberin evinin nerede olduğunu söylemesini istedi; çünkü kendisinin yabancı olduğunu ve orayı bilmediğini söyledi. Samuel, kendisinin o kişi olduğunu söyleyince, onu akşam yemeğine götürdü ve aradığı eşeklerin bulunduğunu ve kendisine en büyük iyiliklerin vaat edildiğini söyledi. Samuel, "Böyle bir şey umacak kadar küçük biriyim, kabilem krallar çıkaracak kadar küçük, ailem de diğer birçok aileden daha küçük; ama sen bana bunları şaka olarak söylüyorsun ve benden daha büyük şeylerden bahsederken beni alaya alıyorsun" diye cevap verdi.

Ancak peygamber onu ziyafete götürdü ve onu, kendisini ve yanında gelen hizmetkârını, davet edilen yetmiş kişiden (7) daha öne oturttu ve hizmetkârlara kraliyet payını Saul'un önüne koymalarını emretti. Yatma vakti gelince diğerleri kalktı ve hepsi evlerine gitti; fakat Saul, hizmetkârıyla birlikte peygamberle kaldı ve onunla birlikte uyudu.

2. Gün ağarır ağarmaz Samuel, Saul'u yatağından kaldırdı ve onu evine götürdü; şehirden çıktığında, hizmetkarının önden gitmesini, kendisinin ise arkada kalmasını istedi, çünkü yanında kimse yokken ona söyleyeceği bir şey vardı. Bunun üzerine Saul, kendisini takip eden hizmetkarını gönderdi; sonra peygamber bir kap yağ aldı, gencin başına döktü ve onu öptü.

Machine Translated by Google

Dedi ki: "Tanrı'nın emriyle Filistlilere karşı kral ol ve İbranilerin onlardan çektiği acıların intikamını al; bunun için sana bir işaret vereceğim, bunu bilmeni istiyorum: Buradan ayrılır ayrılmaz yolda üç adam göreceksin, Beytel'de Tanrı'ya ibadet etmeye gidiyorlar; bunlardan ilki üç ekmek, ikincisi bir keçi yavrusu, üçüncüsü ise onları takip ederek bir şişe şarap taşıyor olacak. Bu üç adam sana selam verecek, sana nazikçe konuşacak ve sana ekmeklerinden ikisini verecekler, sen de onları kabul edeceksin."

Oradan Rahel Anıtı denilen bir yere geleceksin ; orada sana eşeklerinin bulunduğunu söyleyecek olanlarla karşılaşacaksın; bundan sonra Gabatha'ya vardığında bir peygamberler topluluğuna yetişeceksin ve İlahi Ruh'a (8) kapılıp onlarla birlikte peygamberlik edeceksin; ta ki seni gören herkes hayrete düşüp şaşırana ve şöyle diyene kadar: Kiş oğlu bu mutluluk derecesine nereden ulaştı?

"Bu işaretler sana gerçekleştiğinde, bil ki Tanrı seninledir; o zaman babana ve akrabalarına selam ver. Ayrıca, bu nimetler için Tanrı'ya şükran kurbanları sunmak üzere seni Gilgal'e çağırdığımda da geleceksin." Samuel bunları söyledikten ve bu şeyleri önceden bildirdikten sonra, genci gönderdi. Böylece her şey Saul'un başına Samuel'in kehanetine göre geldi.

3. Fakat Saul, akrabası Abner'in evine girer girmez -ki onu diğer akrabalarından daha çok seviyordu- Abner ona yolculuğunu ve orada başına gelen olayları sordu; Saul diğer hiçbir şeyi ondan gizlemedi, ne peygamber Samuel'e gelişini, ne de eşeklerin nasıl bulunduğunu ona anlattığını; ama krallık ve ona ait olan şeyler hakkında hiçbir şey söylemedi, çünkü bunun Abner'de kıskançlığa yol açacağını düşünüyordu ve bu tür şeyler duyulduğunda kolay kolay inanılmaz; ayrıca, Abner ona çok dostça davransa ve diğer akrabalarından daha çok sevse de, insan doğasının gerçekte ne olduğunu göz önünde bulundurarak, bunları ona anlatmanın akıllıca olmadığını düşündü; çünkü ne yakınlarımız arasında ne de akrabalarımız arasında kimse her zaman gerçek bir dost değildir; Tanrı insanları büyük refaha yükselttiğinde bile bu iyi niyetini korumazlar, aksine yüksek mevkilerde bulunanlara karşı hala kötü niyetli ve kıskançtırlar.

Machine Translated by Google

4. Bunun üzerine Samuel halkı Mizpeh şehrine çağırdı ve onlara Tanrı'nın emriyle söylemesi gereken şu sözleri söyledi: - Tanrı onlara özgürlük bahşettiğinde ve düşmanlarını boyun eğdirdiğinde, onlar Tanrı'nın iyiliğini unuttular ve O'nun kralları olmasını istemediler; çünkü Tanrı en iyi varlık olduğu için, en iyi varlık tarafından yönetilmenin kendileri için en faydalı olacağını düşünmediler ve bir insanı kral olarak seçtiler. Oysa krallar, kendi iradelerinin, eğilimlerinin ve diğer tutkularının şiddetine göre, iktidar hırsıyla hareket ederek, tebaalarını hayvan gibi kullanırlar, ama insan ırkını kendi eseri ve yaratımı olarak korumaya çalışmazlar; oysa Tanrı tam da bu nedenle insan ırkını korumak ister. "Fakat siz kesin bir karara vardınız ve Tanrı'ya karşı bu haksız muamele size tamamen galip geldi, o halde kabileleriniz ve hükümdarlık makamlarınızla kendinizi düzenleyin ve kura çekin."

5. İbraniler bunu yaptıktan sonra, kura Benyamin kabilesine düştü; bu kabilenin aileleri için kura çekildiğinde Matri denilen kişi seçildi; bu ailenin bekar bireyleri için kura çekildiğinde ise Kiş oğlu Saul kral olarak seçildi. Genç adam bunu öğrenince [kendisini çağırmalarını] engelledi ve hemen gidip saklandı. Sanırım bunun nedeni, yönetimi isteyerek üstlendiği düşünülmesini istememesiydi; hatta o kadar kendine hakim ve alçakgönüllüydü ki, çoğu insan küçük kazanımlarda bile sevinçlerini gizleyemezken ve hemen kendilerini herkese açıkça gösterirken, bu adam bu kadar çok ve büyük kabilenin efendisi olarak atandığında böyle bir şey göstermedi, aksine sessizce uzaklaştı ve yöneteceği kişilerin gözünden saklandı ve onları kendisini aramaya, hem de epey zahmet çekmeye zorladı. Saul'un kaybolması nedeniyle halk şaşkın ve endişeli bir haldeyken, peygamber Tanrı'dan gencin nerede olduğunu göstermesini ve onu önlerine getirmesini diledi. Bunun üzerine Tanrı, Saul'un saklandığı yeri onlara bildirdi ve onu getirmeleri için adamlar gönderdiler. Saul geldiğinde, onu kalabalığın ortasına yerleştirdiler. Saul, onların hepsinden daha uzun boylu ve heybetli bir yapıdaydı.

Machine Translated by Google

6. Bunun üzerine peygamber, “Tanrı size bu adamı kral olarak veriyor; bakın, o halkın hepsinden daha üstün ve bu hükümdarlığa layıktır” dedi. Halk “ Tanrı kralı korusun” diye haykırdıktan hemen sonra, peygamber olacakları bir kitaba yazdı, kralın huzurunda okudu ve kitabı Tanrı'nın çadırına koydu; böylece gelecek nesiller onun önceden bildirdiği şeyin şahidi olsun. Samuel bu işi bitirdikten sonra kalabalığı dağıttı ve kendi memleketi olan Raina şehrine gitti. Saul da doğduğu yer olan Gibea'ya gitti; orada ona gereken saygıyı gösteren birçok iyi insan vardı; fakat çoğunluğu onu hor gören ve diğerlerini alaya alan kötü insanlardı; ona ne hediye getirdiler ne de sevgiyle ya da sözle onu memnun etmeye çalıştılar.

BÖLÜM 5.

SAUL'UN AMMONİTLER ULUSUNA KARŞI SEFERİ, ONLARA KARŞI KAZANDIĞI ZAFER VE ONLARDAN ALDIĞI GANİMETLER.

1. Bir ay sonra, Saul'un Ammonluların kralı Nahaş ile yaptığı savaş, ona tüm halkın saygısını kazandırdı; çünkü bu Nahaş, büyük ve savaşçı bir orduyla onlara karşı yaptığı seferle Ürdün'ün ötesinde yaşayan Yahudilere büyük zarar vermişti. Ayrıca şehirlerini köleleştirmişti ve bunu sadece onları geçici olarak, yani güç ve şiddet kullanarak boyun eğdirmekle kalmayıp, daha sonra kendisine olan köleliklerinden kurtulamayacak şekilde, kurnazlık ve hileyle de zayıflatmıştı; çünkü ya şartlı olarak kendisine teslim olanların ya da savaşta yakalananların sağ gözlerini (9) kör etmişti ; bunu da sol gözleri kalkanlarıyla örtüldüğünde savaşta tamamen işe yaramaz hale gelmeleri için yapmıştı. Ammon kralı Ürdün ötesindekilere bu şekilde hizmet ettikten sonra, ordusunu Gileadlılar diye adlandırılanlara karşı yönlendirdi ve düşmanlarının başkenti olan Yabeş şehrine kamp kurduktan sonra, onlara elçiler göndererek ya sağ gözlerinin oyulması şartıyla teslim olmalarını ya da kuşatma altında kalıp şehirlerinin yerle bir edilmesini emretti. Onlara, ya bedenlerinin küçük bir uzvunu keseceklerdi ya da tamamen yok olacaklardı, seçim hakkı verdi. Ancak,

Machine Translated by Google

Gileadlılar bu tekliflerden o kadar korkmuşlardı ki, ikisine de tek bir şey söylemeye cesaret edemediler; ne teslim olacaklarını ne de onunla savaşacaklarını belirttiler. Ancak, kendi ülkelerindeki insanlara elçiler gönderip yardım isteyebilmeleri için yedi gün süre vermesini istediler; eğer yardım ederlerse savaşacaklarını, ancak yardım alamayacaklarsa, ona teslim olup, ne yaparsa yapsın ona katlanacaklarını söylediler.

2. Bunun üzerine Nabaş, Gileadlıların kalabalığını ve verdikleri cevabı küçümseyerek onlara bir süre süre verdi ve dilediklerine yardım için elçiler göndermelerine izin verdi. Böylece hemen İsrailoğullarına, şehir şehir elçiler göndererek Nabaş'ın onlara ne yapmayı tehdit ettiğini ve ne büyük bir sıkıntı içinde olduklarını bildirdiler. Halk, Yabeş'ten gelen elçilerin söylediklerini duyunca gözyaşlarına boğuldu ve kederlendi; içinde bulundukları korku onlara daha fazla bir şey yapmalarına izin vermedi. Fakat elçiler Kral Saul'un şehrine vardıklarında ve Yabeş halkının içinde bulunduğu tehlikeyi bildirdiklerinde, halk diğer şehirlerdekiler gibi aynı sıkıntı içindeydi, çünkü akrabalarının başına gelen felakete ağlıyorlardı. Saul çiftçilikten şehre döndüğünde, hemşehrilerinin ağladığını gördü; Soruşturma sonucunda içinde bulundukları karışıklık ve üzüntünün sebebini öğrenince, ilahi bir öfkeye kapıldı ve Jabesh halkının elçilerini geri gönderdi; onlara üçüncü gün yardımlarına geleceğine ve güneş doğmadan önce düşmanlarını yeneceğine, böylece güneş doğduğunda zafer kazandıklarını ve korkularından kurtulduklarını göreceğine söz verdi. Ancak elçilerden bazılarını Jabesh'e doğru yolu göstermek için orada kalmaları konusunda görevlendirdi.

3. Böylece, aksi takdirde uğrayacakları kayıplardan korkarak halkı Ammonlulara karşı bu savaşa çekmek ve daha hızlı bir şekilde bir araya gelmelerini sağlamak amacıyla, öküzlerinin sinirlerini kesti ve ertesi gün zırhlarıyla Ürdün'e gelmeyen ve kendisini ve peygamber Samuel'i nereye götürürlerse götürsünler takip etmeyen herkese aynı şeyi yapacağını söyledi. Böylece, tehdit edilen kayıplardan korkarak, belirlenen zamanda bir araya geldiler. Ve kalabalık Bezek şehrinde sayıldı. Ve Yahuda kabilesinin dışında toplananların sayısını şöyle buldu:

Machine Translated by Google

Yedi yüz bin kişiydiler, o kabilenin ise yetmiş bin kişisi vardı.
Böylece Ürdün'ü geçti ve bütün gece otuz furlong yol kat ederek güneş doğmadan önce Yabeş'e ulaştı. Orada ordusunu üç bölüğe ayırdı ve hiç beklemedikleri bir anda düşmanlarına her yönden saldırdı; onlarla savaşa girerek Ammonluların çoğunu ve kralları Nabaş'ı öldürdü. Bu şanlı eylem Saul tarafından gerçekleştirildi ve tüm İbranilere büyük bir övgüyle anlatıldı; böylece cesaretiyle harika bir ün kazandı: Çünkü daha önce onu küçümseyen bazıları olsa da, şimdi fikirlerini değiştirdiler, ona saygı duydular ve onu en iyi insan olarak gördüler: Çünkü sadece Yabeş halkını kurtarmakla yetinmedi, Ammonluların ülkesine bir sefer düzenledi, orayı tamamen harap etti, büyük bir ganimet aldı ve böylece kendi ülkesine en şanlı şekilde döndü. Böylece halk, Saul'un bu mükemmel başarılarından çok memnun oldu ve onu kralları olarak seçtikleri için sevindiler. Ayrıca, onun işlerine hiçbir fayda sağlamayacağını iddia edenlere karşı da yaygara kopardılar ve "Şimdi bu adamlar nerede? Cezalandırılsınlar!" dediler; tıpkı refah içinde yükselen kalabalıkların, yakın zamanda bu refahın sahiplerini hor görenlere karşı söylediği benzer şeyler gibi. Ancak Saul, bu insanların iyi niyetini ve sevgisini çok hoş karşılasa da, o gün hemşehrilerinden hiçbirinin öldürülmesini istemeyeceğine yemin etti; çünkü Tanrı'nın onlara verdiği bu zaferi, kendileriyle aynı soydan olanların kanı ve katliamıyla karıştırmak saçma olurdu; ve dostane bir tavır sergileyip ziyafet çekmek daha hoş olurdu.

4. Samuel, Saul'a krallığı ikinci kez kutsayarak onaylaması gerektiğini onlara bildirdiğinde, hepsi Gilgal şehrine toplandılar; çünkü Samuel onlara oraya gelmelerini emretmişti. Böylece peygamber, kalabalığın gözü önünde Saul'u kutsal yağla meshetti ve onu ikinci kez kral ilan etti. Böylece İbranilerin yönetimi kraliyet yönetimine dönüştü; çünkü Musa ve onun generali olan öğrencisi Yeşu döneminde aristokrasi altında yaşıyorlardı; ancak Yeşu'nun ölümünden sonra, toplam on sekiz yıl boyunca, halkın düzenli bir yönetim biçimi yoktu, anarşi içindeydiler; daha sonra eski yönetimlerine geri döndüler ve kendilerini özgür bırakmaya izin verdiler.

Machine Translated by Google

En iyi savaşçı ve en cesur görünen kişi tarafından değerlendirilirdi; bu nedenle de yönetimlerinin bu dönemine Hakimler Dönemi adını vermişlerdi.

5. Bunun üzerine peygamber Samuel başka bir topluluk daha çağırdı ve onlara şöyle dedi: "O yüce kardeşleri, yani Musa ve Harun'u dünyaya getiren ve atalarımızı Mısırlılardan ve onların esaretinden kurtaran Yüce Tanrı adına size yemin ettiriyorum ki, beni memnun etmek için bir şey söylemeyin, benden korktuğunuz için bir şeyi gizlemeyin, başka bir tutkuya kapılmayın; bunun yerine, 'Ben ne yaptım ki zalimce veya haksızca? Ya da ne yaptım ki kazanç, açgözlülük veya başkalarını memnun etmek için?' diye söyleyin. Eğer bir öküz veya bir koyun ya da buna benzer, insanları beslemek için alınan ve suçsuz sayılan bir hayvan aldıysam; ya da birine acı çektirmek için kendi kullanımım için bir eşek aldıysam, bana karşı şahitlik edin. Şimdi kralınızın huzurundayız ve bu suçlardan birini benim üzerime isnat edin." Fakat onlar, onun böyle bir şey yapmadığını, aksine milleti kutsal ve adil bir şekilde yönettiğini haykırdılar.

6. Bunun üzerine Samuel, hepsinin bu tanıklığı üzerine, "Şimdiye kadar bana karşı kötü bir şey söyleyemeyeceğinizi kabul ettiğinize göre, buyurun şimdi, size büyük bir özgürlükle konuşurken beni dinleyin. Bir kral istemekle Tanrı'ya karşı büyük bir saygısızlıkta bulundunuz. Şunu hatırlamanız gerekir ki, dedemiz Yakup, kıtlık nedeniyle ailemizden sadece yetmiş kişiyle Mısır'a indi ve orada soyları on binlerceye ulaştı; Mısırlılar onları köleleştirdi ve ağır zulüm altına aldı. Tanrı, atalarımızın duaları üzerine, kardeş olan Musa ve Harun'u gönderdi ve onlara, kral olmadan, kalabalığı sıkıntıdan kurtarma gücü verdi. Onlar bizi şu anda sahip olduğunuz bu topraklara getirdiler. Siz Tanrı'dan bu nimetlerden yararlanırken, O'nun ibadetine ve dinine ihanet ettiniz; dahası, düşmanlarınızın eline düştüğünüzde, O sizi önce size bir kral vererek kurtardı." dedi. Asurlulara ve onların güçlerine üstün olan Tanrı, sizi Ammonluları, Moablıları ve son olarak da Filistlileri yenmeye mecbur etti; ve bunlar Yefta ve Gideon'un önderliğinde gerçekleşti. Öyleyse sizi Tanrı'dan uzaklaşmaya ve bir kralın yönetimine girmeyi arzulamaya iten çılgınlık neydi? Oysa ben, Tanrı'nın sizin için seçtiği kişiyi kral olarak tayin ettim.

Machine Translated by Google

Ancak, Tanrı'nın krallık yönetimi tercihinizden dolayı kızgın ve hoşnutsuz olduğunu size açıkça göstermek için, onu öyle bir şekilde görevlendireceğim ki, size bunu garip işaretlerle çok açık bir şekilde bildirecektir; Çünkü daha önce burada hiç görmediğiniz bir şey, yani hasatın ortasında bir kış fırtınası, (10) Tanrı'ya yalvaracağım ve onu size görünür kılacağım." Bunu söyler söylemez, Tanrı gök gürültüsü, şimşek ve dolu yağışı ile öyle büyük işaretler verdi ki, peygamberin söylediklerinin doğruluğunu kanıtladı; öyle ki, hayrete düştüler ve korktular, günah işlediklerini ve bu günaha bilgisizlikten düştüklerini itiraf ettiler; ve peygamberden, kendilerine şefkatli ve nazik bir baba olan peygamberden, Tanrı'ya merhamet göstermesini ve diğer suçlarına ekledikleri bu günahlarını bağışlamasını rica ettiler. Böylece peygamber, Tanrı'ya yalvaracağına ve bu günahlarını bağışlaması için onu ikna edeceğine söz verdi. Ancak onlara doğru ve iyi olmalarını ve erdemden sapmaları nedeniyle başlarına gelen felaketleri ve Tanrı'nın gösterdiği garip işaretleri her zaman hatırlamalarını tavsiye etti. Eğer krallarıyla birlikte mutlu ve huzurlu bir hayat sürmeyi arzu ediyorlarsa, Musa'nın onlara verdiği kanunlar bütününe ve kanunlara uymaları gerektiğini söyledi. Ancak, bu konularda kayıtsız kalırlarsa, Tanrı'dan kendilerine ve krallarına büyük cezalar geleceğini de ekledi. Samuel, İbranilere bu şekilde peygamberlik ettikten sonra, onları evlerine gönderdi ve Saul'a krallığı ikinci kez onayladı.

BÖLÜM 6.

FİLİSTİNLİLER NASIL YENİ BİR SEFER DÜZENLEDİLER?

İBRANİLERE KARŞI SAVAŞTILAR VE YENİLDİKLERİ DURUMDA OLDULAR.

1. Saul, kalabalıktan yaklaşık üç bin adam seçti ve bunlardan iki binini kendi muhafızları olarak yanına aldı ve Beytel şehrinde kaldı; geri kalanını ise oğlu Yonatan'a verdi, o da kendi muhafızları olsun diye; ve onu Gibea'ya gönderdi. Orada, Gilgal'dan çok uzak olmayan bir Filistli garnizonunu kuşattı ve ele geçirdi; çünkü Gibea'daki Filistliler Yahudileri yenmiş, silahlarını almış ve ülkenin en güçlü yerlerine garnizonlar kurmuş, onlara demir alet taşımayı veya herhangi bir durumda demir kullanmayı yasaklamışlardı. Bu yasak nedeniyle çiftçiler,

Machine Translated by Google

Eğer aletlerinden herhangi birini, ister pulluk, ister kürek, isterse herhangi bir tarım aleti olsun, bileme ihtiyacı duyarlarsa, bunu yaptırmak için Filistlilere gelirlerdi. Filistliler, garnizonlarının bu şekilde katledilmesini duyar duymaz öfkeye kapıldılar ve bu aşağılamayı kendilerine yapılan korkunç bir hakaret olarak görerek, üç yüz bin piyade, otuz bin savaş arabası ve altı bin atla Yahudilere savaş açtılar ve kamplarını Mikmaş şehrine kurdular. İbranilerin kralı Saul bunu öğrenince, Gilgal şehrine indi ve tüm ülkeye özgürlüklerini geri kazanmaları için bir bildiri yayınladı; Filistlilere karşı savaşa çağırdı, güçlerini küçümsedi ve onları çok önemli ve savaşa girmeye değmeyecek kadar büyük olmayan bir ordu olarak gördü. Ancak Saul'un çevresindekiler Filistlilerin ne kadar kalabalık olduğunu görünce büyük bir dehşete düştüler; Onlardan bazıları mağaralara ve yer altındaki inlere saklandı, ancak büyük çoğunluğu Gad ve Ruben'e ait olan Ürdün ötesindeki topraklara kaçtı.

2. Fakat Saul peygambere haber göndererek onu savaş ve kamu işleri hakkında kendisiyle görüşmeye çağırdı; ona orada kalmasını ve kurbanlar hazırlamasını emretti, çünkü yedi gün içinde yanına gelecekti ki yedinci günde kurbanlar sunup düşmanlarıyla savaşa girebilsinler. Böylece peygamberin kendisine gönderdiği gibi bekledi (11) ; ancak kendisine verilen emri yerine getirmedi, peygamberin beklediğinden daha uzun süre kaldığını ve askerler tarafından terk edildiğini görünce kurbanları alıp sundu; Samuel'in geldiğini duyunca onu karşılamaya çıktı. Fakat peygamber, kendisine gönderdiği emirleri çiğneyerek ve Tanrı'nın isteğine göre belirlenen gelişini beklemeyerek iyi davranmadığını, böylece kalabalık için yapması gereken duaları ve kurbanları sunmasını engellediğini ve bu nedenle ilahi görevleri kötü bir şekilde ve aceleci bir şekilde yerine getirdiğini söyledi. Bunun üzerine Saul kendini savundu ve Samuel'in kendisine belirlediği kadar gün beklediğini; kurbanlarını sunmakta bu kadar acele etmesinin, içinde bulunduğu zorunluluktan ve askerlerinin Michmash'taki düşman kampından korkarak kendisinden ayrılmasından kaynaklandığını, Gilgal'dan kendisine doğru geldikleri haberinin yayıldığını söyledi. Samuel ise şöyle cevap verdi: "Hayır,

Machine Translated by Google

"Elbette, eğer dürüst bir adam olsaydın (12) ve bana karşı gelmeseydin, Tanrı'nın bana mevcut durumla ilgili olarak önerdiği emirleri küçümsemeseydin ve mevcut koşulların gerektirdiğinden daha aceleci davranmasaydın, uzun süre hüküm sürmene ve senden sonra soyunun da hüküm sürmesine izin verilirdi." Böylece Samuel, olanlardan dolayı üzülerek evine döndü; fakat Saul, oğlu Yonatan ile birlikte Gibea şehrine geldi ve yanında sadece altı yüz adam vardı; ve bunların çoğunun silahı yoktu, çünkü o ülkede demir kıtlığı vardı, ayrıca silah yapabilecek işçiler de azdı; çünkü biraz önce gösterdiğimiz gibi, Filistliler onlara böyle bir demir veya böyle işçilere sahip olmalarına izin vermemişlerdi.

Filistliler ordularını üç bölüğe ayırdılar, üçer yol ele geçirdiler ve İbranilerin ülkesini harap ettiler. Kral Saul ve oğlu Yonatan olan biteni gördüler, ancak yanlarında altı yüz adamdan fazla olmadığı için ülkeyi savunamadılar. Saul, oğlu ve başrahip Eli'nin soyundan gelen başrahip Abiya, güzel ve yüksek bir tepede otururken, ülkenin harap edildiğini görünce çok rahatsız oldular. Saul'un oğlu, zırh taşıyıcısıyla anlaşarak, düşman kampına gizlice gidip aralarında kargaşa çıkarmaya karar verdi. Zırh taşıyıcısı, Saul'un nereye götürürse götürsün onu takip edeceğine, hatta bu girişimde ölmeyi göze alacağına söz verince, Yonatan genç adamın yardımını alarak tepeden indi ve düşmanlarının yanına gitti. Düşman kampı, üç tepesi olan ve küçük ama sivri, uzun bir çıkıntıyla sonlanan bir uçurumun üzerindeydi; etrafı ise düşman saldırılarını engellemek için yapılmış hatlar gibi bir kayayla çevriliydi. Kampın dış muhafızları, yerin konumu nedeniyle sağlanan güvenlikten ve kampa o taraftan çıkmanın, hatta yaklaşmanın bile tamamen imkansız olduğunu düşündükleri için ihmal edilmişti. Bu nedenle, kampa varır varmaz Jonathan zırh taşıyıcısını cesaretlendirdi ve ona şöyle dedi: "Düşmanlarımıza saldıralım; eğer bizi gördüklerinde yanımıza gelmemizi isterlerse, bunu bir zafer işareti olarak kabul edelim; ama eğer hiçbir şey söylemezlerse, bizi yanımıza çağırmayı düşünmedikleri için geri dönelim." Böylece, şafak söktükten hemen sonra düşman kampına yaklaşırken Filistliler onları görünce birbirlerine, "İbraniler inlerinden ve mağaralarından çıkıyorlar!" dediler. Yonatan'a ve zırh taşıyıcısına da, "Gelin, yanımıza çıkın ki, size hak ettiğiniz cezayı verelim, çünkü siz..." dediler.

Machine Translated by Google

"Bize karşı yapılan pervasız bir girişim." Bunun üzerine Saul'un oğlu, zafer anlamına gelen bu daveti kabul etti ve düşmanlarının onları gördüğü yerden hemen çıktı. Yerini değiştirdi ve kendi gücüyle koruyacak kimsesi olmayan kayaya geldi. Oradan büyük bir çaba ve zorlukla sürünerek yukarı çıktılar ve düşmanlarıyla savaşabilecek duruma gelene kadar yerin doğasını zorla aştılar. Uyurken onlara saldırdılar ve yirmi kadarını öldürdüler, böylece onları kargaşa ve şaşkınlığa düşürdüler; öyle ki bazıları zırhlarını atıp kaçtılar; ancak büyük çoğunluğu, farklı milletlerden oldukları için birbirlerini tanımadıkları için, birbirlerinin düşman olduğunu düşündüler (çünkü sadece iki İbrani'nin geldiğini tahmin etmemişlerdi) ve böylece birbirleriyle savaştılar; bazıları savaşta öldü, bazıları ise kaçarken kayadan aşağı yuvarlandı.

3. Saul'un nöbetçileri krala Filistlilerin kampının karışıklık içinde olduğunu bildirdiler; bunun üzerine Saul, ordudan herhangi birinin ayrılıp ayrılmadığını sordu; oğlu ve onunla birlikte zırh taşıyıcısının yok olduğunu duyunca, baş rahibe baş rahiplik giysilerini almasını ve ona ne kadar başarılı olacaklarını bildirmesini emretti; baş rahip, zafer kazanacaklarını ve düşmanlarına karşı üstünlük sağlayacaklarını söyledi. Böylece Saul, Filistlilerin peşinden gitti ve birbirlerini öldürürlerken onlara saldırdı. Mağaralara ve inlere kaçanlar da Saul'un zafer kazandığını duyunca ona doğru koştular. Bu nedenle, Saul'a gelen İbranilerin sayısı on bine yaklaşınca, Saul, ülkenin her yerine dağılmış olan düşmanı kovaladı; ancak o zaman çok talihsiz ve çok kınanması gereken bir çatışmaya düştü; Çünkü, ister bilgisizlikten isterse de böylesine garip bir şekilde kazanılan bir zaferin sevincinden (çünkü bu kadar şanslı kişilerin o zaman tutarlı bir şekilde akıllarını kullanamamaları sık rastlanan bir durumdur), intikam almak ve Filistlilerden gereken cezayı almak istediği için, İbranilere bir lanet okudu (13) : Eğer biri düşmanın katliamını durdurur, yemeğe başlar ve gece gelmeden önce katliamı veya takibi bırakır ve onları böyle yapmaya zorlarsa, lanetlenecektir. Saul bu laneti okuduktan sonra, Efraim kabilesine ait, sık ve arılarla dolu bir ormanda oldukları için, babasının bu laneti okuduğunu duymayan ve onayını da duymayan Saul'un oğlu,

Machine Translated by Google

Çok sayıda insan ona bir şeyler verdi, bal peteğinden bir parça kopardı ve bir kısmını yedi. Ancak bu sırada babasının gün batımından önce hiçbir şey yemelerini yasaklamasının ne kadar büyük bir lanet olduğunu öğrendi; bu yüzden yemeyi bıraktı ve babasının bu yasağı koymakta iyi yapmadığını, çünkü biraz yemek yemiş olsalardı düşmanı daha büyük bir gayret ve hızla takip edeceklerini ve düşmanlarından çok daha fazlasını yakalayıp öldüreceklerini söyledi.

4. Bu nedenle, Filistlilerden on binlercesini öldürdükten sonra, akşam geç saatlere kadar Filistlilerin kampını yağmalamaya giriştiler. Ayrıca çok sayıda av ve büyükbaş hayvan ele geçirdiler, onları öldürdüler ve kanlarıyla birlikte yediler. Bu durum, kâtipler tarafından krala bildirildi; kalabalık, kurban keserken Tanrı'ya karşı günah işliyor ve kan iyice yıkanmadan, et temizlenmeden önce yiyorlardı.

Bunun üzerine Saul, büyük bir taşın ortalarına yuvarlanmasını emretti ve kurbanlarını onun üzerinde kesmelerini, etini kanıyla birlikte yememelerini, çünkü bunun Tanrı'nın hoşuna gitmeyeceğini ilan etti. Bütün halk kralın emrettiği gibi yapınca, Saul oraya bir sunak kurdu ve Tanrı'ya yakmalık kurbanlar sundu. (14) Bu, Saul'un inşa ettiği ilk sunaktı.

5. Saul, adamlarını gün ağarmadan düşman kampına götürüp yağmalamak istediğinde ve askerler de onu takip etmekte isteksiz değiller, aksine emrettiği her şeyi yapmaya büyük bir istek gösterdiler. Bunun üzerine kral, başrahip Ahitub'u çağırdı ve Tanrı'dan, düşman kampına saldırmak ve içindekileri yok etmek için kendilerine lütuf ve izin verip vermeyeceğini öğrenmesini emretti. Rahip, Tanrı'nın hiçbir cevap vermediğini söylediğinde, Saul şöyle karşılık verdi: "Tanrı'nın, az önce bize önceden istediğimiz her şeyi açıkladığı ve hatta cevabında bizi engellediği halde, sorduğumuz şeylere cevap vermeyi reddetmesinin bir sebebi vardır. Elbette, bizden gizlenmiş, sessizliğinin sebebi olan bir günahı vardır. Şimdi, bizzat kendisi adına yemin ederim ki, bu günahı işleyen benim öz oğlum Yonatan olsa bile, onu öldüreceğim ve böylece Tanrı'nın bize karşı olan öfkesini yatıştıracağım; tıpkı aynı suçtan dolayı bana hiç akrabalık bağı olmayan bir yabancıyı cezalandırıyormuş gibi." Kalabalık ona bunu yapmasını haykırdığında, hemen geri kalan herkesi bir tarafa, kendisi ve oğlu da diğer tarafa geçirdi ve

Machine Translated by Google

Suçluyu kura ile bulmaya çalıştılar. Kura, Jonathan'ın kendisine çıktı. Babası ona hangi günahı işlediğini ve hayatı boyunca suçluluk veya küfür sayılabilecek ne tür davranışlarda bulunduğunu sorduğunda, Jonathan şu cevabı verdi: "Ey baba, dün düşmanı kovalarken, senin lanetlediğin ve yemin ettiğin şeyden habersiz, bir bal peteği tattım." Ama Saul onu öldüreceğine ve yeminine riayet etmeyi, doğum ve doğanın tüm bağlarından üstün tutacağına yemin etti. Jonathan bu ölüm tehdidinden yılmadı, aksine kendini cömertçe ve yılmadan ona teslim ederek şöyle dedi: "Babam, senden beni bağışlamanı da istemiyorum; ölüm, senin dindarlığından kaynaklandığı ve şanlı bir zaferden sonra geldiği sürece bana çok makbul olacaktır; çünkü İbranileri Filistliler üzerinde zafer kazanmış olarak bırakmak benim için en büyük tesellidir."

Bunun üzerine tüm halk çok üzüldü ve Jonathan için büyük acı çekti; zaferlerinin mimarı olan Jonathan'ı göz ardı etmeyeceklerine ve onun ölmesine izin vermeyeceklerine yemin ettiler. Böylece onu babasının lanetinden kaynaklanan tehlikeden kurtardılar ve aynı zamanda genç adamın günahını bağışlaması için Tanrı'ya dua ettiler.

6. Böylece Saul, düşmandan altmış bin kadarını öldürdükten sonra kendi şehrine döndü ve mutlu bir şekilde hüküm sürdü. Ayrıca komşu uluslara karşı savaştı ve Ammonluları, Moablıları, Filistlileri, Edomluları ve Amaleklileri, ayrıca Zobah kralını da alt etti. Üç erkek çocuğu vardı: Yonatan, İsui ve Melkişua; kızları Merab ve Mihal. Ayrıca ordusunun komutanı olarak amcasının oğlu Abner'i de vardı; amcasının adı Ner'di. Ner ve Saul'un babası Kiş kardeşlerdi. Saul'un ayrıca çok sayıda savaş arabası ve süvarisi vardı ve savaştığı herkese galip döndü, İbranilerin işlerini büyük bir başarı ve refah seviyesine ulaştırdı ve onları diğer uluslardan üstün kıldı; uzun boylu ve yakışıklı genç erkekleri de ordusunun muhafızları yaptı.

BÖLÜM 7.

SAUL'UN AMALEKİTLERLE SAVAŞI VE ONLARI YENİLMESİ.

Machine Translated by Google

1. Samuel, Saul'un yanına geldi ve ona, Tanrı tarafından gönderildiğini, Tanrı'nın onu diğerlerinin hepsinden üstün tuttuğunu ve kral olarak atadığını hatırlatmak için geldiğini söyledi; bu nedenle ona itaat etmesi ve otoritesine boyun eğmesi gerektiğini, çünkü diğer kabileler üzerinde egemenliği olsa da, Tanrı'nın onun ve her şeyin üzerinde egemenliği olduğunu belirtti. Bunun üzerine Tanrı ona şöyle dedi: "Amalekliler, İbraniler çölde iken ve Mısır'dan çıkıp şimdi kendi ülkeleri olan o ülkeye doğru yol alırken onlara çok büyük zararlar verdikleri için, sana emrediyorum ki, Amaleklileri cezalandırmak için onlarla savaş aç; onları alt ettikten sonra, hiçbirini sağ bırakma, her çağda onları takip et ve kadınlardan ve bebeklerden başlayarak hepsini öldür; bunu, atalarımıza yaptıkları zararın cezası olarak onlara ver; eşekleri veya diğer hayvanları esirgeme, hiçbirini kendi çıkarın ve mülkün için saklama, hepsini Tanrı'ya adama ve Musa'nın emirlerine uyarak Amalek adını tamamen silme." (15)

2. Böylece Saul, kendisine emredileni yapacağına söz verdi; ve Tanrı'ya olan itaatini sadece Amaleklilere karşı savaş açarak değil, daha da önemlisi, eylemlerinin hazırlığı ve hızıyla göstereceğini varsayarak, hiç vakit kaybetmeden hemen tüm kuvvetlerini topladı; ve onları Gilgal'da saydığında, Yahuda kabilesi hariç, yaklaşık dört yüz bin İsrailli olduğunu gördü; çünkü Yahuda kabilesi tek başına otuz bin kişiden oluşuyordu. Buna göre Saul, Amaleklilerin ülkesine baskın düzenledi ve nehir kenarında çeşitli gruplar halinde birçok adamı pusuya yatırdı; böylece onlara açık savaşla zarar vermekle kalmayıp, yollarda beklenmedik bir şekilde üzerlerine çökerek onları kuşatıp öldürebilecekti. Düşmanla savaşa girdiğinde onları yendi; ve kaçarken onları takip ederek hepsini yok etti. Ve bu girişim, Tanrı'nın önceden bildirdiği gibi başarılı olunca, Amaleklilerin şehirlerine saldırdı; onları kuşattı ve kısmen savaş makineleriyle, kısmen yer altına kazılmış mayınlarla ve kısmen de dış cephelerine duvarlar örerek zorla ele geçirdi. Bazılarını açlıktan öldürdü, bazılarını ise başka yöntemlerle ele geçirdi; ve her şeyden sonra, kadınları ve çocukları öldürmeye girişti ve bunu barbarca veya insanlık dışı yapmadığını düşündü; birincisi, çünkü onlar

Machine Translated by Google

Böylece davrandığı düşmanları, ve ikinci olarak da bunu Tanrı'nın emriyle yaptığı için yaptı; Tanrı'ya itaat etmemek tehlikeli olurdu. Ayrıca düşmanların kralı Agag'ı da esir aldı; vücudunun güzelliğine ve uzun boyuna o kadar hayran kalmıştı ki, onu korumaya değer bulmuştu. Ancak bu, Tanrı'nın isteğine göre değil, insani tutkulara boyun eğerek ve kendisini uygunsuz bir acıma duygusuna kaptırarak yapılmıştı; çünkü Tanrı, Amalekliler ulusundan o kadar nefret ediyordu ki, Saul'a doğası gereği en çok merhametli olduğumuz bebeklere bile acımamasını emretmişti; ama Saul, sanki Tanrı'nın onu gönderdiği şeyin hatırasına düşmanın güzel görünümünü tercih ediyormuş gibi, İbranilerin halka getirdiği felaketlerden krallarını ve valilerini korudu. Halk da Saul ile birlikte suçluydu; Çünkü onlar, Tanrı'nın esirgeme emrine rağmen, sürüleri ve koyunları esirgemeyip yağmaladılar. Ayrıca, servetlerinin ve zenginliklerinin geri kalanını da yanlarında götürdüler; fakat değersiz olan her şeyi de yok ettiler.

3. Fakat Saul, Mısır'ın Pelusium şehrinden Kızıldeniz'e kadar uzanan bütün Amaleklileri fethettikten sonra, düşman ülkesinin geri kalanını da harap etti; ancak Şekemliler ulusuna dokunmadı, çünkü onlar Midyan ülkesinin tam ortasında yaşıyorlardı; zira Saul savaştan önce onlara haber göndermiş ve Amaleklilerin çektiği acılara ortak olmamak için oradan ayrılmalarını emretmişti; çünkü onları kurtarmak için haklı bir sebebi vardı, zira onlar Musa'nın kayınpederi Raguel'in akrabalarıydılar.

4. Bunun üzerine Saul, yaptığı muhteşem işler ve düşmanlarını yenmesi nedeniyle sevinçle evine döndü; sanki peygamberin Amaleklilerle savaşa giderken kendisine emrettiği hiçbir şeyi ihmal etmemiş ve yapması gereken her şeyi eksiksiz yerine getirmiş gibiydi. Fakat Tanrı, Amalek kralının hayatta kalmasına ve kalabalığın sığırları yağmalamasına üzüldü; çünkü bunlar onun izni olmadan yapılmıştı. Tanrı, onların kendi verdiği güçle düşmanlarını yenmelerini ve sonra kendisinin bu kadar büyük bir hor görülme ve itaatsizlikle karşılanmalarını, sıradan bir insanın bile böyle bir şey yapmasını tahammül edilemez bulmuştu.

Machine Translated by Google

Kral olan Saul buna katlanamazdı. Bu yüzden peygamber Samuel'e, Saul'u kral yaptığı için pişman olduğunu, çünkü Saul'un kendisine emrettiği hiçbir şeyi yapmadığını, kendi isteklerine uyduğunu söyledi. Samuel bunu duyunca kafası karıştı ve bütün gece Tanrı'ya Saul'la barışması ve ona kızmaması için yalvardı; ancak peygamberin istediği affı Saul'a vermedi, çünkü bu tür günahların affedilmesini uygun görmedi; zira incinmeler, incinenlerin kolay öfkesinden veya nazik ve iyi huylu görünmenin şanını ararken, farkında olmadan başka günahlar işledikleri gerçeğinden daha büyük boyutlara ulaşmaz. Bu nedenle, Tanrı peygamberin şefaatini reddettiği ve fikrini değiştirmeyeceği açıkça belli olduğu anda, şafak vakti Samuel Gilgal'da Saul'un yanına geldi.

Kral onu görünce yanına koştu, ona sarıldı ve şöyle dedi: "Bana zaferi veren Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü bana emrettiği her şeyi yerine getirdim." Samuel ise şöyle karşılık verdi: "Öyleyse kampta koyunların meledığini ve büyükbaş hayvanların böğürdüğünü nasıl duyuyorum?" Saul şöyle cevap verdi: "Halk onları kurbanlar için ayırmıştı; fakat Amalekliler ulusuna gelince, kendisi bunu emredildiği gibi tamamen yok etmişti ve tek bir adam bile kalmamıştı; sadece kralı sağ bırakmış ve onu kendisine getirmişti; onun hakkında ne yapılacağına birlikte karar vereceklerini söyledi." Fakat peygamber şöyle dedi: "Tanrı kurbanlardan değil, iyi ve doğru insanlardan hoşnut olur; bunlar O'nun iradesine ve yasalarına uyan, Tanrı'nın emrettiği gibi yapmadıkça hiçbir şeyi iyi yapmış saymayan insanlardır." O halde, kurban sunmayan biri olduğunda değil, kendisine itaatsizlik eden biri olduğunda kendini aşağılanmış hisseder. Fakat kendisine itaat etmeyenlerden, tek gerçek ve kabul edilebilir ibadet olan bu görevi yerine getirmeyenlerden, sundukları kurbanlar ne kadar çok ve büyük olursa olsun, ona verdikleri hediyeler ne kadar süslü, hatta altın ve gümüşten yapılmış olsalar bile, onları kabul etmez ve dindarlığın değil, kötülüğün örnekleri olarak görür. Ve o, yalnızca şu tek şeyi aklında tutanlardan hoşnut olur: Tanrı'nın bildirdiği veya emrettiği her şeyi nasıl yapacaklarını ve bu emirlerden herhangi birini çiğnemektense ölmeyi tercih edenlerden; onlardan kurban bile istemez. Ve bunlar kurban sunduklarında, bu küçük bir kurban bile olsa, onu bir şeref olarak daha çok kabul eder.

Machine Translated by Google

Yoksulluğun getirdiği şeyler, en zenginlerin ona sunduğu sunulardan daha değerlidir. Bu nedenle, Tanrı'nın gazabı altında olduğunu bilmelisin, çünkü O'nun sana emrettiği şeyleri hor gördün ve ihmal ettin. Öyleyse, yok etmeye mahkum ettiği şeylerden bir kurbanı nasıl kabul edeceğini sanıyorsun? Belki de onu Tanrı'ya kurban olarak sunmakla yok etmek arasında neredeyse aynı şey olduğunu düşünüyorsun. "Öyleyse, krallığının elinden alınmasını ve sana bahşettiği Tanrı'yı hiçe sayarak böylesine küstahça davranışlarınla kötüye kullandığın o yetkinin de elinden alınmasını mı bekliyorsun?" Bunun üzerine Saul, haksızlık yaptığını itiraf etti ve peygamberin emirlerini çiğnediği için günah işlediğini inkâr etmedi; ancak askerlerden duyduğu korku ve endişe nedeniyle, avı ele geçirdiklerinde onları engellemediğini söyledi. "Ama beni bağışla," dedi, "bana merhamet et, çünkü bundan sonra nasıl hata yapacağıma dikkat edeceğim." Ayrıca peygamberden kendisiyle birlikte geri dönmesini, Tanrı'ya şükranlarını sunmasını rica etti; ancak Samuel, Tanrı'nın kendisiyle barışmayacağını gördüğü için eve döndü.

5. Fakat Saul, Samuel'i elinde tutmakta o kadar ısrarcıydı ki, onun cübbesine yapıştı ve Samuel'in ayrılışının şiddetiyle cübbe yırtıldı. Bunun üzerine peygamber, aynı şekilde krallığın da elinden alınacağını ve iyi ve adil bir adamın onu alacağını söyledi; Tanrı'nın onun hakkında takdir ettiği şeyde ısrarcı olduğunu; belirlenmiş olan şeylerde değişken ve kararsız olmanın yalnızca insan tutkularına uygun olduğunu, ancak ilahi güce uygun olmadığını belirtti. Bunun üzerine Saul, kötü davrandığını, ancak yapılanın geri alınamayacağını söyledi; bu nedenle, halkın onun Tanrı'ya ibadette kendisine eşlik edeceğini görmesi için ona saygı göstermesini istedi. Samuel de bu iyiliği kabul etti ve onunla birlikte Tanrı'ya ibadet etti. Amaleklilerin kralı Agag da ona getirildi; kral, "Ölüm ne kadar acıydı?" diye sordu. Samuel, "Sen birçok İbrani anneyi çocuklarının kaybından dolayı yas tutmaya ve ağıt yakmaya sevk ettiğin gibi, sen de ölümünle annenin senin için yas tutmasına sebep olacaksın" dedi.

Bunun üzerine, Gilgal'da derhal öldürülmesi emrini verdi ve ardından Ramah şehrine gitti.

BÖLÜM 8.

Machine Translated by Google

Saul'un peygamberin emirlerini çiğnemesi üzerine Samuel'in, Tanrı'nın kendisine emrettiği gibi, gizlice başka bir kişiyi, adı Davut olanı, kral olarak nasıl atadığını anlatır.

1. Saul, içine düştüğü perişan durumun ve Tanrı'yı kendisine düşman ettiğinin farkına vararak, adı tepe anlamına gelen Gibea'daki kraliyet sarayına çıktı ve o günden sonra bir daha peygamberin huzuruna gelmedi. Samuel onun için yas tutarken, Tanrı ona endişesini bırakmasını, kutsal yağı alıp Beytlehem'e, Obed oğlu Yeşaya'nın yanına gitmesini ve gelecekteki kralları olarak göstereceği oğullarını meshetmesini emretti. Ancak Samuel, Saul'un bunu öğrenince onu gizlice veya açıkça öldürmesinden korktuğunu söyledi. Fakat Tanrı ona oraya güvenli bir yol gösterince, adı geçen şehre geldi; ve herkes onu selamlayıp gelişinin sebebini sorduğunda, Tanrı'ya kurban sunmaya geldiğini söyledi. Bu nedenle, kurbanı hazırladıktan sonra, Jesse'yi ve oğullarını bu kurbanlardan pay almaya çağırdı; ve en büyük oğlunun uzun boylu ve yakışıklı bir adam olduğunu görünce, yakışıklılığından onun gelecekteki kralları olacak kişi olduğunu tahmin etti.

Fakat Samuel, Tanrı'nın takdiri konusunda yanılmıştı; çünkü Samuel, hayran kaldığı ve krallığa layık gördüğü bu genci meshetmesi gerekip gerekmediğini Tanrı'ya sorduğunda, Tanrı şöyle dedi: "İnsanlar Tanrı gibi görmezler. Sen gerçekten bu gencin güzel görünüşüne önem veriyorsun ve bu yüzden onu krallığa layık görüyorsun, oysa ben krallığı bedenlerin güzelliğinin değil, ruhların erdeminin ödülü olarak sunuyorum ve bu konuda mükemmel derecede güzel olan birini arıyorum; yani dindarlıkta, doğrulukta, metanet ve itaatte güzel olan birini, çünkü ruhun güzelliği bunlardadır." Tanrı bunu söyledikten sonra Samuel, Jesse'den bütün oğullarını kendisine göstermesini istedi. Böylece Jesse, diğer beş oğlunu da yanına çağırdı; bunların arasında Eliab en büyüğü, Aminadab ikincisi, Şammall üçüncüsü, Nathaniel dördüncüsü, Rael beşincisi ve Asam altıncısıydı.

Peygamber, bunların yüzlerinin en büyük oğullarından hiç de aşağı olmadığını görünce, Tanrı'ya onlardan hangisini kral olarak seçtiğini sordu. Tanrı, onlardan hiçbirinin kral olmadığını söyleyince, Yeşaya'ya bunlardan başka oğulları olup olmadığını sordu; Yeşaya da Davut adında bir oğlu daha olduğunu, ancak onun çoban olduğunu ve

Machine Translated by Google

Sürülerin bakımını üstlenen Samuel, Davut'u hemen çağırmalarını emretti; çünkü o gelene kadar ziyafete oturamayacaklardı. Babası Davut'u çağırdıktan ve o geldikten sonra, sarı tenli, keskin görüşlü ve diğer yönlerden de yakışıklı bir adam olduğu anlaşıldı.
Samuel kendi kendine, "Tanrı'nın kralımız yapmayı uygun gördüğü kişi budur," dedi. Böylece ziyafete oturdu ve genci, Jesse'yi ve diğer oğullarını yanına aldı; daha sonra Davut'un huzurunda yağ alıp onu meshetti ve kulağına fısıldayarak Tanrı'nın onu kral olarak seçtiğini bildirdi; ve ona doğru ve emirlerine itaatkâr olmasını öğütledi, çünkü bu sayede krallığı uzun süre devam edecek, evi büyük bir ihtişam içinde olacak ve dünyada ün kazanacaktı; Filistlileri alt edecekti; hangi uluslara karşı savaşırsa savaşsın galip gelecek ve savaştan sağ çıkacaktı; ve yaşadığı sürece şanlı bir isme sahip olacak ve bu ismi soyuna da bırakacaktı.

2. Samuel, ona bu öğütleri verdikten sonra oradan ayrıldı.
Fakat İlahi Güç Saul'dan ayrılıp Davut'a geçti; İlahi Ruh'un kendisine geçmesiyle Davut peygamberlik etmeye başladı. Ancak Saul'a gelince, ona garip ve cinli rahatsızlıklar geldi ve onu boğacak kadar şiddetli nefes darlığı çekti; hekimler bunun için başka bir çare bulamadılar, ancak eğer birisi şarkı söyleyerek ve arp çalarak bu duyguları yatıştırabilirse, böyle birini aramalarını ve bu cinlerin ona gelip onu rahatsız ettiği zamanları gözlemlemelerini ve böyle bir kişinin onun üzerinde durup arp çalmasını ve ona ilahiler okumasını sağlamalarını tavsiye ettiler. (16)

Bunun üzerine Saul gecikmedi ve onlara böyle bir adam bulmalarını emretti. Orada bulunanlardan biri, Beytlehem şehrinde Yeşaya'nın henüz çocuk yaşta olan, ama yakışıklı ve güzel, her bakımdan saygıya layık, arp çalmakta ve ilahiler söylemekte yetenekli [ve savaşta mükemmel bir asker] bir oğlunu gördüğünü söyleyince, Yeşaya'ya haber göndererek Davut'u sürülerden alıp kendisine göndermesini istedi; çünkü onun yakışıklılığı ve cesareti hakkında olumlu şeyler duymuştu ve onu görmek istiyordu. Böylece Yeşaya oğlunu gönderdi ve Saul'a götürmesi için ona hediyeler verdi. Davut geldiğinde Saul ondan memnun kaldı, onu zırh taşıyıcısı yaptı ve ona büyük saygı duydu; çünkü onun kalbini fethetmişti.

Machine Translated by Google

Şeytanlardan kaynaklanan sıkıntılarına karşı tek şifacı oydu; ne zaman bu sıkıntılar baş gösterse, ilahiler okuyarak, arp çalarak ve Saul'u aklını başına getirerek ona şifa veriyordu. Ancak, çocuğun babası Jesse'ye haber göndererek, David'in kendisini görmesinden ve arkadaşlığından çok memnun olduğu için, onun yanında kalmasına izin vermesini rica etti; Jesse de Saul'a karşı gelmemesi için bu izni verdi.

BÖLÜM 9.

FİLİSTİNLİLERİN SAUL DÖNEMİNDE İBRANİLERE KARŞI NASIL YENİ BİR SEFER DÜZENLEDİKLERİ VE DAVİD'İN GOLİAT'I TEK TEK DÖVÜŞTE ÖLDÜRMESİYLE NASIL YENİLDİKLERİ.

1. Filistliler çok geçmeden tekrar bir araya geldiler ve büyük bir ordu toplayarak İsraillilere savaş açtılar; Şokoh ve Azekah arasında bir yer ele geçirip oraya kamp kurdular. Saul da onlara karşı koymak için ordusunu çıkardı ve belirli bir tepeye kendi kampını kurarak Filistlileri eski kamplarını terk etmeye ve Saul'un ordusunun bulunduğu tepenin karşısındaki başka bir tepeye kamp kurmaya zorladı; böylece kamp kurdukları iki tepe arasında bir vadi vardı ve bu vadi kamplarını birbirinden ayırıyordu. Filistilerin kampından, Gat şehrinden, Golyat adında, iri yarı bir adam geldi. Boyu dört arşın ve bir karıştı; vücudunun büyüklüğüne uygun silahlar taşıyordu. Üzerinde beş bin şekel ağırlığında bir zırh vardı. Ayrıca, böylesine iri bir vücudun uzuvlarını örtebilecek büyüklükte, pirinçten yapılmış bir miğfer ve dizlik de vardı. Mızrağı da sağ elinde hafif bir şey gibi taşınan bir şey değildi, omuzlarında taşıyordu. Ayrıca altı yüz şekel değerinde bir mızrağı da vardı ve zırhını taşımak için birçok kişi onu takip ediyordu. Bu nedenle Golyat, savaş düzeninde olan iki ordunun arasına girdi ve Saul'a ve İbranilere yüksek sesle şöyle dedi: "Sizi savaştan ve tehlikelerden kurtaracağım; çünkü ordunuzun düşüp acı çekmesinin ne gereği var? Bana benimle savaşacak bir adam verin; galip gelen, galibin ödülünü alacak ve savaşı sonlandıracaktır; çünkü bunlar, galibin ait olduğu diğerlerine hizmet edeceklerdir."

Machine Translated by Google

"Elbette, istediğinizi elde etmek için tüm insanların değil, tek bir adamın hayatını tehlikeye atmak çok daha iyi ve daha akıllıcadır." Bunu söyledikten sonra kendi kampına çekildi; fakat ertesi gün tekrar geldi ve aynı sözleri kullandı ve kırk gün boyunca düşmanı aynı sözlerle meydan okumaya devam etti, ta ki Saul ve ordusu bundan korkana kadar. Onlar da sanki savaşacakmış gibi saf tuttular, ama yakın bir çatışmaya girmediler.

2. İbraniler ve Filistliler arasındaki bu savaş devam ederken, Saul, Davut'u babası Yeşa'ya gönderdi ve kendisine yardım etmeleri ve savaşın tehlikelerinde ortak olmaları için gönderdiği üç oğluyla yetindi. Davut önce koyunlarını ve sürülerini otlatmak için geri döndü; fakat çok geçmeden babasının gönderdiği gibi, kardeşlerine erzak götürmek ve ne yaptıklarını öğrenmek için İbranilerin kampına geldi. Bu sırada Golyat tekrar geldi, onlara meydan okudu ve aralarında onunla savaşmaya cesaret edecek yiğit bir adam olmadığını söyleyerek onları azarladı. Davut, babasının kendisini gönderdiği iş hakkında kardeşleriyle konuşurken, Filistlinin orduyu azarladığını ve kötülediğini duydu ve buna çok kızarak kardeşlerine, "Bu düşmanla teke tek dövüşmeye hazırım" dedi.

Bunun üzerine en büyük ağabeyi Eliab onu azarladı ve yaşına göre çok düşüncesiz ve uygunsuz konuştuğunu söyleyerek sürüsünün yanına ve babasının yanına gitmesini emretti. Kardeşinin sözlerinden utanan adam oradan ayrıldı, ancak yine de askerlerden bazılarına kendilerine meydan okuyanla savaşmaya hazır olduğunu söyledi. Genç adamın kararını Saul'a bildirdikten sonra, kral onu yanına çağırdı. Kral ne diyeceğini sorduğunda, genç adam şöyle cevap verdi: "Ey kral, üzülme, korkma; çünkü bu düşmanın küstahlığını kıracağım, onunla savaşacağım ve onu, boyu ve büyüklüğü ne olursa olsun, kendi altıma alacağım. Ta ki yeterince alay konusu olana ve ordun büyük bir zafer kazanana kadar. Çünkü o, henüz yetişkinliğe ulaşmamış, savaşmaya uygun olmayan, orduyu yönetmeye veya savaşı idare etmeye yetenekli olmayan, çocuk gibi görünen ve gerçekte de çocuktan büyük olmayan biri tarafından öldürülecek."

3. Saul, Davut'un cesaretine ve çevikliğine hayran kaldı, fakat yaşı nedeniyle onun yeteneğine güvenmeye cesaret edemedi; ancak şöyle dedi: "Bunun için..."

Machine Translated by Google

"Savaş sanatında ustalaşmış biriyle savaşmak için çok zayıf bir hesapla karşı karşıya gelemezdim. Bu işe girişiyorum," dedi Davut, "Tanrı'nın benimle olacağına güvenerek, çünkü O'nun yardımını daha önce deneyimledim; bir keresinde sürülerime saldıran ve onlardan bir kuzuyu alan bir aslanı kovalayıp yakaladım; kuzuyu vahşi hayvanın ağzından kaptım ve üzerime şiddetle atlayınca kuyruğundan tutup yere çarptım. Aynı şekilde bir ayıdan da intikamımı aldım; ve bu düşmanımız da bu vahşi hayvanlardan biri gibi görülsün, çünkü uzun zamandır ordumuzu kınadı ve Tanrımıza küfretti, ama Tanrı onu benim gücümün altına indirecektir."

4. Ancak Saul, Tanrı'nın yardımıyla, çocuğun çevikliğine ve cesaretine aykırı bir son olmaması için dua etti ve "Hadi savaşa git" dedi. Böylece zırhını kuşandı, kılıcını kuşandı, miğferini başına taktı ve onu gönderdi. Fakat Davut zırhı taşımakta zorlanıyordu, çünkü ona alışkın değildi ve onunla yürümeyi öğrenmemişti; bu yüzden "Ey kral, bu zırh senin olsun, sen taşıyabiliyorsun; ama bana kulun olarak ve kendi isteğimle savaşma izni ver" dedi. Bunun üzerine zırhını bıraktı, asasını yanına aldı, dereden beş taş alıp bir çoban torbasına koydu ve sağ eline sapanını alarak Golyat'a doğru yürüdü. Fakat düşman, onun böyle geldiğini görünce onu küçümsedi ve onunla alay etti; sanki yanında bir insanın diğerine karşı savaşırken kullandığı türden silahlar değil de köpekleri kovmak ve savuşturmak için kullanılan türden silahlar varmış gibi davrandı ve "Beni insan değil de köpek mi sanıyorsun?" dedi. O da "Hayır, köpek değil, köpekten daha kötü bir yaratık sanıyorum" diye cevap verdi. Bu, Golyat'ı öfkelendirdi ve Tanrı adına ona lanet okuyarak etini yeryüzünün hayvanlarına ve gökyüzünün kuşlarına parçalanmak üzere vereceğini söyledi. Davut ise ona, "Sen bana kılıçla, mızrakla ve zırhla geliyorsun; "Ama ben sana karşı gelirken zırhım olarak Tanrı'yı kullanıyorum; seni ve bütün ordunu benim ellerimle yok edeceğim, çünkü bugün senin başını keseceğim ve vücudunun geri kalanını köpeklere atacağım; böylece bütün insanlar Tanrı'nın İbranilerin koruyucusu olduğunu, zırhımızın ve gücümüzün O'nun takdirinde olduğunu ve Tanrı'nın yardımı olmadan diğer tüm savaş hazırlıklarının ve gücünün işe yaramaz olduğunu öğrenecekler." Böylece Filistli, zırhının ağırlığıyla yavaşlayarak, aceleyle Davut'la karşılaşmaya kalkıştığında, onu hor görürcesine yavaşça ilerledi.

Machine Translated by Google

Ve buna dayanarak, hem silahsız hem de çocuk olan o kişiyi hiç zorlanmadan öldüreceğini düşünüyordu.

5. Fakat genç adam, yanında görünmez bir yardımcıyla birlikte gelen rakibiyle karşılaştı; bu yardımcı Tanrı'dan başkası değildi. Dereden aldığı ve çoban çantasına koyduğu taşlardan birini sapanına takarak Filistli'ye fırlattı. Bu taş alnına düştü ve beynine saplandı; öyle ki Golyat sersemledi ve yüzüstü yere düştü. Bunun üzerine Davut koşarak yere düşmüş olan rakibinin üzerine çıktı ve kendi kılıcıyla başını kesti; çünkü kendisinin kılıcı yoktu. Golyat'ın düşüşü üzerine Filistliler yenildi ve kaçtılar. Şampiyonlarının yerde yere serilmiş halini görünce, işlerinin tamamen kötüye gideceğinden korktular ve daha fazla kalmamaya karar vererek, kendilerini utanç verici ve edepsiz bir kaçışa giriştiler ve böylece içinde bulundukları tehlikelerden kurtulmaya çalıştılar. Fakat Saul ve İbranilerin tüm ordusu bir çığlık atarak üzerlerine saldırdı ve birçoğunu öldürdü, geri kalanını ise Garb sınırlarına ve Ekron kapılarına kadar kovaladı; böylece Filistlilerden otuz bin kişi öldürüldü ve iki katı kadar da yaralandı. Ancak Saul kamplarına geri döndü, kalelerini parçalayıp yaktı; Davut ise Golyat'ın başını kendi çadırına taşıdı, ancak kılıcını Tanrı'ya (tapınakta) adadı.

BÖLÜM 10.

Saul, Davud'un muhteşem başarısını kıskanır ve ona kızını evlendireceğine dair verdiği sözü fırsat bilerek onu tuzağa düşürmeye çalışır; ancak bu, Davud'un kendisine altı yüz Filistli'nin kafasını getirmesi şartına bağlıdır.

1. Kadınlar, Saul'un Davut'a karşı kıskançlık ve nefretinin sebebiydi; çünkü zafer kazanan ordularını ziller, davullar ve her türlü sevinç gösterisiyle karşılamaya geldiler ve şöyle şarkı söylediler: Kadınlar, "Saul, Filistlilerden binlercesini öldürdü" dediler. Bakireler ise, "Davut, on binlercesini öldürdü" diye karşılık verdiler. Kral, onların böyle şarkı söylediğini duyunca ve kendisinin bu zaferde en küçük paya sahip olduğunu fark edince,

Machine Translated by Google

Övgüler yağdırıldı ve bunların en büyüğü, on bin kişi, genç adama atfedildi; ve kendi kendine, bu kadar büyük bir alkıştan sonra David'in krallıktan başka bir şeye ihtiyacı olmadığını düşündüğünde, David'den korkmaya ve şüphelenmeye başladı. Bu nedenle, daha önce bulunduğu yerden, yani zırh taşıyıcılığından, onu uzaklaştırdı; çünkü bu, korkudan dolayı, onun için çok yakın bir görev gibi görünüyordu; bu yüzden onu bin kişilik birliğin komutanı yaptı ve ona daha iyi bir görev verdi, ancak kendi güvenliği için daha çok önemsediğini düşündü; çünkü onu düşmana karşı ve savaşlara göndermeyi, bu tehlikeli çatışmalarda öldürülmesini umuyordu.

2. Fakat Davut nereye giderse gitsin Tanrı onunla birlikteydi ve bu nedenle girişimlerinde büyük başarılar elde etti; hatta Saul'un henüz bakire olan kızı ona aşık oldu ve bu aşk o kadar güçlüydü ki gizlenemez hale geldi ve babası bunu öğrendi. Saul bunu sevinçle karşıladı, çünkü bunu Davut'a karşı bir tuzak olarak kullanmayı ve onun için yıkım ve tehlikeye yol açmasını umuyordu; Böylece kızının sevgisinden kendisine haber verenlere, bakireyi Davut'la evlendirmekten memnuniyet duyacağını söyledi ve şöyle dedi: "Eğer bana düşmanlarımın altı yüz kellesini getirirse kızımı onunla evlendirmeye söz veriyorum (17) çünkü ona böylesine büyük bir ödül teklif edildiğinde ve böylesine tehlikeli ve inanılmaz bir işe girişerek büyük bir şan kazanmayı hedeflediğinde, hemen işe koyulacağını ve Filistliler tarafından yok edileceğini varsayıyorum; ve onun hakkındaki planlarım benim için mükemmel bir şekilde başarılı olacak, çünkü ondan kurtulacağım ve onu kendim değil, başka bir adam aracılığıyla öldürteceğim." Böylece hizmetkârlarına Davut'un bu kızla evlenme teklifine nasıl tepki vereceğini denemelerini emretti. Buna göre, ona şöyle konuşmaya başladılar: Kral Saul'un onu sevdiğini, tıpkı tüm halkın onu sevdiği gibi, ve bu kızın evliliğiyle onunla akrabalık kurmayı arzuladığını söylediler. Davut buna şöyle cevap verdi: - "Kralın damadı olmak sana önemsiz bir şey mi gibi geliyor? Bana öyle gelmiyor, özellikle de ben düşük statülü, şeref ve onurdan yoksun bir aileden geldiğim için." Saul, hizmetkarları aracılığıyla Davut'un verdiği cevabı öğrenince şöyle dedi: - "Ona söyleyin ki, ondan ne para ne de çeyiz istiyorum; bu, kızımı evlendirmektense satmak gibi olurdu; sadece içinde metanet ve her türlü erdem olan bir damat istiyorum."

Machine Translated by Google

Davud'un sahip olduğunu gördüğü "erdem"den bahsetti ve Davud'un, kızıyla evlenmesi karşılığında ondan ne altın ne de gümüş istediğini, babasının evinden böyle bir servet getirmesini istemediğini, sadece Filistlilerden intikam almak istediğini, hatta altı yüz kafa kesmesini istediğini, bundan daha arzu edilir veya daha şanlı bir hediyenin olamayacağını ve kızı için alışılmış çeyizlerden herhangi birinden çok daha fazlasını elde etmeyi tercih ettiğini, yani kızının böyle bir karaktere sahip ve düşmanlarını yenmiş olduğuna dair tanıklığı olan bir adamla evlenmesini istediğini söyledi.

3. Saul'un bu sözleri Davut'a ulaştığında, Davut bunlardan memnun oldu ve Saul'un gerçekten kendisiyle akrabalık kurmak istediğini düşündü; bu yüzden daha fazla düşünmeden veya önerilen şeyin mümkün olup olmadığını, zor olup olmadığını irdelemeden, hemen düşmana saldırdı ve evliliğin şartı olarak önerilen şeyi yapmaya koyuldu. Buna göre, her şeyi Davut için kolay ve mümkün kılan Tanrı olduğu için, Davut birçok Filistliyi öldürdü, altı yüzünün başını kesti ve krala gelerek Filistlilerin bu başlarını göstererek kızını onunla evlendirmek istedi. Bu nedenle, Saul'un verdiği sözden kurtulmanın bir yolu olmadığı için, ona bu evliliği vaat ederek yalancı görünmeyi ya da onu öldürtmek için imkansız bir şeye bulaştırarak haince davranmış gibi görünmeyi alçakça bir şey olarak gördüğünden, ona kızını verdi: kızın adı Mihal'di.

BÖLÜM 11.

Saul'un kendisine kurduğu tuzaklara rağmen Davut'un, Yonatan'ın sevgisi ve ilgisi ile karısı Mikail'in entrikaları sayesinde nasıl kurtulduğu ve Peygamber Samuel'e nasıl ulaştığı anlatılıyor.

1. Ancak Saul, içinde bulunduğu durumda uzun süre kalmaya niyetli değildi; çünkü Davut'un hem Tanrı hem de halk nezdinde büyük saygı gördüğünü görünce korktu ve bunu gizleyemedi.

Machine Translated by Google

Kral, krallığı ve hayatı gibi büyük şeylerle ilgili korkular besliyordu; bunlardan herhangi birinden mahrum kalmak çok büyük bir felaketti. Bu yüzden Davut'u öldürtmeye karar verdi ve oğlu Yonatan'a ve en sadık hizmetkarlarına onu öldürmelerini emretti. Ancak Yonatan, babasının Davut'a karşı tutumundaki bu büyük değişime şaşırdı; ona gösterdiği büyük iyilikten, onu öldürtmek için planlar yapmaya kadar varan bir değişime tanık oldu. Genç adamı sevdiği ve erdemine saygı duyduğu için, babasının ona verdiği gizli emri ve onunla ilgili niyetlerini ona bildirdi. Ancak, ertesi gün dikkatli olmasını ve orada bulunmamasını tavsiye etti; çünkü babasını selamlayacak ve uygun bir fırsat bulursa onunla konuşacak, nefretinin nedenini öğrenecek ve bunun ne kadar az gerekçesi olduğunu, halka bu kadar çok iyilik yapmış ve kendisine de iyilik yapmış bir adamı öldürmemesi gerektiğini, bu yüzden en büyük suçları işlemiş olsa bile affedilmesi gerektiğini gösterecekti; ve "O zaman sana babamın kararını bildireceğim." dedi. Buna göre Davut bu faydalı tavsiyeye uydu ve o gün kralın gözünden uzak durdu.

2. Ertesi gün Yonatan, Saul'u neşeli ve sevinçli bir halde görünce yanına geldi ve Davut hakkında bir konuşma başlattı: "Ey baba, Davut'ta küçük ya da büyük hangi haksızlığı bu kadar sakıncalı buldun da, kendi güvenliğin için büyük fayda sağlamış ve Filistlilerin cezalandırılması için daha da büyük fayda sağlamış bir adamı öldürmemizi emrettin? O adam, İbrani halkını kırk gün boyunca maruz kaldıkları hakaret ve alaydan kurtarmış, düşmanın meydan okumasına tek başına cesaretle karşı koymuş, daha sonra da kendisine verilen düşman kellelerini getirmiş ve bunun karşılığında kız kardeşimi eş olarak almıştı; öyle ki, onun ölümü bizim için çok üzücü olurdu, sadece erdemi yüzünden değil, aynı zamanda yakın akrabalığımız yüzünden de; çünkü o öldürüldüğünde kızın da zarar görecek ve acı çekmek zorunda kalacaktı." Dul kalması, karşılıklı sohbetlerinden herhangi bir fayda görmeden önce gerçekleşebilir. Bunları göz önünde bulundurun ve daha merhametli bir mizaca bürünün; öncelikle, sizi koruyarak bize en büyük iyiliği yapmış olan bir adama kötülük yapmayın; çünkü kötü bir ruh ve cinler size musallat olduğunda, onları kovdu ve ruhunu onların saldırılarından kurtardı: ve ikinci olarak,

Machine Translated by Google

"O yer, düşmanlarımızın intikamını aldı; çünkü böyle iyilikleri unutmak alçakça bir şeydir." Böylece Saul bu sözlerle yatıştı ve oğluna David'e zarar vermeyeceğine yemin etti; çünkü doğru bir konuşma kralın öfkesi ve korkusu için çok zordu. Bunun üzerine Yonatan, David'i çağırdı ve babasından ona iyi haberler getirdi; David'in korunacağını bildirdi. Ayrıca onu babasının yanına götürdü ve David eskisi gibi kralın yanında kaldı.

3. Tam bu sıralarda, Filistliler İbranilere karşı yeni bir sefere çıkınca, Saul, Davut'u onlarla savaşması için bir orduyla gönderdi; Davut onlarla savaştı ve birçoklarını öldürdü, zaferinden sonra kralın yanına döndü. Ancak Saul'un onu karşılaması, böylesine bir başarıya rağmen beklediği gibi olmadı; çünkü Davut'un bu kadar görkemli bir şekilde hareket etmesinin kendisi için daha tehlikeli olacağını düşünmüştü. Fakat şeytani ruh ona musallat olup onu alt üst edince, Saul Davut'u yatağına çağırdı ve elinde bir mızrakla ona arp çalarak ve ilahiler söyleyerek kendisini büyülemesini emretti; Davut onun emriyle bunu yapınca, şeytani ruh büyük bir güçle mızrağı ona fırlattı; ancak Davut mızrağın geleceğini önceden fark etti, ondan kaçtı ve kendi evine sığınarak bütün günü orada geçirdi.

4. Fakat kral geceleyin görevliler gönderdi ve sabaha kadar gözetim altında tutulmasını emretti ki, kaçıp yargı salonuna gelmesin, böylece teslim edilip mahkum edilip öldürülmesin. Fakat Davud'un karısı, kralın kızı Mihal, babasının ne planladığını anlayınca, kocasının kurtuluşu konusunda az umudu olduğu ve kendi hayatı için de çok endişelendiği için, çünkü ondan mahrum kalma ihtimaline dayanamayacağı için, kocasına geldi ve şöyle dedi: "Güneş seni burada bulmasın, çünkü bulursa, seni son kez görmüş olur; o halde gece sana fırsat verirken kaç ve Tanrı senin için geceyi uzatsın; çünkü şunu bil ki, babam seni bulursa, ölüsün." Böylece onu bir ip yardımıyla pencereden aşağı indirdi ve kurtardı; bunu yaptıktan sonra, hasta gibi ona bir yatak hazırladı ve yatak örtülerinin altına bir keçi ciğeri koydu (18) ve babası gün doğar doğmaz Davut'u yakalamaya gönderdiğinde, orada bulunanlara, o gece iyi olmadığını söyledi ve onlara örtülü yatağı gösterdi ve ciğerin sıçramasıyla onları inandırdı, bu da...

Machine Translated by Google

Yatak örtülerinin de hareket ettiğini, Davut'un astım hastası gibi nefes aldığını söylediler. Bunun üzerine gönderilenler Saul'a Davut'un gece iyi olmadığını söyleyince, Saul onu bu halde getirmelerini emretti, çünkü onu öldürmeyi düşünüyordu. Gelip yatağı açtıklarında ve kadının oyununu anladıklarında, bunu krala bildirdiler; babası, düşmanını kurtardığı ve ona bir oyun oynadığı için kızdan şikayet edince, kız kendisi için şu inandırıcı savunmayı uydurdu: "Onu öldürmekle tehdit ettiğinde, korkudan ona yardım ettim; bu yardımı kendi özgür iradesiyle değil, zorunluluktan dolayı yaptığım için affedilmeliyim." "Çünkü," dedi, "düşmanını öldürmek için benim kurtarılmam kadar istekli olduğunu sanmıyorum." Bunun üzerine Saul kızı affetti. Fakat Davut, bu tehlikeden kurtulduktan sonra Ramah'taki peygamber Samuel'in yanına geldi ve kralın kendisine kurduğu tuzakları, Saul'un kendisine mızrak fırlatmasıyla nasıl ölümden kıl payı kurtulduğunu anlattı. Oysa Davut, Saul'a karşı hiçbir suç işlememişti, düşmanlarıyla yaptığı savaşlarda da korkaklık yapmamıştı, aksine Tanrı'nın yardımıyla hepsinde başarılı olmuştu. İşte bu durum, Saul'un Davut'a duyduğu nefretin sebebiydi.

5. Peygamber, kralın haksız uygulamalarından haberdar olunca, Ramah şehrini terk etti ve Davut'u da yanına alarak Nayot denilen bir yere gitti ve orada onunla birlikte kaldı. Ancak Saul, Davut'un peygamberle birlikte olduğunu öğrenince, ona askerler gönderdi ve onu yakalayıp kendisine getirmelerini emretti. Askerler Samuel'in yanına vardıklarında orada bir peygamberler topluluğu buldular ve onlar da İlahi Ruh'tan pay aldılar ve peygamberlik etmeye başladılar. Saul bunu duyunca, Davut'a başkalarını gönderdi; onlar da ilkleri gibi peygamberlik edince, Saul tekrar başkalarını gönderdi; bu üçüncü grup da peygamberlik edince, Saul öfkelendi ve büyük bir aceleyle oraya gitti. Tam o yere vardığında, Samuel onu görmeden önce ona da peygamberlik ettirdi. Saul yanına geldiğinde, Davut aklı karışmış (19) ve şiddetli bir ruhun telaşı içindeydi. ve elbiselerini çıkarıp (20) yere düştü ve bütün o gün ve gece Samuel ve Davut'un huzurunda yerde yattı.

6. Davut oradan gidip Saul'un oğlu Yonatan'ın yanına geldi ve babasının kendisine kurduğu tuzaklardan yakındı; ve dedi ki, hiçbir kötülük yapmamış, ona karşı hiçbir suç işlememiş olmasına rağmen,

Machine Translated by Google

Onu öldürtmek için çok hevesliydi. Bunun üzerine Jonathan, kendi şüphelerine veya bu söylentileri ortaya atanların iftiralarına (eğer varsa) itibar etmemesini, kendisine güvenmesini ve cesaretini toplamasını tembihledi; çünkü babasının böyle bir niyeti yoktu, eğer öyle olsaydı onu bu konuda bilgilendirir ve diğer işlerde birlikte hareket ederken olduğu gibi onun tavsiyesini alırdı.

Fakat Davut ona bunun böyle olduğunu yemin ederek söyledi; ve ona büyük bir samimiyetle anlattığı şeyleri küçümsemektense, ona inanmasını ve güvenliğini sağlamasını istedi: Söylediklerine ancak kendisinin öldürüldüğünü gördüğünde veya başkalarından soruşturma yoluyla öğrendiğinde inanacağını söyledi; babasının bunları ona söylememesinin sebebinin ise, ona duyduğu dostluğu ve sevgiyi bilmesi olduğunu belirtti.

7. Bunun üzerine Yonatan, Saul'un bu niyetinin bu kadar iyi belgelendiğini görünce, ondan kendisi için ne yapmasını istediğini sordu. Davut şöyle cevap verdi: "Her şeyde beni memnun etmeye ve istediğimi elde etmeye istekli olduğunun farkındayım. Yarın yeni ay ve ben o zaman kralla akşam yemeğinde oturmaya alışkındım. Şimdi, eğer sana uygun geliyorsa, şehirden çıkıp orada özel olarak saklanacağım. Eğer Saul neden yokluğumu sorarsa, ona kendi şehrim Beytlehem'e, kendi kabilemle bir bayram kutlamaya gittiğimi söyle. Ayrıca, bunu yapmam için bana izin verdiğini de ekle. Eğer, yurt dışına giden dostlar için genellikle söylendiği gibi, 'Gitmesi iyi oldu' derse, o zaman ondan gizli bir kötülük veya düşmanlık beklemediğinden emin ol. Ama aksini söylerse, bu bana karşı bazı planları olduğunun kesin bir işareti olur. Bu nedenle, babanın niyetlerini bana bildir; hem durumuma acıdığın için hem de dostluğun için." "Bana olan sevgimin güvencelerini kabul etmeyi ve bana da aynı güvenceleri vermeyi, yani bir efendinin hizmetçisine verdiği güvenceleri vermeyi lütfettiğin dostluğunun örnekleri olarak; fakat bende herhangi bir kötülük keşfedersen, babanın önüne geç ve beni kendin öldür."

8. Fakat Yonatan bu son sözleri öfkeyle dinledi ve babasının istediğini yapacağına, babasının cevaplarının herhangi bir olumsuzluk veya kendisine karşı düşmanlık ima edip etmediğini ona bildireceğine söz verdi. Babasının ona daha da güvenebilmesi için onu açık alana, temiz havaya çıkardı ve hiçbir şeyi ihmal etmeyeceğine yemin etti.

Machine Translated by Google

Bu, Davud'un korunmasına katkıda bulunabilirdi; ve şöyle dedi: "Gördüğün gibi her yerde bulunan ve bu niyetimi sözlerle açıklamadan önce bilen Tanrı'ya yalvarıyorum, seninle yaptığım bu ahdin şahidi olarak, babamın ruhunun en gizli köşelerinde gizlenen bir rahatsızlık olup olmadığını öğrenene kadar onun niyetini sık sık gözden geçireceğim; ve bunu öğrendiğimde, senden gizlemeyeceğim, aksine sana açıklayacağım, ister iyi huylu ister huysuz olsun; çünkü bu Tanrı'nın kendisi biliyor ki, her zaman seninle olsun, çünkü şimdi seninle ve seni terk etmeyecek ve seni düşmanlarından üstün kılacak, ister babam onlardan biri olsun, ister ben kendim onlardan biri olayım. Sadece şimdi yaptıklarımızı hatırla; ve eğer ölürsem, çocuklarımı hayatta tut ve onlara yaptığın iyiliğin karşılığını ver." Böylece yemin ettikten sonra, Davut'u gönderdi ve ona, eskiden egzersizlerini yaptığı ovanın belirli bir yerine gitmesini söyledi; çünkü babasının niyetini öğrenir öğrenmez, yanına sadece bir hizmetkarıyla birlikte oraya gelecekti. "Eğer," dedi, "hedefe üç ok atarsam ve hizmetkarıma bu üç oku götürmesini söylersem, çünkü oklar onun önündedir, bil ki babamdan korkulacak bir kötülük yoktur; ama eğer aksini söylersem, kraldan da aksini bekle. Ancak, benim sayemde güvende olacaksın ve hiçbir şekilde zarar görmeyeceksin; fakat refah zamanında senden istediğim şeyi unutma ve çocuklarıma hizmet et."

Davut, Yonatan'dan bu güvenceleri aldıktan sonra, kendisine belirlenen yere doğru yola koyuldu.

9. Ancak ertesi gün, yani yeni ayda, kral, adet olduğu üzere temizlendikten sonra akşam yemeğine geldi; sağında oğlu Yonatan, diğer yanında ise ordusunun komutanı Abner otururken, Davut'un yerinin boş olduğunu gördü, ama Davut'un karısıyla birlikte geldiği için temizlenmediğini ve bu yüzden orada olamayacağını düşünerek hiçbir şey söylemedi; ancak ayın ikinci günü de orada olmadığını görünce, oğlu Yonatan'a, Yeşaya'nın oğlunun ne önceki gün ne de o gün akşam yemeğine ve ziyafete neden gelmediğini sordu. Yonatan, "Aralarındaki anlaşma gereği, kabilesinin bir bayram kutladığı kendi şehrine gitti ve bu da onun izniyle oldu; ayrıca onu kurban törenine de davet etti; ve" dedi Yonatan, "eğer bana izin verirsen, oraya gideceğim."

Machine Translated by Google

"Çünkü ona karşı duyduğum iyiliği biliyorsun." İşte o zaman Yonatan, babasının Davut'a olan nefretini anladı ve tüm tavrını açıkça gördü; çünkü Saul öfkesini dizginleyemedi, Yonatan'ı azarladı ve ona bir kaçak oğlu ve düşman dedi; Davut'un ortağı ve yardımcısı olduğunu, davranışlarıyla kendisine veya annesine saygı duymadığını gösterdiğini ve Davut hayatta olduğu sürece krallıklarının güvende olmadığını kabul edemeyeceğini söyledi; yine de onu cezalandırmak için çağırmasını emretti. Yonatan, "Ne yaptı da onu cezalandıracaksın?" diye cevap verdiğinde, Saul artık öfkesini sadece sözlerle ifade etmekle yetinmedi, mızrağını kaptı, üzerine atladı ve onu öldürmek istedi. Gerçekten de niyetini gerçekleştiremedi, çünkü arkadaşları onu engelledi; ancak oğluna açıkça Davut'tan nefret ettiği ve onu öldürmeyi çok istediği görüldü. Onu öldürün, çünkü onun yüzünden neredeyse kendi elleriyle oğlunu öldürüyordu.

10. Bunun üzerine kralın oğlu akşam yemeğinden aceleyle kalktı; kederden ağzına hiçbir şey sokamayınca, hem kendisi neredeyse yıkıma uğradığı için, hem de Davut'un ölümünün kesinleştiği için bütün gece ağladı. Ama gün doğar doğmaz, şehrin önündeki ovaya çıktı, sanki ibadetini yapacakmış gibi, ama aslında babasının ona karşı tutumunu arkadaşına bildirmek için, çünkü onunla böyle anlaşmıştı. Yonatan anlaştığı işi yaptıktan sonra, onu takip eden hizmetkârını şehre dönmesi için gönderdi; kendisi ise çöle gitti, onun huzuruna çıktı ve onunla konuştu. Böylece Davut göründü, Yonatan'ın ayaklarına kapandı, ona secde etti ve onu canının kurtarıcısı diye çağırdı; ama Yonatan onu yerden kaldırdı, birbirlerine sarıldılar ve uzun uzun, gözyaşlarıyla dolu bir selamlaşma yaptılar. Ayrıca yaşlılıklarından, kıskançlığın onları mahrum bırakacağı o yakınlıktan ve artık kaçınılmaz olan, onlara ölümden farksız görünen ayrılıktan yakındılar. Sonunda yakınmalarından sıyrılıp birbirlerine verdikleri yeminleri hatırlamaları konusunda birbirlerini uyardıktan sonra ayrıldılar.

BÖLÜM 12.

Machine Translated by Google

DAVİD'İN AHİMELEK'E VE SONRASINDA NASIL KAÇTIĞI
FİLİSTİNLİLERİN VE MOABİTLERİN KRALLARI,
SAUL'UN AHIMELECH VE AİLESİNİ NASIL ÖLDÜRDÜĞÜ,

1. Fakat Davut, kraldan kaçtı ve ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Nob şehrindeki rahip Ahimelek'in yanına geldi. Ahimelek, Davut'u tek başına, yanında ne bir dostu ne de bir hizmetkarı olmadan görünce şaşırdı ve yanında kimsenin olmamasının sebebini öğrenmek istedi. Davut ise, kralın kendisine gizli tutulması gereken bir iş emrettiğini, eğer bu kadarını bilmek isteseydi yanında kimsenin olmasına gerek olmadığını, "ancak hizmetkarlarıma şu ve şu yerde benimle buluşmalarını emrettim" diye cevap verdi.

Bu yüzden ondan kendisine biraz yiyecek vermesini istedi; eğer ona yiyecek verirse, dostça davranmış ve şu anda yürüttüğü işe yardımcı olmuş olacağını söyledi. İstediğini aldıktan sonra, yanında kılıç veya mızrak gibi herhangi bir silah olup olmadığını da sordu. Nob'da, Saul'un hizmetkarlarından, aslen Suriyeli olan ve kralın katırlarını güden Doeg adında bir adam vardı. Başrahip, onun böyle bir silahı olmadığını söyledi; ancak, "İşte, Filistliyi öldürdüğünde Tanrı'ya adadığın Golyat'ın kılıcı" diye ekledi.

2. Davut kılıcı aldıktan sonra İbrani ülkesinden Filistliler ülkesine kaçtı; Filistliler ülkesinin hükümdarı Akiş'ti. Kralın hizmetkarları onu tanıdı ve krala da onun, on binlerce Filistliyi öldüren Davut olduğunu bildirdiler. Davut, kralın onu öldürmesinden ve Saul'dan kurtulduğu tehlikeyi ondan da yaşamasından korktu; bu yüzden aklını kaçırmış ve deliymiş gibi davrandı, ağzından tükürük aktı; ve Gat kralının önünde de benzer hareketler yaparak, bunların böyle bir rahatsızlıktan kaynaklandığına inanmasını sağladı. Bunun üzerine kral, kendisine deli birini getirdikleri için hizmetkarlarına çok kızdı ve Davut'u derhal [şehirden] kovmalarını emretti.

3. Böylece Davut, Gat'tan bu şekilde kaçtıktan sonra Yahuda kabilesine geldi ve Adullam şehrinin yakınlarındaki bir mağarada kaldı. Sonra kardeşlerine haber göndererek nerede olduğunu bildirdi; onlar da...

Machine Translated by Google

Bütün akrabalarıyla birlikte ona geldiler; ayrıca ihtiyaç içinde olan veya Kral Saul'dan korkan diğer birçok kişi de bir araya gelerek onun emirlerine uymaya hazır olduklarını bildirdiler; toplamda dört yüz kadar kişiydiler.
Bunun üzerine cesaretlendi, çünkü artık kendisine böyle bir güç ve yardım gelmişti; bu yüzden oradan ayrılıp Moab kralının yanına gitti ve işlerinin belirsiz bir durumda olduğu şu dönemde anne babasını ülkesinde ağırlamasını rica etti. Kral bu iyiliği kabul etti ve Davut'un anne babasına, yanında oldukları süre boyunca büyük saygı gösterdi.

4. Peygamberin kendisine çölü terk edip Yahuda kabilesinin topraklarına gidip orada kalmasını emretmesi üzerine, Davut buna uydu ve o kabilede bulunan Hareth şehrine gelerek orada kaldı. Saul, Davut'un etrafında kalabalık bir grupla görüldüğünü duyunca, büyük bir telaşa ve sıkıntıya düştü; fakat Davut'un cesur ve yürekli bir adam olduğunu bildiği için, ondan olağanüstü ve açıkça belli olacak, onu ağlatacak ve sıkıntıya sokacak bir şey olacağından şüphelendi; bu yüzden arkadaşlarını, komutanlarını ve kendi aşiretinden olanları sarayının bulunduğu tepeye çağırdı; Aroura denilen bir yerde otururken, yanında yüksek mevkilerde bulunan saray mensupları ve muhafızları da vardı. Onlara şöyle seslendi: "Ey benim kabilemden olanlar, size bahşettiğim iyilikleri hatırladığınızı tahmin ediyorum. Bazılarınıza toprak sahibi oldum, bazılarınız komutan oldum, bazılarınızı şerefli makamlar verdim, bazılarınızı halkın başına, bazılarınızı da askerlerin başına getirdim. Bu yüzden size soruyorum, Yeşaya'nın oğlundan daha büyük ve daha fazla bağış bekliyor musunuz? Çünkü hepinizin ona meyilli olduğunu biliyorum (hatta kendi oğlum Yonatan bile bu görüşte ve sizi de aynı görüşte olmaya ikna ediyor); çünkü onunla Davut arasındaki yeminleri ve antlaşmaları biliyorum ve Yonatan'ın bana karşı komplo kuranların danışmanı ve yardımcısı olduğunu da biliyorum. Hiçbiriniz bu şeylerle ilgilenmiyorsunuz, sessiz kalıp izliyorsunuz, bunların sonucunun ne olacağını görmek için."

Kral bu konuşmayı yaptıktan sonra, orada bulunanların hiçbiri cevap vermedi; ancak katırlarını otlatan Suriyeli Doeg, Davud'u Nob şehrine, baş rahip Ahimelek'in yanına geldiğinde gördüğünü ve kehanetlerinden gelecekteki olayları öğrendiğini söyledi;

Machine Translated by Google

Ondan yiyecek ve Golyat'ın kılıcını aldı ve onun tarafından güvenle istediği yerlere götürüldü.

5. Bu yüzden Saul baş rahibi ve bütün akrabalarını çağırdı ve onlara şöyle dedi: "Benden ne kadar korkunç veya nankörce bir zulüm gördünüz ki, krallığı ele geçirmek için planlar yaparken Yeşaya'nın oğlunu kabul ettiniz ve ona yiyecek ve silah verdiniz? Dahası, neden ona gelecekle ilgili kehanetler verdiniz? Çünkü onun benden kaçtığını ve ailemi sevmediğini bilmiyor olamazdınız." Fakat başrahip yaptıklarını inkâr etmeye kalkışmadı, aksine cesurca itiraf etti ki, bunları Davut'u memnun etmek için değil, bizzat Saul'u memnun etmek için sağlamıştı. Şöyle dedi: "Onun senin düşmanın olduğunu bilmiyordum, senin hizmetkarın olduğunu biliyordum; sana çok sadıktı, bin askerinin komutanıydı ve dahası, damadın ve akrabandı. İnsanlar böyle iyilikleri düşmanlarına değil, kendilerine en büyük iyi niyet ve saygıyı gösterenlere bahşetmeyi tercih ederler. Bu, onun için peygamberlik ettiğim ilk sefer değil, bunu daha önce de defalarca, şimdi olduğu gibi yaptım. Ve bana senin tarafından büyük bir aceleyle bir şey yapmak üzere gönderildiğini söylediğinde, eğer ona istediği hiçbir şeyi vermemiş olsaydım, bunun ona değil, sana aykırı olduğunu düşünürdüm; bu yüzden benim hakkımda kötü bir düşünce besleme, benden şüphe duyma." "O zaman Davut'un sana karşı yaptığı girişimlerden dolayı, sana şimdi anlatılanlara bakarak, bunu insani bir davranış olarak düşünmüştüm; çünkü ona senin dostun, damadın ve bin kişilik birliğin komutanıymış gibi davrandım, düşmanınmış gibi değil."

6. Başrahip böyle konuşunca Saul'u ikna edemedi; korkusu o kadar yoğundu ki, çok haklı bir özre bile itibar edemedi. Bu yüzden etrafındaki silahlı adamlarına onu ve tüm akrabalarını öldürmelerini emretti; fakat onlar başrahibe dokunmaya cesaret edemedikleri, Tanrı'ya itaatsizlik etmekten krala itaatsizlik etmekten daha çok korktukları için, Suriyeli Doeg'e onları öldürmesini emretti. Bunun üzerine, kendisi gibi kötü adamlardan yardım alarak Ahimelek'i ve toplamda üç yüz seksen beş kişi olan tüm ailesini öldürdü. Saul ayrıca rahiplerin şehri Nob'a (21) adamlar gönderdi ve orada bulunan herkesi, kadınları, çocukları veya herhangi bir yaştakileri esirgemeden öldürdü ve şehri yaktı; sadece Ahimelek'in Abiathar adında bir oğlu kurtuldu. Ancak bunlar şöyle oldu:

Machine Translated by Google

Tanrı, başrahip Eli'ye, iki oğlunun günahı yüzünden soyunun yok olacağını önceden bildirmişti.

7. (22) Şimdi bu Kral Saul, böylesine barbarca bir suç işleyerek ve başrahiplik makamındaki tüm aileyi katlederek, çocuklara acımayarak, yaşlılara saygı göstermeyerek ve Tanrı'nın orada bulunan rahiplerin ve peygamberlerin mülkü ve geçimi için seçtiği ve bu tür insanların eğitimi için tahsis edilmiş tek şehir olarak belirlediği şehri yıkarak, insanların eğilimini anlamamızı ve düşünmemizi sağlar: özel kişiler oldukları ve düşük bir konumda oldukları sürece, doğalarına düşkünlük gösterme veya istediklerini yapma gücüne sahip olmadıkları için, adil ve ölçülüdürler ve yalnızca adil olanı takip ederler ve tüm zihinlerini ve çalışmalarını bu yöne yönlendirirler; işte bu yüzden Tanrı hakkında, hayatlarının tüm eylemlerine şahit olduklarına ve yalnızca yapılan eylemleri görmekle kalmayıp, bu eylemlerin ortaya çıktığı düşüncelerini de açıkça bildiğine inanırlar.

Fakat bir kez güç ve otoriteye yükseldiklerinde, bu tür tüm düşünceleri bir kenara bırakırlar ve sanki bir tiyatroda oynayan oyuncular gibi, gizlenmiş rollerini ve tavırlarını bir kenara bırakarak, hem insan hem de ilahi kanunlara karşı küstahlık, saygısızlık ve küçümseme sergilerler; üstelik bu, özellikle dindarlığa ve doğruluğa ihtiyaç duydukları bir zamandır, çünkü o zaman en çok kıskançlığa maruz kalırlar ve düşündükleri ve söyledikleri her şey insanların gözü önündedir; işte o zaman öyle küstahça davranırlar ki, sanki Tanrı onları artık görmüyormuş veya güçlerinden dolayı onlardan korkuyormuş gibi görünür: ve duydukları söylentilerden korktukları, içgüdüsel olarak nefret ettikleri veya sebepsiz yere sevdikleri her ne olursa olsun, bunlar onlara gerçek, sağlam, doğru ve hem insanlara hem de Tanrı'ya hoş gelen şeyler gibi görünür; fakat ahirette olacaklara en ufak bir önem vermezler. Onlar, kendileri için büyük çaba sarf etmiş olanları gerçekten de şerefe yükseltirler ve bu şerefe ulaştıktan sonra onları kıskanırlar; ve onları yüksek bir mevkiye getirdiklerinde, sadece elde ettiklerini değil, aynı zamanda sırf bu nedenle canlarını da ellerinden alırlar; hem de kötü ve aşırıya kaçan doğaları nedeniyle inanılmaz suçlamalarla. Ayrıca, kınanmayı hak eden eylemlerden değil, iftira ve suçlamalardan dolayı insanları cezalandırırlar; ve bu sadece cezalandırılmayı hak edenleri değil, öldürebilecekleri kadar çok kişiyi kapsar. Bu düşünce açıkça doğrulanmıştır.

Machine Translated by Google

Kiş oğlu Saul'un örneğinden yola çıkarak şunu söyleyebiliriz ki, o, aristokrasi ve yargıçlar yönetiminden sonra tahta geçen ilk kraldı; Ahimelek'e duyduğu şüphe nedeniyle üç yüz rahip ve peygamberi katletti ve ayrıca onların şehrini yerle bir ederek, bir bakıma tapınağı hem rahiplerden hem de peygamberlerden yoksun bırakmaya çalıştı; bu çabasını da onlardan birçoğunu öldürerek ve onlara ait olan şehri bile terk ederek gösterdi ki, başkaları onların yerini alabilsin.

8. Ancak Saul tarafından öldürülen rahipler ailesinden tek başına kurtulabilen Ahimelek'in oğlu Abiathar, Davud'a kaçtı ve ailesinin başına gelen felaketi ve babasının öldürülmesini ona bildirdi. Bunun üzerine Davud, Doeg'i orada görünce başlarına geleceklerden habersiz olmadığını söyledi; çünkü o sırada başrahibin krala karşı yanlış yere suçlanacağından şüphelenmiş ve bu felaketin sebebi olarak kendini suçlamıştı. Ancak ondan orada kalmasını ve kendisiyle birlikte kalmasını istedi, çünkü orası başka herhangi bir yerden daha iyi saklanabileceği bir yerdi.

BÖLÜM 13.

Davut'un, Saul'u öldürmek için iki kez fırsatı varken neden onu öldürmediği. Ayrıca Samuel ve Nabal'ın ölümüyle ilgili.

1. Tam bu sıralarda Davut, Filistlilerin Keilah ülkesine baskın düzenleyip orayı yağmaladıklarını duydu; bu yüzden peygamberin kendisine danıştığı Tanrı'nın kendisine zafer bahşetmesi şartıyla onlarla savaşmaya gönüllü oldu. Peygamber Tanrı'nın zafer işareti verdiğini söyleyince, Davut arkadaşlarıyla birlikte Filistlilere ani bir saldırı düzenledi, onların kanını büyük ölçüde döktü, ganimetlerini aldı ve Keilah halkıyla birlikte, onların hasatlarını ve meyvelerini güvenle toplamalarına kadar kaldı. Ancak Kral Saul'a Davut'un Keilah halkıyla birlikte olduğu söylendi; çünkü yapılanlar ve elde edilen büyük başarı, olayların gerçekleştiği yerdeki halkla sınırlı kalmadı, ünü her yere yayıldı ve başkalarının da duymasına neden oldu; hem olay olduğu gibi, hem de olayın faili,

Machine Translated by Google

Bu haberler kralın kulağına kadar ulaştı. Saul, Davud'un Keilah'ta olduğunu duyunca çok sevindi ve şöyle dedi: "Tanrı onu şimdi benim ellerime verdi, çünkü onu surları, kapıları ve parmaklıkları olan bir şehre gelmeye mecbur etti."
Bunun üzerine Saul aniden bütün halka emir verdi ve onlar şehri kuşatıp ele geçirdikten sonra Davut'u öldürmeye karar verdiler. Fakat Davut bunu fark edince ve Tanrı'dan Keilah halkının onu orada kalırsa Saul'a teslim edeceğini öğrenince, dört yüz adamını alıp Engedi adlı bir şehrin karşısındaki çöle çekildi. Kral, Davut'un Keilah halkından kaçtığını duyunca, ona karşı düzenlediği seferden vazgeçti.

2. Bunun üzerine Davut oradan ayrılıp Ziph'e ait olan Yeni Yer denilen bir yere geldi. Orada Saul'un oğlu Yonatan yanına geldi, onu selamladı ve cesaretli olmasını, gelecekteki durumuna umut bağlamasını ve şu anki halinden dolayı umutsuzluğa düşmemesini, çünkü kral olacağını ve tüm İbrani ordusunun onun emrinde olacağını söyledi. Yonatan, böyle bir mutluluğun büyük emek ve çabayla geldiğini anlattı. Ayrıca, ömür boyu birbirlerine karşı iyi niyet ve sadakat içinde kalacaklarına dair yemin ettiler. Yonatan, eğer ahdini bozarsa ve ters bir davranış sergilerse, Tanrı'nın kendi üzerine ne kadar lanetler yağdırdığını da şahit tuttu. Böylece Yonatan, Davut'un endişelerini ve korkularını biraz olsun hafiflettikten sonra onu orada bırakıp evine döndü. Ziph halkı, Saul'u memnun etmek için, Davut'un kendileriyle birlikte kaldığını bildirdi ve eğer yanlarına gelirse onu teslim edeceklerine dair güvence verdi; çünkü kral Ziph Boğazı'nda Davut'u ele geçirirse, başka bir halka kaçamayacaktı. Bunun üzerine kral onları övdü ve onlara teşekkür etmek için haklı bir sebebi olduğunu itiraf etti, çünkü ona düşmanı hakkında bilgi vermişlerdi; ve onlara iyiliklerinin karşılığını kısa sürede vereceğine söz verdi. Ayrıca Davut'u aramak ve bulunduğu çölü araştırmak için adamlar gönderdi ve kendisinin de onları takip edeceğine söz verdi. Buna göre, kralın önünden giderek Davut'u aradılar ve yakaladılar; sadece düşmanının nerede olduğunu bildirerek Saul'a iyi niyetlerini göstermekle kalmadılar, aynı zamanda onu Saul'un eline teslim ederek bunu daha açık bir şekilde kanıtlamaya çalıştılar. Fakat bu adamlar, haksız ve kötü arzularına yenik düştüler; Saul'a bunu ifşa etme niyetlerini ortaya çıkarmayarak hiçbir tehlikeye girmediler, aksine Tanrı'nın sevdiği ve haksız yere öldürülmek üzere aranan bir adamı iftirayla suçlayıp teslim edeceklerine söz verdiler.

Machine Translated by Google

Aksi takdirde gizli kalabilecek olan bu durum, krala yapılan dalkavukluk ve ondan kazanç beklentisi yüzünden gerçekleşti; zira Davut, Ziph halkının kötü niyetlerinden ve Saul'un yaklaşımından haberdar olunca, o ülkenin boğazlarını terk edip Maon çölündeki büyük kayaya kaçtı.

3. Bunun üzerine Saul, onu oraya kadar takip etmek için acele etti; çünkü yürürken Davut'un Ziph Boğazı'ndan ayrıldığını öğrenmiş ve kayanın öbür tarafına geçmişti. Ancak Filistlilerin İbrani ülkesine tekrar bir baskın düzenlediği haberi, Saul'u Davut'u takip etmekten vazgeçirdi; çünkü Saul, yakalanmak üzereyken, doğal olarak düşmanları olan Filistlilere karşı koymak için geri döndü, kendi düşmanını yakalamak için büyük çaba harcamaktansa onlardan intikam almanın daha gerekli olduğuna karar verdi ve ülkedeki tahribatı görmezden geldi.

4. Ve bu vesileyle Davut, beklenmedik bir şekilde içinde bulunduğu tehlikeden kurtuldu ve Engedi Boğazı'na geldi; Saul, Filistlileri ülkeden kovduktan sonra, Davut'un Engedi sınırları içinde kaldığını bildiren bazı haberciler geldi; bunun üzerine üç bin seçkin, silahlı adamını yanına alarak aceleyle oraya gitti; ve o yerlerden çok uzaklaşmadan, yol kenarında derin ve oyuk bir mağara gördü; mağara uzun ve geniş bir şekilde açıktı ve Davut dört yüz adamıyla orada saklanıyordu. Bu nedenle, ihtiyaç giderme fırsatı bulduğunda, tek başına mağaraya girdi; ve Davut'un arkadaşlarından biri onu gördü ve onu gören kişi, Tanrı'nın takdiriyle şimdi düşmanından intikam alma fırsatı bulduğunu söyledi; ve ona kafasını kesmesini, böylece o sıkıcı, gezgin halinden ve içinde bulunduğu sıkıntıdan kurtulmasını tavsiye etti; Ayağa kalktı ve Saul'un üzerindeki elbisenin eteğini kesti; fakat yaptığından hemen pişman oldu ve efendisi olan ve Tanrı'nın krallığa layık gördüğü birini öldürmenin doğru olmadığını söyledi; "Çünkü o bize karşı kötü niyetli olsa da, benim ona karşı öyle davranmam yakışmaz." dedi. Saul mağaradan ayrıldıktan sonra Davut yaklaştı ve yüksek sesle bağırarak Saul'un kendisini dinlemesini istedi; bunun üzerine kral yüzünü çevirdi ve Davut, adet gereği, kralın önünde yüzüstü yere kapandı ve ona eğildi; ve dedi ki: "Ey kral, yapmaman gerekirdi..."

Machine Translated by Google

Kötü adamlara kulak asma, iftira atanlara da kulak verme, söylediklerine inanacak kadar onları memnun etme, en iyi dostlarından bile şüphe duyma; aksine, tüm insanların niyetlerini davranışlarına göre değerlendir. Çünkü iftira insanları aldatır, ama insanların kendi davranışları iyiliklerinin açık bir göstergesidir. Sözler, doğaları gereği doğru veya yanlış olabilir, ama insanların davranışları niyetlerini açıkça gözümüzün önüne serer. Bu nedenle, sana ve evine olan saygım konusunda bana inanman ve aklıma bile gelmeyen, uygulanması mümkün olmayan suçlamaları uyduranlara inanmaman senin için iyi olacaktır. Üstelik hayatıma kast eden, gece gündüz tek kaygısı hayatıma kast edip beni öldürmek olanlara da inanmamalısın. Bence sen de haksız yere bu kovuşturmayı yapıyorsun. Peki nasıl oldu da benim hakkımda bu yanlış kanaate vardın, sanki seni öldürmek istiyormuşum gibi?

"Tanrı'ya karşı işlenen dinsizlik suçundan nasıl kurtulabilirsin ki? Öldürmeyi dilediğin halde, düşmanını bugün intikam alma ve seni cezalandırma gücüne sahip bir adam olarak görüyorsun, ama bunu yapmıyorsun? Bana karşı böyle bir fırsat ortaya çıksaydı, kaçırmazdın; çünkü ben senin elbisesinin eteğini kestiğimde, aynısını başına da yapabilirdim." Böylece ona elbisesinin parçasını gösterdi ve böylece söylediklerinin doğru olduğunu kabul etmesini sağladı; ve ekledi: "Ben, senden haklı bir intikam almaktan kesinlikle kaçındım, yine de sen bana haksız bir nefretle saldırmaktan utanmıyor musun? (23)

"Tanrı adaletini göstersin ve her birimizin eğilimini belirlesin." - Fakat Saul, aldığı bu garip cevaptan hayrete düştü; ve genç adamın ılımlılığı ve karakterinden çok etkilenerek inledi; David de aynı şeyi yapınca, kral inlemek için en haklı nedene sahip olduğunu söyledi, "Çünkü sen bana iyilik getirdin, ben ise sana felaket getirdim; ve bugün gösterdin ki, eskilerin doğruluğuna sahipsin; onlar, düşmanlarını ıssız bir yerde yakalasalar bile onları kurtarmaları gerektiğine karar vermişlerdi. Şimdi ikna oldum ki, Tanrı krallığı senin için saklamıştır ve tüm İbraniler üzerinde egemenlik kuracaksın." "Öyleyse bana yeminle güvence ver ki, ailemi kökünden sökmeyeceksin, sana yaptığım kötülükleri hatırlayarak soyumu yok etmeyeceksin, evimi kurtarıp koruyacaksın." Böylece Davut istediği gibi yemin etti ve Saul'u kendi krallığına geri gönderdi; fakat kendisi ve yanındakiler Mastheroth Boğazı'ndan yukarı çıktılar.

Machine Translated by Google

5. Bu sıralarda peygamber Samuel öldü. İbraniler onu olağanüstü derecede saygıyla anıyorlardı: Halkın onun için uzun süre yaptığı yas, onun erdemini ve ona duydukları sevgiyi gösteriyordu; ayrıca cenazesine gösterilen ciddiyet ve özen, cenaze töreninin tüm ritüellerinin eksiksiz yerine getirilmesi de bunu gösteriyordu. Onu kendi şehri Ramah'ta gömdüler ve uzun günler boyunca onun için ağladılar; bunu başka bir insanın ölümüne duyulan üzüntü olarak değil, herkesin kendisinin de dahil olduğu bir üzüntü olarak gördüler. O, dürüst ve nazik bir insandı; bu nedenle Tanrı'ya çok sevgiliydi. Başrahip Eli'nin ölümünden sonra on iki yıl, Kral Saul ile birlikte on sekiz yıl boyunca halkı tek başına yönetti ve başkanlık etti. Böylece Samuel'in tarihini tamamlamış olduk.

6. Maon şehrinden, Zifitli, zengin ve çok sayıda büyükbaş hayvanı olan bir adam vardı; üç bin koyun ve bin keçi sürüsü besliyordu. Davut, arkadaşlarına bu sürülere zarar vermeden ve onları koruyarak, ne açgözlülükten, ne ihtiyaçtan, ne de çölde oldukları için kolayca bulunamayacaklarından dolayı onlara kötülük yapmamalarını, her şeyden önce haksızlığa karşı özgürlüğü önemsemelerini ve başkasının malına dokunmayı korkunç bir suç ve Tanrı'nın isteğine aykırı bir şey olarak görmelerini emretmişti. Bu talimatları, bu adama verdiği lütufların iyi bir adama ve işlerinin bu kadar özenle korunmasını hak eden birine verildiğini düşünerek vermişti. Bu adam Nabal'dı, adı buydu; sert ve çok kötü bir hayat süren, davranışlarında bir kinik gibi olan bir adamdı, ama yine de iyi karakterli, bilge ve güzel bir kadınla evlenmişti. Bu nedenle Davut, koyunlarını kırktığı sırada Nabal'a on hizmetkarını gönderdi ve onlarla Nabal'ı selamladı; ayrıca, Nabal'ın da uzun yıllar boyunca aynı şeyi yapmasını diledi, ancak çobanlarından, kendilerine hiçbir zarar vermediğimizi, aksine çölde kaldığımız süre boyunca uzun zamandır onların koruyucusu olduğumuzu öğrendiği için, verebileceği şeylerden birini kendisine hediye etmesini istedi; ve Davut'a hiçbir şey vermekten asla pişman olmayacağına dair güvence verdi. Elçiler bu mesajı Nabal'a ilettiklerinde, Nabal onlara insanlık dışı ve kaba bir şekilde yaklaştı; çünkü onlara Davut'un kim olduğunu sordu.

Machine Translated by Google

Jesse'nin oğlu olduğunu duyunca, "Şimdi kaçakların küstahlaşıp, efendilerini terk etme zamanıdır" dedi. Bunu Davut'a anlattıklarında, öfkelendi ve dört yüz silahlı adamını kendisini takip etmeleri için görevlendirdi, iki yüzünü de eşyalara bakmakla görevlendirdi (çünkü zaten altı yüz adamı vardı (24)) ve Nabal'ın karşısına çıktı: Ayrıca o gece Nabal'ın bütün evini ve mallarını tamamen yok edeceğine yemin etti; çünkü Nabal'ın kendisine gösterdiği insanlığa karşılık vermeyerek nankörlük etmesi ve onlardan hiçbir tiksinti sebebi görmediği halde onları azarlayıp kötü sözler kullanması onu üzmüştü.

7. Bunun üzerine Nabal'ın sürülerini otlatanlardan biri, efendisi Nabal'ın karısına, Davut'un kocasına haber gönderdiğinde ondan hiç nazik bir cevap alamadığını, aksine kocasının çok sitem dolu sözler sarf ettiğini, oysa Davut'un sürülerini zarardan korumak için olağanüstü özen gösterdiğini ve olanların efendisi için çok zararlı olacağını söyledi. Hizmetçi bunu söyleyince, karısının adı Abigail olan kadın, eşeklerini eyerledi ve her türlü hediyeyi yükledi; ve kocasına (sarhoşluktan dolayı bilinci yerinde değildi) hiçbir şey söylemeden Davut'un yanına gitti.

Kadın bir tepeden aşağı inerken, Nabal'a karşı dört yüz adamla gelen Davut'la karşılaştı. Kadın Davut'u görünce eşeğinden atladı, yüzüstü yere kapandı ve Nabal'ın sözlerini aklından çıkarmamasını rica etti, çünkü adının ona benzediğini biliyordu. İbranice'de Nabal, akılsızlık anlamına gelir. Böylece kadın, gönderdiği elçileri görmediği için özür diledi. "Bu yüzden beni bağışla," dedi kadın, "ve seni insan kanı dökmekten alıkoyan Tanrı'ya şükret; çünkü sen kendini masum tuttuğun sürece, o seni kötü adamlardan intikam alacaktır, (25) çünkü Nabal'ı bekleyen felaketler senin düşmanlarının başına gelecektir. Bana lütfet ve beni bu hediyeleri kabul etmeye layık gör; ve bana olan saygından dolayı, kocam ve ailesine karşı duyduğun öfkeyi ve kızgınlığı bağışla, çünkü yumuşaklık ve insanlık sana yakışır, özellikle de kralımız olacağın için." Bunun üzerine Davut hediyeleri kabul etti ve şöyle dedi: "Hayır, ey kadın, seni bugün bize getiren Tanrı'nın merhametinden başka bir şey değildi, çünkü aksi takdirde, Nabal'ın ailesini yok edeceğime yemin ettiğimden (26) başka bir gün daha göremezdin."

Machine Translated by Google

"Her gece, bana ve arkadaşlarıma karşı kötü ve nankör olan bir adamın adamlarından hiçbirini sağ bırakmazdım; ama şimdi sen beni engelledin ve Tanrı'nın takdirinin koruması altında olduğun için öfkemi zamanında yatıştırdın: Nabal'a gelince, senin hatırına şimdi cezadan kurtulsa da, adaletten her zaman kaçamayacak; çünkü kötü davranışı, başka bir vesileyle, onun yıkımına neden olacaktır."

8. Davut bunları söyledikten sonra kadını gönderdi. Kadın eve döndüğünde kocasını büyük bir kalabalıkla ziyafet çekerken ve şaraptan sarhoş halde buldu. O zaman olan biteni ona anlatmadı; ancak ertesi gün, kocası ayıldığında, ona her şeyi anlattı ve sözleriyle ve bu sözlerden kaynaklanan kederle kocasının bütün bedenini ölü gibi gösterdi. Böylece Nabal on gün daha yaşadı ve sonra öldü. Davut onun ölümünü duyunca, Tanrı'nın bu adamdan haklı olarak intikam aldığını, çünkü Nabal'ın kendi kötülüğü yüzünden öldüğünü ve bunun cezasını çektiğini, kendisinin ise ellerini temiz tuttuğunu söyledi. O zaman anladı ki, kötüler Tanrı tarafından cezalandırılır; hiçbir insanı göz ardı etmez, iyilere uygun olanı verir ve kötülere hak ettikleri cezayı verir. Bu yüzden Nabal'ın karısına haber gönderdi ve onu yanına gelmeye, onunla yaşamaya ve karısı olmaya davet etti. Bunun üzerine gelenlere, ayaklarına dokunmaya bile layık olmadığını söyledi; ancak bütün hizmetkarlarıyla birlikte geldi ve bilge ve dürüst yaşam tarzı sayesinde bu onuru kazanarak onunla evlendi. Ayrıca bu onuru kısmen güzelliği sayesinde de elde etti. Davud'un daha önce de bir karısı vardı, onu Abesar şehrinden almıştı; çünkü Kral Saul'un kızı ve Davud'un karısı olan Mihal'i, babası Gallim şehrinden Laiş'in oğlu Filti ile evlendirmişti.

9. Bundan sonra Zifitlerden bazıları gelip Saul'a Davud'un tekrar ülkelerine geldiğini ve eğer onlara yardım ederse onu yakalayabileceklerini söylediler. Bunun üzerine Davud, üç bin silahlı adamla onlara geldi ve gece yaklaşırken Hachilah denilen bir yerde kamp kurdu. Ancak Davud, Saul'un kendisine karşı geldiğini duyunca casuslar gönderdi ve onlardan Saul'un ülkenin hangi bölgesine geldiğini kendisine bildirmelerini istedi. Casuslar Saul'un Hachilah'ta olduğunu söyleyince, Davud arkadaşlarından gizlice ayrılıp Saul'un kampına geldi.

Machine Translated by Google

Yanına kız kardeşi Zeruya'nın oğlu Abişay'ı ve Hititli Ahimelek'i de almıştı. Saul uyuyordu ve silahlı adamlar, komutanları Abner ile birlikte, etrafını çember şeklinde sarmışlardı. Bunun üzerine Davut kralın çadırına girdi; ancak Saul'u, nerede yattığını bilmesine rağmen, sapladığı mızrakla öldürmedi; onu öldürmek isteyen ve bunu yapmaya can atan Abişay'a da izin vermedi; çünkü Tanrı tarafından kral olarak atanmış birini, kötü bir adam olsa bile, öldürmenin korkunç bir suç olduğunu, ona egemenliği veren Tanrı'nın zamanla onu cezalandıracağını söylemişti. Bu yüzden hevesini dizginledi. Fakat Saul'u öldürme gücüne sahip olduğu izlenimini vermek için, uyurken yanında duran mızrağını ve su testisini aldı; kamptakilerin hepsi uyuyordu ve o sırada kimse fark etmeden, kralın maiyeti arasında fırsat buldukça ve cesaretinin teşvik ettiği her şeyi yaparak güvenli bir şekilde uzaklaştı. Bir dereyi geçip, yeterince duyulabileceği bir tepenin zirvesine çıktığında, Saul'un askerlerine ve komutanları Abner'e yüksek sesle seslenerek onları uykularından uyandırdı ve hem kendisine hem de halka seslendi. Bunun üzerine komutan onu duydu ve kendisini kimin çağırdığını sordu. Davut ona şöyle cevap verdi: "Ben, Yeşaya'nın oğlu, sizin serseri yaptığınız kişiyim. Ama mesele ne? Sen, kralın sarayında bu kadar büyük bir makam sahibi ve en üst düzeyde bir adamken, efendinin bedenine bu kadar az mı özen gösteriyorsun? Uyku, onun korunmasından ve ona bakmaktan daha mı önemli senin için? Bu ihmalkarlığın ölüm cezasını hak ediyor ve sana ceza verilmesi gerekiyor. Çünkü az önce bazılarımızın kampınıza, hatta kralın kendisine ve hepinize kadar girdiğini fark etmedin bile. Kralın mızrağını ve su testisini ararsan, farkında olmadan kampınızda sizi bekleyen büyük bir felaketi göreceksin." Saul, Davut'un sesini tanıdığında ve onu uyurken elinde tuttuğunu, muhafızlarının ona hiç dikkat etmediğini, yine de onu öldürmediğini, haklı olarak öldürebileceği halde bağışladığını anladığında, onu koruduğu için ona teşekkür borçlu olduğunu söyledi; ve ona cesur olmasını, artık ondan herhangi bir kötülük görmekten korkmamasını ve kendi evine dönmesini öğütledi; çünkü artık kendisini onun kadar sevmediğine, onu koruyabilecek olan muhafızlarını kovduğuna ve ona karşı birçok iyi niyet gösterisinde bulunduğuna, onu zorladığına ikna olmuştu.

Machine Translated by Google

Uzun süre sürgünde, hayatından büyük korkular içinde, dostlarından ve akrabalarından yoksun yaşamak, üstelik sık sık onun tarafından kurtarılmak ve hayatı tehlikede olduğu anlarda bile tekrar hayata döndürülmek... Bu yüzden Davut, mızrağı ve su testisini getirtmelerini ve geri almalarını emretti; ayrıca şunu da ekledi: "Tanrı, hem onların tutumlarını hem de bunlardan kaynaklanan eylemlerini yargılasın diye, 'O gün seni öldürme gücüm varken, bundan vazgeçtim' dedi."

10. Böylece Saul, Davut'un elinden iki kez kurtulduktan sonra, kraliyet sarayına ve kendi şehrine gitti. Fakat Davut, orada kalırsa Saul tarafından yakalanacağından korktuğu için, Filistliler ülkesine gidip orada kalmanın daha iyi olacağını düşündü. Buna göre, yanındaki altı yüz adamla birlikte, beş şehirlerinden biri olan Gat kralı Akiş'in yanına geldi. Kral hem onu hem de adamlarını kabul etti ve onlara yaşayacak bir yer verdi. Yanında iki karısı Ahinoam ve Abigail de vardı ve Gat'ta ikamet etti. Ancak Saul bunu duyunca, ona adam göndermek veya peşinden gitmek konusunda daha fazla çaba göstermedi, çünkü kendisi onu yakalamaya çalışırken iki kez bir bakıma onun tarafından yakalanmıştı. Ancak Davut, Gat şehrinde kalmaya hiç niyetli değildi; kraldan, kendisini bu kadar insancıl bir şekilde karşıladığı için, kendisine başka bir iyilik yapmasını ve o ülkenin bir yerinde ikamet etmesini rica etti, çünkü şehirde yaşayarak krala yük ve sıkıntı vermekten utanıyordu. Böylece Akiş ona Ziklag adında bir köy verdi; Davut ve oğulları kral oldukları dönemde bu yeri çok sevdiler ve burayı kendi özel mirasları olarak kabul ettiler. Ancak bu konular hakkında okuyucuya başka bir yerde daha fazla bilgi vereceğiz.

Davut, Filistliler ülkesindeki Ziklag'ta dört ay yirmi gün kaldı. Bu süre zarfında, Filistlilerin komşuları olan Geşuriler ve Amaleklilere gizlice saldırdı, ülkelerini harap etti, hayvanlarını ve develerini yağmaladı ve sonra evine döndü. Ancak Davut, Kral Akiş'e kendisini ifşa etmelerinden korkarak adamlardan uzak durdu; yine de ganimetin bir kısmını ona hediye olarak gönderdi. Kral, ganimeti getirdiklerinde kime saldırdıklarını sorduğunda, Davut, Yahudilerin güneyinde yaşayan ve ovada oturanlara saldırdıklarını söyledi. Böylece Akiş'i yaptıklarını onaylamaya ikna etti, çünkü Akiş, Davut'un kendi milletine karşı savaştığını umuyordu.

Machine Translated by Google

ve artık onu ömür boyu hizmetkârı olarak tutabileceğini ve ülkesinde kalacağını söyledi.

BÖLÜM 14.

ŞİMDİ SAUL, TANRI'NIN KENDİSİNE CEVAP VERMEDİĞİ ÜZERİNE ŞUNU SÖYLÜYOR:
FİLİSTİNLERLE MÜCADELE HAKKINDA İSTENEN BİR
ÖLÜMÜN RUHUNU DİRİLTMEK İÇİN ÖLÜ KADIN
ONA; VE OĞULLARIYLA BİRLİKTE NASIL ÖLDÜĞÜNÜ ANLATMAK İÇİN...
İBRANİLERİN SAVAŞTA YENİLMESİ,

1. Aynı sıralarda Filistliler İsrailoğullarına savaş açmaya karar verdiler ve tüm müttefiklerine Reggan'a [Şunem şehri yakınlarında] kendileriyle birlikte savaşa gitmeleri için haber gönderdiler; oradan toplanıp İbranilere ani bir saldırı düzenleyeceklerdi. Bunun üzerine Gat kralı Akiş, Davut'tan silahlı adamlarıyla İbranilere karşı kendilerine yardım etmesini istedi. Davut bunu hemen kabul etti ve iyiliğine ve misafirperverliğine karşılık verme zamanının geldiğini söyledi. Böylece kral, düşmanla savaşın başarılı olacağını varsayarak, zaferden sonra onu kendi maiyetinin koruyucusu yapacağına söz verdi; bu onur ve güven sözünü, hizmetine olan şevkini artırmak amacıyla verdi.

2. İbranilerin kralı Saul, peygamberler hariç, falcıları, büyücüleri ve benzer işlerle uğraşan herkesi ülkeden kovmuştu. Ancak Filistlilerin çoktan geldiğini ve ovada bulunan Şunem şehrinin yakınlarında kamp kurduklarını duyunca, ordusuyla onlara karşı koymak için acele etti; Gilboa denilen bir dağa vardığında, düşmanın karşısına kamp kurdu; fakat düşman ordusunu görünce çok endişelendi, çünkü ona göre ordu çok kalabalık ve kendi ordusundan üstün görünüyordu; ve savaşın sonucunu önceden öğrenmek için peygamberler aracılığıyla Tanrı'ya danıştı. Tanrı ona cevap vermeyince, Saul daha da büyük bir korkuya kapıldı ve cesareti kırıldı, Tanrı'nın ona yardım etmek için orada olmadığı için başına bir felaket geleceğini tahmin etmek mantıklıydı; Fakat o, hizmetkârlarına ölülerin ruhlarını çağırabilen bir büyücü kadın bulmalarını emretti.

Machine Translated by Google

Böylece işlerinin aklına yatıp yatmayacağını anlayabilecekti; çünkü ölülerin ruhlarını çağıran bu tür büyücü kadınlar, isteyenlere gelecekteki olayları önceden bildirirler. Hizmetkarlarından biri ona Endor şehrinde böyle bir kadın olduğunu, ancak kamptaki kimsenin onu tanımadığını söyledi; bunun üzerine Saul kraliyet kıyafetlerini çıkardı, kendisine en sadık olduğunu bildiği iki hizmetkarını yanına alarak Endor'daki kadına gitti ve ondan falcı rolünü üstlenmesini ve kendisine adını vereceği bir ruhu çağırmasını rica etti.

Fakat kadın onun bu önerisine karşı çıkıp, bu tür falcıları sürgün eden kralı hor görmediğini ve kendisine hiçbir zarar vermediği halde, onu cezalandırmak için yasak bir sanatla uğraştığını ortaya çıkarmak amacıyla ona tuzak kurmasının doğru olmadığını söylediğinde, adam yaptığı şeyi kimsenin bilmemesi ve kehanetini kimseye anlatmaması, kadının hiçbir tehlikeye maruz kalmaması için yemin etti. Bu yeminle kadını hiçbir zarardan korkmamaya ikna ettikten sonra, Samuel'in ruhunu kendisine getirmesini emretti. Samuel'in kim olduğunu bilmeyen kadın, onu Hades'ten çağırdı. Samuel göründüğünde ve kadın saygıdeğer ve ilahi bir surette birini gördüğünde, şaşkına döndü; ve bu manzaraya hayret ederek, "Sen Kral Saul değil misin?" dedi, çünkü Samuel ona kim olduğunu söylemişti. Kral bunun doğru olduğunu kabul edip, rahatsızlığının nereden kaynaklandığını sorduğunda, kadın, görünüş olarak bir tanrıya benzeyen bir kişinin yükseldiğini gördüğünü söyledi. Kral ona neye benzediğini, ne tür bir kıyafet giydiğini ve kaç yaşında olduğunu sorduğunda, kadın onun zaten yaşlı bir adam olduğunu, görkemli bir şahsiyet olduğunu ve rahip cübbesi giydiğini söyledi. Böylece kral bu işaretlerle onun Samuel olduğunu anladı; yere kapanıp onu selamladı ve ona tapındı. Samuel'in ruhu ona neden onu rahatsız ettiğini ve yukarı çıkarılmasına neden olduğunu sorduğunda, içinde bulunduğu zor durumdan yakındı; çünkü düşmanlarının kendisine çok baskı yaptığını, mevcut durumunda ne yapacağını bilemediğini, Tanrı tarafından terk edildiğini ve ne peygamberlerden ne de rüyalardan gelecek hakkında hiçbir öngörü elde edemediğini ve "bu yüzden her zaman bana büyük özen gösteren zamana sığınıyorum" dedi. (27) Fakat Samuel, Saul'un hayatının sonunun geldiğini görünce, "Tanrı seni terk etmişken benden gelecekle ilgili bir şey öğrenmeyi arzulaman boşunadır; fakat söylediklerimi dinle, Davut kral olacak ve bu savaşı başarıyla bitirecek; sen ise egemenliğini ve hayatını kaybedeceksin, çünkü..." dedi.

Machine Translated by Google

"Amaleklilerle olan savaşta Tanrı'ya itaat etmedin ve ben hayattayken sana önceden bildirdiğim gibi, O'nun emirlerini yerine getirmedin. Bu nedenle bil ki, halk düşmanlarının eline düşecek ve sen, oğullarınla birlikte yarınki savaşta öleceksin ve o zaman benimle [Hades'te] olacaksın."

3. Saul bunu duyunca, kederden konuşamadı ve yere yığıldı. Samuel'in söylediklerinden kaynaklanan üzüntüden mi yoksa önceki gün ve gece hiçbir şey yemediği için duyduğu açlıktan mı olduğu bilinmiyor, ancak kolayca yere yığıldı. Zorlukla kendine geldiğinde, kadın ona yemek yedirmeye çalıştı ve bunu, kraldan duyduğu korku nedeniyle yapması caiz olmayan, tehlikeli bir falcılık işindeki endişesinden dolayı bir iyilik olarak rica etti. Kadın, kralın kim olduğunu bilmemesine rağmen, falcılığı üstlenmiş ve yapmıştı. Bu nedenle, gücünü toparlayabilmesi ve kendi kampına güvenle dönebilmesi için önüne bir masa ve yemek konulmasını rica etti. Saul, endişesi nedeniyle bu teklife karşı çıktığında ve tamamen reddettiğinde, kadın onu zorladı ve sonunda ikna etti. Kadının çok sevdiği ve büyük bir özenle baktığı, kendi elleriyle beslediği bir buzağısı vardı; çünkü geçimini kendi ellerinin emeğiyle sağlayan ve bu buzağıdan başka hiçbir malı olmayan bir kadındı. Bu buzağıyı kesti, etini hazırladı ve hizmetkarlarının ve kendisinin önüne koydu. Böylece Saul, henüz gece iken kampa geldi.

4. Şimdi bu kadının cömertliğini övmek adil olur, (28) çünkü kral, durumunu iyileştiren ve geliştiren sanatı kullanmasını yasakladığında ve kralı daha önce hiç görmemişken bile, kralın onun bu tür öğrenimini kınadığını onun aleyhine hatırlamadı ve onu bir yabancı, hiç tanımadığı biri olarak reddetmedi; aksine ona acıdı, onu teselli etti ve çok karşı çıktığı şeyi yapması için onu teşvik etti ve yoksul bir kadın olarak sahip olduğu tek varlığı ona sundu, hem de bunu içtenlikle ve büyük bir insanlıkla yaptı; üstelik bu iyiliğinin karşılığında hiçbir karşılık görmedi ve ondan gelecekteki herhangi bir iyiliği de beklemedi, çünkü onun öleceğini biliyordu; oysa erkekler doğal olarak ya kendilerine iyilik yapanları memnun etmeye heveslidirler ya da kendilerinden iyilik görmeyenlere hizmet etmeye çok isteklidirler.

Machine Translated by Google

Onlar da bir avantaj elde edebilirler. Bu nedenle, bu örneği taklit etmek ve ihtiyaç sahibi olan herkese iyilik yapmak ve böyle genel bir iyilikseverlikten daha iyi, insanlığa daha yakışır bir şey olmadığını, Tanrı'yı bize iyilik yapmaya daha çabuk hazır hale getirecek bir şey olmadığını düşünmek yerinde olur. Bu kadın hakkında bu kadar konuşmak yeterli olabilir. Ancak, şehirlerin, halkların ve ulusların yararına olan, iyi insanların zevkine uygun olan ve hepsini erdem peşinde koşmaya teşvik edecek, onlara şan ve şöhret kazanmanın yolunu gösterecek ve ulusların krallarına ve şehirlerin yöneticilerine iyilik yapma konusunda büyük bir eğilim ve gayret aşılayacak başka bir konu hakkında daha fazla konuşacağım. Onları tehlikelere göğüs germeye, ülkeleri için ölmeye teşvik etmek ve en korkunç zorlukların hepsini nasıl küçümseyeceklerini öğretmek konusunda da, İbranilerin kralı Saul'un bana böyle bir söyleve girme fırsatı sunduğunu düşünüyorum; çünkü peygamberin kehanetiyle başına gelecekleri ve hemen öleceğini bilmesine rağmen, ölümden kaçmaya veya kendi halkını düşmana teslim edecek ya da kraliyet onuruna leke sürecek kadar yaşam sevgisine kapılmaya karar vermedi; aksine, kendisini, ailesini ve çocuklarını tehlikelere maruz bırakarak, tebaası için savaşırken onlarla birlikte ölmeyi cesur bir şey olarak gördü ve oğullarının cesaretlerini göstererek ölmelerinin, daha sonra belirsiz davranışlarına bırakılmalarından daha iyi olduğunu düşündü; çünkü onlar, ardıllık ve soy yerine övgü ve kalıcı bir isim kazanacaklardı. Bana göre, ancak böyle bir kişi adil, cesur ve akıllı bir insandır; Ve bir kimse bu eğilimlere ulaştığında veya gelecekte ulaşacak olduğunda, o kişi herkes tarafından erdemli veya cesur bir adam olarak anılmaya layıktır: Çünkü savaşa başarı umuduyla ve güvenli bir şekilde geri dönecekleri varsayımıyla gidenler, şanlı bir eylem gerçekleştirmiş olacaklarını varsayarak, bence bu kişilere cesur adamlar demek doğru olmaz; birçok tarihçi ve diğer yazarın yaptığı gibi, itiraf etmeliyim ki onlar da haklı olarak bazı övgüleri hak ediyorlar; ancak yalnızca büyük girişimlerde cesur ve gözü pek, zorluklardan korkanlar, Saul'u taklit edenler cesur olarak adlandırılabilir: Çünkü savaşın sonucunu kendileri için bilmeyenler ve savaşta yılmasalar da kendilerini belirsiz bir geleceğe teslim edenler ve bir o yana bir bu yana savrulanlar, cömert bir zihnin çok da öne çıkan bir örneği değildir.

Machine Translated by Google

Her ne kadar birçok büyük kahramanlık sergileseler de; insanların zihinleri iyi bir sonuç beklemezken, öleceklerini ve bu ölümü savaşta yaşayacaklarını önceden bildikleri halde, yaklaşan korkunç kader karşısında ne korkuya kapılıp ne de şaşırıp, önceden bildikleri halde doğrudan ona doğru ilerlemeleri, işte ben gerçek anlamda cesur bir insanın karakterini böyle görüyorum. Saul da buna göre davrandı ve böylece öldükten sonra şöhret isteyen tüm insanların bunu elde edebilecekleri şekilde davranmaları gerektiğini gösterdi: Bu özellikle krallar için geçerlidir; yüksek mevkilerinde, tebaalarının yönetiminde kötü olmamayı yeterli görmemeli, onlara karşı orta derecede iyi olmaktan fazlasını yapmamalıdırlar. Saul ve cesareti hakkında daha fazlasını söyleyebilirim, konu yeterince malzeme sunuyor; ancak onu övmekte uygunsuz bir şekilde bitmiş görünmemek için, bu sapmayı yaptığım tarihe geri dönüyorum.

5. Filistliler, daha önce de söylediğim gibi, kamp kurup, uluslarına, krallıklarına ve yönetimlerine göre güçlerinin sayımını yaptıktan sonra, Kral Akiş en son kendi ordusuyla geldi; ondan sonra da Davut, altı yüz silahlı adamıyla geldi. Filistlilerin komutanları onu görünce, krala bu İbranilerin nereden geldiğini ve kimin davetiyle geldiklerini sordular. Kral, bunların efendisi Saul'dan kaçmış olan Davut olduğunu, Saul'un yanına geldiğinde onu ağırladığını ve şimdi de bu iyiliğinin karşılığını vermek ve Saul'dan intikam almak istediğini, böylece onun müttefiki olduğunu söyledi. Komutanlar, düşman olan birini müttefik olarak aldığı için şikayet ettiler; Ve ona, onu misafir ederek dostlarına büyük bir kötülük yapmaması için onu göndermesini tavsiye ettiler; çünkü bu, ordumuza zarar vererek efendisiyle barışma fırsatı vermişti. Bunun üzerine, bunu önceden tahmin ederek, onu altı yüz silahlı adamıyla birlikte kendisine verdiği yerleşim yerine göndermesini istediler; çünkü bu, bakirelerin ilahilerinde Filistlilerden on binlercesini yok eden Davut'tu. Gat kralı bunu duyunca, iyi konuştuklarını düşündü; bu yüzden Davut'u çağırdı ve ona şöyle dedi: "Şahsen, bana karşı büyük bir gayret ve iyilik gösterdiğine şahitlik edebilirim ve bu yüzden seni müttefikim olarak aldım; ancak yaptığım şey komutanların hoşuna gitmedi."

Machine Translated by Google

Filistliler; bu yüzden bir gün içinde sana verdiğim yere, hiçbir zarardan şüphelenmeden git ve orada ülkemi koru, düşmanlarımızdan herhangi biri oraya baskın yapmasın; bu, senden beklediğim yardımın bir parçası olacak." Böylece Davut, Gat kralının emrettiği gibi Ziklag'a gitti; fakat Filistlilere yardım etmek için gittiği sırada, Amalekliler bir baskın düzenleyip Ziklag'ı ele geçirmiş ve yakmışlardı; ve oradan ve Filistlilerin ülkesinin diğer bölgelerinden çok sayıda ganimet aldıktan sonra oradan ayrıldılar.

6. Davut, Ziklag'ın harap edildiğini, her yerinin yağmalandığını ve hem kendi iki karısının hem de arkadaşlarının karılarının ve çocuklarının esir alındığını görünce, hemen elbiselerini yırtarak ağladı ve arkadaşlarıyla birlikte feryat etti; gerçekten de bu felaketler onu o kadar perişan etti ki, sonunda gözyaşları bile tükendi. Ayrıca, karılarının ve çocuklarının esaretine çok üzülen arkadaşları tarafından taşlanarak öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı; çünkü olanların sorumluluğunu ona yüklediler. Fakat kederinden kurtulup aklını Tanrı'ya çevirdiğinde, baş rahip Abiathar'dan rahiplik giysilerini giymesini, Tanrı'ya danışmasını ve ona peygamberlik etmesini istedi; eğer Amaleklilerin peşinden giderse, onları yakalamasına, karılarını ve çocuklarını kurtarmasına ve düşmanlarından intikam almasına izin verip vermeyeceğini sordu. Başrahip ona düşmanların peşinden gitmesini emrettiğinde, dört yüz adamıyla birlikte düşmanın peşinden hızla yürüdü; Besor adında bir dereye vardığında, orada dolaşan, Mısır doğumlu, açlıktan ölmek üzere olan birini buldu (çünkü üç gündür çölde yiyeceksiz dolaşıyordu); önce ona yiyecek ve içecek vererek onu ferahlattı. Sonra ona kime ait olduğunu ve nereden geldiğini sordu.

Bunun üzerine adam, Mısır doğumlu olduğunu ve efendisi tarafından geride bırakıldığını, çünkü çok hasta ve güçsüz olduğu için onu takip edemediğini söyledi. Ayrıca, sadece Yahudiye'nin diğer bölgelerini değil, Ziklag'ı da yakıp yağmalayanlardan biri olduğunu bildirdi. Böylece Davut, Amaleklileri bulmak için onu rehber olarak kullandı; ve onları yakaladığında, yerde dağınık halde, bazıları yemek yerken, bazıları da karmakarışık ve şarapla tamamen sarhoş olmuşlardı ve bir tür eğlencenin tadını çıkarıyorlardı.

Machine Translated by Google

Yağmaladıkları ganimetlere ve avlarına aniden saldırdı ve aralarında büyük bir katliam yaptı; çünkü çıplaktılar ve böyle bir şey beklemiyorlardı, içki içmeye ve ziyafet çekmeye başlamışlardı; bu yüzden hepsi kolayca yok edildi. Sofrada yatarken yakalananlardan bazıları o pozisyonda öldürüldü ve kanları yiyeceklerini ve içeceklerini de beraberinde getirdi. Birbirleriyle kadeh kaldırırken içenlerden bazılarını öldürdüler, karınları dolup uyuyakalmış olanlardan bazılarını da öldürdüler; zırhlarını giymeye vakit bulanları da, çıplak olanlar gibi kılıçla öldürdüler; Davud'un taraftarları için de katliama günün ilk saatinden akşamına kadar devam ettiler, öyle ki Amaleklilerden dört yüzden fazla kişi kalmadı; ve sadece develerine ve tek hörgüçlü atlarına binerek kaçmayı başardılar. Böylece Davut, düşmanın götürdüğü diğer tüm ganimetleri geri almakla kalmadı, aynı zamanda kendi karılarını ve arkadaşlarının karılarını da geri aldı. Fakat geride bıraktıkları iki yüz adamın (ki bunlar onları takip edemeyecek durumdaydı ve ganimetleri korumakla görevlendirilmişlerdi) yanına vardıklarında, dört yüz adam, elde ettikleri ganimetlerin geri kalanını aralarında paylaşmayı uygun görmediler; çünkü bu iki adam onlara eşlik etmemiş, güçsüz olduklarını iddia etmiş ve düşmanı takip etmemişlerdi, karılarını sağ salim geri aldıkları için memnun olduklarını söylemişlerdi. Ancak Davut, onların bu düşüncesinin kötü ve adaletsiz olduğunu, Tanrı'nın onlara böyle bir lütuf bahşettiğine, düşmanlarından intikam aldıklarına ve kendilerine ait olan her şeyi geri aldıklarına göre, elde ettiklerini herkese eşit olarak dağıtmaları gerektiğini, çünkü geri kalanların ganimetlerini korumak için geride kaldığını söyledi. O zamandan beri aralarında şu yasa geçerli oldu: Ganimetleri koruyanlar, savaşta savaşanlarla eşit pay alacaklardı. Davut Ziklag'a vardığında, ganimetlerin bir kısmını kendisine yakın olan herkese ve Yahuda kabilesindeki dostlarına gönderdi. Böylece Ziklag'ın yağmalanması ve Amaleklilerin katledilmesi olayları sona erdi.

7. Filistliler savaşa girince şiddetli bir çatışma yaşandı ve Filistliler galip gelerek düşmanlarının büyük bir kısmını öldürdüler; fakat İsrail kralı Saul ve oğulları, şerefli bir şekilde ölmekten ve kendilerini tehlikeye atmaktan başka hiçbir şeyde şan ve şereflerinin olmadığını bilerek cesurca ve büyük bir istekle savaştılar.

Machine Translated by Google

Düşmandan gelen en büyük tehlikeyle karşı karşıyaydılar (çünkü başka umutları yoktu); bu yüzden düşmanın tüm gücünü üzerlerine çektiler ve kuşatılıp öldürüldüler, ancak Filistlilerden birçoğunu öldürmeden önce değil. Saul'un oğulları Jonathan, Abinadab ve Malchisua idi; bunlar öldürüldüğünde İbranilerin büyük bir kısmı kaçtı ve Filistliler üzerlerine doğru ilerlerken her yer düzensizlik, karışıklık ve katliam oldu. Ancak Saul, etrafında güçlü bir asker birliğiyle kaçtı; Filistliler peşlerinden cirit atan ve ok atanları gönderince, birkaç kişi dışında tüm birliğini kaybetti. Kendisi ise büyük bir cesaretle savaştı; ve o kadar çok yara aldı ki artık dayanamaz ve karşı koyamaz hale geldi, yine de kendini öldüremedi, bu yüzden zırh taşıyıcısına kılıcını çekmesini ve düşman onu canlı yakalamadan önce onu bıçaklamasını emretti. Fakat zırh taşıyıcısı efendisini öldürmeye cesaret edemeyince kendi kılıcını çekti ve kılıcın ucuna dayanarak üzerine atladı; ne kılıcı kendisine saplayabildi ne de kılıcın üzerine yaslanarak kılıcı geçirebildi. Bunun üzerine zırh taşıyıcısı döndü ve yanında duran genç bir adama kim olduğunu sordu; onun Amalekli olduğunu anlayınca, kendi elleriyle yapamadığı için kılıcı zorla kendisine saplamasını ve böylece istediği ölümü sağlamasını istedi. Genç adam da bunu yaptı; Saul'un kolundaki altın bileziği ve başındaki kraliyet tacını alıp kaçtı. Saul'un zırh taşıyıcısı onun öldürüldüğünü görünce intihar etti; kralın muhafızlarından hiçbiri kurtulamadı, hepsi Gilboa Dağı'nda öldüler. Fakat Ürdün'ün ötesindeki vadide oturan İbraniler ve ovada şehirleri olanlar, Saul ve oğullarının düştüğünü ve çevrelerindeki kalabalığın yok edildiğini duyunca, kendi şehirlerini terk edip en iyi şekilde tahkim edilmiş ve surlarla çevrili şehirlere kaçtılar; Filistliler de bu şehirleri ıssız bulunca gelip oralara yerleştiler.

8. Ertesi gün, Filistliler öldürülen düşmanlarının cesetlerini soymaya geldiklerinde, Saul'un ve oğullarının cesetlerini alıp soyup başlarını kestiler; düşmanlarının öldüğünü bildirmek için ülkelerinin her tarafına haberciler gönderdiler; zırhlarını Astarte tapınağında adadılar, ancak cesetlerini şimdi Scythepolls olarak adlandırılan Bethshun şehrinin surlarına çarmıha gerdiler. Ancak,

Machine Translated by Google

Jabesh-Gilead, Saul ve oğullarının cesetlerinin parçalandığını duyunca, bu barbarlığı görmezden gelmeyi ve cenaze törenlerinden mahrum bırakmayı o kadar korkunç buldular ki, aralarındaki en cesur ve dayanıklı olanlar (ve gerçekten de o şehirde hem bedenen hem de zihnen çok güçlü adamlar vardı) bütün gece yolculuk edip Bethshun'a geldiler, düşman surlarına yaklaştılar ve Saul ile oğullarının cesetlerini indirip Jabesh'e taşıdılar. Düşman, onların büyük cesaretleri yüzünden onları engellemeye ne güç yetirdi ne de cesaret etti. Böylece Jabesh halkı hep birlikte ağladı ve cesetlerini ülkelerinin en iyi yeri olan Areurn'a gömdüler; yedi gün boyunca eşleri ve çocuklarıyla birlikte, göğüslerini döverek, kral ve oğulları için yas tutarak, ne yiyecek ne de içecekten (29) [akşama kadar] halka açık bir yas tuttular.

9. Samuel'in peygamberliğine göre, Saul bu sonla karşılaştı; çünkü Amalekliler hakkındaki Tanrı'nın emirlerine karşı geldi ve baş rahip Ahimelek'in ailesini, Ahimelek'in kendisini ve baş rahiplerin şehrini yok etti. Saul, Samuel hayattayken on sekiz yıl hüküm sürdükten ve ölümünden sonra yirmi iki yıl sonra hayatını bu şekilde sonlandırdı.

SON NOT

(1) Ünlü bir denizcilik tanrısı veya putu olan Dagon'un, göbek deliğinin üstünde bir insan, altında ise bir balık gibi olduğu genel olarak kabul edilir.

(2) Spanheim burada bize Tenedos ve diğer şehirlerin sikkelerinde, tarla farelerinden kurtardığı düşünülen Apollo Smintheus veya tarla farelerini kovan Apollo ile birlikte bir tarla faresinin kazındığını bildiriyor; bu sikkeler, bu tür farelerin bazen ne kadar büyük bir yargı olduğunu ve onlardan kurtuluşun o zamanlar ilahi bir gücün etkisi olarak nasıl değerlendirildiğini gösteriyor; bu gözlemler bu tarih için son derece uygundur.

(3) Filistilerin, İbranilerin sandığını içine koydukları bu arabayı çekmek için bir inek boyunduruğu kullanmaları, aşağıdakilerle büyük ölçüde açıklanmaktadır: Sanchoniatho'nun dokuzuncu kuşaktaki anlatımına göre, Agrouerus veya Çiftçi Agrotes'in çok saygı duyulan bir heykeli ve tapınağı vardı.

Machine Translated by Google

Fenike'de, bu Filistlilerin yakınlarında, bir veya daha fazla öküz veya sığır çiftiyle taşınıyordu. Bkz. Cumberland'ın Sanchoniatho'su, s. 27 ve 247; ve Eski Ahit Üzerine Deneme, Ek, s. 172.

(4) Bu yetmiş adam, Levili bile olmadıkları halde, sandığa pervasızca veya saygısızca dokundular ve bu pervasızlıkları ve saygısızlıkları yüzünden Tanrı'nın eliyle öldürüldüler, bu da Tanrı'nın tehditlerine göre gerçekleşti (Sayılar 4:15, 20); fakat diğer kopyaların bu kasabada veya küçük şehirde elli bin gibi inanılmaz bir sayıyı nasıl eklediğini bilmiyorum. Bkz. Dr. Wall'un 1 Samuel 6:19 Üzerine Eleştirel Notları.

(5) Hatırladığım kadarıyla, Josephus'un ulusunu Yahudiler olarak adlandırmaya başladığı bu Eski Eserler'deki ilk yer burasıdır; daha önce genellikle, hatta sürekli olarak, onları İbraniler veya İsrailliler olarak adlandırmıştı. İkinci yer kısa süre sonra gelir; ayrıca bkz. bölüm 3, kısım 5.

(6) Saul ve hizmetkarının bu büyük hatası hakkında, sanki Tanrı'nın gerçek bir peygamberi kendisinden isteneni önceden bildirdiği için bir hediye veya armağan kabul edecekmiş gibi, B. IV. bölüm 6. kısım 3'teki nota bakınız.

(7) Bana göre, Samuel'in burada olduğu gibi, başında kendisi bulunan bu yetmiş konuğunun bir Yahudi Sanhedrini olması ve Samuel'in bu şekilde Saul'a bu yetmiş bir kişinin onun sürekli danışmanları olacağını ve tek başına bir hükümdar gibi değil, bu Yahudi Sanhedrinin yetmiş bir üyesinin tavsiye ve yönlendirmesiyle her durumda hareket etmesi gerektiğini ima etmesi olası görünüyor; ancak daha sonra onlara danıştığına dair hiçbir şey okumuyoruz.

(8) Bu ilahi öfkenin bir örneğini bundan sonra Saul'da, 5. bölümde görüyoruz. 2, 3; 1 Samuel 11:6. Benzer şekilde, Hakimler 3:10; 6:34; 11:29; 13:25 ve 14:6'ya bakın.

(9) Dr. Hudson'ın aktardığı Theodoret'in notuna bakalım: — "Kalkanını sol eliyle düşmana doğru gösteren, böylece sol gözünü gizler ve düşmana sağ gözüyle bakar: dolayısıyla o gözü çıkaran, insanları savaşta işe yaramaz hale getirir."

(10) Bay Reland burada gözlemliyor ve Antiq. B. III. bölüm 1. kısım 6 hakkındaki notunda başka bir yerde kanıtlıyor ki, gök gürültüsü ve şimşek bizde olsa da

Machine Translated by Google

Genellikle yaz aylarında meydana gelirler, ancak Filistin ve Suriye'de çoğunlukla kış aylarıyla sınırlıdırlar. Josephus da aynı şeye dikkat çekiyor, Savaş, B. IV. bölüm 4. kısım 5.

(11) Saul, Tanrı'nın peygamberi Samuel'in kendisine atadığı yedinci günde akşam kurbanının vaktine yakın bir zamana kadar kalmış gibi görünüyor, ancak yapması gerektiği gibi günün sonuna kadar kalmamış; ve Samuel, yedinci günde akşam kurbanının vaktine kadar gelmeyi geciktirerek onu sınamış gibi görünüyor (Saul, bir süredir Tanrı'ya ve peygamberine olan sıkı ve bağlı itaatinden uzaklaşmış, kendisi ve oğlu için korumalar tutmuş ki bu İsrail'de tamamen yeni bir şeydi ve Tanrı'nın takdirine karşı bir güvensizlik kokuyordu; ve putperest kralların kendilerine aldıkları bağımsız otoriteyi gereğinden fazla taklit etmişti); Samuel, burada Saul'u, kurbanları yasal olarak sunabilecek tek kişi olan rahip gelene kadar bekleyip beklemeyeceğini veya rahip makamını cüretkâr ve saygısızca gasp edip etmeyeceğini sınamış gibi görünüyor; ki buna kalkışması, saygısızlığı nedeniyle haklı olarak reddedilmişti. Bkz. Apost. Constit. B. II. bölüm 27. Ve gerçekten de, Saul krallık gücünü kabul ettiğinden beri, ki bu doğal olarak yönetilemez ve tiranlık haline gelir, Tanrı'nın önceden bildirdiği ve tüm çağların deneyiminin gösterdiği gibi, Musa'nın getirdiği ilahi düzenleme, Tanrı yasalarına sıkı sıkıya bağlı kalarak ve içerdiği tehditleri şiddetle uygulayarak Saul'u ve diğer kralları kendisine bir dereceye kadar itaatte tutmasaydı, krallar döneminde kısa sürede bir kenara bırakılmış olurdu; hatta bu şiddet bile İsrail ve Yahuda'nın gelecekteki krallarının çoğunu en büyük putperestlik ve dinsizlikten alıkoymaya yetmedi. İlahi yasaları gözlemlemede ve tehdit edilen cezaları uygulamada bu sıkılığın avantajı için bkz. Antiq. B. VI. bölüm 12. kısım 7; ve Josephus'un bu konudan bahsettiği Apion'a Karşı, B. II. kısım 30; Ancak, en az üç örnekte, iyi insanların bu ilahi sertliği her zaman hemen onaylamadıkları da belirtilmelidir. Bunlardan biri 1 Samuel 6:19, 20; diğeri 1 Samuel 15:11; ve üçüncüsü 2 Samuel 6:8, 9'dur (Antiq. B. VI. ch. 7. sect. 2); ancak hepsi sonunda Tanrı'nın insanlardan daha bilge olduğunu bilerek ilahi davranışa razı olmuşlardır.

(12) Samuel'in bu cevabıyla ve 1 Samuel 13:14'te daha ayrıntılı olarak anlatılan ilahi bir görevden kaynaklanan cevapla ve paralel notla
Az önce alıntılanan Apostolik Anayasalar, büyük kötülükle ilgili.

Machine Translated by Google

Saul'un, görünüşte işlerin gerekliliği altında bile olsa, rahibin görevini gasp etmeye ve rahip olmadan kurban sunmaya kalkışması sayesinde, her zaman çok zor bir soru olduğunu düşündüğüm şu soruyu bir nebze de olsa cevaplayabiliyoruz:
Eğer din adamı bulunmayan, sadece laik Hristiyanların yaşadığı bir şehir veya ülke olsaydı, laiklerin tek başlarına vaftiz etmeleri, ayin düzenlemeleri vb. yasal olur muydu; ya da sadece onlar kendilerini piskopos, rahip veya diyakon olarak atayabilir miydi; yoksa aralarına din adamları gelene kadar, sadece laiklere özgü olan dindarlık ve Hristiyanlık sınırları içinde kalmaları mı gerekirdi; özellikle de Havarilerin Anayasaları'nın ilk kitabında tavsiye edilen ve Clement'in şüphesiz mektubunun 40. bölümünde ima edilenler gibi. Ben de bu son görüşe meyilliyim.

(13) Josephus'un halk tarafından onaylandığını söylediği, ancak yine de uygulanmayan bu aceleci yemin veya lanet, sanırım esas olarak Jonathan'ın bundan haberdar olmamasından kaynaklanıyor, çok dikkat çekicidir; çünkü tüm yasaların yükümlülüğünün özü, yeterince bilinmesi ve ilan edilmesidir, aksi takdirde Tanrı'nın, Saul'un yemin veya lanetinin bu ihlali anlaşılana ve düzeltilene ve Tanrı kamu duasıyla yatıştırılana kadar Urim aracılığıyla cevap vermeyi reddetmesi, kutsal yeminler ve adakların kutsallığı konusunda İlahi Takdirin davranışı, burada olduğu gibi Eski Ahit'in her yerinde çok dikkat çekicidir.

(14) Burada, Saul'un despotik gücü taklit etme çabasına, rahipliğe sızmasına ve Samuel'e veya Sanhedrin'e danışmadan aceleci bir yemin veya lanet etme girişiminde bulunmasına dair daha fazla işaret görüyoruz. Bu görüşe göre, ben de Saul'un yeni bir sunak kurmasını ve kendisinin üzerine yakmalık kurbanlar sunmasını, diğer yorumcular gibi, dindarlık veya dinin uygun bir örneği olarak görmüyorum.

(15) Bu sertliğin sebebi 1 Samuel 15:18'de açıkça belirtilmiştir: "Gidin ve günahkâr Amaleklileri tamamen yok edin." Gerçekten de bu Amaleklilerle her zaman çok zalim ve kanlı bir halk olarak karşılaşırız ve özellikle İsrail ulusuna zarar vermeyi ve tamamen yok etmeyi amaçlarlar. Bkz. Çıkış 17:8-16; Sayılar 14:45; Tesniye 25:17-19; Hakimler 6:3, 6; 1 Samuel 15:33; Mezmur 83:7; ve her şeyden öte, tüm zulümlerin en barbarcası olan şu ki...

Machine Translated by Google

Agağetli Haman'ın ya da Amaleklilerin eski kralı Agağ'ın soyundan gelenlerden birinin soyundan (Ester 3:1-15).

(16) Spanheim burada Yunanlıların böyle ilahi söyleyen şarkıcıları olduğunu ve genellikle bu hizmet için çocukların veya gençlerin seçildiğini; ayrıca arp şarkıcıları olarak adlandırılanların da burada David'in yaptığı gibi kendi vokal ve enstrümantal müziklerini birleştirdiklerini belirtiyor.

(17) Josephus bu bölümde üç kez ve sonrasında iki kez, 11. bölüm 2. kısım ve B. VII. bölüm 1. kısım 4. kısım, yani toplamda beş kez, Saul'un Filistlilerin yüz sünnet derisini değil, altı yüz kafalarını istediğini söylüyor. Septuagint'te 100 sünnet derisi varken, Süryanice ve Arapça'da 200 sünnet derisi var.
Diğer nüshalarımızda olduğu gibi sünnet derisi değil, Josephus'un nüshasında olduğu gibi kafa olması, 1 Samuel 29:4'te tüm nüshaların Davut'un efendisi Saul ile barışmak için Filistlilerin kafalarını kullandığını söylemesi göz önüne alındığında, oldukça muhtemel görünmektedir.

(18) Modern Yahudiler burada kullanılan İbranice kelime olan cebr'in anlamını kaybettiklerinden ve LXX'in yanı sıra Josephus da onu keçi ciğeri olarak okuduğundan ve bu yorumlama ve Josephus'un açıklaması burada diğerlerinden çok daha açık ve muhtemel olduğundan, yorumcularımızın bunun gerçek yorumu konusunda en ufak bir tereddüt göstermeleri neredeyse açıklanamaz.

(19) Saul'un bu şiddetli ve vahşi çalkantıları bana göre şeytani olmaktan başka bir şey değildi; ve Tanrı tarafından terk edildiğinden beri onu ele geçiren ve Davut'un arp eşliğinde söylediği ilahi ilahiler ve mezmurlarla kovduğu aynı şeytan, şimdi sadece masum Davut'a karşı niyetlerini boşa çıkarmak için değil, aynı zamanda onu gören veya bu çalkantıları duyan herkesin alay ve aşağılamasına maruz bırakmak için de yargısal bir şekilde üzerine getirilmişti; Tanrı'nın Ruhu'nun ilhamı altında olan gerçek peygamberlerde böyle şiddetli ve vahşi çalkantılar asla gözlemlenmemiştir. Tanrı'nın Ruhu'nun ona geldiğini söyleyen diğer kopyalarımız, Tanrı'dan hiç bahsetmeyen bu kopyayı öyle göstermiyor gibi görünüyor. Josephus da Saul'un bu dürtüsünü ve coşkusunu, her açıdan en muhtemel görünen eski şeytani ruhundan başka bir şeye atfetmiyor gibi görünüyor. Saul'un gerçek ilhamının önceki açıklaması da

Machine Translated by Google

İlahi Ruh, 1 Samuel 10:9-12; Antiq. B. VI. ch. 4. sect. 2, ki bu O'nun kötüleşmesinden önceydi, önümüzdeki tanımlamalarla oldukça uyumludur.

(20) Saul'un o gün ve o gece boyunca çıplak yatmasıyla ne kastedildiği, 1 Samuel 19:4 ve Josephus'un anladığı gibi kraliyet kıyafetlerini veya üst giysilerini çıkarmaktan daha fazlası olup olmadığı hiç de kesin değildir. Antiq. B. VIII. bölüm 14. kısım 2'deki nota bakınız.

(21) Bu Nob şehri, rahiplere tahsis edilmiş bir şehir değildi; bildiğimiz kadarıyla peygamberlere de kendilerine tahsis edilmiş herhangi bir şehir yoktu. Görünüşe göre çadır artık Nob'daydı ve muhtemelen peygamberlerin bir okulu da buradaydı. Kudüs'ten yürüyerek iki günlük bir yolculuk mesafesindeydi, 1 Samuel 21:5.
Josephus'ta burada öldürülen rahiplerin sayısı üç yüz seksen beştir, İbranice kopyalarımızda ise sadece seksen beştir; ancak Septuagint'te üç yüz beştir. Ben Josephus'un sayısını tercih ediyorum, çünkü İbranice metinde sanırım sadece yüzlükler, diğerinde ise onluklar eksik. Bu Nob şehri, Tanrı'nın Eli'ye daha önce yaptığı korkunç tehditlere göre (1 Samuel 2:27-36; 3:11-18) burada yok olan İtamar ailesinin başlıca, belki de tek merkezi gibi görünüyor. Bkz. bölüm 14, kısım D, daha sonra.

(22) Bu bölüm, Josephus'un büyük yetkiye sahip insanların genel kötülüğü ve daha düşük bir konumdayken gerçekten sahip oldukları veya sahipmiş gibi davrandıkları adalet ve insanlığa, İlahi Takdire ve Tanrı korkusuna olan saygıyı reddetme tehlikesi hakkındaki takdire şayan bir düşüncesini içerir. Krallar ve büyük adamlar tarafından, ayrıca insanlık arasında bu kadar yüksek makamlara ulaşmayı bekleyenler tarafından ne kadar çok okunursa o kadar iyi olur. Josephus'un benzer düşüncelerine, Antiq. B. VII. bölüm 1. kısım 5'in sonunda ve B. VIII. bölüm 10. kısım 2'nin başında bakın. Bunlar, Agur'un duasının bir koluyla aynı anlama gelir: "Senden tek bir şey istedim, ölmeden önce benden esirgeme: Bana zenginlik verme, yoksa doyarım ve seni inkâr ederim ve 'Rab kimdir?' derim." Süleyman'ın Özdeyişleri 30:7-9.

(23) Josephus'ta kaydedildiği üzere Davut'un Saul'a yaptığı konuşmadaki, haklı intikamdan vazgeçtiği ifadesi, bana Havarilerin Anayasaları, B. VII. bölüm 2.'deki şu benzer sözleri hatırlatıyor: "İntikam kötü değildir, sabır daha şereflidir."

Machine Translated by Google

(24) Davut'a ilk gelenlerin sayısı, Josephus'ta ve bizim yaygın kopyalarımızda açıkça dört yüz olarak belirtilmiştir. Keilah'tayken de hem Josephus'ta hem de LXXX'te sadece dört yüz kişi olduğu söylenir; ancak İbranice kopyalarımızda altı yüz kişi olduğu belirtilir (1 Samuel 23:3; bkz. 30:9, 10). Şimdi, orada bahsedilen altı yüz kişi, Josephus tarafından yalnızca sonradan iki yüz kişi daha eklenerek bu kadar olarak tahmin edilmiştir ki, bu görünürdeki anlaşmazlığın gerçek çözümünün bu olduğunu düşünüyorum.

(25) Bu ve sonraki iki bölümde, Josephus'un, hatta Abigail'in kendisinin, "kendimiz intikam almamak, ama kötülük edenlerin başına ateş korları yığmak" (Özdeyişler 25:22; Romalılar 12:20) sözünü, bizim şimdi anladığımız gibi, onlardan intikam almak yerine, onları "intikamın sahibi olan" (Tesniye 32:35; Mezmur 94:1; İbraniler 10:30) Tanrı'nın yargısına bırakmak olarak nasıl anlayacağını görebiliriz; ve Tanrı kötülük edenlerden intikam alacaktır.
Tanrı'nın tüm hükümleri adil, hepsi uygulanmaya uygun ve nihayetinde hepsi cezalandırılan kişilerin iyiliği için olduğuna göre, "başlarına ateş korları yığmak" ifadesinin anlamının bu olduğunu düşünüyorum.

(26) Burada şunu belirtmeliyiz ki, eski zamanlarda Tanrı halkı arasında yemin ne kadar kutsal sayılırsa sayılsın, eylem açıkça yasa dışı olduğunda bunu zorunlu görmezlerdi. Çünkü Davut'un durumunda da böyle olduğunu görüyoruz; Nabal ve ailesini yok etmeye yemin etmiş olmasına rağmen, burada ve 1 Samuel 25:32-41'de, yeminini tutmasını ve kan dökmesini engellediği için Tanrı'ya şükrediyor.

(27) Saul'un, burada İbranice kelimeyi çevirdiğimiz gibi bir cadıyla değil, tüm tarihin gösterdiği gibi bir büyücüyle istişaresinin bu tarihi, özellikle Clement'in Tanımaları, BI bölüm 5'e genel olarak ve daha kısaca, Samuel Ecclus'un günlerine yakın bir şekilde başvurursak kolayca anlaşılabilir.
46:20, "Samuel ölümünden sonra peygamberlik etti ve krala sonunu bildirdi ve yeryüzünden peygamberlik ederek sesini yükseltti," böylece "halkın kötülüğünü" yok etti. Bu kehanetin ertesi gün gerçekleşmesinin kesinliği de, günümüz tarihinde Saul'a herhangi bir haksızlık yapıldığını varsaymamıza izin vermez; zira bu tür eski ve otantik tarihlerin doğal anlamına karşı tüm modern hipotezler gibi, bunların da çok az değeri veya önemi olduğunu düşünüyorum.

Machine Translated by Google

(28) Endorlu bu büyücü kadının ve Saul'un, savaşta öleceğini bildiği halde gösterdiği savaşçı cesaretinin bu büyük övgüleri, Josephus'ta biraz alışılmadık sapmalardır. Bana göre bunlar, daha önce hitabet tarzında bestelediği ve bu vesileyle eklemeyi uygun gördüğü bazı konuşmalardan veya söylevlerden alınmış gibi görünüyor. Daha önce Antiq. BI bölüm 6 kısım 8'e bakınız.

(29) Josephus'un "yedi gün boyunca yiyecek ve içecek olmadan oruç tutma" şeklindeki konuşma biçimi, neredeyse Aziz Pavlus'un Elçilerin İşleri 27:33'teki "Bugün, hiçbir şey yemeden oruç tuttuğunuz on dördüncü gündür" ifadesine benziyor; ve olayın doğası ve bu kadar uzun süre kesin olarak oruç tutmanın imkansızlığı, burada hem Josephus'u hem de bu tarihin kutsal yazarı olan ve bunu ondan alan 1 Samuel 30:13'ü, sadece akşamı oruçla geçirmek olarak anlamamızı gerektirdiğinden; Aziz Pavlus'u da ya gerçekten akşama kadar hiçbir şey yemedikleri on dördüncü gün olarak ya da 27. ayette olduğu gibi Adriyatik Denizi'ndeki fırtınalı havanın on dördüncü günü olarak ve sadece bu on dördüncü günde oruç tuttukları ve akşama kadar hiçbir şey yemedikleri şeklinde anlamalıyız. Uzun süreli perhizlerinden bahsedilmesi, ayet... 21, önceki açıklamanın doğru olduğuna ve durumun burada bir hafta sürdüğü gibi o zaman da iki hafta sürdüğüne, tüm o günleri tamamen akşama kadar sürdürdüğüne, daha uzun sürmediğine inanmamı sağlıyor. Bkz. Hakimler 20:26; 21:2; 1 Samuel 14:24; 2 Samuel 1:12; Antiq. B.

VII. bölüm 7. kısım 4.

Machine Translated by Google

Yedinci Kitap

KIRK YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

SAUL'UN ÖLÜMÜNDEN DAVİD'İN ÖLÜMÜNE KADAR.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

Davud'un Hebron'da bir kabileye nasıl hükmettiği, Saul'un oğlunun ise geri kalan kalabalığa nasıl hükmettiği ve o sırada çıkan iç savaşta Asahel ve Abner'in nasıl öldürüldüğü anlatılıyor.

1. Bu savaş, Davut'un Amaleklileri yendikten sonra Ziklag'a döndüğü gün gerçekleşti. Ziklag'da iki gün geçirdikten sonra, savaşın üçüncü gününde, Saul'u öldüren adam yanına geldi. İsrailoğullarının Filistlilerle yaptığı savaştan kaçmış, elbiseleri yırtılmış ve başına küller serpilmişti. Davut'a saygılarını sunarken, nereden geldiğini sordu. Adam, İsrailoğullarının savaşından geldiğini söyledi ve savaşın sonunun kötü olduğunu, on binlerce İsrailoğlunun öldürüldüğünü ve Saul'un oğullarıyla birlikte katledildiğini anlattı. Ayrıca, bu bilgiyi rahatlıkla verebileceğini, çünkü İbraniler üzerindeki zaferde hazır bulunduğunu ve kral kaçarken onunla birlikte olduğunu söyledi. Davut, kral düşman tarafından ele geçirilmek üzereyken onu kendisinin öldürdüğünü ve hatta Saul'u öldürmesi için teşvik ettiğini de inkâr etmedi; çünkü Saul kılıcına saplandığında aldığı ağır yaralar onu o kadar güçsüz bırakmıştı ki kendini öldürecek gücü kalmamıştı. Ayrıca kralın öldürüldüğüne dair kanıtlar da gösterdi; bunlar kralın kollarında bulunan altın bilezikler ve Saul'un ölü bedeninden alıp ona getirdiği taçtı. Böylece Davut, söylediklerinin doğruluğunu sorgulamak için artık hiçbir gerekçe bulamayınca, Saul'un öldüğüne dair en açık işaretleri görünce, elbiselerini yırttı ve bütün gün arkadaşlarıyla birlikte ağlayıp yas tuttu.

Bu keder, Saul'un en sadık dostu ve kendi kurtuluşunun vesilesi olan Saul'un oğlu Yonatan'ı düşünmekle daha da arttı. Yonatan, Saul'a karşı öyle büyük bir erdem ve iyilik gösterdi ki, onun ölümünü kalbine indirmekle kalmadı, hatta onun yüzünden sık sık hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmasına rağmen, onu öldüreni cezalandırdı; zira Davut ona, kralı öldüren kişi olarak kendi kendini suçlayan kişi haline geldiğini söylediğinde ve onun bir Amaleklinin oğlu olduğunu anladığında, ona emretti.

Machine Translated by Google

Öldürülmek üzere. Ayrıca Saul ve Jonathan için bazı ağıtlar ve cenaze övgüleri yazmayı da üstlendi ve bunlar benim yaşıma kadar ulaştı.

2. Davut, krala bu saygıyı gösterdikten sonra yasını bıraktı ve peygamber aracılığıyla Tanrı'ya, Yahuda kabilesinin şehirlerinden hangisinde ikamet edeceğini sordu; peygamber de ona Hebron'u vereceğini söyledi. Böylece Ziklag'tan ayrılıp Hebron'a geldi ve yanına iki karısını ve silahlı adamlarını aldı; bunun üzerine adı geçen kabilenin bütün halkı ona geldi ve onu kral olarak atadı. Ancak Yabeş-Gilead halkının Saul ve oğullarını [şerefli bir şekilde] gömdüğünü duyunca, onlara haber göndererek onları övdü, yaptıkları iyiliği takdir etti ve ölenlere gösterdikleri özen için onlara telafi sözü verdi; aynı zamanda Yahuda kabilesinin onu kral olarak seçtiğini de onlara bildirdi.

3. Fakat Saul'un ordusunun generali, çok aktif ve iyi huylu bir adam olan Ner'in oğlu Abner, kralın, Yonatan'ın ve diğer iki oğlunun savaşta öldüğünü öğrenir öğrenmez, ordugaha koştu; Saul'un hayatta kalan oğlu İşboşet'i de yanına alarak Ürdün ötesindeki topraklara geçti ve onu Yahuda kabilesi hariç tüm kabilenin kralı olarak atadı; ve kraliyet tahtını, kendi dilimizde Mahanaim, Yunan dilinde ise Kamplar denilen bir yere kurdu; Abner oradan seçkin bir asker birliğiyle Yahuda kabilesinden savaşmaya koştu, çünkü bu kabilenin Davut'u kral olarak seçmesinden dolayı öfkeliydi. Fakat Davut'un emriyle, babası Suri olan Yoab ve annesi Davut'un kız kardeşi ve Davut'un ordusunun generali Zeruya, onu karşıladı. Yanında kardeşleri Abistiya ve Asahel ile Davud'un bütün silahlı adamları vardı. Gibeon şehrindeki bir çeşmenin yanında Abner ile karşılaştığında, savaşmaya hazırlanıyordu. Abner, aralarından hangisinin daha yiğit askerleri olduğunu öğrenmek istediğini söyleyince, her iki taraftan on ikişer askerin birlikte savaşması konusunda anlaştılar.

Böylece, her iki general tarafından bu savaş için seçilenler iki ordunun arasına girdiler ve mızraklarını birbirlerine savurarak kılıçlarını çektiler, birbirlerinin kafalarından yakalayıp sıkıca tuttular ve kılıçlarını birbirlerinin yanlarına ve kasıklarına sapladılar, ta ki

Machine Translated by Google

Hepsi, adeta karşılıklı bir anlaşmayla, birlikte öldüler. Bunlar ölü olarak yere serildikten sonra, ordunun geri kalanı şiddetli bir savaşa girdi ve Abner'in adamları yenildi; ve yenildiklerinde, Joab onları takip etmeyi bırakmadı, aksine üzerlerine baskı yaptı ve askerleri onları yakından takip etmeye ve onları öldürmekten yorulmamaya teşvik etti. Kardeşleri de, özellikle aralarındaki en önde gelen genç Asahel, büyük bir hızla onları takip etti. Ayaklarının hızıyla çok ünlüydü, çünkü sadece insanlara karşı çok güçlü olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir atla yarışırken bir atı bile geçtiği rivayet ediliyor. Bu Asahel, Abner'in peşinden şiddetle koştu ve düz yoldan bir yana veya diğer yana en ufak bir sapma göstermedi. Bunun üzerine Abner geri döndü ve şiddetinden ustaca kaçınmaya çalıştı. Bazen ona takibi bırakmasını ve askerlerinden birinin zırhını almasını söyledi; Bazen, onu ikna edemediğinde, kendisini dizginlemesini ve daha fazla peşinden koşmamasını, aksi takdirde onu öldürmeye zorlayacağını ve o zaman kardeşinin yüzüne bakamayacağını söylerdi. Ancak Asahel hiçbir iknayı kabul etmeyip peşinden koşmaya devam edince, Abner, kaçarken tuttuğu mızrağıyla ona geriye doğru bir darbe indirerek ölümcül bir yara verdi ve Asahel anında öldü. Abner'i kovalayanlar, Asahel'in yattığı yere geldiklerinde, ölü bedeninin etrafında toplandılar ve düşmanı kovalamayı bıraktılar.

Ancak hem Yoab (1) kendisi, hem de kardeşi Abişay, ölü cesedin yanından koşarak geçtiler ve Asahel'in ölümüne duydukları öfkeyi Abner'e karşı daha büyük bir şevk için bahane ederek inanılmaz bir acele ve çeviklikle Abner'i Ammah denilen bir yere kadar kovaladılar; gün batımı yaklaşıyordu. Sonra Yoab, yanında Benyamin kabilesiyle birlikte o yerde dururken bir tepeye çıktı ve oradan onları ve Abner'i de gözetledi.

Bunun üzerine Abner yüksek sesle bağırdı ve aynı milletten insanları birbirleriyle bu kadar şiddetli bir şekilde savaşmaya kışkırtmanın uygun olmadığını söyledi; kardeşi Asahel'e gelince, onun kendisini daha fazla takip etmemesi konusunda uyarmadığı için kendisinin hatalı olduğunu, bu yüzden yaralandığını ve öldüğünü belirtti. Böylece Joab onun söylediklerine katıldı ve bu sözlerini [Asahel hakkında] bir mazeret olarak kabul etti ve geri çekilmeleri için borazan sesiyle askerleri geri çağırdı ve böylece daha fazla takibi durdurdu. Bundan sonra Joab o gece orada kamp kurdu; ancak Abner bütün gece yürüdü, Ürdün nehrini geçti ve Saul'un oğlu İşboşet'in yanına, Mahanaim'e geldi. Ertesi gün Joab

Machine Translated by Google

Ölenleri saydı ve cenazelerini düzenledi. Abner'in askerlerinden yaklaşık üç yüz altmış kişi öldürüldü; Davud'un askerlerinden ise on dokuz kişi ve Asahel öldü. Asahel'in cesedini Yoab ve Abişay Beytlehem'e götürdüler ve onu atalarının mezarına gömdükten sonra Hebron'da Davud'un yanına geldiler. Bu zamandan itibaren uzun süren bir iç savaş başladı; bu savaşta Davud'un takipçileri karşılaştıkları tehlikeler karşısında daha da güçlenirken, Saul'un oğullarının hizmetkarları ve tebaası neredeyse her geçen gün daha da zayıfladı.

4. Bu sıralarda Davut, altı farklı anneden altı oğul sahibi olmuştu. En büyüğü Ahinoam'dan olup Arenon adını taşıyordu; ikincisi, karısı Abigail'den Daniel adını taşıyordu; üçüncüsünün adı, Geshur kralı Talmai'nin kızı Maacah'tan Absalom adını taşıyordu; dördüncüsünün adı, karısı Haggith'ten Adonijah adını taşıyordu; beşincisinin adı, Abital'den Şefatiah adını taşıyordu; altıncısının adı ise Eglah'tan İthream adını taşıyordu. Bu iç savaş devam ederken ve iki kralın tebaası sık sık çatışmaya girerken, Saul'un oğlunun ordusunun generali Abner, basireti ve halk arasında sahip olduğu büyük nüfuz sayesinde, hepsinin İşboşet'in safında kalmasını sağladı; ve gerçekten de uzun bir süre onun safında kaldılar; Fakat daha sonra Abner suçlandı ve Saul'un cariyesi Rispah ile ilişkiye girdiği iddiasıyla hakkında suçlamalar yöneltildi; bu cariyenin adı Aiah'ın kızıydı. İşboşet tarafından şikayet edildiğinde çok huzursuz oldu ve öfkelendi, çünkü İşboşet'e karşı büyük bir iyilik göstermişti ve İşboşet tarafından adalet sağlanmamıştı; bunun üzerine krallığı Davut'a devretmekle ve Ürdün ötesindeki halkı kendi yetenekleri ve bilgeliğiyle değil, savaşçı davranışları ve ordusunu yönetmedeki sadakatiyle yönettiğini göstermekle tehdit etti. Bu yüzden Hebron'a, Davut'a elçiler gönderdi ve halkı Saul'un oğlunu terk etmeye ve kendisini tüm ülkenin kralı seçmeye ikna etmesi şartıyla, kendisini yoldaşı ve dostu olarak kabul edeceğine dair yeminli bir güvence vermesini istedi. Davut, Abner'le bu anlaşmayı yaptığında, Abner'in kendisine gönderdiği mesajdan memnun kaldığı için, bu anlaşmanın ilk şartı olarak, büyük riskler alarak satın aldığı karısı Mikal'i ve babası Saul'a getirdiği altı yüz Filistli kellesini kendisine geri vermesini istedi. Böylece Abner, Mikal'i o sırada kocası olan Fhaltiel'den alıp Davut'a, İşboşet'e gönderdi.

Machine Translated by Google

Abner, Davut'un kendisine yazdığı ve haklı olarak karısının kendisine iade edilmesi gerektiğini belirttiği mektuptan dolayı, ona yardım teklif etti. Abner ayrıca kalabalığın ileri gelenlerini, komutanları ve binbaşıları bir araya çağırdı ve onlara şöyle dedi: Daha önce, İşboşet'i terk edip Davut'a katılmaya hazır olduklarında onları bu kararlarından vazgeçirdiğini; ancak şimdi, eğer isterlerse bunu yapmalarına izin verdiğini, çünkü Tanrı'nın peygamber Samuel aracılığıyla Davut'u tüm İbranilerin kralı olarak atadığını ve Filistlileri cezalandırıp onları alt edeceğini önceden bildirdiğini bildiklerini söyledi.

Şimdi, ileri gelenler ve yöneticiler bunu duyup Abner'in kamu işleri hakkındaki görüşlerinin daha önce benimsedikleri görüşlere katıldığını anlayınca, tavırlarını değiştirip Davut'un yanına geldiler. Bu adamlar Abner'in önerisini kabul edince, Abner Benyamin kabilesini topladı; çünkü bu kabilenin tamamı İşboşet'in maiyetinin muhafızlarıydı ve onlara da aynı konuda konuştu. Onların söylediklerine en ufak bir itirazda bulunmadıklarını, aksine onun görüşüne razı olduklarını görünce, yirmi kadar arkadaşını yanına alıp Davut'un yanına geldi ve ondan yeminli bir güvence almak istedi; çünkü her birimizin kendi başımıza yaptığımız şeylerin, başkası aracılığıyla yaptığımız şeylerden daha sağlam olduğunu haklı olarak düşünebiliriz. Ayrıca yöneticilere ve Benyamin kabilesinin tamamına söylediklerini de ona anlattı. David onu nazikçe karşıladıktan ve günlerce büyük bir misafirperverlikle ağırladıktan sonra, Abner, görevinden ayrıldığında, hükümeti kendisine teslim etmek için kalabalığı da yanında getirmesini istedi; böylece David bizzat orada bulunacak ve olan biteni görecekti.

5. Davut Abner'i gönderdikten sonra, ordusunun komutanı Yoab hemen Hebron'a geldi; Abner'in Davut'un yanında olduğunu ve kısa bir süre önce, yönetimin Davut'a teslim edilmesi şartıyla, anlaşmalar ve antlaşmalar uyarınca ondan ayrıldığını anlamıştı. Davut'un, özellikle de işleri anlama ve uygun zamanlarda ustaca yönetme konusunda yetenekli olan Abner'i, krallığı kazanmasına yardım ettiği için, en yüksek mevkiye getirmesinden ve kendisinin daha düşük bir mevkiye düşürülmesinden ve ordunun komutasından mahrum bırakılmasından korkuyordu; bu yüzden alçakça ve kötü bir yol izledi. İlk olarak, Abner'i krala iftira etmeye çalıştı, ona dikkat etmesini ve yapmayı taahhüt ettiği şeye önem vermemesini öğütledi.

Machine Translated by Google

Onun için, yaptığı her şey Saul'un oğluna yönetimi onaylamaya yönelikti; ona hileyle ve kurnazlıkla yaklaştı ve bu yolla amacına ulaşmayı umarak uzaklaştı: fakat Davud'u bu şekilde ikna edemeyince ve onun hiç de öfkeli olmadığını görünce, daha öncekinden daha cüretkar bir projeye girişti: Abner'i öldürmeye karar verdi; ve bunun için, onu yakaladıklarında Davud'un adına geri çağırmalarını ve onunla birlikteyken bahsetmeyi unuttuğu işleri hakkında ona söyleyecek bir şeyleri olduğunu bildirmelerini emretti. Abner, habercilerin söylediklerini duyunca (çünkü onu Hebron'dan yirmi furlong uzaklıktaki Besira adlı bir yerde yakaladılar), başına gelen kötülükten hiç şüphelenmedi ve geri döndü. Bunun üzerine Yoab onu kapıda karşıladı ve Abner'in en iyi dostu ve dostuymuş gibi, en nazik şekilde karşıladı; çünkü gizli bir kötülük şüphesini önlemek için en alçakça eylemlere girişenler, gerçekte iyi insanların samimiyetle yaptıkları şeylere en büyük sahtekarlığı yaparlar. Bu yüzden onu kendi adamlarından ayırdı, sanki onunla özel olarak konuşacakmış gibi, ve onu kapının boş bir yerine götürdü; yanında sadece kardeşi Abişay vardı; sonra kılıcını çekti ve onu kasıklarından vurdu; Bunun üzerine Abner, Joab'ın bu ihanetiyle öldü; kendi ifadesine göre bu, Hebron savaşında peşinden koştuğu ve öldürdüğü kardeşi Asahel'in cezasıydı. Ancak gerçek şu ki, ordunun komutasını ve kral nezdindeki itibarını kaybetme korkusundan ve bu avantajlardan mahrum kalıp Davut'un sarayında en yüksek mevkiye gelme ihtimalinden dolayı bu ihaneti gerçekleştirmişti. Bu örneklerden herkes, insanların para ve otorite elde etmek ve bunlardan herhangi birini kaybetmemek için ne kadar çok ve ne kadar büyük kötülüklere başvurabileceklerini öğrenebilir; çünkü aynı şeyleri elde etmek istediklerinde on binlerce kötü uygulamaya başvururlar; aynı şekilde, bunları kaybetmekten korktuklarında da, sanki böylesine yüce bir otoriteyi elde edememenin getireceği kadar korkunç bir felaket daha başlarına gelemezmiş gibi, önceki uygulamalardan çok daha kötü uygulamalarla bunları pekiştirirler. Ve bir şeyi elde ettikten ve uzun süreli alışkanlıkla tadını çıkardıktan sonra, onu tekrar kaybetmek: ve bu sonuncusu tüm sıkıntıların en ağırı olacağından, hepsi de onu kaybetme korkusuyla en zor işlere kalkışır ve cesaret eder. Ama bu konu üzerine bu kısa düşüncelerimi dile getirmek yeterli olsun.

Machine Translated by Google

6. Davut, Abner'in öldürüldüğünü duyunca yüreği kederlendi; ellerini Tanrı'ya uzatarak ve Abner'in öldürülmesinde kendisinin bir ortağı olmadığını, ölümünün kendi emri veya onayıyla gerçekleşmediğini haykırarak bütün insanları şahit tuttu. Ayrıca, onu öldürenin ve bütün ailesinin üzerine en ağır lanetlerin inmesini diledi; ve bu cinayette kendisine yardım edenleri de aynı cezalara çarptırdı; çünkü Abner'e verdiği güvencelere ve ettiği yeminlere aykırı olarak, bu cinayette herhangi bir parmağı varmış gibi görünmemeye özen gösterdi. Bununla birlikte, bütün halka bu adam için ağlamalarını ve yas tutmalarını, cesedini her zamanki törenlerle onurlandırmalarını emretti; yani, elbiselerini yırtmalarını, çuval giymelerini ve cenaze töreninde tabutun önünde yürürken bu şekilde davranmalarını emretti. Bundan sonra kendisi de, ileri gelenler ve yöneticilerle birlikte, Abner'in ölümüne ağıt yakarak, gözyaşlarıyla hayattayken ona duyduğu iyiliği ve şimdi öldüğü için duyduğu üzüntüyü, onun rızasıyla götürülmediğini göstererek onu Hebron'da görkemli bir şekilde gömdü ve onun için cenaze ağıtları yazdırdı; ayrıca anıtın başında ilk önce kendisi ağladı ve diğerlerini de aynısını yapmaya teşvik etti; hatta Abner'in ölümü onu o kadar derinden etkiledi ki, arkadaşları onu hiçbir şekilde yemek yemeye zorlayamadılar, güneş batana kadar hiçbir şey yemeyeceğine yemin etti.

Bu uygulama, halkın gönlünü kazanmasını sağladı; zira Abner'e sevgi besleyenler, öldüğünde ona gösterilen saygıdan ve ona verdiği sözü tutmasından, yani onu akrabası ve dostuymuş gibi tüm olağan törenlerle karşılamasından ve düşmanıymış gibi onursuz bir şekilde gömülmesine izin vermemesinden son derece memnun kaldılar; öyle ki, tüm millet kralın nezaketine ve yumuşak huyluluğuna sevindi, herkes kralın benzer durumlarda kendilerine de aynı özeni göstereceğini düşünmeye hazırdı, tıpkı Abner'in cesedinin gömülmesinde görüldüğü gibi. Ve gerçekten de Davut esas olarak iyi bir itibar kazanmayı amaçlıyordu ve bu nedenle bu durumda uygun olanı yapmaya özen gösterdi, bu yüzden hiç kimse onun Abner'in ölümünün sorumlusu olduğundan şüphelenmedi. Ayrıca kalabalığa şöyle dedi: "Böyle iyi bir adamın ölümünden çok üzüldüm; İbranilerin işleri, onları mükemmel tavsiyeleriyle ve savaşta ellerinin gücüyle koruyabilecek büyük yeteneklere sahip olan bu adamdan mahrum kalmakla büyük zarar gördü." Ancak sözlerine şunu da ekledi: "Tanrı, ki O, ...

Machine Translated by Google

"Bütün insanların eylemleri, bu adamın [Joab'ın] intikam alınmadan kalmasına izin vermeyecektir; fakat bilin ki, benden daha fazla güce sahip olan Zeruya'nın oğulları Joab ve Abişay'a hiçbir şey yapamam; fakat Tanrı, onların küstahça girişimlerinin karşılığını kendi başlarına verecektir." Ve bu, Abner'in hayatının ölümcül sonu oldu.

BÖLÜM 2.

İşboşet'in dostlarının ihanetiyle öldürülmesinin ardından Davut, bütün krallığı ele geçirdi.

1. Saul'un oğlu İşboşet, Abner'in ölümünü duyunca, akrabası olan ve kendisine krallığı vermiş olan bir adamı kaybetmenin acısını derinden hissetti; Abner'in ölümü onu çok üzdü ve kendisi de uzun süre yaşamadı, Rimmon'un oğulları (Baanah ve Rechab) tarafından haince saldırıya uğradı ve öldürüldü; çünkü bunlar Benyamin soyundan ve aralarında en üst düzeyde olan kişilerdi ve İşboşet'i öldürürlerse Davud'dan büyük hediyeler alacaklarını, onun tarafından komutan yapılacaklarını veya başka bir göreve getirileceklerini düşünüyorlardı. Böylece, bir gün onu öğle vakti, üst kattaki bir odada yalnız ve uyurken buldular; o sırada muhafızlarından hiçbiri orada değildi ve kapıyı bekleyen kadın da kısmen çektiği yorgunluktan, kısmen de günün sıcağından uyuyakalmıştı. Bu adamlar, Saul'un oğlu İşboşet'in uyuduğu odaya girdiler ve onu öldürdüler; ayrıca başını da kestiler ve bütün gece ve ertesi gün, zarar verdikleri kişilerden kaçıp bu eylemi bir iyilik olarak kabul edecek ve kendilerine güvence verecek birine sığınacaklarını sanarak yolculuk ettiler. Böylece Hebron'a geldiler ve Davut'a İşboşet'in başını gösterdiler ve kendilerini onun iyi niyetlileri ve düşmanı olan birini öldürmüş kişiler olarak tanıttılar. Ancak Davut, bekledikleri gibi yaptıklarından hoşlanmadı ve onlara şöyle dedi: "Ey alçaklar, hak ettiğiniz cezayı hemen alacaksınız. Saul'u öldürenin ve bana altın tacını getirenin intikamını nasıl aldığımı bilmiyor muydunuz? Üstelik bu katliamı yapan, yakalanmamak için bunu ona bir iyilik olarak yapmıştı."

Machine Translated by Google

Düşmanları mı? Yoksa benim huyumun değiştiğini ve o zamanki adam olmadığımı, kötülük yapanlardan hoşnut olduğumu mu sanıyorsunuz? Efendinizi öldürdüğünüz, yatağında yatan, kimseye kötülük yapmamış ve size büyük bir iyilik ve saygıyla davranmış dürüst bir adamı öldürdüğünüz alçakça eylemlerinizi bana minnettar mı görüyorsunuz? Bu yüzden onun yüzünden hak ettiğiniz cezayı çekeceksiniz ve İşboşet'i öldürdüğünüz ve onun ölümünü sizin elinizden hoş karşılayacağımı sandığınız için size vermem gereken intikamı alacaksınız; çünkü böyle bir varsayımda bulunarak şerefime daha büyük bir leke süremezsiniz." Davut bunları söyledikten sonra, onları her türlü işkenceyle azaplandırdı ve sonra öldürdü; İşboşet'in başının gömülmesi için tüm alışılmış ritüelleri uyguladı ve onu Abner'in mezarına koydu.

2. Bu işler bu sonuca varınca, İbrani halkının tüm ileri gelenleri, binbaşılar ve diğer yöneticilerle birlikte Hebron'da Davut'un yanına geldiler ve ona teslim oldular. Ona, Saul'un hayattayken kendisine gösterdikleri iyiliği ve binbaşı olduğu zaman da kendisine gösterdikleri saygıyı hatırlattılar; ayrıca kendisinin ve oğullarının peygamber Samuel tarafından Tanrı tarafından seçildiğini de belirttiler; (2) ve ayrıca Tanrı'nın ona İbrani topraklarını kurtarmak ve Filistlileri yenmek için nasıl güç verdiğini de açıkladılar. Bunun üzerine Davut, kendisine gösterdikleri bu coşkuyu memnuniyetle karşıladı ve ona karşı böyle davranmaya devam etmelerini, böylece pişman olmaları için hiçbir sebeplerinin olmamasını istedi. Böylece onlara ziyafet verdi ve onlara iyi davrandıktan sonra, tüm halkı kendisine getirmeleri için onları gönderdi; Bunun üzerine, kalkan ve mızrak taşıyan Yahuda kabilesinden yaklaşık altı bin sekiz yüz silahlı adam ona geldi; çünkü bunlar, Yahuda kabilesinin geri kalanı Davud'u kral olarak atadığında, Saul'un oğluyla birlikte kalmışlardı. Simeon kabilesinden de yedi bin yüz kişi geldi. Levi kabilesinden ise dört bin yedi yüz kişi geldi ve bunların lideri Yehoyada idi. Bunlardan sonra, baş rahip Zadok, akrabalarından yirmi iki komutanla birlikte geldi. Benyamin kabilesinden dört bin silahlı adam vardı; ancak kabilenin geri kalanı, Saul'un evinden birinin kendilerine hükmetmesini bekleyerek orada kaldı. Efraim kabilesinden yirmi bin sekiz yüz kişi vardı ve bunlar yiğit ve güçlü adamlardı. Yarım kabileden ise...

Machine Translated by Google

Manasse kabilesinden en güçlü adamlardan on sekiz bin kişi geldi. İssakar kabilesinden, ileride olacakları önceden bilen iki yüz kişi geldi (3) , ancak silahlı adamlardan yirmi bin kişi vardı. Zebulon kabilesinden elli bin seçkin adam geldi. Bu, Davud'a evrensel olarak gelen tek kabileydi ve bunların hepsi Gad kabilesiyle aynı silahlara sahipti. Naftali kabilesinden kalkan ve mızrak kullanan bin seçkin adam ve yönetici vardı ve kabilenin kendisi de (bir bakıma) sayısız [otuz yedi bin] kişiyle onları takip etti. Dan kabilesinden yirmi yedi bin altı yüz seçkin adam geldi. Aşer kabilesinden kırk bin kişi geldi. Ürdün'ün ötesindeki iki kabileden ve Manasse kabilesinin geri kalanından, kalkan, mızrak, başlık ve kılıç kullanan yüz yirmi bin kişi vardı. Diğer kabileler de kılıç kullanıyordu. Bu kalabalık, büyük miktarda buğday, şarap ve her türlü yiyecekle birlikte Davut'un yanına, Hebron'a geldi ve hep birlikte Davut'u krallığında kurdu. Halk Hebron'da üç gün sevinç içinde kaldıktan sonra, Davut ve bütün halk oradan ayrılıp Kudüs'e geldi.

BÖLÜM 3.

Davut'un Kudüs'ü nasıl kuşattığı ve şehri ele geçirdikten sonra Kenanlıları oradan nasıl kovup Yahudilerin oraya yerleşmesini sağladığı anlatılıyor.

1. Şimdi, Kudüs'ün sakinleri olan ve aslen Kenanlı olan Yebusiler, kapılarını kapattılar ve körleri, topalları ve tüm sakatlarını surlara yerleştirdiler; bunu krala alay olsun diye yaptılar ve topalların bile onun şehre girişini engelleyeceğini söylediler. Bunu, kralın gücünü küçümseyerek ve surlarının sağlamlığına güvenerek yaptılar. Davut buna çok öfkelendi ve Kudüs'ü kuşatmaya başladı; bu yeri ele geçirerek gücünü göstermeyi ve kendisine karşı benzer [kötü] düşüncelere sahip olabilecek diğerlerini korkutmayı amaçladığı için, elinden gelen tüm gayreti ve hızı gösterdi.

Böylece aşağı şehri zorla ele geçirdi, fakat kale hâlâ direniyordu; (4) bu yüzden kral, rütbe ve ödüllerin teklif edilmesinin askerleri daha büyük eylemlere teşvik edeceğini bilerek, kalenin altındaki hendeklerden ilk geçen ve

Machine Translated by Google

Kaleye çıkıp onu ele geçirene, tüm halkın komutası verilecekti. Bu yüzden hepsi kaleye çıkmak için can atıyorlardı ve başkomutanlığı ele geçirme arzularından dolayı oraya çıkmak için hiçbir zahmeti fazla görmüyorlardı. Ancak Zeruya'nın oğlu Yoab, diğerlerini engelledi; kaleye çıkar çıkmaz krala seslenerek başkomutanlığı talep etti.

2. Davut, Yebusileri kaleden kovduktan sonra Yeruşalim'i yeniden inşa etti ve ona Davut Şehri adını verdi ve saltanatının tamamı boyunca orada kaldı; ancak Hebron'da sadece Yahuda kabilesi üzerinde hüküm sürdüğü süre yedi yıl altı ay sürdü. Yeruşalim'i kraliyet şehri olarak seçtiğinde, Tanrı'nın takdiriyle işleri giderek daha da gelişti ve büyüdü. Tiryalıların kralı Hiram da ona elçiler gönderdi ve onunla karşılıklı dostluk ve yardımlaşma anlaşması yaptı. Ayrıca ona hediyeler, sedir ağaçları, inşaatçılar ve mimaride yetenekli adamlar gönderdi ki Yeruşalim'de ona bir kraliyet sarayı inşa etsinler.

Davut, aşağı şehrin etrafına binalar yaptırdı; kaleyi de ona ekleyerek tek bir yapı haline getirdi; her yeri surlarla çevirdikten sonra da Joab'ı surların başına atadı. Bu nedenle, Yebusileri Kudüs'ten ilk kovan ve şehre kendi adını, Davut Şehri adını veren Davut'tu; çünkü atamız İbrahim döneminde buraya (Salem veya) deniyordu.

Solyma; (5) fakat bundan sonra bazıları Homeros'un Solyma adıyla andığını söyler, [çünkü tapınağa İbranice'de güvenlik anlamına gelen Solyma adını vermiştir.] Şimdi, generalimiz Yeşu'nun Kenanlılara karşı yaptığı savaştan ve onları yendiği ve toprakları İbraniler arasında dağıttığı savaştan itibaren (İsrailoğulları, Davut kuşatma yoluyla ele geçirene kadar Kenanlıları Kudüs'ten asla çıkaramamışlardı), bu süre beş yüz on beş yıldı.

3. Şimdi de Yebusiler arasında zengin bir adam olan Araunah'tan bahsedeceğim. Ancak Araunah, İbranilere duyduğu iyilik ve krala karşı gösterdiği özel şefkat ve sevgi nedeniyle Davut tarafından Kudüs kuşatması sırasında öldürülmedi; bu konuya biraz sonra daha uygun bir fırsatta değineceğim. Davut, daha önce sahip olduğu eşlerinin yanı sıra başka eşler de aldı:

Machine Translated by Google

Cariyeleri vardı. On bir oğlu vardı; isimleri Amnon, Emnos, Eban, Nathan, Solomon, Jeban, Elien, Phalna, Ennaphen, Jenae, Eliphale idi; bir de kızı Tamar vardı. Bunlardan dokuzu meşru eşlerinden doğmuştu, ancak son ikisi cariyelerdendi; Tamar'ın annesi Absalom ile aynıydı.

BÖLÜM 4.

Davut, Kudüs'te kendisine savaş açan Filistlileri yendikten sonra, sandığı Kudüs'e götürdü ve bir tapınak inşa etmeyi düşündü.

1. Filistliler, Davud'un İbranilerin kralı yapıldığını anladıklarında, Kudüs'te ona karşı savaş açtılar; ve Devler Vadisi denilen ve şehre yakın bir yer olan vadiyi ele geçirdiklerinde, orada kamp kurdular; fakat Yahudilerin kralı, peygamberlik (6) ve Tanrı'nın emri olmadan ve gelecek zaman için O'na güvenerek hiçbir şey yapmaya asla izin vermeyen biri olarak, baş rahibe Tanrı'nın iradesinin ne olduğunu ve bu savaşın sonucunun ne olacağını kendisine bildirmesini emretti. Ve zaferi ve egemenliği kazanacağını önceden bildirdiğinde, ordusunu Filistlilere karşı çıkardı; ve savaş başladığında, kendisi arkadan geldi ve düşmana aniden saldırdı, bazılarını öldürdü ve geri kalanını kaçırdı. Ve hiç kimse, Filistlilerin İbranilere karşı gelen ordusunun küçük bir ordu olduğunu sanmasın; çünkü yenilgilerinin ani olması, kayda değer bir eylemde bulunmamaları, yürüyüşlerinin yavaşlığı ve cesaretsizlikleri bunu gösteriyor. Bilinsin ki, Suriye ve Fenike'nin tamamı, onların yanı sıra birçok başka ulus ve savaşçı uluslar da onlara yardıma geldi ve bu savaşta pay sahibi oldular. Bu, defalarca yenilgiye uğradıkları ve on binlerce adamlarını kaybettikleri halde, yine de daha büyük ordularla İbranilere saldırmalarının tek nedeniydi; hatta bu savaşlarda amaçlarına ulaşamadıkları halde, Davut'a daha öncekinden üç kat daha kalabalık bir orduyla saldırdılar ve kamplarını daha önce olduğu gibi aynı yerde kurdular. Bu nedenle İsrail kralı, savaşın sonucu hakkında Tanrı'ya tekrar danıştı; ve

Machine Translated by Google

Başrahip ona, ordusunu düşman kampına yakın olan ve Ağlayan Korular denilen korularda tutmasını ve rüzgar esmeden korudaki ağaçlar hareket edene kadar hareket etmemesini ve savaşa başlamamasını peygamberlik etti; fakat bu ağaçlar hareket eder etmez ve Tanrı'nın kendisine önceden bildirdiği zaman geldiğinde, gecikmeden önceden hazırlanmış ve apaçık bir zafer kazanmak için dışarı çıkacaktı; çünkü düşman ordusunun çeşitli safları ona karşı koyamadı, ilk saldırıda geri çekildiler, o da onları yakından takip etti ve giderken onları öldürdü ve onları Gazze şehrine (ülkelerinin sınırı) kadar kovaladı: bundan sonra kamplarını yağmaladı, içinde büyük zenginlikler buldu ve tanrılarını yok etti.

2. Savaşın sonucu böyle olunca, Davut, ihtiyarlar, yöneticiler ve binbaşılarla istişare ederek, tüm hemşehrilerinden ve bütün ülkeden en genç yaştakileri, ayrıca rahipleri ve Levileri çağırmayı uygun gördü; amaçları Kiryatyerim'e gidip Tanrı'nın sandığını oradan alıp Kudüs'e götürmek, orada muhafaza etmek ve Tanrı'nın hoşnut olduğu kurbanları ve diğer saygı gösterilerini sunmaktı; çünkü Saul'un hükümdarlığı döneminde böyle yapmış olsalardı, hiçbir büyük felaket yaşamamışlardı. Böylece, karar verdikleri gibi, halkın tamamı bir araya gelince, kral, rahibin Aminadab'ın evinden getirdiği sandığın yanına geldi, onu yeni bir arabaya koydu ve kardeşlerinin ve çocuklarının öküzlerle birlikte onu çekmelerine izin verdi. Kral ve onunla birlikte olan bütün halk, Tanrı'ya ilahiler söyleyerek, aralarında yaygın olan her türlü şarkıyı, çeşitli müzik aletlerinin seslerini, dans ederek ve mezmurlar söyleyerek, ayrıca trompet ve zillerin sesleriyle birlikte, önlerinden giderek sandığı Kudüs'e getirdiler. Fakat Kidon'un harman yerine, yani adı geçen yere geldiklerinde, Uzzah Tanrı'nın gazabıyla öldürüldü; çünkü öküzler sandığı sallayınca, Uzzah elini uzattı ve onu tutmak istedi. Şimdi, rahip olmadığı halde (7) sandığa dokunduğu için Tanrı onu öldürdü. Bunun üzerine hem kral hem de halk Uzzah'ın ölümünden dolayı hoşnutsuz oldular; ve öldüğü yer bugüne kadar hâlâ Uzzah'ın Yarığı olarak adlandırılır. Böylece Davut korktu; Ve diyelim ki eğer sandığı şehre kendisi alırsa, Uzzah'ın çektiği acıya benzer bir acı çekebilir; Uzzah, elini uzattığı anda...

Machine Translated by Google

Sandık, daha önce bahsedilen şekilde yok olunca, onu şehre kendisi almadı, aksine onu, ailesi Levili olan ve adı Obededom olan dürüst bir adamın evine götürdü ve sandığı ona bıraktı; sandık orada tam üç ay kaldı. Bu, Obededom'un evini zenginleştirdi ve ona birçok bereket getirdi. Kral, Obededom'un başına gelenleri, nasıl fakir ve düşük statülü bir adamdan son derece mutlu birine dönüştüğünü ve evini gören veya soran herkesin kıskançlık duyduğu bir hale geldiğini duyunca cesaretlendi ve bu yüzden başına bir felaket gelmeyeceğini umarak sandığı kendi evine taşıdı; Rahipler sandığı taşıyordu, kralın bu şekilde düzenlediği yedi bölük şarkıcı da önünde gidiyordu ve kendisi de arp çalıyordu ve müziğe katılıyordu; öyle ki, ilk kralımız Saul'un kızı olan karısı Mihail onu böyle görünce ona güldü. Fakat sandığı getirdiklerinde, Davut'un kurduğu çadırın altına yerleştirdiler ve Davut değerli kurbanlar ve barış sunuları sundu, bütün kalabalığa ikramda bulundu ve hem kadınlara hem erkeklere hem de bebeklere bir somun ekmek, bir kek ve kurbanın payıyla birlikte bir tavada pişirilmiş başka bir kek dağıttı. Böylece halkı bu şekilde ziyafete davet etti ve kendisi de kendi evine döndü.

3. Fakat Saul'un kızı olan karısı Mihal gelip yanına geldiğinde, ona her türlü mutluluğu diledi ve Tanrı'dan, dilediği her şeyin mümkün olduğunca kendisine verilmesini ve Tanrı'ya lütufkâr olmasını rica etti; yine de, kendisi gibi büyük bir kralın uygunsuz bir şekilde dans etmesini ve dans ederken hizmetkârlar ve cariyeler arasında kendini açıkta bırakmasını kınadı. Ama o, Tanrı'nın kendisini babasından ve herkesten üstün tuttuğunu, Tanrı'nın hoşuna giden şeyi yapmaktan utanmadığını, cariyelerin ve kendisinin ne düşündüğünü umursamadan sık sık oynayacağını ve dans edeceğini söyledi. Böylece Davut'un karısı olan bu Mihal'in çocuğu olmadı; ancak daha sonra babası Saul'un kendisine verdiği adamla evlendiğinde (çünkü bu sırada Davut onu ondan almış ve kendisiyle evlenmişti), beş çocuk doğurdu. Ama bu konuları uygun bir yerde ele alacağım.

Machine Translated by Google

4. Kral, Tanrı'nın izniyle işlerinin neredeyse her geçen gün daha iyiye gittiğini görünce, kendisi çok yüksek ve içinde en güzel mimari eserler bulunan sedir ağacından yapılmış evlerde yaşarken, sandığın bir çadırda bulunduğu sırada onu gözetlemenin ve Musa'nın önceden bildirdiği gibi Tanrı'ya bir tapınak inşa etmenin Tanrı'yı gücendireceğini düşündü. (8) Bu konularda peygamber Natan ile görüştükten ve Tanrı'nın her şeyde yanında ve yardımcısı olduğunu bilerek, aklına gelen her şeyi yapması için cesaretlendirildikten sonra, bu inşaata daha da istekli hale geldi. Fakat Tanrı o gece Natan'a göründü ve ona Davut'a (9) şunu söylemesini emretti : "Onun niyetini ve isteklerini hoş karşıladım, çünkü daha önce kimse ona bir tapınak inşa etmeyi aklından geçirmemişti; ancak böyle bir düşünceye sahip olsaydı, ona tapınak inşa etmesine izin vermezdi, çünkü çok savaş yapmıştı ve düşmanlarının katliamıyla kirlenmişti; fakat ölümünden sonra, yaşlılığında ve uzun bir ömür yaşadığında, kendisinden sonra krallığı devralacak ve Süleyman adını alacak olan bir oğlu tarafından bir tapınak inşa edileceğini, ona bir babanın oğluna baktığı gibi, krallığı oğlunun soyu için koruyup onlara teslim edeceğine söz verdi; fakat yine de günah işlerse onu hastalıklar ve toprak verimsizliğiyle cezalandıracağını söyledi." Davut, peygamberden bunu anladığında ve egemenliğin soyuna kesin olarak devam edeceğine, evinin görkemli ve çok ünlü olacağına dair bu bilgiden dolayı çok sevindiğinde, sandığa geldi, yüzüstü yere kapandı ve Tanrı'ya tapınmaya, O'na tüm iyilikleri için şükranlarını sunmaya başladı; hem kendisini alçak bir durumdan, çobanlık işinden, böylesine büyük bir egemenlik ve şan şöhretine yükselterek kendisine bahşettiği iyilikler için, hem de soyuna vaat ettikleri için; ve ayrıca İbranilere sahip oldukları özgürlüğü sağlayarak onlara gösterdiği ilahi takdir için. Bunları söyledikten ve Tanrı'ya övgü ilahisi söyledikten sonra oradan ayrıldı.

BÖLÜM 5.

DAVİD'İN FİLİSTİNLERİ NASIL YENİLGİYE ALDIĞI VE MOABİTLER VE SOPHENE VE KRALLARI ŞAM'DA, SURİYELİLER VE İDUMELİLER İÇİN DE,

Machine Translated by Google

SAVAŞTA; VE HAMAT KRALIYLA NASIL BİR ANLAŞMA YAPTIĞINI; VE SAUL'UN OĞLU JONATHAN'IN ONA GÖSTERDİĞİ DOSTLUKLARI NASIL HATIRLADIĞINI.

1. Bundan kısa bir süre sonra, Filistlilere karşı savaş açması gerektiğine ve yönetiminde hiçbir gevşekliğe veya tembelliğe izin vermemesi gerektiğine karar verdi; böylece Tanrı'nın kendisine önceden bildirdiği gibi, düşmanlarını alt ettikten sonra soyunun barış içinde hüküm sürmesini sağlayacaktı. Bu yüzden ordusunu tekrar topladı ve onlara savaşa hazır olmaları için emir verdikten ve ordusundaki her şeyin iyi durumda olduğunu düşündükten sonra, Kudüs'ten ayrılıp Filistlilere karşı geldi; onları savaşta yendikten ve ülkelerinin büyük bir bölümünü ele geçirip İbrani ülkesine kattıktan sonra, savaşı Moablılara devretti; ordularının iki bölümünü savaşta yendikten sonra, kalanını esir aldı ve onlardan yıllık olarak ödenecek vergi koydu. Daha sonra Sofen kralı Rehob'un oğlu İadadezer'e karşı savaş açtı; (10) Fırat Nehri'nde onunla savaşa girdiğinde, yirmi bin piyadesini ve yedi bin kadar süvarisini yok etti. Ayrıca bin savaş arabasını ele geçirdi ve bunların büyük bir kısmını imha etti ve yüz taneden fazlasının tutulmamasını emretti. (11)

2. Şam ve Suriye kralı Hadad, Davud'un dostu Hadadezer'e karşı savaştığını duyunca, onu kurtarmak umuduyla güçlü bir orduyla yardımına koştu; Fırat Nehri'nde Davud'la savaşa girdiğinde amacına ulaşamadı ve savaşta askerlerinin büyük bir kısmını kaybetti; Hadad'ın ordusundan yirmi bin kişi öldürüldü ve geri kalanların hepsi kaçtı. Şamlı İznik de tarih kitabının dördüncü bölümünde bu kraldan bahseder; şöyle der: "Bunlar olduktan çok sonra, o ülkede Hadad adında çok güçlü bir hükümdar vardı; Şam'a ve Fenike hariç Suriye'nin diğer bölgelerine hükmetti."

Yahudeya kralı Davud'a karşı savaş açtı ve birçok savaşta, özellikle de Fırat'taki son savaşta şansını denedi ve orada yenildi. Güç ve erkeklik bakımından tüm krallarının en üstün olanı gibi görünüyordu." Dahası, bunun yanı sıra, soyundan gelenler hakkında şöyle diyor: "Krallığında ve onun adıyla birbirlerinin yerini aldılar."

Machine Translated by Google

Şöyle diyor: "Hadad öldüğünde, soyundan gelenler on nesil boyunca hüküm sürdüler; her halefi babasından bu egemenliği ve bu adı devraldı; tıpkı Mısır'daki Ptolemiler gibi. Fakat üçüncüsü hepsinden daha güçlüydü ve atasının aldığı yenilginin intikamını almak istedi; bu yüzden Yahudilere karşı bir sefer düzenledi ve şimdi Samarya olarak adlandırılan şehri yerle bir etti." Gerçekten de yanılmamıştır; çünkü bu, İsrail kralı Ahab'ın hükümdarlığı döneminde Samarya'ya karşı sefer düzenleyen Hadad'dır; ondan daha sonra uygun bir yerde bahsedeceğiz.

3. Davut, Şam'a ve Suriye'nin diğer bölgelerine karşı bir sefer düzenledikten, hepsini boyun eğdirdikten, ülkeye garnizonlar yerleştirdikten ve vergi ödemelerini emrettikten sonra evine döndü. Ayrıca, Mısır kralı Şişak'ın Davut'un torunu Rehoboam ile savaşırken ele geçirdiği altın ok kılıflarını ve Hadad muhafızlarının giydiği tüm zırhları, Kudüs'te Tanrı'ya adadı. Şişak, Kudüs'ten birçok başka zenginliği de beraberinde götürdü. Ancak bunlar daha sonra uygun yerlerinde açıklanacaktır. İbrani kralına gelince, Tanrı ona savaşlarında büyük başarılar verdi ve Hadadezer, Betah ve Machen'in en iyi şehirlerine karşı bir sefer düzenledi; onları zorla ele geçirdi ve harap etti. Orada, altından daha değerli olduğu söylenen pirinç türünün yanı sıra çok miktarda altın ve gümüş bulundu. Süleyman , Tanrı için tapınağı inşa ederken, o büyük kap olan [Tunç] Denizi'ni ve o çok ilginç yıkama kaplarını da bu tunçtan yapmıştı .

4. Fakat Hamat kralı Hadadezer'in başarısızlığını ve ordusunun yıkımını öğrenince, kendi adına korktu ve Davut'un kendisine karşı gelmeden önce onunla dostluk ve sadakat antlaşması yapmaya karar verdi; bu yüzden ona oğlu Yoram'ı gönderdi ve düşmanı olan Hadadezer'e karşı savaştığı için ona teşekkür borçlu olduğunu belirterek, karşılıklı yardım ve dostluk antlaşması yaptı. Ayrıca ona eski işçilik ürünü, altın, gümüş ve pirinçten yapılmış kaplar hediye olarak gönderdi. Davut, Toi (Hamat kralının adı buydu) ile bu karşılıklı yardım antlaşmasını yaptıktan ve gönderdiği hediyeleri aldıktan sonra, her iki tarafa da gösterilmesi gereken saygıyla oğlunu gönderdi; ancak Davut o hediyeleri getirdi.

Machine Translated by Google

Onun gönderdiği altın ve gümüşün yanı sıra, fethettiği şehirlerden aldığı altın ve gümüşün geri kalanını da Tanrı'ya adadı. Tanrı, ona sadece kendi ordusuyla savaşa gittiğinde zafer ve başarı vermedi; aynı zamanda, ordularının generali Yoab'ın kardeşi Abişay'a da İdumeliler üzerinde zafer verdi (12) ve onun aracılığıyla Davud'a, onu bir orduyla İdumeli'ye gönderdiğinde zafer verdi: Çünkü Abişay savaşta on sekiz bin İdumeliyi yok etti; bunun üzerine kral [İsrail] tüm İdumeli'ye garnizonlar yerleştirdi ve ülkenin ve aralarındaki her reisin vergisini aldı. Davud doğası gereği adildi ve kararını gerçeğe göre verdi. Tüm ordusunun generali Yoab'dı; ve Ahilud'un oğlu Yehoşafat'ı kâtip yaptı. Ayrıca, arkadaşı olduğu için, Phinehas ailesinden Zadok'u ve Abiathar'ı baş rahip olarak atadı. Ayrıca Seisan'ı kâtip olarak atadı ve cesedinin muhafızlarının komutasını Jehoiada'nın oğlu Benaiah'a verdi. Büyük oğulları da cesedinin yanındaydı ve onun bakımını üstlenmişlerdi.

5. Ayrıca, Saul'un oğlu Yonatan ile yaptığı antlaşmaları ve yeminleri, Yonatan'ın kendisine duyduğu dostluğu ve sevgiyi de hatırladı; çünkü sahip olduğu diğer tüm mükemmel niteliklerinin yanı sıra, geçmişte kendisine iyilik yapmış olanları da çok iyi hatırlıyordu. Bu nedenle, Yonatan'ın soyundan hayatta olan ve kendisiyle kurduğu yakın ilişkiye karşılık verebileceği birinin olup olmadığını araştırmak için emir verdi ve bu ilişki için hala borçlu olduğunu belirtti. Saul'un azatlı adamlarından biri, hayatta olan akrabalarını tanıyan biri, kendisine getirildiğinde, Yonatan'a ait olup da hayatta olan ve kendisinden aldığı iyiliklerin karşılığını verebilecek birinin olup olmadığını sordu. Adam, Mefiboşet adında bir oğlunun hayatta olduğunu, ancak ayaklarının sakat olduğunu söyledi. Çünkü dadısı, çocuğun babasının ve dedesinin savaşta öldüğünü duyunca onu kucağına alıp kaçtı ve omuzlarından düşmesine izin verdi; ayakları sakat kaldı. Böylece, nerede ve kim tarafından büyütüldüğünü öğrenince, Makir'e, Lodebar şehrine haberciler gönderdi; çünkü Yonatan'ın oğlu onunla birlikte büyümüştü ve onu yanına çağırdı. Mefiboşet kralın yanına geldiğinde, yüzüstü yere kapanıp ona tapındı; fakat Davut onu cesaretlendirdi, neşeli olmasını ve daha iyi zamanlar beklemesini söyledi. Böylece ona

Machine Translated by Google

Davut, Ziba'ya babasının evini ve büyükbabası Saul'un sahip olduğu tüm mülkü verdi ve onu kendi sofrasına davet ederek, bir gün bile o sofradan ayrılmamasını emretti. Genç adam, sözleri ve kendisine verilen hediyeler nedeniyle krala saygı gösterince, kral Ziba'yı çağırdı ve ona babasının evini ve Saul'un tüm mülkünü verdiğini söyledi. Ayrıca Ziba'nın topraklarını ekip biçmesini, onlara bakmasını ve tüm gelirleri Kudüs'e getirmesini emretti. Bunun üzerine Davut, Ziba'yı her gün sofrasına getirdi ve ona Ziba'yı, on beş oğlunu ve yirmi hizmetkarını ikram etti. Kral bu düzenlemeleri yaptıktan ve Ziba ona saygı gösterip, emrettiği her şeyi yapacağına söz verdikten sonra, kral gitti; böylece bu Yonatan oğlu Kudüs'te yaşadı, kralın sofrasında yemek yedi ve bir oğulun hak edebileceği aynı özeni gördü. Onun da Micha adını verdiği bir oğlu oldu.

BÖLÜM 6.

AMMONİTLERE KARŞI SAVAŞ NASIL YÜRÜTÜLDÜ
VE MUTLU BİR ŞEKİLDE SONA ERDİ.

1. Saul ve Yonatan'ın soyundan kalanların Davut'tan aldığı onurlar bunlardı. Bu sıralarda Davut'un dostu olan Ammonluların kralı Nahaş öldü; oğlu babasının yerine krallığa geçtiğinde, Davut onu teselli etmek için elçiler gönderdi ve babasının ölümünü sabırla karşılamasını ve babasına gösterdiği aynı iyiliği kendisine de göstereceğini ummasını öğütledi. Ancak Ammonluların prensleri bu mesajı kötü karşıladılar ve Davut'un iyiliksever tavrının haklı gösterdiği gibi algılamadılar; kralı kızdırdılar ve Davut'un insanlık ve iyilik bahanesiyle ülkeyi ve gücünü araştırmak için adamlar gönderdiğini söylediler.

Ayrıca ona dikkatli olmasını ve Davud'un sözlerine kulak asmamasını, aksi takdirde onun tarafından aldatılıp tesellisi mümkün olmayan bir felakete düşebileceğini söylediler. Bunun üzerine Ammonluların kralı Nahaş'ın oğlu, bu prenslerin söylediklerinin gerçeğin izin verdiğinden daha olası olduğunu düşündü ve elçilere çok sert bir şekilde hakaret etti; sakallarının yarısını kesti, giysilerinin yarısını kesti ve cevabını sözlerle değil, eylemlerle verdi. İsrail kralı bunu görünce,

Machine Translated by Google

Bu duruma öfkelendi ve bu incitici ve aşağılayıcı muameleyi görmezden gelmeyeceğini, Ammonlularla savaş açacağını ve elçilerine yapılan bu kötü muamelenin intikamını onların kralından alacağını açıkça gösterdi. Böylece kralın yakın dostları ve komutanları, ittifaklarını ihlal ettiklerini ve bunun için cezalandırılacaklarını anlayarak savaşa hazırlanmaya başladılar; ayrıca Mezopotamya'nın Suriye kralına bin talent gönderdiler ve bu ödeme için kendilerine yardım etmesi için onu ikna etmeye çalıştılar. Bu kralların yirmi bin piyadesi vardı. Ayrıca Maacah adlı ülkenin kralını ve İştob adında dördüncü bir kralı da işe aldılar; sonuncusunun on iki bin silahlı adamı vardı.

2. Fakat Davut bu ittifaktan ve Ammonluların güçlerinden hiç korkmadı; Tanrı'ya güvenerek, gördüğü haksız muamele nedeniyle haklı bir dava uğruna savaşa gittiğine inanarak, hemen ordusunun komutanı Yoab'ı onlara karşı gönderdi ve ordusunun en seçkin askerlerini ona verdi. Yoab, Ammonluların başkenti Rabbah yakınlarında kamp kurdu. Bunun üzerine düşman ortaya çıktı ve saf tuttular; ancak hepsi birlikte değil, iki ayrı birlik halinde; çünkü yardımcı birlikler ovada kendi başlarına saf tutmuşlardı, Ammonluların ordusu ise İbranilerin karşısındaki kapılarda konuşlanmıştı. Yoab bunu görünce, bir taktiğe karşı diğerini kullandı ve adamlarının en güçlülerini seçerek onları Suriye kralına ve onunla birlikte olan krallara karşı gönderdi, diğer kısmını ise kardeşi Abişay'a vererek Ammonlulara karşı göndermesini emretti. Ve ona, Suriyelilerin onu zor durumda bıraktığını ve ona karşı çok güçlü olduklarını görürse, askerlerine geri dönüp ona yardım etmelerini emretmesini söyledi; ve eğer Ammonlular tarafından benzer bir sıkıntıya düşerse, kendisinin de aynı şeyi ona yapacağını söyledi. Böylece kardeşini önden gönderdi ve onlara utançtan korkmayı ve yiğitçe savaşmayı öğretecek şekilde her şeyi cesurca ve istekle yapması için onu cesaretlendirdi; ve onu Ammonlularla savaşması için gönderdi, kendisi ise Suriyelilere saldırdı. Bir süre güçlü bir direniş gösterseler de, Yoab onların çoğunu öldürdü, ancak geri kalanını kaçmaya zorladı; Ammonlular bunu görünce ve Abişay ve ordusundan korktukları için daha fazla kalmadılar, yardımcılarını taklit ederek şehre kaçtılar. Böylece Yoab, düşmanı bu şekilde yendikten sonra büyük bir sevinçle Kudüs'e, kralın yanına döndü.

Machine Translated by Google

3. Bu yenilgi, Ammonluları hâlâ sakinleştirmedi, kendilerinden üstün olanların üstün olduğunu kabul edip sessiz kalmalarını sağlamadı; aksine Fırat Nehri'nin ötesindeki Suriyelilerin kralı Şalaman'a haber göndererek onu yardımcı ordu olarak tuttular. Şalaman'ın ordusunun komutanı Şobak'tı ve seksen bin piyadesi ile on bin süvarisi vardı. İbranilerin kralı, Ammonluların yine bu kadar büyük bir ordu topladığını anlayınca, artık generalleriyle savaşmak yerine, tüm ordusuyla Ürdün Nehri'ni bizzat geçmeye karar verdi; onlarla karşılaştığında savaşa girdi, onları yendi ve kırk bin piyadesini ve yedi bin süvarisini öldürdü. Ayrıca Şalaman'ın ordusunun generali Şobak'ı da yaraladı ve Şobak bu darbeden öldü; ancak Mezopotamya halkı, savaşın bu şekilde sonuçlanmasının ardından Davut'a teslim oldu ve ona hediyeler gönderdi; Davut da kış mevsiminde Kudüs'e döndü. Fakat baharın başında ordusunun komutanı Yoab'ı Ammonlulara karşı savaşmaya gönderdi. Ammonlular bütün ülkelerini işgal edip harap ettiler ve onları ana vatanları Rabbah'ta kuşattılar.

BÖLÜM 7.

Davut'un Batşeba'ya nasıl aşık olduğu ve kocası Uriya'yı nasıl öldürdüğü, bu yüzden de Natan tarafından nasıl azarlandığı.

1. Fakat Davut, aksi halde doğal olarak dürüst ve dindar bir adam ve atalarımızın yasalarına sıkı sıkıya bağlı biri olmasına rağmen, çok ağır bir günaha düştü; çünkü akşam geç saatlerde, o saatlerde dolaştığı kraliyet sarayının çatısından etrafına bakındığında, kendi evinde yıkanan bir kadın gördü: Bu kadın olağanüstü güzellikteydi ve bu konuda diğer tüm kadınları geride bırakıyordu; adı Batşeba idi. Davut, kadının güzelliğine kapıldı ve arzularını dizginleyemedi, onu yanına çağırdı ve onunla yattı. Bunun üzerine kadın hamile kaldı ve krala, günahını gizlemenin bir yolunu bulmasını istedi (çünkü atalarının yasalarına göre, zina eden kadın öldürülmeliydi). Bunun üzerine kral, kuşatmadan Yoab'ın zırh taşıyıcısını, kadının kocasını, adı Uriya olan adamı çağırdı. Adam geldiğinde, kral ona sordu.

Machine Translated by Google

Ordu ve kuşatma hakkında konuştu; ve her şeyin istedikleri gibi gittiğini söyleyince, kral akşam yemeğinden bir parça et alıp ona verdi ve evine, karısının yanına gidip onunla dinlenmesini emretti. Uriah bunu yapmadı, kralın yanında diğer zırh taşıyıcılarıyla birlikte uyudu. Kral bunu öğrenince, uzun bir yolculuktan sonra neden evine, karısının yanına gitmediğini sordu; bu, uzun bir yolculuktan dönen tüm erkeklerin doğal alışkanlığıdır. Uriah, asker arkadaşları ve ordunun generali düşman ülkesinde, kampta yerde uyurken, kendisinin gidip dinlenmesinin ve karısıyla teselli bulmasının doğru olmadığını söyledi. Bunun üzerine kral, ertesi gün onu generale gönderebilmek için o gece orada kalmasını emretti.

Kral, Uriah'ı akşam yemeğine davet etti ve kurnaz ve becerikli bir adam onu akşam yemeğinde içkiyle sarhoş etti; yine de karısının yanına gitme isteği duymadan kralın kapısında uyudu. Bunun üzerine kral ona çok kızdı ve Joab'a yazarak Uriah'ı cezalandırmasını emretti, çünkü Uriah ona karşı suç işlediğini söylemişti; ve onu cezalandırma şeklini de önerdi, böylece bu cezanın kendisinin sorumlusu olduğu ortaya çıkmasın; onu düşman ordusunun saldırının en tehlikeli olacağı, terk edilebileceği ve en büyük tehlike altında kalabileceği bir kısmına karşı yerleştirmesini emretti, çünkü asker arkadaşlarının savaştan çekilmesini emretmesini istedi. Bunu yazdıktan ve mektubu kendi mührüyle mühürledikten sonra, Uriah'a Joab'a götürmesi için verdi.

Yoab mektubu aldığında ve okuyup kralın amacını anladığında, Uriah'ı düşmanın kendilerine en çok sorun çıkaracağı yere yerleştirdi; ona ordunun en iyi askerlerinden bazılarını ortak olarak verdi ve mümkünse surların bir kısmını yıkıp şehre girebilmeleri için ordunun tamamıyla onlara yardım edeceğini söyledi. Uriah'tan, böylesine büyük bir zahmete girmekten memnun olmasını ve bundan dolayı üzülmemesini istedi, çünkü o cesur bir askerdi ve hem kral hem de hemşehrileri arasında cesaretiyle büyük bir üne sahipti. Uriah işe hevesle giriştiğinde, yanındakilere, düşmanın bir saldırı düzenlediğini gördüklerinde onu bırakmaları için gizli emirler verdi. Bu nedenle, İbraniler şehre saldırdığında, Ammonlular düşmanın şehre girebileceğinden korktular.

Machine Translated by Google

Onları engellemek ve şehre girmek için, tam da Uriah'ın emredildiği yere gittiler; böylece en iyi askerlerini en öne sürdüler, kapılarını aniden açtılar ve büyük bir şiddetle düşmana saldırdılar. Uriah'ın yanındakiler bunu görünce, Joab'ın önceden emrettiği gibi hepsi geri çekildiler; ancak Uriah, kaçıp mevzisini terk etmekten utanarak düşmanı savundu ve saldırılarının şiddetine karşı koyarak birçoğunu öldürdü; fakat etrafı sarılıp aralarında sıkışınca öldürüldü ve arkadaşlarından bazıları da onunla birlikte öldürüldü.

2. Bunun üzerine Yoab, krala haberciler gönderdi ve onlara şehri kısa sürede ele geçirmek için elinden gelen her şeyi yaptığını, ancak surlara saldırdıklarında büyük kayıplarla geri çekilmek zorunda kaldıklarını söylemelerini emretti; ve eğer kralın buna kızdığını görürlerse, Uriah'ın da öldürüldüğünü eklemelerini söyledi. Kral, habercilerden bunu duyunca çok öfkelendi ve surlara saldırdıklarında yanlış yaptıklarını, oysa özellikle Thebes'teki kuleyi zorla ele geçirmek isteyen ve yaşlı bir kadın tarafından kendisine atılan büyük bir taşla öldürülen Gideon oğlu Abimelek örneğini göz önünde bulundurarak, şehri ele geçirmek için duvarları yıkmak ve diğer savaş taktiklerini kullanmaları gerektiğini söyledi; Ve her ne kadar büyük bir kahraman olmasına rağmen, tehlikeli saldırı biçimi yüzünden rezil bir şekilde öldü: Bu olayı hatırlamaları ve düşman surlarına yaklaşmamaları gerektiğini, çünkü savaşta başarıya ulaşmanın en iyi yönteminin, önceki savaşların olaylarını ve benzer tehlikeli durumlarda elde edilen iyi veya kötü başarıları hatırlamak olduğunu, böylece birini taklit edip diğerinden kaçınmak olduğunu söyledi. Ancak kral bu haldeyken, haberci ona Uriah'ın da öldürüldüğünü bildirdi; bunun üzerine kral sakinleşti. Bunun üzerine kral, haberciye Joab'a geri dönmesini ve bu talihsizliğin insanlık arasında yaygın bir durum olduğunu, savaşın doğası ve olaylarının böyle olduğunu, bazen düşmanın başarılı olacağını, bazen de diğerlerinin başarılı olacağını söylemesini emretti; ancak daha sonra başına kötü bir şey gelmemesi için kuşatmaya devam etmesini, şehri kuşatırken siperler inşa etmelerini ve makineler kullanmalarını emretti. Ve onu ele geçirdiklerinde, temellerini yıkıp içindekilerin hepsini yok edeceklerdir. Buna göre, haberci kralın kendisine verilen mesajı taşıdı ve Yoab'a doğru acele etti. Fakat Batşeba,

Machine Translated by Google

Uriah'ın karısı, kocasının ölüm haberini alınca günlerce yas tuttu; yası sona erdiğinde ve Uriah için döktüğü gözyaşları kuruduğunda, kral onu hemen eş olarak aldı ve ondan bir oğlu oldu.

3. Tanrı bu evlilikten memnun kalmadı, bunun üzerine Davut'a kızdı ve rüyasında peygamber Natan'a görünerek kraldan şikayet etti. Natan adil ve akıllı bir adamdı; kralların öfkeye kapıldıklarında adaletten çok bu öfkenin etkisi altında kaldıklarını düşünerek, Tanrı'dan gelen tehditleri gizlemeye karar verdi ve krala iyi niyetli bir şekilde şöyle konuştu: Kraldan şu konuda fikrini vermesini istedi: "Aynı şehirde yaşayan iki adam vardı, biri zengin, diğeri fakirdi. Zengin adamın çok sayıda büyükbaş hayvanı, koyunu ve ineği vardı; fakir adamın ise sadece bir dişi kuzusu vardı. Bunu çocuklarıyla birlikte büyüttü ve onlarla birlikte yemek yedirdi; ve ona, herhangi birinin kızına duyabileceği aynı doğal sevgiyi duyuyordu." Zengin adamın yanına bir yabancı geldiğinde, kendi sürüsünden hiçbir hayvanı kesip arkadaşına ziyafet vermeye tenezzül etmedi; bunun yerine fakir adamın kuzusunu getirtip ondan aldı, yemek için hazırladı ve yabancıya ziyafet verdi." Bu konuşma kralı son derece rahatsız etti ve Nathan'a, "Böyle bir şeyi yapmaya cüret edebilen bu adam çok kötü bir adamdır" diye kınadı. "Ve kuzuyu dört katıyla geri vermesinin ve bunun için de ölümle cezalandırılmasının adil olduğunu" söyledi. Bunun üzerine Nathan hemen, bu cezaları çekmesi gereken kişinin kendisi olduğunu ve bunun kendi hükmüyle olduğunu, bu 'büyük ve korkunç suçu' işleyenin kendisi olduğunu söyledi. Ayrıca ona, kendisini İbrani ordusunun kralı ve bütün ulusların ve çevresindeki birçok büyük ulusun efendisi yapan, onu daha önce Saul'un elinden kurtaran ve ona haklı ve yasal olarak evlendiği eşler veren Tanrı'nın ona karşı öfkesini de açıkladı ve önüne serdi; şimdi ise bu Tanrı'yı hor gördü ve başka bir adamın karısıyla evlenerek ve kocasını düşmana teslim ederek onu öldürerek, dinsizliğiyle ona hakaret etti; 'Tanrı'nın bu kötülük örnekleri yüzünden onu cezalandıracağını; kendi eşlerinin oğullarından biri tarafından zorla elde edileceğini' söyledi. ve onun olması gerektiğini

Machine Translated by Google

Aynı oğul tarafından haince tahttan indirildiğini; ve kötülüğünü gizlice işlemiş olmasına rağmen, hak ettiği cezanın kamuoyu önünde kendisine verileceğini; "dahası," dedi, "ondan doğan çocuğun da yakında öleceğini" söyledi. Kral bu mesajlar karşısında şaşkına döndü ve gözyaşları ve üzüntüyle günah işlediğini söyledi (çünkü tartışmasız dindar bir adamdı ve Uriah meselesindekiler dışında hayatı boyunca hiçbir günah işlememişti). Tanrı ona acıdı, onunla barıştı ve hem hayatını hem de krallığını koruyacağına söz verdi; çünkü yaptığı şeylerden pişman olduğunu görünce artık ondan hoşnutsuz olmadığını söyledi. Böylece Nathan, bu kehaneti krala ilettikten sonra evine döndü.

4. Ancak Tanrı, Davud'un Uriya'nın karısından doğan çocuğuna tehlikeli bir hastalık gönderdi; bu durum kralı çok üzdü ve hizmetkârları onu zorla yedirmeye çalışsa da yedi gün boyunca hiçbir şey yemedi; siyah bir elbise giydi, çuval bezine büründü ve çocuğun iyileşmesi için Tanrı'ya güvenerek yere yığıldı, çünkü çocuğun annesini çok seviyordu; fakat yedinci gün çocuk öldüğünde, kralın hizmetkârları ona bunu söylemeye cesaret edemediler, çünkü kralın bunu öğrendiğinde, oğlunun ölümüne duyduğu üzüntüden dolayı yiyecek ve diğer bakımlardan da vazgeçeceğini düşünüyorlardı; çünkü çocuk sadece hastayken bile kral çok üzülmüş ve yas tutmuştu. Fakat kral, hizmetkârlarının düzensiz olduklarını ve bir şey gizlemek isteyenler gibi davrandıklarını görünce, çocuğun öldüğünü anladı; Ve hizmetkarlarından birini yanına çağırdığında, durumun böyle olduğunu öğrenince, kalkıp yıkandı, beyaz bir elbise giydi ve Tanrı'nın çadırına girdi. Ayrıca onlara önüne akşam yemeği koymalarını emretti ve böylece akrabalarını ve hizmetkarlarını çok şaşırttı; oysa çocuk hasta iken bunların hiçbirini yapmamış, ancak çocuk öldükten sonra hepsini yapmıştı. Bunun üzerine, önce ona bir soru sormak için izin istediklerinde, bu davranışının nedenini açıklamasını rica ettiler; o da onları beceriksiz insanlar olarak nitelendirdi ve çocuk hayattayken iyileşeceğine dair umutları olduğunu ve bu nedenle Tanrı'yı kendisine lütfetmek için yapması gereken her şeyi yaptığını; ancak çocuk öldüğünde artık üzülmek için bir neden kalmadığını, bunun da o zaman hiçbir anlam ifade etmediğini anlattı.

Machine Translated by Google

Amacı buydu. Bunu söyledikten sonra, kralın bilgeliğini ve anlayışını övdüler. Sonra karısı Batşeba'nın yanına gitti ve Batşeba hamile kaldı ve bir oğul doğurdu; peygamber Natan'ın emriyle ona Süleyman adını verdi.

5. Fakat Yoab, kuşatma sırasında Ammonluları sularını keserek ve geçim kaynaklarından mahrum bırakarak çok sıkıntıya soktu; yiyecek ve içecekten son derece yoksun kaldılar, çünkü sadece küçük bir su kuyusuna bağımlıydılar ve bu kuyudan da çok fazla su içmeye cesaret edemiyorlardı, çünkü pınar tamamen kuruyabilirdi. Bu yüzden krala mektup yazdı ve durumu bildirdi; ve zaferin şerefini kazanmak için şehri kendisinin alması için onu ikna etti. Yoab'ın bu mektubu üzerine kral onun iyi niyetini ve sadakatini kabul etti ve ordusunu yanına alarak Rabbah'ı yıkmaya geldi; ve şehri zorla ele geçirdikten sonra, yağmalamaları için askerlerine verdi; fakat kendisi Ammonluların kralının tacını aldı, tacın ağırlığı bir talent altındı; (13) ve ortasında sardonyx adı verilen değerli bir taş vardı; Davut bu tacı daha sonra kendi başına taktı. Şehirde başka birçok gemi de buldu; bunlar hem görkemli hem de çok değerliydi; fakat adamlara gelince, onlara işkence etti (14) ve sonra onları yok etti; Ammonluların diğer şehirlerini de zorla ele geçirdiğinde, onlara da aynı şekilde davrandı.

BÖLÜM 8.

ABSALOM'UN KENDİ KIZ KARDEŞİNE ZORLA İLİŞKİYE GİREN AMNON'U NASIL ÖLDÜRDÜĞÜ; VE NASIL SÜRGÜN EDİLDİĞİ VE DAHA SONRA DAVİD TARAFINDAN GERİ ÇAĞIRILDIĞI.

1. Kral Kudüs'e döndüğünde, evine üzücü bir felaket geldi: Henüz bakire olan ve en güzel kadınların hepsini geride bırakan Tamar adında bir kızı vardı; annesi Absalom'un annesiydi. Davud'un en büyük oğlu Amnon ona aşık oldu ve bakireliği ve gözetimi nedeniyle arzularına kavuşamayınca, o kadar delirdi ki, hatta kederi bedenini o kadar yiyip bitirdi ki, zayıfladı ve rengi değişti. Amnon'un akrabası ve dostu olan Yenadab adında biri, onun bu tutkusunu keşfetti, çünkü o bir

Machine Translated by Google

Olağanüstü bilge ve zekâsı çok yüksek bir adamdı. Bu nedenle, Amnon'un her sabah olması gerektiği gibi iyi durumda olmadığını görünce yanına geldi ve bunun sebebini sordu; ancak Amnon, bunun aşk tutkusundan kaynaklandığını tahmin ettiğini söyledi. Amnon, aynı babadan olan kız kardeşine aşık olduğunu itiraf etti. Bunun üzerine Jenadab, ona arzularını nasıl elde edebileceğini önerdi; hasta numarası yapmasını ve babası geldiğinde kız kardeşinin gelip ona bakmasını rica etmesini söyledi; çünkü bu yapılırsa Amnon'un iyileşeceğini ve hastalığından çabucak kurtulacağını belirtti. Böylece Amnon yatağına uzandı ve Jenadab'ın önerdiği gibi hasta numarası yaptı.

Babası gelip nasıl olduğunu sorduğunda, Amnon ondan kız kardeşini kendisine göndermesini rica etti. Bunun üzerine babası hemen kız kardeşini getirmelerini emretti; kız kardeşi geldiğinde ise Amnon ona kendi elleriyle kekler yapıp tavada kızartmasını, çünkü kekleri onun elinden daha iyi yiyeceğini söyledi. Kız kardeşi de kardeşinin gözü önünde unu yoğurdu, kekler yaptı, tavada pişirdi ve ona getirdi; ancak o sırada Amnon kekleri tatmak istemedi, hizmetkarlarına odasındaki herkesi dışarı çıkarmalarını emretti, çünkü gürültü ve huzursuzluktan uzak, sakin bir ortamda dinlenmek istiyordu.
Emrettiği her şey yerine getirilir getirilmez, kız kardeşinden akşam yemeğini iç salona getirmesini istedi; genç kız yemeği getirdiğinde, onu yakaladı ve kendisiyle birlikte olmaya ikna etmeye çalıştı.
Bunun üzerine genç kız haykırarak, "Hayır, kardeşim, beni zorlama, kanunları çiğneyip kendine en büyük rezaleti getirecek kadar kötü olma. Bu haksız ve kirli şehvetini dizginle, çünkü bundan evimiz sadece utanç ve rezalet kazanacak." dedi. Ayrıca ona bu meseleyi babasıyla konuşmasını tavsiye etti; çünkü babası ona [evlenmesine] izin verecekti. Bunu, kardeşinin şiddetli tutkusundan şu an kaçınmak istediği için söyledi. Ama o ona boyun eğmedi; aşkla tutuşmuş ve tutkusunun şiddetiyle kör olmuş bir halde kız kardeşini zorladı: Fakat Amnon şehvetini tatmin eder etmez, kızdan hemen nefret etti ve ona sitem dolu sözler söyleyerek kalkıp gitmesini emretti. Kadın, bunun önceki muameleden daha incitici olduğunu, eğer onu zorlamışsa akşama kadar yanında kalmasına izin vermeyeceğini, gündüz vakti, gün ağarmadan gitmesini, böylece utancına şahit olacak insanlarla görüşmesini istediğini söylediğinde, adam hizmetçisine onu çevirmesini emretti.

Machine Translated by Google

Evinden çıktı. Bunun üzerine, kendisine yapılan haksızlık ve şiddetten dolayı çok üzüldü ve bol ceketini yırttı (eski zamanlarda bakireler, iç giysilerinin görünmemesi için ellerinden bağlanıp ayak bileklerine kadar sarkan bol ceketler giyerlerdi) ve başına kül serpti; ve kendisine yapılan şiddet için ağlayarak ve feryat ederek şehrin ortasına doğru yürüdü. Tam o sırada kardeşi Absalom onunla karşılaştı ve başına gelen üzücü şeyin ne olduğunu, bu durumda olmasının sebebini sordu; ve ona yapılan haksızlığı anlattığında, onu teselli etti ve sakin olmasını, her şeye sabırla katlanmasını ve kardeşi tarafından yoldan çıkarılmasını bir haksızlık olarak görmemesini istedi.

Böylece onun tavsiyesine uydu, bağırmayı bıraktı ve kalabalığa sunduğu gücü keşfetti; ve uzun süre dul olarak kardeşi Absalom'un yanında yaşadı.

2. Babası Davut bunu öğrenince Amnon'un yaptıklarına çok üzüldü; fakat en büyük oğlu olduğu için ona karşı olağanüstü bir sevgi beslediğinden, ona eziyet etmemeye mecbur kaldı; Absalom ise bu suçu ondan intikam almak için uygun bir fırsat kolluyordu, çünkü ondan son derece nefret ediyordu. Kız kardeşiyle ilgili bu kötü olaydan iki yıl sonra, Absalom kendi koyunlarını kırkmak için Efraim bölgesindeki Baalhazor şehrine gitmek üzereyken, babasından ve kardeşlerinden kendisiyle ziyafete gelmelerini rica etti; ancak Davut, ona yük olmak istemediğini söyleyerek mazeretini bildirince, Absalom yine de kardeşlerini göndermesini istedi; Davut da onları gönderdi. Sonra Absalom kendi hizmetkarlarına, Amnon'u sarhoş ve uyuşuk halde gördüklerinde ve onlara bir işaret verdiğinde, kimseden korkmadan onu öldürmelerini emretti.

3. Emredilenleri yerine getirdiklerinde, kardeşlerinin geri kalanı şaşırdı ve rahatsız oldu, kendileri için korktular ve hemen atlarına binip babalarının yanına gittiler; fakat orada birileri onları engelledi ve babalarına hepsinin Absalom tarafından öldürüldüğünü söyledi; bunun üzerine, oğullarının bu kadarının bir anda, üstelik kardeşleri tarafından öldürülmüş olmasından dolayı büyük bir üzüntüye kapıldı; ve kardeşlerinin onları öldürmüş gibi görünmesi düşüncesiyle üzüntüsü daha da arttı. Bu yüzden ne bu katliamın sebebini sordu ne de başka bir şey duymaya razı oldu, oysa bu durum...

Machine Translated by Google

Fakat böylesine büyük ve bu büyüklüğüyle inanılmaz bir şahsiyetin başına bir felaket geldiği söylendiğinde, bunu yapmış olması mantıklıydı: Elbiselerini yırttı ve yere yığıldı, orada hem öldürüldüğü söylenen oğullarının hem de onları öldürenin kaybına ağıt yaktı.
Fakat kardeşi Şemeah'ın oğlu Yonadab, babasının bu kadar kederlenmesine izin vermemesini rica etti; çünkü diğer oğullarının öldürüldüğüne inanmıyordu, böyle bir şüphe için hiçbir sebep bulamamıştı; ancak Amnon'un durumu hakkında soruşturma yapılması gerektiğini söyledi, çünkü Absalom'un Tamar'a yaptığı haksızlık yüzünden onu öldürmeye kalkışması olasıydı. Bu sırada, gelen atların büyük bir gürültüsü ve bazı insanların kargaşası dikkatlerini onlara çevirdi; bunlar, ziyafetten kaçmış olan kralın oğullarıydı. Böylece babaları, kederli halleriyle onları karşıladı ve kendisi de onlarla birlikte kederlendi; ancak daha önce öldüklerini duyduğu oğullarını tekrar görmek, beklediğinden çok daha fazlasıydı.

Ancak her iki tarafta da gözyaşları vardı; öldürülen kardeşleri için yas tutuyorlardı, kral da öldürülen oğlu için yas tutuyordu; fakat Absalom annesinin tarafındaki dedesinin, o ülkenin kralı olan Geshur'un yanına kaçtı ve onunla tam üç yıl kaldı.

4. Davut, Absalom'u cezalandırmak için değil, onunla birlikte olması için yanına göndermek istiyordu; çünkü öfkesinin etkileri zamanla yatışmıştı. Onu bu konuda ikna eden esas kişi, ordusunun komutanı Yoab'dı; çünkü yaşlı bir kadını, yas kıyafetleri içinde kralın yanına gönderdi. Kadın krala şunları söyledi: "İki oğlum arasında kaba bir anlaşmazlık çıktı ve bu anlaşmazlık sırasında açık bir kavgaya tutuştular, birisi diğerini dövdü ve öldü. Bu durumda araya girmesini ve oğlunu akrabalarından kurtarmasını rica ediyorum; çünkü akrabaları, kardeşini öldürenin öldürülmesini çok istiyorlardı. Böylece yaşlılığında onun tarafından bakılma umudundan mahrum kalmayacaktım." Ve eğer oğlunun bu şekilde katledilmesini engelleyenlere yardım ederse, ona büyük bir iyilik yapmış olacağını, çünkü akrabalarının bu amaçlarından ancak ondan korktuklarını söyledi. Kral, kadının rica ettiği şeye razı olunca, kadın ona şu cevabı verdi: - "Yaşlılığıma acıdığın ve hayatta kalan tek çocuğumu kaybetmemi engellediğin için sana minnettarım; ancak

Machine Translated by Google

Bana bu iyiliğini göster, önce öz oğlunla barış ve ona olan öfkeni kes; çünkü sen öz oğluna karşı aynı şekilde öfkeni sürdürürken, bana gerçekten bu iyiliği yaptığına nasıl inanabilirim? "Çünkü ölen oğlunun yanına isteyerek bir başkasını daha eklemek aptalca bir şeydir, zira diğerinin ölümü senin rızan olmadan gerçekleşmiştir." Kral, bu uydurma hikâyenin Yoab'dan kaynaklanan ve onun kurgusu olan bir rüşvet olduğunu anladı; yaşlı kadından bilgi alınca bunun gerçekten de böyle olduğunu anladı ve Yoab'ı çağırdı, istediğini kendi isteğine göre elde ettiğini söyledi ve Absalom'u geri getirmesini emretti, çünkü artık kızgın değildi, hatta öfkesi dinmişti. Bunun üzerine Yoab krala boyun eğdi, sözlerini hoş karşıladı ve hemen Geshur'a gitti, Absalom'u da yanına alarak Kudüs'e geldi.

5. Ancak kral, oğluna gelmeden önce bir mesaj göndererek kendi evine çekilmesini emretti; çünkü şu anda onu görmeyi uygun görecek bir ruh halinde değildi. Buna göre, babasının emri üzerine, onun huzuruna gelmekten kaçındı ve sadece kendi ailesinin kendisine gösterdiği saygıyla yetindi. Şimdi, ne yaşadığı kederden ne de bir kralın oğluna gösterilmesi gereken özenin eksikliğinden dolayı güzelliği bozulmamıştı; çünkü hala vücut uzunluğu bakımından tüm erkekleri geride bırakıyor ve en lüks şekilde beslenenlerden bile daha güzel görünüyordu; hatta başındaki saçların kalınlığı o kadar fazlaydı ki, her sekiz günde bir zorlukla saçlarını yoluyordu; ve saçlarının ağırlığı iki yüz şekel (15) yani beş pounddu. Ancak, Kudüs'te iki yıl yaşadı ve üç oğlu ve bir kızı oldu; Bu kız çok güzeldi ve Süleyman'ın oğlu Rehoboam daha sonra onunla evlendi ve ondan Abijah adında bir oğlu oldu. Ancak Absalom, Joab'a haber göndererek babasını kendisine karşı tamamen yatıştırmasını ve yanına gelip onunla konuşmasına izin vermesini rica etti. Joab bunu yapmayı ihmal edince, kendi hizmetkarlarından bazılarını göndererek yanındaki tarlayı ateşe verdi. Joab bunu anlayınca Absalom'a geldi ve onu yaptığı şeyden dolayı suçladı ve neden böyle yaptığını sordu. Absalom ise şöyle cevap verdi: "Seni bize getirmek için kurduğun bu hileyi öğrendim, sen ise hiçbir şey yapmadın. "

Machine Translated by Google

"Sana verdiğim emri yerine getir, o da şuydu: Babamı benimle barıştır; ve gerçekten senden rica ediyorum, şimdi burada olduğuna göre, babamı bana karşı olduğu gibi yatıştır, çünkü babamın bana olan öfkesi devam ederken buraya gelmemin sürgün edilmemden daha acı verici olduğunu düşünüyorum." Bunun üzerine Yoab ikna oldu ve Absalom'un içinde bulunduğu sıkıntıya acıdı ve onun için kralın nezdinde arabulucu oldu. Babasıyla görüştükten sonra, onu Absalom'a karşı dostane bir tavıra getirdi ve hemen onu yanına çağırdı; Absalom yere kapanıp suçlarının affını dilediğinde, kral onu ayağa kaldırdı ve daha önce yaptıklarını unutacağına söz verdi.

BÖLÜM 9.

ABSALOM'UN DAVİD'E KARŞI AYAKLANMASI, AHİTOPEL VE HÜŞAY HAKKINDA; ZİBA VE ŞİMEY HAKKINDA; VE AHİTOPEL'İN KENDİNİ NASIL ASTIĞI HAKKINDA.

1. Absalom, kral nezdindeki bu başarısının ardından, kısa sürede çok sayıda at ve savaş arabası temin etti. Ayrıca, yanında elli zırh taşıyıcısı vardı; her gün erkenden kralın sarayına gelir ve adalet arayan ve davalarını kaybedenlere, sanki bu durum kralın iyi danışmanlarının yokluğundan ya da belki de hakimlerin verdikleri haksız kararda hata yapmalarından kaynaklanıyormuş gibi, hoşnut edici şeyler söylerdi; böylece hepsinin güvenini kazandı.

Onlara, kendisine böyle bir yetki verilmiş olsaydı, adaleti onlara en adil şekilde dağıtacağını söyledi. Halk arasında bu kadar popüler olduktan sonra, halkın iyiliğini zaten kazandığını düşündü; fakat babasının kendisiyle barışmasından dört yıl (16) geçtikten sonra, ona geldi ve Hebron'a gidip Tanrı'ya kurban sunmak için izin vermesini rica etti, çünkü ülkeyi terk ettiğinde ona bunu adamıştı. David isteğini kabul edince oraya gitti ve büyük kalabalıklar ona doğru koşarak geldi, çünkü bunu yapmaları için çok sayıda kişiye haber göndermişti.

Machine Translated by Google

2. Bunların arasında Davud'un danışmanı Gilonlu Ahitofel ve Kudüs'ten gelen, niyetini bilmeyen, ancak kurban olarak çağrılan iki yüz adam vardı. Böylece hepsi tarafından kral olarak atandı ve bu hileyle krallığı elde etti. Bu haber Davud'a ulaştığında ve oğlundan beklemediği bir şey öğrendiğinde, oğlunun bu dinsiz ve cüretkar girişiminden dehşete düştü ve suçunun kendisine kısa süre önce nasıl affedildiğini hatırlamadığına, çok daha kötü ve hain girişimlerde bulunduğuna şaşırdı; birincisi, Tanrı tarafından kendisine verilen krallığı elinden almak; ikincisi ise kendi babasının canını almak. Bu nedenle Ürdün'ün ötesindeki bölgelere kaçmaya karar verdi: en yakın dostlarını bir araya topladı ve oğlunun deliliği hakkında duyduğu her şeyi onlara anlattı. Bütün eylemleri hakkında aralarında hüküm vermesi için Tanrı'ya emanet etti; Kraliyet sarayının bakımını on cariyesine bırakarak Kudüs'ten ayrıldı ve kalabalığın geri kalanı da ona isteyerek eşlik etti; özellikle de Saul dönemindeki ilk kaçışından beri yanında olan altı yüz silahlı adam.

Fakat o, kendisiyle birlikte gitmeye karar vermiş olan baş rahip Abiathar ve Zadok'u, ayrıca sandıkla birlikte olan bütün Levileri, Tanrı'nın sandığın yerinden oynatılmasına gerek kalmadan onu kurtaracağına inanarak geride kalmaya ikna etti; ancak onlardan her şeyin nasıl gittiğini kendisine özel olarak bildirmelerini istedi; ve her konuda sadık hizmetkarları olarak Zadok'un oğlu Ahimmaz ve Abiathar'ın oğlu Jonathan'ı görevlendirdi; ancak Gitritli İttai, Davut izin verse de vermese de onunla birlikte gitti, çünkü onu kalmaya ikna etmek istiyordu ve bu nedenle ona daha dostça davrandı. Fakat zeytin Dağı'na yalınayak çıkarken ve bütün maiyeti gözyaşları içindeyken, Ahitofel'in Absalom'un yanında olduğu ve onun tarafında olduğu kendisine bildirildi. Bu haber kederini daha da artırdı; Ve Davut, Absalom'un aklını Ahitofel'den uzaklaştırması için Tanrı'ya içtenlikle yalvardı; çünkü Ahitofel'in onu zararlı öğütlerine uymaya ikna edeceğinden korkuyordu, zira Ahitofel akıllı ve neyin faydalı olduğunu çok iyi gören bir adamdı. Davut dağın tepesine çıktığında şehri gördü ve krallığını zaten kaybetmiş olduğu için bol bol gözyaşı dökerek Tanrı'ya dua etti; işte burada, adı Huşai olan sadık bir dostu onunla karşılaştı.

Davut, onu elbiseleri yırtılmış, başı küle bulanmış ve işlerin bu büyük değişiminden dolayı yas tutarken görünce, onu teselli etti ve kederlenmeyi bırakması için yalvardı; hatta sonunda ona gitmesi için yalvardı.

Machine Translated by Google

Absalom'un yanına geri dönüp onun grubunun bir üyesi gibi görünmek, aklındaki en gizli planları öğrenmek ve Ahitofel'in planlarına karşı çıkmak istedi; çünkü Ahitofel'in yanında bulunarak Absalom'un yanında bulunarak yapabileceği kadar fayda sağlayamayacağını düşünüyordu. Böylece Davut'un ikna etmesiyle onu terk edip Kudüs'e gitti; Absalom da kısa bir süre sonra oraya geldi.

3. Davut biraz daha ilerlediğinde, Mefiboşet'in hizmetkârı Ziba (ki onu, Saul'un oğlu Yonatan'ın oğlu olarak kendisine verilen mallara bakmakla görevlendirmişti) erzak yüklü iki eşekle ona rastladı ve kendisinin ve maiyetinin ihtiyaç duyduğu kadarını almasını istedi. Kral, Mefiboşet'i nerede bıraktığını sorduğunda, Ziba, Saul'un kendilerine bahşettiği iyilikleri hatırlayarak, mevcut karışıklıklar içinde kral seçilmeyi umarak onu Kudüs'te bıraktığını söyledi. Bunun üzerine kral çok öfkelendi ve daha önce Mefiboşet'e verdiği her şeyi Ziba'ya verdi; çünkü bunların diğerinden çok daha uygun olduğuna karar vermişti; bunun üzerine Ziba çok sevindi.

4. Davut Bahurim denilen yerde iken, Saul'un akrabalarından Şimei adında biri çıktı, ona taş attı ve hakaret dolu sözler söyledi. Dostları kralın etrafında toplanıp onu korurken, Şimei hakaretlerine devam etti ve onu kanlı bir adam ve her türlü fesatçı olarak nitelendirdi. Ayrıca onu ülkeden kovdu, onu kirli ve lanetli bir zavallı olarak nitelendirdi ve Tanrı'ya, krallığından mahrum bırakıldığı ve efendisine [Saul'a] yaptığı kötülükler için, üstelik kendi oğlu aracılığıyla, cezalandırıldığı için şükretti. Şimdi, hepsi ona karşı kışkırtılmış ve özellikle Şimei'yi öldürmeye niyetli olan Abişay'a öfkelenmişken, Davut öfkesini dizginledi. "Zaten yaşadığımız felaketlere bir yenisini daha getirmeyelim," dedi. "Çünkü bana saldıran bu köpeğe gerçekten de en ufak bir saygım veya ilgim yok: Kendimi Tanrı'ya teslim ediyorum, bu adam bana böyle vahşice davranıyor, bu yüzden de kendi dinsiz oğlumdan da benzer muameleler görürken, ondan bu tür hakaretlere katlanmak zorunda kalmam hiç de şaşırtıcı değil; ama belki Tanrı bize biraz acır; eğer O'nun iradesi buysa, onları yeneceğiz." Böylece Şimei'yle ilgilenmeden yoluna devam etti; Şimei ise nehrin diğer tarafında koşuyordu.

Machine Translated by Google

Dağa çıktı ve bol bol hakaret savurdu. Fakat Davut Ürdün'e vardığında, yanındakilerin dinlenmelerine izin verdi; çünkü yorgundular.

5. Absalom ve danışmanı Ahitofel bütün halkla birlikte Yeruşalim'e geldiklerinde, Davud'un dostu Huşai de yanlarına geldi; Absalom'a tapındıktan sonra, krallığının uzun süre devam etmesini ve sonsuza dek sürmesini diledi. Absalom ona, "Babamın bu kadar yakın dostu olan ve her şeyde ona sadık görünen bu adamın şimdi neden onunla birlikte olmadığını, onu terk edip bana geldiğini" sorduğunda, Huşai'nin cevabı çok yerinde ve akıllıcaydı; Çünkü şöyle dedi: "Tanrı'yı ve halkın çoğunu izlemeliyiz; bu yüzden, efendim ve hükümdarım, bunlar seninle birlikteyken, onları izlemem uygundur, çünkü sen Tanrı'dan krallığı aldın. Bu nedenle, eğer beni dostun olarak görüyorsan, babana gösterdiğim aynı sadakati ve iyiliği sana da göstereceğim; mevcut durumdan en ufak bir memnuniyetsizlik duyma sebebi de yoktur, çünkü krallık başkasına geçmedi, aksine oğulun babasından sonra krallığı almasıyla aynı ailede kaldı." Bu sözler, daha önce Huşai'den şüphelenen Absalom'u ikna etti. Ve şimdi Ahitofel'i çağırdı ve ne yapması gerektiği konusunda ona danıştı: onu babasının cariyelerinin yanına gitmeye ikna etti; Çünkü şöyle demişti: "Bu hareketinle halk, babanla aranızdaki anlaşmazlığın uzlaşılmaz olduğuna inanacak ve babana karşı büyük bir istekle savaşacaklardır; çünkü şimdiye kadar senin tekrar barışacağını umarak ona karşı açık düşmanlık beslemekten korkuyorlardı." Buna göre Absalom bu tavsiyeye ikna oldu ve hizmetkârlarına, halkın gözü önünde, sarayın tepesine bir çadır kurmalarını emretti; içeri girdi ve babasının cariyeleriyle yattı. Bu, Natan'ın kehanetine göre gerçekleşti; Natan, oğlunun kendisine karşı isyan edeceğini kehanet etmiş ve bildirmişti.

6. Absalom, Ahitofel'in kendisine öğütlerini yerine getirdikten sonra, ikinci olarak babasına karşı savaş konusunda ondan tavsiye istedi.
Ahitofel ondan sadece on bin seçkin adam vermesini istedi ve babasını öldürüp askerleri sağ salim geri getireceğine söz verdi; ve o zaman krallığın kendisine sadık kalacağını söyledi.

Machine Translated by Google

Davut ölmüştü [ama başka bir şey değildi]. Absalom bu tavsiyeden memnun kaldı ve Davut'un dostu (ona böyle hitap ediyordu) Huşai'yi çağırdı; Ahitofel'in görüşünü ona bildirdikten sonra, bu konuda onun ne düşündüğünü sordu. Ahitofel'in tavsiyesine uyulursa Davut'un yakalanıp öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya kalacağının farkındaydı; bu yüzden karşıt bir görüş ortaya koymaya çalıştı ve şöyle dedi: "Ey kral, babanın ve şimdi onunla birlikte olanların cesaretini biliyorsun; birçok savaş yaptı ve her zaman zaferle döndü, muhtemelen şimdi orduda kalıyor, çünkü stratejilerde ve düşmanlarının hileli oyunlarını önceden görmede çok beceriklidir; yine de akşamları kendi askerlerini bırakıp ya bir vadide saklanacak ya da bir kayalıkta pusu kuracaktır; Böylece ordumuz onunla savaşa girdiğinde, askerleri bir süreliğine geri çekilecekler, ancak kralın yakınlarında olmasından cesaret alarak tekrar bize saldıracaklar; bu arada babanız savaş zamanında aniden ortaya çıkacak ve tehlikede olduklarında kendi halkına cesaret verecek, ancak sizin halkınıza korku salacaktır. Bu nedenle, tavsiyemi dikkate alın ve üzerinde düşünün; eğer en iyisi olduğunu kabul etmekten başka çareniz yoksa, Ahitofel'in görüşünü reddedin. İbrani ülkesinin tamamına haber gönderin ve babanızla savaşmaları için emir verin; orduyu kendiniz alın ve bu savaşta kendi generaliniz olun, yönetimini başkasına emanet etmeyin; böylece onu az sayıdaki yandaşlarıyla açıkça yakaladığınızda, kendiniz on binlerce askerle kolayca yenmeyi bekleyebilirsiniz; bu askerler size gayretlerini ve çevikliklerini göstermek isteyeceklerdir. "Eğer baban bir şehre kapanıp kuşatma altında kalırsa, biz o şehri savaş makineleriyle ve altını oyarak yıkacağız." Huşai bunu söylediğinde, Ahitofel'e karşı amacına ulaşmıştı; çünkü Absalom onun görüşünü diğerinin görüşüne tercih etmişti: ancak Huşai'nin tavsiyesinin Absalom'un aklına en iyi gelmesini sağlayan Tanrı'dan (17) başkası değildi.

7. Bunun üzerine Huşai aceleyle baş rahipler Zadok ve Abiathar'ın yanına gitti ve onlara Ahitofel'in ve kendi görüşünü anlattı; kendi görüşünün de bu görüşün benimsenmesine karar verildiğini söyledi. Bu nedenle onlardan Davud'a haber göndermelerini, durumu bildirmelerini ve alınan kararları ona aktarmalarını, ayrıca oğlunun fikrini değiştirip onu takip etmek için acele etmemesi ve böylece onu engellememesi için Ürdün'ü çabucak geçmesini rica etmelerini istedi.

Machine Translated by Google

ve o güvenli bir yere ulaşmadan önce onu yakalayacaklardı. Şimdi baş rahipler, oğullarını şehrin dışında uygun bir yerde saklamışlardı ki, olup bitenleri Davud'a bildirebilsinler. Buna göre, Absalom'un planlarını onlara iletmesi için güvendikleri bir hizmetçi kız gönderdiler ve bunu Davud'a en kısa sürede bildirmelerini emrettiler. Böylece hiçbir bahane uydurmadılar ve gecikmediler, babalarının emirlerini de yanlarında götürdüler, çünkü dindar ve sadık hizmetkârlar olarak, hızlı ve ani hareketin sadık hizmetin en iyi işareti olduğuna karar verdiler ve Davud'la buluşmak için acele ettiler. Ancak bazı atlılar onları şehre iki furlong kala gördüler ve Absalom'a haber verdiler; Absalom hemen onları yakalamaları için adamlarını gönderdi; fakat baş rahibin oğulları bunu fark edince yoldan çıktılar ve Bahurim adlı bir köye sığındılar; orada bir kadından kendilerini saklamasını ve onlara güvenlik sağlamasını istediler. Bunun üzerine kadın, gençleri bir iple kuyuya indirdi ve üzerlerine yün yığınları serdi. Onları kovalayanlar yanına gelip onları görüp görmediğini sorduklarında, bir süre yanında kaldıkları için onları gördüğünü inkâr etmedi, ancak sonra yollarına gittiklerini söyledi. Ayrıca, eğer onları doğrudan takip ederlerse yakalayacaklarını da önceden bildirdi. Ancak uzun bir kovalamacadan sonra onları yakalayamayınca geri döndüler. Kadın, adamların geri döndüğünü ve gençlerin yakalanma korkusunun kalmadığını görünce, onları iple yukarı çekti ve yolculuklarına devam etmelerini emretti. Onlar da yolculuklarında büyük bir gayret gösterdiler ve Davut'a gelerek Absalom'un tüm planlarını doğru bir şekilde anlattılar. Bunun üzerine Davut, yanındakilere gece vakti Ürdün'ü geçmelerini ve bu yüzden hiç gecikmemelerini emretti.

8. Fakat Ahitofel, Absalom'un tavsiyesini reddedince eşeğine bindi ve kendi ülkesi Gilon'a gitti; ailesini bir araya çağırarak Absalom'a verdiği tavsiyeyi açıkça anlattı; Absalom'un bu tavsiyeden ikna olmadığını, kısa süre içinde öleceğini ve Davud'un onu alt edip krallığına geri döneceğini söyledi; bu yüzden, tamamen Absalom'un yanında yer aldığı Davud tarafından cezalandırılmaktansa, özgürce ve yüce gönüllülükle kendi hayatına son vermesinin daha iyi olduğunu söyledi. Onlara bunları anlattıktan sonra evinin en iç odasına gitti ve kendini astı; böylece kendi kendini öldüren Ahitofel'in ölümü gerçekleşti.

Machine Translated by Google

Mahkum edildi; ve akrabaları onu ipten indirdikten sonra cenazesini düzenlediler. Şimdi, Davut'a gelince, daha önce de söylediğimiz gibi Ürdün'ü geçti ve çok güzel ve güçlü bir şehir olan Mahanaim'e geldi; ve ülkenin tüm ileri gelenleri onu büyük bir memnuniyetle karşıladılar, hem [Kudüs'ten] kaçmak zorunda kalmasından duydukları utançtan, hem de eski refah döneminde ona gösterdikleri saygıdan dolayı. Bunlar Gileadlı Barzillai, Ammonluların yöneticisi Sifar ve Gilead'ın önde gelen adamı Machir idi; ve bunlar ona ve takipçilerine bol miktarda yiyecek sağladılar, öyle ki yatak, battaniye, ekmek, şarap konusunda hiçbir eksiklikleri yoktu; hatta onlara kesim için çok sayıda büyükbaş hayvan getirdiler ve yorgun olduklarında dinlenmeleri ve yemek yemeleri için ihtiyaç duydukları her türlü eşyayı ve diğer birçok gerekli şeyi sağladılar.

BÖLÜM 10.

ABSALOM YENİLDİĞİNDE NASIL YAKALANDI?

SAÇLARINDAN AĞAÇLA BAĞLANARAK ÖLDÜRÜLDÜ

1. Ve Davut ve takipçilerinin durumu şöyleydi: Fakat Absalom, babasına karşı koymak için büyük bir İbrani ordusu topladı ve onunla Ürdün nehrini geçip Gilead ülkesinde, Mahanaim'in çok uzağında olmayan bir yere yerleşti. Akrabası Yoab'ın yerine Amasa'yı tüm ordusunun komutanı olarak atadı; babası İtra, annesi Abigail idi; Abigail ve Yoab'ın annesi Zeruya, Davut'un kız kardeşleriydi. Fakat Davut, takipçilerini sayıp yaklaşık dört bin kişi olduklarını görünce, Absalom'un kendisine saldırmasını beklememeye karar verdi ve adamlarının başına binbaşılar ve yüzbaşılar atadı ve ordusunu üç parçaya böldü; bir parçayı Yoab'a, bir parçayı Yoab'ın kardeşi Abişay'a ve üçüncü parçayı da Davut'un arkadaşı ve dostu, Gat şehrinden gelen İtay'a verdi; Ve o, aralarında bizzat savaşmak istediğinde, arkadaşları ona izin vermedi; bu retlerinin çok akıllıca sebepleri vardı: "Çünkü," dediler, "eğer o bizimleyken yenilirsek, kendimizi toparlama umudumuzu tamamen kaybederiz; ama ordumuzun bir kısmı yenilirse, diğer kısımlar ona çekilebilir ve böylece daha büyük bir kuvvet hazırlayabilirler, düşman ise doğal olarak onun yanında başka bir ordu olduğunu düşünecektir." İşte Davut böyleydi.

Machine Translated by Google

Bu tavsiyelerinden memnun kalan adam, Mahanaim'de kalmaya karar verdi; ve arkadaşlarını ve komutanlarını savaşa gönderirken, onlardan mümkün olan en büyük gayreti ve sadakati göstermelerini ve kendisinden elde ettikleri avantajları akıllarında tutmalarını istedi; bu avantajlar çok büyük olmasa da, hiç de azımsanmayacak nitelikteydi; ve genç Absalom'un öldürülmesi durumunda başına bir bela gelmemesi için onu bağışlamalarını rica etti; ve böylece ordusunu savaşa gönderdi ve onlara zafer diledi.

2. Bunun üzerine Yoab, ordusunu arkasında orman bulunan Büyük Ova'da düşmana karşı savaş düzenine soktu. Absalom da ordusunu ona karşı koymak için savaş alanına getirdi. Savaş başladığında, her iki taraf da elleriyle ve cesaretleriyle büyük işler başardı; bir taraf, Davud'un krallığını geri kazanması için en büyük tehlikelere atıldı ve azami gayreti gösterdi; diğer taraf ise Absalom'un bu krallıktan mahrum kalmaması ve babası tarafından kendisine karşı yaptığı küstahça girişim nedeniyle cezalandırılmaması için gereken her şeyi yaptı ve acı çekti. Ayrıca, kalabalık olanlar, Yoab'ın ve diğer komutanların az sayıdaki askerleri tarafından yenilmemek için endişeliydiler, çünkü bu onlar için daha büyük bir utanç olurdu; Davud'un askerleri ise düşmanın on binlerce askerini alt etmek için büyük çaba sarf ettiler. Davud'un adamları, güç ve savaş becerisi bakımından üstün oldukları için galiplerdi; Böylece ormanlardan ve vadilerden kaçan diğerlerinin peşinden gittiler; bazılarını esir aldılar, birçoğunu öldürdüler ve savaşta olduğundan daha çok kişi kaçışta öldü, çünkü o gün yaklaşık yirmi bin kişi öldü. Fakat Davut'un adamlarının hepsi Absalom'un üzerine şiddetle koştular, çünkü o güzelliği ve uzun boyuyla kolayca tanınıyordu. Absalom da düşmanlarının onu yakalamasından korktuğu için kralın katırına bindi ve kaçtı; fakat şiddetli bir şekilde, gürültüyle ve büyük bir hareketle sürüklenirken, kendisi hafif olduğu için, geniş bir alana yayılan düğümlü bir ağacın büyük dallarına saçlarını iyice doladı ve orada şaşırtıcı bir şekilde asılı kaldı; hayvan ise daha da ilerledi ve sanki efendisi hala sırtındaymış gibi hızla gitti; ama o, dalların üzerinde havada asılı kalırken düşmanları tarafından yakalandı. Davut'un askerlerinden biri bunu görünce Joab'a haber verdi; General, Absalom'u vurup öldürseydi ona elli şekel vereceğini söylediğinde, Absalom şöyle cevap verdi: "Eğer sen öyle isteseydin, efendimin oğlunu öldürmezdim."

Machine Translated by Google

"Bana bin şekel verdi, özellikle de hepimizin duyacağı şekilde gencin hayatının bağışlanmasını dilediğinde." Fakat Yoab ona Absalom'un asıldığını gördüğü yeri göstermesini emretti; bunun üzerine onu kalbinden vurdu ve öldürdü. Yoab'ın zırh taşıyıcıları ağacın etrafında toplanıp cesedini aşağı indirdiler ve gözden uzak büyük bir uçuruma attılar, üzerine bir taş yığını koydular, böylece çukur doldu ve hem görünüşü hem de büyüklüğüyle bir mezara benzedi. Sonra Yoab geri çekilme emri verdi ve kendi askerlerini düşman ordusunu takip etmekten vazgeçirdi, böylece hemşehrilerini korumuş oldu.

3. Absalom, Kudüs'ten iki furlong uzaklıkta, kralın vadisinde kendisi için mermerden bir sütun diktirmişti ve ona Absalom'un Eli adını vermişti. Çocukları öldürülse bile adının bu sütunla anılacağını söylemişti; çünkü üç oğlu ve Tamar adında bir kızı vardı. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Tamar, Davud'un torunu Rehoboam ile evlendiğinde Abijah adında bir oğul doğurmuştu ve Abijah babasının yerine krallığa geçmişti. Ancak bunlardan tarihimizin daha uygun bir bölümünde bahsedeceğiz. Absalom'un ölümünden sonra, her biri kendi evine döndü.

4. Fakat başrahip Zadok'un oğlu Ahimaaz, Yoab'a gitti ve bu zaferi Davud'a bildirmesine ve Tanrı'nın kendisine yardım ve lütuf gösterdiğini müjdelemesine izin vermesini istedi. Ancak Yoab onun isteğini kabul etmedi ve ona, "Sen her zaman müjdeci olmuşken, şimdi gidip krala oğlunun öldüğünü mü bildireceksin?" dedi. Bunun üzerine Ahimaaz ondan vazgeçmesini istedi. Sonra Kuşi'yi çağırdı ve krala gördüklerini anlatması için işi ona verdi. Fakat Ahimaaz tekrar elçi olarak gitmesine izin vermesini istedi ve sadece zaferle ilgili olanı anlatacağını, Absalom'un ölümüyle ilgili hiçbir şey anlatmayacağını garanti edince, Yoab ona Davud'a gitmesi için izin verdi. Şimdi, kendisinden başka kimsenin bilmediği daha yakın bir yoldan gitti ve Kuşi'nin huzuruna çıktı. Davut kapılar arasında oturmuş (18) ve savaştan birinin gelip kendisine savaşın nasıl geçtiğini anlatmasını beklerken, nöbetçilerden biri Ahimaaz'ın koştuğunu gördü ve kim olduğunu anlayamadan Davut'a kendisine doğru gelen birini gördüğünü ve onun iyi bir haberci olduğunu söylediğini bildirdi.

Bir süre sonra, ona başka bir habercinin de kendisini takip ettiğini bildirdi; bunun üzerine kral, onun da iyi bir haberci olduğunu söyledi; ancak...

Machine Translated by Google

Bekçi Ahimaaz'ı gördü ve onun çok yakınlarda olduğunu fark edince, krala koşarak gelenin baş rahip Zadok'un oğlu olduğunu bildirdi.
Bunun üzerine Davut çok sevindi ve iyi haber getiren bir elçi olduğunu, savaştan kendisine arzu ettiği bazı haberleri getirdiğini söyledi.

5. Kral böyle konuşurken, Ahimaaz göründü ve krala secde etti. Kral ona savaş hakkında soru sorduğunda, Ahimaaz zafer ve egemenlik müjdesini getirdiğini söyledi. Oğlu hakkında ne söyleyeceğini sorduğunda ise, düşman yenilgiye uğrar uğramaz aniden yola çıktığını, ancak Absalom'u kovalayanların büyük bir gürültüsünü duyduğunu ve Yoab onu zaferi bildirmek için gönderdiğinde acele edildiği için daha fazla bilgi edinemediğini söyledi. Fakat Kuşi gelip ona secde ettikten ve zaferi bildirdikten sonra, kral ona oğlu hakkında sordu. Ahimaaz, "Absalom'un başına gelen felaket, senin düşmanlarının başına da gelsin" diye cevap verdi. Bu söz, ne kendisinin ne de askerlerinin zafer için sevinmesine izin vermedi, oysa zafer çok büyüktü. Fakat Davut şehrin en yüksek yerine çıktı (19) ve oğlu için ağladı, göğsünü dövdü, saçlarını yoldu, kendini her türlü şekilde işkenceye maruz bıraktı ve "Ey oğlum! Keşke ben de ölmüş olsaydım ve günlerimi seninle birlikte bitirmiş olsaydım!" diye haykırdı; çünkü o, doğuştan gelen hassas bir sevgiye sahipti ve özellikle bu oğluna karşı olağanüstü bir şefkat duyuyordu. Fakat ordu ve Yoab, kralın oğlu için yas tuttuğunu duyunca, fatihlerin kıyafetleriyle şehre girmeye utandılar, hepsi de yenilmiş gibi perişan ve gözyaşları içinde içeri girdiler. Kral kendini örtmüş ve oğlunun ölümüne acı acı ağlarken, Yoab yanına gidip onu teselli etti ve şöyle dedi: "Ey efendim kral, şu an yaptıklarınla kendine leke sürdüğünün farkında değilsin; çünkü seni seven ve senin için tehlikelere katlananlardan nefret ediyor gibi görünüyorsun, hatta kendinden ve ailenden nefret ediyor, acı düşmanlarını seviyor ve artık hayatta olmayan, haklı olarak öldürülmüş olanların arkadaşlığını arzuluyorsun; çünkü Absalom zafer kazanıp krallığı sağlamlaştırmış olsaydı, bizden hiç kimse hayatta kalmazdı, sen ve çocukların da dahil olmak üzere hepimiz sefil bir şekilde yok olurduk, düşmanlarımız ise onun için ağlamaz, bizim için sevinir ve hatta bize acıyanları bile cezalandırırlardı; ve sen, acı düşmanın olan biri için bunu yapmaktan utanmıyorsun." O, senin öz oğlun iken sana karşı böylesine kötü davrandı. Bu yüzden mantıksız kederini bırak ve gel.

Machine Translated by Google

"Dışarı çık, askerlerinin önünde görün ve savaşta gösterdikleri gayret için onlara teşekkür et; çünkü eğer böyle yapmaya devam edersen, bugün ben bizzat halkı seni terk etmeye ve krallığı başkasına vermeye ikna edeceğim; o zaman seni çok acı ve ciddi bir şekilde üzeceğim." Joab'ın böyle konuşması üzerine, kralın kederini dindirdi ve onu işlerini düşünmeye sevk etti. Bunun üzerine Davut kıyafetini değiştirdi, kalabalığın görebileceği şekilde kendini gösterdi ve kapıda oturdu; bunun üzerine bütün halk bunu duydu ve ona doğru koşarak selam verdi. Davut'un işlerinin o anki durumu buydu.

BÖLÜM 11.

Davut'un krallığını geri aldıktan sonra Şimei ve Ziba ile nasıl barıştığı; Barzillai'ye nasıl büyük bir sevgi gösterdiği; ve bir isyanın çıkması üzerine Seba'yı takip etmek için Amasa'yı ordusunun komutanı yaptığı; ve Amasa'nın Joab tarafından nasıl öldürüldüğü anlatılıyor.

1. Absalom'la birlikte olan ve savaştan çekilen İbraniler, hepsi evlerine döndüklerinde, Davut'un kendilerine bahşettiği iyilikleri ve onları birçok büyük savaştan kurtararak sağladığı özgürlüğü hatırlatmak için her şehre haberciler gönderdiler. Ancak, onu krallığından kovup, yerine başka bir vali atadıkları halde, şimdi Davut'tan öfkesini dindirmesini, onlarla dost olmasını ve eskiden yaptığı gibi işlerinin başına geçip krallığı tekrar almasını rica etmemesinden şikayet ettiler. Bu durum Davut'a sık sık anlatıldı. Buna rağmen Davut, baş rahipler Zadok ve Abiathar'a, Yahuda kabilesinin yöneticilerine şu şekilde hitap etmelerini emretti: Diğer kabilelerin kendi kabilelerinden önce Davut'u kral olarak seçmelerine izin vermenin onlar için bir utanç olacağını, "ve bunu," dedi, "siz onunla akraba ve aynı kandan olduğunuz halde" söylemelerini istedi. Ayrıca, ordularının komutanı Amasa'ya da aynı şeyi söylemelerini emretti: Kız kardeşinin oğlu olmasına rağmen, halkı krallığı Davut'a geri vermeye ikna edemediğini; böylece ondan sadece bir uzlaşma değil, aynı zamanda bir barışma daha bekleyebileceğini, çünkü bu zaten gerçekleşmişti.

Machine Translated by Google

Bu kabul edildi, ancak Absalom'un ona bahşettiği ordunun başkomutanlığı da ona kaldı. Bunun üzerine baş rahipler, kabilenin yöneticileriyle görüştükten ve kralın kendilerine emrettiği şeyleri anlattıktan sonra, Amasa'yı işlerinin sorumluluğunu üstlenmeye ikna ettiler. Böylece Amasa, kabileyi hemen elçiler göndermeye ve krallığına geri dönmesi için yalvarmaya ikna etti. Amasa'nın aynı iknasıyla bütün İsrailoğulları da aynı şeyi yaptı.

2. Elçiler ona geldiğinde, Kudüs'e geldi; ve Ürdün Nehri'nde kralı karşılamaya gelen ilk kabile Yahuda kabilesi oldu.
Gera'nın oğlu Şimei, Benyamin kabilesinden getirdiği bin adamla birlikte geldi; Saul'un azatlı kölesi Ziba da on beş oğlu ve yirmi hizmetkarıyla birlikte geldi. Bütün bunlar, Yahuda kabilesiyle birlikte, kralın ve yanındakilerin kolayca geçebilmesi için nehir üzerine bir köprü (kayıklar) kurdular. Kral Ürdün'e vardığında, Yahuda kabilesi onu selamladı. Şimei de köprüye çıktı, ayaklarına sarıldı ve ona karşı işlediği suçtan dolayı kendisini affetmesini, ona karşı çok acımasız davranmamasını ve yeni yönetimi altında sertliğin ilk örneği olarak onu göstermemesini, aksine görevini yerine getirmemesinden pişman olduğunu ve her şeyden önce ona gelmeyi göze aldığını göz önünde bulundurmasını rica etti. Şimei krala yalvarıp onu merhamete sevk ederken, Yoab'ın kardeşi Abişay, "Tanrı'nın bize hükümdar olarak atadığı kralı lanetlediği için bu adam ölmeyecek mi?" dedi. Fakat Davut ona döndü ve "Ey Zeruya oğulları, hiç mi vazgeçmeyeceksiniz? Lütfen, eski sorunlar bittiğine göre, aramızda yeni karışıklıklar ve isyanlar çıkarmayın; çünkü bugün hükümdarlığıma başladığımı ve bu nedenle bütün suçluların cezalarını affedeceğime ve günah işleyen hiç kimseyi kızdırmayacağıma yemin ettiğimi bilmenizi isterim. Öyleyse, ey Şimei, cesur ol ve öldürülmekten hiç korkma." dedi. Böylece ona secde etti ve önünden yürüdü.

3. Saul'un torunu Mefiboşet de, Davut'la kirli bir giysi içinde ve gür, bakımsız saçlarıyla karşılaştı; çünkü Davut kaçtıktan sonra o kadar kederlenmişti ki, kralın işlerinin değişmesi nedeniyle böyle zorluklara katlanmak zorunda kalacağını düşünerek saçlarını yolmamış, elbiselerini yıkamamıştı. Şimdi ise, kâhyası Ziba tarafından krala haksız yere iftiraya uğramıştı. Kralı selamladığında,

Machine Translated by Google

ve ona tapındılar, kral ona neden kendisiyle birlikte Kudüs'ten çıkmadığını ve kaçışı sırasında ona eşlik etmediğini sormaya başladı. O da bu haksızlığın Ziba'dan kaynaklandığını söyledi; çünkü kendisiyle birlikte çıkması için hazırlık yapması emredildiğinde, bunu umursamamış, ona bir köleymiş gibi davranmıştı. "Ve gerçekten de, ayaklarım sağlam ve güçlü olsaydı, seni terk etmezdim, çünkü o zaman kaçışımda onlardan faydalanabilirdim: fakat Ziba'nın bana, efendim ve efendim olan sana karşı görevime verdiği zarar bununla sınırlı değil; ayrıca bana iftira attı ve kendi uydurduğu yalanları benim hakkımda söyledi; ama biliyorum ki senin aklın böyle iftiralara izin vermez, doğru yoldadır ve gerçeği seven biridir, ki bu da Tanrı'nın iradesidir. Çünkü büyükbabam tarafından en büyük zarara uğrama tehlikesindeyken ve bu yüzden tüm ailemiz haklı olarak yok edilebilirken, ölçülü ve merhametli davrandın ve özellikle o zaman tüm bu zararları unuttun; oysa hatırlasaydın, bizi bunun için cezalandırabilirdin; ama beni dostun olarak gördün ve her gün beni kendi sofrana oturttun; ve hiçbir şeyden mahrum kalmadım." "Senin en büyük saygınlığına sahip olan kendi akrabaların bile bunu bekleyebilirdi." Bunu söyledikten sonra Davut, efendisine ihanet ettiği için ne Mefiboşet'i cezalandırmaya ne de Ziba'yı kınamaya karar verdi; ama ona, daha önce kendisiyle gelmediği için tüm mal varlığını Ziba'ya verdiği gibi, şimdi de onu affedeceğine söz verdiğini ve mal varlığının yarısının kendisine iade edilmesini emrettiğini söyledi. (20) Bunun üzerine Mefiboşet, "Hayır, Ziba her şeyi alsın; krallığını geri almış olman bana yeter." dedi.

4. Fakat Davut, Mahanaim'de kendisine bolca yiyecek hazırlayan ve onu Ürdün'e kadar götüren, büyük ve iyi bir adam olan Gileadlı Barzillai'den, yaşlılığında kendisine her türlü saygıyı göstereceğine, ona bakacağına ve geçimini sağlayacağına söz verdiği için, Kudüs'e kadar kendisine eşlik etmesini istedi. Ancak Barzillai evde yaşamayı o kadar çok istiyordu ki, Davut'tan kendisine hizmet etmekten muaf tutulmasını rica etti ve seksen yaşında olduğu için saray hayatının zevklerinden artık zevk alamayacağını, bu yüzden ölümünü ve cenazesini hazırladığını söyledi. Bu isteğini yerine getirmesini ve kendisini göndermesini istedi; çünkü yaşlılığından dolayı yemeğinin ve içeceğinin tadını çıkaramıyordu ve kulakları borazan sesini veya ezgiyi duyamayacak kadar kapalıydı.

Machine Translated by Google

Kralların zevk aldığı diğer müzik aletleri de dahil olmak üzere.
Barzillai bu konuda çok ısrarcı davrandığında, kral, "Seni serbest bırakıyorum, ama bana oğlunu Kimham'ı vereceksin ve ona her türlü iyiliği bahşedeceğim" dedi. Böylece Barzillai oğlunu onunla bıraktı, krala tapındı ve kendi isteğine göre tüm işlerinin başarılı bir şekilde sonuçlanmasını diledi ve sonra evine döndü; fakat Davut, İsrail halkının yarısı ve Yahuda kabilesinin tamamıyla birlikte Gilgal'e geldi.

5. Bunun üzerine ülkenin ileri gelenleri büyük bir kalabalıkla Gilgal'e gelerek Yahuda kabilesinin kendisine gizlice geldiğini, oysa hep birlikte ve aynı niyetle onunla görüşmeleri gerektiğini söylediler. Ancak Yahuda kabilesinin yöneticileri, kendilerini engellemiş olsalar bile, bundan dolayı üzülmemelerini rica ettiler; çünkü, "Biz Davud'un akrabalarıyız ve bu nedenle ona daha çok önem verdik, onu sevdik ve bu yüzden önce onun yanına geldik" dediler. Ayrıca, erken gelmeleriyle ondan herhangi bir hediye almış olmaları, sonradan gelenlere herhangi bir huzursuzluk vermemiş olabilir. Yahuda kabilesinin yöneticileri bunu söylediğinde, diğer kabilelerin yöneticileri susmadılar ve şöyle devam ettiler: "Ey kardeşler, kralı sadece akrabanız diye çağırmanıza hayret etmeden edemeyiz; oysa Tanrı'dan hepimiz üzerinde ortak bir güç alan O, hepimizin akrabası sayılmalıdır; bu nedenle bütün halkın O'nda on bir payı vardır, sizin ise sadece bir payınız (21); ayrıca biz sizden daha büyüğüz; bu nedenle krala bu gizli ve özel şekilde gelmeniz doğru değildir."

6. Bu yöneticiler birbirleriyle böylece tartışırken, isyankar işlerden zevk alan kötü bir adam (adı Benyamin kabilesinden Bikri oğlu Şeba idi), kalabalığın ortasında ayağa kalktı, yüksek sesle bağırdı ve onlara şöyle dedi: "Davut'ta hiçbir payımız yok, Yeşaya'nın oğlunda da mirasımız yok." Bu sözleri söyledikten sonra bir borazan çaldı ve krala savaş ilan etti; hepsi Davut'u bırakıp onu takip ettiler; sadece Yahuda kabilesi onunla kaldı ve onu Kudüs'teki kraliyet sarayına yerleştirdi. Ancak oğlu Absalom'un eşlik ettiği cariyelerine gelince, onları başka bir eve götürdü ve onlara bakmakla görevli olanlara bolca yiyecek hazırlamalarını emretti, ama artık onlara yaklaşmadı. Ayrıca Amass'ı ordusunun komutanı olarak atadı ve ona aynı yüksek rütbeyi verdi.

Machine Translated by Google

Joab'ın daha önce sahip olduğu makamı ona verdi ve Yahuda kabilesinden toplayabildiği kadar büyük bir ordu toplaması ve üç gün içinde kendisine gelmesi emrini verdi; böylece tüm ordusunu ona teslim edebilecek ve onu Bikri oğlu [Şeba] ile savaşmaya gönderebilecekti. Amass dışarı çıkmış ve orduyu toplamakta gecikmişti, bu yüzden henüz geri dönmemişti. Üçüncü gün kral Joab'a şöyle dedi: "Şeba işinde gecikmememiz gerekir, çünkü etrafını kalabalık bir orduyla sarabilir ve Absalom'dan daha büyük bir felakete sebep olup işlerimizi daha çok bozabilir. Bu yüzden daha fazla bekleme, elindeki kuvvetleri, altı yüz kişilik eski birliği ve kardeşin Abişay'ı da yanına al ve düşmanımızın peşine düş, onu nerede yakalayabilirsen orada savaşmaya çalış. Onu engellemek için acele et, yoksa surlarla çevrili şehirleri ele geçirip onu ele geçirmeden önce bize büyük zahmet ve sıkıntılar yaşatabilir."

7. Bunun üzerine Yoab gecikmemeye karar verdi; kardeşini ve altı yüz adamını yanına alarak, Kudüs'te bulunan ordunun geri kalanının da kendisini takip etmesini emretti ve büyük bir hızla Şeba'ya doğru yürüdü. Kudüs'ten kırk furlong uzaklıktaki Gibeon köyüne vardığında, Amasa büyük bir orduyla gelip Yoab'ı karşıladı. Yoab kılıcını kuşanmış ve zırhını giymişti; Amasa ona selam vermek için yaklaştığında, kılıcının sanki kendiliğinden düşmesini sağlamak için özellikle dikkat etti: kılıcı yerden aldı ve yanına yaklaşırken, sanki onu öpecekmiş gibi, diğer eliyle Amasa'nın sakalını tuttu ve beklemediği bir anda karnına vurarak onu öldürdü. Joab, iyi bir gence, akrabasına ve kendisine hiçbir zarar vermemiş birine karşı bu dinsiz ve tamamen saygısızca eylemi gerçekleştirdi; bunu da ordunun başkomutanlığını ele geçireceği ve kralın yanında kendisiyle eşit mevkide olacağı kıskançlığından dolayı yaptı; Abner'i öldürmesinin sebebi de aynıydı. Ancak önceki kötü eyleminde, intikamını almak için yaptığı kardeşi Asahel'in ölümü ona makul bir bahane sağlamış ve bu suçu affedilebilir kılmıştı; fakat Amasa'nın bu cinayetinde böyle bir örtü yoktu. Joab bu generali öldürdükten sonra, cesedin yanında bir adam bırakarak Şeba'nın peşinden gitti; bu adama orduya Amasa'nın haklı olarak öldürüldüğünü ve hak ettiği cezayı aldığını yüksek sesle ilan etmesi emredilmişti. "Ama," dedi adam, "eğer kralın tarafındaysanız, Joab'ı takip edin."

Machine Translated by Google

General ve Yoab'ın kardeşi Abişay da oradaydı. Fakat ceset yolda olduğu için ve bütün kalabalık koşarak yanına geldiği için ve kalabalığın alışkanlığı olduğu üzere uzun süre şaşkınlık içinde beklediği için, onu koruyan kişi onu oradan alıp yoldan çok uzak bir yere götürdü, oraya koydu ve elbisesiyle örttü. Bu yapıldıktan sonra bütün halk Yoab'ı takip etti. Yoab, Şeba'yı İsrail ülkesinin her yerinde kovalarken, biri ona Abelbet-maachah adında güçlü bir şehirde olduğunu söyledi.

Bunun üzerine Yoab oraya gitti, ordusuyla birlikte şehri kuşattı, etrafına toprak ördü ve askerlerine surları yıkmalarını emretti; şehir halkı onu içeri almayınca da onlara çok kızdı.

8. Şimdi, önemsiz, ama bilge ve akıllı bir kadın vardı; memleketinin son çare olarak ele geçirildiğini görünce surlara çıktı ve silahlı adamlar aracılığıyla Yoab'ı çağırdı. Yoab yanına geldiğinde, kadın şöyle demeye başladı: "Tanrı, İbranilerin düşmanlarını yok etmek ve aralarında genel bir barış sağlamak için krallar ve ordu komutanları görevlendirdi; ama sen, hiçbir suç işlememiş olan İsrailoğullarının bir başkentini yıkmaya ve nüfusunu azaltmaya çalışıyorsun." Yoab ise şöyle cevap verdi: "Tanrı bana merhamet etmeye devam etsin: Halktan herhangi birini öldürmekten bile kaçınırım, hele ki böyle bir şehri yıkmaktan hiç hoşlanmam; eğer bana krala isyan eden Bikri oğlu Şeba'yı teslim ederlerse, kuşatmayı bırakır ve orduyu oradan çekerim." Kadın, Yoab'ın söylediklerini duyar duymaz, düşmanının kellesini hemen kendisine teslim etmesi için kuşatmayı bir süreliğine durdurmasını istedi. Bunun üzerine şehir halkının yanına giderek onlara şöyle dedi: "Sizler, çocuklarınız ve karılarınızla birlikte, kimsenin tanımadığı, aşağılık bir adam uğruna perişan bir şekilde ölmeyi mi göze alacaksınız? Ve size büyük iyilikler yapmış olan Davud'un yerine onu kralınız olarak mı seçeceksiniz ve şehrinizi böylesine güçlü bir orduya karşı tek başınıza mı savunacaksınız?" Böylece kadın onların isteğini kabul etti ve Şeba'nın kellesini kesip Yoab'ın ordusuna attılar.

Bu yapıldıktan sonra, kralın generali geri çekilme emri verdi ve kuşatmayı kaldırdı. Kudüs'e vardığında ise tekrar tüm halkın generali olarak atandı. Kral ayrıca Benaya'yı muhafızların ve altı yüz adamın komutanı yaptı. Adoram'ı da vergi sorumlusu olarak atadı.

Machine Translated by Google

Sabathes ve Achilaus'u kayıtların başına getirdi. Sheva'yı kâtip yaptı ve Zadok ile Abiathar'ı baş rahip olarak atadı.

BÖLÜM 12.

İbranilerin, Gibeonluların öldürülenler için ceza uygulamasıyla kıtlıktan nasıl kurtarıldığını; ayrıca Davut ve çevresindeki cesur adamların Filistilere karşı ne büyük işler başardığını anlatır.

1. Bundan sonra, ülke büyük bir kıtlıkla boğuşurken, Davut Tanrı'dan halka merhamet etmesini, bunun sebebini ve bu hastalığa nasıl çare bulunabileceğini kendisine bildirmesini diledi. Peygamberler, Tanrı'nın, Kral Saul'un çok kötü bir şekilde Gibeonluları katlettiği ve general Yeşu ile senatonun onlara ettiği yemini tutmadığı için, Gibeonluların intikamını almak istediğini söylediler. Tanrı, eğer kral Gibeonluların istediği gibi öldürülenlerin intikamının alınmasına izin verirse, onlarla barışacağına ve halkı sefaletlerinden kurtaracağına söz verdi. Kral, Tanrı'nın bunu istediğini anlar anlamaz, Gibeonluları çağırdı ve onlardan ne istediklerini sordu; Ve Saul'un yedi oğlunun cezalandırılmak üzere kendilerine teslim edilmesini istediklerinde, onları teslim etti, ancak Yonatan'ın oğlu Mefiboşet'i bağışladı. Gibeonlular adamları teslim aldıklarında, onları diledikleri gibi cezalandırdılar; bunun üzerine Tanrı yağmur göndermeye ve toprağı eskisi gibi meyve vermeye, önceki kuraklıktan kurtarmaya başladı, böylece İbrani ülkesi yeniden canlandı. Kısa bir süre sonra kral Filistlilere savaş açtı; onlarla savaşa girip onları kaçırdıktan sonra, onları kovalarken yalnız kaldı; ve tamamen yorgun düştüğünde, düşmanlardan biri tarafından görüldü, adı Araph'ın oğlu Achmon'du, devlerin oğullarından biriydi. Sapı üç yüz şekel ağırlığında bir mızrağı, zincir zırhı ve kılıcı vardı. Geri döndü ve yorgun düşmüş olan düşmanlarının kralı [Davut'u] öldürmek için hızla koştu; fakat Yoab'ın kardeşi Abişay,

Machine Translated by Google

Aniden ortaya çıkan bir adam, yere düşen kralı kalkanıyla koruyarak düşmanı öldürdü. Halk, kralın bu tehlikelerle karşı karşıya kalmasından ve öldürülmeye çok yakın olmasından dolayı çok huzursuzdu; yöneticiler, cesareti ve gözü pekliği yüzünden başına büyük bir felaket gelmemesi ve böylece halkı onun sayesinde elde ettikleri ve gelecekte elde edebilecekleri faydalardan mahrum bırakmaması için, kraldan bir daha onlarla birlikte savaşa çıkmayacağına dair yemin ettirdiler.

2. Kral, Filistlilerin Gazara şehrinde toplandığını duyunca onlara karşı bir ordu gönderdi. Davud'un en cesur adamlarından biri olan Hititli Sibbekay, büyük övgüyü hak edecek şekilde davrandı; devlerin soyundan geldiklerini iddia eden ve bu yüzden kendilerini çok yüceltenlerden birçoğunu öldürdü ve böylece İbranilerin zaferine vesile oldu. Bu yenilgiden sonra Filistliler tekrar savaşa girdiler; Davud onlara karşı bir ordu gönderdiğinde, akrabası Nefan, Filistlilerin en güçlüsüyle teke tek dövüştü, onu öldürdü ve geri kalanını kaçırdı. Dövüşte onlardan da birçoğu öldürüldü. Bundan kısa bir süre sonra Filistliler, İbranilerin ülkesinin sınırlarından çok uzak olmayan bir şehirde kamp kurdular. Filistlilerin ordusunda altı arşın boyunda, her ayağında ve elinde normalden bir fazla parmak ve ayak parmağı olan bir adam vardı. Davut'un ordusundan onlara karşı gönderdiği kişi ise Şimea oğlu Yonatan'dı. Yonatan bu adamla teke tek dövüştü ve onu öldürdü; savaşın gidişatını değiştiren kişi olduğu için cesaretiyle büyük bir üne kavuştu. Bu adam ayrıca kendisinin devlerin oğullarından olduğunu da övünerek söyledi. Ancak bu savaştan sonra Filistliler İsrailoğullarına karşı bir daha savaş açmadılar.

3. Ve şimdi Davut savaşlardan ve tehlikelerden kurtulmuş ve gelecekte derin bir barışın tadını çıkarırken (22), Tanrı'ya çeşitli ölçülerde şarkılar ve ilahiler besteledi; yaptığı şarkılardan bazıları trimetre, bazıları da pentametre idi. Ayrıca müzik aletleri yaptı ve Levililere hem Şabat günü denilen günde hem de diğer bayramlarda Tanrı'ya ilahiler söylemeyi öğretti. Aletlerin yapısı şöyleydi: Viyol on telli bir aletti, yayla çalınıyordu; psalter on iki müzik notasına sahipti ve parmaklarla çalınıyordu;

Machine Translated by Google

Ziller geniş ve büyük enstrümanlardı ve pirinçten yapılıyordu. Okuyucuların bu enstrümanların doğasına tamamen yabancı kalmamaları için, bizlerin bu enstrümanlar hakkında söyleyeceklerimiz bu kadarla sınırlı kalacaktır.

4. Davud'un çevresindekilerin hepsi cesur adamlardı. Bunlardan en ünlü ve kahramanlıkları ile tanınan otuz sekiz kişi vardı; bunlardan sadece beşinin yaptıklarını anlatacağım, çünkü bunlar diğerlerinin de erdemlerini ortaya koymak için yeterli olacaktır; zira bunlar ülkeleri boyun eğdirmeye ve büyük ulusları fethetmeye yetecek kadar güçlüydüler. İlk olarak, düşman birliklerinin üzerine sık sık atılan ve dokuz yüz tanesini alt edene kadar savaşmayı bırakmayan Achimaas'ın oğlu Yeşaya vardı. Ondan sonra, Arasam'da kralın yanında bulunan Dodo'nun oğlu Eleazar vardı. Bu adam, İsrailoğulları Filistlilerin kalabalık sayısından dolayı dehşete kapılıp kaçarken, tek başına durup düşmana saldırdı ve birçoklarını öldürdü; kılıcı döktüğü kanla kemerine yapıştı. İsrailoğulları, Filistlilerin onun sayesinde geri çekildiğini görünce dağlardan inip onları takip ettiler ve o sırada şaşırtıcı ve ünlü bir zafer kazandılar. Eleazar adamları öldürürken, kalabalık da peşlerinden gidip cesetlerini yağmaladı.

Üçüncüsü ise İlus'un oğlu Şeba idi. Bu adam, Filistlilerle yapılan savaşlarda Lehi denilen bir yerde kamp kurduklarında ve İbraniler ordularından korkup durmadıklarında, tek başına, bir ordu ve bir grup adam gibi durdu; ve onlardan bazılarını devirdi, gücüne ve kuvvetine dayanamayan bazılarını da kovaladı. Bunlar, bu üçünün gerçekleştirdiği el işleri ve savaş eylemleridir. Kral bir keresinde Kudüs'te iken ve Filistlilerin ordusu onunla savaşmak için üzerine geldiğinde, Davut, daha önce de söylediğimiz gibi, savaş hakkında Tanrı'ya danışmak için kalenin tepesine çıktı; düşmanın kampı ise Kudüs'ten yirmi furlong uzaklıktaki Beytlehem şehrine uzanan vadideydi. Davut arkadaşlarına, "Benim şehrimde, özellikle de kapının yanındaki kuyuda bulunan su çok güzeldir," dedi ve birinin kendisine içmek için su getirmesini bekledi; ama çok paradan daha çok bunu tercih edeceğini söyledi. Bu üç adam onun sözlerini duyunca hemen kaçtılar, düşman kampının ortasından geçerek Beytlehem'e geldiler; suyu çektikten sonra tekrar düşman kampından geçerek krala döndüler, öyle ki Filistliler çok şaşırdılar.

Machine Translated by Google

Onların cesaretine ve çevikliğine şaşıran kral, sessiz kalıp onlara karşı hiçbir şey yapmadı, sanki sayıca az olmalarını küçümsüyormuş gibiydi. Fakat su krala getirildiğinde, tehlike ve insan kanı yüzünden getirildiğini ve bu nedenle içmenin uygun olmadığını söyleyerek içmeyi reddetti. Bunun yerine suyu Tanrı'ya döktü ve insanların kurtuluşu için O'na şükretti. Bunlardan sonra, Yoab'ın kardeşi Abişay vardı; çünkü o bir günde altı yüz kişiyi öldürdü. Bunlardan beşincisi, soyundan gelen bir rahip olan Benaya idi; çünkü Moab ülkesinde iki önemli adam tarafından meydan okunduğunda, cesaretiyle onları alt etti. Ayrıca, Mısırlı bir milletten olan, iri yapılı bir adam ona meydan okudu, ancak o, silahsız olduğu halde, ona fırlattığı kendi mızrağıyla onu öldürdü; Çünkü onu zorla yakaladı, canlı ve savaşırken silahlarını elinden aldı ve kendi silahlarıyla öldürdü. Aynı adamın yukarıda bahsedilen eylemlerine, ya en hızlı olanı olarak ya da diğerlerine benzeyen bir örnek olarak şunu da ekleyebiliriz: Tanrı kar gönderdiğinde, bir aslan kayıp bir çukura düştü ve çukurun ağzı dar olduğu için karla çevrili olarak öleceği belliydi; bu yüzden dışarı çıkıp kendini kurtarmanın bir yolunu göremeyince kükredi. Benaya vahşi hayvanın sesini duyunca ona doğru gitti ve çıkardığı gürültüyle çukurun ağzına indi ve orada duran bir kazıkla onu vurarak hemen öldürdü. Diğer otuz üçü de cesaret bakımından bunlar gibiydi.

BÖLÜM 13.

Davut halkı saydıktan sonra, onlar cezalandırıldı; ve ilahi merhamet bu cezayı nasıl sınırladı.

1. Kral Davut, halkın on bin kişisinin sayısını öğrenmek istiyordu, fakat Musa'nın (23) önceden onlara söylediği, eğer halk sayılırsa her kişi için Tanrı'ya yarım şekel ödemeleri gerektiği emrini unutmuştu. Bunun üzerine kral, ordusunun komutanı Yoab'a gidip bütün halkı saymasını emretti; fakat Yoab böyle bir sayıma gerek olmadığını söyleyince, kral ikna olmadı [emri iptal etmedi], aksine ona gecikmeden hemen gidip İbranilerin sayımını yapmasını emretti. Böylece Yoab, halkın başlarını yanına aldı.

Machine Translated by Google

Kabileler ve kâtipler İsrailoğullarının ülkesini dolaştılar ve kalabalığın ne kadar çok olduğunu gördüler. Dokuz ay yirmi gün sonra Kudüs'e, krala döndüler; ve krala Benyamin kabilesi hariç halkın sayısını bildirdi, çünkü henüz o kabileyi saymamıştı; Levi kabilesini de saymamıştı, çünkü kral Tanrı'ya karşı işlediği günahtan pişman olmuştu. Geri kalan İsrailoğullarının sayısı, silah taşıyıp savaşabilecek durumda olan dokuz yüz bin kişiydi; ancak Yahuda kabilesi tek başına dört yüz bin kişiydi.

2. Peygamberler Davut'a Tanrı'nın ona kızgın olduğunu bildirdikten sonra, Davut Tanrı'ya yalvarmaya ve merhamet etmesini, günahlarını bağışlamasını dilemeye başladı. Fakat Tanrı, ona üç şey arasında seçim yapması için peygamber Natan'ı gönderdi; hangisini daha çok beğeneceğini sordu: Yedi yıl boyunca ülkeye kıtlık gelmesini mi, yoksa üç ay boyunca düşmanları tarafından yenilgiye uğratılıp savaşa girmeyi mi, yoksa Tanrı'nın İbranilere üç gün boyunca veba ve hastalık göndermesini mi? Ancak büyük felaketler arasında ölümcül bir seçim yapmak zorunda kaldığı için sıkıntıya düştü ve çok şaşırdı; peygamber ona mutlaka bir seçim yapması gerektiğini söyleyip, Tanrı'ya neyi seçtiğini bildirmesi için çabuk cevap vermesini emrettiğinde, kral kendi kendine şöyle düşündü: Eğer kıtlık isterse, bunu başkaları için yapıyormuş gibi görünecek ve kendisi için bir tehlike olmayacak, çünkü çok miktarda tahıl biriktirmişti, ama bu başkalarına zarar verecekti; Eğer üç ay boyunca düşmanları tarafından yenilgiye uğratılmayı seçerse, etrafında yiğit adamları ve güçlü kaleleri olduğu için savaşı seçmiş gibi görüneceğini ve bu yüzden hiçbir şeyden korkmadığını söyledi; böylece krallar ve tebaaları için ortak olan ve her iki tarafta da korkunun eşit olduğu bu sıkıntıyı seçti; ve bunu önceden söyledi: Tanrı'nın eline düşmek, düşmanlarının eline düşmekten çok daha iyidir.

3. Peygamber bunu duyunca Tanrı'ya bildirdi; bunun üzerine Tanrı, İbranilerin üzerine bir salgın ve ölüm hastalığı gönderdi; ölümler aynı şekilde gerçekleşmedi ve hastalığın ne olduğunu anlamak kolay değildi. Şimdi, bu sefil hastalık tek bir hastalıktı, ancak onları on binlerce sebep ve vesileyle yok etti; hastalananlar bunu anlayamadılar; çünkü biri diğerinin boynunda öldü ve korkunç hastalık onları farkına bile varmadan yakaladı ve onları öldürdü.

Machine Translated by Google

Sonlarına doğru ani bir ölüm geldi; kimisi çok büyük acılar ve acı kederle hemen can verdi, kimisi de hastalıklarından bitkin düştü ve gömülecek hiçbir şeyi kalmadı, yere düştükleri anda tamamen çürüdüler; kimisi boğuldu ve aniden karardıkları için durumlarına çok üzüldüler; kimisi de bir akrabasını gömerken cenaze törenini tamamlayamadan öldü. Sabah başlayan ve öğle yemeğine kadar süren bu hastalıktan yetmiş bin kişi öldü. Hatta melek, bu korkunç cezayı Kudüs'e gönderir gibi elini Kudüs'ün üzerine uzattı. Ama Davut çuval giymiş, yere yatmış, Tanrı'ya yalvarıyor ve hastalığın artık sona ermesini, ölenlerle yetinmesini diliyordu. Kral gökyüzüne baktığında, meleğin kılıcı çekilmiş halde Kudüs'e doğru taşındığını görünce, Tanrı'ya şöyle dedi: "Çobanları olan melek haklı olarak cezalandırılsın, ama koyunlar hiç günah işlemedikleri için korunsunlar." Ve Tanrı'dan ona ve bütün ailesine gazabını göndermesini, ama halkı bağışlamasını yalvardı.

4. Tanrı onun yakarışını işittiğinde, vebayı durdurdu ve ona peygamber Gad'ı göndererek, hemen Yebuslu Araunah'ın harman yerine gidip orada Tanrı'ya bir sunak kurmasını ve kurbanlar sunmasını emretti. Davut bunu işittiğinde görevini ihmal etmedi, kendisine verilen yere aceleyle gitti. Araunah buğday harmanlıyordu; kralı ve bütün hizmetkarlarını kendisine doğru gelirken görünce, önden koştu, yanına geldi ve ona tapındı. Soyu Yebuslu olmasına rağmen Davut'un özel bir dostuydu; bu yüzden, şehri yıktığında ona zarar vermemişti, okuyucuya biraz önce bildirdiğimiz gibi. Araunah, "Efendim neden kulunun yanına geldi?" diye sordu. O da, "Harman yerini ondan satın almak için geldi, orada Tanrı'ya bir sunak kurup kurban sunacak" diye cevap verdi. O da, harman yerini, pullukları ve öküzleri yakmalık kurban olarak kendisine gönüllüce verdiğini ve Tanrı'dan kurbanını kabul etmesini lütufkâr bir şekilde dilediğini söyledi.
Kral ise, Araunah'ın cömertliğini ve yüce gönüllülüğünü takdir ettiğini, iyi niyetini kabul ettiğini, ancak bedelsiz bir kurban sunmanın adil olmadığını belirterek, tüm bedelini almasını istediğini söyledi. Araunah dilediği gibi yapacağını söyleyince, kral onun harman yerini elli şekele satın aldı. Araunah bir sunak inşa edince de kurban sundu.

Machine Translated by Google

İbadet ettiler, yakmalık kurban sundular ve barış kurbanları da verdiler. Bunlarla Tanrı yatıştı ve onlara tekrar lütufkâr oldu.
İbrahim (24) geldi ve oğlu İshak'ı o yerde yakmalık kurban olarak sundu; genç adamın boğazı kesilmek üzereyken, aniden sunağın yanında duran bir koç belirdi; İbrahim, daha önce anlattığımız gibi, oğlunun yerine onu kurban etti. Kral Davut, Tanrı'nın duasını işittiğini ve kurbanını lütufkâr bir şekilde kabul ettiğini görünce, o yerin tamamına " Bütün Halkın Sunağı" adını vermeye ve orada Tanrı'ya bir tapınak inşa etmeye karar verdi; bu sözleri, daha sonra yapılacaklar için çok uygun bir şekilde söyledi; çünkü Tanrı ona bir peygamber gönderdi ve ona, kendisinden sonra krallığı devralacak olan oğlunun orada kendisine bir sunak inşa edeceğini söyledi.

BÖLÜM 14.

Davud'un Tanrı Evi için büyük hazırlıklar yaptığı ve Adoniya'nın krallığı ele geçirme girişiminde bulunması üzerine Süleyman'ı hükümdar olarak atadığı bildirilmektedir.

1. Bu kehanetin bildirilmesinden sonra kral, yabancıların sayımını emretti; sayıları yüz seksen bin olarak bulundu; bunlardan seksen binini taş yontucu, geri kalanını da taş taşıyıcı olarak atadı ve üç bin beş yüzünü de işçilerin başına getirdi. Ayrıca, iş için çok miktarda demir ve pirinç ile çok sayıda (ve son derece büyük) sedir ağacı hazırladı; Tiryalılar ve Sidonlular bunları ona gönderdiler, çünkü onlardan bu ağaçların teminini istemişti. Ve dostlarına bunların hazır olduğunu söyledi ki, kendisinden sonra tahta geçecek olan oğluna tapınak inşaatı için hazır malzemeler bırakabilsin ve oğlu çok genç ve yaşı nedeniyle bu konularda beceriksizken bunları aramak zorunda kalmasın, aksine malzemeler elinde hazır bulunsun ve böylece işi daha kolay tamamlayabilsin.

2. Bunun üzerine Davut, oğlu Süleyman'ı çağırdı ve ona, krallığı devraldığında Tanrı'ya bir tapınak inşa etmesini emretti ve dedi ki: "Tanrı'ya kendim bir tapınak inşa etmek istiyordum, fakat O bana bunu yasakladı, çünkü ben kan ve savaşlarla kirlenmiştim; fakat O, en küçük oğlum Süleyman'ın,

Machine Translated by Google

Ona bir tapınak inşa etmeli ve o isimle anılmalıdır; Tanrı ona, bir babanın oğluna gösterdiği özeni göstereceğine ve İbrani ülkesini onun yönetiminde mutlu kılacağına, sadece diğer yönlerden değil, aynı zamanda barış ve savaşlardan, iç karışıklıklardan arınmış bir özgürlük sağlayarak da bunu yapacağına söz vermiştir; ki bu en büyük nimetlerden biridir. Bu nedenle," diyor, "doğmadan önce Tanrı tarafından kral olarak atanmış olduğundan, diğer örneklerde olduğu gibi, özellikle dindar, dürüst ve cesur olarak bu takdirine layık olmaya gayret et. Musa aracılığıyla bize verdiği emirlerini ve yasalarını da tut ve başkalarının bunları çiğnemesine izin verme. Tanrı'ya, senin yönetimin altında inşa edilmesini seçtiği bir tapınak adamaya da gayret et; İşin büyüklüğünden korkma, ona çekingenlikle girişme; çünkü ben ölmeden önce her şeyi hazır hale getireceğim. Şunu da bil ki, on bin talent altın ve yüz bin talent gümüş (25) zaten bir araya getirilmiş durumda. Ayrıca sayısız pirinç ve demir ile çok miktarda kereste ve taş da topladım.

Üstelik sende on binlerce taş ustası ve marangoz var; eğer daha fazlasına ihtiyaç duyarsan, kendi adamlarından ekle.
Bu nedenle, eğer bu işi yaparsan, Tanrı'nın nezdinde makbul olacaksın ve O'nu hamin olarak kazanacaksın." Davut ayrıca, halkın yöneticilerini de oğluna bu inşaatta yardım etmeye ve tüm musibetlerinden kurtulduklarında Tanrı'ya hizmet etmeye çağırdı; çünkü bu sayede onların yerine, Tanrı'nın dindar ve doğru insanları ödüllendirdiği barış ve mutlu bir yerleşimden faydalanacaklardı. Ayrıca, tapınak inşa edildikten sonra, kutsal eşyalarla birlikte sandığı oraya koymalarını emretti ve atalarının Tanrı'nın emirlerine karşı ihmalkar davranmamış olsalardı, çok daha önce bir tapınakları olması gerektiğini, bu topraklara sahip olduklarında O'na bir tapınak inşa etmeleri gerektiğini söyledi. Davut, yöneticilere ve oğluna böyle konuştu.

3. Davut artık yaşlıydı ve vücudu zamanla soğumuş ve uyuşmuştu; o kadar ki, ne kadar giysi giyse de ısınamıyordu. Hekimler bir araya gelince, ülkenin dört bir yanından seçilmiş güzel bir bakirenin kralın yanında yatması ve bu genç kızın ona ısı vererek uyuşukluğuna çare olması gerektiği konusunda anlaştılar.

Machine Translated by Google

Şehirde, diğer tüm kadınlardan üstün güzellikte bir kadın (adı Abişag idi) bulundu; kralla yattığında ona sadece sıcaklık verdi, çünkü kral o kadar yaşlıydı ki onu bir kocanın karısını tanıdığı gibi tanıyamıyordu. Ama bu kadından biraz sonra daha ayrıntılı bahsedeceğiz.

4. Davud'un dördüncü oğlu, karısı Haggith'ten doğmuş, yakışıklı ve uzun boylu bir gençti. Adı Adoniya idi ve Absalom'a benziyordu; kral olmayı umarak kendini yüceltti ve dostlarına yönetimi ele geçirmesi gerektiğini söyledi. Ayrıca birçok savaş arabası ve at hazırladı ve önünde koşacak elli adam tuttu. Babası bunu görünce onu azarlamadı, amacından vazgeçirmedi, hatta neden böyle yaptığını sormadı bile. Adoniya'nın yardımcıları arasında ordu komutanı Yoab ve başrahip Abiathar vardı; ona karşı çıkanlar ise başrahip Zadok, peygamber Natan, muhafızların komutanı Benaya ve Davud'un dostu Şimei ile diğer tüm güçlü adamlardı. Adoniya, kralın cennetinde bulunan çeşmenin yakınında, şehir dışında bir ziyafet hazırlamış ve Süleyman hariç tüm kardeşlerini davet etmişti. Yanında ordu komutanı Yoab'ı, Abiathar'ı ve Yahuda kabilesinin yöneticilerini de getirmişti. Ancak bu ziyafete ne baş rahip Zadok'u, ne peygamber Natan'ı, ne de muhafızların komutanı Benaya'yı, ne de karşı taraftan herhangi birini davet etmemişti. Peygamber Natan, Süleyman'ın annesi Batşeba'ya Adoniya'nın kral olduğunu ve Davud'un bundan habersiz olduğunu söyledi. Ona kendisini ve oğlu Süleyman'ı kurtarmasını, tek başına Davud'a gidip, Süleyman'ın kendisinden sonra tahta geçeceğine dair yemin ettiğini, ancak bu arada Adoniya'nın krallığı ele geçirdiğini söylemesini tavsiye etti. Peygamber olarak kendisinin de onun ardından geleceğini ve krala böyle anlattıktan sonra söylediklerini doğrulayacağını söyledi. Bunun üzerine Batşeba, Natan'la anlaştı, kralın yanına gitti ve ona tapındı. Onunla konuşmak için izin istediğinde, Natan'ın kendisine önerdiği şekilde her şeyi anlattı; Adonijah'ın verdiği ziyafeti ve davet ettiği kişileri, yani Abiathar'ı, general Joab'ı ve Davud'un oğullarını, Süleyman ve yakın dostları hariç, anlattı. Ayrıca, tüm halkın, kral olarak kimi seçeceğini öğrenmek için gözlerinin onun üzerinde olduğunu söyledi.

Machine Translated by Google

Ayrıca, kendisi gittikten sonra Adonijah'ın, eğer kral olursa, kendisini ve oğlu Süleyman'ı nasıl öldüreceğini de düşünmesini istedi.

5. Batşeba konuşurken, kralın odalarının muhafızı ona Natan'ın kendisini görmek istediğini söyledi. Kral içeri alınmasını emrettikten sonra, içeri girdi ve ona Adonijah'ı kral olarak atayıp yönetimi ona verip vermediğini sordu; çünkü Adonijah muhteşem bir ziyafet vermiş ve Süleyman hariç tüm oğullarını davet etmişti; ayrıca ordusunun komutanı Yoab'ı [ve baş rahip Abiathar'ı] da davet etmişti, onlar da alkışlarla ve birçok neşeli çalgı sesiyle ziyafet çekiyor ve krallığının sonsuza dek sürmesini diliyorlardı; ama beni, baş rahip Zadok'u ve muhafızların komutanı Benaya'yı davet etmemişti; bunun senin onayınla mı yoksa değil mi yapıldığını herkesin bilmesi uygun olurdu. Natan böyle söyleyince, kral, peygamber geldiğinde odadan çıkmış olan Batşeba'yı yanına çağırmalarını emretti. Batşeba geldiğinde Davut, "Yüce Tanrı'ya yemin ederim ki, oğlun Süleyman kesinlikle kral olacak, daha önce yemin ettiğim gibi; ve tahtıma oturacak, hem de bugün." dedi. Bunun üzerine Batşeba ona tapındı ve uzun ömür diledi; kral da başrahip Zadok'u ve muhafızların komutanı Benaya'yı çağırdı; onlar geldiğinde, onlara peygamber Natan'ı ve saraydaki bütün silahlı adamları yanlarına almalarını, oğlu Süleyman'ı kralın katırına bindirmelerini ve onu şehirden Gihon denilen pınara götürmelerini, orada kutsal yağla meshetmelerini ve kral yapmalarını emretti. Bunu başrahip Zadok'a ve peygamber Natan'a yaptırdı ve Süleyman'ı şehrin ortasından takip etmelerini, borazanları çalmalarını ve Süleyman'ın kral tahtına sonsuza dek oturmasını dilemelerini emretti ki, bütün halk onun babası tarafından kral olarak atanmış olduğunu bilsin. Benaya, Süleyman'a yönetimiyle ilgili olarak, tüm İbrani ulusunu ve özellikle Yahuda kabilesini dindar ve adaletli bir şekilde yönetmesi için de bir görev verdi. Benaya, Tanrı'dan Süleyman'a lütufkâr olmasını diledikten sonra, hiç vakit kaybetmeden Süleyman'ı katıra bindirip şehirden pınara götürdüler, onu yağla meshettiler ve krallığının uzun süre devam etmesi dileğiyle alkışlar ve dilekler eşliğinde şehre geri getirdiler. Onu kralın sarayına getirdikten sonra tahta oturttular; bunun üzerine bütün halk neşelenmeye başladı.

Machine Translated by Google

Bir festivali kutlamak için dans edip müzik aletleriyle eğlenerek, hem yerin hem de havanın müzik aletlerinin çokluğuyla yankılanmasına kadar coşkuyla kutlama yaparlardı.

6. Adoniya ve misafirleri bu gürültüyü duyunca kargaşaya düştüler; ordunun komutanı Yoab bu yankılardan ve borazan seslerinden hoşlanmadığını söyledi. Akşam yemeği önlerine konulduğunda kimse tadına bakmadı, hepsi de ne olup bittiğini merak ediyordu. Sonra baş rahip Abiathar'ın oğlu Yonatan koşarak yanlarına geldi; Adoniya genci görünce sevindi ve ona iyi bir haberci olduğunu söyledi. Yonatan onlara Süleyman hakkındaki tüm meseleyi ve Kral Davud'un kararını anlattı. Bunun üzerine hem Adoniya hem de tüm misafirler ziyafetten aceleyle kalktılar ve herkes kendi evine kaçtı. Adoniya da yaptığı şeyden dolayı kraldan korkarak Tanrı'ya yalvardı ve sunağın belirgin boynuzlarına tutundu. Süleyman'a da böyle yaptığı bildirildi. Ve ona yaptığı haksızlığı hatırlamayacağına ve bunun için ağır bir ceza vermeyeceğine dair güvence almak istediğini söyledi. Süleyman çok yumuşak ve akıllıca cevap vererek, bu suçunu affettiğini söyledi; ancak yeni bir yenilik girişiminde bulunurken yakalanırsa, kendi cezasının sorumlusunun kendisi olacağını da ekledi. Böylece ona adam gönderdi ve onu yalvardığı yerden kaldırdı. Adam kralın yanına geldiğinde ve ona secde ettiğinde, kral ona kendi evine gitmesini ve herhangi bir zarardan şüphelenmemesini söyledi; ve kendi çıkarına olacak şekilde kendisini değerli bir insan olarak göstermesini istedi.

7. Fakat Davut, oğlunu bütün halkın kralı yapmak istediği için, yöneticilerini, rahipleri ve Levilileri Yeruşalim'e çağırdı. Önce Levilileri saydı ve otuz sekiz bin kişi olduklarını, yaşlarının otuz ile elli arasında olduğunu gördü. Bunlardan yirmi üç binini tapınağın inşasıyla ilgilenmek üzere, altı binini halkın yargıçları ve kâtipler olarak, dört binini de Tanrı evinin kapıcıları olarak ve aynı sayıda kişiyi de Davut'un hazırladığı çalgılarla şarkı söylemek üzere görevlendirdi. Onları ayrıca gruplara ayırdı ve rahipleri onlardan ayırdığında, yirmi dört grup rahip buldu; on altısı Eleazar'ın evinden, sekizi de İtamar'ın evindendi. Bir grubun her birinin ayrı bir görevde olmasını emretti.

Machine Translated by Google

Tanrı'ya sekiz gün, Şabat'tan Şabat'a hizmet etmeleri emredildi. Ve böylece, Davut'un, baş rahipler Zedork ve Abiathar'ın ve bütün yöneticilerin huzurunda kura ile bölümler dağıtıldı; ilk çıkan bölüm birinci, ikinci ve yirmi dördüncüye kadar bu şekilde yazıldı; ve bu bölüşüm bugüne kadar kaldı. Ayrıca Levi kabilesini yirmi dört parçaya ayırdı; ve kura çektiklerinde, sekiz günlük bölümleri için aynı şekilde çıktılar. Ayrıca Musa'nın soyunu onurlandırdı ve onları Tanrı'nın hazinelerinin ve kralların adadığı bağışların koruyucuları yaptı. Ayrıca, Musa'nın emrettiği gibi, Levi kabilesinin tamamının ve rahiplerin gece gündüz Tanrı'ya hizmet etmesini emretti.

8. Bundan sonra ordunun tamamını, önderleri [ve yüzbaşıları] ve komutanlarıyla birlikte on iki parçaya ayırdı. Her parçanın yirmi dört bin askeri vardı ve bunlar, binbaşılar ve yüzbaşılarla birlikte, ilk günden son güne kadar otuzar gün boyunca Süleyman'a hizmet etmekle görevlendirildiler. Ayrıca her parçanın başına, iyi ve dürüst olduklarını bildiği yöneticiler atadı. Başkalarını da hazinelerin, köylerin, tarlaların ve hayvanların başına atadı; bunların isimlerini anmaya gerek duymuyorum. Davut, tüm bu görevlileri yukarıda belirtilen şekilde görevlendirdikten sonra, İbranilerin yöneticilerini, kabile reislerini, çeşitli bölümlerin subaylarını ve her işin ve her mülkün başına atanmış olanları çağırdı; Yüksek bir kürsüde durarak kalabalığa şöyle dedi: "Kardeşlerim ve halkım, bilmenizi isterim ki, Tanrı için bir ev inşa etmeyi amaçlamıştım ve büyük miktarda altın ve yüz bin talent gümüş hazırlamıştım; fakat Tanrı, peygamber Natan aracılığıyla, sizin yüzünüzden yaptığım savaşlar ve düşmanlarımızın katliamıyla kirlenen sağ elim yüzünden bunu bana yasakladı; fakat krallıkta benden sonra tahta geçecek olan oğlumun kendisi için bir tapınak inşa etmesini emretti. Şimdi, atamız Yakup'un on iki oğlundan Yahuda'nın kral olarak atandığını ve benim altı kardeşimin önüne geçtiğimi ve yönetimi Tanrı'dan aldığımı ve hiçbirinin bundan rahatsız olmadığını bildiğinize göre, Süleyman krallığı aldığına göre, oğullarımın da birbirlerine karşı isyankar olmamalarını, aksine Tanrı'nın onu seçtiğini bilerek onu sevinçle efendileri olarak kabul etmelerini istiyorum; çünkü bir yabancıya bile itaat etmek zor bir şey değildir."

Machine Translated by Google

"Eğer Tanrı'nın iradesi ise, hükümdar olabilir; fakat bir kardeşin bu makama ulaşması sevindiricidir, çünkü diğerleri de onunla birlikte bundan pay alırlar. Ve Tanrı'nın vaatlerinin yerine getirilmesini ve Kral Süleyman'a tüm ülke üzerinde bahşetmeyi vaat ettiği bu mutluluğun sonsuza dek sürmesini diliyorum. Ve ey oğlum, eğer sen dindar ve dürüst bir insan olup ülkenizin yasalarına uyarsan, bu vaatler sağlam kalacak ve mutlu bir sonla sonuçlanacaktır; fakat aksi takdirde, onlara itaatsizliğin üzerine sıkıntı bekle."

9. Kral bunları söyledikten sonra durdu; ancak Süleyman'a, herkesin gözü önünde tapınağın yapımının tasvirini ve planını verdi: temellerin ve alt ve üst odaların; kaç tane olacaklarının, yüksekliklerinin ve genişliklerinin ne kadar olacağının; ayrıca altın ve gümüş kapların ağırlıklarının ne kadar olacağının detaylarını verdi. Dahası, sözleriyle onları işe azami gayret göstermeleri konusunda şiddetle teşvik etti; ayrıca yöneticileri, özellikle de Levi kabilesini, hem gençliğinden dolayı hem de Tanrı'nın onu tapınağın yapımı ve krallığın yönetimiyle ilgilenmesi için seçmiş olmasından dolayı kendisine yardım etmeye çağırdı.
Ayrıca onlara, işin kolay ve zahmetsiz olacağını, çünkü bunun için çok miktarda altın ve daha fazla gümüş, kereste, çok sayıda marangoz ve taş ustası, büyük miktarda zümrüt ve her türlü değerli taş hazırladığını söyledi; ve şimdi bile kendi egemenliğinin mallarından iki yüz talent ve üç yüz talent saf altın vereceğini, bunların en kutsal yer ve Tanrı'nın arabası olan, sandığın üzerinde duracak ve onu örtecek olan kerubiler için olduğunu söyledi. Davut konuşmasını bitirdiğinde, yöneticiler, rahipler ve Levililer arasında büyük bir coşku belirdi; şimdi bağışta bulundular ve gelecekteki bir bağış için büyük ve görkemli vaatlerde bulundular; çünkü beş bin talent altın ve on bin dram, on bin talent gümüş ve on binlerce talent demir getirmeyi taahhüt ettiler. Ve eğer birinin değerli bir taşı varsa, onu getirir ve hazinelerin arasına konulmasını vasiyet ederdi; Musa'nın soyundan gelenlerden biri olan Yakiel de bu hazinelerin sorumluluğunu üstlenmişti.

10. Bunun üzerine bütün halk sevindi; özellikle de Davut, yöneticilerin, rahiplerin ve diğerlerinin gayretini ve hırsını görünce çok sevindi ve yüksek sesle Tanrı'yı övmeye başladı.

Machine Translated by Google

Onu evrenin Babası ve Anası, insan ve ilahi şeylerin Yaratıcısı olarak adlandırdı; bu sözlerle İbrani ulusunun ve mutluluğunun, oğluna verdiği krallığın hamisi ve koruyucusu Süleyman'ı süslemişti. Bunun yanı sıra, tüm halk için mutluluk, oğlu Süleyman için ise sağlam ve doğru bir zihin ve her türlü erdemde güçlenme diledi; sonra kalabalığa Tanrı'yı kutsamalarını emretti; bunun üzerine hepsi yere kapanıp ona tapındılar. Ayrıca, krallığı ele geçirdiğinden beri aldıkları tüm nimetler için Davut'a şükrettiler. Ertesi gün Tanrı'ya bin boğa ve bin kuzu kurban etti; bunları yakmalık kurban olarak sundular. Ayrıca barış kurbanları sundular ve on binlerce kurban kestiler; kral bütün gün halkla birlikte ziyafet çekti. Ve Süleyman'ı ikinci kez yağla meshettiler ve onu kral, Zadok'u da bütün halkın baş rahibi olarak atadılar. Süleyman'ı saraya getirip babasının tahtına oturttuktan sonra, o günden itibaren ona itaat ettiler.

BÖLÜM 15.

Davut, ölümüne yaklaşırken oğlu Süleyman'a ne gibi görevler verdi ve tapınağın inşası için ona ne kadar mal bıraktı?

1. Bundan kısa bir süre sonra Davut da yaşlılığından dolayı bir hastalığa yakalandı; Ölümünün yaklaştığını anlayan İsa, oğlu Süleyman'ı çağırdı ve ona şöyle dedi: "Ey oğlum, şimdi mezarıma ve atalarımın yanına gidiyorum; bu, şimdi yaşayan veya bundan sonra yaşayacak olan bütün insanların gideceği ortak yoldur; bu yoldan artık geri dönmek ve bu dünyada olup biten hiçbir şeyi bilmek mümkün değildir. Bu nedenle, henüz hayattayken, ölüme çok yakın olsam da, sana daha önce verdiğim öğütlerde söylediğim gibi, tebaasına karşı dürüst ve sana krallığını veren Tanrı'ya karşı dindar olmanı, Musa aracılığıyla bize gönderdiği emirlerine ve kanunlarına uymanı, ne lütuf ne de dalkavukluktan dolayı hiçbir şehvetin veya başka bir tutkunun seni bunlara uymamaya itmesine izin vermemeni rica ediyorum; çünkü eğer kanunlarını çiğnersen, Tanrı'nın lütfunu kaybedersin ve sen de dönersin."

Machine Translated by Google

Her şeyde O'nun takdirini senden uzak tut; fakat eğer sana yakışır şekilde davranırsan ve seni teşvik ettiğim gibi davranırsan, krallığımızı ailemize koruyacaksın ve sonsuza dek İbraniler üzerinde bizden başka hiçbir hanedan hüküm sürmeyecek. Ayrıca, ordunun komutanı Joab'ın (26) iki generali kıskançlıktan öldürdüğünü ve dürüst ve iyi adamlar olan Ner oğlu Abner ve Jether oğlu Amasa'yı öldürdüğünü de unutma; onların ölümünün intikamını, sana uygun görünen şekilde al, çünkü Joab benim için çok sert ve benden daha güçlüydü ve bu yüzden şimdiye kadar cezadan kurtuldu. Ayrıca, beni memnun etmek için büyük bir saygıyla bakacağın ve çok iyi bakacağın Gileadlı Barzillai'nin oğlunu da sana emanet ediyorum; Çünkü biz ona önce iyilik yapmadık, sadece kaçışım sırasında bana yaptıklarından dolayı babasına olan borcumuzu ödüyoruz.

"Benyamin kabilesinden Gera oğlu Şimei de var; ben kaçarken Mahanaim'e giderken bana birçok hakaret savurdu, Ürdün'de benimle karşılaştı ve bundan sonra hiçbir şey olmayacağına dair güvence aldı. Şimdi adil bir fırsat bul ve onu cezalandır."

2. Davut, oğluna kamu işleri, dostları ve cezayı hak ettiğini bildiği kişiler hakkında bu öğütleri verdikten sonra, yetmiş yıl yaşadıktan sonra öldü. Hebron'da Yahuda kabilesi üzerinde yedi yıl altı ay, Kudüs'te ise tüm ülke üzerinde otuz üç yıl hüküm sürdü. Bu adam mükemmel bir karaktere sahipti ve bir kralda, özellikle de kendisine emanet edilmiş bu kadar çok kabilenin korunmasını üstlenmiş bir kralda arzu edilen tüm erdemlerle donatılmıştı; çünkü son derece cesur bir adamdı ve tebaası için savaşması gerektiğinde, askerleri kendi çabasıyla harekete geçirerek ve onlar için savaşarak, onları despotik bir şekilde komuta etmeden, tehlikelere gönüllü olarak ve her şeyden önce atılırdı. Ayrıca, herhangi bir işi yönetmesi gerektiğinde, mevcut ve gelecekteki durumları anlama ve kavrama konusunda çok büyük yeteneklere sahipti. İhtiyatlı ve ölçülüydü ve herhangi bir felaket altında olanlara karşı nazikti; O, dürüst ve insancıl biriydi; bunlar, özellikle krallar için uygun olan iyi niteliklerdir. Ayrıca, bu kadar büyük bir yetkiyi kullanırken, Uriah'ın karısıyla olan ilişkisi dışında hiçbir suç işlemedi. Dahası, gerek İbranilerin gerekse diğer milletlerin herhangi bir kralından daha büyük bir servet bıraktı.

Machine Translated by Google

3. Oğlu Süleyman tarafından Kudüs'te büyük bir ihtişamla ve kralların gömülmesinde kullanılan tüm diğer cenaze törenleriyle birlikte gömüldü; dahası, onunla birlikte gömülen büyük ve muazzam bir servet de vardı ki, bunun büyüklüğünü şimdi anlatacaklarımdan kolayca tahmin edebilirsiniz; çünkü bin üç yüz yıl sonra, Başrahip Hyrcanus, Demetrius'un oğlu Dindar lakaplı Antiochus tarafından kuşatıldığında, kuşatmayı kaldırması ve ordusunu geri çekmesi için ona para vermek istedi ve parayı temin etmenin başka bir yolunu bulamayınca, Davut'un mezarının bir odasını açtı ve üç bin talent çıkardı ve bu paranın bir kısmını Antiochus'a verdi; ve bu şekilde kuşatmanın kaldırılmasını sağladı, okuyucuya başka bir yerde bildirdiğimiz gibi. Hayır, ondan sonra, uzun yıllar sonra, Kral Herod başka bir oda açtı ve çok miktarda para aldı, yine de ikisi de kralların tabutlarına ulaşamadılar, çünkü cesetleri toprağın altına o kadar ustaca gömülmüştü ki, anıtlarına girenler bile onları göremedi. Ama bunlar hakkında bu kadarını söylemek bize yeterli olacaktır.

meseleler.

SON NOT

(1) Burada, Yoab, Abişay ve Asahel'in her üçünün de Davud'un yeğenleri, kız kardeşi Zeraya'nın oğulları olduğu, 1. Tarihler 2:16'da belirtildiği gibi; ve Amasa'nın da diğer kız kardeşi Abigail'den olan yeğeni olduğu, 17. ayette belirtildiği gibi, burada belirtilmelidir.

(2) Bu, Josephus'un doğru bir gözlemi olabilir; Samuel, Tanrı'nın emriyle tacı Davut'a ve soyuna miras bırakmıştır; zira bu miras hiçbir zaman daha ileriye gitmemiştir, Süleyman'ın kendisine soyunun her zaman bu hakka sahip olacağına dair hiçbir söz verilmemiştir.

(3) Josephus'un İssakar kabilesi hakkında söylediği, "gelecekte olacakları önceden bilen" sözleri, paralel metinle en iyi şekilde özetlenebilir. 1. Tarihler 12:32, "İsrail'in ne yapması gerektiğini bilmek için zamanları anlayan"; yani, İsrailoğulları için takvimler yapacak kadar astronomi bilgisine sahip olan, böylece bayramlarını kutlayabilsinler, tarlayı sürebilsinler, ekebilsinler, hasatlarını ve üzümlerini zamanında toplayabilsinler.

(4) Diğer kopyalarımızda, Davut'un şehri olarak doğru bir şekilde adlandırılan tek yer olan Sion Dağı hakkında 2 Samuel 5:6-9'da yazılanlar ve bu şehrin kuşatılması ve fethi hakkında şunlar söyleniyor:

Machine Translated by Google

Josephus, David'i Kudüs şehrinin tamamı için kullanır, ancak kaleyi de dahil eder; hangi yetkiye dayanarak olduğunu bilmiyoruz, belki de David onları birleştirdikten veya kaleyi aşağı şehre bağladıktan sonra, Josephus onları tek bir şehir olarak kabul etmiştir (bölüm 2). Bununla birlikte, bu düşünce, aynı Josephus'un David'in ve diğer birçok Yahuda kralının mezarları hakkında söyledikleriyle doğrulanıyor gibi görünüyor; Krallar ve Tarihler kitaplarının yazarları gibi, Josephus da hala bunların Kudüs'te olduğunu söylüyor. David'in mezarı, Hyrcanus, Herod ve Aziz'in dönemlerinde de bilinen bir yer gibi görünüyor.

Peter, Antiq. B. XIII. bölüm 8. kısım 4 B. XVI. bölüm 8. kısım 1; Elçiler 2:29. Şimdi, Sion Dağı çevresinde böyle kraliyet mezarları bulunmamıştır, ancak Kudüs'ün kuzey duvarının yakınında bulunurlar; bu nedenle, bunların bu mezarlar olduğunu düşünüyorum. Bkz. 15. bölüm 3. kısım notu. Bu arada, Josephus'un topalların, körlerin ve sakatların bu şehri veya kaleyi korumakla görevlendirildiğine dair açıklaması doğru gibi görünüyor ve İncil'imizdeki bu tarihe en iyi ışığı tutuyor. Bay Ottius haklı olarak (Hayercamp, s. 305), Josephus'un Sion Dağı'ndan bu isimle hiç bahsetmediğini, sanırım bunu bir isim olarak değil, özel bir isim olarak kullandığını; hala ya Kale ya da Yukarı Şehir olarak adlandırdığını belirtiyor; Bay Ottius'un Josephus'un bu yöntemine dair kötü niyetli şüpheleri için de herhangi bir sebep göremiyorum.

(5) Josephus'un bazı nüshalarında burada Solyma veya Salem; diğerlerinde ise Hierosolyma veya Kudüs yazmaktadır. İkincisi, Josephus'un başka bir yerde (Savaş Üzerine, B. VI. bölüm 10.) bu şehrin Melkisedek'in zamanından önce Solyma veya Salem olarak adlandırıldığını, ancak onun tarafından Hierosolyma veya Kudüs olarak adlandırıldığını söylediğiyle daha iyi örtüşmektedir. Ben daha ziyade, İbrahim'in Yehova Jireh, "Rab görecek veya sağlayacak" kehanetini aldıktan sonra böyle adlandırıldığını düşünüyorum (Tekvin 22:14). Jireh kelimesi, eski Salem, Barış adının başına küçük bir değişiklikle eklendiğinde Kudüs olur; ve bu ifade, "Tanrı görecek" veya daha doğrusu "Tanrı kendisi için yakmalık kurbanlık bir kuzu sağlayacak" (ayet 10) anlamına geldiğinden, 8, 14'te Musa zamanına kadar atasözü olarak kullanıldığı söyleniyor; bana göre bu ismin en olası kökeni budur ve bu da Tanrı'nın "dünyanın günahlarını ortadan kaldıracak olan Tanrı Kuzusu" aracılığıyla barış sağlayacağını ifade eder. Ancak, Dr. Hudson'ın da haklı olarak belirttiği gibi, parantez içine alınanların Josephus'un gerçek sözleri olduğu pek düşünülemez.

Machine Translated by Google

(6) Burada, Saul'un çok nadiren, Davut'un ise çok sık Urim aracılığıyla Tanrı'ya danıştığı ve Davut'un, Saul'un uygulamasının aksine, her zaman kendi bilgeliğine veya yeteneklerine değil, ilahi yönlendirmeye dayanmayı amaçladığı belirtilmelidir. Bkz. bölüm 2 ve Antiq. B. III. bölüm 8. bölüm 9'daki not; ve Saul'un kızı (ama Davut'un karısı) Mihal, Davut'un sandığın önünde dans etmesine güldüğünde (2 Samuel 6:16, vd. ve burada, bölüm 1, 2, 3), muhtemelen babası Saul'un sandığa, orada sorulan Urim'e veya önünde Tanrı'ya ibadete bu kadar önem vermediği ve Mihal'in bunu bir kralın onuruna yakışmayan bir dindarlık olarak gördüğü için böyle davrandığı düşünülmektedir.

(7) Josephus, burada Uzzah'ın rahip olmadığını (belki bir Levili olabilir) ve bu nedenle, kanuna aykırı olarak sandığa dokunduğu için öldürüldüğünü ve bu kutsal olmayan pervasızlığın cezasının Sayılar 4:15, 20'de belirtildiği gibi ölüm olduğunu gözlemlediğinde kısmen haklı görünüyor. Daha önce benzer bir örneğe bakın, Antiq. B. VI. bölüm 1. kısım 4. Bu sandığın, rahipler veya Levililer tarafından taşınması gerekirken, bir arabaya konulmasının (ki Josephus'ta burada Obededom'un evinden Davut'un evine böyle taşındığı anlatılıyor), Tanrı'nın kanununa aykırı bu davranıştan dolayı öfkelenmesine neden olmuş olması da olasıdır. Bkz. Sayılar 4:15; 1 Tarihler 15:13.

(8) Josephus burada bize, Pentateuch'un kendi kopyasının anlamını anladığı kadarıyla, Musa'nın tapınağın inşasını önceden bildirdiğini bildiriyor; ancak bildiğim kadarıyla bu, mevcut kopyalarımızda hiçbir yerde geçmiyor. Ve bunun onun dikkatsizce ortaya koyduğu bir hata olmadığı, daha önce Antiq. B. IV. bölüm 8. kısım 46'da belirttiği gibi, Musa'nın Yahudilerin gelecekteki itaatsizlikleri üzerine tapınaklarının yakılıp yeniden inşa edileceğini ve bunun sadece bir kez değil, daha sonra birkaç kez olacağını önceden bildirmesinden anlaşılıyor. Ayrıca Josephus'un, diğer kopyalarımızın veya en azından İbranice çevirimizin aksine, Tanrı'nın böyle bir tapınağı hemen inşa etme emrini önceden bildirmesine de bakın, bölüm 14. kısım 2, 2 Samuel 7:6, 7; 1 Chronicles 17:5, 6.

(9) Josephus, burada, Tanrı'nın Davut'a ve Natan'a, Davut'un soyundan birinin ona bir tapınak inşa etmesiyle ilgili yaptığı iki ayrı kehaneti karıştırıyor gibi görünüyor; biri Süleyman'a, diğeri Mesih'e aittir; bu ikisi arasındaki ayrım Hristiyan dini için büyük önem taşımaktadır.

Machine Translated by Google

(10) Suriye Zobah'ın (2 Samuel 3:8; 1 Chronicles 18:3-8), Josephus'un burada varsaydığı gibi Sophene olup olmadığı; Ptolemy'nin ise Dr. Hudson'ın burada belirttiği gibi Fırat'ın ötesine yerleştirdiği, oysa Zobah'ın bu tarafta olduğu; ya da Josephus'un burada coğrafya konusunda bir hata yapıp yapmadığı; kesin olarak belirleyemiyorum.

(11) Davut'un Hadadezer'den aldığı bin savaş arabasından sadece yüzünü kendine ayırması, büyük olasılıkla Musa'nın kanununa uygun hareket etmek içindi; zira Musa'nın kanunu, İsrail kralının "kendine çok sayıda at edinmesini" yasaklıyordu (Tesniye 17:16); o dönemde Yahudeya'da atların başlıca kullanım amaçlarından biri de savaş arabalarını çekmekti. Bkz. Yeşu 12:6; ve Antiq. B.
V. bölüm 1. kısım 18. Burada belirtmek gerekir ki, çok büyük bir kral olan Hadad, Davut tarafından fethedilmiştir; Davut'un soyundan gelenler, Hazael'in günlerine kadar birkaç nesil boyunca Benhadad veya Hadad'ın oğlu olarak adlandırılmıştır. Hazael'in oğlu Adar veya Ader, İbranice kopyamızda (2 Krallar 13:24) Benhadad olarak yazılmıştır, ancak Josephus'ta Adad veya Adar olarak geçer. Aynı metinde ve Josephus'ta (Antiq. B. IX. bölüm 8. kısım 7) Hazael'in oğlu olarak belirtilen kişinin hala Hadad'ın oğlu olarak adlandırılması gariptir. Bu nedenle, burada İbranice kopyamızı Josephus'unkinden farklı olarak düzeltmek istiyorum; çünkü Josephus'un kopyasında doğru okuma yer alıyor gibi görünüyor. Josephus'un burada sunduğu Şamlı Nikolaus'un tanıklığı da kusursuz görünmüyor; zira Nikolaus, Ahab döneminde Samarya'yı kuşatan Hadadların üçüncüsü veya Benhadadların ikincisi olduğunu söylüyor. Eğer bu isimde on kişi varsa, ki bize öyle olduğu söyleniyor, yedinci veya sekizinci olması daha muhtemeldir.
Bu tanıklık, Hadadlar veya Benhadadların hepsinin aynı soydan olduğunu ve birbirlerinin hemen ardından geldiğini göstermektedir; oysa Hazael o soydan değildi ve hiçbir kayıtta Hadad veya Benhadad olarak adlandırılmamaktadır. Ayrıca, Josephus'un en kesin kronolojisine göre, bu Hadad'dan (Davut döneminde) Hazael'in başlangıcına kadar yaklaşık iki yüz yıl geçtiğini de belirtmek gerekir.

(12) İdamiler veya Edomlular üzerindeki bu büyük zaferle, Esau'nun soyundan gelenler ve bu ulusun Yahudilere ödediği vergi sayesinde, Yakup ve Esau doğmadan önce Rebeka'ya ve ölümünden önce yaşlı İshak'a bildirilen, büyük olan Esau'nun (veya Edomluların) hizmet edeceği ve küçük olan Yakup'un (veya İsrailoğullarının) Esau'nun (veya Edomluların) efendisi olacağı kehanetleri dikkat çekici bir şekilde yerine getirildi. Bkz. Antika B.

Machine Translated by Google

VIII. bölüm 7. kısım 6; Yaratılış 25;9,3; ve Antiq. BI bölüm 18. kısım 5, 6 hakkındaki notlar.

(13) Bir talent altının yaklaşık yedi pound ağırlığında olduğunu, tapınağın 13. bölümdeki açıklamasında görebilirsiniz. Josephus'un da bunu daha yüksek tahmin etmesi pek mümkün değil, çünkü burada Davut'un onu sürekli başında taşıdığını söylüyor.

(14) Josephus'un, Davud'un kuşattığı ve ele geçirdiği Rabbah ve diğer Ammonlu şehirlerin sakinlerini veya en azından garnizonunu testerelerle, demir tırmıklarla, demir baltalarla kesip tuğla fırınından geçirdiğine dair 2 Samuel 12:31 ve 1 Chronicles 20:3'teki sözleri görüp görmediği burada doğrudan ifade edilmemiştir. Eğer bunları gördüyse, ki büyük olasılıkla görmüştür, kesinlikle bu Ammonluları işkence ederek öldürmeyi açıklamıştır; çünkü Ammonlular, kötülükleri onları merhamete layık olmaktan mahrum bırakan Kenan'ın yedi ulusundan biri değildi; Aksi takdirde, en azından Samuel'deki kelimelerin anlamının sadece şu olabileceğini düşünmeye meyilli olurdum: Onlar en düşük seviyedeki köleler haline getirilmiş, kereste veya taş kesme, tarlaları sürme, ağaç yontma, tuğla yapma ve pişirme gibi ağır işlerde çalıştırılmış, ancak canları alınmamıştır. Hatırladığım kadarıyla, Kutsal Kitabın tamamında veya herhangi bir başka eski tarihte, insanları öldürmede bu kadar acımasız yöntemlere rastlamıyoruz; Samuel'deki kelimeler de doğal olarak böyle bir şeye işaret etmiyor gibi görünüyor.

(15) Absalom'un saçının bu ağırlığının yirmi ya da otuz yılda iki yüz şekele veya altı avoirdupois'in biraz üzerine ulaşabileceği konusunda, Kehanetlerin Kelime Kelime Gerçekleşmesi, s. 77, 78'e bakınız. Ancak son zamanlarda çok bilgili bir yazar, LXXX'ün ağırlığını değil, değerini kastettiğini düşünüyor: Yirmi şekeldi. — Dr. Wall'un Eski Ahit Üzerine Eleştirel Notları, 2 Samuel 14:26 üzerine. Josephus'un görüşünün ne olduğu belli değil: Metni kopyalarında bulduğu gibi dürüstçe aktarıyor, sadece Absalom'un saçını tarttığı veya ölçtüğü "günlerin sonunda" bunun haftada bir olduğunu düşünüyordu.

(16) Bu, Josephus'un kopyasının, sıradan kopyalarımızda büyük ölçüde bozulmuş olan bir metne dair bize sunduğu en iyi düzeltmelerden biridir. Absalom'un bu isyanının, daha önce olanlardan (babasıyla uzlaşmasından) kırk yıl sonra gerçekleştiğini söylüyorlar, oysa tarihin akışı bunun mümkün olduğunu gösteriyor.

Machine Translated by Google

Josephus'ta olduğu gibi, bundan sonra dört yıldan fazla olmamalıdır; bu sayı, Ermenice çevirisinin yapıldığı Septuagint versiyonunun kopyası tarafından doğrudan doğrulanmaktadır ve bize dört yıl gibi küçük bir sayı vermektedir.

(17) Josephus'un, Tanrı'nın Ahitofel'in tehlikeli planını boşa çıkardığı ve kötü Absalom'u doğrudan onu reddetmeye yönlendirdiği (bu yönlendirme, Kutsal Yazıların, daha önceki gönüllü kötülükleriyle haklı olarak yok edilmeyi hak eden ve böylece yok edilen insanların kalplerinin katılaştırılması ve gözlerinin kör edilmesi olarak adlandırdığı şeydir) düşüncesi çok haklıdır ve onda sık rastlanan bir düşüncedir. Josephus, Tanrı'nın bu tür yargısal yönlendirmelerinin şekliyle ilgili incelikli hipotezlerle kendisini veya okuyucularını asla şaşırtmaz, oysa bunların adaleti genellikle çok açıktır. Tanrı'nın bu tür durumlarda kullandığı ilahi işlemlerin, izinlerin veya araçların bu kendine özgü şekli, çoğu zaman bizim için anlaşılmazdır. "Gizli şeyler Rabbimiz Tanrı'ya aittir; fakat açıklanan şeyler bize ve sonsuza dek çocuklarımıza aittir ki, bu yasanın bütün sözlerini yerine getirelim," Tesniye 29:29. Gördüğüm kadarıyla, modern bilim insanlarının tüm incelikleri de, gerek ilahi gerekse insan faaliyetleriyle ilgili bu ve benzeri birçok zorluk noktasına kayda değer bir açıklık getirememiştir. --Bkz. Antiq. B. V bölüm 1, kısım 2 ve Antiq.

B. IX. bölüm 4. kısım 3.

(18) Tapınağın kapıları hakkındaki açıklamamı dikkate alanlar, Davut'un tahtının burada ve 2 Samuel 18:21'de iki kapı veya geçit arasında olduğu yönündeki bu anlatıma şaşırmayacaklardır. Kapılar, şehirlerde olduğu gibi tapınakta da, girişte bir geçit ve çıkışta başka bir geçit bulunan, aralarında adli davaların görüldüğü ve halkın istişarelerinin yapıldığı geniş açık alanlardır; bu durum Kutsal Yazıların çeşitli yerlerinden, 2 Tarihler 31:2; Mezmur 9:14; 137:5; Özdeyişler 1:21; 8:3, 31; 31:23 ve daha birçok yerden bilinmektedir.

(19) Davut artık Mahanairn'de ve şehrin kapısının açık yerindeydi; ki bu kapı hâlâ surların en yüksek yerinde inşa edilmiş gibi görünüyor ve diğer kopyalarımız onun kapının üzerindeki odaya çıktığını söylüyor (2 Samuel 18:33). Bence Josephus'taki mevcut okumamızı düzeltmeli ve şehir yerine kapı, yani surların en yüksek yeri yerine kapı okumalıyız.

Machine Translated by Google

Şehrin kapısından, daha doğrusu kapının en yüksek kısmından bahsedilmelidir. Buna göre, Josephus'ta ve diğer nüshalarımızda, 2 Samuel 19:8'de, Davut'un daha önce olduğu gibi şehrin kapısında oturduğunu görüyoruz.

(20) Davut'un Mefiboşet'in mal varlığının yarısını Ziba'ya vermesi, onun oldukça memnuniyetsiz olduğunu ve Mefiboşet'in anlattıklarının tamamen doğru olup olmadığından şüphe duyduğunu düşündürür; Davut şimdi de daha önce yaptığı gibi onu yemeğe davet etmiyor, sadece suçluysa onu affediyor. Mefiboşet'in burada ve 2 Samuel 19:24'te kullandığı bu garip yas tutma şekli de ikiyüzlülük şüphesinden tamamen arınmış değildir. Eğer Ziba, Mefiboşet'e Davut'a binebileceği kendi eşeğini getirmeyi ihmal ettiyse veya reddettiyse, onun gibi büyük bir adamın aynı amaç için başka bir hayvan temin edemeyeceğini varsaymak yarı yarıya mantıklıdır.

(21) Burada Josephus'un okumasını açıkça tercih ediyorum; çünkü o, Benyamin dahil on bir kabilenin bir tarafta, Yahuda kabilesinin ise diğer tarafta olduğunu varsayıyor. Çünkü Benyamin, genel olarak, Saul'un hanedanının babasıydı ve şimdiye kadar diğerlerinden daha az Davud'a sadıktı; bu nedenle, özellikle de sonraki isyanın başında bir Benyaminli olduğu düşünüldüğünde, bu dönemde Yahuda ile birleşerek ikiye katlanması düşünülemez. Bkz. bölüm 6 ve 2 Samuel 20:2, 4.

(22) Bu bölüm çok dikkat çekicidir ve Josephus'un görüşüne göre, Davut'un Mezmurlar Kitabı'nı, mevcut yazıtların sıklıkla ima ettiği gibi, daha önce birkaç kez değil, genellikle hayatının sonlarında veya savaşları bittikten sonra yazdığını göstermektedir. Ne Josephus, ne de Eski ve Yeni Ahit'in bilinen kitaplarının yazarları, ne de Havarisel Anayasalar, bunların hiçbirini Davut'un kendisinden başka bir yazara atfetmiş gibi görünmemektedir. Bkz. Eski Ahit Üzerine Deneme, sayfa 174, 175. Mezmurların bu vezinleri için, bkz. Antiq. B. II. bölüm 16. kısım 4. not.

(23) Musa aracılığıyla Tanrı'nın sözleri, Çıkış 30:12, Josephus'un bu bölümde bahsedilen büyük veba için verdiği gerekçeyi yeterince karşılıyor: — "İsrail oğullarının sayısını belirlediğin zaman, onları saydığın zaman, Rabbe canları için fidye vereceklerdir; onları saydığın zaman, aralarında veba olmasın." Gerçekten de Davut'un veya bu yasanın bu dönemde uygulanmamasının ihmali de bu durumu açıklayamazdı.

Machine Translated by Google

Numaralandırıldıklarında, her birinin üzerinde yarım şekel değerinde bir miktar da vardı. Milletlerin kötü krallarına ve yöneticilerine bu kadar bağlı olmalarının ve ilahi kanunlara itaatsizliklerinde neredeyse sürekli olarak onlarla birlikte hareket etmelerinin, ilahi kanunların kullanılmaz hale gelmesine veya hor görülmesine izin vermelerinin en büyük nedeni; ve tüm insanlığın her zaman itaat etmesi gereken Tanrı'nın adil kanunları yerine, bu yöneticilerin siyasi olmayan kanunlarını ve emirlerini benimsemeleridir; kralları ve yöneticileri aksini ne derlerse desinler, insan kanunlarının ilahi kanunlardan üstün tutulması bana putperest veya Hristiyan karşıtı milletlerin temel özelliği gibi görünmektedir. Buna göre, Josephus, Antiq. B. IV. bölüm 8. kısım 17'de, İsrail halkının, kralları olduğunda, güçlerinin sınırlarını aşmamalarına ve Tanrı'nın kanunlarına göre yönetilemez hale gelmemelerine dikkat etme görevi olduğunu, bunun da ilahi düzenleri için kesinlikle çok zararlı bir şey olacağını doğru bir şekilde gözlemlemektedir. Yahudilere özgü bir ihmalkarlık olduğunu da düşünmüyorum: Hristiyan diye adlandırılan milletler, krallarını ve yöneticilerini kendi krallıklarının insan yasalarını çiğnemekten alıkoymak konusunda bazen gerçekten çok titiz davranırlar, ancak Tanrı'nın yasalarını çiğnemekten alıkoymak konusunda aynı özeni göstermezler. "İnsanlara mı yoksa Tanrı'ya mı daha çok kulak vermek Tanrı'nın gözünde doğrudur, siz karar verin."

Elçilerin İşleri 4:19. "İnsanlara değil, Tanrı'ya itaat etmeliyiz." (29. ayet)

(24) Josephus'un burada eklediği şey çok dikkat çekicidir; bu Moriah Dağı'nın sadece İbrahim'in çok uzun zaman önce İshak'ı kurban ettiği yer olmakla kalmayıp, Tanrı'nın bir peygamber aracılığıyla Davud'a burada oğlunun kendisine bir tapınak inşa edeceğini önceden bildirdiğidir ki bu, diğer kopyalarımızın hiçbirinde doğrudan yer almamaktadır, ancak özellikle 1. Tarihler 21:25, 28; 22:1'de bulunanlarla çok uyumludur; okuyucuyu bu yerlere yönlendiriyorum.

(25) İnşaatta harcanan altın ve gümüş miktarından

Süleyman'ın tapınağı ve nereden ortaya çıktığı hakkında bilgi için 13. bölümdeki açıklamaya bakın.

(26) David, burada bazıları tarafından, Joab ve Şimei'nin, uygun bir fırsat bulursa Süleyman tarafından cezalandırılmasını tavsiye ettiği için büyük ölçüde kınanmaktadır; zira David, ilkine uzun süre katlanmış ve diğerini tamamen affetmiş gibi görünmektedir ve Süleyman da buna göre hareket etmiştir; ancak ben bu durumlarda ne David'te ne de Süleyman'da herhangi bir kusur göremiyorum. Joab'ın Abner ve Amasa'yı öldürmesi çok barbarcaydı ve bunlar da uygun şekilde affedilemezdi.

Machine Translated by Google

Davut veya Süleyman tarafından; çünkü krallara kasten öldürme suçundan dolayı bağışlama yetkisi Tanrı'nın hiçbir yasasıyla desteklenmez, hatta her yerde doğrudan buna karşıdır; ve kesinlikle, insanların krallarından herhangi birine böyle bir ayrıcalık tanıma gücü de yoktur; Yoab, Davut'la o kadar yakın akrabaydı ve savaşçı bir yönetim altında orduda o kadar güçlüydü ki, Davut onu kendisi öldürmeye cesaret edemedi (2 Samuel 3:39; 19:7). Şimei'nin, haklı bir sebep olmaksızın, Tanrı'nın meshedilmişine lanet okuması, Tanrı'ya ve meshedilmiş kralına karşı en büyük ihanet eylemiydi ve haklı olarak ölüm cezasını hak ediyordu; ve Davut kendisine karşı yapılan ihaneti affedebilse de, Şimei konusunda ona, dönüşünde ve yeniden tahta çıkışında veya o vesileyle onu öldürmeyeceğine dair söz vermekten başka bir şey yapmamıştı (2 Samuel 19:22); ve ona daha fazla yemin etmedi (ayet 19:1). 23. ayette Josephus'un sözlerine göre, Süleyman'ın onu öldürmeyeceği ve bunu gerçekleştireceği belirtilmektedir; Süleyman'ın böyle bir haini bağışlamak gibi bir yükümlülüğü de yoktu.

Machine Translated by Google

Kitap VIII

YÜZ VE ARALIĞINI İÇEREN

ALTMIŞ ÜÇ YIL.

DAVİD'İN ÖLÜMÜNDEN AHAB'IN ÖLÜMÜNE KADAR.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

Süleyman, krallığı ele geçirdikten sonra düşmanlarından nasıl kurtuldu?

1. Önceki kitapta Davut'tan, onun erdeminden ve hemşehrilerine sağladığı faydalardan; ayrıca başarıyla yönettiği savaşlardan ve muharebelerden ve ardından yaşlı bir adam olarak ölümünden bahsetmiştik.
Oğlu Süleyman, henüz genç yaşta olmasına rağmen krallığı devraldığında ve Davut hayattayken onu Tanrı'nın isteği doğrultusunda o halkın efendisi ilan ettiğinde; tahta oturduğunda, halkın tamamı, bir hükümdarlığın başlangıcında alışıldığı gibi, ona sevinçle tezahürat etti; ve tüm işlerinin hayırlı bir şekilde sonuçlanmasını, uzun bir ömür sürmesini ve mümkün olan en mutlu duruma ulaşmasını diledi.

2. Ancak babası hayattayken yönetimi ele geçirmeye çalışan Adoniya, kralın annesi Batşeba'ya geldi ve ona büyük bir nezaketle selam verdi. Batşeba ona, herhangi bir konuda yardım istemek için mi geldiğini yoksa başka bir nedenle mi geldiğini sordu ve eğer öyleyse bunu söylemesini istedi, çünkü seve seve ona yardım edeceğini söyledi. Adoniya, hem yaşlılığı hem de halkın tutumu nedeniyle krallığın kendisinin olduğunu bildiğini, ancak Tanrı'nın isteğiyle oğlu Süleyman'a devredildiğini söylemeye başladı. Ayrıca, onun hizmetinde olmaktan memnun olduğunu ve mevcut durumdan memnun olduğunu söyledi; ancak ondan, kardeşinden kendisine bir iyilik elde etmesine ve babasıyla birlikte olmuş olan, ancak babası çok yaşlı olduğu için onunla yatmamış ve henüz bakire olan Abişag'ı kendisine eş olarak vermesi için onu ikna etmesine yardım etmesini istedi. Batşeba da ona yardım edeceğine ve bu evliliği gerçekleştireceğine dair söz verdi; çünkü kralın böyle bir şeyde onu memnun etmek isteyeceğini ve kendisinin de bunu krala çok ısrarla kabul ettireceğini biliyordu. Bunun üzerine, bu evliliğin gerçekleşmesi umuduyla yola koyuldu. Bunun üzerine Süleyman'ın annesi, Adoniya'nın ricası üzerine, verdiği sözü oğluna anlatmak için hemen yanına gitti. Oğlu onu karşılamak için yanına geldi, ona sarıldı ve onu evine götürdü.

Machine Translated by Google

Kraliyet tahtı hazırlandı, o da üzerine oturdu ve annesi için sağ tarafa başka bir taht daha koymalarını emretti. Batşeba oturunca, "Ey oğlum, senden bir dileğimi yerine getir ve bana hoş olmayan veya nankörlük edecek hiçbir şey yapma; eğer beni reddedersen, bunları yapacaksın," dedi.
Süleyman, ona emirlerini iletmesini söylediğinde, çünkü görevi gereği her istediğini yerine getirmekle yükümlüydü, ve kadının başlangıçta istediğini elde edeceğine dair kesin bir beklenti içinde olmadığını, aksine reddedilme şüphesi taşıdığını belirttiğinde, kadın ondan kardeşi Adonijah'ın Abişag ile evlenmesine izin vermesini rica etti.

3. Fakat kral bu sözlerden çok öfkelendi ve annesini göndererek Adonijah'ın büyük işler hedeflediğini, ağabeyine olduğu gibi krallığı kendisine devretmesini istememesine şaşırdığını, çünkü Abişag ile evlenmesini istediğini, ordunun komutanı Yoab ve rahip Abiathar gibi güçlü dostları olduğunu söyledi. Bunun üzerine muhafızların komutanı Benaya'yı çağırdı ve ona kardeşi Adonijah'ı öldürmesini emretti. Ayrıca rahip Abiathar'ı çağırdı ve ona şöyle dedi: "Babamla birlikte çektiğin diğer zorluklar ve onunla birlikte taşıdığın sandık yüzünden seni öldürmeyeceğim; fakat sana şu cezayı vereceğim, çünkü Adonijah'ın takipçileri arasındaydın ve onun safındaydın. Burada kalma, bir daha gözümün önüne gelme, kendi şehrine git, kendi tarlalarında yaşa ve ömrünün geri kalanını orada geçir; çünkü o kadar büyük bir suç işledin ki, artık bu makamı koruman adil olmaz." Bu nedenle, Tanrı'nın Abiathar'ın dedesi Eli'ye önceden bildirdiği gibi, İtamar'ın ailesi rahiplik makamından mahrum bırakıldı. Böylece bu makam, Phineas'ın ailesine, Zadok'a geçti. Phineas'ın ailesinden olup da başrahiplik İthamar'ın evine geçtiği dönemde (bu aileden Eli, bu görevi ilk alan kişiydi) özel hayatlarını sürdürenler şunlardı: Başrahip Abişua'nın oğlu Bukki; onun oğlu Yoatham; Yoatham'ın oğlu Meraioth; Meraioth'un oğlu Arophseus; Aropheus'un oğlu Ahitub; ve Ahitub'un oğlu, Davut'un hükümdarlığı döneminde ilk başrahip olan Zadok'tu.

Machine Translated by Google

4. Ordu komutanı Yoab, Adoniya'nın öldürüldüğünü duyunca çok korktu; çünkü Adoniya, Süleyman'dan daha çok onun dostuydu. Adoniya'ya olan iyiliğinden dolayı tehlikede olduğunu haklı olarak sezen Yoab, sunağa kaçtı ve kralın Tanrı'ya olan dindarlığı nedeniyle kendisini güvende tutabileceğini düşündü.
Fakat bazıları krala Joab'ın teklifini anlattığında, kral Benaya'yı gönderdi ve onu sunaktan kaldırmasını ve savunmasını yapması için yargı kürsüsüne getirmesini emretti. Ancak Joab, sunaktan ayrılmayacağını, başka bir yerde ölmektense orada öleceğini söyledi. Benaya cevabını krala bildirdiğinde, Süleyman ona orada başını kesmesini (1) ve bunu, kötü niyetle öldürdüğü ordunun iki komutanı için ceza olarak almasını ve cesedini gömmesini emretti; böylece günahları ailesinden asla ayrılmasın, kendisi ve babası Joab'ın ölümüyle suçsuz bulunsun. Benaya emredileni yerine getirdiğinde, kendisi tüm ordunun komutanı olarak atandı. Kral ayrıca, görevden aldığı Abiathar'ın yerine Zadok'u tek başına baş rahip yaptı.

5. Şimei'ye gelince, Süleyman ona bir ev inşa etmesini, Kudüs'te kalmasını, kendisine hizmet etmesini ve Sedir deresini geçme yetkisinin olmamasını emretti; bu emre karşı gelirse ölüm cezasıyla cezalandırılacağını söyledi. Ayrıca onu o kadar korkunç bir şekilde tehdit etti ki, itaat edeceğine dair yemin etmesini zorunlu kıldı.
Bunun üzerine Şimei, Süleyman'a böyle bir emir verdiği için teşekkür etmekle yükümlü olduğunu söyledi ve emrettiği gibi yapacağına dair yemin etti; kendi ülkesini terk ederek Kudüs'e yerleşti. Ancak üç yıl sonra, iki hizmetkarının kendisinden kaçıp Gat'ta olduğunu duyunca, aceleyle hizmetkarlarını almaya gitti; onlarla birlikte geri döndüğünde, kral bunu fark etti ve emirlerini hiçe saydığı ve dahası Tanrı'ya ettiği yeminlere de saygı göstermediği için çok kızdı. Bunun üzerine onu çağırdı ve ona şöyle dedi: "Beni asla terk etmeyeceğine, bu şehirden başka bir şehre gitmeyeceğine yemin etmemiş miydin? Bu yüzden yalan yere yemin ettiğin için cezadan kurtulamayacaksın, seni cezalandıracağım, ey alçak herif, hem bu suçun için, hem de babam kaçarken ona yaptığın kötü muameleler için. Böylece, kötü insanların haksızlıklarından hemen cezalandırılmasalar bile sonunda hiçbir şey kazanmadıklarını, aksine tüm zaman boyunca cezalandırıldıklarını anlayacaksın."

Machine Translated by Google

"Kendilerini güvende sanırlar, çünkü henüz hiçbir şey çekmemişlerdir; oysa cezaları artar ve üzerlerine daha ağır gelir; hem de suçlarını işledikleri anda cezalandırılmış olsalardı alacaklarından daha ağır olur." Böylece Benaya, kralın emriyle Şimei'yi öldürdü.

BÖLÜM 2.

Süleyman'ın karısı hakkında; bilgeliği ve zenginliği hakkında; ve tapınağın inşası için Hiram'dan elde ettikleri hakkında.

1. Süleyman, krallığında iyice yerleşmiş ve düşmanlarını cezalandırmışken, Mısır kralı Firavun'un kızıyla evlendi ve Kudüs surlarını daha öncekinden çok daha büyük ve güçlü hale getirdi. (2) Bundan sonra kamu işlerini çok barışçıl bir şekilde yönetti. Gençliği, adaletin uygulanmasında, kanunların gözetilmesinde veya babasının ölümünden önce kendisine verdiği görevlerin hatırlanmasında hiçbir engel teşkil etmedi; aksine, yaşlı ve son derece akıllı birinden beklenebilecek her görevi büyük bir doğrulukla yerine getirdi. Şimdi Hebron'a gidip Musa tarafından inşa edilen tunç sunakta Tanrı'ya kurban sunmaya karar verdi.

Bunun üzerine orada bin adet yakmalık kurban sundu; bunu yaptıktan sonra Tanrı'ya büyük bir şeref verdiğini düşündü; çünkü o gece uyurken Tanrı ona göründü ve dindarlığının karşılığı olarak kendisine vermeye hazır olduğu bazı hediyeler istemesini emretti. Böylece Süleyman Tanrı'dan en mükemmel, kendi başına en değerli, Tanrı'nın en büyük sevinçle bahşedeceği ve insan için en faydalı olanı istedi; çünkü bir genç ve bir adamın doğal olarak yapabileceği gibi, kendisine altın, gümüş veya başka zenginlikler verilmesini istemiyordu, çünkü bunlar genellikle çoğu insan tarafından en değerli ve Tanrı'nın en iyi hediyeleri olarak kabul edilen şeylerdir; ama, "Ey Rabbim, bana sağlam bir akıl ve iyi bir anlayış ver ki, böylece halkı doğru ve adaletle konuşup yargılayabileyim" dedi. Tanrı bu isteklerden çok memnun oldu; ve ona, kendi isteğinde belirtmediği her şeyi, zenginliği, şöhreti, düşmanlarına karşı zaferi vereceğine söz verdi; ve her şeyden önce,

Machine Translated by Google

Tanrı, Süleyman'a, ne kralların ne de sıradan insanların sahip olmadığı bir anlayış ve bilgelik bahşetti. Ayrıca, eğer Süleyman dürüst ve itaatkâr kalır ve babasının üstün olduğu konularda onu taklit ederse, krallığı uzun süre soyuna koruyacağına söz verdi. Süleyman bunu Tanrı'dan duyunca hemen yatağından fırladı; ona ibadet ettikten sonra Kudüs'e döndü; ve çadırın önünde büyük kurbanlar sunduktan sonra bütün ailesine ziyafet verdi.

2. O günlerde önüne, sonuçlanması çok zor olan çetin bir dava geldi; ve bence bu davanın konusunu açıklamak gerekiyor ki, yazılarıma aşina olmayanlar Süleyman'ın ne kadar zor bir davayı çözmek zorunda kaldığını anlasınlar ve bu tür konularla ilgilenenler de kralın bu basiretini örnek alarak bu tür sorular hakkında daha kolay karar verebilsinler. Ona gelen, hayatları boyunca fahişelik yapmış iki kadın vardı; Yaralanmış gibi görünen kadın ilk konuşmaya başladı ve şöyle dedi: "Ey kral, ben ve bu diğer kadın aynı odada birlikte yaşıyoruz. Aynı günün aynı saatinde ikimiz de birer oğul doğurduk; üçüncü gün bu kadın oğlunu öldürdü ve sonra benim oğlumu kucağımdan alıp kendine götürdü ve ben uyurken ölü oğlunu kollarıma bıraktı. Sabahleyin çocuğu emzirmek istediğimde kendi çocuğumu bulamadım, yanımda kadının ölü çocuğunu gördüm; çünkü iyice inceledim ve öyle olduğunu anladım. Bu yüzden oğlumu istedim ve onu alamayınca, efendim, yardımınıza başvurdum; çünkü yalnızdık ve onu suçlayabilecek kimse yoktu, bu yüzden hiçbir şey umurunda değil, gerçeği inkar etmeye devam ediyor." Bu kadın hikayesini anlattıktan sonra, kral diğer kadına bu hikayeye karşı ne diyeceğini sordu. Ancak kadın, kendisine yöneltilen suçlamayı reddetti ve yaşayan çocuğun kendi çocuğu, ölen çocuğun ise rakibinin çocuğu olduğunu söyledi. Kimse nasıl bir hüküm verilebileceğini anlayamadı ve tüm mahkeme bu bilmeceyi nasıl çözeceğini bilemedi. Bunun üzerine kral, tek başına şu yöntemi buldu: Hem ölü çocuğu hem de yaşayan çocuğu getirmelerini emretti ve muhafızlarından birini göndererek, bir kılıç getirmesini, çekmesini ve her iki çocuğu da ikiye bölmesini emretti. Böylece kadınların her biri,

Machine Translated by Google

Kral, çocuğun yarısının canlı, yarısının ölü olabileceğini söyledi. Bunun üzerine halk, krala kendi aralarında, onu bir gençten farksız görerek güldü. Ancak bu sırada, canlı çocuğun gerçek annesi olan kadın, bunu yapmaması, çocuğu diğer kadına kendi çocuğu gibi vermesi gerektiğini haykırdı; çünkü çocuğun diğerinin çocuğu olarak kabul edilse bile, çocuğun yaşamıyla ve görüntüsüyle yetineceğini söyledi. Diğer kadın ise çocuğun bölünmesini kabul etmeye hazırdı ve üstelik ilk kadının da acı çekmesini istiyordu. Kral, her iki kadının sözlerinin de tutkularının gerçekliğinden kaynaklandığını anlayınca, çocuğu kurtarmak için haykıran kadına verdi, çünkü o çocuğun gerçek annesiydi; diğerini ise kendi çocuğunu öldürmekle kalmayıp, arkadaşının çocuğunun da yok edilmesini isteyen kötü bir kadın olarak kınadı. Halk bu kararlılığı kralın zekâsının ve bilgeliğinin büyük bir işareti ve göstergesi olarak gördü ve o günden sonra ona ilahi bir zihne sahipmiş gibi davrandı.

3. Ordularının komutanları ve tüm ülke üzerinde görevlendirilen subaylar şunlardı: Efraim bölgesinin başında Ures; Beytlehem bölgesinin başında Dioclerus; Süleyman'ın kızıyla evlenen Abinadab, Dora bölgesini ve deniz kıyısını yönetiyordu; Büyük Ova, Achilus'un oğlu Benaya'nın yönetimindeydi; o ayrıca Ürdün'e kadar olan tüm ülkeyi yönetiyordu; Gabaris, Gilead ve Gaulanitis'i yönetiyordu ve Og'un altmış büyük ve surlarla çevrili şehrini yönetiyordu; Achinadab, Sidon'a kadar olan tüm Celile'nin işlerini yönetiyordu ve kendisi de Süleyman'ın kızı Basima ile evlenmişti; Banacates, Arce civarındaki deniz kıyısını yönetiyordu; Şafat, Tabor Dağı'nı, Karmel'i ve Ürdün nehrine kadar olan Aşağı Celile'yi yönetiyordu; tüm bu ülke için bir kişi görevlendirilmişti; Şimei, Benyamin bölgesinin sorumluluğunu üstlenmişti; Gabares ise Ürdün'ün ötesindeki bölgeye sahipti ve onun başına da bir vali atanmıştı. İbrani halkı, özellikle de Yahuda kabilesi, tarıma ve topraklarını işlemeye başlayınca muazzam bir gelişme gösterdi; çünkü barış içinde yaşıyorlar, savaşlar ve sıkıntılarla meşgul olmuyorlar ve ayrıca en çok arzu edilen özgürlüğün bolca tadını çıkarıyorlardı. Bu nedenle herkes kendi topraklarının verimini artırmak ve onları eskisinden daha değerli hale getirmekle meşguldü.

Machine Translated by Google

4. Kralın ayrıca Suriye ve Filistliler toprakları üzerinde, Fırat Nehri'nden Mısır'a kadar uzanan bölgede, hüküm süren başka yöneticileri de vardı ve bunlar uluslardan vergi topluyorlardı. Şimdi bunlar kralın sofrasına ve akşam yemeğine her gün (3) otuz kori ince un ve altmış kori irmik; ayrıca on semiz öküz ve meralardan yirmi öküz ve yüz semiz kuzu getiriyorlardı; bunların hepsi, yabancılar tarafından her gün krala getirilen geyik, manda, kuş ve balık avlarından elde edilenlerin dışındaydı. Süleyman'ın ayrıca çok sayıda savaş arabası vardı; bu savaş arabaları için atlarının sayısı kırk bindi; bunların dışında on iki bin süvarisi vardı; bunların yarısı Kudüs'te krala hizmet ediyordu, geri kalanı ise yurt dışına dağılmış ve kraliyet köylerinde yaşıyordu; Fakat kralın masraflarını karşılayan aynı subay, atların yemini de temin ediyor ve o sırada kralın ikamet ettiği yere kadar taşıyordu.

5. Tanrı'nın Süleyman'a bahşettiği zekâ ve bilgelik o kadar büyüktü ki, eski zamanlardakileri bile geride bıraktı; öyle ki, zekâ bakımından tüm insanlardan üstün oldukları söylenen Mısırlılardan hiç de aşağı değildi; hatta, onların zekâsının kralınkinden çok daha düşük olduğu açıktır. Ayrıca, o zamanlar İbraniler arasında zekâ bakımından en önde gelenlerden, yani Mahol'un oğulları Ethan, Heman, Chalcol ve Darda'dan da üstün ve kendini onlardan ayıran bir zekâya sahipti. Ayrıca bin beş kaside ve şarkı kitabı, üç bin de benzetme ve atasözü yazdı; çünkü hyssop'tan sedire kadar her türlü ağaç hakkında birer benzetme anlattı; aynı şekilde, ister karada, ister denizlerde, ister havada olsun, her türlü canlı yaratık hakkında da benzetmeler yazdı. Çünkü o, onların doğalarından hiçbirini bilmez değildi, onlar hakkında araştırma yapmaktan da geri durmadı, hepsini bir filozof gibi anlattı ve çeşitli özelliklerine dair mükemmel bilgisini gösterdi. Tanrı ayrıca ona, cinleri kovma becerisini (4) öğrenmesini sağladı ki bu, insanlar için yararlı ve iyileştirici bir bilimdir. Ayrıca, hastalıkların hafifletildiği büyüler de besteledi. Ve ardında, cinleri bir daha asla geri dönmeyecek şekilde uzaklaştıran cin çıkarma yöntemini bıraktı; ve bu tedavi yöntemi bugün bile büyük bir güce sahiptir; çünkü kendi ülkemden Eleazar adında bir adamın, Vespasian'ın, oğullarının, komutanlarının ve tüm ordusunun huzurunda cinli insanları serbest bıraktığını gördüm.

Machine Translated by Google

Askerler. Tedavi yöntemi şöyleydi: Süleyman'ın bahsettiği türden bir ayağı olan bir yüzüğü cinli adamın burun deliklerine yerleştirdi, sonra cini burun deliklerinden dışarı çekti; adam hemen yere yığılınca, Süleyman'dan bahsetmeye devam ederek ve onun bestelediği büyülü sözleri okuyarak, cin'in bir daha kendisine geri dönmemesi için ona yalvardı.

Eleazar, böyle bir güce sahip olduğunu izleyicilere ikna etmek ve göstermek için, biraz uzakta su dolu bir kap veya leğen koydu ve adamdan çıkan cinne, onu devirmesini ve böylece izleyicilere adamı terk ettiğini bildirmesini emretti; ve bu yapıldığında, Süleyman'ın becerisi ve bilgeliği çok açık bir şekilde gösterildi: İşte bu nedenle, Süleyman'ın yeteneklerinin enginliğini ve Tanrı tarafından ne kadar sevildiğini tüm insanların bilmesi ve bu kralın sahip olduğu her türden olağanüstü erdemlerin yeryüzündeki hiçbir halk tarafından bilinmemesi için, bu konulardan bu kadar ayrıntılı olarak bahsettik.

6. Ayrıca Sur kralı Hiram, Süleyman'ın babasının krallığına geçtiğini duyunca çok sevindi, çünkü Süleyman Davud'un dostuydu. Bu yüzden ona elçiler gönderdi, selamladı ve işlerinin şu anki mutlu durumundan dolayı tebrik etti. Bunun üzerine Süleyman ona bir mektup gönderdi; mektubun içeriği şöyledir:

Süleyman'dan Kral Hiram'a.

"(5)Bil ki babam Tanrı'ya bir tapınak inşa etmek istemişti, fakat savaşlar ve sürekli seferler yüzünden engellenmişti; çünkü düşmanlarını devirmek için hepsini vergiye tabi tutana kadar durmadan mücadele etti. Fakat ben şu anda sahip olduğum barış için Tanrı'ya şükrediyorum ve bu nedenle rahatım ve Tanrı'ya bir ev inşa etmeyi düşünüyorum, çünkü Tanrı babama böyle bir evin benim aracılığımla inşa edileceğini önceden bildirmişti; bu yüzden senden, tebaandan bazılarını benimkilerle birlikte Lübnan Dağı'na kereste kesmeye göndermeni istiyorum, çünkü Sidonlular bizim halkımızdan daha yeteneklidirler. Odun kesicilere ödenecek ücretlere gelince, belirleyeceğin her fiyatı ödeyeceğim."

7. Hiram bu mektubu okuyunca hoşuna gitti ve Süleyman'a şu cevabı yazdı.

Machine Translated by Google

HİRAM'DAN KRAL SÜLEYMAN'A.

"Tanrı'ya şükretmek gerekir ki, babanın yönetimini sana emanet etmiştir; sen bilge bir adamsın ve her türlü erdeme sahipsin."
Ben ise senin içinde bulunduğun durumdan sevinç duyuyorum ve bana gönderdiğin her şeyde sana itaat edeceğim; zira tebaam aracılığıyla birçok büyük sedir ve servi ağacı kestiğimde, onları denize göndereceğim ve tebaama onlardan sal yapmalarını ve ülkenizin dilediğin herhangi bir yerine yelken açmalarını emredeceğim ve onları orada bırakacağım; daha sonra tebaan onları Kudüs'e götürecektir. Fakat sen bize bu kereste için tahıl temin etmeye özen göster, çünkü biz bir adada yaşıyoruz ve buna ihtiyacımız var." (6)

8. Bu mektupların nüshaları günümüze kadar ulaşmış olup, sadece kitaplarımızda değil, Tiruslular arasında da korunmaktadır; öyle ki, eğer biri bunların doğruluğunu öğrenmek isterse, Tirus'un kamu kayıtlarının sorumlularından bunları kendisine göstermelerini isteyebilir ve orada yazılanların bizim söylediklerimizle örtüştüğünü görecektir. Bunu, okuyucularımın yalnızca doğruyu söylediğimizi ve insanları aldatan ve aynı zamanda memnun eden bazı akla yatkın olaylardan tarih uydurmadığımızı, incelemeden kaçınmaya çalışmadığımızı veya insanların bize hemen inanmasını istemediğimizi bilmeleri için söyledim; bir tarihçinin uygun övgüsü olan gerçeği söylemekten sapma özgürlüğümüz de yoktur ve yine de kusursuz olamayız: ancak söylediklerimizin doğruluğunu kanıtlayabildiğimiz ve en güçlü delillere sahip olduğumuz sürece, söylediklerimizin kabul edilmesinde ısrar etmiyoruz.

9. Kral Süleyman, Sur kralının bu mektubu kendisine ulaştığı anda, mektupta belirtilen istekliliğini ve iyi niyetini takdir etti ve istediği karşılığı vererek ona her yıl yirmi bin kori buğday ve aynı miktarda zeytinyağı gönderdi; bir fıçı yetmiş iki sekstar alabiliyor. Ayrıca aynı miktarda şarap da gönderdi. Böylece Hiram ile Süleyman arasındaki dostluk giderek arttı ve sonsuza dek süreceklerine yemin ettiler. Kral, halkın tamamına otuz bin işçiden oluşan bir vergi koydurdu ve işlerini kolaylaştırmak için bunu akıllıca aralarında paylaştırdı; çünkü Lübnan Dağı'nda bir ay boyunca on bin kişiyi kereste kesmeye gönderdi ve sonra da...

Machine Translated by Google

Eve dönüp iki ay dinlendiler, diğer yirmi bin kişi belirlenen zamanda görevlerini bitirinceye kadar; ve böylece daha sonra ilk on bin kişi her dört ayda bir işlerine geri döndü: ve bu verginin başında Adoram vardı. Davut'un geride bıraktığı yabancılardan da yetmiş bin kişi taşları ve diğer malzemeleri taşımakla görevliydi; taşları kesenlerden ise seksen bin kişi vardı. Bunlardan üç bin üç yüzü geri kalanların yöneticisiydi. Ayrıca onlara tapınağın temelleri için büyük taşlar kesmelerini, bunları dağda bir araya getirip birleştirmelerini ve böylece şehre getirmelerini emretti. Bu iş sadece kendi ülkemizden işçiler tarafından değil, Hiram'ın gönderdiği işçiler tarafından da yapıldı.

BÖLÜM 3.

BU TAPINAĞIN İNŞASI HAKKINDA

1. Süleyman, hükümdarlığının dördüncü yılında, Makedonyalıların Artemisius, İbranilerin ise Jur diye adlandırdığı ikinci ayda, Mısır'dan Çıkış'tan beş yüz doksan iki yıl sonra tapınağı inşa etmeye başladı; İbrahim'in Mezopotamya'dan Kenan'a çıkışından bin yirmi yıl ve tufandan sonra bin dört yüz kırk yıl geçmişti; yaratılan ilk insan Adem'den Süleyman'ın tapınağı inşa etmesine kadar toplamda üç bin yüz iki yıl geçmişti. Tapınağın inşasına başlandığı yıl, Hiram'ın hükümdarlığının on birinci yılıydı; ancak Sur şehrinin inşasından tapınağın inşasına kadar iki yüz kırk yıl geçmişti.

2. Bu nedenle kral, tapınağın temellerini toprağın çok derinlerine attı ve kullanılan malzemeler, zamanın etkisine dayanacak güçlü taşlardı; bunlar toprakla birleşip, üzerine inşa edilecek olan üst yapının temeli ve sağlam bir zemini olacaktı; bu temeller, kralın çok süslü ve görkemli olmasını tasarladığı diğer yüksek ve ağır binaların ağırlığından az olmayan o muazzam üst yapıları ve değerli süsleri kolaylıkla taşıyabilecek kadar güçlü olmalıydı. Bütün gövdesini, çatısına kadar, beyaz taştan inşa ettiler; yüksekliği altmış arşındı.

Machine Translated by Google

Uzunluğu aynı, genişliği ise yirmiydi. Üzerine, ölçüleri ona eşit başka bir bina daha inşa edildi; böylece tapınağın toplam yüksekliği yüz yirmi arşın oldu. Cephesi doğuya bakıyordu. Sundurmaya gelince, onu tapınağın önüne inşa ettiler; uzunluğu yirmi arşındı ve evin genişliğiyle uyumlu olacak şekilde düzenlenmişti; enlem olarak on iki arşın, yüksekliği ise yüz yirmi arşın kadar yükseltilmişti. Ayrıca tapınağın etrafına, birbirlerine yakınlıkları, sayıları ve tapınağın etrafındaki dış konumları nedeniyle tüm tapınağı içine alabilecek otuz küçük oda inşa etti. Ayrıca içlerinden geçiş yolları da açtı, böylece birbirlerine bağlanabiliyorlardı.

Bu odaların her birinin genişliği beş arşın, uzunluğu da aynıydı, ancak yüksekliği yirmi arşındı. Bunların üzerinde, hem ölçüleri hem de sayıları bakımından eşit olan başka odalar ve bunların üzerinde de başka odalar vardı; böylece bunlar evin alt kısmına eşit bir yüksekliğe ulaşıyordu; çünkü üst kısımda etrafında hiçbir bina yoktu. Evin üzerindeki çatı sedir ağacındandı; ve gerçekten de bu odaların her birinin diğer odalarla bağlantılı olmayan kendi çatısı vardı; ancak diğer kısımlar için, hepsine ortak olan ve geri kalanından geçen ve tüm binayı kabaca saran çok uzun kirişlerle inşa edilmiş kapalı bir çatı vardı, böylece orta duvarlar aynı kereste kirişleriyle güçlendirilerek daha sağlam hale getirilebiliyordu: ancak kirişlerin altındaki çatı kısmı aynı malzemelerden yapılmıştı, tamamen düzdü ve çatılara uygun süslemeler ve üzerlerine çakılmış altın levhalar vardı. Ve duvarları sedir tahtalarıyla kapladığı gibi, üzerlerine heykeller bulunan altın levhalar da yerleştirdi; böylece tüm tapınak parıldıyor ve içeri girenlerin gözlerini her tarafındaki altının ihtişamıyla kamaştırıyordu. Tapınağın tüm yapısı, cilalı taşlardan büyük bir ustalıkla yapılmıştı ve bu taşlar o kadar uyumlu ve düzgün bir şekilde bir araya getirilmişti ki, izleyicilere herhangi bir çekiç veya başka bir mimari aletin izi görünmüyordu; sanki hiçbir alet kullanılmadan, tüm malzemeler doğal olarak bir araya gelmiş gibiydi, bir parçanın diğeriyle uyumu, aletlerin kuvvetinden değil, doğal olarak ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Kral ayrıca tapınağın üzerindeki üst odaya çıkmak için de güzel bir düzenek kurmuştu ve bu, duvarın kalınlığındaki basamaklardan oluşuyordu; çünkü alt evde olduğu gibi doğu ucunda büyük bir kapısı yoktu, girişler yanlarda, çok küçük kapılardan yapılıyordu. Ayrıca tapınağı hem içten hem de dıştan kaplamıştı.

Machine Translated by Google

Kalın zincirlerle birbirine sıkıca tutturulmuş sedir tahtalarından oluşan bu düzenek, binanın hem desteğini hem de sağlamlığını sağlıyordu.

3. Kral tapınağı ikiye böldüğünde, yirmi arşın [her yönde] içteki evi en gizli oda yaptı, kırk arşın olanı ise kutsal yer olarak belirledi; duvardan bir kapı yeri açtırdığında, oraya sedir ağacından kapılar koydu ve üzerlerine çok miktarda altın kaplattı; bu altınlar üzerinde heykeller vardı. Ayrıca, bu kapıların önüne çekilecek, üzerlerinde en ilginç çiçekler işlenmiş, mavi, mor, kırmızı ve en parlak ve en yumuşak ketenden yapılmış örtüler de yaptırdı. Ayrıca, genişliği yirmi arşın ve uzunluğu da aynı olan en gizli yer için, her birinin yüksekliği beş arşın olan iki saf altın kerubim heykeli yaptırdı (8) ; her birinin beş arşın uzunluğunda iki kanadı vardı; Bu nedenle Süleyman onları birbirlerinden çok uzak olmayan yerlere yerleştirdi; bir kanatları gizli yerin güney duvarına, diğer kanatları ise kuzey duvarına değsin diye. Birbirine bitişik olan diğer kanatları ise aralarına yerleştirilen sandığı örtüyordu. Ancak bu kerubilerin şeklinin ne olduğunu kimse söyleyemez, hatta tahmin bile edemez. Ayrıca tapınağın zeminini altın levhalarla döşedi ve tapınağın kapısına, duvarın yüksekliğine uygun, ancak genişliği yirmi arşın olan kapılar ekledi ve üzerlerine altın levhalar yapıştırdı.

Özetle, tapınağın iç ve dış hiçbir bölümünü altınla kaplı bırakmamıştı. Ayrıca, en kutsal yerin iç kapılarına çekildiği gibi, bu kapılara da perdeler çektirmişti; fakat tapınağın sundurmasında böyle bir şey yoktu.

4. Süleyman, Sur şehrinden Hiram adında bir zanaatkâr çağırdı; annesi tarafından Naftali kabilesindendi (çünkü annesi o kabiledendi), babası ise İsrailoğulları soyundan Ur'luydu.
Bu adam her türlü işte becerikliydi; fakat asıl becerisi altın, gümüş ve pirinç işçiliğindeydi; Süleyman'ın isteğine göre tapınak çevresindeki tüm mekanik işleri o yapmıştı. Dahası, bu Hiram, dış yüzeyleri pirinçten yapılmış, pirinç kalınlığı dört parmak genişliğinde, yüksekliği on sekiz arşın ve çevresi on iki arşın olan iki [oyuk] sütun yaptırmıştı; ancak her birinin başlığına, sütunun üzerinde duran ve beş arşın yüksekliğinde olan zambak motifleri işlenmişti ve bunların etrafına ağ örgüsü örülmüştü.

Machine Translated by Google

Pirinçten yapılmış küçük palmiye dalları zambak işlemelerini kapladı. Buna ayrıca iki sıra halinde iki yüz nar asıldı. Bu sütunlardan birini sundurmanın girişine sağ tarafa yerleştirdi ve ona Jachin (9) adını verdi , diğerini ise sol tarafa yerleştirdi ve ona Booz adını verdi.

5. Süleyman ayrıca, şekli yarım küre olan tunçtan bir deniz de yaptırdı. Bu tunç kap, büyüklüğünden dolayı deniz olarak adlandırıldı ; çünkü leğenin çapı on fit (yaklaşık 3 metre) ve kalınlığı bir avuç içi kadardı. Orta kısmı, etrafında on sarmal bulunan kısa bir sütun üzerine oturuyordu ve bu sütun on arşın (yaklaşık 3 metre) çapındaydı. Etrafında, göğün dört rüzgarına bakan, her rüzgara üçer tane olmak üzere on iki öküz duruyordu; bunların arka kısımları aşağıya doğru basıktı, böylece yarım küre şeklindeki kap onların üzerine oturabiliyordu; kabın kendisi de içten içe basıktı. Bu deniz üç bin banyo (yaklaşık 3000 su kabı) alabiliyordu.

6. Ayrıca, dörtgen şekilli on adet yıkama kabı için on adet pirinç kaide yaptı; bu kaidelerin her birinin uzunluğu beş arşın, genişliği dört arşın ve yüksekliği altı arşındı. Bu kap kısmen tornalanmış olup şu şekilde tasarlanmıştı: Her köşede birer tane olmak üzere dört küçük dörtgen sütun vardı; bunların her çeyreğinde kaidenin kenarları bunlara uydurulmuştu; üç parçaya ayrılmışlardı; her aralıkta, yıkama kabını desteklemek için uygun bir bordür vardı; bunun üzerinde bir yerde aslan, başka bir yerde boğa ve kartal oyulmuştu. Küçük sütunlarda da yanlarda oyulmuş olan aynı hayvanlar oyulmuştu. Bütün yapı yükseltilmişti ve dökme demirden yapılmış, göbekleri ve tekerlekleri olan ve bir buçuk ayak çapında dört tekerlek üzerinde duruyordu. Tekerleklerin tellerinin nasıl hassas bir şekilde döndürüldüğünü, tabanların kenarlarına nasıl birleştirildiğini ve jantlarla ne kadar uyumlu bir şekilde bir araya geldiğini gören herkes bunlara hayran kalırdı.

Ancak yapıları şöyleydi: Uzatılmış ellerin belirli omuzları, yukarıdaki köşeleri tutuyordu; bunların üzerine, leğenin oyuk kısmının altında bulunan, kartal ve aslanın ön kısımlarına dayanan kısa bir spiral sütun yerleştirilmişti; bunlar, onları görenlerin tek parça olduklarını düşünecek kadar onlara uyarlanmıştı: bunların arasında palmiye ağacı oymaları vardı. On kaidenin yapısı buydu. Ayrıca, her biri kırk banyo alan on büyük yuvarlak pirinç kap yaptı; (10) çünkü yüksekliği dört arşındı ve kenarları birbirlerinden aynı mesafedeydi. Ayrıca bu leğenleri üzerine yerleştirdi

Machine Translated by Google

Mechonoth adı verilen on kaideyi yerleştirdi; ve beş yıkama kabını tapınağın sol tarafına (11) , yani kuzey rüzgarına bakan tarafa, aynı sayıda da sağ tarafa, güneye, ama doğuya bakacak şekilde yerleştirdi; denizi de aynı [doğu] yöne yerleştirdi. Şimdi denizi, rahiplerin tapınağa girip sunağa çıkacakları zaman ellerini ve ayaklarını yıkamaları için, yıkama kaplarını ise yakılacak kurbanlık hayvanların iç organlarını ve ayaklarını temizlemek için ayırdı.

7. Ayrıca, yakılan kurbanlar için uzunluğu yirmi arşın, genişliği de aynı, yüksekliği on arşın olan tunçtan bir sunak yaptırdı. Bütün kaplarını, kapları, kürekleri ve leğenleri de tunçtan yaptı; bunlara ek olarak, mum söndürücüleri, maşaları ve diğer bütün kaplarını da altın gibi parlak ve güzel olan tunçtan yaptı. Kral ayrıca çok sayıda masa yaptırdı, ancak bunlardan biri büyük ve altından yapılmıştı; üzerine Tanrı'nın ekmekleri konulacaktı; bunlara benzeyen, ancak farklı bir şekilde yapılmış on bin tane daha yaptırdı; bunların üzerine kaplar ve kadehler konulacaktı; altından olanlar yirmi bin, gümüş olanlar kırk bin taneydi. Ayrıca Musa'nın emrine göre on bin şamdan yaptırdı; bunlardan birini, kanuna göre gündüzleri yanması için tapınak için ayırdı. Tapınağın kuzey tarafında, şamdanın karşısında, üzerinde ekmekler bulunan bir masa vardı; çünkü şamdanın altını güney tarafına yerleştirdi, fakat altın sunak ikisinin arasında duruyordu. Bütün bu kaplar, kutsal evin kırk arşın uzunluğundaki bölümünde bulunuyordu ve sandığın konulacağı en gizli yerin perdesinin önündeydi.

8. Kral ayrıca seksen bin adet dökme kabı, yüz bin adet altın kap ve iki katı kadar gümüş kap yaptırdı; sunakta yoğrulmuş ince unu sunmak için seksen bin adet altın kap ve iki katı kadar gümüş kap yaptırdı. İnce unu yağla karıştırdıkları büyük leğenlerden de altmış bin adet altın kap ve iki katı kadar gümüş kap yaptırdı. Musa'nın Hin ve Asaron (onda bir ölçü) diye adlandırdığı ölçülerden yirmi bin adet altın kap ve iki katı kadar gümüş kap yaptırdı. Tütsüyü sunağa taşıdıkları altın buhurdanlıklardan yirmi bin adet; tapınaktaki büyük sunaktan küçük sunağa ateş taşıdıkları diğer buhurdanlıklardan ise elli bin adet yaptırdı.

Başrahibe ait olan ve uzun kollu olan rahip kıyafetleri.

Machine Translated by Google

Elbiseler, kehanet ve değerli taşlar bin taneydi. Fakat Musa'nın [Tanrı'nın adını] yazdığı taç (12) sadece bir taneydi ve bugüne kadar kaldı. Ayrıca her rahip için mor kuşaklı, ince ketenden on bin rahip giysisi ve Musa'nın emrine göre iki yüz bin trompet yaptı; ayrıca Levili olan şarkıcılar için iki yüz bin ince keten giysi yaptı. Ve ilahi söylemek için icat edilen, Nablee ve Cindre adı verilen [psalter ve arp] gibi müzik aletleri yaptı; bunlar elektrumdan [en ince pirinçten] yapılmış kırk bin taneydi.

9. Süleyman bütün bunları Tanrı'nın şerefine, büyük bir çeşitlilik ve ihtişamla yaptırdı; hiçbir masraftan kaçınmadı, tapınağı süslemek için her türlü cömertliği gösterdi; ve bunları Tanrı'nın hazinelerine adadı. Ayrıca tapınağın etrafına, bizim dilimizde Gison dediğimiz, ancak Yunanlıların Thrigcos dediği bir bölme yerleştirdi ve bunu üç arşın yüksekliğe kadar yükseltti; bu, kalabalığın tapınağa girmesini engellemek ve buranın sadece rahipler için özgür ve açık bir yer olduğunu göstermek içindi. Ayrıca bu avlunun ötesine, dörtgen şeklinde bir tapınak inşa etti ve bunun için büyük ve geniş manastırlar kurdu; buraya, her birinin ön cephesi dört rüzgardan birine açık olan ve altın kapılarla kapatılan çok yüksek kapılardan giriliyordu. Bu tapınağa, diğerlerinden saf ve kanunlara bağlı olan herkes giriyordu. Ancak bunun ötesindeki tapınağı gerçekten harika bir tapınak yaptı ve kelimelerle tarif edilemeyecek kadar muhteşemdi; hatta, eğer böyle söyleyebilirsem, görüldüğünde inanılması güçtür; Çünkü o, muazzam derinlikleri nedeniyle eğilerek bakıldığında acı çekmeden görülemeyen büyük vadileri toprakla doldurduktan ve zemini dört yüz arşın yükselttikten sonra, tapınağın inşa edildiği dağın tepesiyle aynı seviyeye getirdi ve böylece havaya maruz kalan en dıştaki tapınak, tapınağın kendisiyle aynı hizaya geldi. (13) Bunu da, yerel taştan yapılmış yüksek sütunlar üzerinde duran, çatıları sedir ağacından yapılmış ve bu kadar yüksek çatılara uygun şekilde cilalanmış, çift sıralı bir manastır binasıyla çevreledi; fakat bu tapınağın tüm kapılarını gümüşten yaptı.

BÖLÜM 4.

Machine Translated by Google

Süleyman'ın Sandığı Tapınağa Nasıl Taşıdığı, Tanrı'ya Nasıl Yalvardığı ve Ona Nasıl Açıkça Kurbanlar Sunduğu.

1. Kral Süleyman bu büyük ve güzel binaları bitirip, bağışlarını tapınağa yerleştirdikten ve tüm bunları yedi yıl içinde yaparak zenginliğini ve azmini sergiledikten sonra, bunu gören herkes, tamamlanmasının çok uzun zaman aldığını düşünecek ve bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin bitirilmesine şaşıracaktı; kısa, yani işin büyüklüğüyle karşılaştırıldığında kısa. Ayrıca İbranilerin yöneticilerine ve ileri gelenlerine mektup yazarak, tüm halkın hem inşa ettiği tapınağı görmek hem de Tanrı'nın sandığını oraya taşımak için Kudüs'te bir araya gelmesini emretti. Halkın tamamının Kudüs'e gelmesi için yapılan bu davet her yere yayıldığında, yedinci ayda bir araya geldiler; bu aya bizim hemşehrilerimiz Thisri, Makedonyalılar ise Hyperberetoets derler. İbraniler tarafından en kutsal ve en önemli bayram olarak kutlanan Çadır Bayramı da aynı zamana denk geldi. Böylece Musa'nın kurduğu sandığı ve çadırı ve Tanrı'ya sunulan kurbanlar için kullanılan tüm kapları taşıyıp tapınağa götürdüler. (14) Kralın kendisi, tüm halk ve Levililer önden giderek, toprağı kurbanlarla, içki sunularıyla ve çok sayıda kurbanın kanıyla ıslattılar ve çok miktarda tütsü yaktılar; öyle ki, etraftaki hava bu kokularla o kadar doldu ki, çok uzaktaki insanlara bile hoş bir şekilde ulaştı ve Tanrı'nın varlığının ve insanların görüşüne göre, bu yeni inşa edilmiş ve kutsanmış yerde onlarla birlikte ikamet ettiğinin bir işareti oldu; çünkü tapınağa varıncaya kadar ne ilahi söylemekten ne de dans etmekten yorulmadılar; ve sandığı bu şekilde taşıdılar. Fakat onu en gizli yere taşıyacakları zaman, kalabalığın geri kalanı uzaklaştı ve sadece onu taşıyan rahipler onu iki kerubinin arasına yerleştirdiler; kerubler de onu kanatlarıyla sararak (çünkü onlar da bu şekilde yaratılmışlardı), bir çadır veya kubbe altındaymış gibi örttüler. Sandıkta, Tanrı'nın Sina Dağı'nda Musa'ya söylediği ve üzerine kazınmış olan on emri koruyan iki taş levhadan başka bir şey yoktu; fakat şamdanı ve levhayı koydular.

Machine Translated by Google

Altın sunağı ise tapınaktaki en gizli yerin önüne, o zamana kadar çadırda durdukları aynı yere koydular. Böylece günlük kurbanları sundular; ancak tunç sunağı, Süleyman tapınağın önüne, kapının karşısına yerleştirdi ki, kapı açıldığında görülebilsin ve kutsal törenler ile kurbanların zenginliği oradan görülebilsin; geri kalan tüm kapları da bir araya toplayıp tapınağın içine koydular.

2. Rahipler sandığın etrafını düzene koyup dışarı çıktıktan hemen sonra, kalın bir bulut indi ve orada durup, tapınağın içine yumuşak bir şekilde yayıldı; bu bulut, kış mevsiminde gördüğümüz yağmur dolu sert bulutlardan değil, yayılmış ve ılıman bir buluttu. Bu bulut yeri öylesine kararttı ki, bir rahip diğerini seçemiyordu, ama bu, herkesin zihninde Tanrı'nın bu tapınağa indiğinin ve çadırını oraya sevinçle kurduğunun görünür bir görüntüsünü ve görkemli bir görünümünü sağladı. Bu yüzden bu adamlar bu düşünceye dalmışlardı. Fakat Süleyman (önde oturuyordu) ayağa kalktı ve Tanrı'ya, ilahi doğanın kabul etmeye uygun ve kendisinin vermeye uygun olduğunu düşündüğü sözler söyledi; Çünkü şöyle dedi: "Ey Rab, senin ebedi bir evin var; öyle bir ev ki, onu kendi eserlerinle kendin için yarattın. Bunun gök, hava, yer ve deniz olduğunu biliyoruz; sen bunların her yerine nüfuz ediyorsun ve onların sınırları içinde kalmıyorsun. Gerçekten de bu tapınağı senin ve adın için inşa ettim ki, oradan kurban kesip kutsal ayinler yaptığımızda dualarımızı havaya yükseltelim ve senin her zaman yanımızda olduğuna, sana ait olan her şeyden uzak olmadığına sürekli inanalım; çünkü sen her şeyi görüp her şeyi duyduğunda da, şimdi burada ikamet etmeyi uygun gördüğünde de, tüm insanların bakımını bırakmıyorsun, aksine hepsine çok yakınsın, özellikle de gece gündüz sana seslenenlere karşı her zaman hazırsın." Böylece Tanrı'ya ciddi bir şekilde seslendikten sonra, konuşmasını kalabalığa çevirdi ve onlara Tanrı'nın gücünü ve takdirini güçlü bir şekilde anlattı; babası Davud'a gerçekleşen her şeyi nasıl gösterdiğini, bu şeylerin çoğunun zaten gerçekleştiğini ve geri kalanının da kesinlikle bundan sonra gerçekleşeceğini; ona nasıl adını verdiğini ve doğmadan önce Davud'a nasıl çağrılacağını nasıl söylediğini; ve babasının ölümünden sonra kral olduğunda ona bir tapınak inşa edeceğini önceden bildirdiğini, ki bunu kehanetine göre gerçekleştiğini gördükten sonra,

Machine Translated by Google

Onlardan Tanrı'yı kutsamalarını ve O'na inanarak, gördükleri gerçekleşmiş olanların ışığında, mutlulukları için gelecekte vaat ettiği hiçbir şeyden asla ümitsizliğe düşmemelerini veya gerçekleşmeyeceğinden şüphe etmemelerini istedi.

3. Kral kalabalığa bu şekilde hitap ettikten sonra, tekrar tapınağa doğru baktı ve sağ elini kalabalığa doğru kaldırarak şöyle dedi:
İnsanların yapabilecekleriyle Tanrı'ya, O'nun kendilerine bahşettiği nimetler için yeterli şükran sunmak mümkün değildir; çünkü Tanrı hiçbir şeye muhtaç değildir ve böyle bir karşılığın üstündedir; fakat ey Rabbim, senin sayende diğer hayvanlardan üstün kılındığımız ölçüde, senin yüceliğine şükranlarımızı sunmak ve evimize ve İbrani halkına bahşettiğin nimetler için sana şükranlarımızı sunmak bize yakışır; çünkü bize kızgın olduğunda seni yatıştırmanın veya lütfunu korumanın en iyi yolu, sesimizden başka ne olabilir ki? Sesimizi havadan aldığımız gibi, o havayla yukarıya [sana doğru] yükseldiğini de biliyoruz. Bu nedenle, öncelikle babam için, onu karanlıktan büyük bir sevince yükselttiğin için; ve ikinci olarak da kendim için, çünkü bugüne kadar verdiğin tüm sözleri yerine getirdin, sana şükranlarımı sunmalıyım. Ve sana yalvarıyorum, ey Tanrım, gelecek zaman için bize, takdir ettiğin kullarına bahşedebileceğin her şeyi ihsan et; ve babam Davud'a hem hayattayken hem de ölümünde söz verdiğin gibi, evimizi sonsuza dek çoğalt ki, krallığımız devam etsin ve soyundan gelenler on bin nesil boyunca onu ardı ardına devralsın. Bu nedenle, bize bu nimetleri vermekten ve çocuklarıma hoşnut olduğun erdemi bahşetmekten geri durma.

Ve tüm bunların yanı sıra, senden alçakgönüllülükle yalvarıyorum ki, Ruhunun bir kısmı bu tapınağa insin ve burada ikamet etsin ki, yeryüzünde bizimle birlikte olduğunu gösterebilesin. Sana gelince, bütün gökler ve içindeki şeylerin enginliği bile senin için küçük bir meskendir, bu zavallı tapınak ise çok daha küçüktür; ama senden rica ediyorum ki, onu kendi evin gibi koru, düşmanlarımız tarafından sonsuza dek yıkılmasından koru ve kendi malın gibi özen göster: Fakat eğer bu halkın günah işlediği ve bu günah yüzünden senin tarafından kıtlık, salgın hastalık veya kutsal yasalarından herhangi birini çiğneyenlere verdiğin diğer herhangi bir musibetle cezalandırıldığı görülürse ve hepsi bu tapınağa kaçıp sana yalvararak ve zaman dilenerek kendilerini kurtarmanı isterlerse, o zaman sen de...

Machine Translated by Google

"Onların dualarını, senin evinde oldukları için işit, onlara merhamet et ve onları sıkıntılarından kurtar. Dahası, senden bu yardımı sadece İbraniler için değil, dünyanın herhangi bir ucundan buraya gelip günahlarından dönen ve senden af dileyen herkes için de yalvarıyorum; o zaman onları affet ve dualarını işit. Çünkü böylece herkes, senin bu evi senin için inşa etmekten memnun olduğunu ve bizlerin de asosyal bir yapıda olmadığımızı, kendi halkımızdan olmayanlara düşman gibi davranmadığımızı, aksine senin yardımının tüm insanlara ortaklaşa iletilmesini ve onlara bahşedilen nimetlerden yararlanmalarını istediğimizi öğrenecektir."

4. Süleyman bunları söyledikten sonra yere kapanıp uzun süre ibadet etti, sonra kalkıp sunağa kurbanlar getirdi; ve sunağı kusursuz kurbanlarla doldurduğunda, Tanrı'nın kendisine sunduğu tüm kurbanları memnuniyetle kabul ettiğini açıkça gördü; çünkü havadan bir ateş çıktı ve herkesin gözü önünde şiddetle sunağa doğru hücum ederek kurbanları yaktı ve tüketti. Bu ilahi görünüm görüldüğünde, halk bunun Tanrı'nın tapınakta ikamet ettiğinin bir göstergesi olduğunu sandı ve bundan hoşnut kalarak yere kapanıp ibadet etti. Bunun üzerine kral Tanrı'yı kutsamaya başladı ve halkı da aynı şeyi yapmaya teşvik etti, çünkü artık Tanrı'nın onlara karşı olumlu tutumunun yeterli işaretlerini almışlardı; Ve onlara, O'ndan her zaman aynı işaretleri alabilmeleri ve zihinlerinin her türlü kötülükten arınmış, doğruluk ve dindarlık içinde kalmasını, Tanrı'nın Musa aracılığıyla onlara verdiği emirleri yerine getirmeye devam etmelerini diledi; çünkü bu sayede İbrani ulusu mutlu olacak ve hatta tüm insanlık arasında en mübarek ulus olacaktı. Ayrıca, mevcut iyi şeylere hangi yöntemlerle ulaştıklarını hatırlamaları gerektiğini, aynı yöntemlerle bunları kendilerine saklamaları ve şu ankinden daha büyük ve daha fazla hale getirmeleri gerektiğini öğütledi; çünkü bunları dindarlıkları ve doğrulukları sayesinde aldıklarını varsaymaları yeterli değildi, gelecek zaman için bunları korumanın başka bir yolu yoktu; çünkü insanların istedikleri bir şeyi elde etmeleri o kadar büyük bir şey değil, elde ettiklerini korumak ve zarar verebilecek hiçbir günah işlememek daha önemlidir.

Machine Translated by Google

5. Kral kalabalığa böyle seslendikten sonra, hem kendisi hem de İbraniler için kurbanlarını tamamlayana kadar cemaati dağıtmadı; bunun için yirmi iki bin öküz ve yüz yirmi bin koyun kurban etti; çünkü tapınak önce bu kurbanlardan tattı ve bütün İbraniler, eşleri ve çocuklarıyla birlikte orada ziyafet çektiler. Dahası, kral daha sonra tapınak önünde, yedi gün boyunca iki kez , görkemli ve muhteşem bir şekilde Çardaklar Bayramı'nı kutladı ve bütün halkla birlikte ziyafet çekti.

6. Bütün bu törenler eksiksiz yerine getirildikten ve Tanrı'ya ibadetle ilgili hiçbir şey eksik kalmadıktan sonra, kral onları gönderdi; ve her biri kendi evine gitti, krala kendilerine gösterdiği ilgi ve yaptığı işler için şükretti ve Tanrı'ya Süleyman'ın uzun süre kralları olarak kalması için dua etti. Ayrıca sevinç içinde, eğlenerek ve Tanrı'ya ilahiler söyleyerek evlerine doğru yola çıktılar. Ve gerçekten de, yaşadıkları zevk, eve dönüş yolculuklarında çektikleri acıların hissini unutturdu. Sandığı tapınağa getirdiklerinde, büyüklüğünü ve ne kadar güzel olduğunu gördüklerinde, sunulan birçok kurbana ve kutlanan bayramlara katıldıklarında, her biri kendi şehirlerine döndü. Ancak krala uykusunda görünen bir rüya, Tanrı'nın dualarını duyduğunu ve sadece tapınağı korumakla kalmayıp, her zaman orada kalacağını bildirdi; Yani, eğer soyu ve bütün halk doğru yolda olursa. Kendisi için ise, babasının öğütlerine göre hareket ederse, onu muazzam bir şeref ve mutluluk derecesine yükselteceğini ve soyunun o ülkenin, Yahuda kabilesinin kralları olacağını; fakat eğer kanunun hükümlerine ihanet eder, onları unutur ve yabancı tanrılara tapınmaya yönelirse, onu kökünden keseceğini, ailesinin hiçbir üyesinin devam etmesine izin vermeyeceğini, İsrail halkını gözetmeyeceğini veya onları artık sıkıntılardan korumayacağını, aksine onları on bin savaş ve felaketle tamamen yok edeceğini; atalarına verdiği topraklardan kovup yabancı diyarlarda gurbetçi yapacağını; şimdi inşa edilmiş olan tapınağın düşmanları tarafından yakılıp yağmalanmasına ve şehrin düşmanlarının elleriyle tamamen yıkılmasına izin vereceğini söyledi.

Machine Translated by Google

Çektikleri atasözü olmaya layık, muazzam büyüklükteki bu felaketlere komşuları kulak misafiri olduklarında hayrete düşecek ve Tanrı tarafından bu kadar yücelmiş ve zenginliğe kavuşturulmuş İbranilerin neden şimdi Tanrı tarafından bu kadar nefret edildiğini sorgulayacaklardır. Halkın geri kalanının vereceği cevap ise günahlarını ve ülkelerinin yasalarını çiğnediklerini itiraf etmek olacaktır.

Dolayısıyla, bize yazılı olarak şöyle aktarılmıştır: Tanrı, Süleyman'la uykusunda şöyle konuştu.

BÖLÜM 5.

Süleyman'ın çok pahalı ve görkemli bir kraliyet sarayı inşa etmesinin ve Hiram'ın kendisine gönderdiği bilmeceleri çözmesinin öyküsü.

1. Daha önce de belirttiğimiz gibi, yedi yılda tamamlanan tapınağın inşasından sonra, kral sarayının temelini attı; ancak bu sarayı on üç yıldan daha kısa sürede tamamlayamadı, çünkü bu sarayın inşasında tapınağın inşasındaki kadar gayretli değildi; zira tapınak büyük bir iş olmasına ve olağanüstü bir gayret gerektirmesine rağmen, kendisi için yapılmış olan Tanrı, bu işe o kadar çok yardım etti ki, söz konusu yıl sayısında tamamlandı: Ancak saray, hem malzemelerinin önceden hazırlanmamış olması, hem de tapınak kadar gayretle hazırlanmamış olması, hem de sadece krallar için bir ikametgah olması, Tanrı için olmaması nedeniyle, tapınaktan çok daha düşük bir yapı olduğundan, tamamlanması daha uzun sürdü. Bununla birlikte, bu yapı, İbranilerin ve kralın mutlu durumuna uygun olarak, o kadar görkemli bir şekilde inşa edildi. Ancak, bu kitaba denk gelenlerin bir tahminde bulunabilmeleri ve bir anlamda büyüklüğüne dair bir fikir edinebilmeleri için, parçaların tüm yapısını ve düzenini açıklamam gerekiyor.

2. Bu ev, Süleyman'ın davaları dinlemek ve davalara bakmak için bir kalabalığı ağırlamak amacıyla inşa ettirdiği, büyük ve ilginç bir yapıydı ve birçok sütunla destekleniyordu. Davalarını görüşmek üzere bir araya gelecek büyük bir insan topluluğunu alabilecek kadar genişti.

Machine Translated by Google

Kararlıydı. Yüz arşın uzunluğunda, elli arşın genişliğinde ve otuz arşın yüksekliğindeydi ve tamamı sedir ağacından yapılmış dörtgen sütunlarla destekleniyordu; ancak çatısı Korint düzenine göreydi (15) , katlanır kapıları ve her biri üç oyuklu yivli, eşit büyüklükte bitişik sütunları vardı; bu yapı hem sağlam hem de çok süslüydü. Ayrıca, tüm genişliği ortada olacak şekilde düzenlenmiş başka bir ev daha vardı; dörtgen şeklindeydi ve genişliği otuz arşındı, karşısında büyük sütunlar üzerine yükseltilmiş bir tapınak vardı; bu tapınakta kralın yargılamak için oturduğu büyük ve çok görkemli bir oda vardı. Buna kraliçesi için inşa edilmiş başka bir ev daha eklenmişti. Kamu işleri bittikten sonra yemek ve uyku için başka küçük yapılar da vardı; ve bunların hepsinin zemini sedir tahtalarıyla döşenmişti. Süleyman bunlardan bazılarını on arşınlık taşlarla inşa etmiş ve duvarlarını, tapınakların süslemeleri ve kraliyet saraylarında güzel manzaralar oluşturmak için topraktan çıkarılan ve çıkarıldıkları madenleri ünlü yapan, testereyle kesilmiş ve çok değerli başka taşlarla kaplamıştır. Bu taşların ilginç işçiliğinin düzeni üç sıra halindeydi, ancak dördüncü sıra, ağaçların ve her türlü bitkinin, dallarından yükselen gölgelerin ve aşağı sarkan yaprakların tasvir edildiği heykelleriyle insanı hayran bırakırdı. Bu ağaçlar ve bitkiler altlarındaki taşı kaplıyordu ve yaprakları o kadar ince ve zarif işlenmişti ki, hareket halinde olduklarını düşünebilirdiniz; ancak çatıya kadar olan diğer kısım sıvanmış ve adeta renkler ve resimlerle işlenmişti. Ayrıca, zevk için başka yapılar da inşa etti; çok uzun manastırlar ve sarayın hoş bir yerinde bulunanlar da bunlardan bazılarıydı. Bunların arasında, ziyafetler ve yemekler için altınla kaplı, görkemli bir yemek odası ve konukların rahatlığı için böyle güzel bir odanın sahip olması gereken diğer mobilyalar vardı ve tüm kaplar altından yapılmıştı.

Şimdi, kraliyet dairelerinin büyüklüğünü ve çeşitliliğini hesaplamak çok zor; en büyük türden kaç oda, onlardan daha küçük kaç oda ve yer altında, görünmez kaç oda vardı; temiz havanın tadını çıkaranların merakı; ve en güzel manzarayı sunan, sıcaktan korunmak ve bedenlerini örtmek için kullanılan korular... Kısacası, Süleyman tüm binayı tamamen beyaz taştan, sedir ağacından, altından ve gümüşten yaptırdı. Ayrıca çatıları ve duvarları altınla kaplı taşlarla süsledi ve böylece Tanrı'nın tapınağını benzer taşlarla güzelleştirdiği gibi onları da güzelleştirdi.

Machine Translated by Google

Ayrıca, adalet tahtı olarak tasarlanmış, fildişinden, olağanüstü büyüklükte ve altı basamaklı bir taht yaptırdı; her basamağın iki ucunda iki aslan, üstlerinde de iki aslan daha duruyordu; tahtın oturma yerinde eller uzanıp kralı karşılıyordu; geriye doğru oturduğunda ise arkasına bakan yarım bir boğanın üzerine yaslanıyordu; ancak her şey altınla birbirine bağlanmıştı.

3. Süleyman bütün bunları yirmi yılda tamamladığında, Sur kralı Hiram'ın bu yapılara çok miktarda altın ve daha fazla gümüş, ayrıca sedir ve çam ağacı bağışlaması nedeniyle, Süleyman da Hiram'ı zengin hediyelerle ödüllendirdi; ona her yıl tahıl, şarap ve zeytinyağı gönderdi; bunlar, daha önce de belirttiğimiz gibi bir adada yaşadığı için en çok ihtiyaç duyduğu şeylerdi. Bunların yanı sıra, Sur'a yakın yirmi Celile şehrini de ona bağışladı; Hiram bu şehirlere gidip baktığında ve hediyeyi beğenmediğinde, Süleyman'a bu şehirleri istemediğini bildirdi; ve o zamandan sonra bu şehirler Kabil diyarı olarak adlandırıldı; bu isim, Fenikelilerin diline göre yorumlanırsa, hoşuna gitmeyen anlamına gelir. Dahası, Sur kralı Süleyman'a safsatalar ve gizemli sözler gönderdi ve bunları çözmesini, içlerindeki belirsizlikten arındırmasını istedi. Süleyman o kadar zeki ve anlayışlıydı ki, bu sorunların hiçbiri onun için aşılmaz değildi; hepsini akıl yürütmesiyle çözdü, gizli anlamlarını keşfetti ve gün yüzüne çıkardı. Tirus arşivlerini Fenikelilerin lehçesinden Yunancaya çeviren Menander de bu iki kraldan bahseder ve şöyle der: "Abibalus öldüğünde, oğlu Hiram krallığı devraldı; elli üç yaşında otuz dört yıl hüküm sürdü. Büyük bir yerde toprak set yaptırdı ve Jüpiter tapınağında bulunan altın sütunu yaptırdı. Ayrıca Libanus adlı dağdan tapınakların çatısı için kereste kesti; eski tapınakları yıktıktan sonra hem Herkül tapınağını hem de Astarte tapınağını inşa etti; Herkül tapınağını ilk olarak Peritius ayında kurdu; ayrıca haraçlarını ödemeyen Euchii veya Titii'ye karşı bir sefer düzenledi ve onları boyun eğdirdikten sonra geri döndü. Bu kralın döneminde, Kudüs kralı Süleyman'ın kendisine açıklamasını emrettiği zor sorunları her zaman çözen, çok genç yaşta bir Abdemon vardı." Dius ayrıca şunları da yapar:

Machine Translated by Google

Ondan bahsederken şöyle der: "Abibalus öldüğünde, oğlu Hiram tahta geçti. Şehrin doğu kısımlarını yükseltti ve şehri büyüttü. Ayrıca, daha önce ayrı duran Jüpiter tapınağını, aralarına bir toprak set yükselterek şehre bağladı ve onu altın bağışlarla süsledi. Dahası, Lübnan Dağı'na çıktı ve tapınakların yapımı için odun kesti." Ayrıca, o zamanlar Kudüs kralı olan Süleyman'ın Hiram'a bilmeceler gönderdiğini ve ondan da benzer bilmeceler almak istediğini, ancak çözemeyenin çözene para ödemesi gerektiğini ve Hiram'ın bu şartları kabul ettiğini; Süleyman'ın önerdiği bilmeceleri çözemeyince de büyük bir ceza ödediğini; ancak daha sonra Surlu Abdemon adlı bir adamın yardımıyla bilmeceleri çözdüğünü söyler. "Hiram başka bilmeceler de ortaya attı ve Süleyman bunları çözemeyince Hiram'a büyük miktarda para ödedi." Dius'un yazdığı budur.

BÖLÜM 6.

Süleyman'ın Kudüs şehrini nasıl güçlendirdiği ve büyük şehirler inşa ettiği; Kenanlıların bir kısmını nasıl boyunduruk altına aldığı ve Mısır ile Etiyopya kraliçelerini nasıl ağırladığı.

1. Kral, Kudüs surlarının daha iyi korunması ve güçlendirilmesi gerektiğini görünce (çünkü Kudüs'ü çevreleyen surların şehrin ihtişamına uygun olması gerektiğini düşünüyordu), hem surları onardı hem de üzerlerine büyük kuleler inşa ederek yükseltti; ayrıca en güçlü şehirler arasında sayılabilecek Hazor ve Megiddo şehirlerini ve Filistlilere ait olan üçüncü Gezer şehrini de inşa ettirdi; ancak Mısır kralı Firavun şehre bir sefer düzenleyip kuşatmış ve zorla ele geçirmişti; tüm sakinlerini öldürdükten sonra şehri tamamen yıkmış ve Süleyman ile evli olan kızına hediye etmişti; bu nedenle kral, doğal olarak güçlü ve savaşlarda ve zaman zaman meydana gelen olaylarda faydalı olabilecek bir şehir olarak yeniden inşa ettirdi. Ayrıca, şehrin yakınlarında iki şehir daha inşa ettirdi; bunlardan birinin adı Beth-horon, diğerinin adı ise Baalath idi.

Ayrıca, bu yerlere yakın konumda bulunan başka şehirler de inşa etti.

Machine Translated by Google

Bu bölgelerde, hava sıcaklığının doğal olarak iyi olduğu, meyvelerin mevsiminde olgunlaştığı ve bol su kaynaklarıyla sulandığı için, zevk ve lezzetlerin tadını çıkarmak mümkündü. Hatta Süleyman, Suriye'nin yukarısındaki çöle kadar gitti, orayı ele geçirdi ve orada çok büyük bir şehir kurdu; bu şehir Yukarı Suriye'ye iki günlük, Fırat'a bir günlük ve Büyük Babil'e altı günlük yolculuk mesafesindeydi.

Bu şehrin Suriye'nin yerleşim yerlerinden bu kadar uzakta olmasının sebebi şudur: Aşağıda su bulunmaz ve sadece o bölgede su kaynakları ve çukurları vardır. Bu nedenle, şehri inşa edip çok sağlam duvarlarla çevirdiğinde, ona Tadmor adını verdi ve bu isim Suriyeliler arasında bugün bile kullanılmaktadır, ancak Yunanlılar ona Palmira adını vermektedir.

2. Şimdi, Kral Süleyman bu sırada bu şehirleri inşa etmekle meşguldü. Fakat eğer biri, Memfis'i inşa eden ve atamız İbrahim'den çok yıllar önce yaşamış olan Menes'ten Süleyman'a kadar, aradaki süre bin üç yüz yıldan fazla olan tüm Mısır krallarının neden Firavun olarak adlandırıldığını ve bu adı o dönemdeki krallardan sonra yaşamış bir Firavundan aldığını sorarsa, bence bunu onlara anlatmak gerekir; bu, onların cehaletini gidermek ve bu ismin nedenini açıklamak içindir. Firavun, Mısır dilinde kral anlamına gelir (16) ama sanırım çocukluklarından beri başka isimler kullanıyorlardı; ancak kral olduklarında, kendi dillerinde yetkilerini ifade eden isimle değiştirdiler; çünkü İskenderiye kralları da, daha önce başka isimlerle anılırken, krallığı ele geçirdiklerinde ilk krallarından Ptolemiler olarak adlandırıldılar. Roma imparatorları da doğumlarından itibaren başka isimlerle anılmışlardır, ancak Sezar olarak anılırlar; imparatorlukları ve saygınlıkları bu ismi onlara dayatmış ve babalarının onlara verdiği isimleri kullanmalarına izin vermemiştir. Sanırım Halikarnassoslu Herodot da, Memphis'i kuran Menes'ten sonra Mısır'da üç yüz otuz kral olduğunu söylediğinde, isimlerini belirtmemiştir, çünkü genellikle Firavun olarak anılırlardı; çünkü ölümlerinden sonra bir kraliçe tahta geçtiğinde, ona Nikaule adını vermiştir; böylece kralların erkek soyundan geldiğini ve bu nedenle aynı doğayı kabul ettiğini, bir kadının ise aynı şeyi kabul etmediğini belirtmiş ve bu nedenle doğal olarak sahip olamayacağı bir ismi yazmıştır. Kendi adıma gelince, şunu keşfettim ki...

Machine Translated by Google

Kendi kitaplarımızda, Süleyman'ın kayınpederi Firavun'dan sonra hiçbir Mısır kralının bu ismi kullanmadığı; ve adı geçen Mısır ve Etiyopya kraliçesinin Süleyman'ın yanına gelmesinin de bundan sonra gerçekleştiği, bu konuda okuyucuyu birazdan bilgilendireceğimiz belirtilmektedir; ancak bunları şimdi belirtmemin amacı, kitaplarımız ile Mısırlıların kitaplarının birçok konuda örtüştüğünü kanıtlamaktır.

3. Fakat Kral Süleyman, daha önce kendisine boyun eğmemiş olan Kenanlıların kalan kısmını, yani Lübnan Dağı'nda ve Hamat şehrine kadar olanları, kendisine boyun eğdirdi ve onlardan vergi almalarını emretti. Ayrıca her yıl aralarından en düşük seviyedeki işlerde kendisine hizmet edecek, ev işlerini yapacak ve çiftçilikle uğraşacak olanları seçti; çünkü İbranilerin hiçbiri [bu tür düşük seviyedeki işlerde] hizmetçi değildi: Tanrı bu kadar çok ulusu kendi egemenliği altına almışken, kendi halkını bu kadar düşük seviyedeki işlere mahkum etmeleri mantıklı değildi; oysa İsrailoğullarının hepsi savaş işleriyle meşguldü, zırh giyiyorlardı ve köle hayatı yaşamak yerine savaş arabalarının ve atların başına geçiyorlardı. Ayrıca, bu tür ev içi köleliğe indirgenen Kenanlıların başına beş yüz elli yönetici atadı; bu yöneticiler kraldan tüm bakımlarını üstlendiler ve kralın yardımlarına ihtiyaç duyduğu işlerde ve işlemlerde onlara eğitim verdiler.

4. Ayrıca kral, Kızıldeniz'in Mısır Körfezi'nde, Ezion-geber denilen bir yerde birçok gemi inşa ettirdi; burası şimdi Berenice olarak bilinir ve Eloth şehrine yakındır. Bu ülke eskiden Yahudilere aitti ve Sur kralı Hiram'ın bağışlarıyla gemi yapımı için elverişli hale geldi; çünkü Hiram oraya yeterli sayıda adam gönderdi, bunlar da gemi kaptanları ve denizcilikte yetenekli kişilerdi. Süleyman onlara şu emri verdi: Kendi vekilleriyle birlikte, eskiden Ofir denilen, şimdi ise Hindistan'a ait olan Aurea Chersonesus ülkesine gidip altın getirsinler. Dört yüz talent altın topladıklarında krala geri döndüler.

5. O zamanlar Mısır ve Etiyopya'nın bir kadın kraliçesi vardı; (17) felsefeye meraklıydı ve diğer yönlerden de hayranlık uyandıracak nitelikteydi. Bu kraliçe Süleyman'ın erdemini ve bilgeliğini duyunca onu görmek için büyük bir istek duydu; ve her gün yurt dışına yayılan haberler...

Machine Translated by Google

Kendi deneyimleriyle tatmin olmak isteyen ve sadece dinleyerek yetinmek istemeyen kadın, (çünkü bu şekilde duyulan haberler tamamen anlatıcıların güvenilirliğine bağlı olduğundan yanlış bir görüşe uyma olasılığı yüksektir) onun yanına gelmeye karar verdi ve özellikle de onun bilgeliğini sınamak için, çok zor sorular yöneltti ve bunların gizli anlamlarını çözmesini rica etti.

Bu nedenle, büyük bir ihtişam ve zengin eşyalarla Kudüs'e geldi; çünkü yanında altın yüklü develer, çeşitli güzel baharatlar ve değerli taşlar getirmişti. Kralın onu nazikçe karşılaması üzerine, hem onu memnun etmek için büyük bir istek gösterdi, hem de ona yönelttiği ilginç soruların anlamını kolayca kavrayarak, kimsenin beklemediğinden daha çabuk çözüme kavuşturdu. Böylece Süleyman'ın bilgeliğine hayran kaldı ve bunun, önceden duyduklarından daha üstün olduğunu bizzat deneyimleyerek keşfetti; özellikle de kraliyet sarayının ihtişamına ve büyüklüğüne, ayrıca odaların düzenine şaşırdı, çünkü kralın bu konuda büyük bir bilgelik gösterdiğini fark etti. Fakat Lübnan Ormanı diye adlandırılan eve , günlük sofrasının ihtişamına, hazırlanış ve sunum şekline, hizmetkârlarının giysilerine ve hizmetkârlarının becerikli ve düzgün yönetimine hayran kalmıştı. Tanrıya sunulan günlük kurbanlara ve rahiplerin ve Levilerin bu kurbanları özenle yönetmelerine de aynı derecede hayran kalmıştı. Bunu her gün görünce, hayal edilebilecek en büyük hayranlığa kapılmıştı; öyle ki şaşkınlığını gizleyememiş, ne kadar hayrete düştüğünü açıkça itiraf etmişti; kral ile konuşmaya başlamış ve böylece daha önce anlatılan şeylere hayran kaldığını kabul etmişti. Ve dedi ki: "Ey kral, bize rivayet yoluyla ulaşan her şey, onlara olan inancımız konusunda belirsizlik içeriyordu; fakat sana ait olan o güzel şeylere gelince, hem senin sahip olduğun bilgelik ve basiret, hem de krallığından elde ettiğin mutluluk, bize ulaşanlar kesinlikle yanlış değildi; sadece doğru bir rivayet olmakla kalmadı, aynı zamanda senin mutluluğunu benim şimdi gözlerimle gördüğümden çok daha düşük bir şekilde anlattı. Çünkü rivayet sadece kulaklarımızı ikna etmeye çalıştı, ancak şeylerin kendilerinin yüceliğini, onları görmek ve aralarında bulunmak kadar ortaya koymadı. Ben, olanlara inanmayan ben,

Machine Translated by Google

Bildirilenlerin aksine, araştırdığım şeylerin çokluğu ve ihtişamı nedeniyle, bunların bildirilenlerden çok daha fazla olduğunu görüyorum. Bu nedenle, senin huzurunda bulunan ve her gün sürekli olarak senin bilgeliğini dinleyen İbrani halkının yanı sıra hizmetkarlarının ve dostlarının da mutlu olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden, bu ülkeyi ve orada yaşayanları o kadar çok seven ve seni onların kralı yapan Tanrı'ya şükretmek gerekir."

6. Kraliçe, kralın kendisini ne kadar derinden etkilediğini sözlerle gösterdikten sonra, bu eğilimi bazı hediyelerle de belli oldu; zira ona yirmi talent altın ve çok miktarda baharat ve değerli taş verdi. (Ülkemizin hâlâ taşıdığı balsamın kökünün de bu kadının hediyesiyle elimizde olduğunu söylüyorlar.) (18) Süleyman da ona birçok iyilikle karşılık verdi ve özellikle kendi isteğine göre seçtiği şeyleri ona verdi; çünkü onun istediği hiçbir şeyi ona vermeyi reddetmedi; ve kendi mizacında çok cömert ve eli açık olduğu için, onun kendisinden istediği şeyleri ona vererek ruhunun büyüklüğünü gösterdi. Böylece Etiyopya kraliçesi daha önce bahsettiğimiz şeyleri elde ettikten ve getirdiği şeyleri krala tekrar bildirdikten sonra kendi krallığına döndü.

BÖLÜM 7.

Süleyman'ın nasıl zenginleştiği, kadınlara nasıl umutsuzca aşık olduğu ve Tanrı'nın buna nasıl öfkelenerek ona karşı Ader ve Yeroboam'ı nasıl gönderdiği.

Süleyman'ın ölümüyle ilgili.

1. Aynı sıralarda, Aurea Chersonesus olarak adlandırılan bir ülkeden krala değerli taşlar ve çam ağaçları getirildi ve kral bu ağaçları tapınak ve sarayın destekleri için, ayrıca Levililerin Tanrı'ya ilahilerinde kullanmaları için müzik aletleri, arp ve sazlar yapımında kullandı. Bu sırada kendisine getirilen ağaçlar, daha önce getirilenlerden daha büyük ve daha güzeldi; ancak kimse bu çam ağaçlarının, tüccarların onları satabilmek için bu adı verdikleri, şimdi bu şekilde adlandırılan ağaçlara benzediğini düşünmesin.

Machine Translated by Google

Onları satın alanlar tarafından beğenilirlerdi; çünkü bahsettiğimiz ağaçlar görünüş olarak incir ağacının odununa benziyordu, ancak daha beyaz ve daha parlaktı. Şimdi, bu ağaç türleri arasındaki farkı kimsenin bilmemesi veya gerçek çam ağacının doğasını bilmemesi için bu kadarını söyledik; ve bunu belirtirken ve kralın bundan nasıl yararlandığını açıklarken, bu farkı olabildiğince açıklamanın hem yerinde hem de insancıl bir şey olduğunu düşündük.

2. Ona getirilen altının ağırlığı altı yüz altmış altı talent idi; bu miktara tüccarların getirdikleri ve Arabistan'ın ileri gelenleri ve krallarının ona hediye olarak verdikleri dahil değildir.
Ayrıca her biri altı yüz şekel ağırlığında olan iki yüz altın hedef yaptırdı. Her biri üç pound altın ağırlığında olan üç yüz kalkan yaptırdı ve bunları Lübnan Ormanı denilen eve taşıttırdı. Misafirlerini ağırlamak için altın ve değerli taşlardan kupalar yaptırdı ve bunları en yapay şekilde süslettirdi; ve diğer tüm eşyalarını altından yaptırdı, çünkü o zamanlar gümüşle alınıp satılacak hiçbir şey yoktu; kralın Tarsus denizinde birçok gemisi vardı, bunlara en uzak uluslara her türlü malı taşımalarını emretti, bu malların satışıyla krala gümüş ve altın, ayrıca büyük miktarda fildişi, Etiyopyalılar ve maymunlar getirildi; ve gidiş-dönüş yolculuklarını üç yılda tamamladılar.

3. Bunun üzerine, Süleyman'ın erdemi ve bilgeliği komşu ülkelerde büyük bir üne kavuştu; öyle ki, her yerdeki krallar onu görmek için can atıyorlardı, çünkü anlatılanlara inanmıyorlardı, zira anlatılanlar neredeyse inanılmazdı. Ayrıca ona yaptıkları hediyelerle de ona duydukları saygıyı gösterdiler; altın ve gümüş kaplar, mor giysiler, çeşitli baharatlar, atlar, savaş arabaları ve kralın gözünü güzellikleri ve güçleri ile beğendirecek kadar çok katır gönderdiler. Süleyman, kendisine gönderilenlerle birlikte daha önce sahip olduğu savaş arabaları ve atlara bu eklemeyi yaparak, savaş arabalarının sayısını dört yüzden fazla artırdı (önceden bin tane vardı) ve atlarının sayısını da iki bin artırdı (önceden yirmi bin tane vardı). Bu atlar da çok fazla eğitildi, böylece

Machine Translated by Google

Görünüşleri çok güzeldi ve o kadar hızlı koşuyorlardı ki, kıyaslandığında başkaları ne daha güzel ne de daha hızlıydı; aynı zamanda diğerlerinden çok daha güzellerdi ve hızları da kıyaslanamayacak kadar üstündü.
Süvarileri de onlara ayrı bir güzellik katıyordu; her şeyden önce, yaşlarının en güzel döneminde olan, iri yapılı ve diğer erkeklerden çok daha uzun boylu genç adamlardı. Ayrıca, başları uzun ve aşağı doğru sarkıyordu ve Tirus moru giysiler giymişlerdi. Her gün saçlarına altın tozu serpilirdi, böylece başları altından yansıyan güneş ışınlarıyla parıldardı. Kralın kendisi, hâlâ zırhlı olan ve yayları kendilerine uygun olan bu adamların ortasında bir savaş arabasına binerdi. Beyaz bir giysi giymişti ve sabahları şehirden dışarı çıkardı. Kudüs'ten yaklaşık elli furlong uzaklıkta, Etham denilen, güzel bahçeleri ve bol su akıntılarıyla çok hoş bir yer vardı; (19) oraya sabahları yüksekte [savaş arabasında] oturarak giderdi.

4. Süleyman her şeyde ilahi bir zekâya sahipti ve işlerin zarif bir şekilde yapılmasını sağlamak için çok gayretli ve çalışkandı; bu yüzden yolların bakımını ihmal etmedi, hem yolcular için kolaylık sağlamak hem de zenginliğinin ve yönetiminin ihtişamını göstermek için, kraliyet şehri olan Kudüs'e giden yollara siyah taştan bir yol döşetti. Ayrıca savaş arabalarını ayırdı ve her şehirde belirli sayıda savaş arabası bulunduracak şekilde düzenli bir sıraya koydu, birkaçını da yanında tuttu; ve bu şehirlere savaş arabalarının şehirleri adını verdi. Kral, Kudüs'te gümüşü sokaklardaki taşlar kadar bollaştırdı; ve Yahudeya ovalarında daha önce yetişmeyen sedir ağaçlarını, sıradan incir ağaçları kadar çoğalttı. Ayrıca kendisine mal getiren Mısırlı tüccarlara, altı yüz drahmi karşılığında bir çift atlı savaş arabası satmalarını emretti ve bunları Suriye krallarına ve Fırat'ın ötesindeki krallara gönderdi.

5. Fakat Süleyman, kralların en görkemlisi ve Tanrı tarafından en çok sevilen kişi olmuş, kendisinden önce İbranilerin yöneticilerinden bilgelik ve zenginlik bakımından üstün gelmiş olmasına rağmen, ölümüne kadar bu mutlu durumunu sürdürmedi. Aksine, atalarının yasalarına uymayı terk etti ve daha önce anlattığımız öyküye hiç de uygun olmayan bir sonla karşılaştı.

Machine Translated by Google

Kadınlara olan sevgisinde aklını yitirdi ve şehvetlerine hiçbir kısıtlama getirmedi; sadece kendi ülkesinin kadınlarıyla yetinmedi, Sidontlular, Tiryalılar, Ammonlular ve Edomlular gibi yabancı milletlerden birçok kadınla evlendi; ve Yahudilerin kendi halklarından olmayanlarla evlenmesini yasaklayan Musa'nın yasalarını çiğnedi. Ayrıca, eşlerini memnun etmek ve onlara olan sevgisinden dolayı onların tanrılarına tapmaya başladı. Yasama organımız bu durumu önceden sezmiş ve bizi, yabancı geleneklere bulaşmamamız ve kendi dinimizden sapmamamız, kendi Tanrımıza saygı göstermeyi bırakıp onların tanrılarına tapmamamız için önceden uyarmıştı. Fakat Süleyman akıl dışı zevklere dalmış ve bu uyarıları dikkate almamıştı; Çünkü yedi yüz kadınla (20) evlendi; bunlar prenslerin ve ileri gelenlerin kızlarıydı, üç yüz cariyesi ve Mısır kralının kızı da dahil olmak üzere, kısa sürede onların yönetimine girdi ve onların uygulamalarını taklit etmeye başladı. Onlara olan iyiliğinin ve sevgisinin bir göstergesi olarak, ülkelerinin yasalarına göre yaşamaları için bu gösteriyi yapmak zorunda kaldı. Yaşlandıkça ve aklı zamanla zayıfladıkça, kendi ülkesinin kurumlarını hatırlamak yeterli olmadı; bu yüzden kendi Tanrısını daha da hor gördü ve evliliklerinin getirdiği tanrılara tapmaya devam etti; hatta bundan önce günah işledi ve yasaların gözetilmesi konusunda bir hataya düştü, çünkü tunç denizi destekleyen tunç öküz heykellerini (21) ve kendi tahtının etrafına aslan heykellerini yaptırdı; çünkü bunları, böyle yapmak dindarlığa uygun olmamasına rağmen yaptı; Babası gibi mükemmel ve ailevi bir erdem örneği olmasına ve Tanrı'ya olan dindarlığı nedeniyle ardında ne kadar görkemli bir karakter bıraktığını bilmesine rağmen, bunu yaptı. Tanrı ona iki kez rüyasında görünüp babasını taklit etmesi için öğüt vermiş olmasına rağmen, Davut'u da taklit etmedi. Böylece şerefsizce öldü. Bunun üzerine Tanrı tarafından gönderilen bir peygamber ona geldi ve kötü eylemlerinin Tanrı'dan gizli olmadığını söyledi; ve yaptıklarından uzun süre sevinmemesi gerektiğini, hatta krallığın hayattayken elinden alınmayacağını, çünkü Tanrı'nın babası Davut'a halefini yapacağına dair söz verdiğini, ancak bunun oğluna öldükten sonra olmasını sağlayacağını; yani tüm halkı ondan çekmeyeceğini, ancak on kabileyi bir hizmetkarına vereceğini ve sadece iki kabile bırakacağını söyledi.

Machine Translated by Google

Kabileleri, Tanrı'yı sevdiği için ve Kudüs şehrinin hatırı için, Davud'un torununa verdiler; zira Kudüs'te ona bir tapınak kurulacaktı.

6. Süleyman bunu duyunca çok üzüldü ve kendisine hayranlık uyandıran neredeyse tüm mutluluğunun bu kadar kötü bir duruma dönüşmesine çok şaşırdı. Peygamberin olacakları önceden bildirmesinden çok geçmeden Tanrı ona karşı bir düşman çıkardı; bu düşmanın adı Ader'di ve ona olan düşmanlığının sebebi şuydu: Edomluların soyundan ve kraliyet kanından bir çocuktu. Davud'un ordusunun komutanı Yoab, Edom topraklarını harap edip altı ay boyunca silah taşıyabilecek tüm yetişkin erkekleri yok ettiğinde, bu Hadad kaçarak Mısır kralı Firavun'un yanına gitti. Firavun onu iyilikle karşıladı, ona yaşayacak bir ev ve yiyecek temin edecek bir ülke verdi. Hadad büyüdüğünde onu çok sevdi, hatta karısının kız kardeşi Tahpenes'i ona eş olarak verdi ve ondan bir oğlu oldu; bu oğul kralın çocuklarıyla birlikte büyüdü. Hadad, Mısır'da hem Davud'un hem de Yoab'ın öldüğünü duyunca Firavun'a geldi ve kendi ülkesine gitmesine izin vermesini istedi; bunun üzerine kral, ne istediğini ve ne gibi zorluklarla karşılaştığını, neden kendisini terk etmek istediğini sordu. Hadad sık sık ona sıkıntı verdiğinde ve kendisini göndermesi için yalvardığında, Firavun bunu yapmadı; fakat Süleyman'ın işleri, daha önce bahsedilen günahları (22) ve Tanrı'nın bu yüzden ona karşı duyduğu öfke nedeniyle kötüleşmeye başlayınca, Hadad, Firavun'un izniyle Edom'a geldi; ve halkı Süleyman'dan uzaklaştıramayınca, çünkü şehir birçok garnizon tarafından kontrol ediliyordu ve güvenli bir şekilde bir yenilik yapılamazdı, oradan ayrılıp Suriye'ye geldi; Orada, efendisi Zobah kralı Hadadezer'den kaçmış ve o ülkede haydutluk yapan Rezon adında birine rastladı ve zaten etrafında bir haydut çetesi bulunan Rezon ile dostluk kurdu. Böylece yukarı çıktı, Suriye'nin o kısmını ele geçirdi ve oranın kralı oldu. Ayrıca İsrail topraklarına da baskınlar düzenledi, onlara büyük zararlar verdi ve onları yağmaladı; hem de Süleyman'ın yaşamı boyunca. İşte İbranilerin Hadad yüzünden çektiği felaket buydu.

7. Süleyman'ın kendi milletinden de ona karşı bir girişimde bulunanlar oldu; bu kişi, ayaklanma beklentisi içinde olan Nebat oğlu Yeroboam'dı.

Machine Translated by Google

Uzun zaman önce kendisine bildirilmiş bir kehanetten dolayı. Babası tarafından çocuk bırakılmış ve annesi tarafından büyütülmüştü; Süleyman onun aktif ve cesur bir yapıda olduğunu görünce, onu Kudüs'ün etrafına inşa ettiği surların koruyucusu yaptı; ve bu işlere o kadar özen gösterdi ki, kral onun davranışını onayladı ve bunun karşılığı olarak ona Yusuf kabilesinin sorumluluğunu verdi. O sıralarda Yeroboam bir keresinde Kudüs'ten çıkarken, Şilo şehrinden Ahijah adında bir peygamber onunla karşılaştı ve selam verdi; ve onu yolun dışında, başka kimsenin olmadığı bir yere götürdükten sonra, üzerindeki elbiseyi on iki parçaya ayırdı ve Yeroboam'a bunlardan onunu almasını söyledi; Ve ona önceden şöyle demişti: "Bu, Tanrı'nın isteğidir; Süleyman'ın egemenliğini bölecek ve Davud'a halefliği için verilen söz nedeniyle bir kabileyi ve ona bitişik olan kabileyi oğluna verecek; Süleyman'ın O'na karşı günah işleyip kendini kadınlara ve onların tanrılarına teslim etmesi nedeniyle ise on kabileyi sana verecektir. Mademki Tanrı'nın fikrini değiştirmesinin ve Süleyman'dan uzaklaşmasının sebebini biliyorsun, o halde sen..."

8. Böylece Yeroboam, peygamberin bu sözleriyle yükseldi; ve genç bir adam (23) olarak , ateşli bir mizaca sahip ve büyüklük hırsı taşıdığı için sakin kalamadı; ve hükümette bu kadar büyük bir görevi varken ve Ahijah tarafından kendisine vahyedilenleri hatırladığında, halkı Süleyman'ı terk etmeye, karışıklık çıkarmaya ve hükümeti kendi eline geçirmeye ikna etmeye çalıştı. Fakat Süleyman onun niyetini ve ihanetini anladığında, onu yakalayıp öldürmeye çalıştı; fakat Yeroboam bundan önceden haberdardı ve Mısır kralı Şişak'a kaçtı ve Süleyman'ın ölümüne kadar orada kaldı; bu sayede Süleyman'dan zarar görmemek ve krallık için korunmak gibi iki avantaj elde etti. Böylece Süleyman, seksen yıl hüküm sürdükten ve doksan dört yıl yaşadıktan sonra yaşlı bir adam olarak öldü. O, Kudüs'e gömüldü; mutluluk, zenginlik ve bilgelik bakımından diğer tüm krallardan üstündü, ancak yaşlandıkça kadınların cazibesine kapıldı ve kanunu çiğnedi; bu günahlar ve bunun sonucunda İbranilerin başına gelen felaketler hakkında başka bir fırsatta konuşmayı uygun görüyorum.

BÖLÜM 8.

Machine Translated by Google

Süleyman'ın ölümünden sonra halkın oğlu Rehoboam'ı nasıl terk edip Jeroboam'ı on kabilenin kralı olarak atadığını anlatıyor.

1. Süleyman öldükten ve yerine oğlu Rehoboam (Amntonlu bir kadından doğmuştu; kadının adı Naamah idi) krallığı devraldıktan sonra, halkın yöneticileri hemen Mısır'a adam gönderip Yeroboam'ı geri çağırdılar. Yeroboam Şetem şehrine geldiğinde, İsrailoğulları orada toplanmışken kendisini kral ilan etmeye karar verdiği için o da oraya geldi. Böylece halkın yöneticileri ve Yeroboam ona gelip yalvardılar ve babasından daha yumuşak davranması gerektiğini, çünkü ağır bir boyunduruk taşıdıklarını, böylece ona daha iyi davranacaklarını ve ılımlı yönetimi altında ona hizmet etmekten memnun olacaklarını ve bunu korkudan çok sevgiyle yapacaklarını söylediler. Ancak Rehoboam onlara üç gün sonra tekrar gelmelerini ve isteklerine cevap vereceğini söyledi. Bu gecikme, hemen olumlu bir yanıt vermediği için şüpheye yol açtı; çünkü özellikle genç olduğu için insancıl bir yanıt vermesi gerektiğini düşünüyorlardı. Ancak, bu konudaki istişare ve hemen bir ret cevabı vermemesi, onlara başarı için iyi bir umut verdi.

2. Rehoboam şimdi babasının dostlarını çağırdı ve kalabalığa ne tür bir cevap vermesi gerektiği konusunda onlarla istişarede bulundu; bunun üzerine dostlara ve böyle bir kalabalığın mizacını bilenlere yakışır bir tavsiye verdiler. Ona, bir kralın ihtişamına yakışmayacak şekilde, daha popüler bir üslupla konuşmasını tavsiye ettiler, çünkü böylece halkın ona iyi niyetle boyun eğmesini sağlayacaktı; zira tebaanın krallarının neredeyse onlarla aynı seviyede olması en hoşuna giden şeydi. Ancak Rehoboam bu kadar iyi ve genel olarak çok faydalı olan bu tavsiyeyi reddetti (en azından kral olacağı zaman için öyleydi), sanırım Tanrı'nın kendisi en avantajlı olanı onun tarafından kınanmasına neden oldu. Bu yüzden kendisiyle birlikte büyümüş gençleri çağırdı ve onlara büyüklerin verdiği tavsiyeyi anlattı ve ne yapması gerektiğini düşündüklerini söylemelerini istedi. Ona halka şu cevabı vermesini tavsiye ettiler (çünkü ne gençlikleri ne de Tanrı'nın kendisi neyin doğru olduğunu anlamalarına izin vermemişti).

Machine Translated by Google

(en iyisi): Küçük parmağının babasının belinden daha kalın olması gerektiğini; ve eğer babalarından sert muamele görmüşlerse, ondan çok daha sert muamele görmeleri gerektiğini; ve eğer babaları onları kırbaçlarla cezalandırmışsa, bunu akreplerle yapmasını beklemeleri gerektiğini söyledi. (24) Kral bu tavsiyeden memnun kaldı ve onlara böyle bir cevap vermenin hükümetinin saygınlığına uygun olduğunu düşündü. Buna göre, üçüncü gün kalabalık cevabını duymak için toplandığında, tüm halk büyük bir beklenti içindeydi ve kralın onlara ne söyleyeceğini duymaya çok istekliydi ve biraz da olsa nazik bir şey duyacaklarını sandılar; fakat o dostlarını bir kenara bıraktı ve gençlerin kendisine verdiği tavsiyeye göre cevap verdi. Şimdi bu, Ahijah'ın önceden bildirdiği şeyin gerçekleşmesi için Tanrı'nın isteğine göre yapıldı.

3. Bu sözler halkı adeta demir bir çekiçle vurulmuş gibi sarsmış ve sözlerden o kadar çok üzülmüşlerdi ki, sanki etkilerini daha önce hissetmişlerdi; krala karşı büyük bir öfke duymuşlardı; hepsi yüksek sesle bağırarak, "Bugünden sonra Davut'la veya onun soyundan gelenlerle artık hiçbir ilişkimiz olmayacak" demişlerdi. Ayrıca, "Rehoboam'a sadece babasının inşa ettiği tapınağı bırakıyoruz" diyerek onu terk etmekle tehdit etmişlerdi. Dahası, o kadar acımasız ve öfkeli olmuşlardı ki, Rehoboam, vergi işlerinden sorumlu olan Adoram'ı onları yatıştırması, yumuşatması ve gençliğinde onlara karşı düşüncesizce veya incitici bir şey söylemişse onu affetmeleri için gönderdiğinde, onu dinlemediler, ona taş attılar ve öldürdüler. Rehoboam bunu görünce, hizmetkarını öldürdükleri taşlarla kendisine de hedef alındığını düşündü ve en ağır cezayı çekmekten korktu; Bunun üzerine hemen savaş arabasına binip Kudüs'e kaçtı; orada Yahuda ve Benyamin kabileleri onu kral ilan etti. Fakat halkın geri kalanı o günden itibaren Davud'un oğullarını terk etti ve Yeroboam'ı kamu işlerinin yöneticisi olarak atadı. Bunun üzerine Süleyman'ın oğlu Rehoboam, kendisine bağlı iki kabileden büyük bir topluluk topladı ve Yeroboam ve halkına karşı bir sefer düzenlemek için ordudan yüz seksen bin seçkin adam seçmeye hazırlandı; ancak peygamber [Şemaya] tarafından Tanrı tarafından savaşa gitmesi yasaklandı, çünkü aynı ülkeden kardeşlerin birbirleriyle savaşması adil değildi. Ayrıca halkın bu ayrılığının Tanrı'nın amacına uygun olduğunu söyledi. Böylece o da öyle yaptı.

Machine Translated by Google

Bu sefere devam etmeyeceğiz. Şimdi önce İsrail kralı Yeroboam'ın yaptıklarını anlatacağım, ardından da bununla bağlantılı olan, iki kabilenin kralı Rehoboam'ın yaptıklarını anlatacağız; böylece tarihin bütün akışını koruyacağız.

4. Bu nedenle Yeroboam, Şekem şehrinde ona bir saray yaptırdıktan sonra orada ikamet etti. Ayrıca Penuel şehrinde de ona başka bir saray yaptırdı. Çardaklar Bayramı yaklaşırken, Yeroboam, eğer kalabalığın Kudüs'te Tanrı'ya ibadet etmesine ve orada bayramı kutlamasına izin verirse, muhtemelen yaptıklarından pişman olacaklarını, tapınak ve orada yapılan Tanrı'ya ibadetle cezbedileceklerini ve onu terk edip eski krallarına döneceklerini düşündü; ve eğer böyle olursa, kendi hayatını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı; bu yüzden şu planı kurdu: İki altın düve yaptı ve onlar için iki küçük tapınak inşa etti; biri Beytel şehrinde, diğeri ise Küçük Ürdün'ün kaynaklarında bulunan Dan şehrinde (25) ve düveleri adı geçen şehirlerdeki her iki küçük tapınağa da yerleştirdi. Ve yönettiği on kabileyi bir araya çağırdığında, halka şu sözlerle hitap etti: "Ey yurttaşlarım, sanırım şunu biliyorsunuz: Her yerde Tanrı vardır; O'nun bulunduğu belirli bir yer yoktur ki, her yerde kendisine ibadet edenleri işitsin ve görsün; bu yüzden, düşman şehri olan Kudüs'e, O'na ibadet etmek için bu kadar uzun bir yolculuk yapmanızı doğru bulmuyorum. Tapınağı bir insan inşa etti: Ben de aynı Tanrı'ya adanmış iki altın düve yaptım; bunlardan birini Beytel şehrinde, diğerini de Dan şehrinde kutsadım ki, bu şehirlere yakın oturanlarınız oraya gidip Tanrı'ya ibadet etsinler; ve aranızdan bazı rahipler ve Levililer atayacağım ki, Levi kabilesinden veya Harun oğullarından kimse eksik olmasın; ancak aranızdan rahip olmak isteyen, Tanrı'ya bir boğa ve bir koç getirsin." "Derler ki, ilk rahip Harun da getirmiştir." Yeroboam bunu söylediğinde, halkı aldattı ve onları atalarının ibadetinden isyan etmeye ve yasalarını çiğnemeye sevk etti.

Bu, İbraniler için felaketlerin başlangıcı ve yabancılar tarafından savaşta yenilgiye uğratılmalarının ve böylece esarete düşmelerinin sebebiydi. Ancak bu şeyleri daha sonra uygun yerlerinde anlatacağız.

Machine Translated by Google

5. Çardaklar Bayramı yaklaşırken, Yeroboam, iki kabilenin Kudüs'te kutladığı gibi, kendisi de Bethel'de kutlamak istedi. Bu nedenle, dişi buzağının önüne bir sunak kurdu ve kendisi baş rahip olmaya karar verdi. Böylece, kendi rahipleriyle birlikte sunağa çıktı; fakat kurbanları ve yakmalık sunuları sunmaya giderken, bütün halkın gözü önünde, Tanrı tarafından gönderilen Yadon adında bir peygamber Kudüs'ten geldi ve kalabalığın ortasında durarak, kralın duyabileceği şekilde, sunağa hitaben şöyle dedi: Tanrı, Davut soyundan, adı Yoşiya olan bir adamın, o zaman yaşayacak olan sahte rahipleri öldüreceğini ve halkı aldatanların, sahtekarların ve kötülerin kemiklerini yakacağını bildiriyor. Ancak, bu halkın bunların gerçekleşeceğine inanması için, onlara gerçekleşecek olan bir işaret önceden bildiriyorum. Bu sunak hemen parçalanacak ve üzerindeki kurbanların bütün yağları yere dökülecektir." Peygamber bunu söylediğinde, Yeroboam öfkeye kapıldı, elini uzattı ve kendisini tutmalarını emretti; fakat uzattığı el güçsüzleşmişti ve onu geri çekemedi, çünkü kurumuş ve ölü bir el gibi sarkmıştı. Sunak da parçalandı ve üzerindeki her şey, peygamberin önceden bildirdiği gibi yere döküldü. Böylece kral, peygamberin dürüst bir adam olduğunu ve ilahi bir önseziye sahip olduğunu anladı ve Tanrı'ya dua etmesini, sağ elini geri vermesini rica etti.

Bunun üzerine peygamber, Tanrı'ya bu isteğini yerine getirmesi için dua etti. Kral, elinin eski haline dönmesiyle sevinerek peygamberi akşam yemeğine davet etti; fakat Yadon, Tanrı'nın kendisine yasakladığı bir şey olduğu için evine giremeyeceğini, bu şehirde ekmek veya su içemeyeceğini söyledi; ayrıca geldiği yoldan geri dönmeyeceğini, başka bir yoldan döneceğini belirtti. Kral, adamın bu tutumuna şaşırdı, ancak kendisine söylenenlerden dolayı işlerinin kötüye gideceğinden şüphelenerek kendisi de korkuya kapıldı.

BÖLÜM 9.

Peygamber Yadon'un Nasıl İkna Edildiği

BAŞKA BİR YALANCI PEYGAMBER VE [BETHEL'E] DÖNDÜ.

Machine Translated by Google

VE SONRASINDA BİR ASLAN TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ. AYRICA KÖTÜ PEYGAMBERİN KRALI İKNA ETMEK İÇİN KULLANDIĞI SÖZLER VE BÖYLECE AKLINIZI TANRIDAN UZAKLAŞTIRDIĞI DA BİLİNİYOR.

1. Şimdi o şehirde, Yeroboam'ın çok saygı duyduğu, ancak aldatıcı sözleriyle kandırdığı, sahte bir peygamber olan kötü bir adam vardı. Bu adam, yaşlılığın getirdiği rahatsızlıklar yüzünden yatağa bağlıydı; ancak oğulları ona Yeruşalim'den gelen peygamberden ve onun yaptığı mucizelerden bahsetmişti; Yeroboam'ın sağ eli güçsüz düştüğünde, peygamberin duasıyla nasıl iyileştiğini de anlatmışlardı. Bunun üzerine Yeroboam, bu yabancı peygamberin kral nezdinde kendisinden daha saygın olacağından ve ondan daha büyük bir onur kazanacağından korktu ve oğullarına eşeğini hemen eyerlemelerini ve dışarı çıkması için her şeyi hazırlamalarını emretti. Oğulları da emredileni yerine getirmek için acele ettiler ve Yeroboam eşeğe binip peygamberin peşinden gitti. Ve onu yakaladığında, kalın ve gölgeli çok büyük bir meşe ağacının altında dinlenirken, önce ona selam verdi, ama hemen evine gelmediği ve misafirperverliğinden faydalanmadığı için ondan şikayet etti. Diğeri, Tanrı'nın o şehirde kimsenin yemeğinden tatmasını yasakladığını söylediğinde, o şöyle cevap verdi: "Şüphesiz Tanrı sana yemek ikram etmemi yasaklamadı, çünkü ben de senin gibi bir peygamberim ve senin gibi Tanrı'ya ibadet ediyorum; ve şimdi O'nun tarafından gönderilmiş olarak seni evime getirmek ve misafir etmek için geldim." Bunun üzerine Yadon bu yalancı peygambere inandı ve onunla birlikte geri döndü. Fakat yemekte birlikte neşelenirlerken, Tanrı Yadon'a göründü ve emirlerine karşı geldiği için cezalandırılacağını söyledi; ve bu cezanın ne olacağını da bildirdi: Yolda giderken bir aslanla karşılaşacak, aslan tarafından parçalanacak ve atalarının mezarlarına gömülme hakkından mahrum kalacaktı. Sanırım bunlar Tanrı'nın isteğine göre gerçekleşti ki Yeroboam, Yadon'un sözlerine, yalan söylediği için mahkum edilmiş birinin sözleriymiş gibi kulak vermesin.

Ancak Yadon tekrar Kudüs'e giderken bir aslan ona saldırdı, bindiği hayvandan indirdi ve öldürdü; yine de eşeğe hiç zarar vermedi, yanında oturdu ve onu korudu, peygamberin cesedini de korudu. Bu durum, bunu gören bazı yolcuların gelip şehirdeki sahte peygambere anlatmasına kadar devam etti. Sahte peygamber oğullarını göndererek cesedi şehre getirdi ve

Machine Translated by Google

Onun için büyük masraflarla bir cenaze töreni düzenledi. Ayrıca oğullarına kendisini de onunla birlikte gömmelerini emretti ve o şehre, sunağa, rahiplere ve sahte peygamberlere karşı önceden bildirdiği her şeyin doğru çıkacağını, onunla birlikte gömülürse ölümünden sonra hiçbir kötü muamele görmeyeceğini, çünkü kemiklerin o zaman birbirinden ayrılamayacağını söyledi. Fakat şimdi, peygambere bu cenaze törenini yaptıktan ve oğullarına bu emri verdikten sonra, kötü ve dinsiz bir adam olduğu için, Yeroboam'a gidip, "Şimdi bu aptal adamın sözlerinden neden rahatsız oluyorsun?" dedi. Kral ona sunak ve kendi eliyle ilgili olanları anlattıktan ve ona ilahi bir adamın ve mükemmel bir peygamberin isimlerini verdikten sonra, kötü bir hileyle onun bu görüşünü zayıflatmaya çalıştı; ve olanlar hakkında ikna edici sözler kullanarak, içlerindeki gerçeğe zarar vermeyi amaçladı; Çünkü ona, elinin kurbanları taşıma işinden dolayı güçsüzleştiğini ve bir süre dinlendikten sonra eski haline döndüğünü; sunağın ise yeni olduğunu, çok sayıda ve büyük kurban taşıdığını ve bu nedenle üzerine konulanların ağırlığıyla parçalanıp yıkıldığını anlatmaya çalıştı. Ayrıca ona, bu şeyleri önceden bildiren kişinin ölümünü ve nasıl öldüğünü de anlattı; [bundan da şu sonuca vardı:] Ne peygamberlik vasfına sahipti ne de peygamber gibi konuşuyordu.

Böylece konuştuğunda kralı ikna etti ve aklını tamamen Tanrı'dan ve doğru ve kutsal işler yapmaktan uzaklaştırdı ve onu dinsiz uygulamalarına devam etmeye teşvik etti (26) ve buna göre Tanrı'ya o kadar zarar verdi ve o kadar büyük bir günahkâr oldu ki, her gün daha önce yaptığı küstahça şeylerden daha iğrenç ve yeni kötülük örnekleri işlemekten başka bir şey aramadı. Ve şimdilik Yeroboam hakkında söylenecek bu kadarı yeterli olacaktır.

BÖLÜM 10.

REHOBOAM VE TANRI'NIN ONU ŞİŞAK [MISIR KRALI] ARACILIĞIYLA DİNSİZLİĞİNDEN DOLAYI NASIL CEZALANDIRDIĞI HAKKINDA.

Machine Translated by Google

1. Süleyman'ın oğlu Rehoboam, daha önce de belirttiğimiz gibi, iki kabilenin kralıydı ve Beytlehem, Etare, Tekoa, Bethzur, Shoco, Adullam, Ipan, Maresha, Ziph, Adorlam, Lachlsh, Azekah, Zorah, Aijalon ve Hebron gibi güçlü ve büyük şehirler inşa etti; bunları öncelikle Yahuda kabilesinde inşa etti. Ayrıca Benyamin kabilesinde de başka büyük şehirler inşa etti, etrafını surlarla çevirdi, hepsine garnizonlar, komutanlar ve bol miktarda tahıl, şarap ve zeytinyağı yerleştirdi ve her birine geçim için gerekli diğer erzakları bolca sağladı; ayrıca on binlerce adam için kalkan ve mızraklar koydu. İsrail'in her yerindeki rahipler, Levililer ve halktan iyi ve dürüst adamlar da kendi şehirlerini terk ederek onun etrafında toplandılar ve Yeruşalim'de Tanrı'ya ibadet ettiler; çünkü Yeroboam'ın yaptığı dişi buzağılara tapınmaya zorlanmak istemiyorlardı; ve Rehoboam'ın krallığını üç yıl boyunca genişlettiler. Kendi akrabasından bir kadınla evlendikten ve ondan üç çocuğu olduktan sonra, Absalom'un Tamar'dan olan kızı Maachah ile de evlendi ve ondan Abijah adını verdiği bir oğlu oldu. Ayrıca başka eşlerinden de birçok çocuğu oldu, ama Maachah'ı hepsinden çok sevdi. On sekiz meşru karısı ve otuz cariyesi vardı; yirmi sekiz oğlu ve altmış kızı oldu. Fakat o, Maachah'tan olan oğlu Abijah'ı krallıkta halefi olarak atadı ve ona hazineleri ve en güçlü şehirleri emanet etti.

2. Şimdi, bir krallığın büyüklüğünün ve refaha kavuşmasının, çoğu zaman insanlar için kötülük ve günaha vesile olduğunu düşünmeden edemiyorum; çünkü Rehoboam krallığının bu kadar büyüdüğünü görünce, doğru yoldan saparak haksız ve dinsiz uygulamalara yöneldi ve Tanrı'ya ibadeti hor gördü, ta ki halk da onun kötü davranışlarını taklit edene kadar: Çünkü genellikle, tebaanın davranışları yöneticilerinin davranışlarıyla aynı anda bozulur ve tebaa, yöneticilerinin ölçüsüz davranışlarını kınamak için kendi ölçülü yaşam biçimlerini bir kenara bırakıp, kötülüklerini erdemmiş gibi takip eder; çünkü insanların krallarının davranışlarını onayladığını göstermek mümkün değildir, eğer aynı davranışları kendileri de yapmazlarsa. Buna uygun olarak, Rehoboam'ın tebaasının başına da bu geldi; çünkü o

Machine Translated by Google

Dinsizleşmiş ve kendisi de bir günahkâr olmuş olan Tanrı'yı gücendirmemek için hâlâ doğru davranmaya karar verdiler. Fakat Tanrı, ona karşı yaptıkları haksız davranışlardan dolayı onları cezalandırmak için Mısır kralı Şişak'ı gönderdi; Herodotos onun hakkında yanılmıştı ve onun yaptıklarını Sesostris'e uyguladı; çünkü bu Şişak (27) , Rehoboam'ın hükümdarlığının beşinci yılında, on binlerce adamla [Yahudiye'ye] bir sefer düzenledi; çünkü onu takip eden bin iki yüz savaş arabası, altmış bin süvari ve dört yüz bin piyade vardı. Bunları yanında getirdi ve bunların büyük çoğunluğu Libyalı ve Etiyopyalıydı.

İsa, İbrani ülkesine saldırdığında, Rehoboam'ın krallığının en güçlü şehirlerini savaşmadan ele geçirdi; buralara garnizonlar yerleştirdikten sonra en son Kudüs'e geldi.

3. Rehoboam ve onunla birlikte olan kalabalık, Şişak'ın ordusu tarafından Yeruşalim'de kuşatıldığında ve Tanrı'dan kendilerine zafer ve kurtuluş vermesini dilediklerinde, Tanrı'yı kendi taraflarına çekmeyi başaramadılar. Fakat peygamber Şemaya onlara, kendilerinin de Tanrı'ya tapınmayı terk ettikleri gibi, Tanrı'nın da onları terk etmekle tehdit ettiğini söyledi. Bunu duyunca hemen büyük bir şaşkınlığa düştüler; kurtuluş yolu bulamayınca, Tanrı'ya karşı saygısızlık ettikleri ve yasalarını hiçe saydıkları için Tanrı'nın onları haklı olarak görmezden gelebileceğini itiraf etmeye koyuldular. Tanrı onları bu halde görünce ve günahlarını itiraf ettiklerini görünce, peygambere onları yok etmeyeceğini, ancak Mısırlılara köle yapacağını, böylece insanlara mı yoksa Tanrı'ya mı hizmet ederek daha az acı çekeceklerini öğreneceklerini söyledi. Şişak, Rehoboam'ın korkusu yüzünden şehri savaşmadan ele geçirmiş ve onu şehre kabul etmişti. Ancak Şişak, yaptığı antlaşmalara sadık kalmadı; tapınağı yağmaladı, Tanrı'nın ve kralın hazinelerini boşalttı, sayısız on binlerce altın ve gümüşü alıp götürdü ve geride hiçbir şey bırakmadı. Kral Süleyman'ın yaptırdığı altın kalkanları ve siperleri de aldı; hatta Davud'un Zobah kralından aldığı ve Tanrı'ya adadığı altın ok kılıflarını bile bırakmadı. Bunu yaptıktan sonra kendi krallığına döndü. Halikarnassoslu Herodot ise bu seferden bahsederken kralın adını yanlış yazmış ve [şöyle diyerek] birçok başka ulusa da savaş açtığını, Filistin'in Suriyesini boyunduruk altına aldığını ve oradaki insanları esir aldığını belirtmiştir.

Machine Translated by Google

Savaşmadan. Şimdi, milletimizin onun tarafından boyun eğdirildiğini ilan etmeyi amaçladığı açıktır; çünkü savaşmadan kendisine teslim olanların ülkesinde geride sütunlar bıraktığını ve üzerlerine kadınların gizli yerlerini kazıdığını söylüyor. Kralımız Rehoboam şehrimizi savaşmadan teslim etti. Ayrıca (28) Etiyopyalıların gizli yerlerini sünnet etmeyi Mısırlılardan öğrendiklerini söylüyor ve buna ek olarak, Filistin'de yaşayan Fenikelilerin ve Suriyelilerin bunu Mısırlılardan öğrendiklerini itiraf ettiklerini söylüyor. Oysa Filistin'de yaşayan Suriyelilerden, bizden başka hiçbirinin sünnetli olmadığı açıktır. Ancak bu tür konularda herkes kendi görüşüne uygun olanı söylesin.

4. Şişak gittikten sonra, Kral Rehoboam altın kalkanlar ve siperler yerine pirinçten kalkanlar yaptırdı ve aynı sayıda kalkanı saray muhafızlarına teslim etti. Böylece, savaşçı seferler ve bu tür kamuya açık eylemlerin getirdiği şan şöhret yerine, her zaman Yeroboam'ın düşmanı olduğu için korkudan da olsa büyük bir sükunet içinde hüküm sürdü ve elli yedi yaşında öldü, on yedi yıl hüküm sürdü. Karakteri gereği gururlu ve aptal bir adamdı ve babasının dostlarını dinlemeyerek topraklarının bir kısmını kaybetti. Kudüs'te, kralların mezarlarına gömüldü; ve oğlu Abiya, Yeroboam'ın on kabile üzerindeki hükümdarlığının on sekizinci yılında krallığı devraldı; ve bu, bu olayların sonuydu. Şimdi Yeroboam'ın işlerini ve hayatını nasıl sonlandırdığını anlatmamız gerekiyor; Çünkü o, Tanrı'ya zarar vermekten vazgeçmedi ve hiç durmadı; her gün yüksek dağlara sunaklar kurdu ve kalabalıklar arasından rahipler atadı.

BÖLÜM 11.

YEROBOAM'IN OĞLUNUN ÖLÜMÜ HAKKINDA. YEROBOAM'IN, BİRKAÇ SONRA ÖLEN VE YERİNE ASA'NIN GEÇTİĞİ KRALLIK HAKKINDA.

AYRICA, YEROBOAM'IN ÖLÜMÜNDEN SONRA BAŞA'NIN OĞLU NADAB'I VE YEROBOAM'IN TÜM AİLESİNİ NASIL YOK ETTİĞİNİ DE ANLATTI.

1. Ancak Tanrı, Yeroboam'ın kötü eylemlerini ve hak ettiği cezayı kendi başına döndürmeye hiç vakit kaybetmedi ve

Machine Translated by Google

Bütün ev halkının başına bela geldi. O sırada Abiya adında bir hizmetlisi hasta yatıyordu. Bunun üzerine, karısına elbiselerini çıkarıp özel birine ait giysileri almasını ve peygamber Ahiya'nın yanına gitmesini emretti; çünkü Ahiya geleceği önceden bildirmede harika bir adamdı, bana kral olacağımı o söylemişti. Ayrıca, yanına geldiğinde, sanki yabancıymış gibi çocuğun bu hastalıktan kurtulup kurtulamayacağını sormasını emretti. Karısı kocasının dediğini yaptı, kıyafetini değiştirdi ve Ahiya'nın yaşadığı Şilo şehrine geldi. Ahiya'nın evine girerken, gözleri yaşlılıktan dolayı zayıflamışken, Tanrı ona göründü ve iki şey bildirdi: Yeroboam'ın karısının yanına geldiğini ve onun sorusuna ne cevap vermesi gerektiğini. Bunun üzerine kadın, sıradan bir kişi ve yabancı gibi eve girerken, adam şöyle seslendi: "İçeri gel, ey Yeroboam'ın karısı! Neden kendini saklıyorsun? Sen Tanrı'dan gizli değilsin; O bana göründü, senin geleceğini bildirdi ve sana ne söyleyeceğimi bana emretti." Bunun üzerine kocasına gidip şöyle demesini söyledi: "Seni küçükken, daha doğrusu hiçbir şey değilken büyük bir adam yaptım, krallığı Davut'un evinden alıp sana verdim; sen ise bu nimetleri umursamadın, ibadetimi terk ettin, dökme putlar yaptın ve onlara taptın. Bu yüzden seni aynı şekilde yere sereceğim, bütün ev halkını yıkıp köpeklere ve kuşlara yem edeceğim. Çünkü bu halkın başına, Yeroboam'ın ailesinden kimseyi sağ bırakmayacak, tayin edilmiş bir kral geliyor. Halk da aynı cezayı çekecek, bu güzel topraklardan kovulacak ve Fırat'ın ötesindeki yerlere dağılacak. Çünkü onlar krallarının kötü uygulamalarına uydular, yaptığı putlara taptılar ve kurbanlarımı terk ettiler. Ey kadın, aceleyle kocana dön ve ona anlat." "Ona bu mesajı ilet; fakat o zaman oğlunu ölü bulacaksın, çünkü şehre girdiğin anda o bu dünyadan ayrılacak; yine de bütün halkın ağıtlarıyla gömülecek ve genel bir yasla onurlandırılacak, çünkü o Yeroboam'ın ailesinin tek iyi insanıydı." Peygamber bu olayları önceden bildirdiğinde, kadın kafası karışık bir halde aceleyle uzaklaştı ve adı geçen çocuğun ölümüne çok üzüldü. Yolda giderken ağıt yakıyordu ve yaklaşmakta olan oğlunun ölümüne yas tutuyordu. Oğlunun ölümünün kaçınılmaz acısı karşısında gerçekten perişan bir haldeydi ve

Machine Translated by Google

Hızla yola çıktı, ancak oğlu yüzünden çok talihsiz şartlar altında gitti: Ne kadar acele ederse, oğlunun ölümünü o kadar çabuk görecekti, ancak kocası yüzünden bu kadar acele etmek zorunda kaldı. Sonuç olarak, geri döndüğünde, peygamberin söylediği gibi çocuğun öldüğünü gördü ve tüm durumu krala anlattı.

2. Ancak Yeroboam bunların hiçbirini önemsemedi; aksine çok kalabalık bir ordu topladı ve babasının yerine iki kabilenin krallığında geçen Rehoboam'ın oğlu Abijah'a karşı bir savaş seferi düzenledi; çünkü onu yaşlılığından dolayı küçümsüyordu. Fakat Abijah, Yeroboam'ın seferini duyunca korkmadı, aksine hem gençliğine hem de düşmanının umutlarına üstün bir cesaret gösterdi; bu yüzden iki kabileden bir ordu seçti ve Zemaraim Dağı denilen bir yerde Yeroboam ile buluştu, kampını diğerinin yakınına kurdu ve savaş için gerekli her şeyi hazırladı. Onun ordusu dört yüz bin kişiden oluşuyordu, ancak Yeroboam'ın ordusu bunun iki katıydı. Ordular savaşmaya ve tehlikelere hazır bir şekilde saf tutmuşken, Abijah yüksek bir yere çıktı ve eliyle işaret ederek, kalabalığın ve Yeroboam'ın önce söyleyeceklerini sessizce dinlemelerini istedi. Ve sessizlik olunca konuşmaya başladı ve onlara şöyle dedi: "Tanrı, Davut ve soyunun sonsuza dek yöneticileri olmasını takdir etmişti ve siz de bunu biliyorsunuz; fakat babamı terk edip, onun hizmetkârı Yeroboam'a katılmanıza ve şimdi de Tanrı'nın takdiriyle hüküm sürecek olanlara karşı savaşmak ve onları hâlâ ellerinde tuttukları bu egemenlikten mahrum bırakmak için onunla birlikte burada olmanıza hayret etmeden edemiyorum; çünkü bunun büyük bir kısmı Yeroboam'ın haksız yere elinde bulunuyor. Ancak, sanırım artık bundan daha fazla zevk almayacak; fakat geçmiştekiler için Tanrı'nın ona hak ettiği cezayı çektiğinde, işlediği suçlardan ve ona karşı yaptığı ve hâlâ yapmaya devam ettiği ve sizi de aynısını yapmaya ikna ettiği haksızlıklardan vazgeçecektir: Oysa babam size karşı başka bir haksızlık yapmadı, sadece konuşmadı." Sizi memnun etmek için ve sadece kötü insanların tavsiyesine uyarak size bahşedilen bu kişiyi, öfkeyle terk ettiniz, öyleymiş gibi davrandınız ama gerçekte Tanrı'dan ve O'nun yasalarından uzaklaştınız; oysa genç yaşta olan ve insanları yönetmeye alışkın olmayan bir adamı affetmeniz doğru olurdu, sadece bazı hoş olmayan davranışlar için değil.

Machine Translated by Google

Sözler şöyle: Eğer gençliği ve işlerdeki beceriksizliği onu bazı talihsiz eylemlere sürüklediyse ve bunu babası Süleyman'ın hatırı için ve ondan aldığınız iyilikler için yaptıysa; çünkü insanlar, ebeveynin iyiliklerinden dolayı soyunun günahlarını mazur görmelidir; ama siz o zaman bunların hiçbirini düşünmediniz, şimdi de düşünmüyorsunuz, ama bize karşı bu kadar büyük bir orduyla geldiniz. Zafer için neye güveniyorsunuz? Bu altın ineklere ve yüksek yerlerdeki sunaklara mı, ki bunlar dindarlığınızın değil, dinsizliğinizin göstergesidir? Yoksa size bu kadar büyük umutlar veren ordunuzun aşırı kalabalığı mı? Oysa savaş adaletsiz olduğunda on binlerce kişilik bir ordunun hiçbir gücü yoktur; çünkü düşmanlarımıza karşı en kesin başarı umudumuzu yalnızca doğrulukta ve Tanrı'ya karşı dindarlıkta bulmalıyız; Bu umuda haklı olarak sahibiz, çünkü başlangıçtan beri kanunlara uyduk ve kendi Tanrımıza taptık; O, bozulabilir maddeden insan eliyle yaratılmadı; ne de kötü bir kral tarafından halkı aldatmak için şekillendirildi; fakat O, kendi eseridir (29) ve her şeyin başlangıcı ve sonudur. Bu nedenle size şimdi tövbe etmenizi, daha iyi tavsiye almanızı ve savaşı sürdürmeyi bırakmanızı, ülkenizin kanunlarını hatırlamanızı ve sizi şu anki kadar mutlu bir duruma getiren şeyin ne olduğunu düşünmenizi öğütlüyorum."

3. Abijah'ın kalabalığa yaptığı konuşma buydu. Ancak Abijah daha konuşurken Yeroboam, Abijah'ı kuşatmak için gizlice askerlerinden bazılarını kampın fark edilmeyen bazı yerlerine gönderdi; ve Abijah düşmanın kuşatması altına girdiğinde, ordusu korktu ve cesaretleri kırıldı; fakat Abijah onları cesaretlendirdi ve düşman tarafından kuşatılmadığı için umutlarını Tanrı'ya bağlamalarını öğütledi. Böylece hepsi birden Tanrı'dan yardım dilediler, rahipler borazan çaldılar, bağırdılar ve düşmanlarının üzerine saldırdılar ve Tanrı düşmanlarının cesaretini kırdı ve güçlerini dağıttı ve Abijah'ın ordusunu onlardan üstün kıldı; çünkü Tanrı onlara harika ve çok ünlü bir zafer bahşetmeyi lütfetti. Ve Yeroboam'ın ordusuna (30) öyle bir katliam yapıldı ki, bu, Yunanlıların veya Barbarların savaşlarında daha önce hiç kaydedilmemişti; çünkü düşmanlarından beş yüz binini devirdiler [ve öldürdüler] ve en güçlü şehirlerini zorla ele geçirip yağmaladılar; ayrıca bunların yanı sıra Bethel ve kasabalarına da aynısını yaptılar ve

Machine Translated by Google

Yeşanah ve kasabaları. Bu yenilgiden sonra Yeroboam, Abiya'nın ömrü boyunca bir daha toparlanamadı; Abiya da uzun süre yaşamadı, sadece üç yıl hüküm sürdü ve atalarının mezarlarına, Kudüs'e gömüldü. Geride yirmi iki oğlu ve on altı kızı bıraktı; ayrıca on dört karısından da çocukları vardı; oğlu Asa krallığı devraldı; genç adamın annesi Mikaya idi. Onun hükümdarlığı altında İsrailoğulları ülkesi on yıl boyunca barış içinde yaşadı.

4. Rehoboam'ın oğlu, Süleyman'ın oğlu Abijah'a gelince, onun tarihi bize ulaştığı kadarıyla böyledir. Fakat on kabilenin kralı Yeroboam, yirmi iki yıl hüküm sürdükten sonra öldü; yerine oğlu Nadab, Asa'nın hükümdarlığının ikinci yılında geçti.

Yeroboam'ın oğlu iki yıl hüküm sürdü ve babası gibi dinsizlik ve kötülük içinde yaşadı. Bu iki yıl içinde Filistlilerin şehri Gibbethon'a bir sefer düzenledi ve şehri ele geçirmek için kuşatmayı sürdürdü; ancak oradayken, Ahijah'ın oğlu Başa adındaki bir dostu tarafından kendisine komplo kuruldu ve öldürüldü. Başa, diğerinin ölümünden sonra krallığı ele geçirdi ve Yeroboam'ın bütün hanedanını yok etti. Ayrıca, Tanrı'nın önceden bildirdiği gibi, şehirde ölen Yeroboam'ın akrabalarından bazıları parçalanıp köpekler tarafından, tarlalarda ölen diğerleri ise kuşlar tarafından parçalanıp yendi. Böylece Yeroboam'ın hanedanı, dinsizliğinin ve kötü eylemlerinin haklı cezasını çekti.

BÖLÜM 12.

Etiyopyalıların kralı Zerah'ın Asa tarafından nasıl yenildiği; Başa'nın kendisine savaş açması üzerine Asa'nın Şam kralını kendisine yardım etmeye nasıl davet ettiği; ve Başa hanedanının yıkılmasının ardından Zimri'nin ve ondan sonra oğlu Ahab'ın krallığı nasıl ele geçirdiği anlatılıyor.

1. Yeruşalim kralı Asa, mükemmel bir karaktere sahipti, Tanrı'ya saygılıydı ve kanunlara uymaktan başka hiçbir şey yapmadı ve tasarlamadı. Krallığını ıslah etti, içindeki her türlü kötülüğü ortadan kaldırdı ve onu arındırdı.

Machine Translated by Google

her türlü kirlilik. Şimdi onun, mızrak ve kalkanlarla donanmış seçkin adamlardan oluşan bir ordusu vardı; Yahuda kabilesinden üç yüz bin kişi; ve kalkan taşıyan ve yay çeken Benyamin kabilesinden iki yüz elli bin kişi. Fakat on yıl hüküm sürdükten sonra, Etiyopya kralı Zerah (31) , dokuz yüz bin piyade, yüz bin süvari ve üç yüz savaş arabasından oluşan büyük bir orduyla ona karşı bir sefer düzenledi ve Yahuda kabilesine ait bir şehir olan Mareshah'a kadar geldi. Zerah kendi ordusuyla bu kadar ilerledikten sonra, Asa onunla karşılaştı ve ordusunu şehrin çok yakınında, Zefatah denilen bir vadide onun karşısına yerleştirdi; Ve Etiyopyalıların kalabalığını görünce haykırdı ve Tanrı'dan kendisine zafer vermesini ve on binlerce düşmanı öldürmesini diledi: "Çünkü," dedi, " (32) senden beklediğim yardımdan başka hiçbir şeye güvenmiyorum; bu yardım, az olanları çok olanlara, zayıf olanları güçlü olanlara üstün kılmaya muktedirdir; ve ancak bu nedenle Zerah ile karşılaşmaya ve onunla savaşmaya cesaret ediyorum."

2. Asa bunları söylerken, Tanrı ona bir zafer işareti verdi ve Tanrı'nın önceden bildirdiği şey yüzünden sevinçle savaşa girdi ve Etiyopyalılardan çok sayıda kişiyi öldürdü; onları kaçırdıktan sonra, onları Gerar ülkesine kadar takip etti; düşmanlarını öldürmeyi bıraktıklarında, (Gerar şehri zaten ele geçirilmişti) onları yağmalamaya ve kamplarını yağmalamaya koyuldular, böylece çok miktarda altın, gümüş, çok miktarda ganimet, develer, büyükbaş hayvanlar ve koyun sürüleri götürdüler. Buna göre, Asa ve ordusu Tanrı'dan böyle bir zafer ve zenginlik elde ettikten sonra Kudüs'e döndüler. Gelmekteyken, Azarya adında bir peygamber yolda onlarla karşılaştı ve yolculuklarını biraz durdurmalarını söyledi; Ve onlara şöyle demeye başladı: Tanrı'dan bu zaferi elde etmelerinin sebebi şuydu: Doğru ve dindar insanlar olduklarını göstermişler ve her şeyi Tanrı'nın isteğine göre yapmışlardı; bu yüzden, dedi, eğer bunda sebat ederlerse, Tanrı onlara düşmanlarını her zaman yenme ve mutlu yaşama lütfedecektir; fakat eğer ibadeti bırakırlarsa, her şey tam tersine dönecek ve öyle bir zaman gelecek ki, bütün topluluğunuzda gerçek bir peygamber kalmayacak, size kehanetten doğru bir cevap verecek bir rahip de kalmayacak; şehirleriniz yıkılacak ve milletiniz bütün yeryüzüne dağılacak ve sefalet içinde yaşayacaklar.

Machine Translated by Google

Yabancılar ve gezginlerden bahsediyordu. Bu yüzden onlara, vakitleri varken iyi olmalarını ve kendilerini Tanrı'nın lütfundan mahrum etmemelerini öğütledi. Kral ve halk bunu duyunca sevindiler; ve hep birlikte, her biri ayrı ayrı, dürüst davranmaya büyük özen gösterdi. Kral ayrıca, ülkedekilerin de kanunlara uymalarını sağlamak için bazı kişiler gönderdi.

3. İki kabilenin kralı Asa'nın durumu da böyleydi. Şimdi İsrailoğullarının kralı Başa'ya dönüyorum. Başa, Yeroboam'ın oğlu Nadab'ı öldürdü ve yönetimi elinde tuttu. Tirzah şehrinde ikamet etti ve yirmi dört yıl hüküm sürdü. Yeroboam'dan ve oğlundan daha kötü ve dinsiz oldu. Halkın büyük bir kısmına büyük kötülük yaptı ve Tanrı'ya karşı da haksızlık etti. Tanrı, peygamber Yehu'yu göndererek ona önceden tüm ailesinin yok edileceğini ve Yeroboam'ınkini mahveden aynı felaketleri kendi evine de getireceğini söylemişti; çünkü Yeroboam tarafından kral yapıldığında, halkı adaletli ve dindar bir şekilde yöneterek iyiliğine karşılık vermemişti. Öncelikle kendi mutluluklarına hizmet eden ve ikinci olarak da Tanrı'yı memnun eden şeyleri yapmıştı: Çok kötü bir kral olan Yeroboam'ı taklit etmişti; ve o adamın ruhu helak olmasına rağmen, kötülüğünü dirilere itiraf etmişti; ve bu yüzden aynı kötülüğü işlediği için onunla aynı felaketi yaşamasının haklı olduğunu söylemişti. Fakat Başa, küstah davranışları yüzünden kendisine ve tüm ailesine gelecek felaketleri önceden duymasına rağmen, kötü uygulamalarından bir süre vazgeçmedi, ölene kadar daha da kötü görünmekten de geri durmadı; geçmişteki eylemlerinden pişmanlık duymadı, Tanrı'dan af dilemeye çalışmadı, aksine, kendilerine ödül vaat edilmiş olanlar gibi, bir kez ciddi bir şekilde işe koyulduklarında, çalışmalarını bırakmadılar; Peygamber Başa'ya olacakları önceden bildirdiğinde, sanki tehdit edilen şey, ailesinin helakı ve evinin yıkımı (ki bunlar gerçekten de en büyük kötülükler arasındadır), iyi şeylermiş gibi daha da kötüleşti; ve sanki kötülük için savaşan bir savaşçıymış gibi, her gün daha da fazla çaba sarf etti: ve sonunda ordusunu alıp Kudüs'ten kırk furlong uzaklıkta bulunan Ramah adında önemli bir şehre saldırdı; ve şehri ele geçirdikten sonra onu tahkim etti.

Machine Translated by Google

Önceden karar verdikleri üzere, oraya bir garnizon bırakacaklar ve oradan akınlar düzenleyerek Asa krallığına zarar vereceklerdi.

4. Bunun üzerine Asa, düşmanın kendisine karşı yapabileceği girişimlerden korktu; ve Ramah'ta kalan bu ordunun hüküm sürdüğü ülkeye ne kadar zarar verebileceğini düşünerek, Şam kralına altın ve gümüşle elçiler gönderdi, yardımını istedi ve atalarımızdan beri aramızda bir dostluk olduğunu hatırlattı. Böylece kral bu parayı memnuniyetle kabul etti, onunla bir ittifak kurdu, Başa ile olan dostluğunu bozdu ve kendi ordusunun komutanlarını Başa'nın egemenliği altındaki şehirlere göndererek onlara zarar vermelerini emretti. Böylece gidip bazı şehirleri yaktılar, diğerlerini yağmaladılar; İyon, Dan ve Abelmain (33) ve daha birçok şehir. İsrail kralı bunu duyunca, Ramah'ı inşa etmeyi ve tahkim etmeyi bıraktı ve içinde bulundukları sıkıntılar altında kendi halkına yardım etmek için hemen geri döndü; Asa, o şehrin inşası için hazırlanan malzemeleri kullanarak aynı yerde iki güçlü şehir inşa etti; bunlardan birine Geba, diğerine Mizpah adı verildi. Böylece Başa, Asa'ya karşı seferler düzenlemeye vakit bulamadı, çünkü ölümle engellendi ve Tirza şehrine gömüldü. Oğlu Elah krallığı devraldı ve iki yıl hüküm sürdükten sonra, ordusunun yarısının komutanı Zimri tarafından haince öldürüldü. Zimri, kâhyasının evi olan Arza'dayken, emrindeki bazı süvarileri Elah'a saldırmaları için ikna etti ve bu şekilde Elah'ı, silahlı adamları ve komutanları yokken öldürdü; çünkü hepsi Filistlilerin şehri Gibbethon'un kuşatmasıyla meşguldü.

5. Ordu komutanı Zimri, Elah'ı öldürdükten sonra krallığı ele geçirdi ve Yehu'nun kehanetine göre Başa'nın bütün ev halkını katletti; çünkü Başa'nın evi, dinsizliği yüzünden, daha önce Yeroboam'ın evinin yıkımını anlattığımız şekilde tamamen yok oldu. Ancak kuşatan ordu...

Gibbethon halkı, kralın başına gelenleri ve Zimri'nin onu öldürerek krallığı ele geçirdiğini duyunca, Omri'yi general kral yaptılar. Omri ordusunu Gibbethon'dan çekerek kraliyet sarayının bulunduğu Tirzah'a geldi, şehre saldırdı ve şehri zorla ele geçirdi. Ancak Zimri, şehrin savunulacak kimsesi olmadığını görünce iç bölgelere kaçtı.

Machine Translated by Google

Omri, hükümdarlığının yedinci gününde sarayın bir bölümünü alıp ateşe verdi ve kendisini de onunla yaktı. Bunun üzerine İsrail halkı ikiye bölündü; bir kısmı Tibni'nin kral olmasını isterken, bir kısmı Omri'nin kral olmasını istedi. Ancak Omri'nin yönetimini isteyenler Tibni'yi yenince, Omri tüm halkın başına geçti. Omri, Asa'nın hükümdarlığının otuzuncu yılında on iki yıl hüküm sürdü; bu on iki yılın altısını Tirzah şehrinde, geri kalanını ise Yunanlıların Samarya olarak adlandırdığı Semareon şehrinde geçirdi. Kendisi ise şehri, üzerine kurduğu dağı kendisine satan Semer'den esinlenerek Semareon adını verdi. Omri, kendisinden önce hüküm süren krallardan hiçbir farkı yoktu, hatta onlardan daha kötüydü; çünkü hepsi günlük kötü uygulamalarıyla halkı Tanrı'dan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Ve bu yüzden Tanrı, içlerinden birini diğerinin öldürmesini ve ailelerinden hiç kimsenin sağ kalmamasını sağladı.

Omri de Samarya'da öldü ve yerine oğlu Ahab geçti.

6. Şimdi bu olaylardan Tanrı'nın insanlığın işleriyle ne kadar ilgilendiğini, iyi insanları nasıl sevdiğini, kötüleri nasıl nefret ettiğini ve onları kökten yok ettiğini öğrenebiliriz; çünkü İsrail krallarının çoğu, kendileri ve aileleri, günahları ve kötülükleri yüzünden kısa sürede birbirleri tarafından acımasızca yok edildiler ve ortadan kaldırıldılar; fakat Yeruşalim ve iki kabilenin kralı olan Asa, Tanrı'nın lütfuyla, dindarlığı ve doğruluğu sayesinde uzun ve mübarek bir ömür yaşadı ve kırk bir yıl hüküm sürdükten sonra mutlu bir şekilde öldü; ve öldüğünde, oğlu Yehoşafat yönetimi devraldı. Yehoşafat, Asa'nın karısı Azube'den doğmuştu. Ve herkes onun atası Davud'un işlerini hem cesaret hem de dindarlık bakımından takip ettiğini kabul etti; ancak şimdi bu kralın işlerinden daha fazla bahsetmek zorunda değiliz.

BÖLÜM 13.

AHAB'IN YEZEBEL'İ EŞ OLARAK ALDIKTAN SONRA NASIL DAHA KÖTÜ BİR KRAL OLDUĞU; PEYGAMBER ELİYA'NIN EYLEMLERİ VE NABOTH'UN BAŞINA GELENLER.

1. İsrail kralı Ahab Samarya'da ikamet etti ve yirmi iki yıl boyunca yönetimi elinde tuttu; ve yönetimde hiçbir değişiklik yapmadı.

Machine Translated by Google

Selefleri olan kralları, ancak kendi icat ettiği ve daha da kötü olan şeylerde ve en büyük kötülüklerinde taklit etti. Onların kötü davranışlarını ve Tanrı'ya karşı zararlı tutumlarını taklit etti ve özellikle Yeroboam'ın günahını taklit etti; çünkü onun yaptığı düvelere taptı ve bu düvelerin yanı sıra başka saçma tapınma nesneleri de uydurdu. Ayrıca Tiryalılar ve Sidonyalılar kralı Ethbaal'ın kızı Jezebel'i eş olarak aldı ve ondan kendi tanrılarına tapmayı öğrendi. Bu kadın aktif ve cesurdu ve o kadar büyük bir ahlaksızlık ve deliliğe düştü ki, Tiryalıların Belus adını verdikleri tanrıya bir tapınak inşa etti ve her türlü ağaçtan bir koru dikti; ayrıca bu tanrıya rahipler ve sahte peygamberler atadı. Kralın kendisi de çevresinde bunlardan çok sayıda bulunduruyordu ve bu nedenle delilik ve kötülükte kendisinden önceki tüm kralları geride bırakıyordu.

2. Şimdi, Gilead'da bulunan Tesbon şehrinden, Yüce Tanrı'nın bir peygamberi Ahab'a geldi ve ona, Tanrı'nın, kendisi ortaya çıkana kadar o yıllarda ülkeye yağmur ve çiğ göndermeyeceğini bildirdiğini söyledi. Bunu yeminle doğruladıktan sonra güney bölgelerine gitti ve bir dere kenarında ikamet etti; oradan içecek su buluyordu; yiyeceğini ise her gün kuzgunlar getiriyordu. Fakat o nehir yağmursuzluktan kuruyunca, Tanrı'nın emriyle Sidon ve Sur'un arasında bulunan Zarephath şehrine gitti; çünkü Tanrı ona orada kendisine rızık verecek bir dul kadın bulacağını söylemişti. Şehre çok yaklaşmadan, kendi elleriyle odun toplayan bir kadın gördü; böylece Tanrı ona, kendisine rızık verecek olan kadının bu kadın olduğunu bildirdi. Bunun üzerine adam yanına geldi, onu selamladı ve ona içmek için biraz su getirmesini istedi; ama kadın tam bunu yapacakken adam onu çağırdı ve ona bir somun ekmek de getirmesini istedi; bunun üzerine kadın yemin ederek evinde bir avuç un ve biraz yağdan başka bir şey olmadığını, kendisi ve oğlu için ekmek yapmak üzere odun toplamaya gideceğini söyledi; bundan sonra, dedi ki, açlıktan ölecekler ve yok olacaklar, çünkü artık kendileri için hiçbir şeyleri kalmamıştı. Bunun üzerine adam, "Cesaretle git ve daha iyi şeyler um; ve her şeyden önce bana küçük bir kek yap ve getir, çünkü sana önceden bildiriyorum ki, Tanrı yağmur gönderinceye kadar bu un kabı ve bu yağ testisi tükenmeyecektir." dedi. Peygamber bunu söyledikten sonra kadın yanına geldi ve

Machine Translated by Google

Ona daha önce adı geçen pastayı yaptı; bunun bir kısmını kendine ayırdı, geri kalanını da oğluna ve peygambere verdi; kuraklık sona erene kadar bundan hiçbir şey düşmedi. Menander, Tiryalıların kralı Ethbaal'ın icraatlarını anlattığı eserinde bu kuraklıktan bahseder ve şöyle der: "Onun döneminde, bir sonraki yılın Hyperberetmus ayından Hyperberetmus ayına kadar yağmur yağmadı; fakat o dua ettiğinde büyük gök gürlemeleri oldu. Bu Ethbaal, Fenike'de Botrys şehrini ve Libya'da Auza şehrini inşa ettirdi." Bu sözleriyle, Ahab dönemindeki yağmur kıtlığını kastediyor; çünkü Menander'in bize bildirdiğine göre, o zamanlar Ethbaal da Tiryalılara hükmediyordu.

3. Daha önce bahsettiğimiz, oğlu hastalanıp ölü sanılana kadar peygambere destek olan kadın, ağlayarak, elleriyle göğsüne vurarak ve duygularının dikte ettiği sözleri söyleyerek peygamberin yanına geldi ve peygamberin kendisini günahlarından dolayı azarlamaya geldiğini ve bu yüzden oğlunun öldüğünü söyledi. Peygamber ise ona cesaretini toplaması ve oğlunu kendisine teslim etmesini, aksi takdirde onu kendisine diri diri geri vereceğini söyledi. Kadın oğlunu ona teslim edince, peygamber onu kaldığı üst odaya götürdü, yatağa yatırdı ve Tanrı'ya yalvararak, kendisini ağırlayan ve destekleyen kadını oğlunu alarak cezalandırmasının doğru olmadığını söyledi; ve çocuğun ruhunu kendisine geri göndermesi ve onu yeniden hayata döndürmesi için dua etti. Bunun üzerine Tanrı anneye acıdı ve peygamberi memnun etmeye razı oldu; böylece peygamberin ona kötülük yapmak için gelmiş gibi görünmemesi sağlandı ve çocuk, tüm beklentilerin aksine, yeniden hayata döndü. Bunun üzerine anne peygambere teşekkür etti ve Tanrı'nın onunla konuştuğuna kesin olarak ikna olduğunu söyledi.

4. Bir süre sonra, Tanrı'nın isteği doğrultusunda İlyas, Kral Ahab'a yağmurun geleceğini bildirmek için geldi. O sırada tüm ülkede kıtlık baş göstermişti ve geçim için gerekli olan şeylerde büyük bir eksiklik vardı; öyle ki, Sarepta'lı dul kadının oğlu iyileştikten sonra Tanrı, sadece ihtiyaç duyan insanları değil, kuraklık nedeniyle at ve diğer hayvanların beslenmesi için yeterli yiyecek üretmeyen yeryüzünü de gönderdi. Bunun üzerine kral, sığırlarının kâhyası olan Obadya'yı çağırdı ve ona,

Machine Translated by Google

Onu su kaynaklarına ve derelere gönderecekti ki, eğer orada kendileri için otlar bulabilirlerse, onları biçip hayvanlar için saklasınlar. Ve yeryüzünün her yerine (34) peygamber İlyas'ı bulmak için adamlar gönderdiğinde ve onu bulamadıklarında, Obadya'ya kendisine eşlik etmesini emretti. Böylece yola koyulup yolları aralarında paylaşmaya karar verdiler; Obadya bir yoldan, kral da başka bir yoldan gitti.

Kraliçe Yezebel peygamberleri öldürdüğü sırada, Obadya yüz peygamberi saklamış ve onlara sadece ekmek ve su vermişti. Ancak Obadya yalnızken ve kraldan uzaktayken, peygamber İlyas onunla karşılaştı; Obadya ona kim olduğunu sordu ve ondan öğrendikten sonra ona tapındı. İlyas ona krala gitmesini ve ona hizmet etmeye hazır olduğunu söylemesini emretti. Ama Obadya şöyle cevap verdi: "Sana ne kötülük yaptım ki, seni öldürmek isteyen ve bütün yeryüzünde seni arayan birine beni gönderiyorsun? Yoksa kralın, onu geri getirmek için her yere adamlar gönderdiğini, eğer yakalayabilirlerse öldürtmek için her yere adamlar gönderdiğini bilmeyecek kadar cahil miydi?" Çünkü ona, Tanrı'nın kendisine tekrar görünmesinden ve başka bir yere gitmesinden korktuğunu söylemişti. Kral, İlyas'ı çağırması için onu gönderdiğinde, eğer İlyas'ı bulamazsa ve yeryüzünde hiçbir yerde onu tespit edemezse, öldürülecektir.

Bu yüzden Ahab'dan kendi güvenliğine dikkat etmesini istedi ve kendi meslektaşlarına nasıl özenle baktığını, Yezebel'in geri kalan peygamberleri öldürdüğü zaman yüz peygamberi nasıl kurtardığını, onları nasıl sakladığını ve onların kendisi tarafından nasıl desteklendiğini anlattı. Fakat İlyas ona korkmamasını, kralın yanına gitmesini söyledi ve o gün Ahab'ın huzuruna çıkacağına yemin etti.

5. Obadya, krala İlyas'ın orada olduğunu bildirdiğinde, Ahab onunla karşılaştı ve öfkeyle ona, İbrani halkına zulüm eden ve yaşadıkları kuraklığın sebebi olan adamın sen olup olmadığını sordu.
Fakat İlyas, hiçbir dalkavukluk yapmadan, bu kadar büyük sıkıntıları kendilerine getirenin kendisi ve ailesi olduğunu, ülkelerine yabancı tanrılar getirip onlara tapındıklarını, tek gerçek Tanrı olan Tanrı'yı terk edip ona hiç saygı göstermediklerini söyledi. Bununla birlikte, ona yolundan gitmesini ve kendi peygamberleriyle, karısının peygamberleriyle birlikte bütün halkı Karmel Dağı'na toplaması, onlara ve diğer peygamberlere kaç kişi olduklarını söylemesi gerektiğini söyledi.

Machine Translated by Google

Yaklaşık dört yüz kadar koru vardı. Ahab'ın çağırdığı bütün adamlar adı geçen dağa kaçarken, peygamber İlyas onların ortasında durdu ve şöyle dedi: "Ne zamana kadar böyle zihin ve görüş belirsizliği içinde yaşayacaksınız?" Ayrıca onlara, eğer kendi ülkelerinin Tanrısını gerçek ve tek Tanrı olarak kabul ederlerse, O'na ve emirlerine uymalarını; ama eğer O'nu hiçbir şey olarak görüp, yabancı tanrılar hakkında bir görüşe sahiplerse ve onlara tapmaları gerektiğine inanıyorlarsa, onlara uymalarını öğütledi. Kalabalık söylediklerine cevap vermeyince, İlyas, yabancı tanrıların ve kendi Tanrılarının gücünü sınamak için, tek peygamberi olan kendisinin, dört yüz kişi varken, bir dişi buzağıyı kurban olarak kesmesini ve odunların üzerine koymasını, ateş yakmamasını ve kendilerinin de aynı şeyi yapıp kendi tanrılarına odunları yakmaları için yalvarmalarını istedi. Çünkü eğer bu yapılırsa, gerçek Tanrı'nın doğasını oradan öğreneceklerdi. Bu öneri halkı memnun etti. Böylece İlyas peygamberlere önce bir dişi buzağı seçip onu kesmelerini ve tanrılarına dua etmelerini emretti. Fakat peygamberlerin dualarının ve yakarışlarının kurban üzerinde hiçbir etkisi görünmeyince, İlyas onlarla alay etti ve tanrılarına yüksek sesle dua etmelerini emretti; çünkü ya yolculukta olabilirlerdi ya da uyuyor olabilirlerdi; ve bu peygamberler sabahtan öğlene kadar bunu yapıp, ülkelerinin geleneklerine göre kendilerini kılıç ve mızraklarla yaraladıktan sonra, İlyas kurbanını sunmak üzereyken, peygamberlere gitmelerini, ancak halka yaklaşıp yaptıklarını izlemelerini emretti; böylece odun parçaları arasına gizlice ateş saklamasın. Böylece, kalabalık yaklaşınca, İbrani halkının her kabilesi için birer tane olmak üzere on iki taş aldı ve onlarla bir sunak inşa etti ve çok derin bir hendek kazdı; Ve sunağın üzerine tahta parçalarını yerleştirdikten ve üzerlerine kurban parçalarını koyduktan sonra, çeşmenin suyundan dört fıçı doldurmalarını ve su sunağın üzerinden taşana ve hendek suyla dolana kadar üzerine dökmelerini emretti. Bunu yaptıktan sonra Tanrı'ya dua etmeye ve uzun zamandır hatada olan bir halka gücünü göstermesi için yalvarmaya başladı; bunun üzerine, kalabalığın gözü önünde gökten aniden bir ateş indi, sunağın üzerine düştü ve kurbanı yaktı, su bile alev aldı ve yer kurudu.

Machine Translated by Google

6. İsrailoğulları bunu görünce yere kapandılar ve tek bir Tanrı'ya taptılar, O'na "Büyük ve tek gerçek Tanrı" dediler; diğerlerine ise insanların kötü ve aşağılık düşüncelerinden uydurulmuş isimler taktılar. Peygamberlerini yakalayıp İlyas'ın emriyle öldürdüler. İlyas da krala, endişelenmeden yemeğe gitmesini, çünkü kısa süre sonra Tanrı'nın onlara yağmur göndereceğini söyledi.

Ahab da yoluna devam etti. Ama İlyas, Karmel Dağı'nın en yüksek tepesine çıktı, yere oturdu, başını dizlerine yasladı ve hizmetkârına yüksek bir yere çıkıp denize doğru bakmasını, herhangi bir yerde bulut yükseldiğini görürse kendisine haber vermesini emretti; çünkü o zamana kadar hava açıktı. Hizmetkâr yukarı çıktı ve birçok kez hiçbir şey görmediğini söyledi. Yedinci kez yukarı çıktığında, gökyüzünde insan ayağından daha büyük olmayan küçük, siyah bir şey gördüğünü söyledi. İlyas bunu duyunca Ahab'a haber gönderdi ve yağmur başlamadan önce şehre gitmesini istedi. Böylece Ahab Yezreel şehrine geldi; kısa bir süre sonra hava tamamen karardı, bulutlarla kaplandı ve yeryüzüne şiddetli bir fırtına ve bol miktarda yağmur geldi. Peygamber ilahi bir öfkeye kapılmıştı ve kralın arabasıyla birlikte İzar'ın şehri Yezreel'e koştu (36)

[İşachar].

7. Ahab'ın karısı Yezebel, İlyas'ın yaptığı mucizeleri ve peygamberlerini nasıl öldürdüğünü anlayınca öfkelendi ve ona haberciler göndererek, peygamberlerini yok ettiği gibi onu da öldürmekle tehdit etti. Bunun üzerine İlyas korktu ve Yahuda kabilesinin ülkesinin en uç sınırlarında, Edom ülkesine doğru bulunan Beerşeba şehrine kaçtı; orada hizmetkarını bırakıp çöle gitti. Ayrıca ölmeyi diledi, çünkü atalarından daha iyi değildi ve onlar öldükten sonra yaşamayı çok da istemiyordu; bir ağacın altında yatıp uyudu; biri onu uyandırdığında, yanında yiyecek ve su buldu. Yiyip güçlendikten sonra, Musa'nın Tanrı'dan kanunlarını aldığı rivayet edilen Sina Dağı'na geldi. Orada bir mağara buldu ve içeri girip orada yaşamaya başladı. Fakat nereden geldiğini bilmediği bir ses ona geldi ve neden oraya geldiğini, şehri neden terk ettiğini sordu. O da, öldürdüğü için diye cevap verdi.

Machine Translated by Google

Yabancı tanrıların peygamberlerini kandırıp, halkı başından beri taptıkları tek Tanrı'nın kendisi olduğuna ikna ettiği için, kralın karısı onu bu yaptığından dolayı cezalandırmak üzere aradı. Başka bir ses duyup ertesi gün açık havaya çıkması gerektiğini ve böylece ne yapması gerektiğini öğreneceğini öğrenince, ertesi gün mağaradan çıktı. Hem bir deprem duydu hem de parlak bir ateş gördü; bir sessizlikten sonra, ilahi bir ses ona içinde bulunduğu durumdan rahatsız olmaması gerektiğini, çünkü düşmanlarından hiçbirinin onun üzerinde güç sahibi olamayacağını söyledi. Ses ayrıca ona eve dönmesini ve Nimşi oğlu Yehu'yu kendi halkının kralı, Şamlı Hazael'i Suriyelilerin kralı ve Abel şehrinden Elişa'yı da onun yerine peygamber olarak atamasını emretti. Ve dinsiz kalabalığın bir kısmı Hazael tarafından, bir kısmı da Yehu tarafından öldürülecektir.

İlyas bu suçlamayı duyunca İbranilerin diyarına geri döndü.
Ve Şafat oğlu Elişa'yı, yanında on iki çift öküz süren diğer bazı kişilerle birlikte tarlayı sürerken bulduğunda, yanına geldi ve kendi giysisini onun üzerine attı; bunun üzerine Elişa hemen peygamberlik etmeye başladı ve öküzlerini bırakıp İlyas'ın peşinden gitti. Anne ve babasını selamlamak için izin istediğinde, İlyas ona izin verdi; onlardan ayrıldıktan sonra da İlyas'ın peşinden gitti ve ömrü boyunca İlyas'ın öğrencisi ve hizmetkarı oldu. Ve böylece bu peygamberin ilgilendiği işleri hallettim.

8. İzar [Yezreel] şehrinden Nabot adında bir adam vardı; kralın tarlasına bitişik bir tarlası vardı. Kral, Nabot'u, kendi topraklarına çok yakın olan bu tarlasını dilediği fiyata kendisine satmaya ikna etmek istedi; böylece tarlaları birleştirip tek bir çiftlik haline getirebilecekti. Eğer para kabul etmezse, yerine diğer tarlalarından birini seçmesine izin verecekti. Ancak Nabot bunu kabul etmeyeceğini, babasından miras kalan kendi arazisinin mülkiyetini elinde tutacağını söyledi. Bunun üzerine kral, başkasının malına el koyamadığı, yıkanmadığı ve yemek yemediği için sanki bir haksızlığa uğramış gibi üzüldü. Jezebel ona neyin onu rahatsız ettiğini, neden yıkanmadığını, öğle veya akşam yemeği yemediğini sorduğunda, kral ona Nabot'un sapkınlığını ve ona karşı nazik ve kraliyet otoritesine yakışmayan sözler kullandığında nasıl hakarete uğradığını ve istediğini elde edemediğini anlattı.

Machine Translated by Google

Ancak kraliçe, Ahab'ı bu olaydan dolayı üzülmemesi, kederini bir kenara bırakıp bedenine her zamanki gibi bakmaya devam etmesi konusunda ikna etti; çünkü Nabot'un cezalandırılmasını kendisi sağlayacaktı. Hemen Ahab adına İsrailoğullarının [Yezreel halkının] yöneticilerine mektuplar gönderdi ve onlara oruç tutmalarını, bir cemaat oluşturmalarını ve Nabot'u, soylu bir aileden olduğu için, cemaatin başına geçirmelerini, Tanrı'ya ve krala küfrettiğine şahitlik edecek üç cesur adam hazırlamalarını ve ardından onu taşlayarak öldürmelerini emretti. Buna göre, kraliçenin onlara yazdığı gibi, Nabot'un Tanrı'ya ve kral Ahab'a küfrettiğine dair şahitlik edildikten sonra, kraliçe Ahab'dan Nabot'un bağını bedelsiz olarak almasını istedi. Ahab yapılanlardan memnun oldu ve hemen yatağından kalkıp Nabot'un bağını görmeye gitti. Fakat Tanrı buna çok kızdı ve Ahab'la konuşmak ve ona o tarlanın gerçek sahibini haksız yere öldürdüğünü söylemek için peygamber İlyas'ı Nabot'un tarlasına gönderdi. İlyas ona vardığında ve kral onunla istediğini yapabileceğini söylediğinde (çünkü günahı içinde yakalanmasının ona bir hakaret olduğunu düşünüyordu), İlyas, Nabot'un cesedinin köpekler tarafından yendiği yerde hem kendi kanının hem de karısının kanının dökületeceğini ve bütün ailesinin helak olacağını, çünkü çok küstahça kötü davrandığını ve bir vatandaşı haksız yere ve ülkesinin yasalarına aykırı olarak öldürdüğünü söyledi. Bunun üzerine Ahab yaptıklarından pişman olmaya ve tövbe etmeye başladı; çuval giydi, yalınayak yürüdü (37) ve hiçbir yiyeceğe dokunmadı; ayrıca günahlarını itiraf etti ve böylece Tanrı'yı yatıştırmaya çalıştı. Fakat Tanrı peygambere, Ahab hayatta olduğu sürece ailesinin cezalandırılmasını erteleyeceğini, çünkü işlediği o küstahça suçlardan tövbe ettiğini, ancak Ahab'ın oğlu döneminde tehdidini yine de yerine getireceğini söyledi; peygamber bu mesajı krala iletti.

BÖLÜM 14.

Şam ve Suriye Kralı Hadad'ın bunu nasıl yaptığını
AHAB'A KARŞI İKİ SEFER DÜZENLEDİ VE YENİLDİ.

1. Ahab'ın işleri böyleyken, tam o sırada Suriyelilerin ve Şam'ın kralı olan Hadad'ın oğlu [Benhadad], ülkesinin her yerinden bir ordu topladı ve otuz iki kralı ele geçirdi.

Machine Translated by Google

Fırat Nehri'nin ötesinden yardımcı birlikler getirmek için Ahab'a karşı bir sefer düzenledi; fakat Ahab'ın ordusu Benhadad'ın ordusu gibi olmadığı için, onu savaşa sokmadı, aksine ülkedeki her şeyi en güçlü şehirlerine hapsettikten sonra Samarya'da kaldı, çünkü surları çok sağlamdı ve diğer yönlerden de kolayca ele geçirilemeyeceği anlaşılıyordu. Böylece Suriye kralı ordusunu yanına alarak Samarya'ya geldi, ordusunu şehrin etrafına yerleştirdi ve şehri kuşattı.

Ayrıca Ahab'a bir haberci gönderdi ve kendisine göndereceği elçileri kabul etmesini istedi; bu elçiler aracılığıyla ona isteğini bildirecekti. İsrail kralının izin vermesi üzerine elçiler geldiler ve kralın emriyle şöyle dediler: Ahab'ın zenginlikleri, çocukları ve eşleri Benhadad'ındı ve eğer bir anlaşma yaparsa ve istediği kadarını almasına izin verirse, ordusunu geri çekeceğini ve kuşatmayı bırakacağını söylediler. Bunun üzerine Ahab, elçilere geri dönmelerini ve krallarına hem kendisinin hem de sahip olduğu her şeyin kendisine ait olduğunu söylemelerini emretti. Elçiler bunu Benhadad'a bildirdikten sonra, Benhadad tekrar ona haberci gönderdi ve sahip olduğu her şeyin kendisine ait olduğunu itiraf ettiği için, ertesi gün göndereceği hizmetkarlarını kabul etmesini istedi; Ve ona, sarayını ve dostlarının ve akrabalarının evlerini arayacak olanlara, aradıkları takdirde mükemmel buldukları her şeyi teslim etmelerini, beğenmedikleri şeyleri ise kendisine bırakmalarını emretti. Suriye kralının bu ikinci elçilik ziyaretinde Ahab şaşırdı ve kalabalığı bir araya toplayarak, kendi güvenliği ve barışı için kendi eşlerini ve çocuklarını düşmana teslim etmeye, tüm mal varlığını ona vermeye hazır olduğunu, çünkü Suriye kralının ilk elçilik ziyaretinde bunu istediğini; ancak şimdi hizmetkarlarını tüm evlerini aramaya ve içlerinde mükemmel hiçbir şey bırakmamaya göndermek istediğini, kendisiyle savaş çıkarmak için fırsat kolladığını, "çünkü kendi malımı sizin için esirgemeyeceğimi biliyor, ancak sizin hakkınızda sunduğu hoş olmayan şartlardan faydalanarak bize savaş çıkarmaya çalışıyor; ancak, uygun gördüğünüz her şeyi yapacağım" dedi. Ancak kalabalık ona hiçbir teklifini dinlememesini, onu hor görmesini ve onunla savaşmaya hazır olmasını tavsiye etti. Buna göre, elçilere bu cevabı verdikten sonra, hâlâ hangi şartlara uymayı düşündüğü konusunda hemfikir olduğunu bildirdi.

Machine Translated by Google

İlk başta vatandaşların güvenliği için bunu arzuladı; fakat ikinci arzularına boyun eğemedi, onları reddetti.

2. Benhadad bunu duyunca öfkelendi ve Ahab'a üçüncü kez elçiler göndererek, ordusunun, gücüne güvendiği surlardan daha yüksek bir toprak yığını inşa edeceğini ve bunu da ordusunun her bir askerinin bir avuç toprak alarak yapacağını, böylece ordusunun büyüklüğünü gösterip onu korkutmayı amaçladığını söyledi. Ahab ise, henüz zırhını giymişken övünmemesi gerektiğini, düşmanlarını savaşta yendiğinde övünmesi gerektiğini söyledi. Bunun üzerine elçiler geri döndüler ve kralı otuz iki kralıyla akşam yemeğinde buldular ve Ahab'ın cevabını bildirdiler; kral da hemen şu emri verdi: Şehrin etrafına hatlar çekin, bir sur inşa edin ve kuşatmayı her türlü yolla sürdürün. Bu sırada Ahab ve tüm halkı büyük bir acı içindeydi; Fakat bir peygamberin kendisine gelip Tanrı'nın on binlerce düşmanını onun emri altında alt edeceğine dair söz verdiğini söylemesi üzerine cesaretlendi ve korkularından kurtuldu. Zaferin kimin vasıtasıyla elde edileceğini sorduğunda, peygamber, "Prenslerin oğulları sayesinde; ancak onların savaşta beceriksiz olmaları nedeniyle, senin önderliğinde" dedi. Bunun üzerine prenslerin oğullarını çağırdı ve iki yüz otuz iki kişi olduklarını gördü. Suriye kralının ziyafet ve dinlenmeye çekildiğini öğrenince kapıları açtı ve prenslerin oğullarını dışarı gönderdi. Muhafızlar Benhadad'a durumu bildirince, onları karşılamak için bazılarını gönderdi ve eğer bu adamlar savaşmak için çıkmışlarsa onları bağlayıp kendisine getirmelerini, eğer barışçıl bir şekilde çıkmışlarsa da aynı şeyi yapmalarını emretti.

Ahab'ın surların içinde hazırda bekleyen başka bir ordusu daha vardı, fakat prenslerin oğulları dış muhafızlara saldırdı, birçoğunu öldürdü ve geri kalanını kampa kadar kovaladı; İsrail kralı bunların üstünlük sağladığını görünce, ordusunun geri kalanını gönderdi; bu ordu, Suriyelilere aniden saldırdı ve onları yendi, çünkü Suriyeliler onların dışarı çıkacaklarını düşünmemişlerdi; bunun sebebi, Suriyeliler çıplak (38) ve sarhoşken onlara saldırmış olmalarıydı, öyle ki kamptan kaçarken tüm zırhlarını geride bıraktılar ve kralın kendisi de zorlukla at sırtında kaçarak kurtuldu. Fakat Ahab, Suriyelilerin peşinden uzun bir yol kat etti; ve kamplarını yağmaladıktan sonra,

Machine Translated by Google

Gemide çok miktarda servet, ayrıca büyük miktarda altın ve gümüş bulunduğunu gören Ahab, Benhadad'ın savaş arabalarını ve atlarını alarak şehre geri döndü; ancak peygamber ona Suriye kralının ertesi yıl kendisine karşı bir sefer daha düzenleyeceğini ve bu nedenle ordusunu hazır tutması gerektiğini söylediği için Ahab, buna göre hazırlık yapmaya koyuldu.

3. Benhadad, kendisini ve ordusunun kurtarabildiği kadarını savaştan kurtardıktan sonra, İsrailoğullarına karşı nasıl bir sefer daha düzenleyebileceği konusunda arkadaşlarıyla istişarede bulundu. Arkadaşları ona, Tanrıları bu tür yerlerde güçlü olduğu ve yakın zamanda orada yenildikleri için dağlarda savaşmamasını tavsiye ettiler; ancak ovada savaşırlarsa onları yeneceklerini söylediler. Ayrıca ona, yardımcı birlikler olarak getirdiği kralları evlerine göndermesini, ancak ordularını tutmasını, kralların yerine komutanlar atamasını ve ülkelerinden bir ordu toplayıp, savaşta ölenlerin yerine atlar ve savaş arabalarıyla birlikte göndermesini tavsiye ettiler. Benhadad onların tavsiyelerini iyi buldu ve ordunun yönetiminde buna göre hareket etti.

4. İlkbaharın başında Benhadad ordusunu yanına alarak İbranilere karşı savaşa girdi; Aphek denilen bir şehre vardığında, büyük ovada kamp kurdu. Ahab da ordusuyla onu karşılamaya gitti ve ordusu düşman ordusuna kıyasla çok küçük olmasına rağmen, kampını onun karşısına kurdu; fakat peygamber tekrar yanına gelerek, Tanrı'nın ona zafer vereceğini, böylece sadece dağlarda değil, ovalarda da kendi gücünü gösterebileceğini söyledi; bu, Suriyelilerin görüşüne aykırı görünüyordu. Böylece yedi gün boyunca kamplarında sessizce kaldılar; fakat o günlerin sonuncusunda, düşmanlar kamplarından çıkıp savaşmak için saf tuttuklarında, Ahab da kendi ordusunu çıkardı; ve savaş başladığında, cesurca savaştılar, düşmanı kaçırdı, onları kovaladı, üzerlerine saldırdı ve öldürdü; Hayır, kendi savaş arabaları ve birbirleri tarafından yok edildiler; kendi şehirleri Aphek'e kaçabilenlerden de az bir kısmı kaldı; onlar da surların üzerlerine düşmesiyle öldürüldüler ve sayıları yirmi yedi bindi. (39) Bu savaşta yüz bin kişi daha öldürüldü; fakat Suriyelilerin kralı Benhadad, diğer bazılarıyla birlikte kaçtı.

Machine Translated by Google

En sadık hizmetkarlarından birini yanına aldı ve yer altındaki bir mahzene saklandı; ve bunlar ona İsrail krallarının insancıl ve merhametli insanlar olduğunu ve Ahab'dan kurtuluş elde etmek için, eğer onlara izin verirse, her zamanki yalvarma yöntemini kullanabileceklerini söylediler; bunun üzerine onlara izin verdi. Böylece, başlarına ipler bağlanmış, çuval bezine bürünmüş halde Ahab'ın yanına geldiler (çünkü bu, Suriyeliler arasında eski bir yalvarma yöntemiydi) (40) ve Benhadad'ın kendisini kurtarmasını ve bu iyiliğe karşılık her zaman ona hizmetkar olmasını dilediğini söylediler.

Ahab, hayatta kaldığına ve savaşta yaralanmadığına sevindğini söyledi ve ona bir insanın kardeşine göstereceği aynı saygı ve iyiliği göstereceğine söz verdi. Böylece Ahab'dan, yanına geldiğinde ona hiçbir zarar gelmeyeceğine dair yeminli güvence aldılar ve onu saklandığı mahzenden çıkarıp Ahab'ın arabasında otururken yanına getirdiler. Benhadad ona saygı gösterdi; Ahab da elini uzattı, onu arabasına aldı, öptü ve ona neşeli olmasını, kendisine hiçbir kötülük yapılmayacağını tembihledi. Benhadad da ona teşekkür etti ve kendisine gösterdiği iyiliği ömrü boyunca hatırlayacağına söz verdi; önceki kralların ellerinden aldığı İsrailoğullarının şehirlerini geri vereceğine ve atalarının Samarya'ya gelmesi gibi Şam'a gelmesine izin vereceğine söz verdi. Böylece yemin ederek antlaşmalarını doğruladılar ve Ahab ona birçok hediye verdi ve onu kendi krallığına geri gönderdi. Böylece Benhadad'ın Ahab ve İsrailoğullarına karşı yaptığı savaş sona erdi.

5. Fakat Mikaya adında bir peygamber (41) , İsrailoğullarından birine gelip, Tanrı'yı memnun etmek için başına vurmasını emretti; fakat adam bunu yapmayınca, Tanrı'nın emirlerine karşı geldiği için bir aslanla karşılaşacağını ve onun tarafından öldürüleceğini önceden bildirdi. Bu üzücü olay adamın başına gelince, peygamber başka birine geldi ve ona da aynı emri verdi; böylece adam ona vurdu ve kafatasını yaraladı; bunun üzerine adam başını sardı ve krala gelip, eskiden onun askeri olduğunu, bir subay tarafından kendisine emanet edilen mahkumlardan birinin gözetiminde olduğunu ve mahkumun kaçmasıyla, o subayın kendisini tehdit ederek, eğer mahkum kaçarsa onu öldüreceğini söylemesi nedeniyle kendi canını tehlikeye attığını anlattı. Ahab, haklı olarak öleceğini söyleyince, adam başını sardı.

Machine Translated by Google

Başının etrafına bağlanmış olan ve kral tarafından peygamber Mikaiah olduğu bilinen kişi, bu hileyi sonraki sözlerine bir giriş olarak kullandı; çünkü Tanrı'nın, kendisine karşı küfür eden Benhadad'ın cezasız kalmasına izin vereni cezalandıracağını ve bunu öyle bir şekilde gerçekleştireceğini, kendisinin diğerinin eliyle öleceğini (42) ve halkının da diğerinin ordusu tarafından öldürüleceğini söyledi. Bunun üzerine Ahab peygambere çok kızdı ve hapse atılıp orada tutulmasını emretti; ancak kendisi Mikaiah'ın sözlerinden dolayı şaşkına döndü ve kendi evine döndü.

BÖLÜM 15.

KUDÜS KRALI YEVOSAFAHAT HAKKINDA VE AHAB'IN SURİYELİLERE KARŞI NASIL BİR SEFER DÜZENLEDİĞİ VE BU SEFERDE YEVOSAFAHAT'IN DESTEĞİYLE NASIL YETERSİZ KALDIĞI VE ÖLDÜĞÜ HAKKINDA.

1. Ahab'ın içinde bulunduğu şartlar bunlardı. Şimdi ise Yeruşalim kralı Yehoşafat'a dönüyorum. O, krallığını genişlettiğinde, tebaasına ait ülkelerin şehirlerine garnizonlar yerleştirmişti ve dedesi Abiya'nın Efraim kabilesinden aldığı şehirlere de, Yeroboam'ın on kabileye hükmettiği dönemde olduğu gibi, aynı garnizonları yerleştirmişti. Fakat o zamanlar Tanrı ona lütufkâr ve yardımcıydı; hem dürüst hem de dindar biriydi ve her gün Tanrı'yı hoşnut edecek ve kabul edecek bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Çevresindeki krallar da ona hediyeler vererek onu onurlandırdılar; öyle ki elde ettiği zenginlik muazzam boyutlara ulaştı ve kazandığı şan son derece yüce bir nitelik kazandı.

2. Hükümranlığının üçüncü yılında, ülkenin yöneticilerini ve rahipleri bir araya çağırdı ve onlara ülkeyi dolaşarak, kendisine bağlı tüm halka, şehir şehir, Musa'nın yasalarını öğretmelerini, bunlara uymalarını ve Tanrı'ya ibadette gayretli olmalarını emretti. Bu emirden tüm halk o kadar memnun oldu ki, yasaların uygulanmasından başka hiçbir şeye bu kadar hevesli veya ilgili olmadılar. Komşu milletler de Yehoşafat'ı sevmeye ve barış içinde yaşamaya devam ettiler.

Machine Translated by Google

Filistiler belirlenen vergilerini ödediler ve Araplar ona her yıl üç yüz altmış kuzu ve aynı sayıda keçi yavrusu sağladılar. Ayrıca sayıları çok olan ve büyük önem taşıyan büyük şehirleri de tahkim etti. Düşmanlarına karşı güçlü bir asker ve silah ordusu da hazırladı. Zırhlı askerlerden oluşan ordu, Yahuda kabilesinden üç yüz bin kişiden oluşuyordu ve bunların başında Adnah vardı; ancak Yahya'nın da iki yüz bin kişilik bir ordusu vardı. Aynı adam Benyamin kabilesinin de başıydı ve emrinde iki yüz bin okçu vardı. Bir de Yehozabad adında bir başka baş vardı ve onun da yüz seksen bin silahlı adamı vardı. Bu kalabalık, kralın hizmetine hazır hale getirilmişti; ayrıca en iyi tahkim edilmiş şehirlere gönderdiği askerler de vardı.

3. Yehoşafat, on kabilenin kralı Ahab'ın kızı Athaliah'ı oğlu Yehoram'a eş olarak aldı. Bir süre sonra Samarya'ya gittiğinde, Ahab onu nazikçe karşıladı ve onu takip eden orduya bol miktarda buğday, şarap ve kesilmiş hayvanlarla görkemli bir ikramda bulundu; ve Suriye kralına karşı savaşında kendisine katılmasını, Gilead'daki Ramot şehrini ondan geri almak için yardım istedi; çünkü şehir babasına ait olmasına rağmen, Suriye kralının babası onu ondan almıştı; Yehoşafat'ın yardım sözü vermesi (çünkü ordusu diğerinden aşağı değildi) ve ordusunu Kudüs'ten Samarya'ya çağırması üzerine, iki kral şehirden çıktılar ve her biri kendi tahtına oturdu ve ordularına emirler verdi. Yehoşafat onlara, orada peygamberler varsa bazılarını çağırmalarını ve Suriye kralına karşı yapılacak bu sefer hakkında onlardan bilgi almalarını, bu seferi o zaman yapmaları için kendilerine tavsiye verip vermeyeceklerini sormalarını emretti; çünkü o sırada Ahab ile Suriye kralı arasında, Ahab'ın Suriye kralını esir aldığı günden o güne kadar üç yıl süren bir barış vardı.

4. Bunun üzerine Ahab, sayıları dört yüz kadar olan kendi peygamberlerini çağırdı ve onlardan, Benhadad'a karşı bir sefer düzenleyip o şehri ele geçirmesi halinde Tanrı'dan zafer bahşedip bahşetmeyeceğini sormalarını istedi. Bu peygamberler de seferin yapılması için tavsiyede bulundular ve Suriye kralını yeneceğini, daha önce olduğu gibi onu boyun eğdireceğini söylediler.

Machine Translated by Google

Onun gücü. Fakat Yehoşafat, sözlerinden sahte peygamberler olduklarını anlayarak Ahab'a, gelecekle ilgili daha kesin bilgi edinmek için gerçek Tanrı'ya ait başka bir peygamber olup olmadığını sordu. Bunun üzerine Ahab, gerçekten böyle bir peygamberin olduğunu, ancak ona kötü kehanette bulunduğu ve Suriye kralı tarafından yenilgiye uğratılıp öldürüleceğini önceden bildirdiği için ondan nefret ettiğini ve bu nedenle onu hapiste tuttuğunu, adının İmlah oğlu Mikaya olduğunu söyledi. Ancak Yehoşafat'ın isteği üzerine Ahab, bir hadım göndererek Mikaya'yı ona getirdi. Hadım yolda ona, diğer tüm peygamberlerin kralın zafer kazanacağını önceden bildirdiğini, ancak Tanrı'ya karşı yalan söylemesinin caiz olmadığını, kral hakkında ne söyleyecekse onu söylemesi gerektiğini söyledi. Mikalab Ahab'ın yanına geldiğinde ve Ahab ona yemin ettirip doğruyu söylemesini istediğinde, Tanrı'nın kendisine İsrailoğullarının kaçtığını, Suriyeliler tarafından kovalandığını ve çobanları öldürüldüğünde dağılan koyun sürüleri gibi dağıldığını gösterdiğini söyledi. Ayrıca, Tanrı'nın kendisine bu İsrailoğullarının barış içinde yurtlarına döneceklerini ve savaşta yalnızca kendisinin öleceğini bildirdiğini söyledi. Mikalab böyle konuşunca, Ahab Yehoşafat'a, "Sana az önce o adamın bana karşı tutumunu ve bana kötü kehanetler ettiğini söylemiştim" dedi. Bunun üzerine Mikaiah, Tanrı'nın önceden bildirdiği her şeyi dinlemesi gerektiğini ve özellikle de bu savaşı zafer umuduyla yapmasını teşvik edenlerin sahte peygamberler olduğunu, oysa kendisinin savaşması ve öldürülmesi gerektiğini söyledi. Bunun üzerine kral kendi içinde bir ikilem içindeydi; fakat o sahte peygamberlerden biri olan Zedekiah yaklaştı ve Mikaiah'ı dinlememesi için onu uyardı, çünkü Mikaiah hiç doğruyu söylemiyordu; bunun kanıtı olarak da İlyas'ın söylediklerini örnek gösterdi; İlyas, geleceği önceden bildirmede Mikaiah'tan daha iyi bir peygamberdi (43) çünkü İlyas, köpeklerin Nabot'un kanını yaladığı gibi, Yezreel şehrinde, Nabot'un tarlasında onun kanını yalayacaklarını önceden bildirmişti; Nabot onun vasıtasıyla orada kalabalık tarafından taşlanarak öldürülmüştü; Bu nedenle, Mikalab'ın kendisinden daha büyük bir peygamberle çelişerek ve üç günlük yolculuk mesafesinde öldürüleceğini söyleyerek yalan söylediği apaçık ortadaydı: "[Dedi ki] Yakında onun gerçek bir peygamber olup olmadığını ve İlahi Ruh'un gücüne sahip olup olmadığını anlayacaksınız; çünkü onu vuracağım ve sonra elimi yaralayacak, tıpkı Yadon'un Kral Yeroboam'ı yakalamak istediğinde elini kuruttuğu gibi; çünkü sanırım bu olayı duymuşsunuzdur." Böylece, onun üzerine

Machine Translated by Google

Mikaiah'ı vurduğunda ona hiçbir zarar gelmeyince, Ahab cesaretlendi ve ordusunu Suriye kralına karşı kolayca yönetti; çünkü sanırım kader ona çok acımasız davrandı ve sahte peygamberlerin gerçek peygamberden daha doğru konuştuğuna inanmasını sağladı ki, sonunda onun sonunu getirebilsin.
Ancak Zedekiya demirden boynuzlar yaptı ve Ahab'a Tanrı'nın bu boynuzları Suriye'nin tamamını yıkmak için işaretler olarak yarattığını söyledi. Mikaya ise Zedekiya'nın yalanının cezasından kurtulmak için birkaç gün içinde gizli bir odadan diğerine gidip saklanması gerektiğini söyledi. Bunun üzerine kral, Mikaya'yı alıp şehrin valisi Amon'a teslim etmelerini ve ona sadece ekmek ve su vermelerini emretti.

5. Bunun üzerine Ahab ve Yeruşalim kralı Yehoşafat, ordularını toplayıp Gilead şehri Ramot'a doğru yürüdüler. Suriye kralı bu seferi duyunca, onlara karşı koymak için ordusunu çıkardı ve Ramot'tan çok uzak olmayan bir yere kamp kurdu. Ahalks ve Yehoşafat, Ahab'ın kraliyet kıyafetlerini çıkarması, Yeruşalim kralının ise kendi kıyafetini giyip ordunun önünde durması konusunda anlaşmışlardı; böylece Mikaya'nın önceden bildirdiği şeyi bu hileyle çürütmüş olacaklardı.

(44) Fakat Ahab'ın kaderi onu elbisesiz buldu; çünkü Asur kralı Benhadad, komutanları aracılığıyla ordusuna İsrail kralından başka kimseyi öldürmemelerini emretmişti. Bu yüzden Suriyeliler, İsraillilerle savaşa girdiklerinde, ordunun önünde Yehoşafat'ı görünce ve onun Ahab olduğunu tahmin edince, ona şiddetle saldırdılar ve onu kuşattılar; fakat yaklaştıklarında ve onun Yehoşafat olmadığını anlayınca hepsi geri döndüler; ve savaş sabahtan akşama kadar sürdü ve Suriyeliler galip geldiler, krallarının emrettiği gibi kimseyi öldürmediler. Ve Ahab'ı tek başına öldürmeye çalıştıklarında, ama onu bulamadıklarında, Kral Benhadad'a ait Naaman adında genç bir soylu vardı; düşmana karşı yayını çekti ve kralı göğüs zırhından, akciğerlerinden yaraladı. Bunun üzerine Ahab, ordusunun kaçmasından korktuğu için talihsizliğini onlara bildirmemeye karar verdi; Fakat ağır ve ölümcül şekilde yaralandığı için savaş arabasının sürücüsüne arabayı geri çevirmesini ve kendisini savaş alanından uzaklaştırmasını emretti. Ancak, gün batımına kadar savaş arabasında oturup acıya katlandı, sonra bayıldı ve öldü.

Machine Translated by Google

6. Ve Suriye ordusu, gece çöktüğünde kamplarına çekildi; kampın habercisi Ahab'ın öldüğünü haber verince, evlerine döndüler; Ahab'ın cesedini Samarya'ya götürüp orada gömdüler; fakat kralın cesediyle kana bulanmış olan Jezreel çeşmesinde arabasını yıkadıklarında, köpeklerin kanını yaladığını ve fahişelerin daha sonra o çeşmede yıkanmaya devam ettiğini görünce, İlyas'ın kehanetinin doğru olduğunu kabul ettiler; fakat yine de Mikaya'nın önceden bildirdiği gibi Ramot'ta öldü. Ve iki peygamberin Ahab'a olacağını önceden bildirdiği şeyler gerçekleştiğine göre, Tanrı hakkında yüksek düşüncelere sahip olmalı, her yerde O'na saygı göstermeli ve ibadet etmeli, hoş ve güzel olanın gerçek olandan önce inanılmaya değer olduğunu asla düşünmemeli ve peygamberlik armağanından (44) ve ondan türetilen gelecekteki olayların önceden bilinmesinden daha faydalı bir şey görmemeliyiz, çünkü Tanrı insanlara bununla neyden kaçınmaları gerektiğini gösterir. Ayrıca, bu krala olanlardan yola çıkarak, kaderin gücünü de tahmin edebilir ve düşünebiliriz; onu bilsek bile ondan kaçınmanın bir yolu yoktur. İnsan ruhlarına sinsice yaklaşır ve onları hoş umutlarla kandırır, ta ki onları kendileri için çok zor olacak bir yere götürene kadar. Buna göre Ahab, yenilgisini önceden bildirenleri inanmayana kadar aldatılmış gibi görünmektedir; fakat kendisine hoş gelen şeyleri önceden bildirenleri kabul ederek öldürülmüş ve yerine oğlu Ahaziah geçmiştir.

SON NOT

(1) Joab'ın, Tanrı'nın sunağında sığınak bulmuş olmasına rağmen, bir katil olarak öldürülerek idam edilmesi, Musa'nın kanununa tamamen uygundur; zira Musa, "Eğer bir kimse komşusunu hileyle öldürmek için küstahça yaklaşırsa, onu benim sunağımdan alıp öldüreceksin" (Çıkış 21:14) diye buyurmaktadır.

(2) Davud'un ölümünden kısa bir süre sonra Kudüs surlarının inşası, Davud'un "Kudüs surlarını inşa et" diye dua ettiği 51. Mezmur'un sonunu göstermektedir; o zamanlar surlar tamamlanmamış veya kusurluydu. Bkz. 6. bölüm, 1. kısım; ve 1. bölüm, 7. kısım; ayrıca 1 Krallar 9:15.

(3) Burada belirtilen Kral Süleyman'ın sofrasının günlük eşyalarını, 1 Krallar 4:22, 23'tekilerle karşılaştırmak yanlış olmayabilir;

Machine Translated by Google

Yahudilerin Babil'den dönüşünden sonra vali Nehemya'nın sofrası; ve ayrıca Nehemya'nın o sırada Kudüs surlarını inşa ettiğini ve her zamankinden daha fazla, her gün yüz elliden fazla önemli adamı geçindirdiğini, üstelik o zamanlar millet çok fakir olduğu için bunu kendi masraflarıyla, halka hiçbir yük getirmeden yaptığını hatırlamak gerekir. "Bana her gün bir öküz ve altı seçkin koyun hazırlanmıştı; ayrıca kümes hayvanları da hazırlanmıştı ve on günde bir her çeşit şaraptan bolca vardı; yine de tüm bunlar için valinin ekmeğine ihtiyaç duyulmadı, çünkü bu halkın üzerindeki esaret ağırdı," Nehemya 5:18: tüm bağlamı, 14-19. ayetlere bakın. Valinin günlük kırk gümüş şekel olan olağan ödeneği de (15. ayet) günde 45'e, yılda 1800'e ulaşmadı. Hakimler döneminde veya peygamber Samuel döneminde, bu yöneticilere herhangi bir kamu ödeneği verildiğine dair bir işaret de bulunmamaktadır. Mahkemelerin masraflarını karşılamak için halka yüklenen bu büyük masraflar, Tanrı'nın önceden bildirdiği gibi, krallarla birlikte gelmiştir (1 Samuel 8:11-18).

(4) Süleyman'ın bu büyücülük kitaplarının bazı sözde parçaları Fabricius'un Cod. Pseudepigr. Vet. Test. sayfa 1054'ünde hala mevcuttur, ancak Josephus'un bu varsayımından tamamen farklı düşünüyorum; Süleyman'ın bu kitapları ve sanatlarının, gençlik yıllarında Tanrı tarafından kendisine bahşedilen bilgeliğin parçaları olduğu; daha ziyade Elçilerin İşleri 19:13-20'de bahsedilen, dünyevi ama ilginç sanatlara ait olmaları ve yaşlılığında Tanrı'yı terk ettiği ve Tanrı'nın da onu terk edip şeytani yanılsamalara teslim ettiği dönemde, putperest eşlerinin ve cariyelerinin putperestlik ve batıl inançlarından kaynaklanmış olmaları gerekir. Josephus'un Baara köküne dair garip açıklaması (Savaş, B. VIII. bölüm 6. kısım 3) da bu tür büyücülüklerdeki sihirli kullanımından başka bir şey gibi görünmüyor. Aşağıdaki tarihe gelince, bu, İsa'nın Matta 12:27'de söylediği şu sözleri doğrular: "Ben cinleri Beelzebub'un yardımıyla kovuyorsam, sizin oğullarınız kimin yardımıyla kovuyorlar?"

(5) Süleyman ve Hiram'ın bu mektupları, 1 Krallar 5:3-9'da ve genişletilmiş haliyle 2 Tarihler 2:3-16'da yer alan mektuplardır, ancak Josephus tarafından burada kendi sözleriyle bize verilmiştir.

(6) Josephus'un burada Hiram'ın Süleyman'a yazdığı mektubun kopyasına koyduğu ve daha sonra 5. bölüm 3. kısımda tekrarladığı, Tire'nin artık bir ada olduğu bilgisi, diğer üç kopyanın hiçbirinde, yani Krallar, Kronikler veya

Machine Translated by Google

Eusebius; sanırım bu, onun kendi varsayımsal yorumundan başka bir şey değil; çünkü yıllar önce bu konuyu araştırdığımda, bu ünlü şehrin ve üzerinde bulunduğu adanın durumunun farklı zamanlarda çok farklı olduğunu gördüm. Bu konudaki araştırmalarımın ve daha sonraki bazı geliştirmelerin sonucu şöyledir: Bununla ilgili en iyi tanıklıklar, Paketyrus veya En Eski Tire'nin, Yeşu 19:29'da bahsedilen ve Kenanlı veya Fenikelilerin Yeşu tarafından denizde çok uzak olmayan büyük bir adaya sürüldüğü, kıtada bulunan en eski küçük kale veya şehir Tire'den başka bir şey olmadığını ima etmektedir; bu ada o zamanlar, Süleyman'ın sarnıçlarının karşısında, hâlâ bu şekilde adlandırılan bir kara parçasıyla kıtaya bağlıydı; ve şehrin tatlı suyu muhtemelen bu kara parçasından borularla taşınıyordu; ve bu adanın bu nedenle, tam anlamıyla, tarlalarında köyleri olan (Hezekiel 26:6) ve etrafında sur bulunan (Amos 1:10) bir yarımadadan başka bir şey olmadığı ve şehrin uzun yıllar boyunca Sitlon kadar büyük bir üne sahip olmadığı; Josephus'un bize bildirdiğine göre (Antiq. B. IX. bölüm 14. kısım 2), Salmanasser tarafından hem denizden hem de karadan saldırıya uğradığı ve daha sonra Fenike'nin başkenti haline geldiği; ve daha sonra, Kutsal Kitap'taki çok sayıda kehanete göre (İşaya 23; Yeremya 25:22; 27:3; 47:4), Nebukadnezar tarafından ele geçirilip yıkıldığı; Hezekiel 26, 27, 28: Nebukadnezar tarafından yıkılmasından yetmiş yıl sonra, bu şehir bir ölçüde yeniden canlandı ve inşa edildi (İşaya 23:17, 18), ancak peygamber Hezekiel'in önceden bildirdiği gibi (bölüm 26:3-5, 14; 27:34), deniz daha öncekinden daha da yükseldi ve sonunda sadece kara parçasını değil, ana adayı veya yarımadayı da sular altında bırakarak o eski ve ünlü şehri sonsuza dek yok etti; ancak, bir zamanlar Hiram yoluyla Eski Tire'ye bağlı olan ve daha sonra yerleşim yeri haline gelen bitişik daha küçük bir ada hala mevcuttu; Büyük İskender'in inanılmaz bir çabayla yeni bir set veya geçit inşa ettirdiği ve son derece güvenilir bir görgü tanığı olan Ifaundreh'den açıkça anlaşıldığı üzere, orijinal büyük adadaki eski büyük ve ünlü şehrin artık o kadar büyük ölçüde su altında kaldığı, günümüzde şehrin veya daha doğrusu bitişik küçük adanın kırk dönümünden biraz fazlasının kaldığı; dolayısıyla ilk ada ve şehrin belki de yüz 'inden fazlasının su üstünde olmadığı anlaşılmaktadır. Bu, Hezekiel'in aynı kehanetlerinde de önceden bildirilmişti; ve Bay Maundrell'in açıkça belirttiği gibi, bunlara göre, Eski Tire'nin bu zavallı kalıntıları şimdi "denizin ortasında ağların serildiği bir kaya tepesi gibi" olmuştur.

Machine Translated by Google

(7) Josephus'un burada ve bu bölümün sonraki kısımlarında tanımladığı Süleyman tapınağı hakkında, bu esere ait tapınakların açıklamasına bakın, bölüm 13. Bu küçük odalar veya yan odalar, Josephus'un açıklamasına göre, her biri yirmi arşın yüksekliğinde olmalıydı; aksi takdirde, biri ile üstündeki diğer oda arasında büyük bir mesafe olmalıydı; ve bu, 1 Krallar 6:5'te belirtildiği gibi, bir katı altındaki kattan altı arşın uzaklıkta olan çift katlı bir yapıydı.

(8) Josephus burada kerubilerin tamamen altından olduğunu ve sadece beş arşın yüksekliğinde olduğunu söylerken, İbranice kopyalarımız (1 Krallar 6;23, 28) zeytin ağacından, LXXX ise selvi ağacından yapıldığını ve sadece altınla kaplandığını söylüyor; ve her ikisi de on arşın yüksekliğinde oldukları konusunda hemfikir. Sanırım buradaki sayı yanlış yazılmış ve Josephus da on arşın yazmış.

(9) Bu iki ünlü sütun olan Yakin ve Booz'a gelince, bunların yüksekliği burada ve 1 Krallar 7:15; 2 Krallar 25:17; Yeremya 3:21'de belirtildiği gibi on sekiz arşından fazla olamazdı; 2 Tarihler 3:15'teki otuz beş arşın ise dünyadaki tüm mimari kurallarına aykırıydı.

(10) Hem bizim kopyalarımızda (1 Krallar 7:38, 39) hem de burada Josephus'ta, çapı dört arşın ve yüksekliği dört arşın olan yuvarlak veya silindirik leğenler, her zaman kendilerine atfedilen bu kırk banyodan çok daha fazlasını içermiş olmalıdır. Hatanın nerede olduğu söylemek zor: Belki de Josephus burada kopyalarını dürüstçe takip etti, ancak kopyalar bozulmuştu ve gerçek okumayı geri getiremedi. Bu arada, kırk banyo muhtemelen her leğenin içerdiği gerçek miktardır, çünkü tekerlekler üzerinde hareket ediyorlardı ve Levililer tarafından rahiplerin avlularında yıkamalar için çekiliyorlardı; ve çok daha fazla su alsalardı, bu şekilde çekilemeyecek kadar ağır olurlardı.

(11) Burada Josephus bize, tapınak ve mabetteki sağ ve sol el ile ilgili kendi dilinin anahtarını veriyor; sağ el ile, avluların doğu kapısından mabet veya mabede doğru çıktığımızı varsaydığımızda solumuza karşı olanı kastediyor ve bunun tersi de geçerli; buradan, mabetin sağ tarafındaki Yakin sütununun güneyde, solumuza karşı; ve kuzeydeki Booz sütununun sağımıza karşı olduğu sonucu çıkar. Başrahibin alnındaki altın levhanın varlığına gelince...

Machine Translated by Google

Josephus'un zamanından ve en az bir iki yüzyıl sonrasından itibaren, bkz. Antiq. B. III. ch. 7. sect. 6. notu.

(12) Josephus zamanında ve en az bir iki yüzyıl sonrasında Başrahibin alnındaki altın levha hakkında, Antiq. B. III. ch.vii. sect. 6 notuna bakınız.

(13) Josephus burada, en dıştaki tapınağın veya putperestlerin avlusunun zemininin, içteki tapınağın veya rahiplerin avlusunun zeminiyle aynı seviyede veya eşit yükseklikte olacak şekilde büyük bir emekle yükseltildiğini söylediğinde, bunu yalnızca kaba bir tahmin olarak kastediyor olmalıdır; çünkü o ve diğer herkes, içteki tapınağın veya rahiplerin avlusunun, ortadaki avludan, yani İsrail avlusundan birkaç arşın daha yüksekte olduğu ve rahiplerin avlusunun da en dıştaki avludan birkaç arşın daha yüksekte olduğu konusunda hemfikirdir; çünkü İsrail avlusu birinden daha alçakta ve diğerinden daha yüksekteydi. Septuagint, "tapınağı inşa etmek için üç yıl boyunca kereste ve taş hazırladılar" der (1 Krallar 5:18); ve ne mevcut İbranice kopyamız ne de Josephus doğrudan bu yıl sayısını belirtmese de, her ikisi de inşaatın Süleyman'ın dördüncü yılına kadar başlamadığını söyler; ve her ikisi de önceden malzeme hazırlığından bahseder (1 Krallar 5:18; Antiq. B. VIII. ch.). 5. bölüm 1. Bu nedenle Septuagint'in sayısını değiştirmenin bir nedeni yok; fakat bu tapınağın inşası için yaptığım masraf hesaplamasında olduğu gibi, hazırlık için üç yılın uygun süre olduğunu varsaymalıyız.

(14) Şandığın Sion Dağı'ndan Moriah Dağı'na, yaklaşık üç çeyrek mil uzaklıktaki bu görkemli taşınması, modern Yahudilerin ve birçok Hristiyanın da takip ettiği, bu iki dağın bir bakıma aynı dağ olduğu fikrini çürütüyor ki, bence bunun çok az temeli var.

(15) Josephus'un Süleyman'ın sarayındaki Korint mimari süslemelerinden bahsetmesi, burada kehanet yoluyla ortaya konmuş gibi görünüyor, ancak bana göre Yunan ve Roma'nın en eski mimari düzenleri, orijinal örnekleri olarak Süleyman'ın tapınağından alınmıştır; yine de, son ve en süslü Korint düzeninin bu kadar eski olduğu o kadar açık değildir, ancak aynı Josephus'un (Savaş, BV bölüm 5, kısım 3) Herod'un tapınağının kapılarından birinin bu Korint düzeninin kurallarına göre inşa edildiğini söylemesi hiçbir şekilde doğru değildir.

Machine Translated by Google

Bu olasılık düşük, zira bu düzenin, tartışmasız bir şekilde, Herod'un saltanatından çok daha eski olduğu biliniyor. Ancak, bazı denemelerden sonra itiraf etmeliyim ki, Süleyman'ın bu sarayının yapısını, gerek İncillerimizde anlatıldığı gibi gerekse Josephus'un buradaki açıklamasıyla bile tam olarak anlayamadım; ancak okuyucu benimle birlikte kolayca fark edebilir ki, Josephus'taki bu ilk yapının ölçüleri, yüz arşın uzunluğunda ve elli arşın genişliğinde olup, Musa'nın çadırının arabasının alanıyla tamamen aynıdır ve yaklaşık yarım Mısır dönümüne eşittir.

(16) Firavun isminin bu anlamı doğru görünüyor. Ancak Josephus'un hemen eklediği, Mısır'da hiçbir kralın Süleyman'ın kayınpederinden sonra Firavun olarak adlandırılmadığı, 2 Krallar 23:29; Yeremya 44:30'da Firavun Neehob ve Firavun Hoprah isimlerinin geçtiği, ayrıca peygamberlerde Firavun isminin sık sık geçtiği kopyalarımızla pek uyuşmuyor. Bununla birlikte, Josephus'un kendisi, Yahudilere yaptığı konuşmada, Savaş Üzerine, BV bölüm 9, kısım 4'te, İbrahim'in ilgilendiği Mısır kralının adı olarak Firavun olarak da adlandırılan Neehao'dan bahseder; ancak Neehao isminden, Yoşiya dönemine kadar başka hiçbir yerde bahsedilmemekte, sadece Firavun'dan bahsedilmektedir. Ve gerçekten de, burada ve kısım 4'te kabul edilmelidir ki, 5. bölümde, Josephus'un Mısır kralları ve Süleyman'ı görmeye geldiğini sandığı Mısır ve Etiyopya kraliçesiyle ilgili yaptığı hatalar, Antik Çağlar adlı eserinin neredeyse tamamında yer alan diğer bölümlerden daha fazladır.

(17) Bu Saba kraliçesinin, Josephus'un burada iddia ettiği gibi Mısır ve Etiyopya'nın değil, Güney Arabistan'daki Sabea'nın kraliçesi olduğu, sanırım artık genel olarak kabul görmüştür. Sabea'nın, Yahudiye'nin de güneyinde yer alan Arabistan Felix'in güneyinde, denize yakın bir ülke olduğu iyi bilindiğinden; ve Kurtarıcımız bu kraliçeyi "güneyin kraliçesi" olarak adlandırıp, "dünyanın en uç noktalarından geldi" dediğinden (Matta 12:42; Luka 11:31), bu tanımlamalar Mısır ve Etiyopya'dan ziyade bu Arabistan'a daha çok uymaktadır; bu konuda şüphe duymak için pek bir neden yoktur.

(18) Bazıları, balsam ağacının ilk olarak Saba kraliçesi tarafından Arabistan, Mısır veya Etiyopya'dan Yahudiye'ye getirilebileceğini varsaydığı için Josephus'u suçluyor; çünkü eskiden bu değerli balsamın Yahudiye dışında hiçbir ülkede bulunmadığı söyleniyor; ancak bu balsamın sadece Yahudiye'ye özgü olduğu iddiası yanlıştır.

Machine Translated by Google

Yahudeya'da, ancak hem Mısır hem de Arabistan'da, özellikle de Saba'da vardı; ki bu sonuncusu, Josephus'un (Etiyopya değil, Arabistan olarak anlaşıldığında) bu kraliçenin onu önce Yahudeya'ya getirmiş olabileceğini ima ettiği ülkeydi. Ayrıca, Saba kraliçesinin, Süleyman tarafından çok değerli sayılacak bu balsam ağacı gibi bir hediyeyi, o zamanlar neredeyse sadece kendi ülkesine özgü olduğu için, ihmal edebileceğini de varsaymamalıyız. Tüccarlar tarafından taşınan ve Yakup tarafından Yahudeya'dan Mısır valisine hediye olarak gönderilen balsam veya merhemden bahsedilmesi de (Tekvin 37:25; 43:11) aksini iddia etmemelidir, çünkü orada balsam veya merhem olarak çevirdiğimiz şey, bu değerli balsamdan ziyade, şimdi Sakız veya Kıbrıs terebentini dediğimiz terebentin ağacının suyunu ifade eder. Bu sonuncusu da, başka yerlerde aynı hatayla Gilead balsamı olarak çevirdiğimiz aynı kelimedir; Yeremya 8:22'de "Gilead terebentini" olarak çevrilmelidir.

(19) Süleyman'ın sık sık devlet töreniyle gittiği, Kudüs'e yaklaşık altı mil uzaklıktaki Etham'ın bu güzel bahçeleri ve derelerinin, Vaiz 2:5, 6'da "Ona bahçeler ve meyve bahçeleri yaptı ve içlerine her türlü meyve ağacı dikti; ağaç veren ağaçları sulamak için su havuzları yaptı" diye bahsettiği ve Şarkılar Kitabı'nda eşini "kapalı bir bahçeye", "kapalı bir pınara", "mühürlü bir çeşmeye" benzettiği (Bay Matmdrell'in bize bildirdiğine göre, yağmurlardan dolayı bir kısmı hala mevcut olan, sayfa 87, 88) en güzel kısmına atıfta bulunduğu yerler olup olmadığı şimdi kesin olarak belirlenemez, ancak çok büyük olasılıkla tahmin edilebilir. Ancak bu Etham'ın, Septuagint'te Mezmurlar 74:15'te anlatılan ve ilahi takdirin bir zamanlar mucizevi bir şekilde kuruttuğu Etham nehirleriyle herhangi bir ilişkisi olup olmadığını söyleyemem.

(20) Bu yedi yüz kadın ya da büyük adamların kızları ve üç yüz cariye, yani soylu olmayanların kızları, toplamda bin kişiyi oluştururlar; ve sanırım bunlar, Süleyman'ın başka bir yerde bahsettiği, Vaiz 7:28'de o kadar kadın arasında tek bir [iyi] kadın bile bulamadığını söylediği bin kadındır.

(21) Josephus burada kesinlikle Süleyman'a karşı çok sert davranıyor; zira Süleyman, kerubileri ve bu on iki tunç öküzü yaparken, Davud'un kendisine bıraktığı ve Davud'a ilahi ilhamla verilen örnekleri taklit etmekten başka bir şey yapmamış gibi görünüyor. Tapınaklar hakkındaki açıklamama bakın, bölüm 10. Ve

Machine Translated by Google

Tanrı tahtını süsleyen aslanlar için herhangi bir talimat vermemiş olsa da, Süleyman'ın bu konuda Musa'nın herhangi bir yasasını çiğnediği görünmüyor; zira Ferisiler ve sonraki hahamlar ikinci emri, tapınma amacı olmaksızın herhangi bir put yapmayı tamamen yasaklayacak şekilde genişletmiş olsalar da, Süleyman'ın bunu böyle anladığını veya böyle anlaşılması gerektiğini sanmıyorum. Musa tarafından, çadırda bulunan sunak dışında başka bir ibadet sunağı yapılması da yasaklanmıştı (Antik Çağ IV, bölüm 8, kısım 5); ancak iki buçuk kabile sadece bir anıt için bir sunak yaptıklarında suç işlemiş sayılmazlar mı (Yeşu 22; Antik Çağ V, bölüm 1, kısım 26, 27)?

(22) Süleyman'ın kötü yaşamının ve sıkıntılarının başlangıcı, Süleyman'ın tahta çıkmasından en az yirmi veya otuz yıl önce, Davud döneminde doğmuş olan Hadad veya Ader'in ona rahatsızlık vermeye başlamasıyla aynı zamana denk geldiğine göre, bu, Süleyman'ın kötü yaşamının erken başladığını ve çok uzun sürdüğünü ima eder; ki bu, eşlerinin ve cariyelerinin çokluğu da bunu ima eder; sanırım elli yaşına bile gelmemişti.

(23) Süleyman, doğruların surlarını inşa edip kanunlara uyduğunda, Yeroboam'ın bu gençliği, sana dindarlığın için en büyük ödülü ve Tanrı'ya ödeyeceğin şerefi, yani Davud'un nasıl yüceltildiğini bildiğin kadar yüceltilmeyi teklif etti." Kudüs'te, yirmi yıllık tapınak ve kendi sarayının inşasını bitirdikten çok kısa bir süre sonra veya hükümdarlığının yirmi dördüncü yılından çok kısa bir süre sonra (1 Krallar 9:24; 2 Tarihler 8:11) ve Süleyman'ın kötülüğünün tahammül edilemez hale geldiği bir dönemde gençliğinin burada hala anılması, onun bu kötülüğünün erken başladığını ve çok uzun süre devam ettiğini gösteren önceki gözlemimi tamamen doğrulamaktadır.

Bkz. Sirak 47:14.

(24) Burada akreplerden kastedilen, düzeltmelerde hiç kullanılmamış olan o küçük hayvan değil, ya bir çalı, dikenli çalı ya da benzeri korkunç bir kırbaç türü; Hudson ve Spanheim'ın buradaki notlarına bakın.

(25) Bu "Küçük Ürdün çeşmeleri"nin, birleşmelerinden önce Dan denilen bir yerin yakınında mı, yoksa sadece tek bir çeşmenin mi olduğu, bu çeşmenin Phiala gölünde ortaya çıkıp önce yer altına indiği ve sonra yakınlarda yeniden ortaya çıktığı;

Machine Translated by Google

Paneum Dağı'ndan başlayıp oradan Scmochonitis Gölü'nden geçerek Celile Denizi'ne kadar uzanan ve bu noktaya kadar Küçük Ürdün olarak adlandırılan nehrin kaynağı, Josephus'un kendisinde bile kesin olarak bilinmiyor, ancak ikinci anlatım daha olası görünüyor. Bununla birlikte, Yeroboam tarafından dikilen kuzeydeki putperest buzağı, Josephus'un başka bir yerde bize bildirdiği gibi, Küçük Ürdün'ün Büyük Ürdün'e döküldüğü yerin yakınında, Daphnae adlı bir yerde bulunuyordu (Savaş Üzerine, B. IV. bölüm 1. kısım 1: oradaki nota bakın).

(26) Josephus'un, Yahuda'nın gerçek peygamberi ve onun Yeroboam ve Bethel'in sahte peygamberiyle ilgili bu dikkat çekici tarihçesinde, diğer kopyalarımızdan ne kadar daha büyük ve daha iyi bir kopyaya sahip olduğu ilk bakışta bellidir. Peygamberin adı, Jadon veya Anayasaların ona verdiği adla Adonias, diğer kopyalarımızda eksiktir; ve orada, azımsanmayacak bir saçmalıkla, Tanrı'nın gerçek peygamberin ölümünü Jadon'a, burada olduğu gibi kendisine değil, sahte peygambere bildirdiği söylenir. Sonuçta, sahte peygamberin kendi inancına ve vicdanına karşı, Yeroboam'ı putperestliğinde ve kötülüğünde ısrar etmeye ikna etmek için kullandığı, bundan daha akla yatkın bir şey icat edilemezdi, argümanların ayrıntılı anlatımının Josephus'un kopyasında mı yoksa başka bir eski kitapta mı ima edildiği artık belirlenemez; diğer kopyalarımızda bundan tek bir kelime bile bahsedilmiyor.

(27) Bu Şişak'ın, bazı kişilerin son zamanlarda tüm antik çağa aykırı olarak varsaydığı gibi, ünlü Sesostris ile aynı kişi olmadığı ve Josephus'un da onların iddia ettiği gibi onu aynı kişi olarak kabul etmediği, aksine Sesostris'in Şişak'tan yüzyıllar önce yaşadığı gerçeği için bkz. Authent. Records, bölüm II, sayfa 1024.

(28) Josephus'un burada alıntıladığı ve bu pasajın mevcut kopyalarında da hâlâ mevcut olduğu şekliyle Herodotos, B. II. bölüm 14., "Filistin'deki Fenikeliler ve Suriyeliler [ki sonuncusu genellikle Yahudileri ifade ettiği varsayılır] sünneti Mısırlılardan aldıklarını kabul ettiler" diye iddia eder; oysa Yahudilerin sünneti ata İbrahim'den aldıkları son derece açıktır, Yaratılış 17:9-14; Yuhanna 7:22, 23, Mısırlı rahiplerin de aynı şekilde aldıkları sonucuna varıyorum. Bu nedenle, Yahudilerin Mısır'da uzun süre yaşadıkları ve sünnetli olarak oradan çıktıkları için Herodotos'un, sünneti Mısır'da öğrendiklerini ve sünnetin bozulmadığını düşünmesi çok olası değildir. Kendi ülkesinin tarihini çok daha iyi bilen ünlü Mısırlı kronolog ve tarihçi Manetho,

Machine Translated by Google

Herodotos, Yahudilerin işleriyle ilgili hatalarından sık sık yakınır; Josephus da bu bölümde birden fazla kez aynı şeyi yapar. Nitekim Herodotos, Yahudilerin işleriyle hiç de aşina görünmüyor; çünkü onları hiç adlandırmadığı için, onlar, ülkeleri veya kıyı kentleri hakkında söylediklerinin çok azı veya hiçbiri doğru çıkmıyor; bunlardan sadece ikisini, Cadytus ve Jenysus'u, zikrediyor. Ayrıca, kıyılarında böyle kentlerin hiç var olmadığı da anlaşılıyor.

(29) Josephus'ta Tanrı'nın kendi eseri olduğu ya da kendisini yarattığı ifadesi, sağduyuya ve Katolik Hristiyanlığa aykırı olarak garip bir ifadedir; belki de sadece bir kişi tarafından yaratılmadığını, aksine yaratılmamış olduğunu kastediyor olabilir.

(30) Yeni putperest ve isyankar on kabilenin beş yüz bin adamının bu korkunç ve emsalsiz katliamıyla, Tanrı'nın bu putperestliğe ve isyana karşı duyduğu büyük hoşnutsuzluk ve öfke tam olarak ortaya çıktı; böylece geriye kalanlar bu davranışlarda ısrar etmemeleri konusunda ciddi şekilde uyarıldı ve gelecek zaman için on kabile ile iki kabile arasında bir tür denge veya uyum sağlandı; aksi takdirde sürekli putperest ve isyankar on kabile, bu tür putperestlik ve isyandan oldukça sık uzak olan iki kabile için doğal olarak çok güçlü olurdu; ayrıca yukarıdaki muazzam sayının doğruluğundan şüphe etmek için hiçbir neden yoktur: önemli bir olay.

(31) Okuyucunun Kuş'un Etiyopya değil, Arabistan olduğunu hatırlaması gerekir. Bkz. Bochart, B. IV. bölüm 2.

(32) İbranice kopyamızda bu yerde, 2 Tarihler 15:3-6'da, bundan sonra gelenlerin geçmiş zamanlara değil, gelecek zamanlara uygulanması nedeniyle çok büyük bir hata vardır; bu nedenle Sir Isaac Newton bu metni tamamen yanlış yorumlamıştır.

(33) İsrail topraklarına ait olan ve Şam ülkesine sınır olan bu Abelmain veya Josephus'un nüshasında Abellane, hem Hudson hem de Spanheim tarafından Abilene'nin geldiği Abel veya Ahila ile aynı olduğu varsayılmaktadır. Bu, orada gömülen doğru kişi Abel'den adını alan şehir olabilir; İsrail toprakları sınırları içinde kanının dökülmesiyle ilgili olarak, Kurtarıcımızın Titus ve Roma ordusu tarafından Yahudiye'nin ölümcül savaşı ve yıkımı hakkındaki sözlerini anlıyorum: "Ülke üzerinde dökülen bütün doğru kan, senin üzerine gelsin,

Machine Translated by Google

"Doğru Habil'in kanına yemin ederim ki, onu tapınakla sunak arasında öldürdünüz. Doğrusu size söylüyorum, bütün bunlar bu neslin başına gelecektir." (Matta 23:35, 36; Luka 11:51)

(34) Josephus, mevcut kopyalarında, yeryüzüne kısa bir süre sonra yağmur yağdığını söyler; oysa diğer kopyalarımızda, 1 Krallar 18:1'de, bunun birçok gün sonra olduğu belirtilmektedir. Orada ve Josephus'un 2. bölümünde de bu kuraklık ve kıtlığın birkaç yıl sürdüğü ima edilmektedir; hatta üçüncü yıldan açıkça bahsedilmektedir ki, bunun dul kadının oğlunun iyileşmesinden ve Phmuiela'daki bu kuraklığın sona ermesinden (Menander'in burada bize bildirdiği gibi, tam bir yıl sürmüştür) itibaren hesaplandığını varsayıyorum; ve hem Kurtarıcımız hem de Aziz Yakup, bu kuraklığın toplamda üç yıl altı ay sürdüğünü doğrulamaktadırlar, tıpkı o zamanki Eski Ahit kopyalarının onlara bildirdiği gibi, Luka 4:25; Yakup 5:17. Josephus burada, bu kuraklığın tüm yaşanabilir yeryüzünü ve hemen ardından tüm yeryüzünü etkilediğini kastediyor gibi görünüyor, tıpkı Kurtarıcımızın tüm yeryüzünü etkilediğini söylediği gibi, Luka 4:25. Bu ifadeleri yalnızca Yahudiye topraklarıyla sınırlayanlar, yeterli yetki veya örnekten yoksundurlar.

(35) Bay Spanheim burada Mithra'nın (Perslerin tanrısı) ibadetinde rahiplerin, Baal'ı (Fenikelilerin tanrısı) çağıran bu rahiplerin yaptığı gibi kendilerini kestiklerine dikkat çekiyor.

(36) Izar için burada (Hudson ve Cocceius ile birlikte) Isachar, yani Isachar kabilesinden olanı okuyabiliriz, çünkü Jezreel o kabileye aitti; ve hemen 8. bölümün başında, ayrıca 15. bölümün 4. kısmında, bir el yazmasında ve Kutsal Kitap'ta neredeyse aynı şekilde, Iar yerine Jezreel'i okuyabiliriz, çünkü bu, Nabot'un tarihinde kastedilen şehirdi.

(37) "Yahudiler bugün bile ağlıyorlar," (Reland'ın burada alıntıladığı Jerome diyor ki,) "ve bu gibi durumlarda çuval bezine sarılıp, küle bulanıp, yalınayak yatıyorlar." Buna Spanheim şunu ekliyor: "Bernice de aynı şekilde, hayatı tehlikede olduğunda, Florus'un mahkemesinde yalınayak durdu." Savaş Üzerine, B. II. bölüm 15. kısım 1. Davut'un benzerine bakın, 2 Samuel 15:30; Antik Çağ B.
VII. bölüm 9. kısım 2.

(38) Bay Reland burada çok doğru bir şekilde şunu belirtiyor ki, çıplak kelimesi her zaman tamamen çıplak anlamına gelmez, bazen de erkeklerin alışılmış zırhları, alışılmış elbiseleri veya üst giysileri olmadan anlamına gelir; tıpkı Virgil'in şöyle dediği gibi:

Machine Translated by Google

Çiftçi çıplak halde toprağı sürer ve çıplak halde eker; Josephus şöyle der (Antiq. B. IV. bölüm 3. kısım 2) Tanrı'nın Yahudilere çıplak olduklarında zırh güvenliği verdiğini; ve burada Ahab'ın Suriyelilere çıplak ve sarhoşken saldırdığını; (Antika B. XI. bölüm 5. kısım 8) Nehemya'nın Kudüs surlarını inşa eden Yahudilere, düşmanın onlara çıplak saldırmaması için gerektiğinde zırhlarını giymelerini emrettiğini söylediğini belirtiyor. Ayrıca, Kutsal Kitap'ta da durumun aynı olduğu görülüyor: Saul'un peygamberler arasında çıplak yattığı (1 Samuel 19:24); İşaya'nın çıplak ve yalınayak yürüdüğü (İşaya 20:2, 3); ve Petrus'un balıkçı ceketini giymeden önce çıplak olduğu (Yuhanna 21:7) söyleniyor. Davut hakkında söylenenler de buna ışık tutmaktadır; Mihal, Davut'u "sandığın önünde dans edip, hizmetçilerinin gözü önünde kendini utanmazca açığa vuran kibirli adamlardan biri gibi davrandığı" için kınamıştı (2 Samuel 6:14, 20); ancak orada açıkça (14. ayette) "Davut'un keten bir efod kuşandığı" söylenmektedir, yani resmi kıyafetlerini bir kenara bırakmış ve böyle bir tören için uygun olan rahiplik, Levililer veya kutsal giysileri giymişti.

(39) Josephus'un verdiği sayı, iki bin yedi bin, burada diğer kopyalarımızdaki sayıyla örtüşüyor; Aphek surlarının yıkılmasıyla öldürülenler olarak; ancak başlangıçta Josephus'un mevcut kopyalarındaki bu sayının orijinal sayısı olamayacağından şüphelenmiştim, çünkü onlara "oligoi" yani birkaç kişi diyor ki bu yirmi yedi bin gibi çok sayıda kişi için söylenemez ve belirli bir surların yıkılmasının bu kadar çok kişiyi öldürmesi olasılık dışıdır; yine de Josephus'un sonraki sözlerini, savaşta öldürülenlerin geri kalanının "on bin diğer kişi" olduğunu, yirmi yedi binin yüz binle karşılaştırıldığında sadece birkaç kişi olduğunu ve İngilizce çevirimizdeki gibi "bir sur" değil, tüm orijinallerde olduğu gibi şehrin "surları" veya "tüm surları"nın yıkıldığını düşündüğümde, bu şüpheyi bir kenara bırakıyorum ve Josephus'un kendisinin, diğerleriyle birlikte, bize doğru sayı olan yirmi yedi bini verdiğine kesin olarak inanıyorum.

(40) Suriyeliler arasında, başlarına veya boyunlarına ipler veya yularlar bağlayarak erkeklerin canları için yapılan bu yalvarma biçimi, sanırım daha sonraki çağlarda, hatta kendi ülkemizde bile garip bir şey değil.

Machine Translated by Google

(41) Burada dikkat çekici olan şudur ki, Josephus'un nüshasında, itaatsiz bir kişinin aslan tarafından öldürülmesini şiddetle kınayan bu peygamber, yakın zamanda bu olay gerçekleşmişti; İmlah'ın oğlu Mikaiah'tan başkası değildi. Mikaiah, şimdi itaatsiz Ahab'a karşı Tanrı'nın hükmünü kınarken, aynı Ahab'ın 1. Krallar 22:8, 18'de "kendisi hakkında iyi değil, kötü kehanette bulunduğu için nefret ettiği" peygamberden doğrudan aynı kişi gibi görünmektedir ve o bölümde Ahab'ın kendisine karşı kınamalarını açıkça tekrarlamaktadır; bunların hepsi de buna göre gerçekleşmiştir; bu ve önceki peygamberin aynı peygamber olduğundan şüphe etmek için hiçbir sebep yoktur.

(42) Bu tarihte ve Eski Ahit'teki diğer birçok tarihte en dikkat çekici olan şey şudur ki, Yahudi teokrasisi sırasında Tanrı, İsrail'in en yüce Kralı ve ordularının en yüce Generali olarak tamamen hareket etmiş ve İsrailoğullarının, tıpkı tebaaların ve askerlerin dünyevi krallarına ve generallerine itaat ettiği gibi, en yüce ve göksel Kralları ve ordularının Generali olan kendisine mutlak bir itaat içinde olmalarını her zaman beklemiştir; üstelik bu itaat genellikle emirlerinin özel nedenlerini bilmeden olmuştur.

(43) Sahte peygamber Zedekiah'ın, Ahab'ı gerçek peygamber Mikaiah'a inanmamaya ikna etmek için öne sürdüğü bu akıl yürütmeler mantıklıdır; ancak diğer kopyalarımızda yer almadığı için, Josephus'un bunları nereden aldığını, kendi tapınak kopyasından mı, başka bir orijinal yazardan mı yoksa bazı eski notlardan mı aldığını şimdi anlayamıyoruz. Mikaiah'a karşı böylesine mantıklı bir itirazın ortaya atılmış olması çok muhtemeldir, aksi takdirde tüm bu sahte peygamberlere inanmayan Yehoşafat, bu umutsuz koşullarda Ahab'a eşlik etmeye asla ikna edilemezdi.

(44) Josephus'un bu yorumu, Yehoşafat'ın Ahab gibi görünmek için kendi değil, Ahab'ın elbiselerini giydiği, Ahab'ın ise hiç elbisesi olmadığı ve böylece kendi kötü kaderinden kurtulmayı ve Mikaiah'ın kendisine karşı olan kehanetini çürütmeyi umduğu yönündedir; bu son derece muhtemeldir. Bu, tüm bu tarihe de büyük bir ışık tutar ve Ahab'ın Yehoşafat'ın kendisiyle karıştırılacağını ve savaşta öldürülme riskini göze alacağını ummasına rağmen, iyi adam Yehoşafat'ın kurtulmasına ve kötü adam Ahab'ın öldürülmesine rağmen, tamamen hayal kırıklığına uğradığını gösterir.

Machine Translated by Google

Bu durum, ilahi takdirin aralarında yarattığı büyük farkı ortaya koymuştur.

(45) Burada Josephus'un İlahi Takdir ve ondan türetilen kehanet ve gerçekleşmesinin kaçınılmaz kesinliği hakkındaki çok bilgece bir düşüncesini görüyoruz; ve kötü insanlar, kendilerine karşı ilan edilenlerden kaçınmak ve böylece kendilerini tehdit eden İlahi yargılardan tövbe etmeden kurtulmak için uygun yöntemlere başvurduklarını düşündüklerinde, her zaman Takdir tarafından kendi yıkımlarını gerçekleştirmeye ve böylece boşuna kaçınmaya çalıştıkları kehanetlerin sahibi olan Tanrı'nın kusursuz doğruluğunu göstermeye yönlendirilirler.

Machine Translated by Google

Kitap IX

AHAB'IN ÖLÜMÜNDEN ONLARIN ESİR ALINMASINA KADAR
KABİLELER.

BÖLÜM 1.

Yehoşafat hakkında tekrar; nasıl hakimler atadığını ve Tanrı'nın yardımıyla düşmanlarını nasıl yendiğini.

1. Kral Yehoşafat, İsrail kralı Ahab'a Suriye kralı Benhadad ile savaşında verdiği yardımdan dolayı Kudüs'e geldiğinde, peygamber Yehu onu karşıladı ve hem dinsiz hem de kötü bir adam olan Ahab'a yardım ettiği için onu suçladı; ve ona, Tanrı'nın bu davranışından dolayı ondan hoşnutsuz olduğunu, ancak günah işlemiş olmasına rağmen, kendi iyi niyetinden dolayı onu düşmandan kurtardığını söyledi. Bunun üzerine kral, Tanrı'ya şükran ve kurbanlar sunmaya başladı; daha sonra hemen çevresindeki tüm ülkeyi dolaştı ve halka hem Tanrı'nın Musa aracılığıyla verdiği kanunları hem de kendisine ait olan dini ibadeti öğretti. Ayrıca krallığının her şehrine yargıçlar atadı; Ve onlara, halkı yargılarken adaleti sağlamaktan başka hiçbir şeye bu kadar önem vermemelerini, rüşvetten veya zenginlikleri ya da soylulukları nedeniyle öne çıkan kişilerin itibarından etkilenmemelerini, Tanrı'nın onların her gizli eylemini bildiğini bilerek herkese eşit adalet dağıtmalarını emretti. Onlara bu şekilde talimat verdikten ve iki kabilenin her şehrini gezdikten sonra Kudüs'e döndü. Orada da rahiplerden, Levilerden ve halkın önde gelenlerinden yargıçlar atadı ve onlara tüm kararlarını dikkatle ve adaletle vermelerini öğütledi. (1) Ve eğer ülkesinin halkından herhangi birinin önemli anlaşmazlıkları varsa, bunları diğer şehirlerden bu yargıçlara göndermelerini, bu tür davalar hakkında adil kararlar vermek zorunda kalacaklarını ve bunu daha büyük bir dikkatle yapmalarını, çünkü Tanrı'nın tapınağının bulunduğu ve halkın bulunduğu şehirde verilen kararların daha doğru olması gerektiğini söyledi.

Machine Translated by Google

Kralın ikamet ettiği yerde, işler büyük bir özen ve azami adaletle yürütülsün. Bunun üzerine kral, Yahuda kabilesinden olan rahip Amariya'yı ve Zebadiya'yı onların başına atadı; ve kral bu işleri bu şekilde düzenledi.

2. Aynı sıralarda Moablılar ve Ammonlular Yehoşafat'a karşı bir sefer düzenlediler ve yanlarında büyük bir Arap ordusu alarak Asfaltiris Gölü kıyısında bulunan ve Kudüs'ten üç yüz furlong uzaklıktaki Engedi şehrinde kamp kurdular. O yerde en iyi hurma ağaçları ve opobalsam yetişir. (2) Yehoşafat, düşmanların gölü geçip krallığına ait olan o ülkeye baskın düzenlediklerini duydu; bu haber üzerine korkuya kapıldı ve Kudüs halkını tapınakta bir araya çağırdı ve tapınağın karşısında durarak Tanrı'dan kendisine güç ve kuvvet vermesini, böylece kendilerine karşı bu seferi düzenleyenleri cezalandırmasını diledi (çünkü bu tapınağı inşa edenler, Tanrı'dan bu şehri korumasını ve ona karşı gelmeye cüret edenlerden intikam almasını dilemişlerdi); Çünkü onlar, bize mülk olarak verdiğin o toprakları bizden almak için geldiler. Bu şekilde dua ettikten sonra gözyaşlarına boğuldu; ve bütün kalabalık, eşleri ve çocuklarıyla birlikte, onlar da dua ettiler. Bunun üzerine, adı Yahaziel olan bir peygamber, topluluğun ortasına geldi ve hem kalabalığa hem de krala seslenerek, Tanrı'nın dualarını işittiğini ve düşmanlarına karşı savaşacağına söz verdiğini söyledi. Ayrıca krala, ertesi gün ordusunu Kudüs ile Engedi dağı arasında, "Yükseklik" denilen bir yerde bulması ve onlarla savaşmaması, sadece durup Tanrı'nın onlarla nasıl savaşacağını görmesi emrini verdi. Peygamber bunu söyledikten sonra, hem kral hem de kalabalık yüzüstü yere kapanıp Tanrı'ya şükrettiler ve ona ibadet ettiler; Levililer ise müzik aletleriyle Tanrı'ya ilahiler söylemeye devam ettiler.

3. Gün ağarır ağarmaz ve kral Tekoa şehrinin altındaki o çöle vardığında, kalabalığa şöyle dedi: "Peygamberin söylediklerine inanmalı ve savaşmak için saf tutmamalı, bunun yerine rahipleri borazanlarıyla, Levilileri de ilahi söyleyenlerle birlikte Tanrı'ya şükretmek üzere göndermelidirler; çünkü Tanrı ülkemizi düşmanlarımızdan kurtarmıştır." Kralın bu görüşü halkı memnun etti.

Machine Translated by Google

[Halk], O'nun kendilerine öğütlediği şeyi yaptılar. Böylece Tanrı, Ammonlular arasında bir korku ve kargaşa yarattı; birbirlerini düşman sandılar ve birbirlerini öldürdüler, öyle ki o kadar büyük bir ordudan tek bir adam bile kurtulamadı. Yehoşafat, düşmanlarının kamp kurduğu vadiye baktığında, ölülerle dolu olduğunu görünce, Tanrı'nın bu yardımına çok sevindi; çünkü kendisi kendi gücüyle ve onların emeği olmadan onlara zaferi vermişti. Ayrıca ordusuna düşman kampını yağmalama ve ölü bedenlerini ele geçirme izni verdi; ve gerçekten de üç gün boyunca yorulana kadar bunu yaptılar, çünkü öldürülenlerin sayısı çok fazlaydı. Dördüncü gün, bütün halk belirli bir çukur yere veya vadiye toplandı ve Tanrı'ya gücü ve yardımı için şükretti; bu nedenle o yere bu isim verildi: Bereket Vadisi (Berachah veya Bereket Vadisi).

4. Kral ordusunu Kudüs'e geri getirdiğinde, bayramlar kutlamaya ve kurbanlar sunmaya başladı ve bunu günlerce sürdürdü. Gerçekten de, düşmanlarının bu şekilde yok edilmesinden sonra, bu durum yabancı milletlerin kulağına gelince, Tanrı'nın bundan sonra onun için açıkça savaşacağını sanarak çok korktular. Böylece Yehoşafat, o zamandan itibaren, doğruluğu ve Tanrı'ya olan dindarlığı nedeniyle büyük bir şan ve ihtişam içinde yaşadı. Ayrıca İsrail kralı olan Ahab'ın oğluyla da dostluk kurdu ve Pontus'a ve Trakya'nın ticaret şehirlerine yelken açacak gemilerin yapımında ona katıldı (3) , ancak gemiler çok büyük [ve hantal] oldukları için yok edildi; bu nedenle artık gemicilikle ilgilenmedi.

Bu da Kudüs kralı Yehoşafat'ın tarihidir.

BÖLÜM 2.

AHAZİYA HAKKINDA; İSRAİL KRALI; VE
YİNE PEYGAMBER ELİYA HAKKINDA.

1. Ahab'ın oğlu Ahaziah İsrail'e hükmetti ve Samarya'da ikamet etti. O kötü bir adamdı ve her bakımdan hem anne babasına hem de önce günah işleyip halkı aldatmaya başlayan Yeroboam'a benziyordu. Hükümranlığının ikinci yılında Moab kralı itaatinden vazgeçti ve daha önce ödediği vergileri ödemeyi bıraktı.

Machine Translated by Google

Babası Ahab'a. Şimdi Ahaziah, evinin tepesinden inerken düştü ve hastalığı nedeniyle Ekron tanrısı olan Sinek'e (bu tanrının adı buydu) şifasını sormak için haber gönderdi (4) fakat İbranilerin Tanrısı peygamber İlyas'a göründü ve ona gönderilen habercilerle görüşmesini ve onlara İsrail halkının kendi tanrıları olup olmadığını sormasını, kralın şifasını sormak için yabancı bir tanrıya haber gönderip göndermediğini sormasını ve onlara geri dönüp krala bu hastalıktan kurtulamayacağını söylemelerini emretti. İlyas Tanrı'nın emrettiği şeyi yerine getirdikten ve haberciler onun söylediklerini dinledikten sonra hemen krala döndüler; kral nasıl bu kadar çabuk döndüklerine şaşırdı ve bunun sebebini sordu, onlar da bir adamın onlarla karşılaştığını ve daha ileri gitmelerini yasakladığını söylediler; Fakat sana geri dönüp İsrail Tanrısı'nın emriyle bu hastalığın kötü bir sonla biteceğini söyleyeceğim. Kral onlara bunu söyleyen adamı tarif etmelerini istediğinde, kıllı bir adam olduğunu ve deri bir kemerle kuşatıldığını söylediler. Böylece kral, elçilerin tarif ettiği adamın İlyas olduğunu anladı; bunun üzerine ona elli askerle birlikte bir komutan gönderdi ve İlyas'ı kendisine getirmelerini emretti; gönderilen komutan İlyas'ı bir tepenin üzerinde otururken bulduğunda, ona aşağı inmesini ve kralın yanına gelmesini emretti, çünkü kral böyle emretmişti; ama reddederse onu zorla götüreceklerini söyledi. İlyas ona, "Gerçek bir peygamber olup olmadığımı denemeniz için, gökten ateş yağsın ve hem askerleri hem de seni yok etsin diye dua edeceğim" dedi. (5) Böylece dua etti ve gökten bir ateş kasırgası düştü ve komutanı ve onunla birlikte olanları yok etti. Kral, bu adamların yok edildiğini öğrenince çok öfkelendi ve daha önce gönderilen silahlı adam sayısı kadar başka bir komutan gönderdi. Bu komutan da peygamberi tehdit ederek, kendi isteğiyle inmezse onu alıp götüreceğini söylediğinde, peygamber ona karşı dua edince, gökten inen ateş bu komutanı da diğerleriyle birlikte öldürdü. Kral, olanları öğrenince üçüncü bir komutan gönderdi. Bilge ve yumuşak huylu olan bu komutan, İlyas'ın bulunduğu yere geldi ve ona nazikçe konuştu; İlyas'ın kendi isteği dışında, sadece kralın emrine uyarak geldiğini ve daha önce gelenlerin de aynı nedenle geldiğini bildiğini söyledi; bu yüzden de...

Machine Translated by Google

İlyas, yanındaki silahlı adamlara acımasını ve kendisinin de aşağı inip kralın yanına kadar onu takip edeceğini söyledi. İlyas, İlyas'ın nazik sözlerini ve kibar davranışını kabul etti, aşağı inip onu takip etti. Kralın yanına vardığında ona peygamberlik etti ve Tanrı'nın şöyle dediğini aktardı: "Onu Tanrı olmadığı ve hastalığının sonucunu önceden bilemeyeceği için hor gördüğün, Ekron tanrısına haber gönderip hastalığının sonunun ne olacağını sorduğun için bil ki, öleceksin."

2. Buna göre, kral çok kısa bir süre sonra, İlyas'ın önceden bildirdiği gibi öldü; fakat çocuksuz öldüğü için krallıkta onun yerine kardeşi Yehoram geçti: Ancak bu Yehoram, babası Ahab gibi kötülükteydi ve on iki yıl hüküm sürdü, her türlü kötülüğe ve Tanrı'ya karşı saygısızlığa bulaştı, çünkü ibadetini bırakıp yabancı tanrılara taptı; fakat diğer yönlerden aktif bir adamdı. İşte bu sırada İlyas insanlar arasından kayboldu ve bugüne kadar kimse onun ölümünü bilmiyor; fakat daha önce belirttiğimiz gibi, geride öğrencisi Elişa'yı bıraktı. Ve gerçekten de, İlyas ve tufandan önce yaşamış olan Hanok'a gelince, kutsal kitaplarda onların ortadan kayboldukları, ancak kimsenin onların öldüğünü bilmemesi için kayboldukları yazılmıştır.

BÖLÜM 3.

Yoram ve Yehoşafat'ın Moablılara karşı nasıl bir sefer düzenledikleri; Elişa'nın mucizeleri ve Yehoşafat'ın ölümü hakkında.

1. Yoram krallığı ele geçirdiğinde, daha önce de belirttiğimiz gibi, kardeşi [Ahaziah]'a olan itaatinden vazgeçmiş ve babası Ahab'a iki yüz bin koyun ve yünlerini ödemiş olan Moab kralı Mesha'ya karşı bir sefer düzenlemeye karar verdi. Bu nedenle kendi ordusunu topladıktan sonra Yehoşafat'a da haber gönderdi ve babasının başından beri dostu olduğu için, itaatinden vazgeçmiş olan Moablılara karşı girdiği savaşta kendisine yardım etmesini rica etti. Yehoşafat sadece kendisine yardım edeceğine söz vermekle kalmadı, aynı zamanda kendi yetkisi altındaki Edom kralını da bu konuda ikna edeceğine söz verdi.

Machine Translated by Google

Aynı sefer de öyleydi. Yoram, Yehoşafat'tan bu yardım güvencelerini aldıktan sonra ordusunu yanına alarak Kudüs'e geldi; Kudüs kralı tarafından görkemli bir şekilde ağırlandıktan sonra, düşmanlarına karşı Edom çölünden geçerek yürüyüşe çıkmaya karar verdiler. Yedi günlük bir yolculuktan sonra, rehberlerinin yanlış yol göstermesi nedeniyle hayvanlar ve ordu için su sıkıntısı çektiler; öyle ki, özellikle Yoram olmak üzere hepsi büyük bir acı içindeydi. Üzüntülerinden dolayı Tanrı'ya yalvardılar ve üç kralı savaşmadan Moab kralına teslim etmesine neden olan kötülüğün ne olduğunu öğrenmek istediler. Ancak dürüst bir adam olan Yehoşafat onu cesaretlendirdi ve orduya gidip, Tanrı'nın bir peygamberinin onlarla birlikte gelip gelmediğini öğrenmesini, böylece Tanrı'dan ne yapmamız gerektiğini öğrenmemizi emretti. Yoram'ın hizmetkarlarından biri, orada İlyas'ın öğrencisi Şafat oğlu Elişa'yı gördüğünü söyleyince, Yehoşafat'ın ricası üzerine üç kral ona gittiler. Peygamberin çadırına vardıklarında, ki çadır kampın dışında kurulmuştu, ordunun akıbetinin ne olduğunu sordular. Yoram özellikle bu konuda çok ısrarcıydı. Elişa ona, kendisini rahatsız etmemesini, babasının ve annesinin peygamberlerine gitmesini, çünkü onların (şüphesiz) gerçek peygamberler olduğunu söyleyince, yine de ondan peygamberlik etmesini ve onları kurtarmasını istedi. Bunun üzerine, kutsal ve doğru bir adam olan Yehoşafat'ın hatırı için olmadıkça ona cevap vermeyeceğine Tanrı adına yemin etti. Yehoşafat'ın isteği üzerine ona saz çalabilen bir adam getirdiklerinde, müzik çalarken ilahi Ruh ona indi ve vadide birçok hendek kazmalarını emretti. Çünkü, dedi ki, "Ne bulut, ne rüzgar, ne de yağmur fırtınası görünse de, bu nehrin suyla dolu olduğunu göreceksiniz; ordunuz ve hayvanlarınız ondan içerek kurtulacaklar. Tanrı'dan alacağınız lütuf bununla da kalmayacak; düşmanlarınızı da yenecek, Moablıların en iyi ve en güçlü şehirlerini ele geçirecek, meyve ağaçlarını kesecek (6) , ülkelerini harap edecek ve pınarlarını ve nehirlerini tıkayacaksınız."

2. Peygamber bunu söyledikten sonra, ertesi gün güneş doğmadan önce, büyük bir sel şiddetle aktı; çünkü Tanrı, Edom'a üç günlük yolculuk mesafesinde çok bol yağmur yağdırmıştı, böylece ordu ve hayvanlar bol bol su içebildiler. Fakat Moablılar bunu duyunca...

Machine Translated by Google

Üç kral onlara doğru yaklaşıyor ve çölün içinden geçerek ilerliyorlardı. Moab kralı hemen ordusunu topladı ve düşmanlar ülkelerine girmeye kalkıştıklarında gizlenememeleri için dağlara kamp kurmalarını emretti. Ancak güneş doğarken, Moab topraklarından çok uzak olmayan bir selde suyun kan renginde olduğunu gördüler; çünkü güneş ışığıyla su özellikle böyle bir zamanda kırmızı görünür. Bu yüzden düşmanlarının durumu hakkında yanlış bir düşünceye kapıldılar; sanki susuzluktan birbirlerini öldürmüşler ve nehir onların kanıyla akıyormuş gibi düşündüler.

Ancak, durumun böyle olduğunu varsayarak, krallarından düşmanlarını yağmalamaları için kendilerini göndermelerini istediler; bunun üzerine, sanki zaten kazanılmış bir avantaja sahipmiş gibi aceleyle yola koyuldular ve düşman kampına, sanki onları zaten yok etmişler gibi geldiler. Fakat umutları onları aldattı; çünkü düşmanları onları kuşattığında, bazıları paramparça edildi, diğerleri dağıldı ve kendi ülkelerine kaçtı. Krallar Moab ülkesine girdiklerinde, oradaki şehirleri yıktılar, tarlalarını yağmaladılar, derelerden taşlarla doldurarak tahrip ettiler, en iyi ağaçlarını kestiler, su kaynaklarını tıkadılar ve surlarını temellerine kadar yıktılar. Fakat Moab kralı, takip edildiğinde kuşatmaya dayandı; Şehrinin zorla ele geçirilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu gören kral, yedi yüz adamıyla birlikte düşman kampını, nöbetin en ihmalkâr şekilde tutulduğu taraftan yarmak için bir baskın düzenledi; denemede kaçamayınca, çünkü dikkatlice gözetlenen bir yere denk geldi, şehre geri döndü ve umutsuzluğu ve büyük sıkıntıyı gösteren bir şey yaptı; kendisinden sonra tahta geçecek olan en büyük oğlunu alıp, tüm düşmanların görebileceği şekilde surların üzerine çıkardı ve onu Tanrı'ya yakmalık kurban olarak sundu. Krallar bunu görünce, yaşanan sıkıntıya acıdılar ve insanlık ve merhamet duygusuyla o kadar etkilendiler ki kuşatmayı kaldırdılar ve herkes kendi evine döndü. Yehoşafat Kudüs'e geldi ve orada barış içinde yaşadı. Bu seferden kısa bir süre sonra öldü; toplamda altmış yıl yaşadı ve yirmi beş yıl hükümdarlık yaptı.

Davud'un yaptıklarını taklit ettiği için Kudüs'te görkemli bir şekilde defnedildi.

BÖLÜM 4.

Machine Translated by Google

Yehoram, Yehoşafat'ın yerine geçiyor; İsrail Kralı, onun adaşı Yoram, Suriyelilerle nasıl savaştı; ve Peygamber Elişa ne gibi harikalar yaptı.

1. Yehoşapat'ın çok sayıda çocuğu vardı; fakat halefi olarak en büyük oğlu Yehoram'ı atadı. Yehoram'ın adı, annesinin erkek kardeşi olan ve İsrail kralı olan Ahab'ın oğluyla aynıydı. İsrail kralı Moab ülkesinden Samarya'ya geldiğinde yanında peygamber Elişa da vardı. Elişa'nın yaptıklarını özellikle anlatmak istiyorum, çünkü bunlar kutsal kitaplarda anlatıldığı gibi, anlatılmaya değer ve görkemli olaylardı.

2. Çünkü Ahab'ın kâhyası Obadya'nın (7) dul eşinin ona gelip, kocasının Ahab'ın karısı Yezebel tarafından öldürülecek olan peygamberleri nasıl koruduğunu bilmediğini söylediği anlatılır ; çünkü kocasının yüz peygamberi sakladığını ve onların geçimi için borç aldığını, kocasının ölümünden sonra kendisinin ve çocuklarının alacaklılar tarafından köle olarak götürüldüğünü söyledi; ve kocasının yaptıklarından dolayı kendisine merhamet etmesini ve yardım etmesini istedi. Peygamber ona evde ne olduğunu sorduğunda, "Bir kapta çok az miktarda yağdan başka bir şey yok" dedi. Bunun üzerine peygamber ona gidip komşularından çok sayıda boş kap ödünç almasını ve odasının kapısını kapatıp hepsini yağla doldurmasını söyledi; çünkü Tanrı onları dolduracaktı. Kadın kendisine emredileni yaptıktan ve çocuklarından kapların hepsini getirmelerini istedikten sonra, hepsi doldu ve hiçbiri boş kalmadı. Bunun üzerine peygamberin yanına geldi ve kapların hepsinin dolu olduğunu söyledi. Peygamber de ona gidip yağı satmasını ve alacaklılara borçlarını ödemesini, böylece yağın satışından elde edilecek bir miktar paranın çocuklarının geçimini sağlamak için kullanılabileceğini söyledi. Böylece Elişa kadının borçlarını ödedi ve onu alacaklılarının sıkıntısından kurtardı.

3. Elişa ayrıca Yoram'a aceleyle bir mesaj gönderdi (8) ve ona o yere dikkat etmesini, çünkü orada onu öldürmek için pusuya yatmış bazı Suriyelilerin olduğunu söyledi. Kral da peygamberin öğütlediği gibi yaptı ve ava gitmekten vazgeçti. Benhadad ise pusuya yattığı yerin başarısını kaçırdığında

Machine Translated by Google

Pusuya düşürüldüğünde, kendi hizmetkarlarına çok kızdı, sanki pusu planını Yoram'a ihbar etmişler gibi; onları çağırdı ve gizli planlarını ele verdiklerini söyledi; ve böyle bir uygulamaları apaçık ortada olduğu için onları öldürmekle tehdit etti, çünkü bu sırrı onlardan başkasına emanet etmemişti ve yine de düşmanına bildirilmişti. Orada bulunanlardan biri, kendisini yanıltmaması ve düşmanına kendisini öldürmek için adam gönderdiğini ifşa ettiklerinden şüphelenmemesi gerektiğini, aksine her şeyi ona açıklayan ve tüm planlarını ortaya koyan kişinin peygamber Elişa olduğunu bilmesi gerektiğini söyledi. Bunun üzerine Elişa'nın hangi şehirde yaşadığını öğrenmek için bazı kişiler göndermelerini emretti. Gönderilenler, Elişa'nın Dothan'da olduğunu bildirdiler; bunun üzerine Benhadad, Elişa'yı yakalamak için o şehre atlar ve savaş arabalarıyla büyük bir ordu gönderdi: böylece geceleyin şehri kuşattılar ve onu orada hapsettiler; Peygamberin hizmetkârı sabahleyin bunu fark edince ve düşmanlarının Elişa'yı yakalamaya çalıştığını görünce, koşarak geldi ve düzensiz bir şekilde bağırarak ona durumu anlattı; ancak Elişa onu cesaretlendirdi, korkmamasını, düşmanı küçümsemesini ve Tanrı'nın yardımına güvenmesini söyledi; kendisi de korkusuzdu; ve Tanrı'dan, hizmetkârına mümkün olduğunca gücünü ve varlığını göstermesini, böylece ona umut ve cesaret vermesini diledi. Bunun üzerine Tanrı peygamberin duasını işitti ve hizmetkâra Elişa'yı çevreleyen bir sürü savaş arabası ve at gösterdi; böylece hizmetkâr korkusunu bir kenara bıraktı ve yardıma geldiğini sandığı şeyin görüntüsüyle cesareti yeniden canlandı. Bundan sonra Elişa, Tanrı'dan düşmanlarının gözlerini karartmasını ve önlerine bir sis düşürmesini, böylece onu görememelerini diledi. Bu yapıldıktan sonra, düşmanlarının arasına girdi ve onlara kimi aramaya geldiklerini sordu; Onlar da "Peygamber Elişa" diye cevap verince, Elişa, kendisini bulunduğu şehre kadar takip ederlerse Elişa'yı onlara teslim edeceğine söz verdi. Böylece bu adamlar, Tanrı'nın gözleri ve zihinleri tarafından öylesine karartıldılar ki, Elişa'yı büyük bir gayretle takip ettiler. Elişa onları Samarya'ya getirdiğinde, Kral Yoram'a kapıları kapatmasını ve kendi ordusunu onların etrafına yerleştirmesini emretti ve Tanrı'ya düşmanlarının gözlerini açması ve önlerindeki sisi kaldırması için dua etti. Buna göre, içinde bulundukları karanlıktan kurtulduklarında, kendilerini düşmanlarının ortasında gördüler. Suriyeliler, böylesine ilahi ve şaşırtıcı bir eylem karşısında, haklı olarak, şaşkınlık ve üzüntü içindeydiler ve Kral Yoram peygambere ateş etme izni verip vermeyeceğini sordu.

Machine Translated by Google

Elişa, onlara böyle yapmasını yasakladı ve şöyle dedi: "Savaşta ele geçirilenleri öldürmek adildir, fakat bu adamlar ülkeye hiçbir zarar vermemişlerdi, aksine bilmeden ilahi güçle oraya gelmişlerdi." Bu yüzden Elişa'nın tavsiyesi, onları sofrasında ağırlamak ve sonra onlara zarar vermeden göndermekti. (9) Bu nedenle Yoram peygamberin sözünü dinledi ve Suriyelileri görkemli ve muhteşem bir şekilde ağırladıktan sonra, onları kralları Benhadad'a gönderdi.

4. Bu adamlar geri döndüklerinde ve Benhadad'a başlarına gelen garip olayı ve İsrail Tanrısı'nın nasıl bir görünümünü ve gücünü deneyimlediklerini anlattıklarında, Benhadad buna ve Tanrı'nın bu kadar açıkça yanında olduğu peygambere hayret etti; bu yüzden Elişa'dan korkarak İsrail kralına karşı artık gizli girişimlerde bulunmamaya karar verdi ve ordusunun çokluğu ve gücüyle düşmanlarına karşı üstün gelebileceğini düşünerek açık savaşa girmeye karar verdi. Böylece, kendisini ona denk görmeyen ve Samarya'ya kapanıp surlarının gücüne güvenen Yoram'a karşı büyük bir orduyla sefer düzenledi; ancak Benhadad, savaş araçlarıyla olmasa bile, Samaritleri kıtlık ve ihtiyaç maddelerinin yokluğuyla alt edeceğini düşünerek ordusunu onların üzerine gönderdi ve şehri kuşattı; Yoram döneminde ihtiyaç duyulan erzak o kadar azalmıştı ki, aşırı kıtlıktan dolayı Samarya'da bir eşek başı seksen gümüşe satılmış, İbraniler de tuz yerine bir altmış kilo dore gübresini beş gümüşe almışlardı. Yoram, kıtlık yüzünden birilerinin şehri düşmana ele vermesinden korkuyordu ve her gün surların ve muhafızların etrafında dolaşarak aralarında böyle birinin saklanıp saklanmadığını kontrol ediyordu; böylece görülüp bu kadar dikkatli davranarak, böyle bir şey planlamalarına fırsat vermiyordu; eğer bunu yapmaya niyetleri varsa, bu yolla onları engelliyordu. Ancak bir kadın, "Efendim, bana acıyın!" diye bağırdığında, Yoram onun yiyecek bir şeyler isteyeceğini sanarak, Tanrı'nın lanetini ona yağdırdı ve ne harman yeri ne de şarap presi olduğunu, bu yüzden ona istediği bir şeyi veremeyeceğini söyledi. Bunun üzerine kadın, bu tür konularda ondan yardım istemediğini, yiyecek konusunda da onu rahatsız etmek istemediğini, sadece diğer kadına davrandığı gibi kendisine de adaletli davranmasını istediğini söyledi. Adam ona devam etmesini ve ne istediğini bildirmesini söylediğinde ise kadın, komşusu ve arkadaşı olan diğer kadınla bir anlaşma yaptığını, çünkü...

Machine Translated by Google

"Kıtlık ve yoksulluk dayanılmaz hale gelmişti, her birinin kendi oğlu vardı ve biz de iki gün boyunca onların kurbanlarıyla geçinecektik, bir gün bir oğlumuzun, diğer gün de diğer oğlumuzun kurbanlarıyla" dedi kadın. "Ben ilk gün oğlumu öldürdüm ve dün de onun kurbanlarıyla geçindik; ama bu diğer kadın aynı şeyi yapmayacak, anlaşmasını bozdu ve oğlunu sakladı." Bu hikaye Yoram'ı çok üzdü; elbisesini yırttı, yüksek sesle bağırdı ve peygamber Elişa'ya karşı büyük bir öfke besledi ve onu öldürtmek için canla başla harekete geçti, çünkü Elişa, içinde bulundukları sefaletten kurtulmaları için Tanrı'ya dua etmemişti; hemen birini göndererek başını kestirdi ve adam aceleyle peygamberi öldürdü. Ancak Elişa, kralın kendisine karşı olan öfkesinden habersiz değildi; Çünkü evinde yalnız başına, etrafında sadece öğrencileri varken otururken, onlara katilin oğlu olan Yoram'ın (10) başını kesmesi için birini gönderdiğini söyledi; "ama," dedi, "bunu yapması emredilen kişi geldiğinde, içeri girmesine izin vermeyin, kapıyı ona karşı kapatın ve onu orada sıkıca tutun, çünkü kralın kendisi onu takip edecek ve fikrini değiştirmiş olarak bana gelecektir." Buna göre, kral tarafından Elişa'yı öldürmek için gönderilen kişi geldiğinde, emredildiği gibi yaptılar. Fakat Yoram peygambere karşı öfkesinden pişman oldu; ve onu öldürmesi emredilen kişinin kendisi gelmeden önce bunu yapmış olmasından korkarak, onun öldürülmesini engellemek ve peygamberi kurtarmak için acele etti: ve ona geldiğinde, içinde bulundukları sefaletten kurtulmaları için Tanrı'ya dua etmediği, aksine bu sefalet yüzünden bu kadar acı bir şekilde yok edildiklerini gördüğü için onu suçladı. Bunun üzerine Elişa, ertesi gün, kralın yanına geldiği saatte, bol miktarda yiyeceğe sahip olacaklarını, pazarda iki seah arpanın bir şekele, bir seah ince unun da bir şekele satılacağını vaat etti. Bu kehanet, Yoram'ı ve orada bulunanları çok sevindirdi; çünkü peygamberin daha önceki kehanetlerinin doğruluğunu deneyimledikleri için söylediklerine inanmakta tereddüt etmediler; bolluk beklentisi, o gün içinde bulundukları yokluğu ve ona eşlik eden huzursuzluğu önemsiz bir şey gibi gösterdi. Ancak kralın dostu ve kralın güvendiği üçüncü bölüğün komutanı, "Ey peygamber, inanılmaz şeyler söylüyorsun! Tanrı'nın gökten seller gibi arpa veya ince un yağdırması imkansız olduğu gibi, söylediklerinin gerçekleşmesi de imkansızdır." dedi. Peygamber buna şöyle cevap verdi:

Machine Translated by Google

"Bunların gerçekleştiğini göreceksin, ama sen bunlardan hiçbir şekilde pay almayacaksın."

5. Elişa'nın böylece önceden bildirdiği şey şöyle gerçekleşti: Samarya'da (11) cüzzamlı olan ve bedenleri bundan temizlenmemiş olanların şehrin dışında kalmaları gerektiğine dair bir yasa vardı; ve bu nedenle, kıtlığın şiddeti yüzünden kimse onlara yiyecek vermediği için, kapıların önünde dört adam kalıyordu; ve yasa gereği şehre girmeleri yasaklanmıştı ve eğer girmelerine izin verilirse kıtlıktan perişan bir şekilde öleceklerini, aynı şekilde oldukları yerde kalırlarsa da aynı şekilde acı çekeceklerini düşündüler; bu yüzden kendilerini düşmana teslim etmeye karar verdiler, böylece eğer onları bağışlarlarsa yaşayacaklardı, ama öldürülürlerse de kolay bir ölüm olacaktı. Bu kararlarını kesinleştirdikten sonra geceleyin düşman kampına geldiler. Tanrı, Suriyelileri korkutmaya ve rahatsız etmeye başlamış, kulaklarına savaş arabalarının ve zırhların gürültüsünü getirmiş, sanki üzerlerine bir ordu geliyormuş gibi bir his uyandırmış ve ordunun kendilerine gittikçe yaklaştığından şüphelenmelerini sağlamıştı. Kısacası, bu ordudan o kadar korkmuşlardı ki, çadırlarını terk edip Benhadad'ın yanına koşmuşlar ve İsrail kralı Yoram'ın Mısır kralı ve Adalar kralından yardımcı kuvvetler tuttuğunu ve onları kendilerine karşı yönlendirdiğini, çünkü onların yaklaşırken çıkardıkları gürültüyü duyduklarını söylemişlerdi. Benhadad da onların söylediklerine inanmıştı (çünkü aynı gürültü onun da kulaklarına gelmişti); böylece büyük bir kargaşa ve düzensizliğe düşmüşler, atlarını ve hayvanlarını, ayrıca muazzam zenginliklerini de kamplarında bırakıp kaçmışlardı. Samarya'dan ayrılıp Suriyelilerin kampına giden cüzzamlılar, biraz önce bahsettiğimiz bu kampa vardıklarında büyük bir sessizlik ve huzur gördüler. Bunun üzerine kampa girdiler ve aceleyle çadırlarından birine geçtiler. Orada kimseyi görmeyince yiyip içtiler, giysiler ve büyük miktarda altın taşıyıp kampın dışına sakladılar. Daha sonra başka bir çadıra geçip, tıpkı önceki çadırda yaptıkları gibi, oradakileri de taşıdılar. Bunu birkaç kez yaptılar ve hiç kimseden en ufak bir rahatsızlık duymadılar. Böylece düşmanların gittiğini anladılar ve Yoram'ı ve yurttaşları bilgilendirmedikleri için kendilerini suçladılar. Bunun üzerine Samarya surlarına geldiler, nöbetçilere seslenerek düşmanların durumunu anlattılar.

Machine Translated by Google

Bunlar kralın muhafızlarına da söylendi ve Yoram da onların vasıtasıyla durumdan haberdar oldu; bunun üzerine dostlarını ve ordusunun komutanlarını çağırdı ve onlara Suriye kralının bu ayrılışının bir pusu ve ihanet yoluyla olduğundan şüphelendiğini, sizi kıtlıkla mahvetme umuduyla, onların kaçtığını sandığınız anda şehirden çıkıp kamplarını yağmalayabileceğinizi ve o zaman aniden üzerinize çökerek hem sizi öldürebileceğini hem de şehri savaşmadan ele geçirebileceğini söyledi. Bu yüzden size şehri dikkatle korumanızı ve hiçbir şekilde şehirden dışarı çıkmamanızı, düşmanlarınızı sanki gerçekten gitmişler gibi kibirle küçümsememenizi rica ediyorum." Ve bir kişi, böyle bir şüpheyi kabul etmesinin çok doğru ve akıllıca olduğunu söylediğinde, yine de ona Ürdün'e kadar tüm ülkeyi aramak için iki süvari göndermesini tavsiye etti; "Eğer düşmanın pusuya düşürdüğü bir saldırıya uğrarlarsa, ordunuz için bir güvence olabilirler, hiçbir şeyden şüphelenmiyorlarmış gibi dışarı çıkmazlar ve benzer bir felakete uğramazlar; ve" dedi, "eğer düşman tarafından yakalanıp yok edilirlerse, bu süvariler kıtlıktan ölenler arasında sayılabilirler."

Kral bu görüşten memnun kaldı ve gerçeği araştırmak için adamlarını gönderdi. Bu adamlar düşman bulunmayan bir yoldan geçerek yola koyuldular, ancak yolun erzak ve silahlarla dolu olduğunu gördüler. Kaçışlarında hafif ve hızlı olmak için bunları geride bırakmışlardı. Kral bunu duyunca, orduyu ganimetleri almak üzere gönderdi. Elde ettikleri şeyler azımsanmayacak miktardaydı; büyük miktarda altın, gümüş ve her türden büyükbaş hayvan sürüleri aldılar. Ayrıca, hayal bile edemeyecekleri kadar on bin ölçek buğday ve arpa ele geçirdiler. Sadece eski sefaletlerinden kurtulmakla kalmadılar, aynı zamanda Elişa'nın kehanetine göre, iki seah arpa bir şekele, bir seah ince un da bir şekele satılacak kadar bolluğa kavuştular. Bir seah, bir buçuk İtalyan modiusuna eşittir. Üçüncü birliğin komutanı, bu bolluktan hiçbir fayda görmeyen tek kişiydi; çünkü kral tarafından kapıda nöbet tutmakla görevlendirilmişti, kalabalığın çok fazla büyümesini engellemek ve birbirlerinin üzerine basarak ölmelerini önlemek için. Ancak o, tam da bu şekilde öldü ve Elişa'nın, yakında sahip olacakları bol yiyecek hakkındaki sözlerine inanmayan tek kişi olarak, onun böyle öleceğini önceden bildirdiği gibi hayatını kaybetti.

Machine Translated by Google

6. Bunun üzerine Suriye kralı Benhadad Şam'a kaçmış ve ordusunun bu korku ve düzensizliğe düşmesinin bizzat Tanrı'dan kaynaklandığını, düşman istilasından kaynaklanmadığını anlamıştı. Tanrı'nın bu kadar büyük bir düşmanı olmasından dolayı çok üzülmüş ve hastalanmıştı. O sırada peygamber Elişa, kendi ülkesinden Şam'a gitmişti ve Benhadad bundan haberdar olmuştu. Elişa'yı karşılaması ve ona hediyeler götürmesi için en sadık hizmetkarı Hazael'i göndermiş, hastalığının nedenini ve tehlikeden kurtulup kurtulamayacağını sormasını istemişti. Hazael, Şam ülkesinin en iyi ve en değerli meyvelerini ve kralın sarayının sağladığı meyveleri taşıyan kırk deveyle Elişa'nın yanına gelmişti. Peygamber ona nazikçe selam verdi ve Kral Berthadad tarafından gönderildiğini, hastalığının iyileşip iyileşmeyeceğini öğrenmek için hediyeler getirdiğini söyledi. Bunun üzerine peygamber ona krala kötü bir haber vermemesini söyledi; ama o yine de öleceğini söyledi. Kralın hizmetkarı bunu duyunca çok üzüldü; Elişa da ağladı ve Berthadad'ın ölümünden sonra halkının çekeceği felaketleri önceden gördüğü için gözyaşları sel gibi aktı. Hazael ona bu karışıklığın sebebini sorduğunda, İsrailoğullarının çokluğuna ve senin yüzünden çekecekleri korkunç felaketlere duyduğu acıma duygusundan ağladığını söyledi; "Çünkü sen onların en güçlülerini öldüreceksin, en güçlü şehirlerini yakacaksın, çocuklarını yok edeceksin, onları taşlara çarpacaksın ve hamile kadınlarını parçalayacaksın." Hazael, "Böyle şeyler yapacak güce nasıl sahip olabilirim?" diye sorduğunda, peygamber ona Tanrı'nın kendisine Suriye kralı olacağını bildirdiğini söyledi. Hazael Benhadad'ın yanına geldiğinde, onun hastalığıyla ilgili müjdeli haberi verdi (12), fakat ertesi gün üzerine ağ şeklinde ıslak bir bez serdi, onu boğdu ve onun egemenliğini ele geçirdi. O, aktif bir adamdı ve Suriyelilerin ve Şam halkının büyük ölçüde sevgisini kazanmıştı; hem Benhadad'ın kendisi, hem de ondan sonra hüküm süren Hazael, iyilikseverlikleri ve Şam şehrini süsleyen tapınaklar inşa etmeleri nedeniyle bugün bile tanrı olarak onurlandırılmaktadır.

Onlar da her gün büyük bir ihtişamla bu krallara tapınırlar (13) ve onların eski çağlara ait olmalarıyla övünürler; bu kralların sandıklarından çok daha sonra yaşadıklarını ve henüz bin yüz yaşında olmadıklarını bilmezler. İsrail kralı Yoram bunu duyduğunda,

Machine Translated by Google

Berthadad ölmüştü, onun yüzünden yaşadığı dehşet ve korkudan kurtulmuştu ve huzur içinde yaşamaktan çok memnundu.

BÖLÜM 5.

Kral Yehoram'ın Kötülüğü Hakkında
KUDÜS; YENİLGİSİ VE ÖLÜMÜ.

1. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Kudüs kralı Yehoram, İsrail kralıyla aynı adı taşıdığı için, yönetimi ele geçirdikten hemen sonra kardeşlerini ve babasının dostlarını, yani kendisine bağlı valileri katletmeye girişti ve böylece kötülüğünün başlangıcını ve göstergesini yaptı; üstelik o da, önce kendi ülkesinin ve İbranilerin yasalarına ve Tanrı'ya tapınmaya karşı gelen İsrail krallarından hiç de farklı değildi. Ve Ahab'ın kızı Atalya ile evlenmiş olan kadın, ona başka konularda da kötü olmayı ve yabancı tanrılara tapınmayı öğretti. Tanrı, Davud'a verdiği söz nedeniyle bu aileyi tamamen ortadan kaldırmadı. Ancak Yehoram, dinsizliğin yayılmasına ve kendi ülkesinin geleneklerinin yıkılmasına yol açacak yeni gelenekler getirmekten geri durmadı. Edomlular o sıralar ona isyan edip, babasının emrinde olan eski krallarını öldürüp yerine kendi seçtikleri birini koyunca, Yehoram geceleyin yanındaki süvariler ve savaş arabalarıyla Edom ülkesine saldırdı ve kendi krallığına yakın olanları yok etti, ancak daha ileri gitmedi. Ancak bu sefer ona hiçbir fayda sağlamadı, çünkü Libnah ülkesinde yaşayanlar da dahil olmak üzere hepsi ona isyan etti. Hatta o kadar delirmişti ki, halkı dağların yüksek yerlerine çıkmaya ve yabancı tanrılara tapmaya zorladı.

2. Bunu yaparken ve kendi ülkesinin yasalarını tamamen aklından çıkarmışken, ona peygamber İlyas'tan (14) bir mektup getirildi ; bu mektupta Tanrı'nın ona büyük cezalar vereceği bildiriliyordu, çünkü o kendi atalarını taklit etmemiş, İsrail krallarının kötü yollarını izlemiş ve Yahuda kabilesini ve Yeruşalim halkını kendi Tanrılarına olan kutsal ibadetlerini bırakıp putlara tapmaya zorlamıştı, tıpkı Ahab'ın İsrailoğullarını zorladığı gibi ve çünkü o öldürmüştü

Machine Translated by Google

Kardeşleri ve iyi, dürüst adamlar da dahil olmak üzere, peygamber bu mektupta ona bu suçlar için ne tür bir cezaya çarptırılacağını bildirdi: halkının yok edilmesi, kralın kendi eşlerinin ve çocuklarının yozlaşması; ve kendisinin de bağırsaklarında uzun süren azaplarla bir hastalıktan öleceği, bağırsaklarının içten çürümesinin şiddetiyle dışarı fırlayacağı, öyle ki kendi sefaletini görse de kendine yardım edemeyeceği ve bu şekilde öleceği. İlyas'ın bu mektupta ona bildirdiği buydu.

3. Bundan kısa bir süre sonra, Etiyopya yakınlarında yaşayan Araplardan ve Filistlilerden oluşan bir ordu Yehoram'ın krallığına saldırdı ve ülkeyi ve kralın evini yağmaladı. Dahası, oğullarını ve eşlerini öldürdüler; düşmandan kurtulan tek oğlu Ahaziah hayatta kaldı; bu felaketten sonra, peygamberin önceden bildirdiği hastalığa yakalandı ve uzun süre devam etti (çünkü Tanrı, ona olan gazabından dolayı bu cezayı karnında verdi) ve böylece sefil bir şekilde öldü ve bağırsaklarının dışarı çıktığını gördü. Halk da cesedine hakaret etti; sanırım bunun nedeni, ölümünün Tanrı'nın gazabı sonucu olduğunu ve bu nedenle krallara yakışır bir cenaze törenine layık olmadığını düşünmeleriydi.

Bu nedenle, onu ne atalarının mezarlarına gömdüler ne de ona herhangi bir onur bahşettiler; onu sıradan bir adam gibi gömdüler, üstelik o kırk yaşında ve sekiz yaşında hüküm sürmüştü. Ve Kudüs halkı yönetimi oğlu Ahaziah'a devretti.

BÖLÜM 6.

Yehu'nun nasıl kral olarak atandığı, Yoram ve Ahazya'yı nasıl öldürdüğü ve kötülerin cezalandırılması için neler yaptığı.

1. İsrail kralı Yoram, Benhadad'ın ölümünden sonra, Gilead'ın bir şehri olan Ramot'u Suriyelilerden alabileceğini umuyordu.
Bunun üzerine büyük bir orduyla şehre karşı bir sefer düzenledi; ancak şehri kuşatırken Suriyelilerden biri ona ok attı, fakat yarası ölümcül değildi. Bu yüzden yarasını iyileştirmek için Yezreel'e döndü, ancak ordusunun tamamını Ramorb'da bıraktı ve Nimşi oğlu Yehu'yu da onların yanında bıraktı.

Machine Translated by Google

General Yehu, şehri zaten zorla ele geçirmişti ve iyileştikten sonra Suriyelilerle savaşmayı teklif etti. Fakat peygamber Elişa, öğrencilerinden birini Ramot'a gönderdi ve Yehu'yu meshetmesi ve Tanrı'nın onu kral olarak seçtiğini söylemesi için ona kutsal yağ verdi. Ayrıca ona başka şeyler de söylemesini ve kaçıyormuş gibi yolculuk etmesini, böylece geri döndüğünde herkesin haberi olmadan kalmasını emretti. Şehre vardığında, Elişa'nın önceden bildirdiği gibi Yehu'yu ordunun komutanlarının ortasında otururken buldu. Bunun üzerine yanına yaklaştı ve onunla bazı konularda konuşmak istediğini söyledi. Ve o kalktığında, onu iç odaya kadar takip etti. Genç adam yağı alıp başına döktü ve Tanrı'nın onu kral olarak tayin etmesinin amacının Ahab'ın evini yıkmak ve Yezebel tarafından haksız yere öldürülen peygamberlerin kanının intikamını almak olduğunu söyledi. Böylece onların evi, Nebat oğlu Yeroboam ve Başa'nın evlerinin kötülükleri yüzünden yok olduğu gibi tamamen yok olsun ve Ahab'ın ailesinden hiçbir soy kalmasın. Bunu söyledikten sonra aceleyle odadan çıktı ve ordunun hiçbir üyesi tarafından görülmemeye çalıştı.

2. Fakat Yehu dışarı çıktı ve daha önce komutanlarla oturduğu yere gitti; komutanlar ona bu genç adamın neden yanına geldiğini ve üstelik deli olduğunu söylemesini istediklerinde, Yehu şöyle cevap verdi: "Doğru tahmin ettiniz, çünkü söylediği sözler bir delinin sözleriydi." Komutanlar bu konuda ısrarcı olup ona anlatmasını istediklerinde ise, Yehu, Tanrı'nın kendisini halkın kralı olarak seçtiğini söylediğini söyledi. Yehu bunu söylediğinde, her biri elbisesini çıkardı (15) ve altına serdi, borazanlarla üfleyerek Yehu'nun kral olduğunu ilan etti. Böylece orduyu topladıktan sonra, daha önce de belirttiğimiz gibi, Ramot kuşatmasında aldığı yarayı iyileştirmekte olduğu Yezreel şehrinde hemen Yoram'a karşı yola çıkmaya hazırlanıyordu. Ayrıca, daha önce de belirttiğimiz gibi, Kudüs kralı Ahaziah, kız kardeşinin oğlu olan Joram'ın yarasından sonra durumunu görmek için yanına gelmişti; bu, aralarındaki akrabalık bağından kaynaklanıyordu. Ancak Yehu, Joram'a ve yanındakilere aniden saldırmak istediği için, askerlerden hiçbirinin kaçıp Joram'a olanları anlatmamasını istedi; çünkü bu, ona karşı olan iyiliklerinin açık bir göstergesi olacak ve gerçek niyetlerinin onu kral yapmak olduğunu ortaya koyacaktı.

Machine Translated by Google

3. Böylece Yehu'nun yaptıklarından memnun oldular ve birilerinin olayı gizlice Yezreel'dekilere anlatmaması için yolları korudular. Yehu, seçkin süvarilerini yanına aldı, arabasına bindi ve Yezreel'e doğru yola koyuldu. Yaklaştığında, Yoram'ın şehre gelenleri gözetlemek için görevlendirdiği nöbetçi, Yehu'nun yürüdüğünü gördü ve Yoram'a bir süvari birliğinin yürüdüğünü söyledi. Bunun üzerine Yoram hemen, süvarilerinden birini onları karşılamaya ve kimin geldiğini öğrenmeye göndermesini emretti. Süvari Yehu'nun yanına geldiğinde, ordunun durumunun ne olduğunu sordu, çünkü kral bunu bilmek istiyordu; ancak Yehu ona bu tür işlere karışmamasını, kendisini takip etmesini söyledi. Nöbetçi bunu görünce, Yoram'a süvarinin birliğin arasına karıştığını ve onlarla birlikte geldiğini söyledi. Kral ikinci bir haberci gönderdiğinde, Yehu ona da önceki gibi davranmasını emretti; ve nöbetçi bunu Yoram'a da bildirir bildirmez, sonunda kendisi de Kudüs kralı Ahazya ile birlikte arabasına bindi; çünkü daha önce de söylediğimiz gibi, akrabası olduğu için Yoram'ın yaralandıktan sonra nasıl olduğunu görmek için oradaydı. Böylece yavaş ve düzenli bir şekilde yürüyen Yehu'yu karşılamaya çıktı (16) ; ve Yoram, Nabot ovasında onunla karşılaştığında, kampta her şeyin yolunda olup olmadığını sordu; fakat Yehu onu şiddetle azarladı ve annesine cadı ve fahişe demeye cüret etti. Bunun üzerine kral, niyetinden korkarak ve iyi niyetli olmadığını düşünerek, arabasını olabildiğince çabuk çevirdi ve Ahazya'ya, "Bize hile ve ihanetle karşı karşıyayız" dedi. Fakat Yehu yayını çekti ve onu vurdu, ok kalbine saplandı; böylece Yoram hemen dizlerinin üzerine çöktü ve can verdi. Yehu ayrıca ordusunun üçüncü bölümünün komutanı Bidkar'a, Yoram'ın cesedini Nabot'un tarlasına atmasını emretti; ona, İlyas'ın babası Ahab'a Nabot'u öldürdüğünde verdiği, kendisinin ve ailesinin o yerde helak olacağı kehanetini hatırlattı; çünkü Ahab'ın savaş arabasının arkasında otururlarken peygamberin bunu söylediğini duymuşlardı ve kehanetine göre bu gerçekleşmişti. Yoram'ın düşüşü üzerine Ahaziah kendi hayatından korktu ve Yehu tarafından görülmeyeceğini düşünerek savaş arabasını başka bir yola çevirdi; fakat Yehu onu takip etti, belli bir yokuşta ona yetişti, yayını çekti ve onu yaraladı; böylece savaş arabasını bırakıp atına bindi ve Yehu'dan kaçarak Megiddo'ya gitti. Tedavi altında olmasına rağmen, kısa süre sonra öldü.

Machine Translated by Google

Bu yaradan dolayı Kudüs'e götürüldü ve orada gömüldü. Hükümranlığının birinci yılında, kötü bir adam olduğu ve babasından daha kötü olduğu anlaşılmıştı.

4. Yehu, Yezreel'e vardığında, Yezebel süslenip bir kuleye çıktı ve "İşte efendisini öldüren iyi bir hizmetçi!" dedi. Yehu ona baktığında, kim olduğunu sordu ve yanına inmesini emretti. Sonunda hadımlara onu kuleden aşağı atmalarını emretti; aşağı atılınca, duvarı kanıyla ıslattı ve atlar tarafından çiğnenerek öldü.

Bu iş bittiğinde, Yehu arkadaşlarıyla birlikte saraya geldi ve yolculuğun yorgunluğunu atmak için hem başka şeylerle hem de yemek yiyerek biraz dinlendi. Ayrıca hizmetkârlarına Yezebel'i alıp gömmelerini emretti, çünkü o krallardan geliyordu ve kanının soylu olduğunu biliyordu; fakat onu gömmekle görevlendirilenler, vücudunun geri kalanını köpeklerin yediği için, geriye sadece vücudunun uç kısımlarını buldular. Yehu bunu duyunca, İlyas'ın kehanetine hayran kaldı, çünkü İlyas Yezebel'in Yezreel'de bu şekilde öleceğini önceden bildirmişti.

5. Ahab'ın Samarya'da yetiştirdiği yetmiş oğlu vardı. Yehu, biri çocukları yetiştirenlere, diğeri Samarya yöneticilerine olmak üzere iki mektup gönderdi. Mektuplarda, Ahab'ın oğullarından en cesur olanını kral yapmalarını, çünkü onların bol miktarda savaş arabası, at, zırh, büyük bir ordu ve surlarla çevrili şehirleri olduğunu ve böylece Ahab'ın öldürülmesinin intikamını alabileceklerini söylüyordu. Bunu Samarya halkının niyetlerini denemek için yazmıştı. Yöneticiler ve çocukları yetiştirenler mektubu okuyunca korktular; ve iki büyük kralı zaten alt etmiş olan Yehu'ya karşı koyamayacaklarını düşünerek ona şu cevabı verdiler: Onu efendileri olarak kabul ettiklerini ve ne emrederse onu yapacaklarını söylediler. Bunun üzerine Yehu onlara, verdiği emirlere uymalarını, Ahab'ın oğullarının başlarını kesip kendisine göndermelerini emreden bir cevap yazdı. Bunun üzerine yöneticiler Ahab'ın oğullarını getirenleri çağırdılar ve onlara onları öldürmelerini, başlarını kesmelerini ve Yehu'ya göndermelerini emrettiler. Onlar da emredilen her şeyi eksiksiz yerine getirdiler, başlarını hasır sepetlere koyup Yezreel'e gönderdiler. Yehu, arkadaşlarıyla akşam yemeği yerken Ahab'ın oğullarının başlarının getirildiğini öğrenince, başları iki yığın halinde, her iki kapının önüne koymalarını emretti.

Machine Translated by Google

Sabahleyin onları gözlemlemek için dışarı çıktı ve onları görünce orada bulunanlara, efendisi [Yoram]'a karşı kendisinin bir sefer düzenlediğini ve onu öldürdüğünü, ancak bunların hepsini kendisinin öldürmediğini söylemeye başladı; ve Ahab'ın ailesine gelince, her şeyin Tanrı'nın kehanetine göre gerçekleştiğini ve evinin İlyas'ın önceden bildirdiği gibi yok edildiğini bilmelerini istedi. Ve Yezreel'de bulunan Ahab'ın tüm akrabalarını daha da yok ettikten sonra Samarya'ya gitti; yolda Kudüs kralı Ahazya'nın akrabalarıyla karşılaştı ve onlara nereye gittiklerini sordu; onlar da Yoram'ı ve kendi kralları Ahazya'yı selamlamaya geldiklerini, çünkü ikisinin de öldürüldüğünü bilmediklerini söylediler. Bunun üzerine Yehu, bu kırk iki kişiyi yakalayıp öldürmelerini emretti.

6. Bunlardan sonra, Yehonadab adında iyi ve dürüst bir adam onunla karşılaştı; bu adam eskiden beri Yehu'nun dostuydu. Yehu'yu selamladı ve Ahab'ın evini yok etme işini Tanrı'nın isteğine göre yaptığı için onu övmeye başladı. Bunun üzerine Yehu, Yehonadab'dan arabasına binmesini ve onunla birlikte Samarya'ya gitmesini istedi; ve ona, tek bir kötü adamı bile esirgemeyeceğini, sahte peygamberleri, sahte rahipleri ve halkı aldatanları, onları Yüce Tanrı'ya ibadetten uzaklaştırıp yabancı tanrılara tapmaya ikna edenleri cezalandıracağını söyledi; ve kötülerin cezalandırıldığını görmek, iyi ve dürüst bir adam için en güzel ve en hoş manzara olduğunu belirtti. Yehonadab bu sözlerden ikna oldu, Yehu'nun arabasına bindi ve Samarya'ya geldi. Yehu, Ahab'ın bütün akrabalarını aradı ve öldürdü. Ve sahte peygamberlerden ve Ahab'ın tanrısının rahiplerinden hiçbirinin cezadan kaçmasını istemeyen Yehu, onları bu hileyle yakaladı; çünkü bütün halkı bir araya topladı ve Ahab'ın taptığı tanrıların iki katı kadar tanrıya tapacağını söyledi ve rahiplerinin, peygamberlerinin ve hizmetkarlarının hazır bulunmasını istedi, çünkü Ahab'ın tanrısına pahalı ve büyük kurbanlar sunacaktı; ve rahiplerinden herhangi biri eksik olursa, ölümle cezalandırılacaktı. Ahab'ın tanrısının adı Baal idi; ve bu kurbanları sunacağı günü belirlediğinde, Baal rahiplerini kendisine getirmeleri için İsrailoğulları ülkesinin her yerine haberciler gönderdi. Böylece Yehu, bütün rahiplere giysiler verilmesini emretti; ve giysileri aldıklarında, arkadaşı Yehonadab ile birlikte [Baal'ın] evine gitti ve arama yapılması emrini verdi.

Machine Translated by Google

Aralarında yabancı ya da garip kimse yoktu, çünkü farklı dinden kimsenin kutsal görevlerine karışmasını istemiyordu. Ve aralarında yabancı olmadığını söyleyip kurbanlarını sunmaya başladıklarında, dışarıya seksen adamını koydu; bunlar kendisine en sadık olduğunu bildiği askerleriydi ve onlara peygamberleri öldürmelerini ve uzun zamandır itibarsızlaştırılmış olan ülkelerinin yasalarını savunmalarını emretti. Ayrıca, içlerinden herhangi birinin kaçması durumunda kendi canlarının pahasına kurtulacaklarını da tehdit etti. Böylece hepsini kılıçla öldürdüler ve Baal'ın evini yaktılar ve böylece Samarya'yı yabancı geleneklerden [putperestlikten] arındırdılar. Bu Baal, Tiryalıların tanrısıydı; Ahab, kayınpederi olan ve Sur ile Sidon kralı olan Etbaal'ı memnun etmek için Samarya'da onun için bir tapınak inşa ettirdi, ona peygamberler atadı ve her türlü ibadetle ona tapındı; ancak bu tanrı yıkılınca Yehu, İsrailoğullarının altın ineklere tapınmasına izin verdi.

Ancak, Yehu böyle davrandığı ve kötülere ceza verdiği için Tanrı, peygamberi aracılığıyla oğullarının dört nesil boyunca İsrail'e hükmedeceğini bildirmişti. Yehu o sırada bu durumdaydı.

BÖLÜM 7.

ATHALIAH'IN KUDÜS'TE BEŞ [ALTI] YIL HÜKÜM SÜRDÜĞÜ, SONRA BAŞ RAHİP YEHOIADA'NIN ONU ÖLDÜRÜP AHAZIAH'IN OĞLU YEHOAŞ'I KRAL YAPTIĞI HAKKINDA.

1. Ahab'ın kızı Atalya, kardeşi Yoram'ın, oğlu Ahazya'nın ve kraliyet ailesinin ölümünü duyunca, Davut hanedanından hiç kimsenin sağ kalmaması, bütün ailenin yok edilmesi ve sonrasında onlardan hiçbir kralın çıkmaması için çabaladı; ve düşündüğü gibi, bunu gerçekten de başardı; ancak Ahazya'nın oğullarından biri, şu şekilde ölümden kurtuldu: Ahazya'nın aynı babadan Yehoşeba adında bir kız kardeşi vardı ve o da baş rahip Yehoyada ile evliydi. Kralın sarayına gitti ve öldürülenler arasında, dadısıyla birlikte saklanmış, bir yaşından büyük olmayan Yehoaş'ı buldu; bu yüzden onu gizli bir yatak odasına götürdü ve oraya kapattı; kocası Yehoyada ile birlikte onu gizlice büyüttüler.

Machine Translated by Google

Tapınak altı yıl boyunca kapalı kaldı ve bu süre zarfında Athaliah Kudüs'ü ve iki kabileyi yönetti.

2. Yedinci yılda, Yehoyada meseleyi beş kadar yüzbaşıya anlattı ve onları Athaliah'a karşı yaptığı girişimlere yardım etmeye ve krallığı çocuğa vermek için kendisine katılmaya ikna etti. Ayrıca, birbirlerine yardım edenleri ifşa edilme korkusundan korumak için gerekli olan yeminleri de onlardan aldı; ve Athaliah'ı tahttan indireceklerine dair büyük bir umudu vardı. Yehoyada'nın ortak olarak aldığı bu adamlar bütün ülkeye gidip rahipleri, Levileri ve kabile reislerini topladılar ve onları Kudüs'e, başrahibe getirdiler. Böylece onlardan, kendilerine açıklayacağı her şeyi gizli tutacaklarına dair yemin etmelerini istedi; bu da hem sessizliklerini hem de yardımlarını gerektiriyordu. Yemin ettikten ve böylece konuşması için güvenli bir ortam sağladıktan sonra, Davut soyundan yetiştirdiği çocuğu getirdi ve onlara şöyle dedi: "Bu sizin kralınızdır, Tanrı'nın size sonsuza dek hüküm süreceğini önceden bildirdiği evin kralıdır. Bu nedenle sizden rica ediyorum ki, üçte biriniz onu tapınakta korusun, dörtte biriniz tapınağın bütün kapılarında nöbet tutsun, bir sonraki bölümünüz de kralın sarayına açılan kapıda nöbet tutsun; geri kalan kalabalık tapınakta silahsız olsun ve tapınağa sadece rahipler girsin." Ayrıca onlara şu emri de verdi: "Rahiplerin ve Levililerin bir kısmı kralın etrafında olsun, kılıçlarını çekerek onu korusunlar ve tapınağa silahlı girmeye cüret eden her kim olursa olsun onu hemen öldürsünler; ve onlara kimseden korkmamalarını, kralı korumakta sebat etmelerini emret." Böylece bu adamlar başrahibin kendilerine öğütlediği şeye itaat ettiler ve kararlarının gerçekliğini eylemleriyle ortaya koydular. Yehoyada ayrıca Davud'un tapınakta yaptırdığı silah deposunu açtı ve mızrakların, ok kılıflarının ve içindeki her türlü silahın tamamını yüzlüklerin komutanlarına, rahiplere ve Levililere dağıttı ve onları tapınağın etrafında, elleri birbirine değecek şekilde, silahlı bir şekilde dizdi; böylece girmemesi gerekenlerin içeri girmesini engelledi. Böylece çocuğu aralarına getirdiler, başına kraliyet tacını taktılar ve Yehoyada onu meshetti.

Machine Translated by Google

Onu yağla yağlayıp kral yaptılar; kalabalık sevindi, gürültü çıkardı ve "Tanrı kralı korusun!" diye bağırdı.

3. Athaliah beklenmedik bir şekilde gürültüyü ve alkışları duyunca aklı başından gitti ve aniden kendi ordusuyla birlikte saraydan çıktı; tapınağa vardığında rahipler onu karşıladı; fakat başrahibin emriyle tapınağın etrafında duranlar, onu takip eden silahlı ve hareketsiz askerlerin içeri girmesini engellediler. Ancak Athaliah, başında kraliyet tacı olan çocuğu bir sütun üzerinde dururken görünce elbiselerini yırttı, şiddetle bağırdı ve [muhafızlarına] kendisine tuzak kuran ve onu yönetimden mahrum etmeye çalışan adamı öldürmelerini emretti. Fakat Yehoiada, yüzlüklerin komutanlarını çağırdı ve Athaliah'ı Cedron vadisine götürüp orada öldürmelerini emretti, çünkü tapınağın bu zararlı kadının cezalarıyla kirletilmesini istemiyordu; Ve ona yardım etmek için yaklaşan herkesin de öldürülmesini emretti; bu yüzden onu öldürmekle görevli olanlar onu yakalayıp kralın katırlarının kapısına götürdüler ve orada öldürdüler.

4. Athaliah ile ilgili mesele bu hileyle bu şekilde ortadan kaldırılır kaldırılmaz, Yehoiada halkı ve silahlı adamları tapınağa topladı ve onlara krala itaat edeceklerine, onun ve hükümetinin güvenliğini sağlayacaklarına dair yemin ettirdi; ardından kralı Tanrı'ya ibadet edeceğine ve Musa'nın yasalarını çiğnemeyeceğine dair yeminli bir güvence vermeye zorladı. Sonra Athaliah ve kocası Yehoram'ın atalarının Tanrısı'na hakaret ve Ahab'ın şerefi için inşa ettikleri Baal evine koştular, onu yıktılar ve rahiplik görevini üstlenen Mattan'ı öldürdüler. Ancak Yehoiada, Kral Davud'un emrine göre tapınağın bakımını ve gözetimini rahiplere ve Levililere emanet etti ve onlara günde iki kez düzenli yakmalık kurbanlarını getirmelerini ve kanuna göre tütsü sunmalarını emretti. Ayrıca Levililerden bazılarını kapıcılarla birlikte tapınağın bekçisi olarak görevlendirdi; böylece kirli kimse oraya giremesin.

5. Yehoyada bu işleri düzene koyduktan sonra, yüzlük komutanları, yöneticiler ve bütün halkla birlikte Yehoaş'ı tapınaktan alıp kralın sarayına götürdü; ve onu kralın tahtına oturttuktan sonra...

Machine Translated by Google

Athaliah tahta çıktığında halk sevinçle bağırdı, ziyafetlere girişti ve günlerce süren bir festival düzenledi; fakat Athaliah'ın ölümünden sonra şehir sessizliğe büründü. Yehoaş, krallığı devraldığında yedi yaşındaydı. Annesinin adı, Beerşeba şehrinden Zibiah idi. Yehoaş, yaşadığı süre boyunca kanunların uygulanmasına özen gösterdi ve Tanrı'ya ibadette çok gayretliydi; reşit olduğunda, baş rahip tarafından kendisine verilen iki kadınla evlendi ve bu evliliklerden hem oğulları hem de kızları oldu. Kral Yehoaş hakkında, Athaliah'ın ihanetinden nasıl kurtulduğu ve krallığı nasıl aldığı hakkında anlatacaklarımız bu kadarla sınırlıdır.

BÖLÜM 8.

Hazael, İsrail halkına ve Kudüs sakinlerine karşı bir sefer düzenler. Yehu ölür ve Yehoahaz hükümette göreve gelir.

Kudüs Kralı Yehoaş, başlangıçta Tanrı'ya ibadete özen gösterir, ancak daha sonra dinsizleşir ve Zekeriya'nın taşlanarak öldürülmesini emreder.

Yehoaş [Yahuda Kralı] öldüğünde, Amaziah onun yerine krallığa geçti.

1. Şimdi Suriye kralı Hazael, İsrailoğulları ve kralları Yehu'ya karşı savaştı ve Ürdün'ün ötesindeki, Rubenlilere, Gadlılara ve [yarım kabileye] ait olan ülkenin doğu kısımlarını yağmaladı.

Manassiler, Gilead ve Başan gibi, eline geçirdiği her yeri yakıp yıktı, yağmaladı ve şiddet uyguladı; üstelik Yehu'dan hiçbir kınama gelmedi. Yehu, ülke bu sıkıntı altındayken onu savunmak için acele etmedi; hatta dine ve kutsallığa, kanunlara karşı bir küçümseme gösterdi ve İsrailoğulları üzerinde yirmi yedi yıl hüküm sürdükten sonra öldü. Samarya'ya gömüldü ve oğlu Yehoahaz'ı yönetimde halefi olarak bıraktı.

2. Yeruşalim kralı Yehoaş, Tanrı tapınağını onarmak istiyordu; bu yüzden Yehoyada'yı çağırdı ve ona, tapınağın yeniden inşası ve onarımı için her kişi başı yarım şekel gümüş toplamak üzere Levilileri ve rahipleri bütün ülkeye göndermesini emretti.

Machine Translated by Google

Yehoram, Athalya ve oğulları tarafından harap edilmişti. Ancak baş rahip bunu yapmadı, çünkü kimsenin bu parayı gönüllü olarak ödemeyeceğini düşündü; fakat Yehoaş'ın hükümdarlığının yirmi üçüncü yılında, kral onu ve Levileri çağırdığında ve onlara emrettiği şeye uymadıkları için şikayet ettiğinde ve hala tapınağın yeniden inşasıyla ilgilenmelerini emrettiğinde, halkın hoşuna giden bu yöntemi kullanarak para topladı. Tahtadan bir sandık yaptı ve her tarafını sıkıca kapattı, ancak bir tarafında delik bıraktı; sonra sandığı tapınakta sunağın yanına koydu ve herkesin tapınağın onarımı için dilediği kadar parayı bu delikten sandığa atmasını istedi. Bu yöntem halk tarafından kabul edildi ve birbirleriyle yarışarak birlikte büyük miktarlarda gümüş ve altın getirdiler; Ve kâtip ve hazineden sorumlu rahip sandığı boşaltıp parayı kralın huzurunda saydıktan sonra, onu eski yerine koydular ve bunu her gün yaptılar. Fakat kalabalık ihtiyaç duyulan miktarda bağış yapmış gibi göründüğünde, baş rahip Yehoyada ve kral Yoaş, duvarcılar ve marangozlar tutmak ve büyük, en özel türden keresteler satın almak için adamlar gönderdiler; ve tapınağı onardıktan sonra, geriye kalan altın ve gümüşü (ki bu azımsanmayacak miktardaydı) kaseler, leğenler, kupalar ve diğer kaplar için kullandılar ve her gün sunağı büyük değerde kurbanlarla doldurmaya devam ettiler. Ve bu işler Yehoyada yaşadığı sürece gerektiği gibi bakıldı.

3. Fakat o öldükten hemen sonra (ki bu, yüz otuz yıl yaşamış, dürüst ve her bakımdan çok iyi bir adam olmuş ve Davut ailesine krallığı geri kazandırdığı için Kudüs'teki kral mezarlarına gömülmüş olduğu zamandı), Kral Yehoaş Tanrı'ya olan [kayıtsızlığını] ortaya koydu. Halkın önde gelenleri de onunla birlikte yoldan çıktılar ve görevlerine ve anayasalarının kendileri için en iyi olduğuna karar verdiği şeylere karşı geldiler. Bunun üzerine Tanrı, kralda ve halkın geri kalanında yapılan bu değişiklikten hoşnutsuz oldu ve onlara yaptıklarının ne olduğunu bildirmek ve onları kötülüklerinden vazgeçirmek için peygamberler gönderdi; Fakat onlar bu işe öylesine güçlü bir bağlılık ve şiddetli bir eğilim geliştirmişlerdi ki, ne kanunlara karşı gelip çok ağır cezalandırılanların (kendileri ve tüm aileleri) örnekleri, ne de peygamberlerin şimdi önceden bildirdiği korku, onları tövbeye getiremedi ve onları günah yolundan eski görevlerine döndüremedi. Fakat kral

Machine Translated by Google

Tanrı, baş rahip Yehoyada'nın oğlu Zekeriya'nın tapınakta taşlanarak öldürülmesini emretti ve babasından gördüğü iyilikleri unuttu; çünkü Tanrı onu peygamberlik etmesi için görevlendirdiğinde, kalabalığın ortasında durmuş ve onlara ve krala şu öğüdü vermişti: Doğru davranmaları gerektiğini ve eğer onun öğütlerine kulak vermezlerse ağır bir cezaya çarptırılacaklarını önceden bildirmişti. Fakat Zekeriya ölmek üzereyken, Tanrı'ya, onlara verdiği iyi öğüt yüzünden çektiği acıyı ve babasının Yehoaş'a yaptığı iyilikler yüzünden nasıl çok şiddetli ve acımasız bir şekilde öldüğünü şahit tutarak yalvardı.

4. Ancak kral, işlediği suçun cezasını çok geçmeden çekti; çünkü Suriye kralı Hazael ülkesine baskın düzenleyip Gat'ı ele geçirdikten ve yağmaladıktan sonra Kudüs'e bir sefer düzenledi. Bunun üzerine Yehoaş korktu ve Tanrı'nın ve kralların bütün hazinelerini (ondan önce) boşalttı, tapınakta adanmış olan hediyeleri indirdi ve Suriye kralına gönderdi. Bu sayede o kadar çok para kazandı ki, kuşatılmadı ve krallığı da tehlikeye girmedi. Ancak Hazael, büyük miktardaki paranın cazibesine kapılarak ordusunu Kudüs'e karşı getirmekten vazgeçti. Yine de Yehoaş ağır bir hastalığa yakalandı ve Yehoyada oğlu Zekeriya'nın ölümünün intikamını almak için arkadaşları tarafından saldırıya uğradı. Bunlar krala tuzaklar kurup onu öldürdüler. Gerçekten de Kudüs'e gömüldü, ancak dinsizliği nedeniyle atalarının kraliyet mezarlarına değil. Kırk yedi yıl yaşadı ve oğlu Amaziah krallığı devraldı.

5. Yehoaş'ın hükümdarlığının yirmi birinci yılında, Yehu'nun oğlu Yehoahaz, Samarya'daki İsrailoğullarının yönetimini ele geçirdi ve on yedi yıl boyunca bu görevi sürdürdü. Babasını [gerektiği gibi] taklit etmedi, aksine Tanrı'yı ilk önce hor görenler kadar kötü işler yaptı. Ancak Suriye kralı onu alaşağı etti ve ona karşı bir sefer düzenleyerek ordusunu o kadar büyük ölçüde azalttı ki, geriye on bin zırhlı asker ve elli süvariden başka bir şey kalmadı. Ayrıca büyük şehirlerini ve birçoğunu da elinden aldı ve ordusunu yok etti. Bunlar, Elişa'nın Hazael'in efendisini öldüreceğini ve Suriyeliler ile Damkenliler üzerinde hüküm süreceğini önceden bildirdiği kehanetine göre İsrail halkının çektiği sıkıntılardı. Ancak Yehoahaz böylesine kaçınılmaz bir durumun altındayken...

Machine Translated by Google

Sıkıntılar içinde kalan Hazael, Tanrı'ya dua ve yalvarışta bulundu ve Hazael'in elinden kurtulması, onu göz ardı etmemesi ve ona teslim etmemesi için yalvardı. Bunun üzerine Tanrı, erdem yerine tövbesini kabul etti; ve tövbe edebilecekleri nasihat etmeyi, onları tamamen yok etmeyi değil, arzu ederek onu savaştan ve tehlikelerden kurtardı. Böylece ülke barışa kavuştu, eski haline döndü ve eskisi gibi gelişti.

6. Yehoahaz'ın ölümünden sonra, oğlu Yoaş, Yahuda kabilesinin kralı Yehoaş'ın otuz yedinci yılında krallığı devraldı. Bu Yoaş, Samarya'daki İsrail krallığını ele geçirdi, çünkü Kudüs kralıyla aynı adı taşıyordu ve krallığı on altı yıl boyunca elinde tuttu. İyi bir adamdı (17) ve huyu babasına hiç benzemiyordu. Tam bu sırada, çok yaşlı ve hasta olan peygamber Elişa'yı ziyaret etmeye gelen İsrail kralı, onu ölüm döşeğinde bulunca, onun önünde ağlamaya ve yakarmaya başladı; ona babası ve silahları diye seslendi, çünkü Elişa düşmanlarına karşı silahlarını hiç kullanmamış, kendi düşmanlarını savaşmadan, kehanetleriyle yenmişti; ve şimdi bu hayattan ayrılıp onu zaten silahlanmış olan Suriyelilere ve onların gücü altındaki diğer düşmanlarına bırakıyordu; Kral, artık daha fazla yaşamasının güvenli olmadığını, sonunu hızlandırıp bu hayattan onunla birlikte ayrılmasının daha iyi olacağını söyledi. Kral böylece kederlenirken, Elişa onu teselli etti ve kendisine getirilen bir yayı germesini söyledi; kral yayı atışa hazır hale getirdiğinde, Elişa ellerini tuttu ve ona ok atmasını söyledi; kral üç ok attıktan sonra durunca, Elişa şöyle dedi: "Daha fazla ok atsaydın, Suriye krallığını kökünden sökerdin; ama sadece üç ok atmakla yetindiğine göre, Suriyelilerle en fazla üç kez savaş ve onları yen ki, babanın hükümdarlığı döneminde krallığından kopardıkları o ülkeyi geri alabilesin." Kral bunu duyunca ayrıldı; ve kısa bir süre sonra peygamber öldü. O, dürüstlüğüyle ünlü ve Tanrı'nın lütfuna mazhar olmuş bir adamdı. Ayrıca peygamberlik yoluyla harika ve şaşırtıcı işler yaptı ve bunlar İbraniler tarafından şanlı bir şekilde hafızalarda saklandı. Ayrıca, böylesine önemli bir kişiye yakışır şekilde muhteşem bir cenaze töreni düzenlendi.

Machine Translated by Google

Tanrı'nın sevgili kullarının sahip olması gerekirdi. Ayrıca o zamanlar bazı soyguncular öldürdükleri bir adamı Elişa'nın mezarına attılar ve ölü bedeni Elişa'nın bedenine yaklaşınca, Elişa yeniden dirildi. Böylece, peygamber Elişa'nın hem hayattayken yaptığı işler hem de ölümünden sonra sahip olduğu ilahi güç hakkında ayrıntılı bilgi verdik.

7. Suriye kralı Hazael'in ölümünden sonra, o krallık oğlu Adad'a geçti. İsrail kralı Yoaş, Adad ile savaştı ve onu üç savaşta yendikten sonra, babası Hazael'in İsrail krallığından aldığı bütün o ülkeyi, bütün şehirleri ve köyleri ondan geri aldı. Bu, Elişa'nın kehanetine göre gerçekleşti. Ancak Yoaş öldüğünde, Samarya'ya gömüldü ve yönetim oğlu Yeroboam'a geçti.

BÖLÜM 9.

AMAZİYA'NIN EDOMİLER VE AMALEKİTLERE KARŞI BİR SEFER DÜZENLEYİP ONLARI NASIL FETHETTİĞİ; AMA DAHA SONRA JOAŞ'A KARŞI SAVAŞ AÇTIĞINDA YENİLDİ VE ÇOK SONRA ÖLDÜRÜLDÜ, UZZİYA İSE HÜKÜMETİN BAŞINA GELDİ.

1. İsrail'de Yoaş'ın hükümdarlığının ikinci yılında, Amaziya Kudüs'te Yahuda kabilesinin hükümdarıydı. Annesinin adı Yehoaddan'dı ve Kudüs'te doğmuştu. Çok genç yaşta bile doğru olanı yapmaya son derece özen gösterirdi; ancak işlerin yönetimine ve hükümete geldiğinde, her şeyden önce babası Yehoaş'ın intikamını alması ve ona şiddet uygulayan dostlarını cezalandırması gerektiğine karar verdi: bu yüzden hepsini yakalayıp öldürdü; ancak çocuklarına karşı hiçbir şiddet uygulamadı, bunun yerine Musa'nın kanunlarına göre hareket etti, çünkü Musa çocukları babalarının günahları için cezalandırmayı adil bulmamıştı. Bundan sonra Yahuda ve Benyamin kabilelerinden, genç ve yaklaşık yirmi yaşında olanlardan bir ordu seçti; ve yaklaşık üç yüz bin kişiyi bir araya topladığında, başlarına yüzlük komutanlar atadı. Ayrıca İsrail kralına haber gönderdi ve yüz talent gümüş karşılığında yüz bin asker kiraladı; çünkü İsrail'e karşı bir sefer düzenlemeye karar vermişti.

Machine Translated by Google

Amatekitler, Edomlular ve Gebalitler gibi uluslara karşı savaşa çıkmaya hazırlanırken, bir peygamber ona İsrailoğullarının ordusunu dağıtmasını öğütledi; çünkü onlar kötü adamlardı ve Tanrı, onları yardımcı birlik olarak kullanırsa yenileceğini, ancak Tanrı dilediği zaman az sayıda askeri olsa bile düşmanlarını yeneceğini önceden bildirmişti. Kral, İsrailoğullarının ücretini zaten ödediği için itiraz edince, peygamber ona Tanrı'nın istediğini yapmasını, çünkü böylece Tanrı'dan büyük bir zenginlik elde edeceğini söyledi. Böylece onları dağıttı ve ücretlerini yine de cömertçe vereceğini söyleyerek kendi ordusuyla gitti ve daha önce bahsedilen uluslarla savaştı; onları savaşta yendiğinde, on binini öldürdü ve on binini de diri esir aldı; onları Arabistan'daki büyük kayaya götürdü ve oradan aşağı attı.

Ayrıca o uluslardan çok sayıda ganimet ve büyük zenginlikler de getirdi. Fakat Amaziya bu seferle meşgulken, onun işe aldığı ve sonra da görevden aldığı İsrailliler bundan çok rahatsız oldular ve görevden alınmalarını bir hakaret olarak algılayarak (bunun kendilerine bir aşağılamadan kaynaklandığını düşünerek), krallığına saldırdılar ve Beth-horon'a kadar olan bölgeyi yağmaladılar, çok sayıda büyükbaş hayvan aldılar ve üç bin adamı öldürdüler.

2. Amaziya kazandığı zafer ve yaptığı büyük işler yüzünden kibirlenmişti ve kendisine zaferi veren Tanrı'yı göz ardı etmeye, Amalekliler ülkesinden getirdiği tanrılara tapmaya başlamıştı. Bunun üzerine bir peygamber ona gelip, kendi halkına hiçbir fayda sağlamamış, onları elinden kurtarmamış, hatta birçoğunun yok olmasına göz yummuş ve esir alınmalarına izin vermiş olan bu tanrıları nasıl tanrı olarak görebildiğine şaşırdığını söyledi. Çünkü bu tanrılar, düşman askerlerinden bazılarını canlı alıp Kudüs'e götürmüş gibiydiler. Bu sitem kralı öfkelendirdi ve peygambere susmasını emretti, davranışlarına karışırsa onu cezalandırmakla tehdit etti. Peygamber ise susmasını, ancak Tanrı'nın onun yenilik girişimlerini göz ardı etmeyeceğini önceden bildirdi. Fakat Amaziya, Tanrı'nın kendisine verdiği bu refah karşısında kendini tutamadı ve bu yüzden Tanrı'yı gücendirdi; küstahça bir üslupla İsrail kralı Joaş'a şöyle yazdı:

Machine Translated by Google

Ve ona, kendisinin ve tüm halkının, daha önce ataları Davut ve Süleyman'a itaat ettikleri gibi kendisine itaat etmelerini emretti; ve eğer emrettiği gibi akıllıca davranmazsa, egemenliği için savaşması gerektiğini bildirdi. Bunun üzerine Yoaş, Kral Amaziya'ya yazılı olarak şu cevabı verdi: "Kral Yoaş'tan Kral Amaziya'ya. Lübnan Dağı'nda çok uzun bir servi ağacı ve bir de devediken vardı; bu devediken, servi ağacına kızını kendi oğluna eş olarak vermesini söyledi; fakat devediken bunu söylerken, vahşi bir hayvan geldi ve devedikenini ezdi: Bu sana bir ders olsun, çok hırslı olma ve dikkatli ol, Amaleklilere karşı savaşta elde ettiğin başarıdan sonra çok gururlanıp kendine ve krallığına tehlikeler getirme."

3. Amaziya bu mektubu okuduktan sonra bu sefere daha da heveslendi; sanırım bu, Tanrı'nın ona karşı işlediği suçun cezasını çekmesi için bir dürtüydü. Fakat ordusunu Joaş'a karşı çıkarıp savaşa girmeye hazırlanırken, Amaziya'nın ordusuna, Tanrı'nın hoşnutsuz olduğunda adamlarına gönderdiği türden bir korku ve dehşet çöktü ve daha yakın bir çatışmaya girmeden onları bozguna uğrattı. Şimdi, üzerlerindeki dehşetle dağıldıkları sırada, Amaziya yalnız kaldı ve düşman tarafından esir alındı; bunun üzerine Joaş, Kudüs halkını kapılarını ona açmaya ve kendisini ve ordusunu şehre kabul etmeye ikna etmediği takdirde onu öldürmekle tehdit etti. Buna göre Amaziya o kadar sıkıntıya düştü ve hayatından o kadar korktu ki, düşmanının şehre girmesine izin verdi.

Yoaş, surların dört yüz arşın uzunluğundaki bir bölümünü yıktı ve savaş arabasını gedikten içeri sürerek Kudüs'e girdi ve Amaziya'yı da esir aldı; böylece Kudüs'ün efendisi oldu, Tanrı'nın hazinelerini aldı, kralın sarayındaki tüm altın ve gümüşü götürdü, sonra kralı esaretten kurtardı ve Samarya'ya döndü. Bu olaylar, Amaziya'nın hükümdarlığının on dördüncü yılında Kudüs halkının başına geldi. Bundan sonra, dostları tarafından kendisine karşı bir komplo kuruldu ve Lakiş şehrine kaçtı; orada komplocular tarafından öldürüldü. Komplocular onu öldürmek için oraya adamlar gönderdiler. Böylece cesedini alıp Kudüs'e götürdüler ve ona kraliyet cenazesi düzenlediler. Amaziya'nın hayatı, dindeki yenilikleri ve Tanrı'ya olan saygısızlığı yüzünden, elli yaşında sona erdi.

Machine Translated by Google

Dört yıl hüküm sürmüş ve yirmi dokuz yıl yönetmişti. Yerine oğlu Uzziah geçti.

BÖLÜM 10.

İSRAİL KRALI YEROBAM VE PEYGAMBER YUNUS HAKKINDA; YEROBAM'IN ÖLÜMÜNDEN SONRA OĞLU ZEKARYA'NIN YÖNETİMİ NASIL ELE GEÇİRDİĞİ; KUDÜS KRALI UZZİYA'NIN ÇEVRESİNDEKİ ULUSLARI NASIL BOĞDUĞU VE TANRI'YA TÜTSÜ SUNMAYA ÇALIŞTIĞINDA BAŞINA NE GELDİĞİ HAKKINDA.

1. Amaziya'nın hükümdarlığının on beşinci yılında, Yoaş oğlu Yeroboam, Samarya'da kırk yıl İsrail'e hükmetti. Bu kral Tanrı'ya karşı saygısızlıkta bulundu (18) ve putlara tapınmada ve birçok saçma ve yabancı girişimde çok kötüleşti. Ayrıca İsrail halkına on binlerce felaket getirdi. Şimdi, peygamber Yunus ona Suriyelilerle savaşacağını, ordularını yeneceğini ve krallığının sınırlarını kuzeyde Hamat şehrine, güneyde ise Asfalt Gölü'ne kadar genişleteceğini önceden bildirdi; çünkü Kenanlıların sınırları, generalleri Yeşu'nun belirlediği gibi, başlangıçta bunlardı. Böylece Yeroboam, Yunus'un önceden bildirdiği gibi, Suriyelilere karşı bir sefer düzenledi ve bütün ülkelerini işgal etti.

2. Şimdi, işlerimizi doğru bir şekilde anlatmaya söz vermiş biri olarak, bu peygamberin eylemlerini, İbranice kitaplarda yazılı olarak bulduğum kadarıyla, açıklamamın gerekli olduğunu düşünüyorum.
Tanrı, Yunus'a Ninova krallığına gitmesini ve orada, Ninova'nın uluslar üzerindeki egemenliğini nasıl kaybedeceğini o şehirde duyurmasını emretmişti. Fakat Yunus korkudan gitmedi; hatta Tanrı'dan kaçarak Yafa şehrine gitti ve orada bir gemi bulup ona bindi ve Kilikya'daki Tarsus'a yelken açtı (19). Gemi batma tehlikesiyle karşı karşıya kalacak kadar şiddetli bir fırtına koptuğunda, denizciler, kaptan ve kılavuz kaptan, denizden kurtulmaları için dualar ve adaklar ettiler; fakat Yunus diğerlerinin yaptığı hiçbir şeyi taklit etmeden gemide sessizce ve örtünerek yattı; dalgalar büyüdükçe ve deniz rüzgarlarla daha da şiddetlenince, bu gibi durumlarda alışıldığı gibi, bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendiler.

Machine Translated by Google

Onlarla birlikte yelken açan kişilerden biri bu fırtınanın sebebiydi ve aralarından hangisinin olduğunu kura çekerek bulmaya karar verdiler. Kura çektiklerinde (20) kura peygambere çıktı; ve ona nereden geldiğini ve ne yaptığını sorduklarında, milleti İbrani olduğunu ve Yüce Tanrı'nın peygamberi olduğunu söyledi; ve eğer içinde bulundukları tehlikeden kurtulmak istiyorlarsa, kendisini denize atmalarını rica etti, çünkü üzerlerindeki fırtınanın sebebi kendisiydi. Başlangıçta bunu yapmaya cesaret edemediler, çünkü yabancı olan ve hayatını onlara emanet etmiş bir adamı böylesine açık bir felakete atmayı kötü bir şey olarak gördüler; ancak sonunda, talihsizlikleri onları alt ettiğinde ve gemi batmak üzereyken, peygamberin kendisi ve kendi güvenlikleri hakkındaki korkuyla bunu yapmaya teşvik edildiklerinde, onu denize attılar; bunun üzerine deniz sakinleşti. Ayrıca, Yunus'un bir balina tarafından yutulduğu ve üç gün üç gece orada kaldıktan sonra Karadeniz'e kusulduğu, hem de diri ve vücudunda hiçbir zarar görmemiş olarak çıktığı; orada Tanrı'ya dua ederek günahlarının affını aldığı ve Ninova şehrine giderek orada sesini duyuracak şekilde durup, çok kısa bir süre içinde Asya'nın egemenliğini kaybedeceklerini vaaz ettiği anlatılır. Bunu duyurduktan sonra geri döndü. Şimdi, onun hakkında [kitaplarımızda] yazılı olarak bulduğum bu bilgiyi aktardım.

3. Kral Yeroboam büyük bir mutluluk içinde ömrünü tamamladıktan ve kırk yıl hüküm sürdükten sonra öldü ve Samarya'ya gömüldü; oğlu Zekeriya krallığı devraldı. Aynı şekilde, Amaziya'nın oğlu Uzziya, Yeroboam'ın hükümdarlığının on dördüncü yılında Kudüs'teki iki kabile üzerinde hüküm sürmeye başladı. Annesi Yeruşalim vatandaşı olan Yekoliya'dan doğmuştu. İyi bir adamdı, doğası gereği dürüst ve cömertti ve krallığının işleriyle ilgilenmede çok çalışkandı. Filistlilere karşı bir sefer düzenledi ve onları savaşta yendi, Gat ve Yabne şehirlerini ele geçirdi ve surlarını yıktı; bu seferden sonra Mısır'a komşu Araplara saldırdı. Ayrıca Kızıldeniz üzerine bir şehir kurdu ve oraya bir garnizon yerleştirdi. Bundan sonra Ammonluları devirdi ve onlardan vergi almalarını emretti. Ayrıca Mısır sınırlarına kadar olan tüm ülkeleri fethetti ve hayatının geri kalanında Kudüs'ün yönetimiyle ilgilenmeye başladı; zira zamanla ya da kendisinden önceki kralların ihmalkarlığı nedeniyle yıkılmış olan surların tüm kısımlarını yeniden inşa etti ve onardı.

Machine Translated by Google

İsrail kralının, babası Amaziah'ı esir alıp onunla birlikte şehre girdiğinde yıktığı bütün o bölgeyi de geri aldı. Ayrıca, yüz elli arşın yüksekliğinde birçok kule inşa etti, çöllerde surlarla çevrili şehirler kurdu, buralara garnizonlar yerleştirdi ve su taşımak için birçok kanal kazdı. Ayrıca, birçok iş hayvanı ve çok sayıda büyükbaş hayvanı vardı; çünkü ülkesi otlaklara elverişliydi. Ayrıca tarıma da düşkündü, toprağı işlemeye özen gösterdi, her türlü bitkiyi ekti ve her türlü tohumu ekti. Ayrıca, üç yüz yetmiş bin kişiden oluşan, seçkin askerlerden oluşan bir ordusu vardı; bu ordu, iki bin cesur ve yenilmez güçlü general ve komutan tarafından yönetiliyordu. Ayrıca ordusunun tamamını gruplara ayırdı ve her birine kılıç, tunç kalkan ve göğüs zırhı, yay ve sapan vererek silahlandırdı; bunların yanı sıra, şehirleri kuşatmak için taş atma, ok atma, kanca atma ve benzeri birçok savaş aleti de yaptı.

4. Uzziah bu haldeyken ve [gelecek için] hazırlık yaparken, kibirle aklı bozuldu ve küstahlaştı; bu da yakında yok olacak şeylerin bolluğuna sahip olmasından ve ebedi olan gücü (ki bu Tanrı'ya karşı dindarlık ve kanunlara uymaktan ibaretti) hor görmesinden kaynaklanıyordu; böylece işlerinin iyi gitmesiyle düştü ve babasının günahlarına doğru sürüklendi; bu günahlara, sahip olduğu refahın ihtişamı ve yaptığı görkemli işler onu sürükledi, çünkü bunları kontrol altında tutmayı beceremedi. Buna göre, önemli bir gün geldiğinde ve genel bir bayram kutlanacakken, kutsal giysiyi giydi ve altın sunakta Tanrı'ya tütsü sunmak için tapınağa gitti; ancak baş rahip Azarya, seksen rahibiyle birlikte, ona kurban sunmasının caiz olmadığını ve "Harun'un soyundan başka kimsenin bunu yapmasına izin verilmediğini" söyleyerek bunu yapmasını yasaklamıştı. Ve tapınaktan çıkması ve Tanrı'ya karşı gelmemesi için bağırdıklarında, onlara kızdı ve susmadıkları takdirde onları öldürmekle tehdit etti. Bu sırada büyük bir deprem yeri sarstı (21) ve tapınakta bir yarık oluştu ve güneşin parlak ışınları oradan içeri girerek kralın yüzüne düştü, öyle ki cüzzam onu hemen sardı. Ve şehrin önünde, bir yerde,

Machine Translated by Google

Eroge Dağı'nın yarısı batıda dağın geri kalanından ayrılıp dört furlong (yaklaşık 1200 metre) yuvarlandı ve doğudaki dağda durdu; bu engel hem yolları hem de kralın bahçelerini tahrip etti. Rahipler kralın yüzünün cüzzamla enfekte olduğunu görür görmez, içinde bulunduğu felaketi ona bildirdiler ve şehirden kirli bir kişi olarak çıkmasını emrettiler. Bunun üzerine kral, bu üzücü hastalıktan o kadar şaşkına döndü ve itiraz etme özgürlüğünün olmadığını anlayarak emredileni yaptı ve bir insanın sahip olabileceğinden daha büyük bir niyet ve içinde yatan Tanrı'ya karşı saygısızlık nedeniyle bu sefil ve korkunç cezayı çekti. Böylece bir süre şehirden uzakta kaldı ve özel bir hayat yaşadı, bu sırada oğlu Yotam yönetimi devraldı; Bundan sonra, başına gelenlerden dolayı keder ve endişe içinde öldü; altmış sekiz yıl yaşamış ve bunun elli iki yılını hükümdar olarak geçirmişti; ve kendi bahçesine yalnız başına gömüldü.

BÖLÜM 11.

Zekeriya Şallum, Menahem Pekahiya ve Pekah'ın İsrailoğulları üzerinde nasıl yönetimi ele geçirdiği; Pul ve Tiglat-Pileser'in İsrailoğullarına karşı nasıl bir sefer düzenlediği; Uzziya'nın oğlu Yotam'ın Yahuda kabilesi üzerinde nasıl hüküm sürdüğü; ve Nahum'un Asurlulara karşı hangi kehanetlerde bulunduğu.

1. Yeroboam oğlu Zekeriya, İsrail'e altı ay hükmettikten sonra, dostu Şallum'un (Yabeş oğlu) ihanetiyle öldürüldü. Şallum daha sonra krallığı ele geçirdi, ancak otuz günden fazla hüküm sürmedi; çünkü ordusunun generali Menahem, o sırada Tirza şehrindeydi ve Zekeriya'nın başına gelenleri duyunca bütün ordusuyla Samarya'ya gitti ve Şallum ile savaşa girerek onu öldürdü. Şallum kendini kral ilan ettikten sonra oradan Tipsah şehrine gitti; ancak şehir halkı kapılarını kapatıp krala girişini engelledi ve onu içeri almadı. Bunun üzerine Şallum, onlardan intikam almak için şehrin çevresini yaktı ve şehri kuşatarak ele geçirdi. Tiphşa halkının yaptıklarından son derece rahatsız olan adam, hepsini öldürdü ve hiç kimseyi esirgemedi.

Machine Translated by Google

Bebeklere bile acımasızca davrandı, en uç zulüm ve barbarlık örneklerini de ihmal etmedi; zira kendi yurttaşlarına öyle bir şiddet uyguladı ki, bu şiddet onun tarafından fethedilen yabancılara karşı asla affedilemezdi.
Ve böylece Menahem on yıl boyunca zulüm ve barbarlıkla hüküm sürmeye devam etti. Fakat Asur kralı Pul ona karşı bir sefer düzenlediğinde, Asurlularla savaşmayı veya çatışmaya girmeyi uygun görmedi, ancak onu bin talent gümüşü kabul etmeye ve gitmeye ikna etti ve böylece savaşa son verdi. Halk, her kafa için elli drahmi vergi alarak Menahem için bu parayı topladı; (22) bundan sonra öldü ve Samarya'ya gömüldü ve krallıkta halefi olarak oğlu Pekahiah'ı bıraktı. Pekahiah babasının barbarlığını sürdürdü ve sadece iki yıl hüküm sürdü, ardından süvarilerinin generali ve Remaliah'ın oğlu Pekah'ın ihanetiyle bir ziyafette arkadaşlarıyla birlikte öldürüldü. Pekah yirmi yıl boyunca hükümeti elinde tuttu ve kötü bir adam ve bir suçlu olduğunu kanıtladı. Asur kralı Tiglat-Pileser, İsrailoğullarına karşı bir sefer düzenleyip Gilead topraklarının tamamını, Ürdün ötesi bölgeyi ve Celile, Kadeş ve Hazor olarak adlandırılan komşu ülkeyi işgal ettikten sonra, halkını esir alıp kendi krallığına yerleştirdi. Asur kralı hakkında burada anlatılacaklar bu kadarla sınırlıdır.

2. Uzziah oğlu Yotam, annesi Yeruşa'nın adından dolayı Yahuda kabilesinin bir vatandaşı olarak Yeruşa'da hüküm sürüyordu.
Bu kral hiçbir erdemden yoksun değildi; Tanrı'ya karşı dindar, insanlara karşı dürüst ve şehrin iyiliğine özen gösteren biriydi (onarılması veya süslenmesi gereken her yeri muhteşem bir şekilde onarıp süsledi). Ayrıca tapınaktaki manastırların temellerine özen gösterdi, yıkılan duvarları onardı ve çok büyük, neredeyse fethedilemez kuleler inşa etti; krallığında ihmal edilmiş herhangi bir şey varsa, ona da büyük özen gösterdi. Ayrıca Ammonlulara karşı bir sefer düzenledi, onları savaşta yendi ve onlardan her yıl yüz talent, on bin kori buğday ve aynı miktarda arpa vergisi almalarını emretti; böylece krallığını öyle bir şekilde genişletti ki, düşmanları onu küçümseyemez hale geldi ve kendi halkı mutlu bir şekilde yaşadı.

Machine Translated by Google

3. O zamanlar Nahum adında bir peygamber vardı ve Asurluların ve Ninova'nın yıkımı hakkında şöyle konuşmuştu: "Ninova, hareket halindeki bir su birikintisi gibi olacak (23) ; bütün halkı sıkıntıya düşecek, savrulacak ve kaçacak; birbirlerine, 'Durun, durun, altınlarını ve gümüşlerini alın!' diyecekler. Çünkü onlara iyilik dileyecek kimse olmayacak; paralarından çok canlarını kurtaracaklar. Aralarında korkunç bir çekişme, feryat ve uzuvların kopması olacak; yüzleri korkudan simsiyah olacak. Aslanların inine ve aslan yavrularının anasına dönüşecek bir yer olacak. Tanrı sana diyor ki, Ninova, seni mahvedecekler ve aslan artık senden çıkıp dünyaya kanunlar vermeyecek." Ve gerçekten de bu peygamber, Ninova ile ilgili olarak bunlardan başka birçok şey de kehanet etmiştir ki, bunları tekrar etmenin gerekli olmadığını düşünüyorum ve okuyucularımı rahatsız etmemek için burada bunlardan vazgeçiyorum; tüm bunlar Ninova'da yüz on beş yıl sonra gerçekleşti: bu nedenle bu konulardan bahsetmek yeterli olabilir.

BÖLÜM 12.

Yotam'ın ölümünden sonra Ahaz'ın onun yerine nasıl geçtiğini; Suriye kralı Rezin ve İsrail kralı Pekah'ın ona karşı nasıl savaş açtığını; ve Asur kralı Tiglat-Pileser'in Ahaz'a nasıl yardım ettiğini, Suriye'yi nasıl yerle bir ettiğini ve Şamlıları Med'e sürerek yerlerine başka milletleri nasıl getirdiğini anlatıyor.

1. Yotam kırk bir yaşında öldü ve on altı yıl hüküm sürdü. Kralların mezarlarına gömüldü. Krallık oğlu Ahaz'a geçti. Ahaz, Tanrı'ya karşı son derece dinsiz ve ülkesinin yasalarını çiğneyen biriydi. İsrail krallarını taklit ederek Yeruşalim'de sunaklar kurdu ve putlara kurbanlar sundu. Kenanlıların geleneklerine göre kendi oğlunu da yakmalık kurban olarak sundu. Diğer davranışları da aynı türdendi.

O bu çılgınca hareketine devam ederken, o sırada birbirleriyle dostluk içinde olan Suriye ve Şam kralı Rezin ve İsrail kralı Pekah ona savaş açtılar; ve onu Kudüs'e sürdüklerinde,

Machine Translated by Google

Şehrin surlarının sağlamlığı nedeniyle uzun süre kuşatma altında kaldılar, ancak fazla ilerleme kaydedemediler. Suriye kralı Kızıldeniz kıyısındaki Elat şehrini ele geçirip halkını öldürdükten sonra şehri Suriyelilerle doldurdu. Diğer garnizonlardakileri ve civardaki Yahudileri de öldürüp birçok ganimetten kurtulduktan sonra ordusuyla Şam'a geri döndü. Kudüs kralı Suriyelilerin evlerine döndüğünü öğrenince, kendisini İsrail kralına denk sanarak ordusunu ona karşı çıkardı ve onunla savaşa girdi, ancak yenildi. Bu, Tanrı'nın onun birçok ve büyük zulmünden dolayı ona kızmasından kaynaklanıyordu. Buna göre, o gün İsrailliler onun yüz yirmi bin adamını öldürdüler. Bu generalin adı Amaziya idi ve Ahaz ile olan çatışmasında kralın oğlu Zekeriya'yı ve krallığın valisi Azrikam'ı öldürmüştü. Ayrıca Yahuda kabilesinin askerlerinin generali Elkanah'ı da esir aldılar. Benyamin kabilesinin kadınlarını ve çocuklarını da esir aldılar; ve büyük miktarda ganimet elde ettikten sonra Samarya'ya geri döndüler.

2. O zamanlar Samarya'da peygamberlik yapan Obed adında biri vardı; şehir surlarının önünde orduyla karşılaştı ve yüksek sesle onlara zaferi kendi güçleriyle değil, Tanrı'nın Kral Ahaz'a duyduğu öfke yüzünden kazandıklarını söyledi. Ayrıca, elde ettikleri bu başarıyla yetinmeyip, kendi akrabaları olan Yahuda ve Benyamin kabilelerinden insanları esir alacak kadar cüretkar davrandıklarından yakındı.

Ayrıca onlara, eğer bu konuda Tanrı'ya itaat etmezlerse cezalandırılacakları için, onlara zarar vermeden evlerine dönmelerine izin vermeleri konusunda da öğüt verdi. Bunun üzerine İsrail halkı meclislerine toplandı ve bu konuları görüştüler. Bu sırada hükümette saygın bir kişi olan Berekya adındaki adam ve yanındakiler ayağa kalkarak, "Bu tutsakları şehre getirmelerine izin vermeyeceğiz, aksi takdirde Tanrı tarafından hepimiz yok oluruz; peygamberlerin bize bildirdiği gibi, O'na karşı işlediğimiz yeterince günahımız var; bu nedenle yeni suçlar işlemeye de kalkışmamalıyız" dediler. Askerler bunu duyunca, en doğru olduğunu düşündükleri şeyi yapmalarına izin verdiler. Böylece adı geçen adamlar tutsakları aldılar, serbest bıraktılar, onlara baktılar, yiyecek verdiler ve onlara hiçbir şey yapmadan kendi ülkelerine gönderdiler.

Machine Translated by Google

Zarar görmediler. Ancak bu dört kişi onlarla birlikte gitti ve onları Kudüs'e yakın olan Eriha'ya kadar götürdü ve oradan Samarya'ya geri döndüler.

3. Bunun üzerine, İsrailoğulları tarafından ağır bir yenilgiye uğratılan Kral Ahaz, Asurlular kralı Tıglat-Pileser'e elçiler gönderdi ve İsrailoğulları, Suriyeliler ve Şamlılara karşı yürüttüğü savaşta yardım istedi; ona çok para göndereceğine söz verdi; aynı zamanda ona büyük hediyeler de gönderdi. Bu kral, elçileri kabul edince Ahaz'a yardım etmek için geldi, Suriyelilere savaş açtı, ülkelerini harap etti, Şam'ı zorla ele geçirdi, kralları Rezin'i öldürdü, Şam halkını Yukarı Medya'ya sürdü ve Asurlulardan bir koloni getirip Şam'a yerleştirdi. Ayrıca İsrail topraklarına da zulüm etti ve oradan birçok esir aldı. Ahaz, Suriyelilerle böyle uğraşırken, kralın hazinesindeki tüm altını, gümüşü, Tanrı tapınağındaki her şeyi ve orada bulunan değerli hediyeleri alıp Şam'a götürdü ve anlaşması gereği Asur kralına verdi.

Böylece, kendisine yaptığı her şey için ona teşekkür borçlu olduğunu itiraf etti ve Kudüs'e döndü. Bu kral, kendi iyiliği için neyin gerekli olduğunu düşünmeden, o kadar ahmak ve düşüncesizdi ki, Suriye tanrıları tarafından yenilgiye uğratıldığında bile onlara tapınmayı bırakmadı, sanki bu ona zafer kazandıracakmış gibi onlara tapınmaya devam etti; ve tekrar yenilgiye uğradığında, Asurluların tanrılarına tapınmaya başladı; ve yenilgisinin sebebi olan kendi baba ve gerçek Tanrısı'ndan daha çok başka tanrılara tapınmayı arzuluyor gibiydi; hatta Tanrı'ya tapınmaya o kadar büyük bir saygısızlık ve hor görme gösterdi ki, tapınağı tamamen kapattı, belirlenmiş kurbanların getirilmesini yasakladı ve tapınağa verilen hediyeleri geri aldı. Ve Tanrı'ya bu hakaretleri yaptıktan sonra, otuz altı yıl yaşadıktan ve on altı yıl hüküm sürdükten sonra öldü; ve oğlu Hezekiya'yı halefi olarak bıraktı.

BÖLÜM 13.

PEKAH'IN, HAŞEA'NIN İHANETİYLE NASIL ÖLDÜĞÜ VE HAŞEA'NIN DAHA SONRA ŞALMANESER TARAFINDAN NASIL YETKİLENDİRİLDİĞİ; HEZEKİYA'NIN AHAZ'IN YERİNE NASIL HÜKÜM SÜRDÜĞÜ; VE NE GİBİ DİNDARLIK VE ADALET İŞLERİ YAPTIĞI.

Machine Translated by Google

1. Aynı sıralarda İsrail kralı Pekah, dokuz yıl boyunca krallığı elinde tutan, ancak kötü bir adam ve Tanrı'ya tapınmayı hor gören Hoşea adındaki bir dostunun ihanetiyle öldü; Asur kralı Şalmaneser ona karşı bir sefer düzenledi ve onu yendi (bu, Tanrı'nın ona lütfetmemesi ve yardımcı olmamasından kaynaklanmış olmalı) ve onu boyun eğdirdi ve belirlenmiş bir vergi ödemesini emretti. Hoşea'nın hükümdarlığının dördüncü yılında, Ahaz'ın oğlu Hezekiya Kudüs'te tahta geçti; annesinin adı Abiya idi ve Kudüs vatandaşıydı. Karakteri iyi, dürüst ve dindardı; çünkü krallığa geldiğinde, Tanrı'ya tapınmaktan daha önemli, daha gerekli veya kendisi ve tebaası için daha faydalı hiçbir şey olmadığını düşünüyordu. Bunun üzerine halkı, rahipleri ve Levileri bir araya çağırdı ve onlara şöyle dedi: "Babamın günahları yüzünden, Tanrı'ya karşı gösterilmesi gereken kutsal onuru çiğneyerek, zihninizde onun tarafından yozlaştırılıp, onun tanrı sandığı şeylere tapınmaya yönlendirildiğiniz için ne kadar büyük ve acı çektiğinizi biliyorsunuzdur; bu nedenle, dinsizliğin ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu acı deneyimlerle öğrenmiş olan sizleri, bunu hemen hafızanızdan silmeye, kendinizi eski kirliliklerinizden arındırmaya, burada toplanmış olan rahiplere ve Levilere tapınağı açmaya, alışılmış kurbanlarla temizlemeye ve atalarımızın ona gösterdiği eski onuru yeniden kazanmaya çağırıyorum; çünkü bu şekilde Tanrı'yı memnun edebilir ve bize olan öfkesini dindirebiliriz."

2. Kral bunları söyledikten sonra, rahipler tapınağı açtılar; Tanrı'nın kaplarını düzene koyup, kirli olanı ayıkladıktan sonra, alışılmış kurbanları sunağa koydular. Kral ayrıca, kendisine bağlı ülkeye haber göndererek, uzun zamandır adı geçen kralların kötülükleri yüzünden ara verilen mayasız ekmek bayramını kutlamak için halkı Kudüs'e çağırdı. Ayrıca İsrailoğullarına da haber göndererek, mevcut yaşam tarzlarını bırakıp eski geleneklerine dönmelerini ve Tanrı'ya ibadet etmelerini öğütledi; çünkü onlara Kudüs'e gelme ve hep birlikte mayasız ekmek bayramını kutlama izni vermişti. Bunun sadece bir davet olduğunu, kendi iyi niyetleriyle ve kendi yararlarına yapılacağını, kendisine itaat etmekten değil, onları mutlu edeceği için yapılacağını söyledi. Fakat İsrailoğulları,

Machine Translated by Google

Elçilerin gelmesi ve kendi krallarından aldıkları emirleri onlara sunmaları üzerine, buna uymaktan çok uzaktılar; elçilerle alay ettiler ve onları aptal olarak nitelendirdiler. Ayrıca, kendilerine aynı öğütleri veren ve Tanrı'ya ibadete dönmezlerse başlarına gelecekleri önceden bildiren peygamberlere de hakaret ettiler; öyle ki sonunda onları yakalayıp öldürdüler. Bu kadar büyük bir günah işlemek onlara yetmedi, anlatılanlardan daha da kötü planlar kurdular. Tanrı, dinsizliklerinin cezası olarak onları düşmanlarının eline teslim etmeden önce de durmadılar. Ancak Manasse, Zebulon ve İssakar kabilelerinden birçok kişi peygamberlerin öğütlerine itaat etti ve Tanrı'ya ibadete döndü. Bütün bunlar Tanrı'ya ibadet etmek için koşarak Kudüs'e, Hezekiya'nın yanına geldiler.

3. Bu adamlar geldiğinde, Kral Hezekiya, yöneticiler ve bütün halkla birlikte tapınağa çıktı ve kendisi için yedi boğa, yedi koç, yedi kuzu ve yedi keçi yavrusu kurban etti. Kral ve yöneticiler kurbanların başlarına ellerini koydular ve rahiplerin kutsal ayinleri tamamlamalarına izin verdiler. Böylece hem kurbanları kestiler hem de yakmalık sunuları yaktılar; Levililer ise müzik aletleriyle onların etrafında durup Tanrı'ya ilahiler söylediler ve Davut'un kendilerine öğrettiği gibi saz çalgılarıyla çaldılar; bu sırada diğer rahipler de müziğe eşlik ettiler ve ellerindeki borazanları çaldılar; bu iş bittiğinde, kral ve halk yüzüstü yere kapanıp Tanrı'ya ibadet ettiler. Ayrıca yetmiş boğa, yüz koç ve iki yüz kuzu da kurban etti. Ayrıca kalabalığa ziyafet için altı yüz öküz ve üç bin başka büyükbaş hayvan kurban etme izni verdi; ve rahipler her şeyi kanuna göre yerine getirdiler. Kral bundan çok memnun oldu ve halkla birlikte ziyafet verdi ve Tanrı'ya şükretti; fakat mayasız ekmek bayramı geldiğinde, Fısıh denilen kurbanı sunduktan sonra, yedi gün boyunca başka kurbanlar sundular. Kral, kendi adlarına kutsadıkları kurbanlara ek olarak, kalabalığa iki bin boğa ve yedi bin başka büyükbaş hayvan verdiğinde, yöneticiler de aynı şeyi yaptılar; onlara bin boğa ve bin kırk başka büyükbaş hayvan verdiler. Bu bayram da böyle güzel bir şekilde kutlanmamıştı.

Machine Translated by Google

Kral Süleyman zamanından beri süregelen bu gelenek, büyük bir ihtişam ve görkemle ilk kez kutlanmaya başlandı; bayram sona erdiğinde, kırsal kesime gidip şehri putların tüm kirliliğinden arındırdılar. Kral ayrıca, günlük kurbanların kendi masraflarıyla ve kanuna göre sunulmasını emretti; ve halkın ondalıklarını ve ilk ürünlerini rahiplere ve Levililere vermesini, böylece sürekli olarak Tanrı'ya hizmet etmelerini ve Tanrı'ya ibadetten asla uzaklaşmamalarını emretti. Buna göre, halk her türlü meyvesini rahiplere ve Levililere getirdi. Kral ayrıca bu meyveler için ambarlar ve kaplar yaptırdı ve bunları her bir rahibe ve Leviliye, çocuklarına ve eşlerine dağıttı; böylece eski Tanrı'ya ibadet biçimlerine geri döndüler. Kral, daha önce anlatıldığı gibi bu meseleleri hallettikten sonra Filistlilere savaş açtı, onları yendi ve Gazze'den Gat'a kadar düşmanın tüm şehirlerini ele geçirdi; fakat Asur kralı ona haber göndererek, babasının daha önce kendisine ödediği vergiyi ödemediği takdirde tüm topraklarını yerle bir etmekle tehdit etti; ancak Kral Hezekiya bu tehditlerden etkilenmedi, Tanrı'ya olan dindarlığına ve kendisine danıştığı ve gelecekteki tüm olayları doğru bir şekilde bildiği peygamber İşaya'ya güvendi. Kral Hezekiya hakkında şimdilik bu kadarı yeterlidir.

BÖLÜM 14.

ŞALMANESER'İN SAMARYA'YI NASIL ZORLA ELE GEÇİRDİĞİ VE ON KABİLEYİ MEDYA'YA NASIL YERLEŞTİRDİĞİ, KÜTHEAN ULUSUNU NASIL ÜLKELERİNE [ODASLARINA] GETİRDİĞİ.

1. Asur kralı Şalmaneser, İsrail kralı [Hoşea]'nın Mısır kralı So'ya gizlice yardım istediğini öğrenince çok öfkelendi ve Hoşea'nın hükümdarlığının yedinci yılında Samarya'ya bir sefer düzenledi; fakat kral tarafından [şehre] alınmayınca (24) Samarya'yı üç yıl kuşattı ve Hoşea'nın hükümdarlığının dokuzuncu yılında ve Kudüs kralı Hezekiya'nın yedinci yılında şehri zorla ele geçirdi ve İsrailoğullarının yönetimini tamamen yıktı ve tüm halkı başka bir yere nakletti.

Machine Translated by Google

Medya ve Pers'e, aralarında Kral Hoşea'yı da canlı olarak ele geçirdiği yerlere gitti; ve bu halkı topraklarından çıkardıktan sonra, aynı adı taşıyan bir nehir olan Kutha'dan (Pers'te hala bu isimde bir nehir vardır) başka milletleri Samarya'ya ve İsrailoğulları ülkesine yerleştirdi. Böylece İsrailoğullarının on kabilesi, atalarının Mısır diyarından çıkıp ülkeyi ele geçirmelerinden dokuz yüz kırk yedi yıl sonra, Yeşu'nun önderlik etmesinden sekiz yüz yıl sonra ve daha önce de belirttiğim gibi, Davud'un torunu Rehoboam'a isyan edip krallığı Yeroboam'a vermelerinden iki yüz kırk yıl, yedi ay ve yedi gün sonra Yahuda'dan çıkarıldı. İsrailoğulları, yasaları çiğnediklerinde ve kötülüklerinden vazgeçmezlerse başlarına bu felaketin geleceğini önceden bildiren peygamberleri dinlemediklerinde böyle bir sonla karşılaştılar. Bu kötülüklerin doğmasına sebep olan şey, Davud'un torunu Rehoboam'a karşı çıkardıkları isyandı; onun hizmetkarı Yeroboam'ı kral olarak atadılar, Tanrı'ya karşı günah işleyerek ve onları kendi kötü örneklerini taklit etmeye yönlendirerek Tanrı'yı düşman edindiler; Yeroboam ise hak ettiği cezayı çekti.

2. Ve şimdi Asur kralı, Suriye ve Fenike'nin tamamına düşmanca bir şekilde saldırdı. Bu kralın adı, Eluleus döneminde Sur'a karşı bir sefer düzenlediği için Sur arşivlerinde de kayıtlıdır; Menander de bunu doğrular; Kronolojisini yazdığında ve Tire arşivlerini Yunancaya çevirdiğinde bize şu tarihi aktarır: “Eluleus adında biri otuz altı yıl hüküm sürdü; bu kral, Cittealıların isyanı üzerine onlara doğru yelken açtı ve onları tekrar boyun eğmeye zorladı. Asur kralı bunlara karşı bir ordu gönderdi ve düşmanca bir şekilde tüm Fenike'yi işgal etti, ancak kısa süre sonra hepsiyle barış yaptı ve geri döndü; ancak Sidon, Ace ve Palsetyrus isyan etti; ve Asur kralına teslim olan birçok başka şehir de vardı. Buna göre, Tireliler ona boyun eğmeyince, kral geri döndü ve onlara tekrar saldırdı; Fenikeliler ona altmış gemi ve onları kürekleyecek sekiz yüz adam sağlamıştı; ve Tireliler on iki gemiyle onlara saldırdığında ve düşman gemileri dağıldığında, beş yüz adamı esir aldılar ve tüm Tire vatandaşlarının itibarı zedelendi.” Böylece arttı; fakat Asur kralı geri döndü ve nehirlerine ve su kemerlerine, engellemeleri için muhafızlar yerleştirdi.

Machine Translated by Google

"Tiryalıların su çekmesini engellediler. Bu beş yıl sürdü; ve Tiryalılar kuşatmaya katlandılar ve kazdıkları kuyulardan su içtiler." Bu, Asur kralı Şalmaneser hakkında Tirya arşivlerinde yazılanlardır.

3. Fakat Samarya'ya göç eden Kutiler (çünkü bu zamana kadar bu isimle anılmışlardır; zira Pers ülkesi olan Kutha adlı ülkeden getirilmişlerdir ve orada aynı adı taşıyan bir nehir vardır), her biri kendi milletlerine göre, ki sayıları beşti, kendi tanrılarını Samarya'ya getirdiler ve kendi ülkelerinin adeti olduğu gibi onlara tapınarak Yüce Tanrı'yı kızdırdılar ve onlara bir veba musallat oldu ve bu veba yüzünden yok oldular; ve sefaletlerine çare bulamayınca, kehanet yoluyla kurtuluşlarının yolu olarak Yüce Tanrı'ya tapınmaları gerektiğini öğrendiler. Bu yüzden Asur kralına elçiler gönderdiler ve ondan esir aldığı İsrailoğulları rahiplerinden bazılarını kendilerine göndermesini istediler. Bunun üzerine onları gönderdi ve halka kanunlar ve Tanrı'ya kutsal ibadet öğretildi; onlar da Tanrı'ya saygılı bir şekilde ibadet ettiler ve veba hemen sona erdi; hatta bu gelenekleri günümüze kadar sürdürmeye devam ediyorlar ve İbranice'de Cutlans, Yunanca'da ise Samaritler olarak adlandırılıyorlar. Yahudilerin refah içinde olduklarını gördüklerinde, değişmiş olduklarını ve onlarla akraba olduklarını iddia ederler, sanki Yusuf'tan gelmişler ve bu yolla onlarla asli bir ittifak kurmuşlar gibi; ama Yahudilerin kötü duruma düştüğünü gördüklerinde, onlarla hiçbir şekilde akraba olmadıklarını ve Yahudilerin onlardan herhangi bir iyilik veya akrabalık işareti beklemeye hakları olmadığını söylerler, aksine başka ülkelerden gelen yabancılar olduklarını ilan ederler. Ancak bunlardan daha sonra daha uygun bir fırsatta bahsedeceğiz.

SON NOT

(1) Yehoşafat tarafından oluşturulan bu yargıçlar, hem burada hem de 2. Chronicles 19:8'de belirtildiği gibi, rahiplerden, Levililerden ve halkın önde gelenlerinden oluşan bir tür Kudüs Sanhedrini idi; tıpkı piskopos, presbiterler, diyakonlar ve halktan oluşan eski Hristiyan yargı organları gibi.

Machine Translated by Google

(2) Bu değerli balsamla ilgili olarak, Atiq. B. VIII. bölüm 6. kısım 6'daki nota bakınız.

(3) Burada Pontus ve Trakya olarak geçen yerler, Yehoşafat'ın filosunun yelken açtığı yerler olarak geçiyor; diğer kopyalarımızda ise Ofir ve Tarşiş olarak geçiyor ve geminin yelken açtığı yer, Kızıldeniz'de bulunan ve oradan Pontus veya Trakya'ya hiçbir geminin yelken açmasının imkansız olduğu Eziongeber olarak geçiyor; bu nedenle Josephus'un kopyası, diğer kopyalarımızdan farklıydı; bu durum, "gemiler, hantal büyüklükleri nedeniyle Eziongeber'de kırıldı" şeklinde okuduğumuzu kendi sözleriyle ifade etmesinden de açıkça anlaşılıyor. Ancak buradan şu sonuca varabiliriz ki, Josephus, Ofir'in Akdeniz'de bir yerde olduğunu, Güney Denizi'nde olmadığını düşünüyordu; belki de Güney Denizi'nde de başka bir Ofir olabilir ve filolar hem Fenike'den hem de Kızıldeniz'den Ofir'in altınını almak için yelken açabilirlerdi.

(4) Bu sinek tanrısı, Yunanlılar arasında benzer bir tanrıya verilen isim gibi, kurbanlarının etinden sinekleri uzaklaştırma gücüne sahip olduğu ve aksi takdirde onlara çok zahmet verecek olan bu sinekleri uzaklaştırdığı varsayımından dolayı bu şekilde adlandırılmış gibi görünüyor.

(5) İlyas'ın gökten ateş indirmesi ve iki komutanı ve yüz askeri yakması, genel olarak çok acımasız bir eylem olarak kabul edilir; üstelik bu, krallarının emirlerine itaat ederek onu ele geçirmeye çalışan iki komutanı ve yüz askeri yakmıştır; ve Kurtarıcımız da bunun, Yeni Ahit'in ruhunun izin verdiğinden daha büyük bir şiddet örneği olduğunu kabul eder, Luka 9:54. Fakat o zaman şunu da göz önünde bulundurmalıyız ki, bu komutanlar ve askerlerin, kralın ölümünü önceden bildirdiği için öldürülmek üzere peygamberi getirmek için gönderildiklerine inanmaları olasıdır; üstelik onun gerçek Tanrı'nın, İsrail'in yüce Kralı'nın peygamberi olduğunu biliyorlardı (çünkü hala teokrasi altındaydılar), ki bu en yüksek derecede dinsizlik, isyan ve ihanetten başka bir şey değildi: ayrıca, bir astsubayın veya alt rütbeli bir komutanın, hem komutanın hem de askerlerin bunun böyle olduğunu bildiği halde, generalin emirlerine aykırı bir emir vermesi, günümüzde askerlerdeki bu kadar büyük bir isyan ve itaatsizliği haklı çıkarmaz veya mazur göstermez. Buna göre, Saul muhafızlarına Ahimelek'i ve Nob'daki rahipleri öldürmelerini emrettiğinde, bunun yasa dışı bir emir olduğunu biliyorlardı ve buna uymadılar (1 Samuel 22:17). Bu vakalardan hem subaylar hem de

Machine Translated by Google

Askerler, liderlerinin veya krallarının emirlerinin, Tanrı'nın gözünde kötü olan bir şeyi yapmalarını veya haksız bir dava için savaşmalarını haklı çıkaramayacağını veya mazur gösteremeyeceğini, bunu bildikleri halde bunu yapamayacaklarını öğrenebilirler.

(6) Meyve ağaçlarını kökünden kesme veya sökme uygulaması, Musa Kanunu'na göre (Tesniye 20:19, 20) sıradan savaşlarda bile yasaktı ve Tanrı tarafından yalnızca bu özel durumda, Moablıların kötülükleri nedeniyle olağanüstü bir şekilde cezalandırılıp yok edilmesi gerektiğinde izin verildi (Bkz. Yeremya 48:11-13 ve onlara karşı benzer birçok kehanet). Bu nedenle, bu uygulamayı haklı çıkaracak hiçbir şey olamazdı, ancak Tanrı'nın peygamberi aracılığıyla verdiği özel bir görev, ki bu da herhangi bir ritüel veya törensel yasayı çiğnemek için her zaman yeterli bir gerekçe olmuştur.

(7) Elişa'ya yalvaran ve Kutsal Kitabımızda "peygamber oğullarından birinin karısı" olarak anılan (2 Krallar 4:1) bu kadının, Ahab'ın iyi kâhyası Obadya'nın dul eşinden başkası olmadığı, Keldani tefsirci, hahamlar ve diğerleri tarafından doğrulanmıştır. Josephus'un burada eklediği, bu borçların kocası tarafından Ahab ve Yezebel döneminde "bir mağarada ellişer kişiyle geçindirdiği Rabbin yüz peygamberinin" geçimi için yapılmış olması da olasılık dışı değildir (1 Krallar 18:4); bu durum, peygamber Elişa'nın ona bir çare sunmasını ve kendisini ve oğullarını, Musa Kanunu'na göre iflas etmiş borçluların maruz kaldığı kölelik korkusundan kurtarmasını son derece uygun kılmıştır (Levililer 25:39; Matta 18:25). O da, Tanrı'nın yardımıyla, bir mucize pahasına, bunu gerçekleştirdi.

(8) Dr. Hudson, çok haklı olarak, Josephus'un mevcut kopyalarımızda, bu bölümün başlangıcından hemen önce, özellikle de ilk bölümde beklememiz için bize sebep verdiği ve 8. bölüm, 6. kısım, Elişa'nın gerçekleştirdiği görkemli mucizelerle ilgili olarak bahsettiği ayrıntılı anlatım konusunda önemli bir kusur olduğundan şüpheleniyor; ki bu mucizeler İncillerimizde az sayıda değil, 2 Krallar 6-9, ancak Josephus'un mevcut kopyalarında bunlardan birkaçı atlanmıştır. Şu anda atlanan bu tarihlerden biri, açıkça onun İncilinde vardı, yani Nanman'ın cüzzamının iyileştirilmesi, 2 Krallar 5; çünkü açıkça buna atıfta bulunuyor, B. III. bölüm, 11. kısım, 4, burada "birçok ulusta cüzzamlı olanlar vardı ve hala varlar" diye belirtiyor.

Machine Translated by Google

"Onurlu ve sadece kınanmaktan ve dışlanmaktan uzak değil, aynı zamanda büyük ordu komutanları olmuş, devlette yüksek makamlara atanmış ve kutsal yerlere ve tapınaklara girme ayrıcalığına sahip olmuş kişilerdir." Ancak Josephus'un mevcut kopyalarımızda bu tarihin eksikliğinden en çok üzüldüğüm şey şudur ki, burada, genel olarak anlaşıldığı üzere, İncil'deki en büyük zorluklardan biri vardır: 2. Krallar 5:18, 19'da, gerçek Tanrı'nın bir peygamberi tarafından mucizevi bir şekilde iyileştirilen ve bunun üzerine (17. ayette) "bundan böyle başka tanrılara ne yakmalık kurban ne de başka bir kurban sunmayacağım, sadece Rabbe sunacağım" diye söz veren Naaman, "Rab bu konuda kulunu bağışlasın ki, efendim Rimnu'nun evine ibadet etmek için gittiğinde ve ellerime yaslandığında, ben de Rimmort'un evinde eğildiğimde..." diye ekler. Rimmort'un evinde secdeye kapandığımda, Rabbim bu konuda kulunu bağışlasın.

Elişa, "Huzur içinde gidin" dedi. Bu, bir peygamberin, putperest bir sarayın isteklerine uyarak bizzat putperestliğe ortak olmaya izin vermesi gibi görünüyor.

(9) Elişa'nın bu hilesi vesilesiyle, Josephus'ta, Josephus'un dünyanın en büyük hakikat severlerden biri olmasına rağmen, adil bir savaşta kamu düşmanlarını aldatmak için mümkün olan tüm bu hilelerden hiçbir şekilde çekinmediğine dikkat çekebiliriz. Josephus'un Yeremya'nın Yahudilerin büyük adamlarına yaptığı hileye benzer bir durumu anlatan anlatımına bakın, Antiq. BX bölüm 7, kısım 6; 2 Samuel 16:16, vb.

(10) Bu katilin oğlu, Ahab'ın oğlu Yoram'dı; Ahab, Rabbin peygamberlerini ve Nabot'u öldürmüş veya karısı Yezebel'in öldürmesine izin vermişti (1 Krallar 18:4; 21:19); ve burada bu isimle anılmasının sebebi, sanırım, kendisinin de onu öldürmesi için bir görevli göndermiş olmasıdır; ancak Josephus'un Yoram'ın sonunda kendi isteğiyle gelip planladığı zulümden pişman olmasıyla ilgili anlatımı, bizim kopyalarımızdaki (2 Krallar 6:33) anlatımdan çok daha olasıdır; çünkü bizim kopyamızdaki anlatım tam tersini ima etmektedir.

(11) Yahudilerin cüzzamlıların çöldeki kamptan ve Yahudeya şehirlerinden uzaklaştırılmasına ilişkin bu kanunu, Levililer 13:46; Sayılar 5:14'te bilinen bir kanundur.

(12) İlyas, Hazael'i Suriye kralı olarak atama yetkisine sahip olduğu halde bunu yapacak kadar yaşamadığı için (1 Krallar 19:15), bu atama büyük olasılıkla onun adına, hizmetkarı ve halefi Elişa tarafından yapılmıştır. Bana da öyle gelmiyor.

Machine Translated by Google

Aksi takdirde, Benhadad'ın peygamberin önceden bildirdiği gibi hastalığından hemen iyileştiği; ve Hazael'in, doğal yollarla veya ilahi bir ceza yoluyla ölmesini beklemesi gerekirken (tıpkı Davut'un benzer bir durumda yıllarca yaptığı gibi), çok sabırsız davrandığı ve ertesi gün onu boğarak veya nefessiz bırakarak doğrudan tahta geçtiği anlatılır.

(13) Bay Le Clerc'in burada iddia ettiği şey, Benhadad döneminde büyük acılar çektikleri ve hem bir kralın hem de o kralın katilinin aynı Suriyeliler tarafından tapınılmasının neredeyse inanılmaz olduğu için, Josephus'un bu tarihi çıkardığı kayıtlara karşı pek bir geçerliliği yoktur; özellikle de Benhadad'ın Hazael'in ihanetiyle değil, çektiği hastalıktan öldüğünü düşündükleri göz önüne alındığında. Ayrıca, Josephus'un bu tapınma için verdiği gerekçe, bu iki kralın Şam halkına büyük iyilikler yaptıkları ve onlara tapınaklar inşa ettikleri, Le Clerc'in siyasi şüphelerinden çok uzaktır; bu tür zayıf şüphelerin, antik çağın otantik tanıklıklarına karşı herhangi bir geçerliliği olduğu da düşünülmemelidir.

(14) Bu mektubun, Josephus'un bazı nüshalarında, İlyas'tan Jotare'ye geldiği ve "çünkü o henüz yeryüzündeydi" ifadesinin eklendiği söylenir; bu, herkesin hemfikir olduğu üzere yaklaşık dört yıl önce yeryüzünden ayrılmış olan İlyas için doğru olamaz ve ancak Elişa için doğru olabilir; belki de burada gizem, İlyas'ın adının çok eski zamanlarda Elişa yerine metne kopyacılar tarafından sızmış olmasından başka bir şey değildir; zira bu mektubun hiçbir nüshasında İlyas'a özgü bir şey bulunmamaktadır.

(15) Spanheim burada, erkeklerin giysilerini çıkarıp bir kralın altına sermenin, başka bir yerde açıkladığı bir Doğu geleneği olduğunu belirtiyor.

(16) Bizim nüshalarımızda bu “savaş arabalarının sürülmesi, Nimşi oğlu Yehu'nun sürüşüne benziyordu; çünkü o çok hızlı sürüyordu” (2 Krallar 9:20) deniyor; oysa Josephus'un nüshasında, anladığı kadarıyla, tam tersine, Yehu'nun yavaş ve düzenli bir şekilde yürüdüğü yazıyordu. Ayrıca, Kral Yoram'ın iki atlıyı, birini diğerinin ardından göndermesi için yeterli zaman olduğu da inkar edilemez.

Machine Translated by Google

Bir diğeri de Yehu'ya, nihayetinde de Kral Ahazya ile birlikte onu karşılamaya çıkması ve tüm bunların gözcüyü gördükten sonra ve Yezreel'e varmadan önce gerçekleşmesi, Josephus'un kopyasının veya yorumunun olasılığını büyük ölçüde artırmaktadır.

(17) Yehoahaz'ın oğlu Yoaş'ın "iyi bir adam olduğu ve karakterinin babasına hiç benzemediği" şeklindeki bu özelliği, (2 Krallar 13:11) "Rabbin gözünde kötülük yaptı ve İsrail'i günaha sürükleyen Nebat oğlu Yeroboam'ın bütün günahlarından ayrılmadı; onlarda yürüdü" diyen sıradan kopyalarımızla doğrudan bir çelişki gibi görünüyor.

Buradaki kopyalardan hangisinin daha doğru olduğunu kesin olarak belirlemek zordur. Eğer Josephus'un kopyası doğruysa, bu Joaş on kabile üzerinde iyi bir kralın tek örneğidir; eğer diğer kopya doğruysa, böyle bir örneğimiz yoktur. Tüm kopyalarda yer alan, peygamber Elişa'nın ona olan ilgisi ve onun Elişa'ya olan ilgisiyle ilgili anlatım, Josephus'un kopyalarını büyük ölçüde destekler ve bu kralın o zamanlar iyi bir adam ve putperest olmayan biri olduğunu varsayar; Tanrı'nın peygamberleri onunla o kadar samimi olmazlardı. Genel olarak, Josephus'un kendi anlatımına göre bile, Yahuda'nın iyi kralı Amaziah'ın, iyi bir kral olduğu dönemde, İsrail kralı Joaş'tan kiraladığı yüz bin yardımcı askeri kullanması yasaklandığı, sanki o ve askerler o zamanlar putperestmiş gibi muamele gördüğü (2. Chronicles 25:6-9) göz önüne alındığında, Joaş'ın bu farklı özelliklerinin saltanatının farklı dönemlerine uygun olması ve yaygın kaynaklarımıza göre, önce kötü bir kral olup daha sonra Josephus'a göre ıslah edilerek iyi bir kral haline gelmesi en muhtemeldir.

(18) Yukarıda Yehoaş hakkında belirttiğim hususların, oğlu II. Yeroboam için de geçerli olduğunu düşünüyorum; yani, Josephus'un diğer kopyalarımızla hemfikir olduğu gibi, başlangıçta kötü davrandığı ve eklediği gibi, ilk yıllarında "İsrailoğullarına çok sayıda felakete sebep olduğu" (bu ayrıntılar ne yazık ki hem Josephus'ta hem de tüm kopyalarımızda eksiktir), ancak daha sonra ıslah olup iyi bir kral olduğu ve peygamber Yunus tarafından cesaretlendirildiği ve "Tanrı İsrailoğullarını Yehoaş oğlu Yeroboam'ın eliyle kurtardığında" (2 Krallar 14:27) büyük başarılar elde ettiği bana öyle geliyor; Yunus'un bu cesaretlendirmesi ve büyük başarılar, Josephus'ta ve diğer kopyalarda da aynı şekilde gözlemlenebilir.

Machine Translated by Google

(19) İncillerimizde Yunus'un Tarşiş'e gittiği söylendiğinde (Yunus 1:3), Josephus onun Kilikya'daki Tarsus'a veya Tarsus'un bulunduğu Akdeniz'e gittiğini anlamıştır; bu nedenle, 1 Krallar 22:48'deki metni, kopyalarımızda olduğu gibi, Tarşiş gemilerinin Kızıldeniz'deki Ezion-geber'de demirleyebileceği şeklinde okumamış gibi görünmektedir. Ancak Josephus'un Yunus'un balığının bir nehir üzerinde akıntının gücüyle taşındığı iddiasına gelince, bu Josephus'ta hiç de olasılık dışı bir belirleme değildir.

(20) Büyük sefaletin olduğu yerde büyük günah olduğunu varsayan ve sadece İsrailoğulları arasında değil, bu putperest denizciler arasında da büyük günahkarları ortaya çıkarmak için kura çeken bu eski din parçası, eskiden tüm insanlık üzerinde etkili olan eski geleneğin dikkat çekici bir kalıntısı gibi görünüyor; Tanrı'nın tüm insan işlerine görünür bir şekilde müdahale ettiği ve Karadeniz'e kadar fırtına çıkardığı düşünüldüğünde, bu hiç de imkansız değil; ve fırtına, Yunus gemideyken gemiyi Karadeniz'e hiç yaklaştırmamış veya en azından uzun süre orada kalmamış olabileceği ve üç gün sonra, Eyüp'ün en eski kitabının insanlığın üç bin yıl öncesine kadarki durumunu gösterdiği gibi, Asur kıyılarına kadar getirebileceği ve ayrıca bu kıyının onu Ninova'ya Akdeniz kıyılarından daha yakın bir yere getirebileceği düşünüldüğünde, bu durum hiç de imkansız değil.

(21) Uzziya'nın rahiplik görevini gasp edip kutsal alana tütsü yakmak için girdiği sırada Kudüs'te meydana gelen deprem ve depremin sonuçlarına dair bu anlatım, diğer nüshalarımızda tamamen eksiktir; ancak bu, Zekeriya 14:4, 5'te yer alan Yeremya'nın bir kehanetine son derece benzemektedir; bu kehanette "Yahuda kralı Uzziya'nın günlerinde bu depremden kaçtıkları gibi, bu depremden de kaçtıklarından" bahsedilmektedir; bu nedenle, bu tarihi ve kehanetsel depremler arasında önemli bir benzerlik olduğu anlaşılmaktadır.

(22) Dr. Wall, 2 Krallar 15:20 hakkındaki eleştirel notlarında, "Menahem'in, Asur kralı Pul'a bin talent vermek üzere, İsrail'in tüm güçlü ve varlıklı adamlarından her birinden elli gümüş şekel topladığı söylendiğinde, bu, herhangi bir [İsrailli] kralın halktan vergi yoluyla topladığı ilk kamu parasıdır; daha önce de bunu halktan topluyorlardı" diye belirtiyor.

Machine Translated by Google

"Rabbin evinin hazinelerinden veya kendi evlerinin hazinelerinden; zenginlerden (ve sadece onlardan) kişi başı 6 veya 7 sterlin olmak üzere 353.000 sterlin veya başkalarının talent olarak saydığı 400.000 sterlin toplamak için bir vergi alındığını; ve Tanrı'nın Hezekiel 45:8; 46:18'de Yahudilerin yeniden tahta çıkışında böyle bir şeyin yapılmaması, kralın kendi topraklarına sahip olması gerektiğini emrettiğini" belirtiyordu.

(23) Bu pasaj, peygamber Nahum'un 2:8-13 ayetlerinden alınmıştır ve Josephus'un bilinen tüm yazılarında bize neredeyse kelimesi kelimesine, ancak biraz kısaltılmış olarak verilen ana, daha doğrusu tek pasajdır: Bu alıntı sayesinde, kendisinin her zaman iddia ettiği şeyi, yani İbranice orijinali kullandığını ve Yunanca versiyonu kullanmadığını öğreniyoruz; ayrıca İbranice kopyasının bizimkinden önemli ölçüde farklı olduğunu da öğreniyoruz. Eski Ahit Üzerine Deneme'de, 187. sayfada, her üç metnin de özellikle birlikte ele alınıp karşılaştırıldığını görün.

(24) Samarya kuşatması, ne İbranice ne de Yunanca İncillerimizde veya Josephus'ta ayrıntılı olarak anlatılmamış olsa da, üç yıldan az olmamak üzere çok uzun sürdü; bu nedenle, ebeveynlerin, özellikle de annelerin, Musa'nın yasasının itaatsizlikleri üzerine tehdit ettiği gibi (Levililer 26:29; Tesniye 28:53-57) kendi çocuklarını yemek zorunda kalmaları hiç de imkansız değildi; bu durum, hem Kudüs hem de Samarya başkentlerinin daha kısa süren kuşatmalarında da gerçekleşti; ilki Yeremya 19:9; Antiq. B. IX. bölüm 4. kısım 4'te, ikincisi ise 2 Krallar 6:26-29'da bahsedilmiştir.

Machine Translated by Google

Kitap X

YÜZ VE ARALIĞINI İÇEREN
SEKSEN İKİ BUÇUK YIL.

ON KABİLENİN ESİRLİĞİNDEN KİRUS'UN İLK YILINA.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

Sennacherib'in Hezekiya'ya karşı nasıl bir sefer düzenlediği; Sennacherib Mısırlılara karşı giderken Rabshakeh'in Hezekiya'ya ne gibi tehditlerde bulunduğu; Peygamber İşaya'nın onu nasıl cesaretlendirdiği; Sennacherib'in Mısır'da başarısız olduktan sonra oradan Kudüs'e nasıl döndüğü; ordusunun yok edildiğini görünce nasıl evine döndüğü ve bundan kısa bir süre sonra başına neler geldiği.

1. İki kabilenin kralı Hezekiya'nın hükümdarlığının on dördüncü yılında, Asur kralı Sennacherib büyük bir orduyla ona karşı bir sefer düzenledi ve Yahuda ve Benyamin kabilelerinin tüm şehirlerini zorla ele geçirdi. Ordusunu Kudüs'e karşı getirmeye hazırlandığında, Hezekiya önceden elçiler gönderdi ve teslim olacağına ve belirleyeceği vergiyi ödeyeceğine söz verdi. Bunun üzerine Sennacherib, elçilerin tekliflerini duyunca savaşa girmemeye, kendisine yapılan teklifleri kabul etmeye karar verdi; eğer üç yüz talent gümüş ve otuz talent altın alabilirse, dostane bir şekilde ayrılacağına söz verdi ve elçilere o zaman ona zarar vermeyeceğine, geldiği gibi gideceğine dair yeminli güvence verdi. Hezekiya bu yüzden teslim oldu, hazinelerini boşalttı ve parayı gönderdi; sanki düşmanından ve krallığıyla ilgili daha fazla sıkıntıdan kurtulmuş gibi. Buna göre Asur kralı parayı aldı, ancak verdiği sözü tutmadı; kendisi Mısırlılar ve Etiyopyalılara karşı savaşa giderken, generali Rabşakeh'i ve diğer iki önemli komutanını büyük bir kuvvetle Kudüs'ü yıkmak üzere bıraktı. Diğer iki komutanın isimleri Tartan ve Rabsaris idi.

2. Surların önüne gelir gelmez kamp kurdular ve Hezekiya'ya haberciler göndererek onunla görüşmek istediler; fakat o korkudan kendisi onlara gelmedi, bunun yerine en yakın üç arkadaşını gönderdi; bunlardan birinin adı krallığın yöneticisi Eliakim, diğerinin adı Şebna ve üçüncüsü de kâtip Yoah idi. Bu adamlar dışarı çıktılar,

Machine Translated by Google

ve Asur ordusunun komutanlarının karşısında durdu; Rabşakeh onları görünce, gidip Hezekiya'ya şöyle konuşmalarını emretti: Büyük kral Sennakerib (1) , efendisinden kaçarken kime güvendiğini ve kime dayandığını bilmek istiyor ve onu dinlemiyor, ordusunu şehre sokmuyor? Mısırlılar yüzünden mi, yoksa ordusunun onlar tarafından yenilgiye uğratılacağı umuduyla mı? Bunun üzerine ona, eğer böyle bir şey bekliyorsa, aptal bir adam olduğunu ve kırık bir kamışa yaslanan birine benzediğini bildirir; böyle biri sadece düşmekle kalmaz, eli de delinir ve yaralanır. Ona karşı bu seferi Tanrı'nın isteğiyle yaptığını, Tanrı'nın ona bu lütfu bahşettiğini, İsrail krallığını yıkacağını ve aynı şekilde tebaasını da yok edeceğini bilmesi gerekir. Rabşake bu konuşmayı İbranice olarak yaptığında, çünkü bu dilde yetenekliydi, Eliakim, onu dinleyen kalabalığın rahatsız olmasından korktu; bu yüzden ondan Süryanice konuşmasını istedi. Ancak general, ne demek istediğini anlayıp onun korkusunu fark ederek, daha yüksek ve daha güçlü bir sesle, ama İbranice olarak cevap verdi; Ve şöyle dedi: "Kralın emirlerini duyduklarına göre, bize teslim olmakta kendi çıkarlarını gözeteceklerdir; çünkü hem sizin hem de kralınızın halkı boş umutlarla teslim olmaktan caydırdığınız ve böylece direnmeye teşvik ettiğiniz açıktır; fakat eğer cesursanız ve güçlerimizi püskürtmeyi düşünüyorsanız, sırtlarına o kadar süvari bindirip gücünüzü gösterirseniz, size kullanmam için yanımda bulunan bu atlardan iki binini vermeye hazırım; fakat sahip olmadığınızı üretemezsiniz. Öyleyse neden rızanız olmadan sizi alabilecek üstün bir güce teslim olmakta gecikiyorsunuz? Gönüllü olarak teslim olmanız sizin için daha güvenli olacaktır, çünkü yenilmişken zorla ele geçirilmeniz daha tehlikeli görünecek ve size daha fazla felaket getirecektir."

3. Halk ve elçiler, Asur komutanının söylediklerini duyunca, bunu Hezekiya'ya anlattılar. Bunun üzerine Hezekiya kraliyet kıyafetlerini çıkarıp çuval giydi, yas tutan birinin kıyafetini giydi ve ülkesinin adeti gereği yüzüstü yere kapanarak Tanrı'ya yalvardı ve kendilerine yardım etmesini rica etti; artık başka bir kurtuluş umutları kalmamıştı. Ayrıca bazı arkadaşlarını ve bazı rahipleri peygamber İşaya'ya göndererek Tanrı'ya dua etmesini ve onlara adak sunmasını istedi.

Machine Translated by Google

Ortak kurtuluşları için kurbanlar sundular ve düşmanlarının beklentilerine öfkelenmesi ve halkına merhamet etmesi için ona yalvardılar. Peygamber de bunu yaptığında, Tanrı'dan ona bir kehanet geldi ve kralı ve çevresindeki dostlarını cesaretlendirdi; düşmanlarının savaşmadan yenileceğini ve şimdi gösterdikleri küstahlıkla değil, utanç verici bir şekilde gideceklerini, çünkü Tanrı'nın onların yok edilmesini sağlayacağını bildirdi. Ayrıca Asur kralı Sennacherib'in Mısır'a karşı amacında başarısız olacağını ve eve döndüğünde kılıçla öleceğini de bildirdi.

4. Aynı sıralarda Asur kralı da Hezekiya'ya bir mektup yazdı ve mektupta, kendisinin birçok büyük milleti boyunduruğu altına almışken, hizmetinden kurtulabileceğini sanmasının aptalca olduğunu söyledi; ve onu ele geçirdiğinde, kapıları açıp ordusunu gönüllü olarak Kudüs'e almadığı takdirde onu tamamen yok edeceğini tehdit etti. Hezekiya bu mektubu okuduğunda, Tanrı'ya olan güveni nedeniyle onu hor gördü; ancak mektubu dürdü ve tapınağın içine koydu. Şehir ve tüm halkın korunması için Tanrı'ya daha fazla dua ederken, peygamber İşaya, Tanrı'nın duasını işittiğini ve Asur kralı tarafından bu sırada kuşatılmayacağını (2) söyledi ; böylece gelecekte onun tarafından hiç rahatsız edilmeyeceğinden emin olabilir ve halk, tarım ve diğer işleriyle barış içinde ve korkusuzca devam edebilir. Ancak bir süre sonra Asur kralı, Mısırlılara karşı hain planlarında başarısız olunca, şu olaydan sonra başarısız bir şekilde evine döndü: Pelusium kuşatmasında uzun süre kaldı; surların karşısına kurduğu toprak setler çok yüksek olduğunda ve hemen saldırmaya hazırlandığında, Etiyopyalıların kralı Tirhaka'nın Mısırlılara yardım etmek için büyük kuvvetler getirdiğini ve çölü geçerek doğrudan Asurlulara saldırmaya karar verdiğini duyunca, Kral Sennacherib bu haberden rahatsız oldu ve daha önce de söylediğim gibi Pelusium'u terk edip başarısız bir şekilde geri döndü. Şimdi bu Sennacherib hakkında, Herodot da tarihinin ikinci kitabında, "bu kralın Vulcan rahibi olan Mısır kralına karşı geldiğini ve Pelusium'u kuşatırken kuşatmayı şu olaydan sonra bozduğunu" söyler: Bu Mısır rahibi

Machine Translated by Google

Tanrı'ya dua etti ve Tanrı duasını işitti ve Arap kralına bir hüküm gönderdi." Ancak Herodot bu konuda yanılmıştı, çünkü bu kralı Asurluların değil, Arapların kralı olarak adlandırmıştı; zira şöyle diyor: "Bir gecede bir sürü fare Asurluların yaylarını ve zırhlarının geri kalanını parçaladı ve kralın, hiç yayı kalmayınca ordusunu Pelusium'dan çekmesinin sebebi buydu." Ve Herodot gerçekten de bize bu tarihi veriyor; hatta Kaldea'nın işlerinden bahseden Berosus da bu kral Sennacherib'den ve onun Asurlulara hükmettiğinden ve tüm Asya ve Mısır'a karşı bir sefer düzenlediğinden bahsediyor ve şöyle diyor: (3)

5. "Sennacherib Mısır savaşından Kudüs'e dönerken, generali Rabshakeh komutasındaki ordusunun tehlikede olduğunu gördü; çünkü Tanrı ordusuna veba salgını göndermişti. Kuşatmanın ilk gecesinde, komutanları ve generalleriyle birlikte yüz seksen beş bin kişi yok edildi. Kral bu felaket karşısında büyük bir korku ve acı içindeydi; tüm ordusu için büyük bir endişe duyarak, geri kalan kuvvetleriyle kendi krallığına ve Ninova şehrine kaçtı. Orada biraz kaldıktan sonra haince saldırıya uğradı ve büyük oğulları (4) Adrammelech ve Seraser tarafından öldürüldü. Kendi tapınağında, Araske denilen yerde katledildi. Bu oğulları, babalarının öldürülmesi nedeniyle yurttaşlar tarafından kovuldular ve Ermenistan'a gittiler. Assarachoddas ise Sennacherib'in krallığını ele geçirdi." Ve bu, Asurluların Kudüs halkına karşı düzenlediği bu seferin sonucu oldu.

BÖLÜM 2.

Hezekiya'nın nasıl hastalandığı ve ölmek üzere olduğu; ve Tanrı'nın ona nasıl on beş yıl daha uzun ömür bahşettiği [ve bu vaadi gölgenin on derece geriye gitmesiyle nasıl güvence altına aldığı].

1. Kral Hezekiya, şaşırtıcı bir şekilde içinde bulunduğu korkudan kurtulduktan sonra, tüm halkıyla birlikte Tanrı'ya şükran kurbanları sundu; çünkü başka hiçbir şey düşmanlarından bazılarını yok etmemiş ve geri kalanları da aynı kaderi paylaşmaktan o kadar korkutmuştu ki, oradan ayrıldılar.

Machine Translated by Google

Kudüs, ama bu ilahi yardım. Yine de, Tanrı'ya ibadet konusunda çok gayretli ve çalışkan olmasına rağmen, kısa süre sonra şiddetli bir hastalığa yakalandı; öyle ki hekimler ondan umudu kestiler ve hastalığının iyi bir sonuç vermeyeceğini düşündüler, arkadaşları da öyle: ve hastalığın (5) kendisinin yanı sıra, kralı altüst eden çok üzücü bir durum daha vardı; çocuksuz olması ve ölecek olması, evini ve yönetimini kendi bedeninden bir halef olmadan bırakacak olması düşüncesiydi; bu yüzden bu durumu düşünmekten rahatsız oldu, kendi kendine ağladı ve Tanrı'dan, çocuk sahibi olana kadar hayatını biraz daha uzatmasını ve baba olmadan bu hayattan ayrılmasına izin vermemesini diledi. Bunun üzerine Tanrı ona merhamet etti ve duasını kabul etti; çünkü sözde ölümünde çektiği sıkıntı, krallıkta sahip olduğu ayrıcalıkları yakında kaybedecek olmasından kaynaklanmıyordu, ne de bu yüzden daha uzun bir ömür dilemişti; aksine, kendisinden sonra yönetimi devralacak oğulları olsun diye dua ediyordu. Ve Tanrı, peygamber İşaya'yı gönderdi ve Hezekiya'ya üç gün içinde hastalığından kurtulacağını, on beş yıl daha yaşayacağını ve çocuk sahibi olacağını bildirmesini emretti. Peygamberin Tanrı'nın emrettiği gibi bunu söylemesi üzerine, hem çok şiddetli olan hastalığı hem de kendisine söylenenlerin şaşırtıcı doğası nedeniyle buna inanmakta güçlük çekti; bu yüzden İşaya'dan kendisine bir işaret veya mucize göstermesini istedi ki, söylediklerine inanabilsin ve Tanrı'dan geldiğini anlayabilsin; çünkü beklentilerin ötesinde ve umutlarımızdan daha büyük şeyler, benzer nitelikteki eylemlerle inanılır hale gelir. Ve Yeşaya ona hangi alameti göstermesini istediğini sorduğunda, o, evinde on basamak [veya derece] aşağıya indirdiği güneşin gölgesinin tekrar aynı yere dönmesini (6) ve onu eskisi gibi yapmasını istedi. Peygamber, Tanrı'ya bu alameti krala göstermesi için dua ettiğinde, kral görmek istediğini gördü, hastalığından kurtuldu ve tapınağa çıktı, orada Tanrı'ya ibadet etti ve ona adaklar sundu.

2. Bu sırada Asurluların egemenliği Medler tarafından yıkılmıştı; (7) fakat bu konuları başka bir yerde ele alacağım. Fakat Babil kralı, adı Baladan olan, Hezekiya'ya hediyelerle elçiler gönderdi ve onun müttefiki ve dostu olmasını istedi.

Machine Translated by Google

Elçileri memnuniyetle karşıladı, onlara ziyafet verdi, hazinelerini, silahlarını ve sahip olduğu diğer değerli taşları ve altını gösterdi, Baladan'a götürmeleri için onlara hediyeler verdi ve onları geri gönderdi. Bunun üzerine peygamber İşaya yanına geldi ve elçilerin nereden geldiğini sordu; o da Babil'den, kraldan geldiklerini söyledi ve onlara sahip olduğu her şeyi gösterdiğini, böylece zenginliğini ve gücünü görerek [bolluğunu] tahmin edebileceklerini ve kralı bilgilendirebileceklerini belirtti.

Peygamber ise şöyle karşılık verdi: "Bil ki, kısa bir süre sonra bu zenginliklerin Babil'e götürülecek ve soyun orada hadım edilecek, erkekliklerini kaybedecek ve Babil kralının hizmetkârı olacaklardır; çünkü Tanrı böyle şeylerin olacağını önceden bildirmiştir."

Bu sözler üzerine Hezekiya üzüldü ve milletinin böyle felaketlere düşmesini istemediğini söyledi; ancak Tanrı'nın takdir ettiği şeyi değiştirmek mümkün olmadığı için, yaşadığı sürece barışın olması için dua etti. Berosus da Babil kralı Baladan'dan bahseder. Şimdi bu peygambere [İşaya] gelince, herkesin itirafına göre, doğruyu söylemede ilahi ve harika bir adamdı; ve asla yalan yazmadığına dair güvenceyle, tüm kehanetlerini yazdı ve bunların gerçekleşmesinin gelecek nesiller tarafından olaylardan değerlendirilmesi için kitaplarda bıraktı: Bu peygamber bunu yalnız yapmadı, on iki kişi olan diğerleri de aynısını yaptı. Ve aramızda yapılan her şey, ister iyi ister kötü olsun, onların kehanetlerine göre gerçekleşir; ancak bunların her birinden daha sonra bahsedeceğiz.

BÖLÜM 3.

Manasseh'in Hezekiah'tan sonra nasıl hüküm sürdüğü; ve esaret altındayken nasıl Tanrı'ya döndüğü, krallığına nasıl geri döndüğü ve onu [oğluna] nasıl bıraktığı.

AMON.

1. Kral Hezekiya, daha önce belirtilen zaman aralığını atlattıktan ve o süre boyunca barış içinde yaşadıktan sonra, elli dört yıllık ömrünü ve yirmi dokuz yıllık hükümdarlığını tamamlamış olarak öldü. Fakat oğlu Manasseh, annesinin adı Kudüslü Hephzibah olan, tahta geçtiğinde...

Machine Translated by Google

Krallığın başına geçtikten sonra babasının yolundan saparak, ona tamamen zıt bir yaşam tarzına girdi ve her bakımdan son derece kötü davranışlar sergiledi; hiçbir dinsizliği esirgemedi, İsrailoğullarının Tanrı'ya karşı işledikleri ve onları mahveden günahları taklit etti; çünkü Tanrı'nın tapınağını, şehri ve bütün ülkeyi kirletmeye cüret etti; Tanrı'ya karşı duyduğu saygısızlık nedeniyle, İbraniler arasında bulunan bütün dürüst insanları barbarca öldürdü; peygamberleri de esirgemedi, her gün bazılarını öldürdü, ta ki Kudüs kanla sular altında kalana kadar. Tanrı bu davranışlara öfkelendi ve krala ve halka peygamberler göndererek, kardeşleri İsrailoğullarının Tanrı'ya karşı işledikleri benzer hakaretler yüzünden şu anda yaşadıkları aynı felaketleri onlara da getireceğini bildirdi. Fakat bu adamlar onların sözlerine inanmadılar; oysa bu inançla tüm bu sıkıntılardan kurtulma avantajını elde edebilirlerdi. Yine de peygamberlerin kendilerine söylediklerinin doğru olduğunu ciddiyetle öğrendiler.

2. Onlar aynı yaşam tarzında ısrar edince, Tanrı Babil ve Kaldea kralından onlara karşı savaş açtı; kral, Yahudeya'ya bir ordu gönderdi ve ülkeyi harap etti; Kral Manasseh'i haince yakaladı ve onu kendisine getirilmesini emretti; dilediği cezayı ona verme yetkisini de eline aldı. Ama Manasseh içinde bulunduğu perişan durumu fark etti ve her şeyin sebebinin kendisi olduğunu düşünerek, Tanrı'dan düşmanını kendisine karşı insancıl ve merhametli kılmasını diledi. Bunun üzerine Tanrı duasını işitti ve istediğini ona verdi. Böylece Manasseh Babil kralı tarafından serbest bırakıldı ve içinde bulunduğu tehlikeden kurtuldu; Kudüs'e geldiğinde, mümkünse, Tanrı'ya karşı işlediği ve şimdi tövbe ettiği eski günahlarını unutmaya ve kendini çok dindar bir hayata adamaya çalıştı. Tapınağı kutsadı, şehri temizledi ve ömrünün geri kalanında tek amacı, kurtuluşu için Tanrı'ya şükranlarını sunmak ve O'nun kendisine ömür boyu hayırlı kalmasını sağlamaktı. Ayrıca, kendisinin de benzer bir felakete düştüğünü bizzat deneyimlediği için, kalabalığa da aynı şeyi yapmalarını öğütledi. Musa'nın emrettiği gibi sunağı yeniden inşa etti ve yasal kurbanları sundu.

Tanrı'ya ibadetle ilgili her şeyi olması gerektiği gibi yeniden tesis ettikten sonra, Kudüs'ün güvenliğine özen gösterdi: Sadece eski surları büyük bir gayretle onarmakla kalmadı, aynı zamanda eski surlara bir sur daha ekledi.

Machine Translated by Google

Ayrıca çok yüksek kuleler inşa etti ve şehrin önündeki garnizon yerlerini sadece diğer açılardan değil, ihtiyaç duydukları her türlü erzakla da güçlendirdi. Ve gerçekten de, önceki yolundan döndükten sonra, Tanrı'ya olan dindarlığına geri döndüğü zamandan itibaren mutlu bir insan ve örnek alınacak bir kişi olarak kabul edilecek şekilde hayatını sürdürdü.

Bu nedenle altmış yedi yıl yaşamış ve elli beş yıl hüküm sürmüş olarak bu dünyadan ayrıldı ve kendi bahçesine gömüldü; krallık ise annesinin adı Jotbath şehrinden Meshulemeth olan oğlu Amon'a geçti.

BÖLÜM 4.

Amon'un Manasseh'in yerine nasıl hüküm sürdüğü; ve Amon'dan sonra Yoşiya'nın nasıl hüküm sürdüğü; onun hem dürüst hem de dindar olduğu; ayrıca peygamber Hulda hakkında da.

1. Amon, gençliğinde küstahça yaptığı babasının işlerini taklit etti; bu yüzden kendi hizmetkarları tarafından kendisine karşı bir komplo kuruldu ve yirmi dört yaşında, iki hükümdarlık yapmışken kendi evinde öldürüldü. Fakat halk, Amon'u öldürenleri cezalandırdı, onu babasının yanına gömdü ve krallığı sekiz yaşında olan oğlu Yoşiya'ya verdi. Annesi Boskat şehrindendi ve adı Yedide idi. O, son derece iyi huylu ve doğal olarak erdemliydi ve hayatının her alanında Kral Davud'un davranışlarını örnek ve kural olarak izledi. On iki yaşında iken, dindar ve doğru davranışlarının örneklerini gösterdi; çünkü halkı ölçülü bir yaşam tarzına getirdi ve putlarına olan inançlarından vazgeçmelerini, çünkü putların tanrı olmadığını, kendi Tanrılarına tapınmaları gerektiğini öğütledi. Atalarının yaptıklarını tekrarlayarak, onların yanlışlarını akıllıca düzeltti; tıpkı çok yaşlı bir adam gibi ve neyin yapılması gerektiğini çok iyi anlayan biri gibi davrandı; ve onların iyi yaptıklarını gördüğü şeyleri tüm ülkede gözlemledi ve aynısını taklit etti. Böylece kendi doğasının bilgeliğini ve basiretini izleyerek ve büyüklerin tavsiye ve talimatlarına uyarak hareket etti; çünkü kanunlara uyarak yönetim düzeninde ve Tanrı'ya ibadet konusunda dindarlıkta bu kadar başarılı oldu.

Machine Translated by Google

Bu, önceki kralların günahlarının artık görülmemesi, tamamen ortadan kalkması yüzünden oldu; çünkü kral şehri ve bütün ülkeyi dolaştı, yabancı tanrılara adanmış koruları kesti ve sunaklarını yıktı; ataları tarafından onlara sunulan herhangi bir adak varsa, onları da rezil etti ve söküp attı; böylece halkı onlara karşı olan düşüncelerinden vazgeçirip Tanrı'ya ibadete döndürdü. Ayrıca sunakta alışılmış kurbanlarını ve yakmalık sunularını sundu. Dahası, kendilerine ait işleri düzene koymaları, her şeyden önce adaleti gözetmeleri ve kendi canlarına gösterdikleri özenle dağıtmaları için bazı yargıçlar ve gözetmenler atadı. Ayrıca bütün ülkeye haber göndererek, herkesin isteğine ve yeteneğine göre tapınağın onarımı için altın ve gümüş getirmelerini istedi.

Para getirildiğinde, Maaseiah'ı şehrin valisi, Shaphan'ı kâtip, Joab'ı kayıtçı ve Eliakim'i de baş rahip olarak tapınağın ve ona yapılan harcamaların sorumlusu yaptı; bunlar hiç gecikmediler, işi ertelemediler, aksine mimarlar ve bu onarımlar için gereken her şeyi hazırladılar ve işe dört elle sarıldılar. Böylece tapınak bu şekilde onarıldı ve kralın dindarlığının halka açık bir göstergesi oldu.

2. Fakat hükümdarlığının on sekizinci yılında iken, başrahip Eliakim'e emir gönderdi ve tapınakta kullanılacak kadehler, kaplar ve şişeler yaptırmasını, ayrıca hazineler arasında bulunan tüm altın ve gümüşü de getirip kadeh ve benzeri kaplar yapımında kullanmasını emretti. Başrahip altını getirirken, tapınakta saklanan Musa'nın kutsal kitaplarına rastladı; onları getirdikten sonra kâtip Şafan'a verdi. Şafan onları okuduktan sonra krala geldi ve emrettiği her şeyin tamamlandığını bildirdi. Ayrıca ona kitapları okudu; o da okunduğunu duyunca elbisesini yırttı ve baş rahip Eliakim'i, kâtip Şafan'ı ve en yakın dostlarından bazılarını çağırdı ve onları Şallum'un karısı olan peygamber Hulda'ya (Şallum saygın ve seçkin bir aileden bir adamdı) gönderdi ve onlara gidip Tanrı'yı yatıştırmasını ve onlara lütufkâr olmasını sağlamasını istediğini söylemelerini emretti, çünkü bunun için bir sebep vardı.

Machine Translated by Google

Atalarının Musa'nın yasalarını çiğnemesi sonucu esarete düşme ve kendi ülkelerinden kovulma tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktan, her şeyden yoksun kalıp hayatlarını sefil bir şekilde sonlandırmaktan korkuyorlardı. Peygamber kadın, kral tarafından kendisine gönderilen elçilerden bunu duyunca, onlara krala geri dönmelerini ve şöyle demelerini emretti: "Tanrı, halkı yok etmek, onları ülkelerinden kovmak ve sahip oldukları tüm mutluluklardan mahrum bırakmak için onlara karşı zaten hüküm vermişti; bu hüküm, kanunları çiğnemeleri ve uzun zamandır tövbe etmemeleri nedeniyle verilmişti; oysa peygamberler onları ıslah olmaya çağırmış ve dinsiz davranışlarının ardından gelecek cezayı önceden bildirmişlerdi; Tanrı'nın bu tehditlerini kesinlikle yerine getireceğini, böylece kendisinin Tanrı olduğuna ve peygamberleri aracılığıyla bildirdiği konularda onları hiçbir şekilde aldatmadığına ikna olacaklarını; ancak Yoşiya'nın dürüst bir adam olması nedeniyle, bu felaketleri şimdilik erteleyeceğini, ancak ölümünden sonra halkın başına onlar için belirlediği sefaleti göndereceğini."

3. Bu haberciler, kadının bu kehaneti üzerine gelip krala bildirdiler; bunun üzerine kral her yere haberciler gönderdi ve rahiplerin ve Levililerin Kudüs'te toplanmalarını emretti; ayrıca her yaştan insanın da orada bulunmasını istedi. Toplandıklarında, önce onlara kutsal kitapları okudu; sonra da kalabalığın ortasında bir kürsüye çıktı ve onlardan Tanrı'ya ibadet edeceklerine ve Musa'nın kanunlarına uyacaklarına dair yeminli bir antlaşma yapmalarını istedi. Buna göre, gönüllü olarak kabul ettiler ve kralın kendilerine tavsiye ettiği şeyi yapmayı üstlendiler. Böylece hemen, kabul edilebilir bir şekilde kurbanlar sundular ve Tanrı'dan kendilerine lütufkâr ve merhametli olmasını dilediler. Ayrıca baş rahibe, tapınakta putlara veya yabancı tanrılara adanmış herhangi bir kap kalmışsa, onu atmalarını emretti. Böylece, bu türden çok sayıda kap bir araya gelince, onları yaktı ve küllerini her yere saçtı; Harun soyundan olmayan putperestlerin rahiplerini de öldürdü.

4. Yeruşalim'de bunu yaptıktan sonra, ülkeye geldi ve Kral Yeroboam'ın yabancı tanrılar adına yaptırdığı tüm yapıları tamamen yıktı; ve sahte tanrıların kemiklerini yaktı.

Machine Translated by Google

Yeroboam'ın ilk kurduğu sunakta peygamberler vardı; ve Yeroboam kurban sunarken yanına gelen ve bütün halkın dinlediği peygamber [Yadon], olacakları, yani Davut soyundan Yoşiya adında bir adamın burada bahsedilenleri yapacağını önceden bildirdi. Ve bu kehanetler üç yüz altmış bir yıl sonra gerçekleşti.

5. Bu olaylardan sonra Yoşiya, Asurluların esaretinden ve köleliğinden kurtulmuş olan diğer İsrailoğullarına da gitti ve onları dinsiz uygulamalarından vazgeçmeye, yabancı tanrılara gösterdikleri saygıyı bırakmaya, kendi Yüce Tanrılarına doğru şekilde ibadet etmeye ve O'na bağlı kalmaya ikna etti. Ayrıca, birilerinin gizlice bir putu olabileceğinden şüphelenerek evleri, köyleri ve şehirleri aradı; hatta, seleflerinin yaptırdığı (8) kraliyet sarayında kurulu olan [güneş] arabalarını ve tanrı olarak taptıkları her şeyi kaldırdı. Böylece bütün ülkeyi temizledikten sonra, halkı Kudüs'e çağırdı ve orada mayasız ekmek bayramını, yani Fısıh bayramını kutladı. Ayrıca halka Fısıh kurbanı olarak otuz bin keçi yavrusu ve kuzu ile yakmalık kurban olarak üç bin öküz verdi. Başrahip de Fısıh bayramı için rahiplere iki bin altı yüz kuzu verdi; Levililerin başı da Levililere beş bin kuzu ve beş yüz öküz verdi; böylece çok sayıda kurban sunuldu; ve bu kurbanları Musa'nın kanunlarına göre sundular, her rahip meseleyi açıkladı ve kalabalığa hizmet etti. Gerçekten de, İbraniler Samuel peygamber zamanından beri böyle kutlanan başka bir bayram olmamıştı; ve şimdi sunulan çok sayıda kurban, her şeyin kanunlara ve atalarının geleneklerine göre yapılmasının vesilesiydi. Böylece Yoşiya bundan sonra barış içinde, hatta zenginlik ve itibar içinde yaşadıktan sonra, hayatını şu şekilde sonlandırdı.

BÖLÜM 5.

Yoşiya'nın Mısır Kralı Neko ile nasıl savaştığı, yaralandığı ve kısa süre sonra öldüğü; ayrıca Neko'nun, daha önce yaralanmış olan Yehoahaz'ı nasıl taşıdığı anlatılıyor.

Machine Translated by Google

O, MISIR'A KRAL YAPTIK VE KRALLIĞI YEVOOKİME'YE TESLİMAT ETTİ; VE [SON OLARAK] YEREMYA VE HEZEKİEL HAKKINDA.

1. Şimdi Mısır kralı Neko, Asurluların egemenliğini deviren Medler ve Babillilerle savaşmak için bir ordu topladı ve Fırat nehrine doğru yürüdü (9), çünkü Asya'ya hükmetme arzusu vardı. Şimdi, Yoşiya'nın krallığına ait olan Mendes şehrine vardığında, Medlere karşı yaptığı seferde kendi ülkesinden geçmesini engellemek için bir ordu getirdi. Neko, Yoşiya'ya bir haberci gönderdi ve ona bu seferi ona karşı yapmadığını, Fırat'a aceleyle gittiğini söyledi; ve gitmeyi planladığı yere doğru ilerlemesini engellediği için onu kendisine karşı savaşa kışkırtmamasını istedi. Ancak Yoşiya, Neko'nun bu tavsiyesini kabul etmedi ve onu planladığı yürüyüşten alıkoymak için bir pozisyon aldı. Sanırım kader onu bu davranışa itti, böylece ona karşı bir fırsat doğsun; Çünkü ordusunu dizginlerken (10) ve savaş arabasıyla ordusunun bir kanadından diğerine giderken, Mısırlılardan biri ona bir ok attı ve savaşma hevesine son verdi; ağır yaralandığı için ordusuna geri çekilme emri verdi ve Kudüs'e döndü ve bu yaradan öldü; ve otuz dokuz yaşında iken ve otuz bir yıl hüküm sürmüşken, atalarının mezarına görkemli bir şekilde gömüldü. Fakat bütün halk onun için çok yas tuttu, onun yüzünden uzun günler boyunca ağladı ve kederlendi; ve peygamber Yeremya onun için bir ağıt yazdı (11) ki bu da günümüze kadar ulaşmıştır. Dahası, bu peygamber şehre gelecek olan üzücü felaketleri önceden bildirmişti. Ayrıca, son zamanlarda günümüzde meydana gelen ulusumuzun yıkımını ve Babil'in ele geçirilmesini yazılı olarak geride bıraktı; Bu tür kehanetleri önceden halka ileten tek peygamber o değildi; aynı şekilde, bu olayları yazılı olarak ilk anlatan ve ardında bu olaylarla ilgili iki kitap bırakan Hezekiel de öyle yapmıştı. Bu iki peygamber de doğuştan rahip idiler, ancak Yeremya, Yoşiya'nın hükümdarlığının on üçüncü yılından itibaren, şehir ve tapınak tamamen yıkılıncaya kadar Kudüs'te ikamet etti. Ancak bu peygamberin başına gelenleri, uygun yerde anlatacağız.

Machine Translated by Google

2. Daha önce de bahsettiğimiz gibi, Yoşiya'nın ölümünden sonra, yirmi üç yaşlarında olan oğlu Yehoahaz krallığı devraldı.
Kudüs'te hüküm sürdü; annesi ise Libhah şehrinden Hamutal idi.
O, dinsiz ve yaşam tarzı kirli bir adamdı; fakat Mısır kralı savaştan döndüğünde, Yehoahaz'ı Suriye'ye ait Hamat (12) adlı şehre çağırdı ; ve o geldiğinde, onu zincirlere vurdu ve krallığı babasının yanından bir kardeşi olan Eliakim'e verdi ve adını Yehoyakim olarak değiştirdi ve ülkeye yüz talent gümüş ve bir talent altın vergi koydu; ve Yehoyakim bu parayı vergi olarak ödedi; fakat Neco, Yehoahaz'ı Mısır'a götürdü ve orada üç ay on gün hüküm sürdükten sonra öldü. Yehoyakim'in annesinin adı Zebudah'tı ve Rumah şehrindendi. Kötü bir mizaca sahipti ve kötülük yapmaya hazırdı; ne Tanrı'ya karşı dindar ne de insanlara karşı iyi huyluydu.

BÖLÜM 6.

Nebukadnezar'ın Mısır kralını fethettikten sonra Yahudilere karşı nasıl bir sefer düzenlediği, Yehoyakim'i öldürdüğü ve oğlu Yeholachin'i kral yaptığı.

1. Yehoyakim'in hükümdarlığının dördüncü yılında, adı Nebukadnezar olan biri Babillilerin yönetimini ele geçirdi. Aynı zamanda, Mısır kralı Neko ile savaşmak üzere büyük bir orduyla Fırat'taki Karkemiş şehrine gittiler. Neko, Babil kralının niyetini ve bu seferin kendisine karşı yapıldığını anlayınca, bu girişimi küçümsemedi ve Nebukadnezar'dan korunmak için büyük bir orduyla Fırat'a koştu. Savaş başladığında yenildi ve on binlerce askerini kaybetti. Böylece Babil kralı Fırat'ı geçti ve Yahudiye hariç, Pelusium'a kadar tüm Suriye'yi ele geçirdi. Ancak Nebukadnezar'ın hükümdarlığının dördüncü yılına, yani Yehoyakim'in İbraniler üzerindeki yönetiminin sekizinci yılına gelindiğinde, Babil kralı Yahudilere karşı büyük bir orduyla sefer düzenledi, Yehoyakim'den haraç istedi ve savaş açmayı reddetmesi halinde onu tehdit etti. Yehoyakim bu tehditten korktu ve

Machine Translated by Google

Para karşılığında barışını satın aldı ve üç yıl boyunca getirmesi emredilen haraçları getirdi.

2. Fakat üçüncü yılda, Babil kralının Mısırlılara karşı bir sefer düzenlediğini duyunca, vergisini ödemedi; yine de umudu boşa çıktı, çünkü Mısırlılar bu zamanda savaşmaya cesaret edemiyorlardı. Peygamber Yeremya her gün, Mısır'dan umutlarının ne kadar boşuna olduğunu, şehrin Babil kralı tarafından nasıl yıkılacağını ve Kral Yehoyakim'in onun tarafından nasıl alt edileceğini önceden bildiriyordu. Ancak onun bu sözleri onlara hiçbir fayda sağlamadı, çünkü kurtulacak kimse yoktu; hem halk hem de yöneticiler onu dinlediklerinde duyduklarıyla ilgilenmediler; aksine, peygamberi krala karşı bir kahin gibi görüp, söylenenlerden hoşnutsuz oldular ve Yeremya'yı suçlayarak mahkemeye çıkardılar ve hakkında hüküm ve ceza verilmesini istediler. Geri kalanların hepsi onun mahkum edilmesi için oy verdi, ancak ihtiyarlar karşı çıktı ve akıllıca davranarak peygamberi hapishane avlusundan uzaklaştırdılar ve geri kalanları Yeremya'ya zarar vermemeye ikna ettiler; çünkü dediler ki, şehre gelecek olanları önceden bildiren tek kişi o değildi, Mika da ondan önce aynı şeyi bildirmişti, ayrıca birçok başkası da, o zamanlar hüküm süren krallardan hiçbir şeye katlanmamış, aksine Tanrı'nın peygamberleri olarak onurlandırılmışlardı. Böylece bu sözlerle kalabalığı yatıştırdılar ve Yeremya'yı mahkum edildiği cezadan kurtardılar. Şimdi bu peygamber bütün kehanetlerini yazdıktan sonra, halk oruç tutmuş ve tapınakta toplanmışken, Yehoyakim'in beşinci yılının dokuzuncu ayında, şehre, tapınağa ve kalabalığa olacakları öngören kehanetlerini yazdığı kitabı okudu. Yöneticiler bunu duyunca, kitabı ondan aldılar ve Yeremya ile kâtip Baruk'u, birileri tarafından fark edilmesinler diye, kendi yollarına gitmelerini emrettiler; fakat onlar kitabı alıp krala verdiler; bunun üzerine kral, dostlarının huzurunda kâtibine kitabı alıp okumasını emretti. Kral, kitabın içeriğini duyunca öfkelendi, onu yırtıp ateşe attı ve kitap yandı. Ayrıca Yeremya ve kâtip Baruk'u bulup kendisine getirmelerini, böylece cezalandırılmalarını emretti. Ancak onlar kralın öfkesinden kurtuldular.

Machine Translated by Google

3. Bundan kısa bir süre sonra, Babil kralı, daha önce bu peygamberin kehanetlerinden korkarak, Yehoyakim'e karşı bir sefer düzenledi. Yehoyakim'i şehre kabul etmişti; çünkü kapıları kapatmadığı ve ona karşı savaşmadığı için korkunç bir şey olmayacağını sanıyordu. Ancak şehre girdiğinde, yaptığı antlaşmalara uymadı, genç ve en yüksek mevkideki kişileri, kral Yehoyakim ile birlikte öldürdü; Yehoyakim'i gömülmeden surların önüne atılmasını emretti ve oğlu Yehoyakin'i ülkenin ve şehrin kralı yaptı. Ayrıca üç bin kadar önemli kişiyi esir alıp Babil'e götürdü; bunların arasında o zamanlar genç olan peygamber Hezekiel de vardı. Kral Yehoyakim'in sonu böyle oldu; otuz altı yıl yaşadı ve on bir yıl hüküm sürdü. Fakat krallıkta onun yerine Yehoyakin geçti; annesinin adı Nehuşta idi ve Kudüs vatandaşıydı. Üç ay on gün hüküm sürdü.

BÖLÜM 7.

Babil kralı Yehoyahin'i kral yapmaktan pişman oldu, onu Babil'e götürdü ve krallığı Zedikya'ya teslim etti. Bu kral, Yeremya ve Hezekiel'in önceden bildirdiği gibi davranmadı, aksine Mısırlılara katıldı; Mısırlılar Yahuda'ya geldiklerinde Babil kralı tarafından yenilgiye uğratıldılar; tıpkı Yeremya'nın başına gelenler gibi.

1. Fakat Babil kralı, krallığı Yehoyakin'e hemen vermişti ve bu yüzden büyük bir korkuya kapıldı; Yehoyakin'in babasını öldürmesi nedeniyle kendisine kin besleyeceğinden ve bunun üzerine ülkenin kendisine karşı isyan edeceğinden endişeleniyordu. Bu nedenle bir ordu göndererek Yehoyakin'i Kudüs'te kuşattı. Ancak Yehoyakin, nazik ve adil bir kişiliğe sahip olduğu için, şehrin onun yüzünden tehlikeye girmesini istemedi; annesini ve akrabalarını yanına alarak Babil kralının gönderdiği komutanlara teslim etti ve ne kendilerine ne de şehre zarar gelmeyeceğine dair yeminlerini kabul etti. Ancak bu anlaşmaya bir yıl bile uymadılar, çünkü Babil kralı anlaşmayı yerine getirmedi ve generallerine emirle

Machine Translated by Google

Şehirdeki tüm esirleri, hem gençleri hem de zanaatkarları alıp, bağlayarak kendisine getirdi; sayıları on bin sekiz yüz otuz ikiydi; ayrıca Yehoyakin, annesi ve arkadaşları da getirildi. Bunlar kendisine getirildiğinde, onları gözaltında tuttu ve Yehoyakin'in amcası Zedekiah'ı kral olarak atadı; ve ona, krallığı kendisi için koruyacağına, hiçbir yenilik yapmayacağına ve Mısırlılarla hiçbir dostluk kurmayacağına dair yemin ettirdi.

2. Zedekiya, yönetimi devraldığında yirmi bir yaşındaydı ve kardeşi Yehoyakim ile aynı anneden doğmuştu; fakat adaleti ve görevini hor görüyordu, çünkü gerçekten de onunla aynı yaşta olanlar ona karşı kötülük yapıyorlardı ve bütün halk istedikleri gibi adaletsiz ve küstahça şeyler yapıyordu; bu yüzden peygamber Yeremya sık sık ona gelip, dinsizliklerinden ve günahlarından vazgeçmesi, doğru olanla ilgilenmesi, yöneticilere (aralarında kötü adamlar da vardı) kulak vermemesi ve onları aldatan sahte peygamberlerine inanmaması konusunda ısrar ediyordu; çünkü Babil kralının artık onlara karşı savaş açmayacağını ve Mısırlıların ona karşı savaş açıp onu yeneceğini söylüyorlardı, çünkü söyledikleri doğru değildi ve olaylar bekledikleri gibi olmayacaktı. Zedekiya ise peygamberin konuşmasını dinlerken ona inanmış, her şeyin doğru olduğunu kabul etmiş ve bunun kendi çıkarına olduğunu düşünmüştü; Fakat sonra arkadaşları onu yoldan çıkardılar, peygamberin tavsiyesinden vazgeçirdiler ve kendi istediklerini yapmaya zorladılar. Hezekiel ayrıca Babil'de halkın başına gelecek felaketleri de önceden bildirdi; bunları duyunca Kudüs'e haber gönderdi. Fakat Zedekiya onların kehanetlerine inanmadı, çünkü şöyle bir sebep vardı: İki peygamber de diğer her şeyde olduğu gibi, şehrin ele geçirileceği ve Zedekiya'nın esir alınacağı konusunda hemfikirdi; fakat Hezekiel onunla aynı fikirde değildi ve Zedekiya'nın Babil'i görmeyeceğini söyledi, Yeremya ise Babil kralının onu zincirlerle oraya götüreceğini söyledi. Ve...

3. Zedekiah, Babillilerle yaptığı karşılıklı yardımlaşma antlaşmasını sekiz yıl sürdürdükten sonra bozdu ve Mısırlılara isyan etti; amacı, onların yardımıyla Babillileri alt etmekti. Babil kralı bunu öğrenince, Mısırlılara savaş açtı.

Machine Translated by Google

Zedekiya ülkesini harap etti, müstahkem şehirlerini ele geçirdi ve kuşatma için Kudüs şehrine kadar geldi. Ancak Mısır kralı, müttefiki Zedekiya'nın içinde bulunduğu durumu duyunca, büyük bir orduyla birlikte Yahudiye'ye girdi ve kuşatmayı kaldırmak istedi. Bunun üzerine Babil kralı Kudüs'ten ayrıldı, Mısırlılarla karşılaştı, onlarla savaştı ve onları yendi. Mısırlıları kaçırdıktan sonra peşlerinden koştu ve Suriye'nin her yerinden kovdu. Babil kralı Kudüs'ten ayrılır ayrılmaz, sahte peygamberler Zedekiya'yı kandırarak, Babil kralının artık ona veya halkına karşı savaş açmayacağını, onları kendi ülkelerinden Babil'e götürmeyeceğini ve esaret altındakilerin, Babil kralının tapınağı yağmaladığı tüm tapınak eşyalarıyla birlikte geri döneceklerini söylediler. Fakat Yeremya aralarına geldi ve bu kehanetlerin aksine, doğru olduğu kanıtlanan bir kehanette bulundu: Kötülük yaptıklarını ve kralı aldattıklarını; Mısırlıların onlara hiçbir fayda sağlamayacağını, Babil kralının Kudüs'e karşı savaşı yenileyeceğini, şehri tekrar kuşatacağını, halkı kıtlıkla yok edeceğini, kalanları esarete götüreceğini, ganimet olarak aldıklarını ve tapınaktaki zenginlikleri alıp götüreceğini; hatta bunun da ötesinde, şehri yakıp tamamen yıkacağını ve yetmiş yıl boyunca kendisine ve soyuna hizmet edeceklerini; daha sonra Perslerin ve Medlerin onların köleliğine son vereceğini ve Babillileri alt edeceğini; "ve bizlerin serbest bırakılıp bu topraklara döneceğimizi, tapınağı yeniden inşa edeceğimizi ve Kudüs'ü eski haline getireceğimizi" bildirdi.

Yeremya bunu söylediğinde, çoğunluk ona inandı; fakat yöneticiler ve kötüler onu, aklı başında olmayan biri gibi hor gördüler. Yeremya, kendi ülkesi olan ve Kudüs'ten yirmi furlong uzaklıkta bulunan Anathoth'a gitmeye karar vermişti; (13) ve giderken yöneticilerden biri onu yakaladı ve onu, sanki Babillilere firar eden biriymiş gibi, yanlış bir şekilde suçladı; fakat Yeremya, bunun yanlış bir suçlama olduğunu ve sadece kendi ülkesine gittiğini söyledi; fakat diğeri ona inanmadı, onu yakaladı ve yöneticilerin yanına götürerek ona karşı bir suçlama yöneltti; Yeremya onların gözetiminde her türlü işkence ve eziyete maruz kaldı ve cezalandırılmak üzere bekletildi; ve bu, daha önce haksız yere anlattığım şeyleri çektiği bir süre boyunca içinde bulunduğu durumdu.

Machine Translated by Google

4. Zedekiah'ın hükümdarlığının dokuzuncu yılında, onuncu ayın onuncu gününde, Babil kralı Kudüs'e ikinci bir sefer düzenledi ve on sekiz ay boyunca şehri kuşattı ve büyük bir gayretle abluka altına aldı. Kudüs kuşatma altındayken, aynı zamanda iki büyük felaket de başlarına geldi: kıtlık ve salgın hastalık; bunlar büyük yıkıma yol açtı. Peygamber Yeremya hapiste olmasına rağmen, durmadı, haykırdı, yüksek sesle ilan etti ve halkı kapılarını açmaya ve Babil kralını içeri almaya çağırdı; çünkü bunu yaparlarsa kendilerinin ve bütün ailelerinin kurtulacağını, yapmazlarsa ise yok olacaklarını söyledi. Ayrıca, şehirde kalan herkesin kesinlikle şu yollardan biriyle yok olacağını, ya kıtlıktan öleceğini ya da düşmanın kılıcıyla öldürüleceğini bildirdi. Fakat düşmana kaçarsa ölümden kurtulacağını söylemişti. Ancak bunu duyan yöneticiler, büyük felaketler içinde oldukları halde ona inanmadılar; aksine krala gelip öfkeyle Yeremya'nın söylediklerini anlattılar, onu suçladılar ve peygamberi deli, zihinlerini karartan, felaketleri ilan ederek halkın şevkini zayıflatan biri olarak şikayet ettiler. Oysa halk, onun ve ülkeleri için kendilerini tehlikelere atmaya hazırdı; peygamber ise tehditkar bir şekilde onları düşmana kaçmaya çağırdı ve şehrin kesinlikle ele geçirilip tamamen yıkılacağını söyledi.

5. Ancak kralın kendisi, nazik ve dürüst yapısı nedeniyle Yeremya'ya hiç kızmamıştı; yine de, böyle bir zamanda yöneticilerle kavga etmemek ve onların niyetlerine karşı çıkmamak için, peygambere ne isterlerse yapmalarına izin verdi; bunun üzerine kral onlara bu izni verince, hemen hapishaneye girdiler, onu alıp bir iple çamur dolu bir çukura indirdiler ki boğulup ölsün. Böylece boynuna kadar çamura batmış halde öylece durdu; fakat kralın hizmetkarlarından biri, aslen Etiyopyalı olan ve kralın gözünde saygın biri, peygamberin ne durumda olduğunu krala anlattı ve dostlarının ve yöneticilerinin peygamberi çamura atarak ona daha acı bir ölüm yaşatmak için kötülük yaptıklarını söyledi. Kral bunu duyunca, peygamberi yöneticilere teslim ettiğine pişman oldu ve onlara emretti.

Machine Translated by Google

Etiyopyalılar, kralın muhafızlarından otuz adam ve onlarla birlikte ipler ve peygamberin kurtarılması için gerekli olduğunu düşündükleri her şeyi alıp onu hemen yukarı çekmek üzere yola koyuldular. Böylece Etiyopyalılar kendilerine emredilen adamları alıp peygamberi çamurdan çıkardılar ve onu [hapishanede] serbest bıraktılar.

6. Fakat kral onu özel olarak yanına çağırıp, içinde bulunduğu duruma uygun, Tanrı'dan kendisine ne söyleyebileceğini sorduğunda ve bunu kendisine bildirmesini istediğinde, Yeremya söyleyecek bir şeyleri olduğunu, ancak inanılmayacağını ve onları uyarsa bile dinlenmeyeceğini söyledi; çünkü, dedi, "arkadaşların beni, sanki bir kötülük işlemişim gibi, yok etmeye karar verdiler; bizi kandıran ve Babil kralının artık gelip bizimle savaşmayacağını söyleyen o adamlar şimdi neredeler? Ama şimdi gerçeği söylemekten korkuyorum, yoksa beni ölüme mahkum edersin."

Kral ona yemin ederek ne kendisinin onu öldürmeyeceğini ne de yöneticilere teslim etmeyeceğini söylediğinde, bu güvenceye güvenerek cesaretlendi ve ona şu tavsiyeyi verdi: Şehri Babillilere teslim etmeliydi; ve bunun Tanrı tarafından kendisine bildirildiğini, eğer kurtulmak ve içinde bulunduğu tehlikeden kurtulmak istiyorsa bunu yapması gerektiğini, böylece ne şehrin yerle bir olacağını ne de tapınağın yakılacağını söyledi; ama (eğer itaatsizlik ederse) vatandaşların başına gelecek bu felaketlerin ve tüm ailesinin başına gelecek felaketin sebebi olacağını belirtti. Kral bunu duyunca, onu ikna ettiği ve kendi çıkarına olacağını söylediği şeyi seve seve yapacağını, ancak kendi ülkesinden Babillilere geçenlerden korktuğunu, Babil kralına şikayet edilip cezalandırılmaktan çekindiğini söyledi. Fakat peygamber onu cesaretlendirdi ve böyle bir cezadan korkmasına gerek olmadığını, eğer her şeyi Babillilere teslim ederse, ne kendisini, ne çocuklarını, ne de eşlerini kaybedeceğini ve tapınağın da zarar görmeden kalacağını söyledi. Yeremya bunları söyledikten sonra kral onu serbest bıraktı ve kararlaştırdıkları şeyi yurttaşlardan hiçbirine söylememesini, eğer çağrıldığını öğrenirlerse ve ona neden çağrıldığını ve ne söylediğini sorarlarsa, yöneticilerden hiçbirine bu konulardan bahsetmemesini, bunun yerine onlara hapsedilmemek için yalvardığını söylemesini emretti.

Machine Translated by Google

Zincirlere vurulmuş ve hapisteydiler. Ve gerçekten de onlara böyle söyledi; çünkü peygambere gelip, krala onlarla ilgili ne tür bir öğüt vereceğini sordular. Böylece bu konuyla ilgili olanı bitirdim.

BÖLÜM 8.

Babil kralının Kudüs'ü nasıl ele geçirdiği, tapınağı nasıl yaktığı ve Kudüs halkını ve Zedikya'yı nasıl Babil'e sürdüğü; ayrıca krallar döneminde yüksek rahiplik makamına kimlerin geçtiği anlatılıyor.

1. Babil kralı Kudüs kuşatması konusunda çok kararlı ve istekliydi; büyük toprak yığınları üzerine kuleler inşa etti ve surlarda bulunanları bu kulelerden püskürttü; ayrıca şehrin etrafına, yüksekliği surların yüksekliğine eşit olan çok sayıda toprak yığını yaptı. Ancak içeridekiler kuşatmayı cesaret ve azimle karşıladılar, çünkü ne kıtlık ne de salgın hastalık onları yıldırmadı, savaşın sürdürülmesinde neşeli bir ruh halindeydiler, içerideki bu sefaletler onları ezse de, düşmanın hilelerinden veya savaş araçlarından korkmadılar, aksine hepsine karşı koymak için farklı araçlar geliştirdiler, öyle ki Babilliler ile Kudüs halkı arasında, daha büyük zekâ ve beceriye sahip olan Kudüs halkı arasında tam bir mücadele yaşanıyormuş gibi görünüyordu; ilk taraf, şehrin yıkımı için diğer tarafa karşı çok güçlü olacaklarını sanıyordu; Onlar ise kurtuluş umutlarını, düşmanın makinelerinin kendileri için işe yaramaz olduğunu gösterebilecek icatlarda ısrar etmekten başka bir şeye bağlamamışlardı. Ve bu kuşatmayı on sekiz ay boyunca, kıtlık ve düşmanın kulelerden üzerlerine attığı oklar yüzünden yok olana kadar çektiler.

2. Şehir, Zedekiah'ın hükümdarlığının on birinci yılında, dördüncü ayın dokuzuncu gününde ele geçirildi. Bunlar, Babil kralının generalleriydi; Nebukadnezar kuşatmanın sorumluluğunu onlara vermişti, çünkü kendisi Riblah şehrinde ikamet ediyordu. Kudüs'ü yağmalayıp ele geçiren bu generallerin isimlerini öğrenmek isteyen varsa, onlara bildirebilirim.

Machine Translated by Google

Bunlar şunlardı: Nergal Sharezer, Samgar Nebo, Rabsaris, Sorsechim ve Rabmag. Şehir gece yarısına doğru ele geçirildiğinde ve düşman generalleri tapınağa girdiğinde, Zedekiah bunu fark edince karılarını, çocuklarını, komutanlarını ve dostlarını alıp, surlardan geçerek çöle kaçtı. Kaçaklardan bazıları bunu Babillilere bildirdiğinde, şafak vakti Zedekiah'ın peşine düştüler ve onu Eriha'dan çok uzak olmayan bir yerde yakalayıp kuşattılar. Ancak Zedekiah'ın onunla birlikte şehirden kaçan dostları ve komutanları, düşmanlarını yakınlarında görünce onu bırakıp dağıldılar; kimisi bir yöne, kimisi başka bir yöne gitti ve herkes kendini kurtarmaya karar verdi. Böylece düşman, Zedekiah'ı, çocukları ve karılarıyla birlikte, birkaç kişi dışında herkes tarafından terk edilmiş haldeyken, canlı olarak yakalayıp krala getirdi. Zedekiah geldiğinde, Nebukadnezar ona kötü bir alçak, antlaşmayı bozan ve kendisine ülkeyi koruyacağına dair verdiği sözü unutan biri diye seslenmeye başladı. Ayrıca, Yehoyakin'den aldığı ve kendisine verdiği krallığı, kendisine veren kişiye karşı kullandığı için nankörlüğünü de kınadı; "Ama," dedi, "Tanrı büyüktür, senin bu davranışından nefret etti ve seni bizim yönetimimize getirdi." Zedekiah'a bu sözleri söyledikten sonra, Zedekiah ve diğer komutanların gözleri önünde oğullarını ve arkadaşlarını öldürttü; ardından Zedekiah'ın gözlerini kör etti, onu bağladı ve Babil'e götürdü. Ve bunlar ona oldu (14) , Yeremya ve Hezekiel'in ona önceden bildirdiği gibi, yakalanıp Babil kralının huzuruna getirilecek, onunla yüz yüze konuşacak ve gözlerini kendi gözleriyle görecekti; Yeremya da bu kadarını önceden bildirmişti. Fakat o da kör edildi ve Babil'e götürüldü, fakat Hezekiel'in kehanetine göre orayı görmedi.

3. Biz bunları söyledik çünkü bu, Tanrı'nın doğasını bilmeyenlere O'nun çeşitli olduğunu, birçok farklı şekilde hareket ettiğini, tüm olayların düzenli bir şekilde, uygun zamanlarında gerçekleştiğini ve olacakları önceden bildirdiğini göstermek için yeterliydi. Ayrıca, insanların cehaletini ve inançsızlığını göstermek için de yeterlidir; bu nedenle, gelecekte olacak hiçbir şeyi önceden göremezler ve hiçbir önlem almadan,

Machine Translated by Google

Felaketlere maruz kalırlar, bu nedenle bu felaketleri yaşamaktan kaçınmaları imkansızdır.

4. Davut soyundan gelen krallar da bu şekilde hayatlarını sonlandırdılar; sayıları yirmi birdi ve son krala kadar hepsi birlikte beş yüz on dört yıl, altı ay ve on gün hüküm sürdüler. Bunların arasında ilk kral olan Saul, diğerleriyle aynı kabileden olmamasına rağmen, yirmi yıl boyunca yönetimi elinde tuttu.

5. Babil kralı, ordusunun generali Nebuzaradan'ı Kudüs'e, tapınağı yağmalaması için gönderdi. Ayrıca tapınağı ve sarayı yakıp yıkmasını, şehri yerle bir etmesini ve halkı Babil'e sürmesini emretti. Buna göre, Kral Zedekiah'ın on birinci yılında Kudüs'e geldi, tapınağı yağmaladı ve Tanrı'nın altın ve gümüş kaplarını, özellikle Süleyman'ın adadığı büyük leğeni, ayrıca tunç sütunları, başlıklarını, altın levhaları ve şamdanları götürdü. Bunları götürdükten sonra, Zedekiah'ın on birinci ve Nebukadnezar'ın on sekizinci yılında, beşinci ayın birinci gününde tapınağı ateşe verdi. Ayrıca sarayı yaktı ve şehri yerle bir etti. Tapınak, inşa edildikten dört yüz yetmiş yıl, altı ay ve on gün sonra yakıldı. Mısır'dan çıkıştan itibaren bin altmış iki yıl, altı ay ve on gün geçmişti; tufandan tapınağın yıkımına kadar geçen süre ise bin dokuz yüz elli yedi yıl, altı ay ve on gündü; fakat Âdem'in doğuşundan tapınağın yıkılmasına kadar geçen süre ise üç bin beş yüz on üç yıl, altı ay ve on gündü; bu kadar uzun bir süre geçmişti. Bu yıllar boyunca yapılan eylemleri ayrıntılı olarak anlattık. Ancak Babil kralının generali şehri temellerine kadar yıktı, bütün halkı oradan çıkardı ve baş rahip Seraya'yı, onun yanındaki rahip Zefanya'yı, tapınağı koruyan üç yöneticiyi, silahlı adamların başındaki hadımı, Zedekiya'nın yedi arkadaşını, kâtibini ve altmış diğer yöneticiyi esir aldı. Yağmaladıkları kaplarla birlikte bunların hepsini Babil kralına, Suriye'deki Riblah şehrine götürdü. Bunun üzerine kral, başrahibin ve yöneticilerin başlarının kesilmesini emretti; ancak kendisi bu emirden kurtuldu.

Machine Translated by Google

Esirlerin hepsini ve Zedekiah'ı Babil'e götürdü. Ayrıca baş rahip Josedek'i de bağlayıp götürdü. Josedek, Babil kralının Suriye'nin Riblah şehrinde öldürdüğü baş rahip Seraiah'ın oğluydu, bunu az önce anlatmıştık.

6. Şimdi, kralların ardışıklığını, kim olduklarını ve ne kadar süre hüküm sürdüklerini saydığımıza göre, baş rahiplerin isimlerini ve krallar döneminde baş rahiplik görevini kimin üstlendiğini belirtmenin gerekli olduğunu düşünüyorum. Süleyman'ın inşa ettiği tapınaktaki ilk baş rahip Zadok idi; ondan sonra oğlu Achimas bu görevi devraldı; Achimas'tan sonra Azarias geldi; onun oğlu Joram, Joram'ın oğlu ise Isus idi; ondan sonra Axioramus geldi; Oğlu Phidens idi ve Phideas'ın oğlu Sudeas idi ve Sudeas'ın oğlu Juelus idi ve Juelus'un oğlu Jotham idi ve Jotham'ın oğlu Urias idi ve Urias'ın oğlu Nerias idi ve Nerias'ın oğlu Odeas idi ve onun oğlu Sallumus idi ve Sallumus'un oğlu Elcias idi ve onun oğlu [Azarias idi ve onun oğlu] Sareas idi (15) ve onun oğlu, Babil'e esir götürülen Josedec idi. Bütün bunlar, babalarının oğulları olarak, ardışık olarak baş rahipliği aldılar.

7. Kral Babil'e geldiğinde, Zedekiah'ı ölene kadar hapiste tuttu, onu görkemli bir şekilde gömdü ve Kudüs tapınağından yağmaladığı kapları kendi tanrılarına adadı, halkı Babil ülkesine yerleştirdi, ancak baş rahibi zincirlerinden kurtardı.

BÖLÜM 9.

Nebukadnezar'ın, Yahudiye'de kalan Yahudilerin başına Gedalya'yı nasıl getirdiğini, Gedalya'nın kısa bir süre sonra İsmail tarafından nasıl öldürüldüğünü ve İsmail kovulduktan sonra Yohanan'ın halkla birlikte Mısır'a nasıl indiğini, Nebukadnezar'ın Mısırlılara karşı bir sefer düzenlediğinde bu halkı nasıl esir alıp Babil'e götürdüğünü anlatıyor.

1. Ordu komutanı Nebuzaradan, Yahudi halkını esarete götürdükten sonra, yoksulları ve firar edenleri ülkede bıraktı ve Gedalya adında birini, yani ...'nın oğlunu, komutan yaptı.

Machine Translated by Google

Ahikam, soylu bir aileden gelen valileriydi; Gedalya ise nazik ve dürüst bir kişiliğe sahipti. Onlara toprağı ekip biçmelerini ve krala belirlenmiş bir vergi ödemelerini emretti. Ayrıca peygamber Yeremya'yı hapisten çıkardı ve onu Babil'e kendisiyle birlikte gitmeye ikna etmeye çalıştı; çünkü kral ona ne isterse sağlamasını emretmişti; eğer bunu yapmak istemezse, nerede yaşamaya karar verdiğini kendisine bildirmesini istedi ki, bunu krala bildirebilsin. Ancak peygamber onu takip etmeye veya başka bir yerde yaşamaya niyetli değildi, ülkesinin yıkıntıları ve sefil kalıntıları arasında yaşamaya razıydı. General amacını anlayınca, geride bıraktığı Gedalya'ya ona elinden gelen her türlü bakımı sağlamasını ve ihtiyaç duyduğu her şeyi temin etmesini emretti. Böylece ona zengin hediyeler verdikten sonra onu gönderdi. Bunun üzerine Yeremya, o ülkenin Mispah adlı bir şehrinde kaldı ve Nebuzaradan'dan, çok saygın bir aileden gelen ve ülkesinin dilini son derece iyi bilen öğrencisi Baruk'u, yani Neriah'ın oğlunu serbest bırakmasını istedi.

2. Nebuzaradan bunu yaptıktan sonra aceleyle Babil'e gitti. Ancak Kudüs kuşatması sırasında kaçıp ülkenin dört bir yanına dağılanlar, Babillilerin gittiğini ve Kudüs topraklarında bir kalıntı bıraktıklarını duyunca, her yerden Gedalya'nın yanına, Mispa'ya toplandılar. Onların yöneticileri arasında Kareah oğlu Yohanan, Yezanya, Seraya ve diğerleri vardı. Kraliyet ailesinden, Kudüs kuşatması sırasında Ammonluların kralı Baalis'e kaçıp onunla kalan, kötü ve çok kurnaz bir adam olan İsmail vardı. Gedalya, orada bulunanlara, Babillilerden korkmamaları ve ülkeyi ekip biçerlerse zarar görmeyecekleri konusunda yemin ederek güvence verdi. Ve onlara kendisini hamileri olarak kabul etmeleri gerektiğini, herhangi bir karışıklık çıkarsa onları savunmaya hazır bulacağını söyledi. Ayrıca her birinin dilediği şehirde ikamet etmelerini, kendi hizmetkarlarıyla birlikte adamlar göndermelerini, evlerini eski temeller üzerine yeniden inşa etmelerini ve orada yaşamalarını tavsiye etti; ve mevsim boyunca tahıl, şarap ve zeytinyağı hazırlamaları konusunda onları önceden uyardı, böylece bunları kullanabileceklerdi.

Machine Translated by Google

Kış boyunca onları besleyecekti. Onlara bu şekilde hitap ettikten sonra, herkesin ülkenin dilediği yerinde ikamet edebilmesi için onları gönderdi.

3. Bu haber, Yahudeya'ya komşu uluslara kadar yayıldı; Gedalya'nın, kaçtıktan sonra kendisine gelenleri, tek bir şartla, Babil kralına vergi ödemeleri koşuluyla, nazikçe kabul ettiği duyuldu. Bunun üzerine onlar da hemen Gedalya'nın yanına geldiler ve ülkeye yerleştiler. Yohanan ve onunla birlikte olan yöneticiler, ülkeyi ve Gedalya'nın insanlığını görünce ona çok hayran kaldılar ve ona, Ammonluların kralı Baalis'in, kraliyet ailesinden olduğu için İsrailoğulları üzerinde egemenlik kurmak amacıyla, gizlice ve haince bir şekilde onu öldürmesi için İsmail'i gönderdiğini söylediler. Ayrıca, İsmail'i öldürmelerine izin verirse, bu hain plandan kurtulabileceğini, çünkü İsmail'in öldürülmesi durumunda İsrailoğullarının geri kalan gücünün tamamen yok olacağından korktuklarını belirttiler. Fakat o, kendisine iyi davranmış bir adamın böyle haince bir niyet beslediğini söylediklerinde, söylediklerine inanmadığını belirtti; çünkü her şeyden yoksun kalmış, kendisine gerekli olan hiçbir şeyden mahrum kalmamış birinin, kendisine iyilik yapan kişiye karşı bu kadar kötü ve nankör davranmasının olası olmadığını, başkaları tarafından haince saldırıya uğradığında onu kurtarmamanın kötülük örneği olacağı halde, onu kendi elleriyle öldürmeye kalkışmasının ve bunu ciddi bir şekilde yapmasının mümkün olmadığını söyledi. Bununla birlikte, eğer bu bilginin doğru olduğunu varsayarsa, kendisine sığınan, kendi güvenliğini ona emanet eden ve kendini onun emrine bırakan bir adamı yok etmektense, başkaları tarafından öldürülmesinin daha iyi olacağını belirtti.

4. Bunun üzerine Yohanan ve yanındaki yöneticiler, Gedalya'yı ikna edemeyince oradan ayrıldılar. Ancak otuz gün geçtikten sonra İsmail, on adamıyla birlikte Mispa şehrine, Gedalya'nın yanına geri döndü. Gedalya, İsmail'i ve yanındakileri sofrasında görkemli bir şekilde ağırlayıp onlara hediyeler verdikten sonra, onlarla birlikte çok eğlenmeye çalışırken içkiye fazla daldı. İsmail onu bu halde, bilincini kaybedecek kadar sarhoş olup uykuya dalmış görünce, on arkadaşıyla birlikte aniden kalkıp Gedalya'yı ve ziyafetteki diğerlerini öldürdü.

Machine Translated by Google

Onları öldürdükten sonra geceleyin dışarı çıktı ve şehirdeki bütün Yahudileri ve Babilliler tarafından orada bırakılan askerleri de öldürdü. Ancak ertesi gün seksen adam, Gedalya'ya hediyelerle geldi; hiçbiri başına gelenlerden habersizdi. İsmail onları görünce Gedalya'nın yanına davet etti ve içeri girdiklerinde avluyu kapatıp onları öldürdü ve cesetlerini görünmemeleri için derin bir çukura attı. Bu seksen adamdan İsmail, tarlalarda sakladıkları zenginliklerini, yani eşyalarını, giysilerini ve tahıllarını kendisine teslim edene kadar öldürmemesini rica edenleri bağışladı. Ama Mispa'daki halkı, eşleri ve çocuklarıyla birlikte esir aldı; bunların arasında Babil ordusunun generali Nebuzaradan'ın Gedalya'ya bıraktığı Kral Zedekiya'nın kızları da vardı. Bunu yaptıktan sonra Ammonluların kralının yanına gitti.

5. Fakat Yonanan ve onunla birlikte olan yöneticiler, İsmail'in Mispa'da yaptıklarını ve Gedalya'nın ölümünü duyunca çok öfkelendiler ve her biri kendi silahlı adamlarını alıp İsmail'le savaşmak için aniden geldiler ve onu Hebron'daki pınarın yanında yakaladılar. İsmail tarafından esir alınanlar Yonanan ve yöneticileri görünce çok sevindiler ve onları kendilerine yardıma gelmiş saydılar; böylece onları esir alan kişiyi bırakıp Yonanan'ın yanına gittiler. Bunun üzerine İsmail sekiz adamıyla birlikte Ammonluların kralına kaçtı. Fakat Yohanan, İsmail'in elinden kurtardığı kişileri, hadımları, eşlerini ve çocuklarını yanına alarak Mandra denilen bir yere geldi ve o gün orada kaldılar; çünkü Babillilerin, ülkede kalmaya devam ederlerse onları öldürmesinden korkuyorlardı ve bu korku, vali olarak atadıkları Gedalya'nın öldürülmesinden kaynaklanıyordu.

6. Onlar bu tartışma halindeyken, Kareah oğlu Yohanan ve onunla birlikte olan yöneticiler, peygamber Yeremya'ya gelip, ne yapacakları konusunda tamamen çaresiz oldukları için Tanrı'ya dua etmesini ve onlara yol göstermesini rica ettiler. Ayrıca Yeremya'nın ne derse onu yapacaklarına yemin ettiler. Peygamber, Tanrı'ya aracı olacağını söyleyince, on gün sonra Tanrı ona göründü ve ona şöyle dedi:

Machine Translated by Google

Peygamber, Johanan'a, diğer yöneticilere ve tüm halka, o ülkede kaldıkları sürece onlarla birlikte olacağını, onlara bakacağını ve korktukları Babillilerden zarar görmelerini engelleyeceğini; ancak Mısır'a giderlerse onları terk edeceğini ve onlara karşı duyduğu öfke nedeniyle, kardeşlerinin daha önce çektiği cezaları onlara da uygulayacağını bildirdi. Peygamber, Johanan'a ve halka Tanrı'nın bu şeyleri önceden bildirdiğini söylediğinde, Tanrı'nın onlara o ülkede kalmalarını emrettiğini söylediğinde ona inanılmadı; aksine, kendi öğrencisi Baruk'u memnun etmek için böyle söylediğini, Tanrı'yı yalanladığını ve Babilliler tarafından yok edilmeleri için orada kalmaları konusunda onları ikna ettiğini düşündüler. Buna göre, hem halk hem de Johanan, Tanrı'nın peygamber aracılığıyla verdiği öğüdüne karşı geldiler ve Mısır'a gittiler, Yeremya ve Baruk'u da yanlarına aldılar.

7. Onlar oradayken, Tanrı peygambere Babil kralının Mısırlılara karşı bir sefere çıkmak üzere olduğunu bildirdi ve halka Mısır'ın ele geçirileceğini, Babil kralının bazılarının öldürüleceğini, bazılarının da esir alınacağını ve onları Babil'e götüreceğini önceden bildirmesini emretti; bu şeyler de buna göre gerçekleşti; çünkü Kudüs'ün yıkılmasından beş yıl sonra, Nebukadnezar'ın hükümdarlığının yirmi üçüncü yılında, Kelesurya'ya karşı bir sefere çıktı; ve onu ele geçirdikten sonra Ammonlular ve Moablılara karşı savaş açtı; ve bütün bu ulusları boyunduruk altına aldıktan sonra, Mısır'ı yıkmak için ona saldırdı; ve o zaman hüküm süren kralı öldürdü (16) ve yerine başka birini koydu; ve oradaki Yahudileri esir aldı ve onları Babil'e götürdü. Ve İbrani ulusunun sonu böyle oldu, bize aktarıldığı gibi, iki kez Fırat'ın ötesine geçti; On kabilenin halkı, Kral Hoşea döneminde Asurlular tarafından Samarya'dan sürüldü; daha sonra Kudüs'ün ele geçirilmesinden sonra kalan iki kabilenin halkı, Babil ve Kaldea kralı Nebukadnezar tarafından [sürgün edildi].

Şimdi Şalmanezer'e gelince, o İsrailoğullarını ülkelerinden çıkardı ve oraya daha önce Pers ve Medya'nın iç kesimlerine ait olan, ancak daha sonra taşındıkları ülkenin adını alarak Samaritler olarak adlandırılan Kutiyalılar ulusunu yerleştirdi; fakat iki kabileyi çıkaran Babil kralı (17) ülkelerine başka bir ulus yerleştirmedi; yani tüm Yahudeya ve Kudüs ve tapınak,

Machine Translated by Google

Bölge yetmiş yıl boyunca çöl olarak kaldı; fakat İsrailoğullarının esaretinden iki kabilenin sürgüne gönderilmesine kadar geçen süre toplamda yüz otuz yıl, altı ay ve on gün oldu.

BÖLÜM 10.

DANIEL VE BAŞINA GELENLER HAKKINDA

BABİL,

1. Fakat Babil kralı Nebukadnezar, çocuk yaştaki Yahudilerin en soylularından ve kral Zedekiah'ın akrabalarından, bedenlerinin güzelliği ve yüzlerinin zarafetiyle dikkat çekenleri seçti ve onları öğretmenlerin ellerine teslim ederek gelişimlerine katkıda bulundu. Ayrıca bazılarını hadım etti; aynı yolu, genç yaşta aldığı diğer milletlerden olanlara da uyguladı, onlara kendi sofrasından yemek verdi, ülkenin geleneklerini öğretti ve Kaldelilerin öğrenimini öğretti; böylece kendilerini yeterince bu bilgeliğe adadılar. Bunların arasında Zedekiah'ın ailesinden, son derece iyi huylu dört kişi vardı; bunlardan birinin adı Daniel, diğerinin adı Ananias, diğerinin adı Misael ve dördüncüsünün adı Azarias idi. Babil kralı onların isimlerini değiştirdi ve başka isimler kullanmalarını emretti. Daniel'e Baltasar, Ananias'a Şadrach, Misael'e Meşach ve Azarias'a Abednego adını verdi. Kral, bu kişileri çok iyi huylu olmaları, öğrenmeye olan bağlılıkları ve bilgelik konusundaki iddiaları nedeniyle takdir etti ve sevmeye devam etti.

2. Daniel ve akrabaları sert bir diyet yapmaya, kralın sofrasından gelen yiyeceklerden uzak durmaya ve tüm canlı yaratıkların etini yememeye karar vermişlerdi. Bu yüzden, kendilerine bakmakla görevli hadım olan Aşpenaz'a (18) geldi ve kraldan kendileri için getirilenleri alıp harcamasını, ancak onlara baklagiller ve hurma vermesini ve canlı yaratıkların etinden başka dilediği her şeyi vermesini istedi; çünkü onların eğilimleri şuydu:

Machine Translated by Google

Bir tür yemeği sevdiklerini, diğerini ise hor gördüklerini söylediler. O da, istedikleri her şeyi onlara ikram etmeye hazır olduğunu, ancak zayıf bedenleri ve yüzlerindeki değişiklik nedeniyle kral tarafından fark edileceklerinden şüphelendiğini, çünkü özellikle diğer çocukların daha iyi durumda olmaları ve daha güzel görünmeleri nedeniyle bedenlerinin ve renklerinin beslenmeyle birlikte değişmesinin kaçınılmaz olduğunu, böylece kralı tehlikeye atacaklarını ve cezalandırılmasına neden olacaklarını söyledi. Yine de, bu yüzden korkan Arioch'u, deneme amacıyla on gün boyunca istedikleri yemeği vermeye ikna ettiler; bedenlerinin görünümü değişmezse aynı şekilde devam etmelerini, daha sonra bundan zarar görmeyeceklerini umduklarını; ancak zayıf ve diğerlerinden daha kötü görünürlerse, onları eski beslenmelerine döndüreceğini söyledi. Şimdi, bu yiyecekleri tüketmelerine rağmen durumlarının kötüleşmediği, hatta diğerlerinden daha şişman ve dolgun hale geldikleri ortaya çıktı; öyle ki, kralın sofrasından gelenleri yiyenlerin daha az şişman ve dolgun göründüğünü, Daniel'in yanındakilerin ise bolluk içinde ve her türlü lüks içinde yaşamış gibi göründüklerini düşündü.

Arioch o zamandan itibaren, kralın her gün gelenek gereği çocuklarına gönderdiği akşam yemeğinden kendisi de aldı, ancak çocukların ruhları bir ölçüde daha saf ve daha az yük altındayken, öğrenmeye daha uygun ve bedenleri de ağır işlere daha iyi hazırlanmışken, onlara yukarıda bahsedilen diyeti verdi; çünkü ne bedenleri çeşitli yiyeceklerle ezilmiş ve ağırlaşmıştı, ne de bedenleri aynı nedenle zayıflamıştı; bu yüzden İbraniler ve Kaldeliler arasında yaygın olan tüm bilgileri kolayca anladılar, özellikle de zaten bilgelikte yeterince yetenekli olan ve rüyaların yorumlanmasıyla çok meşgul olan Daniel; ve Tanrı ona kendini gösterdi.

3. Mısır'ın yıkılmasından iki yıl sonra, Kral Nebukadnezar harika bir rüya gördü; Tanrı ona uykusunda rüyanın nasıl gerçekleşeceğini gösterdi; fakat yataktan kalkınca rüyanın nasıl gerçekleştiğini unuttu.
Bunun üzerine Kildanileri, sihirbazları ve peygamberleri çağırdı ve onlara bir rüya gördüğünü anlattı; gördüğü şeyin nasıl gerçekleştiğini unuttuğunu söyledi ve onlardan hem rüyanın ne olduğunu hem de anlamını kendisine anlatmalarını istedi. Onlar da bunun insanlar tarafından keşfedilmesi imkansız bir şey olduğunu söylediler; ancak eğer onlara gördüğü rüyayı açıklarsa, ona anlatacaklarına söz verdiler.

Machine Translated by Google

Bunun üzerine, ona rüyasının anlamını sordu. Bunun üzerine, eğer rüyasını anlatmazlarsa onları öldürmekle tehdit etti ve emredilenleri yapamayacaklarını itiraf ettikleri için hepsinin öldürülmesini emretti. Daniel, kralın bütün bilginlerin öldürülmesini emrettiğini ve aralarında kendisinin ve üç akrabasının da tehlikede olduğunu duyunca, kralın muhafızlarının komutanı Arioch'a gitti ve kralın bütün bilginlerin, Kildanilerin ve büyücülerin öldürülmesini emretmesinin sebebini öğrenmek istedi. Kralın bir rüya gördüğünü ve bunu unuttuğunu, kendilerine bu rüyayı krala bildirmeleri emredildiğinde bunu yapamayacaklarını söyleyerek kralı öfkelendirdiklerini öğrenince, Arioch'tan kralın yanına gidip büyücüler için bir gece süre tanımasını ve katliamı ertelemesini rica etti; çünkü bu süre içinde Tanrı'ya dua ederek rüyanın anlamını öğrenmeyi umuyordu. Bunun üzerine Arioch, Daniel'in isteğini krala bildirdi. Kral, Daniel'in vaadinin ne olacağını öğrenene kadar büyücülerin katliamını ertelemelerini emretti; ancak genç adam akrabalarıyla birlikte kendi evine çekildi ve bütün gece Tanrı'ya yalvararak rüyayı açıklamasını ve böylece kendileriyle birlikte yok olacak olan büyücüleri ve Kildanileri kralın öfkesinden kurtarmasını, rüyasını anlatmasını ve kralın bir önceki gece uykusunda gördüğü ama unuttuğu şeyi ortaya çıkarmasını diledi. Buna göre, Tanrı, tehlikede olanlara acıdığı ve Daniel'in bilgeliğini göz önünde bulundurduğu için, ona rüyayı ve yorumunu bildirdi ki, kral da onun aracılığıyla anlamını anlayabilsin. Daniel bu bilgiyi Tanrı'dan aldığında çok sevinçli bir şekilde kalktı, kardeşlerine anlattı ve onları sevindirdi; daha önce umutsuzluğa düştükleri ve zihinleri ölüm düşünceleriyle dolu olan hayatlarını kurtarabileceklerine dair umut verdi. Onlarla birlikte, gençliklerine acıyan Tanrı'ya şükranlarını sunduktan sonra, gün ağarınca Arioch'un yanına geldi ve onu krala götürmesini istedi, çünkü önceki gece gördüğü rüyayı ona açıklayacaktı.

4. Daniel kralın huzuruna geldiğinde, öncelikle diğer Kildaniler ve sihirbazlardan daha bilgiliymiş gibi davranmadığını, çünkü onların rüyasını anlamada tamamen yetersiz kaldıklarını ve bu yüzden ona rüyasını anlatmaya kalkıştığını söyledi; zira bu, kendi becerisi veya bilgeliği sayesinde değildi.

Machine Translated by Google

Anlayışını diğerlerinden daha iyi geliştirmişti; Fakat o şöyle dedi: "Tanrı, ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuzda bize acıdı ve ben kendi hayatım ve milletimdekilerin hayatı için dua ederken, bana hem rüyayı hem de yorumunu açıkladı; çünkü senin şanına duyduğum üzüntü kadar, senin tarafından ölüme mahkum edilmemizden duyduğum üzüntü de beni endişelendirdi; çünkü sen, insan aklının tamamen ötesinde olan şeyleri yapmalarını emrettiğin ve onlardan yalnızca Tanrı'nın işi olan şeyleri yapmalarını istediğin için, kendi başlarına iyi ve mükemmel olan insanları haksız yere ölüme mahkum ettin. Bu nedenle, sen uykunda tüm dünyanın yönetiminde senden sonra gelecek olanlar konusunda endişelendiğin için, Tanrı sana senden sonra hüküm sürecek olanları göstermek istedi ve bu amaçla sana şu rüyayı gösterdi: Önünde duran büyük bir heykel gördün; başı altından, omuzları ve kolları gümüşten, karnı ve... Kalçaları tunçtan, bacakları ve ayakları ise demirdendi; sonra bir dağdan kopmuş bir taşın heykelin üzerine düşüp onu yıktığını ve parçalara ayırdığını, hiçbir parçasının sağlam kalmasına izin vermediğini gördün; altın, gümüş, tunç ve demir ise un gibi küçüldü ve şiddetli bir rüzgarla savrulup etrafa saçıldı, ancak taş öyle bir büyüklüğe ulaştı ki, altındaki tüm yeryüzü onunla dolmuş gibi göründü. Gördüğün rüya budur ve yorumu şöyledir: Altın baş seni ve senden önce gelen Babil krallarını temsil eder; ancak iki el ve kol, yönetiminin iki kral tarafından dağıtılacağını gösterir; batıdan gelecek, tunçla silahlanmış başka bir kral bu yönetimi yok edecek; ve demir gibi bir başka yönetim, önceki yönetimin gücüne son verecek ve demirin doğası gereği tüm yeryüzüne egemen olacaktır. "Altın, gümüş ve tunçtan daha güçlüdür." Daniel ayrıca taşın anlamını krala da açıkladı (19) ama bunu anlatmayı uygun görmüyorum, çünkü ben sadece geçmiş veya şimdiki şeyleri anlatmaya giriştim, gelecek şeyleri değil; yine de eğer birisi gerçeği bilme konusunda o kadar istekliyse ki, bu tür merak noktalarından vazgeçmiyorsa ve geleceğin belirsizliklerini ve bunların olup olmayacağını anlama eğilimini dizginleyemiyorsa, kutsal yazılar arasında bulacağı Daniel kitabını okumakta gayretli olsun.

Machine Translated by Google

5. Nebukadnezar bunu duyup rüyasını hatırlayınca Daniel'in karakterine hayret etti ve diz çöktü; Daniel'e, insanların Tanrı'ya tapındığı gibi selam verdi ve ona tanrı gibi kurban sunulmasını emretti. Bununla da kalmadı, kendi tanrısının [Baltasar'ın] adını da ona verdi ve onu ve akrabalarını tüm krallığının yöneticisi yaptı; bu akrabaları, düşmanlarının kıskançlığı ve kini yüzünden büyük bir tehlikeye düştüler; çünkü kralı şu olayda gücendirdiler: Altmış arşın yüksekliğinde ve altı arşın genişliğinde altın bir heykel yaptırdı ve onu Babil ovasına dikti; heykeli kutsamaya giderken, egemenliği altındaki tüm dünyanın önde gelen adamlarını çağırdı ve onlara öncelikle, borazan sesini duyduklarında yere kapanıp heykele tapınmalarını emretti; Ve o, bunu yapmayanların ateşli bir fırına atılacağını tehdit etti. Bu yüzden, borazan sesini duyunca geri kalanların hepsi puta tapındılar; Daniel'in akrabalarının ise bunu yapmadıkları, çünkü ülkelerinin yasalarını çiğnemek istemedikleri anlatılır. Böylece bu adamlar suçlu bulundular ve hemen ateşe atıldılar, ancak ilahi takdir sayesinde kurtuldular ve şaşırtıcı bir şekilde ölümden kurtuldular, çünkü ateş onlara dokunmadı; ve sanırım ateş onlara dokunmadı, sanki kendi kendine şöyle düşündü: Onlar hiçbir suçları olmadan ateşe atılmışlardı ve bu yüzden gençleri yakacak kadar güçlü değildi. Bu, Tanrı'nın gücüyle oldu; bedenlerini ateşten çok daha üstün kıldı, böylece ateş onları tüketemedi. Bu da onları kralın gözünde dürüst ve Tanrı'nın sevdiği insanlar olarak öne çıkardı ve bu nedenle kralın gözünde büyük saygı gördüler.

6. Bundan kısa bir süre sonra kral rüyasında yine başka bir görüm gördü; egemenliğinden düşeceğini, vahşi hayvanlar arasında besleneceğini ve yedi yıl boyunca çölde bu şekilde topallayarak yaşadıktan sonra (20) egemenliğini yeniden kazanacağını gördü. Bu rüyayı gördükten sonra sihirbazları tekrar bir araya çağırdı ve onlardan bunun ne anlama geldiğini sordu; fakat hiçbiri rüyanın anlamını bulamadı ve krala açıklayamadı, Daniel bunu açıklayan tek kişi oldu; ve önceden bildirdiği gibi oldu; çünkü yedi yıl boyunca kimse krallığını ele geçirmeye cesaret edemediği halde, daha önce bahsedilen süre boyunca çölde kaldıktan sonra,

Machine Translated by Google

Tanrı'ya krallığını geri kazanması için dua etti ve ona geri döndü. Ancak kimse beni bu tür her şeyi eski kitaplarımızda bulduğum gibi yazmakla suçlamasın; çünkü bu konuda, beni bu konularda kusurlu bulan veya yönetimimden şikayet edenlere açıkça temin ettim ve bu tarihin başında onlara, İbranice kitapları Yunancaya çevirmekten başka bir şey yapmayı amaçlamadığımı ve bu gerçekleri, kendi görüşlerimi eklemeden veya çıkarmadan açıklayacağımı söyledim.

BÖLÜM 11.

NEBUKADNEZAR VE HAKİMLERİ HAKKINDA VE HÜKÜMETLERİNİN PERSLER TARAFINDAN NASIL DAĞITILDIĞI HAKKINDA; VE DANIEL'İN MEDYADA BAŞINA NELER GELDİĞİ VE ORADA HANGİ PEYGAMBERLİKLERİ VERDİĞİ HAKKINDA.

1. Kral Nebukadnezar kırk üç yıl hüküm sürdükten sonra (21) hayatını sonlandırdı. O, aktif bir adamdı ve kendisinden önceki krallardan daha şanslıydı. Berosus, Keldani Tarihi'nin üçüncü kitabında onun eylemlerinden şöyle bahseder: "Babası Nebukadnezar [Nabopollassar], Mısır'a ve Coelesyria ile Fenike civarındaki yerlere atadığı valinin kendisine isyan ettiğini duyunca, kendisi artık savaşın zorluklarına dayanamayacak durumda olduğu için, henüz genç olan oğlu Nebukadnezar'a ordusunun bir kısmını emanet etti ve onu ona karşı gönderdi. Nebukadnezar savaşa girip isyancı ile savaştığında onu yendi ve ülkeyi onun egemenliğinden kurtarıp kendi krallığının bir kolu haline getirdi; fakat o sıralarda babası Nebukadnezar [Nabopollassar] hastalandı ve yirmi bir yıl hüküm sürdükten sonra Babil şehrinde hayatını kaybetti; (22) ve kısa bir süre sonra babası Nebukadnezar'ın [Nabopollassar] ölmüştü ve Mısır'ın ve diğer ülkelerin işlerini, ayrıca esir Yahudiler, Fenikeliler, Suriyeliler ve Mısır milletlerinden olanlarla ilgili işleri hallettikten ve ordusunun büyük bir kısmı, cephane ve erzaklarının geri kalanıyla birlikte onları Babil'e götürme işini bazı dostlarına emanet ettikten sonra, birkaç kişiyle birlikte aceleyle yola çıktı.

Machine Translated by Google

Çölü aşıp Babil'e geldi. Böylece kamu işlerinin ve daha önce Kildanilerin önde gelenlerinden biri tarafından kendisi için korunmuş olan krallığın yönetimini üstlendi ve babasının tüm topraklarını devraldı. Esirler geldiğinde, Babil'in en uygun yerlerine koloniler halinde yerleştirilmelerini emretti; ancak daha sonra Belus tapınağını ve diğer tapınakları, savaşta ele geçirdiği ganimetlerle muhteşem bir şekilde süsledi. Ayrıca eski şehre bir şehir daha ekledi ve onu yeniden inşa etti, böylece bundan sonra kuşatacak olanlar nehrin yönünü değiştirip şehre saldıramayacaklardı. Bu nedenle iç şehrin etrafına üç, dış şehrin etrafına da üç duvar inşa etti ve bunu pişmiş tuğla ile yaptı.

Ve uygun bir şekilde şehri surlarla çevirip kapılarını görkemli bir şekilde süsledikten sonra, babasının sarayının önüne, ona bitişik olacak şekilde başka bir saray daha inşa etti; bu sarayın muazzam yüksekliğini ve engin zenginliğini anlatmak belki de benim için fazla olurdu; yine de, ne kadar büyük ve yüksek olsalar da, on beş günde tamamlandılar. (23) Ayrıca, yürüyüş için taştan yüksek yerler inşa etti ve bunları dağlara benzetti ve her türlü ağacın dikilebileceği şekilde inşa etti. Ayrıca, karısının kendi ülkesine benzer şeyler istemesi nedeniyle, "eğlence cenneti" denilen bir yer de inşa etti; çünkü karısı Medya saraylarında büyümüştü."

Megasthenes de Hindistan Anlatıları adlı eserinin dördüncü kitabında bu şeylerden bahseder ve böylece bu kralın [Nebukadnezar] cesaret ve eylemlerinin büyüklüğü bakımından Herkül'ü aştığını göstermeye çalışır; zira Libya ve İber Yarımadası'nın büyük bir bölümünü fethettiğini söyler.
Diocles de Pers Anlatıları'nın ikinci kitabında bu kraldan bahseder; Philostrates de hem Hindistan hem de Fenike Anlatıları'nda bu kralın, Ethbaal'ın aynı dönemde Tyre'de hüküm sürdüğü sırada, on üç yıl boyunca Tyre'i kuşattığını söyler. Bu kral hakkında rastladığım tüm tarihsel bilgiler bunlardır.

2. Fakat Nebukadnezar'ın ölümünden sonra, oğlu Evil-Merodach krallığın başına geçti ve hemen Yekonya'yı serbest bıraktı ve onu en yakın dostları arasına aldı. Ona birçok hediye verdi ve onu Babil'deki diğer krallardan daha saygın kıldı; çünkü babası, ülkesinin ele geçirilmemesi için karısı, çocukları ve tüm akrabalarıyla birlikte gönüllü olarak kendisini babasına teslim eden Yekonya'ya verdiği sözü tutmamıştı.

Machine Translated by Google

Daha önce de söylediğimiz gibi, kuşatıldı ve tamamen yok edildi. Evil-Mcrodach on sekiz yıllık bir saltanattan sonra öldüğünde, oğlu Niglissar yönetimi devraldı ve kırk yıl boyunca elinde tuttu, sonra da öldü; ondan sonra krallıkta halefiyet oğlu Labosordacus'a geçti ve o da dokuz ay hariç tüm süre boyunca yönetimi elinde tuttu; ve o öldüğünde, Babilliler tarafından Naboandelus olarak adlandırılan Baltasar'a (24) geçti ; Pers kralı Cyrus ve Med kralı Darius ona karşı savaş açtılar; ve Babil'de kuşatıldığında, harika ve olağanüstü bir görüm meydana geldi. Büyük bir odada akşam yemeğinde oturuyordu ve kraliyet eğlenceleri için yapılmış birçok gümüş kap vardı ve yanında cariyeleri ve arkadaşları vardı; Bunun üzerine bir karar aldı ve Nebukadnezar'ın Kudüs'ten yağmaladığı ve kullanmadığı, kendi tapınağına koyduğu Tanrı'ya ait kapların tapınaktan çıkarılmasını emretti.

Ayrıca o kadar kibirlendi ki, kadehlerini elinde tutarak içmeye ve Tanrı'ya küfretmeye başladı. Bu sırada, duvardan bir elin çıktığını ve duvara bazı heceler yazdığını gördü; bu manzaradan rahatsız olan kral, sihirbazları, Kaldelileri ve bu barbarlar arasında bulunan, işaretleri ve rüyaları yorumlayabilen bütün adamları bir araya çağırdı ki, yazıyı ona açıklasınlar. Ancak sihirbazlar hiçbir şey keşfedemediklerini ve anlayamadıklarını söyleyince, kral bu şaşırtıcı olay karşısında büyük bir huzursuzluk ve sıkıntıya düştü; bu yüzden olayı tüm ülkeye duyurdu ve yazıyı açıklayabilen ve içindeki anlamı verebilene boynuna altın bir zincir vereceğini, Kaldeli krallar gibi mor bir elbise giymesine izin vereceğini ve kendi topraklarının üçte birini ona vereceğini vaat etti. Bu duyuru yapıldığında, sihirbazlar daha da gayretle bir araya geldiler ve yazının önemini öğrenmek için çok hırslıydılar, ancak yine de eskisi kadar tereddüt ettiler. Kralın büyükannesi onu bu olay karşısında üzgün görünce (25) , onu cesaretlendirmeye başladı ve şöyle dedi: Yahuda'dan gelen, Yahudi doğumlu ama Nebukadnezar Kudüs'ü yıktığında oradan götürdüğü, adı Daniel olan, bilge ve başkalarının keşfetmesinin imkansız olduğu ve yalnızca Tanrı'nın bildiği şeyleri bulmada büyük bir zekâya sahip bir esir vardı; o, Nebukadnezar'a kimsenin cevaplayamadığı soruları aydınlattı ve cevapladı.

Machine Translated by Google

Danışıldı. Bu nedenle, onu çağırmasını, yazıyla ilgili bilgi almasını ve anlamını bulamayanların beceriksizliğini kınamasını istedi; Tanrı'nın bununla ne demek istediği melankolik bir nitelikte olsa bile.

3. Baltasar bunu duyunca Daniel'i çağırdı; ve ona kendisi ve bilgeliği hakkında öğrendiklerini, ilahi bir Ruh'un onunla birlikte olduğunu ve başkalarının asla aklına gelmeyecek şeyleri yalnızca kendisinin bulabileceğini anlattıktan sonra, bu yazının ne anlama geldiğini kendisine açıklamasını istedi; eğer bunu yaparsa, ona mor giyme ve boynuna altın bir zincir takma izni vereceğini ve bilgeliğinin onursal bir ödülü olarak egemenliğinin üçte birini ona vereceğini, böylece onu gören ve bu onurları hangi vesileyle elde ettiğini soranların gözünde şanlı olacağını söyledi. Ancak Daniel, hediyelerini kendisine saklamasını istedi; çünkü bilgelik ve ilahi vahyin etkisi hediye kabul etmez ve avantajlarını dilek sahiplerine özgürce bahşeder; yine de yazıyı kendisine açıklamasını istedi. Bu, yakında öleceğinin bir işaretiydi; çünkü atasının Tanrı'ya karşı işlediği suçlar yüzünden çektiği cezaları göz önünde bulundurarak Tanrı'ya saygı göstermeyi ve insan doğasının üstündeki şeyleri kabul etmemeyi öğrenmemişti; ve Nebukadnezar'ın dinsizliği yüzünden vahşi hayvanlar arasında beslenmeye nasıl sürüklendiğini ve Tanrı'nın merhameti sayesinde, birçok yakarış ve duadan sonra, insanlar arasındaki eski hayatına ve krallığına nasıl kavuşamadığını tamamen unutmuştu; bunun üzerine Tanrı'yı, her şeye gücü yeten ve insanlığı koruyan bir varlık olarak, hayatının tüm günlerinde övmüştü.

[Ona ayrıca] Tanrı'ya karşı ne kadar büyük küfürler ettiğini ve cariyeleri arasında Tanrı'nın kaplarını kullandığını hatırlattı; bu yüzden Tanrı bunu gördü ve ona kızdı ve bu yazıyla hayatının ne kadar acı bir sonla biteceğini önceden bildirdi. Ve yazıyı şöyle açıkladı: "MANEH. Bu, Yunanca'da açıklanırsa, bir Sayı anlamına gelebilir, çünkü Tanrı senin hayatın ve yönetimin için çok uzun bir zaman hesapladı ve geriye sadece küçük bir kısım kaldı."

THEKEL: Bu , bir ağırlığı ifade eder ve Tanrı'nın krallığını terazide tarttığını ve zaten aşağı doğru indiğini gördüğünü gösterir. PHARES: Bu da Yunanca'da bir parçayı ifade eder. Bu nedenle Tanrı krallığını parçalara ayıracak ve Medler ile Persler arasında paylaştıracaktır."

Machine Translated by Google

4. Daniel, duvardaki yazının bu olayları işaret ettiğini krala söylediğinde, Baltasar, yorumun kendisi için bu kadar ağır olması nedeniyle beklendiği gibi büyük bir üzüntü ve keder içindeydi. Ancak, Daniel'e verdiği sözü tutmadı, ona felaketlerin habercisi olmuş olsa bile, her şeyi ona verdi; çünkü ödüllendireceği şeyin kendisine ve kaderine özgü olduğunu, peygambere ait olmadığını, ancak olaylar melankolik olsa bile, iyi ve adil bir adamın verdiği sözü yerine getirmesi gerektiğini düşünüyordu. Buna göre, kral da öyle yapmaya karar verdi. Şimdi, kısa bir süre sonra, hem kendisi hem de şehir, ona karşı savaşan Pers kralı Cyrus tarafından ele geçirildi; çünkü Babil, on yedi yıl hüküm sürdüğü dönemde Baltasar'ın yönetiminde ele geçirilmişti. Ve tarih bize bildirdiğine göre, Kral Nebukadnezar'ın soyunun sonu budur; Fakat Babil Darius tarafından ele geçirildiğinde ve o, akrabası Cyrus ile birlikte Babillilerin egemenliğine son verdiğinde, altmış iki yaşındaydı. Astyages'in oğluydu ve Yunanlar arasında başka bir adı vardı. Dahası, peygamber Daniel'i yanına alıp Med'e götürdü ve ona çok büyük saygı gösterdi ve onu yanında tuttu; çünkü o, Darius'un üç yüz altmış eyalete böldüğü üç eyaletin başına atadığı üç yöneticiden biriydi.

5. Ancak Daniel, Darius'un gözünde büyük bir saygınlığa ve büyük bir itibara sahipken ve her şey ona emanet edilmişken, yani içinde bir nebze ilahi bir özellik varken, diğerleri onu kıskanıyordu; çünkü krallar nezdinde kendilerinden daha büyük bir saygınlığa sahip olanları kıskanırlar; ve Daniel'in Darius'un gözündeki büyük itibarından rahatsız olanlar ona karşı bir fırsat ararken, Daniel onlara hiçbir fırsat vermedi, çünkü o paranın tüm cazibelerinin üstündeydi, rüşveti hor görüyordu ve haklı olarak verilse bile, ödül olarak herhangi bir şey almayı çok alçakça bir şey olarak görüyordu; onu kıskananlara en ufak bir suçlama fırsatı bile vermedi. Bu yüzden, kralın gözünde onu karalayabilecek, utanç verici veya kınanacak hiçbir şey bulamayınca ve böylece onu sahip olduğu itibardan mahrum bırakamayacakları bir yol arayarak onu yok etmeye çalıştılar. Bu nedenle, Daniel'in günde üç kez Tanrı'ya dua ettiğini görünce, onu mahvetmek için bir fırsat yakaladıklarını düşündüler; bu yüzden Darius'a gelip prenslerin ve valilerin, Daniel'in

Machine Translated by Google

"Otuz gün boyunca kalabalığa bir rahatlama dönemi tanındı; kimse ne kendisine ne de tanrılara dilek veya dua sunamadı; bu hükmü çiğneyen herkes aslanların inine atılacak ve orada helak olacaktır."

6. Bunun üzerine kral, onların kötü niyetinden haberdar olmadığı ve bunun Daniel'e karşı bir komplo olduğundan şüphelenmediği için, bu kararlarından memnun olduğunu söyledi ve istediklerini onaylayacağına söz verdi; ayrıca prenslerin çıkardığı kararı halka duyurmak için bir ferman yayınladı. Buna göre, geri kalanların hepsi bu emirleri çiğnememeye özen gösterdi ve huzur içinde dinlendiler; ancak Daniel onlara aldırış etmedi, her zamanki gibi, herkesin gözü önünde durup Tanrı'ya dua etti; ancak prensler, Daniel'e karşı bulmak için canla başla aradıkları fırsatı yakalayınca, hemen kralın yanına gelip, Daniel'in kararı çiğneyen tek kişi olduğunu, geri kalanlardan hiçbirinin tanrılarına dua etmeye cesaret edemediğini söylediler. Bunu, Daniel'in dinsizliğinden değil, onu izleyip kıskançlıktan gözlemledikleri için yaptılar; Darius'un bunu, beklediklerinden daha büyük bir iyilik olsun diye yaptığını ve emirlerine karşı gelmesinden dolayı onu affetmeye hazır olduğunu sanarak, Daniel'e gösterilen bu affı kıskandılar ve ona karşı daha saygılı davranmadılar, aksine kanuna göre aslan inine atılmasını istediler. Bunun üzerine Darius, Tanrı'nın onu kurtaracağına ve vahşi hayvanların ona korkunç bir şey yaşatmayacağına inanarak, bu olayı neşeyle karşılamasını söyledi. Daniel inine atıldığında, inin ağzındaki taşa mührünü vurdu ve gitti; ancak Daniel için büyük bir üzüntü içinde bütün geceyi yiyeceksiz ve uykusuz geçirdi. Gün ağarınca kalktı, ine geldi ve mühürün sağlam olduğunu gördü; mührü açtı, bağırdı ve Daniel'e seslenerek hayatta olup olmadığını sordu. Daniel kralın sesini duyup hiçbir zarar görmediğini söyleyince, kral onu inin dışına çıkarmalarını emretti. Düşmanları Daniel'in korkunç bir şey yaşamadığını görünce, Tanrı tarafından ve O'nun takdiriyle korunduğunu kabul etmediler; aslanların yiyecekle doyduğunu ve bu yüzden Daniel'e dokunmadıklarını, yanına gelmediklerini iddia ettiler ve bunu krala anlattılar. Ancak kral, onların kötülüğünden tiksinerek, aslanlara çok miktarda et atmalarını emretti; aslanlar doyunca da...

Machine Translated by Google

Ayrıca Daniel'in düşmanlarının da aslan inine atılmasını emretti; böylece Daniel, karınları doyduktan sonra aslanlara dokunup dokunmayacaklarını öğrenebilecekti. Ve prensler vahşi hayvanlara atıldıktan sonra Darius'a açıkça göründü ki, onları koruyan Tanrı'ydı (26) çünkü aslanlar hiçbirini esirgemedi, hepsini paramparça etti, sanki çok açlarmış ve yiyecekten yoksunlarmış gibi. Bu nedenle, sanırım onları [prensleri yok etmeye] kışkırtan şey, biraz önce bol miktarda etle giderilmiş olan açlıkları değil, bu adamların kötülüğüydü; çünkü Tanrı böyle dilerse, bu akılsız yaratıklar bile kötülüklerini cezalandırılmaları için açık bir gerekçe olarak görebilirler.

7. Bu nedenle, Daniel'i hainlikle yok etmeyi amaçlayanlar kendileri yok edilince, Kral Darius tüm ülkeye mektuplar gönderdi ve Daniel'in taptığı Tanrı'yı övdü ve O'nun tek gerçek Tanrı olduğunu ve her şeye kadir olduğunu söyledi. Ayrıca Daniel'e çok büyük saygı duyuyordu ve onu en önemli dostu yaptı. Daniel, Tanrı tarafından sevildiğine dair insanların inancı sayesinde bu kadar ünlü ve saygın hale gelince, Medya'daki Ekbatana'da bir kule inşa ettirdi: Bu son derece zarif ve harika bir yapıydı ve bugüne kadar hala ayakta duruyor ve korunuyor; ve onu görenler için, sanki yeni inşa edilmiş gibi görünüyor ve bakıldığı günden daha eski değilmiş gibi duruyor, o kadar taze (27) , canlı ve güzel ki, bunca zamandır hiç eskimemiş; çünkü binalar da insanlar gibi yaşlanırlar ve yıllar geçtikçe güçleri azalır ve güzellikleri solar. Bugün bile Med, Pers ve Part krallarını bu kuleye gömüyorlar ve kulenin bakımından sorumlu kişi bir Yahudi rahip idi; bu durum bugün de gözlemlenmektedir. Ancak bu adamın yaptıklarını anlatmak yerinde olur, çünkü ona çok şaşırtıcı vahiyler yapılmıştı ve bu vahiyler en büyük peygamberlerden biri gibiydi; öyle ki hayattayken hem kralların hem de halkın saygısını ve takdirini kazanmıştı; ve şimdi öldüğünde de asla unutulmayacak bir hatırası var, çünkü yazdığı ve geride bıraktığı çeşitli kitaplar bugün bile okunmaktadır; ve bunlardan Daniel'in Tanrı ile konuştuğuna inanıyoruz; çünkü o sadece diğer peygamberler gibi gelecekteki olayları önceden bildirmekle kalmadı, aynı zamanda bunların gerçekleşme zamanını da belirledi. Peygamberler felaketleri önceden bildirirlerdi ve bu nedenle hem krallar hem de halk için hoş karşılanmazlardı.

Machine Translated by Google

Daniel, halk için hayırlı işlerin peygamberiydi ve bu öyle bir boyuttaydı ki, kehanetlerinin hoş doğası sayesinde tüm insanların sevgisini kazandı; ve kehanetlerinin gerçekleşmesiyle, halk arasında doğruluğuna inanılmasını ve kendisi için bir tür ilahlık görüşünü sağladı. Ayrıca, kehanetlerinin doğruluğunu ve inkar edilemez gerçekliğini ortaya koyan şeyler yazdı ve geride bıraktı; çünkü şöyle diyor: Pers başkenti Susa'da iken, arkadaşlarıyla birlikte tarlaya çıktığında, aniden yer sarsıldı ve tek başına kaldı, arkadaşları ondan kaçtı, tedirgin oldu ve yüzüstü ve ellerinin üzerine düştü; bir kişi ona dokundu ve aynı zamanda ona kalkmasını ve birçok nesil sonra hemşehrilerinin başına ne geleceğini görmesini söyledi. Ayrıca, ayağa kalktığında, başından birçok boynuz çıkan büyük bir yağmur gördüğünü ve sonuncusunun diğerlerinden daha uzun olduğunu anlattı; bundan sonra batıya baktığını ve o yönden havada taşınan bir erkek keçi gördüğünü; şiddetle koça saldırdığını, boynuzlarıyla iki kez vurduğunu, onu yere devirdiğini ve çiğnediğini; daha sonra keçinin başından çok büyük bir boynuz çıktığını ve kırıldığında dört rüzgara maruz kalan dört boynuzun çıktığını ve bunlardan daha küçük bir boynuzun çıktığını, bunun da büyüdüğünü; Tanrı'nın ona bunun ulusuna karşı savaşacağını, şehirlerini zorla ele geçireceğini, tapınak ibadetini karıştıracağını ve bin iki yüz doksan altı gün boyunca kurban sunulmasını yasaklayacağını gösterdiğini yazdı. Daniel bu görümleri Susa Ovası'nda gördüğünü yazdı. Ve bize Tanrı'nın bu görümün görünümünü şu şekilde yorumladığını bildirdi: Koçun Med ve Pers krallıklarını, boynuzların ise bu krallıklarda hüküm sürecek kralları simgelediğini; son boynuzun son kralı ve zenginlik ve şan bakımından tüm kralları geride bırakacak olanı simgelediğini; erkek keçinin Yunanlılardan gelecek ve Perslerle iki kez savaşacak, onları savaşta yenecek ve tüm egemenliğini ele geçirecek birini simgelediğini; erkek keçinin alnından çıkan büyük boynuzun ilk kralı kastettiğini; boynuzun düşmesi üzerine dört boynuzun çıkması ve her birinin dünyanın dört bir yanına dağılmasının ise ilk kralın ölümünden sonra ortaya çıkacak halefleri ve krallığın aralarında bölüşülmesini ve onların ne onun ne de onun kralı olmayacaklarını simgelediğini söyledi.

Machine Translated by Google

Daniel'in çocuklarından veya akrabalarından, yeryüzünde uzun yıllar hüküm sürecek kimse çıkmayacaktı; ve onların arasından, milletimizi ve yasalarını alt edecek, siyasi yönetimlerini ellerinden alacak, tapınağı yağmalayacak ve üç yıl boyunca kurban sunulmasını yasaklayacak bir kral çıkacaktı. Ve gerçekten de, milletimiz Antiyohos Epifanes yönetiminde, Daniel'in görümüne ve yıllar önce yazdıklarına göre bu şeyleri yaşadı. Aynı şekilde Daniel, Roma hükümeti hakkında da yazmış ve ülkemizin onlar tarafından harap edileceğini belirtmiştir. Bu adam, Tanrı'nın kendisine gösterdiği gibi, bütün bunları yazılı olarak bıraktı; öyle ki, onun kehanetlerini okuyan ve bunların nasıl gerçekleştiğini görenler, Tanrı'nın Daniel'e gösterdiği onura hayret edeceklerdir. Ve böylece Epikürcülerin, insan hayatından ilahi takdiri dışlayan ve Tanrı'nın dünyanın işleriyle ilgilendiğine, evrenin o kutsanmış ve ölümsüz doğa tarafından yönetildiğine ve varlığını sürdürdüğüne inanmayan, aksine dünyanın kendi kendine, bir yönetici ve gözetmen olmadan ilerlediğini söyleyenlerin nasıl bir hata içinde olduklarını keşfedebiliriz; eğer, hayal ettikleri gibi, onu yönlendirecek bir rehberden yoksun olsaydı, tıpkı rüzgarlar tarafından batırılan pilotsuz gemiler veya devrilen sürücüsüz arabalar gibi olurdu; böylece dünya, ilahi takdir olmadan ilerlemesiyle paramparça olur, yok olur ve hiçliğe dönüşürdü. Bu nedenle, Daniel'in yukarıda bahsedilen kehanetlerine göre, Tanrı'nın insan işleri üzerinde hiçbir ilahi takdir uygulamadığını savunanlar bana göre gerçekten çok yanılıyorlar; çünkü eğer durum böyle olsaydı, yani dünya mekanik bir zorunlulukla ilerleseydi, her şeyin onun kehanetine göre gerçekleştiğini görmezdik. Şahsen ben bu konuları bulduğum ve okuduğum şekliyle anlattım; fakat eğer birileri bu konuda farklı bir görüşe sahipse, benden hiçbir kınama beklemeden farklı düşüncelerinin tadını çıkarabilir.

SON NOT

(1) Hem Kutsal Kitaplarımızda, 2 Krallar 18:19; İşaya 36:4'te, hem de burada Josephus'ta geçen bu büyük kral unvanı, Spanheim'ın bu yerde belirttiği gibi, Herodot'un bu Sennacherib'e verdiği unvanla aynıdır.

Machine Translated by Google

(2) Josephus'un burada söylediği, peygamber İşaya'nın Hezekiya'ya "bu sırada Asur kralı tarafından kuşatılmayacağına; gelecekte onun tarafından hiç rahatsız edilmeyeceğinden emin olacağına; ve [sonrasında] halkın tarım ve diğer işleriyle barış içinde ve korkusuzca devam edebileceğine" dair güvence vermesi, hem Krallar hem de İşaya'nın diğer nüshalarında daha açık bir şekilde ifade edilmekte ve büyük bir dikkat gerektirmektedir. Sözler şunlardır: "Bu sana bir işaret olsun: Bu yıl kendiliğinden yetişenleri yiyeceksin, ikinci yıl da onlardan filizlenenleri yiyeceksin; üçüncü yılda ekin ekeceksin, biçeceksin, bağlar dikeceksin ve meyvelerini yiyeceksin" (2 Krallar 19:29; İşaya 37:30). Bu sözler bana göre açıkça bir Şabat yılını, ardından gelen bir jübile yılını ve üçüncü ve sonraki yıllardaki olağan işleri ve bunların meyvelerini ifade etmektedir.

(3) 185.000 Asurlunun katledilmesinin bu korkunç felaketinin burada Keldani Berosus'un sözleriyle anlatıldığı ve bunun Yahudi peygamberler tarafından kesinlikle ve sık sık önceden bildirildiği ve bunun kesinlikle ve inkar edilemez bir şekilde gerçekleştiği, bkz. Authent. Rec. bölüm II. s. 858.

(4) Burada dikkat çekmek istiyoruz ki, Sennacherib'in Ermenistan'a kaçan bu iki oğlu orada iki ünlü ailenin, Arzerunii ve Genunii'nin başı oldular; bunların ayrıntılı tarihçeleri için Moses Chorenensis'in 60. sayfasına bakınız.

(5) Josephus ve tüm nüshalarımız, Hezekiya'nın hastalığını Sennacherib'in ordusunun yok edilmesinden sonraya yerleştirir; çünkü bu, onun ilk saldırısından sonra, Arabistan ve Mısır'a doğru giderken, fetihlerini olabildiğince ilerlettiği ve hikayesini tamamen sonlandırmak için olduğu sırada gerçekleşmiş gibi görünmektedir; ancak Josephus'un bu nüshası dışında hiçbir nüsha, bunun o yıkımdan sonra olduğunu söylemez, sadece Hezekiya'nın hayatının o günlerinde veya o dönemde gerçekleştiğini söyler. Hastalığından sonra hayatının on beş yıl uzaması da, hastalığın saltanatının on beşinci yılının ilk bölümünden daha sonra gerçekleştiğini göstermez; çünkü kronoloji, onun toplamda yirmi dokuz yıl ve birkaç aydan fazla yaşamasına izin vermez; oysa Sennacherib'in ilk saldırısı Hezekiya'nın on dördüncü yılında gerçekleşmiş, ancak Sennacherib'in ordusunun yok edilmesi on sekizinci yılına kadar gerçekleşmemiştir.

(6) Gölgenin bu geri çekilmesine gelince, ister güneş saati üzerinde olsun, ister Ahaz tarafından inşa edilen kraliyet sarayının basamaklarında olsun, bunun fiziksel olarak yapılıp yapılmadığına bakılmaksızın

Machine Translated by Google

Dünyanın günlük hareketinde doğudan batıya doğru bir süreliğine geriye doğru mucizevi bir şekilde dönmesi ve ardından batıdan doğuya doğru eski doğal dönüşüne geri dönmesi; ya da bunun sadece görünüşte olup, güneşin geriye doğru hareketini taklit eden bir hava fosforu tarafından gerçekleştirilmiş olması ve bir bulutun gerçek güneşi gizlemesi; şu anda belirlenemez. Filozoflar ve astronomlar doğal olarak ikinci hipoteze eğilim göstereceklerdir. Bununla birlikte, Josephus'un bunu genellikle anladığımızdan farklı anladığı, gölgenin başlangıçta ileriye doğru hızlandırıldığı kadar sonra geriye doğru da hızlandırıldığı ve böylece günün normalden daha uzun veya daha kısa olmadığı; ki bu, itiraf etmek gerekir ki, bu mucize hiç olmamış gibi aynı saatlerde gözlemlenen tutulmaları olan astronomiye en çok uyan açıklamadır. Sonuç olarak, bu harika işaretin sadece Yahudiye'ye özgü olmadığı, Babil'de de görüldüğü veya en azından duyulduğu anlaşılıyor; zira 2. Tarihler 32:31'de Babil elçilerinin, diğer şeylerin yanı sıra, ülkede yapılan mucizeyi sormak için Hezekiya'ya gönderildiği öğreniliyor.

(7) Josephus'un, Medlerin Asur ordusunun bu yıkımı üzerine Asur imparatorluğunu "yıktığı" ifadesi fazla iddialı görünüyor; zira her ne kadar hemen Asur boyunduruğunu atıp kendi kralları Deioces'i tahta geçirmiş olsalar da, Medler ve Babillilerin Ninova'yı yıkması biraz zaman aldı ve Medler ve Perslerin Kyaxares ve Cyrus önderliğinde Asur veya Babil imparatorluğunu yıkıp Babil'i ele geçirmesi birkaç nesil sonra gerçekleşti.

(8) İkinci Krallar Kitabı'ndaki (bölüm 23:11) anlatımı Josephus'taki bu anlatımla uzlaştırmak ve kopyalarının burada kusurlu olduğu düşünülen Josephus'taki bu pasajı doğru bir şekilde çevirmek zordur. Bununla birlikte, her ikisinin de genel anlamı şu gibi görünmektedir: Güneş putuna veya Moloch'a adanmış, atlarıyla birlikte belirli savaş arabaları vardı; bu put, alay halinde taşınabiliyor ve halk tarafından tapınabiliyordu; bu savaş arabaları şimdi Josephus'un dediği gibi "alındı" veya Krallar Kitabı'nın dediği gibi "Yosiya tarafından ateşle yakıldı."

(9) Bu, Josephus'ta dikkat çekici bir kronoloji pasajıdır; Josiah'ın saltanatının sonlarına doğru Medler ve Babilliler Asurluların imparatorluğunu devirdiler; veya Tobit'in devamcısının sözleriyle,

Machine Translated by Google

"Tobias ölmeden önce, Babilli Nebukadnezar ve Medli Assuerus tarafından ele geçirilen Ninova'nın yıkımını duydu."
14:15. Dean Prideaux'nun Connexion adlı eserine, 612 yılına bakınız.

(10) Bu savaş, Dr. Hudson'ın burada belirttiği gibi, Herodot'un (B. II. bölüm 156) "Nekao, Magdolum'da [Megiddo'da] Suriyelilerle [veya Yahudilerle] savaşa girdi ve onları yendi" dediğinde bahsettiği savaşın aynısı olarak haklı olarak kabul edilir.

(11) Josephus'un 2. Chronicles 35:25'ten yola çıkarak burada, esas olarak Nebukadnezar döneminde Kudüs'ün yıkımına ait olan ve hâlâ mevcut olan Yeremya'nın Ağıtlar kitabını mı yoksa Josephus'un zamanında var olan ve özellikle Yoşiya'ya ait olan, şimdi kaybolmuş başka bir melankolik şiiri mi kastettiği artık belirlenemez.

(12) Arpad veya Aradus ve Şam ile birleşmiş olan bu eski Hamat şehri (2 Krallar 18:34; İşaya 36:19; Yeremya 49:23), Suriye ve Fenike şehirleri olup Yahudeya sınırlarına yakındı ve kendisi de uzun zaman önce tamamen yıkılmış olsa da, aynı sınırlara yakın olduğu anlaşılıyor.

(13) Josephus burada Yeremya'nın sadece Yahudilerin Babil esaretinden ve Persler ve Medler yönetiminden dönüşünü değil, aynı zamanda bu konuda ikisinin de aynı şeyi söylememesi nedeniyle ikisinin de aynı fikirde gibi görünmesinden dolayı, ikisinin de aynı fikirde olduğu şeye inanmadığını ve gerçeği söylemedikleri için onları kınadığını söylüyor; ancak ona önceden bildirilen her şey, kehanetlerine göre gerçekleşti; bunu daha uygun bir fırsatta tapınağın ve hatta Kudüs şehrinin yeniden inşasını göstereceğiz, ki bunlar kopyalarımızda onun adı altında görünmüyor.

Antiq. B. XI. bölüm 1. kısım 3'teki nota bakınız.

(14) Josephus'un Yeremya'nın (bölüm 32:4 ve 34:3) ve Hezekiel'in (12:13) görünüşteki anlaşmazlığı, ancak sonunda Zedekiah'ın kaderi konusunda gerçek bir anlaşmaya varmaları hakkındaki bu gözlemi çok doğru ve çok dikkat çekicidir. Bkz. bölüm 7, kısım 2. Ayrıca, saray mensuplarının ve sahte peygamberlerin, Zedekiah'ı bu peygamberlerden herhangi birine inanmaktan vazgeçirmek için bu görünürdeki çelişkiden yararlanmaları da hiç de olasılık dışı değildir; Josephus burada onun bu şekilde vazgeçirildiğini ima etmektedir.

Machine Translated by Google

(15) Josephus'un tüm nüshalarında yer almasa da, Yahudi kroniği Seder Olam'dan bu baş rahip Azarias'ı parantez içinde ekledim; bu tür geç dönem haham tarihçilerine genel olarak ne kadar az otorite atfedsem de, Josephus'un kendisinden bu döneme ait baş rahiplerin sayısının on sekiz olduğunu biliyoruz (Antiq. B. XX. ch. 10.), oysa onun nüshalarında burada sadece on yedi tane var. Neriah'ın oğlu Baruch'un bu karakteri ve apokrifamızda bulunan kitabının gerçekliği ve gerçekten kanonik bir kitap ve Yeremya'ya bir ek olduğu konusunda, bkz. Authent. Rec. Part I. s. 1-11.

(16) Herodotos, Mısır kralının [Firavun Hophra veya Apries] Mısırlılar tarafından öldürüldüğünü, Yeremya'nın düşmanları tarafından öldürüleceğini önceden bildirdiği gibi (Yeremya 44:29, 30) ve bunun Mısır'ın yıkımının [Nebukadnezar tarafından] bir işareti olduğunu söyler. Josephus ise bu kralın bizzat Nebukadnezar tarafından öldürüldüğünü söyler.

(17) Burada, iki kabilenin esaretinden sonra Yahudiye'nin bir bakıma ıssız bırakıldığını ve yabancı kolonilerle doldurulmadığını görüyoruz; bu belki de Yahudilerin orayı kendileri herhangi bir muhalefetle karşılaşmadan yeniden dolduracaklarına dair bir işaret olarak Tanrı'nın takdirinin bir göstergesidir. Ben de aynı ülkenin yabancı koloniler tarafından yeniden doldurulmadan önceki ve şimdiki ıssız durumunu, aynı Yahudilerin uzun zamandır beklenen gelecekteki yeniden yerleşimlerinde orayı kendileri yeniden dolduracaklarına dair benzer bir işaret olarak görüyorum.

(18) Daniel'in, Yeşaya'nın peygamberlik ettiği hadımlardan biri yapıldığı (Yeşaya 39:7) ve üç çocuğunun da arkadaşı olduğu, hem burada Josephus'ta hem de Daniel'in kopyalarımızda (Daniel 1:3, 6-11, 18) bana açık görünüyor; ancak, çocuk sahibi olan bazı evli kişilerin, saray mensupları için genel bir kabul olarak bazen hadım olarak adlandırıldığı kabul edilmelidir, çünkü eski saray mensuplarının çoğu gerçek hadımlardı. Bkz. Yaratılış 39:1.

(19) Josephus'un "dağdan kesilen ve heykeli yok eden taş" hakkındaki bu son derece dikkat çekici pasajı hakkında, açıklama yapmadığı halde geleceğe dair bir kehanet olduğunu ima ettiği ve muhtemelen Yahudilerin gerçek Mesih'i İsa Mesih tarafından Roma İmparatorluğu'nun yıkımına ait olarak açıklamasının güvenli olmadığı konusunda, Hayercamp'ın 10. bölüm 4. kısmındaki şu sözlerine bakın: "Şimdi açıklama yapmaması şaşırtıcı değil."

Machine Translated by Google

"Gelecekteki şeylere karışmak istemiyordu, çünkü Romalıları, 'Ebedi Şehir' dedikleri o şehrin yıkımından bahsederek kışkırtmak niyetinde değildi."

(20) Josephus burada Nebukadnezar'ın üzerinden geçecek olan yedi peygamberlik zamanını (Daniel 4:16) yedi yıl olarak açıkladığına göre, "bir zaman, zamanlar ve yarım" (Antiq. B. VII. bölüm 25) şeklindeki diğer paralel ifadeleri de muhtemelen nasıl anladığını öğreniyoruz; ancak yetmiş haftanın dördüncü monarşiye ait olduğu ve Kudüs'ün Josephus zamanında Romalılar tarafından yıkıldığı (bölüm 2, kısım 7) yorumuna dair ipucuyla, bu yılları sadece yıllar olarak değil, yıllar için günler olarak düşündüğünü de bize bildiriyor; bu hesaplamayla ve yalnızca bu hesaplamayla yetmiş hafta veya dört yüz doksan gün Josephus'un yaşına ulaşabilir. Fakat Nebukadnezar'ın yedi yıl boyunca insanlardan uzak tutulması ve bu kadar uzun süre hayvanlar arasında yaşaması gerçeğine gelince, bu Nebukadnezar hakkında başka yerlerde bulunan çok az bilgi, bunun tam bir anlatımını beklememizi engelliyor. Ptolemy'nin kanonundan, çağdaş bir kayıttan ve Josephus'tan bildiğimiz kadarıyla, toplamda kırk üç yıl hüküm sürmüştür; yani, eylemlerine dair herhangi bir anlatımla karşılaşmamızdan sekiz yıl sonra. Bunlardan sonuncusu, on üç yıl süren Tire kuşatmasıydı (Antiq. B. XI. ch. 11.), ki burada Eski Latince'de sadece üç yıl on ay geçmektedir: yine de eylemleri hem kutsal hem de dünyevi yazarlarda o kadar dikkat çekiciydi ki, saltanatının sonlarında en az sekiz yıllık bir boşluğun Daniel'in anlatımlarıyla çok iyi örtüştüğünü kabul etmek gerekir; Yedi yıllık acımasız bir hayatın ardından, ölümünden önce en az bir yıl boyunca aklını başına toplayıp kraliyet yetkisini kullanabileceğini umuyordu.

(21) Nebukadnezar'ın saltanatının süresi için bu kırk üç yıl, az önce belirttiğim gibi, Batlamyus'un kanonundaki sayıyla aynıdır. Musa Korenensis de Nebukadnezar döneminde Yahudilerin bu esaretini doğrular ve çok dikkat çekici bir şekilde, onun tarafından esarete götürülen Yahudilerin bir kısmının Ermenistan'a kaçtığını ve orada Bagratid'in büyük ailesini kurduklarını ekler.

(22) Burada Apion'a karşı ilk kitapta adı geçen Naboulassar'a veya büyüklerin babası Nabopollassar'a atfedilen bu yirmi bir yıl Nebukadnezar'a verilenler de, Batlamyus'un ona verdiğilerle tamamen aynıdır.

Machine Translated by Google

Kanon. Ve burada şunu belirtmek gerekir ki, Dr. Prideaux'nun o yıl söylediği, Nebukadnezar'ın büyük Nebukadnezar'ın yanı sıra Babil'in diğer krallarının da ortak bir adı olması gerektiği iddiası, bazı modern kronologların dayandığı temelsiz bir hatadır ve tüm doğru orijinal otoriteden yoksundur.

(23) Josephus'un Berosus nüshasında Babil'deki bu kadar büyük binaların bitirilmesi için verilen on beş gün, aynı sayıda Apion'a karşı ilk kitapta da mevcut olan aynı tanıklık olmasaydı, gerçek sayı olarak kabul edilemeyecek kadar saçma görünürdü. Oradan anlaşılıyor ki Josephus'un Berosus nüshasında bu küçük sayı vardı, ancak bunun gerçek sayı olduğundan hala şüphe duyuyorum. Josephus, Kudüs gibi çok daha küçük bir şehrin surlarının Nehemya tarafından iki yıl dört ayda inşa edildiğini, ancak yine de işi olabildiğince hızlandırdığını bize garanti ediyor, Antiq. B. XI. ch. 5. sec 8. Böylesine büyük bir iş için yüz on beş gün veya bir yıl on beş günün çok daha orantılı olacağını düşünüyorum.

(24) Burada, Josephus'un, Ptolemy'nin kanonundan habersiz olarak, kendisinin burada (Bar. i. 11 ve Daniel 5:1, 2, 9, 12, 22, 29, 39) Babil tanrısı Bel'den Beltazar veya Belşazar olarak adlandırdığı aynı kralı Naboandelus olarak adlandırması dikkat çekicidir; ve Apion'a karşı ilk kitapta, bölüm 19, cilt iii., Berosus'tan aynı alıntıdan, Babil tanrısı Nabo veya Nebo'dan Nabonnedon olarak adlandırır. Bu sonuncusu, Ptolemy'nin kanonundaki orijinal telaffuzdan, Nabonadius'tan uzak değildir; çünkü bu kralın o kanondaki yeri, Asur veya Babil krallarının sonuncusu olarak, ve saltanatının on yedi yıllık süresi, her ikisinde de aynı olup, bunların hepsinde kastedilenin aynı kral olduğunu göstermektedir. Şunu da belirtmekte fayda var ki, Josephus, Cyrus'un ortağı Darius'un Astyages'in oğlu olduğunu ve Yunanlılar arasında başka bir isimle anıldığını biliyordu; ancak bu ismin ne olduğunu bilmiyor gibi görünüyor, çünkü bu döneme ait en iyi tarih kitabı olan Ksenofon'un eserini hiç görmemişti. Fakat Josephus'un mevcut kopyalarında, 4. bölümde, Baltasar'ın duvardaki yazıdan kısa bir süre sonra öldürüldüğü belirtiliyor; bu, Daniel 5:30'da aynı gece öldürüldüğünü söyleyen Daniel kopyalarımızla pek uyuşmuyor.

Machine Translated by Google

(25) Babil'in dul kraliçesi Baltasar'ın bu büyükannesi veya annesi (çünkü Daniel 5:10, 13'te kraliçesinden ayrı tutulmuştur), Babil'i Medler ve Perslere karşı tahkim eden ve büyük olasılıkla zayıf ve kadınsı bir prens gibi görünen Baltasar'ın yönetimi altında hüküm süren ünlü Nitokris gibi görünüyor.

(26) Daniel'in düşmanlarının, aslanların ona neden karışmadığına dair krala bu nedeni öne sürmeleri ve kralın Daniel'e olan iyiliğinin bu aslanların önceden bu kadar doyurulmasına yol açtığından şüphelenmeleri ve bu nedenle Daniel'i bu deneye katılmaya teşvik etmesi, böylece güvende kalmayı ummaları ve düşmanlarına ve tüm ailelerine böylesine korkunç bir deney yapmasının gerçek nedeninin bu olması hiç de olasılık dışı değildir (Daniel 6:21), diğer nüshalarımızda bu durum doğrudan belirtilmese de.

(27) Josephus'un burada söylediği şey, bu kuledeki Pers krallarının mezar taşlarının veya belki de günümüzde yaygın olarak Persepolis kalıntıları olarak adlandırılan aynı türden taşların, kendi zamanında sanki yeni yerleştirilmiş gibi, bütün ve bozulmamış halde kaldığıdır. "Ben (Reland diyor ki) burada, Pers mansoleumunun taşları için, Com.

Brunius kırıp bana verdi." Bunu, demir aletlere pek direnç göstermeyen ve keskiyle kesmek için çoğu zaman çok sert olup, çoğu zaman keskiyi parçalara ayıran taşların sertliğine bağladı.

Machine Translated by Google

Kitap XI

İKİ YÜZ VE ARALIĞINI İÇERİR
ELLİ ÜÇ YIL VE BEŞ AY.

KİRUS'UN BİRİNCİ DÖNEMİNDEN BÜYÜK İSKENDER'İN ÖLÜMÜNE KADAR.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

Pers Kralı Kirus'un Yahudileri Babil'den nasıl kurtardığı, kendi ülkelerine dönmelerine ve tapınaklarını inşa etmelerine nasıl izin verdiği ve bu iş için onlara nasıl para verdiği.

1. Halkımızın kendi topraklarından Babil'e sürülmesinden yetmişinci gün olan Kiros'un (1) hükümdarlığının ilk yılında, Tanrı, şehrin yıkımından önce peygamber Yeremya aracılığıyla onlara önceden bildirdiği gibi, bu zavallı halkın esaretine ve felaketine acıdı; Nebukadnezar ve soyuna hizmet ettikten ve yetmiş yıl bu köleliği çektikten sonra, onları atalarının topraklarına geri döndüreceğini, tapınaklarını inşa edeceklerini ve eski refahlarının tadını çıkaracaklarını söylemişti. Ve Tanrı bunları onlara sağladı; çünkü Kiros'un zihnini harekete geçirdi ve ona bunu tüm Asya'ya yazdırdı: "Kral Kiros şöyle diyor: Her şeye gücü yeten Tanrı beni yeryüzünün kralı olarak atadığından beri, İsrailoğulları ulusunun taptığı Tanrı olduğuna inanıyorum; çünkü gerçekten de peygamberler aracılığıyla adımı önceden bildirdi ve Kudüs'te, Yahudeya ülkesinde O'na bir ev inşa edeceğimi söyledi."

2. Bu, Cyrus'un Yeşaya'nın geride bıraktığı kehanet kitabını okumasıyla öğrenildi; çünkü bu peygamber, Tanrı'nın kendisine gizli bir görümde şöyle dediğini aktarmıştı: "Benim isteğim şudur ki, birçok büyük ulusun kralı olarak atadığım Cyrus, halkımı kendi topraklarına geri göndersin ve tapınağımı yeniden inşa etsin." Bu, tapınağın yıkılmasından yüz kırk yıl önce Yeşaya tarafından önceden bildirilmişti. Buna göre, Cyrus bunu okuduğunda ve ilahi güce hayran kaldığında, yazılanları yerine getirme konusunda ciddi bir arzu ve hırs onu sardı; bu yüzden Babil'deki en önde gelen Yahudileri çağırdı ve onlara kendi ülkelerine geri dönmelerine ve Kudüs şehrini (2) ve Tanrı'nın tapınağını yeniden inşa etmelerine izin verdiğini, kendisinin de onlara yardımcı olacağını ve Yahudiye ülkesinin çevresindeki yöneticilere ve valilere, onlara katkıda bulunmaları için yazacağını söyledi.

Machine Translated by Google

Tapınağın inşası için altın ve gümüş, ayrıca kurban edilmek üzere de hayvanlar.

3. Kiros İsrailoğullarına bunları söyledikten sonra, Yahuda ve Benyamin kabilelerinin yöneticileri, Levililer ve rahiplerle birlikte aceleyle Kudüs'e gittiler; ancak birçoğu mallarını terk etmek istemedikleri için Babil'de kaldılar; oraya vardıklarında, kralın bütün dostları onlara yardım etti ve tapınağın inşası için biraz altın, biraz gümüş ve çok sayıda büyükbaş hayvan ve at getirdiler. Böylece Tanrı'ya adaklarını yerine getirdiler ve eski zamanlardan beri alışılmış olan kurbanları sundular; yani şehirlerinin yeniden inşası ve ibadetleriyle ilgili eski uygulamaların yeniden canlandırılması üzerine. Kiros ayrıca, Kral Nebukadnezar'ın tapınaktan yağmalayıp Babil'e götürdüğü Tanrı'nın kaplarını da onlara geri gönderdi. Böylece bunları hazinedar Mithridates'e emanet etti ve tapınak inşa edilene kadar bunları Sanabassar'a vermesi için bir emir verdi; İş tamamlandığında, onları tapınağa geri götürülmeleri için rahiplere ve halkın yöneticilerine teslim edebilirdi. Cyrus ayrıca Suriye'deki valilere bir mektup gönderdi; içeriği aşağıdadır:

“Kral Cyrus’un Sininnes ve Sathrabuzanes’e Mektubu”
VEDA MESAJI.

"Ülkemde yaşayan Yahudilerden diledikleri kadarının kendi ülkelerine dönmelerine, şehirlerini yeniden inşa etmelerine ve Kudüs'te, daha önce bulunduğu yere Tanrı'nın tapınağını yeniden kurmalarına izin verdim. Ayrıca hazinedarım Mithridates'i ve Yahudilerin valisi Zerdüşbel'i, tapınağın temellerini atmaları ve altmış arşın yüksekliğinde ve aynı genişlikte, üçü cilalı taştan, biri de yerel ağaçtan olmak üzere üç yapı inşa etmeleri için gönderdim; aynı düzen, Tanrı'ya kurban sundukları sunağa da uzanacaktır. Ayrıca bu işlerin masraflarının gelirlerimden karşılanmasını istedim. Dahası, Kral Nebukadnezar'ın tapınaktan yağmaladığı kapları da hazinedarım Mithridates'e ve Yahudilerin valisi Zerdüşbel'e verdim ki, onları Kudüs'e götürüp Tanrı'nın tapınağına geri getirsinler. Bunların sayısı şöyledir: Elli altın tabak ve beş yüz gümüş; kırk Therikles kupası

Machine Translated by Google

(3) Onlara atalarından kalma aynı onuru veriyorum; küçükbaş hayvanları için iki yüz beş yüz drahmi, şarap ve zeytinyağı için iki yüz beş bin beş yüz drahmi ve buğday unu için yirmi beş yüz artaba veriyorum. Bu masrafların Samarya'dan gelen vergilerden karşılanmasını emrediyorum. Rahipler de bu kurbanları Musa'nın kanunlarına göre Kudüs'te sunacaklar; kurbanları sunduklarında ise kralın ve ailesinin korunması ve Pers krallığının devam etmesi için Tanrı'ya dua edecekler. "Ama benim isteğim şudur ki, bu emirleri çiğneyenler ve onları geçersiz kılanlar çarmıha gerilsinler ve malları kralın hazinesine konulsun." Mektubun özü buydu. Esaretten Kudüs'e gelenlerin sayısı ise kırk iki bin dört yüz altmış ikiydi.

BÖLÜM 2.

KİRUS'UN ÖLÜMÜNDEN SONRA YAHUDİLERİN TAPINAK İNŞAATINDA KUTHEANLAR VE KOMŞU VALİLER TARAFINDAN NASIL ENGELLENDİKLERİ VE CAMBYSE'LERİN YAHUDİLERİN BÖYLE BİR ŞEY YAPMASINI NASIL TAMAMEN YASAKLADIKLARI.

1. Tapınağın temelleri atılırken ve Yahudiler onu inşa etmek konusunda çok gayretliyken, komşu milletler ve özellikle Asur kralı Şalmanezer'in İsrail halkını esir aldığında Pers ve Medya'dan getirip Samarya'ya yerleştirdiği Kutiler, valilerden ve bu tür işlerle ilgilenenlerden, Yahudilerin hem şehirlerinin yeniden inşasında hem de tapınaklarının yapımında çalışmalarını engellemelerini rica ettiler. Bu adamlar parayla yozlaştırıldıkları için, bu inşaatın yavaş ve özensiz bir şekilde yapılması karşılığında Kutilere paylarını sattılar; çünkü başka savaşlarla meşgul olan Kiros tüm bunlardan habersizdi; ve ordusunu Mesatalara karşı yönettiğinde hayatını kaybetti. (4) Fakat Kiros'un oğlu Kambyses krallığı ele geçirdiğinde, Suriye'deki valiler,

Machine Translated by Google

Fenike'de ve Amlon, Moab ve Samarya ülkelerinde Calnbyses'e bir mektup yazıldı; İçeriği şu şekilde olan mektup: "Efendimiz Kambyses'e. Biz, hizmetkarlarınız, tarihçi Rathumus, kâtip Semellius ve Suriye ile Fenike'deki diğer yargıçlarınız, size selam gönderiyoruz. Ey kral, Babil'e sürgün edilen Yahudilerin ülkemize gelip o asi ve kötü şehri, çarşılarını inşa ettiklerini, surlarını kurduklarını ve tapınağı yükselttiklerini bilmeniz uygun olur. Bu nedenle, bu işler bittiğinde vergi ödemeyeceklerini, emirlerinize boyun eğmeyeceklerini, krallara karşı direneceklerini ve kendileri yönetilmektense başkaları tarafından yönetilmeyi tercih edeceklerini bilin. Bu nedenle, tapınakla ilgili çalışmalar bu kadar hızlı ilerlerken, bu konuyu gözden kaçırmamak için size yazmayı uygun gördük, ey kral, böylece atalarınızın kitaplarını araştırabilirsiniz, çünkü onlarda Yahudilerin asi ve krallara düşman olduklarını bulacaksınız." "Onların şehri de aynı şekildeydi ve bu nedenle şimdiye kadar harap halde kaldı. Bu konuyu sana bildirmeyi de uygun gördük, çünkü aksi takdirde belki de bundan habersiz olabilirsin; eğer bu şehir bir kez iskân edilirse ve tamamen surlarla çevrili olursa, Kelesurya ve Fenike'ye geçişin engellenecektir."

2. Kambyses mektubu okuduktan sonra, doğası gereği kötü niyetli olduğundan, kendisine anlatılanlardan rahatsız oldu ve onlara şöyle cevap yazdı: “Kral Kambyses, tarihçi Rathumus'a, Beeltethmus'a, kâtip Semellius'a ve Samarya ile Fenike'de ikamet eden diğer görevlilere şöyle sesleniyorum: Sizden gönderilen mektubu okudum; atalarımın kitaplarının araştırılmasını emrettim ve orada bu şehrin her zaman krallara düşman olduğu ve sakinlerinin isyanlar ve savaşlar çıkardığı bulundu. Ayrıca krallarının güçlü ve zalim olduklarını ve Kelesurya ve Fenike'den haraç aldıklarını da biliyoruz. Bu nedenle, Yahudilerin o şehri inşa etmelerine izin verilmemesini emrettim, çünkü krallara getirdikleri kötülükler daha da artabilir.” Bu mektup okunduğunda, Rathumus, kâtip Semellius ve yandaşları aniden atlarına binip Kudüs'e doğru aceleyle yola koyuldular; yanlarında büyük bir kalabalık da getirdiler ve Yahudilerin şehri ve tapınağı inşa etmelerini yasakladılar.

Dolayısıyla, bu çalışmaların devam etmesi Darius'un hükümdarlığının ikinci yılına kadar, yani dokuz yıl daha gecikti; çünkü Kambyses altı yıl hüküm sürdü.

Machine Translated by Google

O dönemde Mısır'ı devirdi ve geri döndüğünde Şam'da öldü.

BÖLÜM 3.

Cambyses'in ölümünden ve Magi'lerin katledilmesinden sonra, ancak Darius'un hükümdarlığı döneminde, Zorobabel'in sorunların çözümünde diğerlerinden üstün olduğu ve böylece kralın bu iyiliğini, yani tapınağın inşa edilmesini nasıl sağladığı anlatılıyor.

1. Kambyses'in ölümünden sonra bir yıl boyunca Perslerin yönetimini ele geçiren Magi ailesinin katledilmesinden sonra, Perslerin yedi ailesi olarak adlandırılan aileler, Hystaspes'in oğlu Darius'u kral olarak atadılar. Darius, sıradan bir adamken Tanrı'ya, eğer kral olursa Babil'de bulunan Tanrı'nın tüm kaplarını Kudüs'teki tapınağa göndereceğine dair bir adak vermişti. Tam bu sıralarda, esaret altındaki Yahudilerin valisi olan Zerdüşt, Darius'un yanına Kudüs'ten geldi; çünkü onunla kral arasında eski bir dostluk vardı. Ayrıca, iki kişiyle birlikte kralın muhafızı olmaya layık görüldü ve umduğu onuru elde etti.

2. Kral Darius, hükümdarlığının ilk yılında, çevresindekileri, evinde doğanları, Med hükümdarlarını, Pers prenslerini, Hindistan ve Etiyopya'nın toparşilerini ve yüz yirmi yedi eyaletinin ordularının generallerini ziyafete davet etti. Ancak doyana kadar yiyip içtikten sonra, herkes kendi evine gidip yatağına çekildi ve Kral Darius da yatağına gitti; Fakat gecenin bir kısmını dinlenerek geçirdikten sonra uyandı ve daha fazla uyuyamadığı için, maiyetindeki üç muhafızla sohbete daldı ve kendisine sorması gereken konularda, gerçeğe ve bilgeliğin buyruklarına en uygun şekilde bir nutuk çekene, zaferinin ödülü olarak mor bir elbise giymeyi, altın kadehlerden içmeyi, altın üzerinde uyumayı, altın dizginli bir arabaya binmeyi, ince ketenden bir başlık takmayı, boynuna altın bir zincir takmayı ve kendi yanında oturmayı bahşedeceğine söz verdi.

Machine Translated by Google

Bilgelik; "ve," dedi, "ona kuzenim denilecek." Onlara bu hediyeleri vereceğine söz verdikten sonra, ilkine, "Şarap en güçlüsü değil miydi?" diye sordu; ikincisine, "Krallar kral değil miydi?" diye sordu; üçüncüsüne ise, "Kadınlar kadın değil miydi? Ya da hakikat hepsinden daha güçlüsü değil miydi?" diye sordu. Bu sorunlar hakkında araştırma yapmalarını önerdikten sonra dinlenmeye gitti; ancak sabahleyin büyük adamlarını, prenslerini ve Pers ve Med'in toparşilerini çağırdı ve eskiden dinleyici verdiği yere oturdu ve maiyetindeki muhafızların her birine, önerilen sorular hakkında uygun gördüklerini hepsinin duyacağı şekilde açıklamalarını emretti.

3. Bunun üzerine, içlerinden ilki şarabın gücünden bahsetmeye başladı ve bunu şöyle gösterdi: "Ey sizler, şarap hakkındaki görüşümü bildirecek olsam," dedi, "şöyle ki, her şeyden üstün olduğunu görürüm: İçenlerin aklını aldatır, kralın aklını yetimin ve öğretmene muhtaç olanın aklıyla aynı duruma getirir; kölenin aklını özgür olanın cesaretine yükseltir; muhtaç olanın aklını zengininki gibi yapar, çünkü içlerine girdiğinde insanların ruhlarını değiştirir ve yeniler; felaket altında olanların kederini dindirir, insanlara başkalarına olan borçlarını unutturur ve kendilerini en zengin insan sanmalarını sağlar; onları küçük şeylerden değil, yeteneklerden ve sadece zenginlere yakışan diğer isimlerden bahsetmeye sevk eder; hatta daha da ötesi, komutanlarını ve krallarını duyarsızlaştırır ve onları uzaklaştırır." "Arkadaşlarının ve dostlarının hatırası, insanları en sevdiklerine karşı bile silahlandırır ve onları kendilerine en yabancı kişiler gibi gösterir; ayıldıklarında ve gece boyunca içtikleri şarabın etkisini attıklarında, sarhoşken ne yaptıklarının farkında olmadan uyanırlar. Bunları güç işaretleri olarak görüyorum ve bunlarla şarabın her şeyin en güçlü ve yenilmez olanı olduğunu ortaya koyuyorum."

4. İlk kişi şarabın gücüne dair yukarıda bahsedilen gösterileri yaptıktan hemen sonra durdu; ve ondan sonraki kişi kralın gücünden bahsetmeye başladı ve bunun her şeyden daha güçlü ve herhangi bir güç veya bilgeliğe sahip gibi görünen her şeyden daha etkili olduğunu gösterdi. Gösterisine şu şekilde başladı ve şöyle dedi: "

Onlar her şeyi yöneten adamlardır; yeryüzünü ve denizi yönlendirirler.

Machine Translated by Google

Onlar istedikleri şeylerde kendilerine kazanç sağlarlar ve krallar bu adamların üzerinde hüküm sürer ve onlara yetki verirler. Şimdi, en güçlü ve en kudretli hayvan olan bu hayvanın üzerinde hüküm sürenler, güç ve kuvvet bakımından yenilmez sayılmayı hak ederler. Örneğin, bu krallar tebaalarına savaş yapmalarını ve tehlikelere göğüs germelerini emrettiklerinde, emirlerine kulak verilir; ve onları düşmanlarına karşı gönderdiklerinde, güçleri o kadar büyüktür ki itaat edilirler. Adamlara dağları düzleştirmelerini, duvarları ve kuleleri yıkmalarını emrederler; hatta öldürülmeleri ve öldürmeleri emredildiğinde, kralın emirlerini çiğnemiş görünmemek için buna boyun eğerler; ve zafer kazandıklarında, savaşta elde ettiklerini krala getirirler. Asker olmayanlar da, toprağı işleyen ve sürenler, bu tür tarım işlerinin zahmetine ve tüm zorluklarına katlandıktan sonra, ürünlerini biçip topladıklarında, krala haraç getirirler; Kralın söylediği veya emrettiği her şey, zorunluluktan ve hiç gecikmeden yapılır; bu sırada kral her türlü yiyecek ve zevkle doyar ve huzur içinde uyur. Onu nöbet tutanlar ve adeta korkudan yere mıhlanmış olanlar korur; çünkü kimse onu terk etmeye cesaret edemez, hatta uyurken bile, kimse gidip kendi işleriyle ilgilenmez; ancak o, kralı korumayı tek zorunluluk işi olarak görür ve buna göre kendini tamamen buna adar. Öyleyse, bu kadar büyük bir kalabalık onun emirlerine itaat ederken, kralın gücünün her şeyden üstün olduğu açıkça görülmemeli mi?

5. Bu adam sustuğunda, içlerinden üçüncüsü olan Zerdüşt, onlara kadınlar ve hakikat hakkında şöyle öğüt vermeye başladı: "Şarap güçlüdür, kral da öyledir; bütün erkekler ona itaat eder, ama kadınlar onlardan daha güçlüdür; çünkü kralı dünyaya getiren bir kadındı; üzüm bağlarını dikenler ve şarap yapanlar da kadınlardır; onları doğuranlar ve yetiştirenler de kadınlardır. Onlardan almadığımız hiçbir şey yoktur; çünkü bu kadınlar bize elbiseler dokurlar ve ev işlerimiz onların sayesinde halledilir ve güvende tutulur; kadınlardan ayrı yaşayamayız. Çok miktarda altın, gümüş ve değerli, saygıya değer başka şeyler elde ettiğimizde ve güzel bir kadın gördüğümüzde, bütün bunları bırakır, ağzımız açık gözlerimizi onun yüzüne diker ve sahip olduklarımızı terk etmeye razı oluruz ki onun güzelliğinin tadını çıkaralım."

Machine Translated by Google

Bunu kendimiz için elde etmiyor muyuz? Ayrıca, kadınlar uğruna babamızı, annemizi ve bizi besleyen toprağı terk ediyor, en sevgili dostlarımızı sık sık unutuyoruz; hatta onlar için canımızı bile feda etmeye hazırız. Ama kadınların gücüne dikkatinizi çekecek olan şey şudur: Bizler de karada ve denizde büyük çabalar sarf edip, çok fazla sıkıntıya katlanmıyor muyuz ve emeğimizin meyvesi olarak bir şeyler elde ettiğimizde, bunları hanımlarımıza sunar gibi kadınlara getirip onlara ikram etmiyor muyuz? Hatta bir keresinde, birçok halkın efendisi olan kralın, cariyesi Rabsases Themasius'un kızı Apame tarafından yüzüne vurulduğunu ve tacının elinden alınıp kendi başına takıldığını gördüm; kral buna sabırla katlandı; Apame gülümsediğinde o da gülümsedi, Apame kızdığında ise kral üzüldü; Ve karısının duygularındaki değişime göre, ona dalkavukluk etti ve eğer benim zamanımda ondan hoşnutsuz olduğunu görürse, kendisini ona karşı büyük bir alçakgönüllülükle göstererek onu barışmaya ikna etti."

6. Ve prensler ve yöneticiler birbirlerine baktıklarında, hakikat hakkında konuşmaya başladı ve dedi ki: "Kadınların ne kadar güçlü olduğunu zaten gösterdim; fakat bu kadınların kendileri de, kralın kendisi de hakikatten daha zayıftır; çünkü yeryüzü geniş, gökler yüksek ve güneşin hareketi hızlı olsa da, bunların hepsi doğru ve adil olan Tanrı'nın iradesine göre hareket eder. Bu nedenle biz de hakikati her şeyin en güçlüsü saymalı ve haksızlığın ona karşı hiçbir gücü olmadığını bilmeliyiz. Dahası, güce sahip olan her şey ölümlü ve kısa ömürlüdür, fakat hakikat ölümsüz ve ebedidir. Bize zamanla solacak bir güzellik veya talihle alınabilecek zenginlikler değil, adil kurallar ve yasalar sunar. Bunları adaletsizlikten ayırır ve haksızlığı kınar." (5)

7. Zerdüşt hakikat hakkındaki konuşmasını bitirdiğinde ve kalabalık onun en bilgece konuştuğunu, yalnızca hakikatin değişmez bir güce sahip olduğunu ve asla eskimeyeceğini yüksek sesle haykırdığında, kral ona verdiği sözün ötesinde bir şey daha istemesini emretti; çünkü bilgeliği ve diğerlerinden üstün olan basireti nedeniyle bunu ona verecekti. Kral, "Sen de benimle oturacaksın ve kuzenim diye anılacaksın" dedi. Bunu söyledikten sonra Zerdüşt, krala, bir gün başına bir şey gelmesi ihtimaline karşı ettiği yemini hatırlattı.

Machine Translated by Google

"Krallığı ele geçireceksin. Bu yemin ise şuydu: 'Yeruşalim'i yeniden inşa etmek ve orada Tanrı'nın tapınağını kurmak; ayrıca Nebukadnezar'ın yağmalayıp Babil'e götürdüğü kapları geri getirmek. Ve bu," dedi, "bilge ve anlayışlı olduğuma kanaat getirdiğin için şimdi yapmama izin verdiğin isteğimdir."

8. Kral, söylediklerinden memnun kaldı, ayağa kalkıp onu öptü; ve toparşilere ve valilere mektuplar yazarak Zorobabel'i ve onunla birlikte gidenleri tapınağı inşa etmek üzere yönlendirmelerini emretti. Ayrıca Suriye ve Fenike'deki yöneticilere Lübnan'dan Kudüs'e sedir ağaçları kesip taşımalarını ve şehrin inşasında kendisine yardım etmelerini emretti. Onlara ayrıca, Yahudiye'ye gidecek tüm esirlerin serbest bırakılmasını emretti; ve vekillerine ve valilerine Yahudilerden herhangi bir kral vergisi almalarını yasakladı; ayrıca, haraç ödemeden sahip olabilecekleri tüm topraklara sahip olmalarına izin verdi. Ayrıca İdumelilere, Samaritlere ve Kelesurya sakinlerine Yahudilerden aldıkları köyleri geri vermelerini emretti; ve tüm bunların yanı sıra, tapınağın inşası için onlara elli talent verilmesini emretti. Ayrıca, onlara belirlenmiş kurbanlarını sunmalarına izin verdi ve başrahibin ve rahiplerin istedikleri her şeyin ve Tanrı'ya ibadet ederken giydikleri kutsal giysilerin kendi masraflarıyla yapılmasını emretti; Levililerin Tanrı'ya ilahiler söylerken kullandıkları müzik aletlerinin de onlara verilmesini istedi. Dahası, şehri ve tapınağı koruyanlara toprak parçaları verilmesini ve geçimlerini sağlamak için her yıl belirli bir miktar para verilmesini emretti; ayrıca kapları da gönderdi. Ve Darius, Cyrus'un Kudüs'ün yeniden inşasıyla ilgili olarak daha önce yapmayı planladığı her şeyin aynı şekilde yapılmasını emretti.

9. Zorobabel, kraldan bu bağışları aldıktan sonra saraydan çıktı ve göğe bakarak, Darius'un huzurunda bile, kendisine verdiği bilgelik ve bu sayede kazandığı zafer için Tanrı'ya şükranlarını sunmaya başladı; çünkü, "Ey Rabbim, bana lütfetmeseydin, bu ayrıcalıklara layık görülmezdim" dedi. Bu nedenle, içinde bulunduğu durum için Tanrı'ya şükranlarını sunduktan ve gelecekte de kendisine benzer bir lütuf göstermesi için dua ettikten sonra Babil'e geldi ve hemşehrilerine, onlar için elde ettiği bağışların müjdesini getirdi.

Machine Translated by Google

Kral da bunu duyunca, atalarının topraklarını kendilerine geri verdiği için Tanrı'ya şükretti. Böylece içmeye ve yemeye koyuldular ve yedi gün boyunca ziyafet verdiler, ülkelerinin yeniden inşası ve eski haline getirilmesi için bir bayram kutladılar. Bundan sonra, atalarının kabilelerinden, eşleri, çocukları ve hayvanlarıyla birlikte Kudüs'e gidecek yöneticiler seçtiler. Darius'un onlarla birlikte gönderdiği kişilerin önderliğinde, şarkılar, flütler ve zillerle gürültü yaparak sevinç ve mutluluk içinde Kudüs'e gittiler. Yahudi halkının geri kalanı da sevinçle onlara eşlik etti.

10. Ve böylece bu adamlar gittiler, her aileden belirli ve kesin sayıda kişi; ancak okuyucularımın zihnini tarihi gerçeklerin bağlantısından uzaklaştırmamak ve anlatımlarımın tutarlılığını takip etmelerini zorlaştırmamak için bu ailelerin isimlerini özellikle zikretmeyi uygun bulmuyorum; fakat Yahuda ve Benyamin kabilelerinden on iki yaşın üzerindekilerin toplamı dört yüz altmış iki bin sekiz bin (6) idi; Levililer yetmiş dörttü; kadın ve çocukların karışık sayısı kırk bin yedi yüz kırk ikiydi; ve bunlara ek olarak, Levililerden yüz yirmi sekiz şarkıcı, yüz on kapıcı ve üç yüz doksan iki kutsal hizmetkar vardı; Bunların dışında, İsrailoğullarından olduklarını söyleyen, ancak soylarını gösteremeyen altı yüz altmış iki kişi daha vardı; ayrıca, soylarını gösteremedikleri eşlerle evlendikleri için rahiplerin sayısından ve onurundan dışlananlar da vardı; bunlar Levililerin ve rahiplerin soylarında da bulunmuyordu; sayıları yaklaşık beş yüz yirmi beşti; Kudüs'e çıkanları takip eden hizmetkârların sayısı da yedi bin üç yüz otuz yediydi; şarkı söyleyen erkekler ve kadınlar iki yüz kırk beş kişiydi; develer dört yüz otuz beş kişiydi; boyunduruğa alışmış hayvanlar beş bin beş yüz yirmi beş kişiydi; ve bu şekilde sayılan kalabalığın yöneticileri, Davud soyundan ve Yahuda kabilesinden Salathiel'in oğlu Zorobabel ve baş rahip Yosekek'in oğlu Yeşua idi. Bunların dışında, kalabalıktan ayrılan ve yönetici konumunda olan Mordekay ve Serebeus da vardı; onlar da yüz pound altın ve beş pound bağışta bulundular.

Machine Translated by Google

Bin gümüş karşılığında, rahipler, Levililer ve Babil'de bulunan Yahudi halkının bir kısmı Kudüs'e gelip orada yerleştiler; ancak kalabalığın geri kalanı herkes kendi ülkesine döndü.

BÖLÜM 4.

KUTHEANLAR DÖNEMİNDE TAPINAĞIN NASIL İNŞA EDİLDİĞİ
ÇALIŞMAYI ENGELLEMEK İÇİN BOŞUNA ÇABA GÖSTERDİ.

1. Babil'den ayrıldıktan yedinci ayda, başrahip Yeşua ve vali Zerdüşt, her yöne elçiler göndererek, ülkedekileri topluca Kudüs'e topladılar; onlar da büyük bir sevinçle oraya geldiler. Sonra, Musa'nın kanunlarına göre Tanrı'ya belirlenmiş kurbanları sunmak için, daha önce kurulmuş olan aynı yere sunağı yeniden kurdu. Fakat bunu yaparken, komşu milletlerin hoşuna gitmediler; hepsi onlara karşı kin besledi. Ayrıca, yasa koyucunun emrettiği gibi, o zaman Çardaklar Bayramı'nı kutladılar; ve kurbanlar, günlük kurbanlar ve Şabat günleri ve tüm kutsal bayramlar için uygun olan sunuları sundular. Adak adayanlar da adaklarını yerine getirdiler ve yedinci ayın ilk gününden itibaren kurbanlarını sundular. Ayrıca tapınağı inşa etmeye başladılar ve duvar ustalarına, marangozlara ve işçilerin geçimi için gereken her şeye büyük miktarda para verdiler. Sidonlular ayrıca Lübnan'dan sedir ağaçlarını getirmeye, onları birbirine bağlamaya, birleşik bir sal yapmaya ve Yafa limanına getirmeye çok istekli ve hazırdılar; çünkü bu, başlangıçta Cyrus'un emrettiği ve şimdi Darius'un emriyle yapılan şeydi.

2. Kudüs'e gelişlerinin ikinci yılında, Yahudiler ikinci ayda oradayken, tapınağın inşası hızla ilerledi; ve o ikinci yılın ikinci ayının birinci gününde temelleri atıldığında, yirmi yaşını doldurmuş Levilileri, yani Yeşua'yı ve oğullarını ve kardeşlerini, ayrıca Aminadab oğlu Yahuda'nın kardeşi Kodmiel'i ve oğullarını işin gözetmeni olarak atadılar; ve tapınak, ona bakanların büyük gayreti sayesinde, beklenenden daha kısa sürede tamamlandı.

Machine Translated by Google

Herkesin bekleyeceği gibiydi. Tapınak tamamlandığında, rahipler alışılmış giysileriyle borazanlarıyla ayakta dururken, Levililer ve Asaf'ın oğulları da ayakta durup Tanrı'ya ilahiler söylüyorlardı; Davut'un ilk önce Tanrı'yı kutsamaları için onlara verdiği görev buydu. Rahipler, Levililer ve ailelerin ileri gelenleri, eski tapınağın ne kadar daha büyük ve görkemli olduğunu hatırlayarak, yoksullukları yüzünden şimdi ne kadar aşağıda kaldığını, eskiden inşa edilen tapınağa kıyasla ne kadar gerilediğini düşünerek, hem kendi mutlu durumlarının hem de tapınaklarının eskiden olduğundan ne kadar aşağıya düştüğünü düşündüler.

Bunun üzerine teselli bulamadılar ve kederlerini gizleyemediler, hatta bu sebeplerden dolayı ağıt yakıp gözyaşı döktüler; ancak halk genel olarak mevcut durumlarından memnundu; ve kendilerine bir tapınak inşa etmelerine izin verildiği için daha fazlasını istemediler ve bu tapınağı eski tapınakla karşılaştırarak kendilerini hiç üzmediler, sanki bu beklentilerinin altındaymış gibi düşünmediler; ancak yaşlıların ve rahiplerin, yıkılan tapınakla karşılaştırıldığında bu tapınağın yetersizliğinden dolayı feryatları, borazanların sesini ve halkın sevincini bastırdı.

3. Fakat Yahuda ve Benyamin kabilelerine hâlâ düşman olan Samiriler, borazan seslerini duyunca koşarak geldiler ve bu gürültünün sebebini öğrenmek istediler. Bunun, Babil'e esir götürülen ve tapınaklarını yeniden inşa eden Yahudilerden geldiğini anlayınca, Zerdüşt'e, Yeşua'ya ve aile reislerine gelip, tapınağı onlarla birlikte inşa etmelerine ve yapımında ortak olmalarına izin vermelerini istediler. Çünkü şöyle diyorlardı: "Biz onların Tanrısına tapıyoruz, özellikle ona dua ediyoruz ve onların dini yerleşimini istiyoruz; bu isteğimiz, Asur kralı Şalmanezer'in bizi Kuta ve Medya'dan buraya getirmesinden beri devam ediyor." Böyle dediklerinde, Zorobabel ve başrahip Yeşua ile İsrailoğullarının aile reisleri onlara, önce Kiros, şimdi ise Darius tarafından o tapınağı inşa etmekle görevlendirildikleri için, onları ortak olarak kabul etmelerinin imkansız olduğunu, ancak isterlerse gelip orada ibadet etmelerinin caiz olduğunu ve onlara başka hiçbir şeye izin veremeyeceklerini söylediler.

Machine Translated by Google

Onlarla ortak olan şey, diğer tüm insanlarla ortak olan şeydi: tapınaklarına gelmek ve orada Tanrı'ya ibadet etmek.

4. Samiriler bu lakabı aldıkları için, bu durumu duyanlar öfkelendiler ve Suriye uluslarını, daha önce Kiros zamanında ve daha sonra Kambyses zamanında yaptıkları gibi, tapınağın inşasını durdurmaları ve Yahudilerin bu konudaki gayretlerini geciktirmeleri için valilerden rica etmeye ikna ettiler. Bu sırada Suriye ve Fenike valisi Sisinnes ve Sathrabuzanes, diğer bazı kişilerle birlikte Kudüs'e geldiler ve Yahudi yöneticilerine, tapınağın bir tapınaktan çok bir kaleye benzediği halde, bu şekilde inşa edilmesinin kimin izniyle olduğunu ve şehrin etrafına neden bu kadar sağlam surlar ve avlular inşa ettiklerini sordular. Buna karşılık Zorobabel ve başrahip Yeşua, Yüce Tanrı'nın kulları olduklarını söylediler; Bu tapınağın, büyük bir refah içinde yaşayan ve erdem bakımından tüm insanlardan üstün olan bir kralları tarafından onun için inşa edildiğini; ve uzun süre ayakta kaldığını, ancak atalarının Tanrı'ya karşı dinsizlikleri nedeniyle Babil ve Kildani kralı Nebukadnezar'ın şehirlerini zorla ele geçirdiğini, yıktığını, tapınağı yağmalayıp yaktığını ve esir aldığı halkı Babil'e sürdüğünü; ondan sonra Babil ve Pers kralı olan Kiros'un onlara tapınağı inşa etmeleri için emir verdiğini ve hediyeleri, kapları ve Nebukadnezar'ın tapınaktan çıkardığı her şeyi Zerdüşt ve hazinedar Mitridat'a emanet ettiğini; ve bunların Kudüs'e taşınmasını ve tapınak inşa edildiğinde kendi tapınaklarına iade edilmesini emrettiğini; çünkü bunu hızla yapmaları için onlara emir gönderdiğini ve Sanabassar'a Kudüs'e gidip tapınağın inşasıyla ilgilenmesini emrettiğini; Cyrus'tan o mektubu alan kişi geldi ve hemen temellerini attı; "ve o zamandan bugüne kadar yapımı devam etmesine rağmen, düşmanlarımızın kötülüğü yüzünden henüz tamamlanmadı. Bu nedenle, eğer uygun görürseniz ve bunu aklınızda bulundurursanız, bu durumu Darius'a yazın ki, kralların kayıtlarına baktığında, bu konuda size yanlış bir şey söylemediğimizi görsün."

5. Zorobabel ve baş rahip bu cevabı verdikten sonra, Sisinnes ve yanındakiler, inşaata engel olmaya karar vermediler, ta ki...

Machine Translated by Google

Bütün bunları Kral Darius'a bildirmişlerdi. Bu yüzden hemen ona bu olaylar hakkında yazdılar; ancak Yahudiler o sırada korku içindeydiler ve kralın Kudüs ve tapınağın inşası konusundaki kararlarını değiştirmesinden endişe ediyorlardı. O dönemde aralarında Haggai ve Zekeriya adında iki peygamber vardı; bunlar onları cesaretlendirdi, morallerinin yüksek olmasını ve Perslerden herhangi bir cesaret kırıcı söz beklememelerini söyledi, çünkü Tanrı bunu onlara önceden bildirmişti. Böylece, bu peygamberlere güvenerek, inşaata ciddi bir şekilde giriştiler ve bir gün bile ara vermediler.

6. Samiriler Darius'a mektup yazıp Yahudileri şehri nasıl tahkim ettikleri ve tapınağı bir tapınaktan çok bir kaleye benzettikleri konusunda suçladıklarında ve yaptıklarının kralın işleri için uygun olmadığını söylediklerinde; ayrıca, tapınağı inşa etmelerini yasaklayan Kambyses'in mektubunu gösterdiler. Darius böylece Kudüs'ün yeniden inşasının kendi işleri için uygun olmadığını anladı ve Sisinnes'ten ve onunla birlikte olanlardan gelen mektubu okuduktan sonra, bu konularla ilgili bilgilerin kraliyet kayıtlarında aranmasını emretti.

Bunun üzerine Medya'daki Ekbatana kulesinde bir kitap bulundu ve içinde şunlar yazılıydı: "Kral Kiros, saltanatının ilk yılında Kudüs'te bir tapınak inşa edilmesini emretti; sunağın yüksekliği altmış arşın, genişliği de aynı olacak şekilde, üç cilalı taş yapı ve bir de kendi ülkelerinden getirilmiş taş yapıdan oluşmasını emretti; ve masraflarının kralın gelirinden karşılanmasını emretti. Ayrıca Nebukadnezar'ın [tapınaktan] yağmaladığı ve Babil'e götürdüğü kapların Kudüs halkına iade edilmesini emretti; ve bu işlerin bakımının Suriye ve Fenike valisi ve başkanı Sanabassar ve yardımcılarına ait olmasını, böylece o yere karışmamalarını, Tanrı'nın kulları olan Yahudilerin ve yöneticilerinin tapınağı inşa etmelerine izin vermelerini emretti. Ayrıca onlara işte yardımcı olmalarını ve ödeme yapmalarını emretti. Yahudilere, valilik yaptıkları ülkenin haraçlarından, kurbanlar için kesilecek boğalar, koçlar, kuzular, keçi yavruları, ince un, zeytinyağı, şarap ve rahiplerin onlara önereceği diğer her şeyden pay vermelerini; kralın ve Perslerin korunması için dua etmelerini; ve bu emirlerden herhangi birini çiğneyenlerin yakalanıp asılmasını emretti.

Machine Translated by Google

"Onları çarmıha gerdiler ve mallarına el koyularak kralın kullanımına verildi. Ayrıca Tanrı'ya onlara karşı dua etti ve eğer biri tapınağın inşasını engellemeye kalkışırsa, Tanrı'nın onu öldürerek kötülüğünü engellemesini diledi."

7. Darius, bu kitabı Cyrus'un kayıtları arasında bulduğunda, Sisinnes ve arkadaşlarına şu cevabı yazdı: "Kral Darius, vali Sisinnes'e ve Sathrabuzanes'e selamlarını gönderiyor. Cyrus'un kayıtları arasında bu mektubun bir kopyasını buldum ve size gönderdim; ve her şeyin içinde yazıldığı gibi yapılmasını istiyorum. Hoşça kalın." Böylece Sisinnes ve yanındakiler kralın niyetini anlayınca, bundan sonraki süreçte onun talimatlarını tamamen yerine getirmeye karar verdiler. Kutsal işleri hızlandırdılar, Yahudilerin ileri gelenlerine ve Sanhedrin prenslerine yardım ettiler; ve tapınağın yapısı, Haggai ve Zekeriya'nın kehanetleri doğrultusunda, Tanrı'nın emirlerine ve krallar Cyrus ve Darius'un buyruklarına göre büyük bir gayretle tamamlandı. Tapınak yedi yılda inşa edildi. Darius'un hükümdarlığının dokuzuncu yılında, on ikinci ayın yirmi üçüncü gününde, ki bu günde biz Adar ayını, Makedonyalılar ise Dystrus ayinini kullanırlar, rahipler, Levililer ve İsrailoğullarının diğer büyük topluluğu, esaretten sonraki eski refahlarının yenilenmesi ve tapınağın yeniden inşa edilmesi şerefine, kabilelerinin sayısına göre (İsrailoğullarının kabileleri çoktur) yüz boğa, iki yüz koyun, dört yüz kuzu ve on iki keçi yavrusu kurban ettiler; bu sonuncusu her kabilenin günahları içindi. Rahipler ve Levililer ayrıca Musa'nın kanunlarına göre her kapıya bekçiler yerleştirdiler. Yahudiler ayrıca tapınağın etrafını saran iç tapınağın revaklarını da inşa ettiler.

8. Ve mayasız ekmek bayramı yaklaşırken, Makedonyalılara göre Ksantikus, bize göre ise Nisan ayı olan ilk ayda, bütün halk köylerden şehre koştu ve ülkelerinin kanununa göre kendilerini, eşlerini ve çocuklarını arındırarak bayramı kutladılar; aynı ayın on dördüncü gününde Fısıh denilen kurbanı sundular ve yedi gün boyunca ziyafet çektiler, hiçbir şeyden kaçınmadılar, Tanrı'ya bütün yakmalık kurbanlar sundular ve şükran kurbanları kestiler, çünkü

Machine Translated by Google

Tanrı onları tekrar atalarının topraklarına ve oraya ait kanunlara geri götürmüş ve Pers kralının zihnini onlara karşı olumlu hale getirmişti. Bu yüzden bu adamlar bu sebeplerden dolayı en büyük kurbanları sundular, Tanrı'ya ibadette büyük bir ihtişam kullandılar, Kudüs'te yaşadılar ve aristokratik ama oligarşiyle karışık bir yönetim biçimi benimsediler; çünkü baş rahipler işlerinin başındaydı, ta ki Asamonelilerin soyu krallık yönetimini kurana kadar; çünkü esaretlerinden ve siyasi yapılarının dağılmasından önce, Saul ve Davut'tan beş yüz otuz iki yıl, altı ay ve on gün boyunca krallık yönetimine sahiptiler; ancak bu krallardan önce, onlara hakim ve hükümdar denilen yöneticiler hükmetmişti. Bu yönetim biçimi altında, Musa'nın ve komutanları Yeşu'nun ölümünden sonra beş yüz yıldan fazla bir süre devam ettiler. İşte, esarete götürülen ama Kiros ve Darius döneminde kurtarılan Yahudiler hakkında anlatmam gerekenler bunlar.

9. (7) Fakat Samiriler, Yahudilere karşı kötü ve kıskanç olduklarından, zenginliklerine güvenerek ve Perslerden geldikleri için onlarla ittifak halinde olduklarını iddia ederek onlara birçok kötülük yaptılar; ve kralın emriyle kurbanlar için haraçlarından Yahudilere ödemeleri emredilen her ne varsa, onu ödemediler.

Ayrıca, kendilerine yakın ve bu amaçla onlara yardım eden valiler de vardı; ellerinden geldiğince, gerek kendileri gerekse başkaları aracılığıyla onlara zarar vermekten de geri durmadılar. Bu yüzden Yahudiler, Kudüs halkının lehine ve Samaritleri suçlamak amacıyla Kral Darius'a bir elçilik göndermeye karar verdiler. Elçiler Zerdüşt ve dört yönetici daha idi; kral, elçilerden Samaritlere karşı getirdikleri suçlamaları ve şikayetleri öğrenir öğrenmez, onlara Samarya valilerine ve konseyine iletilmek üzere bir mektup verdi; Mektubun içeriği şuydu: "Kral Darius'tan Samarya valileri Tanganas ve Sambabas'a, Sadraces ve Bobelo'ya ve Samarya'da bulunan diğer hizmetkarlarına: Yahudilerin elçileri Zorobabel, Ananias ve Mordecai, tapınağın inşasında onlara engel olduğunuz ve kurban sunmaları için emrettiğim masrafları karşılamadığınız için sizden şikayet ediyorlar. Bu nedenle, bu mektubun okunmasının ardından, kurbanları için ihtiyaç duydukları her şeyi kraliyet hazinesinden karşılamanızı istiyorum."

Machine Translated by Google

"Samarya'nın haraçlarını, rahibin dilediği gibi verin ki, günlük kurbanlarını sunmaya ve benim ve Persler için Tanrı'ya dua etmeye devam etsinler."
Ve bu mektupta yer alanlar şunlardı.

BÖLÜM 5.

Darius'un oğlu Xerxes'in nasıl iyi niyetli olduğu

Yahudilere; ayrıca Esdras ve
NEHEMİYA,

1. Darius'un ölümünden sonra, oğlu Xerxes krallığı devraldı. Babasının krallığını miras aldığı gibi, Tanrı'ya olan dindarlığını ve O'nun nezdindeki saygısını da miras aldı; çünkü Tanrı'ya ibadetle ilgili her şeyi babasına uygun şekilde yaptı ve Yahudilere karşı son derece dost canlısıydı. Bu sıralarda Yeşua'nın oğlu Yoakim adında biri baş rahip idi.
Üstelik Babil'de halk arasında büyük bir saygınlığa sahip, dürüst bir adam vardı. Halkın baş rahibiydi ve adı Esdras'tı. Musa'nın kanunlarında çok yetenekliydi ve Kral Xerxes'i yakından tanıyordu. Kudüs'e gitmeye ve Babil'deki Yahudilerden bazılarını da yanına almaya karar vermişti; kraldan Suriye valilerine hitaben bir mektup yazmasını rica etmişti ki, bu mektup sayesinde kim olduğunu öğrensinler. Buna göre kral, valilere şu mektubu yazdı: "Kralların kralı Xerxes'ten, ilahi kanunun okuyucusu rahip Esdras'a selamlar. İnsanlığa duyduğum sevgiye uygun olarak, Yahudi ulusundan isteyenlerin yanı sıra krallığımızdaki rahipler ve Levililerin de Kudüs'e birlikte gitmelerine izin vermeyi uygun görüyorum. Bu amaçla emir verdim; ve bana ve yedi danışmanıma uygun görünen herkes, Yahudiye'nin işlerini gözden geçirmek ve Tanrı'nın kanununa uygun olup olmadığını görmek için gitsin. Ayrıca, benim ve dostlarımın Tanrı'ya adak olarak adadığımız hediyeleri ve Babil ülkesinde bulunan tüm gümüş ve altını da yanlarında götürsünler ve bunların hepsi kurban olarak Tanrı'ya sunulmak üzere Kudüs'e götürülsün. Ayrıca, senin ve kardeşlerinin de gümüş ve altından diledikleri kadar kap yapmalarına izin verilsin." Dilediğin gibi. Sana verilmiş olan kutsal kapları ve yapmayı arzu ettiğin daha birçok kabı da adayacaksın ve masrafları kralın hazinesinden karşılayacaksın.

Machine Translated by Google

Ayrıca, Suriye ve Fenike hazinedarlarına, Tanrı'nın kanunlarını okuyan rahip Esdras'ın gönderildiği işlerle ilgilenmeleri için yazılar yazdım. Tanrı'nın bana veya çocuklarıma kızmaması için, kanuna göre Tanrı'ya kurban olarak sunulması gereken her şeyi, yüz kori buğdaya kadar bağışlıyorum. Ve size, rahiplerine, Levililerine, kutsal şarkıcılarına, kapıcılarına, kutsal hizmetkarlarına veya tapınak katiplerine hiçbir hileli vergi veya haraç koymamanızı emrediyorum. Ey Esdras, Tanrı'nın sana verdiği bilgeliğe göre ve kanunu anlayanlardan yargıçlar ata ki, Suriye ve Fenike'nin her yerinde hüküm versinler; "Ve bu konuda bilgisi olmayanlara da şunu öğret: Eğer yurttaşlarından herhangi biri Tanrı'nın veya kralın kanununu çiğnerse, bilgisizlikten değil, aksine bilerek ve utanmadan çiğnediği için cezalandırılır; böyleleri ölümle veya para cezasıyla cezalandırılır. Hoşça kal."

2. Esdras bu mektubu aldığında çok sevindi ve Tanrı'ya ibadet etmeye başladı. Kralın kendisine gösterdiği büyük lütfun sebebinin kendisi olduğunu itiraf etti ve bu nedenle Tanrı'ya şükranlarını sundu. Böylece mektubu Babil'de bulunan Yahudilere okudu; ancak mektubun kendisini sakladı ve Medya'da bulunan kendi milletinden olan herkese bir kopyasını gönderdi. Bu Yahudiler kralın Tanrı'ya karşı ne kadar dindar olduğunu ve Esdras'a ne kadar iyi davrandığını anladıklarında çok memnun oldular; hatta birçoğu eşyalarını alıp Babil'e geldi, Kudüs'e inmek için çok istekliydiler; ancak İsrail halkının tamamı o ülkede kaldı; bu nedenle Asya ve Avrupa'da İmanlılara tabi sadece iki kabile varken, on kabile Fırat'ın ötesinde hala bulunmaktadır ve sayıları çok fazladır, sayılarıyla tahmin edilemezler. Esdras'ın yanına çok sayıda rahip, Levili, kapıcı, ilahi söyleyen ve hizmetkâr geldi. Esdras, esaret altındakileri Fırat'ın ötesinde topladı ve orada üç gün kaldı. Orada oruç tuttular ki, Tanrı'ya dua ederek kendilerini korusunlar, yolda düşmanlarından veya başka herhangi bir kötü olaydan zarar görmesinler; çünkü Esdras daha önce krala Tanrı'nın onları nasıl koruyacağını anlattığını söylemişti ve bu yüzden kraldan onları götürmesi için atlı göndermesini istemeyi uygun görmemişti. Dualarını bitirdikten sonra, MS 1. ayın on ikinci gününde Fırat'tan ayrıldılar.

Machine Translated by Google

Xerxes'in hükümdarlığının yedinci yılında, aynı yılın beşinci ayında Kudüs'e geldiler. Esdras, kutsal parayı, rahipler ailesinden olan hazinedarlara, altı yüz elli talent gümüş, yüz talent gümüş kap, yirmi talent altın kap ve altından daha değerli olan on iki talent ağırlığında tunç kaplar sundu ; çünkü bu hediyeler kral ve danışmanları ile Babil'de kalan tüm İsrailliler tarafından verilmişti. Esdras bunları rahiplere teslim ettikten sonra, halkın genel güvenliği için on iki boğa, günahların bağışlanması için doksan koç, yetmiş iki kuzu ve on iki keçi yavrusu olmak üzere, belirlenmiş yakmalık kurbanlar olarak Tanrı'ya sundu. Ayrıca kralın mektubunu kralın görevlilerine ve Kelesurya ile Fenike valilerine teslim etti; Ve O'nun emrettiği şeyleri yapmak zorunda oldukları için milletimize saygı gösterdiler ve tüm ihtiyaçlarında onlara yardımcı oldular.

3. Bu işler gerçekten de Esdras'ın önderliğinde yapıldı ve Esdras bu işlerde başarılı oldu, çünkü Tanrı onu iyiliği ve doğruluğu nedeniyle bu işlerde başarılı olmaya layık gördü. Fakat bir süre sonra bazı kişiler ona gelip, halkın bazı üyelerini, rahipleri ve Levilileri, yabancı kadınlarla evlenerek ülkelerinin yasalarını çiğnedikleri ve rahipler ailesini karışıklığa düşürdükleri gerekçesiyle suçladılar. Bu kişiler, Tanrı'nın onlara karşı genel bir öfke duymaması ve onları tekrar felaket bir duruma düşürmemesi için, Esdras'tan yasaları savunmasını istediler. Bunun üzerine Esdras, kederden hemen elbisesini yırttı, saçlarını ve sakalını yoldu ve yere yığıldı; çünkü bu suç halkın önde gelenlerine kadar ulaşmıştı ve eğer onlara eşlerini ve onlardan olan çocuklarını kovmalarını emretseydi, buna kulak vermeyeceğini düşünerek yerde yatmaya devam etti. Ancak, bütün iyi insanlar ona koşarak geldiler, onlar da ağladılar ve yapılanlardan dolayı onun çektiği acıya ortak oldular. Bunun üzerine Esdras yerden kalktı, ellerini göğe doğru uzattı ve halkın işlediği günahlar yüzünden, atalarının kötülükleri yüzünden çektiği acıları unuttukları için göğe bakmaktan utandığını söyledi; ve felaketten ve esaretten bir nesil ve bir kalıntı kurtaran ve onları yeniden eski haline getiren Tanrı'ya yalvardı.

Machine Translated by Google

Kudüs'e ve kendi topraklarına dönmüşlerdi ve Pers krallarını onlara acımaya, işledikleri günahları bağışlamaya mecbur etmişti; ölüm cezasına layık olsalar da, Tanrı'nın merhameti gereği, onlara da hak ettikleri cezayı affetmek uygun muydu?

4. Esdras bunları söyledikten sonra dua etmeyi bıraktı; karıları ve çocuklarıyla birlikte gelenlerin hepsi yas tutarken, Yeruşalim'in önde gelen adamlarından Yekonias adında biri ona geldi ve yabancı kadınlarla evlenerek günah işlediklerini söyledi; ve Esdras'ı, bu kadınları ve onlardan doğan çocukları kovmaları ve kanuna uymayanların cezalandırılması için yemin ettirmeye ikna etti. Esdras bu tavsiyeye kulak verdi ve Yekonias'ın tavsiyesi doğrultusunda, rahiplerin, Levilerin ve İsrailoğullarının önderlerine bu kadınları ve çocukları kovmaları için yemin ettirdi. Yeminlerini aldıktan sonra, aceleyle tapınaktan çıkıp Eliasib oğlu Yohanan'ın odasına gitti ve o zamana kadar hiç keder tatmadığı için o gün orada kaldı. Esaret altındakilerin hepsinin Yeruşalim'de toplanması, iki veya üç gün içinde orada toplanmayanların topluluktan uzaklaştırılması ve mallarının, ihtiyarların hükmü uyarınca, tapınağın ihtiyaçları için tahsis edilmesi ilan edildiğinde, Yahuda ve Benyamin kabilelerinden olanlar üç gün içinde, yani dokuzuncu ayın yirminci gününde, İbranice'ye göre Tebet, Makedonca'ya göre ise Apelleius gününde bir araya geldiler. İhtiyarların da bulunduğu, ancak soğuktan rahatsız oldukları tapınağın üst odasında otururlarken, Esdras ayağa kalktı ve onları suçlayarak, kendi milletlerinden olmayan kadınlarla evlenerek günah işlediklerini, ancak şimdi bu kadınlardan boşanarak hem Tanrı'yı hoşnut edecek hem de kendileri için faydalı bir şey yapacaklarını söyledi.

Bunun üzerine hepsi bunu yapacaklarını haykırdılar. Ancak kalabalığın çok büyük olduğunu, mevsimin kış olduğunu ve bu işin bir iki günden fazla süreceğini söylediler. "Bu nedenle, yöneticileri ve yabancı kadınlarla evlenenler uygun bir zamanda buraya gelsinler; her yerin ileri gelenleri de, bu şekilde evlenenlerin sayısını ortaklaşa saymakla görevli olanlar, orada bulunsunlar."

Böylece, bu konuda karar aldılar ve soruşturmaya başladılar.

Machine Translated by Google

Onuncu ayın ilk gününde yabancı kadınlarla evlenenler ve soruşturmayı bir sonraki ayın ilk gününe kadar sürdürenler, Başrahip Yeşua'nın soyundan, rahiplerden, Levililerden ve İsrailoğullarından birçoğunun, doğal sevgilerinden çok kanuna riayet etmeyi önemsediklerini buldular (9) ve hemen karılarını ve onlardan doğan çocuklarını kovdular. Tanrı'yı yatıştırmak için kurbanlar sundular ve ona adak olarak koçlar kestiler; ancak bu kişilerin isimlerini yazmanın gerekli olduğunu düşünmüyorum. Böylece Esdras, yukarıda adı geçen kişilerin evlilikleri hakkındaki bu günahı düzelttiğinde, bu uygulamayı saf bir hale getirdi ve bu durum bir süre daha devam etti.

5. Yedinci ayda (10) Çardaklar Bayramı'nı kutladıkları ve neredeyse bütün halkın bir araya geldiği zaman, tapınağın doğuya bakan kapısına, açık kısmına çıktılar ve Esdras'tan Musa'nın kanunlarının kendilerine okunmasını istediler. Bunun üzerine Esdras kalabalığın ortasında durdu ve onları okudu; bunu sabahtan öğlene kadar yaptı. Kanunların kendilerine okunmasını dinleyerek, hem şimdi hem de gelecekte doğru insanlar olmaları konusunda eğitildiler; fakat geçmişteki suçları yüzünden kendilerine kızdılar ve kendi kendilerine, eğer kanuna uymuş olsalardı, yaşadıkları bu sıkıntıların hiçbirini çekmeyeceklerini düşünerek gözyaşı döktüler.

Fakat Esdras onları bu halde görünce, evlerine gitmelerini ve ağlamamalarını emretti; çünkü bu bir bayramdı ve ağlamamaları gerekiyordu, zira böyle yapmak caiz değildi. (11) Onlara hemen ziyafete gitmelerini, bir bayrama yakışır ve bir sevinç gününe uygun şeyler yapmalarını, ancak eski günahları için pişmanlık ve üzüntülerinin kendileri için bir güvence ve koruyucu olmasını, bir daha aynı suçlara düşmemelerini öğütledi. Böylece Esdras'ın öğütleri üzerine ziyafete başladılar; ve sekiz gün boyunca çadırlarında bunu yaptıktan sonra, Tanrı'ya ilahiler söyleyerek ve yerleşim yerlerine sokulmuş olan yozlaşmaları düzelttiği için Esdras'a şükranlarını sunarak evlerine döndüler. Böylece, halk arasında bu şöhreti kazandıktan sonra yaşlı bir adam olarak öldü ve Kudüs'te görkemli bir şekilde gömüldü. Aynı sıralarda baş rahip Yoacim de öldü ve oğlu Eliasib baş rahiplik görevini devraldı.

Machine Translated by Google

6. Kral Xerxes'in kadeh taşıyıcısı olan ve esir alınan Yahudilerden biri Nehemya idi. Bu adam Perslerin başkenti Susa'nın önünde yürürken, uzun bir yolculuktan sonra şehre giren bazı yabancıların İbranice konuşarak birbirleriyle sohbet ettiklerini duydu; yanlarına gidip nereden geldiklerini sordu. Onların cevabı, Yahudeya'dan geldikleri olunca, kalabalığın ne durumda olduğunu ve Kudüs'ün ne halde olduğunu tekrar sormaya başladı; onlar da kötü durumda olduklarını (12) çünkü surlarının yerle bir edildiğini ve komşu ulusların Yahudilere çok fazla zarar verdiğini, gündüz ülkeyi yağmaladıklarını ve gece de onlara zarar verdiklerini, bu yüzden birçok kişinin esir olarak ülkeden ve Kudüs'ün kendisinden götürüldüğünü ve yolların gündüz ölülerle dolu bulunduğunu söylediler. Bunun üzerine Nehemya, hemşehrilerinin çektiği felaketlere acıyarak gözyaşı döktü ve göğe bakarak, "Ey Rabbim, milletimiz bu kadar büyük acılar çekerken ve biz bütün insanların avı ve ganimeti olurken, ne zamana kadar daha göz ardı edeceksin?" dedi. Kapıda durup böyle ağıt yakarken, birisi ona kralın akşam yemeğine oturacağını söyledi; bu yüzden aceleyle, istemeden de olsa, krala kadeh taşıyıcısı olarak hizmet etmek üzere gitti. Fakat kral akşam yemeğinden sonra çok neşeli ve her zamankinden daha keyifliydi; gözlerini Nehemya'ya dikti ve onu üzgün görünce neden üzgün olduğunu sordu. Bunun üzerine Tanrı'ya dua ederek kendisine lütuf vermesini ve sözleriyle insanları ikna etme gücü bahşetmesini diledi ve şöyle dedi: "Ey kral, atalarımın mezarlarının bulunduğu Kudüs şehrinin surlarının yerle bir edildiğini ve kapılarının ateşe verildiğini duyarken, nasıl olur da başka türlü görünürüm de başım derde girmez? Ama bana gidip surlarını yeniden inşa etme ve tapınağın yapımını tamamlama lütfunu bahşet."

Bunun üzerine kral, ona istediğini gönüllü olarak vereceğine dair bir işaret verdi ve valilere bir mektup götürmesini, böylece ona gereken saygıyı göstermelerini ve istediği yardımı dilediği gibi sağlamalarını söyledi. Kral, "Öyleyse üzüntünü bırak ve bundan sonra görevini yerine getirirken neşeli ol" dedi. Böylece Nehemya Tanrı'ya ibadet etti, krala vaadi için şükretti ve kralın vaatlerinden duyduğu memnuniyetle üzgün ve kasvetli yüzünü aydınlattı. Bunun üzerine kral ertesi gün onu çağırdı ve Suriye ve Fenike valisi Adeus'a götürülmesi için bir mektup verdi.

Machine Translated by Google

Samarya'ya; Nehemya'ya gereken saygıyı göstermesi ve onun inşaatı için ihtiyaç duyduğu malzemeleri sağlaması için adam gönderdi.

7. Babil'e vardığında ve yanına gönüllü olarak kendisini takip eden birçok hemşehrisini de aldığında, Xerxes'in hükümdarlığının yirmi beşinci yılında Kudüs'e geldi. Tanrı'ya mektupları gösterdikten sonra (13) onları Adeus'a ve diğer yöneticilere verdi. Ayrıca bütün halkı Kudüs'e çağırdı ve tapınağın ortasında durarak onlara şu sözleri söyledi: "Ey Yahudiler, biliyorsunuz ki Tanrı atalarımız İbrahim'i, İshak'ı ve Yakup'u sürekli aklında tutmuş ve onların doğruluğu uğruna sizi de ihmal etmemiştir. Nitekim, surumuzu yükseltmek ve tapınağın eksiklerini tamamlamak için kraldan bu yetkiyi almamda bana yardım etmiştir. Bu nedenle, komşu milletlerin bize karşı beslediği kötü niyeti iyi bilen ve inşaat konusunda ciddi olduğumuzu anladıklarında üzerimize gelip çalışmalarımızı engellemek için birçok yol bulacaklarını bilen sizlerin, öncelikle Tanrı'ya güvenmenizi, çünkü O'nun bize onların nefretine karşı yardım edeceğini bilmenizi ve gece gündüz inşaatı durdurmamanızı, tüm gayretinizi göstermenizi ve özellikle bu fırsat varken işe hız vermenizi rica ediyorum." Bunu söyledikten sonra, yöneticilere duvarın ölçülerini almalarını ve yapım işini, herkesin yeteneğine göre, köylerine ve şehirlerine göre halk arasında paylaştırmasını emretti.

Ve kendisinin de hizmetkârlarıyla birlikte onlara yardım edeceğine dair bu vaadi ekledikten sonra meclisi dağıttı. Böylece Yahudiler işe koyuldular: Bu isim, Babil'den geldikleri günden beri onlara verilmiştir; bu isim, bu yerlere ilk gelen Yahuda kabilesinden alınmıştır ve hem onlar hem de ülke bu adı almıştır.

8. Fakat Ammonlular, Moablılar, Samaritler ve Celesurya'da yaşayanların hepsi inşaatın hızla ilerlediğini duyunca, bunu çok kötü karşıladılar ve onlara tuzaklar kurup planlarını bozmaya çalıştılar. Ayrıca Yahudilerden birçoğunu öldürdüler ve yabancılardan bazılarını tutup Nehemya'yı öldürmelerini sağlayarak onu nasıl yok edebileceklerini araştırdılar.
Ayrıca Yahudileri korkuttular, huzursuz ettiler ve birçok ulusun onlara karşı bir sefere çıkmaya hazırlandığı söylentilerini yaydılar; bu şekilde Yahudiler yıprandılar ve neredeyse inşaattan vazgeçtiler.
Ancak bunların hiçbiri Nehemya'yı gayretli olmaktan alıkoyamadı.

Machine Translated by Google

İşi tamamlamak için etrafına sadece birkaç adam koruma olarak yerleştirdi ve yorulmadan çalışmaya devam etti, işi mükemmelleştirme arzusundan dolayı hiçbir sıkıntı hissetmedi. Böylece kendi güvenliğini büyük bir dikkatle ve öngörüyle sağladı; ölümden korktuğu için değil, eğer ölürse yurttaşları için surların asla inşa edilemeyeceği inancıyla. Ayrıca inşaatçılara saflarını korumaları ve inşaat sırasında zırhlarını giymeleri emrini verdi. Buna göre, duvarcı da, inşaat malzemelerini getiren de kılıcını kuşanmıştı. Ayrıca kalkanlarının çok yakınlarında durmasını emretti; ve her beş yüz fitte bir borazan çalanlar yerleştirdi ve onlara, düşmanları görünürse halka haber vermelerini, böylece zırhlarıyla savaşabileceklerini ve düşmanlarının çıplak üzerlerine saldıramayacaklarını emretti. O, geceleri de şehrin çevresini dolaşırdı ve ne işin kendisi ne de beslenmesi ve uykusu konusunda asla cesaretini kaybetmezdi; çünkü bunları zevk için değil, zorunluluktan yapardı.

Ve bu sıkıntıyı iki yıl dört ay boyunca çekti; (14) çünkü duvar, Xerxes'in hükümdarlığının yirmi sekizinci yılında, dokuzuncu ayda inşa edildi. Duvarlar tamamlandığında, Nehemya ve halk, duvarların yapımı için Tanrı'ya kurbanlar sundular ve sekiz gün boyunca ziyafet verdiler. Ancak Suriye'de yaşayan milletler, duvarın yapımının tamamlandığını duyunca öfkelendiler. Nehemya, şehrin nüfusunun azaldığını görünce, rahipleri ve Levileri ülkeyi terk edip şehre yerleşmeleri ve orada kalmaları için teşvik etti; ve kendi masraflarıyla onlara evler inşa etti; ve toprağı işleyen halkın bir kısmına, rahiplerin ve Levilerin sürekli geçinebilmeleri ve Tanrı'ya ibadeti bırakmamaları için ürünlerinin onda birini Kudüs'e getirmelerini emretti; Nehemya'nın emirlerine gönüllüce kulak verenler sayesinde Kudüs şehri eskisinden daha kalabalıklaştı. Nehemya daha birçok mükemmel ve övgüye değer işi görkemli bir şekilde yaptıktan sonra çok yaşlı bir hale geldi ve sonra öldü.

O, iyi ve dürüst bir karaktere sahip, kendi milletini mutlu etme konusunda çok hırslı bir adamdı; ve Kudüs surlarını kendisi için ebedi bir anıt olarak bıraktı. Bu, Xerxes döneminde gerçekleşti.

BÖLÜM 6.

Machine Translated by Google

ESTER, MORDECAI VE HAMAN HAKKINDA; VE ARTAXERXES DÖNEMİNDE YAHUDİ ULUSUNUN TAMAMININ YOK OLMA TEHLİKESİNE NASIL MARUZ KALDIĞI HAKKINDA.

1. Xerxes'in ölümünden sonra krallık, Yunanlıların Artaxerxes diye adlandırdığı oğlu Cyrus'a geçti. Bu adam Persler üzerinde yönetimi ele geçirdiğinde, Yahudilerin tüm ulusu (15) eşleri ve çocuklarıyla birlikte yok olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı; bunun sebebini birazdan açıklayacağız; çünkü öncelikle bu kral ve onun nasıl kraliyet ailesinden olan ve ulusumuzu kurtardığı rivayet edilen bir Yahudi kadınla evlendiğiyle ilgili bazı şeyleri açıklamak uygun olacaktır; zira Artaxerxes krallığı ele geçirip, saltanatının üçüncü yılında Hindistan'dan Etiyopya'ya kadar yüz yirmi yedi eyalete valiler atadığında, dostları, Pers ulusları ve valileri için, bir kralın zenginliğini kamuoyuna göstermek istediğinde yapması gereken türden, yüz seksen gün süren pahalı bir ziyafet düzenledi; Bundan sonra, yedi gün sürecek bir ziyafeti Şuşan'da diğer milletler ve elçileri için verdi. Bu ziyafet şu şekilde düzenlendi: Altın ve gümüş sütunlarla desteklenen, üzerine keten ve mor perdeler serilmiş bir çadır kurdurdu; böylece on binlerce kişi oturabilecekti. Hizmet edenlerin kullandığı kadehler altın ve değerli taşlarla süslenmişti, hem zevk hem de görsel bir şölen için. Ayrıca hizmetkarlara, Perslerin yaptığı gibi sürekli şarap getirerek onları içmeye zorlamamalarını, her konuğun kendi isteğine göre eğlenmesine izin vermelerini emretti. Dahası, ülke genelinde elçiler gönderdi ve onlara çalışmalarından muafiyet verilmesini ve krallığı adına birkaç gün sürecek bir festival düzenlemelerini emretti. Aynı şekilde Kraliçe Vashti de konuklarını bir araya topladı ve sarayda onlara bir ziyafet verdi. Kral, güzelliği bakımından diğer tüm kadınlardan üstün olan bu kadını, kendisiyle ziyafet çekenlere göstermek istedi ve onu ziyafetine çağırmak için bazılarını gönderdi. Fakat kadın, Perslerin, eşlerin yabancılar tarafından görülmesini yasaklayan kanunlarına saygı duyarak kralın yanına gitmedi (16) ve kral hadımları ona defalarca gönderse de, kadın yine de uzak durdu ve gelmeyi reddetti; ta ki kral o kadar sinirlenene kadar ki, ziyafeti bozdu ve ayağa kalktı,

Machine Translated by Google

Kanunların yorumlanması kendilerine emanet edilmiş olan yedi kişiyi çağırdı ve karısını suçlayarak, kendisini aşağıladığını, çünkü karısının sık sık ziyafetine çağrıldığı halde bir kez bile itaat etmediğini söyledi. Bu nedenle, ona karşı kanunen ne yapılabileceğini kendisine bildirmelerini emretti. Bunun üzerine, adı Memucan olanlardan biri, bu hakaretin sadece kendisine değil, tüm Perslere yöneltildiğini, çünkü eğer eşleri tarafından böyle hor görülürlerse, eşleriyle çok kötü bir hayat sürme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklarını söyledi; zira "her şeye hükmeden sana karşı kraliçenin gösterdiği bu kibir örneği" karşısında hiçbir eşin kocasına saygı duymayacağını belirtti. Buna göre, kendisine bu kadar büyük bir hakarette bulunan karısını sert bir şekilde cezalandırmasını ve bunu yaptıktan sonra da kraliçe hakkında verilen kararı milletlere duyurmasını istedi. Dolayısıyla alınan karar, Vashti'yi bir yere kapatmak ve onun saygınlığını başka bir kadına vermek oldu.

2. Fakat kral karısına düşkün olduğu için ayrılığa tahammül edemiyordu ve kanun gereği de barışmaya izin veremiyordu; bu yüzden istediğini yapamadığı için sıkıntı içindeydi. Ancak arkadaşları onu bu kadar huzursuz görünce, karısının hatırasını ve ona olan sevgisini aklından çıkarmasını, bütün yeryüzüne güzel bakireler göndermesini ve en çok beğendiği bakireyi eş olarak almasını tavsiye ettiler; çünkü eski karısına olan tutkusu başka bir kadınla birlikte olunca sönecek ve Vashti'ye olan sevgisi ondan uzaklaşarak yanındaki kadına yönelecekti. Bunun üzerine kral bu tavsiyeye uymaya ikna oldu ve krallığındaki bakireler arasından en güzel sayılanları seçmeleri için bazı kişilere emir verdi. Böylece, çok sayıda bakire bir araya getirildiğinde, Babil'de anne babası ölmüş ve amcası Mordekay'ın yanında büyümüş bir kız bulundu. Amcasının adı Mordekay'dı ve Yahudiler arasında önde gelen kişilerden biriydi. Bu kızın, adı Ester olan, diğerlerinden daha güzel olduğu ve yüzünün zarafetiyle izleyenlerin gözlerini özellikle üzerine çektiği anlaşıldı. Bu yüzden, bakımı için hadımlardan birine emanet edildi; vücudunun ihtiyaç duyduğu kadar bol miktarda güzel kokulu yağ ve pahalı merhemlerle donatıldı; bu, sayıları dört olan bakireler tarafından altı ay boyunca kullanıldı.

Machine Translated by Google

Yüz. Ve hadım, söz konusu süre içinde bakirelerin yeterince arındırıldığını ve artık kralın yatağına gitmeye uygun olduklarını düşündüğünde, birini her gün kralın yanında olması için gönderdi. Böylece, o bakireyle birlikte olduktan sonra, onu hadıma geri gönderdi; ve Ester kralın yanına geldiğinde, kral ondan hoşnut kaldı, kıza aşık oldu, onunla evlendi ve onu meşru karısı yaptı ve hükümdarlığının yedinci yılının on ikinci ayında, Adar ayında, onun için bir düğün ziyafeti verdi. Ayrıca, angari denilen elçileri her millete gönderdi ve evliliği için bir ziyafet vermelerini emretti; kendisi de bu evliliği nedeniyle Persleri, Medleri ve diğer milletlerin önde gelenlerini bir ay boyunca ağırladı. Buna göre, Ester kralın sarayına geldi ve kral başına bir taç taktı. Böylece Ester, krala hangi milletten olduğunu bildirmeden evlendi. Amcası da Babil'den Şuşan'a taşındı ve orada ikamet etti; her gün sarayda dolaşıyor ve genç kızın nasıl olduğunu soruyordu, çünkü onu kendi kızıymış gibi seviyordu.

3. Kral, (17) kendi halkından hiç kimsenin, çağrılmadıkça kendisine yaklaşmaması için bir yasa koymuştu; tahtında oturduğunda, etrafında ellerinde baltalar olan adamlar, çağrılmadan kendisine yaklaşanları cezalandırmak için duruyordu. Ancak kral, elinde altın bir asa tutuyordu; çağrılmadan kendisine yaklaşanlardan herhangi birini kurtarmak istediğinde asayı uzatırdı ve asaya dokunan kişi tehlikeden kurtulurdu. Fakat bu konuyu yeterince ele aldık.

4. Bundan bir süre sonra [iki hadım], Bigthan ve Teresh, krala karşı komplo kurdular; hadımlardan birinin hizmetlisi olan ve doğuştan Yahudi olan Barnabazus, komployu öğrendi ve kraliçenin amcasına bildirdi; Mordekay ise Ester vasıtasıyla komplocuları krala bildirdi. Bu durum kralı rahatsız etti; ancak gerçeği öğrendi ve hadımları çarmıha gerdi, o sırada Mordekay'a hiçbir ödül vermedi, çünkü Mordekay onun kurtuluşunun sebebiydi.

O, kâtiplerden sadece adını kayıtlara geçirmelerini ve kralın yakın dostu olarak sarayda kalmasını istedi.

Machine Translated by Google

5. Şimdi, Amedatha'nın oğlu, aslen Amalekli olan Haman adında bir adam vardı; kralın huzuruna giderdi ve yabancılar ve Persler ona taparlardı, çünkü Artakserkses ona böyle bir saygı gösterilmesini emretmişti; fakat Mordekay o kadar bilge ve kendi ülkesinin kanunlarına o kadar bağlıydı ki, bu adama tapınmayı reddetti. (18) Haman bunu fark edince, nereden geldiğini sordu; ve Yahudi olduğunu anlayınca, ona öfkelendi ve kendi kendine, özgür insanlar olan Persler ona taparken, köleden farksız olan bu adamın bunu yapmaya tenezzül etmediğini söyledi. Mordekay'ı cezalandırmak istediğinde, kraldan sadece kendisinin cezalandırılmasını istemenin çok küçük bir şey olduğunu düşündü; daha ziyade bütün ulusu ortadan kaldırmaya karar verdi, çünkü doğal olarak Yahudilerin düşmanıydı, çünkü kendisi de Amalekliler ulusundandı; Onlar tarafından yok edilmişti. Bunun üzerine Haman kralın yanına geldi ve onları suçlayarak şöyle dedi: "Bütün yaşanabilir yeryüzüne yayılmış, kötü bir millet var; diğerlerinden ayrı, asosyal, diğerlerinin yaptığı gibi aynı türden Tanrı'ya ibadet etmeyen, diğerlerinin yasalarına benzer yasalar kullanmayan, senin halkınla ve bütün insanlarla hem gelenekleri hem de uygulamaları bakımından düşmanlık içinde olan bir millet. Şimdi, eğer tebaana iyilik yapmak istiyorsan, onları tamamen yok etme emrini ver, onlardan en ufak bir kalıntı bile bırakma, ne köle ne de esir olarak hiçbirini koruma." Ancak kralın Yahudilerin ödediği vergilerin kaybıyla mahvolmaması için Haman, krala dilediği zaman kendi mal varlığından kırk bin talent vereceğine söz verdi ve krallığın böyle bir felaketten kurtulması için bu parayı seve seve ödeyeceğini söyledi.

6. Haman bu dilekçeyi verdiğinde, kral hem parayı affetti hem de adamlarını ona verdi ve onlarla istediğini yapmasına izin verdi. Böylece Haman, istediğini elde edince, hemen kraldan gelmiş gibi tüm uluslara bir ferman gönderdi; fermanın içeriği şuydu: "Büyük kral Artakserkses, Hindistan'dan Etiyopya'ya kadar yüz yirmi yedi eyaletin yöneticilerine bu yazıyı gönderiyor. Birçok ulusu yönettim ve arzum doğrultusunda yeryüzünün tüm topraklarını elde ettim ve bu gücümle tebaama karşı küstahça veya acımasızca hiçbir şey yapmak zorunda kalmadım, aksine onların barış ve düzenini gözeterek yumuşak ve nazik davrandım ve bu nimetlerden sonsuza dek nasıl yararlanabileceklerini araştırdım. Ve ben

Machine Translated by Google

İhtiyatlılığı ve adaletiyle bana en çok saygı duyan, onur sahibi ve sadakati ve sürekli iyi niyetiyle benden sonra ikinci sırada gelen Haman'ın nazikçe bildirdiğine göre, tüm insanlığın arasına karışmış, yasalarımıza karşı çıkan, krallara boyun eğmeyen, diğerlerinden farklı bir yaşam tarzına sahip, monarşiden nefret eden ve işlerimize zarar veren kötü huylu bir millet bulunmaktadır. Bu nedenle, ikinci babamız Haman'ın bize bildirdiği bu adamların hepsinin, eşleri ve çocuklarıyla birlikte yok edilmesini, hiçbirinin bağışlanmamasını ve hiçbirinin bu karara itaat etmekten önce onlara acıma duygusunu tercih etmemesini emrediyorum. "Ve bunu, bu yılın on ikinci ayının on dördüncü gününde uygulayacağım ki, bize düşman olanların hepsi bir günde yok edilsin ve böylece bundan sonra hayatımızın geri kalanını huzur içinde geçirebilelim." Bu ferman şehirlere ve ülkeye duyurulduğunda, herkes Yahudilerin o gün yok edilmesine ve tamamen ortadan kaldırılmasına hazırdı; özellikle Şuşan'da bu konuda çok aceleci davrandılar. Buna göre, kral ve Haman birlikte neşe ve şarap eşliğinde ziyafet çektiler, ancak şehir düzensizlik içindeydi.

7. Mordekay olan biteni öğrenince, elbiselerini yırttı, çuval giydi, başına kül serpti ve şehirde dolaşarak, "Hiç kimseye zarar vermemiş bir millet yok edilecek!" diye bağırdı. Kralın sarayına kadar böyle devam etti ve orada durdu, çünkü o kıyafetle saraya girmesi caiz değildi. Bu fermanın ilan edildiği çeşitli şehirlerdeki tüm Yahudiler de, kendilerine karşı ilan edilen felaketler yüzünden, aynı şeyi yaparak, ağıt yakıp yas tuttular. Ancak bazı kişiler kraliçeye Mordekay'ın sarayda yas kıyafetiyle durduğunu söyleyince, kraliçe bu haberden rahatsız oldu ve elbiselerini değiştirmeleri için adamlar gönderdi; Fakat onu çuval bezini çıkarmaya ikna edemeyince, çünkü onu giymeye zorlayan üzücü olay henüz sona ermemişti, o sırada orada bulunan hadım Akratheus'u çağırdı ve onu Mordekay'a gönderdi; böylece başına gelen üzücü olayı, neden yas tuttuğunu ve onun isteği üzerine giydiği kıyafeti neden çıkarmadığını öğrensin. Bunun üzerine Mordekay hadıma yas tutmasının sebebini, kralın tüm ülkeye gönderdiği fermanı ve Haman'ın uluslarının yıkımına yol açan para vaadini anlattı. Ayrıca ona, kralın emriyle çıkarılan fermanın bir kopyasını da verdi.

Machine Translated by Google

Şuşan'da ilan edilen bir mektup Ester'e götürülecekti; ve ona bu konuda krala dilekçe vermesini ve ulusunun güvenliği için alçakgönüllü bir kıyafet giymenin onursuz bir şey olmadığını düşünmemesini, çünkü Yahudilerin yıkım tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını, zira Haman'ın, kraldan sonra gelen bir makamda olmasına rağmen, Yahudileri suçladığını ve kralı onlara karşı kışkırttığını söyledi. Ester bunu öğrenince tekrar Mordekay'a haber gönderdi ve kral tarafından çağrılmadığını, çağrılmadan kralın yanına gidenin öldürüleceğini, ancak birini kurtarmak istediğinde altın asasını ona uzatırsa bunun geçerli olmadığını, ama kime böyle yaparsa, çağrılmadan içeri girse bile, o kişinin öldürülmeyeceğini, hatta affedileceğini ve tamamen korunacağını bildirdi. Hadım, Ester'den bu mesajı Mordekay'a ilettiğinde, ona sadece kendi kurtuluşunu değil, ulusunun ortak kurtuluşunu da sağlaması gerektiğini söylemesini emretti; çünkü eğer bu fırsatı ihmal ederse, Tanrı'dan başka bir şekilde yardım geleceğinden emindi, ancak kendisi ve babasının evi, şu anda hor gördüğü kişiler tarafından yok edilecekti. Fakat Ester, aynı hadımı Mordekay'a geri göndererek, Şuşan'a gitmesini, oradaki Yahudileri bir araya toplamalarını, kendisi için oruç tutmalarını ve her türlü yiyecekten uzak durmalarını, kendisinin ve hizmetçilerinin de aynısını yapacağını bildirmesini istedi. Sonra da, kanuna aykırı olsa bile krala gideceğine ve bunun için ölmesi gerekse bile bunu reddetmeyeceğine söz verdi.

8. Bunun üzerine Mordekay, Ester'in kendisine emrettiği gibi yaptı ve halkı oruç tutmaya zorladı; ve onlarla birlikte Tanrı'ya, özellikle de yok edilmek üzere oldukları bu zamanda, ulusunu göz ardı etmemesi için yalvardı; daha önce defalarca onlara yardım ettiği ve günah işlediklerinde onları affettiği gibi, şimdi de onları kendilerine karşı ilan edilen bu yıkımdan kurtarmasını diledi; çünkü tüm ulus suç işlememiş olsa da, yine de böylesine şerefsizce öldürülmeleri gerekiyordu ve Mordekay, Haman'ın öfkesinin sebebiydi. "Çünkü," dedi, "ona tapınmadım, sana gösterdiğim saygıyı ona göstermeye de dayanamadım, ey Rab; çünkü onun öfkesi üzerine, senin yasalarını çiğnemeyenlere karşı bu felaketi tasarladı." Kalabalık da aynı duaları etti ve Tanrı'dan kurtuluşlarını sağlamasını, yeryüzündeki tüm İsrailoğullarını bu zulümden kurtarmasını diledi.

Machine Translated by Google

Gözlerinin önünde olan ve gelmesini bekledikleri felaketin yaklaştığını biliyorlardı. Bu nedenle Ester, ülkesinin geleneklerine uygun olarak yere kapanıp yas giysilerini giyerek, üç gün boyunca yiyecek, içecek ve tüm lezzetlerden uzak durarak Tanrı'ya yalvardı; Tanrı'dan kendisine merhamet etmesini, sözlerinin krala ikna edici görünmesini ve yüzünü eskisinden daha güzel kılmasını diledi. Böylece hem sözleriyle hem de güzelliğiyle, kralın öfkesini yatıştırmayı ve kendi ülkesindeki, yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olan halkını teselli etmeyi başardı; ayrıca, eğer kral tarafından hor görülürlerse, Yahudilerin düşmanlarına ve gelecekteki yıkımlarını planlayanlara karşı kralda bir nefret uyandırmayı niyaz etti.

9. Ester bu duayı üç gün boyunca ettikten sonra, o giysilerini çıkardı, kıyafetini değiştirdi ve bir kraliçeye yakışır şekilde süslendi. Yanına iki hizmetçisini de aldı; bunlardan biri ona destek oldu, Ester ona hafifçe yaslandı, diğeri ise arkasından gelerek, yere kadar uzanan uzun eteğini parmak uçlarıyla kaldırdı. Böylece yüzünde hafif bir kızarıklık ve davranışlarında hoş bir nezaketle kralın huzuruna geldi; yine de ona korkuyla yaklaştı. Ve o, tahtında, altın ve değerli taşlarla işlenmiş kraliyet kıyafetleri içinde oturan kralın karşısına gelir gelmez, özellikle de kral ona sert bir şekilde ve öfkeyle yanarak baktığında, bu durum onu daha da korkunç göstermişti; kadının yaşadığı korkudan eklemleri hemen çöktü ve bayıldı. Fakat kral fikrini değiştirdi ki, sanırım bu Tanrı'nın iradesiyle oldu ve karısının korkusunun ona çok kötü bir şey getirmesinden endişelendi. Tahtından fırladı, onu kollarına aldı ve ona sarılarak, teselli edici sözler söyleyerek ve onu cesaretlendirerek, kendisine çağrılmadan gelmesinden dolayı üzücü bir şey olduğundan şüphelenmemesini, çünkü bu yasanın tebaası için yapıldığını, kendisinin de bir kraliçe olarak tamamen güvende olması için konulduğunu söyleyerek onu kendine getirdi. Ve bunları söylerken, asayı eline verdi ve kanun gereği asasını boynuna koydu; böylece onu korkusundan kurtardı. Ve bu sayede kendine geldikten sonra...

Machine Translated by Google

Cesaretlendirme amacıyla, "Efendim, olanları birdenbire söylemek benim için kolay değil, çünkü sizi büyük, yakışıklı ve heybetli görür görmez ruhum benden ayrıldı ve içimde hiçbir can kalmadı," dedi. Ve bunu zorlukla ve alçak sesle söylerken, kral büyük bir acı ve karmaşa içindeydi ve Ester'i cesaretlendirerek, daha iyi bir kader beklemesini, gerekirse krallığının yarısını ona vermeye hazır olduğunu söyledi.

Bunun üzerine Ester, kendisinin ve arkadaşı Haman'ın bir ziyafete gelmelerini istedi; çünkü onun için bir akşam yemeği hazırladığını söyledi. Adam bunu kabul etti; ve orada içki içerlerken, Ester'den ne istediğini kendisine bildirmesini istedi; çünkü krallığının yarısını bile istese hayal kırıklığına uğramayacaktı. Ancak Ester, eğer adam Haman'la birlikte ziyafetine tekrar gelirse, isteğini ertesi güne erteledi.

10. Kral böyle yapacağına söz verince, Haman çok sevinerek ayrıldı; çünkü Ester'in ziyafetinde kralla birlikte yemek yeme şerefine yalnızca o nail olmuştu ve krallarla birlikte bu şerefe yalnızca kendisi erişebiliyordu. Ancak sarayda Mordekay'ı görünce çok üzüldü, çünkü Mordekay ona hiç saygı göstermemişti. Bu yüzden eve gitti, karısı Zereş'i ve arkadaşlarını çağırdı ve onlar gelince, onlara sadece kraldan değil, kraliçeden de ne kadar büyük bir şeref gördüğünü gösterdi; çünkü o gün kralla birlikte kraliçeyle yemek yiyen tek kişi oydu ve ertesi gün de tekrar davet edilmişti. "Yine de," dedi, "Mordekay'ı sarayda görmekten memnun değilim." Bunun üzerine karısı Zereş, ona elli arşın yüksekliğinde bir darağacı yapılmasını ve sabahleyin kraldan Mordekay'ın orada asılmasını istemesini tavsiye etti. Böylece Haman onun tavsiyesini kabul etti ve hizmetkârlarına darağacını hazırlayıp Mordekay'ın cezalandırılması için saraya yerleştirmelerini emretti; darağacı da buna göre hazırlandı. Ancak Tanrı, Haman'ın kötü beklentileriyle alay etti; ve olayın ne olacağını bildiği için bundan memnun oldu, çünkü o gece kralın uykusunu aldı; ve kral uykusuz geçirdiği zamanı krallığına fayda sağlayacak bir şeyle geçirmek istediği için, kâtibe önceki kralların kroniklerini ve kendi eylemlerinin kayıtlarını getirmesini emretti; ve kâtip bunları getirdiğinde ve okuduğunda, birinin bir ülkeyi ele geçirdiği ortaya çıktı.

Machine Translated by Google

Belli bir olayda gösterdiği mükemmel yönetimin kaydı tutuldu ve ülkenin adı yazıldı; bir başkasının da sadakati nedeniyle kendisine bir hediye verildiği tespit edildi: Sonra kâtip, Mordekay'ın ortaya çıkardığı krala karşı komplo kuran hadım ağaları Bigthan ve Teresh'in yanına geldi; kâtip bundan başka bir şey söylemeyip başka bir hikaye anlatmaya başlayınca, kral onu durdurdu ve "Mordekay'a bir ödül verildiği de eklenmedi mi?" diye sordu; kâtip böyle bir ekleme olmadığını söyleyince, kral ona susmasını söyledi; ve bu amaçla görevlendirilenlere gecenin kaç olduğunu sordu; ve gün ağardığını öğrenince, eğer arkadaşlarından biri mahkeme önünde duruyorsa ona haber vermelerini emretti. Haman da orada bulundu, çünkü Mordekay'ın idam edilmesi için krala dilekçe vermek üzere normalden daha erken gelmişti; Hizmetkarlar Haman'ın mahkemede olduğunu söyleyince, Haman onu içeri çağırmalarını emretti; Haman içeri girince, "Biliyorum ki sen benim tek ve en yakın dostumsun, bu yüzden çok sevdiğim birini nasıl onurlandırabileceğim ve bunu ihtişamıma yakışır bir şekilde nasıl yapabileceğim konusunda bana tavsiye vermeni istiyorum" dedi.

Haman kendi kendine düşündü ki, vereceği tavsiye kendi çıkarına olacaktı, çünkü kral tarafından sevilen sadece kendisiydi; bu yüzden diğer tüm tavsiyeler arasında en iyisi olduğunu düşündüğü tavsiyeyi verdi; şöyle dedi: "Eğer gerçekten sevdiğini söylediğin bir adama saygı göstermek istiyorsan, ona senin giydiğin aynı elbiseyi giydirip boynuna altın bir zincir takarak ata binmesini emret ve yakın arkadaşlarından birini de onun önünden göndererek bütün şehirde ilan etmesini sağla: Kralın saygı gösterdiği herkese bu onur nişanını verir." Haman, böyle bir ödülün kendisine geleceği varsayımıyla bu tavsiyeyi vermişti. Bunun üzerine kral bu tavsiyeden memnun kaldı ve şöyle dedi: "Git, çünkü atın, giysinin ve zincirin sende. Yahudi Mordekay'ı çağır ve ona bunları ver. Atının önünden gidip bunu ilan et; çünkü sen benim yakın dostumsun ve bana iyi tavsiyelerde bulundun. Öyleyse bana tavsiye ettiğin şeyin hizmetkarı ol. Bu, hayatımı kurtardığı için bizden alacağı ödül olacaktır." Tamamen beklenmedik olan bu emri duyunca aklı karıştı ve ne yapacağını bilemedi. Ancak dışarı çıktı, atı götürdü, mor giysiyi ve boynuna takmak için altın zinciri aldı ve Mordekay'ı sarayın önünde çuval giymiş halde bulunca, çuvalını çıkarıp mor giysiyi giymesini emretti. Fakat Mordekay, gerçeği bilmediği için...

Machine Translated by Google

Ama Mordekay bu olayın alaya alındığını düşünerek, "Ey sen, bütün insanlığın en alçağı, felaketlerimize böyle mi gülüyorsun?" dedi. Fakat kralın bu onuru kendisine, kendisine karşı komplo kuran hadımları suçlu bulup kurtardığı için verdiğine ikna olunca, kralın her zaman giydiği mor elbiseyi giydi, boynuna zinciri taktı, ata bindi ve şehri dolaştı. Haman ise önden giderek, "Bu, kralın sevdiği ve şerefe layık gördüğü herkese vereceği ödüldür" diye ilan etti. Şehri dolaştıktan sonra Mordekay kralın yanına gitti; ama Haman utançtan evine döndü ve olanları karısına ve arkadaşlarına gözyaşları içinde anlattı. Onlar da Mordekay'dan asla intikam alamayacağını, çünkü Tanrı'nın onunla birlikte olduğunu söylediler.

11. Bu adamlar kendi aralarında konuşurlarken, Ester'in hadımları Haman'ı akşam yemeğine getirmek için aceleyle götürdüler; fakat Sabuçadas adındaki hadımlardan biri, Haman'ın evinde kurulmuş olan darağacını gördü ve hizmetkarlarından birine bunun ne amaçla hazırlandığını sordu. Böylece bunun kraliçenin amcası için olduğunu anladı, çünkü Haman krala onun cezalandırılması için dilekçe vermek üzereydi; ama o an sessiz kaldı. Kral, Haman ile ziyafetteyken, kraliçeden ne tür hediyeler istediğini söylemesini istedi ve ona dilediği her şeyi vereceğine dair güvence verdi. Bunun üzerine kraliçe, halkının içinde bulunduğu tehlikeden yakındı; Ve şöyle dedi: "Kendisi ve milleti yok edilmeye terk edilmişti ve bu yüzden bu dilekçeyi verdi; eğer kral onları acımasız bir köleliğe satma emri vermiş olsaydı, onu rahatsız etmezdi, çünkü böyle bir felaket dayanılmaz olmazdı; ama o, bu yıkımdan kurtarılmayı arzuluyordu." Kral ona bu felaketin sorumlusunun kim olduğunu sorduğunda, Ester açıkça Haman'ı suçladı ve onu bu kötü planın kötü aracı olmakla ve onlara karşı bu komployu kurmakla suçladı. Kral bunun üzerine huzursuzlanıp ziyafetten aceleyle bahçelere çıktığında, Haman Ester'e yalvarmaya ve yaptığı hatadan dolayı kendisini affetmesini dilemeye başladı, çünkü çok kötü bir durumda olduğunu anlamıştı. Ve o, kraliçenin yatağına çökmüş ve ona yalvarırken, kral içeri girdi ve gördüklerinden daha da öfkelenerek, "Ey zavallı," dedi, "sen

Machine Translated by Google

"Ey insanlığın en alçağı, seni zorla eş olarak mı almaya çalışıyorsun?" Haman bu sözlere hayret edip tek kelime daha söyleyemeyince, hadım Sabuchadas içeri girip Haman'ı suçladı ve şöyle dedi: "Evinde Mordekay için hazırlanmış bir darağacı buldu; Çünkü hizmetçi, onu akşam yemeğine çağırmak için gönderildiğinde, Haman'a bu kadarını anlattı. Ayrıca, darağacının elli arşın yüksekliğinde olduğunu söyledi. Kral bunu duyunca, Haman'ın Mordekay'a karşı tasarladığı cezadan başka bir şekilde cezalandırılmaması gerektiğine karar verdi; bu yüzden hemen onu darağacına asıp o şekilde idam ettirme emrini verdi. İşte bu yüzden Tanrı'ya hayran kalmaktan ve O'nun bilgeliğini ve adaletini öğrenmekten kendimi alamıyorum; sadece Haman'ın kötülüğünü cezalandırmakla kalmayıp, aynı cezayı başkası için tasarladığı gibi ona da vermesini sağlaması da takdire şayan. Ayrıca, bu sayede başkalarına şu dersi veriyor: Bir kimse başkasına karşı ne kötülük hazırlarsa, farkında olmadan önce onu kendisine karşı hazırlar.

12. Bu nedenle, kraldan aldığı onuru aşırı derecede kötüye kullanan Haman, bu şekilde yok edildi ve kral onun mal varlığını kraliçeye verdi. Ayrıca Mordekay'ı da çağırdı (çünkü Ester ona akrabası olduğunu bildirmişti) ve daha önce Haman'a verdiği yüzüğü Mordekay'a verdi. Kraliçe de Haman'ın mal varlığını Mordekay'a verdi ve kraldan Yahudi milletini ölüm korkusundan kurtarmasını rica etti ve ona Ammedatha oğlu Haman'ın tüm ülke üzerine yazdıklarını gösterdi; çünkü eğer ülkesi yıkılırsa ve yurttaşları ölürse, kendisi daha fazla yaşayamazdı. Bunun üzerine kral, ona hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapmayacağına ve isteklerine karşı çıkmayacağına söz verdi; Fakat o, Yahudiler hakkında dilediğini kralın adına yazmasını, mührüyle mühürlemesini ve tüm krallığına göndermesini emretti; çünkü yetkisi kralın mührüyle güvence altına alınmış mektupları okuyanlar, yazılanlara hiçbir şekilde karşı çıkamazlardı. Böylece kralın kâtiplerinin çağrılmasını ve Yahudiler adına uluslara, Hindistan'dan Etiyopya'ya kadar yüz yirmi yedi eyaletinin başındaki valilerine ve yöneticilerine yazmalarını emretti. Bu mektubun içeriği şuydu: "Büyük kral Artakserkses, yöneticilerimize ve sadık tebaamıza selamlarını gönderiyor. (19) Birçok insan, kendilerine bahşedilen büyük nimetler ve...

Machine Translated by Google

Kendilerine bahşedenlerin olağanüstü iyiliğinden elde ettikleri onuru, sadece astlarına zarar vermekle kalmıyor, aynı zamanda iyilikseverlerine de kötülük yapmaktan çekinmiyorlar; sanki insanlar arasında minnettarlığı ortadan kaldırmak istiyorlarmış gibi davranıyorlar ve hiç beklemedikleri bu nimetleri küstahça kötüye kullanarak, sahip oldukları bolluğu, bunun yaratıcılarına karşı çeviriyorlar ve bu durumda Tanrı'dan gizli kalacaklarını ve O'ndan gelecek intikamdan kaçınacaklarını sanıyorlar. Bu adamlardan bazıları, dostları tarafından kendilerine emanet edilen işlerin yönetimini devraldıktan sonra, başkalarına karşı kendi içlerinde besledikleri kinle, iktidardakileri kandırarak, kendilerine hiçbir zarar vermemiş olanlara karşı öfkelenmelerini sağlıyorlar ve bu durum, suçlamalar ve iftiralarla, yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmalarına yol açıyor: Bu durum, eski örneklerle veya sadece duyduklarımızla değil, kendi gözlerimiz önünde yapılan bu küstahça girişimlerin bazı örnekleriyle ortaya çıkarılabilir; Artık iftiralara ve suçlamalara, başkalarının ikna çabalarına kulak asmamak, herkesin gerçekten ne yaptığını belirlemeye, hak edeni cezalandırmaya ve masum olanlara iyilik yapmaya uygun düşmektedir. Bu, aslen Amalekli ve Pers kanından olmayan Ammedatha'nın oğlu Haman'ın durumuydu. Bizim tarafımızdan misafirperverlikle ağırlandığında ve tüm insanlara gösterdiğimiz o büyük iyiliğe o kadar çok ortak oldu ki, babam diye anıldı, her zaman tapıldı ve bize duyulan kraliyet onurundan sonra ikinci sırada herkes tarafından onurlandırıldı. Ancak bu iyi talihi kaldıramadı ve refahının büyüklüğünü akılcı bir şekilde yönetemedi; Hayır, bana ve hayatıma karşı bir komplo kurdu; ona yetki veren Mordekay'ı, iyilikseverimi ve kurtarıcımı ortadan kaldırmaya çalışarak ve hayatımın ve egemenliğimin ortağı Ester'in yok edilmesini alçakça ve haince isteyerek; çünkü bu yolla beni sadık dostlarımdan mahrum etmeyi ve yönetimi başkalarına devretmeyi planladı: (20) Fakat bu zararlı adam tarafından yok edilmeye mahkum edilen bu Yahudilerin kötü insanlar olmadığını, hayatlarını en iyi şekilde yaşadıklarını ve bana ve atalarıma krallığı koruyan Tanrı'ya ibadete adanmış insanlar olduklarını anladığım için, Haman tarafından gönderilen önceki mektubun onlara uygulanmasını emrettiği cezadan onları sadece kurtarmakla kalmıyorum, aynı zamanda onlara tüm saygının gösterilmesini de istiyorum. Buna göre, o adamı astım ki

Machine Translated by Google

Şuşan kapılarının önünde ailesiyle birlikte onlara karşı böyle şeyler tasarladı; bu ceza, her şeyi gören Tanrı tarafından ona gönderildi. Ve sana bu mektubun bir kopyasını tüm krallığımda herkese duyurmanı emrediyorum ki, Yahudilerin kendi yasalarını barış içinde kullanmalarına izin verilsin ve onlara yardım et ki, sefil durumlarının ait olduğu aynı günde, haksız şiddetten kendilerini savunabilsinler; çünkü Tanrı o günü onlar için bir yıkım günü değil, bir kurtuluş günü kılmıştır; ve bu gün, bize iyilik dileyenler için iyi bir gün ve bize karşı komplo kuranların cezalandırılmasının bir anısı olsun: ve şunu bilmeni istiyorum ki, bu mektupta yer alan herhangi bir şeye karşı gelen her şehir ve her millet, ateş ve kılıçla yok edilecektir. Ancak bu mektup, itaatimiz altındaki tüm ülkede ilan edilsin ve tüm Yahudiler, düşmanlarından intikam almak için, bahsi geçen güne her türlü hazırlıkla hazır olsunlar."

13. Buna göre, mektupları taşıyan atlılar, gidecekleri yollarda hızla ilerlediler; fakat Mordekay, kraliyet giysisini ve altın tacı giyip boynuna zinciri takar takmaz, halka açık bir alay halinde yola çıktı; Şuşan'da bulunan Yahudiler onu kralın yanında bu kadar büyük bir saygınlıkla görünce, onun iyi şansının kendileri için de geçerli olduğunu düşündüler ve kralın mektuplarının yayınlanmasıyla hem şehirlerde hem de kırsal kesimde bulunan Yahudileri sevinç ve kurtuluş ışığı sardı; öyle ki, diğer milletlerden birçok kişi, Yahudilerden korkarak kendilerini güvende hissetmek için sünnet oldular. İbranicede Adar, Makedoncada ise Dystrus olarak adlandırılan on ikinci ayın on üçüncü gününde, kralın mektubunu taşıyanlar onlara, tehlikenin yaşanacağı gün düşmanlarını yok etmeleri gerektiğini bildirdiler. Ancak eyalet yöneticileri, tiranlar, krallar ve kâtipler Yahudilere saygı duyuyorlardı; çünkü Mordekay'dan duydukları korku onları ihtiyatlı davranmaya zorluyordu. Kralın emri tüm ülkeye ulaştığında, Şuşan'da Yahudilerin düşmanlarından beş yüzünü öldürdükleri ortaya çıktı; kral Ester'e o şehirde öldürülenlerin sayısını bildirdiğinde, bunu iyi anlamadı.

Machine Translated by Google

Eyaletlerde neler yapıldığını bildiği için, ona karşı daha fazla bir şey yapılmasını isteyip istemediğini sordu, çünkü buna göre hareket edilmesi gerekiyordu. Bunun üzerine Ester, Yahudilerin ertesi gün kalan düşmanlarına aynı şekilde davranmalarına ve Haman'ın on oğlunu darağacına asmalarına izin verilmesini istedi. Kral, Ester'e karşı gelmek istemediği için Yahudilerin bunu yapmasına izin verdi. Böylece, Dystrus ayının on dördüncü gününde tekrar bir araya geldiler ve düşmanlarından yaklaşık üç yüzünü öldürdüler, ancak sahip oldukları zenginliklere dokunmadılar. Ülkede ve diğer şehirlerde bulunan Yahudiler, düşmanlarından yetmiş beş binini öldürdüler ve bunlar ayın on üçüncü gününde öldürüldüler ve ertesi günü bayram olarak kutladılar. Aynı şekilde Şuşan'da bulunan Yahudiler de bir araya geldiler ve on dördüncü gün ve onu takip eden gün ziyafet verdiler. Bu nedenle, yeryüzünde yaşayan tüm Yahudiler bugün bile bu günleri bayram olarak kutluyor ve birbirlerine paylar gönderiyorlar. Mordekay ayrıca Artakserks'in krallığında yaşayan Yahudilere de bu günleri kutlamalarını, bayram olarak geçirmelerini ve gelecek nesillere aktarmalarını yazdı; böylece bu bayram sonsuza dek sürsün ve asla unutulmasın; çünkü Haman tarafından bu günlerde yok edilmek üzere oldukları için, tehlikeden kurtulduktan ve düşmanlarına ceza verdikten sonra bu günleri kutlamak ve Tanrı'ya şükretmek doğru bir şey olurdu; bu nedenle Yahudiler hala yukarıda bahsedilen günleri kutluyor ve onlara Purim [veya Purim] günleri diyorlar. (21) Ve Mordekay kralın yanında büyük ve saygın bir kişi oldu ve halkın yönetiminde ona yardımcı oldu. Ayrıca kraliçe ile birlikte yaşadı; böylece Yahudilerin işleri, onların sayesinde, umduklarından çok daha iyi oldu. Artakserkses'in hükümdarlığı döneminde Yahudilerin durumu işte böyleydi.

BÖLÜM 7.

YUHANNA'NIN KARDEŞİ İSA'YI TAPINAKTA NASIL ÖLDÜRDÜĞÜ; BAGOSES'İN YAHUDİLERE NASIL ÇOK ZARAR VERDİĞİ; VE SANBALLAT'IN NE YAPTIĞI.

1. Başrahip Eliashib öldüğünde, oğlu Yahuda başrahiplik görevini üstlendi; o da öldüğünde, oğlu Yuhanna bu görevi devraldı;

Machine Translated by Google

Başka bir Artakserkses'in ordusunun generali Bagoses'in (22) tapınağı kirletmesi ve Yahudilere haraç koyması, günlük kurbanları sunmadan önce kamu malından her kuzu için elli şekel ödemelerini sağlaması da onun yüzündendi. İsa, Yahya'nın kardeşiydi ve ona başrahiplik sağlayacağına söz vermiş olan Bagoses'in arkadaşıydı. İsa, onun desteğine güvenerek tapınakta Yahya ile tartıştı ve kardeşini öyle kışkırttı ki, kardeşi öfkesinden onu öldürdü. Yahya'nın başrahipken böyle büyük bir suç işlemesi korkunç bir şeydi ve daha da korkunç olanı, ne Yunanlılar ne de barbarlar tarafından yapılmış böyle acımasız ve dinsiz bir şey olmamasıydı. Ancak Tanrı cezasını ihmal etmedi, fakat halk bu yüzden köleleştirildi ve tapınak Persler tarafından kirletildi. Artakserkses'in ordusunun generali Bagoses, Yahudilerin başrahibi Yahya'nın tapınakta öz kardeşi İsa'yı öldürdüğünü öğrenince, hemen Yahudilerin yanına gitti ve öfkeyle onlara, "Tapınağınızda cinayet işlemeye cüret mi ettiniz?" dedi. Tapınağa girmeye çalışırken, Yahudiler onu engellediler; ama o onlara, "Tapınakta öldürülenden daha temiz değil miyim ben?" dedi. Bu sözleri söyledikten sonra tapınağa girdi.

Buna göre Bagos bu bahaneyi kullandı ve Yahudileri İsa'nın öldürülmesi suçundan yedi yıl hapis cezasına çarptırdı.

2. Yahya bu dünyadan ayrıldıktan sonra, oğlu Yaddua başrahiplik görevini devraldı. Onun Manasseh adında bir erkek kardeşi vardı. Darius, son Pers kralı, tarafından Samarya'ya gönderilen Sanballat adında bir adam vardı. O, aslen Kutheam'dı; Samaritler de bu soydandı. Bu adam, Kudüs şehrinin ünlü bir şehir olduğunu ve krallarının Asurlulara ve Kelesur halkına çok fazla sıkıntı çıkardığını biliyordu; bu yüzden kızı Nikaso'yu Manasseh'e gönüllü olarak verdi, çünkü bu evlilik birliğinin Yahudi ulusunun ona olan iyi niyetini sürdüreceğinin bir güvencesi olacağını düşünüyordu.

BÖLÜM 8.

SANBALLAT VE MANASSEH HAKKINDA VE
GERIZZİM DAĞI ÜZERİNE İNŞA ETTİKLERİ TAPINAK;

Machine Translated by Google

AYRICA İSKENDER'İN KUDÜS ŞEHRİNE NASIL GİRDİĞİ VE YAHUDİLERE NE GİBİ FAYDALAR SAĞLADIĞI DA ANLATILMAKTADIR.

1. Bu sıralarda Makedonya kralı Filip, Oreste ailesinden gelen Cerastes'in oğlu Pausanias tarafından Egae'de haince saldırıya uğrayıp öldürüldü ve oğlu İskender krallığa geçti; Çanakkale Boğazı'nı geçerek Granicum'da yapılan bir savaşta Darius'un ordusunun generallerini yendi. Böylece Lidya'yı geçti, İyonya'yı ele geçirdi, Karya'yı işgal etti ve başka yerlerde anlatıldığı gibi Pamfilya'ya saldırdı.

2. Ancak Kudüs'ün ileri gelenleri, baş rahip Yaddua'nın kardeşinin, yabancı bir kadınla evli olmasına rağmen, onunla baş rahiplikte ortak olmasından çok rahatsız oldular ve onunla kavga ettiler; çünkü bu adamın evliliğini, yabancı kadınlarla evlenmek konusunda günah işlemeye hevesli olanlara bir adım olarak gördüler ve bunun yabancılarla karşılıklı bir toplumun başlangıcı olacağını düşündüler; oysa bazılarının evlilikler konusundaki suçları ve kendi ülkelerinden olmayan kadınlarla evlenmeleri, daha önceki esaretlerinin ve o zaman çektikleri sefaletlerin sebebi olmuştu. Bu yüzden Manasse'ye karısından boşanmasını veya sunağa yaklaşmamasını emrettiler; baş rahip de halkın kardeşine karşı duyduğu öfkeye katılarak onu sunaktan uzaklaştırdı.

Bunun üzerine Manasseh, kayınpederi Sanballat'ın yanına giderek, kızı Nikosa'yı çok sevmesine rağmen, uluslarının en önemli makamı olan ve her zaman aynı ailede kalan rahiplik makamından onun yüzünden mahrum kalmak istemediğini söyledi. Bunun üzerine Sanballat, ona sadece rahiplik onurunu korumakla kalmayıp, ona baş rahip gücü ve makamı sağlayacağını ve kızını eşi olarak tutması şartıyla, şu anda yönettiği tüm yerlerin valisi yapacağını vaat etti. Ayrıca, Samarya'daki tüm dağların en yükseği olan Gerizzini Dağı'nda, Kudüs'teki gibi bir tapınak inşa edeceğini ve bunu Kral Darius'un onayıyla yapacağını da söz verdi.

Manasseh bu vaatlerle yükseltildi ve Sanballat'ın yanında kaldı; bu, Darius tarafından kendisine bahşedilen yüksek rahiplik makamını elde edeceği varsayımına dayanıyordu, çünkü Sanballat o zamanlar gençti. Ancak şimdi durum farklıydı.

Machine Translated by Google

Kudüs halkı arasında büyük bir karışıklık vardı, çünkü o rahiplerin ve Levililerin çoğu bu tür çekişmelere karışmıştı; hepsi Manasseh'e isyan etmişti ve Sanballat onlara para vermiş, aralarında ekilebilir topraklar ve konutlar da dağıtmıştı; tüm bunları damadını her yönden memnun etmek için yapmıştı.

3. Bu sıralarda Darius, İskender'in Çanakkale Boğazı'nı geçtiğini, Granicum'daki savaşta teğmenlerini yendiğini ve daha da ilerlediğini duydu; bunun üzerine atlı ve piyadelerden oluşan bir ordu topladı ve Makedonların tüm Asya'yı fethetmeden önce onlarla karşılaşmaya karar verdi. Böylece Fırat Nehri'ni geçti, Kilikya Dağı olan Toros'u aştı ve Kilikya'nın Issus şehrinde düşmanı bekledi, orada onunla savaşmaya hazırdı.

Bunun üzerine Sanballat, Darius'un gelmesine sevindi ve Manasseh'e, Darius düşmanlarını yendikten sonra geri döndüğünde, ona verdiği sözleri hemen yerine getireceğini söyledi; çünkü sadece o değil, Asya'daki herkes de Makedonların sayıca çok olmaları nedeniyle Perslerle savaşa bile girmeyeceklerine ikna olmuştu. Ancak olaylar beklediklerinden farklı gelişti; kral Makedonlarla savaşa girdi, yenildi ve ordusunun büyük bir kısmını kaybetti. Annesi, karısı ve çocukları da esir alındı ve Pers'e kaçtı. Böylece İskender Suriye'ye geldi ve Şam'ı ele geçirdi; Sidon'u ele geçirdikten sonra Tire'yi kuşattı ve Yahudi başrahibine, kendisine yardımcı birlikler göndermesi ve ordusuna erzak sağlaması için bir mektup gönderdi. Ve daha önce Darius'a gönderdiği hediyeleri şimdi de ona göndereceğini, Makedonların dostluğunu seçeceğini ve bunu yaptığı için asla pişman olmayacağını söyledi.

Ancak baş rahip, elçilere Darius'a karşı silah kullanmayacağına dair yemin ettiğini ve Darius hayatta olduğu sürece bu yemini bozmayacağını söyledi. Bu cevabı duyan İskender çok öfkelendi; ve ele geçirilmeye hazır olan Tire'yi terk etmemeye karar vermiş olsa da, şehri ele geçirdikten hemen sonra Yahudi baş rahibine karşı bir sefer düzenleyeceğini ve onun aracılığıyla herkese kime yemin etmeleri gerektiğini öğreteceğini söyledi. Böylece, kuşatma sırasında büyük çaba sarf ederek Tire'yi ele geçirip işlerini hallettikten sonra Gazze şehrine geldi ve her iki şehri de kuşattı.

Machine Translated by Google

Şehir ve garnizonun valisi olan, adı Babemeses olan kişi.

4. Ancak Sanballat, artık girişimini yapmak için uygun bir fırsat bulduğunu düşündü, bu yüzden Darius'tan vazgeçti ve kendi tebaasından yedi bin kişiyi yanına alarak İskender'in yanına geldi; İskender'in Sur kuşatmasına başladığını görünce, ona bu adamları, kendi egemenliği altındaki yerlerden gelenleri, teslim ettiğini ve Darius yerine onu efendisi olarak memnuniyetle kabul ettiğini söyledi. İskender onu nazikçe karşılayınca, Sanballat cesaretlendi ve ona mevcut durumunu anlattı. Ona, baş rahip Jaddua'nın kardeşi olan damadı Manasseh'in olduğunu ve kendi milletinden birçok kişinin de şimdi onunla birlikte olduğunu ve kendisine bağlı yerlerde bir tapınak istediklerini söyledi; Kralın çıkarına, Yahudilerin gücünün ikiye bölünmesinin daha iyi olacağı, çünkü milletin tek bir fikirde ve birleşmiş haldeyken herhangi bir yenilik girişiminde bulunmasının, daha önce Asur krallarına olduğu gibi krallara sorun çıkaracağı düşünülüyordu. Bunun üzerine İskender, Sanballat'a bu izni verdi; Sanballat büyük bir gayretle tapınağı inşa etti, Manasseh'i rahip yaptı ve kızının çocuklarının bu makama sahip olmasını büyük bir ödül olarak gördü; ancak Tire kuşatmasının yedi ayı ve Gazze kuşatmasının iki ayı bittiğinde Sanballat öldü. İskender, Gazze'yi ele geçirdikten sonra Kudüs'e gitmek için acele etti; baş rahip Jaddua bunu duyunca, daha önceki itaatsizliğinden dolayı kralın kızgınlığı yüzünden Makedonlarla nasıl karşılaşacağını bilmediği için büyük bir acı ve korku içindeydi. Bu nedenle halkın dua etmesini ve kendisiyle birlikte Tanrı'ya kurban sunmasını emretti; Tanrı'dan bu milleti korumasını ve üzerlerine gelen tehlikelerden kurtarmasını diledi. Bunun üzerine Tanrı, kurban sunduktan sonra kendisine gördüğü bir rüyada, cesaretini toplaması, şehri süslemesi ve kapıları açması konusunda onu uyardı; diğerlerinin beyaz giysiler içinde görünmesi, kendisinin ve rahiplerin ise Tanrı'nın takdiriyle önlenecek herhangi bir kötü sonuçtan korkmadan, kendi tarikatlarına uygun kıyafetlerle kralı karşılamaları gerektiğini söyledi. Bunun üzerine uykusundan uyandığında çok sevindi ve Tanrı'dan aldığı uyarıyı herkese anlattı. Rüyasında gördüklerine tamamen uyarak kralın gelişini bekledi.

Machine Translated by Google

5. Şehre çok yakın olduğunu anlayınca, rahipler ve kalabalık şehir halkıyla birlikte alay halinde yola çıktı. Alay saygıdeğerdi ve diğer ulusların alaylarından farklı bir biçimde gerçekleşti. Sapha denilen bir yere ulaştılar; bu isim Yunancaya çevrildiğinde "manzara" anlamına gelir, çünkü oradan hem Kudüs'ün hem de tapınağın manzarası görülebiliyordu. Onu takip eden Fenikeliler ve Kaldeliler, kralın gazabının kendilerine vaat ettiği gibi şehri yağmalama ve başrahibi işkenceyle öldürme özgürlüğüne sahip olacaklarını düşündüklerinde, tam tersi oldu; çünkü İskender, uzaktan beyaz giysiler içindeki kalabalığı, ince keten giysiler içindeki rahipleri ve başında Tanrı'nın adının kazılı olduğu altın levha bulunan, mor ve kırmızı giysiler içindeki başrahibi görünce, tek başına yaklaştı, o isme tapındı ve önce başrahibi selamladı. Yahudiler de hep birlikte, tek ağızdan İskender'i selamladılar ve etrafını sardılar; bunun üzerine Suriye kralları ve diğerleri İskender'in yaptıklarına şaşırdılar ve aklının yerinde olmadığını düşündüler. Ancak Parmenio tek başına yanına gidip, herkes ona taparken neden Yahudilerin başrahibine tapındığını sordu. Ona şöyle cevap verdi: "Ben ona tapınmadım, fakat onu başrahiplikle onurlandıran Tanrı'ya tapındım; çünkü Makedonya'daki Dios'tayken, Asya'nın egemenliğini nasıl elde edebileceğimi düşünürken, bu kişiyi rüyamda, bu kıyafet içinde gördüm. Bana gecikmeden, cesurca denizi geçip oraya gitmemi, ordumu yöneteceğini ve bana Persler üzerinde egemenlik vereceğini söyledi. Bu yüzden, bu kıyafet içinde başka birini görmediğim halde, şimdi bu kişiyi bu kıyafet içinde görünce ve o rüyayı ve rüyamda aldığım öğüdü hatırlayarak, bu orduyu ilahi bir yönetime teslim edeceğime, böylece Darius'u yeneceğime ve Perslerin gücünü yok edeceğime ve her şeyin aklımdaki gibi gerçekleşeceğine inanıyorum." Bunu Parmenio'ya söyledikten ve başrahibe sağ elini verdikten sonra, rahipler onun yanından koşarak geçtiler ve o şehre girdi. Ve tapınağa çıktığında, başrahibin talimatı doğrultusunda Tanrı'ya kurban sundu ve hem başrahibe hem de rahiplere muhteşem bir şekilde davrandı. Daniel Kitabı kendisine gösterildiğinde (23), Daniel'in Yunanlılardan birinin Perslerin imparatorluğunu yok edeceğini bildirdiğini görünce, kendisinin kastedilen kişi olduğunu sandı. Ve bundan memnun olduğu için, kalabalığı dağıttı.

Machine Translated by Google

Şimdiki zamanda; fakat ertesi gün onları yanına çağırdı ve ondan diledikleri iyilikleri istemelerini söyledi; bunun üzerine baş rahip, atalarının kanunlarından yararlanmalarına ve yedinci yılda vergi ödememelerine izin verilmesini istedi. Onların tüm isteklerini yerine getirdi. Ve Babil ve Med'deki Yahudilerin de kendi kanunlarından yararlanmalarına izin vermesi için ona yalvardıklarında, bundan sonra istediklerini yapmaya gönüllü olarak söz verdi. Ve kalabalığa, eğer herhangi biri atalarının kanunlarına göre yaşamaya ve onlara bağlı kalmaya devam etme şartıyla ordusuna katılmak isterse, onları yanına almaya razı olduğunu söylediğinde, birçok kişi savaşlarında ona eşlik etmeye hazır oldu.

6. İskender Kudüs'teki meseleleri hallettikten sonra ordusunu komşu şehirlere götürdü; ve gittiği tüm halk onu büyük bir nezaketle karşıladı. O zamanlar Şekem'i (Gerizzim Dağı'nda bulunan ve Yahudi ulusundan dönmüşlerin yaşadığı bir şehir) başkentleri olarak kabul eden Samiriler, İskender'in Yahudilere bu kadar büyük bir saygı gösterdiğini görünce kendilerini Yahudi olarak ilan etmeye karar verdiler; çünkü Samirilerin eğilimi, daha önce başka bir yerde belirttiğimiz gibi, Yahudiler zor durumda olduklarında onlarla akrabalıklarını inkar ederler, sonra gerçeği itiraf ederler; ancak başlarına bir iyilik geldiğini fark ettiklerinde hemen onlarla birlik olduklarını iddia ederek, onlara ait olduklarını ve soylarını Yusuf, Efraim ve Manasse'nin soyundan aldıklarını söylerler. Buna göre, krala büyük bir ihtişamla seslendiler ve Kudüs'ten biraz uzakta onunla buluşmak için büyük bir istek gösterdiler. İskender onları tavsiye ettikten sonra, Şekemliler Sanballat'ın gönderdiği askerleri de yanlarına alarak ona yaklaştılar ve şehirlerine gelip tapınaklarına da saygı göstermesini istediler; İskender de döndüğünde onlara geleceğine söz verdi. Yedinci yılın vergisini, sadece ekim yaptıkları için, bağışlamasını istediklerinde, İskender bu dilekçeyi kimlerin verdiğini sordu; onlar da Şekem'de yaşayan, Sidonlu adını taşıyan İbraniler olduklarını söylediklerinde, İskender onlara Yahudi olup olmadıklarını tekrar sordu; Yahudi olmadıklarını söylediklerinde, "Bu ayrıcalığı Yahudilere verdim; ancak döndüğümde ve bu konuda sizden iyice bilgi aldıktan sonra, uygun gördüğümü yapacağım" dedi. Böylece Şekemlilerden ayrıldı; ancak Sanballat'ın askerlerinin gitmesini emretti.

Machine Translated by Google

Onu Mısır'a kadar takip ettiler, çünkü orada onlara toprak vermeyi planlıyordu; bunu da kısa bir süre sonra Tebays'ta yaptı ve onlara o ülkeyi korumalarını emretti.

7. İskender öldükten sonra, yönetim halefleri arasında paylaştırıldı, ancak Gerizzim Dağı'ndaki tapınak kaldı. Yeruşalim halkı tarafından ortak yiyecekleri yediği (24) veya Şabat'ı ihlal ettiği veya benzeri bir suçtan dolayı suçlanan herkes, Şekemlilere kaçıp haksız yere suçlandığını söylerdi. Bu sıralarda baş rahip Yaddua öldü ve oğlu Onias baş rahipliği devraldı. Yeruşalim halkının o zamanki durumu buydu.

SON NOT

(1) Bu Cyrus, Ksenofon'un yanı sıra İşaya'nın da (İşaya 44:28) Tanrı'nın çobanı olarak adlandırdığı bir kişidir; aynı peygamberin onun hakkında söylediği şu sözler de vardır: "Ben, saf altından daha değerli, Ofir'in altın külçesinden daha değerli bir insan yaratacağım" (İşaya 13:12), bu da Ksenofon'un onun hakkındaki son derece mükemmel tarihini oldukça inandırıcı kılmaktadır.

(2) Kudüs'ü inşa etme izni, bölüm 3 ve aynı amaçla Cyrus'un Sisinnes ve Sathrabuzanes'e yazdığı bu mektup, Josephus'un bu en iyi ve en eksiksiz kopyası dışında tüm kopyalarımızda maalesef eksiktir; ve bu eksiklik nedeniyle, Tanrı'nın Cyrus hakkında veya ona "O benim çobanımdır ve bütün isteklerimi yerine getirecektir; hatta Kudüs'e, 'Sen inşa edileceksin' ve tapınağa, 'Temeli atılacak' dediği" şeklindeki ünlü Yeşaya kehaneti, Yeşaya 44:28, kutsal tarihten bugüne kadar tamamen yerine getirildiğinin kanıtlanamadığı görülmektedir; yani, Kudüs şehrinin yeniden inşası için izin veya görevlendirme vermesiyle ilgili kısmı, tüm kopyalarımızda Cyrus'un kararnamesinde yalnızca tapınağın yeniden inşasına izin verilen veya emredilen kısımdır.

(3) Süleyman tapınağına ait burada ve başka yerlerde bulunan altın ve gümüş kapların gerçek sayısı için, tapınakların açıklamasına bakın, bölüm 13.

Machine Translated by Google

(4) Josephus burada Herodotos'u ve Cyrus'un Hazar Denizi yakınlarında İskitler ve Massagetlerle savaştığını ve orada öldüğünü anlatanları takip eder; Josephus'un hiç görmediği anlaşılan Ksenofon'un, Cyrus'un kendi ülkesi Pers'te barış içinde öldüğüne dair anlatımı ise Büyük İskender'in işlerini anlatan yazarlar tarafından doğrulanır; zira onlar, İskender'in Persepolis yakınlarındaki Pasargadae'de Cyrus'un mezarını bulduğu konusunda hemfikirdirler. Ksenofon'un bu anlatımı, Cyrus'un yerine geçen Kambyses'in durumuyla da doğrulanır; Kambyses, babasının ölümünün intikamını almak ve bu ulusların kuzey eyaletlerini istila etmesini önlemek için İskitler ve Massagetlerle savaşmak yerine (ki bu, babasının orada başarısız olması ve ölmesinin doğal bir sonucu olurdu), Ksenofon'a göre (s. 644), uzun zaman önce Cyrus tarafından başlatılan bir Mısır savaşına hemen girmiş ve o krallığı fethetmiştir; Ayrıca, Cambyses'in hükümdarlığı döneminde, hayatı boyunca İskitler ve Massagetlere karşı herhangi bir savaşa girdiğine dair en ufak bir bilgiye de rastlamadım.

(5) Okuyucunun dikkat etmesi gereken nokta şudur ki, kralın muhafızlarından bu üçünün konuşmaları veya belgeleri, Esdras'ın Üçüncü Kitabı'nın 3. ve 4. bölümlerinde Josephus'unkilerle hemen hemen aynı olsa da, bunların sunuluş biçimi tamamen farklıdır; Esdras'ta her şey kralın muhafızlarından üçünün kendilerinin planı olarak anlatılır; hatta büyük ödüllerin kendileri tarafından önerildiği ve konuşmaların krala kendileri tarafından yazılı olarak iletildiği belirtilirken, Josephus'ta bunun tam tersi geçerlidir. Hangi anlatımın daha muhtemel olduğunu söylememe gerek yok, meseleler kendilerini açıklıyor; ve Josephus'un tarihinin burada diğerine göre çok daha üstün olduğu konusunda hiçbir şüphe yok. Bana kalırsa, tüm bunların Kral Darius'un kendi planı olması ve Zorobabel tarafından Kudüs'ün ve tapınağın yeniden inşası ve orada "tek gerçek Tanrı"ya tapınmanın yeniden sağlanması için verdiği eski yemini yerine getirmesi amacıyla, düzgün ve zararsız bir şekilde hatırlatılması da hiç olası görünmüyor. Zorobabel'in (3. Esd. 4:41) "Hakikat Tanrısı mübarek olsun" ve burada "Tanrı gerçek ve adildir" diye haykırmasının veya tüm halkın (3. Esd. 4:41) "Hakikat büyüktür ve her şeyin üstündedir" sözünün tam anlamı da bana şu ifadeden çok farklı görünmüyor: "Tek bir gerçek Tanrı vardır, o da İsrail Tanrısı'dır." Yahudilerin büyük hamileri olan Cyrus ve Darius gibi kişiler, krallıklarının genel putperestliği nedeniyle bu doktrini genellikle gizlemiş olsalar da, bu doktrine pek karşı çıkmamış gibi görünüyorlar.

Machine Translated by Google

(6) Josephus'un mevcut kopyalarında kırk bin yerine dört milyon yazması, bunlardaki en büyük hatalardan biridir ve Ezra 2:61; 1 Esd. 5:40; ve Nehemya 7:66'dan düzeltilmelidir; bunların hepsi genel toplamın yaklaşık kırk iki bin üç yüz altmış olduğunu kabul etmektedir. Ayrıca Josephus'un, Esdras'ın daha sonra Xerxes döneminde Babil ve Pers'ten başka bir topluluk getirdiğinde, bunların da bunlar gibi iki kabileden ve yalnızca onlardan geldiğini ve toplamda "bir tohum" ve "bir kalıntı"dan başka bir şey olmadığını düşündüğü de çok açıktır; on kabilenin "çok büyük bir kısmı" asla geri dönmedi, ancak onun inancına göre, daha sonra Fırat'ın ötesinde kaldılar, bölüm 5, kısım 2, 3; Fırat Nehri'nin ötesindeki Yahudilerden oluşan bu kalabalıktan başka yerlerde sık sık bahseder, ancak onları asla putperest olarak görmez, aksine Musa'nın yasalarına uyanlar olarak değerlendirir. Bu bölümün sonunda Babil'den gelen "belirli bir kesim"den bahsedilenler, aynı küçük sayıdaki Yahudiyi ifade eder ve dört milyonluk sayıyla hiçbir şekilde uyuşmaz.

(7) Bu bölümde yer alan tarih, bizim tüm yönlerimizle tamamen eksiktir.
Ezra ve Esdras'ın diğer kopyaları.

(8) Dr. Hudson burada, bu tür pirinç veya bakırın, ya da daha doğrusu altın ve pirinç veya bakır karışımının aurichalcum olarak adlandırıldığını ve bunun eskiden tüm metallerin en kıymetlisi olarak kabul edildiğini belirtiyor.

(9) Esdras'ın ve Babil esaretinden döndükten sonra Yahudi ulusunun en iyi kısmının, Yahudi evliliklerini, onu çiğneyenlerin büyüklüğüne ve Esdras'ın düzeltmesini bu kadar zorlaştıran putperest eşlerine ve onlardan olan çocuklarına duydukları doğal sevgi veya şefkate aldırmadan, bir kez ve sonsuza dek Musa yasasının katılığına indirgeme prosedürü, Hristiyanlar arasında reform girişimlerinin tümünde büyük ölçüde gözlemlenmeyi ve taklit edilmeyi hak etmektedir; çünkü bunun tersi davranış, hem Yahudiler hem de Hristiyanlar arasında gerçek dinin felaketi olmuştur; siyasi görüşler, insani tutkular veya ihtiyatlı güdüler, ilahi yasaların yerine geçmesine izin verildiği sürece, Tanrı'nın bereketi kaybedilir ve kilise bir nesilden diğerine yozlaşmaya devam eder. Bkz. bölüm 8, kısım 2.

Machine Translated by Google

(10) Spanheim'ın burada gözlemlediği ve kanıtladığı gibi, bu Yahudi çadır bayramı birçok putperest bayramında taklit edilmiştir. Ayrıca, Nehemya'nın burada 6. bölümde belirttiği gibi, birçok putperestin atalarının anıtlarına ne kadar büyük saygı duyduğunu da gözlemliyor.

(11) Esdras'ın bayram gününde oruç tutmama kuralı şurada alıntılanmıştır: Hristiyanlar arasında da geçerli olduğu üzere, Apostolik Anayasalar, BV.

(12) Yahudilerin ve başkentlerinin bu perişan hali, eski valileri Esdras'ın ölümünden sonra ve Nehemya'nın Kudüs surlarını inşa etme göreviyle gelmesinden önce olmalıydı. Bu, Josephus'taki bu tarih anlatımlarıyla da hiç çelişmiyor; zira Esdras yedinci günde, Nehemya ise Xerxes'in yirmi beşinci gününde, yani on sekiz yıllık bir arayla geldi.

(13) Kral Xerxes'in mektuplarının Tanrı'ya gösterilmesi veya tapınakta Tanrı'nın önünde açılması, Hezekiya'nın da Sennacherib'in mektuplarını onun önünde açmasına çok benziyor (2 Krallar 19:14; İşaya 37:14), ancak bu sonuncusu, düşmanların aklına getirmek, ilahi merhameti harekete geçirmek için bir anma töreniydi ve bu hediye, Hayercamp'ın bu konuda güzel bir şekilde belirttiği gibi, daha önce alınan lütuflar için bir şükran nişanıydı.

(14) Burada Josephus'un, Kudüs surlarının inşa edildiği Xerxes yıllarını ne kadar olağanüstü bir doğrulukla belirlediğini belirtmek çok uygunsuz olmayabilir; yani Nehemya'nın Xerxes'in yirmi beşinci gününde görevlendirmesiyle geldiğini, surların inşasının iki yıl dört ay sürdüğünü ve Xerxes'in yirmi sekizinci gününde tamamlandığını belirtmektedir.
7, 8. Ayrıca, Josephus'un neredeyse hiç yanılmaz bir astronomik olaydan bahsetmediğine de dikkat çekilebilir; yani, Büyük Herod'un ölümünden kısa bir süre önce gerçekleşen ay tutulmasından bahsediyorum (Antika, B. XVII, bölüm 6, kısım 4). Şimdi, Hristiyanlığa ait en önemli noktalardan bazıları, yani Daniel'in yetmiş haftasının açıklaması, Kurtarıcımızın hizmetinin süresi ve ölüm zamanı, bu yetmiş haftaya göre büyük ölçüde bu iki kronolojik olaya bağlıdır. Peygamberin Lit. Accorap.'ına Ek, s. 72'ye bakınız.

Machine Translated by Google

(15) Bazı şüpheci kişilerin bu Ester Kitabını gerçek bir tarih olmadığı gerekçesiyle reddetmeye istekli oldukları ve hatta bilgili ve sağduyulu Dr. Wall'un, Eski Ahit'in diğer tüm İbranice kitapları üzerine ölümünden sonra yayımlanan Eleştirel Notlarında, Şarkılar veya Ester hakkında hiçbir şey söylemediği ve böylece bu kitabı da Şarkılar gibi savunulamaz olarak terk ettiği anlaşıldığı için; bu Ester Kitabına karşı olan itirazların neredeyse tamamının, kesinlikle yapmamız gerektiği gibi ve Dekan Prideaux'un haklı olarak yaptığı gibi, bu tarihi hem Septuagint yorumu hem de Josephus'un yaptığı gibi Artsxerxes Longimanus'un altına yerleştirirsek, bir anda ortadan kalkacağını söylemeye cesaret edeceğim. Bilgili Dr. Lee, ölümünden sonra yayımlanan İkinci Ester Kitabı Üzerine Tezinde, s. 25. ayet ayrıca, "bu tarihin doğruluğu, o zamandan bugüne kadar sürdürülen Purlin bayramıyla kanıtlanmıştır. Ve esir bir halk lehine gerçekleşen bu şaşırtıcı ilahi devrim, sürekli olarak anılarak, dünyada Büyük İskender gibi bir adamın var olduğuna dair kanıttan bile daha sağlam bir temele dayanmaktadır; çünkü onun saltanatına dair bugün hiçbir yerde kalıcı bir anıt bulunmamaktadır. Ayrıca, bu veya diğer kutsal tarih kitaplarıyla tartışanların, tarihçiler tarafından bu kralın işleri hakkında verilen farklı anlatımları uzlaştırmayı veya bu kutsal kitapta ana gerçek için verilen aynı kanıtlarla herhangi bir gerçeğini doğrulamayı veya hatta hakkında bu kadar büyük şeyler anlatılan böyle bir kişinin varlığını kanıtlamayı kolay bulamayacaklarını düşünüyorum. Ancak, Ester Kitabı'nın veya Ester'in altıncı kitabının (Vulgate'in en eski nüshalarından bazılarında bu şekilde yer almaktadır) son derece doğru ve "Belirli bir tarih," vb.

(16) Eğer Keldani yorumcusu haklıysa ve Artakserkses Vashti'yi misafirlerine çıplak göstermeyi amaçlıyorsa, böyle bir aşağılamaya boyun eğmemesi hiç de şaşırtıcı değil; ancak yine de bu kadar kaba olmasa bile, kralın aklında, Pers yasalarının o zamanki ahlak kurallarının bile kaldıramayacağı kadar edepsiz bir şekilde yapılabilirdi. Kralın böyle bir niyeti olması da olası görünüyor, çünkü aksi takdirde bu kraliyet misafirlerinin en önemlileri kraliçeye yabancı olmazdı ve edep kuralları izin verdiği ölçüde onun güzelliğinden habersiz olmazlardı. Bununla birlikte, İlahi Takdir şimdi, Yahudi veya başka herhangi bir milletin şimdiye kadar sahip olduğu en harika kurtuluşlardan birini gerçekleştirmek için bir Yahudi kadının kralın sevgisine girmesinin yolunu açtığı için, biz de...

Machine Translated by Google

Kralın Vashti'den boşanıp Esther ile evlenmesine yol açan sebepler konusunda daha da endişeliydi.

(17) Herodotos, bu kanunun [Pers kralları tahtlarında otururken kimsenin davetsiz gelmesine karşı] ilk olarak Deioces tarafından [yani Medleri Asurluların egemenliğinden ilk kurtaran ve ilk olarak onlara hükmeden kişi tarafından] çıkarıldığını söyler. Spanheim'ın da belirttiği gibi, Tenus veya Tenudus'un tahtının etrafında baltalarıyla nöbetçiler duruyordu ki, suçlu hemen onlar tarafından cezalandırılsın.

(18) Mordekay'ın Haman'a göstermesi gereken bu tapınmanın, Josephus'un burada düşündüğü gibi, sadece Tanrı'ya gösterilmesi gereken tapınmaya çok benzediğini mi, yoksa Tanrı'nın bizzat kendisi tarafından yok edilmeye mahkum edilmiş büyük günahkâr bir millet olan Amaleklilere hiçbir şekilde tapınma göstermemesi gerektiğini mi düşündüğünü (Çıkış 17:14-16; 1 Samuel 15:18), yoksa her iki nedenin de bir araya geldiğini mi, şimdi kesin olarak belirlenemez diye düşünüyorum.

(19) Kral Artakserkses'in burada Yahudilerin toplu katliamı için daha önceki barbarca kararını doğru bir şekilde iptal etmemesinin, sadece Yahudileri canlarını kurtarmak için savaşmaya ve kendilerini yok etmeye çalışan düşmanlarını öldürmeye teşvik etmesinin asıl sebebi, henüz yürürlükten kaldırılmamış olan Medler ve Perslerin eski kanunu gibi görünüyor; bu kanuna göre, kral ve efendileri tarafından imzalanan herhangi bir karar değiştirilemez, değiştirilemez kalırdı (Daniel 6:7-9, 12, 15, 17; Ester 1:19; 8:8). Ve Haman, kraliyetin desteğini almış olduğundan, belki de Yahudilerin katliamı için bu kararı eski efendiler yerine kendisi imzalamış ve böylece onların kuralları gereği geri alınamaz hale getirmiş olabilir.

(20) Bu sözler, Artakserkses'in Haman'da açıkça görünenden daha derin bir niyetten şüphelendiği izlenimini veriyor; yani Yahudilerin kendisine sadık kalacaklarını ve tacı, Agaglı olan (Ester 3:1, 10) veya Amaleklilerin eski kralı Agag'ın soyundan gelen (1 Samuel 15:8, 32, 33) kendi ailesine, hayatta oldukları ve tüm topraklarına yayılmış oldukları sürece asla devredemeyeceğini bildiği için, onları yok etmeye çalıştı.
Yahudilerin düşmanlarından yetmiş beş bin sekiz yüz kişinin Yahudiler tarafından kısa sürede yok edilmiş olması da bana olasılık dışı gelmiyor.

Machine Translated by Google

Kralın izniyle, ki bu mutlaka büyük bir vesileyle olmalıydı, eski ve atalarından beri düşmanları olan Amalekliler (Çıkış 17:14, 15) ile Balaam'ın şu kehaneti yerine geldi: "Amalek milletlerin ilkiydi, fakat sonu sonsuza dek yok olmak olacaktır" (Sayılar 24:20).

(21) Reland'ın bu tartışmalı pasaj hakkındaki notunun bir kısmını burada ele alalım: "Josephus'un nüshalarında, Ester'in Yunanca nüshalarında olduğu gibi, 'Purim günleri' veya 'kura' kelimeleri 'Phurim günleri' veya 'koruma günleri' olarak okunmaktadır, ancak İbranice'de olduğu gibi 'Parira günleri' olarak okunmalıdır; bundan daha kesin bir yaratılış yoktur," diyor. Ve Josephus'un nüshasının, diğer nüshalarımızda olduğu gibi, Ester 3:7'de "kura çekme"den bahsettiğine dair bir güvencemiz olsaydı, Reland ile tamamen hemfikir olurdum; ancak şu anki haliyle, bana hiç de kesin görünmüyor. İbranice'deki Ester Kitabı'nın tamamına gelince, Tanrı'nın takdirinin bu kadar dikkat çekici olduğu ve Septuagint ile Josephus'un din konusunda bu kadar çok şey anlattığı bir durumda, kitapta Tanrı'nın adı bile bir kez geçmiyor; ve Masoritlerin bize kitabın asıl hali olarak verdikleri özeti kimin yaptığını söylemek zor; Tanrı'ya ve ibadetiyle ilgili her şeye sürekli saygı duymayı gerektiren bir eğitim almış dindar Yahudilerin yazarları olması pek mümkün değil; ayrıca, ikinci yüzyılda Barchochab'ın zamanından sonrasına kadar dünyada bu kadar eksik bir kopyasının olup olmadığını da bilmiyoruz.

(22) Muemon olarak adlandırılan diğer Artakserks ve onun döneminde Perslerin Yahudilere yönelik çektiği sıkıntı ve esaret, başrahibin kardeşinin kutsal evde öldürülmesiyle ilgili olarak, bkz. Authent. Rec. at large, s. 49. Ve eğer Josephus'un Artakserks Mnemon'dan sonra Pers krallarının geri kalanını, Büyük İskender tarafından fethedilen son kralları Darius'a kadar tamamen atlamasının nedenini merak eden varsa, onlara Vossius ve Dr. Hudson'ın cevabını kendi sözlerimle vereceğim, yani Josephus'un Yahudilerle hiçbir ilgisi olmayan Pers krallarını kabul etmesi kötü bir şey değildi, çünkü o Yahudilerin tarihini anlatıyordu, Perslerin değil [bu da onun, özellikle o ulusla ilgili olmadığı için, Eyüp Kitabı'nı ve tarihini tamamen atlamasının yeterli bir nedenidir]. Bu nedenle, Longimanus'un ölümünden sonra, Darius II'nin Artaxerxes Mnemon'dan önce veya Ptolemy'nin kanonunda adlandırıldığı gibi Ochus veya Arogus'tan sonra Yahudi işlerine geri dönmesi haklıdır. Ayrıca,

Machine Translated by Google

Muhtemelen bu diğer Artaxerxes'ten bahsetmiştir; ancak onun emrindeki valilerden ve komutanlardan biri olan Bagoses, Yahudi tapınağının kirletilmesine neden olmuş ve bu kirlilikten dolayı Yahudileri büyük ölçüde üzmüşse durum farklı olabilir.

(23) İskender'in Daniel 7:6; 8:3-8, 20-22; 11:3'te gösterilen yer olabileceğini; bunların bazılarının veya tamamının İskender'in fetihleri ve halefleri hakkında çok açık kehanetler olduğunu gösterdi.

(24) Burada Josephus, "kirli şeyleri yemek" anlamında "ortak şeyleri yemek" anlamına gelen koinophagia kelimesini kullanmıştır ; tıpkı Yeni Ahit'imizin Elçilerin İşleri 10:14, 15, 28; 11:8, 9; Romalılar 14:14'te yaptığı gibi.

Machine Translated by Google

Kitap XII

YÜZ YETMİŞ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

Büyük İskender'in ölümünden Yahuda Makabeus'un ölümüne kadar.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

Lagus oğlu Ptolemy'nin Kudüs ve Yahudiye'yi hile ve ihanetle nasıl ele geçirdiğini, oradan birçok insanı nasıl götürüp Mısır'a yerleştirdiğini anlatıyor.

1. Makedonya kralı İskender, Perslerin egemenliğine son verip Yahudiye'deki işleri yukarıda belirtilen şekilde düzene koyduktan sonra hayatını sonlandırdı. Yönetimi birçok ülke arasında paylaşıldı; Antigonus Asya'yı, Seleukos Babil'i ele geçirdi; orada bulunan diğer uluslardan Lysimachus Çanakkale Boğazı'nı, Cassander Makedonya'yı yönetti; Lagus oğlu Ptolemy de Mısır'ı ele geçirdi.

Ve bu prensler kendi prenslikleri için hırsla birbirleriyle mücadele ederken, sürekli savaşlar oldu ve bu savaşlar uzun sürdü; şehirler acı çekti ve bu sıkıntılı zamanlarda birçok sakinini kaybetti; öyle ki, Lagus oğlu Ptolemy'nin aracılığıyla tüm Suriye, o zamanlar sahip olduğu Kurtarıcı mezhebinin tam tersini yaşadı. Ayrıca Kudüs'ü ele geçirdi ve bunun için hile ve ihanete başvurdu; çünkü bir Şabat günü şehre kurban sunacakmış gibi girdi (1) ve Yahudiler ona karşı koymadıkları için, hiçbir sorun yaşamadan şehri ele geçirdi; Yahudiler onu düşmanları olarak görmediler; ve şehri böylece ele geçirdi çünkü ondan şüphelenmiyorlardı ve o gün huzur ve sükunet içindeydiler; ve şehri ele geçirdikten sonra, ona acımasızca hükmetti.

Hayır, İskender'in haleflerinin icraatlarını yazan Knidoslu Agatharchides, bizi batıl inançla suçluyor, sanki bu yüzden özgürlüğümüzü kaybetmişiz gibi; şöyle diyor: "Yahudi ulusu diye bir millet vardır, Kudüs adında güçlü ve büyük bir şehirde yaşarlar. Bu adamlar hiç umursamadılar, silahlanmak istemedikleri için şehrin Ptolemy'nin eline geçmesine izin verdiler ve böylece zamansız batıl inançları yüzünden sert bir efendinin yönetimine boyun eğdiler." Agatharchides milletimiz hakkında bunları anlatıyor. Fakat Ptolemy, hem Yahudiye'nin dağlık bölgelerinden hem de Kudüs ve Samarya çevresindeki yerlerden ve Gerizzim Dağı yakınlarındaki yerlerden çok sayıda esir aldıktan sonra, hepsini Mısır'a götürdü (2) ve oraya yerleştirdi. Ve Kudüs halkının yemin ve antlaşmalara son derece sadık olduğunu bildiği için; ve bu

Machine Translated by Google

İskender, Darius'u savaşta yendikten sonra onlara bir elçilik heyeti gönderdiğinde verdikleri cevap şuydu: Birçoğunu garnizonlara yerleştirdi ve İskenderiye'de onlara Makedonyalılarla eşit vatandaşlık ayrıcalıkları verdi; ve onlardan, bu yerleri kendilerine emanet edenlerin soyuna sadakatlerini koruyacaklarına dair yemin etmelerini istedi. Hatta, toprakların verimliliği ve Ptolemy'nin cömertliği nedeniyle kendi istekleriyle Mısır'a giden birçok Yahudi daha vardı. Ancak, atalarından miras aldıkları yaşam tarzını koruma kararlılıkları nedeniyle, Samaritlerle aralarında anlaşmazlıklar çıktı ve birbirleriyle çekiştiler; Kudüslüler tapınaklarının kutsal olduğunu söyleyip kurbanlarını oraya göndermeye karar verdiler; ancak Samaritler kurbanların Gerizzim Dağı'na gönderilmesi konusunda kararlıydılar.

BÖLÜM 2.

PTOLEMY PHILADELPHUS'UN YAHUDİ YASALARININ YUNANCA'YA ÇEVRİLMESİNİ NASIL SAĞLADIĞI, BİRÇOK ESİRİ NASIL ÖZGÜRLEŞTİRDİĞİ VE TANRI'YA BİRÇOK HEDİYE SUNDUĞU.

1. İskender on iki yıl hüküm sürdükten ve ondan sonra Ptolemy Soter kırk yıl hüküm sürdükten sonra, Philadelphus Mısır krallığını ele geçirdi ve bir yıl içinde kırk yıl boyunca yönetti. Kanunun yorumlanmasını sağladı ve Kudüs'ten Mısır'a gelen ve orada köle olarak bulunan yüz yirmi bin kişiyi serbest bıraktı. Bunun sebebi şuydu: Kralın kütüphane sorumlusu Demetrius Phalerius, mümkünse yeryüzündeki tüm kitapları bir araya getirmeye çalışıyor ve kralın (kitap toplamaya çok hevesli olan) isteğine uygun veya değerli olan her şeyi satın alıyordu; Demetrius da kralın bu isteğine büyük bir gayretle bağlıydı. Bir keresinde Ptolemy ona kaç on bin kitap topladığını sorduğunda, yaklaşık yirmi kere on bin kitabı olduğunu, ancak kısa bir süre içinde elli kere on bin kitabı olacağını söyledi. Fakat o, Yahudiler arasında araştırılmaya değer ve kralın kütüphanesinde bulunmaya layık birçok kanun kitabı olduğunu, ancak bunların kendi dillerindeki yazı ve lehçeyle yazılmış olduğunu öğrendiğini söyledi.

Machine Translated by Google

(3) Bunların Yunancaya çevrilmesinin azımsanmayacak bir zahmete yol açacağı; (4) yazıldıkları karakterin Suriyelilerin kendine özgü karakterine benzediği ve telaffuz edildiğinde sesinin de onlarınkine benzediği; ve bu sesin kendilerine özgü olduğu; bu nedenle, bu kitapların da çevrilmesinin önünde hiçbir engel olmadığı; çünkü bunun için gerekli hiçbir şey eksik olmadığı sürece, onların kitaplarını da bu kütüphanede bulundurabileceğimiz söylendi. Böylece kral, Demetrius'un kendisine bol miktarda kitap temin etme konusunda çok gayretli olduğunu ve yapması gerekenin son derece uygun olduğunu düşündü; bu nedenle Yahudi başrahibine buna göre hareket etmesi için yazdı.

2. Kralın en yakın dostlarından biri olan ve tevazusu nedeniyle kralın çok sevdiği Aristeus adında bir kişi vardı.
Aristeus, daha önce de defalarca kraldan, krallığındaki tüm esir Yahudileri serbest bırakmasını rica etmeye karar vermişti ve bunun bu ricayı yapmak için uygun bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden öncelikle kralın muhafızlarının komutanları Tarentumlu Sosibius ve Andreas ile görüştü ve kraldan rica edeceği konuda kendisine yardımcı olmaları için onları ikna etti. Buna göre Aristeus, daha önce bahsedilenlerle aynı görüşü paylaştı ve krala giderek ona şu sözleri söyledi: "Ey kral, aceleyle olayları göz ardı etmek veya kendimizi kandırmak bize yakışmaz, aksine gerçeği ortaya koymalıyız."

Çünkü Yahudilerin yasalarını sadece yazıya dökmekle kalmayıp, senin memnuniyetin için yorumlatmaya da karar verdiğimize göre, Yahudilerin birçoğu senin krallığında köle iken bunu nasıl yapabiliriz? Öyleyse, yüce gönüllülüğüne ve iyi niyetine uygun olanı yap: onları içinde bulundukları sefil durumdan kurtar; çünkü senin krallığını destekleyen Tanrı, özel bir araştırmayla öğrendiğim gibi, onların yasalarının da yaratıcısıdır; zira hem bu halk hem de biz, her şeyin yaratıcısı olan aynı Tanrı'ya tapıyoruz. Biz O'na, gerçekten de, Yunan [veya yaşam veya Jüpiter] adıyla sesleniyoruz, çünkü O tüm insanlara hayat üflüyor.

Bu nedenle, bu adamları kendi ülkelerine geri gönder ve bunu Tanrı'nın şerefine yap; çünkü bu adamlar O'na son derece üstün bir ibadet gösteriyorlar.
Ayrıca şunu da bilin ki, onlarla doğumdan akrabalık bağım olmasa da, aynı ülkeden olmasam da, bu lütufların onlara gösterilmesini istiyorum; çünkü bütün insanlar Tanrı'nın eseridir ve O'nun

Machine Translated by Google

İyilik yapanlardan çok memnun olurum. Bu nedenle, onlara iyilik yapman için sana bu dilekçeyi sunuyorum."

3. Aristeus bunları söylerken, kral neşeli ve sevinçli bir yüzle ona baktı ve "Sence özgür bırakılmayı bekleyenlerin sayısı on binleri nasıl bulursun?" dedi. Andreas da yanında durarak, "On binin on keresinden biraz fazla" diye cevap verdi.

Kral, "Aristeus, istediğin bu küçük bir hediye mi?" diye karşılık verdi.
Fakat Sosibius ve yanında duran diğerleri, krallığını kendisine veren Tanrı'ya, ruhunun yüceliğine yakışır bir şükran sunusu sunması gerektiğini söylediler. Bu cevaptan çok memnun oldu ve askerlere ücretlerini ödediklerinde, kölelerin her biri için yirmi drahma (4) ayırmalarını emretti . Ve istedikleri şey hakkında, Aristeus'un önerdiklerini ve özellikle Tanrı'nın yapılmasını dilediği şeyleri doğrulayacak görkemli bir kararname yayınlayacağına söz verdi; bununla sadece babası ve ordusu tarafından esir alınanları değil, daha önce bu krallıkta olanları ve varsa o zamandan beri götürülenleri de serbest bırakacağını söyledi. Ve kurtarma paralarının dört yüz talentin üzerinde olacağını söylediklerinde, bunu kabul etti. Bu kararnamenin bir kopyasını, bu kralın yüce gönüllülüğünün bilinmesi için saklamaya karar verdim. İçeriği şu şekildeydi: "Babamızın emrinde asker olan ve Suriye ile Fenike'yi işgal edip Yahudiye'yi harap ettiklerinde Yahudileri esir alıp köleleştiren, onları şehirlerimize ve bu ülkeye getirip sonra satanların hepsi; ayrıca onlardan önce krallığımda bulunanların hepsi ve eğer yakın zamanda oraya getirilmiş olanlar varsa, onları elinde bulunduranlar tarafından özgür bırakılsın; ve her köle için [yüz] yirmi drahmi kabul etsinler. Askerler bu kurtarma parasını maaşlarıyla birlikte alsınlar, geri kalanı ise kralın hazinesinden olsun: Çünkü sanırım babamızın rızası olmadan ve adalete aykırı olarak esir alındılar; ve ülkeleri askerlerin küstahlığı yüzünden sıkıntı çekti ve askerler onları Mısır'a götürerek onlardan büyük kar elde ettiler."

Bu nedenle, adalete saygı duyarak ve hakkaniyete aykırı olarak zulme uğrayanlara acıyarak, hizmetlerinde bu tür Yahudiler bulunanlara, yukarıda belirtilen meblağı aldıktan sonra onları serbest bırakmalarını ve onlara karşı herhangi bir hileye başvurmamalarını, burada yazılanlara uymalarını emrediyorum.

Machine Translated by Google

Emredildi. Ve bu fermanın yayımlanmasından sonraki üç gün içinde, fermanı yerine getirmekle görevlendirilenlere isimlerini vermelerini ve köleleri de onların huzuruna getirmelerini istiyorum; çünkü bunun işlerim için faydalı olacağını düşünüyorum. "Bu fermanı yerine getirmeyenleri ihbar eden herkesi ihbar edeceğim ve mallarının kralın hazinesine el konulmasını istiyorum." Bu ferman krala okunduğunda, başlangıçta burada eklenen geri kalan kısmı içeriyordu ve sadece daha önce getirilen ve daha sonra getirilen, açıkça belirtilmeyen Yahudiler hariç tutulmuştu; bu nedenle kral, insaniliği ve büyük cömertliğiyle bu maddeleri ekledi. Ayrıca, aceleyle yapılması muhtemel olan ödemenin kralın bakanları ve hazine memurları arasında paylaştırılmasını emretti. Bu iş bittiğinde, kralın emrettiği şey hızla sonuçlandırıldı; ve bu yedi günden fazla bir sürede olmadı, esirler için ödenen talent sayısı dört yüz altmışın üzerindeydi ve bunun nedeni, efendilerinin çocuklar için de yüz yirmi drahmi istemesiydi; kral, fermanında "onlar alacaklar" dediğinde, aslında bunların da ödenmesini emretmişti. Her köle için yukarıda belirtilen miktar.

4. Bu iş, kralın isteklerine göre, böylesine görkemli bir şekilde yapıldıktan sonra, kral Demetrius'a Yahudi kitaplarının kopyalanmasıyla ilgili düşüncelerini yazılı olarak vermesini emretti; çünkü bu krallar hiçbir yönetimi aceleyle yapmazlar, her şey büyük bir dikkatle yönetilir. Bu nedenle, bu mektupların bir kopyasını ekledim ve [Kudüs'e] hediye olarak gönderilen kapların çokluğunu ve her birinin yapımını yazdım ki, onları görenlerin gördüğü gibi, ustaların işçiliğinin hassasiyeti ve her bir kabı hangi ustanın yaptığı açıkça ortaya çıksın; bu da kapların kendilerinin mükemmelliğinden kaynaklanmaktadır. Mektubun kopyası şu amaçla yazılmıştı: "Demetrius'tan büyük krala. Ey kral, kütüphaneni doldurmak için eksik olan kitapların toplanması ve eksik olanlara gereken özenin gösterilmesi konusunda bana talimat verdiğinde, bu konularda azami gayreti gösterdim. Ve sana bildiriyorum ki, Yahudi kanun kitaplarına ve bazı diğer kitaplara ihtiyacımız var; çünkü bunlar İbranice karakterlerle yazılmış ve o milletin dilinde oldukları için bize yabancıdırlar. Ayrıca, bunların kopyalanması da gerekenden daha özensiz olmuştur."

Machine Translated by Google

Olması gerekirdi, çünkü şimdiye kadar kraliyet koruması altında değillerdi. Şimdi, bunların doğru kopyalarına sahip olman gerekiyor. Ve gerçekten de bu yasa, Tanrı'nın yasası olduğu için gizli bilgelikle dolu ve tamamen kusursuzdur; bu nedenle, Abderalı Hekateus'un dediği gibi, şairler ve tarihçiler bundan ve ona göre yaşayanlardan bahsetmezler, çünkü bu kutsal bir yasadır ve dünyevi ağızlar tarafından yayınlanmamalıdır. Öyleyse, ey kral, eğer lütfedersen, Yahudilerin başrahibine her kabileden altı yaşlıyı ve yasalar konusunda en yetenekli olanları göndermesini yazabilirsin; böylece onların aracılığıyla bu kitapların açık ve uyumlu anlamını öğrenebilir ve içeriklerinin doğru bir yorumunu elde edebiliriz ve böylece senin isteğine uygun bir koleksiyon oluşturabiliriz."

5. Bu mektup krala gönderildiğinde, kral bu konularla ilgili olarak Yahudi başrahibi Eleazar'a bir mektup yazılmasını ve aralarında köle olarak bulunan Yahudilerin serbest bırakılmasının kendisine bildirilmesini emretti. Ayrıca büyük kaplar, şişeler ve kupalar yapılması için elli talent altın ve çok miktarda değerli taş gönderdi. Ayrıca bu taşları içeren sandığın muhafızlarına, taş ustalarına istedikleri çeşitleri seçme izni vermelerini emretti. Ayrıca, kurbanlar ve diğer ihtiyaçlar için tapınağa yüz talent para gönderilmesini emretti.

Şimdi bu kapların ve yapım şekillerinin bir açıklamasını vereceğim, ancak önce başrahip Eleazar'a yazılan ve şu vesileyle bu makamı elde eden mektubun bir kopyasını yazdıktan sonra: Başrahip Onias öldüğünde, oğlu Simon onun yerine geçti. Hem Tanrı'ya olan dindarlığı hem de kendi milletinden olanlara karşı nazik tavrı nedeniyle Adil Simon (5) olarak adlandırıldı.

Öldüğünde ve geride Onias adında genç bir oğul bıraktığında, bahsettiğimiz Simon'un kardeşi Eleazar başrahipliği üstlendi; ve Ptolemy ona şu şekilde bir mektup yazdı: "Kral Ptolemy, başrahip Eleazar'a selamlarını gönderiyor."

Krallığımda şu anda yaşayan birçok Yahudi var; Persler iktidardayken onları esir almışlardı. Babam bunlara saygı gösterdi; bazılarını orduya aldı ve onlara normalden daha yüksek maaş verdi; Mısır'a onunla birlikte gelen diğerlerine ise garnizonlarını ve korumalarını emanet etti ki, onlar da güvende olsunlar.

Machine Translated by Google

Mısırlılara korku saldım. Yönetimi ele geçirdiğimde ise tüm insanlara, özellikle de yurttaşlarıma insanca davrandım; yüz binden fazla köleyi özgür bıraktım ve onların kurtuluş bedelini kendi gelirlerimden efendilerine ödedim; uygun yaşta olanları da askerlerim arasına aldım.

Bana sadık kalabilecek ve sarayıma layık olanları ise, bu iyiliği Tanrı'ya bana gösterdiği takdirin karşılığı olarak çok büyük ve makbul bir hediye olarak gördüğüm için, onları böyle bir göreve getirdim. Bu kişilere ve yeryüzündeki diğer tüm Yahudilere hoş gelecek olanı yapmak istediğim için, kanunlarınızın yorumunu temin etmeye, İbraniceden Yunancaya çevirmeye ve kütüphaneme yerleştirmeye karar verdim. Bu nedenle, her kabileden altı kişi olmak üzere, yaşlı ve iyi karakterli kişileri seçip bana göndermen iyi olur. Bunlar, yaşları gereği kanunlarda yetenekli ve doğru bir yorum yapabilecek kapasitede olmalıdırlar; bu iş tamamlandığında, kendim için şanlı bir iş yapmış olduğumu düşüneceğim. Ve sana muhafızlarımın komutanı Andreas'ı ve çok saygı duyduğum Aristeus'u gönderdim; "Tapınağa, kurbanlara ve diğer amaçlara adadığım ilk ürünleri, yüz talent değerinde, onun aracılığıyla gönderdim. Eğer bize daha ne istediğini bildirmek için bir şeyler gönderirsen, bana hoş gelecek bir şey yapmış olursun."

6. Kralın bu mektubu Eleazar'a getirildiğinde, Eleazar mümkün olan tüm saygıyla ona bir cevap yazdı: "Kral Ptolemy'nin baş rahibi Eleazar selamlarını gönderiyor. Eğer sen, kraliçen Arsinoe (6) ve çocukların iyiyse, biz tamamen memnunuz. Mektubunu aldığımızda, niyetlerinden dolayı çok sevindik; ve kalabalık toplandığında, onlara okuduk ve böylece Tanrı'ya karşı duyduğun dindarlığı onlara hissettirdik. Ayrıca onlara yirmi altın ve otuz gümüş kaseyi, beş büyük leğeni ve sunu ekmeği için masayı; ayrıca kurbanlar için ve tapınakta gerekli olacak şeylerin yapımı için yüz talenti gösterdik; bu şeyleri senin çok saygıdeğer dostların Andreas ve Aristeus bize getirdiler; ve gerçekten de onlar mükemmel karakterli, büyük bilgili ve senin erdemine layık kişilerdir. Öyleyse bil ki, seni memnun edeceğiz Senin yararına olan şeylerde, eskiden yapmadığımız şeyleri yapsak bile; çünkü senin iyiliğine karşılık vermemiz gerekir.

Machine Translated by Google

Hemşehrilerimize yaptığın sayısız iyilik için, hemen senin ve kız kardeşin, çocukların ve dostların için kurbanlar sunduk; ve kalabalık, işlerinin senin istediğin gibi olması, krallığının barış içinde korunması ve kanunumuzun tercümesinin senin istediğin sonuca ulaşması ve senin yararına olması için dua etti. Ayrıca her kabileden altı yaşlı seçtik ve onları gönderdik, kanun da onlarla birlikte. Senin görevin, dindarlığın ve adaletin gereği olarak, kanun tercüme edildikten sonra onu geri göndermek ve onu güvenli bir şekilde getirenleri bize geri getirmektir. Hoşça kal."

7. Başrahibin verdiği cevap buydu. Ancak, Eleazar tarafından gönderilen ve yasayı getiren yetmiş [iki] yaşlının isimlerini yazmanın gerekli olduğunu düşünmüyorum; bunlar mektubun sonunda eklenmiştir. Bununla birlikte, kralın Tanrı'ya gönderdiği o çok değerli ve yapay olarak tasarlanmış kapların hesabını vermenin uygunsuz olmadığını düşündüm, böylece herkes kralın Tanrı'ya ne kadar büyük bir saygı duyduğunu görebilir; çünkü kral bu kaplar için büyük miktarda masrafa izin verdi ve sık sık işçilerin yanına gelip çalışmalarını inceledi ve hiçbir dikkatsizlik veya ihmalkarlığın çalışmalarına zarar vermesine izin vermedi. Ve bu tarihin doğası böyle bir açıklamayı gerektirmese de, elimden geldiğince ne kadar zengin olduklarını anlatacağım; ancak bununla bu tarihi okuyanlara kralın zarif zevkini ve cömertliğini tavsiye edeceğimi düşünüyorum.

8. Öncelikle masaya ait olanlardan bahsedeceğim. Kral, bu masayı boyut olarak çok büyük yaptırmayı gerçekten düşünmüştü; ancak daha sonra Kudüs'te zaten bulunan masanın büyüklüğünü ve boyutunu öğrenmelerini ve ondan daha büyük bir masa yapmanın mümkün olup olmadığını öğrenmelerini emretti. Mevcut masanın ne kadar büyük olduğu ve daha büyük bir masa yapılmasının önünde hiçbir engel olmadığı kendisine bildirildiğinde, mevcut masanın beş katı büyüklüğünde bir masa yaptırmaya razı olduğunu söyledi; ancak korkusu, çok büyük olması nedeniyle kutsal hizmetlerinde işe yaramaz olabileceğiydi; çünkü onlara sunduğu hediyelerin sadece gösteriş için değil, kutsal hizmetlerinde de yararlı olmasını istiyordu. Bu nedenle, önceki masanın altın eksikliğinden değil, kullanım için bu kadar orta büyüklükte yapıldığı düşüncesiyle, mevcut masanın boyutunu aşmamaya karar verdi.

Machine Translated by Google

Önceki masayı büyüklük bakımından geride bırakacak, ancak malzeme çeşitliliği ve zarafeti bakımından onu aşacak bir masa yapacaktı. Her şeyin doğasını gözlemlemede ve yeni ve şaşırtıcı olanı doğru anlamada bilge olduğu için, heykellerin olmadığı yerlerde kendi becerisiyle uygun olanları icat edecek ve bunları işçilere gösterecekti; bu nedenle, bu tür heykellerin şimdi yapılmasını ve tasvir edilenlerin, tasvirlerine sürekli dikkat edilerek en doğru şekilde oluşturulmasını emretti.

9. Bu nedenle işçiler masayı yapmaya başlayınca, onu iki buçuk arşın uzunluğunda, bir buçuk arşın genişliğinde ve bir buçuk arşın yüksekliğinde çerçeveleediler; ve işin tüm yapısı altındandı.
Ayrıca, etrafına bir karış genişliğinde, dalgalı bir örgüyle çevrili ve kordonu taklit eden bir gravürle süslenmiş bir taç yaptılar; bu gravür üç parça üzerinde mükemmel bir şekilde döndürülmüştü; çünkü üçgen şeklinde oldukları için her köşenin oymaları aynı şekilde düzenlenmişti, bu nedenle onları döndürdüğünüzde, hiçbir değişiklik olmadan aynı şekil döndürülüyordu. Masanın altında kalan taç kısmının oymaları çok güzeldi; ancak dışarıda kalan kısım, göz önünde ve izleyicilerin görüşüne açık olduğu için, en güzel süslemelerle daha ayrıntılı bir şekilde süslenmişti; bu nedenle, geri kalanının üzerinde kalan her iki taraf da dar açılıydı ve daha önce üç olduğunu söylediğimiz açılardan hiçbiri masa döndürüldüğünde diğerinden daha küçük görünmüyordu. Şimdi, bu şekilde döndürülen kordon örgüsüne, birbirine paralel sıralar halinde, içlerinde delikler bulunan altın düğmeler içine yerleştirilmiş değerli taşlar yerleştirildi; Fakat tacın yan tarafında kalan ve görünen kısımlar, birbirine yakın yerleştirilmiş çubukları taklit eden ve masayı çevreleyen, en mükemmel türden değerli taşlardan yapılmış, eğik olarak yerleştirilmiş oval figürlerden oluşan bir sıra ile süslenmişti. Ancak bu şekilde oyulmuş oval figürlerin altına, işçiler etrafına bir taç yerleştirmişlerdi ve bu taçta her türlü meyvenin şekli temsil edilmiş, hatta üzüm salkımları yukarı doğru sarkmıştı.

Ve daha önce bahsedilen tüm meyve çeşitlerini temsil eden taşları, her birini uygun renkte yaptıktan sonra, bunları masanın etrafına altınla sabitlediler. Oval figürlerin ve oyma çubukların benzer düzeni, masanın her iki tarafında da aynı çeşitlilik ve zarafet görünümünü sergilemesi için taç altına yerleştirildi; böylece ne dalgalı desenin ne de tacın konumu göze batmasın.

Machine Translated by Google

Masa diğer tarafa çevrilmiş olsa bile farklı olurdu, ancak aynı yapay düzenlemelerin görünümü ayaklara kadar uzatılabilsin diye; masanın tüm genişliği boyunca dört parmak genişliğinde altın bir levha yapılmıştı, ayaklar bu levhaya yerleştirilmiş ve daha sonra taçın bulunduğu yere düğmeler ve iliklerle masaya tutturulmuştu, böylece masanın hangi tarafında durulursa durulsun, aynı mükemmel işçilik ve ona harcanan büyük masraflar görülebiliyordu: ancak masanın kendisine bir kıvrım oyulmuş ve ortasına yıldızlar gibi çeşitli renklerde çok değerli taşlar yerleştirilmişti; yakut ve zümrüt, her biri izleyicilere hoş ışık huzmeleri gönderiyordu; ayrıca türünün en değerli ve en çok beğenilen diğer taşlarından da vardı. Bu kıvrımın hemen yanında, etrafını saran ağsı bir doku vardı; ortası eşkenar dörtgen şeklindeydi ve içine kaya kristali ve kehribar yerleştirilmişti. Görünüşlerindeki büyük benzerlik, onları görenlere harika bir zevk veriyordu. Ayaklarının başlıkları, zambakların ilk tomurcuklarını taklit ediyordu; yaprakları bükülmüş ve masanın altına yerleştirilmişti, ancak içlerinde frenk soğanları dik duruyordu. Tabanları bir yakut taşından yapılmıştı; ve bu yakut taşına oturan alt kısım, bir avuç derinliğinde ve sekiz parmak genişliğindeydi. Üzerine çok ince bir aletle ve büyük bir özenle, gerçek sarmaşık dallarından hiç de farklı olmayan, üzüm salkımları çıkaran bir sarmaşık dalı ve asma filizleri oyulmuştu. Çünkü çok ince ve uçlarında çok geniş oldukları için rüzgarla hareket ediyorlardı ve insana bunların sanat eseri değil, doğanın ürünü olduğuna inandırıyorlardı. Ayrıca masanın tüm işçiliğini üç katlı gibi gösteriyorlardı, oysa çeşitli parçaların birleşim yerleri görünmez olacak şekilde birleşmişti ve birleşme yerleri ayırt edilemiyordu. Masanın kalınlığı ise yarım arşından az değildi. Böylece bu hediye, kralın büyük cömertliği, malzemelerin büyük değeri, enfes yapısının çeşitliliği ve zanaatkarın grileşmiş aletlerle doğayı taklit etme becerisi sayesinde nihayet mükemmelliğe ulaştırıldı; kral, büyüklük olarak zaten Tanrı'ya adanmış olandan farklı olmamasına rağmen, enfes işçilik, düzeneklerin yeniliği ve yapımının ihtişamı bakımından onu çok aşmasını ve ondan daha görkemli olmasını çok istiyordu.

Machine Translated by Google

10. Altın sarnıçlardan ikisi, tabanından kemer şeklindeki çemberine kadar pul işi bir oymacılıkla yapılmıştı ve spiral dairelerin içine çeşitli taşlar yerleştirilmişti. Bunun yanında, bir arşın yüksekliğinde, her türlü renkte taşlardan oluşan bir kıvrım vardı. Bunun yanında, oyulmuş çubuk işi bir motif; onun yanında ise, havzanın kenarına kadar uzanan ağ örgüsü dokusunda bir eşkenar dörtgen bulunuyordu; orta kısımları ise, türlerinde güzel ve dört parmak derinliğinde taşlardan yapılmış küçük kalkanlar dolduruyordu. Havzanın üst kısmına ise, zambak ve sarmaşık yaprakları ve asma dalları dairesel bir şekilde sarılmıştı.

Ve bu, her biri iki fıçı içeren iki altın su deposunun yapımıydı. Ancak gümüşten olanlar, aynalardan çok daha parlak ve görkemliydi ve içlerinde üzerlerine düşen görüntüleri diğerlerine göre daha net görebiliyordunuz. Kral ayrıca otuz şişe sipariş etti; bunların altın kısımları değerli taşlarla doldurulmuş, yapay olarak oyulmuş sarmaşık ve asma yapraklarıyla gölgelendirilmişti. Ve bu kaplar, kısmen bu tür ince işlerde hayranlık uyandıran işçilerin becerisiyle, ama çok daha fazlası kralın gayreti ve cömertliğiyle olağanüstü bir şekilde bu mükemmelliğe ulaştırılmıştı. Kral, sadece zanaatkârlara ihtiyaç duydukları her şeyi bolca ve büyük bir cömertlikle sağlamakla kalmadı, aynı zamanda o süre için halka açık görüşmeleri yasakladı, gelip işçilerin yanında durdu ve tüm işlemi izledi. İşçilerin işlerini bu kadar titizlikle yapmalarının sebebi de buydu; kralı ve gemilere olan büyük ilgisini göz önünde bulunduruyorlardı ve bu yüzden işlerine daha da yorulmadan devam ediyorlardı.

11. Bunlar, Ptolemy'nin Kudüs'e gönderdiği ve orada Tanrı'ya adanan hediyelerdi. Ancak başrahip Eleazar bunları Tanrı'ya adadıktan, getirenleri gereken saygıyı gösterdikten ve krala götürülmeleri için onlara hediyeler verdikten sonra onları gönderdi. İskenderiye'ye vardıklarında ve Ptolemy onların geldiğini ve yetmiş yaşlının da geldiğini duyunca, hemen elçileri Andreas ve Aristens'i çağırdı. Onlar da ona gelip başrahipten getirdikleri mektubu teslim ettiler ve sözlü olarak sorduğu tüm soruları yanıtladılar. Sonra, kanunların yorumlanması için Kudüs'ten gelen yaşlılarla görüşmek üzere aceleyle yola çıktı ve başka zamanlarda gelen herkesin de aynı şekilde davranmasını emretti.

Machine Translated by Google

Bu, şaşırtıcı bir şeydi ve kralın alışık olmadığı bir şeydi; çünkü bu tür vesilelerle oraya gelenler beşinci günde gelirlerdi, elçiler ise ayın sonunda gelirlerdi. Ancak o, bu kişileri gönderdikten sonra Eleazar tarafından gönderilenleri bekledi; yaşlı adamlar, başrahibin krala getirmeleri için verdiği hediyelerle ve altın harflerle kanunlarının yazılı olduğu zarlarla (7) içeri girdiklerinde, kral onlara bu kitaplar hakkında sorular sordu; ve onlar da kitapların sarılı olduğu kapakları açtıklarında, zarları ona gösterdiler. Kral, bu zarların inceliğine ve görülemeyen bağlantıların kesinliğine hayran kaldı; (birbirleriyle o kadar kesin bir şekilde bağlantılıydılar ki) ve bunu epey bir süre yaptı. Sonra, kendisine geldikleri için onlara teşekkür ettiğini ve onları gönderene, her şeyden önce de kanunları olduğu görünen Tanrı'ya daha da büyük teşekkürlerini sunduğunu söyledi. Bunun üzerine ihtiyarlar ve onlarla birlikte olanlar hep bir ağızdan haykırarak krala mutluluklar dilediler. Bunun üzerine kral, duyduğu zevkin şiddetiyle gözyaşlarına boğuldu; çünkü insanların büyük sevinçte de üzüntüde olduğu gibi aynı duyguları göstermesi doğaldı. Kitapları teslim almakla görevlendirilenlere vermelerini emrettikten sonra, adamlara selam verdi ve öncelikle kendilerine gönderilme amaçlarından bahsetmenin, sonra da onlara hitap etmenin adil olduğunu söyledi. Ancak, kendisine geldikleri bu günü, ömrü boyunca her yıl unutulmaz ve önemli kılacağına söz verdi; çünkü onların kendisine gelmeleri ve Antigonus'a karşı denizde kazandığı zafer aynı güne denk gelmişti. Ayrıca onlarla birlikte akşam yemeği yemelerini emretti ve şehrin üst kısmında kendileri için mükemmel bir konaklama yeri sağlanmasını istedi.

12. Şimdi, yabancıların karşılanmasıyla görevlendirilen Nicanor adlı kişi, onlara yiyecek sağlamakla görevli olan Dorotheus'u çağırdı ve her biri için beslenmeleri ve yaşam biçimleri için gerekli olan her şeyi hazırlamasını emretti; kral bunu şu şekilde emretti: Her şehirden gelen ve aynı yaşam biçimini kullanmayanlar için, gelenlerin adetlerine göre her şeyin hazırlanmasını sağladı; böylece kendi yaşam biçimlerinin alışılmış yöntemine göre ziyafet çekilerek daha memnun kalacaklar ve kendilerine yapılan hiçbir şeyden rahatsız olmayacaklardı.

Machine Translated by Google

Doğal olarak hoşlanmadıkları şeylerden kaçınmak için, bu işi Dorotheus üstlendi. Dorotheus, bu tür günlük yaşam işlerindeki büyük becerisi nedeniyle bu göreve getirilmişti; çünkü yabancıların karşılanmasıyla ilgili tüm işlerle ilgileniyor ve kralın emrettiği gibi onlara oturmaları için ikişerli sıralar hazırlıyordu; çünkü kral, sıraların yarısının sağında, diğer yarısının da masasının arkasında olmasını emretmiş ve onlara gösterilebilecek hiçbir saygının ihmal edilmemesine özen göstermişti. Onlar böylece oturtulduktan sonra, Dorotheus'a Yahudiye'den gelen herkese, kendilerine nasıl hizmet edildiği gibi hizmet etmesini emretti; bu nedenle kutsal habercilerini, kurban kesenleri ve dua edenleri gönderdi; ancak kendisine gelenlerden biri olan ve adı Eleazar olan bir rahibi çağırdı ve ondan dua etmesini istedi; (8) Sonra onların ortasında durdu ve kralın ve tebaasının refah içinde yaşaması için dua etti. Bunun üzerine tüm topluluk sevinç ve büyük bir gürültüyle alkışladı; ve bu bittiğinde, akşam yemeklerini yemeye ve önlerine konulanların tadını çıkarmaya koyuldular. Ve kısa bir süre sonra, kral yeterli zaman geçtiğini düşündüğünde, onlarla felsefi olarak konuşmaya başladı ve her birine felsefi bir soru sordu (9) ve bu sorular, bu araştırmalara ışık tutabilecek türdendi; ve kralın her nokta hakkında ortaya koyduğu tüm sorunları açıkladıklarında, kral cevaplarından çok memnun kaldı. Bu, onlara verilen on iki günlük tedaviyi kapsadı; ve dileyen, Aristeus'un bu vesileyle yazdığı kitapta ayrıntılı soruları öğrenebilir.

13. Kralın yanı sıra filozof Menedemus da onlara hayran kaldı ve her şeyin ilahi takdir tarafından yönetildiğini, bu adamların sözlerinde böyle bir güç veya güzelliğin keşfedilmesinin muhtemelen ilahi takdirden kaynaklandığını söyledi. Bunun üzerine artık bu tür sorular sormayı bıraktılar. Ancak kral, onların gelişinden çok büyük fayda sağladığını, onlardan bu kazancı elde ettiğini, tebaasını nasıl yönetmesi gerektiğini öğrendiğini söyledi. Her birine üç talent verilmesini ve onları konaklama yerlerine götürecek olanların bunu yapmasını emretti. Buna göre, üç gün geçtikten sonra Demetrius onları aldı ve yedi mil ötedeki geçitten geçti.

Machine Translated by Google

Uzunluğu birkaç furlongdu: Denizde bir adaya uzanan bir kıyı şeridiydi. Köprüyü geçtikten sonra, kuzey bölgelerine doğru ilerledi ve onlara nerede buluşacaklarını gösterdi; bu buluşma yeri kıyıya yakın inşa edilmiş, sessiz ve işleri hakkında birlikte konuşabilecekleri uygun bir evdi.
Onları oraya getirdikten sonra (artık kanunlarının yorumlanması için ihtiyaç duydukları her şeye sahip oldukları için) çalışmalarında hiçbir şeyin onları rahatsız etmesine izin vermemeleri için onlara yalvardı. Buna göre, büyük bir gayret ve büyük bir özenle doğru bir yorum yaptılar ve bunu günün dokuzuncu saatine kadar sürdürdüler; bundan sonra rahatladılar ve bedenlerine dikkat ettiler, bu sırada onlara bol miktarda yiyecek sağlandı: ayrıca, kralın emriyle Dorotheus, kralın kendisi için sağlananlardan büyük bir kısmını onlara getirdi. Ancak sabahleyin avluya geldiler ve Ptolemy'yi selamladılar, sonra da eski yerlerine gittiler; orada ellerini yıkadıktan (10) ve kendilerini temizledikten sonra kanunların yorumlanmasına koyuldular. Kanun yazıya dökülüp yorumlama işi yetmiş iki günde tamamlandığında, Demetrius bütün Yahudileri kanunların tercüme edildiği ve yorumcuların bulunduğu yere topladı ve kanunları birlikte okudu. Kalabalık, kanun yorumcusu olan ihtiyarları da onayladı. Ayrıca, Demetrius'u, kendileri için büyük bir mutluluk kaynağı olan bu önerinin mucidi olarak övdüler ve yöneticilerinin de kanunu okumasına izin vermesini istediler. Dahası, hem rahip hem de en yaşlı ihtiyarlar ve devletlerinin önde gelenleri, yorumlama işi başarıyla tamamlandığına göre, kanunun olduğu gibi kalmasını ve değiştirilmemesini talep ettiler. Ve hepsi bu kararlarını onayladıktan sonra, herhangi birinin gereksiz veya eksik bir şey fark etmesi durumunda, bunu tekrar gözden geçirmesini, kendilerine sunulmasını ve düzeltilmesini emrettiler. Bu onların akıllıca bir hareketiydi; çünkü işin iyi yapıldığına karar verildiğinde, sonsuza dek devam etmesini sağlamayı amaçlıyorlardı.

14. Kral, bu tür bir tasarımının bu kadar büyük bir fayda sağlayacak şekilde mükemmelleştirildiğini görünce çok sevindi; özellikle de kendisine okunan Kanunları dinlemekten çok memnun oldu ve kanun koyucunun derin anlamı ve bilgeliğine hayran kaldı. Demetrius ile konuşmaya başladı: "Bu kanunlar bu kadar harika olmasına rağmen, neden kimse,

Machine Translated by Google

Şairlerden ya da tarihçilerden hiçbiri bundan bahsetmemişti." Demetrius, "Kimsenin bu kanunların açıklamasına değinmeye cesaret edemediğini, çünkü bunların ilahi ve saygıdeğer olduğunu ve bunu denemeye kalkışan bazı kişilerin Tanrı tarafından cezalandırıldığını" söyledi. Ayrıca ona, "Theopompus'un bunlar hakkında bir şeyler yazmak istediğini, ancak bunun üzerine otuz günden fazla bir süre zihninde huzursuzluk yaşadığını" da anlattı. Ve hastalığının bir süre ara vermesi üzerine, deliliğinin bu nedenden kaynaklandığından şüphelenerek Tanrı'yı [dua ederek] yatıştırdı. Hatta bir rüyasında, hastalığının ilahi konulara aşırı merak duyduğu ve bunları sıradan insanlar arasında yaymak istediği sırada başına geldiğini, ancak bu girişimden vazgeçtiğinde aklını tekrar başına aldığını gördü. Dahası, ona trajik şair Theodectes'ten bahsetti; onun hakkında, belirli bir dramatik oyunda kutsal kitaplarda yer alan şeylerden bahsetmek istediğinde gözlerinde bir kararma meydana geldiği ve hastalığının sebebini fark edip Tanrı'yı [dua ederek] yatıştırdığında bu rahatsızlıktan kurtulduğu bildirilmişti.

15. Kral, Demetrius'tan bu kitapları aldıktan sonra, daha önce de belirttiğimiz gibi, onlara tapındı ve bozulmamaları için büyük özen gösterilmesini emretti. Ayrıca, tercümanların Yahudiye'den sık sık kendisine gelmelerini istedi; hem onlara göstereceği saygıdan hem de onlara vereceği hediyelerden dolayı; çünkü onları şimdi göndermenin adil olduğunu, ancak daha sonra kendi istekleriyle kendisine gelirlerse, kendi bilgeliklerinin haklı olarak gerektireceği her şeyi ve cömertliğinin verebileceği her şeyi elde edeceklerini söyledi. Bunun üzerine onları gönderdi ve her birine en iyi türden üç elbise, iki talent altın, bir talent değerinde bir kadeh ve ziyafet çektikleri odanın eşyalarını verdi. Bunlar onlara sunduğu şeylerdi. Fakat onlar aracılığıyla Başrahip Eleazar'a gümüş ayaklı on yatak, bunlara ait mobilyalar ve otuz talent değerinde bir kupa gönderdi; bunlara ek olarak on giysi, mor kumaş, çok güzel bir taç ve en ince dokunmuş yüz parça keten kumaş; ayrıca şişeler, tabaklar, dökme kapları ve Tanrı'ya adanacak iki altın su deposu gönderdi. Ayrıca bir mektupla, eğer aralarından herhangi biri kendisine gelmek isterse, bu tercümanlara izin vermesini rica etti, çünkü Tanrı'nın çok değer verdiği bir hizmetti bu.

Machine Translated by Google

Böylesine bilgili insanlarla sohbet etmekten ve servetini bu tür insanlara harcamaktan büyük memnuniyet duyacaktır. Ve bu, Yahudilere Ptolemy Philadelphus'tan gelen ve onların şan ve şerefine büyük katkı sağlayan şeydi.

BÖLÜM 3.

ASYA KRALLARI YAHUDİ MİLLETİNE NASIL ONUR VERDİLER VE İNŞA ETTİKLERİ ŞEHİRLERİN VATANDAŞLARINI NASIL KAZANDIRDILAR?

1. Yahudiler, Asya krallarının yardımcıları olduklarında da onlardan onur kazandılar; çünkü Seleukos Nikator, Asya'da, aşağı Suriye'de ve başkent Antakya'da kurduğu şehirlerde onları vatandaş yaptı ve onlara, o dönemde orada yaşayan Makedonlar ve Yunanlılarla eşit ayrıcalıklar verdi; öyle ki bu ayrıcalıklar bugüne kadar devam etmektedir: Bunun için bir kanıt olarak, Yahudilerin yabancılar tarafından hazırlanan yağı kullanmadıkları halde (11), bu yağın değeri olarak, görevlerine ait yetkili memurlardan belirli bir miktar para aldıkları gerçeğini görebilirsiniz; Antakya halkı son savaşta bu parayı onlardan almak istediğinde, o zamanlar Suriye başkanı olan Mucianus, parayı onlara sakladı. Ve bundan sonra, Vespasian ve oğlu Titus yeryüzünü yönetirken, İskenderiye ve Antakya halkı bu vatandaşlık ayrıcalıklarının kaldırılması için dua ettiklerinde, istekleri kabul edilmedi. Bu davranışta herkes Romalıların, (12) özellikle de Yahudilere karşı savaşta büyük zorluklar çekmiş ve silahlarını onlara teslim etmedikleri, savaşı sonuna kadar sürdürdükleri için onlara karşı öfkelenmiş olan Vespasian ve Titus'un adaletini ve cömertliğini görebilir; ancak yine de yurttaş olarak sahip oldukları yukarıda belirtilen ayrıcalıklardan hiçbirini ellerinden almadılar, öfkelerini dizginlediler ve çok güçlü bir halk olan İskenderiyelilerin ve Antakyalıların dualarını bastırdılar; öyle ki, ne bu halka olan lütuflarından ne de savaşta bastırdıkları kötü muhalefete karşı duydukları eski kinlerinden dolayı onlara boyun eğmediler; Yahudilere verilen eski ayrıcalıklardan hiçbirini değiştirmediler, aksine onlara karşı silahlanan ve onlarla savaşanların zaten cezalandırıldığını ve bunun

Machine Translated by Google

Amaç sadece suç işlememiş olanları sahip oldukları ayrıcalıklardan mahrum bırakmak değildi.

2. Ayrıca Marcus Agrippa'nın da Yahudilere karşı benzer bir tutum sergilediğini biliyoruz: İyonya halkı onlara çok kızmış ve Agrippa'dan, Seleukos'un torunu (Yunanlılar tarafından Tanrı diye anılan) Antiochus'un onlara bahşettiği yurttaşlık ayrıcalıklarını yalnızca kendilerinin de alabilmelerini ve Yahudilerin de onlarla ortak pay sahibi olmaları durumunda, kendilerinin taptıkları tanrılara tapmak zorunda kalmalarını istemişti. Ancak bu meseleler mahkemeye getirildiğinde, Yahudiler galip gelmiş ve kendi geleneklerini kullanma izni almışlardı; üstelik bu, Şamlı Nikolaus'un himayesi altında gerçekleşmişti; çünkü Agrippa, Nikolaus'un yenilik yapamayacağına hükmetmişti. Bu konuyu doğru bir şekilde öğrenmek isteyen herkes, Nikolaus'un tarihinin yüz yirmi üçüncü ve yüz yirmi dördüncü kitaplarını inceleyebilir.

Agrippa'nın bu kararlılığına gelince, bu çok da hayranlık duyulacak bir şey değil, çünkü o zamanlar milletimiz Romalılara karşı savaş açmamıştı. Ancak Vespasian ve Titus'un cömertliğine şaşırmamak elde değil; bizden bu kadar büyük savaşlar ve mücadeleler gördükten sonra böylesine bir ılımlılık göstermeleri şaşırtıcı. Şimdi ise bu konudan sapmama neden olan tarih bölümüne geri döneceğim.

3. Asya'nın tamamına hükmeden Büyük Antiyokos'un hükümdarlığı döneminde, Yahudiler ve Kelesur halkı büyük acılar çekti ve toprakları ağır bir şekilde yağdı; çünkü Antiyokos, Ptolemy Philopater ve oğlu Epifanes ile savaş halindeyken, bu milletler hem Antiyokos yenildiğinde hem de diğerlerini yendiğinde aynı derecede acı çektiler; tıpkı fırtınada dalgalar tarafından iki yana savrulan bir gemi gibiydiler; Antiyokos'un refahı ile felakete dönüşmesi arasında tam da böyle bir durumdaydılar. Ancak sonunda Antiyokos, Ptolemy'yi yendiğinde Yahudiye'yi ele geçirdi; Philopater öldüğünde, oğlu Scopas komutasındaki büyük bir orduyu Kelesur halkına karşı gönderdi ve onların birçok şehrini, özellikle de bizim milletimizi ele geçirdi; Antiyokos onlara saldırdığında, bizim milletimiz onun safına geçti. Ancak çok geçmeden Antiochus, Ürdün pınarlarında yapılan bir savaşta Scopas'ı yendi ve ordusunun büyük bir bölümünü yok etti. Fakat daha sonra, Antiochus

Machine Translated by Google

Scopas'ın ele geçirdiği Celesurya şehirlerini ve onlarla birlikte Samarya'yı da ele geçirdikten sonra, Yahudiler kendi istekleriyle onun tarafına geçtiler, onu şehre [Kudüs'e] kabul ettiler, ordusuna ve fillerine bolca erzak verdiler ve Kudüs kalesindeki garnizonu kuşattığında ona gönüllü olarak yardım ettiler.

Bu nedenle Antiyohos, Yahudilerin kendisine hizmet etme konusundaki gayret ve gayretlerine karşılık vermeyi adil buldu. Böylece ordularının generallerine ve dostlarına mektuplar yazarak Yahudilerin kendisine karşı iyi davranışlarına tanıklık etti ve bu davranışları için onlara ne tür ödüller vermeye karar verdiğini bildirdi. Generallere yazdığı mektupların kendilerini hemen aktaracağım, ancak önce Megalopolisli Polybius'un tanıklığını sunacağım; çünkü tarihinin on altıncı kitabında şöyle diyor: "Ptolemy'nin ordusunun generali Scopas, ülkenin yüksek kesimlerine aceleyle gitti ve kış mevsiminde Yahudi ulusunu devirdi." Aynı kitapta ayrıca şöyle diyor: "Scopas Antiyohos tarafından fethedildiğinde, Antiyohos Batanea, Samarya, Abila ve Gadara'yı aldı; Ve bundan bir süre sonra, Kudüs denilen tapınağın yakınlarında yaşayan Yahudiler ona geldiler; bu konuda, özellikle Tanrı'nın o tapınak çevresindeki varlığı hakkında daha çok şey söyleyecek olsam da, bu tarihi başka bir fırsata erteledim." Polybius'un anlattığı budur. Ancak, önce Kral Antiochus'un mektuplarını ele aldıktan sonra, tarih dizisine geri döneceğiz.

Kral Antiochus, Ptolemy'ye selamlarını iletti.

"Yahudiler, ülkelerine ilk girişimiz sırasında bize dostluklarını gösterdikleri ve şehirlerine [Kudüs'e] vardığımızda bizi muhteşem bir şekilde karşıladıkları, senatolarıyla birlikte bizi karşılamaya geldikleri, askerlerimize ve fillerimize bol miktarda erzak verdikleri ve kaledeki Mısırlı garnizonu çıkarmada bize katıldıkları için, onları ödüllendirmeyi ve sakinlerinin başına gelen kazalar nedeniyle büyük ölçüde ıssızlaşmış olan şehirlerinin durumunu düzeltmeyi ve dağılmış olanları şehre geri getirmeyi uygun gördük. Ve her şeyden önce, Tanrı'ya olan dindarlıklarından dolayı, kurbanlık hayvan kurbanları, şarap, zeytinyağı ve tütsü karşılığında onlara bir maaş vermeye karar verdik."

Machine Translated by Google

Yirmi bin gümüş parçası değerinde ve altı kutsal artabra ince un, bin dört yüz altmış medimni buğday ve üç yüz yetmiş beş medimni tuz. Ve bu ödemeleri, size emir gönderdiğim gibi, eksiksiz olarak ödeyecektim. Ayrıca tapınak ve manastır çevresindeki işlerin ve yeniden inşa edilmesi gereken başka bir şeyin de tamamlanmasını istiyorum. Ahşap malzemeler için ise, bunların Yahudiye'den, diğer ülkelerden ve Lübnan'dan vergisiz olarak getirilmesini istiyorum; tapınağı daha görkemli kılmak için gerekli olacak diğer malzemeler için de aynı şeyi yapacağım; ve o milletin tamamı kendi ülkesinin kanunlarına göre yaşasın; ve senato, rahipler, tapınak katipleri ve kutsal şarkıcılar da vergi ve diğer vergilerden muaf tutulsun. Şehrin sakinlerine daha çabuk kavuşabilmesi için, mevcut sakinlerine ve oraya gelecek olanlara, Hyperheretus ayına kadar üç yıl süreyle vergiden muafiyet tanıyorum.

Ayrıca, uğradıkları zararların telafi edilmesi için, onları gelecekteki vergi yükümlülüklerinin üçte birinden de muaf tutuyoruz. Ve kaçırılıp köleleştirilen bütün yurttaşlara ve çocuklarına özgürlüklerini veriyoruz ve mallarının kendilerine iade edilmesini emrediyoruz."

4. Ve bu mektubun içeriği şunlardı: Ayrıca, tapınağın şerefine tüm krallığında bir ferman yayınladı; bu ferman şöyleydi: "Yabancıların tapınağın çevresine girmesine izin verilmeyecektir; bu, kendi geleneklerine göre kendilerini arındırmış olanlar hariç, Yahudiler için de yasaktır. Ne vahşi ne de evcil olsun, at, katır veya eşek eti şehre getirilmesin; ne leopar, ne tilki, ne de tavşan eti; genel olarak Yahudilerin yemesi yasak olan herhangi bir hayvanın eti şehre getirilmesin. Derileri de şehre getirilmesin; bu tür hayvanların şehirde yetiştirilmesine de izin verilmesin."

"Onlara yalnızca atalarından kalma kurbanları kullanmalarına izin verilsin; bu kurbanlarla Tanrı'ya kabul edilebilir kefaret sunmakla yükümlüydüler. Bu emirlerden herhangi birini çiğneyen, rahiplere üç bin drahma gümüş ödesin." Ayrıca, bu Antiyohos, Frigya ve Lidya'da bir isyandan haberdar olduğunda yazdığı bir mektupta, dindarlığımıza ve sadakatimize tanıklık etmiştir; o sırada Zenxis'te komuta ettiği üst eyaletlerdeydi.

Machine Translated by Google

Ordusunun generali ve en yakın dostuna, milletimizden bazılarını Babil'den Frigya'ya göndermesi için bir mektup gönderdi. Mektup şöyleydi:

Kral Antiochus, babası Zeuxis'e selamlarını iletti.

"Sağlığınız yerindeyse, her şey yolunda demektir. Ben de sağlıklıyım. Lidya ve Frigya'da bir isyan çıktığı haberini aldığımda, bu meselenin büyük özen gerektirdiğini düşündüm; ve dostlarımla ne yapılması gerektiği konusunda görüştükten sonra, iki bin Yahudi ailesinin, mallarıyla birlikte, Mezopotamya ve Babil'den en uygun kalelere ve yerlere taşınmasının uygun olduğuna karar verildi; çünkü Tanrı'ya olan dindarlıkları nedeniyle ve seleflerimin onların sadık olduklarına ve istenenleri istekle yerine getirdiklerine dair tanıklıklarından dolayı, mülklerimizin iyi niyetli koruyucuları olacaklarına ikna oldum. Bu nedenle, zahmetli bir iş olsa da, bu Yahudileri kendi kanunlarını kullanmalarına izin verileceği sözüyle taşımanı istiyorum. Ve onları daha önce belirtilen yerlere getirdiğinde, her aileye evlerini inşa etmeleri için bir yer ve arazilerinin bir kısmını vereceksin." "Tarım ve bağcılık için onlara yardım et; on yıl boyunca toprak ürünlerinden aldıkları vergilerden muaf tut; ve topraktan ekmeklik buğday alana kadar hizmetkarlarının geçimi için yeterli miktarda buğday ver; ayrıca hayatın gereksinimlerini karşılayanlara da yeterli pay ver ki, insanlığımızın nimetlerinden faydalanarak işlerimize daha istekli ve hazır olsunlar. Ayrıca, elinden geldiğince o millete de dikkat et ki, kimse tarafından onlara herhangi bir rahatsızlık verilmesin." İşte sunduğum bu tanıklıklar, Büyük Antiyohos'un Yahudilere duyduğu dostluğu açıklamak için yeterlidir.

BÖLÜM 6.

ANTIOCHUS'UN PTOLEMY İLE NASIL BİR İTTİFAK KURDU VE ONIAS'IN PTOLEMY EUERGETES'İ NASIL ÖFKELENDİRDİĞİ; VE YUSUF HER ŞEYİ NASIL YENİDEN DÜZELTTİ, VE ONUNLA DOSTLUK KURDU; VE NE

Machine Translated by Google

Diğer işler ise Yusuf ve oğlu Hyrcanus tarafından yapıldı.

1. Bundan sonra Antiyohos, Ptolemy ile dostluk ve ittifak kurdu ve ona kızı Kleopatra'yı eş olarak verdi; çeyiz olarak da ona Kelesuria, Samarya, Yahudiye ve Fenike'yi verdi. İki kral arasında vergilerin paylaşımı üzerine, tüm ileri gelenler kendi ülkelerinin vergilerini belirlediler ve kendilerine belirlenen miktarı toplayıp iki krala ödediler. Bu sırada Samaritler refah içinde yaşıyorlardı ve Yahudilere büyük sıkıntı veriyor, topraklarının bir kısmını kesip köle götürüyorlardı. Bu, Onias'ın baş rahip olduğu dönemde oldu; çünkü Eleazar'ın ölümünden sonra amcası Manasseh rahipliği devraldı ve o öldükten sonra Onias bu görevi üstlendi. O, daha önce de söylediğim gibi Eleazar'ın kardeşi olan ve "Adil" diye anılan Simon'un oğluydu . Bu Onias, küçük ruhlu ve paraya düşkün biriydi; Ve bu nedenle, atalarının kendi mallarından ödedikleri yirmi talent gümüş vergisini ödemediği için, Philopater'in babası olan Kral Ptolemy Euergetes'i kızdırdı. Euergetes, Kudüs'e bir elçi göndererek Onias'ın vergilerini ödemediğinden şikayet etti ve eğer vergilerini almazsa topraklarına el koyup askerlerini oraya yerleştireceğini söyledi. Yahudiler kralın bu mesajını duyunca şaşkına döndüler; fakat Onias o kadar alçakça ve açgözlüydü ki, doğanın hiçbir şeyi onu utandırmazdı.

2. Şimdi, genç yaşta olmasına rağmen, Kudüs halkı arasında ciddiyeti, basireti ve adaletiyle büyük bir üne sahip olan Yusuf adında biri vardı. Babasının adı Tobias'tı; annesi ise başrahip Onias'ın kız kardeşiydi ve ona elçinin gelişini haber vermişti; çünkü o sırada doğduğu Phicol adlı bir köyde ikamet ediyordu (13) . Bunun üzerine şehre [Kudüs'e] geldi ve Onias'ı hemşehrilerinin korunmasını gözetmediği, aksine bu parayı ödemeyerek ülkeyi tehlikeye attığı için azarladı. Onların korunması için, kendisinin onların üzerinde yetki aldığını ve başrahip yapıldığını söyledi; ancak eğer paraya o kadar düşkünse ki, ülkesinin bu yüzden tehlikeye düşmesine ve hemşehrilerinin en büyük zararı görmesine katlanıyorsa, krala gidip ya tamamını ya da bir kısmını affetmesi için dilekçe vermesini tavsiye etti.

Machine Translated by Google

İstenen miktarın bir kısmı. Onias'ın cevabı şuydu: Otoritesini umursamadığını ve mümkünse baş rahipliğinden vazgeçmeye hazır olduğunu; bu tür meselelerle hiç ilgilenmediği için krala gitmeyeceğini söyledi. Bunun üzerine Yusuf ona, ulus adına elçi olarak gitmesine izin verip vermeyeceğini sordu. Onias izin vereceğini söyledi. Bunun üzerine Yusuf tapınağa çıktı, kalabalığı bir araya topladı ve amcası Onias'ın dikkatsizliğinden dolayı endişelenmemeleri ve korkuya kapılmamaları için onları uyardı; çünkü onlara krala elçi olarak gideceğine ve ona hiçbir haksızlık yapmadıklarını ikna edeceğine söz vermişti. Kalabalık bunu duyunca Yusuf'a teşekkür etti. Böylece Yusuf tapınaktan indi ve Ptolemy'nin elçisine misafirperver bir şekilde davrandı. Ayrıca ona zengin hediyeler sundu, günlerce görkemli bir ziyafet verdi ve sonra onu kendisinden önce krala gönderdi ve yakında onu takip edeceğini söyledi; çünkü elçinin teşvikiyle artık krala gitmeye daha istekliydi; elçi onu Mısır'a gelmeye ikna etmiş ve Ptolemy'den istediği her şeyi elde etmesini sağlayacağına söz vermişti; çünkü onun açık sözlü ve cömert mizacından ve ciddi tavrından çok memnun kalmıştı.

3. Ptolemy'nin elçisi Mısır'a geldiğinde, krala Onias'ın düşüncesiz huyundan bahsetti ve Yusuf'un iyi huylu kişiliğinden söz etti; kalabalığı mazur göstermek için geldiğini, çünkü Yusuf'un onların hamisi olduğunu, kendisine hiçbir zarar vermediklerini söyledi. Kısacası, genç adam hakkında o kadar çok övgüde bulundu ki, hem kralı hem de karısı Kleopatra'yı, Yusuf gelmeden önce ona iyilik yapmaya ikna etti. Böylece Yusuf, Samarya'daki dostlarına haber gönderdi, onlardan para ödünç aldı ve yolculuğu için gerekli olan giysileri, kapları ve yük hayvanlarını hazırladı; bunların toplam tutarı yaklaşık yirmi bin drahmiydi ve İskenderiye'ye gitti. O sırada, Suriye ve Fenike şehirlerinden bütün önemli kişiler ve yöneticiler vergilerini toplamak için dışarı çıkmışlardı; çünkü kral her yıl bu vergileri her şehirdeki en güçlü kişilere satıyordu. Bu adamlar Yusuf'u yolda görür ve yoksulluğu ve cimriliği yüzünden onunla alay ederlerdi. Fakat Yusuf İskenderiye'ye vardığında, Kral Ptolemy'nin Memphis'te olduğunu duyunca, onunla görüşmek için oraya gitti; bu olay, kralın sarayında oturduğu sırada gerçekleşti.

Machine Translated by Google

Ptolemy, karısı ve Kudüs'te elçi olarak görev yapmış ve Yusuf tarafından misafir edilmiş olan arkadaşı Athenion ile birlikte savaş arabasıyla geldi. Athenion onu görür görmez, krala ne kadar iyi ve cömert bir genç olduğunu hemen anlattı. Bunun üzerine Ptolemy önce ona selam verdi ve arabasına binmesini istedi. Yusuf orada otururken Onias'ın davranışlarından şikayet etmeye başladı. Ona şöyle cevap verdi: "Yaşını göz önünde bulundurarak onu affet; çünkü yaşlıların ve çocukların zihinlerinin tamamen aynı olduğunu kesinlikle biliyorsundur; ama biz gençlerden istediğin her şeyi alacaksın ve şikayet edecek bir nedenin olmayacak." Genç adamın bu iyi huyluluğu ve neşeli tavrı kralı o kadar memnun etti ki, sanki onu uzun zamandır tanıyormuş gibi ona daha da büyük bir sevgi beslemeye başladı; öyle ki, yemeğini kralın sarayında yemesini ve her gün kendi sofrasında misafir olmasını emretti. Ancak kral İskenderiye'ye geldiğinde, Suriye'nin önde gelen adamları onu kralın yanında otururken gördüler ve bundan çok rahatsız oldular.

4. Kralın şehirlerin vergilerini toplama günü geldiğinde ve çeşitli bölgelerdeki en yüksek mevkideki kişilerin bu vergiler için teklif vereceği gün, Kelesurya, Fenike, Yahudiye ve Samarya'nın vergilerinin toplamı (teklif edildiği üzere) sekiz bin talente ulaştı. Bunun üzerine Yusuf, teklif verenleri vergilerin değerini çok düşük bir oranda tahmin etmek üzere anlaştıkları için suçladı ve kendisinin iki katını vereceğine söz verdi; ancak ödeme yapmayanlar için tüm mallarını krala geri göndereceğini söyledi; çünkü bu ayrıcalık vergilerle birlikte satılmıştı.

Kral bu teklifi duymaktan memnun oldu; gelirlerini artıracağı için vergi satışını onaylayacağını söyledi. Ancak ona, paranın ödenmesi için kefil olup olmadığını sorduğunda, adam çok hoş bir şekilde, "Öyle bir kefil vereceğim ki, bunlar güvenilir ve sorumluluk sahibi kişiler olsun, onlara güvenmemeniz için hiçbir nedeniniz olmasın" diye cevap verdi. Kral, kefillerin kim olduğunu söylemesini istediğinde ise, "Ey kral, sana kefil olarak senden ve karından başka kimseyi vermiyorum; ikiniz de kefil olacaksınız" diye karşılık verdi.

Bu yüzden Batlamyus bu teklife güldü ve ona herhangi bir teminat olmaksızın vergi tahsil etme yetkisini verdi. Bu uygulama, vergi tahsil edenler için büyük bir üzüntü kaynağı oldu.

Machine Translated by Google

Şehirlerden Mısır'a gelenler büyük bir hayal kırıklığına uğradılar ve her biri utanç içinde kendi ülkelerine geri döndü.

5. Fakat Yusuf, kraldan iki bin piyade askeri de yanına aldı; çünkü şehirlerde vergi ödemeyenleri zorlamak için yardıma ihtiyacı vardı. İskenderiye'deki kralın dostlarından beş yüz talent borç alarak Suriye'ye geri döndü. Aşkelon'a vardığında ve Aşkelon halkından vergi istediğinde, halk hiçbir şey ödemeyi reddetti ve ona hakaret etti; bunun üzerine Yusuf, yirmi kadar önde gelen adamı yakalayıp öldürdü ve mallarını toplayıp krala gönderdi ve yaptıklarını anlattı. Ptolemy, adamın akıllıca davranışına hayran kaldı, yaptıklarını övdü ve dilediği gibi hareket etmesine izin verdi. Suriyeliler bunu duyunca şaşırdılar; öldürülen Aşkelonluların acı örneğini görünce kapılarını açıp Yusuf'u memnuniyetle içeri aldılar ve vergilerini ödediler. İskitpolis halkı ona karşı gelmeye kalkışıp, eskiden ödedikleri vergileri tartışmadan ödemeyi reddedince, o da şehrin önde gelenlerini öldürdü ve mallarını krala gönderdi.

Bu yolla büyük bir servet topladı ve vergi tahsilatı sayesinde büyük kazançlar elde etti; ve elde ettiği bu serveti, mevcut iyi şansının sebebi ve temeli olan şeyi korumanın akıllıca bir hareket olduğunu düşünerek, otoritesini desteklemek için kullandı; ve bunu zaten sahip olduğu şeylerin yardımıyla yaptı, çünkü krala, Kleopatra'ya, dostlarına ve saraydaki tüm güçlü kişilere gizlice birçok hediye gönderdi ve böylece onların iyi niyetini kazandı.

6. Bu iyi şansı yirmi iki yıl boyunca yaşadı ve tek eşinden yedi oğlu oldu; ayrıca kardeşi Solymius'un kızından da Hyrcanus adında bir oğlu oldu ve bu kızla bir sonraki vesileyle evlendi. Bir keresinde, kızını oradaki yüksek mevkideki Yahudilerden bazılarıyla evlendirmek için, yanında evlenebilir bir kızı olan kardeşiyle birlikte İskenderiye'ye geldi. Orada kralla akşam yemeği yerken, çok güzel bir aktrise aşık oldu ve yemek yedikleri odaya girerek kardeşine durumu anlattı ve Yahudilerin kanunen bir yabancıya yaklaşmasının yasak olduğunu belirterek, ondan uzak durmasını rica etti.

Machine Translated by Google

Suçunu gizlemek, ona karşı nazik ve itaatkâr olmak ve arzularını yerine getirmesi için ona fırsat vermek istedi. Bunun üzerine kardeşi ona hizmet etme teklifini memnuniyetle kabul etti, kendi kızını süsledi, geceleyin ona getirdi ve yatağına aldı. Yusuf, içkinin etkisiyle kendinden geçmiş halde olduğu için kızın kim olduğunu bilmiyordu ve bu yüzden kardeşinin kızıyla yattı; bunu birçok kez yaptı ve kıza çok düşkündü; kardeşine, bu oyuncuyu o kadar çok sevdiğini, ondan ayrılmak zorunda kalırsa hayatını tehlikeye atacağını, ancak muhtemelen kralın ona izin vermeyeceğini söyledi. Ama kardeşi ona bu konuda endişelenmemesini söyledi ve sevdiği kızla hiçbir tehlike olmadan birlikte olabileceğini ve onu karısı olarak alabileceğini söyledi; ona gerçeği açıkladı ve kendi kızının istismara uğramasını, onu görmezden gelip [kamuoyu önünde] rezil olmasına izin vermekten daha çok tercih ettiğini söyledi. Yusuf, bu kardeş sevgisinden dolayı onu övdü ve kızını evlendirdi; ve ondan, daha önce de belirttiğimiz gibi, Hyrcanus adında bir oğlu oldu. En küçük oğlu, on üç yaşında, hem cesur hem de bilge bir zekâ sergilediğinde ve kardeşleri tarafından, kendilerinden çok daha üstün bir zekâya sahip olduğu ve kıskanılacak bir yeteneğe sahip olduğu için, büyük ölçüde kıskanıldığında, Yusuf bir keresinde oğullarından hangisinin erdeme en yatkın olduğunu öğrenmek istedi; ve onları ayrı ayrı, o zamanlar gençleri eğitme konusunda en iyi üne sahip olanlara gönderdiğinde, diğer çocukları tembellikleri ve çaba göstermeye isteksizlikleri nedeniyle ona aptal ve eğitimsiz olarak geri döndüler. Onlardan sonra en küçük oğlu Hyrcanus'u gönderdi ve ona üç yüz çift öküz verdi ve iki günlük yolculuk mesafesindeki çöle gidip oradaki toprağı ekmesini emretti, ancak öküzlerin koşumlarını gizlice sakladı. Hyrcanus o yere geldiğinde yanında hiç boyunduruk olmadığını görünce, öküz sürücüleriyle tartıştı. Sürücüler ona babasına gidip boyunduruk getirmeleri için birkaç öküz göndermesini tavsiye ettiler. Ancak Hyrcanus, boyunduruk getirilmeden önce vakit kaybetmek istemediği için, kendisinden daha eski bir çağa uygun bir tür hile uydurdu; on çift öküzü kesti, etlerini işçilere dağıttı, derilerini parçalara ayırdı ve bunlardan kendine boyunduruklar yaptı, öküzleri bu boyunduruklarla koşturdu. Böylece babasının kendisine ekmesini emrettiği kadar toprağı ekti ve babasına geri döndü. Geri döndüğünde babası onun zekâsından çok memnun kaldı ve aklının keskinliğini övdü.

Machine Translated by Google

Yaptığı işte cesaret vardı. Ve onu, sanki tek öz oğluymuş gibi, daha da çok seviyordu; oysa kardeşleri bu durumdan çok rahatsızdı.

7. Fakat birisi ona Ptolemy'nin yeni doğmuş bir oğlu olduğunu ve Suriye'nin ve ona bağlı diğer ülkelerin önde gelenlerinin çocuğun doğum günü nedeniyle bir bayram kutlayacaklarını söyleyip büyük maiyetlerle aceleyle İskenderiye'ye gittiklerinde, kendisi yaşlılığı nedeniyle gidemedi; ama oğullarından herhangi birinin krala gitmek isteyip istemeyeceğini denedi. Büyük oğulları gitmekten vazgeçip, böyle bir görüşme için yeterince iyi saray mensubu olmadıklarını söyleyerek, kardeşleri Hyrcanus'u göndermesini tavsiye ettiklerinde, bu tavsiyeyi memnuniyetle dinledi ve Hyrcanus'u çağırarak krala gitmek isteyip istemediğini ve gitmesinin kendisi için uygun olup olmadığını sordu. Hyrcanus'un gideceğine dair söz vermesi ve yolculuk için fazla paraya ihtiyacı olmayacağını, çünkü mütevazı bir yaşam süreceğini ve on bin drahmanın yeterli olacağını söylemesi üzerine, oğlunun basiretine memnun oldu. Bir süre sonra oğlu babasına hediyelerini oradan krala göndermemesini, bunun yerine İskenderiye'deki kâhyasına bir mektup vermesini ve kâhyasının ona en mükemmel ve en değerli şeyleri satın almak için para sağlamasını tavsiye etti. Böylece, on talentlik bir masrafın krala verilecek hediyeler için yeterli olacağını düşünen ve oğlunun kendisine iyi bir tavsiye verdiğini belirterek, İskenderiye'deki tüm para işlerini yöneten kâhyası Arion'a yazdı; bu para onun hesabında en az üç bin talentti, çünkü Yusuf Suriye'den aldığı parayı İskenderiye'ye göndermişti. Ve krala vergilerin ödenmesi için belirlenen gün geldiğinde, Arion'a vergileri ödemesi için yazdı.

Oğul babasından kâhya için bir mektup istedi ve mektubu aldıktan sonra aceleyle İskenderiye'ye gitti. O gittikten sonra kardeşleri kralın bütün dostlarına onu öldürmeleri için mektup yazdılar.

8. Fakat İskenderiye'ye vardığında mektubunu Arion'a verdi. Arion ona kaç talent istediğini sordu (on talentten fazla istemeyeceğini umarak); o da bin talent istediğini söyledi. Bunun üzerine kâhya öfkelendi ve onu müsrif bir hayat sürmeyi amaçlayan biri olarak azarladı; babasının servetini nasıl büyük bir emekle ve onun isteklerine karşı koyarak topladığını anlattı ve babasının örneğini takip etmesini istedi. Ayrıca ona vereceğine dair güvence verdi.

Machine Translated by Google

Ona sadece on talent verdi ve bunu da krala hediye olarak verdi. Oğlu buna çok sinirlendi ve Arion'u hapse attı. Fakat Arion'un karısı bunu Kleopatra'ya bildirdi ve oğlunu yaptığı şeyden dolayı azarlayacağına dair yalvardı (çünkü Arion onun gözünde çok saygın biriydi).
Kleopatra bunu krala bildirdi. Ptolemy de Hyrcanus'u çağırdı ve babası tarafından kendisine gönderildiğinde, henüz huzuruna gelmediğini, kâhyayı hapse attırdığını görünce şaşırdığını söyledi. Bu yüzden, yanına gelmesini ve yaptıklarının nedenini açıklamasını emretti. Rivayetlere göre, kralın elçisine verdiği cevap şuydu: "Onun bir kanunu vardı ki, doğmuş bir çocuğun, tapınağa gidip Tanrı'ya kurban sunmadan önce kurbandan tatmasını yasaklıyordu. Bu mantıkla, babasının iyilikseveri olan birine sunacağı hediyeyi beklerken kendisi de kralın yanına gelmemişti; ve köleyi emirlerine itaatsizlik ettiği için cezalandırmıştı, çünkü efendinin küçük ya da büyük olması fark etmezdi: bu yüzden biz de böylelerini cezalandırmazsak, sen de tebaan tarafından hor görülmeyi bekleyebilirsin." Bu cevabı duyunca kahkaha attı ve çocuğun büyük yüreğine hayran kaldı.

9. Arion, kralın bu tavrını ve kendisine yardım edecek bir yolunun olmadığını öğrenince, çocuğa bin talent verdi ve hapisten çıktı. Üç gün sonra Hyrcanus geldi ve kral ile kraliçeyi selamladı. Onlar da onu memnuniyetle karşıladılar ve babasına duydukları saygıdan dolayı ona cömertçe ziyafet verdiler. Bunun üzerine Hyrcanus, tüccarlara gizlice giderek, her biri bir talent karşılığında, eğitimli ve genç yaşta olan yüz oğlan çocuğu ve aynı fiyata yüz genç kız satın aldı. Ülkenin önde gelenleri arasında kral ile ziyafete davet edildiğinde, yaşı henüz küçük olduğu için en alçak yere oturdu; çünkü herkesi kendi saygınlığına göre yerleştirenlerin gözünde pek değer görmüyordu.

Şimdi, onunla birlikte oturanların hepsi Hyrcanus'un çeşitli parçalarının kemiklerini (çünkü kendileri onlara ait etleri almışlardı) önüne bir yığın halinde yığdıktan ve oturduğu masa kemiklerle dolduktan sonra, kralın soytarısı ve festivallerde şakalar ve kahkahalar için görevlendirilmiş olan Trypho'dan, masada oturan konuklar tarafından [onu kahkahaya maruz bırakması] istendi. Bunun üzerine Trypho kralın yanında durdu ve şöyle dedi: "Efendim, Hyrcanus'un yanında duran kemikleri görmüyor musun? Bu benzerlikten tahmin edebilirsin."

Machine Translated by Google

"Babası bütün Suriye'yi tıpkı bu kemikleri yaptığı gibi çıplak bırakmıştı." Kral, Trypho'nun söylediklerine gülerek Hyrcanus'a, "Önünde bu kadar çok kemik nereden geldi?" diye sordu. Hyrcanus şöyle cevap verdi: "Çok haklısınız efendim; çünkü et ve kemikleri birlikte yiyenler köpeklerdir, tıpkı misafirlerinizin yaptığı gibi (bu sırada misafirlerine bakarak), çünkü önlerinde hiçbir şey yok; ama eti yiyen ve kemikleri atanlar insanlardır, tıpkı benim de bir insan olarak yaptığım gibi." Bunun üzerine kral, verdiği bu akıllıca cevaba hayran kaldı ve şakasının gerçekten de alaycı bir şaka olduğunu göstermek için hepsinin alkışlamasını emretti.

Ertesi gün Hyrcanus, kralın tüm dostlarının ve saraydaki güçlü adamların yanına gidip onları selamladı; ancak yine de hizmetkârlardan oğlunun doğum gününde krala ne hediye vereceklerini sordu. Bazıları on iki talent vereceklerini, daha yüksek mevkideki diğerleri ise zenginliklerinin miktarına göre vereceklerini söyleyince, Hyrcanus hepsine bu kadar büyük bir hediye getiremediği için üzgün olduğunu, çünkü sadece beş talenti olduğunu söyledi. Hizmetkârlar onun söylediklerini duyunca efendilerine anlattılar ve Yusuf'un hediyesinin azlığından dolayı kralın hoşnutsuz olacağı ve kızacağı düşüncesiyle sevindiler. Gün geldiğinde, en çok hediye getirenler bile krala yirmi talentten fazla bir şey teklif etmediler. Ancak Hyrcanus, satın aldığı yüz oğlan ve yüz kıza birer talent verdi ve oğlanları krala, kızları da Kleopatra'ya tanıttı; kral ve kraliçe de dahil olmak üzere herkes, hediyelerin beklenmedik zenginliğine hayran kaldı. Ayrıca, kralın etrafındaki görevlilere de büyük miktarda hediye verdi ki, kral onlardan gelen tehlikeden kurtulsun; çünkü Hyrcanus'un kardeşleri onu yok etmek için onlara mektup yazmışlardı. Ptolemy, genç adamın cömertliğine hayran kaldı ve ona dilediği hediyeyi istemesini emretti. Ancak Hyrcanus, kraldan babasına ve kardeşlerine kendisi hakkında mektup yazmasını istedi. Kral ona büyük saygı gösterdikten, çok büyük hediyeler verdikten ve babasına, kardeşlerine, tüm komutanlarına ve subaylarına onun hakkında mektup yazdıktan sonra onu gönderdi. Fakat kardeşleri Hyrcanus'un kraldan bu kadar büyük iyilikler gördüğünü ve büyük bir şerefle eve döndüğünü duyunca, onu karşılamak ve yok etmek için babalarının da bilgisi dahilinde harekete geçtiler; çünkü babaları, Hyrcanus'un hediyeler için verdiği büyük miktardaki paraya çok kızmıştı ve bu yüzden onu öldürmüştü.

Machine Translated by Google

Oğlunun korunmasıyla ilgili hiçbir endişesi yoktu. Ancak Yusuf, kraldan korktuğu için oğluna duyduğu öfkeyi gizledi. Hyrcanus'un kardeşleri onunla savaşmaya geldiğinde, Hyrcanus onlarla birlikte olanlardan birçoğunu ve kendi iki kardeşini de öldürdü; ancak geri kalanlar babalarının yanına Kudüs'e kaçtılar. Hyrcanus şehre geldiğinde, kimse onu kabul etmeyince, kendisi için korktu ve Ürdün nehrinin ötesine çekilerek orada kaldı, ancak barbarlardan vergilerini tahsil etti.

10. Bu sırada, Büyük Antiochus'un oğlu olan ve Soter diye anılan Seleukos, Asya'ya hükmediyordu. Ve [şimdi] Hyrcanus'un babası Yusuf öldü. O iyi ve büyük bir cömertliğe sahip bir adamdı; Yahudileri yoksulluk ve sefaletten daha görkemli bir duruma getirdi. Suriye, Fenike ve Samarya'nın vergilerini yirmi iki yıl boyunca elinde tuttu. Amcası Onias da [bu sıralarda] öldü ve başrahipliği oğlu Simeon'a bıraktı. Ve o öldüğünde, oğlu Onias bu makamı devraldı. Lakedemon kralı Areus, ona bir elçilik heyeti ve bir mektup gönderdi; bunun kopyası aşağıdadır:

"LAKEDEMİMONLARIN KRALI AREUS'TAN ONIAS'A,
VEDA MESAJI.

"Bir yazıya rastladık ve bu yazı sayesinde Yahudilerin ve Lakedemonluların aynı soydan olduklarını ve İbrahim'in soyundan geldiklerini keşfettik (14). Bu nedenle, kardeşlerimiz olan sizlerin, dilediğiniz herhangi bir konuda bize haber göndermeniz adil olur."

Biz de aynı şeyi yapacağız ve endişelerinizi kendi endişelerimiz gibi değerlendireceğiz ve kendi endişelerimizi sizin endişelerinizle ortak olarak ele alacağız. Size bu mektubu getiren Demoteles, cevabınızı bize geri getirecektir. Bu mektup eksiksizdir; mühür ise pençelerinde bir ejderha tutan bir kartaldır."

11. Ve bunlar, Lakedemon kralından gönderilen mektubun içeriğiydi. Fakat Yusuf'un ölümünden sonra, halk oğulları yüzünden isyankarlaştı. Çünkü büyükler, Yusuf'un en küçük oğlu Hyrcanus'a karşı savaş açtılar; halk bölündü, ancak büyük bir kısmı bu savaşta büyüklerin safına katıldı; baş rahip Simon da onlarla akraba olduğu için onlara katıldı. Ancak Hyrcanus artık Kudüs'e dönmemeye karar verdi ve şehrin dışında yerleşti.

Machine Translated by Google

Ürdünlüydü ve Araplarla sürekli savaş halindeydi, birçoğunu öldürdü ve birçoğunu esir aldı. Ayrıca güçlü bir kale inşa ettirdi ve çatısına kadar tamamen beyaz taştan yaptı ve üzerine muazzam büyüklükte hayvan figürleri kazıttı. Ayrıca etrafına büyük ve derin bir su kanalı çektirdi. Karşısındaki bir kayayı oyarak uzun mağaralar yaptı; ve içine büyük odalar yaptırdı, bazıları ziyafet için, bazıları da uyumak ve yaşamak için. Ayrıca, boyunca akan ve avluda çok hoş ve süsleyici olan büyük miktarda su kaynağı da oluşturdu. Ancak yine de mağaraların ağızlarındaki girişleri o kadar dar yaptı ki, aynı anda birden fazla kişi giremiyordu. Ve onları bu şekilde inşa etmesinin iyi bir nedeni vardı; kardeşleri tarafından kuşatılmaması ve yakalanma tehlikesine maruz kalmaması için kendi güvenliği içindi. Üstelik, sıradışı büyüklükte avlular inşa etti ve bunları çok büyük bahçelerle süsledi. Yeri bu hale getirdiğinde, ona Tire adını verdi. Bu yer, Ürdün'ün ötesinde, Heşbon ülkesine yakın, Arabistan ve Yahudiye arasındaydı. Seleukos'un Suriye kralı olduğu süre boyunca, yedi yıl boyunca bu bölgeleri yönetti. Ancak öldüğünde, Epifanes diye anılan kardeşi Antiyohos krallığı devraldı. Mısır kralı Ptolemy de öldü, o da Epifanes diye anılırdı. İki oğlu vardı, ikisi de gençti; büyüğünün adı Filometre, küçüğünün adı ise Fikkon'du. Hyrcanus'a gelince, Antiyohos'un büyük bir ordusu olduğunu görünce ve Araplara yaptıklarından dolayı yakalanıp cezalandırılmaktan korkarak, kendi eliyle intihar etti; Antiyohos ise tüm mal varlığını ele geçirdi.

BÖLÜM 5.

Başrahiplik konusunda aralarında çıkan çekişmeler üzerine Antiochus'un Kudüs'e nasıl bir sefer düzenlediğini, şehri nasıl ele geçirdiğini ve tapınakları nasıl yağmaladığını; Yahudilere nasıl sıkıntı verdiğini; Yahudilerin birçoğunun ülkelerinin yasalarını nasıl terk ettiğini; ve Samirilerin Yunanlıların adetlerini nasıl takip edip Gerizzim Dağı'ndaki tapınaklarına Jüpiter Helenius Tapınağı adını nasıl verdiklerini anlatıyor.

Machine Translated by Google

1. Bu sıralarda, başrahip Onias'ın ölümünden sonra, başrahiplik görevini kardeşi İsa'ya verdiler; çünkü Onias'ın geride bıraktığı oğlu [veya Onias IV.] henüz bir bebekti; ve uygun yerde, okuyucuya bu çocuğun başına gelen tüm olayları anlatacağız. Ancak Onias'ın kardeşi olan bu İsa, kral tarafından başrahiplikten mahrum bırakıldı; kral ona kızmıştı ve bu görevi, adı da Onias olan küçük kardeşine verdi; çünkü Simon'un bu üç oğlu vardı ve her birine rahiplik görevi verilmişti, bunu okuyucuya daha önce bildirmiştik. Bu İsa adını Jason olarak değiştirdi, ancak Onias'a Menelaus adı verildi. Şimdi, eski başrahip İsa, kendisinden sonra atanan Menelaus'a karşı bir isyan başlattı ve halk ikisi arasında bölündü. Tobias'ın oğulları Menelaus'un tarafını tuttu, ancak halkın büyük çoğunluğu Jason'ı destekledi; Bu vesileyle Menelaus ve Tobias'ın oğulları sıkıntıya düştüler ve Antiyokos'a çekilerek, ülkelerinin yasalarını ve onlara göre Yahudi yaşam tarzını terk edip kralın yasalarını ve Yunan yaşam tarzını izlemek istediklerini bildirdiler. Bu nedenle, Kudüs'te kendilerine bir Gymnasium (spor salonu) inşa etme izni istediler. (15) Ve Antiyokos onlara izin verince, çıplak olduklarında bile Yunanlı gibi görünmek için cinsel organlarının sünnetini de gizlediler. Buna göre, kendi ülkelerine ait tüm adetleri terk edip diğer milletlerin uygulamalarını taklit ettiler.

2. Antiyohos, krallığının işlerinin elverişli durumundan dolayı, hem Mısır'ı ele geçirme arzusundan hem de Ptolemy'nin oğlunun henüz zayıf ve bu kadar önemli işleri yönetme yeteneğine sahip olmadığını düşündüğünden, Mısır'a karşı bir sefer düzenlemeye karar verdi; böylece büyük kuvvetlerle Pelusium'a geldi, Ptolemy Philometor'u hileyle kuşattı ve Mısır'ı ele geçirdi. Daha sonra Memphis civarındaki yerlere geldi ve onları ele geçirdikten sonra, kuşatma yoluyla İskenderiye'yi ele geçirmeyi ve orada hüküm süren Ptolemy'yi alt etmeyi umarak aceleyle İskenderiye'ye gitti.

Fakat Romalıların emriyle sadece İskenderiye'den değil, tüm Mısır'dan da sürüldü; Romalılar ona bu ülkeye dokunmamasını emrettiler; bunu daha önce başka bir yerde açıklamıştım. Şimdi bu kralın Yahudiye'yi ve tapınağı nasıl ele geçirdiğine dair ayrıntılı bir anlatım vereceğim; çünkü önceki çalışmamda bu şeylerden çok kısaca bahsetmiştim ve bu nedenle şimdi bu tarihi tekrar ve büyük bir doğrulukla ele almanın gerekli olduğunu düşündüm.

Machine Translated by Google

3. Kral Antiochus, Romalılardan korkarak Mısır'dan döndü (16) ve Kudüs şehrine karşı bir sefer düzenledi; ve Seleukos krallığının yüz kırk üçüncü yılında oradayken, kendi tarafındakiler kapıları ona açarak şehri savaşmadan ele geçirdi.

Kudüs'ü ele geçirdikten sonra, karşı taraftan birçok kişiyi öldürdü; şehri büyük miktarda paradan yağmaladıktan sonra Antakya'ya döndü.

4. İki yıl sonra, yüz kırk beşinci yılda, bizim Haşleus, Makedonyalıların ise Apelleus diye adlandırdığı ayın yirmi beşinci gününde, yüz elli üçüncü olimpiyatta, kral Kudüs'e geldi ve barış bahanesiyle şehri hileyle ele geçirdi; o sırada, tapınaktaki zenginlikler nedeniyle kendisini şehre kabul edenlere bile acımadı; çünkü orada çok miktarda altın ve ona adanmış çok değerli birçok süs eşyası olduğunu görmüştü ve zenginliğini yağmalamak için yaptığı ittifakı bozmaya cüret etti. Böylece tapınağı boş bıraktı ve altın şamdanları, altın buhur sunakını, altın ekmek masasını ve altın kurban sunakını alıp götürdü; Ve ince keten ve kırmızıdan yapılmış olan örtüleri bile esirgemedi. Ayrıca şehrin gizli hazinelerini de boşalttı ve geriye hiçbir şey bırakmadı; ve bu şekilde Yahudileri büyük bir yas içine soktu, çünkü onlara kanuna göre Tanrı'ya sundukları günlük kurbanları sunmalarını yasakladı. Ve bütün şehri yağmaladıktan sonra, sakinlerinden bazılarını öldürdü ve bazılarını da eşleri ve çocuklarıyla birlikte esir aldı; böylece canlı olarak ele geçirilen esirlerin sayısı yaklaşık on bine ulaştı. Ayrıca en güzel binaları da yaktı; ve şehir surlarını yıktıktan sonra, şehrin aşağı kısmına bir kale inşa etti, (17) çünkü yer yüksekti ve tapınağı gözetliyordu; bu nedenle onu yüksek duvarlar ve kulelerle güçlendirdi ve içine Makedonyalılardan oluşan bir garnizon yerleştirdi. Ancak o kalede, [Yahudi] halkının dinsiz ve kötü bir kesimi yaşıyordu ve bu kesimden dolayı yurttaşlar birçok ve ağır felakete uğradılar.

Kral, Tanrı'nın sunağı üzerine bir put sunağı inşa edince, onun üzerinde domuzlar kesti ve böylece ne kanuna ne de o ülkedeki Yahudi dini ibadetine uygun olmayan bir kurban sundu. Ayrıca onları kendi Tanrılarına yaptıkları ibadeti bırakmaya ve kendi taptığı tanrılara tapmaya zorladı.

Machine Translated by Google

Kral, insanları putlar ve tanrılar olarak kabul etti; her şehir ve köyde tapınaklar inşa etmelerini, put sunakları kurmalarını ve her gün bu sunaklara domuz kurban etmelerini emretti. Ayrıca oğullarını sünnet etmemelerini emretti ve bu emri çiğneyenleri cezalandırmakla tehdit etti. Ayrıca, emirlerini yerine getirmeleri için onları zorlayacak gözetmenler atadı. Gerçekten de, kralın emirlerine gönüllü olarak veya ilan edilen cezadan korkarak uyan birçok Yahudi vardı. Ancak en iyi ve en soylu ruhlu insanlar ona aldırış etmediler, itaatsizlere tehdit ettiği cezadan çok ülkelerinin geleneklerine daha fazla saygı gösterdiler; bu yüzden her gün büyük acılar ve acı işkenceler çektiler; çünkü sopalarla kırbaçlandılar, bedenleri parçalandı ve henüz hayattayken, nefes alırken çarmıha gerildiler. Kralın emrettiği gibi, sünnet ettikleri kadınları ve oğullarını da boğarak öldürdüler; oğullarını da çarmıha gerilmiş gibi boyunlarından astılar. Bulunan kutsal kanun kitaplarını da yok ettiler ve onlarla birlikte bulunanlar da aynı şekilde perişan oldular.

5. Samiriler, Yahudilerin bu acıları çektiğini görünce, artık onların akrabaları olduklarını veya Gerizzim Dağı'ndaki tapınağın Yüce Tanrı'ya ait olduğunu itiraf etmediler. Bu, daha önce de gösterdiğimiz gibi, onların doğasına uygundu. Ve şimdi Medler ve Perslerin bir kolonisi olduklarını söylediler; ve gerçekten de onların bir kolonisiydiler. Böylece Antiyohos'a elçiler ve şu içeriğe sahip bir mektup gönderdiler: "Tanrı Epifanes, Şekem'de yaşayan Sidonlulardan Kral Antiyohos'a bir anıt. Atalarımız, sık sık yaşanan bazı veba salgınları üzerine ve eski bir batıl inancı izleyerek, Yahudilerin Şabat diye adlandırdığı günü gözlemleme geleneğine sahiptiler. (18) Ve Gerrizzim adlı dağda, adı olmasa da, bir tapınak kurduklarında, orada uygun kurbanlar sundular. Şimdi, bu kötü Yahudilere adil davranılması üzerine, işlerini yönetenler, bizim onlarla akraba olduğumuzu ve onlar gibi davrandığımızı varsayarak, kamu kayıtlarından da anlaşıldığı üzere aslen Sidonlu olmamıza rağmen, bizi aynı suçlamalara maruz bırakıyorlar. Bu nedenle, hayırseverimiz ve Kurtarıcımız olan senden, ülkenin bu bölümünün valisi Apollonius'a ve işlerinin vekili Nicanor'a emir vermeni rica ediyoruz." Bize herhangi bir rahatsızlık vermeyecekler, Yahudilerin suçlandığı şeyleri de bize yüklemeyecekler, çünkü biz onların gurbetçileriyiz.

Machine Translated by Google

Milletimizden ve onların geleneklerinden uzak duralım; fakat şu anda hiçbir adı olmayan tapınağımıza Jüpiter Hellenius Tapınağı adını verelim. Bu bir kez yapılırsa, artık rahatsız edilmeyeceğiz, kendi işlerimize daha sakin bir şekilde odaklanacağız ve böylece sana daha büyük bir gelir getireceğiz."
Samaritler bu konuda dilekçe verdiklerinde, kral onlara bir mektupta şu cevabı gönderdi: "Kral Antakya'dan Nikanor'a. Şekem'de yaşayan Sidonlular bana ekte bir dilekçe gönderdiler. Bu konuda dostlarımızla görüşürken, onların gönderdiği elçiler bize Yahudilere ait suçlamalarla hiçbir şekilde ilgilenmediklerini, Yunanların geleneklerine göre yaşamayı tercih ettiklerini bildirdiler."

Buna göre, onları bu tür suçlamalardan arındırıyoruz ve dilekçelerine uygun olarak tapınaklarının Jüpiter Hellenius Tapınağı olarak adlandırılmasını emrediyoruz." Ayrıca, aynı mektubu, ülkenin o bölgesinin valisi Apollonius'a, kırk altıncı yılın on sekizinci günü Hecatorabeom ayında gönderdi.

BÖLÜM 6.

Antakya'nın Yahudilerin kendi ülkelerinin yasalarını kullanmalarını yasaklaması üzerine, Asamoneus'un oğlu Mattathias'ın tek başına kralı nasıl hor gördüğünü ve Antakya'nın ordusunun generallerini nasıl yendiğini; ayrıca Mattathias'ın ölümünü ve Yahuda'nın tahta geçişini anlatır.

1. Şimdi o zamanlar, Modin'de oturan, Yahya'nın oğlu, Simeon'un oğlu, Asamoneus'un oğlu, Joarib sınıfından bir rahip ve Kudüs vatandaşı olan Mattathias adında biri vardı. Beş oğlu vardı: Gaddis diye anılan Yahya, Matthes diye anılan Simon, Maccabeus diye anılan Yahuda (19) , Auran diye anılan Eleazar ve Apphus diye anılan Yonatan. Şimdi bu Mattathias, çocuklarına durumlarının ne kadar kötü olduğunu, şehirde yapılan tahribatı, tapınağın yağmalanmasını ve halkın çektiği felaketleri anlattı ve onlara, o an yaşadıkları gibi şerefsizce yaşamaktansa, ülkelerinin yasaları uğruna ölmelerinin daha iyi olduğunu söyledi.

Machine Translated by Google

2. Kral tarafından görevlendirilenler, Yahudileri emredileni yapmaya zorlamak ve orada bulunanlara kralın emrettiği gibi kurban sunmalarını emretmek için Modin'e geldiklerinde, aralarında en saygın kişi olan Mattathias'ın, hem diğer nedenlerden dolayı hem de özellikle çok sayıda ve çok değerli bir aileye sahip olması nedeniyle, kurbanı başlatmasını istediler; çünkü hemşehrileri onun örneğini izleyecekti hem de böyle bir uygulama onu kralın gözünde onurlandıracaktı. Ancak Mattathias bunu yapmayacağını söyledi; ve diğer tüm milletler Antiochus'un emirlerine ya korkudan ya da onu memnun etmek için itaat etseler bile, kendisinin ve oğullarının ülkelerinin dini ibadetini terk etmeyeceklerini belirtti. Konuşmasını bitirir bitirmez, Yahudilerden biri aralarına girdi ve Antiochus'un emrettiği gibi kurban sundu. Bunun üzerine Mattathias çok öfkelendi ve yanlarında kılıç taşıyan oğullarıyla birlikte ona şiddetle saldırdı ve hem kurban kesen adamı hem de onları kurban kesmeye zorlayan kralın generali Apelles'i ve birkaç askerini öldürdü. Ayrıca put sunağını devirdi ve "Eğer birisi ülkesinin yasalarına ve Tanrı'ya ibadete bağlıysa, beni izlesin" diye bağırdı. Bunu söyledikten sonra oğullarıyla birlikte çöle kaçtı ve bütün mal varlığını köyde bıraktı. Birçok başkası da aynı şeyi yaptı ve çocukları ve eşleriyle birlikte çöle kaçarak mağaralarda yaşadılar. Ancak kralın generalleri bunu duyunca, Kudüs'teki kalede bulunan bütün güçlerini alıp Yahudileri çöle kadar kovaladılar. Onları yakaladıklarında, öncelikle onları tövbe etmeye ve kendi çıkarlarına en uygun olanı seçmeye, onları savaş kanununa göre kullanma zorunluluğuna sokmamaya ikna etmeye çalıştılar. Ancak ikna çabalarına uymayıp farklı bir düşüncede kalmaya devam ettiklerinde, Şabat günü onlarla savaştılar ve onları mağaralarda, hiçbir direniş göstermeden ve mağaraların girişlerini bile kapatmadan yaktılar. O gün kendilerini savunmaktan kaçındılar, çünkü böyle bir sıkıntı içinde bile Şabat gününe olan saygılarını ihlal etmek istemiyorlardı; çünkü kanunumuz o gün dinlenmemizi gerektiriyor. Bu mağaralarda yaklaşık bin kişi, eşleri ve çocuklarıyla birlikte boğularak öldü; ancak kurtulanların çoğu Mattathias'a katıldı ve onu liderleri olarak atadı. Mattathias onlara Şabat günü bile savaşmayı öğretti ve bunu yapmazlarsa kendi kendilerinin düşmanı olacaklarını söyledi.

Machine Translated by Google

Kanunlara [bu kadar titizlikle] uymalarına rağmen, düşmanlarının o gün bile onlara saldırdığını ve kendilerini savunmadıklarını, bu yüzden de savaşmadan ölmekten başka bir şey yapamayacaklarını anlattı. Bu konuşma onları ikna etti. Ve bu kural bugün bile aramızda devam ediyor: Gerekirse Şabat günlerinde savaşabiliriz. Böylece Mattathias etrafına büyük bir ordu topladı, putlarını yıktı ve kanunları çiğneyenleri, eline geçirebildiği herkesi öldürdü; çünkü birçoğu ondan korktukları için çevredeki uluslara dağılmıştı.

Ayrıca henüz sünnet edilmemiş olan oğlan çocuklarının da hemen sünnet edilmesini emretti ve sünnetlerine engel olmak üzere görevlendirilenleri uzaklaştırdı.

3. Fakat bir yıl hüküm sürdükten sonra hastalanınca oğullarını çağırdı, etrafına topladı ve şöyle dedi: "Ey oğullarım, ben bütün dünyanın yoluna gidiyorum; ve size bu kararımı tavsiye ediyorum ve onu yerine getirmekte ihmalkar olmamanızı rica ediyorum, sizi doğuran ve büyütenin isteklerini aklınızda tutun, ülkenizin geleneklerini koruyun ve yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya olan eski yönetim biçiminizi yeniden canlandırın; kendi istekleriyle veya zorunluluktan dolayı ona ihanet edenlerle birlikte sürüklenmeyin, aksine bana layık oğullar olun; her türlü güç ve zorunluluğun üstünde olun ve ruhlarınızı öyle hazırlayın ki, gerektiğinde kanunlarınız için ölmeye hazır olun; bunu haklı bir mantıkla bilin ki, eğer Tanrı sizin böyle hazır olduğunuzu görürse sizi göz ardı etmeyecek, erdeminize büyük değer verecek ve size eskiden sahip olduklarınızı geri verecektir." Kaybettiğiniz ve size geri verilecek olan özgürlük, huzur içinde yaşayacağınız ve kendi geleneklerinizin tadını çıkaracağınız bir özgürlüktür. Bedenleriniz ölümlüdür ve kaderin esiri; ancak yaptıkları eylemlerin hatırasıyla bir tür ölümsüzlük kazanırlar. Ve bu ölümsüzlüğe öyle aşık olmanızı istiyorum ki, şan şöhretin peşinden koşasınız ve en büyük zorluklardan geçtiğinizde, bu tür şeyler için canınızı kaybetmekten çekinmeyesiniz. Özellikle birbirinizle anlaşmanızı ve aranızdan birinin diğerinden üstün olduğu her alanda ona boyun eğmenizi ve böylece herkesin kendi erdemlerinden faydalanmasını rica ediyorum. O halde Simon'u babanız olarak kabul edin, çünkü o olağanüstü basiret sahibi bir adamdır ve size verdiği tavsiyelerde ona itaat edin. Ordunuzun başına cesareti ve gücü nedeniyle Makabe'yi alın, çünkü o milletinizin intikamını alacaktır.

Machine Translated by Google

ve düşmanlarınızdan intikam alacaklardır. Aranıza salih ve dindar kişileri alın ve güçlerini artırın."

4. Mattathias oğullarına bu şekilde hitap ettikten ve Tanrı'dan kendilerine yardım etmesini ve halkın eski düzenini geri kazanmasını diledikten kısa bir süre sonra öldü ve Modin'e gömüldü; tüm halk onun için büyük bir yas tuttu. Bunun üzerine oğlu Yahuda, elli altıncı yüzyılda kamu işlerinin yönetimini üstlendi; ve böylece, kardeşlerinin ve diğerlerinin hazır yardımıyla, düşmanlarını ülkeden kovdu, kendi ülkesinin yasalarını çiğneyenleri öldürdü ve ülkeyi içindeki tüm kirliliklerden arındırdı.

BÖLÜM 7.

Yahuda'nın Apollonius ve Seron'un ordularını nasıl alt ettiğini ve ordularının generallerini bizzat nasıl öldürdüğünü; ve bundan kısa bir süre sonra Lisyas ve Gorgias yenildikten sonra Kudüs'e nasıl gidip tapınağı temizlediğini anlatıyor.

1. Samarit ordusunun generali Apollonius bunu duyunca ordusunu alıp Yahuda'ya karşı aceleyle harekete geçti. Yahuda onu karşıladı, onunla savaşa girdi, onu yendi ve adamlarından birçoğunu, aralarında general Apollonius'un da bulunduğu birçok kişiyi öldürdü. Apollonius o sırada onun kılıcını taşıdığı için onu ele geçirip kendine sakladı; ancak öldürdüklerinden daha çok yaraladı ve düşman kampından büyük miktarda ganimet alarak yoluna devam etti. Ancak Celesurya ordusunun generali Seron, birçok kişinin Yahuda'ya katıldığını ve Yahuda'nın savaşmak ve mücadele etmek için yeterli bir orduya sahip olduğunu duyunca, kralın emirlerini çiğneyenleri cezalandırmanın kendisine yakıştığını düşünerek ona karşı bir sefer düzenlemeye karar verdi. Bunun üzerine, elinden geldiğince büyük bir ordu topladı, kaçak ve kötü Yahudileri de yanına alarak Yahuda'ya karşı geldi. İsa, Yahudiye'nin Bethhoron köyüne kadar geldi ve orada kamp kurdu; Yahuda onu orada karşıladı; ve onunla savaşmaya niyetlendiğinde, askerlerinin sayısının az olması ve...

Machine Translated by Google

Oruç tuttukları için yiyecek istiyorlardı. Adam onları cesaretlendirdi ve onlara, düşmanların zaferinin ve fethinin orduların çokluğundan değil, Tanrı'ya karşı dindarlıktan kaynaklandığını söyledi; atalarının, kendi yasaları ve çocukları adına gösterdikleri dürüstlükle sık sık on binlerce kişiyi fethettiklerini, çünkü masumiyetin en güçlü ordu olduğunu belirtti. Bu sözleriyle adamlarını düşmanın kalabalığıyla mücadele etmeye ve Seron'a saldırmaya teşvik etti. Seron'la savaşa girdiklerinde Suriyelileri yendiler; generalleri diğerlerinin arasında düştüğünde, hepsi kaçmanın en iyi yolu olduğunu düşünerek hızla kaçtılar. Böylece onları ovaya kadar takip etti ve düşmandan yaklaşık sekiz yüzünü öldürdü; ancak geri kalanlar denize yakın bölgeye kaçtılar.

2. Kral Antiyokos bunları duyunca olanlara çok kızdı; bu yüzden kendi ordusunun tamamını, adalardan kiraladığı birçok paralı askerle birlikte topladı ve ilkbaharın başlarında Yahudiye'ye girmeye hazırlandı. Ancak askerlerini topladığında hazinesinin yetersiz olduğunu ve vergilerin ödenmediğini, çünkü çok cömert ve yüksek gelirli davrandığı için uluslar arasında çıkan isyanlar yüzünden elindeki paranın yetmediğini fark etti. Bu yüzden önce Pers'e gidip o ülkenin vergilerini toplamaya karar verdi. Bunun üzerine, kralın nezdinde büyük saygınlığı olan Lisyas adında birini, Mısır ve Aşağı Asya sınırlarına kadar ve Fırat nehrinden itibaren krallığın valisi olarak bıraktı; ordusunun ve fillerinin bir kısmını ona emanet etti ve oğlu Antiyohos'u geri dönene kadar her türlü özenle yetiştirmesini, Yahudiye'yi fethetmesini, halkını köle olarak almasını, Kudüs'ü tamamen yıkmasını ve bütün ulusu ortadan kaldırmasını emretti. Kral Antiyohos bu işleri Lisyas'a emanet edince, Lisyas Pers'e gitti; 147. yılda Fırat'ı geçip yukarı eyaletlere gitti.

3. Bunun üzerine Lysias, kralın dostları arasında çok güçlü adamlar olan Dorymenes'in oğlu Ptolemy'yi, Nicanor'u ve Gorgias'ı seçti ve onlara kırk bin piyade ve yedi bin süvari verdi ve onları Yahudiye'ye karşı gönderdi; birlikler Emmaus şehrine kadar gelip kamp kurdular.

Machine Translated by Google

Ovalık arazide bir kamp kurdular. Suriye'den ve çevredeki ülkelerden de yardımcı birlikler geldi; ayrıca kaçak Yahudilerden de birçoğu geldi. Bunların yanı sıra, esir alınacak kişileri (esirleri bağlamak için yanlarında senet bulunan) satın almak için bazı tüccarlar da geldi; bu tüccarlar, onların bedeli olarak gümüş ve altın ödeyeceklerdi.
Yahuda, onların kampını ve düşmanlarının ne kadar kalabalık olduğunu görünce, kendi askerlerini cesaretlendirdi ve onlara zafer umutlarını Tanrı'ya bağlamalarını, ülkelerinin adetine göre çuval giyerek O'na yalvarmalarını ve en büyük tehlikelerde bile dua etme alışkanlıklarını göstermelerini, böylece Tanrı'nın kendilerine düşmanlarına karşı zafer vermesini sağlamalarını öğütledi. Böylece onları atalarının kullandığı eski savaş düzenine, binbaşılarının ve diğer subaylarının emrine yerleştirdi ve yeni evlenenleri ve yeni mülk edinenleri, aşırı yaşam sevgisinden dolayı korkakça savaşmasınlar diye görevden aldı. Askerlerini bu şekilde hazırladıktan sonra, onlara şu sözlerle savaşmaları için cesaret verdi: "Ey silah arkadaşlarım, cesaret ve tehlikelere aldırmamak için şu andan daha uygun bir zaman yoktur; çünkü şimdi yiğitçe savaşırsanız, özgürlüğünüzü geri kazanabilirsiniz ki bu, her insan için kendi başına hoş bir şey olduğu gibi, Tanrı'ya ibadet etme özgürlüğünü bize sağladığı için bizim için çok daha arzu edilir bir şeydir. Bu nedenle, şu anda böyle bir durumda olduğunuz için, ya bu özgürlüğü geri kazanıp, yasalarımıza ve ülkemizin geleneklerine göre mutlu ve mübarek bir yaşam biçimine kavuşmalısınız ya da en aşağılayıcı acılara katlanmalısınız; bu savaşta yenilirseniz milletinizin hiçbir tohumu kalmayacaktır. Bu nedenle yiğitçe savaşın; ve savaşmasanız bile öleceğinizi varsayın; ancak inanın ki, ülkenizin özgürlüğü, yasalarınız, dininizin özgürlüğü gibi şanlı ödüllerin yanı sıra, o zaman sonsuz bir şan da elde edeceksiniz. Bu nedenle kendinizi hazırlayın," "Ve kendinizi öyle uygun bir pozisyona getirin ki, yarın sabah gün doğar doğmaz düşmanla savaşmaya hazır olasınız."

4. Yahuda onları cesaretlendirmek için şöyle konuştu: Fakat düşman, Yahuda'ya geceleyin saldırmak için beş bin piyade ve bin süvariden oluşan Gorgias'ı gönderdi ve bu amaçla kaçak Yahudilerden bazılarını rehber olarak aldı. Bunun üzerine Mattathias'ın oğlu durumu fark etti.

Machine Translated by Google

Ve kuvvetleri bölünmüş olan düşman kampına saldırmaya karar verdi. Bu nedenle, yeterince yemek yedikten ve kamplarında birçok ateş yaktıktan sonra, gece boyunca Emmaus'taki düşmanlara doğru yürüdü. Gorgias, kampta düşman bulamayınca, dağlara çekilip saklandıklarından şüphelenerek, nerede olurlarsa olsunlar onları aramaya karar verdi. Ancak şafak sökerken, Yahuda Emmaus'taki düşmanların karşısına sadece üç bin adamla ve yoksullukları nedeniyle kötü silahlanmış bir halde çıktı; ve düşmanın kampında çok iyi ve ustaca tahkim edilmiş olduğunu görünce, Yahudileri cesaretlendirdi ve onlara, Tanrı'nın eskiden böyle adamlara güç verdiğini ve sayıca daha fazla ve silahlı olanlara karşı, büyük cesaretlerinden dolayı, çıplak bedenleriyle bile savaşmaları gerektiğini söyledi. Böylece borazancılara savaş için borazan çalmalarını emretti; Böylece, düşmanların beklemediği bir anda üzerlerine saldırdı ve onları şaşırtıp şaşırtarak, kendisine direnenlerin çoğunu öldürdü ve geri kalanları Gadara'ya, İdumeya ovalarına, Aşdod'a ve Jamnia'ya kadar takip etti; bunlardan yaklaşık üç bin kişi öldü. Yine de Yahuda, askerlerine ganimetlere çok fazla özenmemelerini, çünkü Gorgias ve onunla birlikte olan güçlerle hâlâ bir mücadele ve savaş vereceklerini, ancak onları yendikten sonra kampı güvenle yağmalayabileceklerini, çünkü geriye kalan tek düşmanın onlar olduğunu ve başka düşman beklemediklerini söyledi. Ve tam askerleriyle konuşurken, Gorgias'ın adamları kampta bıraktıkları orduya baktılar ve ordunun yıkıldığını ve kampın yandığını gördüler; çünkü kamptan yükselen duman, çok uzaktan bile ne olduğunu onlara gösterdi. Bu nedenle, Gorgias'ın yanındakiler durumun böyle olduğunu anladıklarında ve Yahuda'nın yanındakilerin onlarla savaşmaya hazır olduklarını fark ettiklerinde, onlar da korkuya kapılıp kaçtılar; fakat Yahuda, sanki Gorgias'ın askerlerini savaşmadan yenmiş gibi geri döndü ve ganimetleri ele geçirdi. Çok miktarda altın, gümüş, mor ve mavi kumaş aldı ve sonra sevinçle evine döndü, Tanrı'ya bu büyük başarı için ilahiler söyledi; çünkü bu zafer özgürlüklerinin yeniden kazanılmasına büyük katkıda bulundu.

5. Bunun üzerine Lysias, gönderdiği ordunun yenilgisine hayret etti ve ertesi yıl altmış bin seçkin adam topladı.

Machine Translated by Google

Ayrıca beş bin süvari alarak Yahudiye'ye saldırdı; Yahudiye'nin bir köyü olan Bethsur'un dağlık bölgesine çıktı ve orada kamp kurdu; orada Yahuda on bin adamla onu karşıladı; düşmanlarının büyük sayısını görünce Tanrı'ya yardım etmesi için dua etti ve ortaya çıkan ilk düşmanla savaşa girdi, onları yendi ve yaklaşık beş binini öldürdü, böylece geri kalanlar için korkutucu bir hale geldi. Hatta Lysias, Yahudilerin büyük azmini, özgürlüklerini kaybetmektense ölmeye hazır olmalarını ve gerçek bir güçmüş gibi savaşma biçimlerinden korkarak, ordunun geri kalanını yanına alıp Antakya'ya döndü, orada yabancıları askere aldı ve daha büyük bir orduyla Yahudiye'ye saldırmaya hazırlandı.

6. Bu nedenle, Antiyokos'un ordularının generalleri defalarca yenilgiye uğradığında, Yahuda halkı bir araya topladı ve onlara, Tanrı'nın kendilerine verdiği bu birçok zaferden sonra, Kudüs'e gidip tapınağı temizlemeleri ve belirlenmiş kurbanları sunmaları gerektiğini söyledi. Fakat o, bütün kalabalıkla birlikte Kudüs'e vardığında, tapınağın ıssız olduğunu, kapılarının yanmış olduğunu ve terk edilmişliğinden dolayı tapınakta kendiliğinden bitkilerin büyüdüğünü görünce, kendisi ve yanındakiler yas tutmaya ve tapınağın görüntüsü karşısında şaşkına dönmeye başladılar; bu yüzden askerlerinden bazılarını seçti ve tapınağı temizleyene kadar kaledeki muhafızlara karşı savaşmaları için onlara emir verdi. Bu nedenle, orayı iyice temizledikten ve altından yapılmış yeni kaplar, şamdan, sunum masası ve buhur sunağı getirdikten sonra, kapılara perdeleri astı ve kapılar ekledi. Ayrıca, yakmalık sunağı da kaldırdı ve demir aletlerle yontulmuş taşlardan değil, topladığı taşlardan yeni bir sunak yaptı. Böylece, Makedonyalıların Apeliens dediği Casleu ayının yirmi beşinci gününde, şamdanın üzerindeki lambaları yaktılar, buhur sunağına buhur koydular, ekmekleri sunum masasına koydular ve yeni yakmalık sunağa yakmalık kurbanlar sundular. Şimdi, bu olaylar, onların kutsal ibadetlerinin terk edildiği ve üç yıl sonra dünyevi ve sıradan bir kullanıma indirgendiği gün gerçekleşti; çünkü tapınak Antiyohos tarafından harap edilmiş ve üç yıl boyunca öyle kalmıştı. Bu haraplık, yüz kırk beşinci yılda, Apeliens ayının yirmi beşinci gününde ve yüzüncü günde meydana geldi.

Machine Translated by Google

Elli üçüncü olimpiyat günüydü; fakat aynı gün, Apeliens ayının yirmi beşinci gününde, yüz kırk sekizinci yılda ve yüz elli dördüncü olimpiyat gününde yeniden kutsandı. Ve bu yıkım, dört yüz sekiz yıl önce verilen Daniel'in kehanetine göre gerçekleşti; çünkü o, Makedonyalıların bu ibadeti [bir süreliğine] ortadan kaldıracaklarını bildirmişti.

7. Yahuda, tapınaktaki kurbanların yeniden sunulmasının bayramını sekiz gün boyunca kutladı ve bu süre zarfında hiçbir zevkten mahrum kalmadı; onlara çok zengin ve görkemli kurbanlar sundu; Tanrı'yı yüceltti ve onları ilahiler ve mezmurlarla sevindirdi. Dahası, uzun bir aradan sonra beklenmedik bir şekilde ibadet özgürlüklerini yeniden kazandıklarında, geleneklerinin yeniden canlanmasına o kadar sevindiler ki, tapınak ibadetlerinin yeniden sunulması nedeniyle sekiz gün boyunca bir bayram kutlamayı gelecek nesilleri için bir yasa haline getirdiler. Ve o zamandan bugüne bu bayramı kutluyoruz ve ona Işıklar Bayramı diyoruz. Sanırım bunun nedeni, bu özgürlüğün umutlarımızın ötesinde bize görünmesiydi; ve bu yüzden bu bayrama bu isim verildi. Yahuda ayrıca şehrin etrafındaki surları yeniden inşa etti ve düşmanların saldırılarına karşı çok yüksek kuleler dikti ve içine muhafızlar yerleştirdi. Ayrıca, düşmanlarımızdan gelebilecek her türlü saldırıya karşı bir kale görevi görmesi için Bethsura şehrini de tahkim etti.

BÖLÜM 8.

Yahuda'nın çevredeki milletleri nasıl boyun eğdirdiği; ve
SIMON'UN TİRE VE PTOLEMAİS HALKINI NASIL YENDİĞİ;
VE YAHUDA'NIN TİMOTEUS'U NASIL YENDİĞİ VE ONU NASIL ZORLADIĞI
ONU UÇUP GİTTİRDİ VE SONRA DAHA BİRÇOK ŞEY YAPTI
YUSUF VE AZARİAS DÖVÜLMÜŞTÜLER

1. Bu olaylar sona erdiğinde, Yahudilerin çevresindeki milletler güçlerinin yeniden canlanmasından çok rahatsız oldular ve bir araya gelerek birçoğunu yok ettiler; çünkü onlara tuzaklar kurarak ve gizli komplolar yaparak üstünlük sağlamışlardı. Yahuda bu adamlara karşı sürekli seferler düzenledi ve onları bu saldırılardan alıkoymaya ve Yahudilere verdikleri zararları önlemeye çalıştı. Böylece Akrabattene'de Esau'nun soyundan gelen İdumelilere saldırdı ve bir kişiyi öldürdü.

Machine Translated by Google

Birçoğunu yakaladı ve ganimetlerini aldı. Ayrıca Yahudilere pusu kuran Bean oğullarını da kuşattı; onların etrafını sardı, kulelerini yaktı ve içindekileri öldürdü. Bundan sonra, Timoteos'un komutanı olduğu büyük ve kalabalık bir orduya sahip olan Ammonlulara karşı aceleyle gitti. Onları alt ettikten sonra Yazer şehrini ele geçirdi, karılarını ve çocuklarını esir aldı, şehri yaktı ve sonra Yahudiye'ye döndü. Ancak komşu milletler onun döndüğünü anlayınca, Gilead ülkesinde büyük kalabalıklar halinde toplandılar ve sınırlarında bulunan Yahudilere saldırdılar. Yahudiler Dathema garnizonuna kaçtılar ve Timoteos'un kaçtıkları yeri ele geçirmeye çalıştığını Yahuda'ya bildirdiler. Bu mektuplar okunurken, Celile'den başka haberciler geldi ve ona Ptolemais, Sur ve Sidon halkının ve Celile'den yabancıların bir araya geldiğini bildirdiler.

2. Bunun üzerine Yahuda, her iki durumun gerektirdiği gerekliliği göz önünde bulundurarak, yapılması gerekeni düşündükten sonra, kardeşi Simon'a üç bin seçkin adam alıp Celile'deki Yahudilere yardım etmesini emretti; kendisi ve diğer kardeşi Yonatan ise sekiz bin askerle birlikte Gilead diyarına aceleyle gittiler. Geri kalan kuvvetlerin başına Zekeriya'nın oğlu Yusuf'u ve Azarias'ı bıraktı ve onlara, kendisi dönene kadar Yahudiye'yi çok dikkatli bir şekilde korumalarını ve kimseyle savaşmamalarını emretti. Bunun üzerine Simon Celile'ye gitti, düşmanla savaştı, onları bozguna uğrattı ve Ptolemais'in kapılarına kadar kovaladı, yaklaşık üç binini öldürdü, öldürülenlerin ganimetlerini ve esir aldıkları Yahudileri eşyalarıyla birlikte aldı ve sonra evine döndü.

3. Yahuda Makabe ve kardeşi Yonatan ise Ürdün nehrini geçtiler; üç günlük yolculuktan sonra, onları barışçıl bir şekilde karşılamaya gelen Nabateanlara rastladılar. Nabateanlar onlara Gilead ülkesindeki durumun nasıl olduğunu, birçoğunun sıkıntı içinde olduğunu, kalelere ve Celile şehirlerine sürüldüğünü anlattılar ve yabancılara karşı aceleyle gidip kendi yurttaşlarını onların elinden kurtarmaya çalışmasını öğütlediler. Yahuda bu öğütlere kulak verdi ve çöle geri döndü; ve ilk

Machine Translated by Google

Yahuda, Bosor halkının üzerine saldırdı, şehri ele geçirdi, halkını dövdü, bütün erkekleri ve savaşabilecek herkesi öldürdü ve şehri yaktı. Gece çöktüğünde bile durmadı, Yahudilerin o sırada kapalı olduğu ve Timoteos'un ordusuyla birlikte kalenin etrafında konuşlandığı garnizona kadar ilerledi. Yahuda sabahleyin şehre geldi; düşmanın surlara saldırdığını, bazılarının surlara çıkmak için merdivenler getirdiğini, diğerlerinin ise surları yıkmak için aletler getirdiğini görünce, borazancıya borazanını çalmasını emretti ve askerlerini kardeşleri ve akrabaları uğruna tehlikelere girmeye cesaretlendirdi; ayrıca ordusunu üç gruba ayırdı ve düşmanlarının arkasına saldırdı. Ancak Timoteos'un adamları, üzerlerine gelenin Makabe olduğunu, her ikisinin de cesaretini ve savaşta elde ettikleri başarıyı daha önce yeterince deneyimlediklerini anlayınca kaçtılar. Fakat Yahuda ordusuyla onları takip etti ve yaklaşık sekiz binini öldürdü. Sonra Malle adındaki yabancıların şehrine yöneldi, şehri ele geçirdi, bütün erkekleri öldürdü ve şehri yaktı. Ardından oradan ayrıldı ve Kasfom ile Bosor'u ve Gilead ülkesinin diğer birçok şehrini yerle bir etti.

4. Ancak bundan kısa bir süre sonra Timoteos büyük bir ordu hazırladı ve birçok yardımcı birlik daha aldı; Araplardan bazılarını ödül vaadiyle bu sefere katılmaya ikna etti ve ordusuyla birlikte derenin ötesine, Rafon şehrinin karşısına geldi; askerlerini, Yahudilerle savaş çıkması durumunda cesurca savaşmaya ve derenin geçişini engellemeye teşvik etti; çünkü onlara önceden, "Eğer derenin üzerinden geçerlerse, yenileceğiz" demişti. Yahuda, Timoteos'un savaşa hazırlandığını duyunca, kendi ordusunun tamamını alıp düşmanı Timoteos'a karşı aceleyle harekete geçti; derenin üzerinden geçtikten sonra düşmanlarına saldırdı ve bazılarını öldürdü, bazılarını ise o kadar korkuttu ki silahlarını bırakıp kaçmak zorunda kaldılar; bazıları kaçmayı başardı, bazıları ise Kamaim Tapınağı denilen yere kaçarak kendilerini korumayı umdular. Fakat Yahuda şehri ele geçirdi, onları öldürdü, tapınağı yaktı ve böylece düşmanlarını yok etmek için çeşitli yollar kullandı.

Machine Translated by Google

5. Bunu yaptıktan sonra, Yahudileri çocukları, eşleri ve mallarıyla birlikte topladı ve onları Yahudiye'ye geri götürmek üzere yola çıktı; fakat yol üzerinde bulunan Efron adlı bir şehre vardığında (başka bir yoldan gitmesi mümkün olmadığı için geri dönmek istemedi), şehir sakinlerine haber göndererek kapılarını açmalarını ve şehirden geçmelerine izin vermelerini istedi; çünkü kapıları taşlarla kapatmış ve geçişlerini engellemişlerdi. Efron sakinleri bu teklifi kabul etmeyince, yanındakileri cesaretlendirdi, şehri kuşattı ve gece gündüz kuşatarak şehri ele geçirdi, içindeki tüm erkekleri öldürdü ve her şeyi yakıp yıktı, böylece şehirden geçiş yolu açtı; öldürülenlerin sayısı o kadar fazlaydı ki, cesetlerin üzerinden geçtiler. Böylece Ürdün'ü geçtiler ve karşısında Yunanlıların İskitpolis diye adlandırdığı Bethshah şehrinin bulunduğu büyük ovaya vardılar. (20)

Oradan aceleyle ayrılıp Yahudeya'ya geldiler, yolda ilahiler ve mezmurlar okuyarak, zafer kutlamalarında alışılageldiği gibi neşe gösterilerinde bulundular. Ayrıca hem başarıları hem de ordularının korunması için şükran kurbanları sundular; zira bu savaşlarda Yahudilerden hiçbiri öldürülmemişti.(21)

6. Fakat Yahuda, Simon Celile'de Ptolemais halkıyla savaşırken ve Yahuda ile kardeşi Yonatan Gilead ülkesindeyken, Zekeriya'nın oğlu Yusuf ve Azarias'ı [geri kalan ordusunun] generalleri olarak bırakmıştı. Bu adamlar da savaşta cesur generaller olma şanını kazanmak için komutaları altındaki orduyu alıp Jamnia'ya geldiler. Orada Jamnia ordusunun generali Gorgias onlarla karşılaştı; onunla savaşa girdiklerinde ordularından iki bin kişiyi kaybettiler (22) ve kaçarak Yahudeya sınırlarına kadar kovalandılar. Bu felaket, Yahuda'nın dönüşünden önce kimseyle savaşmamaları yönündeki emirlerine itaatsizlikleri yüzünden başlarına geldi. Yahuda'nın diğer bilgece öğütlerinin yanı sıra, Yusuf ve Azarias komutasındaki birliklerin başına gelen felakete de şaşırmamak elde değil; Yahuda, bu felaketin, onlara verdiği emirlerden herhangi birini çiğnemeleri durumunda yaşanacağını anlamıştı. Fakat Yahuda ve kardeşleri İdumelilerle savaşmayı bırakmadılar, her taraftan üzerlerine saldırdılar ve Hebron şehrini ele geçirdiler.

Machine Translated by Google

Tüm surlarını yıktılar, tüm kulelerini ateşe verdiler ve yabancıların ülkesini ve Marissa şehrini yaktılar. Ayrıca Aşdod'a geldiler, şehri ele geçirdiler, harap ettiler ve içindeki ganimetlerin ve yağmalanmış malların büyük bir kısmını alıp Yahudiye'ye döndüler.

BÖLÜM 9.

ANTIOCHUS EPIPHANE'NİN ÖLÜMÜ HAKKINDA.

ANTIOCHUS EUPATOR'UN YAHUDA'YA KARŞI NASIL SAVAŞTIĞI, ONU TAPINAKTA NASIL KUŞATTIĞI VE SONRA ONUNLA NASIL BARIŞIP AYRILDIĞI; ALCIMUS VE ONIAS HAKKINDA.

1. Bu sıralarda Kral Antiochus, Yukarı ülkeleri gezerken Pers'te Elymais adında çok zengin bir şehir olduğunu ve içinde Diana'ya adanmış çok zengin bir tapınak bulunduğunu, tapınağın her türlü bağışla dolu olduğunu, ayrıca Makedonya kralı Filip'in oğlu İskender tarafından bırakıldığını öğrendi. Bu sebeplerden cesaret alarak aceleyle Elymais'e gitti, şehre saldırdı ve kuşattı. Ancak şehir halkı saldırısından ve kuşatmasından korkmadı, aksine cesurca direndi. Bu yüzden umutları boşa çıktı; onu şehirden kovdular ve peşinden gittiler, öyle ki Babil'e kadar kaçtı ve ordusunun büyük bir kısmını kaybetti. Ve bu hayal kırıklığı yüzünden kederlenirken, bazı kişiler ona, Yahudiye'ye karşı savaşmak için geride bıraktığı komutanlarının yenilgisinden ve Yahudilerin ne kadar güçlendiğinden bahsettiler. Bu olaylarla ilgili endişeler öncekine eklenince, kafası karıştı ve içinde bulunduğu kaygıdan dolayı bir hastalığa yakalandı; bu hastalık uzun sürdü ve ağrıları arttı, sonunda kısa süre içinde öleceğini anladı; bu yüzden arkadaşlarını yanına çağırdı ve hastalığının çok şiddetli olduğunu söyledi; ayrıca bu felaketin, Yahudi ulusuna getirdiği acılar, tapınaklarını yağmalaması ve Tanrılarına hakaret etmesi nedeniyle kendisine gönderildiğini itiraf etti; ve bunları söyledikten sonra can verdi. Buradan, aksi halde iyi bir adam olmasına rağmen, "Antiyokhos, Pers'teki Diana tapınağını yağmalama amacı yüzünden öldü" diyen Megalopolisli Polybius'a şaşırabiliriz; Bir şeyi yapmayı amaçlamak (23) ama onu fiilen yapmamak cezayı hak etmez. Ancak eğer

Machine Translated by Google

Polybius, Antiochus'un bu nedenle hayatını kaybettiğini düşünebilir; ancak bu kralın Kudüs'teki tapınağı yağmalayarak kutsal değerlere saygısızlık etmesi nedeniyle ölmüş olması çok daha muhtemeldir. Fakat Megalopolisli Polybius'un öne sürdüğü nedenin bizim öne sürdüğümüzden daha gerçeğe yakın olduğunu düşünenlerle bu konuda tartışmayacağız.

2. Ancak Antiyohos, ölmeden önce arkadaşlarından biri olan Filip'i çağırdı ve onu krallığının koruyucusu yaptı; ona tacını, giysisini ve yüzüğünü verdi ve bunları taşıyıp oğlu Antiyohos'a teslim etmesini emretti; ayrıca ondan eğitimine özen göstermesini ve krallığı onun için korumasını istedi. (24) Bu Antiyohos yüz kırk dokuzuncu yılda öldü; fakat onun ölümünü halka duyuran ve oğlu Antiyohos'u (şu anda onun bakımını üstlenmişti) kral olarak atayan ve ona Eupator adını veren Lysias oldu.

3. Bu sırada Kudüs kalesindeki garnizon, Yahudi kaçaklarıyla birlikte Yahudilere büyük zarar veriyordu; çünkü bu garnizondaki askerler aniden dışarı fırlayıp, kurban sunmak için tapınağa gidenleri yok ediyorlardı; zira bu kale tapınağa bitişikti ve tapınağı gözetliyordu. Bu felaketler sık sık başlarına gelince, Yahuda bu garnizonu yok etmeye karar verdi; bunun üzerine bütün halkı topladı ve kaledekileri şiddetle kuşattı. Bu, Seleukosların egemenliğinin yüz ellinci yılındaydı. Böylece savaş araçları yaptı, surlar inşa etti ve kaleyi ele geçirmek için büyük bir gayretle ilerledi. Fakat o yerde bulunan kaçaklardan birçoğu geceleyin kırsala çıktı, kendileri gibi kötü niyetli birkaç adam daha topladı ve Kral Antiochus'a giderek, kendi milletlerinden olanların kendilerine yaşattığı büyük zorluklar karşısında kendilerini ihmal ettirmemesini rica etti. Çünkü bu zorluklar, babalarının dini ibadetini terk edip, babalarının emrettiği dine yöneldikleri için babalarının yüzünden kaynaklanıyordu. Eğer kendilerine yardım göndermezse, kale ve kral tarafından kaleyi korumakla görevlendirilen askerlerin Yahuda ve yanındakiler tarafından ele geçirilme tehlikesi vardı. Henüz çocuk olan Antiochus bunu duyunca öfkelendi ve komutanlarını ve arkadaşlarını çağırarak, kendi krallığından da adamlar dahil olmak üzere paralı askerlerden oluşan bir ordu toplamalarını emretti.

Machine Translated by Google

Savaşa uygun yaştaydılar. Buna göre, yaklaşık yüz bin piyade, yirmi bin süvari ve otuz iki filden oluşan bir ordu toplandı.

4. Kral bu orduyu alıp, komutasını Lisyas'a bırakarak aceleyle Antakya'dan çıktı ve İdumea'ya geldi. Oradan da güçlü ve ele geçirilmesi zor olan Bethsura şehrine çıktı. Şehri kuşattı. Bethsura halkı cesurca ona karşı koydu, ona saldırdı ve savaş makinelerini yaktı. Kuşatma uzun sürdü. Ancak Yahuda, kralın geldiğini duyunca kalenin kuşatmasını kaldırdı, kralla karşılaştı ve düşmandan yetmiş furlong uzaklıkta, Bethzachria denilen bir yerde, boğazda kamp kurdu. Fakat kral kısa sürede kuvvetlerini Bethsura'dan çekip o boğaza getirdi. Gün ağarır ağarmaz, adamlarını savaş düzenine soktu ve fillerini dar geçitlerden birbirlerini takip edecek şekilde geçirdi, çünkü yan yana dizilemezlerdi. Her filin etrafında bin piyade ve beş yüz süvari vardı. Fillerin sırtlarında yüksek kuleler ve içlerinde okçular da bulunuyordu. Ordusunun geri kalanını da dağlara çıkardı ve arkadaşlarını diğerlerinin önüne koydu; orduya yüksek sesle bağırmaları emrini verdi ve böylece düşmana saldırdı. Ayrıca altın ve tunç kalkanlarını da görünür hale getirdi, böylece onlardan görkemli bir ışık yayıldı; bağırdıklarında dağlar yankılandı. Yahuda bunu görünce korkmadı, aksine büyük bir cesaretle düşmanı karşıladı ve ön saflardan yaklaşık altı yüz kişiyi öldürdü. Fakat Auran diye çağırdıkları kardeşi Eleazar, kraliyet zırhlarıyla donanmış, fillerin en uzunu olan fili görünce ve kralın üzerine geldiğini sanınca, büyük bir hız ve cesaretle ona saldırdı.

Ayrıca filin etrafındakilerin çoğunu öldürdü, geri kalanları dağıttı ve sonra filin karnının altına girip ona vurdu ve öldürdü; böylece fil Eleazar'ın üzerine düştü ve ağırlığıyla onu ezerek öldürdü. Ve böylece bu adam, önce cesurca birçok düşmanını yok ettikten sonra sonunu buldu.

5. Fakat Yahuda, düşmanın gücünü görünce Kudüs'e çekildi ve kuşatmaya hazırlanmaya başladı. Antiyokos ise ordusunun bir kısmını Bethsura'yı kuşatmak için gönderdi, geri kalan ordusuyla da düşmana karşı geldi.

Machine Translated by Google

Kudüs'e geldi; fakat Bethsura halkı onun gücünden korktu; ve erzaklarının azaldığını görünce, kraldan kötü muamele görmeyeceklerine dair yemin ederek teslim oldular.
Antiyohos şehri ele geçirdikten sonra, onlara çıplak göndermekten başka bir zarar vermedi. Ayrıca şehre kendi garnizonunu yerleştirdi. Ancak Kudüs tapınağına gelince, içeridekiler cesurca savunurken, Antiyohos uzun süre onu kuşattı; çünkü kral onlara karşı ne tür silahlar kullanırsa kullansın, onlar da başka silahlar kullanarak karşılık verdiler. Fakat sonra erzakları tükendi; biriktirdikleri toprak ürünleri tükendi ve o yıl ekilmeyen toprak, yedinci yıl olduğu için ekilmeden kaldı; çünkü yasalarımıza göre yedinci yılda ekilmeden bırakmak zorundayız. Ayrıca kuşatılanların çoğu ihtiyaç duydukları şeylerden mahrum kalarak kaçtı ve tapınakta sadece birkaç kişi kaldı.

6. Bunlar, tapınakta kuşatılmış olanların durumlarıydı. Fakat ordunun generali Lisyas ve kral Antiyokos, Filip'in Pers'ten gelip kamu işlerini kendi eline geçirmeye çalıştığını öğrenince, kuşatmayı bırakıp Filip'e karşı aceleyle gitmeye karar verdiler; ancak bunu askerlere veya subaylara belli etmemeye karar verdiler. Kral, Lisyas'a Filip'in işlerinden bahsetmeden askerlere ve subaylara açıkça konuşmasını ve kuşatmanın çok uzun süreceğini, yerin çok güçlü olduğunu, zaten erzak sıkıntısı çektiklerini, krallığın birçok işinin düzene sokulması gerektiğini ve kuşatılmışlarla ittifak kurmanın ve atalarının yasalarına uymalarına izin vererek tüm uluslarına dost olmanın çok daha iyi olacağını, çünkü bu savaşa sadece yasalardan mahrum bırakıldıkları için girdiklerini ve böylece evlerine dönmeleri gerektiğini söylemesini emretti. Lysias onlara bu şekilde hitap edince, hem ordu hem de subaylar bu karardan memnun oldular.

7. Bunun üzerine kral, Yahuda'ya ve onlarla birlikte kuşatılmış olanlara haber gönderdi ve onlara barış sağlayacağına, atalarının kanunlarına göre yaşamalarına ve onlardan faydalanmalarına izin vereceğine söz verdi; onlar da bu teklifleri memnuniyetle kabul ettiler ve yemin ederek sözlerini yerine getireceklerine dair güvence aldıktan sonra tapınaktan çıktılar. Fakat Antiyohos içeri girdiğinde ve yerin ne kadar güçlü olduğunu görünce yeminlerini bozdu ve emir verdi.

Machine Translated by Google

Orada surları yerle bir edecek ordusu vardı; ve bunu yaptıktan sonra Antakya'ya döndü. Yanında, Menelaus olarak da bilinen başrahip Onias'ı da götürdü; çünkü Lysias, Yahudilerin sakinleşmesi ve daha fazla huzursuzluk çıkarmaması için krala Menelaus'u öldürmesini tavsiye etmişti, zira bu adam, babasını Yahudileri atalarının dininden ayrılmaya zorlamaya ikna ederek Yahudilerin onlara yaptığı tüm kötülüklerin kaynağıydı. Böylece kral, Menelaus'u Suriye'nin Berea şehrine gönderdi ve orada on yıldır başrahip olan Menelaus'u öldürttü. O, kötü ve dinsiz bir adamdı ve yönetimi ele geçirmek için milletini kendi yasalarını çiğnemeye zorlamıştı. Menelaus'un ölümünden sonra, Jacimus olarak da bilinen Alcimus başrahip oldu. Fakat Kral Antiochus, Filip'in yönetimi ele geçirdiğini görünce ona savaş açtı, onu alt etti, yakaladı ve öldürdü. Şimdi, daha önce de belirttiğimiz gibi, babası öldüğünde çocuk kalan başrahibin oğlu Onias'a gelince; kralın amcası Menelaus'u öldürdüğünü ve başrahiplik makamını, başrahip soyundan olmayan, ancak Lysias tarafından bu makamı ailesinden başka bir eve taşımaya ikna edilen Alcimus'a verdiğini görünce, Mısır kralı Ptolemy'ye kaçtı; ve onun ve karısı Kleopatra'nın gözünde büyük saygı gördüğünü görünce, Heliopolis bölgesinde bir yer istedi ve elde etti; burada Kudüs'tekine benzer bir tapınak inşa etti; bu nedenle, daha sonra, bunun için daha uygun bir yerde, bunun hakkında ayrıntılı bilgi vereceğiz.

BÖLÜM 10.

Demetrius'un ordusunun generali Bacchides'in Yahudiye'ye karşı nasıl bir sefer düzenlediği ve başarısız bir şekilde geri döndüğü; ve kısa bir süre sonra Nikanor'un Yahuda'ya karşı nasıl gönderildiği ve ordusuyla birlikte nasıl yok olduğu; ayrıca Alcimus'un ölümü ve Yahuda'nın tahta geçişi hakkında.

1. Aynı sıralarda Seleukos'un oğlu Demetrius, Roma'dan kaçarak Suriye'nin Trablus şehrini ele geçirdi ve tacı kendi başına taktı. Ayrıca bazı paralı askerleri de bir araya toplayarak krallığına girdi ve kendisine teslim olan herkes tarafından sevinçle karşılandı. Kral Autiochus'u ve Lysias'ı ele geçirdikten sonra,

Machine Translated by Google

Onları ona canlı olarak getirdiler; Antiyohos'un iki yıllık hükümdarlığı döneminde, daha önce başka bir yerde anlattığımız gibi, Demetrius'un emriyle her ikisi de derhal öldürüldü. Ancak şimdi, kötü Yahudi kaçaklarından birçoğu ona toplandı ve aralarında baş rahip Alkimus da vardı; bunlar tüm ulusu, özellikle de Yahuda ve kardeşlerini suçladılar ve tüm dostlarını öldürdüklerini, krallığındaki partisinden olan ve dönüşünü bekleyenlerin onlar tarafından öldürüldüğünü söylediler; bu adamların onları kendi ülkelerinden kovup yabancı bir ülkede gurbetçi haline getirdiklerini söylediler ve Yahuda'nın partisinin ne tür kötülükler yaptığını öğrenmek için kendi dostlarından birini göndermesini istediler.

2. Bunun üzerine Demetrius çok öfkelendi ve Antiochus Epifanes'in dostu, iyi bir adam ve tüm Mezopotamya'ya emanet edilmiş olan Bacchides'i (25) gönderdi , ona bir ordu verdi ve baş rahip Alcimus'u onun gözetimine bıraktı; ve ona Yahuda'yı ve onunla birlikte olanları öldürme emri verdi. Böylece Bacchides aceleyle ordusuyla Antakya'dan çıktı; ve Yahudiye'ye vardığında, Yahuda ve kardeşleriyle dostluk ve barış anlaşması hakkında görüşmek üzere haber gönderdi, çünkü onu ihanetle ele geçirmeyi düşünüyordu. Ancak Yahuda ona inanmadı, çünkü barış yapmak için değil, savaşmak için gelen insanların getirdiği kadar büyük bir orduyla geldiğini gördü. Bununla birlikte, halktan bazıları Bacchides'in ilan ettirdiği şeye razı oldu; ve hemşehrileri olan Alcimus'tan önemli bir zarar görmeyeceklerini düşünerek ona katıldılar; Her ikisinden de kendilerinin veya aynı görüşte olanların herhangi bir zarar görmeyeceğine dair yemin aldıktan sonra, onları onlara emanet ettiler.

Ancak Bacchides, ettiği yeminler konusunda endişelenmedi ve altmış kişiyi öldürdü; ilk önce kendisine geçenlere verdiği sözü tutmayarak, kendisine geçmeyi düşünen diğerlerinin hepsini de caydırdı. Kudüs'ten ayrılıp Bethzetho köyüne vardığında, birçok firariyi ve halktan bazılarını yakalayıp hepsini öldürdü ve ülkede yaşayan herkese Alcimus'a itaat etmelerini emretti. Böylece, ülkeyi itaat altında tutmak için ordunun bir kısmıyla birlikte onu orada bıraktı ve Antakya'ya, Kral Demetrius'un yanına döndü.

Machine Translated by Google

3. Fakat Alcimus, egemenliğin kendisine daha sağlam bir şekilde güvence altına alınmasını istiyordu; ve halkın kendi dostu olmasını sağlayabilirse daha güvenli bir şekilde yönetebileceğini anladığı için, hepsine nazik sözler söyledi ve her biriyle hoş ve nazik bir şekilde konuştu; bu sayede kısa sürede büyük bir adam topluluğu ve ordu topladı, ancak bunların büyük çoğunluğu kötülerden ve firarilerden oluşuyordu. Hizmetkârı ve askeri olarak kullandığı bu kişilerle birlikte ülkenin her yerine gitti ve Yahuda'nın grubundan bulabildiği herkesi öldürdü.
Fakat Yahuda, Alkimus'un çoktan güçlendiğini ve ülkenin birçok iyi ve kutsal insanını yok ettiğini görünce, o da ülkenin her yerine gidip karşı taraftan olanları yok etti. Ancak Alkimus, Yahuda'ya karşı koyamayacağını ve güç bakımından ona denk olmadığını görünce, Kral Demetrius'tan yardım istemeye karar verdi; böylece Antakya'ya geldi ve onu Yahuda'ya karşı kışkırttı, onu suçladı ve onun aracılığıyla birçok felakete yol açtığını, engellenmediği ve cezalandırılmadığı takdirde daha fazla kötülük yapacağını, bunun da ona karşı güçlü bir ordu gönderilerek yapılması gerektiğini söyledi.

4. Demetrius, Yahuda'nın bu kadar güçlenmeye başlamasıyla birlikte, onu göz ardı etmenin kendi işleri için zararlı olacağına zaten inanmış olduğundan, en nazik ve en sadık dostu Nikanor'u ona karşı gönderdi; çünkü Roma şehrinden onunla birlikte kaçan da Nikanor'du. Ayrıca, Yahuda'yı yenmesi için yeterli olduğunu düşündüğü kadar çok kuvvet verdi ve millete hiç acımamasını emretti. Nikanor Kudüs'e geldiğinde, hemen Yahuda ile savaşmaya karar vermedi, onu ihanet yoluyla kendi eline geçirmeyi daha iyi buldu; bu yüzden ona bir barış mesajı gönderdi ve savaşmak ve kendilerini tehlikeye atmak için hiçbir zorunluluk olmadığını, ona zarar vermeyeceğine dair yemin edeceğini, sadece bazı dostlarıyla birlikte Kral Demetrius'un niyetlerini ve milletleri hakkındaki düşüncelerini bildirmek için geldiğini söyledi. Nikanor bu mesajı ilettiğinde, Yahuda ve kardeşleri ona itaat ettiler ve herhangi bir hileden şüphelenmedikleri için ona dostluk sözü verdiler ve Nikanor ile ordusunu kabul ettiler; fakat Nikanor Yahuda'yı selamlarken ve onunla konuşurlarken, kendi askerlerine Yahuda'yı yakalamaları için bir işaret verdi; fakat ihaneti fark etti ve kendi askerlerinin yanına geri koşarak onlarla birlikte kaçtı. Böylece amacının ve kurduğu tuzakların ortaya çıkması üzerine,

Machine Translated by Google

Nikanor, Yahuda ile açık savaşa girmeye karar verdi ve ordusunu toplayıp onunla savaşmaya hazırlandı; ve Kefarsalama adlı bir köyde onunla savaşa girince Yahuda'yı yendi (26) ve onu Kudüs'teki kaleye kaçmaya zorladı.

5. Nikanor kaleden tapınağa indiğinde, bazı rahipler ve ihtiyarlar onu karşıladı ve selamladı; kral için Tanrı'ya sundukları kurbanları ona gösterdiler. Bunun üzerine Nikanor küfretti ve onlara, halk Yahuda'yı kendisine teslim etmezse, dönüşünde tapınaklarını yıkacağını söyledi. Onları böyle tehdit ettikten sonra Kudüs'ten ayrıldı. Ancak rahipler onun sözlerinden dolayı üzüntüden ağladılar ve Tanrı'dan kendilerini düşmanlarından kurtarmasını dilediler. Nikanor Kudüs'ten ayrılıp Betoron adlı bir köye vardığında, orada kamp kurdu; Suriye'den gelen başka bir ordu da ona katılmıştı. Yahuda ise Betoron'dan otuz furlong uzaklıktaki Adasa adlı başka bir köyde, bin askerden fazla olmayan bir orduyla kamp kurdu. Ve onlara düşmanlarının çokluğundan yılmamaları, savaşacakları kişilerin sayısına aldırmamaları, aksine kim olduklarını ve ne kadar büyük ödüller için kendilerini tehlikeye attıklarını düşünmeleri ve düşmana cesurca saldırmaları için cesaret verdikten sonra, onları savaşa götürdü ve Nikanor ile birlikte şiddetli bir savaşa girdi, düşmanı yendi ve birçoğunu öldürdü; ve sonunda Nikanor, şanlı bir şekilde savaşırken düştü: - onun düşüşü üzerine ordu durmadı; ancak generallerini kaybettiklerinde kaçmak zorunda kaldılar ve silahlarını bıraktılar. Yahuda da onları takip etti ve öldürdü ve borazan sesleriyle komşu köylere düşmanı yendiğini duyurdu; Halk bunu duyunca aceleyle zırhlarını kuşandılar ve kaçmakta olan düşmanlarının karşısına çıkarak onları öldürdüler; öyle ki, sayıları dokuz bin olan bu savaştan tek bir kişi bile kurtulamadı. Bu zafer, Yahudilerin Adar, Makedonların ise Dystrus olarak adlandırdığı ayın on üçüncü gününe denk geldi; Yahudiler bu zaferi her yıl o gün kutlar ve bayram günü olarak kabul ederler. Bundan sonra Yahudi milleti bir süre savaşlardan uzak kaldı ve barış içinde yaşadı; ancak daha sonra eski savaş ve tehlike dolu durumlarına geri döndüler.

Machine Translated by Google

6. Fakat baş rahip Alcimus, eski zamanlardan beri orada bulunan ve kutsal peygamberler tarafından inşa edilmiş olan kutsal yerin duvarını yıkmaya karar vermişken, Tanrı tarafından aniden vuruldu ve yere düştü. (27) Bu darbe onu yere serdi ve dilsiz kaldı; günlerce azap çektikten sonra, dört yıldır baş rahip olarak görev yaparken öldü. Ölümünden sonra halk, baş rahipliği Yahuda'ya verdi; Romalıların gücünü ve Galatya, İberya, Kartaca ve Libya'yı savaşta fethettiklerini, ayrıca Yunanistan'ı ve kralları Perseus, Filip ve Büyük Antiyokos'u da boyun eğdirdiklerini duyan Yahuda, onlarla dostluk antlaşması yapmaya karar verdi. Bu nedenle, dostlarından Yuhanna oğlu Eupolemus ve Eleazar oğlu Jason'ı Roma'ya gönderdi ve onlar aracılığıyla Romalılardan kendilerine yardım etmelerini, dostları olmalarını ve Demetrius'a Yahudilere karşı savaşmayacağına dair bir mektup yazmalarını istedi. Böylece senato, Yahuda'dan Roma'ya gelen elçileri kabul etti, onlarla geldikleri görev hakkında görüştü ve onlara yardım antlaşması verdi. Ayrıca bu konuda bir kararname çıkardılar ve bir kopyasını Yahudiye'ye gönderdiler. Bu kararname başkentte de muhafaza edildi ve pirinç üzerine kazındı. Kararnamenin kendisi şöyleydi: "Yahudi ulusuyla yardım ve dostluk ittifakı hakkındaki senato kararnamesi. Romalılara bağlı olanların Yahudi ulusuyla savaşması veya savaşanlara tahıl, gemi veya para göndererek yardım etmesi yasal olmayacaktır; Yahudilere herhangi bir saldırı olursa, Romalılar ellerinden geldiğince onlara yardım edeceklerdir; yine, Romalılara herhangi bir saldırı olursa, Yahudiler onlara yardım edeceklerdir. Yahudiler bu yardım ittifakına bir şey eklemek veya çıkarmak isterlerse, bu Romalıların ortak rızasıyla yapılacaktır. Ve bu şekilde yapılacak her türlü ekleme geçerli olacaktır." Bu ferman, Yahya'nın oğlu Eupolemus ve Eleazar'ın oğlu Jason tarafından yazılmıştır (28) , o zamanlar Yahuda ulusun baş rahibiydi ve kardeşi Simon ordunun generaliydi. Ve bu, Romalıların Yahudilerle yaptığı ilk ittifaktı ve bu şekilde yönetildi.

BÖLÜM 11.

BACCHIDES'İN YAHUDA'YA KARŞI YENİDEN GÖNDERİLDİĞİ;
VE YAHUDA'NIN CESURCA NASIL DÜŞTÜĞÜ

Machine Translated by Google

DÖVÜŞMEK.

1. Fakat Demetrius, Nikanor'un ölümünü ve onunla birlikte olan ordunun yok edilmesini öğrenince, Bacchides'i tekrar bir orduyla Yahudiye'ye gönderdi. Bacchides Antakya'dan çıktı, Yahudiye'ye geldi ve Celile'deki Arbela şehrinde kamp kurdu. Oradakileri mağaralara sığındırdıktan sonra (çünkü halkın çoğu bu tür yerlere kaçmıştı), oradan ayrıldı ve Kudüs'e olabildiğince hızlı bir şekilde gitti. Yahuda'nın Bethzetho adlı bir köyde kamp kurduğunu öğrenince, ordusunu ona karşı yönlendirdi: Yirmi bin piyade ve iki bin süvariden oluşan bir orduydu. Yahuda'nın ise binden fazla askeri yoktu. (29) Bunlar Bacchides'in adamlarının çokluğunu görünce korktular, kamplarını terk ettiler ve sekiz yüz kişi hariç hepsi kaçtı. Yahuda kendi askerleri tarafından terk edildiğinde ve düşman ona baskı yapıp ordusunu toplamasına vakit vermediğinde, yanında sadece sekiz yüz adamı olmasına rağmen, Bakkides'in ordusuyla savaşmaya hazırlandı; bu yüzden bu adamlara cesurca tehlikeye atılmaları için öğüt verdi ve onları düşmana saldırmaya teşvik etti.

Ve onlar, bu kadar büyük bir orduyla savaşacak kadar yeterli bir birlik olmadıklarını söyleyip, şimdi geri çekilip kendilerini kurtarmaları ve kendi adamlarını topladıktan sonra düşmana saldırması gerektiğini söylediklerinde, cevabı şu oldu: "Güneş asla böyle bir şey görmesin ki, düşmana sırtımı döneyim ve bu benim sonum olacak olsa bile, bu savaşta ölmem gerekse bile, cesurca karşı koymayı ve başıma ne gelirse gelsin göğüslemeyi, şimdi kaçarak önceki büyük eylemlerime leke getirmekten veya şanlarını zedelemekten daha çok tercih ederim." Bu, yanında kalanlara yaptığı ve onları düşmana saldırmaya teşvik ettiği konuşmaydı.

2. Fakat Bachlides ordusunu kampından çıkardı ve savaş düzenine soktu. Süvarileri iki kanada, hafif askerleri ve okçuları da ordunun önüne yerleştirdi, kendisi ise sağ kanattaydı. Ordusunu böylece savaş düzenine sokup düşmanla savaşa girmeye hazırlanırken, borazancıya savaş sinyali vermesini, orduya da bağırarak düşmana saldırmalarını emretti.

Yahuda da aynı şeyi yapınca, onlarla birlikte savaşa katıldı; her iki taraf da cesurca savaştı ve savaş gün batımına kadar sürdü. Yahuda, şunu gördü ki...

Machine Translated by Google

Başid ve ordunun en güçlü kısmı sağ kanattaydı ve bunun üzerine en cesur adamlarını yanına alarak ordunun o kısmına saldırdı, saflarını bozdu, onları ortaya sürdü ve kaçmaya zorladı, Aza adlı bir dağa kadar kovaladı. Ancak sol kanattakiler sağ kanadın kaçtığını görünce Yahuda'yı kuşattılar, peşinden koştular ve ordularının ortasına aldılar. Kaçamayacak durumda, düşmanlarla çevrili olduğu için olduğu yerde kaldı ve yanındakilerle savaştı. Kendisine saldıranların çoğunu öldürdükten sonra, sonunda kendisi de yaralandı, yere düştü ve can verdi, tıpkı önceki ünlü kahramanlıklarına benzer bir şekilde öldü. Yahuda öldüğünde, yanındakilerin komutan olarak kabul edebilecekleri kimse kalmamıştı; böyle bir generalden mahrum kaldıklarını görünce kaçtılar. Fakat Yahuda'nın kardeşleri Simon ve Yonatan, düşmanla yaptıkları bir anlaşma sayesinde onun cesedini teslim aldılar ve babalarının gömüldüğü Modin köyüne götürerek orada defnettiler; halk ise günlerce onun için yas tuttu ve cenaze töreninin olağan ciddi ritüellerini yerine getirdi. Ve Yahuda'nın sonu böyle oldu.

O, cesur ve büyük bir savaşçıydı ve babaları Matrathin'in emirlerine bağlıydı; hem işlerinde hem de acılarında, yurttaşlarının özgürlüğü için her türlü zorluğa katlanmıştı. Ve [yaşarken] karakteri bu kadar mükemmelken, ulusuna özgürlük kazandırarak ve onları Makedonların köleliğinden kurtararak ardında şanlı bir şöhret ve hatıra bıraktı. Ve üç yıl boyunca başrahiplik görevini sürdürdükten sonra öldü.

SON NOT

(1) Burada Josephus, "kirli şeyleri yemek" anlamında "ortak şeyleri yemek" anlamına gelen koinopltagia kelimesini kullanmıştır; tıpkı Yeni Ahit'imizin Elçilerin İşleri'nde de olduğu gibi. 10:14, 15, 28; 11:8, 9; Romalılar 14:14,

(2) Daha önce İskender tarafından ve şimdi de Lagus oğlu Ptolemy tarafından Mısır'a götürülen bu Yahudilerin ve Samaritlerin büyük sayısı, daha sonra, birazdan göreceğimiz gibi, Philadelphus tarafından kısa sürede kurtarılan ve yetmiş iki tercümanı çağırmadan önce özgür bırakılan büyük kalabalıkta; o kalenin birçok garnizonunda ve diğer askerlerinde ortaya çıkmaktadır.

Machine Translated by Google

Mısır'daki ulus; uzun yıllar sonra İskenderiye'deki ünlü Yahudi yerleşimi ve sinagoglarının sayısı; ve Musa Kanunu'nda kamu ibadeti için belirlenen yerin, Kudüs'teki Yahudi tapınağı mı yoksa Gerizzim'deki Samarit tapınağı mı olduğu konusunda Yahudiler ve Samaritliler arasında Filometre döneminde yaşanan şiddetli çekişme; yazarımızın daha sonra ele alacağı tüm bu konular. Aynı prensler döneminde Mısır'a getirilen Samaritlilere gelince, Scaliger, Kahire'de büyük bir sinagogu olanların ve Arap coğrafyacının Kızıldeniz'deki bir adada ele geçirdiklerinden bahsettiği kişilerin, buradaki notların bize bildirdiği gibi, günümüzde de onların kalıntıları olduğunu varsaymaktadır.

(3) Eski Ahit'in diğer bölümlerinin yetmiş Mısırlı Yahudi tarafından Lagus oğlu Ptolemy ve Philadelphus dönemlerinde tercüme edilmesi; ayrıca Aristeus'un bize anlattığı ve oradan Philo ve Josephus'un Aristeus'un tarihini savunduğu gibi, yetmiş iki Kudüslü Yahudi tarafından İskenderiye'de Pentateuch'un tercüme edilmesi; bkz. Lit. Accorap. of Proph. at large'ın Ek bölümü, s. 117-152.

(4) Her ne kadar bu yüz yirmi drahmi [İskenderiye drahmisi veya altmış Yahudi şekeli] sayısı burada üç kez tekrarlanmış olsa da ve bu Josephus'un Yunanca ve Latince tüm kopyalarında da aynı olsa da; Josephus'un anlatımını aldığı Aristeus'un tüm kopyalarında bu miktar birkaç kez geçiyor ve yine de yirmi drahmiden veya on Yahudi şekelinden fazla değil; ve birazdan yazılacak olan talentlerin toplamı, yüz binden biraz fazla köle için dört yüz altmışın biraz üzerinde olup Josephus ve Aristeus'ta neredeyse aynı olduğundan, yüz yirmi drahmiden ziyade yirmiye daha çok uyuyor; ve eski zamanlarda bir kölenin değeri en fazla otuz şekel veya altmış drahmiydi; bkz. Çıkış 21:32; bu Yahudi kölelerin ve sayıları çok fazla olanların mevcut koşullarında, Philadelphus onları daha pahalı bir fiyattan ziyade daha ucuz bir fiyata kurtarmayı tercih ederdi; — Burada Aristeus'un nüshalarını Josephus'unkilere tercih etmek için çok geçerli sebepler var.

(5) Sirak kitabının ellinci bölümünde, Onias'ın oğlu adil Simon'un övgüsüne dair çok büyük bir övgüye rastlıyoruz, bölümün tamamında. Bu vesileyle o bölümün kendisine başvurmak da uygunsuz olmaz.

Machine Translated by Google

(6) Burada ve şimdi Philadelphus'un kraliçesi ve kız kardeşi Arsinoe'den bahsedildiğini gördüğümüzde, Spanheim ile birlikte, Arsinoe'nin hem kız kardeşi hem de karısı olduğunu, Perslerin ve o dönemdeki Mısır'ın, hatta çok daha sonraki Asurluların eski geleneklerine göre olduğunu hatırlamalıyız. Bkz. Antik.
B. XX. bölüm 2. kısım 1. Buradan, Philadelphus'un sikkelerinde şu bilinen yazıt yer almaktadır: "İlahi erkek ve kız kardeş."

(7) Talmudistler, bu kesin ve çok eski örneğe aykırı olarak, kanunu altın harflerle yazmanın caiz olmadığını söylerler. Hudson ve Reland'ın buradaki notlarına bakın.

(8) Bu, yemekten önce okunan bir şükran duası, kısa bir dua veya bir teşekkür duasının karşılaştığım en eski örneğidir; bu dua, putperest bir rahip tarafından söylendiği gibi, bu yetmiş iki yorumcudan biri olan Yahudi rahip Eleazar tarafından söylenmiştir. Karşılaştığım bir sonraki örnek, Essenilerin (Savaş Hakkında, B. II. bölüm 8. kısım 5) hem yemekten önce hem de sonra söyledikleridir; Kurtarıcımızın yemekten önce söyledikleri Markos 8:6; Yuhanna 6:11, 23; ve Aziz Pavlus'un söyledikleri Elçilerin İşleri 27:35; ve Hristiyanlar için böyle bir şükran duası veya duanın bir biçimi, Havarilerin Anayasaları'nın beşinci kitabının sonunda yer almaktadır ve bu, hem yemekten önce hem de sonra söylenmek üzere tasarlanmış gibi görünmektedir.

(9) Bunlar daha ziyade insanlığın iyi ve dindar yönetimine yönelik siyasi sorular ve cevaplardı.

(10) Tercümanların her sabah Tanrı'ya dua etmeden ve tercümeye başlamadan önce denizde yıkanarak arınmaları, Havari Petrus'un Clement'in Kabulleri'ndeki (B. IV. bölüm 3. ve BV. bölüm 36.) benzer uygulamasıyla ve bazen deniz veya nehirlerin yakınında inşa edilen Proseuchre veya dua yerleriyle karşılaştırılabilir; bu konuda bkz. Antiq. B. XIV. bölüm 10. kısım 9,3; Elçiler 16:13. 16.

(11) Yahudiye'de ve komşu ülkelerde yağ kullanımı çok daha yaygındı ve bağışları da bizim aramızdakinden çok daha değerliydi. Ayrıca, Josephus zamanında, Yahudilerin putperestler tarafından hazırlanan herhangi bir yağı kullanmaları yasa dışı kabul ediliyordu; belki de bu putperestlerin hazırlama biçimine karışmış bazı batıl inançlar yüzünden. Bu nedenle putperestler onlara yağ bağışı yapacakları zaman, Yahudiler onlara ödeme yaparlardı.

Machine Translated by Google

Bunun yerine para. Savaş Üzerine, B. II. bölüm 21. kısım 2; Josephus'un Hayatı, kısım 13; ve Hudson'ın önümüzdeki yerle ilgili notuna bakın.

(12) Bu ve eski Romalıların hem Yahudilere hem de diğer fethedilmiş uluslara karşı gösterdikleri adalet, eşitlik ve cömertliğin benzer büyük ve adil özellikleri, Yüce Tanrı'nın, Yahudileri kötülükleri nedeniyle reddettikten sonra onları kendi halkı olarak seçmesinin ve Hristiyanlığı ilk olarak o imparatorlukta kurmasının çok iyi bir nedenini bize sunmaktadır; bu konu hakkında Josephus'un 2. bölümüne bakınız; ayrıca Antiq. B. XIV. bölüm 10. bölüm 22, 23; B. XVI. bölüm 2. bölüm 4.

(13) Bu yerin adı, Phicol, İbrahim zamanında Abimelek'in ordusunun baş komutanının adıyla aynıdır (Tekvin 21:22) ve muhtemelen o Phicol'un doğum yeri veya ikametgahı olabilir, çünkü Filistin'in güney kısmında olduğu anlaşılıyor, tıpkı o yer gibi.

(14) Bu Lakedemonluların burada kendilerini Yahudilerle akraba olarak, aynı atadan, İbrahim'den türemiş olarak ilan etmelerinin nereden geldiğini söyleyemem, Grotius'un varsaydığı gibi Pelasgi'den gelen Dores'ten türemiş olmaları dışında. Bunlar Herodot tarafından Barbarlar olarak adlandırılır ve belki de İbrahim'in Ketura'dan olan soyundan gelen Suriyeliler ve Araplardan türemişlerdir. Bkz. Antik Çağ, B. XIV. bölüm 10. kısım 22; ve Savaş Üzerine, B.I. bölüm 26. kısım 1; ve Grotius, 1 Makabe 12:7 üzerine. Ayrıca Clement'in Tanımalarından, İbrahim'in hizmetkarı Şamlı Eliezer'in (Tekvin 15:2; 24) eskiden bazıları tarafından onun oğlu olarak kabul edildiğini gözlemleyebiliriz. Eğer Lakedemonlular ondan türemişlerse, kendilerini İshak'tan türemiş olan Yahudiler gibi İbrahim'in soyundan sayabilirlerdi. Ve belki de Şamlı Eliezer, Justin tarafından kısaltılan Trogus Pompeius'un Yahudi ulusunun kurucusu olarak gösterdiği Şam'dır; ancak daha sonra hata yaparak Azelus, Adores, İbrahim ve İsrail'i Yahudiye kralları ve bu Şam'ın halefleri olarak gösterir. Ayrıca, Musa Korenensis'in Ermeniler tarihiyle ilgili eserinde Part ulusunun da Ketura ve çocukları aracılığıyla İbrahim'den türediğini belirtmesi de yerinde olacaktır.

(15) Bu "Spor Salonu" kelimesi, egzersizlerin çıplak yapıldığı bir yeri doğru bir şekilde ifade eder; bu da sünnetli Yahudileri sünnetsiz Yahudi olmayanlardan doğal olarak ayırt edeceğinden, bu Yahudiler

Machine Translated by Google

Dinden dönenler, Aziz Pavlus'un 1 Korintliler 7:18'de ima ettiği ve Celsus'un B. VII. bölüm 25'te anlattığı gibi, cerrahi bir işlem yoluyla sünnetsiz görünmeye çalıştılar; Dr. Hudson da bize bunu bildiriyor.

(16) Josephus, bu noktada Makabiler Kitabı'nın Birinci Kitabı'nı, son derece mükemmel ve son derece otantik bir tarihi takip etmeye başlar; ve buna göre, burada, büyük bir sadakat ve doğrulukla, onun tarafından özetlenmiştir; mevcut kopyaları arasında, Eski Ahit'in diğer herhangi bir kutsal İbranice kitabından daha az farklılık olduğu görülmektedir (çünkü bu kitap da aslen İbranice yazılmıştır), ki bu çok doğaldır, çünkü diğerlerinden çok daha yakın bir zamanda Josephus'un zamanına yazılmıştır.

(17) Hem Makabiler hem de Josephus'ta sıkça bahsi geçen bu kale, Siyon Dağı'ndan daha alçak, ancak eteklerinde ve Moriah Dağı'ndan daha yüksek, ancak ikisinin arasında bir tepe üzerine inşa edilmiş bir kale gibi görünüyor; Yahudilerin düşmanları bu tepeyi ele geçirmiş ve üzerine bu kaleyi inşa edip tahkim etmişlerdi; ta ki Yahudiler bir süre sonra onu geri alıp yıkıp, tepeyi ortak araziyle düzleştirene kadar. Böylece düşmanları bir daha onu ele geçiremesin ve oradan tapınağı gözetleyip, uzun zamandır çektikleri zararı onlara tekrar yaşatabilsinler. (Antiq. B. XIII. ch. 6. sect. 6)

(18) Samaritlerin bu iddiası dikkat çekicidir; Yahudi olmamalarına rağmen, eski zamanlardan beri Şabat gününü ve başka yerlerde iddia ettikleri gibi Şabat yılını da gözlemlemişlerdir, Antiq. B. XI. ch. 8. sect. 6.

(19) Bu Makabi adının öncelikle Yahuda Makabi'ye verilmediği, ne de modern hahamların boş yere iddia ettiği gibi, sancağındaki İbranice "Mi Kamoka Be Elire, Jehovah?" ("Ey Yehova, tanrılar arasında sana benzeyen kimdir?") Çıkış 15:11 kelimelerinin baş harflerinden türetilmediği gerçeği için, bkz. Authent. Rec. Bölüm I. s. 205, 206. Bu arada, bu Makabilerin ve soylarının asıl adının Asamonealılar olduğunu ve bunun da Josephus'un burada bize bildirdiği gibi Mattathias'ın büyük dedesi Asamoneus'tan türetildiğini belirtmekte fayda var.

Machine Translated by Google

(20) Bethshah'ın Scythopolis olarak adlandırılmasının sebebi, Herodotos, BI s. 105 ve Syncellus, s. 214'ten iyi bilinmektedir; İskitler, Yoşiya döneminde Asya'yı istila ettiklerinde bu şehri ele geçirmiş ve Asya'da kaldıkları sürece orada tutmuşlardır; o zamandan beri şehir Scythopolis veya İskitler Şehri adını korumuştur.

(21) Tanrı'nın iradesine göre olan bu seferdeki tüm dindar Yahudilerin bu son derece ilahi koruması, Tanrı'nın halkı olan Yahudiler arasında sık sık gözlemlenebilir; ve buna benzer bir durum, aynı zamanda ilahi takdire bağlı olan dört monarşinin değişimlerinde de görülmektedir. Bkz. Prideaux, 331, 333 ve 334 yılları.

(22) İşte ilahi takdirin bir başka büyük örneği: Simon, Yahuda ve Yonatan, kanunlarını ve dinlerini haklı bir şekilde savunurken mucizevi bir şekilde korunup kutsandıkları sırada, Tanrı'dan veya onları kurtarmak için görevlendirdiği aileden herhangi bir yetki almadan, boş ve gösterişli bir şekilde şeref için savaşmaya giden Yahudilerin diğer generalleri, feci bir şekilde hayal kırıklığına uğratılıp yenilgiye uğratıldılar. Bkz. 1 Makabe 5:61, 62.

(23) Ferisi olan Aziz Pavlus, onuncu emirde "Komşunun malına göz dikmeyeceksin" (Romalılar 7:7) denmeseydi, şehvetin veya arzuların günah olduğunu bilmediğini itiraf ettiğine göre, aynı mezhepten olan Josephus'un da, niyetten öteye gitmeyen günahların büyüklüğünü derinlemesine anlamadığı anlaşılıyor. Ancak Josephus burada, ne Tanrı'nın ne de insanın herhangi bir yasası tarafından sırf niyet için öngörülmeyen ölüm cezasından bahsettiğine göre, sözlerinin, niyet edilen ancak işlenmeyen günahların hiç günah olmadığı anlamına geldiği şeklinde yorumlanmasına gerek yoktur.

(24) Josephus'un burada Antiochus Eupator'u tahta çıktığında genç ve eğitimden yoksun olarak tanımlamasına şaşmamalı, çünkü Appian bize (Süryani. s. 177) o zamanlar sadece dokuz yaşında olduğunu bildiriyor.

(25) Josephus'un, Yahudilerin acımasız ve kanlı düşmanı Bacchidoa'yı, mevcut kopyalarımızda olduğu gibi, iyi, nazik ve kibar bir adam olarak adlandırması hiçbir şekilde olası değildir. Josephus'un burada takip ettiği Birinci Makabiler Kitabı'nın yazarı, onun hakkında bunun yerine şunu söylüyor:

Machine Translated by Google

O, krallıkta büyük bir adamdı ve kralına sadıktı; Josephus'un da muhtemelen kastettiği buydu.

(26) Josephus'un kopyaları burada Nicanor'a zafer verdiği için bozulmuş olmalı; çünkü bunu takip eden sözler, yenilenin kesinlikle Davut şehrine veya Siyon Dağı'na ait olan ve Yahuda'nın değil, Nicanor'un garnizonunun elinde bulunan kaleye kaçtığını ima etmektedir. Ayrıca bu, Josephus'un asıl yazarının (1 Makabe 7:32) Nicanor'un yaklaşık beş bin adamını kaybettiğini ve Davut şehrine kaçtığını söyleyen açık sözlerine de aykırıdır.

(27) Alcimus veya Jac-mus'un (baş rahipler ailesinden olmayan ve aşağılık bir putperest olan Lysias tarafından yapılan ilk baş rahip) Yahuda'nın ölümünden önce gerçekleşen sefil ölümü ve Yahuda'nın onun yerine baş rahip olarak geçmesi, hem burada hem de bu kitabın sonunda, ölümünü Yahuda'nın ölümünden sonraya yerleştiren ve Yahuda'nın baş rahipliğinden tek kelime bile bahsetmeyen 1 Makabe 9:54-57 ile doğrudan çelişmektedir.

Roma tarihlerinin, Romalıların o dönemdeki fetihleri ve güçlü konumları hakkındaki bu anlatımla ne kadar örtüştüğünü Havercamp'ın baskısındaki notlarda görebilirsiniz; ancak Roma senatörlerinin sayısının o zamanlar sadece üç yüz yirmi olduğu bilgisi, sanırım, yalnızca 1 Makabe 8:15'ten bilinmektedir.

(28) Bu abonelik 1 Makabe 8:17, 29'da eksiktir ve az önce gördüğümüz gibi, yanlışlıkla Yahuda'nın bu sırada baş rahip olduğunu düşünen ve buna göre kardeşi Yonatan'ı ordunun generali olarak sayan Josephus'un sözleri olmalıdır; oysa Yonatan'ın Yahuda'nın ölümünden sonrasına kadar bu görevde olmadığı anlaşılmaktadır.

(29) Josephus'un yazdığı bu nüshada, 1 Makabe 9:5 ile birlikte bin değil, üç bin olduğu çok açıktır; çünkü Josephus'ta olduğu gibi 1 Makabe 9:6'da da ana kısım ilk başta kaçmış olsa da, orada olduğu gibi burada da Yahuda ile sekiz yüz kişinin kaldığı söyleniyor ki, eğer toplam sayı binden fazla olmasaydı bu saçma olurdu.

Machine Translated by Google

Kitap XIII

SEKSEN İKİ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR,

YAHUDA MAKABEBUS'UN ÖLÜMÜNDEN KRALİÇE İSKENDER'İN ÖLÜMÜNE KADAR.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

Jonathan'ın kardeşi Yahuda'dan sonra hükümeti nasıl ele geçirdiği ve kardeşi Simon ile birlikte Bacchides'e karşı nasıl savaş açtığı.

1. Yahudi ulusunun Makedonlar tarafından köleleştirildikten sonra özgürlüklerini nasıl geri kazandıkları, ordularının generali Yahuda'nın ne tür mücadeleler verdiği ve ne kadar büyük savaşlar verdiği, ta ki onlar için savaşırken öldürülene kadar, önceki kitapta anlatılmıştır; fakat o öldükten sonra, bütün kötüler ve atalarının yasalarını çiğneyenler Yahudiye'de yeniden ortaya çıktılar, çoğaldılar ve onları her yönden sıkıntıya soktular. Bir kıtlık da kötülüklerine yardımcı oldu ve ülkeyi perişan etti; öyle ki, ihtiyaç duydukları şeylerin eksikliğinden ve hem kıtlığın hem de düşmanlarının getirdiği sefaletlere dayanamadıkları için birçok kişi ülkelerini terk edip Makedonlara gitti. Ve şimdi Bacchides, atalarının alışılmış yaşam tarzından sapmış ve komşuları gibi yaşamayı seçmiş Yahudileri bir araya topladı ve ülkenin yönetimini onlara emanet etti. Onlar da Yahuda'nın dostlarını ve onun tarafındakileri yakalayıp Bacchides'e teslim ettiler. Bacchides, önce onları kendi keyfine göre işkence edip eziyet ettikten sonra, sonunda onları bu yolla öldürdü. Yahudilerin bu felaketi, Babil'den dönüşlerinden beri hiç yaşamadıkları kadar büyük bir hal aldığında, Yahuda'nın arkadaşlarından geriye kalanlar, milletin sefil bir şekilde yok olmaya hazır olduğunu görerek, kardeşi Yonatan'a gelip, kardeşinin yaptığı gibi, hemşehrilerinin özgürlüğü için canını feda ederek gösterdiği özeni göstermesini ve özellikle içinde bulunduğu yıkıcı koşullar altında milletin yöneticisiz kalmasına izin vermemesini rica ettiler. Jonathan, onlar için ölmeye hazır olduğunu ve kendisini kardeşinden aşağı görmediğini söyleyince, Yahudi ordusunun generali olarak atandı.

2. Bacchides bunu duyunca, Jonathan'ın tıpkı Yahuda gibi kral ve Makedonyalılar için çok sorun yaratabileceğinden korktu.

Machine Translated by Google

Önünde, onu nasıl hileyle öldürebileceğini düşünüyordu. Ancak bu niyeti Yonatan'ın ve kardeşi Simon'un da bildiği bir şeydi; bu ikisi durumu öğrenince, tüm arkadaşlarını alıp hemen şehre en yakın çöle kaçtılar ve Asfar adlı bir göle vardıklarında orada kaldılar. Ancak Bakkide, onların zor durumda olduklarını ve orada bulunduklarını anlayınca, tüm kuvvetleriyle onlara saldırmak için acele etti ve Ürdün'ün ötesine kamp kurarak ordusunu topladı. Yonatan, Bakkide'nin kendisine doğru geldiğini öğrenince, Bakkide ile olan savaş bitene kadar eşyalarını Nabatean Araplarına bırakması için Gaddis diye de anılan kardeşi Yuhanna'yı Nabatean Araplarına gönderdi, çünkü onlar Yahudilerin dostlarıydı. Ambri'nin oğulları Medaba şehrinden Yuhanna'ya pusu kurdular, onu ve yanındakileri yakaladılar ve üzerlerindeki her şeyi yağmaladılar. Ayrıca Yahya'yı ve tüm arkadaşlarını da öldürdüler. Ancak, birazdan anlatacağımız gibi, Yahya'nın kardeşleri tarafından yaptıkları için yeterince cezalandırıldılar.

3. Fakat Bakkides, Yonatan'ın Ürdün gölleri arasında kamp kurduğunu öğrenince, Şabat gününün geldiğini fark etti ve ona saldırdı (o gün dinlenmenin kanun gereği savaşmayacağını sanarak); fakat Yonatan arkadaşlarını savaşmaya teşvik etti ve nehir ve düşmanları tarafından kuşatıldıkları, kaçacak hiçbir yolları olmadığı için canlarının tehlikede olduğunu söyledi; çünkü düşmanları önden baskı yapıyordu ve nehir arkalarındaydı. Bu yüzden Tanrı'ya zafer vermesi için dua ettikten sonra düşmanla savaşa girdi ve birçok düşmanı alt etti; Bakkides'in cesurca kendisine doğru geldiğini görünce sağ elini uzatıp ona vurmak istedi; fakat Yonatan, bunu önceden görüp darbeden kaçınarak arkadaşlarıyla birlikte nehre atlayıp karşıya geçtiler ve böylece düşmanlar o nehri geçemezken Ürdün'ün ötesine kaçtılar; Ancak Bacchides, ordusundan yaklaşık iki bin kişiyi kaybettikten sonra hemen Kudüs'teki kaleye döndü. Ayrıca surları yıkılmış olan birçok Yahudi şehrini de tahkim etti; Eriha, Emmaus, Betboron, Bethel, Tinma, Firavun, Tekoa ve Gazara'yı tahkim etti ve bu şehirlerin her birine kuleler inşa etti, onları çok büyük ve güçlü surlarla çevreledi ve içlerine garnizonlar yerleştirdi ki, bu garnizonlardan çıkıp Yahudilere zarar verebilsinler. Ayrıca Kudüs'teki kaleyi diğerlerinden daha fazla tahkim etti.

Machine Translated by Google

Üstelik, önde gelen Yahudilerin oğullarını rehin olarak aldı, onları kaleye hapsetti ve böylece kaleyi korudu.

4. Aynı sıralarda biri Yonatan'a ve kardeşi Simon'a gelip, Ambri oğullarının bir düğün töreni düzenlediklerini ve gelini Gabatha şehrinden getirdiklerini, gelinin Araplar arasında saygın bir adamın kızı olduğunu ve kızın büyük bir ihtişam ve zenginlikle taşınacağını söyledi. Bunun üzerine Yonatan ve Simon, kardeşlerinin ölümünün intikamını almak için en uygun zaman olduğunu ve onlardan intikam almak için yeterli güce sahip olduklarını düşünerek Medaba'ya aceleyle gittiler ve düşmanlarının gelişini beklemek üzere dağlarda pusuya yattılar. Bakireyi, damadı ve bu düğünde beklenen büyük bir arkadaş topluluğunu yanlarında getirirken onları görür görmez, pusudan çıktılar, hepsini öldürdüler, süslerini ve peşlerinden gelen tüm ganimetleri aldılar ve böylece geri dönerek kardeşleri Yonatan'ın intikamını Ambri oğullarından aldılar. Çünkü hem o oğulların kendileri, hem de onları takip eden arkadaşları, eşleri ve çocukları da dahil olmak üzere toplamda yaklaşık dört yüz kişi telef oldu.

5. Ancak Simon ve Jonathan nehir göllerine geri döndüler ve orada kaldılar. Fakat Bacchides, garnizonlarıyla tüm Yahudiye'yi güvence altına aldıktan sonra krala döndü; ve böylece Yahudiye'nin işleri iki yıl boyunca sakin kaldı. Fakat firariler ve kötüler, Jonathan ve yanındakilerin barış nedeniyle ülkede çok rahat yaşadıklarını görünce, Kral Demetrius'a haber göndererek, Jonathan'ı yakalamak için Bacchides'i göndermesini istediler; bunun hiçbir sorun olmadan ve bir gecede yapılabileceğini ve eğer onları fark etmeden yakalarlarsa hepsini öldürebileceklerini söylediler. Böylece kral Bacchides'i gönderdi; Bacchides Yahudiye'ye vardığında, hem Yahudilere hem de yardımcı birliklere, Jonathan'ı yakalayıp kendisine getirmelerini emretti. Bütün çabalarına rağmen Jonathan'ı yakalayamayınca, çünkü Jonathan kurulan tuzakların farkındaydı ve bunlara karşı çok dikkatli davranıyordu, Bacchides bu firarilere kızdı; çünkü onları hem kendisine hem de krala ihanet etmekle suçladı ve elli liderini öldürdü. Bunun üzerine Jonathan, kardeşi ve yanındakilerle birlikte, Bacchides'ten korktuğu için çölde bulunan Bethagla köyüne çekildi.

Machine Translated by Google

Ayrıca oraya kuleler inşa etti, etrafını surlarla çevirdi ve güvenli bir şekilde korunmasını sağladı. Bunu duyan Bacchides kendi ordusuyla birlikte geldi, Yahudi yardımcı birliklerini de yanına alarak Jonathan'a saldırdı, surlarına saldırdı ve onu günlerce kuşattı; ancak Jonathan, Bacchides'in kuşatmada gösterdiği gayrete karşı cesaretini kaybetmedi, aksine cesurca ona karşı koydu. Kardeşi Simon'u şehirde Bacchides ile savaşması için bırakırken, kendisi gizlice kırsala gitti, kendi grubundan büyük bir birlik topladı ve gece vakti Bacchides'in kampına saldırdı ve birçoğunu yok etti. Kardeşi Simon da düşmanların öldürüldüğünü görünce bu saldırıdan haberdar oldu; bu yüzden onlara saldırdı, Makedonların kullandığı silahları yaktı ve onları büyük bir katliama uğrattı. Bacchides, kendisini düşmanlarla çevrili, bazılarının önünde bazılarının arkasında olduğunu görünce, bu kuşatmanın beklenmedik başarısızlığı karşısında şaşkına döndü ve büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Ancak, bu talihsizliklerden duyduğu öfkeyi, kendisini kandırdıkları için kraldan kendisini çağıran firarilere yöneltti. Bu yüzden, mümkünse bu kuşatmayı düzgün bir şekilde bitirip eve dönmeyi kafasına koymuştu.

6. Yonatan, bu niyetleri anlayınca, dostluk ve karşılıklı yardımlaşma ittifakı kurmak ve her iki taraftan da esir aldıkları kişileri geri vermek için elçiler gönderdi. Bacchides bunu eve dönmek için oldukça uygun bir yol olarak gördü ve birbirlerine karşı artık savaşmayacaklarına dair yemin ederek Yonatan ile dostluk ittifakı kurdu. Buna göre, esirleri geri verdi, kendi adamlarını da yanına alarak Antakya'daki kralın yanına döndü; ve bu ayrılışından sonra bir daha asla Yahudiye'ye gelmedi. Bunun üzerine Yonatan, bu sakin durumdan yararlanarak Michmash şehrine gitti ve orada halkı yönetti, kötüleri ve dinsizleri cezalandırdı ve böylece ulusu onlardan arındırdı.

BÖLÜM 2.

İSKENDER'İN [BALA] DEMETRIUS'LA SAVAŞINDA NASIL OLDUĞU,
JONATHAN'A BİRÇOK AVANTAJ SAĞLANDI VE ATADI
ONU BAŞRAHİP OLMASI İÇİN İKNA ETTİ VE ONA YARDIM ETMESİ İÇİN TAVSİYE ETTİ.

Machine Translated by Google

DEMETRIUS ONA DİĞER TARAFTA DAHA BÜYÜK AVANTAJLAR VAAT ETMİŞ OLMASINA RAĞMEN, DEMETRIUS'UN ÖLÜMÜNE DAİR.

1. Şimdi yüz altmışıncı yılda, Antiochus Epiphanes'in oğlu İskender'in (1) Suriye'ye gelip, Demetrius'un küstahlığı ve ulaşılması zorluğu nedeniyle ona ihanet eden askerleri Ptolemais'e teslim ettiği ortaya çıktı; çünkü Demetrius, Antakya'ya yakın, kendi inşa ettiği dört kuleli bir sarayına kapanmış ve kimseyi içeri almamıştı. Ayrıca kamu işlerinde tembel ve ihmalkardı, bu da tebaasının ona karşı nefretini daha da alevlendirmişti, bunu daha önce başka bir yerde de anlatmıştık.

Bu nedenle Demetrius, İskender'in Ptolemais'te olduğunu duyunca, tüm ordusunu alıp ona karşı savaşa önderlik etti; ayrıca, İskender'in kendisinden önce davranıp yardım almasını engellemek için, Jonathan'a karşılıklı yardım ve dostluk ittifakı için elçiler gönderdi; bunu, Jonathan'ın Demetrius'un kendisine daha önce ne kadar kötü davrandığını hatırlayıp bu savaşta ona katılmasından duyduğu korku nedeniyle yaptı. Bu yüzden Jonathan'ın bir ordu kurmasına, zırh yaptırmasına ve Baechides'in Kudüs kalesinde tuttuğu Yahudi ulusundan rehineleri geri almasına izin verilmesini emretti. Demetrius'un izniyle bu şans Jonathan'ın başına gelince, Kudüs'e geldi ve kralın mektubunu halkın ve kaleyi koruyanların huzurunda okudu. Bunlar okunduğunda, kalede bulunan bu kötü adamlar ve firariler, kralın Jonathan'a ordu kurma ve rehineleri geri alma izni vermesi üzerine büyük korkuya kapıldılar.

Böylece hepsini kendi anne babalarına teslim etti. Ve böylece Yonatan Kudüs'te ikamet etti, şehri daha iyi bir duruma getirdi ve binaları dilediği gibi yeniden düzenledi; çünkü şehrin surlarının düşmanlarından daha güvenli olması için kare taşlarla yeniden inşa edilmesini emretti. Yahudiye'deki garnizonları koruyanlar bunu görünce, hepsi garnizonlarını terk edip Antakya'ya kaçtılar; ancak Bethsura şehrindekiler ve Kudüs kalesindekiler hariç, çünkü bunların büyük çoğunluğu kötü Yahudilerden ve firarilerden oluşuyordu ve bu nedenle garnizonlarını teslim etmediler.

Machine Translated by Google

2. İskender, Demetrius'un Jonathan'a verdiği sözleri, cesaretini, Makedonlarla savaşırken yaptığı büyük işleri ve Demetrius ile ordusunun generali Bacchides yüzünden çektiği zorlukları bildiğinde, dostlarına şu anda Jonathan'dan daha iyi yardım edebilecek kimseyi bulamadığını, çünkü Jonathan'ın hem düşmanlarına karşı cesur olduğunu hem de Demetrius'tan çok zorluk çektiği ve ona karşı da çok zorluk çektiği için ona karşı özel bir nefret beslediğini söyledi. Bu nedenle, eğer Jonathan'ı Demetrius'a karşı dost edinmeleri gerektiği görüşündelerse, onu şimdi yardıma çağırmanın başka bir zamana göre kendileri için daha avantajlı olacağını belirtti. Bu nedenle, kendisi ve arkadaşları Jonathan'a bir mektup göndermeye karar verdiler ve ona şu mektubu yazdılar: "Kral İskender, kardeşi Jonathan'a selamlarını gönderiyor. Cesaretini ve sadakatini uzun zaman önce duyduk ve bu nedenle seninle dostluk ve karşılıklı yardımlaşma ittifakı kurmak için sana mektup gönderdik. Bu nedenle seni bugün Yahudilerin baş rahibi olarak atıyoruz ve sana dostum diyoruz. Ayrıca sana hediye olarak mor bir elbise ve altın bir taç gönderdim ve şimdi bizim tarafımızdan onurlandırıldığın için, aynı şekilde bize de saygı göstermeni istiyorum."

3. Jonathan bu mektubu aldığında, kardeşi Yahuda'nın ölümünden dört yıl sonra, Çardaklar Bayramı zamanında (2) piskoposluk cübbesini giydi ; çünkü o zamanlar henüz bir baş rahip atanmamıştı. Böylece büyük bir ordu topladı ve bol miktarda zırh hazırlattı. Bunu duyan Demetrius çok üzüldü ve İskender'i engellemediği ve Jonathan'ın iyiliğini kazanmadığı, ona bu fırsatı verdiği için kendini suçladı. Ancak kendisi de Jonathan'a ve halka bir mektup yazdı; mektubun içeriği şöyledir: "Kral Demetrius, Jonathan'a ve Yahudi ulusuna selamlarını gönderiyor.

Bize olan dostluğunuzu koruduğunuz ve düşmanlarımız tarafından ayartıldığınızda onlara katılmadığınız için, bu sadakatinizden dolayı sizi hem takdir ediyorum hem de aynı tutumda devam etmenizi rica ediyorum; çünkü bunun karşılığını bizden alacaksınız ve ödüllendirileceksiniz; zira daha önce seleflerim olan krallara ve bana ödediğiniz vergilerin ve haraçların büyük bir kısmından sizi muaf tutacağım; ve şimdi sizi daha önce ödediğiniz tüm haraçlardan muaf tutuyorum; ayrıca, tuz vergisini ve eskiden kullandığınız altın paraların değerini de affediyorum.

Machine Translated by Google

(3) Bana teklif edin ve [tarlanın] meyvelerinin üçte birinden ve ağaçların meyvelerinin yarısından vazgeçiyorum; bugünden itibaren onlardan payıma düşeni bırakıyorum: Yahudiye'nin ve Yahudiye'ye bitişik üç toparşinin, Samarya'nın, Celile'nin ve Peres'in her sakininin başına verilmesi gereken vergiye gelince, bunu size bu sefer ve bundan sonraki tüm zamanlar için bırakıyorum. Ayrıca Kudüs şehrinin kutsal ve dokunulmaz olmasını ve en uç sınırlarına kadar ondalık vergiden ve vergilerden muaf olmasını istiyorum. Ve kaleye olan hakkımdan, baş rahibiniz Yonatan'ın onu elinde tutmasına izin verecek kadar geri çekiliyorum; böylece ona sadakat ve iyi niyetle uygun gördüğü bir garnizonu oraya yerleştirebilir ve onu bizim için koruyabilirler. Ayrıca krallığımda esir ve köle yapılmış olan tüm Yahudileri de özgür bırakıyorum. Yahudilerin hayvanlarının hizmetimiz için zorla alınmaması emrini de veriyorum; Şabat günleri, tüm bayramları ve her birinden önceki üç gün boyunca herhangi bir kısıtlama olmamasını istiyorum. Aynı şekilde, krallığımda yaşayan Yahudileri de serbest bırakıyorum ve onlara hiçbir zarar verilmemesini emrediyorum. Ayrıca, orduma katılmak isteyenlere izin veriyorum ve otuz bine kadar asker alabiliyorum; bu Yahudi askerler, nereye giderlerse gitsinler, kendi ordumun aldığı maaşı alacaklar; bazılarını garnizonlarıma, bazılarını da kendi ordumun muhafızları olarak ve sarayımdakilerin yöneticileri olarak yerleştireceğim. Ayrıca atalarının kanunlarını kullanmalarına ve bunlara uymalarına izin veriyorum; ve Yahudiye'ye eklenen üç toparşi üzerinde yetki sahibi olmalarını istiyorum; ve başrahibin, hiçbir Yahudinin Kudüs'teki tapınaktan başka bir tapınağa ibadet etmemesini sağlaması yetkisinde olacaktır. Kendi gelirlerimden de, kurbanlarla ilgili masraflar için yıllık olarak yüz elli bin [drahma] vasiyet ediyorum; artan parayı da sizin olsun istiyorum. Ayrıca, kralların tapınaktan aldıkları on bin drahmayı da size bırakıyorum, çünkü bunlar tapınakta hizmet eden rahiplere aittir. Kudüs'teki tapınağa veya ona ait yerlere kaçan, krala borcu olan veya başka bir nedenle orada bulunan herkes serbest bırakılsın ve malları güvende olsun. Ayrıca tapınağınızı onarmanıza ve yeniden inşa etmenize izin veriyorum ve bunların hepsi benim masraflarımla yapılsın. Şehrinizin surlarını inşa etmenize ve yüksek kuleler dikmenize de izin veriyorum ve bunların hepsi benim masraflarımla yapılsın. Yahudi ülkesi için çok güçlü bir müstahkem şehir varsa, bu da benim masraflarımla inşa edilsin."

Machine Translated by Google

4. Demetrius bu mektupla Yahudilere bunu vaat etmiş ve yerine getirmişti. Ancak Kral İskender, Suriye'den kendisine iltica eden paralı askerlerden oluşan büyük bir ordu kurdu ve Demetrius'a karşı bir sefer düzenledi. Savaş başladığında, Demetrius'un sol kanadı, kendilerine karşı çıkanları kaçırdı, onları uzun bir yol boyunca kovaladı, birçoğunu öldürdü ve kamplarını yağmaladı; ancak Demetrius'un bulunduğu sağ kanat yenildi; geri kalanların hepsi kaçtı. Demetrius cesurca savaştı ve düşmanın büyük bir kısmını öldürdü; ancak geri kalanları kovalarken atı onu derin bir bataklığa sürükledi, oradan çıkmak zordu ve atı yere düştüğünde öldürülmekten kurtulamadı; çünkü düşmanları başına gelenleri görünce geri döndüler, Demetrius'u kuşattılar ve hepsi ona oklarını fırlattılar; Fakat o, artık yaya olarak, cesurca savaştı. Fakat sonunda o kadar çok yara aldı ki, daha fazla dayanamadı ve düştü. Ve Demetrius'un on bir yıl hüküm sürdükten sonra başına gelen de bu oldu, (4) başka bir yerde anlattığımız gibi.

BÖLÜM 3.

ONIAS VE PTOLEMY PHILOMETOR ARASINDAKİ DOSTLUK VE ONIAS'IN MISIR'DA KUDÜS'TEKİ TAPINAĞA BENZER BİR TAPINAK İNŞA ETMESİ.

1. Fakat daha önce de belirttiğimiz gibi, babasıyla aynı adı taşıyan ve Kral Ptolemy'ye sığınan başrahip Onias'ın oğlu, Filometor lakaplı kişi, İskenderiye'de yaşıyordu. Onias, Yahudiye'nin Makedonlar ve kralları tarafından zulüm gördüğünü görünce, kendisine bir hatıra ve ebedi bir şöhret kazandırmak amacıyla, Kral Ptolemy ve Kraliçe Kleopatra'ya, Mısır'da Kudüs'tekine benzer bir tapınak inşa etmek ve Levililer ile rahipleri kendi soylarından atamak için izin istemeye karar verdi. Bunu yapmak istemesinin başlıca nedeni, altı yüz yıldan fazla önce yaşamış olan ve Mısır'da mutlaka bir Yahudi tarafından Yüce Tanrı'ya bir tapınak inşa edileceğini önceden bildiren peygamber İşaya'ya güvenmesiydi. Onias bu kehanet sayesinde yüceltildi ve Ptolemy ile Kleopatra'ya şu mektubu yazdı: "Savaş işlerinde sizin için birçok ve büyük işler yaptıktan sonra,

Machine Translated by Google

Tanrı'nın yardımıyla, Celesurya ve Fenike'de, sonunda Yahudilerle birlikte Leontopolis'e ve milletinizin diğer yerlerine geldim; orada halkınızın büyük bir kısmının uygunsuz şekilde tapınaklara sahip olduğunu ve bu nedenle birbirlerine karşı düşmanlık beslediklerini gördüm; bu durum, Mısırlıların tapınaklarının çokluğu ve Tanrı'ya ibadet hakkındaki görüş ayrılıkları nedeniyle de yaşanmaktadır. Şimdi, Diana ülkesinden adını alan bir kalede çok uygun bir yer buldum; bu yer çeşitli malzemelerle dolu ve kutsal hayvanlarla donatılmıştır; bu nedenle, hiçbir efendiye ait olmayan ve yıkılmış olan bu kutsal yeri temizlememe ve Kudüs'tekine benzer, aynı boyutlarda, Yüce Tanrı'ya bir tapınak inşa etmeme izin vermenizi rica ediyorum; bu tapınak sizin, eşinizin ve çocuklarınızın yararına olsun, Mısır'da yaşayan Yahudilerin birbirleriyle uyum içinde bir araya gelebilecekleri ve sizin çıkarlarınıza hizmet edebilecekleri bir yer olsun. Çünkü peygamber İşaya, “Mısır'da Rab Tanrı'ya bir sunak olacağını” önceden bildirmişti; (5) ve o yerle ilgili daha birçok şey de peygamberlik etmişti.

2. Onias, Kral Ptolemy'ye şunları yazdı. Şimdi, onun ve kız kardeşi ile karısı Kleopatra'nın dindarlığını, buna cevaben yazdıkları mektuptan herkes görebilir; çünkü suçu ve kanunu çiğnemeyi Onias'ın üzerine attılar. Ve onların cevabı şöyleydi: "Kral Ptolemy ve Kraliçe Kleopatra, Onias'a selam gönder. Heliopolis bölgesindeki Leontopolis'te, Bubastis ülkesinden adını alan ve yıkılmış olan tapınağı temizleme izni istediğini içeren dilekçeni okuduk; bu nedenle, Tanrı'nın böylesine kirli ve kutsal hayvanlarla dolu bir yerde tapınak inşa etmesinin nasıl hoşuna gidebileceğine şaşırmadan edemeyiz. Ancak, peygamber İşaya'nın bunu çok önceden bildirdiğini söylediğin için, kanununa uygun olarak yapılması şartıyla ve bu konuda Tanrı'yı hiç gücendirmemiş gibi görünmemek için sana izin veriyoruz."

3. Böylece Onias oraya yerleşti ve Kudüs'tekine benzer, ancak daha küçük ve daha yoksul bir tapınak ve Tanrı'ya bir sunak inşa etti. Boyutlarını veya kaplarını şimdi anlatmanın uygun olmadığını düşünüyorum, çünkü bunlar zaten Yahudilerin Savaşları adlı yedinci kitabımda anlatılmıştır. Bununla birlikte, Onias kendisi gibi başka Yahudiler, rahipler ve Leviler buldu.

Machine Translated by Google

Orada kutsal ayinlerin yapıldığını biliyoruz. Ama bu tapınak hakkında yeterince konuştuk.

4. İskenderiye Yahudileri ve İskender zamanında Gerizzim Dağı'nda inşa edilen tapınağa tapınan Samaritler, birbirlerine karşı isyan çıkardılar ve bizzat Ptolemy'nin huzurunda tapınakları hakkında tartıştılar; Yahudiler, Musa kanunlarına göre tapınağın Kudüs'te inşa edilmesi gerektiğini söylerken, Samaritler ise Gerizzim'de inşa edilmesi gerektiğini söylüyorlardı. Bu nedenle kraldan, dostlarıyla birlikte oturup bu konulardaki tartışmaları dinlemesini ve başarısız olanları ölümle cezalandırmasını istediler. Samaritler adına Sabbeus ve Theodosius, Kudüs halkı adına ise Messalamus'un oğlu Andronikos savunmayı yürüttüler; Tanrı ve kral adına yemin ederek, ispatlarını kanuna göre yapacaklarına söz verdiler; ve Ptolemy'den, yemin ettiklerini çiğneyen herkesi öldürmesini istediler. Bunun üzerine kral, birkaç arkadaşını meclise götürdü ve avukatların ne diyeceğini dinlemek için oturdu. İskenderiye'deki Yahudiler, Kudüs'teki tapınak için mücadele edecek olan bu adamlar için büyük endişe duyuyorlardı; çünkü bu kadar eski ve yeryüzünde bu kadar ünlü olan tapınağın itibarının zedelenmesinden çok rahatsız oluyorlardı. Sabbeus ve Titeodosius, Andronikos'a önce konuşma izni verdikten sonra, Andronikos kanundan ve baş rahiplerin ardıllığından yola çıkarak, her birinin babasından sonra bu makamı nasıl aldığını ve tapınağı nasıl yönettiğini; ve Asya krallarının hepsinin bu tapınağı bağışlarıyla ve ona adanmış en görkemli hediyelerle nasıl onurlandırdığını göstermeye başladı. Ancak Gerizzm'deki tapınak için hiçbir şey söylemedi ve sanki hiç var olmamış gibi davrandı. Andronikos bu konuşma ve diğer argümanlarla kralı, Kudüs'teki tapınağın Musa'nın kanunlarına göre inşa edildiğine karar vermeye (6) ve Sabbeus ile Theodosius'u öldürmeye ikna etti. Ve bunlar, Ptolemy Philometor döneminde İskenderiye'deki Yahudilerin başına gelen olaylardı.

BÖLÜM 7.

ALEXANDER, JONATHAN'I BİR OLAYDAN SONRA NASIL ONURLANDIRDI?
OLAĞANÜSTÜ BİR ŞEKİLDE; VE DEMETRIUS'UN OĞLU NASIL

Machine Translated by Google

Demetrius, İskender'i alt etti ve Jonathan ile dostluk kurdu.

1. Yukarıda anlattığımız gibi, Demetrius savaşta öldürüldüğünden, İskender Suriye krallığını ele geçirdi ve Ptolemy Philometor'a yazarak kızını kendisine eş olarak istedi; ve atalarının prensliğini devralmış, Tanrı'nın takdiriyle bu makama yükselmiş ve Demetrius'u yenmiş olan, diğer nedenlerden dolayı da kendisine akraba olmaya layık olan biriyle akrabalık kurmasının adil olduğunu söyledi. Ptolemy bu evlilik teklifini memnuniyetle kabul etti ve ona bir cevap yazarak, atalarının prensliğini devraldığı için onu selamladı; kızını ona eş olarak vereceğine söz verdi; Ptolemais'te onunla buluşmaya geleceğini ve orada onunla buluşmasını, çünkü Mısır'dan oraya kadar kızına eşlik edeceğini ve orada çocuğunu onunla evlendireceğini belirtti.

Ptolemy bu sözleri yazdıktan sonra aniden Ptolemais'e geldi ve kızı Kleopatra'yı da yanında getirdi; ve İskender'i orada karşısında bulunca, onu yanına çağırdığı için kızını onunla evlendirdi ve kızına da bir kralın verebileceği kadar gümüş ve altın verdi.

2. Düğün bittikten sonra İskender, baş rahip Yonatan'a mektup yazarak Ptolemais'e gelmesini istedi. Yonatan bu kralların yanına geldiğinde onlara muhteşem hediyeler verdi ve her ikisi tarafından da onurlandırıldı. İskender ayrıca onu kendi elbisesini çıkarmaya ve mor bir elbise giymeye zorladı ve tahtına oturttu; komutanlarına da onunla birlikte şehrin ortasına gidip, kendisine karşı konuşmanın veya onu rahatsız etmenin yasak olduğunu ilan etmelerini emretti. Komutanlar bunu yaptıktan sonra, Yonatan'ı suçlamaya hazır olan ve ona kin besleyenler, kralın emriyle yapılan bu onuru görünce kaçtılar ve başlarına bir şey gelmesinden korktular.

Hayır, Kral İskender Jonathan'a o kadar nazik davrandı ki, onu en yakın arkadaşı olarak atadı.

3. Fakat yüz altmış beşinci yılda, Demetrius'un oğlu Demetrius, Girit'ten çok sayıda paralı askerle birlikte geldi.

Machine Translated by Google

Giritli Lasthenes'in onu getirdiği ve Kilikya'ya yelken açtığı bu olay, İskender'i büyük bir endişeye ve kargaşaya sürükledi; bu yüzden hemen Fenike'den aceleyle ayrılıp Antakya'ya geldi ki, Demetrius gelmeden önce orada işleri güvenli bir hale getirebilsin. Ayrıca Celesyria valisi Apollonius Daus'u (7) bıraktı ; o da büyük bir orduyla Jamnia'ya gelerek baş rahip Jonathan'a haber gönderdi ve ona, tek başına rahat ve yetkili bir şekilde yaşamasının ve krala tabi olmamasının doğru olmadığını, bu durumun onu tüm insanlar arasında bir utanç kaynağı haline getirdiğini, henüz onu krala tabi kılmadığını söyledi. "Öyleyse kendini kandırma, dağlar arasında oturup yanında kuvvet varmış gibi davranma; eğer gücüne güveniyorsan, ovaya in ve ordularımız karşılaştırılsın, savaşın sonucu hangimizin daha cesur olduğunu göstersin. Ancak şunu unutma ki, her şehrin en yiğit adamları benim ordumda ve bunlar senin atalarını her zaman yenmiş olan adamlardır; ama savaşı, taşlarla değil silahlarla savaşabileceğimiz ve yenilenlerin kaçabileceği bir yerin olmadığı bir yerde yapalım."

4. Bu durum Jonathan'ı kızdırdı; on bin askerinden birini seçerek, kardeşi Simon ile birlikte aceleyle Kudüs'ten çıktı ve Yafa'ya geldi. Şehrin dışında kamp kurdu, çünkü Yafa halkı Apollonius tarafından şehre yerleştirilen bir garnizon nedeniyle kapılarını ona kapatmıştı. Ancak Jonathan onları kuşatmaya hazırlanırken, halk onun şehri zorla ele geçireceğinden korktu ve kapıları ona açtı. Fakat Apollonius, Yafa'nın Jonathan tarafından ele geçirildiğini duyunca üç bin süvari ve sekiz bin piyadeyle Aşdod'a geldi; oradan sessizce ve yavaşça yola koyuldu ve Yafa'ya giderken, sanki oradan ayrılıyormuş gibi davranarak Jonathan'ı ovaya çekti, çünkü süvarilerine çok değer veriyor ve zafer umudunu esas olarak onlara bağlıyordu. Ancak Jonathan dışarı çıktı ve Apollonius'u Aşdod'a kadar takip etti; Fakat Apollonius düşmanının ovada olduğunu fark eder etmez geri döndü ve onunla savaşa girdi. Ancak Apollonius, düşmanlarının arkalarında olduklarını görmeleri için bir vadide bin süvariyi pusuya düşürmüştü; Jonathan bunu fark edince hiç şaşırmadı, aksine ordusuna kare savaş düzeninde durmalarını emretti.

Machine Translated by Google

Onlara her iki taraftan da düşmana saldırmaları için emir verdi ve onları hem önden hem de arkadan saldıranlara karşı koydu; ve savaş akşama kadar sürerken, kuvvetlerinin bir kısmını kardeşi Simon'a verdi ve ona düşmanlara saldırmasını emretti; ancak kendisi için, yanındakilere zırhlarını giymelerini ve atlıların oklarını karşılamalarını emretti; onlar da emredildiği gibi yaptılar; böylece düşman atlıları oklarını bitene kadar fırlatsalar da, onlara zarar veremediler, çünkü atılan oklar vücutlarına girmedi, birleşmiş ve birbirine kenetlenmiş kalkanlara atıldılar, bu da okların gücünü kolayca aştı ve oklar etkisiz bir şekilde etrafta uçuştu. Ancak düşman sabahtan gece geç saatlere kadar ok atmakta gevşediğinde, Simon onların yorgunluğunu fark etti ve önündeki adamların üzerine saldırdı; ve askerlerinin büyük bir çeviklik göstermesiyle düşmanı bozguna uğrattı. Süvariler piyadelerin kaçtığını görünce kendileri de durmadılar; akşama kadar süren savaşın yorgunluğu ve piyadelerden olan umutlarının tamamen tükenmesiyle, alçakça ve büyük bir karmaşa içinde kaçtılar, birbirlerinden ayrılıp bütün ovaya dağıldılar. Bunun üzerine Yonatan onları Aşdod'a kadar takip etti ve birçoğunu öldürdü; geri kalanları ise kaçma umudundan umutsuzluğa düşerek Aşdod'daki Dagon tapınağına sığınmaya zorladı. Ancak Yonatan ilk saldırıda şehri ve çevresindeki köyleri ele geçirdi ve yaktı; Dagon tapınağını da yaktı ve oraya kaçanları yok etti. Savaşta ölen ve tapınakta yok edilen düşmanların toplam sayısı sekiz bindi. Yonatan bu kadar büyük bir orduyu yendikten sonra Aşdod'dan ayrılıp Askelon'a geldi. İskender şehrin dışında kamp kurduğunda, Aşkelon halkı onu karşılamak için dışarı çıktı, ona misafirperver hediyeler getirdi ve onu onurlandırdı; böylece onların iyi niyetlerini kabul etti ve oradan düşmanlarını yendiği sırada getirdiği büyük bir ganimet ile Kudüs'e döndü. Ancak İskender, ordusunun generali Apollonius'un yenildiğini duyunca, arkadaşı ve müttefiki Jonathan ile onun emirlerine karşı savaştığı için sevinmiş gibi davrandı.

Bunun üzerine Jonathan'a haber gönderdi ve onun değerine dair tanıklık etti; ve ona, kralın akrabalarına verilmesi adet olan altın bir düğme (8) gibi onursal ödüller verdi ve Ekron'u ve onun toparlığını kendi mirası olarak ona bıraktı.

Machine Translated by Google

5. Bu sıralarda, Filometor lakaplı Kral Ptolemy, bir kısmı denizden, bir kısmı karadan olmak üzere bir orduyla Suriye'ye geldi ve damadı İskender'e yardım etti; İskender'in emrettiği gibi, tüm şehirler onu memnuniyetle karşıladı ve Aşdod'a kadar götürdüler; orada hepsi Dagon tapınağının yakılmasından şikayet etti ve Jonathan'ı tapınağı harap etmekle, çevredeki ülkeyi ateşe vermekle ve çok sayıda insanı öldürmekle suçladı. Ptolemy bu suçlamaları duydu, ancak hiçbir şey söylemedi.

Jonathan da Ptolemy'yi Yafa'ya kadar ziyaret etti ve ondan misafirperverlik hediyeleri, türlerinin en görkemlileri ve tüm onur işaretlerini aldı; ve onu Eleutherus nehri'ne kadar götürdükten sonra Kudüs'e geri döndü.

6. Ancak Ptolemy, Ptolemais'te iken, hiç beklemediği bir yıkımın eşiğindeydi; çünkü Alexander, arkadaşı Ammonius aracılığıyla hayatına yönelik hain bir plan kurmuştu. Bu ihanet çok açık olduğu için Ptolemy, Alexander'a yazarak Ammonius'u hak ettiği cezaya çarptırmasını, Ammonius'un kendisine kurduğu tuzakları anlatmasını ve buna göre cezalandırılmasını istedi. Ancak Alexander taleplerini yerine getirmeyince, planı kendisinin kurduğunu anladı ve ona çok kızdı. Alexander daha önce de Antakya halkıyla çok kötü ilişkiler içindeydi, çünkü onun yüzünden çok acı çekmişlerdi; yine de Ammonius sonunda küstahça suçlarının hak ettiği cezayı çekti, çünkü daha önce de anlattığımız gibi, kadın kıyafetine bürünmeye çalışırken, kadın gibi aşağılayıcı bir şekilde öldürüldü.

7. Bunun üzerine Ptolemy, kızını İskender'e evlendirdiği ve Demetrius'a karşı ona yardım etmek için onunla yaptığı ittifak yüzünden kendini suçladı; bu yüzden onunla olan ilişkisini kesti, kızını ondan aldı ve hemen Demetrius'a haber göndererek karşılıklı yardım ve dostluk ittifakı kurmayı teklif etti ve kızını ona evlendirmeyi ve onu atalarının prensliğine geri vermeyi kabul etti. Demetrius bu elçilikten çok memnun kaldı ve yardımını ve kızının evliliğini kabul etti. Ancak Ptolemy'nin yapması gereken bir zor iş daha vardı: İskender'i ikna etmek.

Machine Translated by Google

Antakyalılar, babası Demetrius'un onlara yaptığı haksızlıklar yüzünden Demetrius'tan çok rahatsız oldukları için onu kabul etmek istemediler; ancak Demetrius bunu başardı; çünkü Antakyalılar, daha önce de gösterdiğimiz gibi, Ammonius yüzünden İskender'den nefret ediyorlardı ve bu yüzden onu Antakyalılardan kovmaya kolayca ikna oldular; böylece Antakyalılardan kovulan İskender Kilikya'ya geldi. Ptolemy daha sonra Antakyalılara geldi ve halkı ve ordusu tarafından kral ilan edildi; böylece biri Asya'nın, diğeri Mısır'ın olmak üzere iki taç takmak zorunda kaldı: ancak doğal olarak iyi ve dürüst bir adam olduğu ve başkalarına ait olan şeylere göz dikmediği, ayrıca gelecek hakkında akıl yürütmede de bilge bir adam olduğu için, Romalıların kıskançlığından kaçınmaya karar verdi; bu yüzden Antakyalıları bir meclise çağırdı ve onları Demetrius'u kabul etmeye ikna etti; Onlara, eğer şimdi onlardan bir kötülük görürse, babasına yaptıkları şeyleri aklından bile geçirmeyeceğine dair güvence verdi; kendisinin de ona iyi bir gözetmen ve yönetici olacağına ve kötü bir eylemde bulunmasına izin vermeyeceğine söz verdi; ancak kendisi için Mısır krallığıyla yetindiğini söyledi. Bu konuşmasıyla Antakya halkını Demetrius'u kabul etmeye ikna etti.

8. Fakat İskender kalabalık ve büyük bir orduyla aceleyle Kilikya'dan Suriye'ye çıktı ve Antakya'ya ait ülkeyi yakıp yağmaladı; bunun üzerine Ptolemy ve damadı Demetrius (çünkü İskender ona kızını eş olarak vermişti) ordularını ona karşı getirdiler, İskender'i yendiler ve onu kaçmaya zorladılar; böylece İskender Arabistan'a kaçtı. Savaş sırasında Ptolemy'nin atı, bir filin sesini duyunca onu sırtından attı ve yere düşürdü; bu olayı gören düşmanları ona saldırdılar, başına birçok yara açtılar ve onu ölüm tehlikesine soktular; çünkü muhafızları onu yakaladığında, dört gün boyunca ne anlayabildi ne de konuşabildi, çok hastaydı.

Ancak Arap prenslerinden Zabdiel, İskender'in başını kesip Batlamyus'a gönderdi. Batlamyus yaralarından iyileşip aklı başına gelince, beşinci günde hem çok hoş bir ses duydu hem de çok hoş bir görüntü gördü: İskender'in ölümü ve başı. Ancak bundan kısa bir süre sonra, İskender'in ölümünden duyduğu büyük sevinçle o da hayata veda etti. İskender ise...

Machine Translated by Google

Balas diye anılan kişi, daha önce başka yerlerde anlattığımız gibi, beş yıl boyunca Asya'ya hükmetti.

9. Fakat Nikator lakaplı Demetrius (9) krallığı ele geçirdiğinde, Ptolemy'nin askerlerine çok sert davrandı; aralarındaki karşılıklı yardımlaşma ittifakını ve Kleopatra'nın onunla evliliğinden dolayı damadı ve akrabası olduğunu hatırlamadı; bu yüzden askerler onun kötü muamelesinden kaçarak İskenderiye'ye sığındılar; fakat Demetrius fillerini korudu. Ancak baş rahip Jonathan, tüm Yahudiye'den bir ordu topladı ve Kudüs'teki kaleye saldırdı ve onu kuşattı. Kale, Makedonlardan oluşan bir garnizon ve atalarının geleneklerini terk etmiş bazı kötü adamlar tarafından tutuluyordu. Bu adamlar başlangıçta Jonathan'ın kaleyi ele geçirme girişimlerini, kalenin gücüne bağlı olduğu için küçümsediler; fakat bu kötü adamlardan bazıları geceleyin dışarı çıktılar, Demetrius'a geldiler ve kalenin kuşatıldığını bildirdiler; Duyduklarından rahatsız olan Demetrius, ordusunu alıp Antakya'dan Jonathan'a karşı geldi. Antakya'ya vardığında ona bir mektup yazdı ve Ptolemais'e çabucak gelmesini emretti. Bunun üzerine Jonathan kalenin kuşatmasını durdurmadı, halkın ileri gelenlerini ve rahipleri yanına aldı, altın, gümüş, giysiler ve çok sayıda dostluk hediyesiyle Demetrius'un yanına geldi ve bunları ona sunarak kralın öfkesini yatıştırdı. Böylece kral tarafından onurlandırıldı ve seleflerinin krallarının bağışlarıyla sahip olduğu başrahiplik makamının onayını aldı. Yahudi firariler onu suçladığında, Demetrius onlara itibar etmekten çok uzaktı; öyle ki, tüm Yahudiye ve Samarya, Perea ve Celile'nin üç toparşisinin vergisi için üç yüz talentten fazla talep etmemesini rica ettiğinde, Demetrius bu öneriyi kabul etti ve ona tüm bu bağışları doğrulayan bir mektup verdi; mektubun içeriği şöyleydi: "Kral Demetrius, kardeşi Jonathan'a ve Yahudi ulusuna selamlarını gönderiyor. Akrabamız Lasthones'e yazdığımız mektubun bir kopyasını size gönderdik, içeriğini öğrenesiniz diye. Kral Demetrius, babamız Lasthenes'e selamlarını gönderiyor. Teşekkür etmeye ve işlerimizde adalet kurallarına uyan Yahudi ulusuna iyilik göstermeye karar verdim."

Buna göre, Samarya'dan Yahudiye'ye katılan Aferim, Lidda ve Ramatha adlı üç vilayeti onlara iade ediyorum.

Machine Translated by Google

Ayrıca, seleflerim olan kralların Yeruşalim'de kurban sunanlardan aldıkları, toprağın ve ağaçların ürünlerinden elde edilen ve bize ait olan diğer her şeyden; tuz kuyularından ve bize sunulan taçlardan da sorumlu tutulmayacaklardır. Bundan böyle sonsuza dek bu vergilerden hiçbirini ödemeye zorlanmayacaklardır. "Bu mektubun bir kopyasının alınıp Jonathan'a verilmesini ve kutsal tapınaklarının seçkin bir yerine asılmasını sağlayın." Ve bu yazının içeriği buydu. Demetrius her yerde barış olduğunu, savaş tehlikesi veya korkusu olmadığını görünce, ordusunun büyük bir kısmını dağıttı, maaşlarını azalttı ve Girit'ten ve diğer adalardan kendisiyle birlikte gelen yabancılar dışında kimseye maaş vermedi. Ancak bu, askerler arasında ona karşı kötü niyet ve nefret kazandırdı; çünkü o zamandan beri onlara hiçbir şey vermedi, oysa ondan önceki krallar barış zamanında onlara maaş öderlerdi, böylece onların iyi niyetini kazanırlar ve gerekirse savaşın zorluklarına göğüs germeye hazır olurlardı.

BÖLÜM 5.

Tripho'nun Demetrius'u yendikten sonra krallığı İskender'in oğlu Antiochus'a nasıl teslim ettiği ve Jonathan'ı nasıl yardımcısı olarak kazandığı; ve Jonathan'ın eylemleri ve elçilikleri hakkında.

1. İskender'in ordusunda, aslen Apanemalı olan ve Diodotus adıyla da bilinen, ayrıca Trifo diye de anılan bir komutan vardı. Bu komutan, askerlerin Demetrius'a karşı duyduğu kötü niyeti fark etti ve Arap Malchus'a gitti. Malchus, İskender'in oğlu Antiyohos'u yanına getirdi ve ordunun Demetrius'a karşı duyduğu kötü niyeti anlattı. Malchus'u Antiyohos'u kendisine vermeye ikna etti, çünkü onu kral yapacağını ve babasının krallığını geri vereceğini söyledi. Malchus başlangıçta bu girişime karşı çıktı, çünkü ona inanmıyordu; ancak Trifo uzun süre ısrar edince, Malchus onu ikna ederek Trifo'nun niyet ve yalvarışlarına uymasını sağladı. Trifo'nun şu anki durumu buydu.

Machine Translated by Google

2. Fakat başrahip Yonatan, Kudüs kalesinde bulunanlardan, Yahudi firarilerden ve kötü adamlardan, ayrıca ülkedeki tüm garnizonlardakilerden kurtulmak istediği için Demetrius'a hediyeler ve elçiler gönderdi ve askerlerini Yahudiye'nin kalelerinden çekmesini rica etti. Demetrius ise, şu anda yoğun bir şekilde içinde bulunduğu savaş bittikten sonra, bunu ve daha büyük şeyleri de vereceğini söyledi; ayrıca kendisine yardım göndermesini istedi ve ordusunun kendisini terk ettiğini bildirdi. Bunun üzerine Yonatan, askerlerinden üç binini seçip Demetrius'a gönderdi.

3. Antakya halkı, hem Demetrius'un kendilerine yaptığı kötülükler yüzünden, hem de babası Demetrius'un kendilerine büyük zulüm etmesi nedeniyle ondan nefret ediyordu; bu yüzden ona saldırmak için ellerine geçirebilecekleri bir fırsat kolluyorlardı.
Demetrius'a Jonathan'dan gelecek yardım haberini aldıklarında ve aynı zamanda, eğer onu engellemezlerse ve ele geçirmezlerse, kalabalık bir ordu toplayacağını düşündüklerinde, hemen silahlarını alıp sarayını kuşattılar ve tüm çıkış yollarını ele geçirerek krallarını alt etmeye çalıştılar. Demetrius, Antakya halkının acı düşmanları haline geldiğini ve silahlandığını görünce, yanındaki paralı askerleri ve Jonathan tarafından gönderilen Yahudileri alarak Antakyalılara saldırdı; ancak on binlerce kişi oldukları için yenilgiye uğradı. Yahudiler Antakyalıların üstün olduğunu görünce, sarayın tepesine çıktılar ve oradan onlara ateş ettiler. Yüksekliklerinden dolayı onlardan çok uzakta oldukları için kendi taraflarında hiçbir kayıp vermediler, ancak diğerlerine büyük zarar verdiler; böyle bir yükseklikten savaşarak onları bitişik evlerden kovdular ve hemen ateşe verdiler, bunun üzerine alevler tüm şehre yayıldı ve her yeri yakıp kül etti.

Bu durum, evlerin birbirine çok yakın olması ve genellikle ahşaptan yapılmış olmaları nedeniyle oldu. Antiyohiyalılar, kendilerine yardım edemeyince ve yangını durduramayınca kaçmak zorunda kaldılar. Yahudiler bir evin tepesinden diğerinin tepesine atlayarak onları bu şekilde kovaladıkları için, kovalamaca çok şaşırtıcı oldu.
Fakat kral, Antakyalıların kendi varlıklarını kurtarmakla meşgul olduklarını görünce...

Machine Translated by Google

Çocukları ve eşlerini de yanına alarak artık savaşmayı bıraktı; dar geçitlerde onlara saldırdı, onlarla savaştı ve birçoğunu öldürdü, sonunda silahlarını bırakıp Demetrius'a teslim olmak zorunda kaldılar. Böylece onların bu küstah davranışlarını affetti ve isyana son verdi; elde ettiği zengin ganimetlerden Yahudilere ödüller verdikten ve zaferinin sebebi olarak onlara teşekkür ettikten sonra, onlara verdikleri yardımın kapsamlı bir tanıklığıyla birlikte onları Kudüs'e, Jonathan'a gönderdi. Ancak daha sonra Jonathan'a karşı kötü bir adam olduğunu kanıtladı ve verdiği sözleri tutmadı; Yahudi ulusunun Suriye'nin ilk krallarına borçlu olduğu tüm vergiyi ödemediği takdirde ona savaş açmakla tehdit etti. Eğer Trypho onu engellemeseydi ve Jonathan'a karşı hazırlıklarını kendi güvenliği için bir kaygıya dönüştürmeseydi, bunu yapardı. Çünkü o, henüz genç yaşta olan çocuk Antiochus ile birlikte Arabistan'dan Suriye'ye döndü ve başına tacı taktı; ve Demetrius'u maaşsız bırakan bütün ordular ona yardıma gelince, Demetrius'a savaş açtı ve onunla savaşarak onu yendi ve ondan hem fillerini hem de Antakya şehrini aldı.

4. Demetrius bu yenilgiden sonra Kilikya'ya çekildi; fakat çocuk Antiochus, Jonathan'a elçiler ve bir mektup göndererek onu dostu ve müttefiki yaptı, ona baş rahipliği onayladı ve Yahudiye'ye eklenen dört valiliği ona devretti.

Üstelik ona altın kaplar ve kadehler, mor bir giysi gönderdi ve bunları kullanmasına izin verdi. Ayrıca ona altın bir düğme hediye etti, onu en önemli dostlarından biri olarak nitelendirdi ve kardeşi Simon'u Sur'dan Mısır'a kadar olan ordunun generali olarak atadı. Jonathan, Antiochus'un kendisine yaptığı bu bağışlardan o kadar memnun kaldı ki, ona ve Trypho'ya elçiler gönderdi, kendisini onların dostu ve müttefiki ilan etti ve Demetrius'a karşı bir savaşta ona katılacağını söyledi. Ona, kendisine yaptığı iyiliğe karşılık vermediğini, çünkü çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda ondan birçok iyilik gördüğü halde, bu iyiliklere karşılık daha fazla zarar verdiğini bildirdi.

5. Bunun üzerine Antiochus, Jonathan'a Suriye ve Fenike'den kalabalık bir ordu toplaması ve Demetrius'un generallerine karşı savaş açması için izin verdi;

Machine Translated by Google

Bunun üzerine aceleyle çeşitli şehirlere gitti; bu şehirler onu gerçekten de muhteşem bir şekilde karşıladı, ancak eline hiçbir asker vermediler. Oradan Aşkelon'a vardığında, Aşkelon halkı ona hediyeler getirdi ve onu muhteşem bir şekilde karşıladı. Onları ve Celesurya'nın her şehrini Demetrius'u terk etmeye ve Antiochus'a katılmaya, ona yardım ederek Demetrius'un kendilerine karşı işlediği suçlardan dolayı onu cezalandırmaya çalışmaya çağırdı ve eğer böyle bir niyetleri varsa, bu davranış için birçok neden olduğunu söyledi. Bu şehirleri Antiochus'a yardım sözü vermeye ikna ettikten sonra, onları da Antiochus'a dost olmaya ikna etmek için Gazze'ye geldi; ancak Gazze halkının beklediğinden çok daha fazla ondan uzaklaştığını gördü, çünkü kapılarını ona kapatmışlardı; ve Demetrius'u terk etmiş olsalar da, Antiochus'a katılmaya karar vermemişlerdi. Bu durum, Jonathan'ı onları kuşatmaya ve ülkelerini yağmalamaya kışkırttı; çünkü ordusunun bir kısmını Gazze'nin etrafına yerleştirirken, geri kalanıyla da topraklarını işgal etti, yağmaladı ve içindeki her şeyi yaktı. Gazze halkı kendilerini bu sıkıntılı durumda görünce ve Demetrius'tan hiçbir yardım gelmediğini, kendilerini sıkıntıya sokan şeyin yakın olduğunu, ancak kendilerine fayda sağlayacak şeyin hala çok uzakta olduğunu ve gelip gelmeyeceğinin belirsiz olduğunu görünce, onlarla daha fazla birlikte kalmayı bırakmanın ve diğerleriyle dostluk kurmanın akıllıca bir davranış olacağını düşündüler; bu yüzden Jonathan'a haber göndererek onun dostu olacaklarını ve ona yardım edeceklerini bildirdiler: çünkü insanların doğası böyledir, büyük sıkıntıların sınanmasından önce, kendi yararlarına olanı anlamazlar; Fakat onlar bu tür sıkıntılara düştüklerinde fikirlerini değiştirirler ve zarar görmeden önce yapmaları daha iyi olacak şeyi, ancak zarar gördükten sonra yapmayı tercih ederler. Bununla birlikte, onlarla dostluk anlaşması yaptı ve bu anlaşmayı yerine getirmeleri karşılığında onlardan rehineler aldı ve bu rehineleri Kudüs'e gönderdi, kendisi ise Şam'a kadar tüm ülkeyi dolaştı.

6. Fakat Demetrius'un ordusunun generallerinin kalabalık bir orduyla Kadeş şehrine geldiklerini duyunca (bu yer Tirus toprakları ile Celile arasında yer almaktadır), çünkü bu şekilde onu Suriye'den çıkarıp Celile'yi koruyacaklarını ve kendi halkı olan Celilelilere savaş açıldığında onları göz ardı etmeyeceğini düşünüyorlardı, o

Machine Translated by Google

Simon'u Yahudiye'de bırakarak onları karşılamaya gittiler. Simon, ülkenin dört bir yanından olabildiğince büyük bir ordu topladı ve ardından Yahudiye'nin en güçlü yeri olan Bethsura'nın önüne yerleşip orayı kuşattı; daha önce de anlattığımız gibi, Demetrius'un garnizonu orayı koruyordu. Ancak Simon, Bethsura'ya karşı siperler kurup savaş makinelerini getirirken ve kuşatma konusunda çok ciddi davranırken, garnizon, Simon'un şehri zorla ele geçirip kılıçtan geçirmesinden korktu; bu yüzden Simon'a haber göndererek, ondan hiçbir zarar görmeyeceklerine ve şehri terk edip Demetrius'un yanına gideceklerine dair yemin etmesini istediler.

Bunun üzerine onlara yemin ettirdi, onları şehirden kovdu ve şehre kendi askerlerinden oluşan bir garnizon yerleştirdi.

7. Fakat Yonatan, daha önce kamp kurduğu Celile'den ve Gennesar denilen sulardan ayrılıp, düşmanın orada olduğunu bilmeden Asor denilen ovaya geldi. Bu nedenle Demetrius'un adamları, Yonatan'ın kendilerine karşı geleceğini bir gün önceden öğrenince, dağda pusu kurdular ve Yonatan'a ani bir saldırı düzenlediler; kendileri ise ovada bir orduyla onu karşıladılar. Yonatan, bu ordunun savaşa hazır olduğunu görünce, kendi askerlerini de elinden geldiğince savaşa hazırladı. Ancak Demetrius'un generallerinin pusu kurduğu askerler arkalarında kalınca, Yahudiler iki ordu arasında kalıp ölmekten korktular; bu yüzden aceleyle kaçtılar ve geri kalanların hepsi Yonatan'ı terk etti. Ancak yaklaşık elli kişi onunla kaldı ve aralarında Absalom'un oğlu Mattathias ve tüm ordunun komutanları olan Hapasseus'un oğlu Yahuda da vardı. Bunlar cesurca ve umutsuz adamlar gibi düşmana karşı yürüdüler ve onları öyle bir zorladılar ki, cesaretleriyle onları korkuttular ve ellerindeki silahlarla onları kaçmaya zorladılar. Jonathan'ın geri çekilen askerleri düşmanın geri çekildiğini görünce, kaçtıktan sonra bir araya geldiler ve onları büyük bir şiddetle takip ettiler; bunu düşman kampının bulunduğu Cadesh'e kadar yaptılar.

8. Böylece görkemli bir zafer kazanan ve düşmandan iki bin kişiyi öldüren Yonatan, Kudüs'e döndü. Tanrı'nın takdiriyle tüm işlerinin istediği gibi gittiğini görünce, dostluğu yenilemek amacıyla Romalılara elçiler gönderdi.

Machine Translated by Google

Uluslarının daha önce onlarla birlikte sahip olduğu şeyi hatırlattı. Aynı elçilere, geri döndüklerinde Spartalılara gidip dostluklarını ve akrabalıklarını hatırlatmalarını emretti. Elçiler Roma'ya vardıklarında senatoya gittiler ve baş rahip Jonathan'ın kendilerine emrettiği şeyi, yani dostluklarını teyit etmek için onları nasıl gönderdiğini söylediler. Senato daha önce Yahudilerle olan dostlukları konusunda kararlaştırılanı onayladı ve onlara Asya ve Avrupa'nın tüm krallarına ve şehir valilerine götürmeleri için mektuplar verdi, böylece onları kendi ülkelerine güvenle götürebilsinler. Buna göre, geri dönerken Sparta'ya geldiler ve Jonathan'dan aldıkları mektubu onlara teslim ettiler; İşte bunun bir kopyası: "Yahudi ulusunun baş rahibi Jonathan, senato ve Yahudi halkının topluluğu, Lakedemonyalıların ephori'sine, senatosuna ve halkına selamlarını iletsin. Eğer iyisiniz ve hem kamusal hem de özel işleriniz gönlünüzce yolunda gidiyorsa, bu bizim de dileğimizdir. Biz de iyiyiz."

Eski zamanlarda, o zamanlar baş rahibimiz olan Onias'a, o zamanlar kralınız olan Areus'tan Demoteles aracılığıyla, aramızdaki akrabalık hakkında bir mektup getirildiğinde (buraya bir kopyası eklenmiştir), biz bu mektubu sevinçle kabul ettik ve Demoteles ile Areus'tan çok memnun kaldık, ancak böyle bir kanıta ihtiyacımız yoktu, çünkü kutsal yazılardan (10) emin olmuştuk; yine de, şimdi sizin tarafınızdan bize verilen şanı kendimize çok erken sahiplenmiş gibi görünmemek için, önce bu akrabalık iddiasını size iletmeyi uygun görmedik. Sizinle olan bu akrabalık ilişkimiz uzun zamandır yenilenmedi; ve kutsal ve bayram günlerinde Tanrı'ya kurbanlar sunarken, sizin korunmanız ve zaferiniz için O'na dua ederiz. Bizim tarafımıza gelince, komşularımızın açgözlülüğü yüzünden etrafımızı saran birçok savaş yaşamış olsak da, ne size ne de bizimle akrabalık bağı olan diğerlerine sorun çıkarmaya karar vermedik; Fakat düşmanlarımızı yendiğimizden ve senatomuza mensup saygın kişiler olan Antiyokos oğlu Numenius ile Jason oğlu Antipater'i Romalılara gönderme fırsatımız olduğundan, aramızdaki dostluğu yenilemeleri için bu mektubu size de onlara verdik. Bu nedenle, bize yazmanız ve bizden neye ihtiyacınız olduğunu bize bildirmeniz iyi olur, çünkü her konuda sizin isteklerinize göre hareket etmeye hazırız." Böylece Lakedemonlular elçileri kabul ettiler.

Machine Translated by Google

Nazikçe davrandı ve dostluk ve karşılıklı yardımlaşma için bir kararname hazırlayıp onlara gönderdi.

9. Bu sırada Yahudiler arasında insan eylemleri hakkında farklı görüşlere sahip üç mezhep vardı; bunlardan biri Ferisiler mezhebi, diğeri Sadukiler mezhebi ve diğeri de Essenler mezhebiydi. Ferisiler (11) bazı eylemlerin, ancak hepsinin değil, kaderin işi olduğunu, bazılarının ise kendi gücümüzde olduğunu ve kadere tabi olduklarını, ancak kader tarafından sebep olunmadığını söylerler. Essenler mezhebi ise kaderin her şeyi yönettiğini ve insanların başına gelen hiçbir şeyin kaderin takdirine göre olduğunu savunur. Sadukiler ise kaderi ortadan kaldırır ve böyle bir şeyin olmadığını, insan işlerinin olaylarının kaderin elinde olmadığını söylerler; ancak tüm eylemlerimizin kendi gücümüzde olduğunu, dolayısıyla iyiliğin sebebinin kendimiz olduğumuzu ve kötülüğü kendi aptallığımızdan aldığımızı varsayarlar. Bununla birlikte, bu görüşlerin daha ayrıntılı bir açıklamasını Yahudi Savaşı'nın ikinci kitabında verdim.

10. Fakat Demetrius'un generalleri, daha önce aldıkları yenilgiyi telafi etmek isteyerek, daha öncekinden daha büyük bir ordu topladılar ve Yonatan'a karşı geldiler; ancak Yonatan onların gelişinden haberdar olur olmaz, onlara Yahudiye'ye girme fırsatı vermemeye kararlı olduğu için, Hamot ülkesine gidip onlarla karşılaştı; böylece kampını düşmandan elli furlong uzaklığa kurdu ve kamplarını ve nasıl kamp kurduklarını gözlemlemek için casuslar gönderdi. Casusları ona tüm bilgileri verdikten ve geceleyin bazılarını yakalayıp düşmanın yakında kendisine saldıracağını söylediklerinde, önceden haberdar olan Yonatan, güvenliğini sağlamak için kampının ötesine nöbetçiler yerleştirdi ve tüm kuvvetlerini gece boyunca silahlı tuttu; ve onlara cesur olmaları ve gerekirse geceleyin savaşmaya hazır olmaları, böylece düşmanın planlarının onlardan gizlenmiş görünmemesi için emir verdi. Fakat Demetrius'un komutanları Jonathan'ın niyetlerini bildiğini öğrenince, planları altüst oldu ve düşmanın niyetlerini keşfettiğini görünce alarma geçtiler; kurdukları tuzaklarda başarısız oldukları için başka bir yolla onları alt edebileceklerini de düşünmüyorlardı; çünkü açık bir savaşa girerlerse Jonathan'ın ordusuna denk olamayacaklarını düşündüler ve kaçmaya karar verdiler; ve birçok ateş yakarak,

Machine Translated by Google

Düşman onları görünce hâlâ orada olduklarını sanabilirlerdi, bu yüzden geri çekildiler. Jonathan sabahleyin kamplarına savaşmak için geldiğinde, kampı ıssız buldu ve kaçtıklarını anladı; ancak onları yakalayamadı, çünkü Eleutherus nehrini çoktan geçmiş ve tehlikeden uzaklaşmışlardı. Jonathan oradan döndüğünde Arabistan'a gitti, Nabateanlara karşı savaştı, ganimetlerinin büyük bir kısmını geri püskürttü, birçok esir aldı ve Şam'a geldi, orada ele geçirdiklerini sattı. Aynı sıralarda kardeşi Simon, Askelon'a kadar tüm Yahudiye ve Filistin'i dolaştı ve kaleleri güçlendirdi; hem inşa ettiği yapıları hem de içine yerleştirdiği garnizonları çok güçlü hale getirdikten sonra Yafa'ya geldi; şehri ele geçirdiğinde, Yafa halkının şehri Demetrius'un generallerine teslim etmeye hazır olduğunu duyduğu için büyük bir garnizon getirdi.

11. Simon ve Yonatan bu işleri bitirdikten sonra Kudüs'e döndüler. Yonatan bütün halkı topladı ve Kudüs surlarını onarmak, yıkılmış olan tapınağı çevreleyen surları yeniden inşa etmek ve çevredeki yerleri çok yüksek kulelerle güçlendirmek için istişarede bulundu. Ayrıca, çarşıyı kaledeki garnizondan uzak tutmak ve böylece bol miktarda erzak temin etmelerini engellemek için şehrin ortasına başka bir sur inşa etmeyi ve ayrıca kırsaldaki kaleleri eskisinden çok daha güçlü ve savunulabilir hale getirmeyi kararlaştırdı. Bu şeyler halk tarafından onaylandığında, Yonatan bizzat şehrin binalarıyla ilgilendi ve Simon'u kırsaldaki kaleleri eskisinden daha güvenli hale getirmek için gönderdi. Fakat Demetrius [Fırat'ı] geçti ve Mezopotamya'ya geldi, çünkü hem Babil'i hem de o ülkeyi elinde tutmak istiyordu. ve yukarı eyaletlerin egemenliğini elde ettiğinde, tüm krallığını geri kazanmak için bir temel atacaktı; çünkü orada yaşayan Yunanlar ve Makedonlar sık sık ona elçiler gönderiyor ve eğer onlara gelirse kendilerini ona teslim edeceklerini ve Partların kralı Arsaces'e karşı savaşta ona yardım edeceklerini vaat ediyorlardı . (12) Böylece bu umutlarla yükseldi ve Partları bir kez devirip kendi ordusunu kurduktan sonra Trypho'ya karşı savaş açıp onu kovmaya karar vermiş gibi aceleyle onlara geldi.

Machine Translated by Google

Suriye'den geldi ve o ülkenin halkı onu büyük bir coşkuyla karşıladı. Böylece ordu topladı ve Arsaces'e karşı savaştı, ordusunun tamamını kaybetti ve kendisi de canlı olarak yakalandı, bunu başka bir yerde anlattık.

BÖLÜM 6.

Jonathan'ın ihanet sonucu nasıl öldürüldüğü; ve bunun üzerine Yahudilerin Simon'u nasıl general ve baş rahip yaptıkları; Simon'un özellikle Tripho'ya karşı ne kadar cesurca hareketler sergilediği.

1. Trypho, Demetrius'un başına gelenleri öğrenince artık Antiochus'a sadık kalmadı, aksine kurnazca bir planla onu öldürmeyi ve krallığını ele geçirmeyi düşündü; ancak Jonathan'dan duyduğu korku bu planına engel oldu, çünkü Jonathan Antiochus'un dostuydu; bu nedenle Trypho önce Jonathan'ı ortadan kaldırmaya, sonra da Antiochus'la ilgili planını uygulamaya koymaya karar verdi; ancak onu hile ve ihanetle ortadan kaldırmanın en iyisi olduğuna karar vererek Antakya'dan Bethshan'a (Yunanlılar tarafından Scythopolis olarak adlandırılır) geldi; burada Jonathan, onunla savaşmaya geldiğini düşünerek kırk bin seçkin adamıyla onu karşıladı; Fakat Jonathan'ın savaşmaya hazır olduğunu fark edince, ona hediyeler ve iyilikle yaklaşmaya çalıştı ve komutanlarına kendisine itaat etmeleri emrini verdi. Bu yollarla iyi niyetini göstermek ve aklındaki tüm şüpheleri gidermek istedi; böylece onu dikkatsiz ve düşüncesiz hale getirip, savunmasızken yakalayabilecekti. Ayrıca, savaş olmadığı ve her şey barış içinde olduğu için ordusunu geri çekmesini tavsiye etti. Bununla birlikte, birkaç adamını yanında tutmasını ve Ptolemais'e onunla birlikte gitmesini istedi; çünkü şehri ona teslim edecek ve ülkedeki tüm kaleleri kendi egemenliği altına alacaktı; ve ona tam da bu niyetlerle geldiğini söyledi.

2. Ancak Yonatan bu davranışından hiçbir şeyden şüphelenmedi, Trypho'nun bu tavsiyeyi iyi niyetle ve samimi bir amaçla verdiğine inandı. Buna göre ordusunu dağıttı ve yanında en fazla üç bin asker bıraktı, iki binini ise Celile'de bıraktı; kendisi de bin askerle Trypho ile birlikte Ptolemais'e geldi. Fakat

Machine Translated by Google

Ptolemais halkı, Trifo'nun emrettiği gibi kapılarını kapatmıştı. Trifo, Yonatan'ı canlı yakaladı ve onunla birlikte olanların hepsini öldürdü. Ayrıca, Celile'de kalan iki bin kişiyi de yok etmek için onlara asker gönderdi; fakat bu adamlar Yonatan'a olanları duyunca idamı engellediler; ve Trifo'nun gönderdiği adamlar gelmeden önce zırhlarını giyip ülkeden ayrıldılar. Onlara karşı gönderilenler, canlarını kurtarmak için savaşmaya hazır olduklarını görünce, onlara hiçbir rahatsızlık vermediler ve Trifo'ya geri döndüler.

3. Fakat Kudüs halkı Yonatan'ın yakalandığını ve yanındaki askerlerin öldürüldüğünü duyunca, onun acı kaderine üzüldüler; herkes onun hakkında ciddi bir soruşturma başlattı ve büyük ve haklı bir korku onları üzdü; çünkü Yonatan'ın cesaretinden ve davranışlarından mahrum kaldıkları için, çevrelerindeki uluslar onlara kötü niyet besleyeceklerdi; ve daha önce Yonatan yüzünden sakin olan bu uluslar şimdi onlara karşı ayaklanacak ve onlarla savaşarak onları büyük tehlikelere sokacaklardı. Ve gerçekten de şüphelendikleri şey başlarına geldi; çünkü bu uluslar Yonatan'ın ölümünü duyunca, valisiz kalan Yahudilere karşı savaşmaya başladılar ve Trifo da bir ordu topladı ve Yahudiye'ye gidip oradaki insanlara savaş açmayı amaçladı. Fakat Simon, Kudüs halkının içinde bulundukları durumdan dolayı dehşete düştüğünü görünce, onlara bir konuşma yapmak ve böylece Trifo onlara karşı geldiğinde ona karşı daha kararlı olmalarını sağlamak istedi. Sonra halkı tapınağa topladı ve oradan onları şöyle cesaretlendirmeye başladı: "Ey yurttaşlarım, babamızın, benim ve kardeşlerimin, özgürlüğünüzü geri kazanmak için canlarımızı tehlikeye attığımızı ve bunu isteyerek yaptığımızı bilmiyor değilsiniz; önümde bu kadar çok örnek varken ve biz ailemiz kendimiz kanunlarımız ve Tanrı'ya ibadetimiz uğruna ölmeye karar verdiğimiz için, bu kararlılığı ruhlarımızdan silip atacak veya yerine can sevgisi ve şöhrete karşı küçümseme getirecek kadar büyük bir korku olamaz. Bu nedenle, sizi nereye götürürsem götüreyim, beni istekle takip edin, çünkü sizin için acı çekmeye ve en büyük şeyleri yapmaya istekli bir önderden yoksun değilsiniz; çünkü ben kardeşlerimden daha iyi değilim ki kendi canımı esirgeyeyim, ne de onlardan daha kötü değilim ki en çok önemsedikleri şeyden kaçınayım ve reddeteyim

Machine Translated by Google

Her şeyden daha şerefli olan sizsiniz; yani, yasalarınız ve size özgü olan Tanrı ibadetiniz uğruna ölüm cezasına katlanmaya razıyım; bu nedenle, onların öz kardeşi olduğumu gösterecek uygun kanıtlar sunacağım; ve düşmanlarımızdan kanlarının intikamını alacağıma ve sizi, eşlerinizi ve çocuklarınızı, size karşı planladıkları zararlardan kurtaracağıma ve Tanrı'nın yardımıyla tapınağınızı onların yıkımından koruyacağıma cüret ediyorum; çünkü görüyorum ki bu uluslar sizi, yöneticisiz olduğunuz için hor görüyorlar ve bu yüzden size karşı savaş açmaya cesaretleniyorlar."

4. Simon'un bu konuşması kalabalığa cesaret verdi; daha önce korkudan moralleri bozulmuşken, şimdi daha iyi şeyler için umutlandılar; öyle ki, halkın tamamı bir anda Simon'un liderleri olmasını ve kardeşleri Yahuda ve Yonatan'ın yerine yönetimin kendisine geçmesini istediler ve ona ne emrederse emretsin itaat edeceklerine söz verdiler. Böylece hemen savaşa uygun tüm askerlerini topladı ve şehrin surlarını yeniden inşa etmeye ve çok yüksek ve güçlü kulelerle güçlendirmeye acele etti ve Absalom'un oğlu Yonatan adında bir arkadaşını Yafa'ya göndererek, şehir sakinlerini şehirden çıkarmasını emretti; çünkü şehrin Trifo'ya teslim edilmesinden korkuyordu; kendisi ise Kudüs'ü korumak için kaldı.

5. Fakat Trifo, büyük bir orduyla Ptoeinais'ten ayrılıp Yahudiye'ye geldi ve yanında Jonathan'ı da zincire vurmuş halde getirdi. Simon da ordusuyla birlikte, bir tepenin üzerinde bulunan ve altında Yahudiye ovaları uzanan Adida şehrinde onunla karşılaştı. Trifo, Simon'un Yahudiler tarafından vali olarak atandığını öğrenince, ona adamlar gönderdi ve onu hile ve dolandırıcılıkla kandırmaya çalıştı. Kardeşi Jonathan'ın serbest bırakılması karşılığında, kendisine yüz talent gümüş ve Jonathan'ın iki oğlunu rehine olarak göndermesini istedi; çünkü Jonathan serbest bırakıldığında, Yahudiye'yi krala karşı ayaklandırmayacaktı. Zira şu anda kraldan borç aldığı para yüzünden zincire vurulmuştu ve şimdi bu parayı krala borçluydu. Fakat Simon, Trifo'nun hilekarlığının farkındaydı; Ve parayı ona verirse kaybedeceğini, Trypho'nun kardeşini serbest bırakmayacağını ve Jonathan'ın oğullarını düşmana teslim edeceğini bilmesine rağmen, halk arasında kendisine karşı bir iftira atılmasından korktuğu için, yine de parayı verdi.

Machine Translated by Google

Kardeşinin ölümünün sebebi olarak parayı vermemesi ve Jonathan'ın oğullarını göndermemesi durumunda, ordusunu topladı ve onlara Trypho'nun yaptığı teklifleri anlattı; ayrıca tekliflerin tuzak ve haince olduğunu, ancak parayı ve Jonathan'ın oğullarını göndermenin, Trypho'nun tekliflerine uymamak ve böylece kardeşini kurtarmayı reddetmekle suçlanmaktan daha uygun olduğunu ekledi. Buna göre Simon, Jonathan'ın oğullarını ve parayı gönderdi; ancak Trypho onları aldığında sözünü tutmadı, Jonathan'ı serbest bırakmadı, ordusunu alıp bütün ülkeyi dolaştı ve daha sonra İdumea yoluyla Kudüs'e gitmeye karar verdi; Simon ise ordusuyla onun karşısına geçti ve kendi kampını onun kampının karşısına kurdu.

6. Ancak kaledekiler Trifo'ya haber gönderip aceleyle yanlarına gelmesini ve erzak göndermesini rica edince, Trifo o gece Kudüs'te olacakmış gibi süvarilerini hazırladı; fakat gece o kadar çok kar yağdı ki, yolları kapladı ve özellikle süvarilerin geçmesi imkansız hale geldi. Bu durum onun Kudüs'e gelmesini engelledi; bunun üzerine Trifo oradan ayrılıp Celesurya'ya gitti ve Gilead topraklarına şiddetle saldırarak orada Yonatan'ı öldürdü; ve gömülmesi için emir verdikten sonra Antakya'ya döndü. Ancak Simon, kardeşinin kemiklerini getirtmek için Baska şehrine bazı kişiler gönderdi ve onları kendi şehirleri Modin'e gömdüler; ve bütün halk onun için büyük bir yas tuttu. Simon ayrıca babası ve kardeşleri için beyaz ve cilalı taştan çok büyük bir anıt diktirdi ve onu çok yüksek bir yere, uzaktan görülebilecek şekilde yaptırdı; etrafına manastırlar yaptırdı ve her biri tek taştan olan sütunlar diktirdi; görülmeye değer harika bir eserdi. Dahası, ebeveynleri ve kardeşleri için her biri için birer tane olmak üzere yedi piramit daha yaptırdı; bunlar hem büyüklükleri hem de güzellikleriyle çok şaşırtıcıydı ve günümüze kadar korunmuştur; ve biliyoruz ki, Jonathan'ın gömülmesi ve akrabaları için bu anıtların yapımı konusunda bu kadar gayreti gösteren Simon'du. Jonathan, dört yıl baş rahip (13) ve aynı zamanda ulusunun valisi iken öldü. Ölümüyle ilgili koşullar bunlardı.

7. Ancak halk tarafından başrahip yapılan Simon, başrahipliğinin ilk yılında halkını kölelikten kurtardı.

Machine Translated by Google

Makedonlara, onlara artık haraç ödememelerine izin verdi; bu özgürlüğü ve haraçtan kurtulmayı, Asurluların krallığının yüz yetmiş yılından (14) sonra elde ettiler ; bu krallık, Nikator olarak da bilinen Seleukos'un Suriye'ye hakim olmasından sonraydı. Halkın Simon'a olan sevgisi o kadar büyüktü ki, birbirleriyle yaptıkları sözleşmelerde ve kamu kayıtlarında, "Yahudilerin hayırseveri ve etnarkı Simon'un ilk yılında" diye yazdılar; çünkü onun yönetiminde çok mutluydular ve etraflarındaki düşmanları yendiler; Simon, Gazara, Yafa ve Cemhis şehirlerini yerle bir etti. Ayrıca Kudüs kalesini kuşatarak ele geçirdi ve yerle bir etti, böylece artık düşmanlarının sığınak olarak kullanıp onlara zarar veremeyeceği bir yer haline geldi. Ve bunu yaptıktan sonra, tapınağın ondan daha yüksekte olması için, kalenin bulunduğu dağın kendisini yerle bir etmenin en iyi ve en avantajlı yol olduğunu düşündü. Nitekim, halkı bir meclise çağırdığında, onlara kalenin yıkılması için ikna etti ve bunu yaparken, kalenin garnizonu ve Yahudi firarileri yüzünden çektikleri acıları ve gelecekte herhangi bir yabancının krallığı ele geçirip o kaleye bir garnizon yerleştirmesi durumunda çekebilecekleri acıları hatırlattı.

Bu konuşma, kalabalığı itaate sevk etti, çünkü onlara yalnızca kendi iyilikleri için olan şeyleri yapmaları konusunda ısrar etti: böylece hepsi işe koyuldu ve dağı düzleştirdiler; bu işte gece gündüz aralıksız çalıştılar ve dağ kaldırılıp şehrin geri kalanının düzlüğüyle aynı seviyeye getirilmeden önce tam üç yıl geçirdiler. Bundan sonra, tapınak tüm binaların en yükseğiydi, şimdi ise kale ve üzerinde bulunduğu dağ yıkıldı. Ve bu işler Simon'un yönetiminde böylece gerçekleştirildi.

BÖLÜM 7.

Simon'un Antiochus Pius ile nasıl ittifak kurduğu, Tripho'ya ve kısa bir süre sonra da Antiochus'un ordusunun generali Cendebeus'a karşı nasıl savaş açtığı; ayrıca Simon'un damadı Ptolemy tarafından nasıl hainlikle öldürüldüğü anlatılıyor.

Machine Translated by Google

1. (15) Demetrius esir alındıktan kısa bir süre sonra, valisi Trifo, (16) İskender'in oğlu ve Tanrı diye de anılan Antiyohos'u öldürdü (17) ve bu, dört yıl hüküm sürdükten sonra oldu, ancak cerrahların elinde öldüğünü söyledi. Sonra arkadaşlarını ve kendisine en yakın olanları askerlere gönderdi ve kendisini kral yaparlarsa onlara çok para vereceğini vaat etti. Onlara Demetrius'un Partlar tarafından esir alındığını ve Demetrius'un kardeşi Antiyohos'un, eğer kral olursa, kardeşine karşı isyan ettikleri için intikam almak amacıyla onlara çok kötülük yapacağını ima etti. Böylece askerler, krallığı Trifo'ya vererek elde edecekleri zenginliği bekleyerek onu hükümdarları yaptılar. Ancak Trifo işlerin yönetimini ele geçirdiğinde, kötü niyetli olduğunu gösterdi; Çünkü özel hayatında halkla yakınlık kurmuş, büyük bir ılımlılık numarası yapmış ve böylece onları istediği her şeye ustaca çekmişti; fakat krallığı ele geçirdikten sonra, daha fazla ikiyüzlülükten vazgeçmiş ve gerçek bir Trifo olmuştu; bu davranışı düşmanlarını kendisinden üstün kılmıştı; çünkü askerler ondan nefret ediyor ve o sırada çocuklarıyla birlikte Seleucia'da kapalı olan Demetrius'un karısı Kleopatra'ya isyan ediyorlardı. Ancak Demetrius'un Soter diye anılan kardeşi Antiochus, Trifo yüzünden hiçbir şehir tarafından kabul edilmediği için Kleopatra ona haber göndererek kendisiyle evlenmeye ve krallığı devralmaya davet etti. Bu daveti yapmasının nedenleri şunlardı: Dostları onu buna ikna etmişti ve Seleucia halkından bazılarının şehri Trifo'ya teslim etmesinden korkuyordu.

2. Antlochus Seleucia'ya gelmiş ve kuvvetleri her geçen gün artıyordu; bu yüzden Trypho ile savaşmak için yola çıktı ve onu savaşta yendikten sonra Yukarı Suriye'den Fenike'ye sürdü, orada da peşine düştü ve kaçtığı, ele geçirilmesi zor bir kale olan Dora'da kuşattı. Ayrıca Yahudi baş rahibi Simon'a dostluk ve karşılıklı yardımlaşma ittifakı için elçiler gönderdi; Simon daveti hemen kabul etti ve Dora'yı kuşatanlar için Antlochus'a büyük miktarda para ve erzak gönderdi, böylece onları bolca besledi, öyle ki bir süre için en yakın dostlarından biri olarak görüldü; ancak Trypho yine de Dora'dan Apamia'ya kaçtı, kuşatma sırasında yakalandı ve üç yıl hüküm sürdükten sonra öldürüldü.

Machine Translated by Google

3. Ancak Antiyohos, açgözlü ve kötücül yapısı yüzünden Simon'un kendisine zor durumdayken yaptığı nazik yardımı unuttu ve arkadaşı Cendebeus'a bir ordu görevlendirerek onu hemen Yahudiye'yi yağmalamaya ve Simon'u yakalamaya gönderdi. Simon, Antiyohos'un kendisiyle olan anlaşmasını bozduğunu duyunca, yaşı ilerlemiş olmasına rağmen, Antiyohos'tan gördüğü haksız muameleden dolayı öfkelenerek ve yaşına göre çok daha hızlı bir kararlılıkla, genç bir adam gibi ordusunun generali olarak görev yapmaya gitti. Ayrıca oğullarını en cesur askerlerinin arasına önden gönderdi ve kendisi de ordusuyla başka bir yoldan ilerleyerek dağlar arasındaki dar vadilerde birçok askerini pusuya düşürdü; girişimlerinin hiçbirinde başarısız olmadı, her birinde düşmanlarına karşı çok güçlüydü. Böylece hayatının geri kalanını barış içinde geçirdi ve kendisi de Romalılarla bir anlaşma yaptı.

4. O, sekiz yıl boyunca Yahudilerin hükümdarıydı; fakat bir ziyafette sonu geldi. Bunun sebebi, damadı Ptolemy'nin ihanetiydi; Ptolemy karısını ve iki oğlunu da yakalayıp zincire vurdu. Ayrıca üçüncü oğlu Hyrcanus'u öldürmeleri için de adamlar gönderdi; fakat genç adam onların geldiğini görünce, onlardan kaynaklanan tehlikeden kaçındı (18) ve halkın iyi niyetine güvenerek şehre [Kudüs'e] aceleyle girdi; çünkü halk babasından gördüğü iyiliklerden ve Ptolemy'ye duyduğu nefretten dolayı halkın kendisine olan güvenini kazanmıştı. Böylece Ptolemy şehre başka bir kapıdan girmeye çalışırken, Hyrcanus'u içeri aldıkları için onu geri çevirdiler.

BÖLÜM 8.

HYRCANUS YÜCE RAHİPLİĞİNİ ALIR VE PTOLEMY'Yİ ÜLKEDEN KOVAR. ANTIOCHUS, HYRCANUS'A SAVAŞ AÇAR VE DAHA SONRA ONUNLA BİR İTTİFAK KURUYOR.

1. Bu yüzden Ptolemy, Eriha'nın yukarısındaki Dagon adlı kalelerden birine çekildi. Fakat Hyrcanus, daha önce babasının olan başrahiplik görevini devralmış ve öncelikle Tanrı'yı kurbanlarla yatıştırmıştı; daha sonra Ptolemy'ye karşı bir sefer düzenledi; ve

Machine Translated by Google

Hyrcanus'un şehre yönelik saldırılarında, diğer noktalarda ona karşı çok güçlüydü, ancak annesine ve kardeşlerine duyduğu acıma duygusu yüzünden ondan daha zayıf kalmıştı; çünkü Ptolemy onları surlara getirmiş, herkesin gözü önünde onlara işkence etmiş ve Hyrcanus kuşatmayı bırakmazsa onları baş aşağı atmakla tehdit etmişti. Hyrcanus, kuşatma ve şehri ele geçirme konusunda ne kadar gevşerse, en sevdiklerinin acı çekmesini önleyerek onlara o kadar çok iyilik yapmış olacağını düşündüğü için, bu konudaki şevki soğumuştu. Ancak annesi ellerini açarak ondan, kendi adına gevşememesini, öfkesini daha da artırmasını ve şehri hızla ele geçirmek için elinden gelenin en iyisini yapmasını, böylece düşmanlarını kendi kontrolü altına alıp, en sevdiklerine yaptıklarının intikamını almasını rica etti. Çünkü eğer düşmanları onlara yaptığı kötü muamelelerden dolayı cezalandırılsaydı, o ölüm onun için tatlı olurdu, acı çekse bile. Annesi böyle söyleyince, kaleyi hemen ele geçirmeye karar verdi; fakat annesinin dövüldüğünü ve paramparça edildiğini görünce cesareti kırıldı ve annesinin çektiği acılara sempati duymadan edemedi ve bu yüzden yenildi. Kuşatma bu şekilde uzadıkça, Yahudilerin dinlenmeye alışkın oldukları yıl geldi; çünkü Yahudiler her yedinci yılda, her yedinci günde olduğu gibi bu dinlenmeyi yaparlar; bu nedenle Ptolemy bu sebeple savaştan kurtuldu (19), Hyrcanus'un kardeşlerini ve annesini öldürdü; ve bunu yaptıktan sonra, o zamanlar Philadelphia şehrinin tiranı olan ve Cotylas diye de anılan Zeno'ya kaçtı.

2. Fakat Antiyokos, Simon'un kendisine getirdiği felaketlerden çok rahatsız olmuş ve hükümdarlığının dördüncü yılında, Hyrcanus'un prensliğinin ilk yılında, 162. Olimpiyat'ta Yahudiye'ye saldırmıştır. (20) Ülkeyi yakıp yıktıktan sonra Hyrcanus'u yedi kamp kurarak kuşattığı şehre hapsetmiştir; ancak surların sağlamlığı ve kuşatılanların cesareti nedeniyle başlangıçta hiçbir şey yapmamıştır, bir ara su sıkıntısı çekmiş olsalar da, Pleiades'in batışı sırasında yağan büyük bir yağmurla bu sıkıntıdan kurtulmuşlardır. (21) Ancak surların kuzey kısmında, şehrin dış zeminle aynı seviyede olduğu yerde, kral üç katlı yüz kule inşa etmiş ve üzerlerine asker birlikleri yerleştirmiştir; ve her gün saldırılarını yaparken çift hendek kazmıştır,

Machine Translated by Google

Derin ve geniş olan bu sur, içindekileri bir duvar gibi hapsediyordu; ancak kuşatılanlar sık sık dışarıya baskınlar düzenlemeyi başardılar; ve eğer düşman herhangi bir yerde tetikte değilse, onlara saldırdılar ve büyük zarar verdiler; ve eğer onları fark ederlerse, kolayca şehre geri çekildiler. Ancak Hyrcanus, bu kadar çok insanın şehirde bulunmasının sakıncalı olduğunu, erzakların daha çabuk tüketileceğini ve doğal olarak tahmin edileceği üzere bu büyük sayının hiçbir şey yapmadığını fark ettiğinden, işe yaramayan kısmı ayırdı ve onları şehirden çıkardı, sadece genç ve savaşa hazır olanları tuttu.

Ancak Antiyohos, dışlananların gitmesine izin vermedi; bu yüzden onlar feryatlar arasında dolaşıp açlıktan perişan oldular; fakat Çardaklar Bayramı yaklaşınca içeridekiler onların durumuna acıdılar ve onları tekrar içeri aldılar.

Hyrcanus, Antiochus'a haber gönderip bayram nedeniyle yedi gün ateşkes yapılmasını istediğinde, Antiochus Tanrı'ya olan bu dindarlığına boyun eğdi ve buna göre ateşkesi sağladı. Ayrıca, boynuzları altınla kaplı boğalar (22) , her türlü güzel baharat ve altın ve gümüşten yapılmış kaplarla muhteşem bir kurban sundu. Kapıda bulunanlar, kurbanları getirenlerden aldılar ve tapınağa götürdüler; bu sırada Antiochus ordusuna ziyafet veriyordu. Bu, şehri ele geçirdiğinde sunağa domuzlar sunan ve tapınağı domuz etinin suyuyla serpen Antiochus Epiphanes'ten tamamen farklı bir davranıştı; Yahudilerin yasalarını ve atalarından miras aldıkları dini ihlal etmek için bunu yapmıştı; bu nedenle milletimiz onunla savaşmış ve asla onunla barışmamıştır; bu Antiochus olmasaydı, herkes ona dindar Antiochus derdi, çünkü dine karşı büyük bir gayreti vardı.

3. Buna göre Hyrcanus onun bu ılımlılığını hoş karşıladı; ve Tanrı'ya karşı ne kadar dindar olduğunu anladığında, ona bir elçilik gönderdi ve atalarından aldıkları yerleşim yerlerini geri vermesini istedi. Böylece, başkaları için asosyal olan yaşam biçimleri nedeniyle ulusu tamamen yok etmesini isteyenlerin tavsiyelerini reddetti ve söylediklerine aldırış etmedi. (23)

Ancak, yaptıkları her şeyin dini bir düşünceden kaynaklandığına ikna olan kral, kuşatma altındakilerin silahlarını teslim etmeleri, Yafa ve Yahudiye'ye sınır komşusu olan diğer şehirler için vergi ödemeleri ve kendi garnizonunun kurulmasına izin vermeleri şartıyla, bu şartlar altında onlara karşı savaş açacağını elçilere bildir

Machine Translated by Google

Artık değil. Ancak Yahudiler, diğer şartlardan memnun olsalar da, garnizonun şehre girmesine izin vermediler, çünkü diğer insanlarla bir araya gelemiyorlar ve onlarla konuşamıyorlardı; yine de garnizonun girmesi yerine ona rehineler ve beş yüz talent gümüş vermeye razı oldular; bunun üç yüzünü ödediler ve rehineleri hemen gönderdiler, Kral Antiochus da bunu kabul etti. Rehinelerden biri Hyrcanus'un kardeşiydi. Ama yine de şehri çevreleyen surları yıktı. Ve bu şartlar üzerine Antiochus kuşatmayı kaldırdı ve ayrıldı.

4. Fakat Hyrcanus, zenginlik bakımından diğer tüm kralları geride bırakan Davud'un mezarını açtı ve oradan üç bin talent aldı. Ayrıca, bu zenginliğe güvenerek yabancı birlikleri destekleyen ilk Yahudi oldu.
Aralarında bir dostluk ve karşılıklı yardımlaşma ittifakı da kurulmuştu; bunun üzerine Hyrcanus onu şehre kabul etti ve ordusunun ihtiyaç duyduğu her şeyi büyük bir cömertlikle ve bolca sağladı ve Partlara karşı bir sefere çıktığında onunla birlikte yürüdü; Şamlı Nikolaus buna şahitlik eder; tarih kitabında şöyle yazar: "Antiyokos, Partların generali İndatlı'yı fethettikten sonra Likus nehri kıyısında bir zafer anıtı diktiğinde, orada iki gün kaldı. Bu, Yahudi Lyrcanus'un isteğiydi, çünkü bu, atalarından kalma bir bayramdı ve Yahudilerin kanunu bu bayramda seyahat etmelerine izin vermiyordu." Ve gerçekten de bunu söylerken yalan söylememişti; çünkü Pentekost dediğimiz bu bayram, o zamanlar Şabat'tan sonraki güne denk geliyordu. Şabat günü veya bayram günü yolculuk etmemiz de caiz değildir (24) Fakat Antiyohos, Partin kralı Arsaces ile savaşa girdiğinde ordusunun büyük bir kısmını kaybetti ve kendisi de öldürüldü; ve kardeşi Demetrius, Arsaces'in izniyle Suriye krallığının başına geçti; Arsaces, Antiyohos'un Partin'e saldırdığı sırada onu esaretten kurtardı, bunu daha önce başka bir yerde anlatmıştık.

BÖLÜM 9.

ANTIOCHUS'UN ÖLÜMÜNDEN SONRA HYRCANUS NASIL

Suriye'ye karşı bir sefer düzenledi ve bir

Machine Translated by Google

ROMALILARLA İTTİFAK. KRAL DEMETRIUS VE İSKENDER'İN ÖLÜMÜ HAKKINDA.

1. Ancak Hyrcanus, Antiochus'un ölümünü duyunca, Suriye şehirlerine karşı hemen bir sefer düzenledi ve onları savaşçı ve kendilerini savunabilecek kişilerden yoksun bulmayı umdu. Bununla birlikte, Medaba'yı ancak altıncı ayda ele geçirebildi ve bu da ordusunun büyük sıkıntıları olmadan olmadı. Bundan sonra Samega'yı ve civardaki yerleri ele geçirdi; ayrıca Şekem ve Gerizzim'i ve Kudüs'teki tapınağa benzeyen ve İskender'in ordusunun generali Sanballat'a, daha önce anlattığımız gibi, baş rahip Jaddua'nın damadı Manasseh'in hatırı için inşa etmesine izin verdiği tapınakta yaşayan Kutiyalılar ulusunu da ele geçirdi; bu tapınak inşa edildikten iki yüz yıl sonra terk edilmişti. Hyrcanus ayrıca İdumea şehirleri Dora ve Marissa'yı da ele geçirdi ve tüm İdumealıları boyun eğdirdi; ve eğer cinsel organlarını sünnet ederlerse ve Yahudilerin kanunlarını kullanırlarsa o ülkede kalmalarına izin verdi; ve atalarının ülkesinde yaşamayı o kadar çok istediler ki, sünnetin uygulanmasına (25) ve Yahudi yaşam tarzının geri kalanına boyun eğdiler; bu yüzden o zaman başlarına şu geldi ki, bundan sonra Yahudilerden başka bir şey değillerdi.

2. Fakat baş rahip Hyrcanus, Romalılarla olan dostluk bağını yenilemek istiyordu. Bu nedenle onlara bir elçilik heyeti gönderdi; Senato mektuplarını aldıktan sonra, onlarla şu şekilde bir dostluk antlaşması yaptılar: "Praetor Marcus'un oğlu Fanius, Şubat'ın 15'inden sekiz gün önce, Mentin kabilesinden Lucius'un oğlu Lucius Manlius ve Falernian kabilesinden Caius'un oğlu Caius Sempronius'un da hazır bulunduğu senato binasında senatoyu topladı. Bunun sebebi, Yahudi halkı tarafından gönderilen elçiler (26) Dositheus'un oğlu Simon, Alexander'ın oğlu Apollonius ve Jason'ın oğlu Diodorus'un, iyi ve erdemli adamlar olarak, aralarında ve Romalılar arasında var olan dostluk ve karşılıklı yardım antlaşması ve diğer kamu işleri hakkında bir şeyler önermek istemeleriydi. Bu elçiler, Antakya'nın sahip olduğu Yafa, limanlar, Gazara, Ürdün pınarları ve diğer çeşitli şehir ve ülkelerin kendilerine verilmesini istiyorlardı." Senato kararına aykırı olarak savaşta ellerinden alınanların kendilerine iade edilmesi ve bunun

Machine Translated by Google

Kralın birliklerinin kendi ülkelerinden ve onlara bağlı olan ülkelerin topraklarından geçmesinin yasal olmayabileceğini; Antiyohos'un o savaş sırasında senatonun kararı olmadan yaptığı girişimlerin geçersiz sayılmasını; Antiyohos'un onlardan aldığı şeylerin iadesini sağlamak ve savaşta harap olmuş ülkenin değerini belirlemek için elçiler göndereceklerini; ve evlerine huzur içinde dönebilmeleri için krallara ve özgür halka koruma mektupları vereceklerini belirttiler. Bu nedenle, bu konularda, iyi ve dost canlısı bir halk tarafından gönderilen bu iyi insanlarla dostluk ve karşılıklı yardımlaşma ittifaklarını yenilemeye karar verildi. Ancak istenen mektuplara gelince, senatonun kendi işleri izin verdiğinde bu konuyu görüşeceği; bundan sonra onlara benzer bir zarar verilmemesi için çaba gösterecekleri; ve praetor Fanius'un, evlerine dönüş masraflarını karşılamak için kamu hazinesinden para vereceği yanıtını verdiler. Böylece Fanius, Yahudi elçilerini görevden aldı ve kamu hazinesinden para verdi; ve senatonun kararını, onları yönlendirecek ve güvenli bir şekilde evlerine dönmelerini sağlayacak olanlara iletti.

3. Böylece baş rahip Hyrcanus'un işleri de böyle gelişti. Ancak Hyrcanus'a savaş açmayı düşünen Kral Demetrius'a gelince, Suriyeliler ve askerler ona kötü niyet besledikleri için, buna fırsat ve imkan yoktu; çünkü o hasta bir adamdı. Ancak, krallığı ele geçirmek için Seleueus'taki aileden birini göndermesi için Physcon diye anılan Ptolemy'ye elçiler gönderdiler ve Ptolemy de onlara Zebina diye anılan İskender'i bir orduyla gönderdi. Aralarında bir savaş oldu ve Demetrius savaşta yenildi, karısı Kleopatra'nın yanına, Ptolemais'e kaçtı; ama karısı onu kabul etmedi. Oradan Tyre'ye gitti ve orada yakalandı; ölümünden önce düşmanlarından çok acı çekti ve onlar tarafından öldürüldü. Böylece İskender krallığı ele geçirdi ve Hyrcanus ile bir ittifak kurdu; ancak Hyrcanus daha sonra Demetrius'un oğlu Grypus lakaplı Antiochus ile savaştığında o da yenildi ve öldürüldü.

BÖLÜM 10.

Machine Translated by Google

ANTIOCHUS GRYPUS VE ANTIOCHUS CYZICENUS ARASINDA KRALLIK HAKKINDA ÇIKAN KAVGA ÜZERİNE HYRCAUS'UN SAMARIA'YI NASIL ELE GEÇİRDİĞİNİ VE TAMAMEN YIKTIĞINI; VE HYRCAUS'UN SADUKİLER MEZHEBİNE NASIL KATILDIĞINI VE FERİSİLER MEZHEBİNİ NASIL TERK ETTİĞİNİ ANLATMAKTADIR.

1. Antiyohos krallığı ele geçirdiğinde, aynı anneden olan ve yine Antiyohos adını taşıyan kardeşinin Kizikum'dan kendisine karşı bir ordu topladığını duyduğu için Yahudiye'ye savaş açmaktan korktu; bu yüzden kendi ülkesinde kaldı ve Kizikum adını taşıyan kardeşinden beklediği saldırıya hazırlanmaya karar verdi, çünkü o şehirde büyümüştü. O, Part'ta ölen Soter adını taşıyan Antiyohos'un oğluydu. Demetrius'un kardeşiydi, Grypus'un babasıydı; çünkü daha önce başka bir yerde anlattığımız gibi, aynı Kleopatra iki kardeşle evlenmişti. Fakat Antiyohos Kizikum Suriye'ye geldikten sonra uzun yıllar kardeşiyle savaş halinde kaldı. Hyrcanus ise bu süre boyunca barış içinde yaşadı; çünkü Antiyohos'un ölümünden sonra Makedonlara isyan etti (27) ve artık onlara ne tebaası ne de dostu olarak en ufak bir saygı göstermedi; Fakat işleri, özellikle bu kardeşlerin yönetiminde, İskender Zebina döneminde oldukça iyiye gidiyordu ve gelişiyordu; çünkü aralarındaki savaş, Hyrcanus'a Yahudiye'de sessizce keyif sürme fırsatı vermişti, öyle ki çok büyük miktarda para kazanmıştı. Ancak Antiochus Cyzicenus ülkesini sıkıntıya sokunca, niyetini açıkça gösterdi. Antiochus'un Mısırlı yardımcılarından yoksun olduğunu ve hem kendisinin hem de kardeşinin birbirleriyle olan mücadelelerinde kötü durumda olduklarını görünce, ikisini de hor gördü.

2. Böylece çok güçlü bir şehir olan Samarya'ya karşı bir sefer düzenledi; bu şehrin bugünkü adı Sebaste'dir ve Herod tarafından yeniden inşası hakkında uygun bir zamanda konuşacağız; ancak şehre saldırdı ve büyük çaba sarf ederek kuşattı; çünkü Samaritlerin, Yahudilerin kolonisi olan Merissa halkına yaptıkları zararlardan ve Suriye krallarının isteği doğrultusunda onlarla ittifak kurmalarından dolayı Samaritlerden çok rahatsızdı. Bu nedenle, bir hendek kazıp şehrin etrafına seksen furlong uzunluğunda çift duvar ördükten sonra, oğulları Antigonus ve

Machine Translated by Google

Arisrobulna kuşatmayı bıraktı; bu durum Samirileri büyük bir kıtlık sıkıntısına sürükledi, eskiden yenmeyen şeyleri yemek zorunda kaldılar ve yardım için Antiochus Cyzicenus'u çağırdılar. Antiochus hemen yardıma geldi, ancak Arisrobulus tarafından yenildi; ve iki kardeş tarafından Scythopolis'e kadar takip edildiğinde kaçmayı başardı. Böylece Samarya'ya geri döndüler ve onları tekrar surların içine hapsettiler, ta ki aynı Antiochus'u ikinci kez yardıma çağırmak zorunda kalana kadar. Antiochus, Ptolemy Lathyrus'tan yaklaşık altı bin adam temin etti; bu adamlar annesinin rızası olmadan onlara gönderildi, çünkü annesi onu bir anlamda yönetiminden uzaklaştırmıştı. Antiyohos, bu Mısırlılarla birlikte, Hyrcanus'un ülkesini önce bir soyguncu gibi yağmaladı ve talan etti; çünkü yeterli ordusu olmadığı için onunla doğrudan savaşmaya cesaret edemedi, sadece bu şekilde ülkesini taciz ederek Hyrcanus'u Samarya kuşatmasını kaldırmaya zorlayacağını varsayarak hareket etti. Ancak tuzaklara düşüp birçok askerini kaybettiği için Trablus'a gitti ve Yahudilere karşı savaşı Callimander ve Epikrates'e devretti.

3. Ancak Callimander düşmana çok pervasızca saldırdı ve bu yüzden bozguna uğrayıp hemen öldürüldü; Epikrates ise paraya o kadar düşkündü ki, İskitpolis'i ve çevresindeki diğer yerleri Yahudilere açıkça teslim etti, ancak Samarya kuşatmasını kaldırmalarını sağlayamadı.
Hyrcanus o şehri ele geçirdiğinde (ki bu bir yıllık kuşatmanın ardından gerçekleşti), bununla yetinmedi, şehri tamamen yıktı ve sular altında kalması için dereler getirdi; çünkü suyun altından akabileceği çukurlar kazdı; hatta orada bir zamanlar böyle bir şehrin var olduğuna dair izleri bile ortadan kaldırdı. Şimdi bu baş rahip Hyrcanus hakkında çok şaşırtıcı bir şey anlatılır: Tanrı onunla nasıl konuştu? Çünkü söylendiğine göre, oğullarının Antiochus Cyzicenus ile savaştığı gün, baş rahip olarak tapınakta yalnız başına tütsü sunarken, oğullarının Antiochus'u yendiğini bildiren bir ses duydu. Ve bunu tapınaktan çıktıktan sonra tüm kalabalığın önünde açıkça ilan etti; ve bu da doğru çıktı; Hyrcanus'un işleri de bu şekilde gelişti.

4. O zamanlar, sadece Yeruşalim'de ve Yahudeye'de bulunan Yahudiler değil, aynı zamanda orada bulunanlar da refah içindeydiler.

Machine Translated by Google

İskenderiye'de, Mısır'da ve Kıbrıs'ta; çünkü Kraliçe Kleopatra, Lathyrus olarak da bilinen oğlu Ptolemy ile anlaşmazlık içindeydi ve generalleri olarak, daha önce başka bir yerde anlattığımız gibi, Heliopolis bölgesinde Kudüs'tekine benzer bir tapınak inşa eden Onias'ın oğulları Chelcias ve Ananias'ı atadı. Kleopatra ordusunu bu adamlara emanet etti ve onların tavsiyesi olmadan hiçbir şey yapmadı; Kapadokyalı Strabo'nun şu sözleriyle bunu doğrular: "Şimdi, hem bizimle Kıbrıs'a gelenlerin hem de sonradan oraya gönderilenlerin büyük çoğunluğu hemen Ptolemy'ye isyan etti; sadece Onias'ın partisi olarak adlandırılanlar, Yahudi oldukları için sadık kaldılar, çünkü hemşehrileri Chelcias ve Ananias kraliçenin en büyük gözdesiydi." Bunlar Strabo'nun sözleridir.

5. Ancak bu müreffeh durum, Yahudilerin Hyrcanus'u kıskanmasına neden oldu; fakat ona en kötü davrananlar, daha önce size bildirdiğimiz gibi, Yahudilerin mezheplerinden biri olan Ferisilerdi . (28) Bunların halk üzerinde o kadar büyük bir gücü vardı ki, krala veya başrahibe karşı bir şey söylediklerinde hemen inanılırdı. Hyrcanus onların bir öğrencisiydi ve onlar tarafından çok seviliyordu. Bir keresinde onları bir ziyafete davet ettiğinde ve onları çok nazikçe ağırladığında, onların iyi bir ruh halinde olduklarını görünce, onlara, kendisinin dürüst bir insan olmak ve Tanrı'yı memnun edecek her şeyi yapmak istediğini bildiklerini söylemeye başladı; bu, Ferisilerin de savunduğu bir şeydi. Ancak, herhangi bir konuda hata yaptığını ve doğru yoldan saptığını görürlerse, onu geri çağırmalarını ve düzeltmelerini istedi.

Bu vesileyle, onun tamamen erdemli olduğuna şahitlik ettiler; bu övgüden çok memnun oldu. Fakat orada, kötü huylu ve isyankar uygulamalardan hoşlanan Eleazar adında bir misafiri vardı. Bu adam, "Gerçeği bilmek istiyorsan, eğer gerçekten doğru olmak istiyorsan, başrahipliği bırak ve halkın sivil yönetimiyle yetin," dedi. Başrahipliği neden bırakması gerektiğini öğrenmek istediğinde, diğeri şöyle cevap verdi: "Yaşlılardan duyduk ki, annen Antiyohos Epifanes'in hükümdarlığı döneminde esirmiş. (29) Bu hikaye yanlıştı ve Hyrcanus ona karşı öfkelendi; ve tüm Ferisiler ona karşı çok büyük bir öfke duydular.

Machine Translated by Google

6. Hyrcanus'un çok yakın bir dostu olan, ancak Sadukiler mezhebine mensup Jonathan adında biri vardı; Sadukilerin görüşleri Ferisilerin görüşlerine tamamen zıttı. Jonathan, Hyrcanus'a Eleazar'ın kendisine, tüm Ferisilerin ortak görüşüne göre böyle bir suçlama yönelttiğini ve bunun, onlara bu adamın hak ettiği cezanın ne olduğunu sorması halinde ortaya çıkacağını söyledi. Çünkü Hyrcanus, eğer Ferisiler onu suçunun gerektirdiği şekilde cezalandıracak olsalardı, bu suçlamanın onların onayıyla yapılmadığından emin olabilirdi. Bunun üzerine Ferisiler, Eleazar'ın kırbaç ve zincir cezası hak ettiğini, ancak suçlamaları ölümle cezalandırmanın doğru görünmediğini söylediler. Nitekim Ferisiler, diğer durumlarda bile, cezalarda sert olmaya meyilli değillerdi. Bu hafif hüküm üzerine Hyrcanus çok öfkelendi ve bu adamın kendisini onların onayıyla suçladığını düşündü. Onu en çok kızdıran ve o kadar etkileyen kişi bu Jonathan'dı ki, onu Ferisilerin partisinden ayrılmaya, halka dayattıkları hükümleri kaldırmaya ve bunlara uyanları cezalandırmaya sevk etti. Bu kaynaktan, kendisinin ve oğullarının halktan gördüğü nefret ortaya çıktı; ancak bu konuları daha sonra ele alacağız. Şimdi açıklamak istediğim şey şudur: Ferisiler, Musa'nın kanunlarında yazılı olmayan birçok uygulamayı atalarından miras yoluyla halka aktarmışlardır; bu nedenle Sadukiler bunları reddeder ve yazılı olan uygulamaları zorunlu saymamız gerektiğini, ancak atalarımızın geleneğinden gelenleri uygulamamamız gerektiğini söylerler. Bu konularda aralarında büyük anlaşmazlıklar ve farklılıklar ortaya çıkmıştır; Sadukiler sadece zenginleri ikna edebilmiş, halkın da kendilerine itaatini sağlayamamışlardır; Ferisiler ise halkın büyük çoğunluğunu yanlarına almışlardır. Ancak bu iki mezhep ve Essenler mezhebi hakkında, Yahudi işleri üzerine yazdığım ikinci kitapta ayrıntılı bilgi verdim.

7. Fakat Hyrcanus bu isyana son verdikten sonra mutlu bir şekilde yaşadı ve otuz bir yıl boyunca hükümeti en iyi şekilde yönetti ve sonra öldü (30) , geride beş oğul bıraktı. Tanrı tarafından en büyük üç ayrıcalığa layık görüldü: ulusunun yönetimi, baş rahiplik makamı ve peygamberlik; çünkü Tanrı onunla birlikteydi ve ona geleceği bilme ve özellikle de en büyük iki oğluna gelince, kamu işlerinin yönetiminde uzun süre kalmayacaklarını önceden bildirme yeteneği verdi; talihsiz felaketleri ise...

Machine Translated by Google

Tanımlamaya değer oldukları için, böylece babalarının mutluluğuna kıyasla ne kadar aşağı olduklarını öğrenebiliriz.

BÖLÜM 11.

ARISTOBULUS'UN HÜKÜMETİ ELE GEÇİRDİKTEN SONRA NASIL ÖNCE BAŞINA BİR TAÇ TAKTIĞINI VE ANNESİNE VE KARDEŞLERİNE KARŞI NASIL BARBARCA ZALİM DAVRANDIĞINI; VE ANTIGONUS'U ÖLDÜRDÜKTEN SONRA NASIL ÖLDÜĞÜNÜ ANLATMAK.

1. Babaları Hyrcanus öldüğünde, en büyük oğlu Aristobulus, yönetimi krallığa çevirmeye karar vermişti; öncelikle, halkın Babil esaretinden kurtarılıp kendi ülkelerine geri dönmesinden dört yüz seksen bir yıl üç ay sonra başına bir taç taktı. Bu Aristobulus, en küçük kardeşi Antigonus'u severdi ve ona eşit davranırdı; ancak diğerlerini zincire vurmuştu. Ayrıca, Hyrcanus'un onu her şeyin efendisi olarak bırakması nedeniyle annesini de hapse attı. Ayrıca, onu hapishanede açlıktan öldürme gibi barbarca bir eylemde bulundu; hatta iftiralarla kardeşi Antigonus'tan uzaklaştı ve onu öldürdüğü diğerlerinin arasına kattı; yine de ona karşı bir sevgi besliyor gibiydi ve onu diğerlerinden üstün tutarak krallıkta ortağı yaptı. Başlangıçta bu iftiralara inanmadı; kısmen onu sevdiği için ve bu yüzden aleyhinde söylenenlere kulak asmadığı için, kısmen de bu suçlamaların anlatanların kıskançlığından kaynaklandığını düşündüğü için. Ancak Antigonus ordudan döndüğünde ve Tanrı'nın şerefine çadırlar kurulduğu bayram yaklaşırken, Arlstobulus hastalandı ve Antigonus, en görkemli şekilde süslenmiş ve askerleri zırhlarıyla birlikte, kardeşinin iyileşmesi için dua etmek ve bayramı kutlamak üzere tapınağa gitti. Bu sırada, kardeşler arasında ayrılık çıkarmayı çok isteyen bazı kötü niyetli kişiler, Antigonus'un bu gösterişli görünümünden ve yaptığı büyük işlerden yararlanarak krala gittiler ve bayramdaki gösterişli tavrını kötü niyetle daha da kötüleştirdiler ve tüm bu durumların sıradan bir kişininki gibi olmadığını, bu eylemlerin bir tür kötülüğün göstergesi olduğunu iddia ettiler.

Machine Translated by Google

Kraliyet otoritesini taklit ettiğini; ve güçlü bir adam grubuyla gelmesinin onu öldürme niyetiyle olduğunu; ve mantık yürütme biçiminin şu olduğunu: Kendi başına hüküm sürme gücüne sahipken, kardeşi tarafından daha düşük bir makamla onurlandırılmasını büyük bir lütuf olarak görmesinin aptalca bir şey olduğunu düşünüyordu.

2. Aristobulus bu suçlamalara boyun eğdi, ancak hem kardeşinin kendisinden şüphelenmemesi hem de kendi güvenliğini tehlikeye atmaması için önlem aldı; bu yüzden muhafızlarına yer altında, karanlık bir yerde beklemelerini emretti (kendisi o sırada Antonia adı verilen kulede hasta yatıyordu); ve onlara, Antigonus silahsız gelirse kimseye dokunmamalarını, silahlı gelirse öldürmelerini emretti; yine de Antigonus'a haber gönderdi ve silahsız gelmesini istedi; ancak kraliçe ve Antigonus'a karşı komploya katılanlar, haberciyi tam tersini söylemeye ikna ettiler: kardeşinin, savaş için güzel bir zırh yaptırdığını duyduğunu ve zırhın ne kadar güzel olduğunu görmek için o zırhla yanına gelmesini istediğini söylediler. Antigonus, ihanetten şüphelenmeden, kardeşinin iyi niyetine güvenerek, Aristobulus'a göstermek için her zamanki gibi tüm zırhıyla donanmış olarak geldi; fakat Strato Kulesi denilen yere vardığında, geçidin son derece karanlık olması nedeniyle muhafızlar onu öldürdü; bu ölüm, kıskançlık ve iftiradan daha güçlü hiçbir şeyin olmadığını ve insanların iyi niyetini ve doğal duygularını bu tutkulardan daha kesin bir şekilde bölen hiçbir şeyin olmadığını gösterir. Ancak burada, Essens tarikatından olan (31) ve kehanetlerinde asla gerçeği kaçırmayan bir Yahuda'ya hayret etmek için bir fırsat bulunabilir; "Bu adam, Antigonus'un tapınağın önünden geçtiğini görünce, yanında kalan ve geleceği önceden bildirme sanatını öğrenmek için öğrencileri olan arkadaşlarına ve dostlarına şöyle seslendi: 'Şimdi ölmesi iyi oldu, çünkü hâlâ hayatta olan Antigonus hakkında yalan söylemişti ve ben onu geçerken görüyorum, oysa o gün Strato Kulesi denilen yerde öleceğini önceden bildirmişti, oysa ki öldürüleceği yer henüz altı yüz furlong uzaktaydı; ve bugünün büyük bir kısmı çoktan geçti, bu yüzden sahte bir peygamber olduğu ortaya çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.'" Bunları melankolik bir ruh haliyle söylerken, Antigonus'un yer altında bir yerde öldürüldüğü haberi geldi.

Machine Translated by Google

Bu kuleye ayrıca Stratos Kulesi veya deniz kıyısında bulunan Sezariye ile aynı isim verilmiştir. Bu olay peygamberi büyük bir kargaşaya sürüklemiştir.

3. Fakat Aristobulus, kardeşini öldürdüğü için hemen pişman oldu; bu yüzden hastalığı arttı ve bu kötülüğün suçluluğuyla zihni altüst oldu, dayanılmaz acısıyla bağırsakları bozuldu ve kan kustu: tam o sırada, ona hizmet eden ve kanını taşıyan hizmetkarlardan biri, ilahi takdirin bir sonucu olduğunu tahmin ediyorum, kayıp düştü ve orada öldürülen Antigonus'un kan lekelerinin bulunduğu yere kendi kanının bir kısmını döktü; ve sanki hizmetkar kasten o yere kan dökmüş gibi seyircilerden bir çığlık yükselince, Aristobulus bunu duydu ve ne olduğunu sordu; Ve ona cevap vermedikleri için, ne olduğunu öğrenme konusunda daha da istekliydi; çünkü insanların böyle gizlenen şeyin çok kötü olduğunu tahmin etmeleri doğaldı. Bu yüzden onları tehdit ederek ve korkutarak konuşmaya zorlayınca, sonunda ona gerçeği söylediler; bunun üzerine, yaptıklarının bilincinden kaynaklanan zihinsel karmaşa içinde birçok gözyaşı döktü, derin bir inilti çıkardı ve şöyle dedi: "Anlıyorum ki, işlediğim dinsiz ve korkunç suçlarda Tanrı'dan gizlenemiyorum; fakat akrabalarımın kanını döktüğüm için üzerime ani bir ceza geliyor. Ve şimdi, ey en küstah bedenim, kardeşimin ve annemin ruhlarını yatıştırmak için ölmesi gereken bir ruhu ne kadar daha tutacaksın?"

"Neden hepsini birden bırakmıyorsun? Ve neden kanımı damla damla, bu kadar alçakça öldürdüğüm kişilere teslim ediyorum?" Bu son sözleri söylerken, bir yıl hüküm sürdükten sonra öldü. Yunanlıların sevgilisi olarak anılırdı; kendi ülkesine birçok iyilik yapmış, İturya'ya savaş açmış, büyük bir kısmını Yahudiye'ye katmış ve o ülkede kalmak isteyenleri sünnet olmaya ve Yahudi kanunlarına göre yaşamaya zorlamıştı. Strabo'nun Timagenes adına tanıklık ettiği gibi, doğal olarak dürüst ve büyük bir tevazu sahibiydi; şöyle der: "Bu adam dürüst ve Yahudilere çok hizmet eden bir kişiydi; çünkü onlara bir ülke daha kattı, İturya ulusunun bir kısmını onlar için elde etti ve onları cinsel organlarının sünnet edilmesiyle kendilerine bağladı."

BÖLÜM 12.

Machine Translated by Google

İskender'in hükümeti ele geçirdikten sonra Ptolemais'e karşı nasıl bir sefer düzenlediği ve ardından Ptolemy Lathyrus'tan korkarak nasıl kuşatma başlattığı; ve Ptolemy'nin ona karşı nasıl savaş açtığı, çünkü İskender'in Kleopatra'yı kendisine karşı savaş açmaya ikna etmesi için ona elçi gönderdiği, ancak Yahudileri savaşta yendiğinde onunla dostmuş gibi davrandığı anlatılıyor.

1. Aristobulus öldüğünde, Yunanlılar tarafından Alexandra diye anılan karısı Salome, kardeşlerini hapisten çıkardı (çünkü Aristobulus onları daha önce de belirttiğimiz gibi zincirle tutmuştu) ve yaşça ve ılımlılık bakımından üstün olan Alexander Janneus'u kral yaptı. Bu çocuk, doğar doğmaz babası tarafından nefret edildi ve ölene kadar babasının gözünün önüne gelmesine asla izin verilmedi. (32) Bu nefretin sebebi şöyle anlatılır: Hyrcanus, en büyük iki oğlu Antigonus ve Aristobutus'u çok sevdiğinde, Tanrı ona rüyasında göründü ve Hyrcanus, oğullarından hangisinin halefi olacağını sordu. Tanrı ona Alexander'ın yüzünü gösterince, tüm mallarının varisi olacağı için üzüldü ve onu Celile'de büyütmesine izin verdi. Ancak Tanrı Hyrcanus'u aldatmadı; Çünkü Aristobulus'un ölümünden sonra krallığı ele geçirdi; krallığı ele geçirmeye çalışan kardeşlerinden birini öldürdü; özel ve sakin bir hayat yaşamayı seçen diğerini ise saygınlıkla karşıladı.

2. Alexander Janneus, hükümeti en uygun gördüğü şekilde kurduktan sonra Ptolemais'e karşı bir sefer düzenledi; ve savaşta askerleri yendikten sonra onları şehre hapsetti ve etrafını kuşattı; çünkü kıyı şehirlerinden sadece Ptolemais ve Gaza'nın fethedilmesi gerekiyordu, ayrıca tiran Zoilus'un elinde bulunan Stratos Kulesi ve Dora da vardı. Antiochus Philometor ve Kyzicenus olarak da adlandırılan Antiochus birbirleriyle savaşırken ve ordularını yok ederken, Ptolemais halkı onlardan hiçbir yardım alamıyordu; ancak bu kuşatmayla sıkıntıya düştüklerinde, Stratos Kulesi ve Dora'ya sahip olan ve bir lejyon askerini barındıran ve krallar arasındaki mücadele vesilesiyle kendisi de tiranlık yapan Zoilus geldi ve Ptolemais halkına küçük bir yardım getirdi.

Machine Translated by Google

Ptolemais halkı da, kralların onlarla öyle bir dostluğu yoktu ki, onlardan herhangi bir fayda umabilsinler. Her iki kral da, güçsüz kaldıklarını fark eden ve teslim olmaktan utanan güreşçiler gibiydiler; tembellik ederek ve olabildiğince uzun süre hareketsiz kalarak mücadeleyi erteleldiler. Geriye kalan tek umutları Mısır krallarından ve şimdi Kıbrıs'ı elinde tutan ve annesi Kleopatra tarafından Mısır yönetiminden kovulduktan sonra Kıbrıs'a gelen Ptolemy Lathyrus'tan geliyordu. Bu yüzden Ptolemais halkı bu Ptolemy Lathyrus'a elçiler gönderdi ve İskender'in elinden kurtulmak için kendilerini müttefik olarak getirmesini istediler. Elçiler ona, Suriye'ye geçerse Gazze halkının Ptolemais halkının yanında olacağına dair umut verdiler; Ayrıca Zoilus'un ve bunların yanı sıra Sidonluların ve daha birçoklarının da onlara yardım edeceğini söylediler; bu yüzden o da bu vesileyle yükseltildi ve filosunu mümkün olan en kısa sürede hazırladı.

3. Ancak bu arada, insanları kendi istediği gibi davranmaya ikna etme yeteneğine sahip ve halkın önderi olan Demenetus, Ptolemais halkının fikirlerini değiştirdi ve onlara, Yahudilere boyun eğme riskini göze almanın, kendilerini bir efendiye teslim ederek açık bir köleliği kabul etmekten daha iyi olduğunu söyledi; ayrıca, şu anda bir savaş yaşamakla kalmayıp, Mısır'dan çok daha büyük bir savaş beklemeleri gerektiğini, çünkü Kleopatra'nın Ptolemais'in kendisi için çevreden topladığı bir orduyu göz ardı etmeyeceğini, kendi büyük ordusuyla onlara karşı geleceğini ve bunun da oğlunu Kıbrıs'tan çıkarmaya çalıştığı için olduğunu; Ptolemais'e gelince, umutları boşa çıkarsa bile Kıbrıs'a çekilebileceğini, ancak en büyük tehlike altında kalacaklarını söyledi. Ptolemy, Ptolemais halkında meydana gelen değişikliği duymuş olmasına rağmen, yolculuğuna devam etti ve Sycamine denilen ülkeye geldi ve orada ordusunu karaya çıkardı. Süvari ve piyade toplamda yaklaşık otuz bin kişiden oluşan bu ordusuyla Ptolemais'e yaklaştı ve orada kamp kurdu. Ancak Ptolemais halkı elçilerini kabul etmeyince ve söylediklerini dinlemeyince, Ptolemy çok büyük bir endişeye düştü.

4. Fakat Zoilus ve Gaza halkı ona gelip yardım istediklerinde, çünkü ülkeleri Yahudiler ve İskender tarafından harap edilmişti, İskender Ptolemy'den korkarak kuşatmayı kaldırdı; ve o

Machine Translated by Google

Ordusunu kendi ülkesine çektikten sonra, gizlice Kleopatra'yı Ptolemy'ye karşı savaşmaya davet ederek, ancak kamuoyunda onunla dostluk ve karşılıklı yardımlaşma ittifakı kurmak istiyormuş gibi davranarak bir hileye başvurdu; ve ona dört yüz talent gümüş vereceğine söz vererek, karşılık olarak zalim Zoilus'u ortadan kaldırmasını ve ülkesini Yahudilere vermesini istedi. Ve gerçekten de Ptolemy, Alexander ile böyle bir dostluk ittifakı kurmaktan memnuniyet duydu ve Zoilus'u alt etti; ancak daha sonra Alexander'ın gizlice Kleopatra'ya annesini gönderdiğini duyunca, yeminle teyit ettiği ittifakı bozdu ve ona saldırdı ve Ptolemais'i kuşattı, çünkü şehir onu kabul etmiyordu.

Ancak, generallerini ve kuvvetlerinin bir kısmını kuşatmaya devam etmeleri için bırakarak, geri kalanlarla birlikte hemen Yahudiye'yi yağmalamaya gitti; ve İskender, Ptolemy'nin niyetinin bu olduğunu anlayınca, kendi ülkesinden yaklaşık elli bin asker topladı; hatta bazı yazarların dediği gibi seksen bin (33) asker. Sonra ordusunu alıp Ptolemy ile karşılaşmaya gitti; fakat Ptolemy, Celile'nin bir şehri olan Asochis'e saldırdı ve Şabat günü şehri zorla ele geçirdi ve orada yaklaşık on bin köle ve çok sayıda başka ganimet aldı.

5. Daha sonra yıkılan şehre yakın bir şehir olan Sepphoris'i ele geçirmeye çalıştı, ancak birçok adamını kaybetti; yine de İskender'le savaşmaya gitti; İskender onu Ürdün Nehri'nde, Saphoth denilen bir yerin yakınında karşıladı ve düşmanın yakınına kamp kurdu. Ancak ön saflarda, Hecatontomachi adını verdiği ve pirinç kalkanlı sekiz bin askeri vardı. Ptolemy'nin askerlerinin ön saflarındaki askerlerin de pirinç kaplı kalkanları vardı. Ancak Ptolemy'nin askerleri diğer yönlerden İskender'in askerlerinden daha zayıftı ve bu nedenle tehlikelerle karşılaşmaktan daha çok korkuyorlardı; fakat kamp komutanı Philostephanus onlara büyük cesaret verdi ve kamplarının arasında bulunan nehri geçmelerini emretti. İskender de onların nehri geçmelerini engellemeyi uygun görmedi; Çünkü düşmanın nehri bir kez sırtına alması durumunda, savaştan kaçamayacakları zaman onları esir almanın daha kolay olacağını düşünüyordu: savaşın başında her iki tarafın da elleriyle ve çeviklikleriyle yaptıkları hareketler aynıydı ve her iki ordu da büyük bir katliam yaptı; ancak İskender, Philostephanus'un geri çekilenlere yardım etmek için yardımcı birlikleri getirmesine kadar üstün durumdaydı; ancak Yahudilerin o kısmına yardım edecek yardımcı birlikler olmadığı için...

Machine Translated by Google

Yollarını kaybettiler, kaçtılar ve yakınlarındakiler onlara yardım etmedi, onlarla birlikte kaçtılar. Ancak Ptolemy'nin askerleri tamamen farklı davrandılar; Yahudileri takip edip öldürdüler, sonunda onları öldürenler hepsini kaçırdıktan sonra peşlerinden koşup o kadar uzun süre öldürdüler ki, demir silahları köreldi ve elleri katliamdan yoruldu; çünkü otuz bin adamın öldürüldüğü söyleniyordu. Timagenes elli bin olduğunu söylüyor. Geri kalanlara gelince, bir kısmı esir alındı, diğer kısmı ise kendi ülkelerine kaçtı.

6. Bu zaferden sonra Ptolemy tüm ülkeyi işgal etti; gece çöktüğünde ise Yahudiye'nin bazı köylerinde konakladı. Köylerin kadın ve çocuklarla dolu olduğunu görünce askerlerine onları boğmalarını, parçalara ayırmalarını, sonra kaynar kazanlara atmalarını ve uzuvlarını kurban olarak yemelerini emretti. Bu emir, savaştan kaçıp onlara gelenlerin düşmanlarının yamyam olduğunu ve insan eti yediğini sanmaları ve bu yüzden böyle bir manzara karşısında daha da korkmaları için verilmişti. Hem Strabo hem de Şamlı Nikolaus, daha önce anlattığım gibi, bu insanlara bu şekilde davrandıklarını doğruluyorlar. Ptolemy ayrıca, başka bir yerde belirttiğimiz gibi, Ptolemais'i de zorla ele geçirdi.

BÖLÜM 13.

İSKENDER'İN, KLEOPATRA'NIN KENDİSİYLE ANLAŞTIĞI KARŞILIKLI SAVUNMA ANLAŞMASI ÜZERİNE KOELESURİYE'YE NASIL BİR SEFER DÜZENLEDİĞİNİ VE GAZZE ŞEHRİNİ TAMAMEN YIKTIĞINI; VE KENDİSİNE İSYAN EDEN ON BİNLERCE YAHUDİNİ NASIL ÖLDÜRDÜĞÜNÜ.

AYRICA ANTIOCHUS GRYPUS, SELEUCUS ANTIOCHUS CYZICEIUS VE ANTIOCHUS PIUS VE DİĞERLERİ HAKKINDA.

1. Kleopatra, oğlunun büyüdüğünü, Yahudiye'yi hiçbir rahatsızlık olmadan yerle bir ettiğini ve Gazze şehrini ele geçirdiğini görünce, neredeyse kapısına dayanmışken yaptıklarını artık görmezden gelmemeye karar verdi; ve artık eskisinden çok daha güçlü olduğuna göre, Mısırlılar üzerindeki egemenliği çok isteyeceği sonucuna vardı; ancak

Machine Translated by Google

Kleopatra, denizde bir filo ve karada bir piyade ordusuyla hemen ona karşı yürüdü ve Chelcias ile Ananias'ı Yahudi generaller olarak tüm ordusunun başına getirdi; servetinin büyük bir kısmını, torunlarını ve vasiyetini Kos halkına gönderdi. (34) Kleopatra ayrıca oğlu İskender'e büyük bir filo ile Fenike'ye gitmesini emretti; ve o ülke isyan edince Ptolemais'e geldi; ve Ptolemais halkı onu kabul etmediği için şehri kuşattı; fakat Ptolemy Suriye'den çıktı ve Mısır'a aceleyle gitti, orada ordu bulamayacağını ve kısa sürede ele geçireceğini sanıyordu, ancak umutları boşa çıktı. Bu sırada Kleopatra'nın generallerinden biri olan Chelcias, Ptolemy'nin peşindeyken Celesyria'da öldü.

2. Kleopatra, oğlunun girişimini ve Mısır seferinin beklentilerini karşılamadığını duyunca, ordusunun bir kısmını oraya gönderdi ve onu o ülkeden kovdu; böylece Mısır'dan geri döndüğünde kışı Gazze'de geçirdi ve bu sırada Kleopatra, Ptolemais'teki garnizonu ve şehri kuşattı; İskender yanına geldiğinde ona hediyeler verdi ve Ptolemais'in çektiği zulümler altında ondan başka sığınağı olmadığı için uygun olan saygı işaretlerini gösterdi. Şimdi, bazı arkadaşları onu İskender'i yakalamaya, ülkeyi işgal etmeye ve ele geçirmeye, böylesine cesur Yahudilerin tek bir adamın emrine girmesine seyirci kalmamaya ikna ettiler. Ancak Ananias'ın tavsiyesi onlarınkine zıttı; Ananias, müttefiki olan ve akrabamız olan bir adamı kendisine ait olan yetkiden mahrum bırakmasının haksızlık olacağını söyledi; "çünkü (dedi ki) adalet adına ona yapacağın şeyin, biz Yahudilerin hepsini senin düşmanın yapacağını bilmemeni istemem." Ananias'ın bu isteğine Kleopatra uydu ve İskender'e hiçbir zarar vermedi, aksine onunla Kelesurya'nın bir şehri olan İskitpolis'te karşılıklı yardımlaşma ittifakı kurdu.

3. İskender, Ptolemy'nin korkusundan kurtulunca hemen Coelesyria'ya karşı bir sefer düzenledi. On ay süren bir kuşatmanın ardından Gadara'yı da ele geçirdi. Ayrıca Ürdün yukarısındaki yerlilere ait çok güçlü bir kale olan Areathus'u da aldı; burada Zeno'nun oğlu Theodorus'un en değerli hazinesi ve en kıymetli saydığı şeyler bulunuyordu. Zeno, Yahudilere beklenmedik bir şekilde saldırdı ve on binini öldürdü.

Machine Translated by Google

İskender'in eşyalarına el koydular. Ancak bu talihsizlik İskender'i korkutmadı; aksine ülkenin deniz kıyısı bölgelerine, Rafya ve Anthedon'a (kral Herod daha sonra adını Agrippias olarak değiştirdi) bir sefer düzenledi ve orayı da zorla ele geçirdi. Fakat İskender, Ptolemy'nin Gazze'den Kıbrıs'a çekildiğini ve annesi Kleopatra'nın Mısır'a döndüğünü görünce, Gazze halkına kızdı, çünkü Gazze halkı Ptolemy'yi kendilerine yardım etmesi için davet etmiş, şehirlerini kuşatmış ve ülkelerini yağmalamıştı. Ancak Gazze ordusunun generali Apollodotus, geceleyin iki bin yabancı ve on bin kendi askeriyle Yahudilerin kampına saldırdığında, gece boyunca Gazzeliler üstün geldi, çünkü düşman, onlara saldıranın Ptolemy olduğuna inandırılmıştı; Fakat gün ağarınca, bu hata düzeltildi ve Yahudiler meselenin gerçekliğini öğrenince geri döndüler ve Gazalılara saldırdılar, yaklaşık bin kişiyi öldürdüler. Ancak Gazalılar onlara karşı cesurca direndiler ve ne bir şeye ihtiyaç duymalarından ne de öldürülen büyük kalabalıktan dolayı teslim olmadılar (çünkü düşmanlarının eline düşmektense her türlü zorluğa katlanmayı tercih ederlerdi).

Arapların kralı, o zamanlar çok saygın bir kişi olan Aretas, onları büyük bir istekle ilerlemeye teşvik etti ve yardımlarına geleceğine söz verdi; ancak gelmeden önce Apollodotus öldürüldü; çünkü kardeşi Lisimakhos, halk arasında kazandığı büyük şöhreti kıskanarak onu öldürdü, orduyu topladı ve şehri İskender'e teslim etti. İskender şehre girdiğinde önce sessiz kaldı, ancak daha sonra ordusunu Gazze halkının üzerine saldı ve onlara cezalandırma izni verdi; böylece bazıları bir yöne, bazıları başka bir yöne gitti ve Gazze halkını öldürdüler; ancak onlar korkak yürekli değillerdi, onları öldürmeye gelenlere karşı koydular ve Yahudilerden de aynı oranda öldürdüler; ve bazıları, terk edildiklerini görünce, düşmanın ganimetlerinden hiçbir şey elde edememesi için kendi evlerini yaktılar; Hatta bazıları, çocuklarını ve eşlerini kölelikten kurtarmanın başka bir yolu olmadığı için kendi elleriyle öldürdüler; fakat toplamda beş yüz kişi olan senatörler (çünkü bu saldırı tam da onların oturduğu sırada gerçekleşti) Apollo tapınağına kaçtılar ve İskender onları öldürdü; ve şehirlerini tamamen yerle bir ettikten sonra, bir yıl süren kuşatmanın ardından Kudüs'e geri döndü.

4. Tam bu sıralarda Grypus diye anılan Antiochus öldü (35)
Onun ölümü, kırk yaşında iken Herakleon'un ihaneti yüzünden gerçekleşti.

Machine Translated by Google

beş yıl hüküm sürmüş ve yirmi dokuz yıl hüküm sürmüştü. (36) Oğlu Seleukos krallığı devraldı ve babasının kardeşi Antiyokos Kizikenos ile savaştı, onu yendi, esir aldı ve öldürdü. Ancak bir süre sonra Kizikenos'un oğlu Pius lakaplı Antiyokos, Aradus'a geldi, tacı kendi başına taktı ve Seleukos ile savaştı, onu yendi ve tüm Suriye'den kovdu. Ancak Suriye'den kaçtıktan sonra tekrar Mopsuştiya'ya geldi ve onlardan vergi topladı; fakat Mopsuştiya halkı onun yaptıklarına öfkelendi, sarayını yaktı ve onu arkadaşlarıyla birlikte öldürdü. Fakat Kizikenos'un oğlu Antiyohos Suriye kralı iken, Seleukos'un kardeşi Antiyohos (37) ona savaş açtı ve yenildi, o ve ordusu yok edildi. Ondan sonra kardeşi Filip taç giydi ve Suriye'nin bir kısmına hükmetti; ancak Ptolemy Lathyrus, Knidos'tan Eucerus diye anılan dördüncü kardeşi Demetrius'u çağırdı ve onu Şam kralı yaptı. Antiyohos bu iki kardeşine de şiddetle karşı çıktı, ancak hemen öldü; çünkü Partlara karşı savaşan Gileadlıların kraliçesi Laodikya'ya yardımcı olarak geldiğinde (38) ve cesurca savaşırken, Demetrius ve Filip Suriye'yi yönetirken öldü, bu başka yerlerde anlatılmıştır.

5. İskender'e gelince, kendi halkı ona karşı isyankar davrandı; çünkü o zamanlar kutlanan bir bayramda, sunağın üzerinde durup kurban sunmaya giderken, halk ona ayaklandı ve ellerinde bulunan limonlarla (çünkü Yahudilerin kanununa göre, Çardaklar Bayramı'nda herkesin hurma ve limon ağacı dalları bulundurması gerekiyordu; bunu başka bir yerde anlattık) ona saldırdı. Ayrıca onu, esir birinden geldiği ve bu nedenle onuruna ve kurban sunmaya layık olmadığı gerekçesiyle aşağıladılar. Bunun üzerine öfkelendi ve yaklaşık altı bin kişiyi öldürdü. Ayrıca sunağın ve tapınağın etrafına, sadece rahiplerin girmesine izin verilen bölüme kadar tahtadan bir duvar ördü ve böylece kalabalığın ona yaklaşmasını engelledi. Ayrıca Pisidya ve Kilikya'dan yabancıları da himaye etti; çünkü Suriyelilerle savaş halindeydi ve bu yüzden onlardan yararlanmadı. Ayrıca Moablılar ve Gileadlılar gibi Arapları da alt etti ve onlardan haraç aldı. Dahası, Theodorus (39) onunla savaşmaya cesaret edemediği halde Amathus'u yerle bir etti; fakat Arapların kralı Obedas ile savaşa girmiş ve engebeli yerlerde bir pusuya düşmüştü.

Machine Translated by Google

Geçilmesi zor bir yol olan Gadurn'da, Gilead'ın bir köyü olan yerde, develerin çokluğu yüzünden derin bir vadiye yuvarlandı ve canını zor kurtardı. Oradan Kudüs'e kaçtı; orada da diğer başarısızlıklarının yanı sıra, millet ona hakaret etti ve altı yıl boyunca onlarla savaştı ve en az elli binini öldürdü. Ve onlardan kendisine karşı olan düşmanlıklarından vazgeçmelerini istediğinde, daha önce olanlardan dolayı ona daha da çok kin beslediler; ve onlara ne yapması gerektiğini sorduğunda, hepsi intihar etmesi gerektiğini haykırdı.

Ayrıca Demetrius Eucerus'a da haber göndererek, kendileriyle karşılıklı savunma ittifakı kurmasını istediler.

BÖLÜM 14.

Demetrius Eucerus'un İskender'i nasıl yendiği ve buna rağmen kısa süre içinde korkudan ülkeyi nasıl terk ettiği; İskender'in de Yahudilerin çoğunu nasıl öldürdüğü ve böylece sıkıntılarından nasıl kurtulduğu.

DEMETRIUS'UN ÖLÜMÜ HAKKINDA.

1. Bunun üzerine Demetrius bir orduyla geldi, kendisini davet edenleri yanına aldı ve Şekem şehri yakınlarında kamp kurdu. Bunun üzerine İskender, altı bin iki yüz paralı askeri ve yaklaşık yirmi bin Yahudi ile birlikte, üç bin süvari ve kırk bin piyadesi olan Demetrius'a karşı savaşa girdi. Her iki taraf da büyük çaba sarf etti; Demetrius, Yunan oldukları için İskender'in paralı askerlerini kendi tarafına çekmeye çalışırken, İskender de Demetrius'un Yahudilerini kendi tarafına çekmeye çalıştı. Ancak ikisi de onları ikna edemeyince, savaş başladı ve Demetrius galip geldi. İskender'in paralı askerlerinin tamamı, sadakatlerini ve cesaretlerini gösterdikten sonra öldürüldü. Demetrius'un askerlerinden de çok sayıda kişi öldürüldü.

2. İskender dağlara kaçarken, kaderindeki bu değişime acıyarak altı bin Yahudi [Demetrius'tan] onun yanına geldi; bunun üzerine Demetrius korktu ve ülkeden çekildi; bunun üzerine Yahudiler İskender'e karşı savaştılar ve yenildikleri için çeşitli savaşlarda büyük sayılarda öldürüldüler; ve

Machine Translated by Google

En güçlülerini Betom şehrinde hapsetti, onları orada kuşattı; şehri ele geçirip adamları kontrolü altına aldıktan sonra onları Kudüs'e getirdi ve onlara dünyanın en barbarca eylemlerinden birini yaptı; çünkü tüm şehrin gözü önünde cariyeleriyle ziyafet çekerken, yaklaşık sekiz yüzünün çarmıha gerilmesini emretti; ve onlar hayattayken, çocuklarının ve eşlerinin boğazlarının gözlerinin önünde kesilmesini emretti. Bu, ona yaptıkları haksızlıkların intikamıydı; ancak bu ceza insanlık dışı bir nitelikteydi, yine de onlarla yaptığı savaşlar yüzünden hiç bu kadar sıkıntı çekmediğini varsayabiliriz, çünkü onların aracılığıyla hem hayatı hem de krallığı için son derece büyük bir tehlikeye girmişti, üstelik onlar sadece kendileriyle savaşmakla yetinmeyip aynı amaçla yabancıları da getirmişlerdi; Hayır, sonunda onu öyle bir zorluğa düşürdüler ki, ele geçirdiği Moab ve Gilead topraklarını ve içlerindeki yerleri Arabistan kralına geri vermek zorunda kaldı; böylece ona karşı savaşta ona katılmasınlar, çünkü ona hakaret etmek ve onu kınamak için on binlerce başka şey yapmışlardı. Ancak bu barbarlığın hiçbir zorunluluktan kaynaklanmadığı anlaşılıyor, bu nedenle Yahudiler arasında Trakyalı olarak anıldı (40) ve bunun üzerine ona karşı savaşan yaklaşık sekiz bin asker geceleyin kaçtı ve İskender yaşadığı sürece kaçak olarak kaldılar; artık onlardan herhangi bir rahatsızlıktan kurtulan İskender, hayatının geri kalanını son derece huzur içinde hüküm sürdü.

3. Fakat Demetrius Yahudiye'den ayrıldıktan sonra Berea'ya gitti ve yanında on bin piyade ve bin süvariyle kardeşi Filip'i kuşattı. Ancak Filip'in müttefiki olan Berea tiranı Strato, Arap kabilelerinin hükümdarı Zizon'u ve Partların hükümdarı Mithridates Sinax'ı çağırdı. Bunlar büyük bir orduyla gelerek Demetrius'u kampında kuşattılar ve oklarıyla onları içine sürüklediler. Yanındakileri susuzluktan teslim olmaya zorladılar. Böylece o ülkeden çok sayıda ganimet aldılar ve Demetrius'u da Mithridates'e gönderdiler; o sırada Part kralı olan Mithridates'e teslim ettiler. Ancak Antakya halkından esir aldıkları kişileri hiçbir ödül vermeden Antakyalılara iade ettiler. Part kralı Mithridates, Demetrius'a büyük saygı duyuyordu, ta ki...

Machine Translated by Google

Demetrius hastalıktan öldü. Bunun üzerine Filip, savaş bittikten kısa bir süre sonra Antakya'ya geldi, şehri ele geçirdi ve Suriye'nin hükümdarı oldu.

BÖLÜM 15.

DİONİSOS OLARAK DA ADLANDIRILAN ANTİOKUS'UN VE ONDAN SONRA ARETA'NIN YAHUDİYE'YE NASIL SEFERLER DÜZENLEDİĞİ; AYRICA İSKENDER'İN BİRÇOK ŞEHRİ NASIL ELE GEÇİRDİĞİ VE SONRA KUDÜS'E NASIL DÖNDÜĞÜ VE ÜÇ YIL SÜREN BİR HASTALIKTAN SONRA NASIL ÖĞRENDİĞİ; VE İSKENDER'E NE TAVSİYELER VERDİĞİ.

1. Bundan sonra, Dionysus diye anılan (41) ve Filip'in kardeşi olan Antiochus, iktidara talip oldu ve Şam'a gelerek iktidarı ele geçirdi ve orada hüküm sürdü; fakat Araplara karşı savaş açtığı sırada kardeşi Filip bunu duydu ve Şam'a geldi. Orada, kalenin valisi olarak bırakılan Milesius ve Şamlılar şehri ona teslim ettiler; ancak Filip ona nankörlük ettiği ve onu şehre kabul etme umuduyla ona hiçbir şey vermediği, aksine şehrin Milesius'un iyiliğinden ziyade korkudan teslim edildiğine inandırmak istediği ve onu gerektiği gibi ödüllendirmediği için Milesius tarafından şüphe altına alındı ve böylece Şam'ı tekrar terk etmek zorunda kaldı; Milesius onu Hipodroma doğru yürürken yakaladı ve orada hapsetti, Şam'ı ise Filip'in durumunu duyan ve Arabistan'dan geri dönen Antiochus [Eucerus] için sakladı. O da hemen geldi ve sekiz bin silahlı piyade ve sekiz yüz süvariyle Yahudiye'ye karşı bir sefer düzenledi. Bunun üzerine İskender, onun gelişinden korkarak, şimdi Antipatris olarak adlandırılan Chabarzaba'dan Yafa denizine kadar uzanan derin bir hendek kazdı; ordusu ancak bu kısımdan ona karşı getirilebilirdi. Ayrıca yüz elli furlong uzunluğunda bir duvar, ahşap kuleler ve ara tahkimatlar inşa etti ve Antiochus'un gelişini orada bekledi; ancak Antiochus kısa sürede hepsini yaktı ve ordusunu o yoldan Arabistan'a geçirdi. Arap kralı [Aretas] önce geri çekildi, ancak daha sonra aniden on bin süvariyle ortaya çıktı. Antiochus onlarla karşılaştı ve şiddetli bir şekilde savaştı; Ve gerçekten de zaferi elde ettiğinde ve ordusunun o bölümüne bazı yardımcı birlikler getirdiğinde...

Machine Translated by Google

Çaresizlik içinde öldürüldü. Antiyokos'un ölümüyle ordusu Kana köyüne kaçtı ve orada büyük bir kısmı kıtlıktan öldü.

2. Ondan sonra (42) Arems, Şam'ı elinde tutanların Ptolemy Menneus'a duydukları nefret nedeniyle hükümete çağrılması üzerine Celesyria'nın başına geçti. Oradan da Yahudiye'ye bir sefer düzenledi ve Adida denilen bir yerin yakınlarında İskender'i savaşta yendi; ancak aralarında kararlaştırılan bazı şartlar üzerine Yahudiye'den çekildi.

3. Fakat İskender tekrar Dios şehrine yürüdü ve şehri ele geçirdi; ardından Zeno'nun hazinelerinin en iyi kısmının bulunduğu Essa'ya bir sefer düzenledi ve şehri üç surla kuşattı; şehri savaşarak ele geçirdikten sonra Golan ve Seleucia'ya yürüdü; bu şehirleri ele geçirdikten sonra, bunların yanı sıra Antiyohos Vadisi olarak adlandırılan vadiyi ve Gamala kalesini de aldı. Ayrıca bu yerlerin valisi Demetrius'u birçok suçla suçladı ve onu görevden aldı; bu savaşta üç yıl geçirdikten sonra kendi ülkesine döndü ve Yahudiler onu bu iyi niyetinden dolayı sevinçle karşıladılar.

başarı.

4. Şimdi Yahudiler, o zamanlar Suriyelilere, İdumelilere ve Fenikelilere ait olan şu şehirlerin sahibiydiler: Deniz kıyısında, Strato Kulesi, Apollonia, Joppa, Jamhis, Aşdod, Gaza, Anthedon, Raphia ve Rhinocolura; ülkenin ortasında, İdumeli yakınlarında, Adorn ve Marissa; Samarya ülkesi yakınlarında, Karmel Dağı ve Tabor Dağı, Scythopolis ve Gadara; Gaulonitis ülkesinde, Seleucia ve Gabala; Moab ülkesinde, Heshbon ve Medaba, Lemba ve Oronas, Gelithon, Zorn, Kilik Vadisi ve Pollo; sonuncusunu tamamen yıktılar, çünkü sakinleri dini ritüellerini Yahudilere özgü olanlarla değiştirmeye tahammül edemiyorlardı. (43) Yahudiler ayrıca, yıkılmış olan Suriye'nin diğer önemli şehirlerinin de sahibiydiler.

5. Bundan sonra Kral İskender, aşırı içki içmekten dolayı rahatsızlanıp üç yıl süren bir sıtma hastalığına yakalanmasına rağmen, çektiği zahmetlerden tamamen bitkin düşene kadar ordusuyla birlikte seferlere çıkmaktan vazgeçmedi ve Ürdün'ün ötesindeki bir kale olan Ragaba sınırları içinde öldü.
Fakat kraliçe onun ölüm döşeğinde olduğunu ve artık hiçbir çaresi kalmadığını görünce...

Machine Translated by Google

Hayatta kalma umudu kalmamışken, ağlayarak ve feryat ederek yanına geldi ve kendisini ve oğullarını bırakılacakları ıssız durumdan dolayı kederle anlattı; ona, "Böylece beni ve çocuklarımı kime bırakıyorsun? Başka hiçbir desteğimiz yokken, milletinin sana ne kadar düşmanlık beslediğini biliyorsun?" dedi. Ancak o, ona şu tavsiyeyi verdi: Krallığı çocuklarıyla birlikte güvenli bir şekilde korumak için, onun önerdiği şeyi yapması yeterliydi: Ölümünü askerlerden gizlemeliydi, ta ki o görevi devralana kadar; bundan sonra zafer kazanmış gibi Kudüs'e gitmeli ve yetkisinin bir kısmını Ferisilerin eline vermeliydi; çünkü Ferisiler ona yaptığı onur için onu övecekler ve milleti onunla barıştıracaklardı, çünkü ona, Yahudiler arasında hem nefret ettiklerine zarar vermek hem de dost olduklarına fayda sağlamak için büyük bir yetkiye sahip olduklarını söylemişti. Çünkü bu yüzden, başkaları hakkında sert bir şey söylediklerinde, bu sadece onlara duydukları kıskançlıktan kaynaklansa bile, halk tarafından en çok onlara inanılır. Ve o, milletin öfkesini onların vasıtasıyla çektiğini, hatta onlara zarar verdiğini söyledi. "Bu yüzden," dedi, "Kudüs'e vardığında, aralarındaki önde gelenleri çağır ve onlara cesedimi göster; büyük bir samimiyetle, ister benim yüzümden çok acı çektikleri için cesedimi gömmeyi reddederek ona saygısızlık etsinler, ister öfkelerinden dolayı ona başka bir zarar versinler, onu diledikleri gibi kullanmalarına izin ver. Ayrıca onlara, krallığın işlerinde onlarsız hiçbir şey yapmayacağına dair söz ver. Eğer onlara bunu söylersen, bana senin yapabileceğinden daha görkemli bir cenaze töreni düzenleyecekler; ve ölü bedenime kötü davranma gücüne sahip olduklarında, ona hiçbir zarar vermeyecekler ve sen de güven içinde hüküm süreceksin." (44) Böylece karısına bu tavsiyeyi verdikten sonra, yirmi yedi yıl hüküm sürdükten ve bir yıl içinde elli yıl yaşadıktan sonra öldü.

BÖLÜM 16.

İSKANDAL'IN FERİSİLERİN İYİ NİYETİNİ KAZANARAK KRALLIĞI DOKUZ YIL BOYUNCA NASIL ELİNDE TUTTUĞU VE SONRA BİRÇOK MUHTEŞEM İŞ YAPTIKTAN SONRA NASIL ÖLDÜĞÜ.

Machine Translated by Google

1. Bunun üzerine Alexandra, kaleyi ele geçirdikten sonra kocasının önerdiği gibi hareket etti, Ferisilerle konuştu ve hem ölü bedeni hem de krallık işleri konusunda her şeyi onların eline bıraktı; böylece İskender'e karşı duydukları öfkeyi yatıştırdı ve ona karşı iyi niyet ve dostluk beslemelerini sağladı. Bunun üzerine İskender kalabalığın arasına girdi, onlara hitap etti, İskender'in yaptıklarını anlattı ve adil bir kralı kaybettiklerini söyledi. Onların ona olan övgüleri, onları kederlendirdi ve onun için üzüntü duymalarına neden oldu; öyle ki, ondan önceki kralların hiçbirinin cenazesinden daha görkemli bir cenaze töreni düzenlendi.

İskender geride Hyrcanus ve Aristobulus adında iki oğul bıraktı, ancak krallığı Alexandra'ya emanet etti. Bu iki oğluna gelince, Hyrcanus kamu işlerini yönetmekte yetersizdi ve daha çok sakin bir hayatı tercih ediyordu; ancak küçük oğlu Aristobulus aktif ve cesur bir adamdı; Alexandra ise, kocasının işlediği suçlardan hoşnutsuz göründüğü için halk tarafından seviliyordu.

2. Böylece Hyrcanus'u baş rahip yaptı; çünkü o en yaşlısıydı, ama daha da önemlisi siyasete karışmak istemiyordu ve Ferisilerin her şeyi yapmasına izin verdi; ayrıca halkın da onlara itaat etmesini emretti. Ferisilerin atalarının geleneklerine göre getirdikleri ve kayınpederi Hyrcanus'un yürürlükten kaldırdığı uygulamaları da yeniden eski haline getirdi. Böylece kraliçenin naiplik unvanı vardı, ancak yetki Ferisilerdeydi; çünkü sürgün edilenleri geri getiren, tutsakları serbest bırakanlar onlardı ve kısacası, beylerden hiçbir farkları yoktu. Bununla birlikte, kraliçe krallığın işleriyle de ilgilendi, büyük bir paralı asker ordusu topladı ve kendi ordusunu öyle bir boyuta çıkardı ki, komşu tiranlar için korkutucu hale geldi ve onlardan rehin aldı: ve Ferisiler hariç ülke tamamen barış içindeydi; Çünkü kraliçeyi rahatsız etmişler ve İskender'i sekiz yüz adamı öldürmeye ikna edenleri öldürmesini istemişlerdi; bunun üzerine içlerinden biri olan Diogenes'in boğazını kestiler ve ondan sonra aynı şeyi birkaç kişiye daha yaptılar, ta ki en güçlü adamlar saraya gelene kadar, Aristobulus da onlarla birlikteydi, çünkü yapılanlardan hoşnutsuz görünüyordu; ve açıkça belliydi ki, eğer bir fırsatı olsaydı, annesinin böyle devam etmesine izin vermezdi. Bunlar kraliçeye, ne büyük tehlikelerden geçtiklerini ve ne büyük işler yaptıklarını hatırlattılar, böylece

Machine Translated by Google

Efendilerine olan sadakatlerinin sağlamlığını, ondan en büyük lütuf işaretlerini alacak kadar göstermişlerdi; ve ondan, açık düşmanlarından kaynaklanan tehlikelerden kurtulduktan sonra, vahşi hayvanlar gibi, hiçbir yardım almadan, evlerinde gizli düşmanları tarafından yok edilmek üzere oldukları için umutlarının tamamen suya düşmemesini rica ettiler. Ayrıca, düşmanlarının daha önce öldürülenlerle yetinmeleri durumunda, yöneticilerine duydukları doğal sevgi nedeniyle, olan biteni sabırla karşılayacaklarını; ancak gelecekte de aynı şeyi beklemek zorunda kalırlarsa, hizmetinden azat edilmesini rica ettiler; çünkü onsuz kurtuluş için herhangi bir yöntem denemeyi düşünmeye bile katlanamıyorlar, hatta onları affetmezse saray kapısının önünde seve seve ölmeyi tercih edeceklerdi. Ve hem kendileri hem de kraliçe için büyük bir utançtı bu; çünkü kraliçe tarafından ihmal edildiklerinde, kocasının düşmanlarının kırbacına maruz kalacaklardı; zira Aretas, Arap kralı ve hükümdarlar, isimleri bile duyulmadan önce belki de korkunç olan bu tür adamları yabancı yardımcı birlikler olarak elde edebilselerdi her türlü ödülü verirlerdi; ama bu ikinci isteklerini elde edemezlerse ve kraliçe Ferisileri onlardan önce tercih etmeye karar verirse bile, yine de hepsini kalelerine yerleştirmesini ısrarla istediler; çünkü eğer bir şeytan İskender'in ailesine karşı sürekli bir kin besliyorsa, onlar da kendi paylarına düşeni almaya ve orada özel bir yerde yaşamaya razı olurlardı.

3. Bu adamlar böyle deyip, öldürülenler ve öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya olanlar için İskender'in ruhundan merhamet dilediklerinde, etraftakilerin hepsi gözyaşlarına boğuldu. Ancak Aristobulus, duygularını en açık şekilde dile getirdi ve annesine birçok sitem dolu söz söyledi: "Hayır, aslında durum şu ki, akıl dışı bir şekilde hırsla delirmiş bir kadının, kendilerinden daha uygun, genç yaşta oğulları varken, kendilerine hükmetmesine izin verenler kendi felaketlerinin sorumlusu oldular." Böylece İskender, ne yapacağını bilemeyip, Hyrcania, Alexandrium ve Macherus hariç tüm kaleleri onlara teslim etti; çünkü en önemli hazineleri bu kalelerdeydi. Kısa bir süre sonra da oğlu Aristobulus'u, şehre kötü bir komşu olan ve Menneus diye de anılan Ptolemy'ye karşı bir orduyla Şam'a gönderdi; ancak orada önemli bir şey yapamadı ve eve döndü.

Machine Translated by Google

4. Bu sıralarda Ermenistan kralı Tigranes'in beş yüz bin askerle Suriye'ye baskın düzenlediği (45) ve Yahudiye'ye doğru ilerlediği haberi geldi. Bu haber, tahmin edilebileceği gibi, kraliçeyi ve milleti dehşete düşürdü. Buna göre, Tigranes'i kuşattığı sırada ona birçok değerli hediye ve elçi gönderdiler; çünkü o sırada Suriye'yi yöneten ve halkı Tigranes'i dışlamaya ikna eden Kraliçe Selene (Kleopatra olarak da bilinir) vardı. Böylece Yahudi elçiler onunla arabuluculuk yaparak, kraliçeleri veya milletleri hakkında sert bir karar vermemesini rica ettiler. Tigranes, bu kadar uzak mesafeden kendisine gösterdikleri saygıdan dolayı onları övdü ve onlara lütfunun iyi olacağına dair umut verdi. Ancak Ptolemais yakalanır yakalanmaz, Tigranes'e Lucullus'un Mithridates'i takip ederken ona rastlayamadığı, Mithridates'in İber Yarımadası'na kaçtığı, Ermenistan'ı harap edip şehirlerini kuşattığı haberi geldi. Tigranes bunu öğrenince evine döndü.

5. Bundan sonra, kraliçe tehlikeli bir hastalığa yakalandığında, Aristobulus hükümeti ele geçirmeye karar verdi; bu yüzden geceleyin gizlice, sadece bir hizmetkarıyla birlikte, babasının zamanından beri dostu olan arkadaşlarının yerleştiği kalelere gitti; çünkü annesinin davranışlarından uzun zamandır rahatsız olduğu gibi, şimdi de ölümünden sonra tüm ailesinin Ferisilerin eline geçmesinden çok daha fazla korkuyordu; çünkü hükümette yerini alacak olan kardeşinin yetersizliğini görmüştü; ve Kudüs'te çocuklarıyla birlikte bıraktığı karısı dışında kimse ne yaptığının farkında değildi. İlk önce, daha önce adı geçen güçlü adamlardan biri olan Galestes'in bulunduğu Agaba'ya geldi ve onun tarafından kabul edildi. Gün ağardığında, kraliçe Aristobulus'un kaçtığını fark etti; ve bir süre onun ayrılışının herhangi bir yenilik yapmak için olmadığını düşündü; Fakat haberciler birbiri ardına gelerek birinci, ikinci ve tüm makamları ele geçirdiğini, çünkü biri başlar başlamaz herkesin onun emrine boyun eğdiğini bildirince, kraliçe ve millet büyük bir kargaşaya düştü; çünkü Aristobulus'un kısa süre içinde hükümette sağlam bir yer edineceğinin farkındaydılar. En çok korktukları şey, Aristobulus'un ailesine yaptıkları çılgınca muamele nedeniyle onları cezalandırmasıydı. Bu yüzden karısını ve çocuklarını gözaltına almaya karar verdiler.

Machine Translated by Google

ve onları tapınağın üzerindeki kalede tuttular. (46) Şimdi, Aristobulus'a her yerden büyük bir insan akını oldu; öyle ki, etrafında bir tür kraliyet maiyeti vardı; çünkü on beş günden biraz fazla bir sürede yirmi iki güçlü yer elde etti ve bu da ona Libanus ve Trachonitis'ten ve hükümdarlardan bir ordu kurma fırsatı verdi; çünkü insanlar sayıca çok oldukları için kolayca yönlendirilir ve onlara kolayca boyun eğerler. Ayrıca, beklemediği bir anda ona yardım ederek, onun kral olmasının getireceği avantajlardan onlar da yararlanacaklardı, çünkü krallığı kazanmasının sebebi onlardı. Yahudilerin efendileri ve onlarla birlikte Hyrcanus, kraliçenin yanına giderek, Aristobulus'un birçok kaleye sahip olması nedeniyle krallığın neredeyse tamamının efendisi olduğunu ve hayatta olduğu sürece, ne kadar hasta olursa olsun, kendi başlarına herhangi bir karar almalarının saçma olduğunu ve tehlikenin çok geçmeden üzerlerine geleceğini belirterek, mevcut durum hakkındaki görüşlerini kendilerine iletmesini istediler. Ancak kraliçe onlara, yapılması gerekeni yapmalarını söyledi; hâlâ lehlerine olan birçok durumun, iyi niyetli bir milletin, bir ordunun ve hazinelerinde paranın bulunduğunu, çünkü bedeninin gücü tükenmişken kamu işleriyle pek ilgilenmediğini belirtti.

6. Bunu onlara söyledikten kısa bir süre sonra, dokuz yıl hüküm sürdükten sonra, toplamda yetmiş üç yıl yaşamış olarak öldü. O, cinsiyetinin zayıflık belirtilerini göstermeyen bir kadındı; çünkü yönetme hırsında son derece zekiydi ve yaptıklarıyla zihninin eyleme uygun olduğunu hemen gösterdi; ve bazen erkeklerin kendileri de yönetim konusunda sık sık yaptıkları hatalarla ne kadar az anlayışa sahip olduklarını gösterirler; çünkü o her zaman geleceğe değil bugüne, her şeye hükmetmenin gücüne önem verirdi ve buna kıyasla neyin iyi neyin doğru olduğuna hiç önem vermezdi. Ancak, evinin işlerini öyle talihsiz bir duruma getirdi ki, sayısız tehlike ve talihsizlik sonucu elde ettiği bu yetkinin elinden alınmasına sebep oldu; üstelik bunu bir kadına ait olmayan bir arzu yüzünden, ailesine kötü niyet besleyenlerin duygularına boyun eğerek ve yönetimi büyük adamların uygun desteğinden yoksun bırakarak yaptı; ve aslında, yönetimi de bu yüzden başarısız oldu.

Machine Translated by Google

Alexandra hayattayken sergilediği yönetim tarzı, ölümünden sonra sarayı felaketler ve karışıklıklarla doldurdu. Ancak, bu onun yönetim biçimi olmasına rağmen, ülkeyi barış içinde tutmayı başardı. İşte Alexandra'nın hayatının özeti.

SON NOT

(1) Kesinlikle Antiochus Epiphanes'in oğlu olduğunu iddia eden ve Yahudiler, Romalılar ve birçok başkası tarafından da böyle kabul edilen, ancak birçok tarihçi tarafından sahtekar ve hiçbir aileden olmadığı düşünülen bu Alexander Bala, Josephus tarafından Antiochus'un gerçek oğlu olduğuna inanılır ve Josephus tarafından her zaman buna göre anılır. Ve gerçekten de, Birinci Makabiler Kitabı'nın (10:1) orijinal çağdaş ve otantik yazarı onu babasının adı olan Epiphanes olarak adlandırıp Antiochus'un oğlu olduğunu söylediğinden, sanırım çok daha sonraki yazarların bu tür kanıtlara karşı takip edilmemesi gerekir, belki Epiphanes'in onu hiçbir aileden olmayan bir kadından doğurmuş olması da mümkündür. Mısır kralı Philometor da kısa süre sonra ona kızını evlendirdi; eğer onu sahtekar ve daha sonraki tarihçilerin iddia ettiği gibi çok düşük bir soydan olduğuna inansaydı bunu yapmazdı.

(2) Jonathan'ın, kardeşi Yahuda'nın ölümünden yedi veya sekiz yıl sonra, ya da Seleukos döneminin 160. yılındaki Çardaklar Bayramı'na kadar piskoposluk cübbesini giymediği açıkça belli olduğundan (1 Makabiler 10:21), Petitus'un düzeltmesi burada dikkate alınmayı hak ediyor gibi görünüyor; Petitus, "kardeşi Yahuda'nın ölümünden dört yıl sonra" yerine "ve dolayısıyla kardeşi Yahuda'nın ölümünden sekiz yıl sonra" şeklinde okumamızı istiyor. Bu, Makabiler döneminin tarihiyle ve Josephus'un bu Eski Eserler'in yirminci kitabının sonundaki kesin kronolojisiyle oldukça iyi örtüşür ki, mevcut metin bunu sağlayamıyor.

(3) Grotius'un buradaki notuna bakın: "Yahudiler," diyor, "[Suriye] krallarına taçlar sunarlardı; daha sonra bu taçların yerine ödenen veya yapımında harcanan altın, taç altını ve taç vergisi olarak adlandırıldı." 1 Makabe 10:29 üzerine.

(4) Mevcut tarihçilerin geri kalanı bu Demetrius'a on üç yıl, Josephus ise sadece on bir yıl verdiğinden, Dean Prideaux bunu yapmaz.

Machine Translated by Google

Ona on iki gibi sıradan bir sayıyı atfetmekte bir hata vardır.

(5) Bana göre, Josephus'un ve hem Yahudilerin hem de Hristiyanların modernlerinin, İşaya 19:19, vb.'deki "O gün Mısır ülkesinin ortasında Rabbe bir sunak olacak" vb. kehanetinin, Mısır'daki Onias tapınağının inşasını doğrudan önceden bildirdiği ve Yahudilere onu inşa etmeleri ve orada gerçek Tanrı'ya, İsrail'in Tanrısı'na ibadet etmeleri için yeterli bir gerekçe olduğu görüşüne aykırıdır. Bkz. Authent. Rec. 11. s. 755. Tanrı'nın burada kendisine sunulan kurbanları ve duaları Kudüs'tekilerden daha çabuk kabul ettiği görülüyor, bkz. 10. bölüm, 7. kısım notu. Ve gerçekten de, halklarını burada Tanrı'ya ibadeti onaylamaktan caydırmak için bu metinde Yahudi tahrifatının veya eklemelerinin izleri çok güçlüdür ve dikkate alınmayı ve düzeltilmeyi fazlasıyla hak etmektedir. Yeşaya'daki bu ayet, yaygın kopyalarımızda şöyle geçmektedir: "O gün Mısır diyarında beş şehir Kenan dilini konuşacak" [İbranice; kutsal kitapları İbranice olan Yahudilerle dolu olacak] "ve orduların Rabbine yemin edecekler; bunlardan biri" [veya ilki] "Yıkım Şehri" olarak adlandırılacak, Yeşaya 19:18. Böylesine sevinçli bir vesileyle "Yıkım Şehri" gibi garip bir isim ve Mısır diyarında, belki de başka hiçbir ulusta duyulmamış bir isim. Eski okuma açıkça Güneş Şehri veya Heliopolis idi; ve Unkelos, aslında, ve Symmachus, Arapça çeviriyle birlikte, bunun doğru okuma olduğunu tamamen kabul etmektedir. Septuagint de, yaygın kopyalardaki metni gizleyip ona Asedek, Doğruluk Şehri dese de; iki veya üç başka kopyada Güneş için kullanılan İbranice kelime olan Achares veya Thares korunmuştur. Onias, kral ve kraliçeye, Yeşaya'nın kehanetinin, kendisinin söylediği sözlerin yanı sıra bu yerle ilgili birçok başka kehanet içerdiğini ısrarla belirttiğinden, bunların özellikle onun tarafından kastedilmiş olması oldukça muhtemeldir; ve bu kehaneti kendisine ve Heliopolis valiliğine (ki Dekan Prideaux bunu Mısır'ın o bölgesinde olduğunu iyi bir şekilde kanıtlıyor) uygulamasının ve Heliopolis valiliğinde, aksi takdirde uygunsuz bir yer olmasına rağmen, bu tapınağı inşa etmeyi seçmesinin başlıca nedenlerinden biri, Mısır'da bu tapınağı inşa etmek için sahip olduğu aynı yetkiye, kendi Heliopolis valiliğinde de sahip olmasıydı; ki bunu yapmak istedi ve buna göre yaptı. Dekan Prideaux, İbranice'deki bu bozulmayı görmemek için çok çaba sarf ediyor; ancak bu, tapınak hakkındaki kendi görüşünü desteklediği için,

Machine Translated by Google

Bunu görmeye cesaret edemedi; ve gerçekten de burada mümkün olan en akıl dışı şekilde akıl yürütüyor. Onu 149. yılda görün.

(6) Bu çok adaletsiz bir tartışma! Yahudi tartışmacı, Tevrat'tan "Tanrı'nın adını koymak için seçeceği yer"in, Tesniye Kitabı'nda sık sık bahsedilen, Kudüs veya Gerizzim olduğunu, bunun Davut dönemine kadar belirlenmediğini (Antik. B. VII. bölüm 13. kısım 4) kanıtlayamayacağını bilerek, yalnızca Samaritlerin inkar etmediği şeyi, yani Kudüs'teki tapınağın Gerizzim'dekinden çok daha eski, çok daha ünlü ve saygın olduğunu kanıtlıyor ki bu da mevcut amaç için önemsizdir. Her iki tarafın yeminlerinden de anlaşıldığı üzere, tüm delillerin Musa Kanunu'na veya yalnızca Tevrat'a sınırlı olması gerektiği görülmektedir. Ancak, dünyevi politika ve çıkarlar ile kalabalığın baskısı altında, mahkeme her zamanki gibi daha güçlü olanın lehine karar verdi. Ve zavallı Sabbeus ve Theodosius, Samaritli tartışmacılar, şehit edildiler ve bu, göründüğü kadarıyla, din konularındaki siyasi mahkemelerin olağan uygulamasına benzer şekilde, hiçbir doğrudan duruşma yapılmadan gerçekleşti. Kopyalarımız, Yahudilerin Kudüs'teki tapınakları için tartışacak olan bu (çoğul) adamlar konusunda büyük bir endişe içinde olduklarını söylüyor, oysa burada sadece bir tartışmacıları olduğu, adı Andronicus olan kişi olduğu anlaşılıyor. Belki de Yahudilerin tarafında konuşmaya hazır daha fazla kişi vardı; ancak ilk konuşan kişi adını duyurdu ve Samaritleri alt etti, bu nedenle Kudüs tapınağının başka bir savunucusuna ihtiyaç duyuldu.

(7) Bu çağlardaki çeşitli Apollonius'lardan, 148 yılında Dean Prideaux'ya bakın. Bu Apollonius Daus, kendi anlatımına göre, Seleueus Philopater tarafından Celesyria ve Fenike valisi yapılan Apollonius'un oğluydu ve kendisi de oğlu Demetrius'un sırdaşıydı ve onun tarafından babasının yönetimine geri döndürüldü, ancak daha sonra ondan Alexander'a isyan etti; ancak onun sandığı gibi oğlu Demetrius'a değil.

(8) Dr. Hudson burada Fenikelilerin ve Romalıların, kendilerine iyilik edenleri altın bir düğme vererek ödüllendirdiklerini belirtiyor. Bkz. bölüm 5, kısım 4.

Machine Translated by Google

(9) Hudson ve Spanheim'ın bize bildirdiğine göre, Demetrius Nicator veya Fatih Demetrius adı, hâlâ mevcut olan sikkelerinde bu şekilde yazılmıştır; ikincisi bize burada yazının tamamını veriyor: "Tanrı Kral Demetrius, Philadelphus, Nicator."

(10) Bu madde, Birinci Makabiler Kitabı, 12:9'da şu şekilde de ifade edilmiştir: "Çünkü bizi teselli etmek için Kutsal Yazıların kutsal kitaplarını kuşandık." İbranice orijinali kaybolduğu için, hangisinin daha doğru versiyon olduğunu kesin olarak yargılayamayız, ancak tutarlılık Josephus'u desteklemektedir. Ancak Yahudilerin kastettiği buysa, Kutsal Kitaplarından Yahudilerin ve Lakedemonluların akraba olduklarına ikna olmuşlarsa, Kutsal Kitaplarının bu kısmı şimdi kaybolmuştur, çünkü mevcut kopyalarımızda böyle bir iddia bulamıyoruz.

(11) Josephus'un Ferisilerin düşüncelerine dair üç ayrı anlatımında, burada ve daha önceki, en büyük olanı, Savaş Hakkında B. II. bölüm 8. kısım 14 ve daha sonraki, Antik B. XVIII. bölüm 1. kısım 3'te kendiyle çeliştiğini, sanki bazen mutlak bir kadercilik getirdiklerini ve insan eylemlerinin tüm özgürlüğünü reddettiklerini söylediğini varsayanlar, eğer Josephus, çok bilgili Casaubon'un burada doğru bir şekilde gözlemlediği gibi, Ferisilerin Essenler ve Sadukiler arasında olduğunu ve insan eylemlerinin özgürlüğüyle tutarlı olduğu ölçüde her şeyi kadere veya İlahi Takdire bağladıklarını iddia ettiyse, neredeyse tamamen temelsizdir. Bununla birlikte, kader veya Takdir hakkında her şeyi yöneten bir şey olarak konuşma biçimlerindeki karışıklık, Apostolik Anayasalar'da olduğu gibi, günahlarını kadere bağlayarak mazur göstermeye istekli oldukları düşüncesini yaygın olarak doğurdu. 6. Belki de aynı genel isim altında, bu konuda farklı görüşler de dile getirilebilir; bu durum tüm partilerde, özellikle de metafizik incelik gerektiren konularda çok yaygındır.

Ancak, yüreğinde Essenlerin dindarlığına büyük hayranlık duyan Josephus, kendi Hayatı'nın 2. bölümünde de belirttiği gibi, pratikte bir Ferisiydi. Ve Ferisilerin bu öğretisine dair açıklaması, insan eylemlerinin özgürlüğünü tamamen kabul eden, ancak aynı zamanda ilahi takdirin güçlü müdahalesine de şiddetle inanan kendi görüşüyle kesinlikle örtüşmektedir. Bu konuyla ilgili olarak, Antik Çağ, XVI. bölüm, 11. kısım, 7. bölümde dikkat çekici bir maddeye bakınız.

(12) Ünlü Arsaces soyundan olan bu kralın onları çağırdığı söylenir; fakat Birinci Makabe'nin daha yaşlı yazarı ve 1 Makabe 14:2'ye göre,

Machine Translated by Google

Arsaces soyadıyla anılan; Perslerin ve Medlerin kralıydı, ülkeye göre değişir ancak Appion onun asıl adının Phraates olduğunu söyler. Doğu uluslarının dilini konuşur. Bkz. Authent. Rec. Bölüm II. Ayrıca Josephus tarafından Partların kralı olarak da adlandırılır, tıpkı Yunanlılar gibi, s. 1108.

(13) Burada kopyalarda bir hata var; Jonathan'ın başrahipliğine dört yıldan fazla süre atfedilmiyor. Josephus'un son Yahudi kronolojisinden, Antiq. B. XX. ch. 10.'dan biliyoruz ki, son başrahip Alcimus veya Jacimus'un ölümünden Jonathan'ın gerçek başrahipliğine kadar yedi yıllık bir aralık vardı; ancak burada bu yedi yılın bir kısmı, daha önce Judas'a atfedildiği gibi, Jonathan'a atfedilmiş gibi görünüyor (Antiq. B. XII. ch. 10. sect. 6). Şimdi, bu yedi yıllık papalık arası dönemine ek olarak, Antiq. B. XX. ch. 10.'da Jonathan'ın gerçek başrahipliğinin yedi yıl daha sürdüğü söylendiğine göre, bu iki yedi yıl on dört yıl yapar ki, sanırım bu Josephus'un bu yerdeki kendi sayısıdır, mevcut kopyalarımızdaki dört yıl yerine.

(14) Josephus'un burada kendisinin açıkladığı gibi, Asurluların bu yüz yetmiş yılı, Seleukos'un sarasından başka bir şey ifade etmiyor; bu saranın, Makabiler Kitabı'nın Birinci Kitabında baharından ve Makabiler Kitabı'nın İkinci Kitabında sonbaharından itibaren Hristiyan sarasından 312 yıl önce başladığı bilindiği gibi, Babil'de de bir sonraki bahara, 311. yıla kadar başlamamıştır. Bkz. Prid. 312. yıl. Ve Dr. Hudson'ın bu yerde doğru bir şekilde belirttiği gibi, eski yazarlarda Suriyeliler ve Asurlular bazen karıştırılmaktadır; bu, Trogus-Pompeius'un özetleyicisi Justin'in "Asurlular daha sonra Suriyeli olarak adlandırıldı" sözlerine dayanmaktadır. BI bölüm 11. Bkz. Savaş Hakkında, BV bölüm 9. kısım. 4. bölümde, Josephus'un Spanheim'in de belirttiği gibi, Suriye'nin en güney sınırında, en uç noktasında, Filistilerin kendilerine Asurlular denmektedir.

(15) Burada, Josephus'un, dikkatlice takip ettiği ve sadakatle özetlediği Birinci Makabiler Kitabı'nın on üçüncü bölümün ellinci ayetine kadar olan kopyasının orada sona erdiği dikkatle belirtilmelidir. Bundan sonra her ikisinde de ortak olan birkaç şey, muhtemelen onun tarafından başka daha eksik kayıtlardan öğrenilmiş olabilir.
Ancak burada, Makabiler kitabının geri kalanının bize ne anlattığına ve Josephus'un asla söylemeyeceği şeye tam olarak dikkat etmeliyiz.

Machine Translated by Google

Eğer kopyasında bu kadar çok şey olsaydı, Büyük Simon Makabi'nin, Demetrius Soter'in oğlu ve Part'ta esir olan diğer Demetrius'un kardeşi Antiochus Soter ile bir ittifak kurduğunu; Hristiyanların tahta çıkışından yaklaşık 140 yıl önce tahta çıktığında Yahudi ulusuna ve onların baş rahibi ve etnarhı Simon'a büyük ayrıcalıklar verdiğini; Simon'un bu ayrıcalıkları yaklaşık üç yıl önce kendi isteğiyle aldığını anlatırdı. Özellikle, ülkesi için kendi damgasıyla para basma izni verdi; ve Kudüs ve kutsal alan konusunda, bunların özgür olmasını, ya da halk Latincesinde geçtiği gibi, "kutsal ve özgür" olmasını sağladı (1 Makabiler 15:6, 7), ki ben bunu daha doğru bir okuma olarak kabul ediyorum, çünkü bunlar babasının birkaç yıl önce Jonathan'a sunduğu tavizin aynısı (bölüm 10:31); ve Antiq. B, XIII. bölüm. 2. bölüm 3.

Şimdi bu tarihi ve bu bağışları son derece dikkat çekici kılan şey, Samarit karakterli Yahudilere ait kalan gerçek şekellerin durumudur; bunların (en azından çoğunun) bu Asamoneanlı Simon'un ilk dört yılında basılmış olduğu ve bir yüzünde "Kutsal Kudüs", diğer yüzünde ise "Özgürlük Yılında" 1, 2, 3 veya 4 yazısının bulunduğu görülmektedir; bu nedenle bu şekeller bu zamanların orijinal anıtlarıdır ve Josephus tarafından büyük ölçüde atlanmış olsa da, bu bölümlerdeki tarihin doğruluğunun inkar edilemez işaretleridir. Bkz. Eski Ahit Üzerine Deneme, s. 157, 158. Makabiler kitabının bu bölümlerinin eksik olduğunu, kendi kopyalarının burada eksik olmasından daha çok varsaymamın nedeni şudur: İçeriklerinin tamamı burada atlanmamış olsa da, büyük bir kısmı atlanmıştır.

(16) Livy'nin özeti olan Trypho'nun Antiochus'u nasıl öldürdüğünü 53. bölümde şöyle anlatıyor: Antiochus, hekimlerini veya cerrahlarını rüşvetle kandırdı ve onlar da halka taş nedeniyle ölmekte olduğunu söyleyerek onu öldürdüler; bu da Josephus'la tam olarak örtüşüyor.

(17) İskender Balas'ın oğlu bu Antiochus'un "Tanrı" olarak anılması, Spanheim'in bize "Kral Tanrı Antiochus, Muzaffer Epifanes" yazıtını taşıdığını söylediği sikkelerinden anlaşılmaktadır.

(18) Burada Josephus, bir sonraki kutsal metni takip etmeye ve özetlemeye başlıyor. Makabiler Kitabı'nın Birinci Kitabı'nın sonunda "İbranice kitap" olarak adlandırılan kitap. "Yuhanna [Hyrcanus'un] baş rahipliğinin kroniği;" ancak bazı Yunanca metinlerde

Machine Translated by Google

"Makabiler Kitabının Dördüncüsü" adlı eserin Yunanca bir versiyonu, Sautes Pagninus ve Sixtus Senensis'in Lyon'daki dönemlerinde çok yakın zamana kadar mevcuttu, ancak orada yakılmış ve tamamen kaybolmuş gibi görünüyor. Sixtus Senensis'in bu eser hakkındaki anlatımına, birçok İbranice kelime kullanımına ve Josephus'un özetine olan büyük uyumuna ilişkin bilgilere, Authent. Rec. Bölüm I. s. 206, 207, 208'de bakınız.

(19) Bu nedenle, bu mükemmel baş rahip John Hyrcanus'un zamanında, Josephus'un varsaydığı gibi, Şabat yılının gözlemlenmesinin, haftalık Şabat gününün işten dinlenmeyi gerektirdiği gibi, savaştan da dinlenmeyi gerektirdiğini öğreniyoruz; yani, Yahudilerin düşmanları tarafından saldırıya uğradığı zorunluluk durumu hariç, ki bu durumda ve yalnızca bu durumda, Josephus'un çeşitli yerlerinde gördüğümüz gibi, Şabat gününde bile savunma amaçlı savaşmanın meşru olmasına izin veriyorlardı.

2; Savaş Hakkında, BI bölüm 7, kısım 3. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, savaştan bu şekilde muafiyet, Makabiler Kitabı'nın Birinci Kitabı'nın 16. bölümünde hiç geçmemekte, tam tersini göstermektedir; gerçi Yahudiler, Antiyohos Epifanes zamanında, Asamoalılar veya Makabiler böyle emredene kadar, kendi canlarını savunmak için bile Şabat günü savaşmaya cesaret edemezlerdi (1 Makabiler 2:32-41; Antiq. B. XII. bölüm 6, kısım 2).

(20) Josephus'un hem Yunanca hem de Latince kopyalarında burada büyük bir hata var; az önce Şabat yılı olduğunu gördüğümüz John Hyrcanus'un bu ilk yılının 162. olimpiyatta olduğunu söylüyorlar, oysa kesinlikle 161. olimpiyatın ikinci yılıydı. Daha önce benzer bir örneğe bakın, B. XII. bölüm 7. kısım 6.

(21) Pleiades'in veya yedi yıldızın bu heliakal batışı, Hyrcanus ve Josephus'un zamanında, ilkbaharın başlarında, Şubat ayı civarında, Yahudiye'de son yağmurların zamanıydı; ve hatırladığım kadarıyla, Josephus'un tüm eserlerinde karşılaştığımız tek astronomik zaman özelliği, Herod'un saltanatındaki bir ay tutulması dışında, budur; Yahudiler, takvimlerinin kullanımı dışında astronomik gözlemlere pek alışkın değillerdi ve putperestlerin yaygın olarak kullandığı astrolojik kullanımlar tamamen yasaklanmıştı.

(22) Dr. Hudson burada bize, kurban edilecek öküzlerin boynuzlarını yaldızlama geleneğinin hem şairlerde hem de halk arasında bilinen bir şey olduğunu söylüyor.

Machine Translated by Google

hatipler.

(23) Josephus'taki bu anlatım, mevcut Antiyohos'un Yahudilerle barış yapmamaya, aksine onları tamamen yok etmeye ikna edildiği, ancak bu çabaların sonuçsuz kaldığı yönündedir ve bu durum, Diodorus Siculus tarafından Photiua'nın 34. Kitabından yaptığı alıntılarda tam olarak doğrulanmıştır.

(24) Yahudiler, Şabat günü veya Şabat gününe denk olan büyük bir bayramda, Şabat günü yolculuğundan veya iki bin arşından daha uzak bir mesafeye yürüyüş veya yolculuk yapmayacaklardı; bkz. Antiq. B. XX. bölüm 8. kısım 6'daki not.

(25) İdumelilerin sünneti ve tüm Yahudi yasasını bu zamandan veya Hyrcanus günlerinden itibaren kabul ettiklerine dair bu anlatım, daha sonraki tüm tarihleriyle doğrulanmaktadır. Bkz. Antiq. B. XIV. bölüm 8. kısım.
1; B. XV. bölüm 7. kısım 9. Savaş Hakkında, B. II. bölüm 3. kısım 1; B. IV. bölüm 4. kısım 5. Josephus'un görüşüne göre bu durum onları adalet yanlısı proselytler veya tam anlamıyla Yahudi yapıyordu, tıpkı burada ve başka yerlerde olduğu gibi, Antiq. B. XIV. bölüm 8. kısım 1. Ancak, Herod'un düşmanı Antigonus, Herod'un birkaç nesildir böyle bir adalet yanlısı proselytten türemiş olmasına rağmen, onun en fazla yarı Yahudi olduğunu kabul eder, B. XV. bölüm 15. kısım 2. Yine de, 129 yılında Dean Prideaux'dan, Josephus'taki İdumeliler hakkındaki bu açıklamayı tamamen doğrulayan bir dilbilimci olan Ammouius'un sözlerini ele alalım: "Yahudiler," diyor, "doğaları gereği ve başlangıçtan beri böyledirler, oysa İdumeliler başlangıçtan beri Yahudi değil, Fenikeliler ve Suriyelilerdi; Fakat daha sonra Yahudiler tarafından boyun eğdirilip sünnet edilmeye ve tek bir ulus halinde birleşmeye ve aynı kanunlara tabi olmaya zorlandıkları için Yahudi olarak adlandırıldılar." Dio ayrıca, oradaki Dekan'ın ondan alıntıladığı gibi, XXXVI. Kitap, s. 37'de şöyle diyor: "O ülkeye Yahudiye, halkına da Yahudi denir; ve bu isim, başka milletlerden olsalar bile, dinlerini benimseyen diğer birçok kişiye de verilir." Ama o zaman Hyrcanus gibi iyi bir vali, İdumelileri ya Yahudi olmaya ya da ülkeyi terk etmeye zorlamak için hangi temele dayandı, büyük bir düşünmeyi hak ediyor. Sanırım bunun nedeni, uzun zaman önce Edom topraklarından kovulmuş olmaları ve Simeon kabilesini ve Yahuda kabilesinin tüm güney kısımlarını ele geçirmiş olmalarıydı; bu, putperestlikten uzak, gerçek Tanrı'ya tapanların özel mirasıydı.

Machine Translated by Google

Okuyucunun Reland'ın Filistin, Birinci Kısım, s. 154, 305'ten ve Prideaux'nun 140 ve 165. yıllardaki çalışmalarından öğrenebileceği gibi.

(26) Roma senatosunun bu kararında, bu elçilerin "Yahudi halkından" ve onların prensi veya baş rahibi John Hyrcanus'tan gönderildiği anlaşılıyor.

(27) Dean Prideaux, 130 yılında Justin'in Josephus ile aynı fikirde olarak şunları söylediğini belirtiyor: "Yahudilerin gücü artık o kadar büyümüştü ki, bu Antiyohos'tan sonra hiçbir Makedon kralının kendilerine hükmetmesine tahammül edemiyorlardı; kendi hükümetlerini kurup Suriye'yi büyük savaşlarla istila ettiler."

(28) Yahudiler arasında önemli bir parti olan Sadukilerin kökeni bu ve sonraki iki bölümde yer aldığından, Dean Prideaux'un bu ilk kamuoyu önündeki görünüşlerine ilişkin notunu dikkate alın; ki bunun doğru olduğunu varsayıyorum: "Hyrcanus," diyor, "Sadukilerin tarafına geçti; yani, yazılı kanuna eklenen ve onunla eşit yetkiye sahip kılınan eider geleneklerine karşı doktrinlerini benimseyerek, ancak diriliş ve ahiret hali hakkındaki doktrinlerini benimsemeyerek; çünkü bu, John Hyrcanus gibi iyi ve dürüst bir adamdan beklenemez. Muhtemelen, bu dönemde Sadukiler, Ferisilerin çok sevdiği tüm yazılı olmayan geleneklerini reddetmekten başka bir konuda bu mezhebin doktrinlerinde ilerlememişlerdi; çünkü Josephus bu dönemde aralarında başka bir farktan bahsetmiyor; ayrıca Hyrcanna'nın Sadukilere, tüm yazılı olmayan geleneklerin kaldırılmasından başka bir konuda geçtiğini de söylemiyor." "Ferisilerin geleneksel anayasalarıydı bunlar; Kurtarıcımız da onları kınamıştı." [O yıl.]

(29) Bir Ferisi'den kaynaklanan bu iftira, halefleri olan hahamlar tarafından bu sonraki çağlara kadar korunmuştur; zira Dr. Hudson, David Gantz'ın Kronolojisinde, S. Pr. s. 77'de, Vorstius'un versiyonunda, Hyrcanus'un annesinin Modinth Dağı'nda esir alındığını anlattığını bize temin eder. Bkz. bölüm 13, kısım 5.

(30) Burada baş rahiplik sona eriyor ve bu mükemmel kişi John Hyrcanus'un hayatı ve onunla birlikte kutsal teokrasi veya Yahudi ulusunun ilahi yönetimi ve Urim aracılığıyla gelen kehanet sona eriyor. Şimdi

Machine Translated by Google

Bu, Mesih'in gelişine kadar önce Asamoneliler veya Makabiler, sonra da İdumeli Büyük Herod'un önderliğindeki dinsiz ve zalim Yahudi monarşisini takip eder. Antiq. B. III. bölüm 8. kısım 9'daki nota bakın. Strabo'nun bu vesileyle verdiği tanıklığı dinleyin, B. XVI. s. 761, 762: "Musa'nın yerine geçenler," diyor, "bir süre hem doğru davranışlarda hem de dindarlıkta ciddi bir şekilde devam ettiler; ancak bir süre sonra, önce batıl inançlı, sonra da zalim kişiler başrahipliği üstlendiler."

Musa ve ondan sonra gelenler, başlangıçta suçlanmayacak bir şekilde hareket etseler de, zamanla kötüye doğru değişen bir peygamberdi. Ve yönetimin açıkça tiranlığa dönüştüğü görüldüğünde, İskender rahip olmak yerine kendisini kral ilan eden ilk kişi oldu; ve oğulları Hyrcanus ve Aristobulus'tu." Josephus'la her şey aynı, ancak Strabo'nun ilk kral Aristobulus'u atlaması dışında; çünkü sadece bir yıl hüküm sürmüş olan Aristobulus'un Strabo'nun bilgisine ulaşmış olması pek olası görünmüyor. Nitekim, İskender'in oğlu Aristobulus da, kral adını babası İskender'den önce aldığını iddia etmiyor (Antiq. B. XIV. bölüm 3. kısım 2). Ayrıca Strabo'yu destekleyen 12. bölüm 1. kısma da bakınız. Ve gerçekten de, sonraki iki yüzyılda yüksek rahipler yönetimindeki Mısır Yahudilerinin ve krallar yönetimindeki Filistin Yahudilerinin çok farklı karakterlerinden yola çıkarak, İlahi Şehina'nın Mısır'a taşındığını ve Onias tapınağındaki ibadet edenlerin Kudüs tapınağındakilerden daha iyi insanlar olduğunu varsayabiliriz.

(31) Bu nedenle, Essenlerin, insanların gelecek şeyleri önceden görebilecekleri bir kurala sahip olduklarını iddia ettiklerini ve bu Essenli Yahuda'nın bu kuralları öğrencilerine öğrettiğini öğreniyoruz; ancak bu iddianın astrolojik veya büyülü bir nitelikte olup olmadığı, ki bu tür sanatların tamamen yasaklandığı dindar Yahudilerde bu hiç olası değildir, ya da daha sonraki hahamların bahsettiği herhangi bir Bath Col'a mı ait olduğu, yoksa başka bir şekilde mi olduğu konusunda bir şey söyleyemem. Savaş Hakkında, B. II. bölüm 8. kısım 12'ye bakınız.

(32) Hyrcanus'un sevmediği bu oğlunun Yahudiye'ye gelmesine izin vermemesinin ve onu Celile'de yetiştirilmesini emretmesinin sebebi, Dr. Hudson tarafından öne sürülen sebep, Celile'nin Yahudiye kadar mutlu ve iyi işlenmiş bir ülke olarak görülmemesidir (Matta 26:73; Yuhanna 7:52; Elçilerin İşleri 2:7). Bununla birlikte, bir başka açık sebep de, Celile'de Yahudiye'de olduğundan daha fazla gözlerden uzak olması olabilir.

Machine Translated by Google

(33) Josephus'un bıraktığı bu ve diğer ara sıra yapılan ifadelerden, Yahudilerin kutsal kancalarının eksik olduğu yerlerde, o zamanlar mevcut olan (ama şimdi çoğu kaybolmuş olan) birkaç başka tarihe sahip olduğunu ve bunları kendi tarihinde sadakatle takip ettiğini öğrenebiliriz; ayrıca, Josephus'un bu anlatımlarıyla karşılaştırılabilecek, Yahudiye ile ilgili o zamanlara ait başka hiçbir kaydımız da yoktur; ancak bu tür orijinal kayıtların otantik parçalarına rastladığımızda, bunlar neredeyse her zaman onun tarihini doğrulamaktadır.

(34) Bu şehir veya ada, Kos, Ege Denizi'ndeki büyük Hipokrat'ın doğumuyla ünlü o uzak ada değil, Dr. Mizon'un bize bildirdiği gibi, hem Stefanos hem de Batlamyus tarafından anılan, Mısır'a bitişik aynı isimli bir şehir veya adadır. Kos ve Kleopatra ile Yahudilerin orada sakladığı hazineler hakkında Antiq. B. XIV. bölüm 7, kısım 2'ye bakınız.

(35) Antiochus Grypus'un ölümüne dair bu anlatım, şunlarla doğrulanmaktadır: Appion, Süryani. s. 132, burada Spanheim tarafından alıntılanmıştır.

(36) Porphyry, Dr. Hudson'ın da belirttiği gibi, bu Antiochus Grypus'un sadece yirmi altı yıl hüküm sürdüğünü söylüyor. Josephus'un hem Yunanca hem de Latince kopyalarında burada Antiochus Pius yerine Antiochus ve Antoninus veya Antonius Plus şeklinde o kadar büyük bir yanlış okuma var ki, editörler metni diğer tarihçilerden düzeltmek zorunda kalıyorlar; bu tarihçilerin hepsi bu kralın adının Antiochus Plus'tan başka bir şey olmadığı konusunda hemfikir.

(37) Bu iki kardeş, Antiochus ve Philippus, Porphyry tarafından ikiz olarak adlandırılır; dördüncü kardeş Şam kralıydı: bunların ikisi de Spanheim'ın gözlemleridir.

(38) Bu Laodicea, Ürdün'ün ötesindeki Gilead'ın bir şehriydi. Ancak Porphyry, bu Antiochus Pius'un bu savaşta ölmediğini, kaçarken Orontes nehrinde boğulduğunu söyler. Appian, Tigranes tarafından Suriye krallığından mahrum bırakıldığını söyler; ancak Porphyry bu Laodicea'yı Calamanların kraliçesi yapar; bunların hepsi Spanheim tarafından da kaydedilmiştir. Sonraki tarihçilerin bu karışıklığı içinde, daha önce daha özgün tarihçilere sahip olan Josephus'tan önce herhangi birini tercih etmemiz için hiçbir nedenimiz yok. İskender'e, esir olarak doğduğu yönündeki bu suçlama, babasına karşı eski Ferisi iftirasının (bölüm 10, kısım 5) tekrarından başka bir şey gibi görünmüyor.

Machine Translated by Google

(39) Bu Theodorus, Zeno'nun oğluydu ve daha önceki 3. bölümden öğrendiğimiz gibi Areathus'a sahipti.

(40) Yahudilerin İskender'e verdiği bu Trakya adı, tutarlılık gereği, Trakyalı kadar barbar ya da ona biraz benzeyen anlamına gelmelidir; fakat asıl anlamı bilinmemektedir.

(41) Spanheim, bu Antiochus Dionysus'un [Filip'in, Demetrius Eucerus'un ve iki diğerinin kardeşi] Antiochus Grypus'un beşinci oğlu olduğunu ve sikkelerde "Antiochus, Epiphanes, Dionysus" olarak adlandırıldığını fark eder.

(42) Bu Aretas, Şam'ı ele geçiren ve orada hüküm süren Arapların ilk kralıydı; bu isim daha sonra hem Petra'da hem de Şam'da bu tür Arap kralları arasında yaygınlaştı, bunu Josephus'tan birçok yerde ve Aziz Pavlus'tan (2 Korintliler 11:32) öğreniyoruz. Antik B. notuna bakın.
XVI. bölüm 9. kısım 4.

(43) Burada ve başka yerlerde şunu fark edebiliriz ki, Asamonealılar komşu uluslardan fethettikleri veya daha önce kendilerine ait olmayan ülkeleri veya şehirleri onlardan ele geçirdikleri her yerde, Hyrcanus'un günlerinden sonra, sakinlerini putperestliklerini bırakmaya ve adalet gereği proselytler olarak Musa'nın yasasını tamamen kabul etmeye zorladılar veya onları başka topraklara sürdüler. O mükemmel prens John Hyrcanus, daha önce 9. bölüm 1. kısımda belirttiğim gibi, o zamanlar Vaat Edilmiş Topraklar'da yaşayan İdumealılara bunu yaptı ve bence bu haklıydı; ancak geri kalanların, hatta o toprakların parçası olmayan ülkelere veya şehirlere bunu hangi hakla yaptığını hiç bilmiyorum. Bu, din için haksız bir zulüm gibi görünüyor.

(44) Alexander Janneus'un karısına verdiği bu ölüm döşeğindeki tavsiyeden anlaşıldığı kadarıyla, kendisi de babası Hyrcanus'un önlemlerini izlemiş ve kendi geleneklerini getiren Ferisilere karşı yazılı kanuna sıkı sıkıya bağlı kalan Sadukilerle birlikte hareket etmişti (bölüm 16, kısım 2); ve şimdi, dul eşi ve ailesi Yahudi ulusu üzerindeki monarşik yönetimlerini veya tiranlıklarını sürdürmeyi arzu ederlerse, Ferisilere ve onların geleneklerine boyun eğmenin siyasi bir zorunluluk olduğunu görmüştü; bu mezhep, bu şekilde desteklendiğinde, sonunda büyük ölçüde dinin yıkımına neden oldu.

Machine Translated by Google

Yahudilerin hükümetini ve ulusunu öyle kötü bir duruma düşürdü ki, Tanrı'nın intikamı tamamen yok olmalarına yol açtı. Kayafas, Yuhanna 11:50'de Yahudi Sanhedrin'ine siyasi olarak şöyle tavsiyede bulundu: "Halk için bir kişinin ölmesi ve bütün ulusun yok olmaması onlar için uygundur." Bu da onların kendi siyasi varsayımlarının bir sonucuydu (ayet 48): "Eğer İsa'yı mucizeleriyle yalnız bırakırlarsa, herkes ona inanacak ve Romalılar gelip hem yerlerini hem de uluslarını ellerinden alacaklardı." Nasıralı İsa'nın bu siyasi çarmıha gerilmesi, Tanrı'nın intikamını üzerlerine indirdi ve o kadar korktukları Romalıların, onu öldürmek için öldürdükleri Romalıların, otuz sekiz yıl sonra gerçekten gelip hem yerlerini hem de uluslarını ellerinden almalarına neden oldu. Hristiyan dünyasının politikacılarının bu ve benzeri örnekleri dikkate almalarını ve artık tüm erdem ve dini, zararlı yönetim planlarına, Tanrı'nın yargılarını kendilerine ve emanet ettikleri çeşitli uluslara indirmeye kurban etmemelerini yürekten diliyorum. Ama bu bir sapma. Keşke zamansız bir sapma olsaydı. Josephus'un kendisi de birkaç kez bu tür sapmalara giriyor ve ben de burada onu takip etmeye cesaret ediyorum. Bunlardan birini bir sonraki bölümün sonunda görebilirsiniz.

(45) Tigranes'in Ermenistan'dan Suriye ve Yahudiye'ye çıkan ordusu için, bir Yunan nüshasında ve Latin nüshalarında belirtildiği gibi, beş yüz bin hatta üç yüz bin sayısı çok fazla görünüyor.
Josephus'un mevcut nüshalarında, kendisine hiç atfedilmeyen, buna benzer birkaç abartılı sayı zaten mevcut. Bu nedenle, sayının yalnızca kırk bin olduğunu varsayan Dr. Hudson'ın düzeltmesine katılıyorum.

(46) Aristobulus'un karısı ve çocuklarının yeni gönderildiği ve tapınağa bakan bu kale, hisar, hisar veya kule, Hyrcanus I.'in inşa ettiği (Antiq. B. XVIII ch. 4. sect. 3) ve Büyük Herod'un yeniden inşa ettirdiği ve "Antonia Kulesi" olarak adlandırdığı (Aatiq. B. XV. ch. 11. sect. 5) yapıdan başka bir şey olamazdı.

Machine Translated by Google

Kitap XIV

OTUZ İKİ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

Kraliçe İskender'in ölümünden Antigonus'un ölümüne kadar.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

ARISTOBULUS VE HYRCANUS ARASINDAKİ KRALLIK SAVAŞI; VE ARISTOBULUS'UN KRAL OLMASI, HYRCANUS'UN İSE ÖZEL BİR HAYAT YAŞAMASI KONUSUNDA NASIL ANLAŞTIKLARI; AYRICA HYRCANUS'UN BİR SÜRE SONRA ANTIPATER TARAFINDAN ARETAS'A UÇMAYA NASIL İKNA EDİLDİĞİ.

1. Önceki kitapta Kraliçe Alexandra'nın işlerini ve ölümünü anlattık ve şimdi de bu tarihlerle bağlantılı olan ve sonrasında yaşananları ele alacağız; devam etmeden önce şunu belirtmek isteriz ki, cehalet veya tembellik nedeniyle hiçbir gerçeği atlamamak bizim için çok önemlidir; (1) çünkü biz, zamanlarımızdan uzak oldukları için büyük çoğunluğun bilmediği şeylerin tarihini ve açıklamasını yapıyoruz; ve bunu, uygun kelimelerin ahenkli bir şekilde yerleştirilmesinden ve okuyucularımızın zevkine katkıda bulunabilecek konuşma süslemelerinden kaynaklanan uygun bir üslup güzelliğiyle yapmayı amaçlıyoruz, böylece yazdıklarımızın bilgisini hoş bir tatmin ve zevkle karşılayabilirler. Ancak yazarların her şeyden önce hedeflemesi gereken temel amaç, bu tür olaylardan habersiz olan ve bu yazarların kendilerine anlattıklarına inanmak zorunda olanların tatmini için doğru ve gerçek bir şekilde konuşmaktır.

2. Hyrcanus, 177. Olimpiyatın üçüncü yılında, Quintus Hortensius ve Giritli Metellus olarak da bilinen Quintus Metellus'un Roma'da konsül olduğu dönemde başrahipliğine başladı; tam o sırada Aristobulus ona karşı savaş açmaya başladı; ve Hyrcanus ile Eriha'da bir savaş çıktığında, askerlerinin çoğu onu terk edip kardeşinin tarafına geçti; bunun üzerine Hyrcanus, daha önce de belirttiğimiz gibi, Aristobulus'un karısı ve çocuklarının anneleri tarafından hapsedildiği kaleye kaçtı ve oraya kaçan ve tapınak duvarlarının içinde kalan düşmanlarına saldırdı ve onları alt etti. Böylece, aralarındaki meseleleri kararlaştırmak için kardeşine bir mesaj gönderdikten sonra, Aristobulus'un kral olması, kamu işlerine karışmadan yaşaması ve

Machine Translated by Google

Elde ettiği mülkün keyfini sessizce çıkarıyordu. Tapınakta bu şartlar üzerinde anlaştıktan ve yeminlerle anlaşmayı teyit ettikten, birbirlerine sağ ellerini verdikten ve tüm kalabalığın gözü önünde birbirlerine sarıldıktan sonra ayrıldılar; Aristobulus saraya, Hyrcanus ise özel bir kişi olarak Aristobulus'un eski evine gitti.

3. Ancak Hyrcanus'un İdumeli bir dostu vardı, Antipater adında, çok zengin ve doğası gereği aktif ve isyankar bir adamdı; Aristobulus ile düşmandı ve Hyrcanus'a olan iyi niyetinden dolayı onunla anlaşmazlıkları vardı. Şamlı Nikolatl'ın Antipater'in Babil'den Yahudiye'ye gelen başlıca Yahudilerin soyundan olduğunu söylediği doğrudur; ancak bu iddiası, oğlu olan ve kaderin bazı dönüşleriyle daha sonra Yahudilerin kralı olan Herod'u memnun etmek içindi; onun tarihini daha sonra uygun yerde anlatacağız. Bununla birlikte, bu Antipater'e ilk başta Antipas (2) deniyordu ve bu aynı zamanda babasının da adıydı; Onun hakkında şöyle anlatılır: Kral İskender ve karısı onu tüm İdumea'nın generali yapmış ve o da kendi partisinden olan Araplar, Gaziler ve Askalonlularla dostluk ittifakı kurmuş, birçok büyük hediye ile onları yakın dostları haline getirmişti. Ancak bu genç Antipater, Aristobulus'un gücünden şüpheleniyor ve ona duyduğu nefret nedeniyle ona zarar verebileceğinden korkuyordu; bu yüzden Yahudilerin en güçlülerini kışkırttı ve onlarla özel olarak Aristobulus hakkında konuştu; ve Aristobulus'un haksız yere iktidara geldiğini ve büyük kardeşini iktidardan uzaklaştırdığını, doğum ayrıcalığıyla kendisine ait olanı koruması gerektiğini söyleyerek, Aristobulus'un davranışlarını göz ardı etmenin adaletsiz olduğunu belirtti. Aynı konuşmaları sürekli olarak Hyrcanus'a da yaptı ve Aristobulus'tan uzak durup kendini korumadığı takdirde kendi hayatının tehlikede olacağını söyledi. Çünkü Aristobulus'un dostlarının, o zaman ve daha önce değil, prensliğini koruyacağından emin olduğu için onu öldürmesi konusunda ona her fırsatta tavsiyede bulunduklarını söyledi.

Hyrcanus, nazik bir mizaca sahip olduğu ve başkalarına karşı kolay kolay iftira atmayan biri olduğu için, onun bu sözlerine itibar etmedi. Kamu işlerine karışmaya meyilli olmaması ve cesaret eksikliği, onu izleyenlere yozlaşmış ve erkeksi olmayan biri gibi gösterdi; oysa Aristobulus tam tersi bir mizaca, aktif bir adama ve büyük, cömert bir ruha sahipti.

Machine Translated by Google

4. Bu nedenle Antipater, Hyrcanus'un söylediklerine kulak asmadığını görünce, Aristobulus'u sürekli olarak suçlayıp, onu öldürme niyetindeymiş gibi iftira atmaktan asla vazgeçmedi; ve onu sürekli olarak teşvik ederek, Arabistan kralı Aretas'a kaçması için ikna etti ve eğer tavsiyesine uyarsa, kendisinin de ona yardım edeceğine ve onunla birlikte gideceğine söz verdi. Hyrcanus bunu duyunca, Aretas'a kaçmanın kendi çıkarına olduğunu söyledi. Arabistan, Yahudiye ile sınır komşusu olan bir ülkedir. Ancak Hyrcanus, Antipater'i önce Arabistan kralına gönderdi ve ondan, yalvaran bir şekilde kendisine geldiğinde onu düşmanlarına teslim etmeyeceğine dair güvence istedi. Antipater bu güvenceleri aldıktan sonra Hyrcanus'un yanına, Kudüs'e döndü. Bir süre sonra Hyrcanus'u yanına alıp geceleyin şehirden gizlice çıktı ve uzun bir yolculuğa çıktı. Onu Aretas'ın sarayının bulunduğu Petra şehrine getirdi. Kralın çok yakın bir dostu olduğu için, Hyrcanus'u Yahudiye'ye geri getirmesi için Aretas'ı ikna etti ve bu ikna çabasını aralıksız her gün sürdürdü. Ayrıca bu vesileyle ona hediyeler vermeyi de teklif etti. Sonunda Aretas'ı ikna etmeyi başardı. Dahası, Hyrcanus ona, oraya getirildiğinde ve krallığını aldığında, babası İskender'in Araplardan aldığı on iki şehri (Medaba, Naballo, Libias, Tharabasa, Agala, Athone, Zoar, Orone, Marissa, Rudda, Lussa ve Oruba) geri vereceğine söz verdi.

BÖLÜM 2.

ARETAS VE HYRCANUS'UN ARISTOBULUS'A KARŞI NASIL BİR SEFER DÜZENLEDİKLERİ VE KUDÜS'Ü NASIL KUŞATTIKLARI; VE ROMA GENERALİ SCAURUS'UN KUŞATMAYI NASIL KALDIRDIĞI.

ONIAS'IN ÖLÜMÜ HAKKINDA.

1. Aretas'a bu vaatler verildikten sonra, elli bin süvari ve piyadeden oluşan bir orduyla Aristobulus'a karşı bir sefer düzenledi ve onu savaşta yendi. Bu zaferden sonra birçok kişi firari olarak Hyrcanus'un tarafına geçince, Aristobulus perişan halde kaldı ve Kudüs'e kaçtı; bunun üzerine Arabistan kralı tüm ordusunu alarak tapınağa saldırdı ve Aristobulus'u içeride kuşattı, halk hâlâ direniyordu.

Machine Translated by Google

Hyreanus'u destekleyen ve kuşatmada ona yardım edenler vardı, Aristobulus'un yanında ise sadece rahipler kalmıştı. Böylece Aretas, Arapların ve Yahudilerin güçlerini bir araya getirdi ve kuşatmayı şiddetle sürdürdü. Bu olay, mayasız ekmek bayramı olan Fısıh bayramının kutlandığı zamana denk geldiği için, Yahudilerin önde gelenleri ülkeyi terk edip Mısır'a kaçtılar. Onias adında, dürüst ve Tanrı'nın sevdiği bir adam vardı; bir kuraklık döneminde Tanrı'ya şiddetli sıcağın sona ermesi için dua etmiş ve Tanrı dualarını işiterek onlara yağmur göndermişti. Bu adam, bu isyanın uzun süreceğini gördüğü için kendini saklamıştı. Ancak onu Yahudi kampına getirdiler ve dualarıyla bir kez kuraklığı sona erdirdiği gibi, Aristobulus ve yandaşlarına da aynı şekilde lanetler yağdırmasını istediler. Ve reddettiği ve öne sürdüğü bahanelere rağmen, kalabalık tarafından konuşmaya zorlandığında, onların ortasında ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Ey Tanrı, bütün dünyanın Kralı! Benimle birlikte duranlar senin halkın, kuşatma altında olanlar da senin rahiplerin olduğuna göre, sana yalvarıyorum ki, bunlara karşı olanların dualarını dinleme ve bunların bunlara karşı dualarını gerçekleştirme." Bunun üzerine, etrafında duran kötü Yahudiler, bu duayı eder etmez onu taşlayarak öldürdüler.

2. Fakat Tanrı, bu barbarlıkları yüzünden onları hemen cezalandırdı ve Onias'ın öldürülmesinin intikamını şu şekilde aldı: Rahipler ve Aristobulus kuşatma altındayken, Tanrı'ya çok sayıda kurban sunma geleneğimizin olduğu Fısıh bayramı gelmişti; ancak Aristobulus'un yanındakiler kurbanlara ihtiyaç duyuyorlardı ve dışarıdaki hemşehrilerinden kendilerine kurban temin etmelerini istiyorlardı ve istedikleri kadar para alacaklarına dair güvence vermişlerdi; ve her bir büyükbaş hayvan için bin drahmi istediklerinde, Aristobulus ve rahipler bunu seve seve ödemeyi üstlendiler ve içeridekiler parayı surların üzerinden sarkıtıp onlara verdiler. Ancak diğerleri parayı aldıktan sonra kurbanları teslim etmediler, aksine verdikleri güvenceleri bozarak ve Tanrı'ya karşı dinsizlik ederek, ihtiyaç duyanlara kurban sağlamayarak büyük bir kötülük yaptılar. Rahipler aldatıldıklarını ve yaptıkları anlaşmaların ihlal edildiğini anlayınca, Tanrı'ya dua ederek onları kurtarmasını dilediler.

Machine Translated by Google

Hemşehrilerinden intikamlarını alsınlar diye. Cezalarını geciktirmedi, aksine güçlü ve şiddetli bir fırtına gönderdi; bu fırtına bütün ülkenin ürünlerini yok etti, ta ki bir modius buğday on bir drahma karşılığında satın alınana kadar.

3. Bu arada Pompey, kendisi Ermenistan'da Tigranes ile savaşırken Scaurus'u Suriye'ye gönderdi; fakat Scaurus Şam'a vardığında Lollins ve Metellus'un şehri yeni ele geçirdiğini görünce aceleyle Yahudiye'ye gitti. Oraya vardığında, hem Aristobulus'tan hem de Hyrcanus'tan elçiler geldi ve ikisi de ondan yardım istedi. İkisi de ona para vereceklerini vaat edince, Aristobulus dört yüz talent, Hyrcanus da daha azını değil, Scaurus Aristobulus'un vaadini kabul etti, çünkü zengindi, büyük bir ruha sahipti ve sadece ölçülü olanı elde etmek istiyordu; oysa diğeri fakir ve inatçıydı ve daha büyük avantajlar umuduyla inanılmaz vaatlerde bulunuyordu; Çünkü çok güçlü ve kudretli bir şehri ele geçirmekle, ülkeden kaçan bazı kaçakları, özellikle de savaşçı olmayan çok sayıda Mabateanlıyı kovmak aynı şey değildi. Bu nedenle, daha önce belirtilen sebeplerden dolayı Aristobulus ile bir anlaşma yaptı, parasını aldı, kuşatmayı kaldırdı ve Aretas'a gitmesini, aksi takdirde Romalılara düşman ilan edileceğini emretti. Böylece Scaurus tekrar Şam'a döndü; Aristobulus ise büyük bir orduyla Aretas ve Hyrcanus ile savaşa girdi ve Papirüs denilen bir yerde onlarla savaştı, onları savaşta yendi ve yaklaşık altı bin düşmanı öldürdü; Antipater'in kardeşi Phalion da onlarla birlikte öldü.

BÖLÜM 3.

ARISTOBULUS VE HYRCANUS'UN KRALLIĞIN KİMİN OLMASI GEREKTİĞİ KONUSUNDA TARTIŞMAK İÇİN POMPEY'E NASIL GELDİKLERİ VE ARISTOBULUS'UN İSKENDERİYE KALELERİNE ÇEKİLMESİ ÜZERİNE POMPEY'İN ORDUSUNU ONA KARŞI NASIL YÖNLENDİRİP, SAHİP OLDUĞU KALELERİ TESLİM ETMESİNİ EMRETTİĞİ HAKKINDA.

1. Bundan kısa bir süre sonra Pompey Şam'a geldi ve Kelziri'yi işgal etti; bu sırada Suriye'nin her yerinden elçiler ona geldi ve

Machine Translated by Google

Mısır'dan ve Yahudiye'den de, Aristobulus ona beş yüz talent değerinde altın bir asma (3) olan büyük bir hediye göndermişti. Kapadokyalı Strabo bu hediyeyi şu sözlerle anlatıyor: "Mısır'dan da bir elçilik ve dört bin altın değerinde bir taç geldi; Yahudiye'den de bir başkası geldi, ister asma deyin ister bahçe; ona Terpole, yani Zevk diyorlar . Ancak biz bu hediyeyi Roma'da, Jüpiter Kapitolinus tapınağında, üzerinde 'Yahudilerin kralı İskender'in hediyesi' yazılı olarak gördük. Beş yüz talent değerindeydi ve rivayete göre Yahudilerin valisi Aristobulus göndermişti."

2. Kısa bir süre sonra, Hyrcanus'tan Antipater ve Aristobulus'tan Nikodemus olmak üzere elçiler tekrar ona geldi; Nikodemus da rüşvet alanları suçladı; önce Gabinius, sonra Scaurus - biri üç yüz talent, diğeri dört yüz talent; bu şekilde, daha önce sahip olduğu düşmanlarına ek olarak bu ikisini de düşmanı haline getirdi. Pompey, baharın başlarında birbirleriyle anlaşmazlık içinde olanların kendisine gelmelerini emrettikten sonra, ordusunu kışlık karargahlarından çıkardı ve Şam ülkesine doğru yürüdü; ve giderken, Antiochus Cyzicenus'un inşa ettiği Apamia'daki kaleyi yıktı ve kötü bir adam olan ve başı kesilmiş olan, aynı zamanda evlilik yoluyla akrabası olan Trabluslu Dionysius'tan aşağı olmayan Ptolemy Menneus'un ülkesini inceledi; Yine de, suçlarının cezasını bin talent karşılığında rüşvetle ödedi ve bu parayla Pompey askerlerin maaşlarını ödedi. Ayrıca, Yahudi Silas'ın tiran olduğu Lisyas denen yeri de fethetti. Heliopolis ve Kalkis şehirlerini geçip, Kolesirya sınırındaki dağı aştıktan sonra Pella'dan Şam'a geldi; orada Yahudilerin ve valileri Hyrcanus ile Aristobulus'un davalarını dinledi. İkisi de birbirleriyle anlaşmazlık içindeydi ve ayrıca, atalarından miras aldıkları yönetim biçiminin taptıkları Tanrı'nın rahiplerine boyun eğmek olduğu için krallık yönetimi altında olmak istemeyen bir ulus da onlara karşıydı. [Şikayet ettiler ki], bu ikisi rahip soyundan olmalarına rağmen, uluslarının yönetimini başka bir biçime dönüştürmeye ve onları köleleştirmeye çalışıyorlardı.

Hyrcanus, büyük kardeş olmasına rağmen Aristobulus tarafından doğumundan kaynaklanan ayrıcalıklardan mahrum bırakıldığından ve sadece bir şeye sahip olduğundan şikayet etti.

Machine Translated by Google

Ülkenin küçük bir kısmı onun kontrolü altındaydı, Aristobulus geri kalanını zorla elinden almıştı. Ayrıca, komşu ülkelere yapılan akınların ve denizdeki korsanlıkların onun yüzünden olduğunu ve Aristobulus şiddete ve düzensizliğe meyilli bir adam olmasaydı milletin isyan etmeyeceğini iddia etti; aralarında en saygın olan bin kadar Yahudi de bu suçlamayı doğruladı; bu doğrulama Antipater tarafından sağlandı.

Ancak Aristobulus, Hyrcanus'a karşı, hükümetten mahrum bırakılmasının sebebinin, pasif ve bu nedenle de hor görülen kendi mizacı olduğunu; ve başkalarına devredilmesinden korkulduğu için yönetimi kendisinin üstlenmek zorunda kaldığını iddia etti. Ayrıca, [kral] unvanının da babasının [ondan önce] aldığıyla aynı olduğunu söyledi. Ayrıca, hem genç hem de küstah olan bazı kişilerin tanıklarını çağırdı; bu kişilerin mor giysileri, güzel saçları ve diğer süsleri [saray tarafından] nefret ediliyordu ve bunlar, sanki bir mahkemede davalarını savunacaklarmış gibi değil, gösterişli bir alayda yürüyorlarmış gibi göründüler.

3. Pompey bu ikisinin davalarını dinledikten ve Aristobulus'u şiddet içeren davranışından dolayı kınadıktan sonra, onlarla nazikçe konuştu ve onları gönderdi; ve ülkelerine geri döndüğünde, önce Nabateanların işlerini inceledikten sonra tüm işlerini halledeceğini söyledi. Bu arada, ulusun isyan etmesine ve dönüşünü engellemesine neden olmaması için onlara sakin olmalarını emretti ve Aristobulus'a nazikçe davrandı; ancak Aristobulus yine de isyan etti; Pompey'in onlara söz verdiği gibi daha fazla bir çözüm beklemeden Delius şehrine gitti ve oradan Yahudiye'ye doğru ilerledi.

4. Pompey bu davranıştan öfkelendi; ve Nabateanlara karşı yönettiği orduyu, Şam'dan ve Suriye'nin diğer bölgelerinden gelen yardımcı birlikleri ve yanındaki diğer Roma lejyonlarını da yanına alarak Aristobulus'a karşı bir sefer düzenledi; ancak Pella ve Scythopolis'ten geçerken, orta bölgelerden geçildiğinde Yahudiye'ye ilk giriş olan Corem'e geldi ve burada Aristobulus'un kaçtığı, İskenderiye adı verilen bir dağın tepesine inşa edilmiş çok güzel bir kaleye ulaştı; ve oradan Pompey ona emirler göndererek yanına gelmesini istedi. Buna göre,

Machine Translated by Google

Birçok kişinin Romalılarla savaşmayacağı yönündeki ikna edici sözleri üzerine aşağı indi; ve kardeşiyle hükümet hakkı konusunda tartıştıktan sonra, Pompey'in kendisine izin vermesi üzerine tekrar kaleye çıktı; ve bunu iki veya üç kez yaptı, krallığın kendisine verileceği umuduyla kendini avutuyordu; böylece Pompey'in emrettiği her şeye itaat edecekmiş gibi davranmaya devam etti, ancak aynı zamanda kendini çok fazla üzmemek ve korktuğu gibi Pompey'in hükümeti Hyrcanus'a devretmesi durumunda savaşa hazır olmak için kalesine çekildi. Ancak Pompey, Aristobulus'a elinde tuttuğu kaleleri teslim etmesini ve bu amaçla valilerine kendi eliyle bir emir göndermesini emrettiğinde, çünkü başka herhangi bir emir üzerine teslim etmeleri yasaklanmıştı, Aristobulus bunu gerçekten yaptı; ancak yine de hoşnutsuzluk içinde Kudüs'e çekildi ve savaşa hazırlandı. Bundan kısa bir süre sonra, Pontus'tan bazı kişiler gelerek, yolda olan ve ordusunu Aristobulus'a karşı yöneten Pompey'e Mithridates'in öldüğünü ve oğlu Pharmaces tarafından öldürüldüğünü bildirdiler.

BÖLÜM 4.

Kudüs vatandaşları kapılarını ona kapattığında Pompey'in şehri nasıl kuşatıp zorla ele geçirdiğini ve Yahudiye'de başka neler yaptığını anlatıyor.

1. Pompey, Eriha'da (hurma ağacının yetiştiği ve ağacın keskin bir taşla kesildiğinde oradan bir sıvı gibi akan, en değerli merhem olan balsamın bulunduğu yerde) kampını kurduktan sonra, sabahleyin Kudüs'e yürüdü.

Bunun üzerine Aristobulus yaptıklarından pişman oldu, Pompey'in yanına geldi, ona para vereceğine söz verdi, onu Kudüs'e kabul etti ve savaştan vazgeçip barışçıl bir şekilde istediğini yapmasını istedi.
Pompey, onun yalvarması üzerine onu affetti ve Gabinius'u ve askerlerini parayı ve şehri teslim almak üzere gönderdi; ancak bunların hiçbiri yerine getirilmedi; Gabinius, hem şehirden dışlanmış hem de vaat edilen paranın hiçbirini alamamış olarak geri döndü, çünkü Aristobulus'un askerleri anlaşmaların yerine getirilmesine izin vermiyordu. Bu durum Pompey'i çok kızdırdı.

Machine Translated by Google

Öfkelenerek Aristobulus'u hapse attı ve kendisi de her yönden güçlü olan şehre geldi; kuzey tarafı ise o kadar iyi tahkim edilmemişti, çünkü şehri çevreleyen geniş ve derin bir hendek vardı (5) ve bu hendeğin içinde, kendisi de çok sağlam bir taş duvarla çevrili olan tapınağı da barındırıyordu.

2. Şehir içindekiler arasında bir isyan çıktı; mevcut durumlarında ne yapılacağı konusunda anlaşamıyorlardı. Bazıları şehri Pompey'e teslim etmenin en iyisi olduğunu düşünüyordu; ancak Aristobulus'un grubu, kendisi hapiste olduğu için kapıları kapatmalarını istedi. Bunlar diğerlerini engelledi, tapınağı ele geçirdiler, tapınaktan şehre uzanan köprüyü kestiler ve kuşatmaya hazırlandılar; ancak diğerleri Pompey'in ordusunu içeri aldı ve hem şehri hem de kralın sarayını ona teslim etti. Bunun üzerine Pompey, teğmeni Piso'yu bir orduyla gönderdi ve hem şehre hem de saraya garnizonlar yerleştirerek onları güvence altına aldı ve tapınağa bitişik evleri ve daha uzaktaki ve dışındaki tüm evleri tahkim etti. Ve ilk olarak, içeridekilere uzlaşma şartları sundu; Fakat onlar isteneni yapmayınca, çevredeki tüm yerleri bir duvarla çevirdi; Hyrcanus da her fırsatta ona seve seve yardım etti. Ancak Pompey, en uygun yer olan tapınağın kuzey tarafında, duvarın içine kamp kurdu. Fakat o tarafta bile büyük kuleler vardı, bir hendek kazılmıştı ve etrafı derin bir vadiyle çevriliydi; çünkü şehre doğru olan kısımlarda uçurumlar vardı ve Pompey'in girdiği köprü yıkılmıştı. Bununla birlikte, Romalılar çevredeki yerlerden malzeme keserek, büyük bir emekle gün be gün bir toprak set yükselttiler. Bu set yeterince yükseltilip hendek, muazzam derinliği nedeniyle yetersiz de olsa, doldurulduktan sonra, mekanik makinelerini ve koçbaşlarını Tyre'den getirdi ve bunları sete yerleştirerek, üzerine atılan taşlarla tapınağı yıktı.

Eğer atalarımızın zamanından beri yedinci günde dinlenmek adetimiz olmasaydı, Yahudilerin göstereceği muhalefet nedeniyle bu banka asla tamamlanamazdı; zira kanunumuz bize o zaman bizimle savaşmaya ve bize saldırmaya başlayanlara karşı kendimizi savunma izni verse de, düşmanlarımız başka bir şey yaparken onlarla ilgilenmemize izin vermez.

Machine Translated by Google

3. Romalılar bunu anladıklarında, Şabat dediğimiz günlerde Yahudilere hiçbir şey atmadılar, onlarla meydan savaşı yapmadılar; aksine toprak siperlerini yükselttiler ve ertesi gün infazı gerçekleştirebilmek için makinelerini ileriye taşıdılar. Ve buradan herkes, Tanrı'ya karşı ne kadar büyük bir dindarlık gösterdiğimizi ve yasalarına ne kadar bağlı olduğumuzu öğrenebilir; çünkü bu kuşatma sırasında rahipler korkularından dolayı kutsal hizmetlerinden hiçbir şekilde alıkonulmadılar, aksine günde iki kez, sabah ve dokuzuncu saat civarında, sunakta kurbanlarını sundular; aralarına atılan taşlardan dolayı herhangi bir üzücü olay meydana gelse bile bu kurbanları ihmal etmediler; çünkü şehir üçüncü ayda, oruç gününde (6), yüz yetmiş dokuzuncu olimpiyatta, Caius Antonius ve Marcus Tullius Cicero konsül iken ele geçirildi ve düşman onlara saldırdı ve tapınaktakilerin boğazlarını kesti; Oysa kurban sunanlar, ne kendi canlarından duydukları korkuyla ne de zaten öldürülenlerin sayısıyla kaçmaya zorlanamazlardı; zira kendi sunaklarında başlarına ne gelirse gelsin, kanunlarının kendilerinden istediği herhangi bir şeyi yerine getirmemekten daha iyi olduğunu düşünüyorlardı. Ve bunun sadece bir övünme ya da sahte bir dindarlık derecesini göstermek için yapılan bir övgü değil, gerçek bir hakikat olduğunu kanıtlamak için Pompey'in yaptıklarını yazanlara başvuruyorum; aralarında Strabo ve Şamlı Nikolaus da var; ve bu ikisinin yanı sıra, bu şeye tanıklık edecek olan Roma Tarihi yazarı Titus Livius da var. (7)

4. Fakat top makinesi yaklaştırıldığında, kulelerin en büyüğü sarsıldı ve yıkıldı, surların bir kısmı da çöktü; böylece düşman hızla içeri girdi. Sylla'nın oğlu Cornelius Faustus, askerleriyle birlikte ilk önce surlara çıktı, ardından yüzbaşı Furius ve diğer taraftakiler geldi. Yine yüzbaşı olan Fabius ise büyük bir birlikle birlikte surların ortasına çıktı. Fakat şimdi her yer katliamla doluydu; Yahudilerden bazıları Romalılar tarafından, bazıları da kendi aralarında öldürüldü; hatta bazıları da yaşadıkları sefalete dayanamayarak uçurumdan aşağı atladı veya evlerini ateşe verip yaktı. Yahudilerden on iki bin kişi öldü, Romalılardan ise çok az kişi. Aristobulus'un hem amcası hem de kayınpederi olan Absalom esir alındı; ve tapınak çevresinde de hatırı sayılır vahşetler işlendi.

Machine Translated by Google

Eski çağlarda erişilemezdi ve kimse tarafından görülmemişti; çünkü Pompey ve onunla birlikte olanlardan birçoğu oraya girdi ve sadece baş rahiplerin görmesinin yasak olduğu her şeyi gördü.
O tapınakta altın masa, kutsal şamdan ve dökme kapları ve büyük miktarda baharat vardı; bunların yanı sıra hazineler arasında iki bin talent kutsal para da vardı: yine de Pompey, dine olan saygısından dolayı bunların hiçbirine dokunmadı (8) ; ve bu konuda da erdemine yakışır bir şekilde davrandı. Ertesi gün, tapınağın sorumluluğunu üstlenenlere tapınağı temizlemelerini ve yasanın Tanrı'ya gerektirdiği sunuları getirmelerini emretti; ve Hyrcanus'a baş rahipliği geri verdi, hem diğer konularda kendisine faydalı olduğu için, hem de ülkedeki Yahudilerin Aristobulus'a karşı savaşında yardım etmelerini engellediği için. Ayrıca bu savaşın sorumlularını da ortadan kaldırdı; ve Faustus'a ve surlara bu kadar büyük bir istekle çıkan diğerlerine uygun ödüller verdi; Ve Kudüs'ü Romalılara vergiye tabi kıldı ve Yahudiye halkının boyun eğdirdiği Celesurya şehirlerini geri aldı ve onları Roma başkanının yönetimine verdi ve daha önce kendini çok yükseltmiş olan tüm ulusu kendi sınırları içine hapsetti. Dahası, azatlı kölesi Gadaralı Demetrius'u memnun etmek için biraz önce yıkılmış olan Gadara'yı (9) yeniden inşa etti ve Hippos, Scythopolis, Pella, Dios ve Samaria'nın yanı sıra Marissa, Ashdod, Jamnia ve Arethusa şehirlerinin geri kalanını kendi sakinlerine iade etti: bunlar iç kesimlerdeydi. Yıkılmış olanların yanı sıra, deniz kenarındaki şehirler Gaza, Joppa, Dora ve Strato Kulesi'ni de geri aldı; son olarak Herod, bu şehri görkemli bir şekilde yeniden inşa etti, limanlar ve tapınaklarla süsledi ve adını Caesarea olarak değiştirdi. Pompey bunların hepsini özgür bırakarak Suriye eyaletine gönderdi.

5. Kudüs'ün başına gelen bu felaketin sebepleri Hyrcanus ve Aristobulus'un birbirlerine karşı ayaklanma çıkarmalarıydı; çünkü özgürlüğümüzü kaybettik, Romalılara tabi olduk ve Suriyelilerden silahlarımızla kazandığımız o topraklardan mahrum kaldık ve onları Suriyelilere geri vermek zorunda kaldık. Dahası, Romalılar kısa sürede bizden on bin talentten fazla vergi aldılar; ve eskiden ailelerinin hakkıyla baş rahiplere verilen kraliyet yetkisi, özel kişilerin mülkiyeti haline geldi.

Machine Translated by Google

Erkekler. Ancak bu konuları uygun yerlerinde ele alacağız. Pompey, Celesyria'yı Fırat Nehri ve Mısır'a kadar iki Roma lejyonuyla Scaurus'a teslim etti ve sonra Kilikya'ya gidip Roma'ya doğru acele etti. Ayrıca Aristobulus'u ve çocuklarını da bağlayıp yanında götürdü; çünkü iki kızı ve iki oğlu vardı; oğullarından biri kaçtı, ancak küçük oğlu Antigonus kız kardeşleriyle birlikte Roma'ya götürüldü.

BÖLÜM 5.

SCAURUS'UN ARETAS'LA NASIL KARŞILIKLI YARDIM ANLAŞMASI YAPTIĞI VE GABINIUS'UN ARISTOBULUS'UN OĞLU İSKENDER'İ FETHETTİKTEN SONRA YAHUDİYA'DA NE YAPTIĞI.

1. Scaurus, Arabistan'daki Petrea'ya karşı bir sefer düzenledi ve oraya ulaşmanın çok zor olması nedeniyle çevredeki tüm yerleri ateşe verdi. Ordusu kıtlıkla boğuşurken, Antipater ona Yahudiye'den tahıl ve ihtiyaç duyduğu her şeyi sağladı; bu da Hyrcanus'un emriyle oldu. Scaurus tarafından Aretas'a elçi olarak gönderildiğinde (çünkü daha önce onunla birlikte yaşamıştı), Aretas'ı ülkesinin yakılmasını önlemek için Scaurus'a bir miktar para vermeye ikna etti ve üç yüz talent için kefil olmayı üstlendi. Böylece Scaurus, bu şartlar altında artık savaşmaktan vazgeçti; bu, hem Scaurus'un hem de Aretas'ın isteğiyle gerçekleşti.

2. Bundan bir süre sonra, Aristobulus'un oğlu İskender Yahudiye'ye bir akın düzenlediğinde, Gabinius Roma'dan Suriye'ye Roma kuvvetlerinin komutanı olarak geldi. Birçok önemli eylemde bulundu; özellikle de İskender'le savaştı, çünkü Hyrcanus henüz onun gücüne karşı koyacak durumda değildi, ancak Pompey'in yıktığı Kudüs surlarını yeniden inşa etmeye çalışıyordu, ancak orada bulunan Romalılar onu bu planından alıkoydu. Bununla birlikte, İskender çevredeki tüm ülkeyi dolaştı, birçok Yahudiyi silahlandırdı ve aniden on bin silahlı piyade ve bin beş yüz süvari topladı ve Corem yakınlarındaki bir kale olan İskenderiye'yi ve Arabistan dağları yakınlarındaki Macherus'u tahkim etti. Bu nedenle Gabinius, Marcus Antonius'u ve diğer komutanları önceden göndererek onun üzerine geldi.

Machine Translated by Google

Onları takip eden Romalıları silahlandırdılar; onlarla birlikte, önderleri Pitholaus ve Malichus olan, kendilerine bağlı Yahudileri de yanlarına aldılar; ayrıca Antipater'in yanındaki dostlarını da alarak İskender'le karşılaştılar, Gabinius ise lejyonuyla onları takip etti. Bunun üzerine İskender Kudüs civarına çekildi ve orada birbirlerine saldırdılar; bu, Romalıların düşmanlarından yaklaşık üç binini öldürdüğü ve aynı sayıda kişiyi de esir aldığı bir meydan savaşına dönüştü.

3. Bunun üzerine Gabinius (10) İskenderiye'ye geldi ve orada bulunanları belirli şartlarla teslim olmaya davet etti ve önceki suçlarının affedileceğine söz verdi. Ancak düşmanın büyük bir kısmı kalenin önünde kamp kurmuştu ve Romalılar onlara saldırdı. Marcus Antonius cesurca savaştı, çok sayıda düşmanı öldürdü ve büyük bir şerefle kurtulmuş gibi görünüyordu. Bu yüzden Gabinius, yerini almak için ordusunun bir kısmını orada bıraktı ve kendisi Yahudiye'nin diğer bölgelerine gitti ve karşılaştığı yıkılmış tüm şehirlerin yeniden inşası emrini verdi; bunun üzerine Samarya, Aşdod, İskitpolis, Anthedon, Rafia ve Dora; ayrıca Marissa ve Gaza ve daha birçok şehir yeniden inşa edildi. Ve adamlar Gabinius'un emrine göre hareket ettikçe, uzun zamandır ıssız olan bu şehirler bu sırada güvenli bir şekilde iskân edildi.

4. Gabinius ülkede bu işlerini bitirdikten sonra İskenderiye'ye döndü; ve şehri kuşatmaya devam etmek için ısrar edince, İskender ona bir elçilik göndererek önceki suçlarını affetmesini istedi; ayrıca Hyrcania ve Macherus kalelerini ve sonunda Gabinius'un yıktığı İskenderiye'nin kendisini teslim etti. Ancak kocası ve diğer çocukları Roma'da olduğu için Romalıların tarafında olan İskender'in annesi ona geldiğinde, İskender onun istediği her şeyi verdi; ve onunla meseleleri hallettikten sonra Hyrcanus'u Kudüs'e getirdi ve tapınağın bakımını ona emanet etti. Beş konsey kurduktan sonra, milleti aynı sayıda parçaya böldü. Böylece bu konseyler halkı yönetti; birincisi Kudüs'te, ikincisi Gadara'da, üçüncüsü Amathus'ta, dördüncüsü Jericho'da ve beşincisi Celile'deki Sepphoris'teydi. Böylece Yahudiler artık monarşik otoriteden kurtulmuş ve aristokrasi tarafından yönetilmeye başlanmışlardı.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 6.

Gabinius'un Roma'dan kaçtıktan sonra Aristobulus'u nasıl yakalayıp tekrar Roma'ya gönderdiği ve şimdi aynı Gabinius'un Mısır'dan döndükten sonra İskender'i ve Nabateanları savaşta nasıl yendiği anlatılıyor.

1. Aristobulus Roma'dan Yahudiye'ye kaçtı ve yeni yıkılmış olan İskenderiye'nin yeniden inşasına girişti. Bunun üzerine Gabinius, ülkeyi ele geçirmesini engellemek ve onu tekrar yakalamak için Sisenna, Antonius ve Servilius'u komutan olarak atayarak ona karşı askerler gönderdi. Gerçekten de Yahudilerin çoğu, eski şöhreti ve bir yeniliğe sevinmeleri nedeniyle Aristobulus'a koştu. Kudüs'te teğmen olan Pitholaus adında biri, bin adamıyla birlikte ona katıldı; ancak ona gelenlerin büyük bir kısmı silahsızdı. Aristobulus Macherus'a gitmeye karar verdiğinde, silahsız oldukları için bu insanları gönderdi; çünkü yapacağı işlerde ona faydalı olamazlardı. Bunun yerine yanına sekiz bin silahlı adam aldı ve yola koyuldu. Romalılar Yahudilere şiddetli bir şekilde saldırdığında, Yahudiler cesurca savaştılar, ancak savaşta yenildiler; ve büyük bir gayretle savaştılar, ancak düşman tarafından alt edildiler ve kaçmak zorunda kaldılar; yaklaşık beş bin kişi öldürüldü ve geri kalanlar dağıldı, ellerinden geldiğince kendilerini kurtarmaya çalıştılar. Ancak Aristobulus'un yanında hala binden fazla kişi vardı ve onlarla birlikte Macherus'a kaçtı ve yeri tahkim etti; ve başarısız olmasına rağmen, işlerinden hala umutluydu; ancak iki gün boyunca kuşatmaya karşı mücadele ettikten ve birçok yara aldıktan sonra, oğlu Antigonus ile birlikte Roma'dan kaçarak Gabinius'a esir olarak getirildi. Ve bu, Aristobulus'un kaderiydi; Roma'ya geri gönderildi ve orada üç yıl altı ay boyunca hem kral hem de baş rahip olarak görev yaptıktan sonra zincirlere vuruldu; ve gerçekten de seçkin bir kişi ve büyük bir ruha sahipti.

Ancak Gabinius'un, kaleleri kendisine teslim ettiğinde annelerine çok şey vaat ettiğini çocuklarına yazdığı mektup üzerine senato çocuklarını serbest bıraktı ve böylece çocuklar Yahudiye'ye geri döndüler.

Machine Translated by Google

2. Gabinius Partlara karşı bir sefere çıkmış ve Fırat'ı çoktan geçmişken fikrini değiştirdi ve Ptolemy'yi krallığına geri getirmek için Mısır'a dönmeye karar verdi. (11) Bu başka yerlerde de anlatılmıştır. Ancak Antipater, Archelaus'a karşı gönderdiği ordusuna tahıl, silah ve para tedarik etti. Ayrıca Pelusium'un yukarısında bulunan ve Mısır'a giden geçitlerin bekçiliğini yapan Yahudileri de dostları ve müttefikleri yaptı.

Fakat Mısır'dan döndüğünde Suriye'yi karışıklık, isyan ve sorunlarla dolu buldu; çünkü Aristobulus'un oğlu İskender, hükümeti ikinci kez zorla ele geçirmiş ve Yahudilerin çoğunu kendisine karşı ayaklandırmıştı; bu yüzden büyük bir orduyla ülkeyi istila etti, rastladığı tüm Romalıları öldürdü ve geri çekilmiş oldukları Gerizzim adlı dağı kuşatmaya başladı.

3. Ancak Gabinius, Suriye'yi bu halde bulunca, akıllı bir adam olan Antipater'i isyancıların yanına gönderdi; amacı onların çılgınlıklarını dindirmek ve daha iyi bir düşünceye dönmelerini sağlamaktı. Antipater yanlarına vardığında, birçoğunu aklı başına getirdi ve yapmaları gerekeni yapmalarını sağladı; fakat Alexander'ı durduramadı, çünkü Alexander'ın otuz bin Yahudiden oluşan bir ordusu vardı ve Gabinius ile karşılaştı, onunla savaşa girdi, yenildi ve Tabor Dağı civarında on bin adamını kaybetti.

4. Böylece Gabinius, Antipater'in isteğine uygun olarak Kudüs şehrine ait işleri halletti ve Nabateanlara karşı savaşa girdi ve onları savaşta yendi. Ayrıca, Partlı firariler olan Mithridates ve Orsanes'i dostane bir şekilde geri gönderdi ve onlar da ona geldiler; ancak onların ondan kaçtığına dair söylentiler yayıldı. Gabinius, savaş işlerinin yönetiminde büyük ve şanlı işler yaptıktan sonra Roma'ya döndü ve yönetimi Crassus'a devretti. Şamlı Nikolaus ve Kapadokyalı Strabo, Pompey ve Gabinius'un Yahudilere karşı seferlerini anlatırken, ikisinden de diğerinde olmayan yeni bir şey söylememektedirler.

BÖLÜM 7.

Machine Translated by Google

CRASSUS'UN YAHUDİYA'YA NASIL GİRDİĞİNİ, TAPINAĞI NASIL YAĞMALADIĞINI, SONRA PARTİLERE KARŞI NASIL YÜRÜYÜP ORDUSUYLA BİRLİKTE HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRADIĞINI VE AYRICA CASSIUS'UN SURİYE'Yİ NASIL ELDE ETTİĞİNİ, PARTİLERİ NASIL DURDURDUĞUNU VE SONRA YAHUDİYA'YA NASIL GİDİŞİNİ ANLATMAKTADIR.

1. Krassus, Partlara karşı seferine çıkarken Yahudiye'ye geldi ve Pompey'in tapınakta bıraktığı iki bin talentlik parayı aldı; ayrıca tapınaktaki sekiz bin talentlik altının tamamını da yağmalamaya kalkıştı. Ayrıca, her biri iki buçuk pound ağırlığında, üç yüz mina ağırlığında, saf dövme altından yapılmış bir kiriş de aldı. Bu kirişi ona veren, kutsal hazinelerin koruyucusu olan ve adı Eleazar olan rahipti; bunu kötü niyetle yapmamıştı, çünkü o iyi ve dürüst bir adamdı; Fakat tapınağa ait, hayranlık uyandıran güzellikte ve çok pahalı işçiliğe sahip olan ve bu kirişten sarkan perdelerin muhafazasından sorumlu olan Eleazar, Crassus'un para toplamakla meşgul olduğunu ve tapınağın tüm süs eşyaları için endişelendiğini görünce, ona bu altın kirişi tüm bunların fidyesi olarak verdi; ancak bunu, tapınaktan başka hiçbir şey almayacağına, sadece bu kirişle yetineceğine dair yemin ettikten sonra yaptı. Bu kiriş, içi boş bir tahta kirişin içindeydi, ancak başkaları bunu bilmiyordu; sadece Eleazar biliyordu. Yine de Crassus, tapınağa ait başka hiçbir şeye dokunmama şartıyla bu kirişi aldı, sonra yeminini bozdu ve tapınaktaki tüm altını götürdü.

2. Ve hiç kimse tapınağımızda bu kadar çok zenginlik olmasına şaşırmasın, çünkü yeryüzündeki tüm Yahudiler ve Tanrı'ya tapanlar, hatta Asya ve Avrupa'dakiler bile, çok eski zamanlardan beri ona bağışlarını gönderiyorlardı. Bu meblağların büyüklüğü de kanıtlanmamış değildir; bu büyüklük, onu temelsiz bir şekilde bu kadar yüksek bir seviyeye çıkarmak gibi kibirimizden kaynaklanmaz; aksine, buna birçok şahit vardır, özellikle de Kapadokyalı Strabo şöyle der: "Mithridates, Kos'a elçi gönderdi ve Kraliçe Kleopatra'nın oraya yatırdığı parayı ve Yahudilere ait sekiz yüz talenti aldı." Şimdi bizde kamuya ait para yok, sadece Tanrı'ya ait olanlar var; ve Asyalıların da bu konuda bilgi sahibi olduğu açıktır.

Machine Translated by Google

Yahudiler bu parayı Mithridates'ten korktukları için Kos'a gönderdiler; zira güçlü bir şehre ve tapınağa sahip olan Yahudiye halkının paralarını Kos'a göndermesi olası değildi; aynı şekilde İskenderiye'de yaşayan Yahudilerin de bunu yapması olası değildi, zira onlar Mithridates'ten korkmuyorlardı.
Strabo da başka bir yerde aynı şeye tanıklık eder; Sylla'nın Mithridates'e karşı savaşmak için Yunanistan'a geçtiği sırada, yeryüzünün tamamı dolu olan milletimizin Sirene'de çıkardığı bir isyanı sona erdirmek için Lucullus'u gönderdiğini söyler; burada şöyle der: "Sirene halkı arasında dört sınıf insan vardı: yurttaşlar, çiftçiler, yabancılar ve Yahudiler."

Şimdi bu Yahudiler zaten tüm şehirlere yerleşmiş durumdalar; ve yeryüzünde bu insan topluluğunu kabul etmemiş ve onlara ait olmayan bir yer bulmak zor. Ve Mısır ve Sirene, aynı yöneticilere sahip oldukları için ve birçok başka millet de onların yaşam biçimini taklit ederek, bu Yahudilerin büyük topluluklarını özel bir şekilde geçindiriyor, onlarla birlikte daha büyük bir refaha ulaşıyor ve o milletle aynı kanunları kullanıyorlar. Buna göre, Yahudilere Mısır'da, İskenderiye'de bu millete özel olarak tahsis edilen ve şehrin büyük bir bölümünü oluşturan yerlerin yanı sıra, yaşadıkları yerler de tahsis edilmiştir. Ayrıca, milleti yöneten, onlara adalet dağıtan, sözleşmelerini ve kendilerine ait kanunları, sanki özgür bir cumhuriyetin yöneticisiymiş gibi denetleyen bir etnark da onlara atanmıştır. Bu nedenle, bu millet Mısır'da güçlüdür, çünkü Yahudiler aslen Mısırlıydı ve oradan göç ettikten sonra yaşadıkları topraklar Mısır'a yakındır. "Onlar da Sirene'ye taşındılar, çünkü bu topraklar da tıpkı Yahudiye gibi Mısır yönetimine bitişikti, daha doğrusu eskiden aynı yönetimin altındaydı." Strabo'nun söylediği de budur.

3. Crassus her şeyi kendi istediği gibi ayarladıktan sonra Partlara doğru ilerledi ve orada hem kendisi hem de tüm ordusu öldü, bu başka yerlerde de anlatılmıştır. Ancak Cassius, Roma'dan Suriye'ye kaçarken orayı ele geçirdi ve Crassus'a karşı kazandıkları zafer nedeniyle Partlara akınlar düzenleyen Partlar için bir engel oldu. Ve Tyre'ye geri döndüğünde, Yahudiye'ye de gitti ve Tarichee'ye saldırdı ve hemen orayı ele geçirdi ve yaklaşık otuz bin Yahudiyi esir aldı; ve Aristobulus'un isyancı işlerinde yerini alan Pitholaus'u öldürdü; bu da Antipater'in iknasıyla oldu, ki Antipater'in Pitholaus'ta büyük çıkarı olduğu ortaya çıktı.

Machine Translated by Google

O zamanlar İdumeliler arasında da büyük bir itibara sahipti: Bu milletten, önde gelen adamlarından birinin kızı olan ve adı Kıbrıs olan bir kadınla evlendi (12) ve bu evlilikten dört oğlu oldu: Fasael, sonradan kral yapılan Herod, Yusuf ve Ferora: ve Salome adında bir kızı oldu. Bu Antipater, diğer güçlü yöneticilerle, özellikle de Aristobulus'a karşı savaşırken çocuklarını emanet ettiği Arabistan kralıyla dostluk ve karşılıklı iyilik kurdu. Böylece Cassius kampını taşıdı ve kendisine saldırmaya gelenlerle karşılaşmak üzere Fırat'a doğru yürüdü, başkaları tarafından da anlatıldığı gibi.

4. Ancak bir süre sonra Sezar, Roma'yı ele geçirdikten ve Pompey ile senato İyon Denizi'nin ötesine kaçtıktan sonra, Aristobulus'u zincirlerinden kurtardı ve onu Suriye'ye göndermeye karar verdi; orada güçlü bir adam olduğu için işleri yoluna koyması için ona iki lejyon verdi. Fakat Aristobulus, Sezar'ın kendisine verdiği güçten umduğu şeyi elde edemedi; çünkü Pompey'in tarafındakiler buna engel oldu ve onu zehirleyerek öldürdüler; Sezar'ın tarafındakiler ise onu gömdüler. Cesedi de bir süre bal içinde mumyalanmış halde kaldı, ta ki Antonius daha sonra onu Yahudiye'ye gönderip kraliyet mezarlığına gömülmesini sağlayana kadar. Ancak Scipio, Pompey'in Aristobulus'un oğlu İskender'i öldürmesi için kendisine göndermesi üzerine, genç adamın Romalılara karşı işlediği suçlardan dolayı suçlandığı için, onun başını kesti; ve böylece Antakya'da öldü. Fakat Lübnan Dağı'nın altındaki Kalkis'in yöneticisi olan Menneus'un oğlu Ptolemy, kardeşlerini yanına aldı ve oğlu Filipion'u Aristobulus'un karısı Askelon'a gönderdi ve ondan oğlu Antigonus'u ve kızlarını geri göndermesini istedi; Filipion, kızlarından biri olan Alexandra'ya aşık oldu ve onunla evlendi, ancak daha sonra babası Ptolemy onu öldürdü ve Alexandra ile evlendi ve kardeşlerine bakmaya devam etti.

BÖLÜM 8.

Yahudiler, Sezar Mısır'a karşı savaşırken onunla konfederasyona katıldılar. Antipater'in görkemli eylemleri ve Sezar ile olan dostluğu. Yahudilerin Romalılardan ve Atinalılardan aldıkları onurlar.

Machine Translated by Google

1. Pompey öldükten ve Sezar ona karşı zafer kazandıktan sonra, Yahudi işlerini yöneten Antipater, Hyrcanus'un emriyle Mısır'a karşı savaş açtığında Sezar için çok faydalı oldu; çünkü Pergainuslu Mithridates yardımcı birliklerini getirirken Pelusium'dan geçerek yürüyüşüne devam edemeyip Askelon'da kalmak zorunda kaldığında, Antipater üç bin silahlı Yahudiyi yöneterek ona geldi. Ayrıca Arapların önde gelen adamlarının da yardımına gelmesini sağlamıştı; ve onun sayesinde tüm Suriyeliler de Sezar'a yardım ettiler, çünkü Sezar'a olan isteklerinde geri kalmak istemiyorlardı; yani hükümdar Jamblicus, oğlu Ptolemy ve Lübnan Dağı'nda yaşayan Sohemus'un oğlu Tholomy ve neredeyse tüm şehirler. Böylece Mithridates Suriye'den çıktı ve Pelusium'a geldi; Şehrin sakinleri onu içeri almayınca, şehri kuşattı. Antipater burada kendini gösterdi ve surların bir kısmını ilk yıkan kişi oldu, böylece şehrin geri kalanına bir yol açtı ve bu sayede Pelusium ele geçirildi. Ancak Soğan denilen ülkede yaşayan Mısırlı Yahudiler, Antipater ve Mithridates'in askerleriyle birlikte Sezar'ın yanına geçmesine izin vermediler; ancak Antipater, onlarla aynı halktan olduğu için ve özellikle de baş rahip Hyrcanus'un mektuplarını göstererek onları kendi taraflarına geçmeye ikna etti. Hyrcanus mektuplarında, Sezar ile dostluk kurmalarını ve ordusuna para ve ihtiyaç duydukları her türlü erzakı sağlamalarını öğütlüyordu. Buna göre, Antipater ve baş rahibin de aynı düşüncelere sahip olduğunu görünce, isteneni yaptılar. Memphis civarındaki Yahudiler, bu Yahudilerin Sezar'ın tarafına geçtiğini duyunca, Mithridates'i de kendilerine gelmeye davet ettiler. Böylece geldi ve onları da ordusuna aldı.

2. Mithridates, Delta denilen yerin tamamını geçtikten sonra, Yahudi Kampı denilen yerin yakınlarında düşmanla meydan savaşına girdi. Mithridates sağ kanatta, Antipater ise sol kanattaydı; ve savaş başladığında, Mithridates'in bulunduğu kanat geri çekildi ve Antipater, kıyı boyunca kendi askerleriyle koşarak gelip, karşısındaki düşmanı çoktan yenmiş olmasaydı, büyük kayıplar verecekti; böylece Antipater, Mithridates'i kurtardı ve ona karşı koyamayan Mısırlıları kaçırdı. Ayrıca kamplarını ele geçirdi ve onları takip etmeye devam etti. Ayrıca Mithridates'i geri çağırdı.

Machine Translated by Google

Yenilgiye uğramış ve çok uzaklara çekilmişti; askerlerinden sekiz yüzü ölmüştü, ancak Antipater'in elli askeri kalmıştı. Bunun üzerine Mithridates bu savaşın raporunu Sezar'a gönderdi ve açıkça Antipater'in bu zaferin ve kendi kurtuluşunun mimarı olduğunu belirtti; öyle ki Sezar o zaman Antipater'i övdü ve savaşın geri kalanında en tehlikeli girişimlerde ondan yararlandı; bu çatışmalardan birinde kendisi de yaralandı.

3. Ancak Sezar, bir süre sonra bu savaşı bitirip Suriye'ye doğru yola çıktığında, Antipater'i büyük ölçüde onurlandırdı ve Hyrcanus'u baş rahip olarak onayladı; Antipater'e Roma vatandaşı ayrıcalığı ve her yerde vergiden muafiyet verdi; ve birçok kaynakta Hyrcanus'un bu sefere Antipater ile birlikte katıldığı ve kendisinin de Mısır'a geldiği bildirilmektedir. Kapadokyalı Strabo da Aslnius adına şöyle diyerek buna tanıklık eder: "Mitridates Mısır'ı işgal ettikten sonra, onunla birlikte Yahudilerin baş rahibi Hyrcanus da geldi." Hayır, aynı Strabo başka bir yerde, Hypsicrates adına şöyle diyor: "Mithridates başlangıçta yalnız başına yola çıktı; ancak Yahudi işlerinden sorumlu olan Antipater, onun tarafından Askelon'a çağrıldı ve onunla birlikte gitmek üzere üç bin asker hazırladı ve ülkenin diğer valilerini de onunla birlikte gitmeye teşvik etti; ve baş rahip Hyrcanus da bu seferde hazır bulundu." Strabo'nun söyledikleri bunlar.

4. Ancak Aristobulus'un oğlu Antigonus bu sırada Sezar'ın yanına geldi ve babasının başına gelenlerden yakındı; Aristobulus'un zehirlenerek öldürülmesinin ve kardeşinin Scipio tarafından başının kesilmesinin Antipater'in işi olduğunu söyledi ve kendisine ait olan prensliğin elinden alınmış olan kendisine acımasını istedi. Ayrıca Hyrcanus ve Antipater'i ülkeyi şiddetle yönetmekle ve kendisine zarar vermekle suçladı. Antipater de oradaydı ve kendisine yöneltilen suçlamalara karşı savunmasını yaptı. Antigonus ve yandaşlarının bidatçı ve isyankar kişiler olduğunu gösterdi. Ayrıca Sezar'a savaşlarında kendisine yardım ederken ne kadar zor işler yaptığını hatırlattı ve kendi şahit olduğu şeylerden bahsetti. Aristobulus'un Romalılara düşman olduğu ve asla onların dostu olamayacağı gerekçesiyle haklı olarak Roma'ya götürüldüğünü, kardeşinin ise Scipio'dan hak ettiğinden fazlasını almadığını sözlerine ekledi.

Machine Translated by Google

Soygun yaparken yakalanmıştır; ve bu ceza, onu cezalandıran kişi tarafından şiddet veya haksızlık yoluyla uygulanmamıştır.

5. Antipater bu konuşmayı yaptıktan sonra Sezar, Hyrcanus'u baş rahip olarak atadı ve Antipater'e hangi prensliği kendisinin seçeceğini, kararı kendisine bırakarak, böylece onu Yahudiye valisi yaptı. Ayrıca Hyrcanus'a, kendisinden bu iyiliği istemesi halinde, kendi şehrinin surlarını yeniden inşa etme izni verdi, çünkü surlar Pompey tarafından yıkılmıştı. Ve bu izni, başkent binasına kazınması için Roma'daki konsüllere gönderdi. Senatonun kararı şöyleydi: (13) "Praetor Lucius'un oğlu Lucius Valerius, bunu Aralık ayının 15'inde Concordia tapınağında senatoya sundu. Bu kararın yazılması sırasında, Yahudilerin elçileri olan iyi ve değerli adamlar Jason'ın oğlu Alexander, Antiochus'un oğlu Numenius ve Dositheus'un oğlu Alexander'ın önerdiği meselelerle ilgili olarak Colline kabilesinden Lucius'un oğlu Lucius Coponius ve Quirine kabilesinden Papirius hazır bulunuyordu. Bunlar, daha önce var olan Romalılarla olan iyi niyet ve dostluk birliğini yenilemek için gelmişlerdi. Ayrıca, elli bin altın değerinde bir altın kalkan da getirmişlerdi; ve hem özgür şehirlere hem de krallara hitaben, ülkelerinin ve limanlarının barış içinde olması ve aralarından hiç kimsenin zarar görmemesi için mektuplar verilmesini istediler. Bu nedenle [senato] bir birlik kurmaktan memnun oldu." Onlarla dostluk ve iyi niyet ilişkisi kurdu, ihtiyaç duydukları her şeyi onlara verdi ve getirdikleri kalkanı kabul etti. Bu, baş rahip ve etnark Hyrcanus'un dokuzuncu yılında, Panemus ayında gerçekleşti." Hyrcanus ayrıca Atina halkına birçok vesileyle faydalı olduğu için onlardan da onur gördü. Ve ona yazdıklarında, ona şu fermanı gönderdiler, şöyle devam ediyor: "Esculapius oğlu Dionysius'un prutaneia'sı ve rahipliği altında, Panemus ayının sonlarına doğru beşinci günde, Atinalıların bu fermanı komutanlarına verildi; o zamanlar Agathocles arkondu ve Alimusialı Menander oğlu Eucles kâtipti. Munychion ayında, prutaneia'nın on birinci gününde, başkanların bir konseyi tiyatroda toplandı. Baş rahip Dorotheus ve onunla birlikte olan diğer başkanlar, bunu halkın oylamasına sundular. Dionysius'un oğlu Dionysius hükmü verdi. Yahudilerin baş rahibi ve etnarehi Alexander'ın oğlu Hyrcanus,

Machine Translated by Google

Halkımıza genel olarak ve vatandaşlarımızın her birine özel olarak iyi niyet göstermeye devam ediyor ve onlara her türlü nezaketle davranıyor; Atinalılardan herhangi biri, elçi olarak veya kendi vesileleriyle ona geldiğinde, onları nazik bir şekilde karşılıyor ve güvenli bir şekilde geri gönderilmelerini sağlıyor; bununla ilgili daha önce birçok tanıklığımız oldu; şimdi de, Theodorus'un oğlu Theodosius'un raporu üzerine ve bu adamın erdemini ve amacının bize elinden gelen tüm iyiliği yapmak olduğunu halka hatırlatması üzerine, onu kanuna göre olağan ödül olan altın bir taçla onurlandırmaya ve Demus ve Graces tapınağında pirinçten bir heykelini dikmeye karar verildi; ve bu taç hediyesi, tiyatroda, Dionysos gösterilerinde, yeni trajediler sahnelenirken; ayrıca Panathenaia, Eleusinia ve Gymnastik gösterilerinde de halka açık olarak ilan edilecek; Komutanlar, Hyrcanus'un dostluğunu sürdürdüğü ve bize karşı iyi niyetini koruduğu sürece, ona sevgisi ve cömertliği için mümkün olan tüm onur ve iyiliği göstermeye özen göstereceklerdir; bu muameleyle halkımızın iyiliği nasıl nazikçe karşıladığı ve ona uygun bir karşılık verdiği görülecektir; ve ona daha önce gösterdiğimiz onurlar sayesinde bize karşı sevgisini daha da artırmaya teşvik edilecektir. Ayrıca, tüm Atinalılar arasından elçiler seçilecek ve bu fermanı ona iletecekler, ona gösterdiğimiz onurları kabul etmesini ve şehrimiz için her zaman bir iyilik yapmaya çalışmasını isteyeceklerdir." Ve bu, Romalılar ve Atina halkı tarafından Hyrcanus'a gösterilen onurlar hakkında konuşmuş olmamız için yeterli olacaktır.

BÖLÜM 9.

ANTIPATER'İN GALİLE'NİN BAKIMINI HEROD'A, KUDÜS'ÜN BAKIMINI İSE PHASAELUS'A NASIL EMANET ETTİĞİ; AYRICA HEROD'UN ANTIPATER'DEKİ YAHUDİLERİN KISKANÇLIĞI NEDENİYLE HYRCANUS ÖNÜNDE NASIL SUÇLANDIĞI.

1. Sezar Suriye'deki işleri hallettikten sonra, oradan ayrıldı. Antipater, Sezar'ı Suriye'den çıkardıktan hemen sonra Yahudiye'ye döndü. Ardından Pompey tarafından yıkılmış olan duvarı derhal yeniden inşa etti; ve oraya giderek, hem tehdit ederek hem de sakin olmaları yönünde öğüt vererek ülkedeki kargaşayı yatıştırdı; çünkü Hyrcanus'un tarafında olurlarsa mutlu yaşayacaklardı.

Machine Translated by Google

Ve hayatlarını huzur içinde, kendi mallarının tadını çıkararak sürdüreceklerdi; fakat eğer yeniliklerle elde edebilecekleri umutlara kapılmışlarsa ve bu yolla zenginlik elde etmeyi amaçlıyorlarsa, nazik bir yönetici yerine sert bir efendiye, kral yerine Hyrcanus'a bir tiran'a ve yöneticiler yerine Sezar ile birlikte Romalılara, acımasız düşmanlarına sahip olacaklardı; çünkü kendilerinin yönetici olarak atadıkları kişinin görevden alınmasına asla tahammül edemezlerdi. Antipater onlara bunları söyledikten sonra, ülkenin işlerini kendisi düzene koydu.

2. Hyrcanus'un yavaş ve uyuşuk bir mizaca sahip olduğunu görünce, en büyük oğlu Phasaelus'u Kudüs'ün ve çevresindeki yerlerin valisi yaptı, ancak Celile'yi o zamanlar çok genç olan, sadece on beş yaşında olan diğer oğlu Herod'a emanet etti. (14) Ancak gençliği ona bir engel teşkil etmedi; aksine, büyük bir zekaya sahip bir genç olduğu için, cesaretini göstermek için hemen bir fırsat buldu; çünkü Suriye'nin komşu bölgelerini büyük bir haydut çetesiyle istila eden bir haydut çetesinin komutanı Hezekiah'ı yakalayıp öldürdü, ayrıca onunla birlikte olan diğer birçok haydutu da öldürdü; bu eylemi nedeniyle Suriyeliler tarafından çok sevildi; çünkü ülkelerinin bu haydut yuvasından kurtarılmasını çok istedikleri bir zamanda, onları onlardan temizledi. Böylece köylerinde ve şehirlerinde, kendilerine barış ve mülklerinin güvenli bir şekilde korunmasını sağladığı için onu öven şarkılar söylediler; ve bu nedenle, büyük Sezar'ın akrabası ve o sırada Suriye'nin başkanı olan Sextus Caesar tarafından tanındı. Herod'un kardeşi Phasaetus, onun yaptıklarından kıskançlık duydu ve elde ettiği şöhrete imrenerek, bu şöhrete layık olmakta ondan geri kalmamaya çalıştı. Bu yüzden, Kudüs'ü kendisi yönetirken, şehrin sakinlerinin kendisine büyük bir saygı göstermesini sağladı, ancak ne şehrin işlerini uygunsuz bir şekilde yönetti ne de yetkisini kötüye kullandı. Bu davranış, Antipater'e ulustan krallara yakışır bir saygı ve ülkenin mutlak efendisi olsaydı alabileceği onurlar kazandırdı. Yine de, sık sık olduğu gibi, bu ihtişamı, Hyrcanus'a olan iyiliğini ve sadakatini en ufak bir şekilde azaltmadı.

3. Fakat Yahudiler arasındaki önde gelenler, Antipater ve oğullarının milletin kendilerine duyduğu iyi niyette bu kadar çok geliştiğini görünce,

Machine Translated by Google

Yahudiye'den ve Hyrcanus'un kendi servetinden elde ettikleri gelirler nedeniyle ona karşı düşmanca bir tavır takındılar; çünkü Antipater, Roma imparatorlarıyla dostluk kurmuştu ve Hyrcanus'u onlara para göndermeye ikna ettikten sonra, parayı kendine aldı, hediyeyi çaldı ve sanki Hyrcanus'un hediyesi değil de kendi hediyesiymiş gibi gönderdi. Hyrcanus bu durumu duydu ama aldırış etmedi; hatta bundan çok memnun oldu. Ancak Yahudilerin önde gelenleri bu yüzden korkuya kapıldılar, çünkü Herod'un şiddet yanlısı ve cesur bir adam olduğunu ve tiranlık yapmaya çok istekli olduğunu gördüler; Böylece Hyrcanus'a geldiler ve şimdi Antipater'i açıkça suçlayarak ona şöyle dediler: "Şimdi yapılan bu tür eylemlere ne zamana kadar sessiz kalacaksın? Yoksa Antipater ve oğullarının yönetimi ele geçirdiğini ve sana verilenin sadece kral adı olduğunu görmüyor musun? Ama bunları senden saklama, kendine ve krallığına karşı bu kadar kayıtsız kalarak tehlikeden kurtulacağını düşünme; çünkü Antipater ve oğulları artık senin işlerinin yöneticileri değiller: Kendini böyle bir düşünceyle kandırma; onlar açıkça mutlak efendilerdir; çünkü Antipater'in oğlu Herod, Hezekiya'yı ve onunla birlikte olanları öldürdü ve böylece kanunumuzu çiğnedi; kanunumuz, Sanhedrin tarafından önce ölüm cezasına çarptırılmadıkça, kötü bir adam bile olsa, herhangi bir adamı öldürmeyi yasaklamıştır (15) Oysa o, senden hiçbir yetki almadan bunu ve şunu yapacak kadar küstahça davrandı."

4. Hyrcanus bunu duyunca onlara uydu. Herod tarafından öldürülenlerin anneleri de onun öfkesini artırdı; çünkü bu kadınlar her gün tapınakta kralı ve halkı Herod'un yaptıklarından dolayı Sanhedrin önünde yargılanması için ikna etmeye çalışıyorlardı. Hyrcanus bu şikayetlerden o kadar etkilendi ki, Herod'u kendisine yöneltilen suçlamalardan dolayı yargılanmak üzere çağırdı. Buna göre Herod geldi; ancak babası, kişisel güvenliği için onu sıradan bir kişi olarak değil, bir muhafızla gelmeye ikna etmişti; ve Celile'nin işlerini kendi çıkarına en iyi şekilde hallettikten sonra, yolculuğunda güvenliğini sağlayacak yeterli sayıda adamla birlikte yargılanmak üzere gelmesi gerektiğini, ancak Hyrcanus'u korkutacak kadar büyük bir güçle gelmemesi, yine de onu düşmanlarına karşı savunmasız ve korumasız bırakmayacak bir güçle gelmesi gerektiğini belirtti. Bununla birlikte, Suriye başkanı Sextus Caesar, Hyrcanus'a yazarak Herod'u aklamasını istedi ve

Machine Translated by Google

Duruşmada onu görevden alacaklarını ve bunu yapmazsa önceden tehdit edeceklerini söylediler. Hyrcanus'un Herod'u Sanhedrin'den gelebilecek her türlü zarardan kurtarmasının sebebi, onun hangi mektubuydu? Çünkü Hyrcanus onu kendi oğlu gibi seviyordu. Fakat Herod, adamlarıyla birlikte Sanhedrin'in önüne çıktığında, hepsini korkuttu ve eski suçlayıcılarından hiçbiri bundan sonra ona karşı herhangi bir suçlama yöneltmeye cesaret edemedi; derin bir sessizlik oldu ve kimse ne yapacağını bilemedi. İşler böyleyken, adı Sameas olan (16) dürüst bir adam ayağa kalktı ve her türlü korkunun üstünde olan bu adam, "Ey benimle birlikte değerlendirme yapanlar ve ey kralımız, ben kendim böyle bir durum hiç görmedim, ne de sizden herhangi birinin benzerini bilebileceğini düşünüyorum; bizim tarafımızdan yargılanmaya çağrılan hiç kimse bizim önümüzde böyle bir şekilde durmadı; fakat bu Sanhedrin tarafından yargılanmaya gelen herkes, kim olursa olsun, boyun eğmiş bir şekilde, kendinden korkan ve bizi merhamete sevk etmeye çalışan biri gibi, saçları dağınık ve siyah yas giysileri içinde kendini gösterir: fakat cinayetle suçlanan ve bu kadar ağır bir suçlamaya cevap vermeye çağrılan bu hayranlık uyandıran Herod, burada mor giysiler içinde, saçları özenle kesilmiş ve silahlı adamlarıyla birlikte duruyor; eğer onu kanunumuzla mahkum edersek, bizi öldürsün ve "Aşırıya kaçan adalet, kendisi de ölümden kurtulabilir. Yine de bu şikayetimi Herod'un kendisine yöneltmiyorum; o, kanunlardan çok kendi çıkarlarıyla ilgileniyor; şikayetim size ve ona böyle yapması için izin veren kralınıza yöneliktir. Ancak şunu bilin ki, Tanrı büyüktür ve Hyrcanus uğruna affedip görevden alacağınız bu adam, bir gün hem sizi hem de kralınızı cezalandıracaktır." Sameas bu kehanette hiçbir konuda yanılmadı; çünkü Herod krallığı ele geçirdiğinde, Sanhedrin'in tüm üyelerini ve Hyrcanus'u da öldürdü, Sameas hariç, çünkü Sameas onun doğruluğu nedeniyle ona büyük bir saygı duyuyordu ve daha sonra şehir Herod ve Sosius tarafından kuşatıldığında, halkı Herod'u şehre kabul etmeye ikna etmiş ve onlara günahları yüzünden onun elinden kurtulamayacaklarını söylemişti: - bu olayları uygun yerlerinde anlatacağız.

5. Ancak Hyrcanus, Sanhedrin üyelerinin Herod'a ölüm cezası vermeye hazır olduklarını görünce, yargılamayı başka bir güne erteledi ve Herod'a gizlice haber göndererek oradan kaçmasını tavsiye etti.

Machine Translated by Google

Şehirden kaçabileceğini düşünerek Şam'a çekildi, sanki kraldan kaçıyormuş gibi. Sextus Caesar ile görüştükten ve kendi işlerini sağlam bir zemine oturttuktan sonra şöyle yapmaya karar verdi: Eğer tekrar Sanhedrin'in huzuruna yargılanmak üzere çağrılırsa, bu çağrıya uymayacaktı. Bunun üzerine Sanhedrin üyeleri bu durumdan büyük öfke duydular ve Hyrcanus'u tüm bunların aleyhine olduğunu ikna etmeye çalıştılar; Hyrcanus bu durumdan habersiz değildi; ancak mizacı o kadar erkeksi olmayan ve aptalcaydı ki hiçbir şey yapamadı. Fakat Sextus, Herod'u Celesyria ordusunun generali yaptığında (çünkü ona bu görevi para karşılığında satmıştı), Hyrcanus Herod'un kendisine savaş açmasından korktu; ve korktuğu şeyin gerçekleşmesi uzun sürmedi. Herod, Sanhedrin önünde yargılanmaya çağrıldığı için öfkelenerek Hyrcanus'la savaşmak üzere bir orduyla geldi; ancak babası Antipater ve kardeşi [Phasaelus] onu karşıladı ve Kudüs'e saldırmasını engelledi. Ayrıca onun şiddetli öfkesini yatıştırdılar ve onu açık bir eylemde bulunmamaya, sadece tehditlerle onları korkutmaya ve kendisine bu onuru veren kişiye karşı daha fazla ilerlememeye ikna ettiler. Ayrıca, sadece yargılanmaya çağrıldığı ve gelmeye zorlandığı için öfkeli olmamasını, aynı zamanda nasıl kınanmadan serbest bırakıldığını ve bunun için Hyrcanus'a nasıl şükretmesi gerektiğini hatırlamasını ve sadece hoşuna gitmeyen şeyleri düşünmemesini ve kurtuluşu için minnettar olmamasını istediler. Bu yüzden ona, savaşın terazisini Tanrı'nın çevirdiğini, dolayısıyla savaşların sonucunda büyük bir belirsizlik olduğunu ve bu nedenle kralıyla, kendisine destek olan, birçok iyilik yapan ve kendisine karşı çok sert bir şey yapmamış olan kişiyle savaşırken zafer beklemesi gerektiğini düşünmesini istediler; çünkü kendisine yöneltilen suçlama, kötü niyetli danışmanlardan kaynaklanıyordu ve kendisinden değil, daha çok sert bir suçlama şüphesi taşıyordu, gerçekten sert bir şey değil. Herod bu argümanlardan ikna oldu ve gelecekteki umutları için ulus önünde gücünü göstermesinin ve daha fazlasını yapmamasının yeterli olduğuna inandı - ve o zamanlar Yahudiye'nin durumu buydu.

BÖLÜM 10.

Machine Translated by Google

Yahudilere gösterilen saygı ve Romalıların ve diğer milletlerin onlarla kurduğu ittifaklar.

1. Sezar Roma'ya geldiğinde, Scipio ve Cato'ya karşı savaşmak üzere Afrika'ya yelken açmaya hazırlanıyordu ki, Hyrcanus ona elçiler gönderdi ve bu elçiler aracılığıyla aralarındaki dostluk ve karşılıklı ittifakı onaylamasını istedi. Bana öyle geliyor ki, burada Romalıların ve imparatorlarının milletimize gösterdikleri tüm saygı ve karşılıklı yardımlaşma ittifaklarının hesabını vermek gerekiyor ki, insanlığın geri kalanı Asya ve Avrupa krallarının bize ne kadar saygı duyduğunu ve cesaretimizden ve sadakatimizden fazlasıyla memnun olduklarını bilsin; Çünkü Persler ve Makedonlar tarafından hakkımızda yazılanlara pek çok kişi inanmayacak; zira bu yazılar her yerde bulunmuyor, kamuya açık yerlerde de değil, sadece aramızda ve bazı diğer barbar milletler arasında mevcut. Oysa Romalıların kararnamelerine karşı hiçbir çelişki yok; çünkü bunlar şehirlerin kamuya açık yerlerinde saklanıyor, başkentte hala mevcut ve pirinç sütunlara kazınmış durumda. Dahası, Julius Caesar İskenderiye'de Yahudiler için pirinç bir sütun yaptırmış ve onların İskenderiye vatandaşı olduklarını açıkça ilan etmiştir. Bu delillerden yola çıkarak söylediklerimi kanıtlayacağım ve şimdi hem senato hem de Julius Caesar tarafından Hyrcanus ve milletimizle ilgili olarak çıkarılan kararnameleri sıralayacağım.

2. "İmparator ve başrahip, ikinci kez diktatör olan Caius Julius Caesar, Sidon'un yöneticilerine, senatosuna ve halkına selamlarını gönderiyor. Sağlığınız yerindeyse, ne mutlu. Ben ve ordu da iyiyiz. Size, Yahudilerin başrahibi ve etnarkı olan İskender'in oğlu Hyrcanus ile ilgili, levhalara kaydedilmiş olan kararnamenin bir kopyasını gönderdim; kamu kayıtlarına konulması için; ve hem Yunanca hem de Latince olarak pirinç bir levhada açıkça önerilmesini istiyorum. Şöyledir: Ben, ikinci kez imparator ve başrahip olan Julius Caesar, senatonun onayıyla bu kararnameyi çıkardım. İskender'in oğlu Hyrcanus, hem şimdi hem de geçmişte, hem barışta hem de savaşta, işlerimize olan sadakatini ve gayretini göstermiştir; birçok generalimiz buna şahitlik etmiş ve son İskenderiye savaşında bize yardım etmiştir, (17) bin beş yüz askerle; ve o sırada

Machine Translated by Google

Mithridates'e gönderdiğim asker, o ordunun geri kalanından daha üstün bir cesaret gösterdi; bu nedenlerle, İskender'in oğlu Hyrcanus ve çocuklarının Yahudilerin etnarkları olmasını ve atalarının geleneklerine göre sonsuza dek Yahudilerin baş rahibi olmasını ve kendisinin ve oğullarının bizim müttefiklerimiz olmasını istiyorum; ayrıca, her birinin özel dostlarımız arasında sayılmasını istiyorum. Ayrıca, kendisinin ve çocuklarının baş rahiplik makamına ait tüm ayrıcalıkları veya bugüne kadar kendilerine bahşedilen tüm iyilikleri korumasını emrediyorum; ve bundan sonra herhangi bir zamanda Yahudi gelenekleri hakkında herhangi bir soru ortaya çıkarsa, bunu kendisinin karara bağlamasını istiyorum. Ve onlardan bize kışlık konaklama yeri bulmalarını veya herhangi bir para talep etmelerini uygun bulmuyorum."

3. "Konsül Caius Caesar'ın, verilen ve kararlaştırılan hususları içeren kararnameleri şöyledir: Hyrcanus ve çocukları Yahudi ulusunun yönetimini üstlensin ve kendilerine miras bırakılan yerlerin gelirleri onlara verilsin; kendisi Yahudilerin baş rahibi ve etnarkı olarak zarar görenleri savunsun; Yahudilerin baş rahibi İskender'in oğlu Hyrcanus'a, dostluk ve karşılıklı yardımlaşma ittifakı hakkında görüşmek üzere elçiler gönderilsin; ve bu hususları içeren pirinç bir levha, başkentte, Sidon'da, Tire'de, Askelon'da ve tapınakta Roma ve Yunan harfleriyle açıkça sergilensin; bu kararname, çeşitli şehirlerin maliye memurlarına ve praetorlarına ve Yahudilerin dostlarına da iletilsin; elçilere hediyeler verilsin; ve bu kararnameler her yere gönderilsin."

4. "İmparator, diktatör ve konsül Kaius Sezar, adamın şerefine, erdemine ve iyiliğine saygı duyarak ve Roma senatosu ile halkının yararı için, İskender'in oğlu Hyrcanus'un ve çocuklarının, atalarının rahiplik görevini üstlendiği aynı hak ve kanunlara göre, Kudüs'ün ve Yahudi ulusunun baş rahibi ve rahipleri olmalarına izin vermiştir."

5. "Beşinci kez konsül olan Caius Caesar, Yahudilerin Kudüs'e sahip olmalarına ve şehri surlarla çevirmelerine; Yahudilerin baş rahibi ve etnarkı olan İskender'in oğlu Hyrcanus'un şehri dilediği gibi elinde tutmasına ve Yahudilerin...

Machine Translated by Google

"Vergilerinden her iki yılda bir, [Şabat döneminde] araziyi kiraya verirler; ve ödedikleri vergiyi tarıma açmazlar, ayrıca her zaman aynı vergiyi ödemezler."

6. "İkinci kez imparator olan Caius Caesar, Yafa hariç tüm Yahudi ülkesinin, yedinci yıl hariç (ki bu yıl Şabat yılıdır, çünkü o yılda ne ağaçlarının meyvelerini alırlar ne de topraklarını ekerler) Kudüs şehri için yıllık vergi ödemesini emretti. İkinci yılda (bu Şabat döneminin) Sidon'da, ekilenin dörtte birini ödeyecekler. Ayrıca, atalarına ödedikleri aynı ondalık vergiyi Hyrcanus ve oğullarına da ödeyecekler. Hiç kimse, ne başkan, ne vali, ne de elçi, Yahudiye sınırları içinde yardımcı birlikler kuramayacak; askerler de kışlık konaklama veya başka herhangi bir bahaneyle onlardan para talep edemeyecek; her türlü zarardan muaf olacaklar ve bundan sonra sahip oldukları, ellerinde tuttukları veya satın aldıkları her şeyi koruyacaklar. Ayrıca, Yahudilerin Romalılarla dostluk antlaşması yaptıklarında başlangıçta sahip oldukları Yafa şehrinin, eskiden olduğu gibi onlara ait olmasını ve İskender'in oğlu Hyrcanus ve oğullarının, bu şehri ülke için işgal edenlerden ve her yıl Sidon'a ihraç ettikleri ürünler karşılığında, yedinci yıl (Şabat yılı olarak adlandırdıkları ve o yıl ne toprağı sürdükleri ne de ağaçlarından ürün aldıkları yıl hariç) her yıl yirmi bin altı yüz yetmiş beş modii vergi olarak almalarını memnuniyetle karşılıyoruz. Senato ayrıca, Hyrcanus ve atalarının eskiden sahip olduğu büyük ovadaki köylerin, Hyrcanus ve Yahudilerin eskiden sahip oldukları aynı ayrıcalıklarla onlara sahip olmalarını ve Yahudilerin baş rahipleriyle ilgili aynı orijinal düzenlemelerin hala yürürlükte kalmasını ve halkın ve Roma'nın izniyle eskiden sahip oldukları aynı haklardan yararlanmalarını da memnuniyetle karşılıyor. Senato; ve Lydda'da da aynı ayrıcalıklardan yararlansınlar. Senato ayrıca, etnark Hyrcanus'un ve Yahudilerin, Romalıların müttefikleri olan Suriye ve Fenike krallarına ait olan ve onların kendilerine özgür armağanları olarak verdikleri yerleri, ülkeleri ve köyleri ellerinde tutmalarını da arzu eder. Ayrıca Hyrcanus'a, oğullarına ve onların bize gönderdiği elçilere, tekli gladyatörler arasındaki dövüşlerde ve hayvanlarla yapılan dövüşlerde, aralarında oturma hakkı tanınmıştır.

Machine Translated by Google

Senatörlerin bu gösterileri izlemesi; ve görüşme talep ettiklerinde, diktatör veya süvari generali tarafından senatoya tanıtılmaları; ve tanıtıldıktan sonra, senatonun işleri hakkında karar vermesinden sonra, en geç on gün içinde cevaplarının kendilerine iletilmesi gerekmektedir."

7. "Dördüncü kez diktatör ve beşinci kez konsül olan ve ebedi diktatör ilan edilen İmparator Caius Cqesar, Yahudilerin baş rahibi ve etnarkı olan İskender'in oğlu Hyrcanus'un hak ve ayrıcalıkları hakkında bu konuşmayı yaptı. Benden önce eyaletlerde bulunan imparatorlar (18) , Yahudilerin baş rahibi Hyrcanus'a ve Yahudilerin kendilerine, Roma senatosu ve halkı önünde şahitlik etmiş ve halk ve senato onlara teşekkürlerini iletmiş olduklarından, şimdi de aynı şeyi hatırlamamız ve Roma senatosu ve halkı tarafından Hyrcanus'a, Yahudi ulusuna ve Hyrcanus'un oğullarına, bize gösterdikleri iyi niyet ve bize bahşettikleri faydalar karşılığında uygun bir şekilde bir karşılık verilmesini sağlamamız iyidir."

8. "Roma praetoru [konsül] Julius Caius, Paros'un yöneticilerine, senatosuna ve halkına selamlarını iletiyor. Delos Yahudileri ve orada ikamet eden diğer bazı Yahudiler, elçilerinizin huzurunda, sizin bir kararnamenizle atalarının geleneklerini ve kutsal ibadet biçimlerini kullanmalarını yasakladığınızı bize bildirdiler. Şimdi, dostlarımıza ve müttefiklerimize karşı, kendi geleneklerine göre yaşamalarını veya ortak yemekler ve kutsal bayramlar için bağış toplamalarını yasaklayan bu tür kararnamelerin çıkarılmasından hoşnut değilim; çünkü Roma'da bile bunu yapmaları yasaklanmamıştır; zira imparatorumuz ve konsülümüz Caius Caesar bile, Bacchus şenliklerine katılanların şehirde toplanmasını yasakladığı kararnamede, bu Yahudilerin ve yalnızca bu Yahudilerin hem bağış toplamalarına hem de ortak yemeklerini yapmalarına izin vermiştir. Dolayısıyla, diğerlerini yasakladığımda, Bacchus şenliklerine katılan isyancılara, bu Yahudilerin atalarının gelenek ve kanunlarına göre bir araya gelmelerine ve bu şekilde devam etmelerine izin veriyorum. Bu nedenle, eğer bu dostlarımız ve müttefiklerimiz aleyhine herhangi bir karar aldıysanız, onların erdemleri ve bize karşı olan nazik tutumları nedeniyle bunu iptal etmeniz sizin için iyi olacaktır."

Machine Translated by Google

9. Kaius öldürüldükten sonra, Marcus Antonius ve Publius Dolabella konsül iken, ikisi de senatoyu topladılar, Hyrcanus'un elçilerini senatoya getirdiler, isteklerini anlattılar ve onlarla dostluk anlaşması yaptılar. Senato da onların tüm isteklerini yerine getirme kararı aldı. Bu kararın kendisini de ekliyorum ki, bu eseri okuyanlar söylediklerimizin doğruluğunu kanıtlayan bir delile sahip olsunlar.

Kararname şöyleydi:

10. "Quintus Rutilius ve Caius Cornelius'un maliye memurları olduğu dönemde, hazineden kopyalanan ve birinci sınıfın ikinci tablosundan alınan senato kararı, Nisan ayının 15'inden üç gün önce, Concordia tapınağında alınmıştır."

Bu fermanın yazımında Menenia kabilesinden Lucius Calpurnius Piso, Lemonia kabilesinden Servius Papinins Potitus, Terentia kabilesinden Caius Caninius Rebilius, Publius Tidetius, Sergiia kabilesinden Lucius'un oğlu Lucius Apulinus, Lemonia kabilesinden Lucius'un oğlu Flavius, Papira kabilesinden Publius'un oğlu Publius Platins, Mecia kabilesinden Marcus'un oğlu Marcus Acilius, Stellaia kabilesinden Lucius'un oğlu Lucius Erucius, Pollia kabilesinden Marcus'un oğlu Mareils Quintus Plancillus ve Publius Serius hazır bulunmuştur. Konsüller Publius Dolabella ve Marcus Antonius, senatoya şu başvuruyu yaptılar: Caius Caesar'ın Yahudiler hakkında senato kararıyla hüküm verdiği ve henüz hazineye getirilmemiş olan hususlara gelince, hem bizim hem de konsüllerimiz Publius Dolabella ve Marcus Antonius'un isteği, bu kararların kamuya açık tablolara konulması ve şehir hazinedarlarına teslim edilmesi, böylece çift tablolara konulmalarının sağlanmasıdır. Bu işlem, Şubat ayının 15'inden önce Concordia tapınağında gerçekleştirildi. Başrahip Hyrcanus'un elçileri şunlardı: Pausanias'ın oğlu Lysimachus, Theodorus'un oğlu Alexander, Chereas'ın oğlu Patroclus ve Onias'ın oğlu Jonathan.

11. Hyrcanus ayrıca bu elçilerden birini o sırada Asya valisi olan Dolabella'ya gönderdi ve Yahudilerin askerlik hizmetinden azledilmesini, atalarının geleneklerinin korunmasını ve bu geleneklere göre yaşamalarına izin verilmesini istedi. Dolabella, Hyrcanus'un mektubunu aldıktan sonra, daha fazla düşünmeden, tüm Yahudilere bir mektup gönderdi.

Machine Translated by Google

Asyalılara ve özellikle Efeslilerin şehri olan metropole
Asya, Yahudiler hakkında; bu mektubun bir kopyası aşağıda yer almaktadır:

12. "Artermon henüz diri iken, Leneon ayının ilk günü, İmparator Dolabella, Efesliler senatosuna, yöneticilerine ve halkına selam gönderiyor. Yahudilerin baş rahibi ve etnarkı İskender'in oğlu Hyrcanus'un elçisi Theodorus'un oğlu İskender, hemşehrilerinin ordularına katılamayacaklarını, çünkü Şabat günlerinde silah taşımalarına veya seyahat etmelerine izin verilmediğini, ayrıca atalarının zamanından beri yemeye alıştıkları türden yiyecekleri temin etmelerine de izin verilmediğini bildirmek için huzuruma geldi. Bu nedenle, önceki valilerin yaptığı gibi, onlara orduya katılmaktan muafiyet tanıyorum ve kanunlarının gerektirdiği gibi kutsal ve dini amaçlar için bir araya gelme ve kurbanlar için gerekli adakları toplama konusunda atalarının geleneklerini kullanmalarına izin veriyorum; ve isteğim şudur ki, bunu yetki alanınızdaki çeşitli şehirlere yazın."

13. Hyrcanus ona bir elçilik heyeti gönderdiğinde Dolabella milletimize şu tavizleri verdi. Ancak konsül Lucius'un fermanı şöyleydi: "Roma vatandaşı olan ve Yahudi dini ritüellerini takip eden, ancak Efes'te yaşayan bu Yahudileri, içinde bulundukları batıl inanç nedeniyle orduya katılmaktan muaf tuttum. Bu karar, Lucius Lentulus ve Caius Marcellus'un konsül olduğu dönemde, Horatius kabilesinin teğmeni Titus Appius Balgus (Titus'un oğlu), Crustumine kabilesinden Titus Tongins (Titus'un oğlu), Quintus Resius (Quintus'un oğlu), Titus Pompeius Longinus (Titus'un oğlu), Terentine kabilesinden Catus Servilius (Caius'un oğlu), askeri tribün Bracchus, Veturian kabilesinden Publius Lucius Gallus (Publius'un oğlu), Caius Sentins (Caius'un oğlu) ve diğerlerinin huzurunda, Ekim ayının on ikinci gününden önce alındı." Sabbatine kabilesinden; Efesli yöneticiler, senato ve halkın teğmeni ve vali yardımcısı Titus Atilius Bulbus, selamlarını iletiyor. Konsül Lucius Lentulus, benim arabuluculuğumla Asya'daki Yahudilerin ordulara katılmasını engelledi; ve bir süre sonra aynı dilekçeyi İmparator Phanius'a ve vali yardımcısı Lucius Antonius'a ilettiğimde, onlardan da aynı ayrıcalığı elde ettim; ve isteğim şudur ki, kimsenin onlara herhangi bir rahatsızlık vermemesine dikkat edin."

Machine Translated by Google

14. Delialıların fermanı. "Beotus'un arkon olduğu dönemde, Thargeleon ayının yirminci gününde praetorların cevabı şöyledir: Asker seçiminden de sorumlu olan teğmen Marcus Piso şehrimizde yaşarken, bizi ve diğer birçok vatandaşı çağırdı ve eğer burada Roma vatandaşı olan Yahudiler varsa, orduya katılmaları konusunda kimsenin onları rahatsız etmemesi emrini verdi; çünkü konsül Cornelius Lentulus, Yahudilerin batıl inançları nedeniyle onları orduya katılmaktan muaf tutmuştu; bu nedenle praetora itaat etmek zorundasınız." Sardiyalılar da bizim hakkımızda benzer bir ferman çıkardılar.

15. "İmparator ve konsül Kaius'un oğlu Kaius Phanius, Kos yöneticilerine selamlarını iletiyor. Yahudilerin elçilerinin benimle birlikte olduklarını ve senatonun onlar hakkında aldığı kararları almak istediklerini bilmenizi isterim; bu kararlar aşağıda eklenmiştir. Senatonun kararına göre bu adamlara gereken özeni göstermenizi ve ülkeniz üzerinden güvenli bir şekilde evlerine gönderilmelerini sağlamanızı rica ediyorum."

16. Konsül Lucius Lentulus'un açıklaması: "Roma vatandaşı olan ve bana göre Efes'teki Yahudilerin dini ritüellerine ve yasalarına uyan Yahudileri, içinde bulundukları batıl inanç nedeniyle görevden aldım. Bu işlem, Ekim ayının on üçüncü gününden önce yapılmıştır."

17. "Marcus'un oğlu, maliye müdür yardımcısı ve praetor yardımcısı Lucius Antonius, Sardiyalı yöneticilere, senatoya ve halka selamlarını iletiyor. Roma'daki hemşehrilerimiz olan Yahudiler bana gelip, atalarının yasalarına göre kendi meclislerine sahip olduklarını ve bunun başlangıçtan beri var olduğunu, ayrıca aralarındaki davaları ve anlaşmazlıkları kendi aralarında çözdükleri kendi yerlerinin de olduğunu gösterdiler. Bu nedenle, bu ayrıcalıklarının korunması ve buna göre hareket etmelerine izin verilmesi için bana yaptıkları başvuru üzerine, bu ayrıcalıklarının korunması emrini verdim."

18. Spurius'un oğlu Marcus Publius'un, Marcus'un oğlu Marcus'un ve Publius'un oğlu Lucius'un beyanı: "Prokonsül'e gittik ve İskenderiyeli Cleopatrida'nın oğlu Dositheus'un, uygun görürse, bu kişileri görevden almasını istediğini bildirdik."

Machine Translated by Google

Roma vatandaşı olan ve içinde bulundukları batıl inanç nedeniyle Yahudi dininin ritüellerini yerine getirmeye alışkın Yahudiler.
Buna göre onları görevden aldı. Bu, Ekim ayının on üçüncü gününden önce gerçekleşti."

19. "Quntius ayında, Lucius Lentulus ve Caius Mercellus konsül iken; Horatian kabilesinin teğmeni Titus'un oğlu Titus Appius Balbus, Crustumine kabilesinden Titus Tongius, Quintus'un oğlu Quintus Resius, Titus'un oğlu Titus Pompeius, Cornelius Longinus, Caius'un oğlu Caius Servilius Bracchus oradaydı. askeri tribün, Terentine kabilesinden Publius Clusius Gallus, Publius'un oğlu, Veturian kabilesinden, Caius'un oğlu Caius Teutius, askeri tribün, EmilJan kabilesinden, Sextus Atilius Serranus, Esquiline kabilesinden Sextus'un oğlu, Caius Pompeius, Sabbatine kabilesinden, Titus'un oğlu Titus Appius Menander, Publius Servilius Strabon'un oğlu Publius, Lucius'un oğlu Lucius Paccius Capito (Colline kabilesinden), Aulus'un oğlu Aulus Furius Tertius ve Appius Menus. Lentulus bunların huzurunda şu kararı verdi: "Roma vatandaşı olan ve Efes'teki Yahudilerin kutsal ayinlerini yerine getirmeye alışkın olan Yahudileri, içinde bulundukları batıl inanç nedeniyle mahkeme önünde görevden aldım."

20. "Laodikya yöneticileri, konsül Caius'un oğlu Caius Rubilius'a selamlarını iletiyorlar. Başrahip Hyrcanus'un elçisi Sopater, bize senden bir mektup getirdi; bu mektupta, Yahudilerin başrahibi Hyrcanus'tan bazı elçilerin geldiğini ve milletleri hakkında yazılmış bir mektup getirdiklerini, bu mektupta Yahudilerin atalarının yasalarına göre Şabat günlerini ve diğer kutsal ayinlerini yerine getirmelerine izin verilmesini ve dostlarımız ve müttefiklerimiz oldukları için hiçbir emir altında olmamalarını ve eyaletlerimizde kimsenin onlara zarar vermemesini istediklerini bildiriyor. Orada bulunan Trallianlar onlara karşı çıkmış ve bu kararlardan memnun olmamış olsalar da, sen yine de bunların uygulanması için emir verdin ve bize bu konuda bize yazmanın istendiğini bildirdin."

Bu nedenle, senden aldığımız emirler doğrultusunda, bize gönderdiğin mektubu aldık ve ayrı bir yere koyduk.

Machine Translated by Google

Kamu kayıtlarımız arasında yer almaktadır. Bize gönderdiğiniz diğer konulara gelince, hakkımızda herhangi bir şikayet yapılmaması için gereken özeni göstereceğiz."

21. "Galban kabilesinden Publius'un oğlu, vali Publius Servilius, Mileslanların yöneticilerine, senatosuna ve halkına selamlarını iletiyor. Tralles'te mahkeme kurduğum sırada, sizin vatandaşınız Hermes'in oğlu Prytanes bana geldi ve Yahudilere benim görüşümden farklı bir şekilde davrandığınızı, Şabat günlerini kutlamalarını, atalarından miras aldıkları kutsal ayinleri yerine getirmelerini ve topraklarının ürünlerini eski geleneklerine göre yönetmelerini yasakladığınızı bildirdi; ve yasalarınız gerektirdiği gibi, bu kararın bizzat kendisinin ilan edicisi olduğunu söyledi. Bu nedenle, her iki tarafın da savunmalarını dinledikten sonra, Yahudilerin kendi geleneklerini kullanmalarının yasaklanmaması yönünde karar verdiğimi bilmenizi isterim."

22. Bergama halkının kararı. "Cratippus henüz vefat etmişken, Desius ayının ilk gününde, praetorların kararı şöyleydi: Romalılar, atalarının izinden giderek tüm insanlığın ortak güvenliği için tehlikeler üstleniyor ve müttefiklerini ve dostlarını mutluluk ve sağlam bir barış içinde yerleştirmek için çaba gösteriyorlar; ve Yahudi ulusu ve baş rahipleri Hyrcanus, onlara elçi olarak Theodatus'un oğlu Strato, İskender'in oğlu Apollonius, Antipater'in oğlu Eneas, Amyntas'ın oğlu Aristobulus ve Filip'in oğlu Sosipater'i gönderdiler; bunlar değerli ve iyi insanlardı ve işleri hakkında ayrıntılı bilgi verdiler; bunun üzerine senato, onlardan istedikleri şey hakkında bir kararname çıkardı: Antiyokos'un oğlu Kral Antiyokos, Romalıların müttefikleri olan Yahudilere hiçbir zarar vermemeli; ve kaleler, limanlar, ülke ve sahip olduğu her şey ona ait olmalı." Onlardan alınan malların kendilerine iade edilmesi; ve mallarını kendi limanlarından ihraç etmelerinin yasal olması; ve hiçbir kralın veya halkın, Yahudiye ülkesinden veya limanlarından gümrük vergisi ödemeden mal ihraç etme iznine sahip olmaması, yalnızca İskenderiye kralı Ptolemy'nin (çünkü o bizim müttefikimiz ve dostumuzdur) bu izni kullanabilmesi; ve istekleri doğrultusunda Yafa'daki garnizonun çıkarılması gerekmektedir. Senatörlerimizden değerli ve iyi bir adam olan Lucius Pettius, bu hususların senatonun kararına göre yerine getirilmesini ve elçilerinin de bu konuda gerekli önlemleri almasını emretti.

Machine Translated by Google

Belki de güvenli bir şekilde evlerine dönebilirlerdi. Bu nedenle, Theodorus'u senatomuza ve meclisimize kabul ettik ve mektubu ile senatonun kararını elinden aldık. Yahudiler hakkında büyük bir şevkle konuştuğunda ve Hyrcanus'un erdemini ve cömertliğini, genel olarak tüm insanlara ve özellikle de kendisine gelen herkese nasıl iyiliksever olduğunu anlattığında, mektubu kamu kayıtlarımıza geçirdik ve kendimiz de bir kararname çıkardık ki, Romalılarla ittifak halinde olduğumuz için, senatonun kararına göre Yahudiler için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

Mektubu getiren Theodorus da praetorlarımızdan, Hyrcanus'a bu kararın bir kopyasını göndermelerini ve ayrıca halkımızın ona olan sevgisini bildirmek ve onlara dostluğunu korumaları ve artırmaları, bizden uygun karşılıklar almayı haklı olarak bekledikleri için bize başka iyilikler yapmaya hazır olmaları konusunda teşvik etmek üzere elçiler göndermelerini istedi; ve atalarımızın (19) tüm İbranilerin atası olan İbrahim zamanında bile Yahudilere dost olduklarını hatırlamalarını istedi, bunu kamu kayıtlarımızda da bulduk."

23. Halikarnassosluların kararı. "Orestidas'ın oğlu, ancak Euonymus'un evlatlığı olan Memnon rahip iken, Aristerion ayının * * * gününde, Marcus Alexander'ın temsili üzerine halkın kararı şuydu: Tanrı'ya karşı dindarlığa ve kutsallığa her zaman büyük önem verdiğimizden ve tüm insanların iyilikseveri olan Romalıların, Yahudiler ile şehrimiz arasında bir dostluk ve karşılıklı yardım birliği hakkında bize yazdıklarını ve kutsal ayinlerinin, geleneksel bayramlarının ve toplantılarının onlar tarafından da yerine getirilmesini amaçladığımızdan; Yahudilerden isteyen erkek ve kadınların, Yahudi kanunlarına göre Şabatlarını kutlayabileceklerine ve kutsal ayinlerini yerine getirebileceklerine; atalarının geleneklerine göre deniz kenarında proseuchae yapabileceklerine karar verdik; ve ister bir yönetici ister özel bir kişi olsun, herhangi biri onları bunu yapmaktan alıkoyarsa, cezalandırılacaktır..." "Şehrin kullanımına uygun olarak uygulanacak bir miktar para."

24. Sardiyalıların Kararı. "Bu karar, praetorların temsili üzerine senato ve halk tarafından alınmıştır: Bu şehirde bizimle birlikte yaşayan ve yurttaşlarımız olan Yahudiler, halk tarafından her zaman büyük iyilikler görmüşlerdir ve şimdi de..."

Machine Translated by Google

Senato ve halk, Roma senatosu ve halkı tarafından kanunlarının ve özgürlüklerinin iade edilmesi üzerine, eski yasal geleneklerine göre bir araya gelmelerine izin verilmesini ve bu konuda kendilerine karşı dava açılmamasını; eşleri ve çocuklarıyla birlikte cemaatlerini oluşturabilecekleri ve ataları gibi Tanrı'ya dua ve kurbanlarını sunabilecekleri bir yer verilmesini talep etti. Şimdi senato ve halk, daha önce belirlenen günlerde bir araya gelmelerine ve kendi kanunlarına göre hareket etmelerine izin verilmesine; praetorlar tarafından, bu amaç için uygun gördükleri bir yerin tahsis edilmesine; ve şehrin geçimini sağlayanların, yemeleri için uygun gördükleri yiyecek çeşitlerinin şehre getirilmesini sağlamalarına karar verdi."

25. Efesliler Kararı. "Menofilus'un vefat ettiği dönemde, Artemisius ayının ilk gününde, halk tarafından şu kararname çıkarıldı: Euphemus'un oğlu Nikanor, praetorların temsili üzerine bunu ilan etti. Bu şehirde yaşayan Yahudiler, prokonsül Brutus'un oğlu Marcus Julius Pompeius'a, Şabat günlerini tutmalarına ve atalarının geleneklerine göre her şeyde hiçbir engel olmaksızın hareket etmelerine izin verilmesi için dilekçe verdiler ve praetor bu dilekçeyi kabul etti. Buna göre, senato ve halk tarafından, Romalıları ilgilendiren bu konuda, hiçbirinin Şabat gününü tutmaktan alıkonulmaması veya bunun için para cezasına çarptırılmaması, aksine her şeyi kendi kanunlarına göre yapmalarına izin verilmesi kararlaştırıldı."

26. Şimdi, Romalıların senatosunun ve imparatorlarının (20) Hyrcanus ve milletimiz lehine çıkarılmış birçok kararı vardır; ayrıca, şehirlerin kararları ve praetorların, haklarımız ve ayrıcalıklarımızla ilgili mektuplara ilişkin daha birçok fermanı vardır; ve yazdıklarımıza karşı kötü niyetli olmayanlar, bunların hepsinin bu amaca yönelik olduğuna ve eklediğimiz örneklerle bunun kanıtlandığına inanabilirler; çünkü Romalılarla olan dostluğumuzun hâlâ görülebilen açık işaretlerini ortaya koyduk ve bu işaretlerin başkentteki pirinç sütunlar ve levhalar üzerine kazındığını, o baltanın hâlâ var olduğunu ve bugüne kadar korunduğunu gösterdik; bu nedenle, gereksiz ve tatsız olduğu için hepsini yazmayı ihmal ettik; çünkü kimsenin buna inanmayacak kadar sapkın olduğunu düşünemiyorum.

Machine Translated by Google

Romalılarla aramızdaki dostluğu, onların bize ilişkin çok sayıda fermanlarıyla da gösterdikleri gibi, diğer fermanlara olan sadakatimizden de şüphe duymayacaklardır; zira biz de onlara karşı sadakatimizi, ortaya koyduğumuz fermanlarla kanıtladık. Böylece, o dönemlerde Romalılarla aramızdaki dostluğu ve ittifakı yeterince açıklamış olduk.

BÖLÜM 11.

BASSUS'UN İHANETİYLE ÖLDÜRÜLDÜĞÜ ZAMAN SEXTUS'UN YERİNE MARCUS'UN NASIL GEÇTİĞİ; VE SEZAR'IN ÖLÜMÜNDEN SONRA CASSIUS'UN SURİYE'YE GELİP YAHUDİYAYI NASIL ZOR DURUMA ÇIKARDIĞI; AYRICA MALICHUS'UN ANTIPATER'İ NASIL ÖLDÜRDÜĞÜ VE KENDİSİNİN DE HEROD TARAFINDAN NASIL ÖLDÜRÜLDÜĞÜ.

1. Şimdi, tam bu sıralarda Suriye'nin işleri büyük bir karışıklık içindeydi ve bu da şu olaydan kaynaklandı: Pompey'in partisinden Cecilius Bassus, Sextus Caesar'a haince bir plan kurdu, onu öldürdü ve sonra ordusunu ele geçirerek kamu işlerinin yönetimini kendi eline aldı; böylece Apamia çevresinde büyük bir savaş çıktı ve Caesar'ın generalleri atlı ve piyadelerden oluşan bir orduyla ona karşı geldiler; Antipater de Caesar'dan gördükleri iyilikleri hatırlayarak ve bu nedenle onun için ceza istemeyi ve onu öldüren adamdan intikam almayı adil bulduğu için, oğullarıyla birlikte onlara yardım gönderdi. Savaş çok uzadıkça, Marcus (21) Sextus'un yönetimini devralmak için Roma'dan geldi. Ancak Caesar, üç yıl altı ay boyunca yönetimi elinde tuttuktan sonra, senato binasında Cassius ve Brutus tarafından öldürüldü. Ancak bu gerçek başka yerlerde ele alınmıştır.

2. Sezar'ın ölümünün ardından çıkan savaş başlamışken ve başlıca adamların hepsi ordu toplamak için bir yöne, bir başka yöne gitmişken, Cassius, Apamia'daki kampta bulunan orduyu karşılamak için Roma'dan Suriye'ye geldi; kuşatmayı kaldırdıktan sonra Bassus ve Marcus'u da kendi tarafına çekti. Daha sonra şehirleri dolaştı, silah ve asker topladı ve bu şehirlere büyük vergiler koydu; özellikle Yahudiye'ye zulmetti ve oradan yedi yüz talent vergi aldı: ancak Antipater, durumun bu kadar büyük bir kargaşa içinde olduğunu görünce ve

Machine Translated by Google

Herod, bu parayı bölüştürdü ve iki oğlunu da toplamaları için görevlendirdi; böylece paranın bir kısmı kendisine düşman olan Malichus tarafından, bir kısmı da başkaları tarafından tahsil edilecekti. Herod, Celile'den isteneni başkalarından önce tahsil ettiği için Cassius'un büyük gözdesi oldu; çünkü Cassius, Romalılarla dostluk kurmayı ve başkalarının pahasına onların iyiliğini kazanmayı akıllıca bir davranış olarak görüyordu; oysa diğer şehirlerin valileri ve vatandaşları köle olarak satılmıştı; Cassius ise dört şehri köleliğe mahkum etmişti, bunların en güçlü ikisi Gophna ve Emmaus'tu; bunlara ek olarak Lidya ve Tamna da vardı. Hatta Cassius, Malichus'a o kadar kızmıştı ki onu öldürmüştü (çünkü ona saldırmıştı), eğer Hyrcanus, Antipater aracılığıyla ona kendi parasından yüz talent göndermeseydi ve böylece öfkesini yatıştırmasaydı.

3. Ancak Cassius Yahudiye'den ayrıldıktan sonra, Malichus, Antipater'in ölümünün Hyrcanus'un yönetimini kurtaracağını düşünerek ona tuzaklar kurdu; ancak Antipater bu planı bilmiyordu ve bunu fark edince Ürdün'ün ötesine çekilerek, bir kısmı Araplardan, bir kısmı da kendi yurttaşlarından oluşan bir ordu topladı. Bununla birlikte, büyük bir kurnazlık sahibi olan Malichus, kendisine herhangi bir tuzak kurmadığını inkâr etti ve hem kendisine hem de oğullarına yemin ederek savunmasını yaptı; ve Phasaelus'un Kudüs'te bir garnizonu ve Herod'un savaş silahları elindeyken böyle bir şeyi asla aklından geçiremeyeceğini söyledi. Böylece Antipater, Malichus'un içinde bulunduğu sıkıntıyı görünce onunla barıştı ve bir anlaşma yaptı: Bu, Marcus'un Suriye başkanı olduğu zamandı; Malichus'un Yahudiye'de huzursuzluk çıkardığını fark eden Antipater, onu neredeyse öldürecek kadar ileri gitti; fakat Antipater'in araya girmesiyle onu kurtardı.

4. Ancak Antipater, Malichus'u kurtararak kendi katilini kurtardığını pek düşünmedi; çünkü Cassius ve Marcus bir ordu toplamış, tüm yönetimini Herod'a emanet etmiş, onu Celesyria ordusunun generali yapmış, ona bir gemi filosu ve süvari ve piyadelerden oluşan bir ordu vermişti; ve savaş bittikten sonra onu Yahudiye kralı yapacaklarına söz vermişlerdi; çünkü Antony ile genç Sezar arasında zaten bir savaş başlamıştı. Fakat Malichus, Antipater'den çok korktuğu için onu yoldan çekti ve para teklifiyle ikna etti...

Machine Translated by Google

Hyrcanus'un kâhyasını, kendisiyle birlikte ziyafet çekecekleri kişiyi, zehirleyerek öldürmesi için görevlendirdi. Bu yapıldıktan sonra, yanına silahlı adamlar alarak şehrin işlerini halletti. Ancak Antipater'in oğulları Herod ve Phasaelus, babalarına karşı kurulan bu komployu öğrenince ve buna çok kızınca, Malichus her şeyi inkâr etti ve cinayetle ilgili herhangi bir bilgisi olmadığını kesin bir dille reddetti. Böylece, dindarlığı, adaleti ve vatan sevgisiyle kendini göstermiş bir adam olan Antipater öldü. Oğullarından biri olan Herod, babalarının ölümünün intikamını hemen almaya karar vermiş ve bu amaçla bir orduyla Malichus'un üzerine gelirken, büyük oğlu Phasaelus, ülkede iç savaş başlatmış gibi görünmemek için bu adamı kurnazca ele geçirmeyi daha doğru buldu; bu yüzden Malichus'un savunmasını kabul etti ve babası Antipater'in şiddetli ölümünde hiçbir parmağı olmadığına inanmış gibi yaparak onun için güzel bir anıt diktirdi. Herod da Samarya'ya gitti; onları büyük bir sıkıntı içinde bulunca, morallerini yükseltti ve aralarındaki anlaşmazlıkları çözdü.

5. Ancak bundan kısa bir süre sonra, Herod, bir festivalin yaklaşmasıyla askerleriyle birlikte şehre geldi; bunun üzerine Malichus korktu ve Hyrcanus'u onun şehre girmesine izin vermemeye ikna etti. Hyrcanus kabul etti ve onu dışlama bahanesiyle, kalabalık arınırken yabancılardan oluşan bir grubun içeri alınmaması gerektiğini öne sürdü. Fakat Herod, kendisine gönderilen habercilere pek aldırış etmedi ve gece vakti şehre girerek Malichus'u korkuttu; yine de önceki ikiyüzlülüğünden vazgeçmedi, Antipater için ağladı ve onu yüksek sesle bir dostu olarak yas tuttu; ancak Herod ve arkadaşları, Malichus'un ikiyüzlülüğünü açıkça yalanlamanın değil, ona karşılıklı dostluk işaretleri vermenin, onun kendilerinden şüphelenmesini önlemek için uygun olduğunu düşündüler.

6. Ancak Herod, Cassius'a haber göndererek babasının öldürüldüğünü bildirdi; Malichus'un ahlak anlayışının nasıl olduğunu bilen Cassius, babasının intikamını alacağına dair bir haber gönderdi ve ayrıca Herod'un çok haklı bir planının uygulanmasında kendisine yardım etmeleri için gizlice Tyre'deki ordusunun komutanlarına emir gönderdi. Cassius Laodicea'yı ele geçirdiğinde, hepsi birlikte onun yanına gittiler ve ona çelenkler ve para getirdiler; Herod, Malichus'un oradayken cezalandırılabileceğini düşündü; ancak bu durumdan biraz endişeliydi ve büyük bir girişimde bulunmayı planlıyordu ve oğlu o sırada Tyre'de rehin olduğu için,

Machine Translated by Google

O şehre gitti ve onu gizlice kaçırmaya ve oradan Yahudiye'ye yürümeye karar verdi; Cassius, Antony'ye karşı yürümek için acele ettiğinden, ülkeyi isyana sürüklemeyi ve yönetimi kendisi için ele geçirmeyi düşündü. Ancak ilahi takdir onun planlarına karşı çıktı; ve kurnaz bir adam olan Herod, niyetini anlayarak, görünüşte bir hizmetçiyi oraya gönderdi; çünkü daha önce orada herkese ziyafet vereceğini söylemişti, ama gerçekte Malichus'a karşı hançerleriyle birlikte çıkmaya ikna ettiği ordunun komutanlarına bir yemek hazırlatmak içindi.

Böylece dışarı çıktılar ve adamla şehrin yakınlarında, deniz kıyısında karşılaştılar ve onu bıçakladılar. Bunun üzerine Hyrcanus olanlara o kadar şaşırdı ki konuşamaz hale geldi; ve bir süre sonra kendine geldiğinde, Herod'a ne olduğunu ve Malichus'u kimin öldürdüğünü sordu; ve Herod bunun Cassius'un emriyle yapıldığını söyleyince, Hyrcanus bu eylemi onayladı; çünkü Malichus çok kötü bir adamdı ve kendi ülkesine karşı komplo kurmuştu. Ve bu, Malichus'un Antipater'e yaptığı kötülükten dolayı aldığı cezaydı.

7. Ancak Cassius Suriye'den çıkarıldığında, Yahudiye'de karışıklıklar çıktı; çünkü Kudüs'te bir orduyla kalan Felix, Phasaelus'a karşı ani bir saldırı düzenledi ve halk da silahlandı; ancak Herod, Şam valisi Fabius'a gitti ve kardeşine yardım etmek istedi, fakat onu saran bir hastalık yüzünden engellendi; ta ki Phasaelus tek başına Felix'e karşı çok sert davranana kadar ve onu kuleye kapatıp orada belirli şartlarla görevden aldı. Phasaelus ayrıca Hyrcanus'tan da şikayet etti; onlardan birçok fayda görmesine rağmen düşmanlarını desteklediğini söyledi; çünkü Malichus'un kardeşi birçok yerde isyan çıkarmış ve buralarda, özellikle de en güçlü kale olan Masada'da garnizonlar kurmuştu. Bu arada Herod hastalığından iyileşti ve gelip Felix'in elde ettiği tüm yerleri geri aldı ve belirli şartlarla onu da görevden aldı.

BÖLÜM 12.

HEROD, ARİSTOBULUS'UN OĞLU ANTİGONUS'U kovuyor
YAHUDİ'DEN AYRILIR VE ANTONİ'NİN DOSTLUKLARINI KAZANIR,
ŞİMDİ SURİYE'YE GELEN KİŞİ, ONA ÇOK ŞEY GÖNDEREREK

Machine Translated by Google

PARA; BU NEDENLE KABUL ETMEYECEKTİ
HEROD'U SUÇLAYACAK OLANLAR: VE BUNLARIN SONUÇLARI
ANTONY'NİN TİRANLARA YARDIMCI OLMAK İÇİN YAZDIĞI ŞEY BU MUYDU? .

1. ŞİMDİ (22) Menneus'un oğlu Ptolemy, Aristobulus'un oğlu Antigonus'u Yahudiye'ye geri getirdi. Antigonus zaten bir ordu toplamıştı ve parayla Fabius'u dostu yapmıştı; bunu ekleyin çünkü Fabius onunla akrabaydı. Marion da ona yardım etti. Cassius tarafından Tyre'de tiranlık yapması için bırakılmıştı; çünkü bu Cussiris, Suriye'yi ele geçirip sonra da bir tiran gibi yöneten bir adamdı. Marion ayrıca komşusu olan Celile'ye de girdi ve üç kalesini ele geçirip onları korumak için garnizonlar yerleştirdi. Ancak Herod geldiğinde, her şeyi ondan aldı; ancak Tyre garnizonunu çok kibar bir şekilde görevden aldı; hatta bazı askerlere o şehre duyduğu iyi niyetten dolayı hediyeler verdi. Bu işleri hallettikten ve Antigonus'la buluşmaya gittikten sonra, onunla savaşa girdi, onu yendi ve Yahudiye sınırlarına yeni girmişken onu oradan kovdu. Ancak Kudüs'e vardığında, Hyrcanus ve halk başına çelenkler taktı; çünkü Hyrcanus'un soyundan gelen biriyle evlenerek Hyrcanus ailesiyle akrabalık kurmuştu ve bu nedenle Herod ona daha fazla özen gösterdi; Aristobulus'un oğlu İskender'in kızıyla, yani Hyrcanus'un torunuyla evlendi ve bu evlilikten üç erkek ve iki kız çocuğu oldu. Ayrıca bundan önce kendi ulusunun alt sınıfından, Doris adında başka bir kadınla evlenmiş ve bu evlilikten en büyük oğlu Antipater dünyaya gelmişti.

2. Antonius ve Sezar, başkalarının da anlattığı gibi, Filipi yakınlarında Cassius'u yenmişlerdi; ancak zaferden sonra Sezar Galya'ya [İtalya'ya] gitti ve Antonius Asya'ya doğru yola çıktı. Bitinya'ya vardığında, her yerden onu karşılayan elçileri vardı. Yahudilerin önde gelenleri de oraya gelerek Fasaelus ve Herod'u suçladılar; Hyrcanus'un gerçekten de hüküm sürüyormuş gibi göründüğünü, ancak tüm gücün bu adamlarda olduğunu söylediler. Ancak Antonius, kendisini suçlayanlara karşı savunmasını yapmak için gelen Herod'a büyük saygı gösterdi; bu nedenle rakipleri, Antonius'un kendisini dinlemesini bile sağlayamadılar; bu iyiliği Herod, parayla Antonius'tan elde etmişti. Yine de, Antonius Efes'e geldiğinde, baş rahip Hyrcanus ve milletimiz ona bir elçilik heyeti gönderdi; bu heyet bir taç taşıyordu.

Machine Translated by Google

Yanlarında altın da vardı ve eyalet valilerine, Cassius tarafından esir alınan Yahudilerin, ona karşı savaşmadıkları halde serbest bırakılmaları ve Cassius döneminde ellerinden alınan toprakların kendilerine iade edilmesi için mektup yazmasını istedi. Antonius, Yahudilerin isteklerinin haklı olduğunu düşündü ve hemen Hyrcanus'a ve Yahudilere mektup yazdı. Aynı zamanda, aynı amaca yönelik bir fermanı da Tiruslulara gönderdi.

3. "İmparator Marcus Antonius, Yahudilerin baş rahibi ve etnarkı Hyrcanus'a selamlarını iletiyor. Sağlığınız yerindeyse ne mutlu; ben de orduyla birlikte sağlıklıyım. Pausanias oğlu Lysimachus, Menneus oğlu Josephus ve Theodorus oğlu Alexander, elçileriniz, Efes'te benimle buluştular ve daha önce Roma'da yaptıkları elçilik görevini yenilediler ve sizin ve milletinizin onlara emanet ettiği mevcut elçilik görevini de özenle yerine getirdiler ve bize olan iyi niyetinizi tam olarak açıkladılar. Bu nedenle, hem eylemlerinizden hem de sözlerinizden, bize karşı iyi niyetli olduğunuzdan emin oldum; ve yaşam tarzınızın istikrarlı ve dindar olduğunu anlıyorum: bu yüzden sizi kendi adamlarımız olarak görüyorum. Ancak size ve Roma halkına düşman olanlar, şehirlerden ve tapınaklardan uzak durmadılar ve Yeminle teyit ettikleri anlaşmaya uymadıkları için, onlarla olan mücadelemizden değil, tüm insanlık adına, insanlara karşı büyük haksızlık ve tanrılara karşı büyük kötülük yapanlardan intikam aldık; bunun için güneşin ışığını bizden çevirdiğini (23) ve Sezar'ın durumunda işledikleri korkunç suçu görmek istemediğini varsayıyoruz. Ayrıca, tanrıların kendilerini tehdit eden komplolarını da alt ettik; Makedonya, dinsiz ve küstah girişimler için özellikle uygun bir iklime sahip olduğu için bu komploları kabul etti; ve Makedonya'daki Filip'te, amaçlarına uygun yerleri ele geçirdiklerinde ve adeta dağlarla denize kadar duvar ördüklerinde, bize karşı kinle yarı deli olmuş, karışık bir bozgunu da alt ettik; geçiş sadece tek bir kapıdan açıktı. Bu zaferi, tanrıların bu adamları kötü girişimlerinden dolayı kınaması nedeniyle kazandık. Şimdi Brutus, kaçtığı sırada... Philippi bizim tarafımızdan hapsedildi ve Cassius ile aynı helake ortak oldu; ve şimdi bunlar da aynı kaderi paylaştılar.

Machine Translated by Google

Cezalandırılmaları halinde, bir süreliğine barıştan faydalanabileceğimizi ve Asya'nın savaştan uzak bir huzura kavuşabileceğini varsayıyoruz. Bu nedenle, Tanrı'nın bize verdiği barışı müttefiklerimizle de paylaşıyoruz; öyle ki, Asya'nın bütünü, zaferimiz sayesinde içinde bulunduğu bu huzursuzluktan kurtulmuş oluyor. Bu nedenle, hem seni hem de milletini düşünerek, senin yararına olabilecek her şeyi gözeteceğim. Ayrıca, Caius Cassius veya ast subayları tarafından mızrak altında satılan, ister özgür ister köle olsun, herhangi bir kişinin serbest bırakılması için çeşitli şehirlere yazılı mektuplar gönderdim. Ve size benim ve Dolabella'nın bahşettiği lütuflardan yararlanmanızı rica ediyorum. Ayrıca Tiryalılara size karşı herhangi bir şiddet kullanmalarını yasaklıyorum; ve Yahudilerin şu anda sahip oldukları yerleri geri vermelerini emrediyorum. Ayrıca bana gönderdiğin tacı da kabul ettim."

4. "İmparator Marcus Antonius, Tirus'un yöneticilerine, senatosuna ve halkına selamlarını iletiyor. Yahudilerin baş rahibi ve etnarkı Hyrcanus'un elçileri Efes'te huzuruma gelerek, düşmanlarımızın yönetimi altında ele geçirdiğiniz ülkenin bir kısmına sahip olduğunuzu söylediler. Bu nedenle, yönetimi ele geçirmek için savaşa giriştiğimiz ve dindarlığa ve adalete uygun olanı yapmaya özen gösterdiğimiz, aldıkları iyilikleri hatırlamayan ve yeminlerini tutmayanları cezalandırdığımız için, müttefiklerimizle barış içinde olmanızı istiyorum; ayrıca, düşmanlarımız aracılığıyla ele geçirdiğiniz şeylerin sizin sayılmamasını, onları aldığınız kişilere iade edilmesini istiyorum; çünkü onların hiçbiri eyaletlerini veya ordularını senatonun bağışıyla almadı, onları zorla ele geçirdiler ve şiddet yoluyla onlara verdiler." Bu durum, onların haksız yargılamalarında işlerine yarayan bir şey haline geldi.

Bu nedenle, o adamlar hak ettikleri cezayı aldıklarına göre, müttefiklerimizin daha önce sahip oldukları her şeyi rahatsızlık duymadan korumalarını ve Yahudilerin etnarkı Hyrcanus'a ait olan, Caius Cassius'un bize karşı haksız bir savaş başlatıp eyaletimize girmesinden sadece bir gün önce sahip olduğunuz tüm yerleri size iade etmenizi istiyoruz; ayrıca, kendi malı olan şeyleri elden çıkaramayacak hale getirmek için ona karşı herhangi bir güç kullanmayın; ancak aranızda haklarınız konusunda bir ihtilaf varsa, yerlere geldiğimizde davanızı savunmanız yasal olacaktır.

Machine Translated by Google

İlgiliyiz, çünkü hem müttefiklerimizin haklarını koruyacağız hem de tüm davalarını dinleyeceğiz."

5. "İmparator Marcus Antonius, Tirus'un yöneticilerine, senatosuna ve halkına selamlarını gönderiyor. Size fermanımı gönderdim; bunun Roma ve Yunan harfleriyle kamuya açık levhalara kazınmasını ve herkes tarafından okunabilmesi için en görkemli yerlerde sergilenmesini sağlamanızı istiyorum. Kamu işlerinden sorumlu üçlü yönetimden biri olan İmparator Marcus Antonius şu açıklamayı yaptı: Caius Cassius, bu isyanında kendisine ait olmayan ve orada konuşlanmış garnizonlar tarafından tutulan, müttefiklerimiz olan eyaleti yağmaladı ve Roma halkıyla dost olan Yahudi ulusunu savaş halindeymiş gibi yağmaladı; ve biz onun çılgınlığını silahlarla alt ettiğimiz için, şimdi fermanlarımız ve yargı kararlarımızla harap ettiği şeyleri düzeltiyoruz ki, bu şeyler müttefiklerimize iade edilsin. Yahudi mülklerinden satılanlara gelince, bunlar Bedenler veya mallar, serbest bırakılsın; bedenler başlangıçtaki özgürlük hallerine, mallar ise eski sahiplerine iade edilsin. Ayrıca, bu emrime uymayanların itaatsizliğinden dolayı cezalandırılmasını istiyorum; böyle biri yakalanırsa, suçluların hak ettikleri cezayı çekmelerini sağlayacağım."

6. Antonius aynı şeyi Sidonlulara, Antakyalılara ve Aradyalılara da yazdı. Bu nedenle, Romalıların milletimizle ilgili büyük bir endişe duydukları yönündeki sözlerimizin doğruluğunu kanıtlamak için bu fermanları sunduk.

BÖLÜM 13.

ANTONY'NİN, HEROD VE PHASAELUS'U BOŞ YERE SUÇLANDIKTAN SONRA NASIL TETRARK YAPTIĞI; VE PARTİLERİN ANTIGONUS'U YAHUDİYA'YA GETİRDİKLERİNDE HYRCANUS VE PHASAELUS'U NASIL ESİR ALDIKLARI; HEROD'UN KAÇIŞI; VE HYRCANUS VE PHASAELUS'UN ÇEKTİĞİ ACILAR.

Machine Translated by Google

1. Bundan sonra Antonius Suriye'ye geldiğinde, Kleopatra Kilikya'da onunla buluştu ve onu kendisine aşık etti. Ayrıca, Herod'u ve çevresindekileri suçlamak için Yahudilerin en güçlü yüz kişisi geldi ve aralarındaki en büyük hitabet yeteneğine sahip olanları konuşturdu. Fakat Messala, gençlerin adına onlara karşı çıktı ve tüm bunlar, Herod'un kayınpederi olan Hyrcanus'un (24) huzurunda oldu. Antonius, Daphne'de her iki tarafı da dinledikten sonra Hyrcanus'a milleti en iyi kimin yönettiğini sordu. Hyrcanus, Herod ve dostları diye cevap verdi. Bunun üzerine Antonius, babası [Antipater] ile Gabinius ile birlikteyken kurduğu eski misafirperver dostluk nedeniyle, hem Herod'u hem de Phasaelus'u tetrark yaptı ve Yahudilerin kamu işlerini onlara emanet etti ve bu amaçla mektuplar yazdı. Ayrıca on beş düşmanını da bağladı ve onları öldürmeye kalkıştı, ancak Hirodes onların affedilmesini sağladı.

2. Ancak bu adamlar geri döndüklerinde sessiz kalmadılar; bin Yahudi, onun geleceği haberi üzerine Tire'ye gelerek onu karşılamaya çalıştı. Fakat Antonius, Herod ve kardeşinin kendisine verdiği parayla yoldan çıkmıştı; bu yüzden valisine, provokasyon yapan Yahudi elçilerini cezalandırmasını ve yönetimi Herod'a devretmesini emretti. Ancak Herod aceleyle onların yanına gitti ve Hyrcanus da onunla birlikteydi (çünkü şehrin önündeki kıyıda duruyorlardı). Onlara, suçlamalarına devam ederlerse başlarına büyük bela geleceği için oradan ayrılmalarını söyledi. Fakat onlar razı olmadılar; bunun üzerine Romalılar hançerleriyle üzerlerine saldırdılar, bazılarını öldürdüler, daha fazlasını yaraladılar ve geri kalanlar kaçıp evlerine gittiler ve büyük bir korku içinde orada kaldılar. Halk Herod'a karşı ayaklanınca, Antonius bu duruma o kadar öfkelendi ki, esirleri öldürdü.

3. İkinci yılda, Part kralının oğlu Pakorus ve Partların komutanı Barzafarnes Suriye'yi ele geçirdiler. Meneus'un oğlu Ptolemy de ölmüştü ve oğlu Lysanias onun yönetimini devraldı ve Aristobulus'un oğlu Antigonus ile dostluk anlaşması yaptı; ve bunu elde etmek için, kendisinde büyük çıkarı olan o komutanı kullandı. Antigonus, Partlara bin talent ve beş yüz kadın vermeyi vaat etmişti.

Machine Translated by Google

Şart olarak, hükümeti Hyrcanus'tan alıp kendisine vermelerini ve Herod'u öldürmelerini istediler. Antigonus sözünü tutmasa da, Partlar bu sebeple Yahudiye'ye bir sefer düzenlediler ve Antigonus'u da yanlarında götürdüler. Pakorus kıyı bölgelerinden, komutan Barzafarnes ise orta bölgelerden gitti. Tiryalılar Pakorus'u dışladılar, ancak Sidontalılar ve Ptolemaisliler onu kabul ettiler. Bununla birlikte, Pakorus, ülkenin durumunu incelemek ve Antigonus'a yardım etmek için Yahudiye'ye bir süvari birliği gönderdi; ayrıca aynı adı taşıyan kralın kâhyasını da yanına aldı. Böylece, Karmel Dağı çevresinde yaşayan Yahudiler Antigonus'a gelip onunla birlikte Yahudiye'ye yürümeye hazırlandıklarında, Antigonus onların yardımıyla ülkenin bir kısmını ele geçirmeyi umuyordu. Bu yerin adı Drymi'dir; ve başkaları gelip onlarla karşılaştığında, adamlar gizlice Kudüs'e saldırdılar; Ve yanlarına birkaç kişi daha gelince, büyük bir kalabalık halinde bir araya gelip kralın sarayına saldırdılar ve kuşattılar. Fakat Phasaelus ve Herod'un adamları birbirlerine yardım edince ve çarşıda aralarında bir çatışma çıkınca, gençler düşmanlarını yendiler ve onları tapınağa kadar kovaladılar. Onları içeride tutmak için yakındaki evlere silahlı adamlar gönderdiler; ancak kendilerini destekleyecek kimsesi olmadığı için, ayaklanan halk tarafından evleriyle birlikte yakıldılar.
Fakat Hirodes, kendisine yaptıkları bu haksızlığın intikamını kısa bir süre sonra bu isyankar rakiplerinden aldı ve onlarla savaşarak birçoğunu öldürdü.

4. Fakat günlük çatışmalar devam ederken, düşman, bizim bayramımız olan Pentekost için kırsal kesimden gelecek kalabalığı bekliyordu; o gün geldiğinde, on binlerce insan tapınağın etrafında toplandı, kimisi zırhlı, kimisi zırhsızdı.
Gelenler, saraya ait olanlar hariç, hem tapınağı hem de şehri korudular; sarayı ise Herod birkaç askeriyle koruyordu. Phasaelus surların sorumluluğunu üstlenirken, Herod da askerlerinden oluşan bir birlikle banliyölerde konuşlanmış düşmana saldırdı ve cesurca savaşarak on binlerce düşmanı kaçırdı; bazıları şehre, bazıları tapınağa, bazıları da dış surlara kaçtı, çünkü o yerde bu tür surlar vardı. Phasaelus da ona yardıma geldi; ancak Partların generali Pacorus, Antigonus'un isteği üzerine, birkaç süvarisiyle birlikte şehre girdi.

Machine Translated by Google

Pacorus, isyanı bastıracakmış gibi bir bahane uydurmuş, ancak gerçekte Antigonus'un hükümeti ele geçirmesine yardım etmeyi amaçlamıştı. Phasaelus onunla karşılaştığında ve onu nazikçe karşıladığında, Pacorus onu Barzapharnes'e elçi olarak gitmeye ikna etti; bu da hileli bir şekilde yapıldı. Buna göre, Phasaelus herhangi bir zarar görmeden teklifini kabul etti, ancak Herod bu barbarların hainliğinden dolayı yapılanlara onay vermedi ve Phasaelus'un şehre gelenlerle savaşmasını istedi.

5. Böylece Hyrcanus ve Phasaelus elçilik görevine gittiler; ancak Pacorus, Herod'la birlikte iki yüz süvari ve özgür adamlar diye adlandırılan on adamı bıraktı ve diğerlerini yolculuklarında yönlendirdi; ve Celile'ye vardıklarında, oradaki şehirlerin valileri onları silahlı olarak karşıladı.
Barzaphanles de onları ilk başta neşeyle karşıladı ve onlara hediyeler verdi, ancak daha sonra onlara karşı komplo kurdu; ve Phasaelus, atlılarıyla birlikte deniz kıyısına götürüldü. Fakat Antigonus'un Partlara kendilerine karşı yardım etmeleri için bin talent ve beş yüz kadın vereceğine dair söz verdiğini duyunca, barbarlardan hemen şüphelendiler. Dahası, geceleyin gizlice etraflarında nöbet tutan bir muhafız varken, onlara tuzaklar kurulduğunu bildiren biri vardı; eğer Hyrcanus ve Phasaelus'un katledilmesi üzerine Herod'un bundan haberdar olup ellerinden kaçmasını beklemeselerdi, Kudüs civarındaki Partların Herod'u ele geçirmesini bekleyeceklerdi. Ve işte şimdi içinde bulundukları durum buydu; ve onları koruyanların kim olduğunu gördüler. Hatta bazıları Phasaelus'u hemen at sırtında kaçmaya ve daha fazla kalmamaya ikna etmek isterdi; Ve aralarında, diğerlerinden daha çok, Hyrcanus'u bu konuda ikna etmeye çalışan bir Ophellius vardı; çünkü bu ihaneti o zamanlar Suriyelilerin en zengini olan Saramalla'dan duymuştu ve Saramalla ona Hyrcanus'u kaçırmak için gemiler sağlayacağına da söz vermişti; çünkü deniz hemen yakınlarındaydı. Ancak Hyrcanus'u terk etmeye veya kardeşini tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu; bunun yerine Barzafarnes'e gitti ve ona, onlara karşı böyle bir düzen kurmasının adaletsiz olduğunu söyledi; çünkü eğer paraya ihtiyacı varsa, Antigonus'tan daha fazlasını vereceğini ve ayrıca, kendisine yemin ederek gelen ve onlara hiçbir zarar vermemiş olan insanları öldürmenin korkunç bir şey olduğunu belirtti. Ancak barbar ona bunun doğru olmadığını yemin ederek söyledi.

Machine Translated by Google

Şüphelerinin hiçbirinde haklı olmadığını, ancak kendisini rahatsız eden şeyin yalnızca asılsız iddialar olduğunu anladı ve ardından Pacorus'a gitti.

6. Fakat o gittikten hemen sonra, bazı adamlar gelip Hyrcanus ve Phasaelus'u bağladılar; Phasaelus ise Partları yeminlerini bozdukları için şiddetle azarladı. Ancak Herod'a karşı gönderilen kâhya, onu şehrin surlarının dışına çıkarıp yakalaması emrini vermişti; fakat Phasaelus, Partların hainliğini Herod'a bildirmek için haberciler göndermişti. Düşmanın onları yakaladığını öğrenince, Pacorus'a ve Partların en güçlüsüne, yani geri kalanların efendisine gitti; onlar her şeyi bilmelerine rağmen, ona karşı hileli bir şekilde yalan söylediler ve ona, düşmanları tarafından yakalanmadıklarını, aksine Phasaelus'un elde ettiği başarıyı bildirmek için geldiklerini söyleyerek, surların önüne çıkıp kendisine mektuplarını getirenlerle buluşması gerektiğini söylediler. Herod onların söylediklerine inanmadı; Çünkü kardeşinin başkaları tarafından da ele geçirildiğini duymuştu; ve nişanlı olduğu Hyrcanus'un kızı da ona (onlara inanmaması için) göz kulak oluyordu, bu da Partlara karşı şüphelerini daha da artırdı; zira diğer insanlar ona kulak asmasa da, o onu çok bilge bir kadın olarak görüyordu.

7. Partlar ne yapılması gerektiği konusunda istişare halindeyken; zira onun gibi bir kişiye açık bir saldırı düzenlemeyi uygun görmüyorlardı; ve kararı ertesi güne ertelerken, Herod büyük bir zihin karışıklığı içindeydi ve kardeşi ve Partlar hakkında duyduğu söylentilere inanmaya, diğer taraftan söylenenlere kulak asmaktan daha çok meyilliydi. Akşam olunca kaçmak için fırsattan yararlanmaya ve düşmandan gelen tehlikelerin henüz kesinleşmemiş gibi daha fazla gecikmemeye karar verdi. Bu nedenle yanındaki silahlı adamlarıyla birlikte yola çıktı; Ve karılarını, annesini, kız kardeşini ve evlenmek üzere olduğu Aristobulus oğlu İskender'in kızı Mariamne'yi, onun annesi Hyrcanus'un kızını, en küçük erkek kardeşini, tüm hizmetkarlarını ve onunla birlikte olan kalabalığın geri kalanını hayvanların üzerine saldı ve düşmanın haberi olmadan İdumea'ya doğru yol aldı. O sırada onu bu halde gören hiçbir düşmanı bu kadar acımasız olamazdı, aksine onun kaderine acırdı; kadınlar da yanlarında ilerliyorlardı.

Machine Translated by Google

Bebeklerini ve çocuklarını geride bırakarak, gözlerinde yaşlarla, hüzünlü ağıtlarla ve yalnızca melankolik bir gelecek beklentisiyle kendi ülkelerini ve hapisteki arkadaşlarını terk ettiler.

8. Ancak Herod, içinde bulunduğu perişan durumun üstesinden gelmiş ve talihsizliklerinin ortasında cesur davranmıştı; geçerken herkese moral vermelerini ve üzüntüye kapılmamalarını söylemişti, çünkü bu, şu anda sahip oldukları tek güvenlik umudu olan kaçışlarını engelleyecekti. Buna göre, Herod'un öğütlediği gibi, içinde bulundukları felakete sabırla katlanmaya çalıştılar; yine de bir ara, bir arabanın devrilmesi ve annesinin öldürülme tehlikesi nedeniyle neredeyse intihar edecekti; bunun iki sebebi vardı: annesi için duyduğu büyük endişe ve bu gecikmeyle düşmanın onu takipte yakalamasından korkması. Ancak kılıcını çekip intihar etmek üzereyken, orada bulunanlar onu durdurdular ve sayıları çok olduğu için ona karşı koyamadılar. Ona, onları terk etmemesi ve düşmanlarına yem etmemesi gerektiğini, çünkü cesur bir adamın içinde bulunduğu sıkıntılardan kurtulup aynı sıkıntılar içinde olan arkadaşlarını göz ardı etmesinin yakışık almadığını söylediler. Bu yüzden, kısmen kendisine söylenenlerden duyduğu utançtan, kısmen de niyetini gerçekleştirmesine izin vermeyecek çok sayıda insanı düşünmekten dolayı bu korkunç girişimden vazgeçmek zorunda kaldı. Annesini cesaretlendirdi, zamanının elverdiği ölçüde onunla ilgilendi ve en büyük aceleyle gitmeyi planladığı yola, yani Masada kalesine doğru ilerledi. Kendisine saldıran ve onu kovalayan Partlarla birçok çatışmaya girdi ve hepsinde galip geldi.

9. Kaçışı boyunca Yahudilerden tamamen kurtulmuş değildi; çünkü şehirden altmış furlong uzaklaşmış ve yola çıkmışken, Yahudiler ona saldırdılar ve onunla el ele savaştılar. O da onları kaçırdı ve yendi; bunu sıkıntı ve ihtiyaç içinde olan biri gibi değil, savaşa mükemmel bir şekilde hazırlanmış ve ihtiyacı olan her şeye bolca sahip biri gibi yaptı. Yahudileri yendiği bu yerde, bir süre sonra çok güzel bir saray ve etrafına bir şehir inşa etti ve ona Herodium adını verdi. İdumea'ya, Thressa denilen bir yere vardığında, kardeşi Yusuf onunla karşılaştı ve o zaman...

Machine Translated by Google

Bütün işleri hakkında tavsiye almak ve içinde bulunduğu koşullara göre ne yapılması gerektiği konusunda bir konsey topladı; çünkü paralı askerlerinin yanı sıra kendisine bağlı büyük bir kalabalık vardı ve kaçmayı planladığı Masada, bu kadar büyük bir kalabalığı barındıramayacak kadar küçüktü; bu yüzden dokuz binden fazla olan maiyetinin büyük bir kısmını gönderdi ve onlara bir yöne, bir yöne gitmelerini, böylece İdumea'da kendilerini kurtarmalarını söyledi ve yolculukları için yiyecek almaları için gerekenleri verdi. Ancak yanına en az yükü olan ve kendisine en yakın olanları aldı ve kaleye geldi, orada karılarını ve sekiz yüz kişilik maiyetini yerleştirdi; orada yeterli miktarda tahıl, su ve diğer ihtiyaç maddeleri vardı ve doğrudan Arabistan'daki Petra'ya gitti. Fakat gün ağardığında Partlar bütün Kudüs'ü ve sarayı yağmaladılar ve Hyrcanus'un üç yüz talentlik parası dışında hiçbir şeye dokunmadılar. Herod'un parasının büyük bir kısmı kaçtı ve özellikle de adamın önceden İdumea'ya göndermeyi göze aldığı her şey. Şehirdekiler de Partlara yetmedi, kırsal kesime çıkıp şehri yağmaladılar ve Marissa şehrini yerle bir ettiler.

10. Böylece Antigonus, Part kralı tarafından Yahudiye'ye geri getirildi ve Hyrcanus ile Phasaelus'u esir olarak aldı; fakat kadınların kaçması onu çok üzdü, çünkü onları düşmana vermeyi planlıyordu, zira onlara parayla birlikte ödül olarak vereceklerine söz vermişti: Fakat Partların koruması altında olan Hyrcanus'un krallığının kalabalık tarafından kendisine geri verilebileceğinden korkarak kulaklarını kesti ve böylece baş rahiplik makamının bir daha kendisine gelmemesini sağladı, çünkü sakattı; oysa kanun bu makamın ancak tüm uzuvları sağlam olanlara ait olmasını gerektiriyordu. (25) Ama şimdi burada Phasaelus'un metanetine hayran kalmamak mümkün değil; öldürüleceğini anlayan Phasaelus, ölümü hiç de korkunç bir şey olarak görmedi; ama düşmanının eliyle böyle ölmeyi son derece acınası ve onursuz bir şey olarak gördü; Bu nedenle, elleri serbest olmadığı ve bağlı olduğu zincirler intihar etmesine engel olduğu için, kafasını büyük bir taşa çarparak kendi hayatına son verdi; içinde bulunduğu bu sıkıntıda yapabileceği en iyi şeyin bu olduğunu düşündü ve böylece düşmanın onu dilediği gibi öldürmesini engelledi. Ayrıca, kafasında büyük bir yara açtıktan sonra Antigonus'un hekimler gönderdiği de rivayet edilir.

Machine Translated by Google

Onu iyileştirmek için, yaraya zehir enjekte etmelerini emrederek öldürdü. Ancak, Phasaelus, henüz ölmeden önce bir kadından kardeşi Herod'un düşmandan kaçtığını duyunca, ölümünü sevinçle karşıladı; çünkü artık ardında intikamını alacak ve düşmanlarını cezalandırabilecek birini bırakmıştı.

BÖLÜM 14.

HEROD'UN ARABİSTAN KRALI'NDAN NASIL AYRILDIĞI VE ACELEYLE MISIR'A GİTTİĞİ, ORADAN DA ACELEYLE ROMA'YA GİTMİŞ OLDUĞU VE ANTONİ'YE BÜYÜK MİKTARDA PARA VAAT EDEREK SENATO VE SEZAR'DAN YAHUDİLERİN KRALI OLMAYI NASIL SAĞLADIĞI.

1. Herod'a gelince, içinde bulunduğu büyük sıkıntılar onu yıldırmadı, aksine şaşırtıcı girişimlerde bulunmada daha da keskinleştirdi; zira daha önce kendisine çok iyilik yapmış olan Arabistan kralı Malchus'a, şimdi her zamankinden daha çok paraya ihtiyacı olduğu için, bir karşılık almak üzere gitti ve ondan ya borç olarak ya da kendisine yaptığı birçok iyilikten dolayı bir miktar para vermesini istedi; çünkü kardeşinin başına ne geldiğini bilmediği için, onu düşmanlarının elinden kurtarmak için acele ediyordu ve kurtuluş bedeli olarak üç yüz talent vermeye razıydı. Ayrıca, paranın geri ödenmesi için rehin olarak kullanmak üzere, henüz yedi yaşında olan Phasaelus'un oğlunu da yanına aldı. Fakat Malchus'tan onu karşılamaya gelen haberciler vardı; Partların Herod'u ağırlamaması için ona emir verdiklerini söyleyerek gitmesini istemişlerdi. Bu, ona olan borcunu ödemekten kaçınmak için kullandığı bir bahaneydi; ve Arapların önde gelen adamları da onu buna teşvik etmişti, çünkü [babası] Antipater'den aldıkları ve onlara emanet ettiği paraları ondan çalmak istiyorlardı. Oraya gelerek onlara zahmet vermek istemediğini, sadece kendisi için çok önemli olan bazı konular hakkında onlarla görüşmek istediğini söyledi.

Machine Translated by Google

2. Bunun üzerine gitmeye karar verdi ve çok akıllıca bir şekilde Mısır yoluna çıktı; ve orada bir tapınakta konakladı; çünkü orada birçok takipçisini bırakmıştı. Ertesi gün Rhinocolura'ya geldi ve orada kardeşinin başına gelenleri duydu. Malehus yaptıklarından kısa sürede pişman oldu ve Herod'un peşinden koştu; ancak hiçbir şekilde başarılı olamadı, çünkü çok uzaklaşmıştı ve Pelusium yoluna aceleyle girdi; ve orada bekleyen gemiler İskenderiye'ye yelken açmasını engellediğinde, kaptanlarına gitti ve onların yardımıyla, ona duydukları büyük saygı ve hürmetten dolayı, şehre [İskenderiye'ye] götürüldü ve orada Kleopatra tarafından alıkonuldu; Ancak onu orada kalmaya ikna edemedi, çünkü hava fırtınalı olmasına rağmen Roma'ya gitmek için acele ediyordu ve İtalya'daki işlerin çok karışık ve düzensiz olduğu kendisine bildirilmişti.

3. Böylece oradan Pamfilya'ya doğru yelken açtı ve şiddetli bir fırtınaya yakalanarak geminin yükünü kaybetmesine rağmen Rodos'a kaçmak için büyük çaba sarf etti; ve orada iki arkadaşı Sappinas ve Ptolemeus onunla buluştu; ve şehrin Cassius'a karşı savaşta çok hasar gördüğünü görünce, kendisi de zor durumda olmasına rağmen, şehre bir iyilik yapmayı ihmal etmedi ve onu eski haline getirmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Ayrıca orada üç güverteli bir gemi inşa etti ve oradan arkadaşlarıyla birlikte İtalya'ya doğru yelken açtı ve Brundusium limanına geldi; Oradan Roma'ya vardığında, önce Antonius'a Yahudiye'de başına gelenleri, kardeşi Fasaelus'un Partlar tarafından nasıl yakalanıp öldürüldüğünü, Hyrcanus'un nasıl esir alındığını ve kendilerine bin talentten az olmayan bir miktar para ve Yahudi kökenli beş yüz kadın vaat eden Antigonus'u nasıl kral yaptıklarını anlattı; kadınları geceleyin kaçırdığını ve birçok zorluğa katlanarak düşmanlarının elinden kurtulduğunu; ayrıca akrabalarının kuşatılıp ele geçirilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu ve bu korkunç tehlikelerin hepsini göze alarak, o sırada tek umudu ve kurtarıcısı olan Antonius'a en kısa sürede ulaşmak için yola çıktığını anlattı.

4. Bu anlatım Antony'nin Herod'un durumunda meydana gelen değişikliğe acımasını sağladı; (26) ve kendi kendine bunun

Machine Translated by Google

Bu durum, böylesine büyük makamlara getirilenler arasında yaygın bir durumdu ve onların kaderin getirdiği değişimlere maruz kaldıklarını biliyordu. Sezar, Herod'un Antipater'e kral olması için para teklif etmesi (daha önce de ona tetrark olması için para vermişti) ve özellikle Antigonus'a duyduğu nefret nedeniyle, Herod'un istediği yardımı vermeye çok istekliydi; çünkü Antigonus'u isyankar ve Romalıların düşmanı olarak görüyordu. Sezar ayrıca, babası Antipater ile Mısır'da çektiği savaş zorlukları, ona gösterdiği misafirperverlik ve her zaman gösterdiği iyilik nedeniyle, Herod'un itibarını yükseltmek ve istediği her konuda ona yardım etmek için de istekliydi; ayrıca Herod'a çok düşkün olan Antonius'u da memnun etmek için bunu yaptı. Böylece bir senato toplandı; Önce Messala, sonra da Atratinus, Herod'u bu işe dahil etti ve babasından aldıkları faydaları vurgulayarak, Romalılara karşı duyduğu iyi niyeti hatırlattı. Aynı zamanda Antigonus'u suçlayarak, sadece daha önce onlara karşı çıkması nedeniyle değil, aynı zamanda Romalıları göz ardı edip Partlardan yönetimi ele geçirdiği için de onu düşman ilan ettiler. Bunun üzerine senato kızdı; Antonius ise onlara, Part savaşında Herod'un kral olmasının kendi çıkarları için olduğunu bildirdi. Bu, tüm senatörlere uygun geldi ve buna göre bir kararname çıkardılar.

5. Ve bu, Antonius'un Herod'a olan sevgisinin en önemli örneğiydi; sadece beklemediği bir krallığı ona kazandırmakla kalmadı (çünkü Herod, Romalıların kendisine vereceğini düşünmediği, kraliyet ailesinden bazılarına bahşettikleri krallığı kendisi için isteme niyetiyle gelmemişti; amacı, babası tarafından Aristobulus'un, annesi tarafından da Hyrcanus'un torunu olan karısının erkek kardeşi için istemekti), aynı zamanda bunu o kadar hızlı bir şekilde sağladı ki, beklemediği bir şeyi elde etti ve sadece yedi gün içinde İtalya'dan ayrıldı. Bu genç adamı [torunu] Herod daha sonra öldürttü, bunu ilgili yerde göstereceğiz. Ancak senato dağıldığında, Antonius ve Sezar, Herod aralarında, konsüller ve diğer yöneticiler önlerinde olmak üzere, kurban sunmak ve kararlarını başkentte saklamak için senato binasından çıktılar. Antonius da Herod'a hükümdarlığının ilk gününde ziyafet verdi. Ve böylece bu adam, krallığı elde ederek ona kavuştu.

Machine Translated by Google

Caius Domitius Calvinus'un ikinci kez konsül olduğu ve Caius Asinius Pollio'nun [birinci kez] konsül olduğu yüz seksen dördüncü olimpiyatta.

6. Bütün bunlar olurken Antigonus, Masada'da bulunanları kuşattı; Masada'dakiler diğer tüm ihtiyaçlardan bolca sahiplerdi, ancak sadece sudan (27) yoksunlardı ; öyle ki bu olayda Herod'un kardeşi Yusuf, iki yüz adamıyla birlikte Araplara kaçmayı planlıyordu; çünkü Malchus'un Herod'a karşı işlediği suçlardan pişman olduğunu duymuştu; fakat Tanrı, geceleyin yağmur göndererek onun kaçmasını engelledi, çünkü su depoları bu sayede doldu ve bu nedenle kaçmasına gerek kalmadı; ama artık cesaretleri yerindeydi ve özellikle de ihtiyaç duydukları bol miktarda suyun gönderilmesi ilahi takdirin bir işareti gibi göründüğü için; bu yüzden bir baskın düzenlediler ve Antigonus'un askerleriyle el ele (bazıları açıkça, bazıları gizlice) savaştılar ve birçoğunu yok ettiler. Aynı zamanda Romalıların generali Ventidius, Partları Suriye'den çıkarmak için Suriye'den gönderildi ve Joseph'e yardım etme bahanesiyle onların peşinden Yahudiye'ye yürüdü; ancak gerçekte tüm bu olay, Antigonus'tan para almak için bir hileden başka bir şey değildi; bu yüzden Kudüs'e çok yakın bir yere kamp kurdular ve Antigonus'tan büyük miktarda para aldılar, ardından Antigonus ordunun büyük bir bölümüyle birlikte geri çekildi; ancak işlediği kötülüğün ortaya çıkması için, Antigonus'un da tanıdığı bir grup askeriyle birlikte Silo'yu orada bıraktı, böylece ona rahatsızlık vermesin ve Partların tekrar gelip onu savunacakları umudunu hala taşıyordu.

BÖLÜM 15.

HEROD'UN İTALYA'DAN YAHUDİYA'YA NASIL YOLA ÇIKTIĞI, ANTIGONUS'LA NASIL SAVAŞTIĞI VE O DÖNEMDE YAHUDİYA'DA BAŞKA NELER OLDUĞU.

1. Bu sırada Herod, İtalya'dan Ptolemais'e yelken açmış ve hem yabancılardan hem de kendi yurttaşlarından oluşan hatırı sayılır bir ordu toplamış ve Antignus'a karşı Celile üzerinden yürüyüşe geçmişti. Silo ve Ventidius da, Antonius tarafından Herod'u geri getirmek için gönderilen Dellius'un ikna etmesiyle ona yardım etmek için geldiler. Ventidius'a gelince, o...

Machine Translated by Google

Partların şehirlerde çıkardığı karışıklıkları yatıştırmakla görevliydi; Silo ise gerçekten Yahudiye'deydi, ancak Antigonus tarafından yoldan çıkarılmıştı. Ancak Herod ilerledikçe ordusu her geçen gün büyüdü ve küçük bir istisna dışında tüm Celile ona katıldı; fakat Masada'dakiler için (çünkü kuşatma altındaki kalede bulunanları kurtarmaya çalışmak zorundaydı, çünkü onlar onun akrabalarıydı) Yafa onun için bir engeldi, çünkü Kudüs'e gittiğinde arkasında düşmanlarının elinde güçlü bir kale kalmaması için önce orayı ele geçirmesi gerekiyordu, çünkü orası onunla düşman bir şehirdi. Silo bunu Kudüs'ten ayaklanmak için bir bahane olarak kullandığında ve bunun üzerine Yahudiler tarafından takip edildiğinde, Herod küçük bir birlikle onlara saldırdı ve hem Yahudileri kaçırdı hem de kendini savunmakta çok zorlanan Silo'yu kurtardı; Ancak Hirodes Yafa'yı ele geçirdikten sonra, Masada'da bulunan aile üyelerini serbest bırakmak için acele etti.

Ülke halkından bazıları babasıyla olan dostlukları nedeniyle, bazıları da onun görkemli görünümü nedeniyle, diğerleri ise her ikisinden de aldıkları iyiliklerin karşılığı olarak ona katıldı; ancak en büyük sayı, eğer krallıkta sağlam bir yer edinirse, daha sonra ondan bir şeyler elde etme umuduyla ona geldi.

2. Herod artık güçlü bir orduya sahipti; ve ilerlerken Antigonus, tuzaklar ve pusu kurmak için en uygun geçitlere ve yerlere tuzaklar kurdu; ancak gerçekte bu şekilde düşmana çok az veya hiç zarar veremedi. Böylece Herod, Masada'dan ve Ressa kalesinden ailesini aldı ve sonra Kudüs'e doğru ilerledi. Silo'nun yanındaki askerler de, gücünden korkan birçok vatandaş gibi, ona her zaman eşlik etti; ve şehrin batı tarafına kampını kurar kurmaz, o bölgeyi korumakla görevli askerler ona ok ve mızrak fırlattılar; Bazıları kalabalık halinde dışarı çıkıp Herod'un ordusunun ön saflarıyla el ele savaşmaya geldiğinde, Herod öncelikle surların etrafında ilan vermelerini emretti; halkın iyiliği ve şehrin korunması için geldiğini, en açık düşmanlarına bile kin beslemeyeceğini, en büyük rakiplerinin kendisine karşı işlediği suçları unutmaya hazır olduğunu söyledi. Ancak Antigonus, Herod'un ilan ettirdiği şeye, hem Romalıların hem de Silo'nun önünde, karşılık olarak, krallığı Antigonus'a vermenin adaletli olmayacağını söyledi.

Machine Translated by Google

Herod, sıradan bir adam ve İdumeli, yani yarı Yahudiydi (28) , oysa gelenekleri gereği krallığı kraliyet ailesinden birine vermeleri gerekirdi; çünkü eğer şu anda ona karşı kin besliyorlarsa ve Partlardan aldığı krallığı elinden almaya karar vermişlerse, yine de ailesinden birçok başka kişi de kanun gereği krallığı alabilirdi ve bunlar Romalılara hiçbir şekilde kötülük etmemiş olanlardı; ve rahip ailesinden oldukları için onları dışlamak yakışıksız bir şey olurdu. Şimdi onlar böyle birbirlerine böyle söyleyip iki taraftan da birbirlerini suçlamaya başlarken, Antigonus surda bulunan kendi adamlarına kendilerini savunmaları için izin verdi; onlar da oklarını kullanarak ve düşmanlarına karşı büyük bir çeviklik göstererek onları kulelerden kolayca uzaklaştırdılar.

3. Silo, rüşvet aldığını işte o zaman fark etti; çünkü askerlerinden birçoğunu, erzaklarının yetersizliğinden yüksek sesle şikayet etmeleri ve yiyecek almak için para istemeleri için görevlendirdi; ayrıca, Antigonus'un askerlerinin her şeyi alıp götürmesi nedeniyle şehrin yakınlarındaki yerlerin çöle döndüğünü ve bu yüzden kışlık konaklama için uygun yerlere gitmelerinin uygun olduğunu söyledi; böylece orduyu hareket ettirdi ve yürüyüşe geçmeye çalıştı; ancak Herod, Silo'yu ayrılmaması için ikna etti ve Silo'nun komutanlarına ve askerlerine, Sezar, Antonius ve senato onu oraya gönderdiği için onu terk etmemelerini, çünkü onlara ihtiyaç duydukları her şeyden bolca sağlayacağını ve ihtiyaç duydukları şeylerin büyük bir kısmını kolayca temin edeceğini söyledi; bu ricadan sonra hemen kırsala gitti ve Silo'ya ayrılmak için en ufak bir bahane bile bırakmadı; Çünkü o, beklenmedik miktarda erzak getirmişti ve Samarya civarında yaşayan dostlarına, askerlerin bir süre daha erzak sıkıntısı çekmemesi için, Eriha'ya tahıl, şarap, zeytinyağı, sığır ve diğer tüm erzakları getirmelerini emretti. Antigonus bunun farkındaydı ve hemen, erzak almaya çıkanları durduracak ve pusu kuracak adamlar gönderdi. Böylece bu adamlar Antigonus'un emirlerine uyarak Eriha civarında çok sayıda silahlı adam topladılar, dağlara yerleştiler ve erzak getirenleri gözetlediler.

Ancak Hirodes bu arada boş durmadı; aralarında paralı askerler ve birkaç süvarinin de bulunduğu, beşi Romalı, beşi Yahudi olmak üzere on asker birliği alarak Eriha'ya geldi. Şehri ıssız buldular, ancak elli yüz kişinin karılarıyla birlikte tepelerin üzerine yerleşmiş olduğunu gördüler.

Machine Translated by Google

Çocuklarını yanına alıp gönderdi; fakat Romalılar şehre saldırdılar, yağmaladılar ve evlerin her türlü değerli eşyayla dolu olduğunu gördüler. Bunun üzerine kral Eriha'da bir garnizon bıraktı ve geri döndü, Roma ordusunu kendisine katılan ülkelerde, Yahudiye, Celile ve Samarya'da kışlık karargâh kurmaları için gönderdi. Antigonus, verdiği rüşvetler karşılığında Silo'dan o kadar çok şey kazandı ki, ordunun bir kısmı Antonius'u memnun etmek için Lidda'da konuşlandırıldı. Böylece Romalılar silahlarını bir kenara bıraktılar ve her şeyde bolluk içinde yaşadılar.

4. Fakat Hirodes hareketsiz kalmaktan hoşlanmadı; kardeşi Yusuf'u iki bin silahlı piyade ve dört yüz süvariyle İdumea'ya gönderdi. Kendisi ise Samarya'ya geldi ve annesini ve diğer akrabalarını orada bıraktı, çünkü onlar Masada'dan çıkıp Antigonus'un garnizonlarının elinde bulunan bazı yerleri ele geçirmek için Celile'ye gitmişlerdi. Tanrı'nın kar yağdırmasıyla Sepphoris'e doğru ilerledi; bu sırada Antigonus'un garnizonları geri çekildi ve bolca erzak buldu. Oradan da mağaralarda yaşayan ve ülkede büyük tahribat yapan soyguncuları yok etmeye karar verdi; bu yüzden onlara karşı bir süvari birliği ve üç bölük silahlı piyade gönderdi. Arbela adlı bir köye çok yakındılar; kırkıncı gün sonra kendisi bütün ordusuyla geldi: Düşman ona cesurca saldırdığında, ordusunun sol kanadı geri çekildi; Fakat o, bir grup adamla ortaya çıkarak, zaten zafer kazanmış olanları bozguna uğrattı ve kaçan adamlarını geri çağırdı. Düşmanlarına da baskı yaptı ve farklı yollardan kaçsalar da onları Ürdün Nehri'ne kadar takip etti. Böylece mağaralarda yaşayanlar hariç tüm Celile'yi yanına aldı ve askerlerinin her birine yüz elli drahmi, komutanlarına ise çok daha fazlasını vererek onları kışlık karargâhlara gönderdi. Bu sırada Silo ve komutanları da yanına geldi, çünkü Antigonus onlara artık erzak vermiyordu; çünkü onlara sadece bir aylık erzak vermişti; hatta tüm ülkeye haber göndererek oradaki erzakları alıp dağlara çekilmelerini, böylece Romalıların yiyecek bulup kıtlıktan ölmelerini emretmişti. Ancak Herod bu işi en küçük kardeşi Pheroras'a bıraktı ve ona İskenderiye'ye de gitmesini emretti. Bunun üzerine, askerlerini hızla bol miktarda silahla donattı.

Machine Translated by Google

Bol miktarda erzak temin ettiler ve daha önce harap halde olan İskenderiye'yi yeniden inşa ettiler.

5. Bu sıralarda Antonius bir süre Atina'da kaldı ve o sırada Suriye'de bulunan Ventidius, Silo'yu çağırdı ve ona öncelikle Herod'a mevcut savaşı bitirmede yardım etmesini, ardından da kendi aralarında yürüttükleri savaş için müttefiklerini çağırmasını emretti; ancak Herod, mağaralardaki soyguncular karşı aceleyle harekete geçti ve onlara karşı yürürken Silo'yu Ventidius'a gönderdi. Bu mağaralar son derece sarp dağlardaydı ve ortalarında uçurumlar vardı, mağaralara belirli girişler bulunuyordu ve bu mağaralar keskin kayalarla çevriliydi ve soyguncular tüm aileleriyle birlikte bu mağaralarda saklanıyorlardı; Fakat kral, onları yok etmek ve dağın tepesinden bir makine yardımıyla demir zincirlerle bağlanmış sandıklar yaptırdı; çünkü dağların dik yamaçları nedeniyle onlara ulaşmak veya yukarıdan aşağıya sürünerek inmek mümkün değildi. Bu sandıklar, ellerinde uzun kancalar bulunan silahlı adamlarla doluydu; bu kancalarla kendilerine direnenleri çekip aşağı yuvarlayarak öldürebiliyorlardı. Ancak sandıkların aşağı indirilmesi, sandıkların içinde erzak olmasına rağmen, çok büyük bir tehlike arz ediyordu. Fakat sandıklar aşağı indirildiğinde ve mağaraların ağzındakilerden hiçbiri korkudan sandıklara yaklaşmaya cesaret edemeyip hareketsiz kaldığında, silahlı adamlardan bazıları zırhlarını kuşanıp elleriyle sandıkların aşağı indirildiği zincire tutundular ve mağaraların ağzına girdiler; çünkü soyguncuların mağaralardan çıkmaya cesaret edememesinden dolayı bu kadar gecikme yaşandığını düşünüyorlardı. Mağara ağızlarından birine vardıklarında önce içeridekilerin çoğunu oklarıyla öldürdüler, sonra da direnenleri kancalarıyla kendilerine doğru çekip uçurumdan aşağı yuvarladılar ve daha sonra mağaralara girip daha birçok kişiyi öldürdüler, ardından tekrar sandıklara girip orada hareketsiz kaldılar. Ancak bunun üzerine, geri kalanlar yapılan feryatları duyunca dehşete kapıldılar ve kaçma umutlarını yitirdiler. Bununla birlikte, gece çöktüğünde, tüm bu iş sona erdi. Kral, kendisine teslim olanlara bir haberci aracılığıyla af ilan edince, birçok kişi bu teklifi kabul etti. Ertesi gün de aynı saldırı yöntemi kullanıldı; ve onlar

Machine Translated by Google

Daha da ileri gittiler ve sepetlerle dışarı çıkıp onlarla savaştılar, kapılarının önünde onlarla savaştılar, aralarına ateş gönderdiler ve mağaralarını ateşe verdiler, çünkü içlerinde çok miktarda yanıcı madde vardı. Şimdi bu mağaralardan birinde yedi çocuğu ve karısıyla birlikte yakalanmış yaşlı bir adam vardı; bunlar ondan dışarı çıkıp kendilerini düşmana teslim etmelerine izin vermesini rica ettiler; ama o mağaranın ağzında durdu ve dışarı çıkan her çocuğunu öldürdü, ta ki hepsini öldürene kadar; sonra karısını da öldürdü ve cesetlerini uçurumdan aşağı attı, kendisi de onların ardından atladı ve böylece köleliktense ölümü tercih etti: ama bunu yapmadan önce, o zamanlar kral olmasına rağmen, Herod'u ailesinin alçaklığıyla şiddetle suçladı. Herod da onun yaptıklarını gördü ve elini uzatarak ona hayatı için her türlü güvenceyi teklif etti; böylece sonunda tüm bu mağaralar tamamen ele geçirildi.

6. Kral, Ptolemy'yi bu bölgelerin başına general olarak atadıktan sonra, Antigonus'la savaşmak amacıyla altı yüz süvari ve üç bin zırhlı piyadeyle Samarya'ya gitti. Ancak bu ordu komutası Ptolemy'nin emrinde başarılı olamadı; daha önce Celile'ye sorun çıkaranlar ona saldırdılar ve onu öldürdüler; bunu yaptıktan sonra göller ve ulaşılması neredeyse imkansız yerlere kaçarak, bu yerlerde bulabildikleri her şeyi yağmalayıp talan ettiler.

Fakat Hirodes kısa süre sonra geri döndü ve yaptıkları yüzünden onları cezalandırdı; bu isyancılardan bazılarını öldürdü, kalelere kaçan diğerlerini de kuşattı ve kalelerini yerle bir etti.
Böylece isyanlarına son verdikten sonra, şehirlere yüz talentlik bir ceza kesti.

7. Bu sırada Pacorus bir savaşta öldü ve Partlar yenildi. Bunun üzerine Ventidius, Herod'a yardım etmesi için Macheras'ı iki lejyon ve bin süvariyle gönderdi; Antonius ise ona acele etmesi için teşvikte bulundu. Ancak Macheras, Antigonus'un kışkırtmasıyla, Herod'un onayını almadan (paranın etkisiyle yozlaşmış olduğu için), onun işlerini yakından incelemek üzere yola çıktı. Fakat Antigonus, onun bu niyetinden şüphelenerek şehre girmesine izin vermedi, onu uzakta tuttu, taş attı ve ne demek istediğini açıkça gösterdi. Ancak Macheras, Herod'un kendisine iyi bir tavsiye verdiğini ve bu tavsiyeye kulak vermeyerek hata yaptığını anlayınca geri çekildi.

Machine Translated by Google

Emmaus şehrine gitti ve karşılaştığı Yahudileri, düşmanları da dostları da dahil olmak üzere, çektiği zorluklardan duyduğu öfkeyle öldürdü. Kral bu davranışından dolayı öfkelendi ve Samarya'ya giderek bu meseleler hakkında Antonius'a danışmaya ve kendisine düşmanlarından daha fazla zarar veren bu tür yardımcılarına ihtiyacı olmadığını, Antigonus'u kendi başına yenebileceğini bildirmeye karar verdi. Ancak Macheras onu takip etti ve Antonius'a gitmemesini, eğer gitmeye karar verirse de kardeşi Yusuf'u da yanına almasını ve Antigonus'a karşı savaşmalarına izin vermesini istedi. Macheras'ın ısrarlı ricaları üzerine onunla barıştı. Buna göre, Yusuf'u ordusuyla birlikte orada bıraktı, ancak ona hiçbir tehlikeye girmemesini ve Macheras ile kavga etmemesini tembih etti.

8. Ancak o, kendi adına, hem süvarileri hem de piyadeleriyle birlikte, Antonius'a (o sırada Fırat üzerindeki Samosata kuşatmasındaydı) yardım etmek üzere aceleyle gitti. Antakya'ya vardığında, Antonius'a gitmek için çok istekli olan, ancak barbarların yolda insanlara saldırdığı ve birçok kişiyi öldürdüğü korkusuyla gitmeye cesaret edemeyen çok sayıda adamla karşılaştı. Onları cesaretlendirdi ve yolda onlara önderlik etti. Samosata'ya iki günlük yürüyüş mesafesindeyken, barbarlar Antonius'a gelenleri rahatsız etmek için orada bir pusu kurmuşlardı ve ormanların ovalara doğru daralan geçitlerine, yolcular geniş alana geçene kadar orada bekleyecek olan birçok süvari yerleştirmişlerdi. Ön saflar geçtikten hemen sonra (çünkü Herod arkadan geliyordu), pusuda bekleyen yaklaşık beş yüz kişi aniden üzerlerine saldırdı ve ön safları kaçırdıktan sonra kral, etrafındaki kuvvetlerle birlikte hızla gelerek düşmanı derhal geri püskürttü; bu sayede kendi adamlarının cesaretini artırdı ve onları ilerlemeye teşvik etti, öyle ki daha önce kaçanlar geri döndü ve barbarlar her taraftan öldürüldü. Kral ayrıca onları öldürmeye devam etti ve aralarında çok sayıda yük hayvanı ve kölenin de bulunduğu tüm ganimetleri geri aldı ve yürüyüşüne devam etti; ormanda onlara saldıran ve ovaya giden geçidin yakınında bulunan çok sayıda kişi varken, kral güçlü bir birlikle bunlara da saldırdı ve onları kaçırdı.

Machine Translated by Google

Onlardan birçoğunu öldürdü ve böylece kendilerinden sonra gelenlerin yolunu güvenli hale getirdi; ve bunlar Hirodes'i kurtarıcıları ve koruyucuları olarak adlandırdılar.

9. Ve Samosata'ya yaklaştığında, Antonius, Herod'a bu saygıyı göstermek ve kendisine verdiği yardımdan dolayı, ordusunu tüm uygun kıyafetleriyle onu karşılamaya gönderdi; çünkü barbarların [Yahudiye'de] ona yaptıkları saldırıları duymuştu. Ayrıca, yolda gerçekleştirdiği büyük kahramanlıkları öğrendiği için onu orada görmekten çok memnundu. Bu yüzden ona çok nazik davrandı ve cesaretine hayran kaldı. Antonius da onu görür görmez kucakladı, çok sevgi dolu bir şekilde selamladı ve onu kısa süre önce kral yaptığı için ona üstünlük sağladı; ve kısa bir süre sonra Antiyohos kaleyi teslim etti ve bu nedenle savaş sona erdi; sonra Antonius geri kalanını Sosius'a emanet etti ve ona Herod'a yardım etmesi için emir verdi ve kendisi Mısır'a gitti. Buna göre, Sosius Herod'a yardım etmek için Yahudiye'ye iki lejyon gönderdi ve kendisi de ordunun ana gövdesiyle birlikte onları takip etti.

10. Yusuf, Yahudiye'de şu şekilde öldürülmüştü: Antonius'a gittiğinde kardeşi Herod'un kendisine verdiği görevi unutmuştu; Macheras'ın kendisine ödünç verdiği beş alayla dağlar arasında kamp kurduktan sonra, oraya ait buğdayı biçmek için aceleyle Eriha'ya gitti; Roma alayları yeni kurulmuş ve savaşta beceriksiz olduklarından, büyük ölçüde Suriye'den toplandıklarından, düşman tarafından saldırıya uğradı ve zor yerlerde yakalandı; cesurca savaşırken öldürüldü ve altı alay öldürüldüğü için tüm ordu da yok oldu. Antigonus ölüleri ele geçirdiğinde, kardeşi Pheroras elli talent karşılığında fidyesini geri almak istemesine rağmen, Yusuf'un başını kesti. Bu yenilgiden sonra, Celileliler komutanlarına isyan ettiler ve Hirodes'in tarafındakileri yakalayıp gölde boğdular; Yahudiye'nin büyük bir kısmı isyankar hale geldi; fakat Macheras, Gitta'yı [Samarya'da] tahkim etti.

11. Bu sırada Herod'a haberciler geldi ve olanları ona bildirdiler; Herod Antakya'daki Dafne'ye vardığında ise ona kardeşinin başına gelen kötü kaderi anlattılar; Herod bunu zaten bekliyordu.

Machine Translated by Google

Rüyalarında kendisine görünen ve kardeşinin ölümünü açıkça önceden bildiren bazı görüntüler nedeniyle yürüyüşünü hızlandırdı; Libanus Dağı'na vardığında, yanında bir Roma lejyonu da bulunan yaklaşık sekiz yüz kişilik bir orduyu karşıladı ve bunlarla birlikte Ptolemais'e geldi. Oradan da ordusuyla geceleyin yürüyerek Celile boyunca ilerledi. Düşman burada onunla karşılaştı, savaştı, yenildi ve bir önceki gün çıktıkları aynı kalede sıkışıp kaldılar. Bu yüzden sabahleyin o yere saldırdı; ancak o sırada çok şiddetli olan büyük bir fırtına nedeniyle hiçbir şey yapamadı, ordusunu komşu köylere çekmek zorunda kaldı; ancak Antonius'un gönderdiği diğer lejyon yardıma gelince, kaledeki garnizondakiler korkup geceleyin orayı terk ettiler.

Kral, kardeşinin öldürülmesinin intikamını düşmandan almak amacıyla aceleyle Eriha'ya yürüdü; çadırlarını kurduktan sonra başkomutanlara bir ziyafet verdi; bu ziyafet bittikten ve konuklarını gönderdikten sonra kendi odasına çekildi; ve burada Tanrı'nın krala ne kadar lütufkar davrandığını görebiliriz, çünkü evin üst kısmı içinde kimse yokken çöktü ve kimseyi öldürmedi, öyle ki tüm halk Herod'un Tanrı tarafından sevildiğine inandı, çünkü böylesine büyük ve beklenmedik bir tehlikeden kurtulmuştu.

12. Ancak ertesi gün, düşmanın altı bin askeri dağların tepelerinden Romalılara karşı savaşmak için indi ve bu durum Romalıları çok korkuttu; hafif zırhlı askerler yaklaştı ve dışarı çıkan kralın muhafızlarına ok ve taş yağdırdılar, içlerinden biri de kralın yan tarafına bir ok sapladı. Antigonus ayrıca, düşmana ne kadar güçlü olduğunu ve onlarla olan savaşında yedek askerlerinin olduğunu göstermek amacıyla, Pappus adında bir komutanı bazı birliklerle Samarya'ya gönderdi. Macheras'a karşı koymak için oturdu; ancak Herod, beş şehri ele geçirdikten sonra, içlerinde kalan yaklaşık iki bin kişiyi öldürdü ve şehirleri yaktı, sonra da Isanas adlı bir köyde kamp kurmuş olan Pappus'a karşı savaşmak için geri döndü. Ve Eriha ve Yahudiye'den, bulunduğu yerlere yakın yerlerden birçok kişi ona doğru koştu ve düşman, o sırada çok güçlü olan adamlarına saldırdı ve onlarla savaşa girdi, fakat o onları savaşta yendi; ve kardeşinin öldürülmesinin intikamını almak için onları şiddetle takip etti ve kaçarken öldürdü; ve evler silahlı adamlarla doluydu, (29) ve birçoğu uzaklara kaçtı

Machine Translated by Google

Evlerin tepelerini ele geçirdi, çatılarını yıktı ve alt katların yakalanmış askerlerle dolu olduğunu, hepsinin bir yığın halinde yattığını gördü; bu yüzden üst üste yığılmış askerlerin üzerine taş attılar ve böylece onları öldürdüler; savaş boyunca bundan daha korkunç bir manzara olmamıştı; surların ötesinde muazzam bir ölü kalabalığı üst üste yığılmıştı. Düşmanın moralini en çok bozan da bu oldu, çünkü şimdi ne olacağını tahmin ediyorlardı; çünkü uzak yerlerden gelen, şimdi köyün etrafında bulunan, ancak sonra kaçan çok sayıda insan ortaya çıktı; ve eğer kışın şiddeti onları engellemeseydi, kralın ordusu bu büyük başarıdan cesaret alarak hemen Kudüs'e giderdi ve tüm iş hemen biterdi; çünkü Antigonus zaten nasıl kaçıp şehri terk edebileceğini düşünüyordu.

13. Bu sırada kral, askerlerin akşam yemeğine gitmelerini emretti, çünkü gece geç olmuştu. Kendisi ise çok yorgun olduğu için banyo yapmak üzere bir odaya girdi; işte burada büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldı, ancak Tanrı'nın takdiriyle kurtuldu; çünkü çıplaktı ve banyo yaparken yanında sadece bir hizmetçisi vardı. Zırhlarını giymiş ve korkudan oraya kaçmış olan düşmanlardan bazıları o sırada oradaydı; ve o banyo yaparken, içlerinden ilki çıplak kılıcını çekerek kapıdan çıktı, ardından ikinci ve üçüncüsü de aynı şekilde silahlanmış olarak çıktılar ve o kadar korkmuşlardı ki krala zarar veremediler ve evden çıkarken kendilerine hiçbir zarar gelmediğini düşündüler. Ancak ertesi gün, Pappus'un zaten öldürülmüş olması nedeniyle, onun başını kesti ve kardeşlerinin onun yüzünden çektiği acıların cezası olarak Pheroras'a gönderdi; çünkü o, kardeşini kendi eliyle öldüren kişiydi.

14. Kışın sertliği dindiğinde, Herod ordusunu hareket ettirdi ve Kudüs'e yaklaştı, kampını şehrin hemen yanına kurdu. Roma'da kral ilan edilmesinin üzerinden üç yıl geçmişti; kampını hareket ettirip, en kolay saldırılabilecek sur kısmına yaklaştığında, Pompey'in yaptığı gibi saldırılar düzenlemek amacıyla tapınağın önüne kamp kurdu. Böylece şehri kuşattı.

Machine Translated by Google

Üç sur inşa ettirdi, kuleler diktirdi ve işe çok sayıda işçi çalıştırdı, şehrin etrafındaki ağaçları kesti; ve ordunun şehrin önünde beklemeye başlamasıyla birlikte, işleri denetlemek üzere uygun kişileri atadıktan sonra, evliliğini tamamlamak ve Aristobulus'un oğlu İskender'in kızını eş olarak almak için Samarya'ya gitti; çünkü daha önce anlattığım gibi, onu zaten nişanlamıştı.

BÖLÜM 16.

HEROD, MARIAMNE İLE EVLENDİĞİNDE NASIL BİR ŞEY YAPTI?
SOSIUS'UN YARDIMIYLA VE ZORLA KUDÜS'ÜN ELİNDEN ÇIKILDI;
VE ASMONE HÜKÜMETİ NASIL KURULDU
BİR SONU

1. Düğün bittikten sonra, Sosius, ordusunu orta bölgelerden önceden göndererek Fenike'den geldi. Komutanları olan Sosius da, çok sayıda süvari ve piyadeyle birlikte geldi. Kral da Samarya'dan geldi ve yanında, daha önce orada bulunan ordunun yanı sıra, yaklaşık otuz bin kişilik, hatırı sayılır bir ordu getirdi. Hepsi Kudüs surlarında toplandı ve şehrin kuzey surunda kamp kurdu. Artık on bir lejyonluk, silahlı piyade ve altı bin süvariden oluşan bir orduydular; ayrıca Suriye'den de yardımcı birlikler gelmişlerdi. Generaller ikiydi: Antonius tarafından Herod'a yardım etmesi için gönderilen Sosius ve Herod, Roma'da düşman ilan edilen Antigonus'tan yönetimi almak ve Senato kararına göre kendisi kral olmak için kendi adına gelmişti.

2. Şehrin surları içinde kalan Yahudiler, Hirodes'e karşı büyük bir gayret ve gayretle savaştılar (çünkü bütün millet bir araya toplanmıştı); tapınak hakkında birçok kehanette bulundular ve halkı memnun edecek birçok şey söylediler, sanki Tanrı onları içinde bulundukları tehlikelerden kurtaracakmış gibi; ayrıca şehirden her şeyi alıp götürdüler, böylece ne insanlar ne de hayvanlar için yiyecek bir şey bırakmadılar; ve gizli soygunlarla ihtiyaç duyulan şeylerin kıtlığını daha da artırdılar. Hirodes bunu anlayınca, gizli soygunlarına karşı en uygun yerlerde pusu kurdu ve erzak getirmek için uzak yerlerden silahlı lejyonlar gönderdi, böylece kısa sürede ihtiyaç duyulan her şeye sahip oldular.

Machine Translated by Google

Bol miktarda erzakları vardı. Üç sur kolayca inşa edildi, çünkü sürekli olarak çok sayıda işçi çalışıyordu; yaz mevsimiydi ve ne havadan ne de işçilerden kaynaklanan bir engel yoktu; bu yüzden makinelerini devreye sokup şehrin surlarını sarstılar ve şehre ulaşmak için her türlü yolu denediler; ancak içeridekiler hiçbir korku belirtisi göstermedi, aksine onların makinelerine karşı koymak için de birçok makine geliştirdiler. Ayrıca dışarı çıkıp sadece henüz tamamlanmamış makineleri değil, tamamlanmış olanları da yaktılar; ve el ele geldiklerinde, beceri bakımından Romalılardan geride olsalar da, girişimleri Romalılarınkinden daha az cesur değildi. Ayrıca eskileri yıkıldığında yeni yapılar inşa ettiler ve yer altında tüneller açarak orada karşılaştılar ve savaştılar; ve akıllıca cesaret yerine vahşi bir cesaret kullanarak, bu savaşta sonuna kadar ısrar ettiler; Ve bunu, etraflarını saran güçlü bir ordu varken ve açlık ve temel ihtiyaçlardan yoksunluktan muzdaripken yaptılar; çünkü bu, Şabat yılıydı. Surlara ilk tırmananlar yirmi seçilmiş adamdı, sonrakiler ise Sosius'un yüzbaşılarıydı; çünkü ilk sur kırk günde, ikincisi ise on beş günde ele geçirildi. Bu sırada tapınağın etrafındaki bazı manastırlar yakıldı; Herod, bu yakma işleminin Antigonus tarafından Yahudilerin nefretini ortaya çıkarmak için yapıldığını iddia etti. Tapınağın dış avlusu ve aşağı şehir ele geçirildiğinde, Yahudiler tapınağın iç avlusuna ve yukarı şehre kaçtılar; ancak Romalıların günlük kurbanlarını Tanrı'ya sunmalarını engellemesinden korkarak bir elçilik gönderdiler ve sadece kurban olarak hayvan getirmelerine izin vermelerini istediler; Herod, Romalıların teslim olacağını umarak bunu kabul etti. Fakat Romalıların sandığı gibi davranmadıklarını, aksine krallığı Antigonus'a bırakmak için ona şiddetle karşı çıktıklarını görünce, şehre saldırdı ve şehri ele geçirdi; ve şimdi her yer, uzun süren kuşatmanın Romalıların öfkesi ve Herod'un tarafında olan, rakiplerinden birini bile sağ bırakmak istemeyen Yahudilerin coşkusu yüzünden öldürülenlerle doluydu; böylece dar sokaklarda ve evlerde kalabalıklar tarafından sürekli olarak katledildiler ve tapınağa sığınmaya çalışırken ne bebeklere ne de yaşlılara acınmadı, hatta kadın ve erkeklere bile acınmadı; hatta kral insanları bağışlamaları için yalvarıp yakarsa da, kimse onların ellerini katliamdan alıkoymadı, sanki bir grup deliymiş gibi, ayrım gözetmeksizin her yaştan insana saldırdılar;

Machine Translated by Google

Ve sonra Antigonus, geçmişini veya şimdiki durumunu hiçe sayarak kaleden aşağı indi ve Sosius'un ayaklarına kapandı. Sosius, onun kaderindeki değişime acımadı, aksine onu ölçüsüzce aşağıladı ve ona Antigone [yani bir kadın, erkek değil] diye seslendi; ancak onu bir kadınmış gibi davranıp serbest bırakmak yerine, zincirlere vurdu ve sıkı gözetim altında tuttu.

3. Herod düşmanlarını yendikten sonra, eski yardımcıları olan yabancıları kontrol altında tutmakla meşguldü; çünkü yabancılardan oluşan kalabalık tapınağı ve tapınaktaki kutsal şeyleri görmek için akın ediyordu. Ancak kral, bu yabancıların görmelerinin caiz olmadığı şeylerin görülmesinin, bir zaferden daha büyük bir acı olacağını düşünerek, yalvarışlar, tehditler ve hatta bazen güç kullanarak onları dizginledi. Ayrıca şehirde yapılan yağmayı da yasakladı ve Sosius'a Romalıların şehri hem para hem de insan bakımından boşaltıp onu bir çölün kralı olarak bırakıp bırakmayacaklarını defalarca sordu; ve ona, tüm yaşanabilir yeryüzü üzerindeki egemenliğin, vatandaşlarının böyle bir katliamı için hiçbir şekilde eşdeğer bir tatmin olmadığını söyledi. Sosius, bu yağmanın, askerlerin geçirdiği kuşatma nedeniyle haklı olarak izin verilmesi gerektiğini söylediğinde, Sosius herkese kendi parasından ödüllerini vereceğini ve böylece şehrin geri kalanını yıkımdan kurtaracağını söyledi. Ve verdiği sözü tuttu; her askere soylu bir hediye, komutanlarına da orantılı bir hediye verdi, ama Sosius'a en görkemli hediyeyi verdi, böylece hepsi para dolu bir şekilde ayrıldılar.

4. Bu yıkım, Marcus Agrippa ve Caninius Gallus'un Roma konsülleri olduğu dönemde (30) , yüz seksen beşinci olimpiyatta, üçüncü ayda, oruç bayramında Kudüs şehrinin başına geldi; sanki Pompey döneminde Yahudilerin başına gelen felaketlerden sonra periyodik bir felaketler döngüsü geri dönmüş gibiydi; çünkü Yahudiler aynı gün Pompey tarafından ele geçirilmişti ve bu yirmi yedi yıl sonraydı. Bu yüzden Sosius, Tanrı'ya altın bir taç adadıktan sonra Kudüs'ten ayrıldı ve Antigonus'u zincirlerle Antony'ye götürdü; fakat Herod, Antigonus'un [sadece] Antony tarafından hapiste tutulmasından ve onun tarafından Roma'ya götürüldüğünde davasının senato tarafından dinlenmesini sağlayabileceğinden ve kendisinin kraliyet kanından olduğunu ve Herod'un sadece

Machine Translated by Google

Herod, özel bir adam olduğu için, eğer kendisi Romalıları yaptıklarıyla gücendirmişse, krallığın oğullarına ait olması gerektiğini, çünkü oğullarının aile bağları nedeniyle krallığı yönetmeleri gerektiğini düşünüyordu. Herod bu korkudan dolayı, Antonius'a büyük miktarda para vererek Antigonus'u öldürmesi için onu ikna etmeye çalıştı; bu iş bir kere yapılırsa, bu korkusundan kurtulacaktı. Böylece Asamoneanların yönetimi, kurulmasından yüz yirmi altı yıl sonra sona erdi.

Bu aile, hem soylu kökenleri, hem baş rahipliğin saygınlığı, hem de atalarının milletimiz için gerçekleştirdiği şanlı işler nedeniyle görkemli ve şanlı bir aileydi; ancak bu adamlar kendi aralarındaki anlaşmazlıklar yüzünden yönetimi kaybettiler ve yönetim, sıradan bir aileden gelen, soylu bir kökene sahip olmayan, ancak diğer krallara bağlı olan Antipater'in oğlu Herod'a geçti. Tarih bize Asamonean ailesinin sonunun böyle olduğunu anlatıyor.

SON NOT

(1) Reland burada çok haklı olarak Josephus'un, "hoş, doğru" ve "gerçek" bir tarih yazmanın yanı sıra, "cehalet veya tembellik" nedeniyle [önemli] hiçbir şeyi atlamamak konusunda da büyük bir kaygısı olduğunu beyan etmesinin, bu kararlılığıyla tutarlı olarak [İsa Mesih gibi ünlü bir kişiden] bahsetmeyi atlayamayacağı anlamına geldiğini belirtiyor.

(2) Ünlü Antipater'in veya Antipas'ın babasının da Antipater veya Antipas olduğunu (ki bu ikisi haklı olarak aynı çerçeve olarak kabul edilebilir, ilki Yunan veya Gentile, ikincisi İbrani veya Yahudi son ekiyle) Josephus burada bize temin eder, ancak Eusebias bunun Herod olduğunu söyler.

(3) Strabo'nun Roma'da gördüğü bu "altın asma" veya "bahçe", burada Aristobulus'un babası İskender'in hediyesiymiş gibi yazılmış, oysa Josephus bunu Aristobulus'a atfediyor; ve tarihinin bu bölümünün doğruluğunu kanıtlamak için Strabo'nun bu tanıklığını sunuyor; bu nedenle sıradan kopyalar burada ya hatalı ya da kusurlu görünüyor ve orijinal okuma ya İskender yerine Aristobulus (bir Yunan kopyasında) ya da "Aristobulus'un oğlu" şeklinde görünüyor.

"Alexander"ın Latince kopyalarıyla birlikte; ki bu sonuncusu bana en çok benzeyeni gibi geliyor.

Machine Translated by Google

Muhtemelen. Çünkü Başpiskopos Usher'in, İskender'in onu yaptırdığı ve tapınakta Tanrı'ya adadığı, oradan da Aristobulus'un alıp Pompey'e gönderdiği yönündeki tahminleri son derece olasılık dışıdır ve Josephus'un bu alışılmadık tarihsel noktaların her ikisini de kaydetmekten kaçınmayacağı görüşüne hiç uymamaktadır; ne Yahudi ulusu ne de Pompey'in kendisi, böylesine açık bir kutsal değerlere saygısızlık örneğinden hoşlanmazdı.

(4) Bunlar burada Josephus'un ve Antik'in açık ifadeleridir. B.VIII. Ch. 6. bölüm. 6 ve B.XV. Ch. 4. bölüm. 2. Balsam bahçelerinin ve en iyi hurma ağaçlarının, en azından onun zamanında, Ölü Deniz'in kuzey kesiminde, Eriha ve Kugaddi yakınlarında (Büyük İskender'in de balsamın düştüğünü gördüğü yer) bulunması, Eusebius ve Jerom'u bu bahçelerden birinin denizin güney kesiminde, Zoar veya Segor'da olduğu şeklinde anlayanların hatasını göstermektedir; oysa ya Eriha ve Kugaddi arasında bulunan başka bir Zoar veya Segor'u kastediyor olmalılar ki bu da Josephus'a göre bir hatadır: ki bunu yapmıyor gibi görünüyorlar, ya da Josephus'la doğrudan çelişiyorlar ve bu konuda büyük bir yanılgıya düşüyorlar: Yani, balsam ve en iyi hurma ağaçları, Eusebius ve Jerom'un zamanında Yahudiye'de Josephus'un zamanından çok daha güneyde yetişmiyorsa, bu hatayı gösteriyorum.

(5) Tapınağın etrafındaki duvar için taşların muhtemelen alındığı bu hendeğin belirli derinliği ve genişliği, Josephus'un kopyalarımızda belirtilmemiştir, ancak Strabo, B. XVI. s. 763'te bu hendeğin altmış fit derinliğinde ve iki yüz elli fit genişliğinde olduğunu öğreniyoruz.
Ancak, Josephus'un bir sonraki bölümde derinliğinin muazzam olduğunu söylemesi, Strabo'nun tanımıyla tam olarak örtüşmekte ve Strabo'daki sayılar da Josephus'un tanımının doğruluğunu güçlü bir şekilde teyit etmektedir.

(6) Yani, İsrail'i günaha sürükleyen Yeroboam'ın sapkınlığı ve putperestliği için yıllık oruç günü olan 23 Sivan'da; ya da belki de Josephus'un zamanından önce ve o günlerde başka bir oruç günü de o aya denk gelebilir.

(7) Burada, en büyük zorunluluk halinde bile Şabat gününde Yahudiler için saldırgan savaşın haram olduğu yönündeki bu Ferisivari, batıl inancın, Makabiler döneminden önce hiçbir yerde duymadığımız, Kudüs'ün ele geçirilmesinin asıl sebebi olduğu belirtilmelidir.

Pompey, Sosius ve Titus tarafından, daha önce alıntı yapılan kaynaklardan anlaşıldığı üzere, bu şekilde anılmaktadır.

Machine Translated by Google

Antik Çağ üzerine notta (B. XIII. bölüm 8. kısım 1); Şabat gününde böylesine katı bir dinlenmenin gözetilmesi konusundaki bu titiz batıl inanca, Ferisi Yahudileri ısrarla karşı çıktıklarında, Kurtarıcımız her zaman karşı çıkmıştır; bu, Yeni Ahit'te birçok yerde açıkça görülmektedir, ancak yine de bu batıl inancın Romalılardan kaçışları sırasında onlara ne kadar zararlı olabileceğini ima etmiştir (Matta 25:20).

(8) Bu, Cicero'nun Flaecus için yaptığı söylevde söylediği şu ifadeyle tamamen doğrulanmaktadır: "Cneius Pompeius, fatih olduktan ve Kudüs'ü ele geçirdikten sonra, o tapınağa ait hiçbir şeye dokunmadı."

(9) Burada varsayılan Gadara'nın yıkımı ve Pompey tarafından yeniden inşası hakkında, Savaş hakkındaki nota bakın, BI bölüm 7, kısım 7.

(10) Dean Prideaux, "Roma'da Gabinius aleyhindeki yaygaraya rağmen, Josephus ona yetenekli bir karakter veriyor, sanki kendisine emanet edilen [Yahudiye'de] suçlamada onurla kendini savunmuş gibi."
55. yılda görüşürüz.

(11) Bu tarih, Livy'den Dr. Hudson tarafından en iyi şekilde açıklanmaktadır; Hudson, "Prokonsül A. Gabinius, Yahudilere karşı Pompey'li Ptolemy ve Gabinius'u yeniden tahta geçirdi, ikisi de diğerinde olmayan yeni bir şey söylemeden Mısır krallığına geldi ve kral olarak atadıkları Archelaus'u kovdu," vb. Bkz. Prid. 61 ve 65. yıllarda.

(12) Dr. Hudson, Josephus'taki Antipater'in bu karısının adının, bazı eleştirmenlerin düzeltmeye hazır olduğu gibi, Venüs'ün Yunanca adı olan Cypris değil, İbranice bir son ek olarak Cypros olduğunu gözlemliyor.

(13) Dr. Hudson'ın bu yerle ilgili notunu ele alalım, ki bunun doğru olduğunu varsayıyorum: "Josephus'ta bir hata var; çünkü bize Kudüs'ün yeniden kurulması için bir kararname vaat ettiğinde, çok daha eski bir kararname getiriyor ve bu da sadece dostluk ve birlik anlaşması. Josephus'un bir şey için emir verdiğine ve kâtibinin başka bir şey gerçekleştirdiğine kolayca inanılabilir, Hyrcani'lerle ilgili kararnameleri değiştirerek ve isimlerinin benzerliğinden dolayı aldanarak; çünkü bu, bu ismin ilk başrahibine [John Hyrcanus] aittir, Josephus burada bunu daha sonra yaşamış birine [Alexander Janneus'un oğlu Hyrcanus] atfediyor. Ancak,

Machine Translated by Google

Önerdiği kararname, biraz daha aşağıda, Yahudilerle ilgili Raman kararnameleri derlemesinde yer almaktadır ve Sezar'ın beşinci kez konsül olduğu döneme tarihlenmektedir." Bkz. bölüm 10, kısım 5.

(14) Bu Herod'un ve çocuklarının yaşamında ve ölümünde geçen çeşitli ara sıra sayıları ve kronolojik karakterleri dikkatlice gözlemleyecek olanlar, Josephus'un Herod'un Celile valisi olarak atandığı zamanki yaşı için verdiği sayının on beş değil, yirmi beş yıl olduğunu kesinlikle göreceklerdir. Bkz. bölüm 23, kısım 5 ve bölüm 24, kısım 7; ve özellikle Antiq. B. XVII, bölüm 8, kısım 1, burada Herod yaklaşık kırk dört yıl sonra yetmiş yaşında yaşlı bir adam olarak ölür.

(15) Burada, Yahudi Sanhedrin'in onayı olmadan Yahudiye'de kimsenin idam edilemeyeceğini belirtmekte fayda var; zira Musa'nın yasasında, özellikle canın söz konusu olduğu suç davalarında bile, diğer şehirlerdeki yedi kişilik küçük konseylerden Kudüs'teki yetmiş bir kişilik yüce konseye itiraz edilebileceğine dair mükemmel bir hüküm bulunmaktadır; ve bu, Kurtarıcımızın Luka 13:33'te söylediği şu sözlerle tam olarak örtüşmektedir: "Bir peygamberin Kudüs dışında ölmesi mümkün değildir."

(16) Reland'ın gözlemlediği gibi, bu anlatım, buna Sameas, yani "Şetah'ın oğlu Simeon" diyen Talmudistler tarafından da doğrulanmaktadır.

(17) Hyreanus'un bu sırada Antipater ile birlikte Mısır'da olduğu ve dolayısıyla yardımcısı Antipater'in cesur ve ihtiyatlı eylemlerinin, Julius Caesar'ın bu fermanının varsaydığı gibi, kendisine atfedildiği, Josephus'un 8. bölüm 3. kısmında zaten ortaya koyduğu Strabo'nun tanıklığıyla da teyit edilmektedir.

(18) Dr. Hudson haklı olarak, hem burada hem de 2. bölümde kastedilen, Hyrcanus'un ve Yahudilerin Romalılara olan sadakatine ve iyi niyetine Roma senatosu ve halkı önünde tanıklık eden Romalı imparatorların veya ordu generallerinin esas olarak Pompey, Scaurus ve Gabinius olduğunu varsaymaktadır; Josephus, Yahudilerin onlarla olan ilişkisi açısından, bunların hepsinin tarihini bize zaten vermişti.

Machine Translated by Google

(19) Burada, Bergama vatandaşlarının İbrahim'in tüm İbranilerin atası olduğuna dair son derece dikkat çekici ve otantik bir tanıklığı var; kendi atalarının en eski zamanlarda bu İbranilerin dostları olduğu ve o zamanlar mevcut olan şehirlerinin kamu sanatlarının da bunu doğruladığı; bu kanıt, bu insanlar arasındaki bu kadar eski dostluğun ve ittifakın özel nedenine dair mevcut cehaletimizle göz ardı edilemeyecek kadar güçlüdür. Lakedemonlular ve Yahudilerin akrabalığına dair benzer tam kanıta bakın; ve her ikisinin de İbrahim'in soyundan geldiği, bu halkın Yahudilere yazdığı ve Makabiler Kitabı'nın Birinci Kitabı, 12:19-23'te korunan bir kamu mektubuyla; ve oradan da Josephus, Antiq. B. XII. ch. 4 sect. 10 ile; her iki otantik kayıt da son derece değerlidir. Ayrıca, önde gelen Ermeni tarihçi Moses Chorenensis'in bize bildirdiği şey de dikkate değerdir, s. 83. Part İmparatorluğu'nu kuran Arsaces'in, İbrahim'in soyundan, Chetura'dan geldiği ve böylece Yaratılış 17:6'da söylenen "Ulusların kralları senden çıkacaktır" kehanetinin gerçekleştiği.

(20) Josephus'un 1. bölümde Yahudiler lehine Romalıların tüm kamu kararlarını ortaya koyma vaadini, burada birçoğunu atlaması için sunduğu bahaneyle karşılaştırırsak, topladığı tüm kararları yazıya dökmeye geldiğinde, bunların o kadar çok olduğunu gördüğünü ve bunu yapmaya kalkışırsa okuyucularını çok yoracağını düşündüğünü, bunun da geri kalanını atlaması için yeterli bir mazeret olduğunu düşündüğünü gözlemleyebiliriz; yine de onun ortaya koyduğu kararlar, tarihine o kadar güçlü bir doğrulama sağlıyor ve hatta Roma antik çağlarına bile o kadar büyük bir ışık tutuyor ki, meraklıların bu tür eksiklikler için azımsanmayacak kadar üzüldüğüne inanıyorum.

(21) Sextus Caesar'ın halefi olarak gönderilen Suriye başkanı Marcus için Romalı tarihçiler, Josephus'ta "Marcus"u okumamızı ve bunu hem bu Antik Çağlar'da hem de onun Savaşlar Tarihi'nde sürekli olarak okumamızı istiyorlar; zira bilginler genel olarak bu konuda hemfikirdir.

(22) Bu ve sonraki bölümlerde okuyucu, Gronovius'un Yahudiler lehine çıkarılan Roma kararnameleri hakkındaki notlarında, haklarının ve ayrıcalıklarının Romalılardan genellikle parayla satın alındığını ne kadar doğru bir şekilde gözlemlediğini kolayca fark edecektir. Hem Romalılar hem de yetkili diğer kişilerle ilgili bu türden birçok örnek, Josephus'un eserinde, hem şimdi hem de bundan sonra karşımıza çıkacaktır.

Machine Translated by Google

ve bu notlarda çeşitli vesilelerle özellikle dikkate alınmasına gerek yoktur. Buna göre, başkomutan Aziz Pavlus'a "büyük bir meblağ karşılığında özgürlüğünü elde ettiğini" itiraf eder (Elçiler 22:28); aynı yazarın da haklı olarak vardığı gibi, Aziz Pavlus'un ataları da muhtemelen aileleri için benzer bir özgürlüğü parayla satın almışlardır.

(23) Bu madde açıkça, Julius Caesar'ın Brutus ve Cassius tarafından öldürülmesi üzerine meydana gelen ve Virgil, Pliny ve diğer Romalı yazarlar tarafından büyük ölçüde dikkate alınan, iyi bilinen ancak alışılmadık ve çok uzun süren güneş kararmasına atıfta bulunmaktadır. Virgil'in Georgics'ine, BI, sonundan hemen önce ve Pliny'nin Nat. Hist. B. IL bölüm 33'üne bakınız.

(24) Burada, eski zamanlarda sadece nişanlanmanın akrabalık için yeterli bir temel olarak kabul edildiğini, Hyrcanus'un burada Herod'un kayınpederi olarak adlandırıldığını, çünkü torunu Mariarune'nin onunla nişanlı olduğunu, ancak evliliğin dört yıl sonra tamamlandığını belirtmeliyiz. Bkz. Matta 1:16.

(25) Musa'nın bu kanunu, rahiplerin bedenlerinin her yerinde "kusursuz" olmaları gerektiği yönündedir ve bu kanun Levililer 21:17-24'te yer almaktadır.

(26) Herod'un kronolojisi ve Roma'da ilk kez kral ilan edildiği zaman ile Antigonus'un fethi ve katledilmesi üzerine rakipsiz olarak ikinci saltanatına başladığı zaman ile ilgili olarak, her ikisi de esas olarak Josephus'taki bu ve sonraki iki bölümden türetilmiştir, bkz. bölüm 6 ve bölüm 15, bölüm 10.

(27) Masada'daki bu vahim su kıtlığı, Partların burayı ele geçirmesine ramak kala (hem burada hem de Savaş Hakkında, B.)
(I. bölüm 15. kısım 1) artık yaz mevsiminin başladığının bir göstergesidir.

(28) Herod döneminde ve bir bakıma yüzüne karşı Antigonus'un İdumeli, yani yarı Yahudi olduğunu söylemesi, bana göre, onun gözdesi ve dalkavuğu Şamlı Nikolaus'un, soyunun Babil esaretine kadar Yahudilerden geldiği iddiasından (bölüm 1, kısım 3) çok daha büyük bir otoriteye sahip gibi görünüyor. Buna göre Josephus, babası Antipater'in Yahudilerle aynı halktan olduğunu (bölüm viii, kısım 1) ve doğuştan Yahudi olduğunu (Antiq. B.) söylese de, onu her zaman İdumeli olarak kabul eder.

Machine Translated by Google

XX. bölüm 8. kısım 7; nitekim İdumeliler gibi adalet adına din değiştirenlerin hepsi zamanla Yahudilerle aynı halk olarak kabul edildi.

(29) Burada, Hirodes'in askerlerinin, üst katları söküp altlarını yıkmak için düşmanlarla dolu bu evlerin tepelerine ancak dışarıdan merdivenlerle çıkabildiklerini gözlemlememiz faydalı olabilir; bu da Yeni Ahit'teki, insanların oraya dışarıdan merdivenlerle çıktıklarını gösteren bazı ayetleri açıklamaktadır. Bkz. Matta 24:17; Markos 13:15; Luka 5:19; 17:31.

(30) Burada, Josephus'un, Herod'un Roma'da krallığı ilk elde etmesi ile Kudüs'ün ele geçirilmesi ve Antigonus'un ölümü üzerine ikinci elde etmesi arasında üç yıldan fazla bir süre geçtiğini tam ve sık sık bize temin ettiğini belirtmek gerekir. Bu aralığın mevcut tarihi, ordunun kışlık karargâha girmesinden iki kez bahseder ki bu belki de iki ayrı kışa ait olabilir, bölüm 15, kısım 3, 4; ve Josephus, bu karargâhlarda ne kadar süre kaldıklarından bahsetmese de, Herod'un yeni krallığında yerleşmesini sağlamakla görevli olan Ventidius, Silo ve Macheras'ın uzun ve kasıtlı gecikmelerini anlatır; bu kişiler bu amaç için yeterli kuvvete sahip görünmüyorlardı ve kesinlikle Antigonus tarafından mümkün olan en uzun gecikmeleri sağlamak için yozlaştırılmışlardı. Ayrıca, Herod'un aynı aralıkta yaptığı birçok büyük eylemin ayrıntılı anlatımlarını da verir ki bu da Herod'un Samosata'ya gitmesinden önceki bu aralığın oldukça uzun olduğunu açıkça gösterir. Ancak Josephus'ta eksik olan şey, Ermeni tarihçi Moses Chorenensis tarafından o döneme ait tarih eseri olan B. II. bölüm 18.'de eksiksiz olarak tamamlanmıştır. Chorenensis, o dönemde Ermenistan kralı ve bu Part savaşının baş yöneticisi olan Tigranes'in, Herod'un Roma'da kral olmasından iki yıl sonra hüküm sürdüğünü, ancak Antonius'un Samosata'da, tam o civarda, şehri kuşatmak için oraya gelene kadar ölümünü duymadığını doğrudan belirtir. Bundan sonra Herod, ona üç yüz kırk mil uzaklıktaki zorlu, düşmanlarla dolu bir ülkeden geçerek bir ordu getirmiş ve Samosata kuşatmasında ona katılarak şehri ele geçirmiştir. Daha sonra Herod ve Sosins, aynı sayıda büyük ordularıyla üç yüz kırk mil geri dönmüş ve kısa bir süre sonra Kudüs'ü kuşatmaya başladıklarında, ancak beş aylık bir kuşatmanın ardından şehri ele geçirebilmişlerdir. Bütün bunlar bir araya getirildiğinde, Josephus'ta eksik olan her şeyi eksiksiz olarak tamamlar ve bu dönemlerin tüm kronolojisini tartışmasız bir şekilde güvence altına alır.

Machine Translated by Google

Kitap XV

ON SEKİZ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

ANTIGONUS'UN ÖLÜMÜNDEN HEROD'UN TAPINAĞI TAMAMLAMASINA KADAR.

BÖLÜM 1.

POLLIO VE SAMEAS HAKKINDA. HEROD, ANTIGONUS'UN DOSTLARININ ÖNCÜSÜNÜ ÖLDÜRÜR VE ŞEHRİN ZENGİNLİĞİNİ YAĞMALAR. ANTONY, ANTIGONUS'UN KAFASINI KESER.

1. Sosius ve Herod'un Kudüs'ü nasıl zorla ele geçirdikleri ve Antigonus'u nasıl esir aldıkları, önceki kitapta tarafımızdan anlatılmıştır. Şimdi anlatıma devam edeceğiz. Herod, tüm Yahudiye'nin yönetimini eline geçirdiğinden, şehirdeki özel kişilerden kendi tarafında olanları terfi ettirdi, ancak düşmanlarının safına katılmayı seçenleri her gün cezalandırmaktan ve intikam almaktan asla vazgeçmedi.

Fakat Ferisi Pollio ve onun öğrencisi Sameas, diğerlerinden daha çok O'nun tarafından onurlandırıldı; çünkü Kudüs kuşatıldığında, vatandaşlara Herod'u kabul etmelerini tavsiye ettiler ve bu tavsiyelerinin karşılığını fazlasıyla aldılar. Ancak bu Pollio, Herod'un ölüm kalım yargısına çıktığı sırada, Hyrcanus'a ve diğer yargıçlara, şimdi kaçmasına izin verdikleri bu Herod'un daha sonra hepsini nasıl cezalandıracağını bir kınama biçimi olarak önceden bildirdi; bu da zamanla gerçekleşti ve Tanrı onun söylediği sözleri yerine getirdi.

2. Bu sırada, Kudüs'ü ele geçiren Hirodes, tüm kraliyet süslerini alıp götürdü ve zenginlerin elde ettiklerini yağmaladı; bu yollarla büyük miktarda gümüş ve altın biriktirdikten sonra, hepsini Antonius'a ve çevresindeki dostlarına verdi. Ayrıca Antigonius'un partisinin önde gelen kırk beş adamını öldürdü ve hiçbir şeyin çalınmaması için şehrin kapılarına nöbetçiler yerleştirdi.

Machine Translated by Google

Ölü bedenleriyle birlikte dışarı çıkarıldılar. Ölüleri de aradılar ve gümüş, altın veya başka bir hazine ne bulunursa krala götürüldü; ve onlara getirdiği sefaletin sonu gelmedi; bu sıkıntı kısmen, hâlâ daha fazlasına ihtiyaç duyan naip prensin açgözlülüğünden, kısmen de hâlâ devam eden ve ülkeyi hâlâ ekilmemiş halde bırakan Şabat yılından kaynaklanıyordu, çünkü o yıl topraklarımızı ekmemiz yasaktı. Antony, Antigonus'u esir olarak aldığında, onu zaferine kadar tutmaya karar verdi; ancak milletin isyankarlaştığını ve Herod'a olan nefretlerinden dolayı Antigonus'a iyi niyet beslemeye devam ettiklerini duyunca, onu Antakya'da idam etmeye karar verdi, çünkü aksi takdirde Yahudiler hiçbir şekilde sakinleştirilemezdi. Kapadokyalı Strabo da söylediklerimi doğruluyor ve şöyle diyor: "Antoni, Yahudi Antigonus'un Antakya'ya getirilmesini ve orada başının kesilmesini emretti. Bana kalırsa bu Antoni, bir kralın başını kesen ilk kişiydi; çünkü Yahudilerin zihinlerini, yerine kral yaptığı Herod'u kabul etmeleri için başka bir şekilde ikna edemeyeceğini düşünüyordu; çünkü eski krallarına duydukları büyük sevgi nedeniyle, hiçbir işkenceyle onu kral olarak çağırmaya zorlayamazlardı; bu yüzden bu onursuz ölümün, Antigonus'un hatırasına duydukları değeri azaltacağını ve aynı zamanda Herod'a duydukları nefreti azaltacağını düşündü." Strabo'nun aktardıkları bu kadar.

BÖLÜM 2.

HYRCANUS'UN PARTİLER TARAFINDAN NASIL SERBEST BIRAKILDIKTAN SONRA HEROD'A GERİ DÖNDÜĞÜ VE ANANELUS'UN BAŞRAHİP ATANDIĞINI DUYDUĞUNDA ALEXANDRA'NIN NE YAPTIĞI.

1. Herod krallığı ele geçirdikten sonra, o sırada Partlar arasında esir olan başrahip Hyrcanus tekrar onun yanına geldi ve şu şekilde esaretten kurtuldu: Partların generalleri Barzafarnes ve Pakorus, önce başrahip, sonra kral olan Hyrcanus'u ve Herod'un kardeşi Phasaelus'u esir alıp Partlara götürdüler. Phasaelus, esaret altında olmanın utancına katlanamadı; ve ölümle birlikte

Machine Translated by Google

Şöhret, her türlü hayattan daha iyiydi; daha önce anlattığım gibi, kendi celladı oldu.

2. Fakat Hyrcanus Partia'ya getirildiğinde, Kral Fırat, onun ne kadar soylu bir aileden olduğunu zaten öğrenmiş olduğu için ona çok nazik davrandı; bu nedenle onu zincirlerinden kurtardı ve Babil'de (1) çok sayıda Yahudinin yaşadığı bir yerde ona bir yer verdi. Bu Yahudiler, Fırat'a kadar yaşayan tüm Yahudi ulusu gibi Hyrcanus'u baş rahip ve kral olarak onurlandırdılar; bu saygı onu çok memnun etti. Ancak Herod'un krallığı aldığını öğrendiğinde, ona karşı hâlâ iyi niyetli olduğu ve Herod'un kendisinden aldığı iyiliği hatırlayacağını umduğu için yeni umutlar yeşerdi; ve yargılandığı sırada ve hakkında ölüm cezası verileceği tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında, onu bu tehlikeden ve tüm cezadan kurtardı. Buna göre, sık sık büyük bir sevgiyle yanına gelen Yahudi ile bu konuyu konuştu; Fakat onu aralarında tutmaya çalıştılar ve ona yaptıkları iyilikleri ve gösterdikleri saygıyı hatırlatarak, bu saygıların baş rahiplerine veya krallarına gösterebileceklerinden hiç de aşağı olmadığını belirterek, onunla kalmasını istediler. Onu kalmaya ikna etmelerinin en büyük sebebinin ise, Antigonus tarafından vücuduna verilen o sakatlık nedeniyle [Yahudiye'de] bu makamlara sahip olamaması olduğunu söylediler; ayrıca kralların, sıradan insanlar oldukları zamanlarda aldıkları iyiliklerin karşılığını genellikle vermediklerini, servetlerinin zirvesindeyken bu iyiliklerde genellikle önemli değişiklikler meydana getirdiğini belirttiler.

3. Şimdi, bu argümanları kendi çıkarına olacak şekilde ona öne sürmüş olsalar da, Hyrcanus yine de ayrılmak istiyordu. Herod da ona yazdı ve Phraates'ten ve oradaki Yahudilerden, kendisiyle birlikte sahip olacağı kraliyet yetkisini ona esirgememelerini rica etmesini istedi; çünkü şimdi, Hyrcanus'un da alması gerektiği gibi, kendisinin de ondan aldığı iyiliklerin karşılığını ödeme zamanıydı, zira o onu yetiştirmiş ve kurtarmıştı. Ve Hyrcanus'a böyle yazdığı gibi, elçisi Saramallas'ı da Phraates'e gönderdi ve onunla birlikte birçok hediye gönderdi ve ondan en nazik şekilde kendisine engel olmamasını rica etti.

Machine Translated by Google

Hayırseverine duyduğu minnettarlık. Ancak Herod'un bu gayreti bu prensipten kaynaklanmıyordu; aksine, o ülkeye haklı bir hakkı olmadan vali olarak atanmasından korkuyordu ve haklı sebeplerle durumunun değişmesinden endişeleniyordu. Bu yüzden Hyrcanus'u bir an önce kendi kontrolüne almak ya da tamamen ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yaptı; sonuncusunu ise daha sonra gerçekleştirdi.

4. Buna göre, Hyrcanus, Part kralının izniyle ve kendisine para sağlayan Yahudilerin masraflarıyla, tam bir güvenle geldiğinde, Herod onu mümkün olan her türlü saygıyla karşıladı, halka açık toplantılarda ona en üst yeri verdi ve ziyafetlerde onu diğerlerinin hepsinin üstüne koyarak onu aldattı. Ona babası diye seslendi ve kendisine karşı herhangi bir hain planından şüphelenmemesi için mümkün olan her yolu denedi. Ayrıca, yönetimini güvence altına almak için başka şeyler de yaptı, bu da kendi ailesinde bir isyana neden oldu; çünkü herhangi bir ünlü kişiyi Tanrı'nın baş rahibi yapma konusunda temkinli davranarak, (2) Babil'den adı Ananelus olan sıradan bir rahibi getirtti ve ona baş rahiplik görevini verdi.

5. Ancak, Hyrcanus'un kızı ve Kral Aristobulus'un oğlu İskender'in karısı olan ve İskender'e [iki] çocuk da doğuran Alexandra, bu aşağılamaya katlanamadı. Bu oğul, son derece yakışıklıydı ve Aristobulus olarak anılıyordu; kızı Mariamne ise Herod ile evliydi ve güzelliğiyle de ünlüydü. Alexandra çok rahatsız oldu ve oğluna yapılan bu aşağılamayı son derece kötü karşıladı; oğlu hayattayken, baş rahiplik makamının kendisine verilmesi için başka birinin getirilmesini çok kötü buldu.

Bu nedenle, oğlu için başrahiplik makamını elde etmek amacıyla, mektuplarının iletilmesinde kendisine yardımcı olan müzisyen Kleopatra'ya bir mektup yazarak Antonius'tan arabuluculuk yapmasını rica etti.

6. Fakat Antonius bu isteği yerine getirmekte gecikince, arkadaşı Dellius (3) bazı işler için Yahudiye'ye geldi; ve Aristobulus'u görünce, çocuğun boyuna ve yakışıklılığına, kralın karısı Mariarune'ye de aynı şekilde hayran kaldı ve Alexandra'yı en güzel çocukların annesi olarak övdü. Ve Alexandra onunla konuşmaya geldiğinde, Dellius onu ikisinin de resmini çizdirmeye ikna etti,

Machine Translated by Google

ve onları Antonius'a göndermesini, böylece onları gördüğünde Alexandra'nın isteyeceği hiçbir şeyi reddetmeyeceğini söyledi. Buna göre, Alexandra bu sözlerle yüceldi ve resimleri Antonius'a gönderdi. Dellius da aşırıya kaçarak konuştu ve bu çocukların insanlardan değil, bir tanrıdan gelmiş gibi göründüğünü söyledi. Bunu yapmaktaki amacı, Antonius'u onlarla birlikte ahlaksız zevklere sürüklemekti; Antonius, Herod'un karısı olduğu için kızı çağırmaktan utandı ve Kleopatra'dan alacağı azarlardan dolayı bundan kaçındı; ancak olabildiğince edepli bir şekilde genç adamı çağırdı; ancak bunu yapmanın kendisi için zor olacağını düşünmediği sürece bunu yapmayacağını da ekledi. Bu mektup Herod'a ulaştığında, Aristobulus gibi yakışıklı, hayatının baharında olan, on altı yaşında ve soylu bir aileden gelen birini, hele ki Romalıların en önde gelen adamı ve aşk hayatında kendisine kötü davranacak olan, ayrıca gücünün izin verdiği zevklere kontrolsüzce düşkün olan Antonius'a göndermenin güvenli olmadığını düşündü. Bu nedenle ona, eğer bu çocuk ülkeden dışarı çıkarsa, her yerin savaş ve kargaşa içinde olacağını, çünkü Yahudilerin hükümette bir değişiklik ve kendilerine yeni bir kral gelmesini umduklarını yazdı.

7. Herod, Antonius'tan bu şekilde özür diledikten sonra, çocuğun veya Alexandra'nın onursuzca muamele görmesine tamamen izin vermeyeceğine karar verdi; ancak karısı Mariamne, kardeşine başrahiplik makamını geri vermesi için ona şiddetle baskı yaptı; ve Herod, bu makama sahip olduktan sonra ülke dışına çıkamayacağı için bunun kendi çıkarına olduğunu düşündü. Bu yüzden arkadaşlarını bir araya çağırdı ve Alexandra'nın gizlice kraliyet otoritesine karşı komplo kurduğunu ve Kleopatra aracılığıyla, kendisinin hükümetten mahrum bırakılmasını ve Antonius'un aracılığıyla bu gencin onun yerine kamu işlerinin yönetimini üstlenmesini sağlamaya çalıştığını; ve bu yönteminin adaletsiz olduğunu, çünkü aynı zamanda kızını şu an sahip olduğu makamdan mahrum bırakacağını ve büyük çaba sarf ederek ve olağanüstü riskler alarak elde ettiği krallığa karışıklık getireceğini söyledi; Ancak, onun kötü uygulamalarını çok iyi hatırladığı halde, kendisi doğru olanı yapmaktan vazgeçmeyeceğini, hatta şimdi bile gence başrahiplik görevini vereceğini; ve daha önce Ananelus'u görevlendirdiğini, çünkü Aristobulus'un o zamanlar çok küçük bir çocuk olduğunu söyledi. Şimdi, bunu rastgele değil, düşünerek söyledi.

Machine Translated by Google

Kadınları ve danıştığı arkadaşlarını kandırmak için elinden gelen en iyi inceliği kullanarak, Alexandra bu beklenmedik vaatten duyduğu büyük sevinç ve içinde bulunduğu şüphelerden duyduğu korku nedeniyle ağlamaya başladı; ve kendisi için şu özrü dile getirdi: [Yüksek] rahiplik konusunda, oğlunun içinde bulunduğu utançtan çok endişe duyduğunu ve bu yüzden onu elde etmek için elinden gelenin en iyisini yaptığını; ancak krallık konusunda hiçbir girişimde bulunmadığını ve eğer kendisine [oğlu için] teklif edilirse kabul etmeyeceğini; ve şimdi oğlunun sivil yönetimi elinde tuttuğu sürece oğlunun saygınlığıyla yetineceğini ve böylece ailesinin geri kalanının tamamı için yönetimdeki özel yeteneğinden kaynaklanan güvenceye sahip olacağını; şimdi onun iyiliklerinden etkilendiğini ve oğluna gösterdiği bu onuru minnetle kabul ettiğini ve bundan sonra tamamen itaatkar olacağını söyledi. Ve eğer ailesinin soyluluğu ve bunun kendisine sağladığını düşündüğü hareket özgürlüğü, bu konuda çok aceleci ve düşüncesiz davranmasına neden olduysa, kendisini mazur görmesini rica etti. Böylece birbirleriyle bu şekilde konuştuktan sonra bir anlaşmaya vardılar ve ortaya çıkan tüm şüpheler ortadan kalktı.

BÖLÜM 3.

HEROD'UN, ARISTOBULUS'U BAŞRAHİP YAPTIKTAN SONRA KISA SÜREDE ÖLDÜRÜLMESİNİ NASIL SAĞLADIĞI VE ARISTOBULUS HAKKINDA ANTONY'YE NASIL ÖZÜR DİLEDİĞİ; AYRICA YUSUF VE MARIAMNE HAKKINDA DA.

1. Bunun üzerine Kral Herod, daha önce de belirttiğimiz gibi bu ülkeden olmayan, Fırat'ın ötesine esir götürülen Yahudilerden biri olan Ananelus'tan başrahipliği hemen aldı; zira esir götürülen ve Babil civarında yaşayan, Ananelus'un da geldiği bu halktan on binlerce kişi vardı. O, başrahipler soyundandı (4) ve eskiden Herod'un özel bir dostuydu; ilk kez kral olduğunda bu makamı ona vermişti ve şimdi de ailesindeki sorunları yatıştırmak için onu tekrar bu makamdan uzaklaştırdı, ancak yaptığı şey açıkça yasa dışıydı, çünkü [eskiden] daha önce bu makamda bulunan hiç kimse bu makamdan mahrum bırakılmamıştı. Bu kişi Antiochus Epiphanes'ti.

Machine Translated by Google

Bu yasayı ilk çiğneyen ve İsa'yı bu yetkiden mahrum bırakıp yerine kardeşi Onias'ı başrahip yapan kişi Aristobulus'tu. Bunu yapan ikinci kişi Aristobulus'tu ve bu makamı kardeşinden [Hyrcanus'tan] aldı; ve bu Herod, bu yüksek makamı [Arianflus'tan] alıp yerine bu genç adam Aristobulus'a veren üçüncü kişiydi.

2. Herod, ailesindeki ayrılıkları iyileştirmiş gibi görünüyordu; ancak, sık sık olduğu gibi, birbirleriyle barışmış gibi görünen insanlara karşı şüpheciydi ve Alexandra'nın daha önce de yeniliklere yönelme girişimlerinde bulunduğunu düşünerek, uygun bir fırsat bulursa bu girişimlerine devam edeceğinden korkuyordu; bu yüzden sarayda ikamet etmesini ve kamu işlerine karışmamasını emretti. Muhafızları da o kadar dikkatliydi ki, özel hayatında her gün yaptığı hiçbir şey gizlenmiyordu. Tüm bu zorluklar onu yavaş yavaş sabırsızlandırdı ve Herod'dan nefret etmeye başladı; çünkü son derece gururlu bir kadın olarak, etrafındaki bu şüpheci muhafızlara büyük bir öfke duyuyordu; çünkü bu muhafızlar, konuşma özgürlüğünden mahrum bırakılmaktansa, başına gelebilecek her şeye katlanmayı tercih ediyor ve onursal bir muhafız adı altında kölelik ve terör içinde yaşamayı kabul etmiyordu. Bu nedenle Kleopatra'ya haber gönderdi ve içinde bulunduğu durumdan uzun uzun şikayet etti, ondan elinden gelen yardımı yapmasını rica etti. Bunun üzerine Kleopatra ona oğlunu da yanına alıp hemen Mısır'a gelmesini tavsiye etti. Bu tavsiye onu memnun etti ve kaçmak için şu planı kurdu: İki ceset taşımak için yapılmış gibi iki tabut yaptırdı, birini kendisine, diğerini oğluna koydu ve niyetini bilen hizmetkarlarına onları gece vakti götürmelerini emretti. Yolları oradan deniz kıyısına olacaktı ve onları Mısır'a götürecek bir gemi hazırdı. Hizmetkarlarından biri olan Ezop, tesadüfen arkadaşlarından biri olan Sabion'a rastladı ve bu durumu daha önce bildiğini düşünerek ona anlattı. Sabion bunu öğrenince (ki daha önce Herod'un düşmanıydı ve [babası] Antipater'e tuzak kuran ve zehir verenlerden biri olarak görülüyordu), bu keşfin Herod'un nefretini iyiliğe dönüştüreceğini umdu; bu yüzden krala Alexandra'nın bu gizli planını anlattı: bunun üzerine kral, Alexandra'nın planını uygulamasına izin verdi ve onu suçüstü yakaladı; ancak yine de suçunu görmezden geldi; ve bunu yapmaya çok istekli olmasına rağmen, ona ağır bir şey yapmaya cesaret edemedi, çünkü biliyordu ki...

Machine Translated by Google

Kleopatra, ona duyduğu nefret nedeniyle suçlanmasına katlanamazdı; aksine, onları affetmesinin sebebinin onun cömertliği ve büyük ölçülülüğüymüş gibi davrandı. Ancak, bu genç adamı bir şekilde ortadan kaldırmayı kendine niyet etmişti; fakat bunu hemen şimdi veya son olaylardan hemen sonra yapmazsa, muhtemelen daha iyi gizlenebileceğini düşündü.

3. Ve şimdi, aramızda çokça kutlanan bir bayram olan Çadır Bayramı yaklaşırken, o günleri geçirdi ve hem kendisi hem de halkın geri kalanı bu sırada çok neşeliydi; yine de bu sırada onda ortaya çıkan kıskançlık, onu yalanın neyle ilgili olduğunu yapmaya acele etmeye ve onu buna kışkırtmaya neden oldu; çünkü şimdi on yedinci yaşında olan bu genç Aristobulus, kanuna göre kurbanları sunmak için sunağa çıktığında ve bunu baş rahipliğinin süsleriyle yaptığında ve kutsal görevleri yerine getirdiğinde, (5) son derece yakışıklı ve o yaştaki erkeklerden genellikle daha uzun boylu görünüyordu ve yüzünde, soyundan geldiği o yüksek ailenin özelliklerini büyük ölçüde sergiliyordu - halk arasında ona karşı sıcak bir coşku ve sevgi belirdi ve büyükbabası Aristobulus'un eylemlerinin hatırası zihinlerinde tazeydi; Ve ona olan sevgileri o kadar ağır basmıştı ki, ona olan eğilimlerini göstermekten kendilerini alamadılar. Hem sevindiler hem de şaşkına döndüler ve ona yaptıkları sevinç dolu alkışlara iyi dileklerini de kattılar; öyle ki, halkın iyi niyeti çok açık bir şekilde ortaya çıktı; ve bir monarşi altında yapılması uygun olmayacak kadar pervasızca, ailesinden aldıkları mutluluğu ilan ettiler.

Bütün bunlar üzerine Herod, genç adama karşı planladığı şeyi tamamlamaya karar verdi. Bu nedenle festival bittiğinde ve orada onları ağırlayan Alexandra ile Eriha'da (6) ziyafet çekerken , genç adama karşı çok hoşgörülü davrandı ve onu tenha bir yere çekti ve aynı zamanda onunla çocukça ve gülünç bir şekilde oynadı. O yerin havası normalden daha sıcaktı; bu yüzden bir anda ve çılgınca bir şekilde dışarı çıktılar; ve evin etrafında bulunan büyük balık havuzlarının yanında dururlarken, sıcak bir günün ortasında oldukları için serinlemek için [yüzmeye] gittiler. Başlangıçta sadece Herod'un hizmetkarlarının ve tanıdıklarının yüzmesini izliyorlardı; ancak bir süre sonra, genç adam, Herod'un teşvikiyle,

Machine Translated by Google

Herod'un tanıdığı ve görevlendirdiği kişiler, onu yüzerken suya batırıp, akşam karanlığında, sanki sadece eğlence olsun diye suya daldırdılar; ve tamamen boğulana kadar da durmadılar. Böylece Aristobulus, on sekiz yıldan fazla yaşamadan (7) ve sadece bir yıl başrahiplik görevini sürdürerek öldürüldü; Ananelus şimdi bu başrahipliği geri aldı.

4. Bu üzücü olay kadınlara anlatıldığında, önlerinde yatan cesedi görünce sevinçleri yerini feryada bıraktı ve acıları ölçüsüz oldu. Bu haberin yayılmasıyla Kudüs şehri de büyük bir üzüntüye boğuldu; her aile bu felaketi sanki başkasına değil de kendi içlerinden birine aitmiş gibi gördü. Ancak Alexandra, onun [kasten] öldürüldüğünü öğrenince daha derinden etkilendi. Cinayetin nasıl işlendiğini bildiği için acısı diğerlerinden daha büyüktü; ancak daha büyük bir felaketin olabileceği ihtimaline karşı buna katlanmak zorundaydı; ve sık sık kendi eliyle intihar etme isteği duydu, ancak yine de kendini tuttu, böylece gizlice işlenen bu haksız cinayetin intikamını alacak kadar uzun yaşayabileceğini umdu. Hayır, daha da ötesi, daha uzun yaşamak ve oğlunun kasten öldürüldüğünden şüphelendiği izlenimini vermemek için çaba göstermeye ve böylece uygun bir fırsatta intikam alma olanağına sahip olabileceğini düşünmeye karar verdi. Bu şekilde kendini dizginledi ki, böyle bir şüphe beslediği bilinmesin. Ancak Herod, çocuğun ölümünün kendi planı yüzünden olduğuna kimsenin inanmaması için çabaladı; ve bu amaçla sadece sıradan üzüntü belirtilerini göstermekle kalmadı, aynı zamanda gözyaşlarına boğuldu ve gerçek bir ruh karışıklığı sergiledi; ve belki de bu vesileyle, çocuğun yüzünü bu kadar genç ve güzel görünce duygularına yenik düştü, oysa ölümü kendi güvenliğine hizmet edecekti. En azından bu keder, onun için bir nebze de olsa özür dileme amacı taşıyordu; Cenaze törenine gelince, çok görkemli olmasını sağlamak için büyük özen gösterdi; bedeninin konulacağı bir mezar için büyük hazırlıklar yaptı, bol miktarda baharat temin etti ve birçok süs eşyasını onunla birlikte gömdü; öyle ki, derin üzüntü içinde olan kadınlar bile buna şaşırdılar ve bu şekilde bir nebze teselli buldular.

Machine Translated by Google

5. Ancak, bu tür şeyler Alexandra'nın kederini dindiremedi; bu acı olayın hatırası, üzüntüsünü hem derin hem de inatçı hale getirdi. Bu nedenle, bu hain sahneyi ve oğlunun nasıl öldürüldüğünü Kleopatra'ya anlattı; ancak Kleopatra, daha önce de yaptığı gibi ona elinden gelen tatmini vermek ve Alexandra'nın talihsizliklerine acımak istediği için, olayı kendi üzerine aldı ve Antonius'un sessiz kalmasına izin vermedi, aksine onu çocuğun öldürülmesi için cezalandırmaya teşvik etti; çünkü Herod'un, kendisine ait olmayan bir krallığın kralı yapılmışken, gerçekte kraliyet kanından olanlara karşı böylesine korkunç suçlar işlemesinin yakışıksız bir şey olduğunu savundu. Antonius bu argümanlardan ikna oldu; ve Laodicea'ya geldiğinde, Herod'a gelip Aristobulus'a yaptıklarını savunmasını emretti, çünkü böylesine hain bir planın, eğer bu işte parmağı varsa, iyi bir plan olmadığını belirtti. Herod, hem suçlamadan hem de Kleopatra'nın kendisine duyduğu ve Antonius'un ondan nefret etmesini sağlamaya çalıştığı düşmanlığından korkuyordu. Bu nedenle, Antonius'un emrine uymaya karar verdi, çünkü bundan kaçınmanın hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden amcası Yusuf'u hükümet ve kamu işleri için vekil olarak bıraktı ve ona özel bir talimat verdi: Eğer Antonius onu öldürürse, Mariamne'yi de hemen öldürmesini istedi; çünkü karısına karşı derin bir sevgi besliyordu ve ölümünden sonra, güzelliği nedeniyle başka bir adamla nişanlanmasının kendisine zarar vereceğinden korkuyordu. Ancak ima ettiği şeyin özü şuydu: Antonius, daha önce güzelliğini duyduktan sonra ona aşık olmuştu. Böylece Herod, Yusuf'a bu talimatı verdikten ve gerçekten de hayatını kurtarma umudu kalmadıktan sonra, Antonius'un yanına gitti.

6. Fakat Yusuf, krallığın kamu işlerini yönettiği ve bu nedenle hem işi gerektirdiği için hem de kraliçeye göstermesi gereken saygıdan dolayı sık sık Mariamne ile birlikte olduğu için, sık sık Herod'un ona olan iyiliğinden ve büyük sevgisinden bahsederdi; ve kadınlar, özellikle Alexandra, onun bu konuşmalarını kadınsı alaylara dönüştürdüğünde, Yusuf kralın eğilimlerini gösterme konusunda o kadar istekliydi ki, aldığı suçlamayı dile getirdi ve buradan Herod'un onsuz yaşayamayacağını ve eğer başına kötü bir şey gelirse, öldükten sonra bile ondan ayrı kalmaya dayanamayacağını kanıtladı.

Machine Translated by Google

"Öldü." diye söyledi Yusuf. Ancak kadınlar, doğal olarak, bunu Hirodes'in onlara duyduğu güçlü sevginin bir örneği olarak değil, onlara karşı uyguladığı sert muamelenin bir göstergesi olarak algıladılar; Hirodes öldükten sonra bile yıkımdan ve zalimce bir ölümden kurtulamayacaklarını düşündüler. Ve bu sözü [Yusuf'un sözü], kadınların daha sonra ona karşı duydukları şiddetli şüphelerin temelini oluşturdu.

7. Bu sırada, Herod'un düşmanları arasında Kudüs şehrinde, Antonius'un Herod'a işkence edip öldürdüğüne dair bir söylenti yayıldı. Bu söylenti, doğal olarak, sarayda bulunanları, özellikle de kadınları rahatsız etti; bunun üzerine Alexandra, Yusuf'u saraydan ayrılıp, o sırada Julius'un komutasındaki ve krallığı korumak için şehir çevresinde kamp kurmuş olan Roma lejyonunun sancaktarlarına katılmaya ikna etmeye çalıştı; çünkü bu sayede, sarayda herhangi bir karışıklık çıkarsa, Romalıların kendilerine dost olması nedeniyle daha güvende olacaklardı; ayrıca, Antonius'un bir kez olsun Mariamne ile görüşmesi halinde en yüksek otoriteyi elde etmeyi umuyorlardı, böylece krallığı geri kazanacak ve kraliyet soyundan gelmeleri nedeniyle umabilecekleri her şeye sahip olacaklardı.

8. Fakat bu görüşmelerin ortasında, Herod'dan tüm işleriyle ilgili mektuplar getirildi ve bu mektuplar, daha önce beklediklerinin aksine, raporların aksini gösterdi; çünkü Antonius'un yanına geldiğinde, Kudüs'ten getirdiği hediyelerle onunla olan ilgisini kısa sürede geri kazandı; ve onunla konuşarak öfkesini dindirmeyi başardı, böylece Kleopatra'nın ikna çabaları, dostluğunu yeniden kazanmak için getirdiği argümanlar ve hediyelerden daha az etkili oldu; çünkü Antonius, bir kraldan hükümet işleri hakkında hesap istemenin iyi olmadığını, bu şekilde kral olamayacağını, ancak ona bu yetkiyi verenlerin onu kullanmasına izin vermesi gerektiğini söyledi. Aynı şeyleri Kleopatra'ya da söyledi, kralın hükümet işlerine karışmamasının en iyisi olacağını belirtti. Herod bu olayları bir kayıt altına aldı ve Antonius'tan aldığı diğer onurları da ayrıntılı olarak anlattı; davaları dinlerken yanında oturduğunu, her gün onunla birlikte yemek yediğini ve Kleopatra'nın kendisine yönelttiği sert eleştirilere rağmen bu lütuflardan yararlandığını belirtti. Herod, ülkesini çok özlediği için Antonius'tan krallığın kendisine verilmesi için ısrarla ricada bulunmuştu.

Machine Translated by Google

Kleopatra, Antony'yi ortadan kaldırmak için elinden gelen tüm gayreti göstermişti; ancak Antony'nin kendisine karşı adil davrandığını ve artık ondan kötü bir muamele görme endişesi taşımadığını; ve kısa süre sonra, yönetimi ve kamu işlerini yürütmesinde kendisine olan lütfunun daha da sağlam bir güvencesiyle geri döndüğünü; ve Antony'nin Kleopatra'ya istediğinin yerine Celesyria'yı vermesiyle Kleopatra'nın açgözlü huyundan artık hiçbir umut kalmadığını; böylece onu hemen yatıştırdığını ve Kleopatra'nın kendisine Yahudiye'yi vermesi için yaptığı yalvarışlardan kurtulduğunu belirtmişti.

9. Bu mektuplar getirildiğinde, kadınlar Herod'un öldüğü sanılırken düşündükleri Romalılara kaçma girişiminden vazgeçtiler; ancak bu amaçları gizli değildi; kral Antonius'u Partlara karşı yola çıkardıktan sonra Yahudiye'ye döndüğünde, hem kız kardeşi Salome hem de annesi ona Alexandra'nın niyetlerini bildirdi. Salome ayrıca Yusuf'a karşı, iftiradan başka bir şey olmasa da, sık sık Mariamne ile gizli ilişkiler yaşadığını da ekledi. Bunu söylemesinin sebebi, uzun zamandır ona karşı kötü niyet beslemesiydi; çünkü aralarında anlaşmazlık çıktığında Mariamne çok ileri gidiyor ve diğerlerini soylarının bayağılığıyla suçluyordu. Ancak Mariamne'ye her zaman çok sıcak bir sevgi besleyen Herod, bu durumdan hemen rahatsız oldu ve kıskançlığın azabına dayanamadı, yine de ona duyduğu sevgi nedeniyle ona karşı herhangi bir pervasızca bir şey yapmaktan kendini alıkoydu; Ancak şiddetli sevgisi ve kıskançlığı onu, Yusuf meselesi hakkında Mariamne'den tek başına bilgi almaya itti; fakat Mariamne yemin ederek bunu reddetti ve masum bir kadının kendi savunmasında söyleyebileceği her şeyi söyledi; böylece kral yavaş yavaş şüpheden vazgeçti ve ona olan öfkesini dindirdi; karısına duyduğu tutkuya yenik düşerek, onun hakkında duyduklarına inanmış gibi göründüğü için özür diledi ve onun mütevazı davranışını birçok kez takdir etti, ona duyduğu olağanüstü sevgi ve iyiliği dile getirdi; sonunda, aşıklar arasında alışıldığı gibi, ikisi de gözyaşlarına boğuldu ve birbirlerine son derece şefkatli bir sevgiyle sarıldılar. Ancak kral, Marianme'nin sadakatine olan inancını giderek daha fazla dile getirip, onu da kendisine aynı şekilde güvenmeye ikna etmeye çalışınca, Marianme şöyle dedi: "Antoni'den sana herhangi bir zarar gelirse, buna sebep olmayan benim de seninle birlikte yok olmam emrini vermen, senin sevginin bir işareti değil miydi?"

Machine Translated by Google

"Bana mı?" Bu sözler ağzından dökülünce kral şok oldu ve hemen onu kollarından bıraktı, bağırdı, kendi elleriyle saçlarını yoldu ve "Yusuf'un karısıyla suç teşkil eden bir ilişki yaşadığına dair açık bir kanıt bulduğunu" söyledi; çünkü aralarında bu kadar büyük bir yakınlık ve sağlam bir güven olmasaydı, Yusuf'un yalnızken ona söylediklerini asla söylemezdi. Bu öfke anında karısını öldürmek istedi; ancak ona olan sevgisi hâlâ ağır bastığı için bu arzusunu dizginledi, yine de uzun süreli bir keder ve zihin huzursuzluğu yaşadı. Bununla birlikte, Yusuf'u gözünün önüne bile getirmeden öldürme emri verdi; Alexandra'ya gelince, onu bağladı ve tüm bu kötülüğün sebebi olarak gözaltında tuttu.

BÖLÜM 4.

Kleopatra'nın Antonius'tan Yahudiye ve Arabistan'ın bazı kısımlarını aldıktan sonra Yahudiye'ye nasıl geldiği ve Herod'un ona nasıl birçok hediye verdiği ve onu Mısır'a dönüş yolunda nasıl desteklediği anlatılıyor.

1. O sırada Suriye'nin işleri, Kleopatra'nın Antonius'u herkesin topraklarına el koymaya ikna etmeye yönelik sürekli girişimleri nedeniyle karışıklık içindeydi; zira Kleopatra, Antonius'u bu toprakları çeşitli prenslerden alıp kendisine vermeye ikna etmişti ve Antonius'un ona olan sevgisiyle esir olması nedeniyle Kleopatra'nın Antonius üzerinde büyük bir etkisi vardı.

O, doğası gereği çok hırslıydı ve kötülük konusunda hiçbir şeyden geri durmuyordu. Mısır kralı olacağını bildiği için henüz on beş yaşındayken erkek kardeşini zehirlemişti; ve Efes'teki Diana tapınağında dua ederken kız kardeşi Arsinoe'yi Antonius aracılığıyla öldürtmüştü; çünkü para kazanma umudu varsa, hem tapınakları hem de mezarları kirletmeye hazırdı. En dokunulmaz sayılan kutsal yerlerden bile içindeki süsleri almaktan çekinmezdi; ya da en ufak bir kutsal olmayan yer bile, bu kötü yaratığın hırslı ruh haline biraz olsun katkıda bulunacaksa, ondan en aşağılayıcı muameleyi görmeye hazırdı: yine de tüm bunlar, şehvetlerinin kölesi olan bu aşırıya kaçan kadına yetmedi, aklına gelen her şeyi istediğini sanıyordu.

Machine Translated by Google

Bunu elde etmek için elinden gelenin en iyisini yaptı; bu nedenle Antonius'u sürekli olarak başkalarının topraklarını ellerinden alıp kendisine vermesi için acele ettirdi. Onunla birlikte Suriye'yi geçerken, orayı ele geçirmeyi başardı; bu yüzden Antonius, Partları o ülkelere getirmekle suçladığı Ptolemy'nin oğlu Lisanias'ı öldürdü. Ayrıca Antonius'tan Yahudiye ve Arabistan'ı kendisine vermesini istedi ve bunun için bu ülkeleri mevcut yöneticilerinden almasını rica etti. Antonius'a gelince, bu kadından o kadar etkilenmişti ki, sadece konuşmasının değil, bir şekilde büyülenmiş gibi her istediğini yapmaya mecbur bırakıldığını düşünebilirsiniz; yine de, kadının en büyük haksızlıkları onu o kadar utandırdı ki, onu ikna ettiği o bariz zulümleri her zaman yapmaya razı olmadı. Bu nedenle, onu tamamen reddetmemek ve onun emrettiği her şeyi yaparak açıkça kötü bir adam gibi görünmemek için, o ülkelerin her birinin bazı kısımlarını eski yöneticilerinden alıp ona verdi. Böylece, atalarından beri özgür şehirler olduklarını bildiği Tyre ve Sidon hariç, Eleutherus nehri içindeki Mısır'a kadar olan şehirleri ona verdi; oysa kadın onu bu şehirleri de kendisine vermesi için sık sık ısrar etmişti.

2. Kleopatra bu kadarını elde ettikten ve Antonius'a Ermenistan'a Fırat'a kadar olan seferinde eşlik ettikten sonra geri döndü ve Apalia ile Şam'a geldi, oradan da Yahudiye'ye geçti. Orada Herod onu karşıladı ve ondan Arabistan'ın bazı bölgelerini ve Eriha civarından gelen gelirleri topladı. Bu ülke, orada yetişen ve en değerli ilaç olan balsamı yetiştirir. Ayrıca, hem sayıca çok hem de türlerinin en iyileri olan hurma ağaçları da bulunur.

Kleopatra orada bulunduğu ve sık sık Herod ile birlikte olduğu zamanlarda, kral ile zina yapmaya çalıştı; bu tür zevklere düşkünlüğünde gizlilik de göstermedi; ve belki de ona karşı bir ölçüde aşk besliyordu; ya da daha muhtemel olanı, ondan bu tür zina dolu bir ilişki elde etmeyi amaçlayarak ona hain bir tuzak kurdu: ancak genel olarak, ona karşı duyduğu aşkla dolu görünüyordu. Herod, Kleopatra'nın herkese can sıkıcı bir kadın olduğunu bildiği için uzun zamandır ona iyi niyet beslememişti; ve o zamanlar, bu girişim şehvetten kaynaklanıyorsa, onu özellikle nefret etmeye değer bulmuştu; ayrıca, eğer böyle bir girişimde bulunuyorsa, onu öldürerek entrikalarını engellemeyi de düşünmüştü. Ancak, onunla birlikte hareket etmeyi reddetti.

Machine Translated by Google

Antony, arkadaşlarına çeşitli teklifler sundu ve onları, artık onu elinde tuttuğu için öldürmemesi konusunda danışmak üzere bir konsey topladı; çünkü böylece, zaten ona sıkıntı veren ve gelecekte de öyle kalması beklenen birçok kişiyi ondan kurtaracaktı; ve bu durum, Antony'nin kendisi için de büyük bir avantaj olacaktı, çünkü eğer bir gün onun sadakatine ihtiyaç duyacağı bir durum ortaya çıkarsa, ona kesinlikle sadık kalmayacaktı. Ancak bu tavsiyeye uymayı düşündüğünde, arkadaşları ona izin vermedi ve öncelikle böyle büyük bir şeye kalkışmanın ve kendini büyük bir tehlikeye atmanın doğru olmadığını söylediler; ve ona çok baskı yaptılar ve aceleci bir şey yapmaması için yalvardılar, çünkü Antony buna asla katlanmazdı, hayır, birileri bunun kendi çıkarına olduğunu açıkça gözlerinin önüne serse bile. Ve bu şiddet ve hain yöntemle onu konuşmasından mahrum bırakmanın, muhtemelen Herod'un duygularını daha da alevlendireceği düşünülüyordu. Ayrıca, bu girişimin o dönemde dünyada kendi cinsiyetinin en yüksek onuruna sahip bir kadına karşı yapılması nedeniyle, savunmasında kayda değer bir şey sunabileceği de görünmüyordu; ve böyle bir girişimden beklenen herhangi bir fayda, eğer bu durumda böyle bir şey varsayılabiliyorsa, bunu yaparken üstleneceği küstahlık nedeniyle kınanmayı hak ediyordu: Bu hususlar, böyle yaparak hem kendisine hem de soyuna büyük ve kalıcı zararlar getireceğini, oysa hala onun ikna edeceği kötülüğü reddetme ve aynı zamanda onurlu bir şekilde kurtulma gücüne sahip olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Böylece Herod'u korkutarak ve bu girişimin muhtemelen içine düşeceği tehlikeyi ona göstererek, onu bundan alıkoydular. Bu yüzden Kleopatra'ya nazik davrandı, ona hediyeler verdi ve onu Mısır'a kadar uğurladı.

3. Ancak Antonius Ermenistan'ı boyunduruk altına aldı ve Tigranes'in oğlu Artabazes'i çocukları ve valileriyle birlikte zincire vurarak Mısır'a gönderdi ve onları, ayrıca o krallıktan aldığı tüm kraliyet süslerini Kleopatra'ya hediye etti. O sırada kaçmayı başaran en büyük oğlu Artakias ise Ermenistan krallığını ele geçirdi; ancak Arklakus ve Nero Sezar, küçük kardeşi Tigranes'i tekrar krallığa getirerek onu tahttan indirdiler; ancak bu olay epey sonra gerçekleşti.

Machine Translated by Google

4. Ancak Herod'un, Antonius'un Kleopatra'ya verdiği ülke için ödemesi gereken haraçlara gelince, Kleopatra'nın kendisinden nefret etmesine neden olacak herhangi bir durum yaratmanın güvenli olmadığını düşünerek ona karşı adil davrandı. Herod'un Kleopatra'ya ödemeyi üstlendiği haraç olan Arabistan kralına gelince, bir süre gerçekten de iki yüz talente denk gelen bir miktar ödedi; ancak daha sonra çok cimri ve ödemelerinde yavaş davrandı ve bazı kısımlarını ödemeye bile zor ikna edildi, hatta bazı kesintiler olmadan ödemeye bile yanaşmadı.

BÖLÜM 5.

HEROD'UN ARABİSTAN KRALIYLA NASIL SAVAŞTIĞI VE BİRÇOK SAVAŞTAN SONRA ONU NASIL YENDİĞİ VE ARAPLAR TARAFINDAN O MİLLETİN VALİSİ OLARAK NASIL SEÇİLDİĞİ; AYRICA BÜYÜK BİR DEPREM HAKKINDA.

1. Bunun üzerine Herod, kendisine karşı nankörlüğü ve nihayetinde kendisine karşı adil hiçbir şey yapmaması nedeniyle Arabistan kralına karşı savaşmaya hazırlandı; zira Herod, Roma savaşını kendi savaşını geciktirmek için bir fırsat olarak kullanmıştı; çünkü şimdi, Sezar ve Antonius'un dünyanın en büyük gücü için savaşacağı 187. Olimpiyatlara denk gelen Aktium Savaşı bekleniyordu; ancak Herod, uzun zamandır çok verimli bir ülkeye sahip olduğu ve büyük vergiler topladığı ve bunlarla büyük ordular kurduğu için, bir grup adam topladı, onları tüm gerekli malzemelerle özenle donattı ve Antonius'un yardımcıları olarak görevlendirdi. Fakat Antonius, yardımına ihtiyacı olmadığını söyledi; ancak hem kendisinden hem de Kleopatra'dan ne kadar hain olduğunu duyduğu için, Arabistan kralını cezalandırmasını emretti; Çünkü Kleopatra'nın istediği buydu; bu iki kralın birbirlerine olabildiğince büyük zararlar vermelerinin kendi çıkarına olduğunu düşünüyordu. Antonius'un bu mesajı üzerine Herod geri döndü, ancak hemen Arabistan'ı işgal etmek için ordusunu yanında tuttu. Süvari ve piyadelerden oluşan ordusu hazır olduğunda, Diospolis'e doğru yürüdü; Araplar da yaklaşmakta olan bu savaştan habersiz olmadıkları için onları karşılamaya geldiler; ve büyük bir savaşın ardından Yahudiler zafer kazandı. Ancak daha sonra başka bir kalabalık toplandı.

Machine Translated by Google

Arapların ordusu, Celesyria'ya ait bir yer olan Kana'daydı. Herod bu durumdan önceden haberdardı; bu yüzden sahip olduğu kuvvetlerin büyük bir kısmıyla onlara karşı yürüyüşe geçti; Kana'ya yaklaştığında kamp kurmaya karar verdi ve düşmana saldırmak için uygun bir zaman bulmak amacıyla bir siper inşa etti; ancak bu emirleri verirken, Yahudi kalabalığı gecikmemesini ve kendilerini Araplara karşı yönetmesini haykırdı. Çok iyi bir düzen içinde olduklarına inanarak büyük bir coşkuyla ilerlediler; özellikle de önceki savaşta galip gelenler ve düşmanlarının kendileriyle yakın bir çatışmaya girmesine bile izin vermeyenler öyleydi. Ve bu kadar kargaşa ve büyük bir istek gösterdiklerinde, kral kalabalığın o an sergilediği bu coşkudan yararlanmaya karar verdi; Ve onlara cesaret konusunda geri kalmayacağına dair güvence verdikten sonra, onları öne geçirdi ve zırhıyla hepsinin önünde durdu; tüm alaylar da kendi saflarında onu takip etti. Bunun üzerine Araplar arasında büyük bir şaşkınlık yaşandı; çünkü Yahudilerin fethedilemeyeceğini anladıklarında ve cesaretleri arttığında, büyük bir kısmı kaçtı ve savaşmaktan kaçındı; ve eğer Antonius Yahudilerin üzerine saldırmasaydı ve onları perişan etmeseydi, tamamen yok edilmiş olacaklardı; çünkü bu adam Kleopatra'nın oradaki askerlerinin generaliydi ve Herod ile düşmandı ve savaşın sonucunu büyük bir özlemle izliyordu. Ayrıca, Araplar cesur ve başarılı bir şey yaparlarsa, hareketsiz kalmaya karar vermişti; ancak gerçekte olduğu gibi yenilirlerse, kendi kuvvetleriyle ve ülkenin onun için topladığı kuvvetlerle Yahudilere saldıracaktı. Böylece, Yahudiler yorgun düşmüş ve düşmanı çoktan yendiklerini sanmışken, beklenmedik bir anda üzerlerine saldırdı ve büyük bir katliam gerçekleştirdi; çünkü Yahudiler cesaretlerini tanıdıkları düşmanlarına karşı harcamış ve zaferlerinden sonra huzur içinde eğlenmeye hazırlanırken, onlara yeniden saldıranlar tarafından kolayca yenildiler ve özellikle atların işe yaramadığı, çok taşlı ve saldıranların kendilerinden daha iyi tanıdığı yerlerde büyük kayıplar verdiler. Yahudiler bu kayıpları yaşadıktan sonra, Araplar yenilgiden sonra moral buldular ve geri dönerek kaçanları katlettiler; gerçekten de her türlü katliam sık sık yaşanıyordu ve kaçanlardan sadece birkaçı kampa geri dönebiliyordu. Kral Herod, savaştan umudunu kestiğinde, onlara yardım getirmek için yanlarına gitti; ancak zamanında yetişemedi.

Machine Translated by Google

Onlara herhangi bir hizmette bulunmak için yeterli gücü yoktu, ancak bunu yapmak için çok çaba sarf etti; Yahudi kampı ele geçirildi; böylece Araplar beklenmedik bir şekilde çok görkemli bir başarı elde ettiler, kendi başlarına asla kazanamayacakları bir zaferi kazandılar ve düşman ordusunun büyük bir bölümünü öldürdüler: Bundan sonra Herod, ancak özel bir haydut gibi davranabildi ve Arabistan'ın birçok yerine baskınlar düzenleyerek, dağlar arasında kamp kurup meydan savaşından her türlü şekilde kaçınırken, ani saldırılarla düşmanları rahatsız etti; yine de bu konudaki gayreti ve ağır çalışmasıyla düşmanı büyük ölçüde yıprattı. Ayrıca kendi kuvvetlerine de büyük özen gösterdi ve işlerini eski haline getirmek için elinden gelen tüm imkanları kullandı.

2. Bu sırada, Herod'un hükümdarlığının yedinci yılında (8) Aktium'da Octavius Caesar ile Antony arasında bir savaş yaşandı ve o sırada Yahudiye'de daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir deprem oldu ve bu deprem o ülkedeki büyükbaş hayvanlara büyük bir zarar verdi. Yaklaşık on bin adam da evlerin yıkılmasıyla öldü; ancak tarlada konaklayan ordu bu üzücü olaydan zarar görmedi. Araplar bundan haberdar olduklarında ve Yahudilerden nefret edenler ve haberleri abartmaktan zevk alanlar bunu onlara anlattığında, düşmanlarının ülkesinin tamamen yıkıldığını ve adamlarının tamamen yok edildiğini düşünerek moral buldular ve artık kendilerine karşı koyabilecek hiçbir şey kalmadığını sandılar.

Buna göre, tüm bunlar olduktan sonra onlarla barış yapmak için gelen Yahudi elçilerini yakaladılar, öldürdüler ve ordularına karşı büyük bir istekle saldırdılar; ancak Yahudiler onlara karşı koymaya cesaret edemediler ve yaşadıkları felaketlerden o kadar bunaldılar ki, işlerine hiç önem vermediler, umutsuzluğa düştüler; çünkü savaşlarda onlarla tekrar eşit şartlarda olabileceklerine veya başka yerlerden yardım alabileceklerine dair hiçbir umutları yoktu, üstelik yurt içindeki işleri de büyük sıkıntılar içindeydi. İşler bu haldeyken, kral sözleriyle komutanları ikna etmeye ve tamamen çökmüş olan morallerini yükseltmeye çalıştı; önce daha iyi olanlardan bazılarını önceden cesaretlendirmeye ve cesaretlendirmeye çalıştı, sonra da daha önce yapmaktan kaçındığı, yaşanan felaketler nedeniyle huzursuz olmalarından korktuğu kalabalığa bir konuşma yapmaya cesaret etti; böylece kalabalığa şu şekilde teselli edici bir konuşma yaptı:

Machine Translated by Google

3. "Arkadaşlarım, biliyorsunuz ki, yakın zamanda birçok kaza yaşadık ve bu kazalar yaptığımız işi durdurdu. Cesaretleriyle diğerlerinden en çok öne çıkanların bile bu gibi durumlarda moralini yüksek tutması zor olabilir; ancak savaşmaktan kaçınamayacağımız ve yaşanan hiçbir şeyin kendi ellerimizle, tek bir cesur ve iyi yapılmış eylemle, iyi bir duruma geri döndürülemeyeceği bir nitelikte olmadığı için, size hem biraz cesaret vermek hem de biraz bilgi vermek istedim; bu tasarımımın her iki kısmı da şu noktaya hizmet edecek: Kendi öz metanetinizi koruyabilmeniz. Öncelikle, bu savaşın bizim tarafımızda haklı bir savaş olduğunu ve bu nedenle bir zorunluluk savaşı olduğunu ve rakiplerimizin adaletsizliğinden kaynaklandığını size göstereceğim; çünkü bundan bir kez emin olursanız, bu sizin için gerçek bir cesaret kaynağı olacaktır; bundan sonra da, içinde bulunduğumuz talihsizliklerin Önemsiz bir mesele olduğunu ve zafer için en büyük umuda sahip olduğumuzu belirtmek isterim. İlk olarak, söylediklerime şahitlik etmeniz için size başvuracağım. Arapların kötülüğünden habersiz değilsiniz; bu kötülük, diğer tüm insanlar için inanılmaz görünecek ve Tanrı'ya karşı en büyük barbarlığı ve cehaleti gösterecek kadar büyüktür. Bize karşı yaptıkları başlıca saldırılar, açgözlülük ve hasetten kaynaklanmıştır; ve bize sinsi ve ani bir şekilde saldırmışlardır. Bu tür davranışlarının birçok örneğini neden sıralayayım ki? Kendi yönetimlerini kaybetme ve Kleopatra'nın kölesi olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarında, onları bu korkudan kurtaran başka neler vardı? Çünkü Antonius ile olan dostluğum ve bize karşı olan nazik tavrı, bu Arapların bile tamamen mahvolmamasına neden oldu; Antonius, şüphe uyandırabilecek herhangi bir şey yapmaya isteksizdi. Bize karşı acımasız davrandılar: Fakat o, topraklarımızın bir kısmını Kleopatra'ya vermeye karar verdiğinde, ben de bu işi kendi hediyelerimle hallederek her iki millete de güvence sağladım; paranın sorumluluğunu üstlendim ve ona iki yüz talent verdim, ayrıca bu vergiye tabi topraklara konulan iki yüz talent daha için de kefil oldum; ve onlar bizi bundan mahrum ettiler, oysa Yahudilerin yaşayan herhangi bir insana vergi ödemesi veya topraklarının bir kısmının vergilendirilmesine izin vermesi mantıklı değildi; ama bu böyle olsa bile, biz bu Araplar için vergi ödememeli miydik?

Machine Translated by Google

Kendimizi koruduk; ve (büyük bir dürüstlük ve iyiliğimizi bilerek) egemenliklerini bizim aracılığımızla koruduklarını iddia edenlerin, bize zarar vermeleri ve hakkımızdan mahrum bırakmaları uygun değildir; üstelik biz onların düşmanı değil, dostuyduk. Ve ahitlere riayet en acımasız düşmanlar arasında bile gerçekleşirken, dostlar arasında kesinlikle gereklidir; oysa bu, kazancı her ne pahasına olursa olsun en iyi şey olarak gören ve haksızlığın, eğer para kazanacaklarsa, bir zarar olmadığını düşünen bu adamlar arasında gözetilmiyor: Öyleyse sizin için haksızların cezalandırılıp cezalandırılmaması bir soru mu? Tanrı'nın kendisi bunun böyle olması gerektiğini beyan etmiş ve çeşitli uluslar arasındaki savaşlarda sadece adil değil, aynı zamanda gerekli olan haksızlık ve adaletsizlikten her zaman nefret etmemizi emretmiştir; Çünkü bu Araplar, Yunanlıların ve barbarların en büyük kötülük örneği olarak kabul ettiği şeyi, elçilerimize karşı yaptılar; onları başlarını keserek öldürdüler, oysa Yunanlılar bu tür elçilerin kutsal ve dokunulmaz olduğunu iddia ediyorlar. (9) Biz ise, en mükemmel doktrinlerimizi ve kanunumuzun en kutsal kısmını melekler veya elçiler aracılığıyla Tanrı'dan öğrendik; çünkü bu isim Tanrı'yı insanlığın bilgisine ulaştırır ve düşmanları birbirleriyle barıştırmaya yeterlidir. Öyleyse, doğru olanı yapmak için görüşmeye gelen elçilerin katledilmesinden daha büyük bir kötülük ne olabilir? Ve eylemleri böyleyken, nasıl olur da sıradan hayatta güven içinde yaşayabilirler veya savaşta başarılı olabilirler? Bana göre bu imkansızdır; ama belki bazıları, kutsal olanın ve doğru olanın gerçekten bizim tarafımızda olduğunu, ancak Arapların bizden daha cesur veya daha kalabalık olduğunu söyleyecektir. Şimdi, buna gelince, öncelikle bunu söylememiz uygun olmaz, çünkü doğruluk kimin yanındaysa, Tanrı'nın kendisi de onlardadır; Tanrı'nın olduğu yerde hem kalabalık hem de cesaret vardır. Ama kendi durumumuzu biraz inceleyelim: İlk savaşta galip geldik; ve tekrar savaştığımızda, bize karşı koyamadılar, kaçtılar ve saldırılarımıza veya cesaretimize dayanamadılar; ama onları yendiğimizde, Atina geldi ve ilan etmeden bize savaş açtı; ve lütfen, bu onların erkekliğinin bir örneği mi? Yoksa kötülüklerinin ve ihanetlerinin ikinci bir örneği değil mi? Öyleyse, bize daha güçlü umutlar vermesi gereken şey yüzünden neden daha az cesuruz? Ve neden, eşit şartlarda savaştıklarında sürekli yenilen ve galip gibi göründüklerinde kötülükle kazananlardan korkuyoruz?

Machine Translated by Google

Ve eğer birilerinin onları gerçekten cesur insanlar olarak gördüğünü varsayarsak, bu düşünce onu onlara karşı elinden gelenin en iyisini yapmaya teşvik etmez mi? Çünkü gerçek cesaret, zayıf kişilerle savaşmakla değil, en dayanıklıları alt edebilmekle gösterilir. Ama eğer içinde bulunduğumuz sıkıntılar ve depremin getirdiği felaketler birilerini korkutmuşsa, öncelikle şunu düşünsün ki, bu durum Arapları yanıltacak ve başımıza gelenlerin gerçekte olduğundan daha büyük olduğunu düşünmelerine yol açacaktır. Dahası, onları cesaretlendiren şeyin bizi de cesaretsizleştirmesi doğru değildir; çünkü bu adamlar, gördüğünüz gibi, bu çevikliği kendi avantajlı erdemlerinden değil, bizim gibi, felaketlerimiz yüzünden tamamen yıkıldığımız umudundan alıyorlar; Fakat biz onlara karşı cesurca yürüdüğümüzde, küstahça kendi kendilerine olan güvenlerini kısa sürede yerle bir edeceğiz ve onlara saldırarak şunu kazanacağız ki, savaşa geldiğimizde o kadar küstah olmayacaklar; çünkü sıkıntılarımız o kadar büyük değil, olanlar da bazıların sandığı gibi Tanrı'nın bize karşı öfkesinin bir göstergesi değil; çünkü bunlar tesadüfi olaylardır ve olağan akışın bir parçası olan olumsuzluklardır; ve eğer bunun Tanrı'nın iradesiyle yapıldığını kabul edersek, bunun da şimdi O'nun iradesiyle sona erdiğini ve olanlardan memnun olduğunu kabul etmeliyiz; çünkü bizi daha fazla sıkıntıya sokmak isteseydi, fikrini bu kadar çabuk değiştirmezdi. Ve içinde bulunduğumuz savaşa gelince, O kendisi bunun devam etmesini istediğini ve bunun adil bir savaş olduğunu bildiğini göstermiştir; çünkü ülkedeki bazı insanlar ölmüş olsa da, silahta olan sizlerin hiçbiri bir şey kaybetmediniz, hepiniz hayatta kaldınız; Böylece Tanrı bize şunu açıkça bildiriyor ki, eğer siz, çocuklarınız ve eşlerinizle birlikte hep birlikte orduda olsaydınız, size çok zarar verecek hiçbir şey yaşamazdınız. Bunları düşünün ve hepsinden önemlisi, her zaman Tanrı'nın sizin koruyucunuz olduğunu unutmayın; ve dostluk konusunda adaletsiz, savaşlarında hain, elçilere karşı dinsiz ve cesaret bakımından her zaman sizden aşağıda olan bu adamları haklı bir cesaretle yargılayın."

4. Yahudiler bu konuşmayı duyunca, akılları iyice kabardı ve daha öncekinden daha çok savaşmaya meyilli oldular. Böylece Hirodes, kanunla belirlenen kurbanları (10) sunduktan sonra aceleyle harekete geçti, onları aldı ve Araplara karşı önderlik etti; bunun için Ürdün'ü geçti ve kampını düşmanın kampının yakınına kurdu. Ayrıca ele geçirmeyi de uygun gördü.

Machine Translated by Google

Herod, aralarında bulunan belirli bir kaleye saldırmayı planlıyordu; bunun kendi lehine olacağını ve daha çabuk bir savaş başlatacağını umuyordu; ayrıca gecikme yaşanması durumunda kampını bu sayede güçlendirebileceğini düşünüyordu. Arapların da aynı niyetleri olduğu için, kale etrafında bir mücadele çıktı; başlangıçta sadece ufak tefek çatışmalar oldu, ardından daha fazla asker geldi ve bir tür savaşa dönüştü; her iki taraftan da bazı askerler öldü, ta ki Arap tarafındakiler yenilip geri çekilene kadar. Bu, Yahudiler için hemen büyük bir cesaret kaynağı oldu; ve Herod, düşman ordusunun savaşa girmektense her şeyi yapmaya meyilli olduğunu görünce, cesurca kalenin surlarına saldırmayı ve onları parçalamayı, böylece kamplarına daha da yaklaşmayı ve onlarla savaşmayı denedi; çünkü siperlerinden zorla çıkarıldıklarında düzensiz bir şekilde çıktılar ve en ufak bir heves veya zafer umudu taşımadılar. Yine de el ele savaştılar, çünkü sayıca Yahudilerden daha fazlaydılar ve savaşa hazır oldukları için cesurca ilerlemek zorundaydılar; böylece korkunç bir savaşa girdiler ve her iki taraftan da azımsanmayacak sayıda insan öldü. Ancak sonunda Araplar kaçtılar; ve bozguna uğradıklarında o kadar büyük bir katliam yaşandı ki, sadece düşmanları tarafından öldürülmekle kalmadılar, aynı zamanda kendi ölümlerinin de sorumlusu oldular ve kalabalık ve düzensiz insan akıntısı tarafından ezildiler ve kendi zırhlarıyla yok edildiler; böylece beş bin adam olay yerinde ölü yatarken, kalabalığın geri kalanı kısa sürede güvenli bir yere sığınmak için surların içine koştu, ancak ihtiyaç duydukları şeylerin, özellikle de suyun yokluğu nedeniyle güvenli bir yere ulaşacaklarına dair kesin bir umutları yoktu. Yahudiler onları takip ettiler, ancak onlara yetişemediler, surların etrafında oturup onlara yardım edecek herhangi birini izlediler ve orada bulunanlarda

5. Araplar bu durumdayken, öncelikle uzlaşma şartları önermek için Herod'a elçiler gönderdiler ve daha sonra, susuzlukları o kadar şiddetliydi ki, onları mevcut sıkıntılarından kurtarırsa, dilediği her şeye katlanmaya hazır olduklarını söylediler; ancak Herod, ulusuna karşı işledikleri haksızlıkların intikamını almak konusunda çok istekli olduğu için, hiçbir elçiyi, hiçbir fidye bedelini veya başka herhangi bir makul şartı kabul etmedi. Bu nedenle, başka sebeplerden ve özellikle susuzluklarından dolayı, dışarı çıkıp kendilerini ona teslim etmek ve esir alınmak zorunda kaldılar; ve beş gün içinde dört bin kişi esir alındı.

Machine Translated by Google

Esirler esir düşerken, geri kalanların hepsi düşmanlarına saldırmaya ve onlarla sonuna kadar savaşmaya karar verdiler; gerekirse yavaş yavaş ve şerefsizce yok olmaktansa, bu savaşta ölmeyi tercih ettiler. Bu kararı aldıktan sonra siperlerinden çıktılar, ancak hem zihinsel hem de bedensel olarak çok fazla zayıf düştükleri ve kendilerini zorlayacak yerleri olmadığı için savaşı sürdüremediler ve ölmenin bir avantaj, hayatta kalmanın ise bir sefalet olduğunu düşündüler; böylece ilk saldırıda yaklaşık yedi bin kişi öldü, bu darbeden sonra daha önce gösterdikleri tüm cesareti kaybettiler ve Herod'un kendi felaketleri karşısındaki savaşçı ruhuna hayran kaldılar; böylece bundan sonra ona boyun eğdiler ve onu uluslarının hükümdarı yaptılar; bunun üzerine böylesine yerinde bir başarıdan dolayı büyük bir yükseliş yaşadı ve yaptığı bu cesur ve şanlı sefer nedeniyle büyük bir otorite kazanarak eve döndü.

BÖLÜM 6.

HEROD'UN HIRCANUS'U NASIL ÖLDÜRDÜĞÜ VE SONRA ACELEYLE SEZAR'IN YANINA GİDİP ONDAN KRALLIĞI NASIL ALDIĞI; VE BİR SÜRE SONRA SEZAR'I NASIL EN ONURLU ŞEKİLDE AĞIRLADIĞI.

1. Herod'un diğer işleri artık çok iyi gidiyordu ve hiçbir yönden kolayca saldırıya uğrayamazdı. Ancak Antonius'un Aktium savaşında Sezar [Octarian] tarafından yenilgiye uğratılmasından sonra, tüm egemenliğini tehlikeye atacak bir durumla karşı karşıya kaldı; çünkü o zamanlar Herod'un hem düşmanları hem de dostları onun durumundan umutsuzluğa düşmüştü, zira Antonius'a bu kadar dostluk göstermiş birinin cezasız kalması olası görünmüyordu. Bu yüzden dostları umutsuzluğa kapılmış ve onun kurtulacağına dair hiçbir umutları yoktu; ancak düşmanları dışarıdan durumundan dolayı endişeli görünseler de, içten içe daha iyiye doğru bir değişim elde etmeyi umdukları için çok sevinmişlerdi. Herod'a gelince, Hyrcanus'tan başka kraliyet makamında kimsenin kalmadığını gördü ve bu nedenle onun artık yolunda bir engel olmasına izin vermemenin kendi yararına olacağını düşündü; Eğer kendisi hayatta kalır ve içinde bulunduğu tehlikeden kurtulursa, böyle bir adamın kendisine karşı herhangi bir girişimde bulunmasını engellemenin en güvenli yol olduğunu düşünmüştü; özellikle de olayların bu kadar kritik bir aşamasında, bu durum onun itibarını zedeleyecek nitelikteydi.

Machine Translated by Google

Kendisinden daha büyük bir krallık istiyordu; ve Sezar tarafından öldürülmesi ihtimaline karşı, kıskançlığı onu kendisinden sonra kral olacak kişiyi öldürme arzusuna yöneltmişti.

2. Herod bunları aklında tutarken, ona bir fırsat doğdu: Hyrcanus hem o zaman hem de diğer zamanlarda o kadar uysal bir mizaca sahipti ki, kamu işlerine karışmak veya yeniliklerle ilgilenmek istemiyor, her şeyi kadere bırakıyor ve kaderin ona sunduklarıyla yetiniyordu; fakat Alexandra [kızı] çekişmeyi seven biriydi ve hükümette bir değişiklik istiyordu ve babasına Herod'un ailelerine yaptığı zararlı muameleye sonsuza dek katlanmamasını, gelecekteki umutlarını güvenle karşılamasını söyledi; ve bu konuları o zamanlar Arabistan valisi olan Malchus'a yazmasını, onları kabul etmesini ve [Herod'dan] korumasını istedi, çünkü eğer giderlerse ve Herod'un işleri, Sezar'ın ona olan düşmanlığı nedeniyle muhtemelen olacağı gibi giderse, o zaman hükümeti ele geçirebilecek tek kişiler onlar olacaktı; Bu durum, hem kraliyet ailesine mensup olmaları hem de halkın onlara karşı duyduğu iyi niyet nedeniyleydi. Bu ikna yöntemlerini kullanırken Hyrcanus teklifini geri çevirdi; ancak kadın olduğunu, üstelik de kavgacı bir kadın olduğunu ve gece gündüz demeden bu konulardan ve Herod'un hain planlarından bahsetmeye devam edeceğini gösterince, sonunda onu arkadaşlarından biri olan Dositheus'a bir mektup emanet etmeye ikna etti. Mektupta kararını açıkladı ve Arap valisinden kendisini karşılayacak ve Kudüs sınırlarından üç yüz furlong uzaklıktaki Asfaltit Gölü'ne götürecek bazı süvariler göndermesini istedi. Bu nedenle Dositheus'a bu mektubu emanet etti, çünkü Dositheus ona ve İskenderiye'ye sadık bir hizmetkardı ve Herod'a karşı kötü niyet beslemek için azımsanmayacak sebepleri vardı. Çünkü o, öldürdüğü Yusuf'un akrabası ve daha önce Antonius tarafından Tire'de öldürülenlerin kardeşiydi; yine de bu sebepler Dositheus'u bu işte Hyrcanus'a hizmet etmeye ikna edemedi; çünkü mevcut kraldan duyduğu umutları ondan duyduğu umutlara tercih ederek mektubu Herod'a verdi. Böylece Hyrcanus onun iyiliğini hoş karşıladı ve ona daha önce yaptığı şeyi, yani mektubu dürüp tekrar mühürleyerek Malchus'a teslim etmesini ve ardından cevap mektubunu geri getirmesini emretti; çünkü Malchus'un niyetlerini de bilmek çok daha iyi olurdu. Dositheus bu konuda da ona hizmet etmeye çok hazır olduğunda, Arap

Machine Translated by Google

Vali, Hyrcanus'u ve onunla birlikte gelecek herkesi, hatta onun tarafındaki tüm Yahudileri kabul edeceğini, ayrıca yolculukları boyunca onları güvence altına almak için yeterli kuvvet göndereceğini ve istediği hiçbir şeyden mahrum kalmayacağını bildiren bir cevap almak üzere geri döndü. Herod bu mektubu alır almaz, hemen Hyrcanus'u çağırdı ve Malchus ile yaptığı ittifak hakkında sorguya çekti; Hyrcanus bunu reddedince, mektubu Sanhedrin'e gösterdi ve adamı derhal idam ettirdi.

3. Bu anlatımı, Kral Herod'un tefsirlerinde yer aldığı şekliyle okuyucuya sunuyoruz; ancak diğer tarihçiler onlarla aynı fikirde değiller, çünkü Herod'un bunu bir sebep olarak değil, aksine onu bu şekilde öldürmek için bir fırsat olarak yarattığını ve ona haince bir tuzak kurduğunu varsayıyorlar; şöyle yazıyorlar: Herod ve o bir keresinde bir ziyafetteydiler ve Herod, [ondan hoşnutsuz olduğuna dair] hiçbir şüphe uyandırmamıştı, ancak Hyrcanus'a Malchus'tan herhangi bir mektup alıp almadığını sordu ve o da mektuplar aldığını, ancak sadece selamlama mektupları olduğunu söyledi; daha sonra ondan herhangi bir hediye alıp almadığını sordu ve o da Malchus'un kendisine gönderdiği dört attan başka bir şey almadığını söyledi; bunun üzerine Herod'un bunları ona rüşvet ve ihanet suçları olarak yüklediğini ve götürülüp öldürülmesi emrini verdiğini iddia ettiler. Ve bu şekilde öldürüldüğünde hiçbir suç işlemediğini göstermek için, mizacının ne kadar yumuşak olduğunu, gençliğinde bile hiçbir zaman cüretkarlık veya pervasızlık göstermediğini ve kral olduğunda da durumun aynı olduğunu, ancak o zaman bile kamu işlerinin büyük bir kısmının yönetimini Antipater'e bıraktığını; seksen yaşını aştığını ve Herod'un yönetiminin güvenli bir durumda olduğunu bildiğini iddia ettiler. Ayrıca Fırat'ı geçti ve kendisini büyük ölçüde onurlandıranları nehrin ötesinde bıraktı, oysa tamamen Herod'un yönetimi altında olacaktı; ve mizacına hiç uymayan, yenilikçi bir şey girişiminde bulunmasının son derece inanılmaz bir şey olduğunu, bunun Herod'un bir planı olduğunu söylediler.

4. Hyrcanus'un kaderi de böyle oldu; hayatı boyunca çeşitli ve çok yönlü talihsizliklere katlandıktan sonra, yaşamını böyle sonlandırdı. Çünkü o

Machine Translated by Google

Annesi Alexandra'nın hükümdarlığının başlangıcında Yahudi ulusunun baş rahibi oldu ve dokuz yıl boyunca bu görevi yürüttü; annesinin ölümünden sonra krallığı ele geçirdi ve üç ay boyunca yönetti, ancak kardeşi Aristobulus aracılığıyla kaybetti. Daha sonra Pompey tarafından yeniden tahta geçirildi ve ondan her türlü onuru aldı ve kırk yıl boyunca bunlardan faydalandı; ancak Antigonus tarafından tekrar görevden alındığında ve vücudunda sakat kaldığında Partlar tarafından esir alındı ve Herod'un kendisine verdiği umutlar nedeniyle bir süre sonra tekrar evine döndü; ancak bu umutların hiçbiri gerçekleşmedi ve hayatı boyunca birçok talihsizlikle karşılaştı; ve en ağır felaketi, daha önce de anlattığımız gibi, hak etmediği bir sonla karşılaştı. Karakteri, yumuşak ve ılımlı bir mizaca sahip bir adamınki gibi görünüyordu ve işlerin yönetimini genellikle emri altındakilere bırakıyordu. Halkın işlerine fazla karışmaktan hoşlanmazdı, ayrıca bir krallığı yönetecek kadar da zekâsı yoktu. Hem Antipater hem de Herod, onun yumuşak huyluluğu sayesinde büyüklüğe ulaştılar; ve sonunda onlardan öyle bir sonla karşılaştı ki, bu ne adalete ne de dindarlığa uygun değildi.

5. Herod, Hyrcanus'u ortadan kaldırdığı anda Sezar'a doğru acele etti; Antony ile olan dostluğu nedeniyle ondan iyilik bekleme umudu olmadığı için, Alexandra'nın bu fırsatı kullanarak halkı isyana sürükleyip krallığın işlerine bir isyan sokmasından şüphelendi; bu yüzden her şeyin sorumluluğunu kardeşi Pheroras'a bıraktı ve annesi Kıbrıs'ı, kız kardeşi Salome'yi ve tüm ailesini Masada'ya yerleştirdi ve ona, eğer onun hakkında üzücü bir haber duyarsa, yönetimi üstlenmesini emretti. Ancak karısı Mariamne'ye gelince, onunla kız kardeşi ve kız kardeşinin annesi arasındaki yanlış anlaşılma nedeniyle birlikte yaşamaları imkansız hale geldiği için, onu annesi Alexandra ile birlikte İskenderiye'ye yerleştirdi ve hazinedarı Yusuf ile İtürialı Sohemus'u o kalenin bakımıyla görevlendirdi. Bu ikisi başından beri ona çok sadık olmuşlardı ve şimdi kadınların koruması olarak bırakılmışlardı. Ayrıca, eğer ona herhangi bir kötülük yapıldığını duyarlarsa, ikisini de öldürmeleri ve ellerinden geldiğince krallığı oğulları ve kardeşi Pheroras için korumaları görevi de onlara verilmişti.

Machine Translated by Google

6. Bu görevi verdikten sonra, Sezar'la buluşmak üzere Rodos'a aceleyle gitti; ve o şehre vardığında tacını çıkardı, ancak her zamanki saygınlığından hiçbir şey eksiltmedi. Ve onunla buluştuğunda, onunla konuşmasına izin vermesini istediğinde, büyük bir ruhun çok daha asil bir örneğini sergiledi; çünkü bu tür durumlarda insanların genellikle yaptığı gibi yalvarmalara başvurmadı, sanki bir suçluymuş gibi ona herhangi bir dilekçe sunmadı; aksine, yılmadan yaptıklarının hesabını verdi; Sezar'a şöyle dedi: Antony'ye büyük bir dostluk beslediğini ve hükümete ulaşması için elinden gelen her şeyi yaptığını; aslında onunla birlikte orduda olmadığını, çünkü Arapların onu oyaladığını; ancak ona hem para hem de tahıl gönderdiğini, bunun da onun için yapması gerekenlere kıyasla çok az olduğunu söyledi; "Çünkü bir insan kendini bir başkasının dostu olarak kabul eder ve onun iyiliksever olduğunu bilirse, onun için her şeyini riske atmaya, ruhunun her yeteneğini, vücudunun her uzvunu ve sahip olduğu tüm serveti kullanmaya mecburdur; itiraf etmeliyim ki ben bu konuda çok yetersiz kaldım. Ancak, Actium'daki yenilgisinde onu terk etmediğim ve servetinin açıkça değişmesine rağmen umutlarımı ondan başkasına aktarmadığım için doğru olanı yaptığımın farkındayım; değerli bir silah arkadaşı olarak değil, ama kesinlikle sadık bir danışman olarak kendimi Antonius'a korudum. Ona, kendisini kurtarmanın ve tüm otoritesini kaybetmemenin tek yolunun Kleopatra'yı öldürmek olduğunu gösterdim; çünkü o öldüğünde, otoritesini koruyabilecekti ve düşmanlığa devam etmektense seninle uzlaşmaya varması daha iyi olurdu. Bu tavsiyelerin hiçbirini dinlemedi, kendi aceleci kararını tercih etti ve bu da oldu." Bu onun için faydasız, ama senin için faydalı. Şimdi, eğer benim hakkımda ve Antony'ye hizmet etmedeki hevesim hakkında, ona duyduğun öfkeye göre karar verirsen, yaptığım şeyi inkar etme hakkım olmadığını ve ona karşı büyük bir iyilik beslediğimi itiraf etmekten utanmayacağımı, hem de bunu alenen yapmaktan utanmayacağımı kabul ediyorum. Ama eğer onu bir kenara bırakıp, genel olarak iyilikseverlerime nasıl davrandığımı ve ne tür bir dost olduğumu incelersen, deneyimleyerek göreceksin ki, sana karşı da aynı şekilde davranacağız ve olacağız; çünkü sadece isimleri değiştiriyoruz ve sana karşı göstereceğimiz dostluğun sağlamlığı senin tarafından onaylanmayacaktır."

Machine Translated by Google

7. Bu konuşması ve Sezar'a açık sözlülüğünü gösteren davranışıyla, kendisi de cömert ve muhteşem bir mizaca sahip olan Sezar'ın büyük beğenisini kazandı; öyle ki, kendisine yöneltilen suçlamaların temelini oluşturan bu eylemler, Sezar'ın iyi niyetini kazanmasını sağladı. Buna göre, tacını ona geri verdi ve kendisini Antonius'a olduğu gibi kendisine de büyük bir dost olarak göstermesi için teşvik etti ve o zamanlar Antonius'a büyük saygı duyuyordu. Dahası, Quintus Didius'un kendisine Herod'un gladyatörler olayında kendisine çok istekli bir şekilde yardım ettiğini yazdığını da ekledi. Böylece, böylesine nazik bir karşılama gördükten ve tüm umutlarının ötesinde, Sezar'ın bağışı ve Sezar'ın daha büyük güvenliği için temin etmeye özen gösterdiği Romalıların fermanı sayesinde tacının kendisine her zamankinden daha tam ve sağlam bir şekilde yerleşmesini sağladıktan sonra, Sezar'ı Mısır'a kadar uğurladı ve hem ona hem de dostlarına, gücünün ötesinde hediyeler verdi ve genel olarak büyük bir cömertlikle davrandı. Ayrıca Sezar'ın, Antony'nin arkadaşı olan İskender'i öldürmemesini istedi; ancak Sezar onu öldürmeye yemin etmişti, bu yüzden bu isteğini elde edemedi.

Ve şimdi, her zamankinden daha büyük bir şeref ve güvenle tekrar Yahudiye'ye döndü ve Tanrı'nın lütfuyla tehlikelerden daha büyük bir ihtişam elde ederek, aksini bekleyenleri korkuttu. Böylece, Mısır'ı işgal etmek üzere Suriye'den çıkan Sezar'ı karşılamak için hazırlık yaptı; ve geldiğinde, onu Ptolemais'te tüm kraliyet ihtişamıyla ağırladı. Ayrıca orduya hediyeler verdi ve onlara bol miktarda erzak getirdi. Ayrıca Sezar'ın en samimi dostlarından biri olduğunu kanıtladı, orduyu safa dizdi ve Sezar ile birlikte at sürdü; Sezar ve dostlarını daha iyi karşılamak için her bakımdan zengin ve görkemli bir şekilde donatılmış yüz elli adamı vardı. Ayrıca, kurak çölü geçerken ihtiyaç duyacakları her şeyi sağladı, öyle ki ne şarap ne de su eksik olmadı; ki askerlerin en çok ihtiyaç duyduğu şey su idi. Üstelik Sezar'a sekiz yüz talent hediye etti ve böylece hepsinin iyiliğini kazandı; çünkü elde ettiği krallığın sağlayabileceğinden çok daha büyük ve görkemli bir şekilde onlara yardım ediyordu; bu yolla Sezar'a dostluğunun sağlamlığını ve ona yardım etmeye hazır olduğunu giderek daha fazla gösterdi; ve onun için en büyük avantaj, cömertliğinin de tam zamanında gelmiş olmasıydı.

Machine Translated by Google

Mısır'dan geri döndüklerinde, onun yardımları daha önce onlara yaptığı iyiliklerden hiçbir şekilde aşağı kalır değildi.

BÖLÜM 7.

HEROD'UN SOHEMUS VE MARIAMNE'Yİ, SONRA İSKANDİNAV VE KOSTOBARUS'U, EN YAKIN DOSTLARINI VE SONUNDA BABBA'NIN OĞULLARINI DA NASIL ÖLDÜRDÜĞÜ.

1. Ancak krallığına geri döndüğünde, evinin tamamen dağınık olduğunu ve karısı Mariamne ile kayınvalidesi Alexandra'nın çok huzursuz olduğunu gördü; çünkü (kolayca tahmin edilebilecek bir şeydi) o kaleye [İskenderiye] kişisel güvenlikleri için değil, hapsedilmeleri için bir garnizona yerleştirildiklerini ve ne başkalarının ne de kendi işlerinin üzerinde hiçbir yetkilerinin olmadığını düşünüyorlardı ve bu yüzden çok huzursuzdular; Mariamne ise kralın kendisine olan sevgisinin ikiyüzlülükten ibaret olduğunu ve gerçek olmaktan ziyade (kendisi için avantajlıymış gibi) sahte olduğunu düşünerek bunu yanıltıcı buldu. Ayrıca, eğer kendisine bir zarar gelirse, ondan sonra hayatta kalma umudu vermemesine de üzüldü. Ayrıca, daha önce Yusuf'a verdiği emirleri hatırlayarak, özellikle de Sohemus'u memnun etmeye çalıştı ve her şeyin onun elinde olduğunu iyi biliyordu. Başlangıçta Sohemus, Herod'a sadıktı ve kendisine emanet edilen hiçbir şeyi ihmal etmedi; ancak kadınlar, nazik sözler ve cömert hediyelerle onun sevgisini kazanınca, yavaş yavaş ona kapıldı ve sonunda kralın tüm emirlerini onlara açıkladı; bunun başlıca nedeni, kralın eskisi gibi aynı yetkiyle geri döneceğine dair en ufak bir umudunun bile olmamasıydı; bu yüzden hem ondan herhangi bir tehlikeden kurtulacağını, hem de bu sayede hükümeti kurarken göz ardı edilmeyecek olan kadınları çok memnun edeceğini, hatta ya kendileri hüküm sürecek ya da hüküm sürecek olana çok yakın olacakları için ona bolca karşılık verebileceklerini düşünüyordu. Ayrıca, Herod'un istediği tüm başarıyı elde edip geri dönecek olsa bile, karısının isteklerine karşı çıkamayacağına dair bir umudu daha vardı, çünkü kralın karısına olan sevgisinin tarifsiz olduğunu biliyordu. Bunlar,

Machine Translated by Google

Sohemus'u kendisine verilen emirleri öğrenmeye iten nedenler şunlardı: Mariamne, Herod'dan kaynaklanan tehlikelerin sonu olmadığını duyunca çok rahatsız oldu, bundan büyük huzursuzluk duydu ve [Sezar'dan] hiçbir iyilik görmemesini diledi; onunla daha fazla yaşamayı neredeyse dayanılmaz bir iş olarak gördü; ve bunu daha sonra açıkça, kızgınlığını gizlemeden dile getirdi.

2. Herod, beklenmedik başarısından duyduğu sevinçle eve doğru yelken açtı; ve uygun olduğu üzere, öncelikle karısının yanına gitti ve ona, özellikle de ona olan düşkünlüğü ve aralarındaki yakınlık nedeniyle, müjdeyi anlattı ve onu selamladı; fakat ona bu başarıdan bahsettiğinde, karısı sevinmek bir yana, aksine üzüldü; ve kızgınlığını gizleyemedi, aksine, saygınlığına ve soyluluğuna dayanarak, selamlarına karşılık bir inilti çıkardı ve açıkça başarısından sevinmekten çok üzüldüğünü belirtti; bu durum Herod'u rahatsız etti, çünkü karısı ona sadece şüphe işaretleri değil, açıkça memnuniyetsizlik belirtileri de gösterdi. Karısının kendisine karşı bu şaşırtıcı nefretinin gizli değil, açık olduğunu görmek onu çok üzdü; Ve bu durum onu çok kötü karşıladı, ama ona duyduğu sevgi yüzünden de buna katlanamadı; uzun süre tek bir duygu içinde kalamadı, bazen ona kızdı, bazen de onunla barıştı; ancak sürekli bir tutkuyu diğerine dönüştürerek büyük bir belirsizlik içinde kaldı ve böylece nefret ile aşk arasında sıkışıp kaldı ve sık sık ona karşı gösterdiği saygısızlık nedeniyle onu cezalandırmaya meyilli oldu; ancak ruhunun derinliklerinde ona aşık olduğu için bu kadından kurtulamadı. Kısacası, onu cezalandırmaktan memnuniyet duyarken, farkına bile varmadan onu öldürerek aynı anda kendisine daha ağır bir ceza getirmekten de korkuyordu.

3. Herod'un kız kardeşi ve annesi, onun Mariamne'ye karşı bu öfkesini fark edince, ona karşı nefretlerini göstermek için mükemmel bir fırsat yakaladıklarını düşündüler ve Herod'u, onun nefretini ve kıskançlığını aynı anda uyandıracak uzun hikayeler ve iftiralar anlatarak kızdırdılar. Herod onların sözlerini isteyerek dinlese de, onlara inanmış gibi ona karşı bir şey yapacak cesareti yoktu; ama yine de ona karşı tutumu giderek daha da kötüleşti ve

Machine Translated by Google

Bu kötü duygular her iki tarafta da giderek daha da alevlendi; kadın ona karşı olan tavrını gizlemedi ve adam da ona olan sevgisini öfkeye dönüştürdü. Ancak tam bu meseleyi çözümsüz bırakmak üzereyken, Sezar'ın savaşta galip geldiği, Antonius ve Kleopatra'nın öldüğü ve Mısır'ı fethettiği haberini duydu; bunun üzerine Sezar'ı karşılamaya aceleyle gitti ve ailesinin işlerini olduğu gibi bıraktı. Ancak Mariamne, Sohemus'u yolculuğuna çıkarken ona tavsiye etti ve ona gösterdiği ilgi için teşekkür borçlu olduğunu belirterek kraldan ona hükümette bir yer istedi; bunun üzerine ona onurlu bir görev verildi. Herod Mısır'a geldiğinde, zaten onun bir dostu olduğu için Sezar'a büyük bir rahatlıkla tanıtıldı ve ondan çok büyük iyilikler gördü; Çünkü ona Kleopatra'nın muhafızları olan dört yüz Galatyalıyı hediye etti ve onun aracılığıyla elinden alınan o ülkeyi ona geri verdi.

Ayrıca krallığına Gadara, Hippos ve Samarya'yı kattı; bunlara ek olarak deniz kıyısındaki şehirler Gaza, Anthedon, Joppa ve Stratos Kulesi'ni de ele geçirdi.

4. Bu yeni kazanımlarla daha da görkemli hale geldi ve Sezar'ı Antakya'ya kadar götürdü; ancak dönüşünde, kendisine yapılan yabancı eklemelerle refahı ne kadar artmışsa, kendi ailesinde ve özellikle de daha önce en şanslı göründüğü karısıyla olan ilişkisinde de o kadar büyük sıkıntılar yaşadı; çünkü Mariamne'ye duyduğu sevgi, tarihte bu konuda övülenlerin sevgisinden hiç de aşağı değildi ve bu çok haklıydı. Mariamne'ye gelince, diğer yönlerden iffetli ve ona sadık bir kadındı; ancak doğası gereği biraz kaba bir kadındı ve kocasının kendisine o kadar düşkün olduğunu, ona köle gibi bağlı olduğunu gördüğü için ona oldukça buyurgan davrandı. Ayrıca, bir monarşi altında yaşadığını ve başkasının emrinde olduğunu zamanında hesaba katmamış ve buna bağlı olarak ona karşı küstahça davranmıştır; oysa adam bunu genellikle şakayla karışık bir şekilde karşılamış ve hoşgörüyle, iyi niyetle katlanmıştır. Ayrıca, soylarının düşüklüğünden dolayı annesini ve kız kardeşini açıkça ifşa etmiş ve onlar hakkında kötü konuşmuştur; öyle ki, kadınlar arasında zaten var olan anlaşmazlık ve affedilemez nefret, şimdi daha da büyümüştür.

Machine Translated by Google

Birbirlerine karşı eskisinden daha fazla sitem ettiler, bu da şüpheleri artırdı ve Herod'un Sezar'dan dönüşünden sonra tam bir yıl sürdü. Ancak, uzun bir süre bir nebze de olsa edep altında tutulan bu talihsizlikler, şimdi ortaya çıkan bir fırsatla birdenbire patlak verdi; çünkü kral bir gün öğle vakti yatağına uzanıp dinlenirken, ona duyduğu büyük sevgi nedeniyle Mariamne'yi çağırdı. Mariamne de yanına geldi, ancak yanına yatmak istemedi; kral onunla vakit geçirmek istediğinde ise Mariamne ona karşı küçümsemesini gösterdi ve sitem olarak babasının ve erkek kardeşinin öldürülmesine sebep olduğunu söyledi. (11) Ve bu hakareti çok acımasızca karşılayıp ona karşı aceleci bir şekilde şiddet kullanmaya hazırlandığında, kralın kız kardeşi Salome, onun normalden fazla rahatsız olduğunu fark ederek, kralın kadeh taşıyıcısını (ki bu önceden böyle bir plan için hazırlanmıştı) krala gönderdi ve ona Mariamne'nin onu kendisine bir aşk iksiri hazırlamada yardım etmeye nasıl ikna ettiğini anlatmasını emretti; eğer çok endişeli görünürse ve bu aşk iksirinin ne olduğunu sorarsa, ona iksirin kendisinde olduğunu ve sadece ona vermesinin istendiğini söylemesini; ancak bu iksirle çok ilgilenmiyorsa, konuyu bırakmasını ve böyle yaparsa kendisine hiçbir zarar gelmeyeceğini söylemesini emretti. Ona bu talimatları verdikten sonra, onu bu sırada böyle bir konuşma yapması için gönderdi. Böylece, sakin bir şekilde, söyleyeceklerine inanılırlık kazandırmak için ama biraz da aceleyle içeri girdi ve Mariamne'nin kendisine hediyeler verdiğini ve onu bir aşk iksiri vermeye ikna ettiğini söyledi. Bu durum kralı etkileyince, bu aşk iksirinin Mariamne'nin kendisine verdiği, etkilerini bilmediği bir karışım olduğunu, bu yüzden de hem kendisi hem de kral için en güvenli yol olarak bu bilgiyi vermeye karar verdiğini söyledi. Herod, söylediklerini duyunca ve zaten kötü bir ruh halindeyken, öfkesi daha da şiddetlendi; ve Mariamne'ye en sadık olan hadımını, bu iksir hakkında işkenceye tabi tutulması için getirdi, çünkü onun olmadan küçük ya da büyük hiçbir şeyin yapılamayacağını çok iyi biliyordu. Adam en büyük acıları çekerken, işkence gördüğü şey hakkında hiçbir şey söyleyemedi, ancak bildiği kadarıyla Mariamne'nin kendisine olan nefreti, Sohemus'un ona söylediği bir şeyden kaynaklanıyordu. Tam bunları söylerken, Hirodes yüksek sesle bağırdı ve Süleyman'ın, kendisine ve yönetimine her zaman son derece sadık kalmış olmasına rağmen, verdiği emirleri, Süleyman'la daha yakın bir görüşme yapmadığı sürece ihlal etmeyeceğini söyledi.

Machine Translated by Google

Mariamne ile sıradan bir ilişkisi vardı. Bu yüzden Sohemus'un derhal yakalanıp öldürülmesini emretti; ancak karısının yargılanmasına izin verdi; ve kendisine en sadık olanları bir araya getirerek, sadece iftira yoluyla kendisine yöneltilen bu aşk iksiri ve karışımıyla ilgili ayrıntılı bir suçlamada bulundu. Ancak söylediklerinde ölçülü davranmadı ve bu konuda doğru karar vermek için aşırı bir öfke içindeydi. Sonuç olarak, mahkeme sonunda onun bu konuda kararlı olduğuna ikna olunca, ona ölüm cezası verdi; ancak ceza verildiğinde, kendisi ve mahkemenin diğer bazı üyeleri, onun bu kadar aceleyle öldürülmemesi, krallığa ait kalelerden birinde hapse atılması gerektiği fikrini ortaya attılar: fakat Salome ve arkadaşları kadının öldürülmesi için çok uğraştılar; ve kralı bunu yapmaya ikna ettiler ve halkın yaşamasına izin verilirse ayaklanabileceği endişesiyle bunu ihtiyatlı bir şekilde tavsiye ettiler; ve böylece Mariamne idam edilmeye götürüldü.

5. Alexandra, işlerin nasıl gittiğini ve kendisinin de Herod'dan benzer bir muameleden kurtulma umudunun az olduğunu görünce, önceki cesaretinden beklenebilecek davranışın tam tersine, son derece edepsiz bir şekilde davranmaya başladı; çünkü Mariamne'ye karşı işlenen suçlardan ne kadar habersiz olduğunu gösterme arzusuyla yerinden fırladı ve tüm halkın duyabileceği şekilde kızını azarladı; kötü bir kadın olduğunu, kocasına nankörlük ettiğini ve bu küstah davranışından dolayı, ortak iyilikseverlerine gereken karşılığı vermediği için cezasının haklı olduğunu haykırdı. Bir süre bu ikiyüzlü şekilde davrandıktan ve saçlarını yolacak kadar küstahça davrandıktan sonra, beklendiği gibi, bu edepsiz ve ikiyüzlü davranış, başta acı çekecek olan zavallı kadın olmak üzere, diğer izleyiciler tarafından da büyük ölçüde kınandı; Çünkü ilk başta ona tek kelime etmedi, huysuzluğundan rahatsız olmadı, sadece ona baktı; yine de, yüce bir ruhla annesinin suçuna, özellikle de kendisine yakışmayan bir şekilde kendini ifşa etmesine duyduğu endişeyi gösterdi; fakat kendisi, sarsılmaz bir zihin sağlamlığıyla ve yüzünün rengini değiştirmeden ölüme gitti ve böylece hayatının son anlarında bile soyunun asaletini izleyicilere açıkça gösterdi.

Machine Translated by Google

6. Ve böylece Mariamne öldü; hem iffeti hem de ruhu yüceliği bakımından mükemmel bir karaktere sahip bir kadındı; fakat ölçüsüzdü ve doğasında çok fazla çekişme vardı; yine de vücudunun güzelliği ve konuşmalarındaki görkemli görünümüyle söylenebilecek her şeye sahipti; ve krala o kadar hoş gelmemesinin ve onunla o kadar keyifli bir şekilde yaşamamasının nedenlerinin büyük bir kısmı buradan kaynaklanıyordu; çünkü kral ona olan sevgisinden dolayı ona son derece hoşgörülü davranmış ve kralın ona herhangi bir kötülük yapabileceğini düşünmemişti, ancak çok fazla özgürlük almıştı. Dahası, onu en çok üzen şey, kralın akrabalarına yaptıklarıydı ve onların kral tarafından çektikleri tüm acıları anlatmaya cesaret etti ve sonunda hem kralın annesini hem de kız kardeşini büyük ölçüde kışkırttı, ta ki ona düşman olana kadar; ve hatta kendisi de aynı şeyi yaptı, ki Mariamne son cezadan kurtulma umudunu yalnızca ona bağlıyordu.

7. Fakat Mariamne öldükten sonra, kralın ona olan sevgisi, daha önce bahsettiğimiz eski tutkusundan çok daha aşırı bir şekilde alevlendi; çünkü ona olan sevgisi sakin bir nitelikte değildi, diğer kocalar arasında genellikle rastladığımız türden de değildi; başlangıçta coşkulu bir türdü ve uzun süreli birlikte yaşamaları ve özgürce sohbet etmeleriyle de kontrol altına alınamamıştı; aksine, bu dönemde Mariamne'ye olan sevgisi onu öyle tuhaf bir şekilde ele geçirmişti ki, sanki onun hayatını aldığı için ilahi bir intikam gibiydi; çünkü sık sık onu çağırıyor ve son derece edepsiz bir şekilde onun için ağıt yakıyordu. Dahası, aklını ondan uzaklaştırmak için kullanabileceği her şeyi düşündü ve bu amaçla ziyafetler ve toplantılar düzenledi, ama hiçbir şey işe yaramadı; Bu nedenle kamu işlerinin yönetimini bir kenara bıraktı ve öfkesine o kadar kapıldı ki, hizmetkârlarına Mariamne'yi sanki hâlâ hayattaymış ve onları hâlâ duyabiliyormuş gibi çağırmalarını emretti. Bu haldeyken, salgın bir hastalık ortaya çıktı ve kalabalığın büyük bir kısmını, en iyi ve en saygın dostlarını da beraberinde götürdü ve herkes bunun, Mariamne'ye yapılan haksızlık nedeniyle Tanrı'nın gazabı sonucu olduğunu düşündü. Bu durum kralı daha da etkiledi, sonunda kendini ıssız yerlere gitmeye zorladı ve orada avlanma bahanesiyle kendini acı çektirdi; ancak orada günlerce kederine katlanmadan önce bir felakete düştü.

Machine Translated by Google

Kendisi son derece tehlikeli bir hastalığa yakalanmıştı: Vücudunda iltihap ve başının arka kısmında ağrı vardı, buna delilik de eklenmişti; kullanılan ilaçlar ise ona hiç fayda sağlamamış, aksine durumuna ters düşmüş ve sonunda onu umutsuzluğa düşürmüştü. Çevresindeki tüm doktorlar da, kısmen getirdikleri ilaçlar hastalığı yenemediği için, kısmen de beslenmesi hastalığının gerektirdiğinden başka bir şey olamayacağı için, canı ne isterse onu yemesini istiyorlardı ve böylece iyileşme umutlarını bu diyete bırakıp onu kaderine terk ediyorlardı. Ve böylece hastalığı, şimdi Sebaste olarak adlandırılan Samarya'da kaldığı süre boyunca devam etti.

8. Alexandra o sırada Kudüs'te ikamet ediyordu ve Herod'un durumunu öğrenince, şehrin etrafındaki iki surlu yeri ele geçirmeye çalıştı; bunlardan biri şehrin kendisine, diğeri tapınağa aitti ve bu yerleri ele geçirenler bütün ulusu kontrol altına almışlardı, çünkü onların emri olmadan kurban sunmak mümkün değildi; ve bu kurbanları bırakmayı düşünmek, Tanrı'ya yaptıkları bu kutsal ibadeti bırakmaktansa canlarını kaybetmeyi daha çok göze alan her Yahudi için açıkça imkansızdır. Bu nedenle Alexandra, bu kalelerin muhafızlarıyla görüşerek, Herod'un ölümünden sonra başka birinin yönetimi ele geçirmemesi için bunları kendisine ve Herod'un oğullarına teslim etmelerinin uygun olduğunu; ve Herod'un iyileştiğinde, bu kaleleri kendi ailesinden olanlardan daha güvenli bir şekilde koruyabilecek kimsenin olmadığını söyledi. Bu sözler onlar tarafından hiç de iyi karşılanmadı; Eski zamanlarda Herod'a sadık oldukları gibi, hem Alexandra'dan nefret ettikleri hem de Herod hayattayken iyileşmesinden ümitsizliğe düşmeyi bir tür dinsizlik olarak gördükleri için, her zamankinden daha çok sadık kalmaya karar verdiler; çünkü onlar Herod'un eski dostlarıydı ve içlerinden biri, adı Achiabus olan, onun kuzeniydi. Bu yüzden Alexandra'nın niyetini ona bildirmek için haberciler gönderdiler; böylece Herod daha fazla gecikmeden onu öldürtme emri verdi; ancak hastalığından kurtulması yine de büyük acılar çektikten sonra oldu. Hem zihnen hem de bedenen hâlâ çok acı çekiyordu, çok huzursuzdu ve eline düşenlere her fırsatta ceza vermeye her zamankinden daha hazırdı. Ayrıca en yakın dostlarını da öldürdü.

Machine Translated by Google

Kostobarus, Lysimachus ve Antipater olarak da bilinen Cadias; ayrıca Dositheus ve bu olay şöyle gerçekleşti.

9. Kostobarus, İdumeli doğumlu ve aralarında önemli bir mevkiye sahip biriydi; ataları, İdumelilerin eskiden tanrı olarak kabul ettiği Koze'nin rahipleriydi. Ancak Hyrcanus siyasi yönetimlerinde değişiklik yapıp İdumelileri Yahudi adet ve yasalarını benimsemeye zorladıktan sonra, Herod Kostobarus'u İdumeli ve Gazze valisi yaptı ve ona kız kardeşi Salome'yi eş olarak verdi; bu da daha önce bahsettiğimiz gibi, daha önce bu yönetimi yürüten amcası Yusuf'un öldürülmesinin ardından oldu. Kostobarus bu kadar yükselince, bu onu memnun etti ve umduğundan daha fazlasını elde etti; başarısından dolayı giderek daha da kibirlendi ve kısa bir süre içinde sınırları aştı; yöneticileri Herod'un emirlerine uymayı veya İdumelilerin Yahudi adetlerini kullanmasını ya da bunlara tabi olmasını uygun görmedi. Bu nedenle Kleopatra'ya haber gönderdi ve İdumelilerin her zaman atalarının yönetiminde olduğunu, bu nedenle de Antonius'tan bu ülkeyi istemesinin haklı olduğunu, çünkü dostluğunu ona devretmeye hazır olduğunu bildirdi; bunu da Kleopatra'nın yönetimi altında olmaktan daha memnun olduğu için değil, Herod'un gücünün azalmasıyla İdumeliler üzerindeki tüm yönetimi ve hatta daha fazlasını elde etmesinin zor olmayacağını düşündüğü için yaptı; çünkü hem doğumu hem de kirli kazançlara olan sürekli ilgisiyle elde ettiği bu zenginlikler sayesinde önemli iddialara sahipti ve bu nedenle hedeflediği şey küçük bir mesele değildi. Böylece Kleopatra Antonius'tan bu ülkeyi istedi, ancak amacına ulaşamadı. Bu durum Herod'a bildirildi ve bunun üzerine Herod Kostobarus'u öldürmeye hazırlandı; Ancak kız kardeşinin ve annesinin yalvarmaları üzerine onu affetti ve tamamen bağışladı; yine de bu girişiminden dolayı ondan sonra da şüphe duymaya devam etti.

10. Ancak bir süre sonra Salome, Kostobarus ile kavga edince ona bir boşanma belgesi gönderdi (12) ve onunla olan evliliğini feshetti; bu Yahudi kanunlarına göre değildi; çünkü bizde bir kocanın bunu yapması caizdir; ancak bir kadın, kocasından ayrılırsa, eski kocası onu boşamadıkça, kendi başına başka biriyle evlenemez. Bununla birlikte, Salome ülkesinin kanununu değil, ...

Machine Translated by Google

Otoritesinin yasası gereği evliliğinden vazgeçti ve kardeşi Herod'a, kocasını kendisine olan iyi niyetinden dolayı terk ettiğini, çünkü onun, Antipater, Lysimachus ve Dositheus ile birlikte kendisine karşı bir isyan çıkardıklarını fark ettiğini söyledi; bunun kanıtı olarak da Babas'ın oğullarının on iki yıldır hayatta tutulduğunu öne sürdü; bu da doğru çıktı. Ancak Herod bunu beklenmedik bir şekilde duyduğunda çok şaşırdı ve daha da şaşırdı çünkü bu olay ona inanılmaz geldi. Babas'ın oğullarıyla ilgili olaya gelince, Herod daha önce hükümetine düşman oldukları için onları cezalandırmak için büyük çaba sarf etmişti; ancak [öldürülmelerini emrettiği zamandan beri] uzun zaman geçtiği için onları unutmuştu. Şimdi, onlara karşı duyduğu düşmanlık ve nefretin sebebi şuydu: Antigonus kral iken, Herod ordusuyla Kudüs şehrini kuşatmıştı. Kuşatılanların çektiği sıkıntı ve ıstırap o kadar büyüktü ki, çoğu Herod'u şehre davet etmiş ve umutlarını ona bağlamıştı. Babas'ın oğulları ise büyük bir mevkiye sahipti, halk arasında güçleri vardı ve Antigonus'a sadıktılar. Herod'a karşı sürekli iftira atıyor ve halkı, yönetimi miras yoluyla elinde tutan kraliyet ailesine bırakmaya teşvik ediyorlardı. Bu adamlar siyasi olarak ve kendi çıkarları için böyle hareket ediyorlardı; Fakat şehir ele geçirildiğinde ve Herod yönetimi eline aldığında, Kostobarus kapılardan dışarı çıkmayı engellemek ve şehri korumakla görevlendirildi; böylece suçlu olan ve krala karşı olan yurttaşlar şehirden kaçamasınlar diye. Kostobarus, Babas'ın oğullarının tüm halk tarafından saygı ve onur gördüğünü fark ederek ve onların korunmasının daha sonraki hükümet değişikliklerinde kendisine büyük fayda sağlayabileceğini düşünerek, onları ayrı bir yere yerleştirdi ve kendi çiftliklerinde sakladı; ve olaydan şüphelenildiğinde, Herod'a yemin ederek bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi ve böylece üzerindeki şüpheleri ortadan kaldırdı; hatta bundan sonra, kral kamuoyuna olayın ortaya çıkarılması için ödül teklif ettiğinde ve bu konuyu araştırmak için her türlü yöntemi uygulamaya koyduğunda bile, itiraf etmedi; Ancak, başlangıçta inkar etmesine rağmen, adamlar bulunursa cezasız kalmayacağına ikna olan kral, sadece onlara duyduğu iyi niyetten değil, kendi güvenliği için de gerekli bir kaygıdan dolayı bu sırrı saklamak zorunda kaldı. Fakat kral, kız kardeşinin aracılığıyla bu durumu öğrendiğinde...

Machine Translated by Google

Bilgi edindikten sonra, saklandıkları yerlere adamlar gönderdi ve hem Hyrcanus'u hem de onlarla birlikte suçlananları öldürttü; öyle ki Hyrcanus'un soyundan kimse kalmadı ve krallık tamamen Herod'un eline geçti; Yahudi yasalarına karşı yaptıklarına son verebilecek kimse de kalmamıştı.

BÖLÜM 8.

Kudüs vatandaşlarından on kişinin, Herod'un ülkeye getirdiği ve ülkelerinin yasalarına aykırı olan yabancı uygulamalar nedeniyle ona karşı nasıl bir komplo kurdukları.

HEROD'UN SEBASTE VE CESAREA'NIN VE DİĞER YAPILARININ İNŞASI HAKKINDA.

1. İşte bu nedenle Herod, ülkesinin yasalarına isyan etti ve eski anayasasını yabancı uygulamalar getirerek bozdu; oysa bu anayasa dokunulmaz kalmalıydı; bu nedenle daha sonra büyük kötülükler işledik, halkı dindarlığa yönlendiren dini uygulamalar ise ihmal edildi; zira öncelikle, Sezar'ın şerefine her beş yılda bir görkemli oyunlar düzenlenmesini emretti ve Kudüs'te bir tiyatro ile ovada çok büyük bir amfi tiyatro inşa ettirdi.

İkisi de gerçekten pahalı işlerdi, ancak Yahudi geleneklerine aykırıydı; çünkü bize bu tür gösteriler miras kalmamıştı ve bunları kullanıp sergileyemezdik; yine de bu oyunları her beş yılda bir en görkemli ve muhteşem şekilde kutladı. Ayrıca komşu ülkelere de duyuru yaptı ve her milletten insanları bir araya çağırdı. Güreşçiler ve bu tür oyunlarda ödüller için mücadele eden diğerleri de, hem orada verilecek ödüllerin umuduyla hem de kazanılacak zaferin şanıyla her ülkeden davet edildi. Böylece bu tür egzersizlerde en önde gelen kişiler bir araya getirildi, çünkü sadece çıplak egzersiz yapanlara değil, müzisyenlik yapanlara da (Thymelici olarak adlandırılanlara) çok büyük zafer ödülleri sunulmuştu; ve bu tür egzersizlerde en ünlü olan tüm kişileri buraya getirmek için hiçbir çabadan kaçınmadı.

Machine Translated by Google

Zafer için bir yarışma düzenledi. Ayrıca, iki, üç veya dört çift atın çektiği araba yarışlarında ödüller için koşanlara da hatırı sayılır ödüller teklif etti. Ayrıca, ihtişamını en açık şekilde sergilemek amacıyla, diğer uluslardaki her şeyi, ne kadar pahalı veya görkemli olursa olsun, taklit etti. Tiyatronun kendisi de Sezar'ın büyük başarılarının yazıtları ve savaşlarında fethettiği ulusların ganimetleriyle doluydu ve bunların hepsi en saf altın ve gümüşten yapılmıştı; değerli giysiler veya düzenli bir şekilde yerleştirilmiş değerli taşlar olsun, bu oyunlarda göz önüne serilmeden hiçbir şey onun amacına hizmet edemezdi. Ayrıca, çok sayıda vahşi hayvan ve aslan ile olağanüstü güçlü veya nadiren görülen türden diğer hayvanlardan oluşan büyük bir hazırlık yapmıştı. Bunlar ya birbirleriyle dövüşmek ya da ölüme mahkum edilmiş adamlarla dövüşmek üzere hazırlanmıştı. Ve gerçekten de yabancılar burada sergilenen masrafların büyüklüğüne ve burada görülen büyük tehlikelere çok şaşırdılar ve sevindiler; fakat doğal Yahudiler için bu, büyük saygı duydukları geleneklerin bir dağılmasından farksızdı. (13) Ayrıca, izleyicilere zevk vermek için insanları vahşi hayvanlara atmak, apaçık bir dinsizlik örneği gibi görünüyordu; ve kendi yasalarını bu tür yabancı uygulamalar için değiştirmek de aynı derecede dinsizlik örneği gibi görünüyordu: fakat her şeyden önce, ganimetler Yahudilere en büyük tiksintiyi verdi; çünkü onları, etraflarında asılı duran zırhların içinde yer alan imgeler olarak hayal ettikleri için, bu tür imgelere saygı göstermenin kendi ülkelerindeki gelenek olmadığı için, onlardan çok rahatsız oldular.

2. Herod, içinde bulundukları karışıklığın farkındaydı; onlara karşı şiddet kullanmanın uygunsuz olduğunu düşündüğü için, içlerinden bazılarıyla teselli etmek ve onları batıl inançtan kaynaklanan korkularından kurtarmak amacıyla konuştu; ancak onları tatmin edemedi ve hepsi, Herod'un işlediğini düşündükleri suçlardan duydukları büyük huzursuzluktan dolayı, geri kalan her şeye katlanmayı düşünseler bile, şehirlerinde asla insan heykelleri, yani ganimetleri bulundurmayacaklarını, çünkü bunun ülkelerinin yasalarına aykırı olduğunu hep bir ağızdan haykırdılar. Herod, onları bu kadar düzensiz bir halde görünce ve bu konuda tatmin edilmedikçe kararlarını kolay kolay değiştirmeyeceklerini anlayınca, aralarındaki en önde gelen adamları yanına çağırdı ve onları bir araya getirdi.

Machine Translated by Google

Tiyatroya gitti ve onlara ganimetleri gösterdi ve bu ganimetlerin ne tür şeyler olduğunu düşündüklerini sordu; ve bunların insan heykelleri olduğunu haykırdıklarında, üzerlerindeki bu dış süslemelerin çıkarılmasını emretti ve onlara çıplak tahta parçalarını gösterdi; artık hiçbir süslemeye sahip olmayan bu tahta parçaları, onlar için büyük bir eğlence ve kahkaha konusu oldu, çünkü daha önce her zaman alay konusu olan heykellerin süslemelerine sahip olmuşlardı.

3. Bu nedenle Herod kalabalığın öfkesinden kurtulup, içindeki şiddetli öfkeyi dindirdikten sonra, halkın büyük bir kısmı davranışlarını değiştirmeye ve artık ona karşı kızgın olmamaya meyilliydi; ancak yine de bazıları, yeni gelenekleri getirmesi nedeniyle ona karşı kızgınlıklarını sürdürdü ve ülkelerinin yasalarının ihlalinin kendilerine çok büyük zararlar getirebileceğini düşündüler; bu yüzden Herod'a aldırış etmemek yerine (ölüm cezasına çarptırılmayı) daha dindar bir davranış olarak gördüler. Herod, yönetimlerinde yaptığı değişiklikle, daha önce hiç alışık olmadıkları, şiddet içeren bir şekilde gelenekler getirmişti; aslında görünüşte bir kral, ama gerçekte tüm uluslarının düşmanıydı. Bu nedenle, Kudüs vatandaşı olan on adam ona karşı komplo kurdular ve bu girişimde her türlü tehlikeye göğüs gereceklerine birbirlerine yemin ettiler ve (Herod'u öldürmek amacıyla) elbiselerinin altına hançerler sakladılar.

Şimdi, bu komployu kuranlar arasında, duyduklarından duyduğu öfke nedeniyle kör bir adam vardı; diğerlerine bu işte hiçbir yardımda bulunamayacak durumdaydı, ancak başlarına bir zarar gelmesi durumunda onlarla birlikte her türlü acıya katlanmaya hazırdı; öyle ki, diğer girişimcilerin büyük bir destekçisi haline geldi.

4. Bu kararı ortak rıza ile aldıktan sonra, tiyatroya girdiler; öncelikle Herod'un onlardan kaçamayacağını umuyorlardı, çünkü ona çok beklenmedik bir şekilde saldıracaklardı; ancak onu ıskalarlarsa, çevresindekilerin çoğunu öldüreceklerini varsayıyorlardı; ve bu kararı, uğruna ölecek olsalar bile, krala kalabalığa verdiği zararları hatırlatmak için aldılar. Bu komplocular, böylece hazırlıklarını tamamlayarak,

Machine Translated by Google

Önceden büyük bir hızla planlarını uygulamaya koymuşlardı; ancak Herod'un bu tür amaçlar için görevlendirdiği, kendisine karşı yapılacak herhangi bir komployu ortaya çıkarıp ona bildirmekle görevli casuslarından biri, tüm olayı öğrenmiş ve kral tiyatroya girmek üzereyken ona bildirmişti. Böylece, halkın büyük bir kısmının kendisine duyduğu nefreti ve her fırsatta çıkan karışıklıkları düşündüğünde, kendisine karşı kurulan bu komplonun imkansız olmadığını düşündü.

Bunun üzerine sarayına çekildi ve bu komployla suçlananları isimleriyle huzuruna çağırdı; muhafızlar üzerlerine çöktüğünde, suçüstü yakalandıklarını ve kaçamayacaklarını bildikleri için, ellerinden gelen tüm nezaketle amaçlarına hazırlandılar ve kararlılıklarından asla geri adım atmadılar; yaptıkları şeyden utanmadılar, inkar etmediler; ancak yakalandıklarında hançerlerini gösterdiler ve yemin ettikleri komplonun kutsal ve dindar bir eylem olduğunu, yapmayı amaçladıkları şeyin kazanç için veya tutkularına kapılmak için değil, esas olarak tüm Yahudilerin uymak zorunda olduğu veya uğruna ölmeye hazır oldukları ülkelerinin ortak gelenekleri için olduğunu söylediler. Bu adamlar, bu komplodaki yılmaz cesaretlerinden dolayı bunları söylediler. Böylece kralın muhafızları tarafından idam edilmek üzere götürüldüler ve ölene kadar kendilerine uygulanan tüm işkencelere sabırla katlandılar. Onları keşfeden casus, halkın ona duyduğu nefret nedeniyle kısa sürede halktan bazıları tarafından yakalandı; ve sadece öldürülmekle kalmadı, aynı zamanda parçalara ayrılıp köpeklere verildi. Bu idamı birçok vatandaş gördü, ancak hiçbiri failleri ifşa etmedi. Ta ki Herod, acımasız ve şiddetli işkencelerle onları sıkı bir şekilde sorgulayana kadar. İşkence gören bazı kadınlar gördüklerini itiraf ettiler; bu olayın failleri kral tarafından o kadar korkunç bir şekilde cezalandırıldı ki, bu pervasız girişimleri yüzünden tüm aileleri yok edildi. Ancak halkın inatçılığı ve yasalarını savunmada gösterdikleri yılmaz kararlılık, Herod'un işini kolaylaştırmadı; aksine, Herod daha güvenli bir şekilde kendini güçlendirdi ve bu tür yeniliklerin açık bir isyana dönüşmemesi için halkı her yönden kuşatmaya karar verdi.

5. Bu nedenle, artık yaşadığı saray ve yanında güçlü bir kalesi olan tapınakla şehri tahkim etmişti.

Machine Translated by Google

Antonia'yı yeniden inşa ettirdi ve Samarya'yı da tüm halka karşı kendisi için bir kale haline getirmeyi başardı ve buraya Sebaste adını verdi; bu yerin, önceki kaleden aşağı kalmayacak şekilde, ülkeye karşı güçlü bir kale olacağını düşünüyordu. Böylece, Kudüs'ten bir günlük yolculuk mesafesinde olan ve hem ülkeyi hem de şehri korkutmak için kendisine faydalı olacak bu yeri tahkim etti. Ayrıca tüm ulus için başka bir kale daha inşa etti; eskiden Strato Kulesi olarak adlandırılan bu kaleye, kendisi tarafından Sezariye adı verildi. Dahası, seçkin bazı süvarileri seçti ve onları büyük ovaya yerleştirdi; ve onlar için Celile'de Gaba ve Perea'da Hesebonitis adında bir yer inşa etti. Bunlar, kendi güvenliği için sürekli olarak daha fazla şey icat ederken ve tüm ulusu muhafızlarla kuşatırken özellikle inşa ettiği yerlerdi; böylece hiçbir şekilde onun gücünden kurtulamazlar veya sürekli olarak en ufak bir kargaşada isyan çıkaramazlardı. Ve eğer herhangi bir kargaşa çıkarırlarsa, bundan haberdar olabileceğini, çevredeki casuslarından bazılarının da onları takip edebileceğini ve hem ne yapmaya çalıştıklarını öğrenip hem de bunu engelleyebileceklerini düşündü. Samarya surlarını inşa ederken, savaşlarında kendisine yardım edenlerin çoğunu ve çevredeki insanların çoğunu da oraya getirmeyi başardı ve onları geri kalanlarla birlikte yurttaş yaptı. Bunu, bir tapınak inşa etme hırsından ve şehri daha önce olduğundan daha görkemli hale getirme arzusundan dolayı yaptı; ancak esas olarak, hem kendi güvenliği için hem de ihtişamının bir anıtı olmasını sağlamak için yaptı. Ayrıca şehrin adını değiştirdi ve Sebaste olarak adlandırdı. Dahası, Samarya sakinleri arasında türünün en iyisi olan komşu ülkeyi paylaştırdı ki, ilk geldiklerinde mutlu bir durumda olsunlar.

Bütün bunların yanı sıra, şehri çok sağlam bir surla çevreledi ve surlarını daha da güçlendirmek için bölgenin eğiminden faydalandı; şehrin çevresi eskisi kadar küçük değildi, aksine en ünlü şehirlerden aşağı kalmayacak kadar genişti; çünkü çevresi yirmi furlongdu. Şimdi, şehrin içinde ve ortasına, bir buçuk furlong [çevre] uzunluğunda kutsal bir yer inşa etti ve onu her türlü süslemeyle donattı ve içine hem büyüklüğü hem de güzelliğiyle ünlü bir tapınak kurdu. Şehrin çeşitli kısımlarını da her türlü süslemeyle donattı; kendi güvenliğini sağlamak için de surları çok sağlam yaptı ve büyük ölçüde

Machine Translated by Google

Kale; ve yapının zarafetine de özen gösterildi, böylece zevkinin inceliğini ve cömertliğini gelecek çağlara miras bırakabilsin.

BÖLÜM 9.

YAHUDİ VE SURİYE'DE YAŞANAN AÇLIK VE HEROD'UN BAŞKA BİR EŞLE EVLENDİKTEN SONRA SEZARA VE DİĞER YUNAN ŞEHİRLERİNİ NASIL YENİDEN İNŞA ETTİĞİ HAKKINDA.

1. Şimdi, Herod'un hükümdarlığının on üçüncü yılı olan bu yılda, ülkeye çok büyük felaketler geldi; bunlar Tanrı'nın gazabından mı kaynaklanıyordu, yoksa bu sefalet belirli dönemlerde doğal olarak tekrar mı ortaya çıkıyordu (14) çünkü öncelikle sürekli kuraklıklar vardı ve bu nedenle toprak verimsizdi ve eskiden ürettiği kadar meyve vermiyordu; ve toprağın bu verimsizliğinden sonra, tahıl eksikliğinin yol açtığı besin değişikliği, insanların bedenlerinde hastalıklara neden oldu ve bir felaket diğerinin ardından geldi; ve hem tedavi yöntemlerinden hem de yiyecekten yoksun olmaları, şiddetli bir şekilde başlayan salgın hastalığı daha da kalıcı hale getirdi. Bu şekilde insanların da yok edilmesi, hayatta kalanları da tüm cesaretlerinden mahrum bıraktı, çünkü içinde bulundukları sıkıntılara yeterli çareler bulamamışlardı. Bu nedenle, o yılın ürünleri bozulduğunda ve önceden biriktirdikleri her şey harcandığında, kurtuluş için hiçbir umut kalmamıştı; aksine, beklediklerinin aksine, sefalet üzerlerinde artmaya devam etti; ve bu sadece o yıl için geçerli değildi, çünkü [yılın sonunda] kendileri için hiçbir şey kalmamıştı, aynı zamanda ektikleri tohumlar da toprağın ikinci yılda meyve vermemesi nedeniyle yok olmuştu. (15) İçinde bulundukları bu sıkıntı, onları zorunluluktan dolayı eskiden yemedikleri birçok şeyi yemeye de itti; kralın kendisi de diğer insanlardan farklı olarak bu sıkıntıdan muaf değildi, çünkü toprağın ürünlerinden aldığı vergiden mahrum kalmış ve sahip olduğu parayı, inşa ettiği şehirlerin sahiplerine cömertçe harcamıştı; Yardımına layık gördüğü kimse de yoktu; zira bu perişan durum ona nefret kazandırmıştı.

Machine Translated by Google

Tebaasının sorumluluğu ona aittir: Çünkü felaketlerin her zaman yönetenlerin hesabına yazılması değişmez bir kuraldır.

2. Bu şartlar altında, zamanında yardım temin etmenin yollarını kendi kendine düşündü; ancak komşularının onlara satacak yiyecekleri olmadığı ve paralarının da tükendiği bir dönemde bunu yapmak zordu; zira az miktarda yiyeceği yüksek fiyata satın almak mümkün olsaydı bile paraları tükenmişti. Bununla birlikte, halkına yardım etme çabalarından vazgeçmemenin en iyi yol olduğunu düşündü; bu yüzden sarayındaki gümüş ve altından yapılmış zengin eşyaları, en güzel kaplarını veya en ince işçilikle yapılmış olanları bile esirgemeden, Sezar tarafından Mısır valisi olarak atanan Petronius'a gönderdi; ve zaten ihtiyaçları nedeniyle ona sığınan birçok kişi olduğu ve Petronius özellikle Herod'un dostu olduğu ve tebaasının korunmasını istediği için, öncelikle onlara tahıl ihraç etme izni verdi ve hem satın alma hem de ihraç etme konusunda her türlü yardımı sağladı; Dolayısıyla, onlara sağladıkları yardımı sunan tek kişi olmasa bile, en önemli kişi oydu.

Herod, bu yardımın kendisinden geldiğini halka anlatmaya özen göstererek, sadece daha önce kendisinden nefret edenlerin kötü düşüncelerini ortadan kaldırmakla kalmadı, aynı zamanda onlara karşı duyduğu iyi niyetin ve ilginin en büyük göstergesini de sundu; zira öncelikle, kendi yiyeceklerini temin edebilecek durumda olanlara, tahıl paylarını en doğru şekilde dağıttı; ancak yaşlılıkları veya başka bir rahatsızlık nedeniyle kendilerine yiyecek sağlayamayan birçok kişi için de fırıncıların ekmeklerini hazırlamalarını sağladı. Ayrıca, koyun ve keçilerinin tamamen telef olması ve yünlerinin kalmaması, kendilerini örtecek başka hiçbir şeylerinin olmaması nedeniyle, kışın tehlikelerinden zarar görmemeleri için de önlem aldı. Kendi tebaası için bunları temin ettikten sonra, komşularının ihtiyaçlarını karşılamak için daha da ileri gitti ve Suriyelilere tohum verdi; bu da kendi çıkarına büyük ölçüde yaratı, çünkü bu hayırsever yardım, verimli topraklarına en uygun zamanda yapıldı, böylece herkes bol miktarda yiyeceğe sahip oldu. Genel olarak, hasat zamanı yaklaşırken, desteklediği elli binden fazla adamı ülkeye gönderdi; bu sayede hem kendi krallığının sıkıntılı durumunu düzeltti hem de

Machine Translated by Google

Büyük bir cömertlik ve gayret gösterdi ve aynı felaketler altında olan komşularının sıkıntılarını hafifletti; çünkü ihtiyaç içinde olan hiç kimse onun tarafından uygun bir yardımdan mahrum bırakılmadı; hatta dahası, kalabalıklar için yiyecek temin etmek zorunda olan ve bu nedenle desteğe ihtiyaç duyan hiçbir halk, şehir veya özel kişi ona başvurmadı ve ihtiyaç duydukları şeyi aldı; öyle ki, yapılan bir hesaplamaya göre, yabancılara verilen onar attik medimnilik buğday koçanının sayısı on bine, kendi krallığında verilen buğdayın sayısı ise yaklaşık seksen bine ulaştı. Şimdi, onun bu ilgisi ve bu yerinde cömertliği Yahudiler üzerinde öyle bir etki yarattı ve diğer milletler arasında öyle büyük yankı uyandırdı ki, saltanatı sırasında bazı geleneklerini ihlal etmesi nedeniyle tüm millet arasında kazandığı eski nefreti sildi ve bu en büyük ihtiyaçlarında gösterdiği bu cömert yardım, bu türden yaptığı her şeyin tam karşılığı oldu ve yabancılar arasında da büyük bir şöhret kazandırdı; ve ülkesini açıkça inanılmaz derecede etkileyen bu felaketlerin, onun şanını yükseltmek ve büyük bir fayda sağlamak için geldiği izlenimi oluştu; çünkü şimdi tüm beklentilerin ötesinde gösterdiği bu büyük cömertlik, halkın ona karşı tutumunu öyle değiştirdi ki, başından beri deneyimle gördükleri gibi biri değil, ihtiyaçlarını karşılamada gösterdiği ilgiyle kanıtladığı gibi biri olduğunu düşünmeye hazırdılar.

3. Bu sıralarda, muhafızlarından seçtiği beş yüz kişiyi Sezar'a yardımcı olarak gönderdi; Aelius Gallus (16) onları Kızıldeniz'e götürdü ve orada ona büyük hizmetlerde bulundular. Bu nedenle işleri düzelip yeniden refah içinde olunca, yukarı şehirde kendine bir saray inşa ettirdi, odaları çok yüksek bir seviyeye çıkardı ve onları en pahalı altın mobilyalar, mermer koltuklar ve yataklarla süsledi; ve bunlar o kadar büyüktü ki, çok sayıda adamı barındırabiliyordu. Bu daireler de farklı büyüklükteydi ve kendilerine özel isimler verilmişti; bir daireye Sezar'ın, diğerine Agrippa'nın deniyordu. Ayrıca tekrar aşık oldu ve aklının onu istediği gibi yaşamaktan alıkoymasına izin vermeden başka bir kadınla evlendi. Bu evliliğinin sebebi şöyleydi: Bir

Machine Translated by Google

Kudüs vatandaşı Simon, İskenderiye vatandaşı ve orada çok saygın bir rahip olan Boethus'un oğluydu; bu adamın, o zamanın en güzel kadını olarak kabul edilen bir kızı vardı; Kudüs halkı onun hakkında çok şey söylemeye başlayınca, Herod onun hakkında söylenenlerden çok etkilendi; ve kızı görünce güzelliğine hayran kaldı, ancak otoritesini kullanarak ona kötü davranma düşüncesini tamamen reddetti, çünkü doğru olanın, bunu yaparsa şiddet ve tiranlıkla suçlanacağına inanıyordu; bu yüzden kızı eş olarak almanın en iyisi olduğunu düşündü. Simon, onunla evlenmek için çok aşağı bir konumdaydı, ancak yine de hor görülmeyecek kadar önemliydi; bu nedenle, ailenin saygınlığını artırarak ve onları daha onurlu hale getirerek, eğilimlerini en akıllıca şekilde kontrol etti; Bunun üzerine hemen Fabet'in oğlu İsa'yı başrahiplik görevinden aldı ve bu makamı Simon'a verdi, böylece [kızıyla evlenerek] onunla akrabalık bağı kurdu.

4. Bu düğün bittikten sonra, yönetiminden kovulduğu sırada Yahudileri fethettiği yerde başka bir kale inşa etti ve Antigonus bundan faydalandı. Bu kale Kudüs'e yaklaşık altmış furlong uzaklıktadır. Doğası gereği sağlamdı ve böyle bir yapı için uygundu. Orta derecede bir tepe olup, insan eliyle daha da yükseltilerek kadın göğsü şeklini almıştır. Çevresi dairesel kulelerle çevrilidir ve ona doğru, sayısı iki yüz olan cilalı taş basamaklardan oluşan dar bir yokuş vardır.

İçinde, hem güvenlik hem de güzellik açısından düşünülmüş bir yapıya sahip, kraliyet ailesine ait ve çok zengin daireler bulunmaktadır. Aşağıda, hem diğer yönleriyle hem de çok uzaklardan ve büyük masraflarla getirilen su nedeniyle görülmeye değer yapılar yer almaktadır; zira bölgenin kendisi sudan yoksundur. Bu kalenin etrafındaki ova, büyüklük bakımından herhangi bir şehirden aşağı kalmayan yapılarla doludur ve üzerindeki tepe bir kale niteliğindedir.

5. Ve şimdi, Hirodes'in tüm planları umduğu gibi gerçekleştiğinde, krallığında herhangi bir sorun çıkabileceğinden en ufak bir şüphesi yoktu; çünkü halkını hem ondan duydukları korkuyla (çünkü cezalarını acımasızca veriyordu) hem de onlara gösterdiği ihtiyatlı özenle itaatkar tutmuştu.

Machine Translated by Google

Sıkıntıları altındayken bile, cömert bir tavır sergiledi. Ancak yine de, tebaasına karşı bir kale gibi, hükümeti için dış güvenlik sağlamaya özen gösterdi; çünkü şehirlere yaptığı konuşmalar çok güzel ve nezaket doluydu; valileriyle zamanında iyi bir anlayış geliştirdi ve her birine hediyeler vererek onları kendisine daha dostça davranmaya teşvik etti ve muhteşem kişiliğini kullanarak krallığının daha iyi güvence altına alınmasını sağladı ve bu, tüm işleri her yönden daha da büyüyene kadar devam etti. Ancak daha sonra, bu muhteşem mizacı ve Sezar'a ve Roma'nın en güçlü adamlarına karşı sergilediği itaatkar davranış ve cömertlik, onu ulusunun geleneklerini çiğnemeye ve birçok yasasını bir kenara bırakmaya, abartılı bir şekilde şehirler inşa etmeye ve tapınaklar kurmaya zorladı - Yahudiye'de değil elbette, çünkü bu, Yunanlılar gibi putlara veya hayvan tasvirlerine saygı göstermenin yasak olduğu için kabul edilemezdi; Fakat yine de bunu bizim sınırlarımızın dışında kalan ülkede ve şehirlerinde yaptı (17) Yahudilere bu konularda yaptığı özür şuydu: Bütün bunlar kendi isteğiyle değil, Sezar'ı ve Romalıları memnun etmek için başkalarının emir ve buyruklarıyla yapılmıştı; sanki Yahudi geleneklerini Romalıların şerefi kadar önemsemiyormuş gibi, oysa her zaman tamamen kendi çıkarlarını gözetiyordu ve hatta gelecek nesillere yönetiminin büyük anıtlarını bırakmak konusunda çok hırslıydı; bu yüzden bu kadar güzel şehirler inşa etmekte bu kadar gayretliydi ve onlara bu kadar büyük miktarda para harcadı.

6. Denize yakın, bir şehir kurmak için çok uygun olan ve daha önce Stratos Kulesi olarak adlandırılan bir yeri fark edince, oraya görkemli bir şehir kurma planı yapmaya koyuldu ve büyük bir özenle, beyaz taştan birçok yapı inşa ettirdi. Ayrıca, halkı barındırmak için son derece görkemli saraylar ve büyük yapılarla süsledi; ve en büyük ve en zahmetli işi ise, denizin dalgalarından her zaman korunaklı bir liman inşa ettirmekti. Limanın büyüklüğü Atina'daki Piramit'ten az değildi ve şehre doğru gemiler için çift bir istasyona sahipti. Mükemmel bir işçiliğe sahipti; ve bu, kendi başına bu tür soylu yapılar için uygun olmayan, ancak başka yerlerden getirilen malzemelerle ve çok büyük masraflarla mükemmelliğe ulaştırılacak bir yerde inşa edilmiş olması nedeniyle daha da dikkat çekiciydi. Bu şehir şurada yer almaktadır:

Machine Translated by Google

Fenike, Mısır'a deniz yoluyla geçişte, Joppa ve Dora arasında yer alıyordu. Bu iki şehir, güneyden esen şiddetli rüzgarlar nedeniyle liman olmaya uygun olmayan, daha küçük deniz şehirleriydi. Bu rüzgarlar, denizden gelen kumları kıyıya doğru yuvarlayarak gemilerin demir atmasına izin vermiyordu; tüccarlar genellikle denizde demir atmak zorunda kalıyorlardı. Bu nedenle Herod, bu sakıncayı gidermek için karaya doğru, büyük gemilerin güvenle demir atabileceği bir liman oluşturacak şekilde bir alan inşa etti. Bunu da, elli fitten uzun, en az on sekiz fit genişliğinde ve dokuz fit derinliğinde, yirmi kulaç derinliğe kadar devasa taşlar indirerek gerçekleştirdi; bazı taşlar bu boyutlardan küçük, bazıları ise daha büyüktü. Deniz kıyısında inşa ettiği bu mendirek iki yüz fit genişliğindeydi; yarısı dalgaların akıntısına karşıydı, böylece üzerine çarpacak dalgaları engelliyordu ve bu yüzden Procymatia veya dalgaların ilk kırıcısı olarak adlandırılıyordu; diğer yarısında ise birkaç kuleli bir duvar vardı, en büyüğü Drusus adını taşıyordu ve çok büyük bir mükemmellik eseriydi ve adını genç yaşta ölen Sezar'ın damadı Drusus'tan alıyordu. Denizcilerin yaşadığı çok sayıda kemer de vardı. Ayrıca önlerinde, tüm limanı çevreleyen ve bu egzersizi yapmak isteyenler için çok hoş bir yürüyüş yolu olan bir rıhtım [veya iniş yeri] vardı; ancak limanın girişi veya ağzı, bu yerdeki en sakin rüzgarların estiği kuzey tarafında yapılmıştı: ve limana girerken sol taraftaki tüm çevrenin temeli, en büyük dalgalara dayanacak şekilde çok sağlam yapılmış yuvarlak bir kuleyi destekliyordu; Sağ tarafta, içeri girerken, her biri kulelerden daha büyük olan iki devasa taş duruyordu; bunlar dik duruyor ve birbirine bitişikti. Dairesel liman boyunca, en güzel taştan yapılmış, belirli bir yüksekliğe sahip yapılar vardı; bunların üzerinde, limana doğru yelken açanlar tarafından uzaktan görülebilen ve içinde biri Roma'nın, diğeri Sezar'ın iki heykeli bulunan bir tapınak inşa edilmişti. Şehrin adı Sezariye idi ve kendisi de güzel malzemelerden yapılmış ve güzel bir yapıya sahipti; hatta yer altı mahzenleri ve kilerleri, yer üstündeki binalardan daha az mimariye sahip değildi. Bu mahzenlerden bazıları, limana ve denize eşit mesafelerde su taşıyordu; ancak bir tanesi eğik olarak uzanıyor ve diğerlerini birbirine bağlıyordu, böylece hem yağmur hem de vatandaşların pisliği kolayca taşınıyor ve denizin kendisi de aynı şekilde taşınıyordu.

Machine Translated by Google

Dışarıdan gelen gelgit akıntısı şehre girdi ve her yeri temizledi.
Herod ayrıca orada taştan bir tiyatro inşa ettirdi; ve limanın arkasında, güney tarafında, çok sayıda insanı alabilecek ve denize doğru elverişli bir konumda bulunan bir amfi tiyatro da yaptırdı. Böylece bu şehir on iki yılda tamamlandı; (18) bu süre zarfında kral hem işe devam etti hem de gerekli masrafları ödedi.

BÖLÜM 10.

HEROD'UN OĞULLARINI ROMA'YA NASIL GÖNDERDİĞİ; AYRICA ZENODORUS VE GADARENLER TARAFINDAN NASIL SUÇLANDIĞI, AMA SUÇLAMALARINDAN NASIL AKLANDIĞI VE BUNUNLA BİRLİKTE SEZAR'IN GÜVENİNİ NASIL KAZANDIĞI.

FERİSİLER, ESSENS VE MANAHEM HAKKINDA.

1. Herod bu tür işlerle meşgulken ve Sebaste'yi [Samarya] yeniden inşa ettikten sonra, oğulları Alexander ve Aristobulus'u Sezar'ın arkadaşlığından faydalanmaları için Roma'ya göndermeye karar verdi; oraya vardıklarında, Herod'un dostluğunu çok seven Pollio'nun evinde konakladılar (19) ; ve Sezar'ın kendi sarayında konaklamalarına izin verildi, çünkü Sezar Herod'un bu oğullarını tüm insanlığıyla karşıladı ve Herod'a krallığını dilediği oğluna verme izni verdi; ve tüm bunların yanı sıra, ona Trachon, Batanea ve Auranitis'i verdi, bunları da şu vesileyle ona verdi: Zenodorus (20) adlı biri , Lysanias'ın evi denilen yeri kiralamıştı; Lysanias, gelirlerinden memnun olmadığı için Trachon'da yaşayan soyguncularla ortak oldu ve böylece daha büyük bir gelir elde etti; O yerlerin sakinleri çılgınca bir hayat yaşıyor ve Şam ülkesini yağmalıyorlardı; Zenodorus ise onları dizginlemek yerine, elde ettikleri ganimetten pay alıyordu. Komşu halklar bu durumdan büyük zarar gördüler ve o sırada Suriye başkanı olan Varro'ya şikayette bulunarak Zenodorus'un bu haksızlığı hakkında Sezar'a yazmasını rica ettiler. Bu meseleler Sezar'ın önüne getirildiğinde, Sezar Varro'ya bu yağmacıların yuvalarını yok etmesini ve toprakları Herod'a vermesini, böylece Herod'un ilgisiyle komşu ülkelerin artık Trachonitlerin bu yaptıklarından rahatsız edilmemesini emretti; çünkü onları dizginlemek kolay değildi, zira bu yağmacılık onların alışılmış uygulamasıydı ve geçimlerini sağlamanın başka bir yolu yoktu.

Machine Translated by Google

Kendilerine ait bir şehirleri veya toprakları yoktu, sadece yer altında bazı oyuklar ve inleri vardı ve orada hayvanlarıyla birlikte ortaklaşa yaşıyorlardı. Bununla birlikte, su birikintileri elde etmek için düzenlemeler yapmışlar ve kendileri için tahıl ambarlarında tahıl depolamışlardı ve kendilerine saldıran herkese karşı aniden dışarı çıkarak büyük bir direniş gösterebiliyorlardı; çünkü mağaralarının girişleri dardı, bir seferde sadece bir kişi girebiliyordu ve iç mekanlar inanılmaz derecede genişti, ancak yerleşim yerlerinin üzerindeki zemin çok yüksek değil, daha çok düz bir alandı ve kayalar tamamen sert ve girilmesi zordu, biri başkasının rehberliğinde düz yola girmedikçe, çünkü bu yollar düz değil, birkaç kıvrımlıydı. Ancak bu adamlar komşularına karşı yaptıkları kötü zulümden alıkonulduklarında, birbirlerini zulmetme alışkanlığı edinmişlerdi, öyle ki hiçbir haksızlık onlara yanlış gelmezdi. Fakat Hirodes, Sezar'dan bu izni aldıktan ve bu ülkeye geldikten sonra, yetenekli rehberler temin etti, onların kötü niyetli soygunlarına son verdi ve komşu halklara barış ve huzur sağladı.

2. Bunun üzerine Zenodorus, öncelikle prensliğinin elinden alınmasından dolayı üzüldü; daha da önemlisi, prensliği ele geçiren Herod'u kıskanıyordu. Bu yüzden onu suçlamak için Roma'ya gitti, ancak başarısız bir şekilde geri döndü. Bu sıralarda Agrippa, İyon Denizi ötesindeki ülkelerin yönetiminde Sezar'ın yerine geçmek üzere gönderilmişti. Herod, Mitylene civarında kışlarken Agrippa'yı buldu, çünkü Agrippa onun yakın arkadaşı ve yoldaşıydı ve daha sonra tekrar Yahudiye'ye döndü. Ancak Gadare halkından bazıları Agrippa'ya gelip Herod'u suçladılar ve Agrippa, onları dinlemeden Herod'u krala bağladı. Fakat Herod'un yönetimine eskiden beri kin besleyen Araplar hâlâ kızgındı ve o sırada, daha haklı bir sebep olduğunu düşündükleri bir isyan çıkarmaya kalkıştılar; Zenodorus, kendi işlerinde başarı umudunu yitirmişken, düşmanlarını engellemek için, Auranitis adı verilen prensliğinin bir bölümünü elli talent değerinde Araplara sattı; ancak bu, Sezar'ın bağışlarına dahil olduğu için, haksız yere ellerinden alındıklarını düşünerek Herod'la bu konuda anlaşmazlığa düştüler. Bunu bazen ona baskınlar düzenleyerek, bazen ona karşı güç kullanmaya çalışarak, bazen de onunla mahkemeye giderek yaptılar. Dahası, yoksul askerleri kendilerine yardım etmeye ikna ettiler ve sürekli bir umutla ona sıkıntı verdiler.

Machine Translated by Google

İnsanları ayaklanmaya teşvik etmeleri amaçlanmıştı; bu tür niyetlerde en sefil durumda olanlar en gayretli olanlardır; ve Herod bu girişimlerden uzun zamandır haberdar olmasına rağmen, isyanlara zemin hazırlamak istemediği için, bunlara karşı sert davranmadı, aksine olayları yatıştırmak için akılcı yöntemler kullandı.

3. Herod on yedi yıldır hüküm sürüyordu ki, Sezar Suriye'ye geldi; bu sırada Gadara halkının büyük bir kısmı, Herod'u sert emirler veren ve zalim bir hükümdar olarak görüp ona karşı isyan etti. Bu sitemleri esas olarak Zenodorus'un teşvikiyle dile getirdiler; Zenodorus, Herod'un krallığından ayrılıp Sezar'ın eyaletine katılmalarını sağlayana kadar Herod'u asla terk etmeyeceğine yemin etmişti. Gadaralılar bundan etkilendiler ve ona karşı büyük bir isyan başlattılar; üstelik bunu daha da cesurca yaptılar çünkü Agrippa tarafından teslim edilenler Herod tarafından cezalandırılmamış, serbest bırakılmış ve onlara hiçbir zarar verilmemişti; zira Herod, kendi ailesindeki suçları cezalandırmada neredeyse acımasız, ancak başka yerlerde işlenen suçları affetmede çok cömert olan dünyanın en önde gelen adamıydı. Herod'u zarar vermek, yağmalamak ve tapınakları yıkmakla suçlarlarken, o kayıtsız kaldı ve savunmasını yapmaya hazırdı. Ancak Sezar, kalabalığın bu kargaşası üzerine ona sağ elini uzattı ve iyiliğinden hiçbir şey esirgemedi; ve gerçekten de bu şeyler ilk gün iddia edildi, ancak duruşma daha ileri gitmedi; çünkü Gadaralılar Sezar'ın ve yardımcılarının eğilimini gördüler ve haklı olarak krala teslim edileceklerini beklediler; bazıları, çekecekleri işkencelerden korkarak geceleyin kendi boğazlarını kestiler, bazıları kendilerini uçurumdan aşağı attılar ve diğerleri kendilerini nehre atarak kendi istekleriyle intihar ettiler; bu olaylar, işledikleri pervasızlık ve suçların yeterli bir kınaması gibi görünüyordu; bunun üzerine Sezar daha fazla gecikmedi ve Herod'u suçlandığı suçlardan akladı. Bir başka mutlu tesadüf daha yaşandı ki bu da o dönemde Herod için büyük bir avantaj oldu; Zenodorus'un karnı patladı ve hastalığı sırasında vücudundan çok miktarda kan aktı ve bu nedenle Suriye'deki Antakya'da hayatını kaybetti; böylece Sezar, oldukça büyük olan ülkesini Herod'a verdi; bu ülke Trachon ile arasında yer alıyordu.

Machine Translated by Google

Celile'yi, Ulatha'yı, Paneas'ı ve çevredeki ülkeyi de içine aldı. Ayrıca onu Suriye'nin valilerinden biri yaptı ve her şeyi kendi onayıyla yapmalarını emretti; ve kısacası, öyle bir mutluluk noktasına ulaştı ki, geniş Roma imparatorluğunu yöneten sadece iki adam varken, önce Sezar ve sonra da en büyük gözdesi olan Agrippa, Sezar Herod'dan başka kimseyi tercih etmedi ve Agrippa da Sezar'dan başka kimseyi Herod'dan daha büyük dost edinmedi. Ve bu özgürlüğü elde ettiğinde, Sezar'dan kardeşi Pheroras için bir tetrarkya (21) istedi , kendisi de ona kendi krallığından yüz talentlik bir gelir verdi ki, kendisine herhangi bir zarar gelmesi durumunda kardeşi güvende olsun ve oğulları onun üzerinde egemenlik kurmasın. Böylece, Sezar'ı denize götürdükten ve eve döndükten sonra, Zenodorus'un ülkesinde, Panlure denilen yerin yakınlarında, en beyaz taştan, son derece güzel bir tapınak inşa ettirdi. Bu, bir dağın içinde çok güzel bir mağaradır; altında büyük bir yer altı oyuğu vardır ve mağara dik ve son derece derindir ve durgun bir su akıntısı vardır; üzerinde büyük bir dağ uzanır; ve mağaraların altından Ürdün Nehri'nin kaynakları çıkar. Herod, zaten çok dikkat çekici olan bu yeri, Sezar'a adadığı bu tapınağı inşa ettirerek daha da güzelleştirdi.

4. Bunun üzerine Herod, tebaasına vergilerinin üçte birini, yaşadıkları kıtlıktan sonra onları rahatlatma bahanesiyle dağıttı; ancak asıl sebep, artık ihtiyaç duyduğu iyi niyetini geri kazanmaktı; çünkü halk, uygulamalarına getirdiği yenilikler, dinlerinin çözülmesi ve kendi geleneklerinin terk edilmesi nedeniyle ondan rahatsızdı; ve her yerde halk, onun yaptıklarından daha da öfkelenen ve rahatsız olanlar gibi, ona karşı konuşuyordu; bu hoşnutsuzluklara karşı kendini büyük ölçüde korudu, onu rahatsız edebilecekleri fırsatları ortadan kaldırdı ve onlara sürekli çalışmayı emretti; vatandaşların bir araya gelmelerine, birlikte yürümelerine veya yemek yemelerine izin vermedi, yaptıkları her şeyi izledi ve yakalananlar ağır şekilde cezalandırıldı; ve birçok kişi hem açıkça hem de gizlice Hyrkania kalesine getirildi ve orada öldürüldü; Şehirde ve yollarda her yere casuslar yerleştirilmişti; bir araya gelenleri gözetliyorlardı; hatta rivayete göre kendisi de bu tedbiri ihmal etmemiş, hatta sık sık...

Machine Translated by Google

Kendisi özel bir adam kılığına girerek geceleyin kalabalığın arasına karıştı ve yönetimi hakkındaki görüşlerini yokladı; yönetim planına hiçbir şekilde razı olamayanları her türlü yolla ikna etmeye çalıştı; ancak kalabalığın geri kalanından kendisine sadakat yemini etmelerini ve aynı zamanda kendisine iyi niyetle yaklaşacaklarına ve yönetimi sırasında da bunu sürdüreceklerine dair yemin etmelerini istedi; ve gerçekten de büyük bir kısmı, ya onu memnun etmek için ya da ondan korktukları için, istediklerini yerine getirdi; ancak daha açık ve cömert bir yapıya sahip olan ve ona karşı kullandığı güçten öfkelenenleri bir şekilde saf dışı bıraktı. Ayrıca Ferisi Pollio'yu, Satneas'ı ve alimlerinin büyük bir kısmını da yemin etmeye ikna etmeye çalıştı; Ancak bunlar ne böyle bir şeye razı oldular ne de Pollio'ya duyduğu saygıdan dolayı diğerleriyle birlikte cezalandırıldılar. Bizim bir mezhep olarak adlandırdığımız Essenler de bu cezadan muaf tutuldular. Bu insanlar, Yunanlıların Pisagorcular olarak adlandırdığı kişilerle aynı yaşam tarzını sürdürüyorlar; onlar hakkında başka bir yerde daha ayrıntılı olarak konuşacağım. Bununla birlikte, Herod'un bu Essenlere bu kadar saygı göstermesinin ve onları ölümlü doğalarının gerektirdiğinden daha üstün görmesinin nedenlerini burada belirtmek yerinde olacaktır; bu açıklama, insanların bu Essenler hakkındaki görüşlerini göstereceği için bu tarihin doğasına da uygun olacaktır.

5. Bu Essenlerden Manahem adında biri vardı; onun şöyle bir tanıklığı vardı: Sadece hayatını mükemmel bir şekilde yaşamakla kalmamış, aynı zamanda Tanrı tarafından kendisine gelecek olayları önceden bilme yeteneği de verilmişti.
Bu adam, çocukken okula giderken Herod'u görmüş ve onu Yahudilerin kralı diye selamlamıştı; ancak Herod, Herod'un onu tanımadığını veya şaka yaptığını düşünerek, onun sıradan bir adam olduğunu hatırlatmıştı; ama Manahem kendi kendine gülümsedi, eliyle adamın sırtına vurdu ve şöyle dedi: "Her ne olursa olsun, kral olacaksın ve saltanatına mutlu bir şekilde başlayacaksın, çünkü Tanrı seni buna layık görüyor. Ve Manahem'in sana vurduğu darbeleri, kaderindeki değişimin bir işareti olarak hatırla. Ve gerçekten de bu senin için en iyi gerekçe olacak; insanlara karşı adalet, Tanrı'ya karşı dindarlık ve vatandaşlarına karşı merhametli olman; yine de biliyorum ki, bütün davranışların böyle olmayacak, çünkü mutlulukta bütün insanlardan üstün olacaksın ve bir

Machine Translated by Google

"Sonsuz bir şöhrete kavuşacaksın, fakat dindarlığı ve doğruluğu unutacaksın; ve bu suçların hayatının sonunda Tanrı'dan gizlenmeyecek, çünkü O'nun bunları hatırlayacağını ve zamanla cezalandıracağını göreceksin."
O zamanlar Herod, Manahem'in söylediklerine hiç kulak asmadı, çünkü böyle bir yükselişten umudu yoktu; fakat kısa bir süre sonra, kral rütbesine yükselip egemenliğinin zirvesindeyken, Manahem'i çağırdı ve ona ne kadar süre hüküm süreceğini sordu. Manahem ona saltanatının tam süresini söylemedi; bu yüzden, onun bu sessizliğinden sonra, on yıl mı yoksa daha az mı hüküm süreceğini sordu. Manahem, "Evet, yirmi, hatta otuz yıl" diye cevap verdi; ancak saltanatının kesin sınırını belirtmedi. Herod bu cevaplardan memnun kaldı, Manahem'e elini verdi ve onu gönderdi; ve o zamandan beri tüm Essenleri onurlandırmaya devam etti. Bu olayları, ne kadar garip olsalar da, okurlarımızla paylaşmayı ve aramızda olanları açıklamayı uygun gördük, çünkü bu Essenlerin birçoğu, üstün erdemleri nedeniyle, ilahi vahiy bilgisine layık görüldüler.

BÖLÜM 11.

HEROD'UN TAPINAĞI NASIL YENİDEN İNŞA ETTİĞİ, DAHA YÜKSEK BİR YÜKSEKLİĞE TAŞIDIĞI VE ÖNCESİNDEN DAHA GÖRKEMLİ HALE GETİRDİĞİ; AYRICA ANTONIA ADINI VERDİĞİ KULE HAKKINDA DA ANLATIM.

1. Ve şimdi Herod, saltanatının on sekizinci yılında ve daha önce bahsedilen işlerden sonra, çok büyük bir işe girişti; yani Tanrı'nın tapınağını kendi elleriyle inşa etmeye (22) ve onu daha büyük bir alana yaymaya ve en görkemli yüksekliğe çıkarmaya karar verdi; bunu, gerçekten de öyle olduğu gibi, tüm işlerinin en görkemlisi olarak gördü ve bunun kendisi için sonsuza dek bir hatıra olacağını düşündü; fakat halkın bu kadar büyük bir projede kendisine yardım etmeye hazır veya istekli olmadığını bildiği için, önce onlara bir konuşma yaparak onları hazırlamayı ve sonra işe koyulmayı düşündü; bu yüzden onları bir araya çağırdı ve onlara şöyle dedi: "Sanırım size, yurttaşlarım, krallığa geldiğimden beri yaptığım diğer işler hakkında konuşmama gerek yok, ancak bunların size şandan çok güvenlik getirecek şekilde yapıldığını söyleyebilirim."

Machine Translated by Google

Kendim de öyleyim; çünkü en zor zamanlarda ihtiyaçlarınızı hafifletmeye yönelik konularda ihmalkar davranmadım, yaptığım binalar da beni ve sizi zararlardan korumak için uygun oldu; ve Tanrı'nın yardımıyla Yahudi ulusunu daha önce hiç sahip olmadıkları bir mutluluk derecesine ulaştırdığımı düşünüyorum; ve kendi ülkenize ve şehirlerinize ait olan, ayrıca son zamanlarda edindiğimiz, inşa ettiğimiz ve büyük ölçüde süslediğimiz ve böylece ulusunuzun saygınlığını artırdığımız şehirlerdeki özel yapılar için, bunları size saymanın gereksiz bir iş olduğunu düşünüyorum, çünkü bunları kendiniz iyi biliyorsunuz; ancak şu anda girişmeyi düşündüğüm ve bizim tarafımızdan üstlenilebilecek en büyük dindarlık ve mükemmellik eseri olacak olan girişime gelince, bunu size şimdi açıklayacağım. Atalarımız, Babil'den döndüklerinde, Yüce Tanrı için bu tapınağı inşa ettiler, ancak yüksekliği altmış arşın daha az; Süleyman'ın inşa ettiği ilk tapınak bu tapınağı çok aşmıştı; kimse atalarımızı bu konudaki ihmalkarlıkları veya dindarlık eksiklikleri nedeniyle kınamasın, çünkü tapınağın daha yüksek olmaması onların suçu değildi; çünkü yeniden inşası için ölçüleri belirleyenler Cyrus ve Hystaspes'in oğlu Darius'tu; ve atalarımızın onlara ve onların soyuna, onlardan sonra da Makedonyalılara tabi olmaları nedeniyle, bu dindar yapının orijinal modelini takip etme fırsatı bulamadılar ve onu eski yüksekliğine yükseltemediler; Fakat Tanrı'nın izniyle artık sizin valinizim ve uzun zamandır barış içindeyim, büyük zenginlikler ve gelirler elde ettim ve her şeyden önemlisi, tüm dünyanın yöneticileri olan Romalılarla dostluk içindeyim ve onlar tarafından saygı görüyorum. Bu nedenle, işlerimizin gerekliliğinden ve geçmişte yaşadığımız kölelikten kaynaklanan bu eksikliği gidermek ve bana bu krallığı vererek ve tapınağını elimden geldiğince tamamlayarak bana bahşettiği nimetler için Tanrı'ya en dindar şekilde şükranlarımı sunmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

2. Herod onlara bu konuşmayı yaptı; fakat bu konuşma, beklenmedik olduğu için halkın çoğunu korkuttu; ve inanılmaz göründüğü için onları cesaretlendirmek yerine, morallerini bozdu, çünkü tüm yapıyı yıkacağından ve yeniden inşa etme niyetini tamamlayamayacağından korkuyorlardı.

Machine Translated by Google

Bu tehlike onlara çok büyük, işin büyüklüğü ise neredeyse gerçekleştirilemeyecek kadar büyük görünüyordu. Ancak onlar bu düşüncede iken kral onları cesaretlendirdi ve her şey tamamen yeniden inşa edilmeye hazır olana kadar tapınaklarını yıkmayacağını söyledi. Ve onlara önceden söz verdiği gibi, sözünü tuttu; inşaat için taş getirecek bin vagon hazırladı, en yetenekli on bin işçiyi seçti, bin rahip için bin adet dini giysi satın aldı, bazılarına taş ustalığı, diğerlerine de marangozluk öğretti ve ardından inşaata başladı; ancak bu, her şey iş için iyice hazırlanana kadar gerçekleşmedi.

3. Böylece Herod eski temelleri söktü ve yerine yenilerini koyarak, uzunluğu yüz arşın ve yüksekliği yirmi arşın olan bir tapınak inşa etti; bu yirmi arşın, temellerinin çökmesiyle (23) yıkıldı; ve biz bu kısmı Nero döneminde yeniden yükseltmeye karar verdik. Tapınak, beyaz ve sağlam taşlardan yapılmıştı ve her birinin uzunluğu yirmi beş arşın, yüksekliği sekiz arşın ve genişliği yaklaşık on iki arşındı; ve tüm yapı, kraliyet manastırının yapısı gibi, her iki tarafta çok daha alçak, ancak ortası çok daha yüksekti, öyle ki, kırsal kesimde yaşayanlar tarafından çok uzak mesafelerden, ama özellikle de karşısında oturanlar ve yaklaşanlar tarafından görülebiliyordu. Tapınağın girişinde kapılar ve bunların üzerinde, tapınağın kendisiyle aynı yükseklikte lentolar da vardı.

Mor çiçeklerle işlenmiş, nakışlı örtülerle ve iç içe geçmiş sütunlarla süslenmişlerdi; ve bunların üzerinde, taç kısmının altında, dalları büyük bir yükseklikten aşağı sarkan altın bir asma yayılmıştı; bu asmanın büyüklüğü ve ince işçiliği, izleyiciler için şaşırtıcı bir manzaraydı; ne kadar çok malzeme kullanıldığı ve işçiliğin ne kadar büyük bir beceriyle yapıldığı görülebiliyordu. Ayrıca, tapınağın tamamını çok büyük revaklarla çevrelemiş ve bunları uygun bir oranda tasarlamıştı; ve bunlara daha önce hiç kimsenin tapınağı onun kadar büyük ölçüde süslemediği izlenimi verecek kadar büyük miktarda para harcamıştı. Her iki revakın da büyük bir duvarı vardı ve bu duvar, insanlık tarihinde duyulmuş en muazzam işlerden biriydi. Tepe, şehrin doğu kısımlarına doğru kademeli olarak alçalan ve sonunda yüksek bir seviyeye ulaşan kayalık bir yükseltiydi. Bu tepe, Süleyman'ın

Machine Translated by Google

İlahi vahiy ile ilk kralımız, etrafını bir duvarla çevirdi; bu duvar, yukarıya doğru ve tepesinin etrafında mükemmel bir işçiliğe sahipti. Ayrıca, aşağıdan başlayarak derin bir vadiyle çevrili bir duvar inşa etti; güney tarafında ise kayaları bir araya getirdi ve kurşunla birbirine bağladı, iç kısımların bir kısmını da içine aldı, ta ki büyük bir yüksekliğe ulaşana ve hem kare yapının genişliği hem de yüksekliği muazzam olana ve ön cephedeki taşların büyüklüğü dışarıdan açıkça görünene kadar; ancak iç kısımlar demirle birbirine bağlandı ve derzler gelecekteki tüm zamanlar için hareket etmeyecek şekilde korundu. Bu iş [temel için] bu şekilde tamamlandığında ve tepenin kendisinin bir parçası olarak en tepesine kadar birleştiğinde, hepsini tek bir dış yüzey haline getirdi ve duvarın etrafındaki oyuk yerleri doldurdu, dış üst yüzeyini düz ve pürüzsüz bir hale getirdi.

Bu tepe her tarafı duvarla çevriliydi ve çapı dört furlongdu, her köşenin uzunluğu bir furlongdu: fakat bu duvarın içinde ve en tepesinde, doğu tarafında duvarla aynı uzunlukta çift bir manastır bulunan başka bir taş duvar daha vardı; bunun ortasında tapınak bulunuyordu. Bu manastır tapınağın kapılarına bakıyordu ve geçmişte birçok kral tarafından süslenmişti; tapınağın etrafına barbar uluslardan alınan ganimetler yerleştirilmişti; bunların hepsi, Herod tarafından Araplardan aldıklarıyla birlikte tapınağa adanmıştı.

4. Tapınağın kuzey tarafında, duvarları kare, güçlü ve olağanüstü sağlamlıkta olan bir kale inşa edilmişti. Bu kale, Herod'dan önce baş rahip olan Asamonealı krallar tarafından inşa edilmişti ve ona Kule adını vermişlerdi. Baş rahibin giysileri burada saklanırdı; baş rahip bu giysileri sadece kurban sunacağı zaman giyerdi. Kral Herod bu giysileri orada saklamıştı; ölümünden sonra ise Tiberius Caesar dönemine kadar Romalıların elinde kaldı. Tiberius Caesar döneminde, Suriye başkanı Vitellius, bir keresinde Kudüs'e geldiğinde ve halk tarafından muhteşem bir şekilde karşılandığında, kendisine gösterdikleri iyiliğin karşılığını vermek istedi. Bu nedenle, kutsal giysilerin kendi kontrollerinde olmasını talep etmeleri üzerine, Tiberius Caesar'a bu konuda bir mektup yazdı ve o da isteğini kabul etti: ve Yahudilerin bu kutsal giysiler üzerindeki yetkileri Kral Agrippa'nın ölümüne kadar devam etti; ancak ondan sonra Cassius Longinus,

Machine Translated by Google

Suriye'nin başkanı olan ve Yahudiye valisi Cuspius Fadus, Yahudilere bu giysileri Antonia kulesine geri koymalarını emretti; çünkü eskiden olduğu gibi, bu giysilerin kendi kontrollerinde olması gerekiyordu.
Ancak Yahudiler, kendileri için arabuluculuk yapması amacıyla Claudius Caesar'a elçiler gönderdiler; elçilerin gelmesi üzerine, o sırada Roma'da bulunan Kral Agrippa (genç), imparatordan Yahudiler üzerindeki yetkiyi istedi ve aldı; imparator da o sırada Suriye'de komutan olan Vitellius'a bu yetkiyi Yahudilere vermesini emretti. Bundan önce Yahudiler, baş rahibin ve tapınak hazinedarlarının mührü altında tutuluyordu; hazinedarlar, bir bayramdan önceki gün, tapınak muhafızlarının Romalı komutanına gidip kendi mühürlerini görüp giysileri alıyorlardı; bayram bittiğinde ise aynı yere gidip, tapınak muhafızlarının komutanına kendi mühürlerini gösteriyor ve giysileri oraya bırakıyorlardı. Ve bunların böyle olduğuna dair, daha sonra başımıza gelen sıkıntılar yeterli kanıttır. Ancak kuleye gelince, Yahudilerin kralı Herod, tapınağı güvence altına almak ve korumak için kuleyi eskisinden daha sağlam bir şekilde tahkim ettiğinde, dostu ve Romalı hükümdar Antonius'u memnun etti ve kuleye Antonia Kulesi adını verdi.

5. Tapınağın surlarının batı tarafında dört kapı vardı; birincisi kralın sarayına ve aradaki vadinin üzerinden geçen bir geçide açılıyordu; diğer ikisi şehrin banliyölerine, sonuncusu ise yolun çok sayıda basamakla vadiye indiği ve oradan tekrar yukarı çıktığı diğer şehre açılıyordu; çünkü şehir, tapınağın karşısında bir tiyatro gibi yer alıyordu ve güney cephesinin tamamı boyunca derin bir vadiyle çevriliydi; ancak tapınağın güney tarafındaki dördüncü cephesinin de ortasında kapıları vardı, ayrıca doğu vadisinden batı vadisine kadar uzanan üç yürüyüş yoluyla kraliyet manastırı da bulunuyordu, çünkü daha ileriye uzanması imkansızdı: ve bu manastır, güneşin altındaki diğer tüm manastırlardan daha çok anılmayı hak ediyor; Vadi çok derin olduğundan ve yukarıdan bakıldığında dibi görülemediğinden, manastırın bu son derece yüksek yükseltisi o yüksekliğin üzerinde yükseliyordu; öyle ki, surların tepesinden veya her iki yükseklikten aşağıya bakıldığında başı dönüyordu, çünkü bakışları bu kadar büyük bir derinliğe ulaşamıyordu. Bu manastırın, karşılıklı dört sıra halinde duran sütunları vardı.

Machine Translated by Google

Diğerleri ise baştan sona aynıydı; dördüncü sıra, [taştan yapılmış] duvara örülmüştü; her bir sütunun kalınlığı, üç adamın kollarını açarak etrafını kavrayıp ellerini tekrar birleştirebileceği kadardı; uzunluğu ise yirmi yedi fitti ve tabanında çift sarmal vardı; [bu avludaki] tüm sütunların sayısı yüz altmış ikiydi. Başlıkları Korint düzenine göre heykellerle yapılmıştı ve tüm ihtişamıyla [izleyicilerde] hayret uyandırıyordu. Bu dört sütun sırası, bu manastırın ortasında yürüyüş için üç aralık içeriyordu; bu yürüyüş yollarından ikisi birbirine paraleldi ve aynı şekilde tasarlanmıştı; her birinin genişliği otuz fit, uzunluğu bir furlong ve yüksekliği elli fitti; Ancak manastırın orta kısmının genişliği diğerinin bir buçuk katıydı ve yüksekliği iki katıydı, çünkü her iki taraftakilerden çok daha yüksekti; ancak çatılar, çeşitli figürleri temsil eden derin ahşap oymalarla süslenmişti. Orta kısım geri kalanından çok daha yüksekti ve ön duvar, içine örülmüş sütunlar üzerine oturan kirişlerle süslenmişti ve bu ön kısım tamamen cilalı taştandı, öyle ki onu görmeyenler için inceliği inanılmazdı ve görenler için ise son derece şaşırtıcıydı. İşte ilk avlu böyleydi. Bunun ortasında ve çok uzak olmayan bir yerde, birkaç basamakla çıkılacak olan ikinci avlu vardı: Bu avlu, bir yabancının ölüm cezası tehdidiyle içeri girmesini yasaklayan bir yazıt bulunan, bölme görevi gören bir taş duvarla çevriliydi. Şimdi bu iç avlunun güney ve kuzey köşelerinde, birbirlerinden eşit uzaklıkta üç kapı vardı; Ancak doğu tarafında, güneşin doğduğu yöne doğru, temiz olanların eşleriyle birlikte girdikleri büyük bir kapı vardı; fakat o kapının daha iç kısmındaki tapınağa kadınların girmesine izin verilmiyordu; daha da iç kısımda ise tapınağın üçüncü bir avlusu vardı ki, buraya sadece rahiplerin girmesine izin veriliyordu.

Tapınak bu yapının içindeydi; ve o tapınağın önünde, Tanrı'ya kurbanlarımızı ve yakmalık sunularımızı sunduğumuz sunak vardı. Kral Herod bu üçünden hiçbirine girmedi, (24) çünkü rahip olmadığı için yasaklanmıştı. Ancak manastırların ve dış surların bakımını üstlendi ve bunları sekiz yılda inşa etti.

6. Fakat tapınak, rahipler tarafından bir yıl altı ayda inşa edildi; bunun üzerine bütün halk sevinçten coştu ve hemen önce Tanrı'ya, sonra da bu hızlı inşaat için diğerlerine şükranlarını sundular.

Machine Translated by Google

Kral göstermişti. Ziyafet verdiler ve tapınağın yeniden inşasını kutladılar: Kral için Tanrı'ya üç yüz öküz kurban etti, diğerleri de kendi imkanları ölçüsünde kurban etti; bu kurbanların sayısını tam olarak yazmak mümkün değil, çünkü bunu doğru bir şekilde anlatmamız mümkün değil; zira tapınakla ilgili çalışmalar için yapılan bu kutlamayla aynı zamana denk gelen kralın tahta çıkış günü de vardı ve bu günü eski bir gelenek gereği bir bayram olarak kutluyordu ve şimdi bu iki günün aynı güne denk gelmesi bayramı daha da görkemli kıldı.

7. Kral için de gizli bir geçit inşa edilmişti; bu geçit Antonia'dan iç tapınağın doğu kapısına uzanıyordu; ayrıca kendisi için bir kule de inşa ettirmişti ki, halkın krallarına karşı çıkarabileceği herhangi bir isyanı önlemek için tapınağa yeraltından çıkma fırsatı bulabilsin. Ayrıca bildirildiğine göre (25) , tapınak inşa edilirken gündüzleri yağmur yağmamış, ancak geceleri sağanak yağışlar olmuş ve böylece çalışmalar engellenmemiştir. Atalarımız bize bunu aktarmışlardır; Tanrı'nın tezahürlerine bakılırsa bu inanılmaz değildir. Böylece tapınağın yeniden inşası işi tamamlanmıştır.

SON NOT

(1) Josephus'un burada "Babil" diye adlandırdığı şehir, eski Babil'in tamamen yıkılmasından çok sonra yaygın olarak bu şekilde adlandırılan ve Seleukidya'ya çok uzak olmayan, Seleukidya'nın bazı üyeleri tarafından Dicle üzerinde inşa edilmiş bir şehir gibi görünüyor; tıpkı bitişikteki Bağdat şehrinin günümüze kadar aynı eski Babil adıyla anılması gibi.

(2) Burada, Herod'un dünyevi ve kutsal olmayan siyasetinin seçkin bir örneğini görüyoruz; yasadışı ve gasp edilmiş gücünü kötüye kullanarak, dilediği kişiyi Ananelus şahsında baş rahip yapması, krallığında ve kendi ailesinde öyle karışıklıklara yol açtı ki, bundan sonra asla kalıcı bir barış veya huzur elde edemedi; ve bu, diğer çağlarda ve milletlerde din konularındaki kutsal olmayan saray siyasetinin sık sık görülen bir sonucudur. Eski Ahit, özellikle İsrail'i günaha sürükleyen, bunun en zararlı örneğini veren ve dinin en büyük yozlaşmasına yol açan Nebat oğlu Yeroboam'ın günlerinde ve sonrasında, Yahudi halkının bu tür saray siyasetinden kaynaklanan sefaletleriyle doludur.

Machine Translated by Google

Bu olaydan dolayı ailesinin aldığı ceza son derece dikkat çekiciydi. Olay o kadar iyi biliniyor ki, özel alıntılara gerek yok.

(3) Bu kötü Dellius hakkında, Savaş hakkındaki nota bakın, BI bölüm 15, kısım 3.

(4) Josephus burada yeni başrahip Ananelus'un "başrahipler soyundan" olduğunu söylediğinde ve daha önce de 2. bölüm 4. kısımda belirsiz bir aileden veya karakterden bir rahip olduğunu anlattığına göre, bu kadar çabuk "başrahipler soyundan" olduğunu söylemesi hiç de olası değildir. Ancak Josephus burada dikkat çekici bir gözlemde bulunuyor: Bu Ananelus, sivil iktidar tarafından haksız ve kötü bir şekilde başrahiplikten uzaklaştırılan üçüncü kişidir; Josephus'un bildiği kadarıyla hiçbir kral veya vali bunu yapmaya cesaret edememiştir, ancak putperest tiran ve zulümcü Antiochus Epiphanes; Makabiler arasında kraliyet yetkisini ele geçiren ilk barbar baba katili Aristobulus; ve daha sonra bu rezil uygulama Kudüs'ün yıkımına kadar sık sık tekrarlansa da, başrahiplik görevi sona erdiğinde bile, tiran kral Büyük Herod.

(5) Bu, Talmudistlerin, hiç kimsenin altında olmadığını iddia etmelerini tamamen çürütmektedir. Yahudiler arasında yirmi yaşına gelenler baş rahip olarak görev yapabilirdi.

(6) Reland'ın alıntıladığı bir İbrani kroniği, bu boğulmanın Eriha'da değil, Ürdün'de olduğunu söylüyor ve bunu Josephus'tan alıntı yaparken bile belirtiyor. İbrani kroniğinin kopyalayıcısının ismi yanlış anladığını ve Eriha yerine Ürdün yazdığını düşünüyorum.

(7) Josephus'un Yunanca el yazmalarından birinin okunuşu burada doğru görünüyor; Aristobulus boğulduğunda "on sekiz yaşında değildi", çünkü baş rahip yapıldığında on yedi yaşında değildi, bölüm 2, kısım 6, bölüm 3, kısım 3 ve önümüzdeki yerde olduğu gibi bu görevde sadece bir yıl kaldı.

(8) Okuyucunun burada dikkat etmesi gereken şudur ki, Herod'un saltanatının bu yedinci yılı ve Josephus'taki saltanatının diğer tüm yılları, Antigonus'un ölümünden veya en erken Antigonus'un sona ermesinden ve birkaç ay önce Kudüs'ün ele geçirilmesinden itibaren tarihlendirilmiştir ve asla bazılarının çok zayıf ve düşüncesizce yaptığı gibi, üç yıldan daha önce Roma'da krallığı ilk elde etmesinden itibaren tarihlendirilmemiştir.

Machine Translated by Google

(9) Herod burada, elçilerin başkalarına mesaj taşıdıkları zaman kutsal oldukları gibi, Yahudilerin yasalarının da melekler [veya İlahi elçiler] aracılığıyla Tanrı'dan iletilmesiyle kutsal bir otorite kazandığını söylüyor.
Pavlus'un aynı kanunlar hakkındaki ifadesi Galatyalılar 3:19; İbraniler 2:2'de yer almaktadır.

(10) Herod'un Araplarla savaşa gitmeden önce Tanrı'ya kurbanlar sunarak yalvarması, Savaşın ilk kitabının 19. bölümünün 5. kısmında da bahsedilen bu dini eylem, Josephus'un bu Herod hakkındaki tüm geniş ve ayrıntılı anlatımlarında bahsettiği, hatırladığım kadarıyla, bu türden tek örnektir; ve bu, Herod'un büyük bir sıkıntı içinde olduğu, önceki ordusunun büyük bir yenilgisi ve Yahudiye'deki çok büyük bir depremle cesaretinin kırıldığı bir zamandı; bu tür sıkıntı zamanları insanları en dindar hale getirir; ve burada da umutları boşa çıkmadı, aksine hemen Araplara karşı çok önemli bir zafer kazandı; oysa daha önce Yahudiye'deki depremden sonra Yahudi elçilerini öldürmeye cüret edecek kadar büyük zaferler kazanmış ve kibirlenmiş olanlar, şimdi garip bir dehşet içindeydiler ve neredeyse hiç savaşamaz haldeydiler.

(11) Burada Mariamne'nin Herod'u babası [Alexander] ve erkek kardeşi [Aristobulus]'un öldürülmesiyle suçladığı belirtilirken, öldürülmesine sebep olanın babası Alexander değil, büyükbabası Hyrcanus olduğu (Josephus'un kendisinin de bize bildirdiği gibi, 6. bölüm, 2. kısım), ya Zonaras'ın burada doğru bir şekilde büyükbaba olarak okuduğunu kabul etmeliyiz ya da daha önce olduğu gibi, 1. bölüm, 1. kısımda Josephus'un kaleminde veya hafızasında bir hata olduğunu kabul etmeliyiz.

(12) Burada, Josephus zamanında bir kadının bunu yapmasının yasal sayılmadığı halde, bir Yahudi kadının kocasına boşanma belgesi vermesinin açık bir örneği var. Partlar arasında benzer bir örneğe bakın, Antiq. B. XVIII. ch. 9. sect. 6. Bununla birlikte, Hristiyan yasası, zina nedeniyle boşanmaya izin verdiğinde (Matta 5:32), masum karının suçlu kocasından boşanmasına ve masum kocanın da suçlu karısından boşanmasına izin veriyordu; bunu Hermas'ın çobanından (Mand. B. IV.) ve Justin Martyr'ın ikinci savunmasından öğreniyoruz; burada böyle bir boşanma nedeniyle Hristiyanlara zulüm yapılıyordu; ve sanırım o zamanlar Roma yasaları da Hristiyan yasaları gibi buna izin veriyordu. Şimdi, bu bölümün sonunun bize bildirdiği gibi, Asamoneanlar veya Makabiler soyundan olan bu Babas,

Machine Translated by Google

Yahudiler tarafından anlatılanlara göre, Dr. Hudson'ın burada belirttiği gibi, Yahudi geleneğine o kadar bağlıydı ki, günahlarının tamamen affedildiğini sandığı büyük kefaret günü olan Tisri'nin onuncu gününü takip eden gün hariç, yılın her günü bilgisizliğinden kaynaklanan günahları veya işlediğini sandığı ama tam olarak hatırlamadığı günahları için kurban sunardı. Buna benzer bir örneği Antiq'te Büyük Agrippa'da da bulabilirsiniz.

B. XIX. bölüm 3. kısım 3 ve Eyüp 1:4, 5.

(13) Herod'un tiyatrolarında kurduğu bu büyük oyunlar, gösteriler, Thymelici veya müzik toplantıları ve araba yarışları (arabaların iki, üç veya dört çift at tarafından çekildiği vb.), burada gördüğümüz gibi, aklı başında Yahudiler tarafından hâlâ putperest eğlenceler olarak görülüyor ve Yahudi ulusunun ahlakını bozmaya, onları putperestliğe ve putperest yaşam tarzına aşık etmeye, Musa yasasının çözülmesine yol açmaya meyilli olarak değerlendiriliyordu ve buna göre, Josephus'un burada ve başka her yerinde görüldüğü gibi, büyük ölçüde ve haklı olarak kınanıyordu. Modern maskeli balolarımız, oyunlarımız, operalarımız ve benzeri "bu kötü dünyanın gösteriş ve kibirleri"nin durumu da Hristiyanlık altında daha iyi bir eğilim göstermiyor.

(14) Burada, Josephus'un Yahudilere yazdığı yazılardan farklı olarak, putperestlere yazdığı yazılardaki dilinin seçkin bir örneğini görüyoruz; Yahudilere yazdığı yazılarda da bu tür yargıların hepsini Tanrı'nın gazabından çıkarıyor; fakat putperestlerin birçoğunun bunların belirli dönemlerde doğal olarak ortaya çıkabileceğini düşündüğünü bildiği için, aşağıdaki cümlede onlara uyuyor.
Savaş hakkındaki nota bakınız. BI bölüm 33, kısım 2.

(15) Herod'un on üçüncü ve on dördüncü yılları arasında, yani Hristiyanlık öncesi yirmi üçüncü ve yirmi dördüncü yıllarda, Yahudiye ve Suriye'yi etkileyen iki yıllık bu kıtlık, bu dönemde Yakup'un zamanındaki kıtlıktan (Tekvin 41, 42) daha korkunç görünüyordu.

Bu karşılaştırmayı daha da dikkat çekici kılan şey ise, o zaman olduğu gibi şimdi de aldıkları yardımın Mısır'dan gelmesidir; o zaman Mısır kralı Firavun'un emrinde Mısır valisi Yusuf'tan, şimdi ise Roma imparatoru Augustus'un emrinde Mısır valisi Petronius'tan geliyordu. Neredeyse aynı durum için bkz. Antiq. B. XX. ch. 2. sect. 6. Ayrıca burada, bu iki yılın Şabat yılı ve jübile yılı olduğunu ve teokrasi döneminde Tanrı'nın bu yıllarda üçlü hasat sağladığını da belirtmekte fayda var.

Machine Translated by Google

Önceden böyle değildi; fakat Yahudiler bu nimeti kaybettikten sonra, Ahab döneminden beri (1. Krallar 17:18) en büyük kıtlık yılları oldu.

(16) Bu Aelius Gallus, Dio'nun bu sıralarda Arabia Felix'e bir sefer düzenlediğini söylediği Aelius Lagus'tan başkası değil gibi görünüyor; bu, Spanheim tarafından burada alıntılanan Betarius'a göredir. Bu seferin tam bir anlatımı için Prideaux'ya bakın, 23 ve 24. yıllarda.

(17) Burada, Herod'un kendisinde ve Yunan şehirlerinde, yukarıda 8. bölüm 1. kısımda ve burada da bahsedilen putperestlik oyunları, gösterileri ve tapınakları konusunda ne kadar zalim ve aşırıya kaçmış olursa olsun, bunlardan çok azını Yahudilerin şehirlerine sokmaya cesaret ettiğine dikkat çekilebilir; zira Josephus'un burada belirttiği gibi, Yahudiler, Büyük Herod'un bu kadar zalim bir yönetimi altında bile Musa'nın yasalarının birçoğuna hâlâ çok bağlı oldukları için bunlara katlanmazlardı; Bu tiranlık yönetimi bana doğal olarak Dean Prideaux'nun Pompey ve Sezar'daki benzer tiranlık gücüne dair dürüst düşüncelerini hatırlatıyor: "(60 yılında söylediğine göre) bunlardan biri dengi birine, diğeri de üstün birine tahammül edemezdi; ve bu iki adamdaki hırs, eğilim ve daha fazla güç arzusu yüzünden, tüm Roma İmparatorluğu iki karşıt fraksiyona bölündü ve bu da onu vuran en yıkıcı savaşa yol açtı; ve benzer bir aptallık diğer tüm yerlerde de çok fazla hüküm sürüyor. Otuz kadar adam, fetih ve güç genişletmenin boş şöhreti için birbirlerinin haklarına tecavüz etmeden, evlerinde barış içinde yaşamaya ikna edilebilseydi, tüm dünya huzur içinde olabilirdi; ancak hırsları, aptallıkları ve eğilimleri onları sürekli olarak birbirlerine tecavüz etmeye ve birbirleriyle kavga etmeye yönlendiriyor ve bu da altlarındaki herkesi bu felaketlere sürüklüyor; ve her yıl binlerce insan bu yüzden ölüyor; öyle ki Bu durum, dünyanın hükümetten elde ettiği faydanın, onu yönetenlerin aptallıklarından, hatalarından ve gerçek yönetim biçimlerinden kaynaklanan felaketleri telafi etmeye yeterli olup olmadığı konusunda neredeyse şüphe uyandırabilir."

(18) Burada Cesarea'nın on iki yılda ve kısa süre sonra on yılda yeniden inşa edilip süslendiği söylendiğine göre, Antiq. B. XVI. ch. 5. sect. 1, orada şunlar olmalıdır:

Machine Translated by Google

Gerçek sayı konusunda yerlerden birinde hata var, ancak hangisi olduğunu kesin olarak belirlemek zor.

(19) Herod'un oğullarının Roma'da birlikte yaşadığı bu Pollio, Josephus'un 1. bölüm 1. kısımda ve hemen ardından 10. bölüm 4. kısımda bahsettiği Ferisi Pollio değil, Spanheim'ın burada belirttiği gibi Romalı Asinine Pollo'dur.

(20) Bu Zenodorus'un karakteri, Strabo'nun aynı isimli ünlü bir soyguncusunun karakterine o kadar benziyor ki, bu ülke ve bu zaman dilimiyle ilgili olduğu için, Dr. Hudson'ın bunların aynı kişiler olduğunu tespit etmek için herhangi bir örtüşme eklemesine gerek olmadığını düşünüyorum.

(21) Bir tetrarkya, asıl ve doğru anlamda, bir krallığın veya ülkenin tamamının dördüncü kısmını ifade ederdi ve bir tetrark da böyle bir dördüncü kısmın hükümdarı olan kişidir; bu da her zaman bir krallığa ve bir krala ait olandan biraz daha az bir egemenlik ve güç kapsamını ima eder.

(22) Burada, modern Yahudilerin, aslında üçüncü tapınakları olan bu tapınağı, daha sonraki Hristiyanların da uzun süre takip ettiği ikinci tapınak olarak adlandırmalarının sağlam bir temeli olmadığını gözlemleyebiliriz. Hristiyanların burada Yahudileri takip etmelerinin nedeni, Mesih'in ikinci veya Zerdüşt tapınağına gelişiyle ilgili Haggai 2:6-9'daki kehanettir; bu kehaneti, Herod'un tapınağının sadece bir devamı olduğunu varsaydıkları Mesih'in ikinci veya Zerdüşt tapınağına gelişi olarak açıklarlar; bence bu, Hezekiel tarafından tarif edilen gelecekteki, en büyük ve en görkemli olan dördüncü ve son tapınağa gelişi anlamına gelir; bu nedenle, önceki düşüncenin, ne kadar genel olursa olsun, büyük bir hata olduğunu düşünüyorum. Bkz. Peygamberliğin Lit. Accorap. s. 2.

(23) Mimarlık alanındaki modern öğrencilerimizden bazıları burada garip bir hata yapmışlardır; Josephus'un tapınağın veya kutsal evin tüm temellerinin, üzerinde durduğu kayalık dağın içine yirmi arşın kadar battığını iddia ettiğini sanmaktadırlar; oysa Josephus, Dr. Hudson'ın doğru anladığı gibi, batmış veya yıkılmış olanların sadece yüz arşının üzerindeki ek yirmi arşınlık temeller olduğunu (belki de kasten ve sadece gösteriş ve ihtişam için zayıflatılmış) açıkça belirtmektedir; ayrıca, bu durumun diğer anlamda da mümkün olmadığı açıktır. Agrippa'nın tapınağın iç kısımlarını yirmi arşın daha yüksek inşa etme hazırlığı (Savaş Tarihi, BV bölüm 1.

Machine Translated by Google

(5. bölüm) büyük olasılıkla bu konuya atıfta bulunuyor olmalı, çünkü Josephus burada, yıkılan şeyin Nero döneminde yeniden yükseltilmesinin planlandığını ve Agrippa'nın bu hazırlığı yaptığını söylüyor. Ancak Josephus'un hemen ardından Süleyman'ın Yahudilerin ilk kralı olduğunu söylemesi, paralel yer olan Antiq. B. XX. bölüm 9. kısım 7 ve diğer yerlerden anlaşıldığı üzere, yalnızca Davud'un soyundan gelen ilk kişi ve tapınağın ilk inşaatçısı anlamına geliyor.

(24) "Kral Hirodes bu üçünden hiçbirine girmedi," yani 1. Rahiplerin avlusuna değil; 2. Kutsal evin kendisine değil; 3. Sonraki sözlerin ima ettiği gibi sunağa ait ayrı yere değil; çünkü bunlardan herhangi birine yalnızca rahipler veya onların hizmetkarları olan Levililer girebilirdi.
Bkz. Antiq. B. XVI. ch. 4. sect. 6, Herod'un tapınağa girip orada halka bir konuşma yaptığı bölüm; ancak bu konuşma yalnızca halkın onu dinlemek için gelebileceği İsrail avlusunda yapılmış olabilir.

(25) Josephus'un burada bahsettiği, babalardan çocuklarına aktarılan, Herod'un tapınağının inşasıyla ilgili bu özel dikkat çekici olaya dair gelenek, bu tür bir yapının o dönemde Yahudiye'de bilinen bir şey olduğunun kanıtıdır. Josephus, tapınağın tamamlandığı rivayet edilen tarihten yaklaşık kırk altı yıl sonra doğmuştur ve bizzat inşaatçılardan bazılarıyla ve inşaatı görenlerin büyük bir kısmıyla görüşmüş ve konuşmuş olabilir. Bu nedenle, bazı zayıf insanların kapıldığı, Herod tarafından bu tapınağın yıkılıp yeniden inşa edilmesiyle ilgili bu tarihin doğruluğuna dair şüphe, o zamanlar, Londra'daki Aziz Paul Kilisesi'nin MS 1666'daki Londra yangınında yanıp Sir Christopher Wren tarafından kısa bir süre sonra yeniden inşa edilip edilmemesiyle ilgili şüpheden çok daha büyük değildi.

Machine Translated by Google

ON İKİ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

HEROD'UN TAPINAĞI TAMAMLAMASINDAN İSKENDER VE ARISTOBULUS'UN ÖLÜMÜNE KADAR.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

HEROD'UN HIRSIZLAR HAKKINDAKİ BİR YASASI. SALOME VE PHERORAS, ROMA'DAN DÖNÜŞLERİNDE HEROD'UN EŞ VERDİĞİ İSKENDER VE ARISTOBULUS'U İFTİRA EDERLER.

1. Kral Herod, tüm yönetimini yürütmede çok gayretliydi ve şehirde ve kırsalda suçlular tarafından yapılan bazı haksızlık eylemlerine son vermek istiyordu. Bu nedenle, asli yasalarımızdan tamamen farklı bir yasa çıkardı ve kendi inisiyatifiyle, ev hırsızlarını krallığından kovma cezasına çarptırdı. Bu ceza, suçlular için katlanılması zor olmakla kalmayıp, atalarımızın geleneklerinin de bir bozulmasını içeriyordu; çünkü yabancılara ve Yahudilerin yaşam tarzına uymayanlara kölelik ve bu kişilerin emrettiği her şeyi yapmak zorunda kalmaları, suç işleyenlere verilecek bir ceza olmaktan ziyade, dini düzenimize aykırı bir durumdu. Asli yasalarımızda böyle bir cezadan kaçınılmıştı; çünkü o yasalar, hırsızın dört katını iade etmesini öngörüyordu. Ve eğer bu kadar parası yoksa, satılacaktı, ancak yabancılara satılmayacaktı, ne de sonsuza dek köle olarak kalacaktı; çünkü altı yıl sonra serbest bırakılmış olması gerekiyordu. Ancak bu yasa, ağır ve yasadışı bir cezayı getirmek amacıyla çıkarılmıştı ve bu, Herod'un bir kral gibi değil, bir tiran gibi davrandığı ve tebaasına hiç saygı duymadan, böylesine bir cezayı uygulamaya koymaya cüret ettiği düşünüldüğünde, bir küstahlık gibi görünüyordu. Şimdi, bu şekilde uygulamaya konulan ceza, Herod'un diğer eylemleri gibiydi ve onun suçlamalarının bir parçası ve ona duyulan nefretin bir nedeni haline geldi.

2. Tam bu sırada, Sezar'la görüşmek ve Roma'da yaşayan oğullarını görmek için İtalya'ya yelken açtı; Sezar ona diğer konularda çok yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda oğullarını da ona geri verdi, böylece onları evine götürebilsin, çünkü onlar zaten bilim dallarında kendilerini geliştirmişlerdi; ancak gençler İtalya'dan gelir gelmez, kalabalık onları görmek için çok istekliydi ve büyük bir servetle süslenmiş ve kraliyet ailesi mensuplarının yüzlerine sahip oldukları için aralarında göze çarptılar. Böylece kısa sürede

Machine Translated by Google

Kralın kız kardeşi Salome ve Mariamne'ye iftira atanlar için kıskançlık nesnesi gibi görünüyorlardı; çünkü bunlar hükümete ulaştıklarında annelerine karşı işledikleri kötülükten dolayı cezalandırılacaklarından şüpheleniyorlardı; bu yüzden bu korkularını, onlara karşı da iftira atmak için bir gerekçe olarak kullandılar. Babalarının annelerini öldürdüğü için onunla görüşmekten hoşlanmadıklarını, sanki annelerinin katiliyle görüşmek dindarlığa aykırıymış gibi, yaydılar. Şimdi, bu hikayeleri yayarak -ki bunlar aslında gerçek bir temele dayanıyordu, ancak mevcut suçlamaya ilişkin olasılıklara dayanıyordu- onlara zarar verebildiler ve Herod'un oğullarına daha önce gösterdiği iyiliği onlardan geri almasına neden oldular; çünkü bunları ona açıkça söylemediler, ancak bu tür sözleri kalabalığın geri kalanına yaydılar; Bu sözler Herod'a ulaştığında, sonunda onlardan nefret etmeye başladı ve bu doğal sevgi, uzun süre boyunca bile üstesinden gelemedi; yine de kral o zamanlar, oğullarının maruz kaldığı tüm şüphe ve iftiralardan önce bir babanın doğal sevgisini tercih edebilecek durumdaydı. Bu yüzden onlara gerektiği gibi saygı gösterdi ve artık uygun yaşa geldiklerinde onları evlendirdi. Aristobulus'a Salome'nin kızı Bernice'i, Alexander'a ise Kapadokya kralı Archelaus'un kızı Glaphyra'yı eş olarak verdi.

BÖLÜM 2.

HEROD'UN AGRIPPA'YA İKİ KEZ NASIL YOLCULUK YAPTIĞI VE İYONYA'DA YUNANLILARA KARŞI YAPILAN ŞİKAYET ÜZERİNE AGRIPPA'NIN ONLARA YASALARI NASIL ONAYLADIĞI.

1. Herod bu işleri hallettikten ve Marcus Agrippa'nın İtalya'dan Asya'ya tekrar yelken açtığını anladıktan sonra, ona aceleyle gitti ve krallığına gelmesini, misafiri ve dostu olan birinden haklı olarak bekleyebileceği şeylerden pay almasını rica etti. Bu isteğini çok ısrarla dile getirdi ve Agrippa kabul ederek Yahudiye'ye geldi; bunun üzerine Herod onu memnun edecek hiçbir şeyi esirgemedi. Onu yeni inşa ettiği şehirlerde ağırladı, inşa ettiği binaları gösterdi ve kendisi ve dostları için en iyi ve en pahalı lezzetlerden her türlüsünü sundu; bunu Sebaste ve Caesarea'da, daha önce sahip olduğu limanın yakınlarında yaptı.

Machine Translated by Google

Büyük masraflarla inşa ettirdiği İskenderiye, Herodium ve Hyrkania kalelerinde de bulundu. Ayrıca onu Kudüs şehrine götürdü; orada tüm halk onu bayram kıyafetleriyle karşıladı ve alkışlarla selamladı. Agrippa Tanrı'ya bin kurban sundu ve halkı, elde edilebilecek en büyük lezzetlerden hiçbirini eksik etmeden ziyafete davet etti. Orada o kadar çok keyif aldı ki, onlarla birçok gün kaldı ve daha uzun süre kalmak isterdi, ancak yılın mevsimi onu aceleyle ayrılmaya zorladı; çünkü kış yaklaşıyordu ve daha sonra denize açılmanın güvenli olmadığını düşündü, yine de İyonya'ya geri dönmesi gerekiyordu.

2. Böylece Agrippa, Herod'un kendisine ve yanındakilerin çoğuna birçok hediye vermesinin ardından ayrıldı; ancak Kral Herod, kışı kendi topraklarında geçirdikten sonra, Agrippa'nın Bosptiorus'ta bir sefere çıkmayı planladığını öğrenince, baharda tekrar yanına gelmek için acele etti. Rodos ve Kos'tan geçtikten sonra, Agrippa'yı orada yakalayacağını düşünerek Lesbos'a uğradı; ancak burada kuzey rüzgarı gemisinin kıyıya ulaşmasını engelledi; bu yüzden Chius'ta uzun süre kaldı ve orada kendisine gelen birçok kişiye nazik davrandı ve onlara kraliyet hediyeleri vererek onları memnun etti.

Şehrin revakının yıkıldığını görünce, Mithridates savaşında yıkıldığı ve çok büyük ve güzel bir yapı olduğu için, geri kalanını yeniden inşa etmek kadar kolay olmadığını anlayınca, bu amaç için yeterli olanın ötesinde, yapıyı bitirmek için fazlasıyla yeterli bir miktar para sağladı ve revakı ihmal etmemelerini, şehrin hak ettiği süslemeleri yeniden kazanması için hızla yeniden inşa etmelerini emretti. Şiddetli rüzgarlar dindiğinde Mytilene'ye, oradan da Bizans'a yelken açtı; Agrippa'nın Siyane kayalıklarının ötesine yelken açtığını duyunca, onu yakalamak için mümkün olan tüm aceleyi gösterdi ve Pontus'taki Sinop civarında onunla birlikte geldi. Gemi mürettebatı onu hiç beklemedikleri bir anda yelken açarken gördüler, ancak büyük bir sevinçle ortaya çıktı; Aralarında pek çok dostane selamlaşma oldu; öyle ki Agrippa, kralın kendisine karşı gösterebileceği en büyük iyilik ve insanlık işaretlerini aldığını düşündü, çünkü kral çok uzun bir yolculuktan gelmişti ve tam da uygun bir zamanda, yardımı için kendi topraklarının yönetimini bırakıp ona gelmeyi daha değerli bulmuştu.

Dolayısıyla, Herod savaşın yönetiminde her yönüyle Agrippa'nın yanındaydı.

Machine Translated by Google

Sivil işlerde ve özel konularda ona danışmanlık yapmada büyük bir yardımcısıydı. Ayrıca, rahatladığı zamanlarda onun için hoş bir arkadaş ve her şeyde onunla ortak bir kişiydi; sıkıntılarda iyiliğinden, refahta ise Agrippa'nın ona duyduğu saygıdan dolayı yanındaydı. Agrippa'nın Pontus'a gönderilmesinin sebebi olan bu işler biter bitmez, deniz yoluyla geri dönmeyi uygun görmediler, Paphlagonia ve Kapadokya'dan geçtiler; oradan da Büyük Frigya'yı geçerek Efes'e geldiler ve Efes'ten Samos'a yelken açtılar. Kral, gittiği her şehre, ihtiyaçlarına göre birçok iyilik yaptı; çünkü gerek para gerekse iyilik isteyen herkese karşı hiçbir şeyden yoksun kalmadı. Fakat o, ilkini kendi masraflarından karşıladı; ayrıca Agrippa'nın lütfunu arayan herkes için aracı oldu ve öyle işler yoluna koydu ki, dilekçe verenlerin hiçbirinde başarısız olmadılar; çünkü Agrippa'nın kendisi de iyi huylu ve büyük cömertti ve başkalarına zarar vermediği sürece dilekçe verenler için faydalı olabilecek tüm istekleri yerine getirmeye hazırdı. Kralın isteği de büyük önem taşıyordu ve Agrippa'yı sürekli olarak heyecanlandırıyordu; kendisi de iyilik yapmaya hazırdı; çünkü kızgın olduğu İlion halkıyla arasını düzeltti, Chius halkının Sezar'ın valilerine olan borçlarını ödedi ve onları vergilerinden kurtardı; ve diğer herkese, çeşitli ihtiyaçlarına göre yardım etti.

3. Fakat Agrippa ve Herod İyonya'dayken, şehirlerinde yaşayan büyük bir Yahudi topluluğu onlara geldi ve kendilerine verilen bu fırsat ve özgürlükten yararlanarak, kendi kanunlarını kullanmalarına izin verilmediği, yargıçların kötü muamelesi nedeniyle kutsal günlerinde dava açmaya zorlandıkları, Kudüs'te biriktirdikleri paralarından mahrum bırakıldıkları, orduya ve kutsal paralarını harcamalarını gerektiren diğer görevlere zorlandıkları dönemde çektikleri haksızlıkları onlara anlattılar. Romalılar, kendi kanunlarına göre yaşamalarına izin verdikleri için bu yüklerden her zaman onları kurtarıyorlardı. Bu feryat yükselince, kral Agrippa'dan davalarını dinlemesini istedi ve arkadaşlarından biri olan Nikolaus'u onların haklarını savunması için görevlendirdi. Buna göre, Agrippa Romalıların önde gelenlerini ve kralların ve

Machine Translated by Google

Orada bulunan yöneticiler, onun bilirkişileri olarak hazır bulunurken, Nikolaus ayağa kalktı ve Yahudiler adına şöyle yalvardı: "Zor durumda olanların, maruz kaldıkları haksızlıklardan kurtulmalarını sağlayabilecek olanlara başvurması zorunludur; ve şimdi şikayette bulunanlar, size büyük bir güvenle yaklaşıyorlar; çünkü daha önce sizden, istedikleri ölçüde, lütuf elde etmişlerdir ve şimdi sadece sizden, bağışta bulunanlardan, daha önce bahşettiğiniz bu lütufların geri alınmamasına dikkat etmenizi rica ediyorlar. Bu lütufları, yalnızca siz bahşetme yetkisine sahip olanlardan aldık, ancak bizden daha büyük olmayanlar ve bizim kadar tebaamız olanların elinden alınıyorlar; ve elbette, eğer bize büyük lütuflar bahşedilmişse, bu, bu büyük lütuflara layık görülenler için övgüye değerdir; ve eğer bu lütuflar küçükse, bu bizim için üzücü olur." Bağışçıların bunları bize teyit etmemeleri barbarcadır. Yahudilere engel olan ve onlara hakaret edenler ise, mükemmel yöneticilerinin bizzat tanıklık ettiği kişilerin layık insanlar olmasına izin vermedikleri için alıcılara, zaten verilmiş olan bu lütufların iptal edilmesini istedikleri için de bağışçılara hakaret etmektedirler. Şimdi, eğer birisi bu putperestlere sorsa, iki şeyden hangisinden vazgeçmeyi tercih edeceklerini, hayatlarından mı yoksa atalarının geleneklerinden, bayramlarından, kurbanlarından, tanrı olarak kabul ettikleri kişilerin onuruna kutladıkları festivallerinden mi? Çok iyi biliyorum ki, atalarının geleneklerinden herhangi birinin ortadan kalkmasındansa her şeye katlanmayı tercih ederlerdi; çünkü birçoğu bu konularda aşırıya kaçmamak için çok endişeli olduklarından, bu nedenle savaşa gitmeyi bile tercih etmişlerdir. Ve gerçekten de, tüm insanlığın sizin aracılığınızla şu anda sahip olduğu mutluluğun bir göstergesini, işte tam da bu şeyden anlıyoruz: Kendi kurumlarımızın gerektirdiği şekilde herkesin ibadet etmesine ve yine de [barış içinde] yaşamasına izin veriliyor; ve kendileri böyle muamele görmek istemeseler de, başkalarını kendilerine uymaya zorlamaya çalışıyorlar, sanki başkalarının dini törenlerini saygısızca bozmak, kendi tanrılarına karşı olan ibadetlerini ihmal etmek kadar büyük bir dinsizlik örneği değilmiş gibi. Şimdi bu uygulamalardan birini ele alalım. Hükümetinizin ve Roma gücünün en büyük nimet gibi görünmediği herhangi bir halk, şehir veya insan topluluğu var mı? Verdikleri lütufları geçersiz kılmayı arzu edebilecek kimse var mı? Kimse yok.

Machine Translated by Google

Elbette bu çok çılgınca; çünkü kamu ve özel alanda onların lütuflarından pay alanların dışında kimse yoktur; ve gerçekten de sizin bahşettiğiniz şeyleri geri alanlar, sizin tarafınızdan kendilerine yapılan tüm bağışların da geri alınacağından emin olamazlar; bu bağışlarınızın değeri asla yeterince ölçülemez; çünkü eski krallık yönetimlerini, mevcut yönetiminizle birlikte, bu yönetimin mutlulukları için onlara bahşettiği sayısız faydanın yanı sıra düşünürlerse, her şeyden önce artık kölelik durumunda değil, özgürlük durumunda olduklarını görürler. Şimdi, en iyi koşullarda bile arzuladığımız ayrıcalıklar, kıskanılacak türden değildir, çünkü sizin sayenizde gerçekten müreffeh bir durumdayız, ancak bu sadece başkalarıyla ortaktır; ve arzuladığımız tek şey, dinimizi hiçbir yasak olmaksızın korumaktır; Bu, kendi başına kıskanılacak bir ayrıcalık gibi görünmediği gibi, bize bahşedenlerin de yararınadır; zira Tanrı onurlandırılmaktan hoşlanıyorsa, onurlandırılmasına izin verenlerden de hoşnut olmalıdır. Ve geleneklerimizin hiçbiri insanlık dışı değildir, hepsi dindarlığa yöneliktir ve adaletin korunmasına adanmıştır; yaşamlarımızı yönettiğimiz emirlerimizi de gizlemiyoruz, bunlar dindarlığın ve insanlar arasında dostane bir davranışın anıtlarıdır. Ve yedinci günü işten ayırıyoruz; bu gün, geleneklerimizi ve yasalarımızı öğrenmeye adanmıştır, (1) günahtan kaçınmak için, diğer [iyi] şeyler gibi bunlar üzerinde de düşünmeyi uygun görüyoruz. Dolayısıyla, eğer biri bizim uygulamalarımızı incelerse, bunların kendi içlerinde iyi ve aynı zamanda kadim olduğunu görecektir; bazıları aksini düşünse de, bu uygulamaları benimseyenler, uzun süredir dindar bir şekilde bunlardan zevk aldıkları ve bunları uyguladıkları için duydukları saygıdan dolayı, bunlardan kolay kolay vazgeçemezler. Şimdi düşmanlarımız bu ayrıcalıklarımızı haksız bir şekilde elimizden alıyorlar; Tanrı'ya borçlu olduğumuz ve kutsal para olarak adlandırılan paramıza şiddetle el koyuyorlar ve bunu açıkça, kutsal değerlere saygısız bir şekilde yapıyorlar; bize vergi koyuyorlar ve bizi kutsal günlerde mahkemelerin önüne çıkarıyorlar ve sonra da sözleşmelerin gerektirdiği için değil, kendi çıkarları için değil, dinimize hakaret etmek istedikleri için, ki bunun farkındalar ve kendilerini haksız ve kendileri için istemsiz bir nefrete kaptırmış durumdalar; Çünkü senin yönetimin her şeyde birdir, iyiliği tesis etmeye ve ona meyilli olanlar arasında kötülüğü ortadan kaldırmaya yöneliktir. Bu nedenle senden bunu rica ediyoruz, ey yüce Tanrım.

Machine Translated by Google

Agrippa, kötü muameleye maruz kalmamamız, istismara uğramamamız, kendi geleneklerimizi uygulamaktan alıkonulmamamız, mallarımızın yağmalanmaması ve bu adamlar tarafından kendimizin kimseye yaptırmadığı bir şeyi yapmaya zorlanmamamız için; çünkü bu ayrıcalıklarımız sadece adalete uygun değil, aynı zamanda daha önce sizin tarafınızdan bize verilmiştir. Ve size, başkentte hâlâ mevcut olan, bu konularla ilgili senatonun birçok kararını ve bunları içeren tabloları okuyabiliriz; bunların, size olan sadakatimizi deneyimledikten sonra verildiği açıktır; bu sadakat, böyle bir sadakat olmasa bile, değer verilmesi gereken bir şeydir; çünkü siz, sadece bize değil, neredeyse tüm insanlara sahip oldukları şeyleri korudunuz ve umduklarından daha büyük avantajlar eklediniz ve böylece hükümetiniz onlar için büyük bir avantaj haline geldi. Ve eğer birisi sizin her millete bahşettiğiniz, sizin aracılığınızla sahip oldukları refahı saymaya kalksa, konuşmasına asla son veremezdi; fakat elde ettiğimiz tüm bu avantajlara layık olmadığımızı göstermek için, başka hiçbir şeyden bahsetmeden, şimdi bizi yöneten ve şimdi sizin vergi memurlarınızdan biri olan bu kraldan özgürce bahsetmemiz yeterli olacaktır; ve gerçekten de, sizin hanedanınıza karşı hangi iyilikseverlik örneğinde eksik kalmıştır? Ona olan sadakatinin hangi işaretini ihmal etmiştir? Hangi onur nişanını tasarlamamıştır? Size yardım etme fırsatını en başından itibaren dikkate almamıştır? Öyleyse, sizin iyiliklerinizin onun size olan büyük faydaları kadar çok olmasını engelleyen ne var ki? Belki de burada, Sezar'ın Mısır'a düzenlediği seferde iki bin silahlı adamla ona yardım eden ve ne kara savaşlarında ne de donanma yönetiminde kimseye aşağı kalmayan babası Antipater'in cesaretini de göz ardı etmemek gerekir; o dönemde bu askerlerin ne kadar büyük bir ağırlığa sahip olduğunu veya Sezar tarafından onlara ne kadar çok ve ne kadar büyük hediyeler verildiğini söylememe gerek var mı? Ve gerçekten de daha önce Sezar'ın senatoya yazdığı mektuplardan ve Antipater'e verilen onurlardan ve Roma şehrinin özgürlüğünden bahsetmeliydim; çünkü bunlar, bu lütufları kendi hak ettiğimiz için aldığımızın ve bu nedenle sizden bunların onayını istediğimizin kanıtıdır; bu lütuflar bize daha önce verilmemiş olsa da, hem kralımızın size karşı tutumu hem de sizin ona karşı tutumunuz nedeniyle bize verilmişti. Ayrıca, orada bulunan Yahudilerden, sizin ne kadar iyilikle davrandığınızı öğrendik.

Machine Translated by Google

Ülkemize nasıl geldiğini, Tanrı'ya nasıl en mükemmel kurbanları sunduğunu, O'na nasıl olağanüstü adaklar adadığını, halka nasıl bir ziyafet verdiğini ve onların sana sundukları misafirperver hediyeleri nasıl kabul ettiğini düşünün. Milletimiz ve şehrimiz tarafından, kamu işlerinin bu kadar büyük bir kısmının yöneticisi ve idarecisi olan bir adama yapılan tüm bu nazik misafirperverlikleri, Yahudi ulusuna gösterdiğin ve Herod ailesi tarafından onlara sağlanan dostluğun göstergesi olarak değerlendirmeliyiz.
Bu nedenle, şu anda yanında oturan kralın huzurunda sana bunları hatırlatıyoruz ve tek isteğimiz şudur: Bize bizzat verdiğiniz bu nimetlerin başkaları tarafından elimizden alınmasına izin vermeyin."

4. Nikolaus bu konuşmayı yaptığında, Yunanlılar buna karşı çıkmadılar; çünkü bu, bir mahkemede olduğu gibi bir soruşturma değil, Yahudilere daha fazla şiddet uygulanmasını önlemek için yapılan bir arabuluculuktu; Yunanlılar kendilerini savunmadılar veya yaptıkları varsayılan şeyi inkar etmediler. Onların tek iddiası, Yahudiler ülkelerinde yaşadıkları sürece onlara tamamen haksızlık ettikleriydi [ibadetlerine katılmadıkları için], ancak cömertliklerini şu şekilde gösterdiler: Yahudiler kendi kurumlarına göre ibadet etseler de, onları üzecek hiçbir şey yapmadılar. Bu yüzden Agrippa, Yahudilerin şiddete maruz kaldığını fark ettiğinde şu cevabı verdi: Herod'un iyi niyeti ve dostluğu nedeniyle, Yahudilerin kendisinden istedikleri her şeyi vermeye hazır olduğunu ve isteklerinin kendi içinde haklı göründüğünü; ve eğer daha fazla bir şey isterlerse, Roma hükümetine hiçbir şekilde zarar vermedikleri sürece, bunu vermekten çekinmeyeceğini söyledi. Fakat onların talebi bundan ibaretti, yani kendilerine daha önce verilmiş olan ayrıcalıkların geri alınmamasıydı; oysa o, onlara kendi geleneklerine uymaya devam edebileceklerini ve kimsenin onlara en ufak bir zarar vermeyeceğini teyit etti. Bunu söyledikten sonra meclisi dağıttı; bunun üzerine Hirodes ayağa kalkıp onu selamladı ve onlara gösterdiği nazik tavır için teşekkür etti. Agrippa da bunu çok nazik bir şekilde karşıladı, tekrar selamladı ve onu kollarına aldı; ardından Midilli'den ayrıldı; ancak kral Samos'tan kendi ülkesine yelken açmaya karar verdi; Agrippa'dan ayrıldıktan sonra yolculuğuna devam etti ve birkaç gün içinde elverişli rüzgarlar nedeniyle Caesarea'ya indi; oradan Kudüs'e gitti ve orada bütün halkı bir araya topladı.

Machine Translated by Google

Toplantıya, aralarında yurt dışından gelenlerin de bulunduğu birçok kişi katıldı. Kral onlara geldi ve yolculuğunun tamamını, Asya'daki Yahudilerin durumunu, onun sayesinde gelecekte kötü muamele görmeden nasıl yaşayacaklarını ayrıntılı bir şekilde anlattı. Ayrıca elde ettiği tüm iyi şansı ve yönetimini nasıl yürüttüğünü, onların yararına olan hiçbir şeyi ihmal etmediğini de söyledi; ve çok sevinçli olduğu için, geçen yılın vergilerinin dörtte birini onlara affetti. Buna göre, onun bu iyiliğinden ve sözlerinden o kadar memnun kaldılar ki, büyük bir sevinçle yollarına gittiler ve krala her türlü mutluluğu dilediler.

BÖLÜM 3

HEROD'UN EN BÜYÜK OĞLUNU DİĞERLERİNDEN ÖNCE TERCİH ETMESİ NE KADAR BÜYÜK BİR KARIŞIKLIĞA YOL AÇMIŞTI VE İSKENDER BU DURUMU ÇOK AĞIR BİR ŞEKİLDE KABUL ETMİŞTİ.

1. Ancak şimdi Herod'un ailesindeki işler giderek daha da düzensizleşmiş ve Salome'nin gençlere [Alexander ve Aristobulus] duyduğu, adeta miras yoluyla [anneleri Mariamne'den] geçen nefret nedeniyle Herod için daha da ağır bir hal almıştı; ve annelerine karşı tam anlamıyla başarılı olduğu için, soyundan hiçbirinin hayatta kalmaması ve annesinin ölümünün intikamını alma gücüne sahip olmaması için çılgınlık ve küstahlık derecesine kadar gitmişti. Gençler de annelerinin haksız yere çektiği acıları hatırlamaları ve kendi egemenlik iddiaları nedeniyle babalarına karşı biraz küstah ve huzursuz bir tavır sergiliyorlardı. Eski kin de yeniden alevlenmişti; ve Salome ile Pheroras'ı suçladılar, onlar da gençlere kötü niyetlerle karşılık verdiler ve onlar için hain tuzaklar kurdular. Şimdi bu nefret her iki tarafta da eşitti, ancak bu nefreti gösterme biçimi farklıydı; Çünkü genç erkeklere gelince, onlar pervasızdı, diğerlerini açıkça azarlıyor ve hakaret ediyorlardı ve düşüncelerini bu kadar korkusuzca dile getirmenin en cömert davranış olduğunu düşünecek kadar deneyimsizdiler; fakat diğerleri bu yöntemi benimsemediler, aksine incelikli ve kötü niyetli bir şekilde iftiralara başvurdular, genç erkekleri kışkırtmaya devam ettiler ve onların cesaretlerinin zamanla babalarına karşı şiddete başvurmalarına yol açabileceğini düşündüler; çünkü

Machine Translated by Google

Annelerinin sözde suçlarından utanmadıkları ve haklı olarak acı çektiğini düşünmedikleri için, bu gençler sonunda her türlü sınırı aşacaklarını ve babalarından intikam almaları gerektiğini düşüneceklerini sandılar; bu intikam, babalarını kendi elleriyle öldürmekle bile olsa. Sonunda, tüm şehir onların konuşmalarıyla doldu ve bu tür yarışmalarda alışıldığı gibi, gençlerin beceriksizliğine acındı; ancak Salome'nin planı onlar için çok ağırdı ve onlara yönelttiği suçlamalar, kendi davranışlarıyla inanılır hale geldi; çünkü annelerinin ölümünden o kadar derinden etkilenmişlerdi ki, hem annelerinin hem de kendilerinin perişan bir durumda olduğunu söylerken, annelerinin acınası sonundan şiddetle şikayet ettiler ki bu gerçekten de öyleydi ve kendilerinin de acınası bir durumda olduklarını, çünkü annelerinin katilleriyle birlikte yaşamak ve onlarla ortak olmak zorunda kaldıklarını söylediler.

2. Bu karışıklıklar büyük ölçüde arttı ve kralın yurt dışında bulunması bu artış için uygun bir fırsat sağladı; ancak Herod geri döndüğünde ve kalabalığa yukarıda bahsedilen konuşmayı yaptığında, Pheroras ve Salome hemen sanki büyük bir tehlikedeymiş gibi ve gençlerin onu artık affetmeyeceklerini, annelerinin ölümünün intikamını ondan alacaklarını açıkça tehdit ediyormuş gibi sözler sarf ettiler. Ayrıca, umutlarını Kapadokya kralı Arklavut'a bağladıklarını, onun aracılığıyla Sezar'a gidip babalarını suçlayabileceklerini de eklediler. Bu şeyleri duyan Herod hemen rahatsız oldu; hatta aynı şeylerin başkaları tarafından da kendisine anlatılması nedeniyle daha da şaşırdı. Daha sonra geçmişteki felaketini hatırladı ve ailesindeki karışıklıkların, en sevdiklerinden veya çok sevdiği karısından herhangi bir teselli görmesini engellediğini düşündü; Gelecekteki sıkıntılarının geçmiştekilerden daha ağır ve büyük olacağından şüphelenen adam, büyük bir zihin karışıklığı içindeydi; çünkü İlahi Takdir, ona mutluluğu için, umutlarının bile ötesinde, birçok dışsal avantaj bahşetmişti; ancak evdeki sıkıntıları, karşılaşmayı hiç beklemediği türdendi ve onu talihsiz kılmıştı; hatta her iki tür sıkıntı da kimsenin hayal edemeyeceği derecede başına gelmiş ve bu durum, her ikisini karşılaştırdığımızda, dışarıdaki bu büyük iyilikleri evdeki bu büyük talihsizliklerle değiştirmesi mi yoksa ailesiyle ilgili felaketlerden kaçınmayı seçmemesi mi gerektiği sorusunu şüpheli hale getirmişti.

Machine Translated by Google

Oysa o, bunun karşılığında, bir krallığın hayranlık uyandıran ihtişamına hiçbir zaman sahip olmamıştı.

3. Bu şekilde rahatsız ve üzgün olduğu için, bu gençleri yıldırmak amacıyla, özel bir adamken doğmuş olan diğer oğlunu, Antipater'i saraya getirdi; ancak daha sonra tamamen alt edildiğinde yaptığı gibi ona müsamaha göstermedi ve her şeyi istediği gibi yapmasına izin vermedi, aksine Marianme'nin oğullarının küstahlığını bastırmak ve bu yükselişini onlara bir uyarı olacak şekilde yönetmek amacıyla hareket etti; çünkü [ona göre] bu küstah davranışları, krallığın mirasçılığının yalnızca onlara ait olmadığını veya mutlaka onlara gelmesi gerektiğini bir kez anladıklarında o kadar büyük bir sorun teşkil etmeyecekti. Bu yüzden Antipater'i onların rakibi olarak tanıttı ve gururlarını kırmak için iyi bir önlem aldığını ve bu gençlere yapıldıktan sonra, onların daha iyi bir tavır sergilemelerini beklemek için uygun bir zaman olacağını düşündü; Fakat olaylar onun niyetinin tam tersi şekilde gelişti; çünkü gençler ona çok büyük bir haksızlık yaptığını düşündüler. Antipater kurnaz bir adam olduğundan, bu özgürlük derecesini elde ettikten ve daha önce umduğundan daha büyük şeyler beklemeye başladıktan sonra, aklında tek bir amaç vardı: kardeşlerini sıkıntıya sokmak ve onlara üstünlüğü hiç vermemek, aksine zaten onlardan duyduğu iftiralar yüzünden uzaklaşmış olan ve onlara karşı duyduğu aşırı gayretin onu yönlendireceği her türlü yola hazır olan babasına yakın durmak, böylece onlara karşı sürekli olarak daha da sert davranmak. Buna göre, yayılan tüm söylentiler ondan geliyordu, oysa kendisi bu keşiflerin kendisinden kaynaklandığı şüphesini uyandırmaktan kaçınıyordu; bunun yerine, şüphe uyandırmayan ve krala duydukları iyi niyet nedeniyle doğruyu söylediklerine inanılabilecek kişileri yardımcıları olarak kullanmayı tercih etti. Gerçekten de Antipater ile dostluk kuran ve ondan bir şeyler kazanmayı umanların sayısı az değildi ve Herod'u en çok ikna edenler de bunlardı, çünkü ona karşı iyi niyetlerinden dolayı böyle konuşuyor gibiydiler: ve çeşitli temellerden birbirlerinin doğruluğunu destekleyen bu ortak suçlamalarla, gençler Antipater'e daha fazla fırsat da sağladılar; çünkü kendilerine yapılan haksızlık nedeniyle sık sık gözyaşı döktükleri ve annelerini ağızlarında tuttukları gözlemlendi; ve arkadaşları arasında cesaretlerini gösterdiler.

Machine Translated by Google

Babalarını kendilerine karşı adil davranmamakla suçlamak için; tüm bunlar Antipater tarafından kötü niyetle uygun bir fırsat için hafızada tutulmuştu; ve bunlar Herod'a anlatıldığında, şiddetlenerek, düzensizliği o kadar artırdı ki, ailede büyük bir kargaşaya yol açtı; çünkü kral, Mariamne'nin oğullarına yöneltilen suçlamalara çok kızmış ve onları alçaltmak isterken, Antipater'e bahşettiği onuru daha da artırdı ve sonunda ikna edici sözlerine o kadar kapıldı ki, annesini de saraya getirdi. Ayrıca sık sık Sezar'a onun lehine yazdı ve onu özellikle onun himayesine daha içtenlikle tavsiye etti. Ve Agrippa, Asya'daki on yıllık yönetimini tamamladıktan sonra Roma'ya dönerken. (2) Herod Yahudiye'den yelken açtı; Ve onunla karşılaştığında, yanında Antipater'den başka kimse yoktu; onu Agrippa'ya teslim etti ki, Agrippa onu birçok hediyeyle birlikte yanına alsın ve böylece Sezar'ın dostu olsun; öyle ki, işler zaten babasının tüm lütfunu kazanmış gibi görünüyordu ve genç adamlar krallıktan herhangi bir umut beslemekten tamamen vazgeçmişlerdi.

BÖLÜM 4.

Antipater'in Roma'da bulunduğu dönemde Herod'un İskender ve Aristobulus'u Sezar'ın huzuruna getirip onları suçlaması. İskender'in Sezar'ın huzurunda kendini savunması ve babasıyla barışması.

1. Ve Antipater'in yokluğunda yaşananlar, ona kazandırılan onuru ve kardeşleri üzerindeki görünür üstünlüğünü daha da artırdı; çünkü Herod, Roma'daki tüm dostlarına onun hakkında tavsiye mektupları gönderdiği için orada büyük bir figür haline gelmişti; ancak evde olmaması ve kardeşlerini sürekli olarak karalamak için uygun fırsatlara sahip olmaması onu üzüyordu; ve en büyük korkusu, babasının fikrini değiştirmesi ve Mariamne'nin oğulları hakkında daha olumlu bir görüşe sahip olmasıydı; ve bunu aklında tuttuğu için amacından vazgeçmedi, aksine Roma'dan sürekli olarak babasını kardeşlerine karşı üzecek ve kızdıracak hikayeler gönderdi; bunu, aslında kendi korunması için duyduğu derin endişe bahanesiyle, ama gerçekte kötü niyetli zihninin dikte ettiği şekilde, zaten kendi başına büyük olan taht üzerindeki umudunu daha da artırmak için yaptı: ve böylece Herod'da öyle bir öfke uyandırdı ki,

Machine Translated by Google

Gençlere karşı zaten çok kötü bir tavır takınmıştı; ancak onlara karşı bu kadar şiddetli bir tiksintiyi göstermekte gecikirken ve hem çok ihmalkâr hem de çok aceleci davranıp onları gücendirmemek için, Roma'ya gidip orada oğullarını Sezar'ın huzurunda suçlamanın ve kendisini dinsizlik şüphesi uyandıracak kadar ağır bir suça bulaştırmamanın en iyisi olduğunu düşündü. Ancak Roma'ya giderken, Aquilei şehrinde (3) Sezar ile buluşacak kadar acele etti ve Sezar'ın konuşmasına geldiğinde, kendisini çok perişan hissettiği bu büyük davayı dinlemek için zaman istedi ve oğullarını oraya getirerek onları çılgınca eylemleri ve kendisine karşı girişimleri nedeniyle suçladı: Ona düşman olduklarını söyledi; Ve ellerinden gelen her yolla kendi babalarına olan nefretlerini göstermeye çalıştılar ve en barbarca şekilde onun canını alıp krallığını ele geçirmek istediler: Sezar'dan, zorunluluktan değil, kendi isteğiyle, kendisine en büyük dindarlığı gösterecek olana krallığını verme yetkisine sahip olduğunu söylediler; oysa bu oğullarım, yönetme arzusundan yoksun kaldıklarında, babalarının canını almak için kendi hayatlarını tehlikeye atmaya hazırlar; zamanla zihinleri ona duydukları nefret yüzünden vahşileşmiş ve kirlenmiştir: O uzun zamandır bu talihsizliğe katlanmışken, şimdi bunu Sezar'ın önüne sermek ve onun kulaklarını böyle sözlerle kirletmek zorunda kalmıştır; kendisi ise onlardan ne tür zulümler gördüklerini veya onlara ne tür zorluklar yaşattığını, neden ondan şikayet ettiklerini bilmek istemez. Ve nasıl olur da uzun zaman içinde ve büyük tehlikeler göze alarak kazandığı o krallığın efendisi olmamasını, onu elinde tutmasına ve en çok hak edene devretmesine izin vermemeyi adil bulabilirler; ve bunu, diğer avantajlarla birlikte, bundan sonra onun gösterdiği özeni taklit edecek olanın dindarlığı için bir ödül olarak öneriyor ve böyle bir kişi bu kadar büyük bir karşılık kazanabilir: ve önceden buna karışmaya kalkışmaları dinsizce bir şeydir; çünkü krallığı her zaman göz önünde bulunduran kişi, aynı zamanda babasının ölümünü sağlamayı da hesaba katar, çünkü aksi takdirde yönetime ulaşamaz: kendisi ise şimdiye kadar onlara elinden gelen her şeyi ve kraliyet otoritesine tabi olanlara ve bir kralın oğullarına uygun olanı vermiştir; Ne tür süs eşyaları istediklerini, hizmetçileri ve enfes yemekleri hazırlattılar ve onları en soylu ailelerle evlendirdiler; Aristobulus kız kardeşinin kızıyla, İskender ise Kral Archelaus'un kızıyla evlendirildi; ve en büyük lütuf da şuydu ki,

Machine Translated by Google

İşledikleri suçlar çok ağırdı ve onları cezalandırma yetkisi vardı, yine de bu yetkiyi onlara karşı kullanmamış, onları ortak hayırseverleri Sezar'ın huzuruna çıkarmış ve haksızlığa uğramış bir baba ya da haince saldırıya uğramış bir kral olarak yapabileceği sertliği uygulamamış, onları kendisiyle aynı yargı düzeyine getirmişti: Ancak tüm bunların cezasız kalmaması ve kendisinin de büyük korkular içinde yaşamaması gerekiyordu; hatta yaptıkları şeylerden sonra güneşin ışığını görmeleri kendi yararlarına değildi, çünkü en alçakça şeyleri yapmışlardı ve insanlık tarihinde bilinen en büyük cezaları kesinlikle çekeceklerdi.

2. Bunlar, Herod'un Sezar'ın huzurunda oğullarına karşı büyük bir şiddetle yönelttiği suçlamalardı. Gençler, hem konuşurken, hem de özellikle konuşmasının sonunda ağladılar ve şaşkınlık içindeydiler. Kendi vicdanlarında masum olduklarını biliyorlardı; ancak babaları tarafından suçlandıkları için, gerçeğin ne olduğunu anlıyorlardı ve kendilerini savunmakta zorlanıyorlardı, çünkü gerektiğinde özgürce fikirlerini dile getirme ve suçlamayı güçlü ve ciddi bir şekilde çürütme özgürlüğüne sahip olsalar da, bunu şimdi yapmak uygun değildi. Bu nedenle nasıl konuşacakları konusunda bir zorluk yaşadılar; gözyaşları ve sonunda derin bir inilti geldi, çünkü hiçbir şey söylemezlerse, suçluluk bilincinden kaynaklanıyormuş gibi görünmekten korkuyorlardı - gençlikleri ve içinde bulundukları düzensizlik nedeniyle hazırda bir savunmaları da yoktu; Sezar, onların içinde bulundukları karışıklığı görünce, savunmalarını yapmadaki gecikmelerinin büyük bir felaket bilincinden değil, beceriksizliklerinden ve tevazularından kaynaklandığını fark etti. Orada bulunanlar da onlara acıdı ve babalarının da kalbini kazandılar, öyle ki onları gizlemek için çok uğraşmak zorunda kaldı.

3. Fakat hem onda hem de Sezar'da bir iyilik duygusunun ortaya çıktığını ve diğerlerinin her birinin ya gözyaşı döktüğünü ya da en azından onlarla birlikte üzüldüğünü görünce, içlerinden İskender adındaki kişi babasını çağırdı ve suçlamasına cevap vermeye çalışarak şöyle dedi: "Ey baba, bize gösterdiğin iyilik, bu yargı sürecinde bile apaçık ortadadır; eğer bize karşı kötü niyetin olsaydı,

Machine Translated by Google

Sen bizi buraya, herkesin ortak kurtarıcısının önüne getirmedin, çünkü hem kral hem de baba olarak suçluları cezalandırmak senin gücündeydi; fakat bizi Roma'ya getirerek ve Sezar'ı yapılanlara şahit tutarak, bizi kurtarmayı amaçladığını ima ediyorsun; çünkü bir insanı öldürme niyeti olan hiç kimse onu tapınaklara ve sunaklara getirmez; yine de durumumuz daha da kötü, çünkü böyle bir babaya zarar verdiğimize inanılırsa, kendimiz yaşamaya daha fazla dayanamayız; hatta belki de bu şüpheyle yaşamak, böyle bir suç işlemeden ölmekten daha kötü olur. Ve eğer açık savunmamız doğru kabul edilirse, hem seni yatıştırmaktan hem de içinde bulunduğumuz tehlikeden kurtulmaktan mutlu olacağız; ama bu iftira bu kadar yaygınlaşırsa, bugün güneşi görmüş olmamız bizim için fazlasıyla yeterli; bu şüphe üzerimize yerleşmişken neden güneşi görelim ki? Şimdi, genç erkeklerin hükümdarlık arzuladıklarını söylemek kolaydır; ve dahası, bu kötülüğün mutsuz annemizin durumundan kaynaklandığını söylemek de kolaydır. Bu, önceki durumdan şimdiki talihsizliğimizi çıkarmak için fazlasıyla yeterlidir; ancak böyle bir suçlamanın tüm bu genç erkekler için geçerli olup olmadığını ve hepsine aynı şekilde söylenemeyeceğini iyice düşünün; çünkü eğer çocukları varsa ve anneleri ölmüşse, hükümdar olanın önünde hiçbir engel yoktur, ancak baba tüm oğullarından kendisine ihanet etmeyi planladıklarından şüphelenebilir; ancak bir şüphe, böyle bir dinsiz uygulamayı kanıtlamak için yeterli değildir. Şimdi, herhangi biri, aksi takdirde inanılmaz görünen eylemleri inandırıcı kılmak için gerçekten ve küstahça böyle bir şey yapmaya kalkışıp kalkışmadığımızı söylesin? Herhangi biri zehir hazırlandığını kanıtlayabilir mi? Ya da eşitlerimiz arasında bir komployu, hizmetkarların yolsuzluğunu veya sana karşı yazılmış mektupları kanıtlayabilir mi? Gerçi bunların hiçbiri, asla yapılmamış olsalar bile, bazen iftira yoluyla öne sürülmüştür; Kendi içinde anlaşmazlık içinde olan bir kraliyet ailesi korkunç bir şeydir; ve senin dindarlığın ödülü dediğin şey, çoğu zaman çok kötü insanlar arasında öyle bir umut temeli haline gelir ki, her türlü kötülüğü denemekten geri durmazlar. Kimse bize kötü bir uygulama suçlamasında bulunmaz; ancak dedikodu yoluyla yapılan iftiralara gelince, bizim söyleyeceklerimizi dinlemek istemeyen biri bunlara nasıl son verebilir? Çok mu özgürce konuştuk? Evet; ama sana karşı değil, çünkü bu haksızlık olurdu, ama kendilerine söylenen hiçbir şeyi gizlemeyenlere karşı. İkimizden biri annemiz için yas tuttu mu? Evet; ama öldüğü için değil, hiçbir sebepleri olmayanlar tarafından hakkında kötü konuşulduğu için. Babamızın sahip olduğunu bildiğimiz o egemenliği arzuluyor muyuz? Bunun için hangi sebep olabilir?

Machine Translated by Google

Bunu mu yapıyoruz? Eğer zaten sahip olduğumuz kraliyet onurlarına sahipsek, boşuna mı çalışıyoruz? Ve eğer sahip değilsek, yine de onlara sahip olmayı ummuyor muyuz? Ya da seni öldürmüş olsaydık, krallığını elde etmeyi bekleyebilir miydik? Böyle bir eylemden sonra ne yeryüzü bizi üzerine basmaya, ne de deniz bizi üzerine çıkarmaya izin vermezdi; hatta tüm tebaanızın dini ve tüm milletin dindarlığı, baba katillerinin yönetimi ele geçirmesini ve senin tarafından inşa edilen o en kutsal tapınağa girmesini yasaklardı. (4) Ama diyelim ki diğer tehlikeleri göz ardı etmiş olsaydık, Sezar hayattayken herhangi bir katil cezasız kalabilir mi? Biz senin oğullarınızız ve belki de senin için uygun olandan daha talihsiz olsak da, bu kadar dinsiz veya düşüncesiz değiliz. Ama eğer şikayet edecek hiçbir sebep veya hain planlar bulamazsan, bizim böyle bir kötülüğümüzü inandırıcı kılmak için hangi yeterli kanıtın var? Annemiz gerçekten öldü, ama başına gelenler bize kötülüğe teşvik değil, dikkatli olmamız için bir ders olabilir. Kendimiz için daha büyük bir özür dilemeye hazırız; ama hiç yapılmamış eylemler hakkında konuşma hakkı yoktur. Hayır, bu anlaşmayı seninle ve aramızda arabulucu olan her şeyin efendisi Sezar'ın huzurunda yapacağız: Eğer sen, ey baba, eğer gerçeğin delilleriyle bize karşı şüpheden arınmış bir zihne sahip olabilirsen, bırak yaşayalım, o zaman bile mutsuz bir şekilde yaşayacağız, çünkü büyük kötülüklerle suçlanmak, yanlış olsa bile, korkunç bir şeydir; ama eğer hala bir korkun varsa, dindar yaşamına devam et, kendi davranışlarımız için bu nedeni vereceğiz; eğer bize onu veren babamıza zarar verecekse, hayatımız bizim için o kadar değerli değildir."

4. İskender böyle konuşunca, daha önce bu kadar büyük bir iftiraya inanmayan Sezar, bundan daha da etkilendi ve Herod'a dikkatlice baktı; onun biraz şaşkın olduğunu fark etti. Orada bulunanlar genç adamlar hakkında endişeliydi ve yayılan şöhret, iftiranın inanılmazlığı ve gençlerin güzelliği, bedenlerinin güzelliği nedeniyle kralın nefret edilmesine neden oldu. Gençler yardım için yalvarıyorlardı ve özellikle İskender'in savunmalarını becerikli ve akıllıca yapması nedeniyle bu durum daha da belirginleşti. Hatta kendileri de artık gözyaşlarıyla ıslanmış ve yere düşmüş eski yüz ifadelerini taşımıyorlardı, aksine içlerinde en iyisine dair bir umut yeşermişti. Kralın kendisinin de böyle bir suçlamayı dayandıracak yeterli temeli yok gibi görünüyordu, çünkü hiçbir dayanağı yoktu.

Machine Translated by Google

Onları düzeltmek için gerçek bir kanıt istiyordu. Aslında suçlamayı yaptığı için bir özür bekliyordu; ancak Sezar, biraz gecikmeden sonra, gençlerin iftiraya uğradıkları şeyden tamamen masum olsalar da, babalarına karşı öyle davranmadıkları için suçlu olduklarını, haklarında yayılan şüpheyi önleyemediklerini söyledi. Ayrıca Herod'u bu tür şüpheleri bir kenara bırakmaya ve oğullarıyla barışmaya çağırdı; çünkü kendi çocukları hakkında böyle söylentilere itibar etmek adil değildi; ve her iki tarafın da bu pişmanlığı, aralarındaki kırgınlıkları iyileştirebilir ve birbirlerine olan iyi niyetlerini artırabilir, böylece her iki taraf da şüphelerinin aceleciliğini mazur görerek, birbirlerine karşı daha önce olduğundan daha büyük bir sevgi beslemeye karar verebilirlerdi. Sezar bu uyarıyı yaptıktan sonra gençlere işaret etti. Bu yüzden babalarına yalvarmak için yere kapanmaya hazır olduklarında, babaları onları kaldırdı, gözyaşları içinde oldukları halde onları kucakladı ve her birini ayrı ayrı kollarına aldı; ta ki orada bulunanlardan, ister özgür insan ister köle olsun, hiçbiri gördüklerinden derinden etkilenmeyene kadar. (5)

5. Sonra Sezar'a teşekkür ederek geri döndüler ve birlikte ayrıldılar; Antipater de onlarla birlikte gitti ve bu uzlaşmadan memnunmuş gibi ikiyüzlü bir tavır sergiledi. Sezar'la geçirdikleri son günlerde, Herod ona üç yüz talent hediye etti, çünkü o sırada Roma halkına gösteriler ve cömertlikler sunuyordu; Sezar da ona Kıbrıs'taki bakır madenlerinin gelirinin yarısını hediye etti ve diğer yarısının bakımını ona emanet etti, ayrıca onu başka hediyeler ve gelirlerle onurlandırdı; kendi krallığına gelince, halefi olarak hangi oğlunu seçeceğine veya krallığı her birine pay olarak dağıtacağına, böylece tüm oğullarına bu saygınlığın ulaşmasına kendi yetkisini bıraktı. Herod böyle bir düzenlemeyi hemen yapmaya hazır olduğunda, Sezar, hayatta olduğu sürece krallığı veya oğulları üzerindeki yetkisinden mahrum kalmasına izin vermeyeceğini söyledi.

6. Bundan sonra Herod tekrar Yahudiye'ye döndü. Ancak yokluğunda Trakon civarındaki egemenliğinin önemli bir kısmı isyan etmişti; yine de orada bıraktığı komutanlar onları yenmiş ve tekrar boyun eğmeye zorlamıştı. Şimdi Herod oğullarıyla birlikte gemiyle seyahat ederken ve karşıya geldiğinde...

Machine Translated by Google

Kilikya'dan, şimdi Sebaste adını almış olan Eleusa adasına gittiğinde, Kapadokya kralı Archelaus ile karşılaştı. Archelaus onu sıcak bir şekilde karşıladı, çünkü oğullarıyla barıştığına ve kızıyla evlenen İskender hakkındaki suçlamaların sona erdiğine sevinmişti.

Krallar birbirlerine yakışır hediyeler verdiler. Oradan Herod, Yahudiye'ye ve tapınağa geldi ve halka bu yolculuğunda yaptıklarından bahsetti. Ayrıca Sezar'ın kendisine gösterdiği iyilikten ve yaptığı işlerin ayrıntılarından, diğer insanların da bilmesi gerektiğini düşündüğü şeylerden bahsetti. Sonunda konuşmasını oğullarına öğüt vermeye çevirdi ve sarayda yaşayanları ve halkı uyum içinde olmaya çağırdı; oğullarının kendisinden sonra tahta geçeceğini bildirdi: önce Antipater, sonra Mariamne'nin oğulları Alexander ve Aristobulus; ancak şu anda herkesin kendisine saygı göstermesini ve onu kral ve her şeyin efendisi olarak görmesini istedi, çünkü henüz yaşlılığın getirdiği engellerle karşılaşmamıştı, yönetmede en yetenekli olduğu yaşam dönemindeydi. Ve krallığı iyi yönetmesini ve çocuklarına da hükmetmesini sağlayacak diğer yönetim sanatlarında da eksik olmadığını söyledi. Ayrıca, emri altındaki yöneticilere ve askerlere, yalnızca ona güvenirlerse hayatlarının barış içinde geçeceğini ve birbirlerini mutlu edeceklerini söyledi. Ve bunları söyledikten sonra meclisi dağıttı. Bu konuşma dinleyicilerin büyük çoğunluğu tarafından kabul edildi, ancak hepsi için öyle değildi; çünkü oğulları arasındaki çekişme ve onlara verdiği umutlar, aralarında yenilik düşüncelerine ve arzularına yol açmıştı.

BÖLÜM 5.

HEROD'UN OYUNLARI NASIL KUTLADIĞI
HER BEŞ YILDA BİR BİNA İNŞAATINA DÖNÜN
CESAREA; VE DİĞER BİRÇOK YAPIYI NASIL İNŞA ETTİ VE SÜSLEDİ
MUHTEŞEM BİR ŞEKİLDE YERLER; VE BİRÇOK KİŞİ
DİĞER EYLEMLER MUHTEŞEM BİR ŞEKİLDE

1. Tam bu sıralarda, inşa ettirdiği Sezariye Sarayı tamamlanmıştı. Bütün yapı tamamlandığında, onuncu yılda, Herod'un hükümdarlığının yirmi sekizinci yılına denk gelen bir kutlama günü gerçekleşti.

Machine Translated by Google

Yüz doksan ikinci olimpiyat için büyük bir festival ve son derece görkemli hazırlıklar yapıldı; çünkü müzik yarışması ve çıplak oynanacak oyunlar düzenlemişti. Ayrıca çok sayıda tekli dövüşçü ve bu amaçla kullanılacak hayvanlar, at yarışları ve Roma'da ve diğer yerlerde sergilenen en pahalı spor ve gösteriler de hazırlamıştı. Bu dövüşü Sezar'a adadı ve her beş yılda bir kutlanmasını emretti. Ayrıca, düzgün olması için kendi mobilyalarından her türlü süsü gönderdi; hatta Sezar'ın karısı Julia, Roma'dan en değerli mobilyalarının büyük bir kısmını gönderdi, böylece hiçbir şeyden yoksun kalmadı. Bunların toplam değeri beş yüz talent olarak tahmin edildi. Şimdi, gösterileri izlemek için şehre büyük bir kalabalık geldiğinde, ayrıca Herod'dan gördükleri iyilikler nedeniyle diğer halkların gönderdiği elçiler de geldiğinde, Herod hepsini halka açık hanlarda, sofralarda ve sürekli ziyafetlerle ağırladı; bu tören gündüzleri dövüşlerin eğlencesiyle, geceleri ise büyük paralar harcanan ve ruhunun cömertliğini açıkça gösteren neşeli toplantılarla devam etti; çünkü tüm girişimlerinde, daha önce aynı türden yapılan her şeyin ötesinde bir şey sergileme hırsına sahipti. Ve rivayete göre Sezar ve Agrippa sık sık, Herod'un topraklarının ruhunun büyüklüğü için çok küçük olduğunu, çünkü hem Suriye krallığının hem de Mısır krallığının tamamını hak ettiğini söylerlerdi.

2. Bu tören ve festivaller sona erdikten sonra Herod, ovada Capharsaba adında başka bir şehir kurdu. Burada hem bol su hem de verimli toprak açısından uygun, ekili ürünlerin yetiştirilmesi için elverişli bir yer seçti. Şehri çevreleyen bir nehir ve etrafında büyüklük bakımından en iyi ağaçlardan oluşan bir koru vardı. Bu şehre, babası Antipater'in adını vererek Antipatris adını koydu. Ayrıca, annesinin adını taşıyan, Eriha'nın yukarısında, büyük güvenlik ve yerleşim için çok hoş bir yer olan başka bir yere de Kıbrıs adını verdi. Ayrıca, aralarındaki büyük doğal sevgi nedeniyle, kardeşi Phasaelus'a en güzel anıtları adadı; şehrin içinde, Pharos kulesinden daha az önemli olmayan bir kule inşa ettirdi ve ona Phasaelus adını verdi. Bu kule, şehrin güçlü savunmasının bir parçası ve ölen kardeşinin anısına bir anıt niteliğindeydi, çünkü onun adını taşıyordu. Ayrıca bir şehir daha kurdu.

Machine Translated by Google

Aynı isim, Eriha vadisinden kuzeye doğru gidildikçe de görülür; böylece komşu ülkenin sakinlerinin getirdiği tarım sayesinde bölgeyi daha verimli hale getirmiştir; ve buna da Phasaelus adını vermiştir.

3. Ancak diğer iyiliklerine gelince, hem Suriye'de hem de Yunanistan'da ve seyahatlerinde uğradığı tüm yerlerde şehirlere bahşettiği yardımları saymak imkansızdır; çünkü birçok ihtiyacı karşılayacak ve kamu işlerinin inşasına katkıda bulunacak şekilde, oldukça bol miktarda yardımda bulunmuş ve diğer gelirlerinin yetersiz kalması durumunda onları desteklemek için gerekli parayı vermiştir. Ancak tüm eserlerinin en büyüğü ve en görkemlisi, kendi masraflarıyla Rodos'ta Apollo tapınağını inşa ettirmesi ve filolarının onarımı için onlara büyük miktarda gümüş talent vermesidir. Ayrıca Aktium'daki Nikopolis sakinleri için kamu binalarının büyük bir bölümünü de inşa etmiştir; (6) Ve Suriye'nin ana şehrinin sakinleri olan Antakyalılar için, geniş bir caddenin şehri boydan boya kestiği yerde, caddenin her iki tarafına da manastırlar inşa ettirdi ve açık yolu cilalı taşla döşedi ve bu, sakinler için çok büyük bir fayda sağladı. Ve gelirlerinin yetersizliği nedeniyle çok düşük bir durumda olan olimpiyat oyunlarına gelince, onların itibarını geri kazandırdı ve bakımları için gelirler tahsis etti ve kurbanlar ve diğer süslemeler açısından bu kutsal toplantıyı daha saygın hale getirdi; ve bu büyük cömertliği nedeniyle, yazıtlarında genellikle bu oyunların sürekli yöneticilerinden biri olarak ilan edildi.

4. Şimdi, Herod'un doğasının ve amaçlarının çeşitliliğine hayret edenler var; çünkü onun ihtişamını ve tüm insanlığa bahşettiği faydaları göz önünde bulundurduğumuzda, ona en ufak bir saygı duyanların bile onun son derece hayırsever bir doğaya sahip olduğunu inkar etmesi veya açıkça itiraf etmesi mümkün değildir; ancak herhangi biri, sadece tebaasına değil, en yakın akrabalarına da verdiği cezaları ve yaptığı zararları göz önünde bulundurduğunda ve oradaki sert ve acımasız tavrını fark ettiğinde, onun vahşi ve tüm insanlığa yabancı olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktır; öyle ki bu insanlar onun doğasının farklı ve bazen kendi içinde çelişkili olduğunu varsayarlar; ancak ben kendim farklı bir görüşteyim ve bu tür eylemlerin her ikisinin de sebebinin aynı olduğunu düşünüyorum; çünkü şeref hırsı olan ve oldukça

Machine Translated by Google

Bu tutkuya kapılarak, gelecekte bir hatıra ya da şu anda bir itibar umudu ortaya çıktığında her yerde gösteriş yapmaya yöneldi; ve masrafları imkanlarının ötesinde olduğu için, tebaasına karşı sert davranmak zorunda kaldı; çünkü parasını harcadığı kişiler o kadar çoktu ki, onu çok kötü bir para sağlayıcısı haline getirdiler; ve astları tarafından, onlara yaptığı zararlar nedeniyle nefret edildiğinin farkında olduğu için, suçlarını telafi etmenin kolay bir şey olmadığını düşündü, çünkü bu geliri için sakıncalıydı; bu nedenle, diğer yandan onların kötü niyetini kendi kazancı için bir vesile haline getirmeye çalıştı. Dolayısıyla, kendi sarayına gelince, eğer biri ona karşı saygılı bir dil kullanmazsa, kölesi olduğunu itiraf etmezse veya yönetiminde herhangi bir yenilik yapmayı düşünürse, kendini tutamaz, akrabalarını ve dostlarını bile yargılar ve onları düşmanlarıymış gibi cezalandırırdı; bu kötülüğü de yalnızca kendisinin onurlandırılması arzusundan dolayı yapardı. Şimdi, bu tutkusu hakkındaki iddiam için en büyük kanıtı, Sezar'ı, Agrippa'yı ve diğer dostlarını onurlandırmak için yaptıklarında buluyoruz; çünkü kendisinden üstün olanlara gösterdiği saygıyı, kendisine de gösterilmesini isterdi; ve başkasına verebileceğini düşündüğü en mükemmel hediyeyi, kendisine de verilmesini isterdi. Ancak Yahudi ulusu, yasaları gereği bu tür şeylere yabancıdır ve şan şöhretten ziyade doğruluğu tercih etmeye alışmıştır; Bu nedenle o millet onun hoşuna gitmemişti, çünkü kralın hırslarını heykeller, tapınaklar veya benzeri gösterilerle tatmin etmek onların gücünün ötesindeydi; ve bana göre bu, Herod'un kendi saray mensuplarına ve danışmanlarına karşı işlediği suçların ve yabancılara ve kendisiyle hiçbir akrabalığı olmayanlara karşı gösterdiği iyilikseverliğin aynı anda sebebiydi.

BÖLÜM 6.

YUNANLILARA KARŞI İLETMEK ZORUNDA KALDIKLARI ŞİKAYETLERLE İLGİLİ OLARAK SEZAR'A GÖNDERİLEN KİRENE VE ASYA ELÇİLİĞİ; SEZAR VE AGRIPPA'NIN ONLAR İÇİN ŞEHİRLERE YAZDIĞI MEKTUPLARIN KOPYALARIYLA BİRLİKTE.

Machine Translated by Google

1. Asya'daki şehirler Yahudilere ve Siren'e bitişik Libya'da yaşayan aynı milletten olan herkese kötü muamelede bulundular; oysa önceki krallar onlara diğer vatandaşlarla eşit ayrıcalıklar vermişti. Ancak Yunanlılar bu dönemde onlara hakaret ettiler ve kutsal paralarını ellerinden aldılar, ayrıca başka özel durumlarda da onlara zarar verdiler. Bu nedenle, bu şekilde eziyet gördüklerinde ve Yunanlılar arasında karşılaştıkları barbarca muamelenin son bulmadığını gördüklerinde, bu sebeplerden dolayı Sezar'a elçiler gönderdiler. Sezar da onlara daha önce sahip oldukları ayrıcalıkları geri verdi ve aynı amaçla eyalet valilerine mektuplar gönderdi. Roma imparatorlarının bize karşı eski olumlu tutumlarının kanıtı olarak bu mektupların kopyalarını buraya ekliyorum.

2. "Halkın baş rahibi ve tribünü Sezar Augustus şöyle buyuruyor: Yahudi ulusu, sadece bu zamanda değil, geçmişte de, özellikle babam (7) İmparator Sezar döneminde baş rahip Hyrcanus'un önderliğinde Roma halkına minnettar bulunduğundan, Roma halkının hükmü ve yemini uyarınca, Yahudilerin atalarının kanununa göre kendi geleneklerini kullanma özgürlüğüne sahip olmaları, Yüce Tanrı'nın baş rahibi Hyrcanus döneminde yaptıkları gibi; kutsal paralarına dokunulmaması, Kudüs'e gönderilmesi ve Kudüs'teki alıcıların gözetimine bırakılması; ve Şabat günü veya Şabat'a hazırlık gününde, dokuzuncu saatten sonra herhangi bir yargıcın önüne çıkmak zorunda kalmamaları uygun görüldü. (8) Ancak, kutsal kitaplarını veya kutsal paralarını, ister sinagogdan ister devlet okulundan olsun, çalan kimse yakalanırsa, o "O kişi kutsal değerlere saygısızlık eden biri olarak kabul edilecek ve malları Romalıların kamu hazinesine getirilecektir. Ve tüm insanlığa karşı gösterdiğim dindarlığa ve Caius Marcus Censorinus'a duyduğum saygıya istinaden bana verdikleri tanıklığın, bu kararnameyle birlikte, Asya topluluğu tarafından bana Ancyra'da kutsanmış olan o en önemli yere asılmasını emrediyorum. Ve eğer biri yukarıda kararlaştırılanların herhangi bir kısmını ihlal ederse, ağır bir şekilde cezalandırılacaktır." Bu, Sezar tapınağındaki bir sütuna kazınmıştı.

3. "Sezar, Norbanus Flaccus'a selamlarını iletiyor. Sayıları ne olursa olsun, eski geleneklerine göre alışmış olan Yahudilere selam olsun.

Machine Translated by Google

"Kutsal paralarını Kudüs'e gönderme adeti olan halk, aynı şeyi özgürce yapsın." Bunlar Sezar'ın emirleriydi.

4. Agrippa da Yahudiler adına şu şekilde yazmıştır: "Agrippa, Efesli yöneticilere, senatoya ve halka selamlarını gönderiyor. Kudüs'teki tapınağa götürülen kutsal paranın bakımı ve muhafazasının, eski geleneklerine göre hareket etmeleri için Asya Yahudilerine bırakılmasını istiyorum; ve Yahudilerin kutsal parasını çalıp bir sığınağa kaçanlar, kutsal değerlere saygısızlık edenlerin yakalandığı aynı kanun uyarınca oradan yakalanıp Yahudilere teslim edilsinler. Ayrıca praetor Sylvanus'a da yazdım ki, hiç kimse Yahudileri Şabat günü bir yargıcın önüne çıkmaya zorlamasın."

5. "Marcus Agrippa, Sireneli yöneticilere, senatoya ve halka selamlarını iletiyor. Sireneli Yahudiler, Augustus'un o zamanki Libya praetoru Flavius'a ve o eyaletin diğer proküratörlerine gönderdiği emirlerin yerine getirilmesi için bana başvurdular; kutsal paranın, atalarından beri gelenek olduğu üzere, Kudüs'e serbestçe gönderilmesini istediler. Bazı muhbirler tarafından kötüye kullanıldıklarından ve ödenmesi gerekmeyen vergiler bahanesiyle paranın gönderilmesinin engellendiğinden şikayet ediyorlar. Bu paranın, herhangi bir azalma veya rahatsızlık olmaksızın iade edilmesini emrediyorum. Ayrıca, şehirlerdeki kutsal paranın herhangi bir kısmı asıl alıcılarından alınırsa, bunun da o yerdeki Yahudilere tam olarak iade edilmesini emrediyorum."

6. "Sardalya'nın valilerinden Caius Norbanus Flaccus, Sardalya yöneticilerine selamlarını iletiyor. Sezar bana yazdı ve Yahudilerin, sayıları ne olursa olsun, atalarının adetine göre bir araya gelmelerini ve paralarını Kudüs'e göndermelerini yasaklamamamı emretti. Bu nedenle size yazdım ki, hem Sezar'ın hem de benim sizin buna göre hareket etmenizi istediğimizi bilesiniz."

7. Vali Julius Antonius da farklı bir şey yazmadı. "Efesli yöneticilere, senatoya ve halka selamlarımı iletiyorum. Şubat ayının on beşinci gününde Efes'te adalet dağıtırken, Asya'da yaşayan Yahudiler bana Augustus ve Agrippa'nın kendi kanun ve geleneklerini kullanmalarına ve her birinin dindarlık gereği Tanrı'ya özgürce sunduğu ilk ürünlerini sunmalarına izin verdiklerini gösterdiler ve

Machine Translated by Google

Onları bir grup halinde, herhangi bir rahatsızlık olmaksızın Kudüs'e götürmek için. Ayrıca, Augustus ve Agrippa'nın verdiği izni kendi onayımla da onaylamamı istediler. Bu nedenle, Augustus ve Agrippa'nın vasiyetine göre, atalarının geleneklerine göre hareket etmelerine ve bunları herhangi bir rahatsızlık olmaksızın uygulamalarına izin verdiğimi bilmenizi isterim."

8. Bu kararları yazmak zorunda kaldım çünkü kendi eylemlerimizin mevcut tarihi Yunanlılar arasında genel olarak yayılacaktır; ve böylece onlara eskiden büyük saygı gördüğümüzü ve yönetimimiz altındaki yöneticiler tarafından atalarımızın yasalarından herhangi birini uygulamaktan men edilmediğimizi; hatta kendi dinimizi ve Tanrı'ya olan ibadetimizi sürdürürken onların desteğini aldığımızı gösterdim; ve diğer insanları bizimle barıştırmak ve akılsız insanların bize duyduğu nefretin nedenlerini ortadan kaldırmak için bu kararlardan sık sık bahsediyorum. Geleneklerimize gelince (9) her zaman aynı gelenekleri kullanan hiçbir millet yoktur ve neredeyse her şehirde birbirinden farklı geleneklerle karşılaşırız; ancak doğal adalet, hem Yunanlılar hem de barbarlar olmak üzere tüm insanların eşit derecede yararınadır ve yasalarımız onlara en büyük saygıyı gösterir ve böylece, eğer onlara saf bir şekilde uyarsak, tüm insanlara karşı iyiliksever ve dostane oluruz; Bu nedenle, başkalarından da benzer bir karşılık beklemek ve onlara olumlu kurumlardaki farklılıkları yabancılaşma için yeterli bir sebep olarak görmemeleri, aksine erdem ve dürüstlük arayışında bize katılmaları gerektiğini bildirmek için nedenimiz var; çünkü bu tüm insanlara ortaktır ve kendi başına insan yaşamının korunması için yeterlidir. Şimdi tarihimin konusuna geri dönüyorum.

BÖLÜM 7.

HEROD'UN DAVUT'UN MEZARINA İNMESİNDEN SONRA AİLESİNDEKİ İSYANIN NASIL BÜYÜK ÖLÇÜDE ARTTIĞINI ANLATMAK.

1. Hirodes'e gelince, hem kendi krallığı içindeki hem de dışındaki şehirler için çok büyük meblağlar harcamıştı; ayrıca kendisinden önceki kral Hyrcanus'un Davut'un mezarını açıp içinden üç bin talent gümüş aldığını ve orada çok daha fazla gümüş bulunduğunu daha önce duymuştu.

Machine Translated by Google

Geride bırakılanların sayısı ve gerçekten de tüm ihtiyaçlarını karşılayacak kadar parası olduğu için, uzun zamandır bu girişimi yapmaya niyetliydi; ve bu sırada geceleyin o mezarı açtı, içeri girdi ve şehirde hiç bilinmemesi için çabaladı, yanına sadece en sadık dostlarını aldı. Para konusunda ise, Hyrcanus'un yaptığı gibi, altın eşyalar ve orada saklanan değerli mallar dışında hiçbir şey bulamadı; bunların hepsini aldı. Ancak, daha titiz bir arama yapmak ve daha da içeri, hatta Davut ve Süleyman'ın cesetlerine kadar gitmek için büyük bir arzu duyuyordu; rivayete göre, içeri girenlerin üzerine çıkan bir alevle iki muhafızı öldürülmüştü. Bu yüzden çok korktu ve dışarı çıktı, yaşadığı korkunun bir anıtını yaptırdı; bu anıtı da mezarın ağzına, beyaz taştan ve büyük bir masrafla yaptırdı. Hatta tarihçisi Nikolaus (10) bile Herod tarafından yaptırılan bu anıttan bahsetse de, mezara inmesinden bahsetmez, çünkü bu eylemin kötü bir şöhret getireceğini biliyordu; ve kitabında birçok başka şeyi de aynı şekilde ele alır; çünkü Herod'un hayatta olduğu dönemde ve onun hükümdarlığı altında, onu memnun etmek ve ona hizmet etmek için yazmış, sadece onun şanına hizmet eden şeylere değinmiş ve birçok kötü şöhretli suçunu açıkça mazur göstermiş ve bunları çok özenle gizlemiştir. Ve kral için barbarca olan Mariamne ve oğullarının ölümüne güzel bir renk katmak istediği için, Mariamne'nin iffetsizliği ve oğullarının ona karşı hain planları hakkında yalanlar anlatır; ve böylece tüm eserinde, yaptığı haklı eylemlere gösterişli bir övgüde bulunurken, haksız eylemleri için de içtenlikle özür dileyerek ilerlemiştir. Gerçekten de, dediğim gibi, bir insan Nikolas için birçok mazeret sunabilir; çünkü o bunu başkaları için bir tarih olarak değil, bizzat krala hizmet edecek bir şey olarak yazmıştır. Biz ise, Asamonean krallarıyla yakın akrabalık bağı olan bir aileden geldiğimiz ve bu nedenle rahiplik gibi onurlu bir yere sahip olduğumuz için, onlar hakkında yanlış bir şey söylemeyi yakışıksız buluyoruz ve bu nedenle onların eylemlerini lekesiz ve dürüst bir şekilde anlattık.

Herod'un soyundan gelen ve halen hüküm süren birçok kişiye saygı duysak da, hakikate onlardan daha fazla önem veriyoruz; bunu yaparken bazen onların hoşnutsuzluğunu kazansak da.

2. Nitekim Herod'un ailesindeki sıkıntıları, Davud'un mezarına yaptığı bu saldırı nedeniyle daha da artmış gibi görünüyordu; bunun ilahi bir plan olup olmadığı bilinmiyor.

Machine Translated by Google

İntikam, başına gelen felaketleri iyileştirilemez hale getirmek için artırmış mıydı, yoksa kader ona saldırmış mıydı? Özellikle de felaketlerin sebebinin zamanlaması, bu felaketlerin onun dinsizliği yüzünden başına geldiğine dair güçlü bir inanç uyandırmıştı; çünkü sarayındaki kargaşa bir iç savaş gibiydi ve birbirlerine duydukları nefret, her birinin diğerini iftiralarda geçmeye çalıştığı bir durum gibiydi. Ancak Antipater, kardeşlerine karşı sürekli ve çok kurnazca hileler kullanıyordu; yurt dışındayken onları suçlamalarla boğuyor, ancak yine de sık sık onlar için özür diliyordu ki, bu görünürdeki iyilikseverliği ona inandırıcı gelsin ve onlara karşı girişimlerini ilerletsin; bu yolla, çeşitli şekillerde, yaptığı her şeyin kendi korunması için olduğuna inanan babasını atlatıyordu. Herod ayrıca, krallığının işlerinin büyük bir yöneticisi olan Ptolemy'yi Antipater'e tavsiye etti ve kamu işleri konusunda annesiyle de istişarede bulundu. Ve gerçekten de bunların hepsi böyleydi ve istediklerini yapıyorlardı, kendi çıkarlarına olacağını düşündükleri her kişiye karşı kralı kızdırıyorlardı; ama yine de Marianme'nin oğulları sürekli olarak daha kötü bir durumdaydılar; ve soylu oldukları halde dışlanıp daha onursuz bir konuma getirildikleri için bu utancı kaldıramıyorlardı. Kadınlara gelince, İskender'in karısı, Arklaus'un kızı Glaphyra, Salome'den hem kocasına olan sevgisinden hem de Glaphyra'nın Salome'nin kızı, Aristobulus'un karısı olan Salome'ye karşı biraz küstahça davrandığı için nefret ediyordu; Glaphyra, Salome'nin kendisine eşit olmasını çok sabırsızlıkla karşılıyordu.

3. Şimdi, aralarında çıkan bu ikinci anlaşmazlığın yanı sıra, kralın kardeşi Pheroras da kendini beladan uzak tutmadı; aksine, şüphe ve nefret için özel bir zemine sahipti; çünkü karısının cazibesine o kadar kapılmıştı ki, nişanlı olduğu kralın kızını hor gördü ve aklını tamamen, sadece bir hizmetçi olan diğer kıza yöneltti. Herod da kendisine yapılan bu onursuzluğa üzüldü, çünkü ona birçok iyilik yapmış ve onu krallıkta neredeyse ortağı olacak kadar yüksek bir konuma getirmişti; ancak Pheroras'ın emeklerinin karşılığını hak ettiği şekilde vermediğini görünce kendini mutsuz hissetti. Bu yüzden Pheroras'ın değersiz reddi üzerine, kızı Phasaelus'un oğluna verdi; ancak bir süre sonra, kardeşinin sevgisinin ateşinin yatıştığını düşündüğünde...

Machine Translated by Google

Ptolemy, Pheroras'ı önceki davranışlarından dolayı suçladı ve ikinci kızı Kıbrıs'ı almasını istedi. Ayrıca Ptolemy, kardeşine hakaret etmeyi bırakmasını ve sevdiği kızı terk etmesini tavsiye etti; çünkü bir hizmetkâra bu kadar aşık olmak, kralın kendisine olan iyi niyetinden mahrum kalmak, ona sıkıntı vermek ve kendisini kralın nefret ettiği biri haline getirmek alçakça bir şeydi. Pheroras, bu tavsiyenin kendi çıkarına olacağını biliyordu, özellikle de daha önce suçlanıp affedildiği için; bu yüzden, ondan bir oğlu olmasına rağmen karısını boşadı ve krala ikinci kızını alacağına dair söz verdi ve otuzuncu günün evlilik günü olacağına anlaştı; ve boşadığı kadınla bir daha görüşmeyeceğine yemin etti; ancak otuz gün geçtikten sonra, duygularına o kadar kapılmıştı ki, verdiği hiçbir sözü yerine getirmedi ve eski karısıyla birlikte olmaya devam etti. Bu durum Herod'un açıkça üzülmesine ve öfkelenmesine neden oldu; kral sürekli olarak Pheroras'a karşı bir şeyler söyledi ve birçok kişi kralın öfkesini ona karşı iftira atmak için fırsat olarak kullandı. Kralın artık tek bir sakin günü veya saati kalmamıştı ki, akrabaları ve en sevdikleri arasında sürekli yeni kavgalar çıksın; çünkü Salome sert bir mizaca sahipti ve Mariamne'nin oğullarına kötü davranıyordu; ayrıca, o gençlerden biri olan Aristobulus'un karısı olan kendi kızının da kocasına iyi niyet beslemesine izin vermiyor, onu özel olarak kendisine bir şey söylerse anlatmaya ikna ediyordu ve her zaman olduğu gibi herhangi bir yanlış anlama olduğunda, bundan büyük şüpheler uyandırıyordu; bu yolla tüm işlerini öğreniyor ve kızı genç adama karşı kötü niyetli hale getiriyordu. Annesini memnun etmek için de sık sık gençlerin yalnız kaldıklarında Mariamne'den bahsettiklerini söylüyordu; Ve babalarından nefret ettiklerini ve sürekli olarak, eğer krallığı ele geçirirlerse, Herod'un diğer eşlerinden olan oğullarını köy okullarında öğretmen yapacaklarını, çünkü onlara verilen mevcut eğitimin ve öğrenmedeki gayretlerinin onları böyle bir işe uygun kıldığını söyleyerek tehdit ettiklerini anlattılar. Kadınlara gelince, onları annelerinin kıyafetleriyle süslenmiş halde gördüklerinde, mevcut gösterişli giysilerinin yerine çuval giydirip güneş ışığını göremeyecek kadar sıkıca kapatacaklarını söyleyerek tehdit ediyorlardı. Bu hikayeler Salome tarafından hemen krala iletildi; kral bunları duyunca rahatsız oldu ve durumu düzeltmeye çalıştı; ancak bu şüpheler onu rahatsız etti ve giderek daha da huzursuzlanarak herkese inandı.

Machine Translated by Google

Herkese karşıydı. Ancak oğullarını azarlayıp kendilerini savunmalarını dinledikten sonra bir süre rahatladı, fakat kısa bir süre sonra başına çok daha kötü olaylar geldi.

4. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi, Pheroras, Arkealus'un kızı Glaphyra'nın kocası İskender'e gelip, Salome'den Herod'un Glaphyra'ya aşık olduğunu ve bu tutkusunun iyileşmez olduğunu duyduğunu söyledi. İskender bunu duyunca, gençliğinden ve kıskançlığından dolayı çok öfkelendi; ve Herod'un Glaphyra'ya karşı sık sık gösterdiği iyi niyetli davranışlarını, Pheroras'ın ağzından çıkan sözlerden kaynaklanan şüphelerinden dolayı kötü olarak yorumladı; ve bu durumdan duyduğu üzüntüyü gizleyemedi, ona Pheroras'ın söylediği sözü bildirdi. Bunun üzerine Herod her zamankinden daha çok üzüldü; ve bu utanç verici iftiraya katlanamadığı için çok rahatsız oldu; ve sık sık hizmetkarlarının kötülüğünden, onlara ne kadar iyi davrandığından ve onların kendisine ne kadar kötü karşılık verdiklerinden yakındı. Bunun üzerine Pheroras'ı çağırdı, onu azarladı ve şöyle dedi: "Ey bütün insanların en alçağı! Sadece benim hakkımda böyle şeyler düşünmekle kalmayıp, bunları dile getirmekle de ölçüsüz ve aşırı bir nankörlük derecesine mi ulaştın? Şimdi niyetlerinin ne olduğunu anlıyorum. Oğluma böyle sözler söylerken tek amacın beni azarlamak değil, onu bana karşı komplo kurmaya ve beni zehirleyerek öldürmeye ikna etmek. Oğlum gibi zeki bir akıl hocası olmasaydı, babasına karşı böyle bir şüphe duymayacak ve ondan intikam almayacak kim olurdu? Sadece düşünmesi için bir söz söylediğini mi sanıyorsun, yoksa babasını öldürmesi için eline bir kılıç mı verdin? Hem ondan hem de kardeşinden nefret ettiğin halde, sadece bana karşı bir suçlama yöneltmek ve kimsenin yapmayacağı şeyler söylemek için onlara iyilik yapıyormuş gibi davranmanın amacı nedir? "Senin gibi dinsiz bir zavallı, onların aklında böyle bir şey tasarlayabilir ya da sözleriyle ifade edebilir miydi? Defol git, sen hem iyilikseverine hem de kardeşine büyük bir belasın, o kötü vicdanın da seninle birlikte gitsin; ben ise hâlâ akrabalarıma iyilikle yaklaşıyorum ve hak ettikleri gibi onlardan intikam almak yerine, onlara layık olduklarından daha büyük iyilikler yapıyorum."

5. Kral böyle konuştu. Bunun üzerine, alçaklığını suçüstü yakalanan Firavun, "Bunun planlayıcısı Salome'ydi" dedi.

Machine Translated by Google

"Bu bir komployduve bu sözler ondan gelmişti." Ama bunu duyar duymaz, çünkü o yakınlardaydı, inanılır biriymiş gibi bağırdı: "Ağzımdan asla böyle bir şey çıkmadı; hepsi kralın benden nefret etmesini ve onu uzaklaştırmasını sağlamak için canla başla çalıştılar, çünkü Herod'a karşı iyi niyet besliyordu ve her zaman onun başına gelecek tehlikeleri önceden görüyordu ve şu anda ona karşı her zamankinden daha fazla komplo vardı; çünkü kardeşini karısını bırakıp kralın kızını almaya ikna eden tek kişi oydu, bu yüzden ondan nefret etmesi şaşırtıcı değildi." Bunu söylerken sık sık saçlarını yoldu ve göğsünü dövdü; yüz ifadesi inkarını inanılır kılıyordu; ama tavırlarındaki tuhaflık aynı zamanda bu işlerdeki ikiyüzlülüğünü de ortaya koyuyordu; ancak Pheroras ikisinin arasında kaldı ve kendi savunmasında sunabileceği inandırıcı bir şey yoktu, sadece kendisine yöneltilen suçlamaları kabul etti. Fakat Salome'den duyduğunu söylediğinde ona inanılmadı; böylece aralarındaki karışıklık arttı ve birbirlerine karşı kavgacı sözler sarf ettiler. Sonunda kral, kardeşine ve kız kardeşine duyduğu nefretten dolayı ikisini de uzaklaştırdı; oğlunun ılımlılığını övdükten ve haberi kendisine kendisinin anlattığını söyledikten sonra, akşamleyin dinlenmek için gitti. Aralarında böyle bir çekişme çıktıktan sonra, Salome'nin itibarı büyük ölçüde zarar gördü, çünkü iftirayı ilk başlatanın o olduğu düşünülüyordu; ve kralın eşleri, onun çok kötü huylu bir kadın olduğunu ve farklı zamanlarda bazen dost, bazen düşman olacağını bildikleri için ona kızdılar: bu yüzden sürekli olarak onun hakkında bir şeyler söylediler; ve şimdi aralarında çıkan bir olay, ona karşı konuşmada daha da cesur olmalarına neden oldu.

6. Arabistan kralı Obodas adında, doğası gereği pasif ve tembel bir adam vardı; ancak Sylleus onun işlerinin çoğunu yönetiyordu. Genç olmasına rağmen kurnaz ve yakışıklı bir adamdı. Bu Sylleus, bir keresinde Herod'un yanına gelip onunla yemek yerken Salome'yi gördü ve ona gönlünü kaptırdı; dul olduğunu öğrenince onunla konuşmaya başladı. Salome o sırada kardeşinin gözünden düşmüş olduğu için Sylleus'a büyük bir ilgiyle baktı ve onunla evlenmek için çok istekliydi; ve sonraki günlerde aralarındaki anlaşmanın birçok ve çok büyük işaretleri ortaya çıktı. Kadınlar bu haberi krala götürdüler ve bunun edepsizliğine güldüler; bunun üzerine Herod, Pheroras'tan bu konuda daha fazla bilgi istedi ve ondan rica etti.

Machine Translated by Google

Akşam yemeğinde birbirlerine karşı davranışlarını gözlemleyen kişi, başlarından ve gözlerinden gelen işaretlerden ikisinin de açıkça birbirlerine aşık olduklarını söyledi. Bunun üzerine Arap Sylleus şüphelenilerek oradan ayrıldı, ancak iki üç ay sonra, sanki aynı amaçla geri döndü ve Herod ile bu konuda konuştu ve Salome'nin kendisine eş olarak verilmesini istedi; çünkü Arabistan ile birleşmenin, zaten fiilen onun yönetiminde olan ve daha da açık bir şekilde gelecekte de onun olacağı ülkenin yönetimine zarar vermemesini istiyordu. Buna göre, Herod kız kardeşiyle bu konuda görüştü ve ona bu evliliğe razı olup olmadığını sorduğunda, kız kardeşi hemen kabul etti. Ancak Sylleus'un Yahudi dinine geçmesi ve onunla evlenmesi istendiğinde ve başka şartlarda bunun mümkün olmadığı söylendiğinde, bu teklifi kaldıramadı ve gitti; çünkü bunu yaparsa Araplar tarafından taşlanacağını söyledi. Bunun üzerine Pheroras, Salome'yi iffetsizliğinden dolayı azarladı; diğer kadınlar da aynı şekilde azarladı ve Sylleus'un onu baştan çıkardığını söyledi. Kralın kardeşi Pheroras'a nişanladığı, ancak daha önce anlattığım gibi eski karısına aşık olduğu için onu almadığı kıza gelince, Salome, Herod'dan kızın Kostobarus'tan olan oğluna verilmesini istedi; Herod bu evliliğe çok istekliydi, ancak Pheroras onu bu fikirden vazgeçirdi. Pheroras, bu genç adamın kıza iyi davranmayacağını, çünkü babasının onun tarafından öldürüldüğünü ve tetrarkyada halefi olacak oğlunun kıza sahip olmasının daha adil olacağını savundu. Böylece Herod'dan özür diledi ve onu ikna etti. Buna göre, nişan değişikliği üzerine kız, Pheroras'ın oğlu olan bu genç adama verildi ve kral ona payı olarak yüz talent verdi.

BÖLÜM 8.

HEROD'UN İSKENDER'İ NASIL YAKALAYIP BAĞLADIĞI; ANCAK KAPADOKYA KRALI ARKELAUS'UN ONU BABASI HEROD'A YENİDEN BARIŞTIRDIĞI.

1. Fakat Herod'un ailesinin işleri yine de daha iyi değildi, aksine sürekli daha da sıkıntılıydı. Derken, hiçbir uygun sebepten kaynaklanmayan, ancak ona büyük zorluklar getirecek kadar ileri giden bir olay yaşandı. Kralın bazı hadımları vardı ve bu nedenle...

Machine Translated by Google

Güzellikleri onlara çok düşkündü; ona içecek getirme görevi onlardan birine, akşam yemeğini getirme görevi diğerine, onu yatağa yatırma görevi ise hükümetin başlıca işlerini de yürüten üçüncüsüne verilmişti; ve krala bu hadımların Kral'ın oğlu İskender tarafından büyük miktarda parayla rüşvet aldıkları söylenmişti. İskender'in onlarla suç ilişkisi olup olmadığı sorulduğunda, bunu itiraf ettiler, ancak babasına karşı başka bir kötülük yaptığını bilmediklerini söylediler; ancak daha şiddetli işkencelere maruz kaldıklarında ve en zor durumda olduklarında, işkenceciler Antipater'in emriyle işkence aletini sonuna kadar gerdiklerinde, İskender'in babasına karşı büyük bir kin ve doğuştan gelen bir nefret beslediğini; Herod'un daha fazla yaşayamayacağından umudunu kestiğini; ve yaşlılığını gizlemek için saçlarını siyaha boyadığını ve yaşını belli edecek şeyleri saklamaya çalıştığını söylediler; Fakat eğer kendini ona adarsa, babasına rağmen başka hiç kimsenin elde edemeyeceği krallığı ele geçirdiğinde, onun yönetiminde hızla ilk sırayı alacağını, çünkü artık krallığı sadece doğuştan gelen hakkı olarak değil, onu elde etmek için yaptığı hazırlıklar sayesinde de almaya hazır olduğunu, zira yöneticilerin ve dostlarının büyük bir kısmının onun yanında olduğunu ve bunların da kötü insanlar olmadığını, başına gelebilecek her şeyi yapmaya ve katlanmaya hazır olduklarını söyledi.

hesap.

2. Herod bu itirafı duyduğunda öfke ve korkuya kapıldı; bazı kısımlar ona kınayıcı, bazı kısımlar ise kendisini çevreleyen tehlikelerden şüphelenmesine neden oldu; öyle ki her iki nedenden dolayı da öfkelendi ve kendisine karşı, o an kurtulamayacağı kadar ağır bir komplo kurulmasından çok korktu; bunun üzerine açık bir arama yapmadı, şüphelendiği kişileri gözetlemek için casuslar gönderdi, çünkü artık çevresindekilere karşı şüphe ve nefretle dolup taşmıştı; ve kendini korumak için bu şüphelerin bolluğuna izin vererek, suçsuz olanlardan bile şüphelenmeye devam etti; kendine hiçbir sınır koymadı, yanında kalanların kendisine en çok zarar verebilecek kişiler olduğunu varsayarak, onları çok korkutucu buldu; ve yanına gelmeyenler için, onları isimlendirmek (şüpheli hale getirmek) yeterli görünüyordu ve yok edildiklerinde kendini daha güvende hissediyordu. Sonunda hizmetkârları, kendilerini kurtarmanın hiçbir yolundan emin olamayınca, birbirlerini suçlamaya ve onu suçlayan kişinin kim olduğunu tahmin etmeye başladılar.

Machine Translated by Google

Önce başkasını suçlayanın kendini kurtarma olasılığı daha yüksekti; ancak birileri başkalarını devirdiğinde nefret ediliyordu; ve başkalarını haksız yere suçlayanların haklı olarak cezalandırıldığı düşünülüyordu ve böylece sadece kendi suçlamalarından kurtuluyorlardı; hatta bu yolla kendi özel düşmanlıklarını sürdürüyorlardı ve yakalandıklarında aynı şekilde cezalandırılıyorlardı.
Böylece bu adamlar bu fırsatı düşmanlarına karşı bir araç ve tuzak olarak kullanmayı başardılar; ancak bunu denediklerinde, başkaları için kurdukları aynı tuzağa kendileri de düştüler: ve kral, öldürdüklerinin suçluluğuna dair açık bir kanıtı olmadığı için yaptıklarından kısa sürede pişman oldu; ancak daha da vahim olanı, pişmanlığını aynı şeyi tekrar yapmaktan vazgeçmek için değil, aynı cezayı suçlayanlara uygulamak için kullanmasıydı.

3. Saray işleri bu düzensizlik halindeydi; ve birçok arkadaşına doğrudan, huzuruna çıkmamaları, saraya gelmemeleri gerektiğini söylemişti; bu emrin sebebi ise, [orada oldukları zaman], onların yüzünden hareket özgürlüğünün daha az olması veya kendisini daha fazla kısıtlamasıydı; çünkü bu dönemde, eskiden dostu olan ve krallığının işlerinde kendisine çok faydalı olmuş, elçilikleri ve tavsiyeleriyle ailesine yarar sağlamış, oğullarına öğretmenlik yapmış ve bir bakıma onunla en yüksek özgürlük derecesine sahip olan Andromachus ve Gamellus'u kovmuştu. Andromachus'u, oğlu Demetrius'un İskender'in arkadaşı olması nedeniyle; Gamellus'u ise, gençliğinde okuldayken ve Roma'da yokken onunla birlikte olduğu için ona iyilik istediğini bildiği için kovmuştu. Bunları sarayından kovdu ve onlara daha kötüsünü yapmaya da razıydı; fakat böylesine büyük bir itibara sahip insanlara karşı böyle bir özgürlük göstermiş gibi görünmemek için, onları onurlarından ve kötü niyetli eylemlerini engelleme güçlerinden mahrum bırakmakla yetindi.

4. Bütün bunların sebebi Antipater'di; babasının ne kadar çılgın ve ahlaksızca davrandığını bildiği ve uzun zamandır onun danışmanlarından biri olduğu için onu bu yolda teşvik etti ve karşı çıkabilecek herkes ortadan kaldırıldığında onu bir şekilde harekete geçirebileceğini düşündü. Bu nedenle Andromachus ve arkadaşları kovulup kral ile artık hiçbir şekilde görüşemez ve özgürlükleri kalmazken, kral öncelikle işkence yoluyla herkesi sorguya çekti.

Machine Translated by Google

İskender'e sadık olduğunu düşünüyordu, ona karşı herhangi bir girişimden haberdar olup olmadıkları önemli değildi; ancak bunlar bu konuda hiçbir şey söylemeden öldüler, bu da kralı daha da hırslı hale getirdi (keşifler için), çünkü şüphelendiği kötü işlerin ne olduğunu öğrenemedi. Antipater'e gelince, gerçekten masum olanlara karşı iftira atmakta çok kurnazdı, sanki inkarları sadece İskender'e olan sadakatleri ve bağlılıklarıymış gibi davrandı ve bunun üzerine Herod'u, çok sayıda insanı işkence ederek gizli kalmış girişimleri ortaya çıkarmaya kışkırttı. Şimdi işkence görenler arasında bir kişi vardı ki, genç adamın sık sık, uzun boylu ve yetenekli bir nişancı olarak övüldüğünde ve diğer övgüye değer yeteneklerinde tüm insanlardan üstün olduğu söylendiğinde, bu doğuştan gelen niteliklerin, kendi başlarına iyi olsalar da, babasının bunlardan dolayı üzüldüğü ve onu kıskandığı için kendisine faydalı olmadığını söylediğini bildiğini söyledi; Ve babasıyla birlikte yürürken, çok uzun görünmemek için kendini öne eğip kısaltmaya çalıştığını; ve babası yanındayken avlanırken bir şeye ateş ettiğinde, babasının bu tür işlerde üstün olma hırsını bildiği için bilerek hedefi ıskaladığını söyledi. Bu sözlerden dolayı işkence gören ve ardından vücudu rahatlatılan adam, kardeşi Aristobulus'un kendisine yardım ettiğini ve avlanırken babalarını pusuya düşürüp öldürmeyi planladıklarını; ve bunu yaptıktan sonra Roma'ya kaçıp krallığın kendilerine verilmesini istediklerini ekledi. Ayrıca, genç adamın kardeşine yazdığı ve babasının Antipater'e yıllık geliri iki yüz talent olan bir ülke vermekte adil davranmadığından şikayet ettiği mektuplar da bulundu. Bu itiraflar üzerine Herod, oğullarına duyduğu şüphe konusunda kendi görüşüne göre güvenebileceği bir şeyler bulduğunu düşündü; Böylece İskender'i yakalayıp bağladı; yine de huzursuzdu ve duyduklarının doğruluğundan tam olarak emin değildi; kendine geldiğinde, bunların sadece çocukça şikayetler ve tartışmalar olduğunu ve oğlunun onu öldürdüğü halde açıkça Roma'ya gidip [krallığı yalvarmasının] inanılmaz bir şey olduğunu gördü; bu yüzden oğlunun kötülüğüne dair daha kesin bir kanıt bulmak istedi ve onu hapse attırmakta aceleci davranmamak için çok endişelendi; bu yüzden İskender'in arkadaşlarının en önde gelenlerini işkenceye maruz bıraktı ve şüphelendiği şeylerden hiçbirini onlardan öğrenemeden birçoğunu öldürdü. Ve Hirodes

Machine Translated by Google

Bu meseleyle çok meşgul olunuyordu ve saray korku ve kargaşa içindeydi; gençlerden biri, büyük bir acı içindeyken, İskender'in Roma'daki dostlarına haber gönderdiğini ve Sezar tarafından oraya çabucak davet edilmeyi ve kendisine karşı bir komployu ortaya çıkarmayı istediğini itiraf etti; Part kralı Mithridates'in babasıyla Romalılara karşı dostluk kurduğunu ve Askelori'de zehirli bir iksir hazırda beklettiğini söyledi.

5. Herod bu suçlamalara inandı ve böylece, içinde bulunduğu sefil durumda, aceleciliğinin bir mazereti olarak, işlerin bu kadar kötü bir durumda olduğunu düşünerek bir nebze teselli buldu; ancak bulmak için çok uğraştığı zehirli iksiri bulamadı. İskender ise, içinde bulunduğu büyük felaketleri daha da ağırlaştırmak istiyordu, bu yüzden suçlamaları inkar etmiyormuş gibi yaptı, babasının aceleciliğini kendi daha büyük bir suçuyla cezalandırdı; ve belki de babasını bu tür iftiralara kolayca inanmasından utandırmak istiyordu: özellikle, eğer hikayesine inanılmasını sağlayabilirse, onu ve tüm krallığını perişan etmeyi amaçlıyordu; çünkü ona dört mektup yazıp gönderdi ve artık kimseye işkence etmesine gerek olmadığını, çünkü ona karşı komplo kurduğunu ve ortakları arasında Pheroras ve en sadık dostlarının olduğunu belirtti; Salome'nin geceleyin yanına geldiği ve onun isteyip istemediğine bakmaksızın onunla yattığı; ve tüm insanların, ondan duydukları sürekli korkudan kurtulmak için, onu bir an önce ortadan kaldırmak konusunda hemfikir oldukları; bu suçlamalar arasında kralın en sadık dostları olan Ptolemy ve Sapinnius'un da bulunduğu; daha önce en yakın dostlar olanların birbirlerine karşı vahşi hayvanlara dönüştüğü, sanki bir delilik çökmüş gibi davrandıkları, gerçeği ortaya çıkarmak için savunma veya çürütme imkanı kalmadığı, hepsinin rastgele bir şekilde yıkıma mahkum edildiği; kimilerinin hapiste olanlar için, kimilerinin idam edilenler için, kimilerinin de aynı sefaleti bekledikleri için yas tuttukları; ve melankolik bir yalnızlık krallığı çarpık hale getirmiş, eskiden sahip olduğu mutlu durumun tam tersine çevirmişti. Herod'un kendi hayatı da tamamen altüst olmuştu. Ve kimseye güvenemediği için, daha fazla sefalet beklentisiyle ağır bir şekilde cezalandırılıyordu; çünkü sık sık hayalinde oğlunun kendisine saldırdığını veya elinde kılıçla yanında durduğunu düşünüyordu; ve böylece zihni gece gündüz bu şeye odaklanmış, onu sürekli olarak zihninde döndürüyordu.

Machine Translated by Google

Ve bu, sanki bir dikkati dağılmış gibi bir durumdu. Herod'un şu an içinde bulunduğu üzücü durum da buydu.

6. Fakat Kapadokya kralı Arkelaus, Herod'un içinde bulunduğu durumu duyunca, kızı ve genç adam [kocası] yüzünden büyük bir üzüntüye kapıldı ve Herod'un içinde bulunduğu büyük karışıklık nedeniyle, sanki dostuymuş gibi onunla birlikte yas tuttu. Aralarındaki anlaşmazlıkları gidermek amacıyla [Kudüs'e] geldi. Herod'u böyle bir ruh halinde bulunca, onu azarlamanın veya aceleci davrandığını iddia etmenin tamamen uygunsuz olduğunu düşündü; çünkü bu, doğal olarak Herod'u kendisiyle tartışmaya itecek ve daha da sinirlenerek kendisini daha da kötü hissetmesine neden olacaktı. Bu nedenle, önceki talihsizlikleri düzeltmek için başka bir yol izledi ve genç adama kızarak Herod'un çok yumuşak huylu bir adam olduğunu, hiç aceleci davranmadığını söyledi. Ayrıca, kızının İskender ile olan evliliğini feshedeceğini, kızının bir şeyden haberdar olup da bunu Herod'a bildirmemesi durumunda adalet gereği kendi kızını da affedemeyeceğini söyledi. Arkelaus'un bu mizaçta olduğu ve Herod'un beklediği veya hayal ettiğinden farklı davrandığı, çoğunlukla Herod'un tarafını tuttuğu ve onun adına öfkelendiği ortaya çıkınca, kral sertliğini azalttı ve şimdiye kadar adil davrandığı izlenimini edinerek yavaş yavaş babacan bir tavır takınmaya başladı ve her iki taraftan da acınacak bir hale geldi; çünkü bazı kişiler genç adama yöneltilen iftiraları çürüttüğünde öfkeye kapılmıştı; ancak Arkelaus suçlamaya katıldığında, şefkatli bir şekilde gözyaşlarına boğuldu ve üzüldü. Buna göre, oğlunun evliliğini feshetmemesini istedi ve suçlarından dolayı eskisi kadar öfkeli olmadı. Böylece Arkelaus onu daha ılımlı bir hale getirdiğinde, iftiraları dostlarına yöneltti; Herod, genç ve kötülükle tanışmamış bir adamın bu hale gelmesinin onlardan kaynaklandığını söyledi ve kardeşinden şüphelenmek için daha çok sebep olduğunu düşündü. Bunun üzerine Herod, kendisiyle kardeşi arasında uzlaşma sağlayabilecek kimsesi kalmadığı için Pheroras'a çok kızdı. Bu yüzden Arklau'nun Herod üzerinde en büyük güce sahip olduğunu görünce, yas tutan ve yıkılmış bir adamın tüm belirtilerini taşıyan biri gibi ona yaklaştı. Bunun üzerine Arklau, Herod'a yaptığı arabuluculuğu ihmal etmedi, ancak kralın tavrını değiştirmeye de kalkışmadı.

Machine Translated by Google

Hemen ona doğru yöneldi; ve krala kendisinin gelip her şeyin sebebini itiraf etmesinin daha iyi olacağını, bunun kralın ona karşı öfkesinin aşırıya kaçmamasını sağlayacağını ve böylece ona yardım etmek için orada bulunacağını söyledi. Onu buna ikna ettiğinde, her ikisiyle de amacına ulaştı; ve genç adama karşı ortaya atılan iftiralar, beklenenin çok ötesinde, silindi. Ve Arklau, uzlaşmayı sağladıktan hemen sonra Kapadokya'ya gitti; bu dönemde Herod'un dünyadaki en beğenilen kişisi olduğunu kanıtlamıştı; bu nedenle ona saygısının bir göstergesi olarak en zengin hediyeleri verdi; ve diğer zamanlarda da cömert davrandığı için onu en sevgili dostlarından biri olarak gördü. Ayrıca, bu meseleler hakkında Sezar'a yazdığı için Roma'ya gideceğine dair onunla bir anlaşma yaptı; Böylece birlikte Antakya'ya kadar gittiler ve orada Hirodes, araları çok bozuk olan Arklaus ile Suriye başkanı Titus'u uzlaştırdı ve böylece Yahudiye'ye geri döndüler.

BÖLÜM 9.

Trakonitlerin İsyanı Hakkında; Sylleus'un Sezar'ın Önünde Herod'u Nasıl Suçladığı ve Sezar Ona Kızdığında Herod'un Nikolaus'u Roma'ya Göndermeye Nasıl Karar Verdiği Hakkında.

1. Herod Roma'dayken ve geri döndüğünde, şu olay üzerine onunla Araplar arasında bir savaş çıktı: Sezar, ülkeyi Zenodorus'tan alıp Herod'a verdikten sonra, Trachonitis halkı artık yağmalama gücüne sahip değildi, bunun yerine toprağı sürmek ve sessizce yaşamak zorunda kaldılar; bu da hoşlarına gitmeyen bir şeydi ve bu zahmeti çektiklerinde toprak onlara fazla ürün vermedi. Ancak, kral başlangıçta onların yağmalamalarına izin vermedi ve böylece komşularına karşı bu haksız yaşam biçiminden vazgeçtiler; bu da Herod'a gösterdiği özen nedeniyle büyük bir ün kazandırdı. Fakat Roma'ya yelken açtığı sırada, oğlu İskender'i suçlamak ve Antipater'i Sezar'ın korumasına bırakmak için gittiği sırada, Trachonitis halkı onun öldüğüne dair bir söylenti yaydı, egemenliğine karşı ayaklandılar ve komşularını yağmalama alışkanlıklarına geri döndüler; Bu sırada kralın komutanları onları onun yönetimi sırasında bastırdılar.

Machine Translated by Google

Yokluk; ancak başlıca soyguncuların kırkı, yakalananlardan korkarak ülkeyi terk etti ve Arabistan'a çekildi. Sylleus, Salome ile evlenme fırsatını kaçırdıktan sonra onları misafir etti ve onlara güvenli bir yer verdi. Böylece sadece Yahudiye'yi değil, tüm Celesurya'yı da işgal ettiler ve ganimetleri ele geçirdiler; Sylleus ise onların kötü işleri sırasında onlara koruma ve huzur yerleri sağladı. Ancak Herod Roma'dan döndüğünde, topraklarının onlar tarafından büyük ölçüde zarar gördüğünü fark etti; ve soyguncuların o ülkedeki güvenli sığınakları ve Arap hükümetinin onlara sağladığı imkanlar nedeniyle onlara ulaşamadığı ve yine de kendisine verdikleri zararlardan dolayı çok huzursuz olduğu için, Trachonitis'in her yerine gidip akrabalarını öldürdü; bunun üzerine bu soyguncular daha da öfkelendiler, çünkü aralarında akrabalarının katillerinden her türlü yolla intikam almak bir kanundu. Böylece, Hirodes'in egemenliği altındaki her şeyi cezasız bir şekilde yağmalamaya ve tahrip etmeye devam ettiler. Bunun üzerine Hirodes, bu soygunları Saturninus ve Volumnius'a anlattı ve cezalandırılmalarını istedi; bunun üzerine soyguncular daha da ısrarcı oldular, sayılarını artırdılar ve Hirodes'in krallığına ait ülkeleri ve köyleri harap ederek, yakaladıkları adamları öldürerek büyük karışıklıklar çıkardılar; bu haksız uygulamalar gerçek bir savaşa dönüştü, çünkü soyguncuların sayısı bine yaklaşmıştı; Hirodes bundan çok rahatsız oldu ve soyguncuların yanı sıra, Sylleus aracılığıyla Obodas'a ödünç verdiği altmış talentlik parayı da istedi; ödeme zamanı geçtiği için paranın kendisine ödenmesini istedi; ancak Obodas'ı bir kenara bırakıp her şeyi kendi başına yöneten Sylleus, soyguncuların Arabistan'da olduğunu inkâr etti ve paranın ödemesini erteledi; Bu konu, o zamanlar Suriye'nin başkanları olan Saturninus ve Volumnius'un huzurunda bir duruşmada ele alındı. (11) Sonunda, onların aracılığıyla, Herod'a otuz gün içinde parasının ödenmesi ve her birinin diğerinin tebaasını karşılıklı olarak teslim etmesi konusunda anlaşmaya varıldı. Şimdi, Herod'a gelince, krallığında diğerinin tebaasından haksızlık yapan ya da başka herhangi bir nedenle suçlanan kimse bulunamadı; Arapların arasında soyguncuların olduğu kanıtlandı.

2. Paranın ödenmesi için belirlenen gün geçtikten sonra, Sylleus anlaşmanın hiçbir kısmını yerine getirmedi ve Roma'ya gitti. Bunun üzerine Herod paranın ödenmesini ve soyguncuların...

Machine Translated by Google

Arabistan'dakiler teslim edilmeliydi; ve Saturninus ile Volumnius'un izniyle, isyan edenler hakkında hükmü bizzat kendisi uyguladı.

Herod, elindeki orduyu alıp Arabistan'a gönderdi ve üç gün içinde yedi konak ilerledi; soyguncuların bulunduğu garnizona vardığında onlara saldırdı, hepsini esir aldı ve Raepta denilen yeri yerle bir etti, ancak diğerlerine zarar vermedi. Fakat Araplar, komutanları Naceb önderliğinde yardıma gelince bir çatışma çıktı; bu çatışmada Herod'un askerlerinden birkaçı, Arapların komutanı Naceb ve yaklaşık yirmi askeri öldü, geri kalanlar ise kaçtı. Böylece bunları cezalandırdıktan sonra, Trachonitis'e üç bin İdumeli yerleştirdi ve böylece oradaki soyguncuları dizginledi. Ayrıca Fenike'deki komutanlara bir rapor gönderdi ve isyankar Arapları cezalandırmak için yapması gerekeni yaptığını gösterdi; detaylı bir soruşturma sonucunda bunun doğru olduğu ortaya çıktı.

3. Ancak, Sylleus'a Roma'ya haberciler aceleyle gönderildi ve olanlar ona bildirildi; her zamanki gibi, durum daha da kötüleşti.

Sylleus, Sezar'ın bilgisine çoktan ulaşmış ve sarayda bulunuyordu; bunları duyar duymaz siyah giysilerini değiştirip içeri girdi ve Sezar'a Arabistan'ın savaşla boğuştuğunu, Herod'un ordusuyla krallığını harap etmesi nedeniyle büyük bir karışıklık içinde olduğunu söyledi; gözlerinde yaşlarla, Arapların önde gelen iki bin beş yüzünün öldürüldüğünü, yakın arkadaşı ve akrabası olan komutanları Nacebus'un öldürüldüğünü; Raepta'daki zenginliklerin yağmalandığını; ve Obodas'ın hor görüldüğünü, vücudunun zayıflığı nedeniyle savaşa elverişsiz olduğunu; bu nedenle ne kendisinin ne de Arap ordusunun orada bulunmadığını anlattı. Sylleus bunu söylediğinde ve kıskançlıkla, Sezar'ın aralarında barış olmasını sağlayacağına inanmasaydı kendisinin de ülkeden ayrılmayacağını, orada olsaydı savaşın Herod'un lehine olmaması için gereken önlemleri alacağını eklediğinde; Sezar bu sözler üzerine öfkelendi ve hem orada bulunan Herod'un dostlarına hem de Suriye'den gelen kendi dostlarına tek bir soru sordu: Herod oraya bir orduyla mı gitti? Ve bunu itiraf etmek zorunda kaldıklarında, Sezar, bunun nedenini ve nasıl olduğunu dinlemeden,

Machine Translated by Google

Bu durum üzerine Sylleus çok öfkelendi ve Herod'a sert bir mektup yazdı. Mektubunun özeti şuydu: Eskiden ona dostu gibi davranırken, şimdi ona tebaası gibi davranmak zorundaydı. Sylleus da bunu Araplara anlattı; Araplar bu durumdan o kadar öfkelendiler ki, kendilerine kaçan soyguncuları teslim etmediler, borçlarını ödemediler; kiraladıkları otlakları da ellerinde tuttular ve kiralarını ödemediler. Bütün bunlar, Yahudilerin kralının Sezar'ın öfkesi yüzünden zor durumda kalmasından kaynaklanıyordu. Trachonitis halkı da bu fırsatı değerlendirerek İdumea garnizonuna karşı ayaklandı ve Arapların yaptığı gibi yağmalama yoluna girdiler. Araplar ülkelerini yağmaladılar ve sadece bundan faydalanmak için değil, aynı zamanda intikam almak için de haksız uygulamalarında daha da katı davrandılar.

4. Şimdi Herod, Sezar'ın lütfunun kendisine verdiği güvenin tamamen kaybolduğunu kabul etmek zorunda kaldı; çünkü Sezar, kendisi için özür dilemek üzere bir elçi göndermeyi bile kabul etmedi; ve tekrar geldiklerinde, onları başarısız bir şekilde geri gönderdi. Böylece üzüntü ve korkuya düştü; ve Sezar'ın artık inandığı ve Roma'da bulunan, hatta bazen daha yüksek mevkilere yükselmeyi hedefleyen Sylleus'un durumu onu son derece üzdü. Şimdi Obodas ölmüştü; ve adı daha sonra Aretas olarak değiştirilen Aeneas (12) yönetimi devraldı, çünkü Sylleus iftiralarla onu prensliğinden uzaklaştırmaya çalıştı, böylece kendisi yönetimi ele geçirebilsin; bu amaçla saray mensuplarına çok para verdi ve Sezar'a da çok para sözü verdi; Sezar, Aretas'ın krallığı ele geçirmeden önce kendisine haber göndermemesine gerçekten kızmıştı; Aeneas, Sezar'a bir mektup ve hediyeler, ayrıca birçok talent ağırlığında altın bir taç gönderdi. Bu mektupta Sylleus'un kötü bir hizmetkar olduğu, Obodas'ı zehirle öldürdüğü, hayattayken onu istediği gibi yönettiği, Arapların kadınlarını baştan çıkardığı ve egemenliği ele geçirmek için borç para aldığı iddia ediliyordu. Ancak Sezar bu suçlamalara kulak asmadı, elçilerini hediyelerinden hiçbirini almadan geri gönderdi. Bu arada, Yahudiye ve Arabistan'ın işleri giderek kötüleşti; bunun nedeni kısmen içinde bulundukları anarşi, kısmen de durum ne kadar kötü olursa olsun kimsenin onları yönetme gücüne sahip olmamasıydı; çünkü iki kraldan biri henüz krallığında onaylanmamıştı ve bu nedenle kötülük yapanları dizginleyecek yeterli yetkiye sahip değildi; Herod'a gelince, Sezar...

Machine Translated by Google

Onun intikamını aldığı için hemen ona kızdılar ve böylece kendisine yapılan tüm haksızlıkları göğüslemek zorunda kaldı. Sonunda, etrafını saran kötülüğün sonunun gelmeyeceğini görünce, dostlarının Sezar'ı yatıştırmak için ikna olup olmadıklarını görmek ve Sezar'ın kendisiyle görüşmek üzere Roma'ya tekrar elçiler göndermeye karar verdi; ve oraya gönderdiği elçi Şamlı Nikolas idi.

BÖLÜM 10.

EURYCLES'İN HEROD'UN OĞULLARINI NASIL YANLIŞ BİR ŞEKİLDE SUÇLADIĞI; VE BABALARININ ONLARI NASIL BAĞLADIĞI VE SEZAR'A ONLAR HAKKINDA NASIL YAZDIĞI. SYLLEUS VE NİKOLAUS TARAFINDAN NASIL SUÇLANDIĞI.

1. Bu sıralarda Herod'un ailesi ve çocukları hakkındaki sorunlar çok daha kötüleşti; çünkü artık kesinleşmişti ve önceden de tahmin edilemiyordu ki, krallığına mümkün olan en büyük ve en dayanılmaz felaketler gelecekti. Bu durumun ilerlemesi ve artması şu olaydan kaynaklandı: Lakedemonlu Eurycles (orada tanınmış bir kişiydi, ancak sapkın bir zihne sahipti ve şehvet düşkünlüğü ve dalkavuklukta o kadar kurnazdı ki, her ikisine de düşkün olmasına rağmen, hiçbirine düşkün görünmüyordu), seyahatleri sırasında Herod'a geldi ve ona hediyeler verdi, ancak ondan daha fazla hediye aldı. Ayrıca, kendisini onun dostluğuna sokmak için uygun zamanlar geçirdi ve kralın en yakın arkadaşlarından biri oldu. Antipater'in evinde konakladı; Fakat o, sadece erişim imkanına sahip olmakla kalmadı, aynı zamanda İskender ile serbestçe sohbet edebiliyordu; ona Kapadokya kralı Arklaus'un büyük gözdesiymiş gibi davranarak, Glaphyra'ya büyük saygı gösteriyor ve gizli bir şekilde hepsiyle dostluk kuruyordu; ancak her zaman söylenen ve yapılan her şeye dikkat ederek, hepsini memnun edecek iftiralar bulmaya çalışıyordu. Kısacası, konuşmalarında herkese özel arkadaşıymış gibi davranıyor ve orada bulunmasının o kişinin yararına olduğuna başkalarını inandırıyordu. Böylece henüz genç olan İskender'i ikna etti ve ona şikayetlerini güvenle ve başka kimseyle değil, kendisine anlatabileceğine inandırdı. Babasının kendisinden nasıl uzaklaştığını, annesinin ve Antipater'in işlerini de anlattı;

Machine Translated by Google

Onları hak ettikleri saygınlıktan uzaklaştırdığını ve her şeyin kontrolünü kendi eline aldığını; babasının zaten onlardan nefret etmeye başlamış olması nedeniyle bunun hiçbir kısmının tahammül edilemez olduğunu; ve onları ne sofrasına ne de sohbetine kabul etmeyeceğini ekledi. Bunlar, İskender'in kendisini rahatsız eden şeyler hakkındaki doğal şikayetleriydi; ve Eurycles bu konuşmaları Antipater'e iletti ve bunu kendi isteğiyle değil, iyiliğinden dolayı ve meselenin büyük önemi nedeniyle yapmak zorunda kaldığını söyledi; ve ona İskender'e dikkat etmesi konusunda uyardı, çünkü söylediklerinin şiddetle söylendiğini ve söyledikleri nedeniyle onu kesinlikle kendi eliyle öldüreceğini belirtti. Bunun üzerine Antipater, bu tavsiyeyle onu dostu sanarak her fırsatta ona hediyeler verdi ve sonunda onu duyduklarını Herod'a bildirmeye ikna etti. Böylece, duyduğu sözlerden anlaşıldığı üzere, kral İskender'in kötü huylu olduğunu anlattığında, Herod ona kolayca inandı; Böylece, sözleriyle kralı kışkırtarak ve ona karşı duyduğu nefreti artırarak, onu uzlaşmaz hale getirdi; bunu da hemen o anda gösterdi, çünkü Eurycles'e elli talent hediye verdi. Eurycles parayı aldıktan sonra Kapadokya kralı Arklaus'a gitti ve İskender'i onun önünde övdü ve babasıyla arasını düzeltmede kendisine birçok yönden fayda sağladığını söyledi. Böylece ondan da para aldı ve zararlı işleri ortaya çıkmadan önce oradan ayrıldı; ancak Eurycles Lacedemon'a döndüğünde, kötülük yapmaya devam etti; ve bu yüzden, birçok adaletsizliği nedeniyle kendi ülkesinden sürgün edildi.

2. Fakat Yahudilerin kralına gelince, o artık İskender ve Aristobulus'a karşı eskiden olduğu gibi bir tavırda değildi; eskiden başkalarının anlattığı iftiraları dinlemekle yetinirdi; şimdi ise onlardan nefret etmeye ve insanları, kendileri yapmasalar bile, onlara karşı konuşmaya teşvik etmeye başlamıştı. Ayrıca söylenen her şeyi gözlemledi, sorular sordu ve onlara karşı bir şey söyleyebilecek herkese kulak verdi; sonunda Koslu Euaratus'un İskender ile komplo kurduğunu duydu; bu, Herod için hayal edilebilecek en hoş ve en tatlı haberdi.

Machine Translated by Google

3. Fakat gençlerin başına daha büyük bir felaket geldi; onlara karşı yapılan iftiralar sürekli artarken, tabiri caizse, herkes kralın korunması içinmiş gibi görünen ağır bir suçlama yöneltmeye çalışıyordu. Herod'un muhafızlarından, güçleri ve boylarıyla büyük saygı gören Jucundus ve Tyrannus adında iki kişi vardı; Herod, onlardan hoşnut olmadığı için bu adamları görevden almıştı; şimdi ise İskender'le birlikte at biniyorlardı ve atletizmdeki becerileri nedeniyle İskender'in gözünde büyük saygı görüyorlardı ve onlara altın ve başka hediyeler verilmişti. Kral, bu adamlardan hemen şüphelenerek onları işkenceye maruz bıraktı; onlar da uzun süre cesurca işkenceye katlandılar; Ancak sonunda, İskender'in, Herod'un vahşi hayvanları kovaladığı sırada onu öldürmeleri için onları ikna ettiğini itiraf ettiler; böylece Herod'un atından düşüp kendi mızrağıyla delindiği söylenecekti, çünkü Herod daha önce de benzer bir talihsizlik yaşamıştı. Ayrıca yer altındaki ahırda saklanan paranın yerini de gösterdiler; ve bu da kralın baş avcısını, gençlere kraliyet av mızraklarını ve silahlarını İskender'in emriyle İskender'in maiyetindekilere verdiğine dair suçlu buldu.

4. Bunlardan sonra, İskenderiye garnizonunun komutanı yakalandı ve işkence gördü; çünkü gençleri kalesine kabul edeceğine ve kalede saklanan kralın parasını onlara vereceğine söz verdiği, ancak kendisinin hiçbir şey kabul etmediği suçlamasıyla karşı karşıyaydı; fakat oğlu hastalandı ve bunun böyle olduğunu söyledi ve tahmin edilebildiği kadarıyla İskender'in el yazısı olan bir belge teslim etti. Belgenin içeriği şunlardı: "Tanrı'nın yardımıyla yapmayı planladığımız her şeyi bitirdiğimizde size geleceğiz; fakat söz verdiğiniz gibi, bizi kalenize kabul etmek için çaba gösterin." Bu belge ortaya çıktıktan sonra, Herod oğullarının kendisine karşı hain planlarından şüphe duymadı. Ancak İskender, kâtip Diophantus'un kendi elini taklit ettiğini ve belgenin Antipater tarafından kötü niyetle hazırlandığını söyledi; çünkü Diophantus bu tür işlerde çok kurnaz görünüyordu; Daha sonra başka belgelerde de sahtecilik yaptığı tespit edilince, bu suçtan dolayı idam edildi.

5. Bunun üzerine kral, gençleri suçlamaları için Eriha'da işkence görenleri halkın önüne çıkardı; suçlayanlardan birçoğu taşlanarak öldürüldü; ve onlar giderken

Machine Translated by Google

Aynı şekilde İskender ve Aristobulus'u da öldürmelerine izin vermeyecek olan kral, kalabalığı Ptolemy ve Pheroras vasıtasıyla dizginledi.
Ancak gençler bir muhafızın gözetimi altına alındı ve kimsenin onlara yaklaşamaması için gözaltında tutuldu; yaptıkları ve söyledikleri her şey izlendi ve içinde bulundukları kınama ve korku, mahkum edilmiş suçlularınkinden pek farklı değildi. Onlardan biri, Aristobulus, o kadar derinden etkilendi ki, teyzesi ve kayınvalidesi Salome'yi de yanına alarak, başına gelen felaketler için onunla birlikte yas tutmaya ve olayların bu hale gelmesine izin veren kişiden nefret etmeye başladı. Ona, "Syllcus'la evlenmeyi umarken, tüm işlerimizi önceden ona anlattığın söylentisi yayılırken, sen de yıkım tehlikesi altında değil misin?" dedi. Ancak Salome bu sözleri hemen kardeşine iletti.

Bunun üzerine sabrı tükendi ve ikisini de bağlatma emri verdi; ve her ikisini de, birbirinden ayrı tutarak, babalarına karşı yaptıkları kötü şeyleri yazıp kendisine getirmelerini emretti. Bu emredildiğinde, babalarına karşı hiçbir hain plan kurmadıklarını, hiçbir hazırlık yapmadıklarını, sadece kaçmayı amaçladıklarını ve içinde bulundukları sıkıntı nedeniyle hayatlarının belirsiz ve sıkıcı hale geldiğini yazdılar.

6. Bu sıralarda Kapadokya'dan Archelaus'tan Melas adında bir elçi geldi; kendisi Archelaus'un emrindeki başlıca yöneticilerden biriydi. Herod, Archelaus'un ona karşı duyduğu kötü niyeti göstermek isteyerek, zincire vurulmuş olan İskender'i çağırdı ve ona savaş hakkında tekrar sordu; geri çekilmeye nasıl karar verdiklerini sordu. İskender, Archelaus'a geri çekildiklerini, Archelaus'un onları Roma'ya göndermeyi vaat ettiğini, ancak babalarına karşı kötü veya hain niyetlerinin olmadığını ve rakiplerinin kendilerine yönelttiği suçlamaların hiçbirinin doğru olmadığını; isteklerinin Tyrannus ve Jucundus'u daha sıkı bir şekilde sorgulamak olduğunu, ancak Antipater'in kendi dostlarını bu amaçla kalabalığın arasına yerleştirerek onları aniden öldürdüğünü söyledi.

7. Bunun üzerine Herod, hem İskender'in hem de Melas'ın Archelaus'un kızı Glaphyra'nın yanına götürülmesini ve ona İskender'in Herod'a karşı hain planlarından haberdar olup olmadığının sorulmasını emretti. Onlar Glaphyra'nın yanına vardıklarında,

Machine Translated by Google

Alexander'ı zincirler içinde görünce başını vurdu ve büyük bir dehşet içinde derin ve dokunaklı bir inilti çıkardı. Genç adam da gözyaşlarına boğuldu. Bu, orada bulunanlar için o kadar acı bir manzaraydı ki, uzun bir süre hiçbir şey söyleyemediler veya yapamadılar; ancak sonunda Alexander'ı getirmekle görevlendirilen Ptolemy, karısının yaptıklarından haberdar olup olmadığını söylemesini istedi. Alexander, "Canımdan daha çok sevdiğim ve kendisinden çocuklarım olan kadının yaptıklarımı bilmemesi nasıl mümkün olabilir?" diye cevap verdi. Bunun üzerine kadın, onun kötü niyetlerinden haberdar olmadığını, ancak eğer kendini yanlış yere suçlaması onun korunmasına yardımcı olacaksa, her şeyi itiraf edeceğini haykırdı. Alexander, "En azından böyle bir şey yapmaması gerekenlerin şüphelendiği, benim hayal ettiğim veya senin bildiğin hiçbir kötülük yoktur; tek bildiğimiz, Archelaus'a ve oradan da Roma'ya çekilmeye karar vermiş olmamızdır." diye cevap verdi. O da bunu itiraf etti. Bunun üzerine Herod, Archelaus'un kendisine karşı olan kötü niyetinin tamamen kanıtlandığını düşünerek, Olympus ve Volumnius aracılığıyla bir mektup gönderdi ve onlara, gemiyle geçerken Kilikya'daki Eleusa'ya uğramalarını ve mektubu Archelaus'a vermelerini emretti.

Ve onunla tartıştıktan sonra, oğlunun kendisine karşı haince planında parmağı olduğunu anladıktan sonra, oradan Roma'ya yelken açacaklarını; ve eğer Nicolaus'un bir ilerleme kaydettiğini ve Sezar'ın artık ona kızgın olmadığını görürlerse, ona mektuplarını ve gençlere karşı göstermeye hazır olduğu kanıtları vereceğini söyledi. Archelaus'a gelince, o da kendini savunarak, gençleri kabul etmeyi vaat ettiğini, bunun hem kendi hem de babalarının yararına olduğunu, mevcut şüpheler nedeniyle içinde bulundukları öfke ve düzensizlikte çok sert bir işlem yapılmaması için böyle davrandığını; ancak onları Sezar'a göndermeyi vaat etmediğini ve gençlere kendisine karşı herhangi bir kötü niyet gösterebilecek başka bir şey vaat etmediğini söyledi.

8. Bu elçiler Roma'ya vardıklarında, Sezar'a mektuplarını iletmek için uygun bir fırsat bulmuşlardı, çünkü onu Herod ile barışmış bulmuşlardı; zira Nikolas'ın elçilik görevinin koşulları şöyleydi: Roma'ya gelir gelmez ve sarayda dolaşırken, öncelikle sadece gelme amacına değil, aynı zamanda Sylleus'u suçlamaya da girişti. Araplar, o onlarla konuşmaya gelmeden önce bile birbirleriyle kavga ediyorlardı; ve bazıları Sylleus'un tarafını terk edip Nikolas'a katılarak ona tüm kötülükleri anlattılar.

Machine Translated by Google

Yapılan şeyleri anlattılar ve Sylleus'un Obodas'ın birçok arkadaşını katlettiğine dair açık kanıtlar sundular; çünkü bu adamlar Sylleus'u terk ederken, onu suçlayabilecekleri mektupları da yanlarında götürmüşlerdi. Nicolaus böyle bir fırsatı görünce, daha sonra kendi çıkarını elde etmek için bundan yararlandı ve hemen Sezar ile Herod arasında bir uzlaşma sağlamaya çalıştı; çünkü Herod'u doğrudan savunmak isterse bu özgürlüğün kendisine verilmeyeceğinden, ancak Sylleus'u suçlamak isterse Herod adına konuşmak için bir fırsatın ortaya çıkacağından emindi. Dava duruşmaya hazır olduğunda ve gün belirlendiğinde, Aretas'ın elçileri hazır bulunurken Nicolaus, Sylleus'u suçladı ve kralın [Obodas] ve diğer birçok Arap'ın ölümünü ona yüklediğini; kötü niyetle para ödünç aldığını söyledi; Ve Nikolas, sadece Arap kadınlarla değil, Reina kadınlarıyla da zina yaptığını kanıtladı. Ayrıca, her şeyden önce Sezar'ı Herod'dan uzaklaştırdığını ve Herod'un eylemleri hakkında söylediklerinin hepsinin yalan olduğunu ekledi. Nikolas bu konuya geldiğinde, Sezar onu durdurdu ve sadece Herod meselesinden bahsetmesini, Arabistan'a bir ordu götürmediğini, orada iki bin beş yüz adam öldürmediğini, esir almadığını ve ülkeyi yağmalamadığını göstermesini istedi. Nikolas buna şu cevabı verdi: "Öncelikle, sana bildirilen bu suçlamaların ya hiçbirinin ya da çok azının doğru olduğunu göstereceğim; çünkü doğru olsalardı, Herod'a daha da çok kızabilirdin." Bu garip iddiaya Sezar çok dikkat kesildi; Nicolaus, Herod'a beş yüz talentlik bir borç olduğunu ve bir senet bulunduğunu, senette, belirlenen sürenin geçmesi halinde ülkesinin herhangi bir yerinden el koymanın yasal olacağının yazılı olduğunu söyledi. "Sözde orduya gelince," dedi, "bu bir ordu değildi, paranın adil bir şekilde ödenmesini talep etmek için gönderilen bir gruptu; bu grup hemen veya senet izin verdiği kadar çabuk gönderilmemişti, aksine Sylleus sık sık Suriye başkanları Saturninus ve Volumnius'un huzuruna çıkmış ve sonunda Berytus'un huzurunda, senin kaderin üzerine yemin ederek (13) , parayı otuz gün içinde kesinlikle ödeyeceğine ve egemenliği altındaki kaçakları teslim edeceğine yemin etmişti. Ve Sylleus bunu yapmadığında, Herod tekrar başkanların huzuruna çıktı; ve onların parasını almak için el koyma izni vermesi üzerine, bu amaçla bir grup askerle birlikte zorlukla ülkesinden çıktı. Ve bu

Machine Translated by Google

Bu adamların trajik bir şekilde anlattığı tüm savaş; işte bu, Arabistan seferi meselesidir. Ve bu nasıl savaş olarak adlandırılabilir ki, başkanlarınız buna izin verdi, antlaşmalar buna izin verdi ve ey Sezar, senin adın da diğer tanrıların adı gibi kirletilmeden gerçekleştirilmedi?

Şimdi de esirlerden sırayla bahsetmeliyim. Trachonitis'te yaşayan soyguncular vardı; başlangıçta sayıları kırktan fazla değildi, ancak daha sonra arttılar ve Herod'un onlara vereceği cezadan, Arabistan'ı sığınak edinerek kurtuldular. Sylleus onları kabul etti ve tüm insanlığa zarar verebilmeleri için onlara yiyecek sağladı, onlara yaşayacak bir ülke verdi ve soygun yoluyla elde ettikleri kazançları kendisi aldı; yine de bu adamları teslim edeceğine ve borcunun ödenmesi için yemin ettiği ve belirlediği aynı zamanda ve aynı yeminlerle teslim edeceğine söz verdi: Ayrıca, bu kişilerden başka kimsenin şu anda Arabistan'dan çıkarıldığını, hatta bunların hepsinin de çıkarılmadığını, sadece kendilerini gizleyemeyenlerin çıkarıldığını hiçbir şekilde gösteremez.

Ve böylece, son derece iğrenç bir şekilde anlatılan esirlerin iftirası, senin öfkeni kışkırtmak amacıyla uydurulmuş bir kurgu ve yalandan başka bir şey gibi görünmüyor; zira Arapların kuvvetleri üzerimize geldiğinde ve Herod'un bir veya iki askeri öldüğünde, o sadece kendini savundu ve generalleri Nacebus ve toplamda yirmi beş kadar kişi daha öldü, daha fazla değil; bu nedenle Sylleus, her bir askeri yüzle çarparak, öldürülenlerin sayısını iki bin beş yüz olarak hesaplıyor."

9. Bu durum Sezar'ı her zamankinden daha çok öfkelendirdi. Bu yüzden öfkeyle Sylleus'a döndü ve Araplardan kaçının öldürüldüğünü sordu. Bunun üzerine Sylleus tereddüt etti ve kandırıldığını söyledi. Ayrıca borç aldığı parayla ilgili anlaşmalar, Suriye başkanlarının mektupları ve soyguncular tarafından zarar gören çeşitli şehirlerin şikayetleri de okundu. Sonuç olarak, Sylleus ölüme mahkum edildi ve Sezar, Herod ile barıştı ve iftira nedeniyle kendisine yazdığı sert şeylerden dolayı pişmanlığını dile getirdi; hatta Sylleus'a, yalan anlatımıyla onu, dostu olan bir adama karşı nankörlük etmeye zorladığını söyledi. Sonunda her şey şu noktaya geldi: Sylleus, Herod'un talebine cevap vermek ve borcunu ödemek üzere gönderildi ve bundan sonra [ölümle] cezalandırılacaktı. Fakat Sezar yine de Aretas'a kırgındı; Aretas'ın bu görevi üstlenmesinden rahatsızdı.

Machine Translated by Google

Hükümet, onun rızası alınmadan önce, Arabistan'ı Herod'a vermeye karar vermişti; ancak gönderdiği mektuplar onu bunu yapmaktan alıkoymuştu; zira Olympus ve Volumnius, Sezar'ın artık Herod'a karşı olumlu bir tavır takındığını fark ederek, Herod'un oğullarıyla ilgili olarak kendisine vermelerini emrettiği mektupları hemen ona teslim etmeyi uygun görmüşlerdi.
Sezar mektupları okuduktan sonra, yaşlı ve oğullarıyla arası iyi olan Aretas'a bir başka hükümet daha eklemenin uygun olmayacağını düşündü ve Aretas'ın elçilerini kabul etti; ve krallığı ondan alana kadar beklemeyerek gösterdiği acelecilikten dolayı onu azarladıktan hemen sonra, hediyelerini kabul etti ve onu hükümetinde onayladı.

BÖLÜM 11.

HEROD'UN, SEZAR'IN İZNİYLE OĞULLARINI BERYTUS'TA BİR HAKİMLER MECLİSİ ÖNÜNDE NASIL SUÇLADIĞI VE TERO'NUN SINIRSIZ VE ASKERİ BİR KONUŞMA ÖZGÜRLÜĞÜNÜ KULLANDIĞI İÇİN NE KADAR ACI ÇEKTİĞİ HAKKINDA. AYRICA GENÇLERİN ÖLÜMÜ VE İSKENDERİYE'DEKİ GÖMÜLMELERİ HAKKINDA.

1. Böylece Sezar, Herod ile barıştı ve ona şöyle yazdı: Oğulları yüzünden onun adına üzüldüğünü ve eğer ona karşı herhangi bir saygısız ve küstahça suç işlemişlerse, onları baba katili olarak cezalandırmasının uygun olacağını, bunun için ona bu yetkiyi verdiğini; ancak sadece kaçmayı planlamışlarsa, onlara bir uyarıda bulunmasını ve onlarla aşırıya kaçmamasını istediğini belirtti. Ayrıca ona bir meclis toplamasını ve Berytus yakınlarında (14) Romalılara ait bir şehir olan bir yer belirlemesini, Suriye başkanlarını, Kapadokya kralı Archelaus'u ve kendisine olan dostlukları ve sahip oldukları makamlar nedeniyle saygın olduğunu düşündüğü daha birçok kişiyi bir araya getirmesini ve onların onayıyla ne yapılacağına karar vermesini tavsiye etti.

Bunlar Sezar'ın ona verdiği talimatlardı. Buna göre, Herod mektup kendisine getirildiğinde, Sezar'ın kendisiyle uzlaşmasından ve oğulları üzerinde tam yetki verilmesinden hemen çok memnun oldu. Ve garip bir şekilde, daha önce, zor zamanlarında sert davranmış olmasına rağmen,

Machine Translated by Google

Oğullarının yok edilmesini sağlamada çok aceleci veya düşüncesiz davranmamıştı; şimdi, refah içinde, bu değişimin avantajından ve sahip olduğu özgürlükten yararlanarak, onlara karşı nefretini eşi benzeri görülmemiş bir şekilde sergiledi; bu nedenle, Arklau hariç, uygun gördüğü herkesi bu meclise çağırdı; çünkü Arklau'dan ya nefret ediyordu ve onu davet etmiyordu ya da planlarına engel olacağını düşünüyordu.

2. Başkanlar ve şehirlere ait diğer kişiler Berytus'a geldiğinde, oğullarını Sidon'a bağlı, ancak bu şehre yakın Platana adlı bir köyde tuttu; böylece çağrıldıkları takdirde onları getirebilsin diye, çünkü onları meclise getirmeyi uygun görmedi. Ve yüz elli vergi memuru hazır bulunduğunda, Herod tek başına geldi ve oğullarını suçladı; hem de sanki bu acı bir suçlama değilmiş gibi, hem de içinde bulunduğu talihsizliklerden ve zorunluluktan kaynaklanmış gibi bir şekilde. Gerçekten de, bir babanın oğullarını suçlaması için son derece yakışıksız bir şekilde davrandı; çünkü suçlandıkları suçun kanıtlanmasına geldiğinde çok şiddetli ve düzensiz davrandı ve en büyük öfke ve barbarlık belirtilerini gösterdi: jüri üyelerinin delillerin ağırlığını dikkate almasına izin vermedi, aksine kendi otoritesiyle bunların doğru olduğunu iddia etti, bir babanın oğullarına karşı en yakışıksız şekilde davrandı ve oğullarının kendilerinin yazdıklarını okudu; bu yazılarda kendisine karşı herhangi bir komplo veya entrika itirafı yoktu, sadece nasıl kaçmayı planladıkları ve onlara duyduğu kötü niyet nedeniyle kendisine yöneltilen bazı sitemler yer alıyordu; ve bu sitemlere geldiğinde, en çok bağırdı ve söylediklerini abarttı, sanki kendisine karşı bir planı itiraf etmişler gibi ve böyle sitem dolu sözler duymaktansa canını kaybetmeyi tercih edeceğine yemin etti. Sonunda, hem doğuştan hem de Sezar'ın kendisine verdiği yetkiyle [uygun gördüğü şeyi yapma] konusunda yeterli yetkiye sahip olduğunu söyledi. Ayrıca, ülkelerindeki bir kanundan da bahsetti; bu kanuna göre, eğer ebeveynler suçlanan kişinin başına ellerini koyarlarsa, orada bulunanlar ona taş atmak ve böylece onu öldürmekle yükümlüydüler; kendi ülkesinde ve krallığında bunu yapmaya hazır olmasına rağmen, onların kararını bekledi; ve yine de oraya, oğullarının aracılığıyla neredeyse yok olmasına neden olan bu açık planlar yüzünden onları mahkum etmek için değil, bu tür şeylerden nefret ettiklerini gösterme fırsatı bulan kişiler olarak geldiler.

Machine Translated by Google

Bu uygulamaları eleştiriyor ve en uzak kesimde bile olsa, bu tür hain planları [cezalandırılmadan] görmezden gelmenin ne kadar değersiz bir şey olduğunu belirtiyor.

3. Kral bunları söyledikten ve gençler kendilerini savunmak için ortaya çıkmadıktan sonra, değerlendiriciler adalet ve uzlaşma için yer olmadığını anladılar ve onun otoritesini onayladılar.
Öncelikle, daha önce konsül olmuş ve büyük bir saygınlığa sahip olan Saturninus, kararını büyük bir ılımlılık ve zorlukla açıkladı; Herod'un oğullarını mahkum ettiğini, ancak ölüm cezasına çarptırılmaları gerektiğini düşünmediğini söyledi. Kendisinin de oğulları vardı ve birinin oğlunu öldürmek, onların aracılığıyla başına gelebilecek herhangi bir felaketten daha büyük bir felaketti. Ondan sonra, Saturninus'un oğulları, çünkü kendisinden sonra gelen ve vekilleri olan üç oğlu vardı, babalarıyla aynı kararı verdiler.
Aksine, Volumnius'un hükmü, babalarına karşı bu kadar saygısızca itaatsizlik edenleri öldürmekti; ve geri kalanların büyük çoğunluğu da aynı şeyi söyledi, öyle ki sonuç, gençlerin ölüme mahkum edildiği gibi görünüyordu. Bundan hemen sonra Herod oradan ayrıldı ve oğullarını Tyre'ye götürdü; burada Roma'dan gelen yolculukta Nicolaus ile karşılaştı; Berytus'ta olanları anlattıktan sonra, Nicolaus'tan oğulları hakkındaki düşüncelerini ve Roma'daki arkadaşlarının bu konu hakkındaki görüşlerini sordu. Cevabı şuydu: "Sana yapmaya karar verdikleri şey dinsizceydi ve onları hapiste tutmalısın; eğer daha fazlasının gerekli olduğunu düşünüyorsan, öfkene kapılmış gibi görünmemek için onları cezalandırabilirsin; fakat daha yumuşak bir tavır takınırsan, belki de felaketlerin telafi edilemez hale gelmesin diye onları affedebilirsin; Roma'daki dostlarının büyük çoğunluğunun da görüşü budur." Bunun üzerine Herod sustu, derin düşüncelere daldı ve Nicolaus'a kendisiyle birlikte yelken açmasını emretti.

4. Sezariye'ye vardıklarında, herkes Hirodes'in oğullarından bahsediyordu ve krallık belirsizlik içindeydi; halk onların başına ne geleceği konusunda büyük bir beklenti içindeydi; çünkü ailenin eski karışıklıklarının acı bir sonla sonuçlanmasından korkunç bir korku tüm insanları sarmıştı ve çektikleri acılar yüzünden büyük bir endişe içindeydiler; bu konuda aceleci bir şey söylemek ya da başkasının bunu söylemesini duymak bile tehlikesiz değildi, çünkü insanların merhameti kendi içlerinde hapsolmak zorunda kalmıştı.

Machine Translated by Google

Bu durum, onların aşırı üzüntüsünü çok can sıkıcı hale getirmişti, ancak yine de Herod'un Tero adında yaşlı bir askeri vardı; bu askerin İskender ile aynı yaşta bir oğlu ve arkadaşı vardı ve Tero, başkalarının bu konuda sessizce düşündüklerini açıkça dile getirecek kadar özgürdü; ve kalabalığın arasında sık sık bağırmak zorunda kaldı ve en pervasız şekilde, yalan ve kötü niyet hüküm sürerken, gerçeğin yok olduğunu ve adaletin insanlardan alındığını, kamu işlerinin önüne öyle bir sis çöktüğünü, suçluların insanlara gelebilecek en büyük kötülükleri göremediklerini söyledi. Ve bu kadar cesur olduğu için, bu kadar özgürce konuşarak kendini tehlikeden korumuş gibi görünmüyordu; ancak söylediklerinin mantıklılığı, insanların onu büyük bir erkeklikle davranmış olarak görmelerine yol açtı ve bu da uygun bir zamanda oldu; bu nedenle herkes onun söylediklerini zevkle dinledi; ve önce kendi güvenliklerini korumak için sessiz kalsalar da, onun aldığı büyük özgürlüğü nazikçe karşıladılar; Böylesine büyük bir felaketin beklentisi, onları Tero hakkında istedikleri gibi konuşmaya zorladı.

5. Bu adam, büyük bir özgürlükle kralın huzuruna girmiş ve onunla yalnız başına konuşmak istemişti; kral da buna izin vermişti. Adam şöyle demişti: "Ey kral, bu kadar büyük bir endişeye katlanamadığım için, kendi güvenliğimden önce, eğer bundan bir fayda sağlamayı düşünüyorsan, senin yararına olabilecek bu cesur özgürlüğü kullanmayı tercih ettim. Aklın nereye gitti, ruhun boş mu kaldı? Bu kadar çok ve görkemli iş başardığın o olağanüstü zekân nereye gitti? Bu yalnızlık ve dostlarının ve akrabalarının seni terk etmesi nereden geliyor? Bir zamanlar mutlu olan krallığında böylesine korkunç kötülükleri görmezden geldikleri sürece, onların ne dostun ne de akraban olduğuna karar vermekten başka çarem yok. Neler yaptığını görmüyor musun? Kraliçenin çocuğu olan, her erdemde en yüksek derecede yetenekli bu iki genci öldürüp bırakacak mısın? Yaşlılığında yoksul kalacaksın, ama sana verdiğin umutları çok kötü yöneten bir oğluna ve ölümlerini defalarca kendi gözünle beklediğin akrabalarına kalacaksın?

"Kalabalığın sessizliğinin bile suçu gördüğünü ve bu olaydan tiksindiğini fark etmiyor musun? Bütün ordu ve subaylar zavallı, mutsuz gençlere acıyor, bu işin faillerine ise nefret besliyor." Kral bu sözleri duydu ve bir süre

Machine Translated by Google

İyi huylu. Ama ne denebilir ki? Tero, hizmetkarlarının kötü davranışlarına ve hainliğine açıkça değindiğinde, Herod bundan etkilendi; ancak Tero daha da ileri gitti ve yavaş yavaş sınırsız bir askeri konuşma özgürlüğü kullandı, ayrıca zamanın gereklerine uyum sağlayacak kadar da disiplinli değildi. Bu yüzden Herod çok rahatsız oldu ve bu konuşmadan kendi çıkarına bir şey duymaktan ziyade, sanki kınanıyormuş gibi hissetti; ayrıca hem askerlerin bu durumdan nefret ettiğini hem de subayların buna öfkelendiğini öğrendi. Bunun üzerine, Tero'nun adını verdiği herkesin ve Tero'nun kendisinin bağlanıp hapse atılmasını emretti.

6. Bu olay bittikten sonra, kralın berberi olan Trypho fırsatı değerlendirdi ve krala gelip, Tero'nun kendisini usturayla tıraş ederken sık sık boğazını kesmeye ikna ettiğini, böylece İskender'in en yakın dostları arasına gireceğini ve ondan büyük ödüller alacağını söyledi. Bunu söyleyince, kral Tero'nun, oğlunun ve berberin işkenceye maruz bırakılmasını emretti ve buna göre hareket edildi; ancak Tero kendini toparlarken, oğlu babasının zaten kötü durumda olduğunu ve kurtuluş umudu olmadığını görüp, çektiği korkunç acıların sonuçlarını anlayarak, eğer kral kendisini ve babasını bu işkencelerden kurtarırsa, gerçeği anlatacağını söyledi. Kral söz verince, Tero'nun krala şiddet uygulaması konusunda bir anlaşma yapıldığını, çünkü yalnızken gelmesinin kolay olduğunu söyledi; Ve eğer, bu işi yaptıktan sonra, ki bu ihtimal dışı değildi, bunun için ölüm cezasına çarptırılırsa, bunun İskender'in lehine yapılmış bir cömertlik eylemi olacağını söyledi. Tero'nun oğlu bunu söyledi ve böylece babasını içinde bulunduğu sıkıntıdan kurtardı; ancak doğruyu söylemeye zorlanıp zorlanmadığı veya kendi ve babasının sefaletinden kurtulmasını sağlamak için bir plan yapıp yapmadığı belirsizdir.

7. Herod'a gelince, oğullarının katledilmesi konusunda daha önce herhangi bir şüphesi varsa bile, artık ruhunda buna yer kalmamıştı; bu konuda daha iyi bir şekilde düşünmesine olanak sağlayabilecek her şeyi ortadan kaldırmıştı, bu yüzden amacını sonuçlandırmak için acele ediyordu. Ayrıca, suçlanan üç yüz subayı, Tero'yu ve oğlunu, ayrıca onları bir meclis önünde suçlayan berberi de getirip haklarında suçlamada bulundu.

Machine Translated by Google

Hepsi de kalabalık tarafından ellerine geçen her şeyle taşlanarak öldürüldü. Alexander ve Aristobulus da babalarının emriyle Sebaste'ye getirildi ve orada boğularak öldürüldüler; ancak cesetleri geceleyin, annelerinin amcası ve atalarının büyük bir kısmının defnedildiği Alexandraum'a götürüldü.

8. (15) Ve şimdi belki de bazılarına, böylesine köklü bir nefretin [her iki tarafta da] bu kadar artıp daha da ileri giderek doğayı alt etmesi mantıksız görünmeyebilir; ancak gençlerin babalarının öfkesine böyle bir fırsat verip onu yaptıklarına yönlendirdikleri ve aynı şekilde uzun süre devam ederek işleri çaresiz hale getirip onları bu kadar acımasızca kullanmaya sevk ettikleri; ya da babanın, hükümet ve kendi şanına hizmet edecek diğer şeyler konusunda o kadar katı kalpli ve çok hassas olduğu için kimseyi kendisine ortak olarak almadığı, böylece kendisinin yapacağı her şeyin değişmez kalması için; ya da gerçekten de, kaderin tüm akıllıca akıl yürütmelerden daha büyük bir güce sahip olup olmadığı konusunda haklı olarak düşünülmesi gereken hususlar vardır. Bu nedenle, insan eylemlerinin kaçınılmaz bir zorunluluk tarafından önceden belirlendiğine ikna oluyoruz ve ona Kader diyoruz, çünkü onun yapmadığı hiçbir şey yoktur; bu yüzden, bu düşünceyi, kendimize bir şeyler atfeden ve insanların yaşamlarındaki farklı davranışlardan sorumlu tutulamaz hale gelmemelerini sağlayan diğer bir düşünceyle karşılaştırmanın yeterli olacağını düşünüyorum; bu düşünce, eski yasalarımızın felsefi belirlemesinden başka bir şey değildir.

Dolayısıyla, bu üzücü olayın diğer iki nedeninden, herkes suçu, gençlik kibri ve kraliyet soyundan gelme gururuyla hareket eden gençlere yükleyebilir; zira onlar babalarına karşı yapılan iftiraları dinlemeye katlandılar, oysa babalarının hayatındaki eylemlerini adil bir şekilde değerlendiremediler, aksine kötü niyetli bir şekilde şüphelendiler ve ölçüsüzce konuştular; her iki nedenden dolayı da onları gözlemleyen ve çıkar sağlamak için ifşa edenler tarafından kolayca yakalandılar. Yine de babaları, onlara karşı işlediği o korkunç dinsizlik için haklı bir mazeret olarak görülemez; çünkü babaları, onlara karşı hain niyetlerinin kesin bir kanıtı olmadan ve böyle bir girişim için hazırlık yaptıklarına dair hiçbir kanıt olmadan, son derece yakışıklı, diğer insanların çok sevdiği ve avcılıkta, savaşta veya ara sıra konuşmada hiçbir şekilde kusurlu olmayan kendi oğullarını öldürmeye kalkıştı.

Machine Translated by Google

Konuşma konuları; çünkü bunların hepsinde yetenekliydiler, özellikle de en yaşlı olan İskender; çünkü onları mahkum etmiş olsa bile, onları zincirler içinde hayatta tutması veya Romalı güçlerle çevrili olduğu sırada, egemenliğinden uzakta sürgünde yaşamalarına izin vermesi yeterli olurdu; bu güçler ona güçlü bir güvenlik sağlıyordu ve ani bir saldırı veya açık güç kullanımıyla herhangi bir zarar görmesini engelleyecekti; ancak onu yöneten bir tutkuyu tatmin etmek için onları aniden öldürmesi, dayanılmaz bir dinsizlik göstergesiydi. Ayrıca yaşlılığında böylesine büyük bir suç işlemişti; yaptığı gecikmeler ve işin ne kadar uzun sürdüğü de onun mazeretini savunmaz; çünkü bir insan aniden şaşkına döndüğünde ve aklı karışıkken kötü bir eylemde bulunursa, bu ağır bir suç olsa bile, sık sık olan bir şeydir; Fakat bunu düşünerek, sık sık denemelerden ve ertelemelerden sonra nihayet üstlenip başarmak, cani bir zihnin ve kötülükten kolay kolay vazgeçmeyen bir zihnin eylemiydi. Ve bu huyunu daha sonra yaptıklarında da gösterdi; geriye kalan en sevdiği dostlarını bile esirgemedi. Cezanın adaleti, ölenlerin daha az acınmasına neden olsa da, adamın barbarlığı da aynı derecedeydi, çünkü onların da katledilmesinden geri durmadı. Ancak bu kişiler hakkında daha sonra daha ayrıntılı olarak konuşma fırsatımız olacak.

SON NOT

(1) Burada Yahudilerin eski bir uygulama olan Şabat gününü tembelliğe değil, kutsal ayinlerini ve dini geleneklerini öğrenmeye ve Musa kanunu üzerinde tefekkür etmeye ayırmalarına şahit oluyoruz; buna benzer bir uygulamaya Josephus'un Apion'a karşı yazdığı BI bölüm 22'de de rastlıyoruz.

(2) Marcus Agrippa'nın Asya'daki yönetiminin süresi için bu on yıllık aralık doğru görünüyor ve Roma tarihine uygun.
Usher'ın AM 3392'deki yıllık kayıtlarına bakın.

(3) Herod, Aquilei'de Augustus ile görüşmüş olsa da, oğullarının bu suçlaması, 3. bölümün bize güvence verdiği ve özellikle Savaş Tarihi, BI bölüm 23, 3. bölümde belirtildiği gibi, Roma'ya gelene kadar ertelenmiştir;

Machine Translated by Google

Burada Alexander'a, yani büyük kardeşe ait olduğunu söylediği şey, yani onun Roma'ya getirilmesi, burada haklı olarak her iki kardeşe de genelleştirilmiştir; bu sadece bizim kopyalarımızda değil, Zonaras'ın kopyasında da böyledir; ve her ne kadar savunmayı sadece en büyük kardeş ve çok iyi konuşabilen Alexander yapmış olsa da, Augustus'un huzurunda yapılan bu ciddi duruşmada her ikisinin de bulunduğundan şüphe etmek için bir neden yoktur.

(4) Bazı önyargılı kişilerin, daha önce de varsaydığımız gibi, Antiq. B. XV. ch. 11. sect. 7'de Josephus'un Herod'un tapınağı yeniden inşa etmesiyle ilgili tarihinin bir masaldan farksız olduğu yönünde vahşi bir şüpheye kapılmış olmaları nedeniyle, İskender'in babası Herod'un huzurunda, kendisinin ve kardeşinin savunmasında, tapınağın herkes tarafından Herod tarafından inşa edildiği bilindiğini belirten bu ara sıra geçen ifadeye dikkat çekmek yerinde olabilir.

(5) Bkz. Yuhanna 2:20. Ayrıca, tapınağın önünden altın kartalını indiren gençlere Herod'un kendi yaptığı bir başka konuşmaya da bakın; burada tapınağın inşasının kendisine ne kadar büyük bir maliyete mal olduğunu ve Asamoalıların, yönetimi ellerinde tuttukları yüz yirmi beş yıl içinde, Tanrı'nın şerefine bu kadar büyük bir işi başaramadıklarını belirtiyor, Antiq. B. XVII. ch. 6. sect. 3.

(6) Dr. Hudson burada bize Suetonius'un bu Nicopolis hakkında, Augustus'un onu yeniden inşa etmesiyle ilgili sözlerini aktarıyor: "Actium'daki zaferin hatırasının daha sonra daha çok kutlanabilmesi için Actium'da Nicopolis'i inşa ettirdi ve her beş yılda bir orada halka açık gösteriler düzenlenmesini emretti."
Ağustos ayında, 18. bölüm.

(7) Augustus burada Julius Caesar'ı babası olarak adlandırıyor, oysa doğum itibariyle sadece onun tarafından evlat edinilmesi nedeniyle amcasıydı. Aynı Antiq. B.'ye bakın. XIV. bölüm 14. kısım 4.

(8) Bu, Yahudilerin Augustus döneminde, atalarının geleneğinin o zamanlar onlardan istediği gibi, Cuma günü dokuzuncu saatte Şabat kutlamasına hazırlanmaya başladıklarına dair gerçek bir kanıttır.

(9) Bu bölümün geri kalan kısmı, doğal adaleti, dini ve ahlakı tüm ülkelerdeki pozitif kurumlardan haklı olarak ayırması ve açıkça birincisini ikincisinden daha çok tercih etmesi bakımından dikkat çekicidir.

Machine Translated by Google

İkincisi, tıpkı Eski Ahit'te Tanrı'nın gerçek peygamberleri ve Mesih ile Yeni Ahit'te olduğu gibi; bu nedenle Josephus, o dönemdeki Kâtipler ve Ferisilerden daha çok Hristiyanlığa yakın görünüyordu; çünkü Yeni Ahit'ten bildiğimiz gibi, onlar tamamen farklı bir görüş ve uygulamaya sahiptiler.

(10) Burada, Josephus'un Herod'un tarihinde gerçeğin keşfi konusunda ne kadar dikkatli davrandığına dikkat çekmekte fayda var; zira kendisi, Herod'a yaltaklandığından şüphelenmek için büyük nedenler varken, Şamlı Nikolaus gibi büyük bir tarihçinin kendisini bile takip etmedi; Josephus burada tarihteki bu tarafsızlığı ciddiyetle savunuyor ve bu tarafsızlığın kanıtlarını neredeyse tüm tarihçilerden daha fazla sunuyor; ancak Herod'un Davud'un mezarından büyük bir servet aldığına gelince, bunu kanıtlayamasam da, bu tarihten yola çıkarak bunu şiddetle şüpheleniyorum.

(11) Suriye'nin bu ortak başkanları Saturninus ve Volumnius belki de eşit yetkiye sahip değillerdi, ancak çok bilgili Noris ve Pagi'nin ve onlarla birlikte Dr. Hudson'ın belirlediği gibi, ikincisi birincisinin altında bir vekil gibiydi.

(12) Bu Aretas, [Petra ve Şam'da] Arabistan kralları için öyle yerleşik bir isim haline gelmişti ki, taç bu Aeneas'a geçtiğinde, Havercamp'ın burada haklı olarak belirttiği gibi, adını Aretas olarak değiştirdi. Bkz. Antiq. B. XIII. bölüm 15. kısım, 2.

(13) Sezar'ın kaderi gereği, bu yemin, Roma valisi tarafından İzmir piskoposu Polikarp'a, o zamanlar bu yemini etmeyi reddedenlerin Hristiyan olarak kabul edildiği göz önüne alındığında, Hristiyan olup olmadığını denemek için konuldu. Şehit Polikarp, bölüm 9.

(14) Josephus'un Augustus'un burada Berytus'un Romalılara ait bir şehir olduğunu söylediğini aktardığı şey, Spanheim'ın buradaki notlarıyla doğrulanmaktadır: "Burası Augustus tarafından kurulan bir koloniydi," diyor. Ulpian, De Gens. bel. LT XV'den. Berytus kolonisi Sezar'ın sağladığı faydalar sayesinde ünlendi; ve bu nedenle Augustus'un sikkeleri arasında şu yazıtın bulunduğu bazı sikkelerle karşılaşıyoruz: Augustus'un Berytua'daki mutlu kolonisi"

Machine Translated by Google

(15) Okuyucunun burada dikkat etmesi gereken şey, Spanheim'ın doğru bir şekilde gözlemlediği gibi, bu sekizinci bölümün eski Latince versiyonda tamamen eksik olduğudur; sanırım bunun tek nedeni, tam bir çevirinin büyük zorluğudur.

Machine Translated by Google

Kitap XVII

ON DÖRT YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

İSKENDER VE ARISTOBULUS'UN ÖLÜMÜNDEN ARCHELAUS'UN SÜRGÜNÜNE KADAR.

BÖLÜM 1.

Antipater'in kardeşlerini katlettiği için tüm Yahudi milleti tarafından nasıl nefret edildiği; ve bu nedenle Roma'daki dostlarına birçok hediye vererek onların gözüne nasıl girdiği; Suriye Devlet Başkanı Saturninus ve onun emrindeki valilerle de aynı şekilde davrandığı; ve Herod'un eşleri ve çocukları hakkında.

1. Antipater, kardeşlerini böylece ortadan kaldırdığında ve babasını en yüksek dinsizlik derecesine sürüklediğinde, yaptıkları yüzünden öfke nöbetleri geçirmesine neden olduğunda, hayatının geri kalanına dair umutları aklında kalmadı; çünkü kardeşlerinin hükümet konusunda rakipleri olmasından duyduğu korkudan kurtulmuş olsa da, krallığa saldırmanın çok zor ve neredeyse imkansız olduğunu gördü, çünkü ulusun bu nedenle ona karşı duyduğu nefret çok büyük hale gelmişti; ve bu çok tatsız durumun yanı sıra, kendisinden uzaklaşmış olan askerlerin durumu onu daha da üzdü; oysa bu krallar, ulusun yenilik arayışında olduğunu gördüklerinde sahip oldukları tüm güvenliği onlardan alıyorlardı: ve tüm bu tehlike, kardeşlerini yok etmesiyle üzerine çekilmişti. Bununla birlikte, zaten bir kraldan farksız olduğu için, ulusu babasıyla birlikte yönetti; İşte tam da bu nedenle ona güven duyuluyordu ve ona daha da sıkı sıkıya bağlı kalınıyordu; oysa kendisinin de böyle bir güvene sahip olması gerekirdi.

Machine Translated by Google

Herod'un korunması için duyduğu endişeden dolayı, kardeşlerine ve onlardan önce de babasına duyduğu kötü niyetten değil, kardeşlerine ihanet ettiği gerekçesiyle idam edildi; işte bu onun içinde bulunduğu lanetli durumdu. Şimdi Antipater'in tüm planları, tasarladığı alçakça uygulamalarda onu suçlayacak kimse kalmaması ve Herod'un da sığınacak yeri veya yardım edecek kimsesi olmaması için Herod'u ortadan kaldırmaya yönelikti; çünkü böylece Antipater onların açık düşmanı olacaktı; öyle ki, kardeşlerine karşı kurduğu komploların nedeni bile babasına duyduğu nefretti. Ancak bu dönemde, Herod'a karşı girişimlerini gerçekleştirmeye her zamankinden daha çok kararlıydı, çünkü eğer Herod ölürse, hükümet artık kesin olarak onun elinde olacaktı; Fakat eğer daha uzun süre yaşamasına izin verilseydi, planladığı o kötülüğün ortaya çıkmasıyla tehlikeye düşecekti ve babası da kaçınılmaz olarak onun düşmanı olacaktı. İşte bu yüzden babasının dostlarına karşı çok cömert davrandı ve iyi işleriyle insanları şaşırtmak ve ona karşı duydukları nefreti dindirmek için birkaçına büyük miktarlarda para verdi. Özellikle Roma'daki dostlarına, onların iyiliğini kazanmak için büyük hediyeler gönderdi; ve her şeyden önce Suriye başkanı Saturninus'a. Ayrıca Saturninus'un kardeşine verdiği büyük hediyelerle onun da beğenisini kazanmayı umuyordu; aynı taktiği, Herod'un en yakın dostlarından biriyle evlenmiş olan kralın kız kardeşi Salome'ye de kullandı. Konuştuğu kişilere sahte dostluk gösterdiğinde, onların inancını kazanmakta çok kurnaz ve gerçekten nefret ettiği kişilere karşı duyduğu nefreti gizlemekte çok zekiydi. Fakat Antipeter, uzun zamandır onu tanıyan ve kolay kolay kandırılamayacak bir kadın olan teyzesini kandıramazdı; özellikle de onun zararlı planlarını engellemek için her türlü önlemi almışken. Antipeter'in anne tarafından amcası, kızıyla evlenmişti ve bu da onun rızası ve yönlendirmesiyle olmuştu; Salome daha önce Aristobulus ile evliydi ve Salome'nin o kocadan olan diğer kızı da Calleas'ın oğluyla evliydi; ancak bu evlilik, onun ne kadar kötü olduğunu bilen Salome için bir engel değildi, çünkü eski akrabaları bile ondan nefret etmesini engelleyememişti. Şimdi Herod, Salome'yi, Arap Sylleus'a aşıkken ve ona ilgi duyarken, Alexas ile evlenmeye zorlamıştı; bu evliliğe Salome, Julia'nın isteği üzerine razı olmuştu, çünkü Julia, Salome'yi reddetmemesi için ikna etmişti; aksi takdirde Herod, kendisinin onların açık düşmanı olacağına yemin etmişti.

Machine Translated by Google

Eğer Salome, Alexas'ı kocası olarak kabul etmezse, Herod asla Salome ile arkadaş olmazdı; bu yüzden Julia'yı Sezar'ın karısı olarak kabul etti; ayrıca, ona kendi çıkarına olan her şeyden başka bir şey tavsiye etmedi. Bu sırada Herod, Kral Archelaus'un eski karısı olan kızı babasına geri gönderdi ve aralarında bu konuda bir anlaşmazlık olmaması için kendi mal varlığından onunla birlikte sahip olduğu payı iade etti.

2. Herod, oğullarının çocuklarını büyük bir özenle yetiştirdi; çünkü İskender'in Glaphyra'dan iki oğlu, Aristobulus'un ise Salome'nin kızı Bernice'den üç oğlu ve iki kızı vardı. Dostları bir zamanlar yanında oldukları için çocukları onların önüne çıkardı ve kendi oğullarının zor durumuna üzülerek, bu çocukların başına böyle bir kötü durumun gelmemesi, erdemde gelişmeleri, hak ettiklerini elde etmeleri ve eğitimlerine gösterdiği özenin karşılığını ödemeleri için dua etti. Ayrıca, evlilik çağına gelmeden önce onları nişanlandırdı; İskender'in büyük oğlunu Pheroras'ın kızıyla, Antipater'in kızını ise Aristobulus'un en büyük oğluyla nişanladı. Ayrıca Aristobulus'un kızlarından birini Antipater'in oğluna, diğer kızını ise başrahibin kızından olan kendi oğlu Herod'a verdi. Çünkü bizde aynı anda birden fazla eşe sahip olmak eski bir gelenektir. Kral, bu evlilikleri, babasız kalan çocuklara acıdığı için ve Antipater'in bu evliliklerle onlara karşı daha iyi davranmasını sağlamaya çalışarak yaptı. Ancak Antipater, kardeşlerinin çocuklarına da kendi kardeşlerine gösterdiği aynı tavrı göstermekten geri kalmadı; babasının onlara duyduğu endişe, bu evlilik teklifi üzerine onlara karşı öfkesini artırdı; çünkü bu evlilikler, kardeşlerinden daha büyük bir konuma gelmelerini sağlayacaktı; kral Arklavut, kızının oğullarını destekleyecek, tetrark Pheroras ise kızlarından birini oğluna eş olarak alacaktı. Onu ayrıca öfkelendiren bir diğer şey de, tüm halkın bu babasız çocuklara acıyıp ondan (onları babasız bıraktığı için) nefret edecek olmasıydı; çünkü hepsi onun kardeşlerine karşı olan aşağılık tavrına aşinaydı. Bu nedenle, babasının yaptığı anlaşmaları alt üst etmeyi planladı; çünkü bunların kendisiyle bu kadar bağlantılı olmasını ve üstelik bu kadar güçlü olmasını korkunç bir şey olarak görüyordu. Böylece Herod ona boyun eğdi ve yalvarışı üzerine kararını değiştirdi; ve artık kesin olan şey, Antipater'in...

Machine Translated by Google

Kendisi Aristobulus'un kızıyla, Antipater'in oğlu da Pheroras'ın kızıyla evlenmeliydi. Böylece, kralın gerçek onayı olmadan bile, evlilikler için yapılan düzenlemeler bu şekilde değiştirildi.

3. Kral Herod'un (1) o zamanlar dokuz karısı vardı; bunlardan biri Antipater'in annesi, diğeri ise başrahibin kızıydı ve ondan kendi adında bir oğlu oldu. Ayrıca erkek kardeşinin kızı ve kız kardeşinin kızı olan iki karısı daha vardı; bu ikisinin çocuğu olmadı. Karılarından biri de Samiriyeli ulusundandı ve ondan Antipas ve Archelaus adında iki oğlu, kızı ise Olympias adında bir kızı oldu; bu kız daha sonra kralın erkek kardeşinin oğlu Joseph ile evlendirildi; ancak Archelaus ve Antipas Roma'da belirli bir özel adamla birlikte büyüdüler. Herod'un ayrıca Kudüs'lü Kleopatra adında bir karısı daha vardı ve ondan Herod ve Philip adında iki oğlu oldu; bu sonuncusu da Roma'da büyüdü. Pallas da onun karılarından biriydi ve ondan oğlu Phasaelus doğdu. Bunların dışında Phedra ve E1pis adında iki karısı daha vardı ve onlardan Roxana ve Salome adında iki kızı oldu. Herod'un İskender ve Aristobulus'tan olan ve Pheroras'ın evlendirmeyi ihmal ettiği büyük kızlarından birini kralın kız kardeşinin oğlu Antipater'e, diğerini ise erkek kardeşinin oğlu Phasaelus'a verdi. Böylece Herod'un soyu oluştu.

BÖLÜM 2.

Babil Yahudisi Zamaris hakkında; Antipater'in babasına karşı kurduğu komplolar hakkında; ve kısmen de Ferisiler hakkında.

1. Ve işte bu yüzden Herod, Trakonluların yanında yer almak isteyerek, kendi ülkesine saldırıyı zorlaştırmak ve oradan Yahudilere baskınlar düzenleyip onlara zarar verebilmek için, o ülkenin ortasında Yahudiler için şehir büyüklüğünde bir köy inşa etmeye karar verdi. Buna göre, Babil'den beş yüz süvariyle gelen, hepsi de at sırtında ok atabilen ve yüz akrabasıyla birlikte Fırat'ı geçip Suriye'nin Dafne kenti yakınlarındaki Antakya'da ikamet eden bir Yahudi adamın olduğunu öğrenince, o sırada başkan olan Satürnüs'ün onlara Valatha adında bir yerleşim yeri verdiğini öğrenince, adamlarını çağırdı.

Machine Translated by Google

Bu adam, beraberindeki kalabalıkla birlikte, ona Batanea adı verilen ve Trachonitis ile sınır komşusu olan bölgede toprak vereceğine söz verdi; çünkü bu bölgeyi kendisi için bir koruma yeri olarak kullanmak istiyordu. Ayrıca, ülkeyi vergi ödemeden elinde tutmasına ve eskiden ödenen gümrük vergilerini ödemeden orada yaşamalarına izin vereceğine, ayrıca vergi muafiyeti sağlayacağına da söz verdi.

2. Babil, bu teklifler karşısında buraya gelmeye mecbur kaldı; böylece ülkeyi ele geçirdi, kaleler ve bir köy inşa etti ve adını Bathyra koydu. Bu adam, Trachonitlere karşı halkı korudu ve Babil'den Kudüs'e kurban sunmaya gelen Yahudileri Trachonit soyguncularından korudu; böylece eski Yahudi yasalarının uygulandığı her yerden çok sayıda insan ona geldi ve ülke, vergilerden tamamen muaf olmaları nedeniyle insanlarla doldu. Bu durum Herod'un yaşamı boyunca devam etti; ancak ondan sonra gelen [tetrark] Filip yönetimi ele geçirdiğinde, onlardan kısa bir süre için küçük vergiler aldı; Büyük Agrippa ve aynı adı taşıyan oğlu, onları çok fazla rahatsız etseler de, özgürlüklerini ellerinden almadılar. Romalılar yönetimi ele geçirdikten sonra da onlara özgürlük ayrıcalığını verdiler, ancak vergi dayatarak onları tamamen ezdiler. Bu konuyu, bu tarihin ilerleyişinde daha ayrıntılı olarak ele alacağım. (2)

3. Nihayet, Hirodes'in o ülkeyi mülk olarak verdiği Babilli Zamaris, erdemli bir hayat yaşadıktan sonra öldü ve ardında iyi karakterli çocuklar bıraktı; bunlardan biri, cesaretiyle ünlü olan ve Babillilere at binmeyi öğreten Yakim'di; onlardan bir birlik de yukarıda adı geçen kralların muhafızlığını yapıyordu. Yakim yaşlılığında öldüğünde, elinde büyük bir güç olan ve diğer yönlerden de çağdaşlarından daha cesur olan Filip adında bir oğlu bıraktı; bu nedenle onunla Kral Agrippa arasında güven ve sağlam bir dostluk vardı. Ayrıca, bir kralın ordusu kadar büyük bir ordusu vardı ve bu orduyu, yürümesi gereken her yere götürüyor ve yönetiyordu.

Machine Translated by Google

4. Herod'un işleri anlattığım durumdayken, tüm kamu işleri Antipater'e bağlıydı; ve gücü öyle büyüktü ki, babasının iyi niyetine ve sadakatine güvenerek, istediği kadar kişiye iyilik yapabiliyordu; ve bu, kötü niyetlerini babasından gizlediği ve söylediği her şeye inandırdığı için, gücünü daha da ileri götürmeye cesaret edene kadar böyle devam etti. Ayrıca, sahip olduğu güç ve otoriteden ziyade, önceden yaptığı alçakça girişimlerin kurnazlığı nedeniyle herkes için korkutucu bir figürdü; ancak onunla esas olarak dostluk kuran kişi, aynı dostluk işaretlerini alan Pheroras'tı; Antipater, Pheroras'ı etrafına muhafız olarak yerleştirdiği bir kadın topluluğuyla kurnazca kuşatmıştı; çünkü Pheroras karısına, kayınvalidesine ve kayın kız kardeşine çok bağlıydı; Ve bu, bakire kızlarına yaptıkları hakaretler yüzünden onlara duyduğu nefrete rağmen böyleydi. Yine de onlara katlandı ve bu adamı çevrelerine alan ve her konuda birbirlerine yardım etmeye devam eden kadınlar olmadan hiçbir şey yapılmadı; öyle ki Antipater, hem kendisi hem de annesi tarafından tamamen onlara bağımlı hale geldi; çünkü bu dört kadın (3) aynı şeyi söyledi; ancak Pheroras ve Antipater'in görüşleri önemsiz bazı noktalarda farklıydı. Fakat kralın kız kardeşi [Salome] onların düşmanıydı; uzun zamandır tüm işlerini takip ediyordu ve bu dostluğun Herod'a zarar vermek amacıyla kurulduğunu biliyordu ve bunu krala bildirmeye hazırdı. Ve bu insanlar, dostluklarının Herod'a zarar verme eğiliminde olduğu için çok rahatsız edici olduğunu bildikleri için, buluşmalarının keşfedilmemesini sağladılar; Bu yüzden birbirlerinden nefret ediyormuş gibi davrandılar ve fırsat buldukça, özellikle Herod'un yanında veya ona anlatacak biri varken birbirlerine hakaret ettiler; ancak özel olduklarında aralarındaki yakınlık her zamankinden daha sağlamdı. Ve izledikleri yol buydu. Ancak Salome'den ne bu niyetlerini ortaya koyduklarında ilk planlarını ne de bu konuda ilerleme kaydettiklerini gizleyemediler; Salome her şeyi araştırdı ve kardeşine olan ilişkilerini daha da kötüleştirerek, gizli toplantılarını ve anlaşmalarını, gizlice aldıkları kararları ona açıkladı; eğer bunlar onu yok etmek için yapılmamış olsaydı, açık ve kamuoyuna açık bir şekilde de yapılabilirdi. Ancak görünüşte anlaşmazlık içindeler ve birbirlerine kötülük yapmayı planlıyorlarmış gibi konuşuyorlar, ama özel olduklarında çok iyi anlaşıyorlar.

Machine Translated by Google

Kalabalığın gözünden uzakta; çünkü yalnız kaldıklarında birlikte hareket ederler ve dostluklarını asla bırakmayacaklarını, niyetlerini gizledikleri kişilere karşı savaşacaklarını söylerler. Ve böylece bu şeyleri araştırdı ve tam anlamıyla öğrendi, sonra da bunları erkek kardeşine anlattı; erkek kardeşi de söylediklerinin çoğunu anladı, ancak kız kardeşinin iftiralarından şüphelendiği için yine de ona güvenmeye cesaret edemedi. Çünkü Yahudiler arasında, atalarının kanununda sahip oldukları kesin beceriye çok değer veren ve insanları Tanrı tarafından çok sevildiklerine inandıran belirli bir mezhep vardı; bu kadınlar da Tanrı tarafından kandırılmıştı.

Bunlar, krallara büyük ölçüde karşı çıkan Ferisiler mezhebi olarak adlandırılanlardır. Kurnaz bir mezheptiler ve kısa sürede açık çatışma ve kötülük yapma noktasına yükseldiler. Buna göre, tüm Yahudi halkı Sezar'a ve kralın yönetimine iyi niyetlerini bildirirken, altı binden fazla olan bu adamlar yemin etmediler; ve kral onlara para cezası kestiğinde, Ferora'nın karısı onlar adına cezayı ödedi. Tanrısal ilhamla gelecek şeyleri önceden bildiklerine inanıldığı için, bu iyiliğine karşılık olarak, Tanrı'nın Herod'un yönetiminin sona ereceğini ve soyunun bundan mahrum kalacağını, ancak krallığın ona, Ferora'ya ve çocuklarına geçeceğini nasıl buyurduğunu önceden bildirdiler. Bu kehanetler Salome'den gizlenmedi, krala da anlatıldı; ayrıca sarayda bazı kişileri nasıl yoldan çıkardıkları da anlatıldı. Kral, başta suçlanan Ferisilerden bazılarını, hadım Bagoas'ı, o zamanın tüm erkeklerinden daha yakışıklı olan Carus'u ve onun metresi olan birini öldürdü. Ayrıca Ferisilerin önceden bildirdiklerine razı olan kendi ailesinden herkesi de öldürdü; Bagoas ise, Ferisiler tarafından kibirlenmişti, sanki kehanette önceden bildirilen kralın babası ve hayırseveri olarak anılacakmış gibi; çünkü bu kral her şeye sahip olacak ve Bagoas'ın evlenmesine ve kendi bedeninden çocuk sahibi olmasına olanak sağlayacaktı.

BÖLÜM 3.

HEROD VE PHERORAS ARASINDAKİ DÜŞMANLIK; HEROD'UN ANTIPATER'İ SEZAR'A NASIL GÖNDERDİĞİ; VE PHERORAS'IN ÖLÜMÜ HAKKINDA.

Machine Translated by Google

1. Hirodes, yukarıda bahsedilen suçlardan hüküm giymiş olan Ferisileri cezalandırdıktan sonra, dostlarından bir meclis topladı ve Feroras'ın karısını suçladı; bakirelerin istismarını bu kadının küstahlığına bağlayarak, onlara getirdiği utançtan dolayı onu suçladı: Kadının, Feroras ile kardeşi arasında kasıtlı olarak bir kavga çıkardığını ve kötü huylu tavrıyla hem sözleriyle hem de davranışlarıyla onları savaş durumuna soktuğunu; koyduğu cezaların ödenmediğini ve suçluların onun sayesinde cezadan kurtulduğunu; ve son zamanlarda yapılan hiçbir şeyin onun izni olmadan yapılmadığını iddia etti. "Bu nedenle, eğer kendi isteğiyle ve kendi emriyle, benim yalvarışımla veya benim fikrime uyarak değil de, bu karısını boşasa iyi olurdu; çünkü bu, seninle benim aramda savaşa sebep olmaya devam edecektir. Şimdi, ey Feroras, eğer bana olan akrabalığını önemsiyorsan, bu karını boşa; çünkü bu şekilde bana kardeş olmaya devam edeceksin ve bana olan sevgin de devam edecek." Bunun üzerine Feroras (önceki sözlerden dolayı çok baskı altında olmasına rağmen) şöyle dedi: "Nasıl ki bana olan kardeşlik bağını inkâr edecek kadar haksız bir şey yapmayacağım, aynı şekilde karısına olan sevgimi de bırakmayacağım; yaşamaktansa ölmeyi ve kendisine çok değerli olan karısından mahrum kalmayı tercih ederim." Bunun üzerine Hirodes, bu sebeplerden dolayı Feroras'a olan öfkesini dindirdi, ancak bu yüzden kendisi çok rahatsız edici bir cezaya çarptırıldı.

Ancak, Antipater ve annesinin Pheroras ile herhangi bir görüşme yapmasını yasakladı ve kadınların toplantılarından uzak durmaları konusunda onları uyardı; onlar da buna söz verdiler, ancak yine de fırsat buldukça bir araya geldiler ve hem Pheroras hem de Antipater kendi neşeli buluşmalarını gerçekleştirdiler. Ayrıca, Antipater'in Pheroras'ın karısıyla yasak ilişki yaşadığı ve onları Antipater'in annesinin bir araya getirdiği söylentisi de yayıldı.

2. Fakat Antipater artık babasından şüpheleniyordu ve ona duyduğu nefretin etkilerinin artmasından korkuyordu; bu yüzden Roma'daki dostlarına yazdı ve Herod'a, Antipater'i derhal Sezar'a göndermesini emretti; bunun üzerine Herod, Antipater'i oraya gönderdi ve onunla birlikte çok değerli hediyeler de gönderdi; ayrıca Antipater'in halefi olarak atandığı ve Antipater önce ölürse, başrahibin kızından olan oğlu [Herod Filip]'in yerine geçeceği vasiyetini de gönderdi.
Ve Antipater ile birlikte Arap Sylleus da Roma'ya gitti, oysa Sezar'ın kendisine emrettiği hiçbir şeyi yapmamıştı. Antipater

Machine Translated by Google

Ayrıca Aretas, Sylleus'u daha önce Herod tarafından suçlandığı aynı suçlarla da suçladı. Sylleus, Aretas tarafından da, kendisinin izni olmadan Petra'da Arapların önde gelenlerinden birçoğunu, özellikle de herkesin saygısını hak eden bir adam olan Soemus'u öldürmekle ve Sezar'ın hizmetkarı Fabatus'u öldürmekle suçlandı. Sylleus'un suçlandığı şeyler bunlardı ve şu olayda: Herod'un muhafızlarından ve onun tarafından çok güvenilen bir kişi olan Korintus vardı. Sylleus, bu adamı büyük bir para teklifiyle Herod'u öldürmeye ikna etmişti ve adam da bunu yapacağına söz vermişti.

Fabatus, Sylleus'un kendisine anlattığı bu durumdan haberdar olunca, krala haber verdi; kral da Corinthus'u yakalayıp işkenceye tabi tuttu ve böylece tüm komployu ondan öğrendi. Ayrıca Corinthus tarafından yakalanan iki Arap'ı daha yakaladı; biri bir kabilenin başı, diğeri Sylleus'un arkadaşıydı. Kral, her ikisini de işkenceye tabi tuttu ve Corinthus'u üstlendiği işi yapmaktan vazgeçmemesi için cesaretlendirmek ve gerekirse cinayette ona kendi elleriyle yardım etmek için geldiklerini itiraf ettiler. Böylece, Herod'un her şeyi kendisine açıklaması üzerine Saturninns onları Roma'ya gönderdi.

3. Bu sırada Herod, karısına olan sevgisinde bu kadar inatçı olduğu için Pheroras'a kendi tetrarklığına çekilmesini emretti; Pheroras bunu büyük bir istekle yaptı ve Herod'un öldüğünü duyana kadar geri dönmeyeceğine dair birçok yemin etti. Gerçekten de, kral hastalandığında, ölmeden önce yanına gelmesi ve bazı emirlerini ona emanet etmesi istendiğinde, yeminine o kadar bağlıydı ki yanına gelmedi; yine de Herod, Pheroras'a olan nefretini böyle sürdürmedi, daha önce bahsettiğimiz büyük sebeplerden dolayı [onu görmeme] niyetinden vazgeçti: ama hastalanmaya başlar başlamaz, çağrılmadan yanına geldi; ve öldüğünde, cenazesini halletti, cesedini Kudüs'e getirtip orada gömdürdü ve onun için görkemli bir yas tuttu. [Pheroras'ın ölümü] Antipater'in felaketlerinin başlangıcı oldu; o zaten Roma'ya doğru yelken açmıştı, Tanrı şimdi onu kardeşlerinin cinayetinden dolayı cezalandırmak üzereydi. Bu meselenin tarihini çok açık bir şekilde anlatacağım ki, insanlığa bir uyarı olsun ve tüm yaşamlarını erdem kurallarına göre yaşamaya özen göstermelerini sağlasın.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 4.

PHERORAS'IN KARISI, AZAT EDİLMİŞ KÖLELERİ TARAFINDAN ONU ZEHİRLEMEKLE SUÇLANIR; VE HEROD, İŞKENCE YOLUYLA KONUYU İNCELEDİĞİNDE ZEHİRİ BULUR; ANCAK ZEHİRİN OĞLU ANTİPATER TARAFINDAN KENDİSİ İÇİN HAZIRLANDIĞINI VE İŞKENCE YOLUYLA YAPTIĞI BİR SORUŞTURMA SONUCUNDA ANTİPATER'İN TEHLİKELİ PLANLARINI KEŞFEDER.

1. Pheroras öldükten ve cenazesi bittikten hemen sonra, Pheroras'ın çok saygı duyduğu iki azatlı kölesi Herod'a gelerek, kardeşinin öldürülmesinin intikamını almadan kalmamasını, bu mantıksız ve talihsiz ölümü araştırmasını rica ettiler. Bu sözler Herod'u derinden etkiledi, çünkü ona doğru gibi göründüler. Onlar, Pheroras'ın hastalanmadan bir gün önce karısıyla yemek yediğini ve kendisine alışık olmadığı türden bir yemeğin içine bir zehir katıldığını; ancak yedikten sonra bu zehirden öldüğünü söylediler. Bu zehirin, aslında Pheroras'ı öldürmek için, Arap kadınlarının bu tür zehirleri yapmada usta oldukları gerekçesiyle, bir kadın tarafından Arabistan'dan aşk iksiri bahanesiyle getirildiğini ve bu kadının Sylleus'un metreslerinden birinin çok yakın arkadaşı olduğunu itiraf ettiler. Ayrıca, Pheroras'ın karısının annesi ve kız kardeşinin de onun yaşadığı yerlerde bulunduğunu, onu bu iksiri kendilerine satmaya ikna ettiklerini ve akşam yemeğinden bir gün önce geri dönüp iksiri yanlarında getirdiklerini de belirtmiştir.

Bunun üzerine kral öfkelendi ve kadın köleleri ve onlarla birlikte bazı özgür kadınları işkenceye maruz bıraktı; ve henüz hiçbirinin itiraf etmemesi nedeniyle gerçek ortaya çıkmadığı için, sonunda içlerinden biri, büyük acılar içinde, sadece şunu söyledi: Tanrı'dan, bu acıların hepsine sebep olan Antipater'in annesine de aynı acıları göndermesini diledi. Bu dua, Herod'u kadınların işkencelerini artırmaya sevk etti ve böylece her şey ortaya çıktı; neşeli toplantıları, gizli buluşmaları ve oğluna yalnız başına söylediklerinin Pheroras'ın (4) kadınlarına ifşa edilmesi. (Herod'un Antipater'e gizlemesini emrettiği şey, Pheroras ile hiçbir konuşma yapmaması için ona yüz talent hediye edilmesiydi.) Ve babasına duyduğu nefreti; ve annesine babasının ne kadar uzun yaşadığından şikayet ettiğini; ve kendisinin

Machine Translated by Google

Kendisi neredeyse yaşlı bir adamdı, öyle ki krallık ona gelse bile, bu ona büyük bir zevk vermezdi; ve kendisi gibi krallıktan umut besleyebilecek birçok kardeşi veya kardeşlerinin çocuğu vardı; tüm bunlar kendi umutlarını belirsiz kılıyordu; çünkü şu anda bile, kendisi yaşamazsa, Herod yönetimin oğluna değil, bir kardeşine verilmesini emretmişti. Ayrıca kralı büyük bir barbarlıkla ve oğullarının katledilmesiyle suçlamıştı; ve aynı şeyi kendisine de yapmasından duyduğu korku nedeniyle Roma'ya bu yolculuğu planlamış ve Pheroras da kendi tetrarklığına gitmeyi planlamıştı. (5)

2. Bu itiraflar, kız kardeşinin ona anlattıklarıyla örtüşüyordu ve onun tanıklığını büyük ölçüde doğrulayarak, ona olan sadakatsizliği şüphesinden kurtulmasını sağlıyordu. Böylece kral, Antipater'in annesi Doris'in ve kendisinin ona duyduğu kinin farkına vararak, değerindeki birçok talenti bulan tüm değerli süs eşyalarını ondan aldı, onu gönderdi ve Pheroras'ın kadınlarıyla dostluk kurdu.

Fakat kralı oğluna karşı en çok kızdıran kişi, kralın oğlu Antipater'in vekili Antipater'di. İşkence gördüğünde, diğer şeylerin yanı sıra, Antipater'in ölümcül bir iksir hazırladığını ve bunu Pheroras'a verdiğini, babasının yokluğunda ve şüphe uyandırmayacak kadar uzakta olduğu bir zamanda babasına vermesini istediğini; Antipater'in arkadaşlarından Antiphilus'un bu iksiri Mısır'dan getirdiğini; ve bunun, kralın oğlu Antipater'in annesinin kardeşi Thendion aracılığıyla Pheroras'a gönderildiğini ve bu yolla Pheroras'ın karısına ulaştığını, kocasının da onu saklaması için ona verdiğini söyledi.

Kral ona bu konuda soru sorduğunda, kadın itiraf etti; ve ilacı almaya koşarken evin çatısından aşağı atladı; ancak ayaklarının üzerine düştüğü için ölmedi; bu sayede kral onu teselli edip, gerçeği ondan hiçbir şey gizlememeleri şartıyla ona ve hizmetkarlarına af sözü verdi, ancak nankörlük ederse (ve bir şey gizlerse) onu en büyük felaketlerle tehdit etti: kadın her şeyi anlatacağına ve her şeyin nasıl yapıldığını açıklayacağına yemin etti ve birçok kişinin tamamen doğru kabul ettiği şeyi söyledi: İksirin Mısır'dan Antiphilus tarafından getirildiğini; ve hekim olan kardeşinin onu temin ettiğini; ve Thendion onu bize getirdiğinde, Pheroras'ın emriyle sakladığını söyledi.

Machine Translated by Google

Kocası, bu iksiri ona verdiğini ve Antipater'in onun için hazırladığını söyledi. Bu yüzden Pheroras hastalandığında, sen onun yanına gelip ona baktın ve o senin ona gösterdiğin iyiliği görünce, aklı başından gitti. Bu yüzden beni yanına çağırdı ve bana şöyle dedi: 'Ey kadın! Antipater, babası ve kardeşimle ilgili bu meselede beni tuzağa düşürdü, beni ona karşı öldürme niyeti beslemeye ikna etti ve bunun için bir iksir temin etti; bu yüzden git ve iksirimi getir (çünkü kardeşim bana karşı eskiden olduğu gibi hala aynı erdemli tavrını koruyor gibi görünüyor ve ben de uzun süre yaşayacağımı sanmıyorum ve bir kardeşi öldürerek atalarımı kirletmek istemiyorum) ve önümde yak.' Bunun üzerine kadın hemen iksiri getirdi ve kocasının dediğini yaptı; ve iksirin büyük bir kısmını yaktı. Fakat birazının kaldığını, eğer kral, Pheroras'ın ölümünden sonra ona kötü davranırsa, kendini zehirleyerek çektiği sıkıntılardan kurtulabileceğini söyledi. Bunu söyledikten sonra, iksiri ve içinde bulunduğu kutuyu herkesin önüne getirdi. Hatta Antiphilus'un bir başka kardeşi ve annesi de, aşırı acı ve işkenceyle aynı şeyleri itiraf ettiler ve kutunun [Mısır'dan getirilen kutu] olduğunu kabul ettiler. Kralın karısı olan başrahibin kızı da tüm bunların farkında olmakla ve bunları gizlemeye karar vermekle suçlandı; bu nedenle Herod onu boşadı ve kendisinden sonra tahta geçecek kişi olarak adı geçen oğlunu vasiyetinden sildi; ve kayınpederi Boethus oğlu Simeon'dan başrahipliği aldı ve yerine Kudüs'te doğmuş olan Teofilus oğlu Matyas'ı başrahip olarak atadı.

3. Bu sırada, Antipater'in azatlı kölesi Bathyllus da Roma'dan geldi ve işkence sonucunda, Antipater'in annesine ve Pheroras'a vermek üzere başka bir iksir getirdiği anlaşıldı; böylece önceki iksir kral üzerinde etkili olmazsa, en azından bu onu öldürebilirdi. Ayrıca, Antipater'in onayı ve önerisiyle, Roma'daki Herod'un dostlarından, Archelaus ve Philip'i, Alexander ve Aristobulus'un katledilmesi nedeniyle babalarına iftira attıkları, ölümlerine acıdıkları ve (babaları onları zaten geri çağırdığı için) eve gönderildikleri için kendilerinin de yok edilmeleri gerektiği sonucuna vardıkları şeklinde suçlayan mektuplar geldi. Bu mektuplar, Antipater'in dostları tarafından büyük ödüller karşılığında temin edilmişti; ancak

Machine Translated by Google

Antipater, babasına onlar hakkında yazmış ve onlara en ağır suçlamaları yöneltmişti; ancak onları tamamen suçsuz ilan etmiş ve genç olduklarını, dolayısıyla sözlerini gençliklerine bağlamıştı. Bununla birlikte, Sylleus ile ilgili meselede ve büyük adamlar arasında çıkar sağlamakta çok meşgul olduğunu ve bu nedenle onlara hediye etmek için iki yüz talent değerinde muhteşem süs eşyaları satın aldığını söylemişti. Şimdi, yedi ay öncesinde Yahudiye'de kendisine karşı bu kadar çok suçlama yöneltilirken, bunlardan hiçbirinden haberdar olmaması nasıl oldu diye merak edilebilir. Bunun nedenleri, yolların sıkı bir şekilde korunması ve insanların Antipater'den nefret etmesiydi; çünkü kimse onun için herhangi bir avantaj sağlamak için kendini tehlikeye atmak istemezdi.

BÖLÜM 5.

Antipater'in Roma'dan babasının yanına yaptığı yolculuk; Şamlı Nikolaus tarafından nasıl suçlandığı ve babası ile o zamanlar Suriye Devlet Başkanı olan Quintilius Varus tarafından nasıl ölüme mahkum edildiği; ve Sezar'a davası bildirilene kadar nasıl zincirlendiği.

1. Herod, Antipater'in kendisine, yapması gereken her şeyi ve bunu yapması gereken şekilde yaptıktan sonra aniden yanına geleceğini yazması üzerine, ona karşı duyduğu öfkeyi gizleyerek cevap yazdı ve yokluğunda başına bir zarar gelmemesi için yolculuğunu geciktirmemesini söyledi. Aynı zamanda annesi hakkında da küçük bir şikayette bulundu, ancak döndüğünde bu şikayetleri bir kenara bırakacağına söz verdi. Ayrıca, kendisinden şüphelenip yolculuğunu ertelemesinden ve Roma'da yaşadığı süre içinde krallık için komplo kurmasından ve dahası kendisine karşı bir şeyler yapmasından korkarak, ona olan tüm sevgisini ifade etti. Antipater bu mektubu Kilikya'da buldu; ancak Tarentum'da daha önce Pheroras'ın ölüm haberini almıştı.

Bu son haber onu derinden etkiledi; Pheroras'a duyduğu herhangi bir sevgi yüzünden değil, babasını öldürme sözü vermiş olmasına rağmen ölmesi yüzünden. Kilikya'daki Celenderis'te iken, çok üzgün olduğu için eve dönüş yolculuğu hakkında kendi kendine düşünmeye başladı.

Machine Translated by Google

Annesinin kovulması olayının ardından, bazı arkadaşları ona daha fazla bilgi edinme umuduyla bir süre bir yerde kalmasını tavsiye etti. Ancak diğerleri, gecikmeden eve dönmesini önerdi; çünkü oraya vardığında tüm suçlamalara kısa sürede son vereceğini ve şu anda suçlayıcıları için tek geçerli şeyin yokluğu olduğunu söylediler. Sonuncuların ikna edici bulduğu Antipater, yelken açtı ve Herod'un Sezar'ın şerefine büyük masraflarla inşa ettirdiği ve Sebastus adını verdiği limana indi. Antipater şimdi açıkça perişan bir haldeydi; kimse ona gelip, giderken olduğu gibi iyi dileklerle ve neşeli alkışlarla selamlamıyordu; aksine, kardeşlerinin öldürülmesinin cezasını çekmeye geldiğini düşünerek ona acı lanetler yağdırmaktan da geri durmuyorlardı.

2. Quintilius Varus o sırada Kudüs'teydi; Suriye'nin başkanı olarak Saturninus'un yerine geçmek üzere gönderilmişti ve Herod'un yanında danışman olarak bulunuyordu. Herod, mevcut işlerinde onun tavsiyesini istemişti. Onlar birlikte otururlarken, Antipater hiçbir şeyden habersiz bir şekilde yanlarına geldi; mor giysiler içinde saraya girdi. Kapıcılar onu içeri aldılar, ancak arkadaşlarını dışarıda bıraktılar. Şimdi büyük bir karmaşa içindeydi ve babasını selamlamaya giderken, babası tarafından geri çevrildi. Babası onu kardeşlerinin katili ve kendisine karşı yıkım planı kuran biri olarak nitelendirdi ve Varus'un ertesi gün onun denetçisi ve hakimi olacağını söyledi. Böylece duyduğu felaketlerin zaten başına geldiğini anladı ve bu felaketlerin büyüklüğü karşısında şaşkınlık içinde oradan ayrıldı. Bunun üzerine annesi ve karısı (karısı, Hirodes'ten önce Yahudilerin kralı olan Antigonus'un kızıydı) onunla buluştu; onlardan kendisiyle ilgili tüm ayrıntıları öğrendi ve ardından yargılanmaya hazırlandı.

3. Ertesi gün Varus ve kral birlikte yargılamaya oturdular ve her ikisinin de dostları, kralın akrabaları, kız kardeşi Salome ve bir şey açıklayabilecek olanlar, işkence görenler de çağrıldı; ayrıca Antipater'in gelişinden biraz önce yakalanan ve yanlarında yazılı bir mektup getiren Antipater'in annesinin bazı köleleri de vardı. Mektubun özeti şuydu: Babasının her şeyi öğrendiği için geri dönmemesi gerektiği ve Sezar'ın onun tek sığınağı olduğu.

Machine Translated by Google

Antipater, hem kendisinin hem de kızının babasının eline düşmesini engellemek için oradan ayrılmıştı. Bunun üzerine Antipater babasının ayaklarına kapanarak, davasını ön yargıyla değerlendirmemesini, önce babası tarafından dinlenmesini ve babasının önyargısız kalmasını rica etti. Bunun üzerine Herod, Antipater'in ortaya getirilmesini emretti ve ardından, kendisinden büyük felaketler çektiği çocukları için ve yaşlılığında kendisine saldırdığı için üzüntüsünü dile getirdi. Ayrıca, onlara verdiği geçim ve eğitimi, kendi isteklerine göre sağladığı maddi imkanları da hesapladı; bu iyiliklerin hiçbiri, onların kendisine karşı komplo kurmalarını ve krallığı ele geçirmek için hayatını tehlikeye atmalarını engellememişti; doğanın akışı, babalarının istekleri veya adalet gerektirmeden önce, krallığın kendilerine gelmesi için babasının hayatını alarak, dinsiz bir şekilde krallığı ele geçirmeyi hedeflemişlerdi. Antipater'ı böylesine cesur bir konuma yükselten umutların ne olduğunu merak ettiğini; yazılı vasiyetiyle onu hükümetteki halefi ilan ettiğini; ve hayattayken, gerek şanlı makamı gerekse güç ve otorite bakımından ondan aşağı olmadığını, yıllık gelirinin elli talentten az olmadığını ve Roma yolculuğu için otuz talentten az olmadığını belirtti. Ayrıca, suçladığı kardeşlerinin durumunu da ona hatırlattı; eğer suçluysalar, onların örneğini takip ettiğini; değilse, yakın akrabalarına karşı asılsız suçlamalarda bulunduğunu; çünkü tüm bunları ondan öğrendiğini ve onun onayıyla yaptığını, şimdi ise bu tür babalarını öldürme suçunun mirasçısı olarak onu tüm suçlardan akladığını söyledi.

4. Herod bu sözleri söyledikten sonra ağlamaya başladı ve daha fazla konuşamadı; fakat kralın arkadaşı ve her zaman onunla yakın ilişkisi olan, yaptığı her şeyden ve işlerinin durumundan haberdar olan Şamlı Nikolaus, onun isteği üzerine kalanlara geçti ve olayların kanıtları ve delilleriyle ilgili her şeyi açıkladı. Bunun üzerine Antipater, yasal savunmasını yapmak için babasına döndü ve ona karşı gösterdiği iyi niyetin birçok işaretini anlattı; ve ona yapılan onurları örnek gösterdi ki, eğer ona karşı gösterdiği erdemli ilgi nedeniyle bunları hak etmemiş olsaydı, bunlar yapılmazdı; çünkü ona en bilgece tavsiyelerini vermek gibi önceden tahmin edilebilecek her şey için önlem almıştı; ve

Machine Translated by Google

Kendi elleriyle çalışması gereken her fırsatta, onun için bu tür zahmetlerden asla kaçınmamıştı. Babasını kendisine karşı kurulan birçok hain plandan kurtaran birinin, kendisinin de babasına karşı bir komploya karışıp, erdemiyle kazandığı tüm itibarını, ardından gelen kötülüğüyle kaybetmesi neredeyse imkansızdı; üstelik, halefi olarak atanmış olan kişinin de şu anda babasıyla birlikte kraliyet onurunun tadını çıkarmasına engel olacak hiçbir şey yokken; ve bu yetkinin yarısına hiçbir tehlike olmadan ve iyi bir karakterle sahip olan birinin, tamamını rezillik ve tehlikeyle elde etmeye çalışması, üstelik bunu elde edip edemeyeceği şüpheliyken; ve kardeşlerinin acı örneklerini önünde gördüğü, aksi takdirde keşfedilemeyecekleri bir zamanda hem ihbarcı hem de suçlayıcı olduğu; hatta babalarına karşı hain bir girişimde bulundukları açıkça ortaya çıktığında onlara verilen cezanın da sorumlusu olduğu göz önüne alındığında, bu durum neredeyse imkansızdı. Hatta kralın ailesi içindeki çekişmeler bile, onun her zaman babasına duyduğu en içten sevgiyle işleri yönettiğinin göstergesiydi.

Roma'da yaptıklarına gelince, Sezar buna şahitlik etmişti; o da Tanrı'dan daha fazla aldatılamazdı; buraya gönderdiği mektuplar onun görüşlerinin yeterli kanıtıdır; ve bu mektuplardan önce, karışıklık çıkarmayı amaçlayanların iftiralarını tercih etmek mantıklı değildi; bu iftiraların büyük bir kısmı onun yokluğunda ortaya atılmıştı, bu da düşmanlarına bunları uydurma fırsatı vermişti, o orada olsaydı bunu yapamazlardı. Dahası, işkenceyle elde edilen kanıtların zayıflığını gösterdi; bu kanıtlar genellikle yanlıştı, çünkü bu tür işkenceler altında insanların içinde bulunduğu sıkıntı, onları yönetenleri memnun etmek için doğal olarak birçok şey söylemeye mecbur bırakır. Ayrıca işkenceye de gönüllü oldu.

5. Bunun üzerine mecliste bir değişiklik gözlemlendi; Antipater'e büyük acıma duyuldu, o da ağlayarak ve acı durumuna uygun bir yüz ifadesi takınarak meclisin ona acımasını sağladı, öyle ki düşmanları bile merhamete düştü; ve Herod'un kendisinin de içten içe etkilendiği açıkça görüldü, ancak bunun fark edilmesini istemiyordu. O zaman Nikolaus, kralın başlattığı işi büyük bir öfkeyle sürdürdü ve işkencelerden veya tanıklıklardan ortaya çıkan tüm kanıtları özetledi.

Machine Translated by Google

Esasen ve büyük ölçüde kralın oğullarının bakımı ve eğitiminde sergilediği erdemleri övdü; ancak kendisi bundan hiçbir fayda sağlayamadı, sürekli bir felaketten diğerine düştü. Henüz genç olan ve kötü danışmanlar tarafından yoldan çıkarılan, doğanın doğru buyruklarını zihinlerinden silen ve hükümete olması gerekenden daha erken girmek isteyen eski oğullarının bu düşüncesiz davranışına çok şaşırmadığını kabul etse de, babası tarafından aklını dizginleyecek kadar büyük nimetler verilmiş olmasına rağmen, en zehirli yılanlardan bile daha dizginlenemeyen Antipater'in korkunç kötülüğüne haklı olarak hayret etmeden edemedi. Oysa bu yaratıklar bile bir nebze hafifletilebilir ve kendilerine iyilik yapanları ısırmazlar; Antipater ise kardeşlerinin talihsizliklerinin kendisine engel olmasına izin vermemiş, aksine onların barbarlığını taklit etmeye devam etmiştir. "Ey Antipater, sen (kendin de itiraf ettiğin gibi) onların ne tür kötü işler yaptıklarını ihbar eden, onlara karşı delilleri araştıran ve yakalandıklarında maruz kaldıkları cezayı veren kişiydin. Bunu, onlara karşı duyduğun öfkedeki aşırı gayretin için seni suçlamak amacıyla söylemiyoruz, aksine onların ahlaksız davranışlarını taklit etme çabalarına hayret ediyoruz; ve böylece babanın güvenliği için değil, kardeşlerinin yıkımı için böyle davrandığını, onların dinsizliğine karşı duyduğun bu dışsal nefretle babanın seveni olduğuna inandırılmak ve böylece en büyük cezasızlıkla kötülük yapacak kadar güç elde etmek için böyle davrandığını keşfediyoruz; ki bu amacın eylemlerin gerçekten de kanıtlanmıştır. Doğru, kardeşlerini kurtardın çünkü onların kötü niyetlerini ortaya çıkardın; ama adalete teslim etmedin ki..." Onlar onların ortaklarıydı; ve böylece babana karşı onlarla bir anlaşma yaptığını herkese açıkça gösterdin, çünkü kardeşlerinin suçlayıcısı olmayı seçtin, babanı öldürmek için komplo kurarak bu avantajı yalnızca kendine elde etmek ve böylece iki kat zevk almak istedin; bu, kardeşlerine karşı açıkça gösterdiğin kötü niyetine gerçekten yakışır bir davranıştı; bu yüzden çok ünlü bir iş başardığın için sevindin ve bu davranış sana yakışmayan bir davranış değildi. Ama eğer niyetin başka türlü olsaydı, onlardan daha kötü olurdun: babana karşı ihanetini gizlemeye çalışırken, onları babana karşı komplo kuranlar olarak değil, çünkü o durumda sen aynı suçu işlememiş olurdun, ama onun topraklarının mirasçıları olarak ve buna daha layık oldukları için nefret ettin.

Machine Translated by Google

Sen, kendinden daha üstün bir haleflik elde etmeyi amaçladın. Kardeşlerinden sonra babanı da öldürmek istedin, çünkü onlara karşı kurduğun yalanların ortaya çıkmasından korkuyordun; ve hak ettiğin cezayı çekmektense, o talihsiz babanın cezasını ondan almak istedin ve dünyanın daha önce hiç görmediği türden alışılmadık bir baba katliamı tasarladın. Çünkü sen, onun oğlu olarak, sadece babana karşı hain bir plan kurmakla kalmadın, üstelik bunu baban seni severken, sana iyilik yaparken, seni krallıkta ortağı ilan ederken ve seni açıkça halefi ilan ederken yaptın; üstelik henüz otoritenin tatlılığını tatmaktan men edilmemişken ve babanın kararıyla geleceğe dair sağlam bir umudun ve yazılı bir vasiyetin güvencesine sahipken; ama kesinlikle, bu şeyleri babanın çeşitli eğilimlerine göre değil, kendi düşünce ve eğilimlerine göre ölçtün; Ve sen, aşırı hoşgörülü babandan uzak kalan kısmı ele geçirmeyi arzuladın ve sözde koruduğunu iddia ettiğin babanı, yaptıklarınla yok etmeye çalıştın. Kendin de kötü olmakla yetinmedin, annenin kafasını düzenbazlıklarla doldurdun, kardeşlerin arasında huzursuzluk çıkardın ve babana vahşi bir hayvan demeye cüret ettin; kendi zihnin ise herhangi bir yılandan daha acımasızdı, bu yüzden en yakın akrabaların ve en büyük hayırseverlerin arasına zehir saçtın, onları sana yardım etmeye ve seni korumaya davet ettin ve yaşlı bir adama karşı, hem erkeklerin hem de kadınların hileleriyle her yönden kendini kuşattın, sanki o zihnin kendi başına ona karşı duyduğun bu kadar büyük bir nefreti desteklemeye yetmiyormuş gibi. Ve işte sen, özgür insanların, hizmetlilerin, erkek ve kadınların senin yüzünden sorgulanmalarının ve komplo kuran arkadaşlarının verdiği bilgilerin ardından, gerçeği yalanlamak için acele ediyormuş gibi görünüyorsun; ve sadece babanı dünyadan nasıl çıkaracağını değil, sana karşı olan yazılı kanunu, Varus'un erdemini ve adaletin doğasını nasıl geçersiz kılacağını da düşündün; hatta güvendiğin o küstahlık öyle ki, sorgulananların işkencelerinin onları yalan söylemeye zorladığını iddia ederken, kendin de işkenceye maruz kalmayı istiyorsun; babanı kurtaranların gerçeği söylemelerine izin verilmesin diye; ama senin işkencelerin gerçeğin ortaya çıkarıcıları olarak görülsün diye. Ey Varus! Kralı akrabalarının zararlarından kurtarmayacak mısın? Babasına iyilik göstermiş, ama aslında kardeşlerini yok etmek için yola çıkmış olan bu kötü vahşi yaratığı yok etmeyecek misin? Oysa o, krallığı hemen ele geçirmeye hazır durumda.

Machine Translated by Google

"Sanki aralarında en kanlı kasap oymuş gibi görünüyor, çünkü sen biliyorsun ki baba katli hem doğaya hem de ortak hayata genel bir zarardır ve baba katli niyeti, onu işlemekten daha aşağı değildir; ve onu cezalandırmayan, doğanın kendisine zarar verir."

6. Nikolaus ayrıca Antipater'in annesine ait olan ve bir kadın gibi gevezelik ettiği her şeyi; krala ilişkin kehanetler ve kurbanlar hakkında; Antipater'in Pheroras'ın kadınları arasında yaptığı şehvet düşkünlüğü ve aşk ilişkileri hakkında; işkenceyle yapılan sorgulama hakkında; ve çok sayıda ve çeşitli tanıkların ifadeleriyle ilgili her şeyi ekledi; bazıları önceden hazırlanmış, bazıları ise ani cevaplardı ve bu da önceki delilleri daha da doğruladı ve teyit etti. Çünkü Antipater'in uygulamalarını bilmeyen, ancak korkudan bunları gizleyen kişiler, onun önceki tanıkların suçlamalarına maruz kaldığını ve şimdiye kadar onu destekleyen büyük şansının, şimdi ona karşı doyumsuz bir nefret besleyen düşmanlarının eline düştüğünü görünce, onun hakkında bildikleri her şeyi anlattılar. Ve onun yıkımı, onu suçlayanların düşmanlığından ziyade, kaba, küstah ve kötü planları ve babasına ve kardeşlerine duyduğu kötü niyet yüzünden hızlanmıştı; evlerini huzursuzlukla doldurmuş, birbirlerini öldürmelerine sebep olmuştu; nefretinde adil, dostluğunda ise nazik değildi, sadece kendi çıkarına hizmet ettiği ölçüde adil davranmıştı. Şimdi, uzun zamandır tüm bunları gören, özellikle de olayları erdem kurallarına göre değerlendirmeye alışkın olan, çünkü tutku duymadan karar vermeye alışkın olan, ancak daha önce açık şikayetlerde bulunmaktan alıkonulmuş çok sayıda insan vardı; bunlar, kendilerine verilen izinle, bildikleri her şeyi kamuoyuna açıkladılar. Bu kötü olayların kanıtları da hiçbir şekilde çürütülemezdi, çünkü orada bulunan çok sayıda tanık ne Herod'a lütufkar bir şekilde konuşuyorlardı ne de içinde bulundukları herhangi bir tehlikeden şüphelenerek söyleyeceklerini gizlemek zorunda kalıyorlardı; Fakat onlar bildiklerini söylediler, çünkü bu tür eylemleri çok kötü buluyorlardı ve Antipater'in en ağır cezayı hak ettiğini düşünüyorlardı; ve aslında bu, Herod'un güvenliği için değil, adamın kendi kötülüğünden kaynaklanıyordu. Ayrıca, bunları söylemek zorunda olmayan birçok kişi tarafından da birçok şey söylendi; öyle ki, yalanlarında genellikle çok kurnaz olan Antipater bile...

Machine Translated by Google

Ve küstahlığıyla, aksini söyleyebilecek tek bir kelime bile söyleyemedi. Nicolaus konuşmayı bitirip delilleri ortaya koyunca, Varus, Antipater'e, suçsuz olduğunu gösterecek bir şey hazırlamışsa savunmasını yapmasını söyledi; çünkü kendisi gibi babasının da tamamen masum bulunmasını istediğini biliyordu. Fakat Antipater yüzüstü yere kapandı ve masumiyetinin kanıtlanması için Tanrı'ya ve tüm insanlara yalvardı, Tanrı'nın babasına karşı herhangi bir komplo kurmadığını açık bir şekilde ilan etmesini istedi.

Bu, erdemden yoksun tüm insanların alışılmış yöntemidir; kötü işlere giriştiklerinde, sanki Tanrı insan işlerine karışmıyormuş gibi kendi eğilimlerine göre hareket ederler; fakat yakalandıklarında ve suçlarının cezasını çekme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarında, Tanrı'ya başvurarak aleyhlerindeki tüm delilleri çürütmeye çalışırlar; Antipater'in şimdi yaptığı da tam olarak buydu; çünkü her yönden adalet tarafından sıkıştırıldığı ve kendisine yöneltilen suçlamaları çürütebileceği hiçbir yasal kanıt beklemediği halde, dünyada Tanrı yokmuş gibi her şeyi yapmışken, küstahça Tanrı'nın yüceliğine hakaret etti ve şimdiye kadar korunmasını O'nun gücüne bağladı; ve babasının korunması için cesurca hareket ederken çektiği tüm zorlukları onlara anlattı.

7. Varus, Antipater'e kendisini savunmak için ne söyleyeceğini sorduğunda, Tanrı'ya yakarışından başka söyleyecek bir şeyinin olmadığını ve bunun da sonu olmadığını görünce, içindeki gücün ne olduğunu görmek için iksiri mahkemeye getirmelerini emretti; iksir getirildiğinde ve Varus'un emriyle ölüme mahkum edilmiş biri içtiğinde, o kişi hemen öldü. Bunun üzerine Varus kalktı, mahkemeden ayrıldı ve ertesi gün, Suriyelilerin sarayı olan ve her zamanki ikametgahı olan Antakya'ya gitti; Herod da oğlunu orada zincire vurdu. Ancak Varus'un Herod'a ne söylediği ve hangi sözler üzerine ayrıldığı genel olarak bilinmiyordu; yine de Herod'un daha sonra oğluyla ilgili yaptığı her şeyin onun onayıyla yapıldığı genel olarak varsayılıyordu. Fakat Hirodes oğlunu bağladıktan sonra, onun hakkında Roma'daki Sezar'a mektuplar gönderdi ve Antipater'in kötülüğünü sözlü olarak Sezar'a bildirecek haberciler de gönderdi. Tam bu sırada

Machine Translated by Google

Mısır'da yaşayan Antiphilus'un Antipater'e yazdığı bir mektup ele geçirildi; kral mektubu açtığında içinde şunlar yazıyordu: "Sana Acme'nin mektubunu gönderdim ve kendi hayatımı tehlikeye attım; çünkü keşfedilirsem iki aileden tehlike altında olduğumu biliyorsun. İşinde sana başarılar dilerim." Bu mektubun içeriği buydu; ancak kral diğer mektup hakkında da soruşturma başlattı, çünkü o mektup ortada yoktu; ve okunan mektubu getiren Antiphilus'un kölesi, diğerini aldığını inkâr etti. Ancak kral bu konuda şüphede iken, Herod'un arkadaşlarından biri kölenin iç ceketinde bir dikiş ve kumaşın katlanmış olduğunu (çünkü iki ceket giymişti) görünce, mektubun bu katlanmış kumaşın içinde olabileceğini tahmin etti; ki bu da doğru çıktı. Böylece mektubu çıkardılar ve içeriği şunlardı: "Acme'den Antipater'e. Babana istediğin gibi bir mektup yazdım. Ayrıca bir kopyasını da Salome'den gelmiş gibi leydim [Livia]'ya gönderdim; bunu okuduğunda, Herod'un kendisine karşı komplo kurduğu için Salome'yi cezalandıracağını biliyorum." Şimdi, Salome'nin leydisine yazdığı iddia edilen bu mektup, anlamı Salome'nin adına, ancak Acme'nin sözleriyle Antipater tarafından yazılmıştı. Mektup şöyleydi: "Acme'den Kral Herod'a. Sana karşı yapılan hiçbir şeyin senden gizlenmemesi için elimden geleni yaptım. Bu yüzden, Salome'nin sana karşı leydime yazdığı bir mektup bulduğumda, bir kopyasını yazdım ve sana gönderdim; kendim için tehlikeye atarak, ama senin yararına. Bunu yazmasının sebebi, Sylleus ile evlenmek istemesiydi." "Öyleyse bu mektubu parçalara ayır ki hayatım tehlikeye girmesin." Akme, Antipater'e bizzat yazmış ve onun emrine uyarak, Salome'nin aniden Herod'a karşı bir komplo kurmuş gibi göstererek kendisinin de Herod'a yazdığını ve Salome'den hanımına gelmiş gibi gösterilen bir mektubun kopyasını gönderdiğini bildirmişti. Akme, Yahudi doğumlu ve Sezar'ın karısı Julia'nın hizmetçisiydi; bunu Antipater'e olan dostluğundan dolayı yapmıştı, çünkü Antipater onu babasına ve teyzesine karşı kötü niyetli planlarında yardımcı olması için büyük bir para hediyesiyle kandırmıştı.

8. Bunun üzerine Herod, Antipater'in inanılmaz kötülüğüne o kadar şaşırdı ki, en önemli konularda kavgacı bir kişi olması, sadece kendisine değil kız kardeşine de komplo kurması ve hatta Sezar'ın kendi hizmetkarlarını bile yoldan çıkarması nedeniyle onu derhal öldürtmeye hazırdı. Salome de göğsünü döverek onu buna teşvik etti.

Machine Translated by Google

Herod, eğer kadının bu şekilde davrandığına dair güvenilir bir tanıklık gösterebilirse, onu öldürmesini emretti. Ayrıca oğlunu çağırdı, bu konu hakkında ona sordu ve eğer mümkünse yalan söylemesini, kendi adına söyleyecek hiçbir şeyi gizlememesini emretti; ve söyleyecek tek bir sözü kalmayınca, her şekilde alçaklığına yakalandığı için, daha fazla gecikmemesini ve bu kötü planlarındaki ortaklarını ifşa etmesini istedi. Böylece her şeyi Antiphilus'un üzerine attı, ancak başka kimseyi ifşa etmedi.

Bunun üzerine Herod o kadar büyük bir üzüntüye kapıldı ki, oğlunu Roma'ya, Sezar'a gönderip bu hain planlarının hesabını vermesini sağlamaya hazırdı. Ancak kısa süre sonra, orada dostlarının yardımıyla içinde bulunduğu tehlikeden kurtulabileceğinden korktu; bu yüzden onu daha önce olduğu gibi bağlı tuttu ve oğlunu suçlamak ve Acme'nin hain planlarında ona verdiği yardımların hesabını vermek üzere Roma'ya daha fazla elçi ve mektup gönderdi, ayrıca daha önce bahsedilen mektupların kopyalarını da gönderdi.

BÖLÜM 6.

HEROD'UN KAPILDIĞI HASTALIK VE YAHUDİLERİN BUNUN ÜZERİNE ÇIKARDIĞI İSYANA DAİR; İSYANA DAİR CEZALANDIRMA.

1. Şimdi Herod'un elçileri Roma'ya aceleyle gittiler; ancak önceden talimat verildiği gibi, kendilerine yöneltilen sorulara verecekleri cevapları gönderdiler. Mektupları da yanlarında götürdüler. Fakat Herod hastalandı ve vasiyetini hazırlayarak krallığını en küçük oğlu [Antipas]'a miras bıraktı; bu da Antipater'in iftiralarının Arkklos ve Filip'e karşı beslediği nefretten kaynaklanıyordu. Ayrıca Sezar'a bin talent, Sezar'ın karısı Julia'ya, Sezar'ın çocuklarına, dostlarına ve azatlı kölelerine beş yüz talent miras bıraktı. Ayrıca parasını, gelirlerini ve topraklarını oğulları ve torunları arasında dağıttı. Ayrıca kız kardeşi Salome'yi de çok zengin etti, çünkü Salome her koşulda ona sadık kalmış ve ona asla zarar verecek kadar pervasız olmamıştı; Yetmiş yaşına yaklaştığı için iyileşme umudunu yitirince, öfkesi arttı ve her fırsatta en şiddetli kızgınlığı gösterdi; bunun sebebi, kendisini hor gördüğünü ve milletin onun talihsizliklerinden memnun olduğunu düşünmesiydi; ayrıca, bir isyanı da hoşnutsuz ediyordu.

Machine Translated by Google

Alt tabakadan bazı erkekler ona karşı kışkırtmada bulundular ve bunun sebebi şöyleydi:

2. Yahudiler arasında en hitabet yeteneğine sahip ve Yahudi yasalarının en ünlü yorumcuları olan, halk tarafından çok sevilen, Saripheus oğlu Yahuda ve Margalothus oğlu Mattbias adında iki kişi vardı; çünkü gençlerin eğitimine büyük önem veriyorlardı ve erdemli olan herkes her gün onların derslerine katılıyordu. Bu kişiler, kralın hastalığının tedavi edilemez olduğunu anlayınca, gençleri kralın atalarının yasalarına aykırı olarak inşa ettiği tüm yapıları yıkmaya ve böylece dindarlık eylemleri için yasanın onlara vereceği ödülleri almaya teşvik ettiler; çünkü Herod'un yasanın yasakladığı şeyleri yapmadaki pervasızlığı yüzünden diğer felaketleri ve insanlık arasında çok nadir görülen bu hastalığı da başına gelmişti. Çünkü Hirodes, kanuna aykırı şeyler yaptırmıştı ve bu yüzden Yahuda ve Matyas tarafından suçlanmıştı; zira kral, tapınağın büyük kapısının üzerine büyük, değerli bir altın kartal dikmiş ve onu tapınağa adamıştı. Şimdi kanun, ona göre yaşamayı düşünenlerin herhangi bir canlı yaratığın suretini (6) veya temsilini dikmelerini yasaklıyor.

Bu bilge kişiler, [öğrencilerini] altın kartalı indirmeye ikna ettiler; ölümle sonuçlanabilecek herhangi bir tehlikeye maruz kalsalar bile, kendilerine önerilen eylemin erdeminin, yaşamın zevklerinden çok daha avantajlı görüneceğini öne sürdüler; çünkü atalarının yasasını korumak ve gözetmek için öleceklerdi; sonsuza dek sürecek bir şöhret ve övgü kazanacaklardı; hem şimdiki nesil tarafından övülecekler hem de gelecek nesillere asla unutulmayacak bir yaşam örneği bırakacaklardı; çünkü ölümün ortak felaketinden, bu tür tehlikelerden kaçınarak yaşayarak kurtulamayız; bu nedenle, erdemli bir davranışa aşık olanların, dünyadan övgü ve şerefle ayrılmalarını sağlayacak bir davranışla o ölümcül anı beklemeleri doğru bir şeydir; ve bu, bizi ölüm tehlikesine sokan cesur eylemler gerçekleştirerek ölümü büyük ölçüde hafifletecektir; Aynı zamanda bu itibarı çocuklarına ve erkek ya da kadın olsun tüm akrabalarına miras bırakacaklar ki bu da daha sonra onlara büyük fayda sağlayacaktır.

Machine Translated by Google

3. Bu adamlar bu tür söylemlerle gençleri bu eyleme teşvik ettiler; kralın öldüğüne dair bir haber de onlara ulaşınca, bu durum bilgelerin ikna olmalarını sağladı; böylece günün tam ortasında oraya gittiler, kartalı indirdiler ve tapınakta çok sayıda insan varken baltalarla parçalara ayırdılar.
Kralın komutanı, bu girişimin ne olduğunu duyunca ve bunun göründüğünden daha büyük bir şey olduğunu sanarak, Tanrı'ya adanmış olanı yıkan kalabalığı durdurmaya yetecek kadar büyük bir asker birliğiyle oraya geldi; böylece, kalabalığın alışılageldiği gibi ihtiyatlı davranmak yerine aptalca bir küstahlıkla bu cüretkar girişime girişmiş ve düzensizlik içinde, kendi çıkarlarına neyin uygun olduğunu düşünmeden hareket edenlerin üzerine beklenmedik bir şekilde saldırdı; böylece, geri kalanlar kaçarken geride kalma cesaretini gösteren kırk kadar genci, bu cüretkar girişimin failleri olan ve onun yaklaşması üzerine geri çekilmeyi utanç verici bulan Yahuda ve Matta ile birlikte yakaladı ve onları kralın huzuruna götürdü. Kralın huzuruna geldiklerinde, kral onlara Tanrı'ya adadığı şeyi yıkmaya cüret edip etmediklerini sorduğunda, "Evet," dediler, "planlananı biz planladık, yapılanı biz yaptık ve bunu da insanlara yakışır erdemli bir cesaretle yaptık; çünkü Tanrı'nın yüceliğine adanmış olan şeylere yardım ettik ve kanunu dinleyerek öğrendiklerimizi yerine getirdik; Musa'nın kendisine önerdiği, Tanrı tarafından öğretilen, yazıp geride bıraktığı kanunları, senin emirlerinden daha değerli görmemize şaşmamalıyız."

"Bu nedenle, haksız bir eylemden dolayı değil, dine olan sevgimizden dolayı öleceğimizin bilincinde olduğumuz için, ölüm cezasına ve bize verebileceğin her türlü cezaya zevkle katlanacağız." Ve böylece hepsi böyle dediler ve cesaretleri, sözlerine ve bu işe gönüllüce girişmelerine denkti. Kral onları bağlattıktan sonra, onları Eriha'ya gönderdi ve Yahudiler arasındaki önde gelen adamları topladı; onlar geldiğinde, onları tiyatroda topladı ve kendisi ayakta duramadığı için bir sedire uzandı ve onlar için uzun zamandır çektiği birçok emeği, tapınağın inşasını ve bunun kendisi için ne kadar büyük bir yük olduğunu anlattı; oysa Asamonealılar, yüz yirmi beş yıllık yönetimleri boyunca,

Machine Translated by Google

Tanrı'nın şerefine böylesine büyük bir işi yapabilecek durumda olduğunu; ayrıca çok değerli bağışlarla süslediğini, bu nedenle kendisine bir anıt bıraktığını ve ölümünden sonra bir şöhret kazandığını umduğunu haykırdı. Sonra, bu adamların hayattayken bile kendisine hakaret etmekten geri durmadıklarını, aksine gündüz vakti ve kalabalığın gözü önünde, adadığı şeye saldırdıklarını ve onu yerle bir ettiklerini haykırdı. Gerçekten de bunu kendisine hakaret etmek için yaptıklarını iddia ettiler; ancak olayı gerçekten düşünen herkes, bunun Tanrı'ya karşı bir saygısızlık olduğunu görecektir.

4. Fakat halk, Hirodes'in barbarca huyundan ve onun kendilerine böyle acımasız davranıp ceza vermesinden korkarak, yapılanların kendi onayları olmadan yapıldığını ve faillerin yaptıklarından dolayı cezalandırılmalarının haklı olduğunu söyledi. Ancak Hirodes, [topluluktaki] diğerlerine daha yumuşak davrandı, fakat bu eylemin kısmen sebebi olarak Matyas'ı başrahiplikten azletti ve yerine Matyas'ın karısının kardeşi Yoazar'ı başrahip yaptı. Şimdi, bu Matyas'ın başrahiplik yaptığı dönemde, Yahudilerin oruç tuttukları o gün için bir başka kişi daha başrahip olarak atandı. Bunun sebebi şuydu: Bu başrahip Matyas, oruç tutulacak günden önceki gece, bir rüyada (7) karısıyla konuşuyor gibi görünüyordu; Ve bu nedenle kendisi bu görevi yerine getiremediği için, akrabası Ellemus'un oğlu Yusuf, bu kutsal görevde ona yardımcı oldu. Fakat Hirodes bu Matyas'ı başrahiplikten mahrum etti ve isyan çıkaran diğer Matyas'ı ve arkadaşlarını diri diri yaktı. Ve o gece ay tutulması oldu. (8)

5. Fakat Hirodes'in hastalığı, günahları yüzünden Tanrı'nın ona verdiği hükümle, şiddetli bir şekilde arttı; çünkü içinde yavaş yavaş bir ateş yanıyordu ki bu ateş dışarıdan dokunulduğunda pek belli olmuyordu, ama içten içe acılarını artırıyordu; çünkü onda şiddetli bir yeme isteği uyandırıyordu ve bu isteğini bir çeşit yiyecekle gidermeden edemiyordu. Bağırsakları da ülserleşmişti ve ağrısının en şiddetli kısmı kalın bağırsağındaydı; ayaklarının etrafında sulu ve şeffaf bir sıvı birikmişti ve karnının alt kısmında da benzer bir durum vardı. Dahası,

Machine Translated by Google

Cinsel organı iltihaplanmış ve kurtlanmıştı; doğrulduğunda ise nefes almakta zorlanıyordu ki bu, nefesinin kötü kokusu ve çabuk geri dönüşü nedeniyle çok iğrençti; ayrıca vücudunun her yerinde kasılmalar geçiriyordu ki bu da gücünü dayanılmaz bir dereceye kadar artırıyordu. Kehanet iddiasında bulunan ve bu tür şeyleri önceden tahmin edebilecek bilgeliğe sahip olanlar, Tanrı'nın bu cezayı krala büyük dinsizliği nedeniyle verdiğini söylüyorlardı; yine de, çektiği acılar kimsenin dayanabileceğinden daha büyük görünse de, iyileşme umudunu koruyordu. Ayrıca doktorlar çağırdı ve onların yardım için önerdikleri şeyleri uygulamaktan geri durmadı, Ürdün Nehri'nin ötesine gitti ve Callirrhoe'deki sıcak hamamlarda yıkandı; bu hamamların suyu, diğer genel faydalarının yanı sıra içilebilir nitelikteydi ve Asphaltiris adı verilen göle akıyordu. Ve doktorlar onu bir keresinde yağ dolu bir kapta yıkamayı uygun gördüklerinde, ölmek üzere olduğu sanıldı; fakat hizmetkarlarının acı dolu feryatları üzerine kendine geldi; ve artık iyileşme umudu kalmayınca, her askere elli drahma ödenmesini emretti; ayrıca komutanlarına ve dostlarına da büyük miktarda para verdi ve tekrar Eriha'ya döndü, orada öyle öfkelendi ki, her şeyi bir deli gibi yapmaya başladı; ve ölüm döşeğinde olmasına rağmen, şu kötü planları kurdu. Bütün Yahudi ulusunun önde gelen adamlarının, nerede yaşarlarsa yaşasınlar, kendisine çağrılmasını emretti. Buna göre, çok sayıda insan geldi, çünkü bütün ulus çağrılmıştı ve herkes bu çağrıyı duymuştu ve onları çağırmak için gönderilen mektupları hor görenlerin cezası ölümdü. Ve şimdi kral, hem masumlara hem de suçlamalara neden olanlara karşı çılgınca bir öfke içindeydi; Ve geldiklerinde, hepsinin hipopodroma kapatılmasını emretti (9) ve kız kardeşi Salome'yi ve kocası Alexas'ı çağırdı ve onlara şöyle dedi: "Acılarım çok büyük olduğu için kısa süre içinde öleceğim; bu ölüm neşeyle karşılanmalı ve herkes tarafından memnuniyetle karşılanmalıdır; fakat beni en çok üzen şey, bir kralın ölümünde insanların genellikle beklediği gibi yas tutulmadan ve ağıt yakılmadan ölecek olmamdır. Çünkü Yahudilerin huyunu biliyordu, ölümü onlar için çok arzu edilen ve son derece kabul edilebilir bir şey olurdu, çünkü yaşamı boyunca ona karşı isyan etmeye ve Tanrı'ya adadığı bağışları kötüye kullanmaya hazırdılar; bu nedenle, bu vesileyle büyük üzüntülerini hafifletmek için ona bir nebze olsun yardım etmeye karar vermeleri gerekiyordu; çünkü eğer

Machine Translated by Google

Onun arzu ettiği şeyde ona rıza göstermeyi reddetmezlerse, cenazesinde büyük bir yas tutulacak ve ondan önce hiçbir kralın yaşamadığı kadar büyük bir yas olacak; çünkü o zaman tüm ulus yürekten yas tutacak, aksi takdirde bu sadece eğlence ve alay konusu olurdu. Bu nedenle, öldüğünü görür görmez, öldüğünü bilmeden hipodromun etrafına askerler yerleştirmelerini ve bu yapılana kadar ölümünü kalabalığa ilan etmemelerini, bunun yerine gözaltındakilerin oklarıyla vurulması emrini vermelerini istedi; ve bu katliamın, onun iki kat sevinmesine neden olacağını; ölürken, onlardan yapmalarını istediği şeyde iradesinin yerine getirileceğinden emin olmasını ve cenazesinde unutulmaz bir yas tutma onuruna sahip olmasını istedi. Bunun üzerine gözlerinde yaşlarla durumundan yakındı ve onlardan, akrabaları olarak gösterdikleri nezaket ve Tanrı'ya olan inançları nedeniyle, cenazesinde bu onurlu yas tutmasına engel olmamalarını rica etti. Onlar da onun emirlerine karşı gelmeyeceklerine söz verdiler.

6. Şimdi herkes bu adamın zihniyetini kolayca anlayabilir; zira o, sadece yaşam sevgisinden dolayı daha önce akrabalarına karşı yaptıklarını yapmaktan zevk almakla kalmamış, aynı zamanda insanlıktan eser olmayan emirleriyle de bunu yapmıştır; zira bu hayattan ayrılırken, tüm milletin yas tutmasını ve en sevdikleri akrabalarının perişan olmasını sağlamıştır; her aileden birinin öldürülmesini emretmiştir, oysa bu kişiler haksız bir şey yapmamış, kendisine karşı bir suç işlememiş veya başka bir suçla suçlanmamışlardır; oysa erdeme önem verenlerin böyle bir zamanda, haklı olarak düşman olarak gördükleri kişilere karşı bile nefretlerini bir kenara bırakmaları alışılmış bir durumdur.

BÖLÜM 7.

HEROD KENDİ ELİYLE İNTİHAR ETME DÜŞÜNCESİNE KAPILIR; VE BİRAZ SONRA ANTİPATER'İN ÖLDÜRÜLMESİNİ EMREDER.

1. O, bu emirleri akrabalarına verirken, Roma'ya Sezar'a gönderdiği elçilerinden mektuplar geldi; bu mektuplarda şunlar yazıyordu:

Machine Translated by Google

Okunduklarında, anlamları şuydu: Sezar, Antipater'in kötü işlerinde Acme'nin rolüne duyduğu öfke nedeniyle onu öldürmüştü; Antipater'e gelince, Sezar, bir baba ve kral olarak davranmayı Herod'a bırakmış ve dilediği gibi onu sürgüne göndermesine veya hayatına son vermesine izin vermişti. Herod bunu duyunca, mektupların içeriğinden duyduğu zevkle biraz daha iyi hissetti ve Acme'nin ölümüne ve oğluna karşı kendisine verilen güce sevindi; ancak acıları çok arttığı için, yiyecek bir şey bulamayınca bayılacak duruma geldi; bu yüzden bir elma ve bir bıçak istedi; çünkü eskiden elmayı kendisi soyup, hemen kesip yeme alışkanlığı vardı.

Bıçağı eline aldığında etrafına bakındı ve kendini bıçaklamaya karar verdi; ve bunu yapacaktı ki, birinci kuzeni Achiabus onu engelledi, elini tuttu ve yüksek sesle bağırdı. Bunun üzerine sarayda acıklı bir ağıt yankılandı ve kral ölmüş gibi büyük bir kargaşa çıktı. Bunun üzerine, babasının öldüğüne gerçekten inanan Antipater, hemen ve tamamen zincirlerinden kurtulmayı ve krallığı daha fazla bir şey yapmadan eline almayı umarak konuşmasında cesaretlendi; bu yüzden gardiyana kendisini serbest bırakması için yalvardı ve bu durumda ona hem şimdi hem de ahirette büyük şeyler vaat etti, sanki şu anda tartışılan tek şey buymuş gibi. Ancak gardiyan, Antipater'in istediğini yapmayı reddetmekle kalmadı, aynı zamanda krala niyetini ve ondan [bu türden] ne kadar çok rica aldığını da bildirdi.

Bunun üzerine, daha önce oğluna karşı onu dizginleyecek hiçbir sevgi veya iyi niyet beslemeyen Herod, gardiyanın söylediklerini duyunca bağırdı, ölüm döşeğinde olmasına rağmen başını yumrukladı, dirseğinin üzerine doğruldu, muhafızlarından bazılarını çağırdı ve onlara Antipater'i hiç vakit kaybetmeden öldürmelerini ve onu Hyrkania'da aşağılayıcı bir şekilde gömmelerini emretti.

BÖLÜM 8.

HEROD'UN ÖLÜMÜ VE VASİYETİ HAKKINDA GÖMÜLME.

1. Ve şimdi Herod, fikrini değiştirip vasiyetini değiştirdi; daha önce krallığı bıraktığı Antipas'ı Celile ve Perea tetrarkı olarak atadı ve krallığı Arklau'ya verdi.

Machine Translated by Google

Ayrıca Gaulonitis, Trachonitis ve Paneas'ı, oğlu ama Arklaus'un (10) öz kardeşi olan Filip'e, tetrarklık adına verdi; ve Jarnnia, Aşdod ve Phasaelis'i kız kardeşi Salome'ye, beş yüz bin [drahma] gümüş parayla birlikte vasiyet etti. Ayrıca akrabalarının geri kalanına da para ve yıllık gelirler vererek, hepsini zengin bir durumda bıraktı. Sezar'a on milyon [drahma] altın para, altın ve gümüş kaplar ve Sezar'ın karısı Julia'ya son derece pahalı giysiler; ve diğer bazılarına beş milyon vasiyet etti. Bunları yaptıktan sonra, Antipater'i öldürttükten beş gün sonra öldü; Antigonus'u öldürttükten sonra otuz dört yıl hüküm sürmüştü; Fakat Romalılar tarafından kral ilan edildikten otuz yedi yıl sonra (11) tüm insanlara karşı eşit derecede büyük bir barbarlık besleyen ve tutkularının kölesi olan bir adamdı; ama doğru olanı düşünmekten uzaktı; yine de, sıradan bir insandan kral olduğu için, herhangi bir insanın sahip olduğu kadar şans tarafından desteklendi; ve on bin tehlikeyle kuşatılmış olmasına rağmen, hepsinden kurtuldu ve çok yaşlı bir yaşa kadar yaşamaya devam etti. Ancak ailesi ve çocukları söz konusu olduğunda, ki kendi görüşüne göre bu konuda da çok şanslıydı, çünkü düşmanlarını alt edebildi, yine de benim görüşüme göre bu konuda çok talihsizdi.

2. Fakat Salome ve Alexas, kralın ölümü henüz duyurulmadan önce, hipodromda kapalı olanları serbest bıraktılar ve kralın onlara kendi topraklarına gidip kendi işleriyle ilgilenmelerini emrettiğini söylediler; bu da millet tarafından büyük bir iyilik olarak görüldü. Kralın ölümü duyurulduğunda ise Salome ve Alexas, askerleri Eriha'daki amfitiyatroda topladılar; ve ilk iş olarak, Herod'un askerlere yazdığı, sadakatleri ve iyi niyetleri için teşekkür ettiği ve kral olarak atadığı oğlu Archelaus'a da aynı sadakat ve iyi niyeti göstermelerini rica ettiği mektubunu okudular. Bundan sonra, kralın mührü kendisine emanet edilmiş olan Ptolemy, Sezar'ın incelediği haliyle geçerli olacak olan kralın vasiyetini okudu; böylece Archelaus hemen kral olarak ilan edildi. Askerler ve komutanları gruplar halinde geldiler ve Herod'a gösterdikleri aynı iyi niyeti ve hizmet etme isteğini ona da göstereceklerine söz verdiler; ve Tanrı'dan ona yardım etmesini dilediler.

Machine Translated by Google

3. Bu iş bittikten sonra, cenaze töreni için hazırlıklara başladılar; Archelaus, babasının mezarına yapılacak cenaze alayının çok görkemli olmasını sağladı.
Buna göre, cenaze töreninin ihtişamını süslemek için tüm süslerini çıkardı. Ceset, çok çeşitli değerli taşlarla işlenmiş altın bir sedye üzerinde taşındı ve hem sedye hem de ceset morla örtüldü; başında bir taç, üzerinde de altın bir taç vardı; ayrıca sağ elinde bir asa tutuyordu. Sedyenin etrafında oğulları ve çok sayıda akrabası vardı; bunların yanında, çeşitli ülkelerine ve mezheplerine göre ayrılmış askerler vardı; ve şu düzene dizilmişlerdi: Her şeyden önce muhafızları, sonra Trakyalılar birliği ve onların ardından Almanlar; ve sonra Galatyalılar birliği, her biri savaş kıyafetleri içinde; ve bunların arkasında, savaşa giderken ve yoklama ustaları ve yüzbaşıları tarafından dizilişte oldukları gibi, tüm ordu yürüyordu; bunların ardından baharat taşıyan beş yüz hizmetlisi geliyordu. Böylece Herodium'a sekiz furlong (12) yol kat ettiler; Çünkü kendi emriyle oraya gömülecekti. Ve böylece Hirodes hayatına son verdi.

4. Archelaus ona o kadar saygı gösterdi ki, yasını yedinci güne kadar sürdürdü; çünkü atalarımızın kanununda bu kadar gün yas tutulması öngörülmüştü. Kalabalığa bir ziyafet verdikten ve araba yolculuğunu bıraktıktan sonra tapınağa çıktı; gittiği her yerde alkışlar ve övgüler aldı, herkes en yüksek sesle alkışlamak için yarışıyordu. Böylece kendisi için yapılmış yüksek bir yere çıktı ve altından yapılmış bir tahta oturdu, kalabalığa nazikçe konuştu ve alkışlarını ve kendisine gösterdikleri iyi niyet işaretlerini ne kadar sevinçle karşıladığını açıkladı; babasının kendilerine yaptığı haksızlıkları hatırlamadıkları için onlara teşekkür etti ve hizmetindeki gayretlerini uygun bir şekilde ödüllendirmek için onlardan geri kalmayacağına söz verdi; Fakat şimdilik kral adını kullanmaktan kaçınması gerektiğini ve bu makamın onurunu ancak Sezar'ın babasının yaptığı vasiyeti onaylayıp kesinleştirmesi halinde alacağını; ve ordunun Eriha'da ona tacı takmak istediğinde, bu çok arzu edilen onuru kabul etmemesinin sebebinin, onu bahşetmekte esas yetkili olan kişinin ona bunu vereceğinin henüz belli olmaması olduğunu; ancak, kabul etmesiyle

Machine Translated by Google

Hükümetin kendisine gösterdiği iyiliğin karşılığını verme yeteneğinden yoksun kalmaması ve ilgili oldukları her konuda babasından her bakımdan daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalışması gerektiğini söyledi. Bunun üzerine kalabalık, her zamanki gibi, bu tür hükümetlere girenlerin ilk günlerinin, onları kabul edenlerin niyetlerini ortaya koyduğunu düşündü; bu nedenle Archelaus onlara ne kadar nazik ve kibar konuşursa, onlar da onu o kadar çok övdüler ve istedikleri şeylerin verilmesi için ona başvurdular. Bazıları yıllık ödemelerinin bir kısmından muaf tutulmasını istedi; diğerleri ise Herod tarafından hapse atılan ve sayıları çok olan, çeşitli zamanlarda hapse atılmış kişilerin serbest bırakılmasını istedi; diğerleri ise kamuya açık olarak alınıp satılan mallara ağır bir şekilde konulan vergilerin kaldırılmasını talep etti. Archelaus onlarla hiçbir konuda çelişmedi, çünkü her şeyi halkın gönlünü kazanmak için yapıyormuş gibi davrandı; bu gönlü, yönetimini koruması yolunda büyük bir adım olarak görüyordu. Bunun üzerine gidip Tanrı'ya kurban sundu ve sonra arkadaşlarıyla ziyafete katıldı.

BÖLÜM 9.

HALK NASIL BİR AYAKLANMA EMRİ VERDİ?
ARCHELAUS VE ROMA'YA NASIL YOLCULUK YAPTI.

1. Bu sırada Yahudilerden bazıları da bir yenilik arayışı içinde bir araya geldiler. Matyas'ı ve onunla birlikte Hirodes tarafından öldürülenleri yas tuttular; Hirodes'ten duyulan korku nedeniyle onlara cenaze töreni düzenlenmemişti; bunlar altın kartalı düşürmekle suçlananlardı. Halk bunun üzerine büyük bir feryat ve ağıt yaktı ve ölenlerin acılarını hafifletmek istercesine krala da bazı sitemlerde bulundu. Halk bir araya gelerek Archelaus'tan, kendilerinden intikam almak için Hirodes tarafından onurlandırılanlara ceza vermesini ve öncelikle Hirodes'in atadığı başrahibi görevden alıp, kanuna daha uygun ve daha saf birini başrahip olarak atamasını istedi. Archelaus, ısrarcı tavırlarından son derece rahatsız olmasına rağmen, bu isteği kabul etti; çünkü kendisi Roma'ya gitmeyi planlıyordu.

Machine Translated by Google

Hemen Sezar'ın onun hakkındaki kararını öğrenmek için harekete geçti. Ancak, ordularının generalini ikna etmesi ve dostlarına verilen ölümün kanuna uygun olduğunu söylemesi için gönderdi; ve bu konulardaki dilekçelerinin kendisine büyük zarar verdiğini, şu an bu tür dilekçeler için uygun zaman olmadığını, Sezar'ın rızasıyla hükümette yer alana ve onlara geri dönene kadar oy birliğiyle karar vermeleri gerektiğini; çünkü o zaman dilekçelerinin içeriği hakkında onlarla birlikte ortaklaşa görüşeceğini; ancak şu anda isyankar kişiler gibi görünmemek için sessiz kalmaları gerektiğini belirtti.

2. Kral bu şeyleri önerdikten ve generaline ne söyleyeceğini bildirdikten sonra onu halkın yanına gönderdi; fakat halk yaygara kopardı ve konuşmasına izin vermedi, böylece hem kendisini hem de daha birçok kişiyi can güvenliği açısından tehlikeye attı. Çünkü onlar, yöneticilerine itaat etmekten çok kendi isteklerinin yerine getirilmesini önemsiyorlardı; Herod hayattayken en sevdiklerini kaybetmeyi, öldüğünde ise suçluların cezalandırılmasını sağlayamamayı dayanılmaz bir şey olarak görüyorlardı. Bu yüzden şiddet içeren bir şekilde planlarını uygulamaya koydular ve kendilerini memnun eden her şeyi meşru ve doğru sandılar; ne tür tehlikelerle karşı karşıya kaldıklarını öngörmekte beceriksizdiler. Böyle bir şeyden şüphelendikleri halde, düşmanları olarak gördükleri kişileri cezalandırmaktan duydukları o anki zevk, tüm bu düşüncelerin önüne geçti; Archelaus onlara konuşmak için birçok kişi gönderse de, onları onun gönderdiği elçiler olarak değil, öfkelerini yatıştırmak için kendi istekleriyle gelen kişiler olarak gördüler ve içlerinden birinin konuşmasına izin vermediler. İsyan da büyük bir öfke içinde olanlar tarafından yapıldı; ve kalabalığın onlara bu kadar hızlı bir şekilde koşmasından, isyancı uygulamalarda daha da ilerledikleri açıktı.

3. Şimdi, atalarının kanununun Yahudiler için bu zamanda belirlediği, Mısır'dan kurtuluşlarının anısı olan ve Fısıh (13) olarak adlandırılan mayasız ekmek bayramının yaklaşmasıyla, büyük bir istekle kurbanlar sunarlar; ve diğer herhangi bir bayramdan daha fazla sayıda kurban kesmeleri istenir; ve bir

Machine Translated by Google

Sayısız insan, Tanrı'ya ibadet etmek için ülkenin içinden, hatta sınırlarının ötesinden bile oraya geldi. İsyancılar, kanun öğretmenleri olan Yahuda ve Matyas'ı kınadılar ve tapınakta bir araya gelip bol bol yemek yediler, çünkü bu isyancılar yiyecek dilenmekten utanmıyorlardı. Archelaus, bu adamların çılgınlığı yüzünden korkunç bir şeyin ortaya çıkmasından korktuğu için, isyancıların şiddet içeren girişimlerini bastırmak üzere, tüm kalabalığın benzer bir çılgınlığa kapılmasını önlemek amacıyla, silahlı bir alay ve onlarla birlikte bin kişilik bir birliğin komutanını gönderdi; ve onlara, diğerlerinden çok daha açık bir şekilde isyancı olan ve daha fazla kargaşa çıkaranları bulurlarsa, onları kendisine getirmelerini emretti. Ancak kanun öğretmenleri yüzünden isyancılar, halkı planlarında cesaretlendirmek için kullandıkları gürültü ve bağırışlarla halkı kızdırdılar; Böylece askerlere saldırdılar, yanlarına gelip çoğunu taşladılar; bazıları yaralı halde kaçtı, aralarında komutanları da vardı. Bunu yaptıktan sonra, ellerinde olan kurbanlara geri döndüler. Archelaus, tüm yönetimi korumanın tek yolunun bu saldırıyı gerçekleştirenleri ortadan kaldırmak olduğunu düşündü; bu yüzden tüm orduyu üzerlerine gönderdi ve tapınağın dışında çadır kuranların tapınak içindekilere yardım etmesini engellemek ve tehlikeden kurtulduklarını düşünen piyadelerden kaçanları öldürmek için süvarileri gönderdi; bu süvariler üç bin adamı öldürdü, geri kalanlar ise komşu dağlara kaçtı. Bunun üzerine Archelaus, hepsine evlerine çekilmeleri için bir duyuru yapılmasını emretti; böylece, daha kötü bir şeyin olacağından korkarak, festivali terk ettiler, oysa bu kadar cesur davranmalarının nedeni eğitim eksikliğiydi. Böylece Arkelaus annesiyle birlikte denize indi ve yanına Nikolaus, Ptolemy ve birçok arkadaşını aldı; kardeşi Filip'i ise hem kendi ailesine hem de kamuya ait her şeyin yöneticisi olarak bıraktı. Onunla birlikte Herod'un kız kardeşi Salome de çocuklarını ve birçok akrabasını yanına alarak yola çıktı; bu akrabalar, görünüşte Arkelaus'a krallığı ele geçirmesinde yardım etmek için gitseler de, gerçekte ona karşı çıkmak ve özellikle tapınakta yaptıklarından yüksek sesle şikayet etmek için gittiler. Ancak Sezar'ın Suriye işlerinden sorumlu kâhyası Sabinus, Herod'un mallarını korumak için aceleyle Yahudiye'ye giderken Sezariye'de Arkelaus ile karşılaştı; ancak o sırada Varus (Suriye başkanı) geldi ve onu durdurdu.

Machine Translated by Google

Onları rahatsız etmesini engellemek için, çünkü o, Ptolemy aracılığıyla Archelaus tarafından çağrılmıştı. Sabinus, Varus'a duyduğu saygıdan dolayı, Yahudiler arasında bulunan kalelerin hiçbirini ele geçirmedi ve içlerindeki hazineleri de mühürlemedi; Sezar'ın bu konudaki kararını açıklayana kadar Archelaus'un onları elinde tutmasına izin verdi; böylece bu sözü üzerine Sezar'da kaldı. Ancak Archelaus Roma'ya yelken açtıktan ve Varus Antakya'ya taşındıktan sonra, Sabinus Kudüs'e gitti ve kralın sarayını ele geçirdi. Ayrıca garnizon muhafızlarını ve Herod'un mallarından sorumlu olan herkesi çağırdı ve ellerindekilerin hesabını vermelerini isteyeceğini kamuoyuna açıkladı; ve kaleleri istediği gibi elden çıkardı; ancak onları koruyanlar, Archelaus'un kendilerine emrettiği şeyleri ihmal etmediler, her şeyi kendilerine emredildiği şekilde korumaya devam ettiler; Ve onların bahanesi, hepsini Sezar için sakladıklarıydı.

4. Aynı zamanda, Herod'un diğer oğlu Antipas da, Salome'nin kendisine verdiği sözlerle cesaretlendirilerek, yönetimi ele geçirmek amacıyla Roma'ya yelken açtı; Herod, önceki vasiyetinde kendisini kral olmaya en layık kişi olarak gördüğü ve bu vasiyetin sonraki vasiyetinden daha geçerli sayılması gerektiği için, Antipas'ın Archelaus'tan çok daha dürüst ve bu yetki için daha uygun bir adam olduğu söyleniyordu. Antipas ayrıca annesini ve Herod'un en saygın dostu olan ve şimdi Antipas için hevesli olan Nikolas'ın kardeşi Ptolemy'yi de yanına aldı; ancak onu krallığı ele geçirmeye en çok teşvik eden kişi, zekâsıyla tanınan ve krallığın işlerinden sorumlu olan hatip İreneus oldu. Bazıları ona, babasının vasiyetiyle kral ilan edilmiş olan ağabeyi Archelaus'a boyun eğmesini tavsiye ettiğinde, bunu yapmayı reddetti. Roma'ya geldiğinde ise tüm akrabaları ona karşı ayaklandı; bu, ona duydukları iyi niyetten değil, Archelaus'a duydukları nefretten kaynaklanıyordu; her ne kadar en çok özgürlüklerini kazanmayı ve bir Roma valisinin yönetimine girmeyi isteseler de, buna çok büyük bir muhalefetle karşılaşınca Antipas'ı Archelaus'a tercih ettiler ve krallığı onun için elde etmek amacıyla ona katıldılar. Sabinus da mektuplarla Archelaus'u Sezar'a şikayet etti.

Machine Translated by Google

5. Archelaus, krallık üzerindeki hakkını ve babasının vasiyetini, Herod'un para hesaplarıyla birlikte Sezar'a gönderdiğinde ve Herod'un mührünü getiren Ptolemy ile birlikte, Sezar olayın böyle olacağını bekliyordu; fakat Sezar bu belgeleri, Varus ve Sabinus'un mektuplarını, para hesaplarını ve krallığın yıllık gelirlerini okuduktan ve Antipas'ın da krallık üzerinde hak iddia etmek için mektuplar gönderdiğini anladıktan sonra, arkadaşlarını bir araya çağırdı, onların görüşlerini almak için, aralarında Agrippa'nın oğlu ve evlat edindiği kızı Julia'nın oğlu Caius'u da çağırdı, onu en öne oturttu ve isteyen herkesin önlerindeki meseleler hakkında düşüncelerini dile getirmesini istedi. Salome'nin oğlu, çok kurnaz bir hatip ve Archelaus'un amansız düşmanı olan Antipater, öncelikle şu konuda konuştu: Archelaus'un şimdi krallığın kendisine verilmesini istemesinin gülünç olduğunu, çünkü aslında Sezar ona vermeden önce krallık üzerindeki gücü zaten ele geçirdiğini; Yahudi bayramında birçok kişiyi öldürmedeki cesur eylemlerine atıfta bulunduğunu; eğer adamlar haksızlık yapmışlarsa, cezalandırılmalarının ülke dışında olan ancak onları cezalandırma yetkisine sahip olanlara bırakılmasının uygun olduğunu, kral olduğunu iddia eden birinin Sezar'a zarar verdiğini, Sezar tarafından kendisine verilmeden önce bu yetkiyi gasp ettiğini; ancak eğer kendisini sıradan bir kişi olarak kabul ediyorsa, durumunun çok daha kötü olduğunu, çünkü krallık için başvuran birinin, Sezar'dan zaten mahrum bıraktığı (kendisine aldığı) bu gücün kendisine verilmesini hiçbir şekilde bekleyemeyeceğini söyledi. Ayrıca onu sert bir şekilde eleştirdi ve ordudaki komutanları değiştirmesini, kraliyet tahtına önceden oturmasını ve davaları karara bağlamasını, sanki bir kralmış gibi yapmasını kınadı. Ayrıca, kamuya açık bir şekilde kendisine dilekçe verenlere yaptığı tavizleri ve Sezar tarafından krallığa yerleşmiş olsaydı hayal bile edemeyeceği türden şeyleri yapmasını da eleştirdi. Hipodromdaki mahkumların serbest bırakılmasını ve kesin olarak onun tarafından yapılmış olan veya yapıldığına inanılan ve kolayca inanılabilecek birçok şeyi de ona atfetti; çünkü bunlar genellikle genç erkekler ve iktidar arzusuyla hükümeti çok erken ele geçirenler tarafından yapılan türden şeylerdi. Ayrıca babasının cenaze töreninde yas tutmamasını ve öldüğü gece neşeli toplantılar düzenlemesini de suçladı; ve kalabalığın bu yüzden kışkırtıldığını söyledi.

Machine Translated by Google

Bir kargaşa çıkarmaktan bahsediyordu: ve eğer Archelaus, kendisine bu kadar büyük iyilikler yapmış ve böylesine büyük şeyler miras bırakmış olan ölmüş babasına, gündüzleri bir tiyatro oyuncusu gibi gözyaşı döküyormuş gibi yaparak, geceleri ise hükümeti ele geçirdiği için neşelenerek karşılık verebilirse, Sezar ona krallığı verirse, babasına karşı olduğu gibi Sezar'a karşı da aynı Archelaus gibi görünecektir; çünkü o zaman, sanki bir düşmanı ölmüş gibi dans edip şarkı söylüyordu, oysa o, kendisine bu kadar yakın akraba olan ve kendisine bu kadar büyük iyilik yapmış birinin cenazesine götürülüyormuş gibi davranıyordu. Ama en büyük suçun şu olduğunu söyledi: Şimdi Sezar'ın izniyle hükümeti elde etmek için onun huzuruna çıkmış, oysa daha önce her şeyde, her şeye hükmeden Sezar'ın kendisini hükümette kesin olarak görevlendirmesi gibi davranmıştı. Savunmasında en çok vurguladığı şey, tapınak çevresindekilerin katledilmesi ve bunun, bayramda yapıldığı gibi, dinsizce bir eylem olmasıydı; ve bu insanların, bir kısmı yabancı, bir kısmı da kendi ülkelerinden olanların, kurban gibi katledilmesi, tapınağın ölü bedenlerle dolmasıydı: ve tüm bunlar, bir yabancı tarafından değil, meşru kral unvanına sahip olduğunu iddia eden biri tarafından, doğasının onu yönlendirdiği ve tüm insanlar tarafından nefret edilen kötü tiranlığı tamamlamak için yapılmıştı. Bu nedenle babası, aklı başında olduğu zamanlarda onu krallıkta halefi yapmayı asla hayal etmemişti, çünkü onun huyunu biliyordu; ve önceki ve daha güvenilir vasiyetinde, rakibi Antipas'ı halef olarak atamıştı; ancak Archelaus, babası tarafından hem bedenen hem de zihnen ölüm döşeğindeyken bu göreve çağrılmıştı; Antipas, aklı başında ve kendi işlerini yönetebilecek kadar güçlü bir bedene sahipken tahta çağrılmıştı; ve eğer babası da daha önce onun hakkında şimdi gösterdiği gibi bir düşünceye sahipse, yine de Sezar'ı krallığı yönetme yetkisinden (ki bu yetkisi haklıydı) mahrum ederek ve sıradan bir kişi iken tapınakta yurttaşlarına korkunç bir katliam yapmaktan çekinmeyerek, nasıl bir kral olabileceğine dair yeterli bir örnek vermiştir.

6. Antipater bu konuşmayı yaptıktan ve Archelaus'un akrabalarından birçok şahit getirerek söylediklerini doğruladıktan sonra savunmasını sonlandırdı. Bunun üzerine Nicolaus, Archelaus'u savunmak için ayağa kalktı ve "Tapınakta yapılanların, öldürülenlerin niyetinden ziyade, öldürülenlerin niyetine atfedilmesi daha doğru olurdu" dedi.

Machine Translated by Google

Archelaus'un otoritesine dayanarak; bu tür şeylerin yazarlarının sadece kendi kendilerine verdikleri zararlarda değil, aynı zamanda aklı başında kişileri onlardan intikam almaya zorlamalarında da kötü oldukları açıktır. Şimdi, bunların muhalefet adı altında yaptıkları şeyin, aslında Archelaus'a karşı bir bahane altında yapıldığı, ancak gerçekte Sezar'ın kendisine karşı yapıldığı açıktır; çünkü Archelaus tarafından gönderilen ve sadece onların yaptıklarına son vermek için gelen kişilere karşı kötü niyetli bir şekilde saldırdılar ve onları öldürdüler. Ne Tanrı'ya ne de Antipater'in Archelaus'a olan düşmanlığından veya erdem ve adalete olan nefretinden dolayı himaye etmekten utanmadığı bayrama saygı duymadılar. Çünkü bu tür kargaşaları başlatan ve bu tür haksız eylemlere ilk başlayanlar, onları cezalandıranları kendi istekleri dışında bile silahlanmaya zorlayan kişilerdir. Böylece Antipater, yapılanların geri kalanını, suçlayıcıların danışmanlarının hepsine atfediyor; Burada haksızlıkla suçlanan hiçbir şey, yazarları olarak onların çıkarlarından kaynaklanmadıkça yapılmamıştır; bu şeyler kendi başlarına kötü değildir, sadece Archelaus'a zarar vermek için öyle gösterilmiştir. Bu adamların, kendi akrabaları olan, babalarının hamisi olan, onlarla yakından tanışık olan ve her zaman dostluk içinde yaşamış bir adama zarar verme eğilimleri böyledir; çünkü bu vasiyetname, kral aklı başında iken yapılmıştır ve bu nedenle önceki vasiyetnamesinden daha yetkili olmalıdır; ve bunun nedeni, Sezar'ın burada yer alan her şeyin hakimi ve düzenleyicisi olarak bırakılmış olmasıdır; Sezar'a gelince, Herod'un tüm yaşamı boyunca her fırsatta onunla birlikte iktidarın ortakları olmuş, ancak yine de onun kararını zedelemeye gayret eden, üstelik kendileri de akrabalarına (Archelaus'un gösterdiği gibi) aynı saygıyı göstermemiş olan bu adamların haksız davranışlarını asla taklit etmeyecektir. Bu nedenle Sezar, tamamen desteklediği, dostu ve müttefiki olan ve onaylaması kendisine emanet edilen bir adamın vasiyetini geçersiz kılmayacaktır; Sezar'ın tüm dünyada bilinen ve tartışılmayan erdemli ve dürüst karakteri de, tahtı iyi bir oğluna ve Sezar'ın dürüst kararına sığınan birine bırakmışken, bir kralı deli ve aklını yitirmiş olarak kınayarak bu adamların kötülüğünü taklit etmeyecektir. Herod'un halef konusunda hiçbir zaman yanılmış olması mümkün değil; zira her şeyi Sezar'ın kararına bırakacak kadar basiret göstermiştir."

Machine Translated by Google

7. Nicolaus bu şeyleri Sezar'ın önüne serdikten sonra savunmasını bitirdi; bunun üzerine Sezar, Archelaus'a o kadar nazik davrandı ki, ayaklarına kapanan Archelaus'u ayağa kaldırdı ve krallığı hak ettiğini söyledi; ve kısa süre sonra, Archelaus'un lehine o kadar çok etkilendiğini, babasının vasiyetinde belirtilenden ve Archelaus'un menfaatine olandan başka bir şekilde hareket etmeyeceğini bildirdi. Ancak, Archelaus'a kendisine güvenle güvenebilmesi için bu cesaretlendirmeyi yaparken, onun hakkında kesin bir karar vermedi; ve meclis dağıldığında, krallığı Archelaus'a mı vereceğine yoksa Herod'un tüm soyuna mı paylaştıracağına kendi kendine karar verdi; çünkü hepsi geçimlerini sağlamak için çok fazla yardıma ihtiyaç duyuyordu.

BÖLÜM 10.

SABINUS'A KARŞI BİR İSYAN; VE VARUS NASIL
BU ESERİN YAZARLARINI CEZALANDIRDI.

1. Ancak bu meseleler çözüme kavuşturulmadan önce, Archelaus'un annesi Malthace hastalandı ve öldü; Suriye başkanı Varus'tan da Yahudilerin isyanı hakkında Sezar'ı bilgilendiren mektuplar geldi; çünkü Archlaus gemiye bindikten sonra tüm ülke karışıklık içindeydi.
Varus, orada bizzat bulunduğu için, karışıklığın faillerini cezalandırdı; ve onları büyük ölçüde bu büyük isyandan alıkoyduktan sonra, Yahudileri sakin tutmak için ordusunun bir lejyonunu Kudüs'te bırakarak Antakyalılara doğru yola çıktı; çünkü Yahudiler artık yeniliğe çok düşkündüler. Ancak bu, isyanlarına son vermek için hiçbir işe yaramadı; çünkü Varus gittikten sonra, Sezar'ın valisi Sabinus geride kaldı ve orada kalan güçlerin kalabalıklarıyla kendisini koruyacaklarına güvenerek Yahudileri büyük ölçüde sıkıntıya soktu; onları kullandı ve muhafızları olarak silahlandırdı, böylece Yahudilere öyle büyük bir zulüm ve huzursuzluk verdi ki sonunda isyan ettiler; çünkü kaleleri ele geçirmek için güç kullandı ve kazanç sevgisi ve olağanüstü açgözlülüğü nedeniyle kralın parasını zorla ele geçirmek için büyük bir gayretle arama yaptı.

2. Fakat atalarımızın zamanından beri kutladığımız bir bayram olan Pentekost yaklaşırken, on binlerce erkek bir araya geldi.

Machine Translated by Google

Birlikte gelmişlerdi; sadece festivali kutlamak için değil, Sabinus'un deliliğine ve onlara yaptığı haksızlıklara duydukları öfke nedeniyle de gelmişlerdi.
Orada çok sayıda Galileli, İdumeli ve Eriha'dan gelen birçok adam ve Ürdün nehrini geçip o bölgelerde yaşayan başkaları vardı. Bu kalabalığın tamamı diğerlerine katıldı ve Sabinus'tan intikam almak için ona saldırmada diğerlerinden daha istekliydi; bu yüzden kendilerini üç gruba ayırdılar ve şu yerlere kamp kurdular: - bir kısmı hipodromu ele geçirdi ve diğer iki gruptan biri tapınağın kuzeyinden güneyine, doğu tarafına yerleşti; üçüncü grup ise kralın sarayının bulunduğu şehrin batı kısmını tuttu. Amaçları tamamen Romalıları kuşatmak ve onları her yönden çevrelemekti. Sabinus bu adamların sayısından ve kararlılığından korkuyordu; canlarına pek önem vermiyorlardı, ancak yenilmemeyi çok istiyorlardı, düşmanlarını yenmeyi ise bir güç noktası olarak görüyorlardı; Bu yüzden hemen Varus'a bir mektup gönderdi ve her zamanki gibi ona çok baskı yaptı ve geride bıraktığı kuvvetlerin yakın tehlikede olduğunu ve muhtemelen çok geçmeden ele geçirilip parçalanacağını belirterek, yardımına çabuk gelmesi için yalvardı; kendisi ise Kral Herod'un kardeşi Phasaelus'un onuruna inşa edilmiş ve Partlar onu ölüme götürdüklerinde bu şekilde anılan Phasaelus kalesinin en yüksek kulesine çıktı. (14)
Böylece Sabinus oradan Romalılara Yahudilere saldırmaları için işaret verdi, ancak kendisi dostlarının yanına inmeye bile cesaret edemedi ve diğerlerinin onun açgözlülüğü yüzünden önce ölmeye cesaret edeceklerini düşündü. Ancak Romalılar oraya bir baskın yapmaya cesaret ettiler ve korkunç bir savaş çıktı; Her ne kadar Romalılar rakiplerini yenmiş olsalar da, Yahudiler, kendilerine yapılan o korkunç katliamı gördüklerinde bile kararlılıklarından vazgeçmediler; aksine, tapınağın dış avlusunu çevreleyen ve büyük bir çatışmanın devam ettiği manastırlara çıktılar ve Romalılara kısmen elleriyle, kısmen de sapanlarıyla taş attılar, çünkü bu tür eylemlere oldukça alışkınlardı. Ayrıca, saf halindeki tüm okçular da Romalılara büyük zarar verdiler, çünkü diğerlerinden daha yüksek bir yerden ustaca ok atıyorlardı ve diğerleri ne yapacaklarını bilemiyorlardı; çünkü oklarını Yahudilere yukarı doğru atmaya çalıştıklarında, oklar onlara ulaşamıyordu, öyle ki Yahudiler

Machine Translated by Google

Düşmanları için çok zordu. Ve bu tür bir savaş uzun süre devam etti, sonunda olanlardan büyük ölçüde rahatsız olan Romalılar, manastırları o kadar gizlice ateşe verdiler ki, üzerlerinde olanlar bunu fark etmediler. Bu ateş (15) çok miktarda yanıcı maddeyle beslenerek manastırların çatısını hemen tutuşturdu; böylece zift ve balmumuyla dolu ve üzerine balmumuyla altın döşenmiş olan ahşap, alevlere hemen teslim oldu ve en yüksek değer ve saygınlığa sahip olan bu büyük yapılar tamamen yok oldu, çatıda olanlar ise beklenmedik bir şekilde aynı anda öldüler; çünkü çatı çökerken, bu adamlardan bazıları onunla birlikte düştü ve diğerleri onları kuşatan düşmanları tarafından öldürüldü. Hayatlarını kurtarma umudundan ve etraflarını saran sefalet karşısındaki şaşkınlıktan umutsuzluğa kapılan, ya kendilerini ateşe atan ya da kılıçlarına saplanarak sefaletlerinden kurtulan çok daha fazla insan vardı. Ancak aynı yoldan geri çekilerek kaçanlar, silahsız oldukları ve cesaretleri tükendiği için Romalılar tarafından öldürüldüler; vahşi öfkeleri artık onlara yardımcı olamıyordu, çünkü zırhları yoktu; öyle ki çatının tepesine çıkanlardan hiçbiri kurtulamadı. Romalılar ayrıca, kendilerine yer açan ateşin içinden geçerek kutsal paranın saklandığı hazineyi ele geçirdiler; bunun büyük bir kısmı askerler tarafından çalındı ve Sabinus açıkça dört yüz talent aldı.

3. Fakat Yahudilerin dostlarının bu savaşta ölmesi ve tapınakta Tanrı'ya adanmış paranın yağmalanması onları üzdü. Bu nedenle, en iyi birlik içinde kalan ve en savaşçı olan birlik sarayı kuşattı ve onu ateşe verip içindekilerin hepsini öldürmekle tehdit etti. Yine de onlara hemen dışarı çıkmalarını emrettiler ve eğer bunu yaparlarsa ne onlara ne de Sabinus'a zarar vermeyeceklerini söylediler; bunun üzerine kralın askerlerinin büyük bir kısmı onlara katıldı, Rufus ve Gratus ise yanlarında Herod'un ordusunun en savaşçı ve güçlü üç bin askeriyle birlikte Romalılara katıldılar. Rufus komutasındaki bir süvari birliği de Romalılara katıldı. Ancak Yahudiler kuşatmaya devam ettiler, saray duvarlarının altına tüneller kazdılar ve karşı tarafa geçenlerden, şimdi kurtarma için böylesine uygun bir fırsat yakalamışken kendilerine engel olmamalarını rica ettiler.

Machine Translated by Google

Ülkelerinin kadim özgürlüğü; ve Sabinus, gerçekten de askerleriyle birlikte gitmeyi arzuluyordu, ancak onlara daha önce verdiği zararlar nedeniyle düşmana güvenemiyordu; ve onların bu büyük [sözde] hoşgörüsünü, onlarla işbirliği yapmaması için bir gerekçe olarak gördü; ve böylece, Varus'un geleceğini beklediği için kuşatmayı sürdürdü.

4. O sırada Yahudiye'de on binlerce başka karışıklık vardı; bunlar kargaşa gibiydi, çünkü birçoğu ya kendilerine kazanç sağlamak umuduyla ya da Yahudilere düşmanlık besleyerek savaşçı bir tavır takınmıştı. Özellikle, Herod'un daha önce dağıtılmış olan iki bin eski askeri, Yahudiye'de bir araya gelerek kralın birliklerine karşı savaştılar; Herod'un birinci kuzeni Akiyabus onlara karşı çıksa da, bu adamların askeri becerisiyle ovalardan dağlık bölgelere sürülen Akiyabus, oradaki sığınaklarda saklanarak elinden geldiğince tasarruf etti.

5. Ayrıca, soyguncuların başı olan Hezekiya'nın oğlu Yahuda da vardı (16) ; Hezekiya çok güçlü bir adamdı ve Hirodes tarafından büyük zorlukla yakalanmıştı. Bu Yahuda, Celile'deki Sepphoris civarında ahlaksız bir grup adam topladı, saraya saldırdı ve orada saklanan tüm silahları ele geçirdi, yanındakilerin her birini bunlarla silahlandırdı ve orada kalan parayı da götürdü; yanına gelenleri parçalayıp yırtarak herkese korkunç bir hale geldi; ve tüm bunları kendini yükseltmek ve kraliyet makamına duyduğu hırslı arzu nedeniyle yaptı; ve bunu savaşta gösterdiği erdemli becerisinin değil, yaptığı aşırı zararların ödülü olarak elde etmeyi umuyordu.

6. Ayrıca, Kral Herod'un kölesi olan, ancak diğer yönlerden yakışıklı, uzun boylu ve güçlü bir kişi olan Simon da vardı; kendi sınıfından olanlardan çok daha üstün biriydi ve kendisine büyük işler emanet edilmişti. Bu adam, işlerin düzensizleştiği bir dönemde yükseldi ve halkın bir kısmı yanında dururken başına bir taç takacak kadar cüretkar davrandı; halk tarafından kral ilan edildi ve kendisini bu makama herkesten daha layık gördü. Eriha'daki kraliyet sarayını yaktı ve içinde kalanları yağmaladı.

Machine Translated by Google

Ayrıca ülkenin çeşitli yerlerindeki kralın birçok evini ateşe verdi ve tamamen yerle bir etti; yanındakilerin de içlerinde kalanları yağmalamasına izin verdi. Eğer derhal durdurulması için önlem alınmasaydı, daha büyük işler de yapacaktı; çünkü Gratus, bazı Romalı askerlerle birleşip, yanındaki güçlerle Simon'la karşılaştı ve uzun ve büyük bir çatışmanın ardından, düzensiz bir şekilde savaşan ve becerikli olmaktan çok cesurca savaşan Perea'dan gelenlerin önemli bir kısmı yok edildi. Simon bir vadiden kaçarak kendini kurtarmış olsa da, Gratus onu yakaladı ve başını kesti. Ürdün Nehri kıyısındaki Amathus'taki kraliyet sarayı da, Simon'a ait olanlar gibi, bir araya gelen bir grup adam tarafından yakıldı. Böylece milletin üzerine büyük ve vahşi bir öfke yayıldı; çünkü halkı düzende tutacak bir kralları yoktu ve isyancıları hizaya getirmek için gelen yabancılar, tam tersine, onlara verdikleri zararlar ve işlerini açgözlülükle yönetmeleri nedeniyle onları daha da alevlendirdiler.

7. Fakat Athronges, atalarının saygınlığıyla ya da sahip olduğu büyük servetle öne çıkmayan, her bakımdan sadece bir çoban olan ve kimse tarafından tanınmayan bir kişiydi; ancak uzun boylu olması ve ellerinin gücü bakımından diğerlerinden üstün olması nedeniyle kral olmaya cüret etti. Bu adam, başkalarına sıradan zararlardan daha fazlasını yapmayı o kadar tatlı bir şey olarak gördü ki, öldürülse bile, böylesine büyük bir plan uğruna hayatını kaybetmekten pek de endişe duymadı. Ayrıca, kendileri de uzun boylu olan ve ellerinin gücü bakımından diğerlerinden üstün olduğuna inanılan dört kardeşi vardı ve bu nedenle büyük işler hedeflemeye teşvik edildiler ve güçlerinin krallığı korumalarına yardımcı olacağına inanıyorlardı. Bunların her biri kendi adamlarından oluşan bir birliğe hükmediyordu; çünkü onlara katılanlar çok kalabalıktı. Her biri aynı zamanda komutandı; Fakat savaşa geldiklerinde ona bağlıydılar ve onun için savaştılar; o ise başına bir taç taktı ve ne yapılması gerektiği konusunda görüşmek üzere bir meclis topladı; her şey onun isteğine göre yapıldı. Bu adam uzun süre iktidarını korudu; kral diye de anıldı ve istediğini yapmasına engel olacak hiçbir şey yoktu. O da, kardeşleri gibi, hem Romalılardan hem de kralın kuvvetlerinden çok sayıda kişiyi öldürdü ve yönetti.

Machine Translated by Google

Her birine aynı nefretle yaklaştılar. Kralın güçlerine, Herod'un yönetimi altında izin verilen ahlaksız davranışları yüzünden saldırdılar; Romalılara ise, onlardan yakın zamanda gördükleri zararlar yüzünden saldırdılar. Ancak zamanla her türden insana karşı daha acımasız oldular ve hiç kimse bu isyanlardan birinden veya diğerinden kurtulamadı, çünkü bazılarını kazanç umuduyla, diğerlerini ise sadece insan öldürme alışkanlığından dolayı öldürdüler. Bir keresinde Emmaus'ta orduya tahıl ve silah getiren bir Roma birliğine saldırdılar ve birliğin komutanı olan yüzbaşı Arius'a saldırdılar ve en iyi kırk piyadesini vurdular; ancak geri kalanlar bu katliamdan korktular ve ölülerini geride bıraktılar, ancak kralın askerleriyle birlikte yardıma gelen Gratus sayesinde kendilerini kurtardılar. Şimdi bu dört kardeş, bu tür seferlerle savaşı uzun süre sürdürdüler ve Romalılara çok üzüntü verdiler; ancak kendi uluslarına da büyük zarar verdiler. Yine de daha sonra boyun eğdirildiler; içlerinden biri Gratus ile, diğeri Ptolemy ile savaşta öldü; Archelaus ayrıca en büyüğünü esir aldı; sonuncusu ise diğerlerinin talihsizliğinden o kadar üzüldü ve ordusunun hastalık ve sürekli çalışmayla yıprandığını, kendisini kurtarmanın artık hiçbir yolu kalmadığını o kadar açıkça gördü ki, Tanrı'ya verdiği söz ve yeminle (hayatını kurtarmak için) Archclaus'a teslim oldu. Ancak bunlar epey bir süre sonra gerçekleşti.

8. Yahudiye artık soygunlarla doluydu; isyancıların çeşitli grupları kendilerine önderlik edecek birini bulduklarında, halka zarar vermek amacıyla hemen kral ilan ediyorlardı. Gerçekten de, küçük ölçüde ve önemsiz konularda Romalılara zarar verdiler; ancak kendi halklarına karşı işledikleri cinayetler uzun süre devam etti.

9. Varus, Sabinus'un kendisine yazdığı mektupla Yahudiye'nin durumunu öğrenir öğrenmez, orada bıraktığı lejyonu için endişelendi; bu yüzden diğer iki lejyonu (çünkü Suriye'ye ait toplam üç lejyon vardı) ve dört süvari birliğini, kralların veya bazı tetrarkların kendisine sağladığı çeşitli yardımcı kuvvetlerle birlikte alarak, o sırada Yahudiye'de kuşatma altında olanlara yardım etmek için olabildiğince hızlı bir şekilde yola çıktı. Ayrıca bu sefere gönderilen herkesin Ptolemais'e aceleyle gitmesini emretti. Berytus halkı da ona bin beş yüz yardımcı asker verdi.

Machine Translated by Google

Şehirlerinden geçerken, Arabistan Petrea kralı Aretas da Herod'a duyduğu nefret ve Romalıların gözüne girmek için, piyade ve süvarilerinin yanı sıra ona hatırı sayılır bir yardım gönderdi; ve tüm kuvvetlerini topladıktan sonra, bir kısmını oğluna ve bir dostuna emanet ederek, onları Ptolemais'in yakınlarında bulunan Celile'ye bir sefere gönderdi; düşmana saldırdılar, onları kaçırdılar, Sepphoris'i ele geçirdiler, sakinlerini köleleştirdiler ve şehri yaktılar. Ancak Varus, tüm ordusuyla Samarya'ya doğru yürüyüşüne devam etti; yine de o şehrin adını taşıyan şehre karışmadı, çünkü o şehir isyancılara hiç katılmamıştı; bunun yerine, Ptolemais'e ait olan ve adı Arus olan bir köyde kamp kurdu; bu köyü Araplar, Herod'a duydukları nefret ve dostlarına duydukları düşmanlık yüzünden yaktılar. Oradan Sampho adında başka bir köye yürüdüler; burası Araplar tarafından yağmalanıp yakıldı, oysa burası müstahkem ve güçlü bir yerdi; ve bu yürüyüş boyunca hiçbir şey onlardan kurtulamadı, her yer ateş ve katliamla doluydu. Emmaus da, sakinleri terk ettikten sonra, Varus'un emriyle yakıldı; böylece orada yok edilenlerin intikamını alabilecekti. Oradan Kudüs'e yürüdü; bunun üzerine, orada kamp kurmuş ve Roma lejyonunu kuşatmış olan Yahudiler, bu ordunun gelişine dayanamayarak kuşatmayı yarıda bıraktılar: ancak Kudüs Yahudilerine gelince, Varus onları yaptıkları için şiddetle azarladığında, suçlamayı reddettiler ve halkın akın etmesinin bayramdan kaynaklandığını iddia ettiler; Savaşın onların onayıyla değil, yabancıların pervasızlığıyla, Romalıların safında yer alıp onlarla birlikte kuşatma altına girmeleriyle, hatta onları kuşatma niyetleri bile olmadan başlatıldığını söylüyorlardı. Varus'u karşılamaya önceden Kral Herod'un kuzeni Yusuf, Gratus ve Rufus da askerleriyle birlikte, kuşatılmış Romalılarla birlikte gelmişlerdi; ancak Sabinus Varus'un huzuruna gelmedi, şehirden gizlice ayrılıp deniz kıyısına gitti.

10. Bunun üzerine Varus, isyanın sorumlularını bulmak için ordusunun bir kısmını ülkeye gönderdi; suçluları bulunca, en suçlu olanlardan bazılarını cezalandırdı, bazılarını ise serbest bıraktı. Bu olay yüzünden çarmıha gerilenlerin sayısı iki bindi. Daha sonra ordusunu dağıttı ve hiçbir lider bulamadı.

Machine Translated by Google

Varus'un karşılaştığı işlerde ona pek yardımcı olmadılar; çünkü çok düzensiz davrandılar, emirlerine itaatsizlik ettiler ve Varus'un onlardan yapmalarını istediği şeyleri yapmadılar; bunu da yaptıkları kötülükten elde ettikleri kazançtan dolayı yaptılar. Varus, on bin Yahudinin bir araya geldiğini öğrenince onları yakalamak için acele etti; ancak onunla savaşacak kadar ileri gitmediler, Achiabus'un tavsiyesiyle bir araya gelip ona teslim oldular. Bunun üzerine Varus, kalabalığa karşı isyan suçunu affetti, ancak komutanlarını Sezar'a gönderdi; Sezar bunların çoğunu görevden aldı; ancak bu savaşta aralarında bulunan Herod'un akrabaları hariç, Sezar'ın cezalandırdığı tek kişiler onlardı; çünkü onlar, adalete en ufak bir saygı duymadan kendi akrabalarına karşı savaşmışlardı.

BÖLÜM 11.

SEZAR'A GÖNDERİLEN BİR ELÇİ GÖSTERİSİ; VE SEZAR'IN HEROD'UN VASİYETİNİ NASIL ONAYLADIĞI.

1. Varus bu işleri hallettikten ve eski lejyonu Kudüs'e yerleştirdikten sonra Antakya'ya geri döndü; fakat Archelaus'a gelince, Roma'da şu olaylar yüzünden yeni sıkıntılar çıktı: Yahudilerin kendi kanunlarına göre yaşama özgürlüğü için dilekçe vermek üzere Roma'ya bir elçilik heyeti gönderilmişti; Varus, milletin bunu göndermesine izin vermişti. (17) Milletin yetkisiyle gönderilen elçilerin sayısı elliydi ve bunlara Roma'da zaten bulunan sekiz binden fazla Yahudi de katılmıştı. Bunun üzerine Sezar, dostlarını ve Romalıların önde gelenlerini, büyük bir masrafla inşa ettirdiği Apollo tapınağında topladı; (18) elçiler oraya geldi ve orada zaten bulunan Yahudilerden birçoğu da onlarla birlikte geldi, Archelaus ve dostları da öyle; fakat Archelaus'un çeşitli akrabaları, ona duydukları nefret nedeniyle ona katılmak istemediler; Yine de elçilere [ona karşı] yardım etmeyi çok kaba bir şey olarak gördüler, çünkü Sezar'ın gözünde kendi akrabalarından birine karşı böyle hareket etmeyi düşünmek onlar için bir utanç olurdu. Filip (19) de Varus'un iknasıyla Suriye'den buraya geldi, asıl amacı kardeşine [Archelaus'a] yardım etmekti; çünkü Varus onun büyük dostuydu: ama yine de, eğer bir şey olursa

Machine Translated by Google

Hükümet biçiminde herhangi bir değişiklik olursa (ki Varus bunun olacağından şüpheleniyordu) ve kendi yasalarına göre yaşama özgürlüğünü arzulayanların sayısı nedeniyle herhangi bir dağıtım yapılırsa, Varus hayal kırıklığına uğramasın, aksine bundan payını alabilsin.

2. Yahudi elçilerine konuşma özgürlüğü tanındıktan sonra, krallık yönetiminin feshedilmesini umanlar, Herod'u haksızlıklarla suçlamaya koyuldular; ve onun gerçekten de isim olarak kral olduğunu, ancak tiranların tebaası üzerinde sahip olduğu kontrol edilemez yetkiyi kendine aldığını ve bu yetkiyi Yahudilerin yok edilmesi için kullandığını, ayrıca kendi eğilimlerine göre aralarında birçok yenilik yapmaktan da geri durmadığını; ve onun getirdiği yıkımla çok sayıda insanın öldüğünü, hatta başka hiçbir tarihin anlatmadığı kadar çok insanın öldüğünü, ancak hayatta kalanların onun altında acı çekenlerden çok daha sefil durumda olduğunu; bunun sadece onun bakışlarından ve tavırlarından duydukları endişeden değil, aynı zamanda mallarının onun tarafından ellerinden alınma tehlikesinden de kaynaklandığını söylediler. Ayrıca, yakınlarındaki yabancıların yaşadığı bu şehirleri süslemeyi hiç bırakmadığını da belirttiler; Fakat kendi yönetimine ait şehirler harap edildi ve tamamen yok edildi; oysa krallığı ele geçirdiğinde olağanüstü bir refah içindeydi, oysa ulusu en büyük yoksulluğa sürükledi; ve haksız bahanelerle soylulardan herhangi birini öldürdüğünde, mallarına el koydu; ve içlerinden herhangi birinin yaşamasına izin verdiğinde, sahip olduklarının müsadere edilmesine mahkum etti. Ayrıca her birine koyduğu yıllık vergilere ek olarak, kendisine, hizmetkarlarına ve dostlarına ve vergi tahsildarı olarak görevlendirdiği kölelerine cömert hediyeler vermelerini istedi, çünkü haksız şiddetten kurtulmanın altın veya gümüş vermeden hiçbir yolu yoktu. Bakirelerinin iffetinin bozulmasından ve eşlerinin iffetsizlikten dolayı kınanmasından söz etmediler ve bu şeyler küstahça ve insanlık dışı bir şekilde yapıldı; Çünkü bu tür şeylerin gizlenmesi, acı çekenler için, bunlara maruz kalmamaktan daha az bir zevk değildi. Herod, eğer bize hükmetme gücü verilmiş olsaydı, vahşi bir hayvanın bile yapmayacağı türden zulümleri onlara uygulamıştı; ve ulusları birçok yıkım ve değişimden geçmiş olsa da...

Machine Translated by Google

Hükümet tarihlerine bakıldığında, Herod'un uluslarına getirdiği bu felaketle kıyaslanabilecek hiçbir felaket yaşamadıkları; bu nedenle Archelaus'u kral olarak haklı ve memnuniyetle karşılayabileceklerini düşündükleri, çünkü krallıklarının başına kim geçerse geçsin, Herod'dan daha yumuşak davranacağı varsayımıyla hareket ettikleri; ve onu memnun etmek için babasının yasında ona katıldıkları ve ondan bir nebze de olsa ılımlılık görebilirlerse başka konularda da ona yardımcı olmaya hazır oldukları; ancak Archelaus'un Herod'un öz oğlu olarak görülmemekten korktuğu ve bu yüzden gecikmeden, egemenliği tam olarak kurulmadan önce, ulusa niyetini hemen bildirdiği; çünkü egemenliğin yönetimi Sezar'a aitti ve Sezar dilediği gibi ona verebilir veya vermeyebilirdi. İlk eylemiyle, tapınakta üç bin kendi yurttaşını katlettiğinde, tebaasına gelecekteki erdeminin ve onları ne tür bir ılımlılık ve iyi yönetimle yöneteceğinin bir örneğini vermişti; bu eylem kendi yurttaşlarını ve Tanrı'nın kendisini de ilgilendiriyordu. Peki, barbarlığının geri kalanına, yetkisini kullanırken ona karşı çıktığımız ve onu yalanladığımız suçunu da ekleyen bu adama karşı haklı nefretten nasıl kaçınabilirlerdi? Şimdi asıl istedikleri şuydu: Krallık ve benzeri yönetim biçimlerinden kurtarılmak (20) ve Suriye'ye eklenerek, kendilerine gönderilecek olan Suriye başkanlarının yetkisi altına alınmak; böylece gerçekten isyankar ve genel olarak yeniliklere düşkün bir halk mı oldukları, yoksa üzerlerine herhangi bir ılımlılık türünden yöneticiler atanırsa düzenli bir şekilde mi yaşayacakları ortaya çıkacaktı.

3. Yahudiler bunu söyledikten sonra, Nikolas kralları bu suçlamalardan akladı ve Herod'a gelince, hayatı boyunca hiç böyle suçlanmadığı için, onu daha hafif suçlarla suçlayabilecek ve hayattayken cezalandırılmasını sağlayabilecek kişilerin, o öldükten sonra ona karşı suçlamada bulunmalarının uygun olmadığını söyledi. Ayrıca Arklaus'un eylemlerini, kanunlara aykırı yönetmeye kalkışan ve haksızlık yapmalarını engelleyecek olanları öldürmeye kalkışan Yahudilerin ona karşı işlediği suçlara bağladı; çünkü Arklaus, yaptıkları yüzünden cezalandırılmıştı.

Machine Translated by Google

Onların kendisine karşı şikayetleri üzerine, onları yenilik yapmaya teşebbüs etmekle ve adalete ve yasalara boyun eğmeyi öğrenmedikleri, her şeyde üstün olmayı arzuladıkları için isyandan zevk almakla suçladı. Nikolas'ın söylediklerinin özü buydu.

4. Sezar bu savunmaları dinledikten sonra meclisi dağıttı; ancak birkaç gün sonra Archelaus'u tüm ülkenin kralı olarak değil, Herod'a bağlı olan yarısının etnarhı olarak atadı ve eğer kendi bölgesini erdemli bir şekilde yönetirse, bundan sonra ona kraliyet makamını vereceğine söz verdi. Ancak diğer yarısını ikiye böldü ve Herod'un diğer iki oğluna, Filip'e ve tüm krallık için Archelaus ile çekişen Antipas'a verdi. Peres ve Galile, yıllık iki yüz talent tutarındaki vergilerini ona ödediler (21) , Batanea, Trachonitis ve Auranitis ile Zenodorus Hanedanı olarak adlandırılanların bir kısmı (22) ise Filip'e yüz talent vergi ödediler; İdumeya, Yahudiye ve Samarya ülkesi Archelaus'a vergi ödüyordu, ancak Sezar'ın emriyle bu verginin dörtte biri kesildi; Sezar bu hafifletmeyi, halkın geri kalanıyla birlikte bu isyana katılmadıkları için yapmıştı. Archelaus'a vergi ödeyen bazı şehirler de vardı: Stratos Kulesi ve Sebaste, Joppa ve Kudüs ile birlikte; çünkü Gazze, Gadara ve Hippos, Sezar'ın yönetiminden ayırıp Suriye eyaletine kattığı Yunan şehirleriydi.

Archelaus'a kendi topraklarından her yıl gelen vergi miktarı altı yüz talente ulaşıyordu.

5. Böylece Hirodes'in oğullarına babalarının mirasından çok şey kaldı.

Ancak Sezar, Salome'ye, erkek kardeşinin vasiyetiyle kendisine bıraktığı Jamnia, Aşdod ve Fasaelis ile beş yüz bin [drahma] gümüşün yanı sıra, Askelo'da kraliyet konutu hediye etti; toplam geliri yılda altmış talent'e ulaştı ve konutu Archelaus'un yönetimi altındaydı. Kralın diğer akrabaları da vasiyetinde kendilerine ayrılanları aldılar. Dahası, Sezar, Herod'un iki bakire kızına, babalarının onlara bıraktığının yanı sıra, iki yüz elli bin [drahma] gümüş hediye etti ve onları Pheroras'ın oğullarıyla evlendirdi; ayrıca kendisine vasiyet edilen her şeyi, yani bin beş yüz talent'i de kralın oğullarına verdi.

Machine Translated by Google

Birkaç gemi hariç, onları kendine saklamıştı; ve bunlar onun için, büyük değerlerinden ziyade, kralın ona birer hatırası oldukları için değerliydi.

BÖLÜM 12.

SAHTE BİR İSKENDER HAKKINDA.

1. Sezar bu işleri böylece hallettikten sonra, aslen Yahudi olan, ancak Sidon şehrinde Romalı bir azatlı köle tarafından büyütülen genç bir adam, yüzünün Herod'un oğlu İskender'e benzediğini görenlerin tanıklığıyla, kendisini Herod'un akrabaları arasına kattı; bu da onu yönetimi ele geçirmeye teşvik etti; bu yüzden kendi ülkesinden bir adamı (saray işlerine aşina olan, ancak diğer nedenlerden dolayı kötü bir adam olan ve doğası gereği kamu düzenini bozabilecek ve diğerlerine de bu tür zararlı planların öğretmeni olan birini) yardımcı olarak yanına aldı ve kendisinin İskender, yani Herod'un oğlu olduğunu, ancak kaçırıldığını ilan etti. Onu öldürmek için gönderilenlerden biri tarafından kurtarıldı; bu kişi aslında seyircileri aldatmak için başka adamları öldürdü, ancak hem onu hem de kardeşi Aristobulus'u kurtardı.

Bu adam böylece çok sevindi ve kendisine gelenleri kandırmayı başardı; Girit'e vardığında, kendisiyle görüşmeye gelen tüm Yahudileri onun [İskender] olduğuna inandırdı. Orada kendisine sunulan çok miktarda parayı aldıktan sonra Melos'a geçti ve orada, kraliyet ailesinden olduğuna inanarak ve babasının prensliğini geri kazanıp hayırseverlerini ödüllendireceğine dair umutlarıyla, daha önce sahip olduğundan çok daha fazla para kazandı; böylece Roma'ya aceleyle gitti ve onu ağırlayan yabancılar tarafından oraya götürüldü. Ayrıca, Dicearchia'ya indiğinde oradaki Yahudileri de aynı yanılgıya düşürmeyi başardı; sadece diğer insanlar değil, Herod'a büyük saygı duyan veya ona karşı bir iyilik besleyen herkes de bu adama krallarıymış gibi bağlandı. Bunun sebebi şuydu: İnsanlar onun iddialarından memnundular; bu iddialar, yüz benzerliğiyle de destekleniyordu ve İskender'i tanıyanlar onun aynı kişi olduğuna kesin olarak inanıyorlardı; bunu da yemin ederek başkalarına doğruladılar.

Machine Translated by Google

Öyle ki, Roma'ya geleceği haberi yayılınca, orada bulunan Yahudilerin tamamı onu karşılamaya çıktı; bu beklenmedik kurtuluşu ilahi takdire bağladılar ve annesinin ailesi için çok sevindiler. Ve geldiğinde, sokaklarda kraliyet tahtırevanıyla taşındı; ve üzerindeki tüm süsler, kralların süslendiği türdendi; ve bu, onu ağırlayanların masraflarıyla yapıldı. Kalabalık da etrafını büyük bir coşkuyla sardı ve ona büyük alkışlar yağdırdı; böylesine beklenmedik bir şekilde kurtulmuş birine yakışır hiçbir şey eksik bırakılmadı.

2. Bu durum Sezar'a anlatıldığında, Herod'un kendisini çok ilgilendiren konularda kolay kolay kandırılamayacağı için buna inanmadı; yine de, böyle olabileceğinden şüphelenerek, gençlerle konuşmuş olan azatlı kölelerinden biri olan Celadus'u gönderip İskender'i huzuruna getirmesini emretti; Celadus da onu getirdi, ancak diğer kalabalık gibi onun hakkında doğru bir yargıda bulunamadı. Yine de Sezar'ı aldatmadı; çünkü İskender ile arasında bir benzerlik olsa da, bu benzerlik, ayırt etme konusunda akıllı olanları kandıracak kadar kesin değildi; zira bu sahte İskender'in elleri, yaptığı işler nedeniyle pürüzlüydü ve diğerinin sahip olduğu, ince ve cömert eğitiminden kaynaklanan yumuşak vücut yapısının aksine, bu adam tam tersi nedenle sert bir vücuda sahipti. Bu nedenle Sezar, usta ve bilginin bu yalan hikayede nasıl hemfikir olduklarını ve küstahça konuştuklarını görünce, Aristobulus hakkında bilgi aldı ve (görünüşe göre) kendisiyle birlikte kaçırılan kişinin başına ne geldiğini ve neden kendisiyle birlikte gelmediğini ve yüksek doğumundan dolayı hak ettiği egemenliği geri almaya çalışmadığını sordu. Aristobulus, denizin tehlikelerinden korktuğu için Girit adasında bırakıldığını, kendisine bir kaza olması durumunda Mariamne'nin soyunun tamamen yok olmaması, Aristobulus'un ise hayatta kalması ve onlara karşı böyle hain planlar kuranları cezalandırması için böyle yaptığını söyledi; Genç adam iddialarında ısrar edince ve sahtekarlığın faili de bunu desteklemeyi kabul edince, Sezar genci yanına alıp ona şöyle dedi: "Eğer beni kandırmayacaksan, ödülün şu olacak: Hayatını kurtaracaksın; o halde bana kim olduğunu ve böyle bir planı kuracak kadar cüretkar olanın kim olduğunu söyle."

Machine Translated by Google

"Böyle bir hileye kalkışmak olmaz. Çünkü bu düzenek, senin yaşındaki biri için çok büyük bir alçaklıktır." Bu nedenle, başka çaresi kalmadığı için, düzeneyi ve nasıl, kim tarafından kurulduğunu Sezar'a anlattı. Sezar, sahte İskender'in güçlü ve çalışkan bir adam olduğunu ve elleriyle çalışmaya uygun olduğunu görünce, ona verdiği sözü bozmaması için onu denizciler arasında kürek çekenlerin arasına koydu, ancak onu bu işe teşvik edeni öldürdü; çünkü Melos halkını, bu sahte İskender'e bu kadar çok para harcadıkları için yeterince cezalandırılmış sayıyordu.

Ve sahte İskender hakkındaki bu cüretkar düzenek işte böyle utanç verici bir sonla sonuçlandı.

BÖLÜM 13.

ARCHELAUS'UN İKİNCİ BİR SUÇLAMA ÜZERİNE VİYANA'YA SÜRGÜN EDİLMESİNİN HİKAYESİ.

1. Arkelaus kendi etnarkisine girdiğinde ve Yahudiye'ye geldiğinde, Boethus'un oğlu Yoazar'ı isyancılara yardım etmekle suçladı ve ondan başrahipliği alıp yerine kardeşi Eleazar'ı getirdi. Ayrıca Eriha'da bulunan kraliyet sarayını görkemli bir şekilde yeniden inşa etti ve Neara köyünün sulandığı suyun yarısını ovaya yönlendirdi ve orada diktiği hurma ağaçlarını sulamak için kullandı. Ayrıca bir köy inşa etti ve kendi adını vererek ona Arkelais adını koydu. Dahası, atalarımızın yasasını (23) çiğnedi ve Arkelaus'un kızı, kardeşi İskender'in karısı olan Glaphyra ile evlendi; İskender'in ondan üç çocuğu oldu, oysa Yahudiler arasında kardeşin karısıyla evlenmek iğrenç bir şeydi. Eleazar da başrahiplik görevinde uzun süre kalmadı; Sie oğlu İsa, o henüz hayattayken onun yerine geçti.

2. Ancak Archelaus'un yönetiminin onuncu yılında, hem kardeşleri hem de Yahudiye ve Samarya'nın önde gelenleri, onun kendilerine karşı barbarca ve zalimce davranışlarına dayanamayarak onu Sezar'ın huzurunda suçladılar; özellikle de Sezar'ın emirlerini çiğnediğini ve aralarında ılımlı davranmak zorunda olduğunu bildikleri için.

Bunun üzerine Sezar bunu duyunca çok öfkelendi ve emir verdi.

Machine Translated by Google

Archelaus'un Roma'daki işlerini yürüten ve adı da Archelaus olan kâhyası, Archelaus'a mektup yazmayı uygunsuz bularak, ona en kısa sürede yola çıkıp kendisini getirmesini emretti. Bunun üzerine kâhya aceleyle yola koyuldu ve Yahudiye'ye vardığında Archelaus'u arkadaşlarıyla ziyafet çekerken buldu. Bunun üzerine Sezar'ın onu ne için gönderdiğini anlattı ve onu aceleyle yola çıkardı. Archelaus Roma'ya vardığında ise Sezar, bazı suçlayıcılarının söylediklerini ve Archelaus'un verebileceği cevabı duyunca, onu hem sürgüne gönderdi hem de Galya'daki Viyana şehrini ikamet yeri olarak atadı ve parasını elinden aldı.

3. Archelaus bu haber üzerine Roma'ya gitmeden önce, bu rüyasını arkadaşlarına anlattı: On tane, tamamen olgunlaşmış buğday başağı gördüğünü ve bu başakların, kendisine göründüğü kadarıyla, öküzler tarafından yendiğini söyledi. Uyandığında ve kalktığında, çünkü bu rüya ona çok önemli görünüyordu, rüyalarla ilgilenen kahinleri çağırdı. Bazıları bir görüşte, bazıları başka bir görüşteydi (çünkü tüm yorumlar birbirine uymuyordu), Essens mezhebine mensup Simon, düşüncelerini özgürce ifade etmek istedi ve rüyanın Archelaus'un işlerinde bir değişikliğe işaret ettiğini ve bunun iyiye doğru olmadığını; öküzlerin, bu hayvanın işlerinde rahatsız edici acılar çektiği için, sıkıntıları ve hatta işlerde bir değişikliğe işaret ettiğini, çünkü öküzlerle sürülen toprağın eski halinde kalamayacağını söyledi; Ve mısır başaklarının on tane olması, on yıl sayısını da belirlediğini, çünkü bir mısır başağının bir yılda büyüdüğünü; ve Archelaus'un hükümdarlık döneminin sona erdiğini söyledi. Ve bu adam rüyayı böyle açıkladı. Şimdi, bu rüya Archelaus'a ilk geldiğinden beş gün sonra, Sezar tarafından onu çağırmak için Yahudiye'ye gönderilen diğer Archelaus da buraya geldi.

4. Aynı olay, Kral Arkelaus'un kızı olan karısı Gılfira'nın da başına geldi. Daha önce de belirttiğim gibi, Gılfira bakire iken Herod'un oğlu ve Arkelaus'un kardeşi İskender ile evlenmişti; fakat İskender babası tarafından öldürülünce, Libya kralı Juba ile evlendi. Juba öldükten sonra, Gılfira dul olarak babasıyla Kapadokya'da yaşamaya başladı. Arkelaus, Gılfira'ya olan büyük sevgisinden dolayı eski karısı Mariamne'den boşandı ve onunla evlendi. Gılfira, onunla evliyken şu rüyayı gördü: İskender'i gördüğünü sandı.

Machine Translated by Google

Yanında durduğu için Glaphyra çok sevindi ve onu büyük bir sevgiyle kucakladı; fakat adam ona şikayet ederek, "Ey Glaphyra! Kadınlara güvenilmemesi gerektiği sözünün doğru olduğunu kanıtlıyorsun," dedi. Bana sadakat sözü vermemiş miydin? Bakireyken benimle evlenmemiş miydin? Aramızda çocuklarımız yok muydu? Yine de ikinci bir koca arzusundan dolayı sana duyduğum sevgiyi unuttun. Bana yaptığın bu haksızlıkla yetinmeyip, sana üçüncü bir koca buldun ve edepsizce ve düşüncesizce evime girip, kocan ve kardeşim Archelaus ile evlendin. Ancak ben sana olan eski sevgini unutmayacağım, seni bu tür utanç verici davranışlarından kurtaracağım ve seni eskiden olduğu gibi tekrar benim yapacağım.

Bu durumu kadın arkadaşlarına anlattıktan birkaç gün sonra hayata veda etti.

5. Şimdi, bu tarihlerin mevcut tartışma için uygunsuz olduğunu düşünmedim; hem tartışmam krallarla ilgili olduğu için, hem de ruhun ölümsüzlüğünün ve Tanrı'nın insan işleri üzerindeki takdirinin teyidi açısından buradan elde edilecek fayda nedeniyle, bunları yazmayı uygun gördüm; ancak eğer biri bu anlatılara inanmıyorsa, kendi görüşüne sahip olsun, ama bundan erdemde kendini teşvik edecek başkasını engellemesin. Böylece Archelaus'un ülkesi Suriye eyaletine verildi; ve Sezar tarafından Suriye'deki halkın mallarını saymak ve Archelaus'un evini satmak üzere konsül olan Cyrenius gönderildi.

SON NOT

(1) İdumeli Antipater'in ve oğlu Büyük Herod'un tüm ailesini ve soyundan gelenleri bilmek isteyen ve hepsini açıkça hatırlayabilenler, Josephus'un Antiq. B. XVIII. bölüm 5. kısım 4'üne; ve Savaş Üzerine, BI bölüm 28. kısım 4'üne; Havercamp'ın baskısında, s. 336'ya; ve Spanheim'ın lb. s. 402-405'ine; ve Reland'ın Paleslin. Kısım I. s. 178, 176'sına başvurabilirler.

(2) Bu artık eksik.

Machine Translated by Google

(3) Pheroras'ın karısı, annesi ve kız kardeşi ve Antipater'in annesi Doris.

(4)Eşi, annesi ve kız kardeşi.

(5) Bana öyle geliyor ki, bu hikâyenin tamamı bir araya getirildiğinde, yaygın olarak sanıldığı gibi Pheroras'ın kendisi zehirlenmemişti; çünkü Antipater onu Herod'u zehirlemeye ikna etmişti (bölüm v, kısım 1), ki bu da eğer kendisi zehirlenmiş olsaydı yere düşerdi; ayrıca Pheroras'ın zehirlenmesi, ilerleyen bölümlerde görünen herhangi bir amaca hizmet edemezdi; bu aşk iksiri veya zehirin, Pheroras'ın karısına getirildiğini bildikleri halde, onu zehirlemek için kullanıldığı sadece iki azatlı adamın varsayımıydı; oysa ilerleyen incelemelerin gösterdiği gibi, bu iksirin kocası Herod'u da zehirlemek için getirildiği anlaşılıyor.

(6) İbadet etme niyeti olmaksızın resimlerin yapılması,
Yahudiler için yasa dışı değildi, bkz. Antiq. B VIII. bölüm 7. kısım 5'teki not.

(7) Burada belirtilen eylem vesilesiyle, gerçek başrahip Matthias'ın büyük kefaret gününden önceki gece uykusunda başına gelen olay nedeniyle bir Yusuf'un tek bir günlüğüne başrahip olarak atanması gerçeği, Dr. Hudson'ın burada bize bildirdiği gibi, hem Mişna'da hem de Talmud'da doğrulanmıştır. Ve gerçekten de, bu şekilde tam olarak doğrulanmış olan bu gerçekten, burada bahsedilen Talmud'daki sözde kuralı ve Reland'ın savunmaya çalıştığı, başrahibin o büyük kefaret gününden önceki gece uyumasına izin verilmemesi kuralını çürütebiliriz; bu uyanıklık, onu o kutsal günde yerine getirmesi gereken birçok önemli görev için uygunsuz hale getirmekten ziyade, onları yerine getirmeye uygunsuz hale getirecektir. Ayrıca, bu tür Talmud kuralları, daha iyi kanıtlarla desteklenmediğinde, hele ki bunlarla çeliştiğinde, Reland gibi büyük bir adamın zamanını bunların savunulması için harcamasını haklı çıkaracak kadar önemli görünmüyor.

(8) Bu ay tutulması (ki bu, Josephus'un herhangi bir yazısında bahsettiği gök cisimlerinden birinin tek tutulmasıdır), Herod ve Antipater'in ölüm zamanının belirlenmesi ve İsa Mesih'in doğumu ve tüm kronolojisi açısından büyük önem taşımaktadır. Bu olay, Jülyen dönemine göre 4710 yılının 13 Mart'ında gerçekleşti ve

Machine Translated by Google

Milattan önceki 4. yıl. Astronomi kurallarına göre hesaplaması için, Lat. baskısı Astronomik Dersler'in sonundaki 451, 452. sayfalara bakınız.

(9) At yarışları için bir yer.

(10) Burada tetrark Filip ve kral veya etnark Archelaus'un öz kardeş veya gerçek kardeş oldukları söylendiğinde, eğer bu kelimeler öz kardeş veya aynı baba ve anneden doğmuş anlamına geliyorsa, burada bir hata olmalı; çünkü gerçekten de aynı babaları, Herod, vardı ama farklı anneleri vardı; ilki Kleopatra, diğeri Archclaus Malthace. Gerçekten de Roma'da özel olarak birlikte büyütüldüler, tıpkı krallığının kendisine Roma'da onaylanması için gittiğinde olduğu gibi, bölüm 9, kısım 5; ve Savaş Üzerine, B. II. bölüm 2, kısım 1; belki de Josephus'un önümüzdeki kelimelerle kastettiği tek şey bu yakınlıktır.

(11) Herod'un saltanatına ait bu 34 ve 37 yıl sayıları, Savaş Hakkında, BI bölüm 33, kısım 8'deki sayılarla tamamen aynıdır ve Herod'un saltanatına veya ölümüne ait başlıca kronolojik özellikler arasındadır.
Harm'a bakınız, s. 150-155.

(12) Burada olduğu gibi günde sekiz stadyum ya da furlong mesafede, öldüğü yer olan Eriha'dan 200 stadyum ya da furlong uzaklıkta bulunan Herod'un cenaze töreninin, Savaş, B. 1. bölüm 33. kısım 9'da belirtildiği gibi, en az yirmi beş gün sürmüş olması gerekir.

(13) Burada bahsedilen isyanın Archelaus'a karşı başlatıldığı bu Fısıh bayramı, daha önce bahsedilen ay tutulmasından bir ay sonra değil, on üç ay sonra gerçekleşti.

(14) Bkz. Antiq. B. XIV. bölüm 13. kısım 10; ve Savaş Hakkında; B. II. bölüm 12. kısım 9.

(15) Burada tapınakta ve Savaş'ta yapılan bu büyük tahribatlar, B. II. bölüm 3. kısım 3, Nero'nun zamanında tam olarak yeniden inşa edilmemiş gibi görünüyor; Josephus'un bize bildirdiğine göre, Nero'nun zamanına kadar o tapınağın yeniden inşası ve onarımı için sürekli olarak on sekiz bin işçi çalışıyordu, Antiq. B. XX. bölüm 9. kısım 7. O yerle ilgili nota bakın.

Machine Translated by Google

(16) Eğer bu Hezekiya'nın oğlu Yahuda, Elçilerin İşleri 5:36'da bahsedilen Teuda ile aynı kişi değilse, Josephus onu atlamış olmalıdır; çünkü daha sonra Roma valisi Fadus'un altında bahsettiği diğer Teuda, B. XX. bölüm 5. kısım 1, Elçilerin İşleri'nde bahsedilenle aynı zamana denk gelemeyecek kadar geç bir döneme aittir. Teuda, Taddeus ve Yahuda isimleri arasında çok az fark vardır. Bkz. Başpiskopos Usher'ın Yıllıkları, AM 4001. Bununla birlikte, Josephus, o zamanlar Yahudiye'de yaygın olduğunu söylediği on bin ayaklanmanın tümünün başlarını saymaya kalkışmadığına göre (bkz. kısım 4 ve 8), Elçilerin İşleri'ndeki Teuda, özellikle adı geçmese de, bu ayaklanmalardan birinin başında olabilir. Bunu bize burada, kısım 6'da ve Savaş Hakkında, B. II. bölümde bildiriyor. 4. Bölüm 2'de, isyancılardan bazılarının gelip Ürdün Nehri üzerindeki Amsthus veya Betharamphta'daki kraliyet sarayını yaktıkları anlatılır. Josephus'un adını vermediği liderleri belki de bu Theudas olabilir.

(17) Savaş Hakkında, B. II. bölüm 2. kısım 3'e bakınız.

(18) Savaş Hakkında notuna bakın, B. II. bölüm 6. kısım 1.

(19) Sonrasında tetrark oldu.

(20) Eğer herhangi biri, Yahudi krallarının, eski teokrasi veya aristokrasilerine tercih edecek kadar aptalca davranmaları halinde, üzerlerinde uygulayacakları zalim güç hakkındaki ilahi kehaneti (1 Samuel 8:1-22; Antiq. B. VI. ch. 4. sect. 4) karşılaştırırsa, bunun Herod döneminde fazlasıyla yerine getirildiğini ve öyle bir dereceye kadar gerçekleştiğini görecektir ki, millet şimdi nihayet Tanrı'nın onlar için daha iyi olan tercihine karşı eski seçimlerinden dolayı çok pişman olmuş gibi görünüyor ve Herod ailesinin zulmü altında daha fazla kalmaktansa, pagan bir Roma hükümetine ve onların temsilcilerine tabi olmayı çok daha fazla tercih ediyorlar; Augustus, bu isteklerini o an onlara vermedi, ancak Yahudilerin Archelaus'a karşı yaptıkları yeni şikayetler üzerine, birkaç yıl sonra bu milletin yarısı için bunu yaptı. Archelaus, Augustus'un ancak o an izin verdiği daha mütevazı bir isim olan etnark adı altında, kısa süre sonra babası Kral Herod'un küstahlığını ve tiranlığını benimsedi; bu durum, kitabın geri kalanında, özellikle 13. bölüm, 2. kısımda bize anlatılacaktır.

(21) Bu doğru değil. Bkz. Antiq. B. XIV. bölüm 9. kısım 3, 4; ve bölüm 12. kısım 2; ve bölüm 13. kısım 1, 2. Antiq. B. XV. bölüm 3. kısım 5; ve bölüm 10. kısım 2,

Machine Translated by Google

3. Antik Çağ, B. XVI. bölüm, 9. kısım, 3. Josephus burada bize Archelaus'un Herod'un krallığının yarısına sahip olduğunu ve daha sonra Archelaus'un yıllık gelirinin, şu an için dörtte bir oranında indirimden sonra, 600 talent olduğunu bildirdiğine göre, buradan Büyük Herod'un yıllık gelirine oldukça yakın bir rakam çıkarabiliriz; yani yaklaşık 1600 talent. Bu da, Josephus'un zamanındaki bilinen değer olan 3000 şekel/talent ve yaklaşık 2 şilin 10 peni/şekel üzerinden (bkz. Antik Çağ, B. III. bölüm, 8. kısım, 2. not), yıllık 680.000 sterline denk gelmektedir. Bu gelir, kendi başına büyük olsa da, Josephus'ta her yerde görülebilen muazzam harcamalarıyla ve vasiyetinde (bölüm 8. kısım) geride bıraktığı büyük meblağlarla orantılı değildir. 1. ve 12. bölüm 1. kısım, geri kalanının ya öldürdüğü ya da hayatlarını kurtarmak için para cezası ödettiği büyük adamların mallarına el koymasından ya da bu tür vahşi tiranların genellikle zavallı tebaaları üzerinde uyguladıkları diğer ağır baskı yöntemlerinden kaynaklanmış olması gerekir; ya da daha doğrusu, bu yöntemlerin bir arada değil, ayrı ayrı kullanılmasından kaynaklanmış olması gerekir; ancak bunların hepsi, Yahudiler gibi çok kalabalık ama ticaretin getirdiği zenginlikten yoksun bir milletten elde edildiği için, masrafları için çok küçük görünmektedir; bu nedenle, servetinin önemli bir kısmının başka bir kaynaktan geldiğinden şüphelenmeden edemiyorum; yani Davud'un mezarından aldığı ama halktan gizlediği büyük miktarlardan bahsediyorum. Antik Çağ notuna bakınız.

B. VII. bölüm 15. kısım 3.

(22) Burada, Dr. Hudson tarafından alıntılanan Luka 3:1'deki Grotias'ın çok yararlı bir notuna bakalım: "Josephus, Zenodorus'un evinin (veya mülkünün) bir kısmının (yani Abilene'nin) Filip'e tahsis edildiğini söylediğinde, daha büyük kısmının başka birine ait olduğunu beyan eder. Bu diğeri, Luka'nın bahsettiği Lysanias'ın soyundan gelen Lysanias'tı; bu Lysanias, Doğu'nun yönetimi Antonius'un ve Menneus'un oğlu Ptolemy'nin yönetimindeyken Abila şehrinden Abilene, başkaları tarafından da Chaleis şehrinden Kalkidene olarak adlandırılan aynı ülkenin sahibiydi; bu nedenle bu ülke yaygın olarak Lysanias Ülkesi olarak anılmaya başlandı; ve önceki Lysanias'ın ölümünden sonra Zenodorus'un tetrarkyası olarak adlandırıldığı gibi, Zenodorus'un ölümünden sonra veya kiraladığı süre sona erdiğinde, aynı adı taşıyan başka bir Lysanias'ın yönetimine geçti. Öncekiyle aynı ülkeye sahip olduğu için, Lysanias Tetrarşisi olarak anılmaya başlandı." Ancak Josephus başka bir yerde (Antiq. B.)

Machine Translated by Google

XX. bölüm 7. kısım 1) Abilene'yi Cilalcidcue'den açıkça ayırır, Groius burada şimdiye kadar yanılıyor olmalı.

(23) Spanheim burada yerinde bir şekilde Yahudilerin, ilk kocasından çocukları olan bir kadının erkek kardeşlerinin karısıyla evlenmesinin yasak olduğunu ve Zonaras'ın (alıntıladığını veya) önümüzdeki maddeyi buna göre yorumladığını belirtiyor.

Machine Translated by Google

Kitap XVIII

OTUZ İKİ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

ARŞELUS'UN SÜRGÜNÜNDEN
BABİL'DEN AYRILIŞ.

BÖLÜM 1.

SEZAR'IN SURİYE VE YAHUDİYE'DE VERGİ TOPLAMAK İÇİN KİRENİUS'U NASIL GÖNDERDİĞİ VE YAHUDİYE'YE VALİ OLARAK KOPONİUS'U NASIL GÖNDERDİĞİ; GALİLE'Lİ YAHUDA VE YAHUDİLER ARASINDAKİ MEZHEPLER HAKKINDA.

1. Roma senatörü ve çeşitli makamlarda görev yapmış, konsüllüğe kadar yükselmiş ve başka nedenlerden dolayı da büyük bir saygınlığa sahip olan Kirenis, Sezar tarafından Suriye'ye, o ulusun yargıcı olmak ve mallarını saymak üzere gönderilmiş birkaç kişiyle birlikte geldi. Ayrıca, Yahudiler üzerinde en yüksek yetkiye sahip olmak üzere, süvari sınıfından Koponius da onunla birlikte gönderildi. Dahası, Kirenis, mallarını saymak ve Arkealus'un parasını dağıtmak için, o sırada Suriye eyaletine eklenmiş olan Yahudiye'ye de geldi; ancak Yahudiler, başlangıçta vergilendirme haberini son derece kötü karşılasalar da, Beethus'un oğlu ve baş rahip olan Yoazar'ın iknasıyla, daha fazla karşı çıkmayı bıraktılar; böylece Yoazar'ın sözleriyle ikna olan Yahudiler, hiçbir tartışma olmadan mallarının hesabını verdiler. Ancak Gamala adlı bir şehirden , Gaulonlu bir Yahuda (1) vardı; yanına bir Ferisi olan Sadduc'u (2) alarak onları isyana sürüklemek için gayret gösterdi. Hem bu vergilendirmenin köleliğe bir girişten farksız olduğunu söyledi, hem de milleti özgürlüklerini savunmaya teşvik etti; sanki bu sayede sahip olduklarıyla mutluluk ve güvenlik elde edebileceklermiş gibi, daha da büyük bir iyiliğin, yani yüce gönüllülükleri sayesinde kazanacakları şeref ve zaferin kesin tadını çıkarabileceklermiş gibi. Ayrıca Tanrı'nın

Machine Translated by Google

Aksi takdirde onlara yardımcı olmak, ancak başarılı olabilecek ve kendi çıkarlarına hizmet edebilecek konseylerde bir araya gelmeleriyle mümkün olurdu; özellikle de büyük işler başarmak ve bunları gerçekleştirmekten yorulmamak istiyorlarsa; bu yüzden insanlar söylediklerini memnuniyetle karşıladılar ve bu cesur girişim büyük bir başarıya ulaştı. Bu adamlardan her türlü felaket de kaynaklandı ve millet bu doktrine inanılmaz derecede bulaştı; birbiri ardına şiddetli savaşlar başımıza geldi ve acılarımızı hafifleten dostlarımızı kaybettik; ayrıca çok büyük soygunlar ve önde gelen adamlarımızın öldürülmesi olayları yaşandı. Bu, kamu refahı bahanesiyle yapılıyordu, ancak gerçekte kendilerine kazanç sağlama umuduyla yapılıyordu; buradan isyanlar ve bunlardan da bazen kendi halklarından olanlara (bu adamların birbirlerine karşı duydukları çılgınlık yüzünden, karşı taraftan kimsenin kalmamasını isterken) ve bazen de düşmanlarına yönelik cinayetler ortaya çıktı; Bize gelen kıtlık da bizi son derece umutsuzluğa sürükledi, şehirlerin ele geçirilmesi ve yıkılması da aynı şekilde; hatta isyan sonunda o kadar arttı ki, Tanrı'nın tapınağı bile düşmanlarının ateşiyle yakıldı. Bunun sonuçları öyle oldu ki, atalarımızın gelenekleri değiştirildi ve bu değişiklikler, bu adamların birlikte komplo kurarak neden oldukları yıkıma büyük bir ağırlık kattı; çünkü aramızda dördüncü bir felsefi mezhep kışkırtan ve bu mezhepte çok sayıda takipçisi olan Yahuda ve Sadduk, sivil yönetimimizi şu anda kargaşayla doldurdu ve daha önce hiç bilmediğimiz bu felsefe sistemiyle gelecekteki sefaletimizin temellerini attı; bu konuda biraz daha detaylı konuşacağım, çünkü bu felsefeye hevesli olan gençler arasında yayılan bulaşma, kamu düzenini yıkıma götürdü.

2. Yahudilerin uzun bir süre boyunca kendilerine özgü üç felsefe mezhebi vardı: Essenler mezhebi, Sadukiler mezhebi ve üçüncü görüş türü ise Ferisiler olarak adlandırılanların görüşüydü; bu mezheplerden, Yahudi Savaşı'nın ikinci kitabında zaten bahsetmiş olsam da, şimdi onlara kısaca değineceğim.

3. Ferisiler ise alçakgönüllü bir yaşam sürerler, beslenmede incelikleri hor görürler; aklın yolunu izlerler ve aklın kendileri için iyi olduğunu söylediği şeyleri yaparlar; ve bunun için canla başla çabalamaları gerektiğini düşünürler.

Machine Translated by Google

Akılın dikte ettiği kurallara uyarlar. Ayrıca yaşlılara da saygı gösterirler; ortaya koydukları hiçbir şeyde onlara karşı çıkacak kadar cüretkar değillerdir; ve her şeyin kader tarafından yapıldığına karar verdiklerinde, insanların uygun gördükleri gibi davranma özgürlüğünü ellerinden almazlar; çünkü onların düşüncesi şudur ki, Tanrı dilediği şeyi yapan bir mizaç yaratmıştır, ancak insanın iradesi erdemli veya kötü bir şekilde hareket edebilir. Ayrıca ruhların içinde ölümsüz bir katılık olduğuna ve yer altında, bu hayatta erdemli veya kötü bir şekilde yaşamalarına göre ödül veya ceza olacağına inanırlar; ve ikinciler sonsuza dek hapiste tutulacak, birinciler ise yeniden canlanıp yaşama gücüne sahip olacaktır; bu doktrinler sayesinde halkın büyük bir bölümünü ikna edebiliyorlar; ve Tanrı'ya ibadet, dualar ve kurbanlar hakkında ne yaparlarsa yapsınlar, bunları onların yönlendirmesine göre yerine getiriyorlar; Öyle ki, şehirler onların hem yaşamlarındaki eylemlerinde hem de söylemlerinde sergiledikleri tüm erdemli davranışları nedeniyle onlara büyük övgülerde bulunurlar.

4. Ancak Sadukilerin öğretisi şudur: Ruhlar bedenlerle birlikte ölür; kanunun emrettiği dışında hiçbir şeye riayet etmezler; çünkü sık sık görüştükleri felsefe öğretmenleriyle tartışmayı bir erdem örneği olarak görürler. Fakat bu öğretiyi yalnızca az sayıda kişi, yine de en yüksek mevkidekiler kabul eder. Ancak kendi başlarına neredeyse hiçbir şey yapamazlar; çünkü istemeyerek ve bazen zorla yönetici olduklarında, halk aksi takdirde onları kaldıramayacağı için Ferisilerin görüşlerine kapılırlar.

5. Essenlerin öğretisi şudur: Her şey en iyi şekilde Tanrı'ya atfedilir. Ruhların ölümsüzlüğünü öğretirler ve doğruluğun ödülleri için gayretle çalışılması gerektiğini düşünürler; ve Tanrı'ya adadıkları şeyi tapınağa gönderdiklerinde, kendi arınma ritüellerinden daha fazlasına sahip oldukları için kurban sunmazlar (3); bu nedenle tapınağın ortak avlusundan dışlanırlar, ancak kurbanlarını kendileri sunarlar; yine de yaşam biçimleri diğer insanlardan daha iyidir; ve kendilerini tamamen çiftçiliğe adarlar. Ayrıca, erdeme ve doğruluğa kendilerini adayan diğer tüm insanlardan ne kadar üstün oldukları da hayranlığımızı hak ediyor; ve gerçekten de öyle bir dereceye kadar ki,

Machine Translated by Google

Bu durum, ne Yunanlılar ne de barbarlar arasında, başka hiçbir insan arasında asla görülmedi, hayır, kısa bir süre için bile değil; bu yüzden aralarında uzun süre devam etti. Bu, her şeyi ortaklaşa paylaşmalarına engel olacak hiçbir şeye izin vermeyen kurumlarıyla kanıtlanmıştır; öyle ki zengin bir adam, hiçbir şeyi olmayan birinden daha fazla kendi servetinin tadını çıkaramaz. Bu şekilde yaşayan yaklaşık dört bin adam vardır ve ne evlenirler ne de hizmetçi tutmak isterler; çünkü ikincisinin insanları adaletsizliğe teşvik ettiğini, birincisinin ise aile içi kavgalara yol açtığını düşünürler; fakat kendi başlarına yaşadıkları için birbirlerine hizmet ederler. Ayrıca, gelirlerinin ve toprak ürünlerinin hasadını almak için belirli vekil tayin ederler; bunlar iyi insanlar ve rahiplerdir ve onlar için tahıllarını ve yiyeceklerini hazırlarlar. Hiçbiri yaşam biçimleri bakımından Essenlerin diğerlerinden farklı değildir, ancak en çok Polistae (4) [şehirlerde yaşayanlar] olarak adlandırılan Dacae'lere benzerler.

6. Ancak Yahudi felsefesinin dördüncü mezhebinin yazarı Celileli Yahuda'dır. Bu kişiler diğer her konuda Ferisi görüşleriyle hemfikirdir; fakat özgürlüğe sarsılmaz bir bağlılıkları vardır ve Tanrı'nın tek Hükümdarları ve Efendileri olduğunu söylerler. Ayrıca hiçbir şekilde ölmeyi önemsemezler, akrabalarının ve arkadaşlarının ölümlerini de umursamazlar ve hiçbir korku onları herhangi bir insanı efendi olarak adlandırmaya itemez. Ve bu sarsılmaz kararlılıkları birçok kişi tarafından iyi bilindiğinden, bu konuda daha fazla konuşmayacağım; söylediklerimin inanılmayacağından korkmuyorum, aksine söylediklerimin acı çektiklerinde gösterdikleri kararlılığın altında kalacağından korkuyorum. Ve milletin bu hastalıkla çıldırmaya başlaması, valimiz olan ve yetkisini kötüye kullanarak Yahudileri bu hastalıkla çıldırtmaya ve Romalılara karşı isyan etmeye sevk eden Gessius Florus zamanında oldu. Bunlar da Yahudi felsefesinin mezhepleridir.

BÖLÜM 2.

ŞİMDİ HEROD VE FİLİP, SEZAR'IN ONURUNA BİRÇOK ŞEHİR İNŞA ETTİLER. RAHİPLERİN VE PROKÜRATORLARIN SÜREKLİLİĞİNE; AYRICA FIRATLARA VE PARTİLERE NE OLDUĞUNA DAİR BİLGİLER.

Machine Translated by Google

1. Kirenis, Arkealus'un parasını elden çıkardıktan ve Sezar'ın Aktium'da Antonius'a karşı kazandığı zaferin otuz yedinci yılında yapılan vergilendirme işlemleri tamamlandıktan sonra, halk tarafından kendisine verilen başrahiplik makamını Yoazar'dan aldı ve Seth'in oğlu Ananus'u başrahip olarak atadı; Herod ve Filip ise her biri kendi tetrarklıklarını aldılar ve işlerini düzenlediler. Herod ayrıca (tüm Celile'nin güvenliği olan) Sepforis'in etrafına bir sur inşa etti ve burayı ülkenin başkenti yaptı. Ayrıca kendisi de bir şehir olan Betharamphtha'nın etrafına da bir sur inşa etti ve imparatorun karısının adından esinlenerek ona Julias adını verdi. Filip de Ürdün pınarlarında Paneas adında bir şehir inşa ettirdi ve ona Sezariye adını verdi. Ayrıca Celile Gölü kıyısında bulunan Bethsaids köyünü, hem nüfusu hem de diğer ihtişamı bakımından şehir statüsüne yükseltti ve ona Sezar'ın kızının adıyla aynı olan Julias adını verdi.

2. Size Cyrenius ile birlikte gönderildiğini söylediğimiz Coponius, vekil olarak görevini yerine getirirken ve Yahudiye'yi yönetirken şu olaylar yaşandı. Yahudiler, Fısıh Bayramı olarak adlandırdığımız mayasız ekmek bayramını kutlarken, rahiplerin gece yarısından hemen sonra tapınak kapılarını açmaları adetti. Bu nedenle, kapılar ilk açıldığında, bazı Samiriyeliler gizlice Kudüs'e girdiler ve manastırların avlusunda ölülerin cesetlerini etrafa saçtılar; bu yüzden Yahudiler daha sonra onları tapınaktan kovdular, ki bu tür bayramlarda bunu yapmazlardı; ve başka nedenlerden dolayı da tapınağı eskiden olduğundan daha dikkatli bir şekilde gözetlediler. Bu olaydan kısa bir süre sonra Coponius Roma'ya döndü ve Marcus Ambivius onun yerine yönetimde göreve geldi; Kral Herod'un kız kardeşi Salome'nin öldüğü ve Julia'ya (Sezar'ın karısı) Jamnia'yı, tüm toparlığını, ovadaki Phasaelis'i ve büyük bir hurma ağacı bahçesinin bulunduğu ve meyvelerinin türünün en iyisi olduğu Arehelais'i bıraktığı kişi onun dönemindeydi. Ondan sonra, Romalıların ikinci imparatoru Sezar'ın öldüğü Annius Rufus geldi; Sezar'ın saltanat süresi elli yedi yıl olup, altı ay iki gün daha uzundu (bu sürenin on dört yılını Antonius onunla birlikte yönetti; ancak ömrü yetmiş yedi yıldı); ölümünden sonra, karısı Julia'nın oğlu Tiberius Nero tahta geçti. O artık üçüncü imparatordu ve Annius'un yerine Yahudiye valisi olarak Valerius Gratus'u gönderdi.

Machine Translated by Google

Rufus. Bu adam Ananus'u başrahiplikten azletti ve yerine Phabi'nin oğlu İsmail'i başrahip olarak atadı. Ancak kısa bir süre sonra onu da azletti ve daha önce başrahip olan Ananus'un oğlu Eleazar'ı başrahip olarak atadı; Eleazar bu görevi bir yıl sürdürünce Gratus onu azletti ve başrahipliği Camithus'un oğlu Simon'a verdi; Simon da bu görevi bir yıldan kısa bir süre sürdürünce yerine Yusuf Kayafas getirildi. Gratus bunları yaptıktan sonra, on bir yıl Yahudiye'de kaldıktan sonra Roma'ya döndü ve yerine Pontius Pilatus geçti.

3. Tetrark Herod, Tiberius'un büyük gözdesiydi ve onunla aynı adı taşıyan bir şehir kurdu ve ona Tiberias adını verdi. Şehri, Celile'nin en güzel yerinde, Gennesaret Gölü kıyısında kurdu. Şehrin biraz uzağında, Emmaus adlı bir köyde sıcak hamamlar vardı. Yabancılar gelip bu şehre yerleştiler; sakinlerinin büyük bir kısmı da Celileliydi; ve birçoğu Herod tarafından kendi topraklarından buraya gelmeye zorlandı ve zorla burada yaşamaya mecbur bırakıldılar; bazıları da varlıklı kişilerdi. Ayrıca, her yerden toplanan yoksulları da burada yaşamaya kabul etti. Hatta bazıları tam anlamıyla özgür insanlar değildi ve bunlara da iyilik yaptı ve büyük bir kısmını özgür kıldı; ancak kendi masraflarıyla onlara çok iyi evler inşa ederek ve onlara toprak vererek şehri terk etmemelerini sağladı; Çünkü o, bu yeri yerleşim yeri yapmanın, Tiberias şehrine yer açmak için burada birçok mezarın kaldırılması gerektiği için (5) eski Yahudi kanunlarını çiğnemek anlamına geldiğinin farkındaydı. (6) Oysa bizim kanunlarımız, bu tür sakinlerin yedi gün boyunca kirli olduğunu söylüyor.

4. Bu sıralarda Part kralı Phraates, oğlu Phraataces'in ihanetiyle şu olay üzerine öldü: Phraates'in meşru oğulları olduktan sonra, Julius Caesar tarafından kendisine diğer hediyeler arasında gönderilen Thermusa adında İtalyan bir cariyesi de vardı. İlk başta onu cariyesi yaptı; ancak güzelliğine çok hayran olduğu için, zamanla ondan Phraataces adında bir oğlu olunca, onu meşru karısı yaptı ve ona büyük saygı duydu. Thermusa, Phraates'i her istediğini yapmaya ikna edebiliyordu ve oğlu için Part yönetimini elde etmek için çok gayretliydi; ancak yine de, bir şekilde onu ikna etmenin yolunu bulamadan çabalarının başarılı olamayacağını görüyordu.

Machine Translated by Google

Phraates'in meşru oğullarını [krallıktan] uzaklaştırmak için, annesi onu sadakatinin güvencesi olarak oğullarını Roma'ya göndermeye ikna etti; ve onlar da Roma'ya gönderildi, çünkü annesinin emirlerine karşı gelmek onun için kolay değildi. Phraataces, hükümeti devralmak için tek başına yetiştirilmişken, babasının bağışıyla [halefi olarak] bu hükümeti beklemenin çok sıkıcı olduğunu düşündü; bu nedenle, söylentilere göre birlikte suç ilişkisi de yaşadığı annesinin yardımıyla babasına karşı hain bir plan kurdu. Bu iki kötü alışkanlığı nedeniyle nefret edildi, tebaası ise annesine olan bu [kötü] sevgisini babasını öldürmesinden aşağı görmedi; ve çok büyümeden önce bir isyanla ülkeden sürüldü ve öldü. Fakat Partların en iyileri, kral olmadan yönetilmelerinin imkansız olduğu konusunda hemfikirdi; ayrıca Arsaces ailesinden birini seçmek onların sürekli geleneğiydi [yasaları başkasını kabul etmiyordu; ve bu krallığın zaten İtalyan bir cariye ile evlilik ve onun çocuklarından dolayı yeterince zarar gördüğünü düşünüyorlardı], bu yüzden elçiler gönderdiler ve Orodes'i [tacı alması için] çağırdılar; çünkü halk aksi takdirde onları kabul etmezdi; ve Orodes çok büyük bir zulümle suçlanmasına, inatçı bir mizaca sahip olmasına ve öfkeye meyilli olmasına rağmen, yine de Arsaces ailesindendi. Bununla birlikte, ona karşı bir komplo kurdular ve onu öldürdüler; bazılarına göre bu, bir festivalde ve kurbanları arasında oldu; (çünkü orada kılıçlarını yanlarında taşımak evrensel bir gelenektir); ancak daha genel rivayete göre, onu avlanmaya götürdüklerinde öldürdüler. Bu yüzden Roma'ya elçiler gönderdiler ve oradaki söz verdikleri kişilerden birinin kendilerine kral olmasını istediler.

Bu nedenle Vonones diğerlerinden önce tercih edildi ve onlara gönderildi (çünkü dünyanın en büyük iki krallığının, hem kendi krallığının hem de yabancı bir krallığın, ona sunduğu bu büyük servete layık görünüyordu).
Ancak, barbarlar, doğaları gereği değişken bir yapıya sahip olduklarından, bu adamın vali olmaya layık olmadığı varsayımı üzerine kısa sürede fikirlerini değiştirdiler; çünkü bir zamanlar köle olan (eski rehineleri böyle adlandırıyorlardı) birinin emirlerine itaat etmeyi düşünemezlerdi, bu ismin utancına da katlanamazlardı; ve bu daha da tahammül edilemezdi, çünkü o zaman Partlar, savaş hakkıyla değil, barış zamanında böyle bir kralı başlarına getirmek zorunda kalacaklardı. Bu yüzden hemen Med kralı Artabanus'u, o da Arsaces soyundan olduğu için, kralları olmaya davet ettiler. Artabanus kendisine yapılan teklifi kabul etti ve geldi.

Machine Translated by Google

Onlara bir orduyla saldırdılar. Vonones onunla karşılaştı; başlangıçta Partların büyük bir kısmı bu tarafta yer aldı ve o da ordusunu safa dizdi; ancak Artabanus yenildi ve Medya dağlarına kaçtı. Yine de kısa bir süre sonra büyük bir ordu topladı ve Vonones ile savaştı ve onu yendi; bunun üzerine Vonones, yanında birkaç adamıyla birlikte at sırtında Seleucia'ya (Dicle Nehri kıyısında) kaçtı. Artabanus çok sayıda insanı öldürdükten ve barbarların büyük bir korku içinde olmasından dolayı zafer kazandıktan sonra, halkının büyük bir kısmıyla birlikte Ctesiphon'a çekildi ve böylece Partlara hükmetmeye başladı. Ancak Vonones Ermenistan'a kaçtı; ve oraya gelir gelmez, ülkenin yönetiminin kendisine verilmesini istedi ve bu amaçla Roma'ya elçiler gönderdi. Fakat Tiberius bunu reddettiği için, cesaret istediği için, Part kralı onu tehdit edip, devam etmesi halinde savaş ilan etmek için elçiler gönderdiği için ve başka bir krallığı geri alma imkanı olmadığı için (çünkü Nifates civarındaki Ermeniler arasında yetkili kişiler Artabanus'a katılmışlardı), kendisini Suriye başkanı Silanus'a teslim etti. Silanus, Roma'daki eğitimine saygı duyarak onu Suriye'de tuttu, Artabanus ise Ermenistan'ı kendi oğullarından biri olan Orodes'e verdi.

5. Bu sırada Kommagene kralı Antiochus öldü; bunun üzerine halk soylularla çekişti ve her ikisi de [Roma'ya] elçiler gönderdi; çünkü iktidardakiler yönetim biçimlerinin [Roma] eyaleti yönetimine dönüştürülmesini istiyorlardı; halk da ataları gibi kralların yönetimi altında olmayı arzuluyordu. Böylece senato, Germanicus'un Doğu'daki işleri halletmesi için gönderilmesine karar verdi; böylece kader, onun hayatını elinden almak için uygun bir fırsat buldu; çünkü Doğu'da olup oradaki tüm işleri hallettikten sonra, başka yerlerde anlatıldığı gibi, Piso'nun ona verdiği zehirle hayatını kaybetti. (7)

BÖLÜM 3.

Yahudilerin Pontius Pilatus'a karşı isyanı.

İSA MESİH HAKKINDA, VE ROMA'DA PAULINA'YA VE YAHUDİLERE NE OLDUĞU HAKKINDA,

Machine Translated by Google

1. Fakat Yahudiye valisi Pilatus, Yahudi yasalarını kaldırmak için orduyu Sezar'dan Kudüs'e taşıdı ve orada kışlık karargâh kurdu. Böylece, sancaklarda bulunan Sezar'ın heykellerini şehre getirdi; oysa bizim yasamız heykellerin yapımını tamamen yasaklıyor; bu nedenle önceki valiler, bu tür süslemelere sahip olmayan sancaklarla şehre girerlerdi.

Pilatus, bu putları Kudüs'e ilk getiren ve oraya diken kişiydi; bu, halkın haberi olmadan, gece vakti yapılmıştı; ancak halk bunu öğrenir öğrenmez, kalabalıklar halinde Sezariye'ye gelip Pilatus'tan putları kaldırmasını rica ettiler; Pilatus, Sezar'a zarar vereceği gerekçesiyle isteklerini kabul etmeyince, halk ısrarcı olmaya devam edince, altıncı gün askerlerine silahlarını saklamalarını emretti ve kendisi de şehrin açık bir yerinde, onları ezmeye hazır bekleyen orduyu gizleyecek şekilde hazırlanmış olan yargı kürsüsüne oturdu; Yahudiler tekrar yalvarınca, Pilatus askerlerine onları kuşatmaları için işaret verdi ve kendisini rahatsız etmeyi bırakıp evlerine gitmedikleri takdirde cezalarının derhal ölümden başka bir şey olmayacağını söyledi. Fakat onlar yere kapanıp boyunlarını açtılar ve kanunlarının hikmetinin çiğnenmesindense ölmeyi seve seve kabul edeceklerini söylediler; bunun üzerine Pilatus, kanunlarını ihlal etmeme konusundaki kararlılıklarından derinden etkilendi ve hemen putların Kudüs'ten Sezariye geri götürülmesini emretti.

2. Fakat Pilatus, Kudüs'e bir su akıntısı getirmeyi üstlendi ve bunu kutsal parayla yaptı ve akıntının kaynağını iki yüz furlong uzaklıktan buldu. Ancak Yahudiler (8) bu su konusunda yapılanlardan memnun kalmadılar; ve on binlerce insan bir araya gelip ona karşı gürültü çıkardı ve bu planından vazgeçmesini istedi. Bazıları da, bu tür kalabalıkların genellikle yaptığı gibi, adama hakaret etti ve küfür etti. Bunun üzerine Pilatus, giysilerinin altında hançer taşıyan askerlerinden büyük bir kısmını Yahudi kıyafetleriyle giydirdi ve onları kuşatabilecekleri bir yere gönderdi. Yahudilere kendisi gitmelerini emretti; fakat Yahudiler ona karşı cesurca hakaretler savurarak, Pilatus önceden kararlaştırılmış olan işareti askerlere verdi; askerler de Pilatus'un emrettiğinden çok daha büyük darbeler indirdiler ve

Machine Translated by Google

Hem isyan çıkaranları hem de çıkarmayanları eşit şekilde cezalandırdılar; hiçbirine acımadılar: Halk silahsız olduğundan ve ne yapacaklarını bilen adamlar tarafından yakalandıklarından, bu şekilde çok sayıda kişi öldürüldü ve diğerleri yaralı olarak kaçtı.

Böylece bu isyanın sonu geldi.

3. Şimdi o sıralarda İsa adında bilge bir adam vardı; eğer ona insan demek caizse, çünkü o harika işler yapan, gerçeği zevkle kabul edenlere öğreten biriydi. Hem Yahudilerden hem de putperestlerden birçok kişiyi kendine çekti. O, Mesih'ti. Ve Pilatus, aramızdaki önde gelenlerin önerisiyle onu çarmıha mahkum ettiğinde, (9) başlangıçta onu sevenler onu terk etmediler; çünkü üçüncü gün onlara tekrar diri olarak göründü; (10) ilahi peygamberlerin onun hakkında bunları ve on binlerce başka harika şeyi önceden bildirdikleri gibi.

Ve adını ondan alan Hristiyanlar topluluğu, günümüzde de yok olmamıştır.

4. Aynı sıralarda Yahudileri düzensizliğe sürükleyen bir başka üzücü felaket de yaşandı ve Roma'daki İsis tapınağı çevresinde bazı utanç verici olaylar meydana geldi. Şimdi önce İsis tapınağı çevresindeki hain girişimden bahsedeceğim, sonra da Yahudi işlerinden bahsedeceğim. Roma'da Paulina adında bir kadın vardı; atalarının saygınlığı ve erdemli bir yaşam tarzının düzenli yürütülmesi sayesinde büyük bir üne sahipti: ayrıca çok zengindi; güzel bir yüze sahip olmasına ve kadınların en neşeli olduğu çağının en güzel döneminde olmasına rağmen, büyük bir tevazu içinde yaşıyordu. Her bakımdan mükemmel bir karaktere sahip olan Saturninus ile evliydi. Süvari sınıfında çok yüksek bir mevkide bulunan Decius Mundus bu kadına aşık oldu; Ve Paulina hediyelerle etkilenmeyecek kadar büyük bir saygınlığa sahip olduğundan ve kendisine bolca gönderilen hediyeleri zaten reddettiğinden, Mundus ona olan aşkıyla daha da alevlendi; öyle ki, bir gecelik konaklama için ona iki yüz bin Attika drahmisi vermeyi vaat etti; ve bu onu ikna etmeyince ve Mundus aşk hayatındaki bu talihsizliğe katlanamayınca, Paulina'nın üzücü reddi nedeniyle açlıktan ölmeyi en iyi yol olarak gördü; ve bu şekilde ölmeye karar verdi ve amacına göre hareket etti. Mundus'un babası tarafından azat edilmiş, adı Ide olan bir azatlı kadını vardı.

Machine Translated by Google

Her türlü kötülükte usta olan biriydi. Bu kadın, genç adamın intihar etme kararından çok üzülmüştü (çünkü intihar niyetini başkalarından gizlememişti) ve ona gelip, konuşmalarıyla onu cesaretlendirdi ve ona verdiği bazı vaatlerle Paulina'nın yanında bir gece kalabileceği umudunu verdi; genç adam onun ricasına sevinçle kulak verince, kadın, kadını tuzağa düşürmek için elli bin drahmiden fazlasına ihtiyacı olmadığını söyledi. Böylece genç adamı cesaretlendirip istediği parayı aldıktan sonra, daha önce kullandığı yöntemleri kullanmadı, çünkü kadının parayla asla kandırılamayacağını anlamıştı; Fakat İsis tanrıçasına tapınmaya çok düşkün olduğunu bildiği için şu stratejiyi tasarladı: İsis'in bazı rahiplerine gitti ve en güçlü güvencelerle (gizlilik konusunda) onları sözlerle, ama esas olarak yirmi beş bin drahmilik bir para teklifiyle ikna etti; ve iş gerçekleştiğinde daha da fazlasını vereceğini söyledi; genç adamın tutkusunu anlattı ve kadını baştan çıkarmak için mümkün olan her yolu kullanmaları konusunda onları ikna etti. Böylece, alacakları bu büyük miktardaki altın karşılığında bunu yapacaklarına dair söz verdiler. Buna göre, en yaşlı olanı hemen Paulina'ya gitti; ve içeri alındıktan sonra onunla yalnız konuşmak istedi. Bu isteği kabul edilince, ona tanrı Anubis tarafından gönderildiğini, Anubis'in ona aşık olduğunu ve ona gelmesini emrettiğini söyledi. Bunun üzerine kadın bu mesajı çok olumlu karşıladı ve Anubis'in bu lütfuna çok değer verdi. Kocasına kendisine bir mesaj gönderildiğini ve Anubis ile yemek yiyip yatacağını söyledi; kocası da karısının iffetinden tamamen emin olarak teklifi kabul etti.

Bunun üzerine kadın tapınağa gitti ve orada akşam yemeğini yedikten sonra, uyku vakti geldiğinde rahip tapınağın kapılarını kapattı ve kutsal bölümündeki ışıklar da söndürüldü. O zaman Mundus (içeride saklandığı için) dışarı fırladı ve bütün gece hizmetinde olan kadını, kendisini tanrı zannederek, zevkten mahrum bırakmadı; ve o gittikten sonra, bu hileden habersiz rahipler henüz uyanmadan önce, Paulina erkenden kocasına geldi ve tanrı Anubis'in kendisine nasıl göründüğünü anlattı. Ayrıca arkadaşlarına da bu lütfa ne kadar değer verdiğini anlattı; arkadaşları kısmen olayın doğasını düşündüklerinde inanmadılar, kısmen de kişinin tevazusunu ve vakarını göz önünde bulundurduklarında inanmamaları için hiçbir neden olmadığı için hayrete düştüler. Ama şimdi, olanlardan üç gün sonra,

Machine Translated by Google

Mundus, Paulina ile buluştu ve şöyle dedi: "Hayır, Paulina, bana iki yüz bin drahmi tasarruf ettirdin, bu miktarı kendi ailene de kattın; üstelik seni davet ettiğim şekilde hizmetime de devam ettin. Mundus'a yönelttiğin sitemlere gelince, ben isim işleriyle ilgilenmem; ama Anubis adını kendime alarak yaptıklarımdan elde ettiğim zevkten memnunum." Bunu söyledikten sonra yoluna devam etti. Ama Paulina şimdi yaptığı şeyin ne kadar büyük bir felaket olduğunu anlamaya başladı, elbiselerini yırttı ve kocasına bu kötü planın korkunç doğasını anlattı ve bu konuda kendisine yardım etmeyi ihmal etmemesini rica etti. Böylece kocası gerçeği imparatora açıkladı; Bunun üzerine Tiberius, rahipleri sorgulayarak meseleyi iyice araştırdı ve hem rahiplerin hem de bu felaketin sebebi olan ve kadına bu kadar zarar veren tüm olayı planlayan İde'nin çarmıha gerilmesini emretti. Ayrıca İsis tapınağını yıktırdı ve heykelinin Tiber nehrine atılmasını emretti; Mundus'u ise sadece sürgün etti, başka bir şey yapmadı, çünkü işlediği suçun aşk tutkusundan kaynaklandığını düşünüyordu. İsis tapınağı ve rahiplerinin neden olduğu zararlarla ilgili olaylar bunlardı. Şimdi, daha önce size söylediğim gibi, bu sıralarda Roma'daki Yahudilerin başına gelenlere geri dönüyorum.

5. Yahudi olan, ancak kanunlarını çiğnediği suçlamasıyla ülkesinden kovulmuş ve bu suçtan dolayı cezalandırılma korkusu taşıyan, her bakımdan kötü bir adam vardı. Roma'da yaşayan bu adam, insanlara Musa'nın kanunlarının bilgeliğini öğretmeyi iddia ediyordu. Ayrıca, kendisiyle tamamen aynı karakterde üç adam daha buldu. Bu adamlar, Yahudi dinini benimsemiş, büyük bir saygınlığa sahip bir kadın olan Fulvia'yı Kudüs'teki tapınağa mor ve altın göndermeye ikna ettiler; ve bunları aldıktan sonra, kendi çıkarları için kullandılar ve parayı kendileri harcadılar; bu nedenle başlangıçta ondan para istediler. Bunun üzerine, Fulvia'nın kocası Saturninus'un olay hakkında bilgilendirilmesi ve soruşturma yapılmasını istemesi üzerine Tiberius, tüm Yahudilerin Roma'dan sürülmesini emretti; Bunun üzerine konsüller onlardan dört bin kişiyi seçip Sardinya adasına gönderdiler; fakat atalarının kanunlarına bağlı kalmak istedikleri için asker olmak istemeyenlerden daha büyük bir kısmını cezalandırdılar. (11)

Machine Translated by Google

Böylece bu Yahudiler, dört kişinin kötülüğü yüzünden şehirden kovuldular.
erkekler.

BÖLÜM 4.

Samirilerin nasıl kargaşa çıkardığı ve Pilatus'un onlardan birçoğunu nasıl yok ettiği; Pilatus'un nasıl suçlandığı ve Vitellius'un Yahudiler ve Partlarla ilgili olarak neler yaptığı.

1. Fakat Samiriyeliler ulusu da karışıklıklardan uzak kalamadı.
Onları buna teşvik eden adam, yalan söylemeyi önemsiz bir şey olarak gören ve kalabalığı memnun etmek için her şeyi ayarlayan biriydi; bu yüzden onlara, kendileri için tüm dağların en kutsalı sayılan Gerizzim Dağı'nda toplanmalarını emretti ve oraya vardıklarında, Musa'nın oraya koyduğu kutsal kapları onlara göstereceğine dair güvence verdi. (12) Böylece oraya silahlanmış olarak geldiler ve adamın sözlerinin doğru olduğuna inandılar; Tirathaba denilen bir köyde konakladıklarında, geri kalanları da yanlarına topladılar ve büyük bir kalabalık halinde dağa çıkmak istediler; fakat Pilatus, köyde toplananlara saldıran büyük bir süvari ve piyade birliğiyle yolları ele geçirerek onların dağa çıkmalarını engelledi; Ve çatışmaya girince, içlerinden bazılarını öldürdüler, bazılarını da kaçırdılar ve birçoğunu canlı yakaladılar; bunların en önde gelenini ve kaçanların en güçlülerini Pilatus öldürttü.

2. Ancak bu kargaşa yatıştıktan sonra, Samarit senatosu, daha önce konsül olan ve şimdi Suriye başkanı olan Vitellius'a bir elçilik gönderdi ve öldürülenlerin cinayetinden Pilatus'u suçladı; çünkü öldürülenler Romalılara karşı isyan etmek için değil, Pilatus'un şiddetinden kaçmak için Tirathaba'ya gitmişlerdi. Bunun üzerine Vitellius, dostu Marcellus'u Yahudiye'nin işlerini halletmesi için gönderdi ve Pilatus'a Roma'ya gidip imparatorun huzurunda Yahudilerin suçlamalarına cevap vermesini emretti. Pilatus, Yahudiye'de on yıl kaldıktan sonra, Vitellius'un emirlerine uyarak Roma'ya aceleyle gitti; ancak Roma'ya varmadan önce Tiberius ölmüştü.

Machine Translated by Google

3. Fakat Vitellius Yahudiye'ye geldi ve Kudüs'e çıktı; bu, Fısıh Bayramı denilen bayram zamanıydı. Vitellius orada görkemli bir şekilde karşılandı ve Kudüs halkını alınıp satılan meyveler üzerindeki tüm vergilerden muaf tuttu ve onlara başrahibin giysilerini, tüm süsleriyle birlikte, tapınaktaki rahiplerin gözetiminde tutma yetkisi verdi; bu yetki daha önce de vardı, ancak bu sırada giysiler Antonia kulesinde, yani kalede saklanıyordu. Bunun sebebi ise şuydu: Hyrcanus adında bir başrahip vardı; bu isimde birçok rahip olduğu için, o bunların ilkiydi; bu adam tapınağın yakınında bir kule inşa etti ve bunu yaptıktan sonra genellikle orada ikamet etti ve bu giysileri yanında taşıdı, çünkü sadece onun bunları giymesi yasaldı ve şehre indiğinde ve normal giysilerini aldığında bunları orada saklıyordu; Aynı işler oğulları ve onlardan sonra gelen oğulları tarafından da sürdürüldü. Fakat Herod kral olunca, çok uygun bir konumda bulunan bu kuleyi muhteşem bir şekilde yeniden inşa ettirdi; ve Antonius'un dostu olduğu için ona Antonia adını verdi.

Ve bu giysileri orada bulduğu için, onları aynı yerde tuttu, çünkü bunların kendi gözetiminde olduğu sürece halkın kendisine karşı herhangi bir yenilik yapmayacağına inanıyordu. Herod'un yaptığına benzer bir şeyi, ondan sonra kral olan oğlu Archelaus da yaptı; Romalılar, yönetimi ele geçirdikten sonra, başrahibin bu giysilerine el koydular ve onları rahiplerin ve tapınak muhafızlarının mührü altında bir taş odaya yerleştirdiler; muhafız komutanı her gün orada bir lamba yakıyordu; ve bir bayramdan yedi gün önce (13) muhafız komutanı tarafından onlara teslim ediliyorlardı; başrahip onları arındırıp kullandıktan sonra, bayramın bitiminden hemen sonraki gün, daha önce saklandıkları aynı odaya tekrar koyuyorlardı. Bu uygulama, üç yıllık bayramlarda ve oruç gününde geçerliydi; Fakat Vitellius, atalarımızın zamanındaki gibi, bu giysileri bizim elimize verdi ve muhafız birliğinin komutanına, giysilerin nerede saklandığını veya ne zaman kullanılacağını sormakla uğraşmamasını emretti; bunu da millete karşı bir iyilik olsun diye yaptı.

Bunun yanı sıra, Kayafas olarak da bilinen Yusuf'u başrahiplik görevinden aldı ve yerine eski başrahip Ananus'un oğlu Yonatan'ı atadı. Daha sonra Antakya'ya geri döndü.

Machine Translated by Google

4. Dahası, Tiberius, Vitellius'a bir mektup göndererek Part kralı Artabanus ile dostluk anlaşması yapmasını emretti; çünkü Artabanus, düşmanı iken onu korkutmuştu, çünkü Ermenistan'ı ondan almıştı ve daha ileri gitmesinden endişe ediyordu. Ayrıca, Tiberius'a, kendisine rehineler, özellikle de oğlu Artabanus'u vermedikçe ona güvenmemesi gerektiğini söyledi. Tiberius'un Vitellius'a bu şekilde yazması üzerine, büyük miktarda para teklif ederek hem İberya kralını hem de Arnavutluk kralını Artabanus'a karşı savaşmaya ikna etti; ve kendileri savaşmak istemeseler de, İskitlere ülkelerinden geçiş izni verdiler, Hazar kapılarını onlara açtılar ve onları Artabanus'un üzerine getirdiler. Böylece Ermenistan Partlardan tekrar alındı ve Part ülkesi savaşla doldu; askerlerinin önde gelenleri öldürüldü ve aralarında her şey karmakarışık oldu. Kralın oğlu da bu savaşlarda, ordusunun on binlercesiyle birlikte şehit düştü.

Vitellius, Artabanus'un babasının akrabalarına ve dostlarına o kadar büyük miktarda para göndermişti ki, aldıkları rüşvetler sayesinde Artabanus'un öldürülmesine neredeyse sebep olmuştu. Artabanus, kendisine karşı kurulan komplonun kaçınılmaz olduğunu, çünkü bu komplonun önde gelen adamlar tarafından ve sayıca çok sayıda kişi tarafından kurulduğunu ve kesinlikle gerçekleşeceğini anladığında; kendisine gerçekten sadık olanların yanı sıra, zaten yozlaşmış ama kendisine karşı gösterdikleri iyilikte aldatıcı olan ve yargılandıklarında düşmanlarının safına geçebilecek olanların sayısını hesapladığında, yukarı eyaletlere kaçtı ve orada daha sonra Dahae ve Sacre'den büyük bir ordu toplayarak düşmanlarıyla savaştı ve prensliğini korudu.

5. Tiberius bunları duyunca, Artabanus ile bir dostluk anlaşması yapılmasını istedi; bu daveti olumlu karşılayınca, Artabanus ve Vitellius Fırat'a gittiler ve nehir üzerine bir köprü inşa edildiğinde, her ikisi de muhafızlarıyla birlikte köprünün ortasında buluştular. Barış şartları üzerinde anlaştıktan sonra, tetrark Herod, geçidin ortasına zengin bir çadır kurdu ve orada onlara bir ziyafet verdi. Artabanus da kısa bir süre sonra oğlu Darius'u birçok hediye ile birlikte rehine olarak gönderdi; bunlar arasında yedi arşın boyunda, Yahudi asıllı ve boyu nedeniyle dev diye anılan Eleazar adında bir adam da vardı. Bundan sonra Vitellius Antakya'ya, Artabanus ise...

Machine Translated by Google

Babil'de; ancak Herod [tetrark] rehineler elde ettiklerini Sezar'a ilk bildiren olmak istediği için, tüm ayrıntıları doğru bir şekilde anlattığı mektuplar içeren postalar gönderdi ve konsül Vitellius'un kendisine bildirmesi için hiçbir şey bırakmadı. Ancak Vitellius'un mektupları gönderildiğinde ve Sezar, Herod'un daha önce kendisine olaylar hakkında bilgi verdiğini, bu nedenle olaylardan zaten haberdar olduğunu bildirdiğinde, Vitellius bundan çok rahatsız oldu; ve bu olaydan gerçekte olduğundan daha fazla zarar gördüğünü düşünerek, intikamını alana kadar bu olaya gizli bir öfke besledi ve Caius yönetimi ele geçirdikten sonra intikamını aldı.

6. Bu sıralarda, Herod'un kardeşi Filip, Tiberius'un hükümdarlığının yirminci yılında (14) , Trachonitis ve Gaulanitis'in ve ayrıca Batanea ulusunun tetrarkı olarak otuz yedi yıl görev yaptıktan sonra hayata veda etti. Hayatında ve yönetiminde ölçülü ve sakin bir kişi olduğunu gösterdi; sürekli olarak kendisine bağlı olan ülkede yaşadı; birkaç seçkin dostuyla birlikte seyahat ederdi; yargıç olarak oturduğu mahkeme heyeti de onu takip ederdi; ve yardımına ihtiyaç duyan biriyle karşılaştığında, hiç vakit kaybetmeden, nerede olursa olsun mahkeme heyetini hemen toplar, üzerine oturur ve şikayetini dinlerdi: Orada suçlu bulunanların cezalandırılmasını emreder ve haksız yere suçlananları aklardı. Julias'ta öldü; Ve daha önce kendisi için diktirdiği anıtın yanına götürüldüğünde, büyük bir ihtişamla gömüldü. Prensliği Tiberius aldı (çünkü geride oğlu bırakmamıştı) ve Suriye eyaletine kattı, ancak buradan elde edilen vergilerin toplanıp kendi dörtlüsünde (tetrakiki) saklanmasını emretti.

BÖLÜM 5.

Tetrark Herod, Arabistan Kralı Aretas ile savaşır ve onun tarafından yenilir; ayrıca Vaftizci Yahya'nın ölümü, Vitellius'un Kudüs'e çıkışı, Agrippa ve Büyük Herod'un soyundan gelenler hakkında bazı bilgiler de yer almaktadır.

Machine Translated by Google

1. Bu sıralarda Aretas (Arabistan Petres kralı) ve Herod arasında şu nedenle bir anlaşmazlık çıktı: Tetrark Herod, Aretas'ın kızıyla evlenmiş ve uzun süre onunla birlikte yaşamıştı; ancak bir keresinde Roma'dayken, aslında kardeşi olan, ancak aynı anneden olmayan Herod'un yanında konakladı (15) ; çünkü bu Herod, baş rahip Sireoh'un kızının oğluydu. Bununla birlikte, son Herod'un karısı, kardeşleri Aristobulus'un kızı ve Büyük Agrippa'nın kız kardeşi olan Herodias'a aşık oldu. Bu adam, onunla evlilik konusunda konuşmaya cesaret etti; Herodias kabul edince, ikametgahını değiştirmesi ve Roma'dan döndüğünde ona gelmesi konusunda bir anlaşma yapıldı: Bu evliliğin bir maddesi de Aretas'ın kızından boşanmasıydı. Böylece Antipus, bu anlaşmayı yaptıktan sonra Roma'ya yelken açtı; Fakat oradaki işini bitirdikten sonra geri döndü. Karısı, Herodias ile yaptığı anlaşmayı öğrenmişti ve bu anlaşmayı, kocasının tüm planı bildiğinden haberdar olmadan önce öğrenmişti. Bu yüzden, kocasından, Aretas ve Herod'un topraklarının sınırlarında bulunan Macherus'a, niyetlerinden hiçbirini ona bildirmeden göndermesini istedi. Herod da karısının hiçbir şeyden haberdar olmadığını düşünerek onu oraya gönderdi. Karısı daha önce babasının yönetimi altındaki Macherus'a haber göndermişti ve bu nedenle Aretas'ın ordusunun generali tarafından yolculuğu için gerekli her şey hazırlanmıştı. Böylece, çeşitli generallerin eşliğinde kısa sürede Arabistan'a geldi ve kısa süre sonra babasının yanına giderek Herod'un niyetlerini anlattı. Böylece Aretas, kendisiyle Herod arasındaki düşmanlığın ilk sebebini bu olaya bağladı. Herod'un da Gamalitis ülkesindeki sınır anlaşmazlığı vardı. Böylece her iki tarafta da ordular topladılar, savaşa hazırlandılar ve kendi yerlerine generallerini savaşa gönderdiler; ve savaş başladığında, Filip'in tetrarkyasından olan bazı kaçakların ihanetiyle Herod'un ordusunun tamamı yok edildi; bu kaçaklar Aretas'ın ordusuna katılmışlardı. Bunun üzerine Herod bu olayları Tiberius'a yazdı; Tiberius, Aretas'ın bu girişimine çok kızarak Vitellius'a Aretas'a savaş açmasını ve ya onu canlı yakalayıp zincire vurarak kendisine getirmesini ya da öldürüp kellesini göndermesini emretti. Tiberius'un Suriye başkanına verdiği emir buydu.

Machine Translated by Google

2. Yahudilerden bazıları, Hirodes'in ordusunun yok edilmesinin Tanrı'dan geldiğini ve bunun, Vaftizci Yahya'ya yaptığı şeyin cezası olarak çok haklı olduğunu düşündüler; çünkü Hirodes, iyi bir adam olan Yahya'yı öldürmüş ve Yahudilere hem birbirlerine karşı doğruluk hem de Tanrı'ya karşı dindarlık konusunda erdemli davranmalarını ve böylece vaftiz olmalarını emretmişti; çünkü yıkanmanın (suyla) kabul edilebilir olması için, sadece bazı günahların ortadan kaldırılması (veya bağışlanması) için değil, bedenin temizlenmesi için de yapılması gerektiğini düşünüyorlardı; ruhun önceden doğrulukla tamamen temizlendiğini varsayıyorlardı. Şimdi, John'un sözlerini duyan ve çok etkilenen birçok kişi onun etrafına kalabalıklar halinde toplandı. Hirodes, John'un halk üzerindeki büyük etkisinin, isyan çıkarmasına vesile olabileceğinden (çünkü halk, onun tavsiye edeceği her şeyi yapmaya hazır görünüyordu), onu öldürerek, olası bir zararı önlemenin ve kendisini zor duruma düşürmemenin en iyisi olduğunu düşündü. Bu nedenle, Hirodes'in şüpheci tavrı yüzünden, John daha önce bahsettiğim Macherus kalesine esir olarak gönderildi ve orada öldürüldü. Yahudiler ise bu ordunun yok edilmesinin Hirodes'e bir ceza ve Tanrı'nın ona olan gazabının bir işareti olduğuna inanıyorlardı.

3. Böylece Vitellius, Aretas ile savaşmak için iki lejyon silahlı askerle birlikte hazırlık yaptı; ayrıca Roma egemenliği altındaki krallıklardan toplanan tüm hafif zırhlı askerleri ve süvarileri de yanına alarak Petra'ya doğru aceleyle yola koyuldu ve Ptolemais'e geldi. Ancak çok hızlı bir şekilde ilerlerken ve ordusunu Yahudiye'den geçirirken, önde gelen adamlar onu karşıladı ve topraklarından böyle geçmemesini rica ettiler; çünkü ülkelerinin yasaları, sancaklarında çok sayıda bulunan ve ülkeye getirilen putları görmezden gelmelerine izin vermiyordu. Onların söylediklerine ikna oldu ve bu konuda daha önce aldığı kararını değiştirdi. Bunun üzerine orduya ilerlemesi emrini verdi.

Kendisi, tetrark Herod ve arkadaşlarıyla birlikte, Yahudilerin eski bir bayramı yaklaşırken Tanrı'ya kurban sunmak için Kudüs'e giderken, büyük ovada kaldı; ve oraya vardığında, Yahudi halkı tarafından onurla karşılandıktan sonra, orada bir süre kaldı.

Machine Translated by Google

Üç gün içinde Jonathan'ı başrahiplikten azletti ve yerine kardeşi Theophilus'u verdi. Ancak dördüncü gün Tiberius'un ölümünü bildiren mektuplar kendisine ulaştığında, halkı Caius'a sadakat yemini etmeye zorladı; ayrıca ordusunu geri çağırdı ve hepsini evlerine göndererek kışlık karargâhlarını kurmalarını emretti, çünkü imparatorluk Caius'a geçtiğinde, eskiden sahip olduğu savaş yetkisine sahip değildi. Ayrıca Aretas'ın Vitellius'un kendisiyle savaşmak için geldiğini duyduğunda, kahinlere danıştıktan sonra, Vitellius'un ordusunun Petra'ya girmesinin imkansız olduğunu söylediği de rivayet edilir; çünkü ya savaş emrini veren, ya da diğerinin isteğine boyun eğmek için yürüyen, ya da bu ordunun hazırlandığı kişi ölecekti. Böylece Vitellius gerçekten Antakya'ya çekildi; Fakat Aristobulus'un oğlu Agrippa, Tiberius'un ölümünden bir yıl önce, izin verilirse imparatorla bazı işleri görüşmek üzere Roma'ya gitti. Şimdi Herod ve ailesinin başına gelenleri anlatmak istiyorum; bunun bir nedeni bu tarihe uygun olması, diğer bir nedeni ise bu durumun, Tanrı'ya karşı yapılan dindarlık eylemleri dışında, insanlığın gönlünü kaptırdığı diğer herhangi bir güç gibi, çok sayıda çocuğun hiçbir fayda sağlamadığının bir göstergesi olmasıdır; çünkü yüz yıllık bir süre içinde, Herod'un çok sayıda olan soyundan gelenlerin birkaçı hariç hepsi tamamen yok oldu. (16) Bunu insanlığın eğitimi için uygulamak ve onların ne kadar mutsuz olduklarını öğrenmek mümkündür: Bu aynı zamanda bize, hayranlık uyandıran bir kişi olduğu gibi, sıradan bir insandan, onu tanıyanların beklentilerinin ötesinde, büyük bir güç ve otoriteye yükselen Agrippa'nın tarihini de gösterecektir.

Daha önce onlar hakkında bazı şeyler söylemiştim, ama şimdi de onlar hakkında doğru bir şekilde konuşacağım.

4. Büyük Herod'un, Hyrcanus'un torunu Mariamne'den iki kızı vardı; bunlardan biri, kendisi de Herod'un kardeşi Phasaelus'un oğlu olan birinci kuzeni Phasaelus ile evlenen Salampsio idi; diğeri ise Herod'un kız kardeşi Salome'nin oğlu olan birinci kuzeni Antipater ile evlenen Cypros idi. Phasaelus'un Salampsio'dan beş çocuğu vardı: Antipater, Herod ve Alexander; ve iki kızı, Alexandra ve Cypros; bunlardan sonuncusu Agrippa,

Machine Translated by Google

Aristobulus'un oğlu evlendi; Kıbrıslı Timius ise Alexandra ile evlendi; önemli bir kişiydi, ancak ondan çocuğu olmadı. Agrippa'nın Kıbrıs'tan iki oğlu ve üç kızı vardı; kızlarının adları Bernice, Mariarune ve Drusius'tu; oğullarının adları ise Agrippa ve Drusus'tu; Drusus ergenlik çağına gelmeden öldü; babaları Agrippa ise diğer kardeşleri Herod ve Aristobulus ile birlikte büyüdü, çünkü bunlar da Büyük Herod'un Bernice'den olan oğullarındandı; Bernice ise Kostobarus ve Herod'un kız kardeşi Salome'nin kızıydı. Aristobulus, daha önce anlattığımız gibi, babası tarafından öldürüldüğünde bu bebekleri ve kardeşi İskender'i geride bıraktı. Ancak ergenlik çağına geldiklerinde, Agrippa'nın kardeşi Herod, Kral Herod'un ve Kral Herod'un kardeşi Yusuf'un oğlu Yusuf'un kızı Olimpos'un kızı Mariamne ile evlendi ve ondan Aristobulus adında bir oğlu oldu; fakat Agrippa'nın üçüncü kardeşi Aristobulus, Emesa kralı Sampsigeramus'un kızı Jotape ile evlendi; onlardan sağır bir kızları oldu, onun adı da Jotape idi; ve bunlar şimdiye kadar erkek soyundan gelen çocuklardı.

Fakat kız kardeşleri Herodias, Başrahip Simon'un kızı Mariamne'den doğan Büyük Herod'un oğlu Herod [Filip] ile evlendi; Mariamne'nin Salome adında bir kızı vardı; Salome'nin doğumundan sonra Herodias, ülkemizin yasalarını alt üst etmeye kalkıştı ve kocası hayattayken ondan boşandı ve kocasının baba tarafından kardeşi, Celile tetrarkı Herod [Antipas] ile evlendi; ancak kızı Salome, Herod'un oğlu ve Trachonitis tetrarkı Filip ile evlendi; Filip çocuksuz ölünce, Herod'un oğlu ve Agrippa'nın kardeşi Aristobulus onunla evlendi; üç oğulları oldu: Herod, Agrippa ve Aristobulus; ve bu, Phasaelus ve Salampsio'nun soyunu oluşturdu. Ancak Antipater'in Cypros'tan olan kızı Cypros'tu ve Alexas'ın oğlu Alexas Selcias onunla evlendi; Onların Kıbrıs adında bir kızı vardı; fakat size söylediğimiz gibi Antipater'in kardeşleri olan Herod ve İskender çocuksuz öldüler. Kral Herod'un oğlu İskender'e gelince, babası tarafından öldürülen İskender'in Kapadokya kralı Archelaus'un kızından iki oğlu vardı: İskender ve Tigranes. Ermenistan kralı olan Tigranes, Roma'da suçlandı ve çocuksuz öldü; İskender'in kardeşi Tigranes ile aynı adı taşıyan bir oğlu vardı ve Nero tarafından Ermenistan krallığını ele geçirmek üzere gönderildi; Kommagena kralı Antiochus'un kızı Jotape ile evlenen İskender adında bir oğlu oldu ; Vespasian onu bir adanın kralı yaptı.

Machine Translated by Google

Kilikya'da. Ancak İskender'in bu soyundan gelenler, doğduktan kısa bir süre sonra Yahudi dinini terk edip Yunan dinine geçtiler. Kral Herod'un diğer kızlarına gelince, onların hepsi çocuksuz öldüler. Ve saydığımız bu Herod soyundan gelenler, Büyük Agrippa'nın krallığı ele geçirdiği dönemde hayatta olduklarından ve şimdi onlardan bahsettiğimden, şimdi Agrippa'nın başına gelen çeşitli zor durumları ve bunlardan nasıl kurtulduğunu ve en yüksek mevkiye ve güce nasıl yükseldiğini anlatmam gerekiyor.

BÖLÜM 6.

Kral Agrippa'nın Roma'ya, Tiberius Caesar'a yaptığı yolculuktan; ve şimdi kendi azatlı kölesi tarafından suçlanıp hapse atılmasından; ayrıca Tiberius'un ölümünden sonra Caius tarafından nasıl serbest bırakılıp Filipus'un Tetrarkyası'nın kralı yapıldığından bahsediliyor.

1. Kral Herod'un ölümünden kısa bir süre önce Agrippa Roma'da yaşıyordu ve genellikle İmparator Tiberius'un oğlu Drusus ile birlikte büyüyüp sohbet ediyordu. Ayrıca, annesi Bernice'ye büyük saygı duyan ve oğlunun yükselmesini çok isteyen Büyük Drusus'un karısı Antonia ile de dostluk kurmuştu. Agrippa doğası gereği cömert ve yaptığı hediyelerde aşırıya kaçan biriydi; annesi hayattayken bu eğilimi, savurganlığı nedeniyle annesinin öfkesinden kaçınmak için ortaya çıkmamıştı. Ancak Bernice öldükten ve kendi başına kaldıktan sonra, günlük yaşamında ve yaptığı aşırı hediyelerde, özellikle de Sezar'ın azatlı kölelerine, onların yardımını kazanmak için çok fazla harcama yaptı; öyle ki kısa sürede yoksulluğa düştü ve artık Roma'da yaşayamadı. Tiberius ayrıca, ölen oğlunun dostlarının da yanına gelmesini yasakladı; çünkü onları görünce oğlunu hatırlayacak ve kederi yeniden canlanacaktı.

2. Bu sebeplerden dolayı Roma'dan ayrılıp Yahudiye'ye gitti, ancak kötü şartlar altında, bir zamanlar sahip olduğu parayı kaybetmenin üzüntüsüyle ve çok sayıda olan ve kendisine kaçma imkanı tanımayan alacaklılarına ödeme yapacak imkanı olmadığı için zorluk çekti.

Machine Translated by Google

Bunun üzerine ne yapacağını bilemedi; bu yüzden, içinde bulunduğu durumdan utanarak, İdumeya'daki Malatha'da bulunan bir kuleye çekildi ve intihar etmeyi düşündü; fakat karısı Kıbrıs, niyetini fark etti ve onu bu yoldan vazgeçirmek için her türlü yöntemi denedi; bu yüzden, o sırada tetrark Herod'un karısı olan kız kardeşi Herodias'a bir mektup göndererek Agrippa'nın niyetini ve onu buna iten zorunluluğu bildirdi ve bir akrabası olarak ona yardım etmesini ve kocasını da aynı şeyi yapmaya teşvik etmesini rica etti, çünkü kendisi de aynı zenginliğe sahip olmamasına rağmen, kocasının sıkıntılarını elinden geldiğince hafiflettiğini görmüştü. Bunun üzerine onu çağırdılar ve ona ikametgahı olarak Taberiye'yi tahsis ettiler, geçimi için ona bir miktar para bağladılar ve ona bir onur nişanesi olarak o şehrin yöneticisi yaptılar. Ancak Herod, onu destekleme kararında uzun süre kalmadı; zira bu destek bile ona yetmedi. Bir keresinde Tire'de bir ziyafette, sarhoş bir haldeyken birbirlerine sitemler savurdular. Agrippa, Herod'un yoksulluğu ve gerekli yiyeceklerini ona borçlu olmasıyla yüzüne vurduğu bu duruma katlanamayacağını düşündü. Bu yüzden, daha önce Roma'da kendisine çok yakın bir dostu olan ve şimdi Suriye'nin başkanı olan Flakkus'a gitti.

3. Bunun üzerine Flaccus onu sıcak bir şekilde karşıladı ve o da onunla birlikte yaşadı. Flaccus'un yanında, Agrippa'nın kardeşi olan ancak onunla arası bozuk olan Aristobulus da vardı; yine de aralarındaki düşmanlık, Flaccus'un ikisine de olan dostluğunu engellemedi, aksine onlara saygıyla davrandı. Ancak Aristobulus, Agrippa'ya olan düşmanlığını azaltmadı ve sonunda onu Flaccus'la arasını bozdu; bu ayrılığın sebebi şuydu: Şamlılar, Sidonlularla sınırları konusunda anlaşmazlık içindeydiler ve Flaccus aralarındaki meseleyi dinlemeye hazırlanırken, Agrippa'nın onun üzerinde büyük bir etkisi olduğunu anladılar; bu yüzden onun kendi taraflarında olmasını istediler ve bu iyilik karşılığında ona büyük miktarda para vaat ettiler; bu yüzden Flaccus, Şamlılara elinden geldiğince yardım etmekte gayretli davrandı. Aristobulus, bu para vaadinden haberdar olmuş ve onu Flaccus'a bu konuda suçlamıştı; Konuyu iyice inceledikten sonra durumun böyle olduğu açıkça ortaya çıkınca, Agrippa'yı dostları arasından çıkardı. Böylece son derece zor durumda kaldı ve Ptolemais'e geldi; geçimini nereden sağlayacağını bilmediği için İtalya'ya yelken açmayı düşündü; ancak

Machine Translated by Google

Para sıkıntısı nedeniyle bunu yapamayan adam, azatlı kölesi Marsyas'tan, bu amaç için ihtiyaç duyduğu parayı bir şekilde temin etmesini, bunun için de birinden borç almasını rica etti.

Marsyas, Bernice'nin azatlı kölesi ve vasiyeti gereği Antonia'ya miras bırakılan Peter'dan, Agrippa'nın kendi kefalet ve güvencesi üzerine bu kadar para ödünç vermesini istedi; fakat Agrippa'yı kendisini bazı para miktarlarından dolandırmakla suçladı ve bu yüzden Marsyas'ı, yirmi bin Attika drahmi kefaletini verdiğinde, istediği miktardan yirmi beş yüz drahmi daha azını (18) kabul etmeye mecbur etti; diğeri de buna razı oldu, çünkü elinden bir şey gelmiyordu. Bu parayı aldıktan sonra Agrippa Anthedon'a geldi, gemiye bindi ve yola çıkmak üzereydi; ancak Jamhis'in valisi Herennius Capito, Roma'dayken Sezar'ın hazinesine borçlu olduğu üç yüz bin drahmi gümüşü ondan talep etmek için bir grup asker gönderdi ve böylece onu durmaya zorladı. Sonra da onun dediğini yapacağını iddia etti; Fakat gece çöktüğünde halatlarını kesti ve yola çıktı, İskenderiye'ye yelken açtı ve orada Alabarch Alexander'dan (19) iki yüz bin drahma ödünç istedi; fakat Alexander, kocasına olan sevgisine ve erdeminin diğer örneklerine çok şaşırdığı için ona ödünç vermeyeceğini, ancak Kıbrıslıya vermeyi reddetmeyeceğini söyledi; böylece Kıbrıslı geri ödemeyi üstlendi. Buna göre Alexander, İskenderiye'de onlara beş talent ödedi ve geri kalanını Dicearchia'da [Puteoli] ödeyeceğine söz verdi; bunu da Agrippa'nın parayı kısa sürede harcayacağından korktuğu için yaptı. Böylece Kıbrıslı kocasını serbest bıraktı ve İtalya'ya doğru yolculuğuna devam etmesi için onu gönderdi, kendisi ve çocukları ise Yahudiye'ye gitti.

4. Agrippa Puteoli'ye gelmişti ve oradan o sırada Capreae'de yaşayan Tiberius Caesar'a bir mektup yazarak, onu ziyaret etmek ve ona hizmet etmek için bu kadar uzaklara geldiğini ve Caprein'e geçmek için izin vermesini istediğini bildirdi. Tiberius da hiçbir zorluk çıkarmadı, diğer konularda da nazik bir şekilde ona yazdı; ayrıca sağ salim geri döndüğüne sevindiğini ve Capreae'ye gelmesini istediğini belirtti. Agrippa geldiğinde, mektubunda söz verdiği gibi ona nazik davrandı. Ancak ertesi gün Herennius Capito'dan Caesar'a bir mektup geldi ve Agrippa'nın üç yüz bin drahmi borç aldığını ve bunu belirlenen zamanda ödemediğini, para istendiğinde ise kaçak gibi kaçtığını bildirdi.

Machine Translated by Google

Hükümetini ve ondan para alma gücünü elinden aldı. Sezar bu mektubu okuyunca çok rahatsız oldu ve Agrippa'nın bu borcu ödeyene kadar huzurundan uzaklaştırılmasını emretti: Bunun üzerine Sezar'ın öfkesinden hiç yılmadı, aksine Germanicus'un ve daha sonra Sezar olan Claudius'un annesi Antonia'dan, Tiberius'un dostluğundan mahrum kalmaması için üç yüz bin drahmiyi kendisine ödünç vermesini rica etti; böylece, annesi Bernice'nin hatırasına (çünkü bu iki kadın birbirleriyle çok samimiydi) ve kendisinin ve Claudius'un birlikte eğitim görmesine saygı duyarak, parayı ona ödünç verdi; ve bu borcun ödenmesiyle, Tiberius'un ona olan dostluğunu engelleyecek hiçbir şey kalmadı. Bundan sonra, Tiberius Sezar ona torununu tavsiye etti (20) ve yurt dışına çıktığında her zaman ona eşlik etmesini emretti. Ancak Agrippa'nın Antonia tarafından nazikçe karşılanması üzerine, Antonia onu, Antonia'nın torunu ve babasına duydukları iyi niyet sayesinde çok yüksek bir itibara sahip olan Caius'a saygılarını sunmaya davet etti. Şimdi, Sezar'ın azatlı kölesi Thallus adında bir adam vardı; ondan bir milyon drahma borç aldı ve böylece Antonia'ya olan borcunu ödedi; ve saray masraflarını ödedikten sonra kalan parayı Caius'a göndererek onun nezdinde büyük bir otorite sahibi oldu.

5. Agrippa'nın Caius ile olan dostluğu doruk noktasına ulaşmışken, ikisi bir keresinde birlikte bir arabada giderken aralarında Tiberius hakkında bazı sözler geçti; Agrippa (ikisi yalnız başlarına oturuyorlardı) Tiberius'un yakında sahneden çekilmesini ve yönetimi her bakımdan daha layık olan Caius'a bırakmasını Tanrı'ya dua ediyordu. Agrippa'nın azatlı kölesi ve araba sürücüsü olan Eutychus bu sözleri duydu ve o sırada hiçbir şey söylemedi; ancak Agrippa onu bazı giysilerini çalmakla suçlayınca (ki bu kesinlikle doğruydu), ondan kaçtı; yakalanıp şehrin valisi Piso'nun huzuruna getirildiğinde ve neden kaçtığı sorulduğunda, Sezar'a güvenliği ve korunması için söyleyecek bir şeyleri olduğunu söyledi; bunun üzerine Piso onu bağladı ve Kaprea'ya gönderdi.

Fakat Tiberius, her zamanki alışkanlığına uygun olarak, işleri geciktirme konusunda son derece titizdi; zira elçileri hemen kabul etmiyor ve daha önce gönderilmiş olan halefleri, ölmüş olanlar hariç, eyalet valilerine veya proküratörlerine göndermiyordu; bu yüzden de bu kadar ihmalkardı.

Machine Translated by Google

Tutukluların davalarını dinlemek; öyle ki, arkadaşları ona bu tür durumlarda gecikmesinin sebebini sorduğunda, elçileri dinlemek için geciktiğini, çünkü onların hızlıca görevden alınması durumunda başka elçilerin atanıp kendisine geri dönebileceklerinden ve böylece onların kamuoyu önünde kabulü ve görevden alınmasında kendisine sorun çıkarabileceğinden korktuğunu söyledi; bir kez hükümete gönderilen valilerin [orada uzun süre kalmalarına] izin vermesinin sebebi, kendilerine bağlı tebaayı korumaktı; çünkü tüm valiler doğal olarak olabildiğince çok şey elde etmeye meyillidir; ve orada kalıcı olarak kalmayacak, kısa bir süre kalacak ve ne zaman görevden alınacakları belirsiz olan valiler, halkı daha da acımasızca yağmalamaya çalışırlar; ancak hükümetleri uzun süre devam ederse, sonunda büyük bir kazanç elde ettikleri için ganimetlerle doyarlar ve böylece sonunda yağmalama konusunda daha az acımasız hale gelirler; Fakat halefler hızla gönderilirse, av gibi onlara maruz kalan zavallı tebaanın yenilerini kaldıramayacağını, çünkü seleflerinin kendilerini doyurduğu ve bu yüzden daha fazlasını elde etme konusunda daha kayıtsız hale geldiği aynı zamana sahip olamayacaklarını; ve bunun da [zulümlerini] gerçekleştirmeden önce görevden alınmalarından kaynaklandığını söyledi. Anlamını göstermek için onlara bir örnek verdi: Yaralı bir adamın yaralı yerlerinin etrafına çok sayıda sinek geldi; bunun üzerine orada bulunanlardan biri adamın talihsizliğine acıdı ve sinekleri kendisi kovamayacağını düşünerek onları kovmaya kalkıştı; ancak adam ondan sinekleri rahat bırakmasını rica etti: diğeri ise cevap olarak, adamın bu saçma davranışının, mevcut sefaletinden kurtulmasını engellemesinin nedenini sordu; O da şöyle cevap verdi: "Eğer bu sinekleri kovarsan, bana daha çok zarar verirsin; çünkü bunlar zaten kanımla dolu oldukları için etrafımda toplanmazlar ve eskisi kadar acı vermezler, aksine biraz daha umursamaz davranırlar. Oysa neredeyse açlıktan bitmiş halde gelen ve beni zaten bitkin bulan yeni sinekler benim yıkımım olur. Bu nedenle, zaten birçok baskıdan yeterince bunalmış olan tebaama sürekli olarak bu tür yeni yöneticiler göndermemeye özen gösteriyorum; çünkü bu sinekler gibi onları daha da sıkıntıya sokabilirler ve böylece, kazanç elde etme doğal arzularına ek olarak, bundan aldıkları zevkten aniden mahrum kalacaklarını bekleyerek ek bir teşvike sahip olabilirler."

Ve Tiberius'un gecikmeli yönetim tarzına dair söylediklerimi daha da kanıtlamak için, bizzat bu uygulamasına başvuruyorum; zira yirmi iki yıl imparator olmasına rağmen, Yahudi ulusunu yönetmek için iki kişi hariç tüm vekilleri görevlendirdi.

Machine Translated by Google

Gratus ve onun hükümetteki halefi Pilatus da öyleydi. Yahudilere karşı bir şekilde, diğer tebaasına karşı ise başka bir şekilde davranmıyordu. Ayrıca onlara, mahkumların davalarını dinlerken bile bu kadar gecikme yapmasının sebebinin, ölüm cezasına çarptırılacak olanların derhal öldürülmesinin mevcut sefaletlerini hafifleteceği, oysa bu kötü zavallıların böyle bir iyiliği hak etmedikleri olduğunu bildirdi; "ama bunu yapıyorum ki, mevcut felaketle boğuşarak daha büyük bir sefalet çeksinler."

6. Bu nedenle Eutychus yön bulamadı ve hapiste kaldı. Ancak bir süre sonra Tiberius, Roma'ya yaklaşık yüz furlong uzaklıktaki Tusculanum'a Capreae'den geldi.
Agrippa daha sonra Antonia'dan, Eutychus'un suçlandığı meselenin ne olursa olsun, onun için bir duruşma sağlamasını istedi. Antonia, Tiberius tarafından her açıdan çok saygı görüyordu; hem kardeşi Drusus'un karısı olması nedeniyle kendisine olan akrabalık saygınlığından, hem de üstün iffetinden dolayı; (21) çünkü genç bir kadın olmasına rağmen dul kalmaya devam etti ve Augustus'un başka biriyle evlenmesini emretmesine rağmen diğer tüm evlilikleri reddetti; yine de her zaman itibarını lekesiz korudu. Ayrıca, kocasının arkadaşı ve ordunun generali olduğu için en büyük yetkiye sahip olan Sejanus tarafından Tiberius'a karşı çok tehlikeli bir komplo kurulduğunda, senatonun birçok üyesi ve azatlı kölelerin birçoğu ona katıldığında, askerler yozlaştığında ve komplo büyük bir boyuta ulaştığında Tiberius'a en büyük yardım eden kişi olmuştu.

Antonia'nın cesareti, Sejanus'un kötülüğünden daha akıllıca yönlendirilmemiş olsaydı, Sejanus amacına kesinlikle ulaşmış olurdu; çünkü Antonia, Tiberius'a karşı olan planlarını keşfettiğinde, ona her şeyin ayrıntılı bir anlatımını yazdı ve mektubu en sadık hizmetkarı Pallas'a verdi ve onu Caprere'deki Tiberius'a gönderdi. Tiberius, mektubu anladığında Sejanus'u ve yandaşlarını öldürdü; böylece daha önce ona büyük saygı duyan Tiberius, şimdi ona daha da büyük saygı duyuyor ve her şeyde ona güveniyordu. Bu yüzden Antonia, Tiberius'tan Eutychus'u sorgulamasını istediğinde, Tiberius şöyle cevap verdi: "Eğer Eutychus gerçekten Agrippa'yı onun hakkında söyledikleriyle yanlış bir şekilde suçladıysa, ona zaten yaptığım şeyle yeterince ceza verdi; ancak sorgulama sonucunda suçlamanın doğru olduğu ortaya çıkarsa, Agrippa dikkatli olsun, azatlı kölesini cezalandırma arzusundan dolayı,

Machine Translated by Google

"Kendine ceza getirmektense bunu yapmalıydı." Antonia bunu Agrippa'ya anlattığında, Agrippa meselenin daha da incelenmesi konusunda ısrarcı oldu; bu yüzden Antonia, Agrippa'nın bu iyiliği sürekli olarak yalvararak istemesi üzerine şu fırsatı değerlendirdi: Tiberius bir keresinde tahtında rahatça oturmuş, etrafta gezdirilirken ve torunu Caius ile Agrippa yemekten sonra önünde otururken, tahtın yanından geçti ve Eutychus'u çağırmasını ve sorgulanmasını istedi; Tiberius ise şöyle cevap verdi: "Ey Antonia! Tanrılar şahit olsun ki, yapacağım şeyi kendi isteğimle değil, senin dualarınla yapmaya mecbur kaldığım için yapıyorum." Bunu söyledikten sonra, Sejanus'un yerine geçen Macro'ya Eutychus'u kendisine getirmesini emretti; buna göre, hiç gecikmeden getirildi.

Sonra Tiberius ona, kendisine özgürlüğünü veren bir adama karşı ne söyleyeceğini sordu. Bunun üzerine şöyle dedi: "Ey efendim! Bu Kaius ve yanında Agrippa bir keresinde bir arabada gidiyorlardı, ben de onların ayaklarının dibinde oturuyordum ve aralarında geçen konuşmalar arasında Agrippa, Kaius'a şöyle dedi: 'Keşke bir gün bu yaşlı adam ölse ve seni yeryüzünün yöneticisi yapsa! Çünkü o zaman torunu Tiberius bir engel olmayacak, senin tarafından ortadan kaldırılacak ve yeryüzü mutlu olacak, ben de mutlu olacağım.' Tiberius bunları Agrippa'nın sözleri olarak doğru kabul etti ve Agrippa'ya kin besledi, çünkü ona torunu ve Drusus'un oğlu Tiberius'a saygı göstermesini emrettiğinde, Agrippa ona bu saygıyı göstermemiş, emirlerine karşı gelmiş ve tüm saygısını Kaius'a yöneltmişti; Makro'ya, "Bu adamı bağla," dedi. Fakat Macro, hangisini bağlamasını istediğini tam olarak bilmediği ve Agrippa'ya böyle bir şey yapılmasını beklemediği için vazgeçti ve ne dediğini daha açık bir şekilde sormaya geldi. Ancak Sezar hipodromu dolaştığında Agrippa'yı ayakta buldu: "Kesinlikle," dedi Macro, "bağlatmak istediğim adam bu." Sezar hâlâ "Bunlardan hangisi bağlanacak?" diye sorduğunda Agrippa "Agrippa" dedi. Bunun üzerine Agrippa, birlikte büyüdüğü oğlunu ve yetiştirdiği torunu Tiberius'u anarak kendisi için yalvarmaya başladı; ama hepsi boşunaydı; çünkü onu mor giysileriyle bile bağlı olarak dolaştırdılar. Ayrıca hava çok sıcaktı ve yemeklerinde çok az şarap vardı, bu yüzden çok susamıştı. O da bir tür ıstırap içindeydi ve ona yapılan bu muameleyi son derece iğrenç buldu: Bu yüzden Caius'un kölelerinden Thaumastus adında birinin bir kapta su taşıdığını görünce, ondan su içmesine izin vermesini istedi; böylece

Machine Translated by Google

Hizmetçi ona biraz su verdi ve o da iştahla içti ve şöyle dedi: "Ey evlat! Bana yaptığın bu hizmet senin yararına olacak; çünkü eğer bu zincirlerden kurtulursam, kısa süre içinde Caius'tan özgürlüğünü sağlayacağım; o da eskiden olduğu gibi, şimdi de bana hizmet etmekten geri durmadı." Ona verdiği sözde onu aldatmadı, aksine yaptığı hatanın telafisini yaptı; çünkü daha sonra Agrippa krallığa geldiğinde, Thaumastus'a özel ilgi gösterdi, onu Caius'tan özgürlüğüne kavuşturdu ve kendi malikanesinin kâhyası yaptı; ve öldüğünde, onu oğlu Agrippa'ya ve kızı Bernice'ye aynı görevde hizmet etmeleri için bıraktı. Adam da bu onurlu görevde yaşlandı ve orada öldü. Ama bunların hepsi epey sonra oldu.

7. Agrippa, kraliyet sarayının önünde zincirleriyle durmuş, kederden bir ağaca yaslanmıştı; kendisi gibi zincirlenmiş birçok başkası da vardı. Agrippa'nın yaslandığı ağaca bir kuş konmuştu (Romalılar bu kuşa baykuş derler), zincirlenmiş olanlardan biri, Alman asıllı bir adam, onu gördü ve bir askere mor giysili adamın kim olduğunu sordu. Adamın adının Agrippa olduğunu, Yahudi asıllı olduğunu ve o milletin önde gelen adamlarından biri olduğunu öğrenince, bağlı olduğu askerden yanına yaklaşmasına izin vermesini istedi (22) ; çünkü ülkesiyle ilgili bazı şeyleri ondan öğrenmek istiyordu. Özgürlüğü elde ettikten sonra, onun yanında dururken, bir tercüman aracılığıyla ona şöyle dedi: "Ey genç adam, durumundaki bu ani değişiklik sana çok büyük ve çok çeşitli sıkıntılar getirdiği için çok üzücüdür; ve sana şu an içinde bulunduğun bu sefaletten nasıl kurtulacağını ve ilahi takdirin sana nasıl yardım edeceğini önceden bildirdiğimde bana inanmayacaksın. Bu nedenle bil ki (ve hem kendi ülkemin tanrılarına hem de bize bu bağları veren bu yerin tanrılarına sesleniyorum), endişelerin hakkında söyleyeceğim her şey ne iltimas ne de rüşvet için, ne de seni sebepsiz yere neşelendirme çabasıyla söylenmeyecektir; çünkü bu tür kehanetler gerçekleşmediğinde, sonunda ve gerçekten, taraf böyle bir şey hiç duymamış olsaydı olduğundan daha acı bir üzüntüye neden olur. Ancak, kendi hayatımı tehlikeye atsam da, tanrıların kehanetini sana bildirmeyi uygun görüyorum. Bu olamaz ki Uzun süre bu zincirler içinde kalacaksın; ama yakında bunlardan kurtulacaksın, en yüksek makama ve güce yükseltileceksin ve sen...

Machine Translated by Google

Şimdi senin zor kaderine acıyan herkes seni kıskanacak; sen ise ölümüne kadar mutlu olacaksın ve mutluluğunu sahip olacağın çocuklarına bırakacaksın. Ama bu kuşu tekrar gördüğünde, sadece beş gün daha yaşayacağını hatırla. Bu olay, sana bir işaret olsun diye bu kuşu buraya gönderen Tanrı tarafından gerçekleştirilecektir. Ve senin hakkında önceden bildiğim şeyi senden gizlemenin adaletsiz olacağını düşünüyorum; böylece, sana gelecek olan mutluluğu önceden bilerek, şimdiki talihsizliklerini önemsemeyebilirsin. "Ama bu mutluluk sana gerçekten nasip olduğunda, benim ne kadar sefil durumda olduğumu unutma, beni kurtarmaya çalış." Alman bunu söylediğinde, Agrippa'yı hem güldürdü hem de sonradan hayranlık uyandıracak kadar etkileyici oldu. Ancak Antonia, Agrippa'nın talihsizliğini ciddiye aldı: yine de, onun adına Tiberius'la konuşmayı çok zor, hatta başarı umudu açısından tamamen imkansız bir şey olarak gördü; yine de Macro'dan, onu koruyan askerlerin nazik bir yapıda olmasını, onların başındaki ve onunla yemek yiyecek olan yüzbaşının da aynı şekilde olmasını, her gün yıkanmasına izin verilmesini, azatlı kölelerinin ve arkadaşlarının yanına gelmesini ve onu rahatlatacak diğer şeylerin de kendisine sağlanmasını sağladı. Böylece arkadaşı Silas yanına geldi ve azatlı kölelerinden ikisi, Marsyas ve Stechus, ona sevdiği türden yiyecekler getirdiler ve gerçekten de çok memnun oldular. Ona özen gösterdiler; ayrıca satma bahanesiyle ona giysiler getirdiler; gece çöktüğünde de onları altına serdiler; ve askerler de Macro'nun önceden verdiği emir doğrultusunda onlara yardım ettiler. Agrippa'nın durumu altı ay boyunca böyleydi ve işleri de bu şekilde yürütüldü.

8. Fakat Tiberius, Kefren'e döndüğünde hastalandı. Başlangıçta hastalığı hafifti; fakat hastalığı şiddetlenince iyileşme umudu azaldı veya hiç kalmadı. Bunun üzerine, en çok saygı duyduğu azatlı köle Euodus'tan çocukları (23) yanına getirmesini istedi, çünkü ölmeden önce onlarla konuşmak istiyordu. O sırada hayatta olan kendi oğlu yoktu, çünkü tek oğlu Drusus ölmüştü; ancak Drusus'un oğlu Tiberius hâlâ yaşıyordu, ek adı Gemellus'tu: ayrıca Germanicus'un oğlu Caius da yaşıyordu, o da kardeşi [Drusus]'un oğluydu (24) . O artık büyümüş, iyi bir eğitim almış ve bu eğitim sayesinde iyi bir şekilde gelişmişti ve babası Germanicus'un mükemmel karakteri nedeniyle halk arasında saygın ve sevilen biriydi.

Machine Translated by Google

Erdemli davranışlarının sağlamlığı, halkla olan rahat ve hoş sohbeti ve sahip olduğu saygınlığın, sanki hepsi onun eşitleriymiş gibi onlarla samimiyet kurmasına engel olmaması sayesinde, halk arasında en yüksek onura ulaşmıştı; bu davranışıyla sadece halk ve senato tarafından değil, Romalılara tabi olan tüm uluslar tarafından da büyük saygı görüyordu; bazıları onun tarafından karşılanma biçimindeki nezaketten etkilenmiş, diğerleri ise onunla birlikte olanların anlattıklarından aynı şekilde etkilenmişti; ve ölümünün ardından herkes bir ağıt yakmıştı; bu, yöneticilerine dalkavukluk amacıyla yapılan, sadece sahte bir üzüntü olan bir ağıt değildi, gerçek bir ağıttı; herkes onun ölümüne, sanki yakınlarından birini kaybetmiş gibi yas tutmuştu. Ve gerçekten de, insanlarla olan rahat sohbeti, oğlu için herkes arasında büyük bir avantaj sağlamıştı; Ve diğerlerinin yanı sıra, askerler ona o kadar düşkündüler ki, eğer gerekirse, eğer o hükümete ulaşabilirse, kendilerinin ölmeyi bile uygun bir şey olarak gördüler.

9. Ancak Tiberius, Euodus'a ertesi sabah çocukları kendisine getirmesini emrettikten sonra, ülkesinin tanrılarına, hangi çocuğun yönetime geleceğine dair açık bir işaret göstermeleri için dua etti; çünkü yönetimi oğlunun oğluna bırakmayı çok istiyordu, ancak yine de kendi görüş ve eğiliminden çok Tanrı'nın onlar hakkında ne göstereceğine güveniyordu; bu yüzden yönetimin ertesi gün kendisine ilk gelen çocuğa bırakılacağına dair bir işaret olarak bunu kabul etti. Kendi kendine böyle karar verdikten sonra, torununun öğretmenine haber göndererek, Tanrı'nın onu imparator yapacağına inanarak, çocuğu sabah erken saatlerde kendisine getirmesini emretti. Ancak Tanrı onun niyetine ters düştü; çünkü Tiberius bu şekilde planlar yaparken ve gün biter bitmez, Euodus'a hazır olan çocuğu çağırmasını emretti. Böylece dışarı çıktı ve kapının önünde Caius'u buldu, çünkü Tiberius henüz gelmemişti, kahvaltısını bekliyordu; Euodus efendisinin ne yapmayı planladığından habersizdi; bu yüzden Caius'a, "Baban seni çağırıyor," dedi ve onu içeri getirdi. Tiberius, Caius'u görür görmez, daha önce değil, Tanrı'nın gücünü ve yönetimi dilediği kişiye verme yeteneğinin kendisinden tamamen nasıl alındığını düşündü; bu yüzden de planladığı şeyi gerçekleştiremedi. Bu yüzden çok pişman oldu.

Machine Translated by Google

Daha önce kurduğu şeyi kurma gücünün elinden alındığına ve torunu Tiberius'un, kendi ölümüyle sadece Roma İmparatorluğu'nu değil, kendi güvenliğini de kaybedeceğine üzüldü; çünkü artık korunması, kendisinden daha güçlü olan ve bir akrabasının onlarla birlikte yaşamasını tahammül edilemez bulacak kişilere bağlı olacaktı ve böylece akrabası onu koruyamayacaktı; ama en yüksek otoriteye sahip olan kişi tarafından korkulacak ve sindirilecekti, kısmen imparatorluğa en yakın kişi olması, kısmen de hem kendini korumak hem de işlerin başında olmak için sürekli olarak hükümeti ele geçirmeye çalışması nedeniyle. Şimdi Tiberius astrolojiye (25) ve doğum hesaplamalarına çok düşkündü ve hayatını, mesleğini icra edenlerden daha çok, doğru çıkan tahminlerin saygısını kazanarak geçirmişti. Buna göre, bir keresinde Galba'nın yanına geldiğini görünce, en yakın dostlarına, bir gün Roma İmparatorluğu'nun onuruna sahip olacak bir adamın geldiğini söyledi. Bu nedenle Tiberius, diğer Roma imparatorlarından daha çok bu tür kahinlere düşkündü, çünkü onların kendi işlerinde kendisine doğruyu söylediklerini görmüştü. Ve gerçekten de, başına gelen bu olaydan dolayı büyük bir üzüntü içindeydi ve oğlunun oğlunun ölümünü önceden gördüğü için çok kederliydi ve kendisi de, geleceği bilmenin verdiği acıyla ölmeden önce böyle bir kehanet yöntemini kullanmadığına hayıflanıyordu; oysa şimdi en sevdiklerinin başına gelecek felaketi önceden bilmenin verdiği acıyla ıstırap çekiyordu ve bu azap altında ölecekti. Hükümetin, kendisinin niyet etmediği kişilere yönelik bu beklenmedik devriminden dolayı huzursuz olsa da, isteksizce ve kendi isteğine karşı gelerek Caius'a şöyle dedi: "Ey evlat! Tiberius bana senden daha yakın akraba olsa da, kendi kararımla ve tanrıların işbirliğiyle Roma İmparatorluğu'nu senin eline veriyorum; ve oraya vardığında, seni bu kadar yüksek bir makama getiren sana olan iyiliğimi veya Tiberius ile olan akrabalığını asla unutmamanı istiyorum. Ama tanrılarla birlikte ve onlardan sonra, sana bu kadar büyük bir mutluluk sağlayan kişinin ben olduğumu bildiğin gibi, sana yardım etmeye hazır olmamın karşılığını vermeni ve sana olan yakın akrabalığından dolayı Tiberius'a sahip çıkmanı istiyorum. Ayrıca, Tiberius hayatta olduğu sürece, senin için bir güvence olacağını da bilmelisin. O, hem imparatorluk hem de kendi kurtuluşun açısından senin için önemlidir; fakat eğer ölürse, bu senin felaketlerinin sadece bir başlangıcı olacaktır;

Machine Translated by Google

"Böylesine büyük işlerin ağırlığı altında yalnız kalmak çok tehlikelidir; tanrılar da, insanları aksi yönde hareket etmeye yönlendiren yasaya aykırı olarak haksız yere yapılan eylemlerin cezasız kalmasına izin vermezler." Bu, Tiberius'un yaptığı konuşmaydı ve Caius'u buna göre hareket etmeye ikna etmedi, oysa Caius öyle yapacağına söz vermişti; fakat hükümette yerini aldıktan sonra, diğer Tiberius'un öngördüğü gibi bu Tiberius'u ortadan kaldırdı; kendisi de kısa bir süre sonra kendisine karşı kurulan gizli bir komplo sonucu öldürüldü.

10. Bu sırada Tiberius, halefi olarak Caius'u atadığında, Caius birkaç gün sonra öldü; yirmi iki yıl beş ay üç gün boyunca devleti yönetmişti. Caius dördüncü imparatordu. Romalılar Tiberius'un öldüğünü anladıklarında bu güzel habere sevindiler, ama inanmaya cesaret edemediler; bunun nedeni haberin doğru olmasını istememeleri değildi, çünkü doğru olması için çok büyük miktarda para bile verirlerdi; ama haberin yanlış olduğu ortaya çıktığında sevinçlerini belli ederlerse, sevinçlerinin açıkça bilineceğinden ve bunun için suçlanıp mahvolacaklarından korkuyorlardı.

Çünkü Tiberius, Romalıların en iyi ailelerine çok sayıda felaket getirmişti; zira her durumda kolayca öfkeye kapılıyordu ve öfkesi, onu cezalandırana kadar geri dönülmez bir mizaca sahipti, insanlara sebepsiz yere kin beslemiş olsa bile; çünkü doğası gereği verdiği tüm cezalarda acımasızdı ve en hafif suçlar için bile ölüm cezasını öngörüyordu; öyle ki Romalılar onun ölüm haberini sevinçle duyduklarında, umutlarının yersiz çıkması durumunda yaşanacak felaketlerin korkusuyla bu zevkten mahrum kaldılar. Agrippa'nın azatlı kölesi Marsyas, Tiberius'un ölümünü duyar duymaz Agrippa'ya haberi vermek için koşarak geldi; onu hamama giderken görünce başıyla selam verdi ve İbranice olarak, "Aslan (26) öldü" dedi. Marsyas'ın ne demek istediğini anlayan ve habere çok sevinen Marsyas, "Hayır," dedi, "bu haberin için sana her türlü teşekkür ve mutluluk diliyorum; tek dileğim söylediklerinin doğru çıkmasıdır." Agrippa'yı korumakla görevli olan yüzbaşı, Marsyas'ın ne kadar aceleyle geldiğini ve Agrippa'nın söylediklerinden ne kadar sevinç duyduğunu görünce, sözlerinin büyük bir yenilik anlamına geldiğinden şüphelendi ve onlara ne söylendiğini sordu. Önce konuyu değiştirdiler; ancak daha fazla ısrar edince, Agrippa, daha fazla bir şey söylemeden,

Machine Translated by Google

Ado, ona söyledi, çünkü zaten onun arkadaşı olmuştu; bu haberin yol açtığı zevke ortak oldu, çünkü bu Agrippa için hayırlı olacaktı ve ona bir akşam yemeği hazırladı. Fakat ziyafet çekerlerken ve kadehler kaldırılırken, biri gelip Tiberius'un hâlâ hayatta olduğunu ve birkaç gün içinde hasta olarak şehre döneceğini söyledi. Bu haber üzerine yüzbaşı çok üzüldü, çünkü Sezar'ın ölüm haberini duyduktan sonra bir mahkûma böylesine sevinçle davranarak hayatına mal olabilecek bir şey yapmıştı; bu yüzden Agrippa'yı yattığı sedirden itti ve "İmparator hakkında yalan söyleyerek beni cezasız mı kandıracağını sanıyorsun? Bu kötü niyetli raporunun bedelini kafanla ödemeyecek misin?" dedi. Bunu söyledikten sonra, Agrippa'nın tekrar bağlanmasını emretti (çünkü daha önce onu çözmüştü) ve onu eskisinden daha sıkı bir şekilde gözetim altında tuttu ve Agrippa o gece o kötü durumda kaldı; Ancak ertesi gün şehirde söylenti arttı ve Tiberius'un kesinlikle öldüğü haberi doğrulandı; öyle ki insanlar artık bunu açıkça ve özgürce konuşmaya cesaret ettiler; hatta bazıları bu nedenle kurbanlar sundular. Caius'tan da birkaç mektup geldi; bunlardan biri senatoya yazılmış olup Tiberius'un ölümünü ve kendisinin hükümete girişini bildiriyordu; diğeri ise şehrin valisi Piso'ya aynı şeyi bildiriyordu. Ayrıca Agrippa'nın kamptan çıkarılıp hapse atılmadan önce yaşadığı eve gönderilmesini emretti; böylece artık kendi işleri konusunda korkusu kalmamıştı; çünkü hâlâ gözaltında olmasına rağmen, artık kendi işleri konusunda rahatlamıştı. Caius Roma'ya gelir gelmez, Tiberius'un cesedini de yanında getirip ülkesinin yasalarına göre görkemli bir cenaze töreni düzenledikten sonra, Agrippa'yı o gün serbest bırakmaya çok istekliydi; Fakat Antonia, tutsağa karşı herhangi bir kötü niyetinden değil, Caius'un ahlakına saygısından dolayı onu engelledi; çünkü hemen bağladığı birini serbest bıraktığında Tiberius'un ölümünü memnuniyetle karşıladığına dair bir izlenim oluşmasını istemiyordu. Ancak çok geçmeden onu evine çağırdı, tıraş ettirdi ve giysilerini değiştirdi; ardından başına bir taç taktı ve onu Filip tetrarkyasının kralı olarak atadı. Ayrıca ona Lysanias tetrarkyasını da verdi (27) ve demir zincirini aynı ağırlıkta altın bir zincirle değiştirdi. Ayrıca Marullus'u Yahudiye valisi olarak atadı.

11. Caius Caesar'ın hükümdarlığının ikinci yılında Agrippa, evine dönmek ve işlerini halletmek için izin istedi.

Machine Translated by Google

Hükümete geldi ve geri kalan işleri de olması gerektiği gibi yoluna koyduktan sonra tekrar döneceğine söz verdi. Böylece imparatorun izniyle kendi ülkesine geldi ve beklenmedik bir şekilde herkese göründü, sanki yardım istiyormuş gibi davrandı ve onu görenlere, eski yoksulluğuyla şimdiki mutlu refahını karşılaştırdıklarında, kaderin gücünü gösterdi; bu yüzden bazıları ona mutlu bir adam dedi, diğerleri ise işlerin onun için bu kadar iyiye doğru değiştiğine inanamadı.

BÖLÜM 7.

TETRARK HEROD NASIL SÜRGÜN EDİLDİ?

1. Ancak Agrippa'nın kız kardeşi ve şimdi Celile ve Peres tetrarkı olan Herod'un karısı olarak yaşayan Herodias, özellikle de kocasından daha büyük bir makama sahip olduğunu görünce, kardeşinin bu otoritesini kıskançlıkla karşıladı; çünkü Herod kaçtığında borçlarını ödeyemediği için kaçmıştı; şimdi ise geri döndüğünde, büyük bir saygınlık ve iyi bir servete sahipti. Bu nedenle, işlerindeki bu büyük değişimden dolayı çok üzüldü ve özellikle de onu kraliyet otoritesinin olağan sancaklarıyla kalabalıklar arasında yürürken görünce, ona duyduğu kıskançlıktan dolayı ne kadar mutsuz olduğunu gizleyemedi; ancak kocasını da teşvik etti ve Roma'ya gidip kendisiyle eşit onurlara sahip olmasını istedi; Çünkü o, artık daha fazla yaşayamayacağını söylemişti; oysa babası tarafından ölüme mahkum edilen Aristobulus'un oğlu Agrippa, kocasına öyle aşırı bir yoksulluk içinde gelmişti ki, yaşamın gereklilikleri her gün ona eksiksiz olarak sağlanmak zorunda kalmıştı; ve alacaklılarından deniz yoluyla kaçtığında, şimdi bir kral olarak geri dönmüştü; kendisi bir kralın oğlu olmasına ve kraliyet otoritesine olan yakın akrabalığının onu benzer bir makama yükseltmeye çağırmasına rağmen, o yerinde oturmuş ve korsan hayatıyla yetinmişti. "Ama ey Herod, eskiden babandan, yani soyundan geldiğin kişiden daha aşağıda olmaktan endişe duymamışken, şimdi akrabanın ulaştığı mevkiye göz dikiyorsun; zenginliğine hayran olan birinin senden daha büyük bir onura sahip olmasını küçümsemiyor musun, yoksulluğunun bizim bolluğumuzdan daha büyük şeyler satın almaya yetmesine izin vermiyor musun; aşağılık olmayı utanç verici bir şeyden başka bir şey olarak görmüyor musun?"

Machine Translated by Google

"Daha geçen gün senin hayırseverliğinle geçinen birine... Ama Roma'ya gidelim ve gümüş ya da altın olsun, hiçbir zahmetten ve masraftan kaçınmayalım, çünkü bunlar bir krallık elde etmekten daha iyi bir amaç için saklanamaz."

2. Ancak Herod, rahatına düşkünlüğü ve Roma'da başına gelebilecek sıkıntılardan şüphelenmesi nedeniyle bu isteğine karşı çıktı; bu yüzden onu daha iyi eğitmeye çalıştı. Fakat Herod, onun geri adım attığını gördükçe daha da ısrar etti ve kral olmak için her şeyi yapmasını istedi; sonunda da, ister istemez, onun düşüncelerine katılmasını sağlamak için onu ikna etti, çünkü aksi takdirde onun ısrarından kaçınamazdı. Böylece, elinden geldiğince gösterişli bir şekilde her şeyi hazırladı ve Herodias'ı da yanına alarak Roma'ya gitti. Ancak Agrippa, onların niyetlerini ve hazırlıklarını öğrenince o da oraya gitmeye hazırlandı; ve yola çıktıklarını duyar duymaz, azatlı adamlarından Fortunatus'u imparatora hediyeler götürmesi, Herod aleyhine mektuplar yazması ve fırsat bulursa Caius'a bu konular hakkında ayrıntılı bilgi vermesi için Roma'ya gönderdi. Bu adam Herod'u o kadar çabuk takip etti, o kadar başarılı bir yolculuk geçirdi ve Herod'dan çok az sonra geldi ki, Herod Caius ile birlikteyken kendisi geldi ve mektuplarını teslim etti; çünkü ikisi de Dicearchia'ya yelken açtılar ve Caius'u Dicearchia'dan yaklaşık beş furlong uzaklıkta, Campania'nın küçük bir şehri olan Bairn'de buldular. Orada, her imparatorun selefinin ihtişamını aşmaya çalıştığı, görkemli dairelere sahip kraliyet sarayları vardır; ayrıca, kendiliğinden yerden fışkıran ve kullananların sağlığının iyileşmesi için faydalı olan sıcak hamamlar da vardır; ayrıca, insanların lüksüne de hizmet ederler. Şimdi Caius, Herod'u selamladı, çünkü önce onunla görüştü ve sonra Agrippa'nın kendisine gönderdiği ve Herod'u suçlamak için yazılmış olan mektuplara baktı; Bu olayda Herod, Herod'u, Tiberius'a karşı Sejanus ile ittifak halinde olmakla ve şimdi de Part kralı Artabanus ile ittifak kurarak Caius'un yönetimine karşı çıkmakla suçladı; bunun kanıtı olarak da yetmiş bin kişiye yetecek zırhın cephaneliğinde hazır bulunduğunu iddia etti. Caius bu bilgiden etkilendi ve Herod'a zırh hakkında söylenenlerin doğru olup olmadığını sordu; Herod da bunu inkar edemeyeceğini, çünkü gerçeğin çok bilindiğini itiraf edince, Caius bunu isyan etme niyetinde olduğuna dair yeterli bir kanıt olarak kabul etti. Böylece

Machine Translated by Google

İmparator, Herod'un tetrarklığını elinden alıp Agrippa'nın krallığına verdi; ayrıca Herod'un parasını da Agrippa'ya verdi ve ceza olarak onu ömür boyu sürgüne gönderdi ve Galya'daki Lyon şehrini ikamet yeri olarak atadı. Ancak Herodias'ın Agrippa'nın kız kardeşi olduğunu öğrenince, ona kendi parasından bir hediye verdi ve onu kocasının başına gelen aynı felaketten kurtaranın kardeşi olduğunu söyledi. Ama Herodias şu cevabı verdi: "Ey imparator, gerçekten de muhteşem bir şekilde davranıyorsun ve bana sunduğun şeyde kendine yakışır bir tavır sergiliyorsun; ama kocama duyduğum sevgi, hediyenin lütfundan yararlanmamı engelliyor; çünkü onun refahına ortak olmuşken, onun felaketlerinde onu yalnız bırakmam adil olmaz." Bunun üzerine Kaius ona kızdı ve onu Herod ile birlikte sürgüne gönderdi, mal varlığını da Agrippa'ya verdi. Böylece Tanrı, Herodias'ı kardeşine duyduğu kıskançlık yüzünden, Herod'u da bir kadının boş sözlerine kulak verdiği için cezalandırdı. Kaius, saltanatının ilk ve ikinci yılında kamu işlerini büyük bir cömertlikle yönetti ve öyle bir ılımlılık sergiledi ki, Romalıların ve diğer tebaasının iyiliğini kazandı. Ancak zamanla, kendini beğenmişliğinde insan doğasının sınırlarını aştı ve egemenliğinin büyüklüğü nedeniyle kendini bir tanrı ilan etti ve her şeyde Tanrı'nın kendisini kınayacak şekilde davranmaya başladı.

BÖLÜM 8.

YAHUDİLERİN KAYUS'A GÖNDERİLMESİ HAKKINDA; (28) VE KAYUS'UN, HEYKELİNİ ALMADIKLARI TAKDİRDE PETRONİUS'U SURİYE'YE YAHUDİLERE KARŞI SAVAŞ AÇMASI İÇİN GÖNDERMESİ HAKKINDA.

1. İskenderiye'de Yahudi halkı ile Yunanlılar arasında bir kargaşa çıktı; çekişen her iki taraftan da üçer elçi seçildi ve bunlar Kaius'a geldiler. İskenderiye halkından gelen bu elçilerden biri Apion'du (29) ve Yahudilere karşı birçok küfür savurdu; ve diğer şeylerin yanı sıra, onları Sezar'a ait olan onurları ihmal etmekle suçladı; çünkü Roma İmparatorluğu'na bağlı olan herkes Kaius'a sunaklar ve tapınaklar inşa ederken ve diğer konularda onu evrensel olarak kabul ederken,

Machine Translated by Google

Tanrıları kabul eden bu Yahudiler, onun şerefine heykeller dikmeyi ve onun adına yemin etmeyi onursuz bir şey olarak gördüler. Apion, Caius'u Yahudilere karşı öfkelendirmeyi umarak bu sert sözlerin çoğunu söyledi. Ancak Yahudi elçiliğinin başı, her açıdan seçkin bir adam, Alabark Alexander'ın kardeşi (30) ve felsefede de yetenekli olan Philo, bu suçlamalara karşı savunmasını yapmaya hazırdı; fakat Caius onu engelledi ve gitmesini emretti; ayrıca o kadar öfkeliydi ki, onlara çok büyük bir kötülük yapacağı açıkça belli oluyordu. Böylece Philo, bu şekilde hakarete uğrayarak dışarı çıktı ve etrafındaki Yahudilere, Caius'un sözlerinin onlara karşı öfke gösterdiğini, ancak gerçekte Tanrı'yı kendisine karşı kışkırttığını söyleyerek, cesur olmaları gerektiğini belirtti.

2. Bunun üzerine, Yahudiler tarafından bu şekilde hor görülmeyi çok iğrenç bulan Kaius, Petronius'u Suriye'nin başkanı ve Vitellius'un yerine hükümet başkanı olarak atadı ve ona büyük bir orduyla Yahudiye'ye bir baskın düzenleme emri verdi; eğer heykelini gönüllü olarak kabul ederlerse, onu Tanrı tapınağına dikmesini, ancak inat ederlerse, onları savaşla yenmesini ve sonra bunu yapmasını emretti. Buna göre, Petronius Suriye'nin yönetimini üstlendi ve Sezar'ın mektubuna uymak için acele etti. Mümkün olduğunca çok sayıda yardımcı birlik topladı ve yanına Roma ordusundan iki lejyon alarak Ptolemais'e geldi ve orada kışladı, baharda savaşa başlamayı planlıyordu. Ayrıca, yapmaya karar verdiği şeyi Kaius'a da bildirdi; Kaius onun azmini övdü ve emirlerine uymadıkları takdirde onlarla savaşmasını emretti. Fakat on binlerce Yahudi, Petronius'a, Ptolemais'e gelerek, atalarının yasasını çiğnemeye ve ihlal etmeye zorlanmamaları için dilekçelerini sundular; "Ama eğer bu heykeli getirmeye ve dikmeye kesin olarak karar verdiysen, önce bizi öldür, sonra karar verdiğini yap; çünkü biz hayatta olduğumuz sürece, yasa koyucumuzun yetkisiyle ve atalarımızın bu yasakların erdem örnekleri olduğuna dair kararıyla yasaklanan şeylerin yapılmasına izin veremeyiz." dediler. Ancak Petronius onlara kızdı ve şöyle dedi: "Eğer gerçekten imparator olsaydım ve kendi isteğimi takip etme özgürlüğüne sahip olsaydım ve böyle hareket etmeyi tasarlamış olsaydım, bu sözleriniz bana haklı olarak söylenmiş olurdu; ama şimdi Sezar bana gönderdi, onun emirlerine boyun eğmek zorundayım, çünkü ona itaatsizlik...

Machine Translated by Google

"Onlar bana kaçınılmaz bir yıkım getirecekler." Bunun üzerine Yahudiler şöyle cevap verdiler: "Madem ki sen, ey Petronius, Caius'un mektuplarına karşı gelmeyeceğine karar verdin, biz de kanunlarımızın emirlerini çiğnemeyeceğiz; ve kanunlarımızın üstünlüğüne güvendiğimiz ve atalarımızın emekleriyle bugüne kadar onları çiğnemeye izin vermediğimiz için, ölüm korkusuyla bu kanunları çiğnemeye cesaret edemeyiz; çünkü Tanrı bu kanunların bizim için faydalı olduğunu belirlemiştir. Ve eğer felaketlere düşersek, kanunlarımızı korumak için bunlara katlanacağız, çünkü tehlikelere maruz kalanların onlardan kurtulma umudu olduğunu biliyoruz; çünkü Tanrı, O'na olan saygımızdan dolayı sıkıntılara katlandığımızda ve kaderin belirsiz dönüşlerine dayandığımızda bizim yanımızda olacaktır. Ama eğer sana boyun eğersek, kanunlarımızı çiğnemeye hazır olduğumuzu gösterdiğimiz için korkaklığımızdan dolayı büyük bir kınama alacağız; "Ve böylece Tanrı'nın büyük gazabına da uğrarız; zira sen yargıç olduğun halde, O Kayus'tan üstündür."

3. Petronius, onların sözlerinden kararlılıklarının kolay kolay bozulmayacağını ve savaşsız bir şekilde Caius'a heykelinin açılışında boyun eğemeyeceğini, bunun da büyük bir kan dökülmesine yol açacağını anlayınca, dostlarını ve yanındaki hizmetkarlarını alıp Yahudilerin durumunu öğrenmek için aceleyle Taberiye'ye gitti; ve Petronius Taberiye'ye vardığında on binlerce Yahudi onu karşıladı. Bunlar, Romalılarla savaşmanın büyük bir tehlike oluşturacağını düşündüler, ancak yasanın çiğnenmesinin çok daha büyük sonuçlar doğuracağına karar verdiler ve Petronius'a, onları bu tür sıkıntılara düşürmemesi ve şehri heykelin açılışıyla kirletmemesi için yalvardılar. Bunun üzerine Petronius onlara, "Öyleyse, büyük savaş hazırlıklarını ve kendi zayıflığınızı göz önünde bulundurmadan Sezar'la savaşacak mısınız?" dedi. Onlar, "Hiçbir şekilde onunla savaşmayacağız, ama yine de kanunlarımızın çiğnendiğini görmektense ölmeyi tercih ederiz" diye cevap verdiler. Böylece yüzüstü yere kapandılar, boğazlarını uzattılar ve öldürülmeye hazır olduklarını söylediler; ve bunu kırk gün boyunca yaptılar ve bu arada, yılın mevsimi ekmelerini gerektirirken, tarlalarını sürmeyi bıraktılar. (31) Böylece kararlılıklarında ısrarcı oldular ve heykelin açılışını görmektense gönüllü olarak ölmeyi kendilerine teklif ettiler.

Machine Translated by Google

4. İşler bu haldeyken, Kral Agrippa'nın kardeşi Aristobulus, Büyük Heleias ve onlarla birlikte o ailenin diğer önde gelen adamları Petronius'a giderek, halkın kararlılığını gördüğü için herhangi bir değişiklik yapmamasını ve böylece onları umutsuzluğa düşürmemesini, bunun yerine Caius'a Yahudilerin yasayı kabul etmeye karşı aşılmaz bir isteksizlik duyduklarını, yasayı kabul etmeye devam ettiklerini ve topraklarını ekmeden bıraktıklarını, savaşa girmeye istekli olmadıklarını, çünkü bunu yapacak güçleri olmadığını, yasalarının çiğnenmesine izin vermektense seve seve ölmeye hazır olduklarını ve toprakların ekilmeden kalması durumunda, vergilerini ödeyemeyecekleri için soygunların artacağını yazmalarını rica ettiler. ve böylece Caius'un merhamete düşüp onlara karşı barbarca bir eylem emri vermemesini ve ulusu yok etmeyi düşünmemesini sağlamak; eğer onlara karşı savaş açma konusundaki önceki görüşünde ısrarcı olmaya devam ederse, o zaman kendisi harekete geçebilsin diye yalvardılar. Aristobulus ve diğerleri de Petronius'a böyle yalvardılar. Petronius (32) , kısmen Aristobulus ve diğerlerinin öne sürdüğü ısrarcı örnekler ve istedikleri şeyin büyük önemi ve yalvarışlarının ciddiyeti nedeniyle, kısmen de Yahudilerin gösterdiği direnişin kararlılığı nedeniyle, Caius'un çılgınlığına böyle bir köle olmanın, sadece Tanrı'ya olan dindarlıklarından dolayı on binlerce insanı öldürmenin ve bundan sonra da hayatını ceza beklentisi içinde geçirmenin korkunç bir şey olduğunu düşünürken, Petronius, Caius'a bir mektup göndermenin ve mektubuna itaat ederek daha önce kendisine hizmet etmediği için ona karşı duyabileceği öfkeye ne kadar katlanılmaz olduğunu bildirmenin çok daha iyi olacağını düşündü; belki bu şekilde onu ikna edebilirdi; ve eğer bu çılgın karar devam ederse, onlara karşı savaşa başlayabilirdi; hatta, nefretini kendisine yöneltirse, erdemli kişilerin bu kadar büyük insan kitleleri uğruna ölmeye bile razı olmaları uygun olurdu. Bu nedenle, bu konuda dilekçe sahiplerini dinlemeye karar verdi.

5. Bunun üzerine Yahudileri Taberiye'ye çağırdı; on binlerce kişi geldi. Yanındaki ordusunu da onların karşısına yerleştirdi; ancak kendi niyetini açıklamadı, imparatorun emirlerini bildirdi ve emrine karşı gelmeye cüret edenlerin üzerine gazabının gecikmeden ineceğini söyledi.

Machine Translated by Google

ve bunu hemen yap; Ve bu lütuf sayesinde böylesine büyük bir makam elde etmiş olanın, ona hiçbir konuda karşı çıkmaması uygun olurdu: — “Yine de,” dedi, “kendi güvenliğime ve şerefime o kadar önem verip, sizin gibi çok sayıda insanın korunması için bunları feda etmeyi reddetmenin adil olduğunu düşünmüyorum; atalarınızdan size miras kalan ve korumak için azami çaba göstermeye değer gördüğünüz kanununuza saygı göstermeye çalışıyorum: Tanrı'nın en büyük yardımı ve gücüyle bile, imparatorluk otoritesi aracılığıyla tapınağınızın hor görülmesine izin verecek kadar cesur olmayacağım. Bu nedenle, Caius'a haber göndereceğim ve kararlarınızı bildireceğim ve dürüst niyetleriniz yüzünden zarar görmemeniz için elimden geldiğince davanıza yardımcı olacağım; ve Tanrı size yardımcı olsun, çünkü O'nun otoritesi insanların tüm plan ve gücünün ötesindedir; ve eski mirasınızın korunmasını sağlasın Kanunlara uyun ve sizin rızanız olmadan bile alışılmış onurlarından mahrum bırakılmasın. Fakat eğer Caius öfkelenir ve öfkesinin şiddetini bana yöneltirse, bu kadar mükemmel bir şekilde hareket ederken birçoğunuzun helak olmasına izin vermektense, bedenime veya ruhuma gelebilecek her türlü tehlike ve acıya katlanmayı tercih ederim. Bu nedenle, her biriniz kendi işlerinize bakın ve topraklarınızı ekip biçin; ben kendim Roma'ya haber göndereceğim ve hem kendim hem de dostlarım aracılığıyla her konuda size hizmet etmekten geri durmayacağım."

6. Petronius bunu söyledikten ve Yahudilerin ayin meclisini dağıttıktan sonra, önde gelenlerden tarım işleriyle ilgilenmelerini, halka nazikçe konuşmalarını ve işlerinden umutlu olmaları için onları cesaretlendirmelerini istedi. Böylece kalabalığı kolayca yeniden neşelendirdi. Ve şimdi Tanrı Petronius'a varlığını gösterdi ve ona tüm planında yardım edeceğini bildirdi; çünkü Yahudilere yaptığı konuşmayı bitirir bitirmez, Tanrı insan beklentisinin aksine büyük yağmurlar gönderdi; (33) çünkü o gün açık bir gündü ve gökyüzünün görünümünden herhangi bir yağmur belirtisi göstermiyordu; hatta tüm yıl büyük bir kuraklığa maruz kalmıştı ve insanlar, gökyüzünün bulutlarla kaplı olduğunu gördüklerinde bile, yukarıdan herhangi bir sudan umutsuzluğa düşmüşlerdi; Öyle ki, bu kadar çok yağmur yağdığında, hem de alışılmadık bir şekilde ve başka hiçbir beklenti olmaksızın, Yahudiler Petronius'un dilekçesinde hiçbir şekilde başarısız olmayacağını umdular.

Machine Translated by Google

Onlara gelince. Ama Petronius'a gelince, Tanrı'nın Yahudilere açıkça sahip çıktığını ve varlığının çok açık işaretlerini verdiğini fark ettiğinde çok şaşırdı; öyle ki, tam tersine meyilli olanların bile bunu çürütecek gücü kalmamıştı. Bu, Caius'a yazdığı diğer ayrıntılar arasındaydı ve bunların hepsi onu caydırmaya ve her şekilde bu on binlerce insanın aklını kaybetmesine izin vermemesi için yalvarmaya yönelikti; çünkü eğer onları öldürürse (çünkü savaşsız ibadet kurallarının bir kenara bırakılmasına asla izin vermezlerdi), ona ödedikleri geliri kaybedecek ve gelecek tüm çağlar boyunca onlar tarafından alenen lanetlenecekti. Dahası, onların yöneticisi olan Tanrı, gücünü en açık şekilde onların adına göstermişti ve bu güç, şüpheye yer bırakmayacak kadar büyüktü. Ve Petronius'un şimdi meşgul olduğu iş buydu.

7. Fakat Roma'da yaşayan Kral Agrippa, Caius'un gözünde giderek daha fazla beğeni kazanıyordu; ve bir keresinde ona bir akşam yemeği hazırladığında ve hem masraflar hem de onu en çok memnun edecek hazırlıklar konusunda diğerlerini geride bırakmaya özen gösterdiğinde; hatta bu, diğerlerinin yapabileceğinin çok ötesindeydi ki, Caius'un kendisi bile bunu asla başaramaz, hele ki aşamazdı (önceden tüm insanları geride bırakmak ve özellikle de her şeyi Sezar'ı memnun etmek için bu kadar özen göstermişti); bunun üzerine Caius, onu memnun etmek için kendi kaldırabileceğinden daha fazla masraf yapmaya kendini zorlamasındaki anlayışına ve ihtişamına hayran kaldı ve Agrippa'nın onu memnun etmek için gösterdiği bu cömertlikte geri kalmak istemedi. Kaius, bolca şarap içip her zamankinden daha neşeli bir haldeyken, Agrippa onun şerefine kadeh kaldırdığında ziyafet sırasında şöyle dedi: "Daha önce de biliyordum ki, bana ne kadar büyük bir saygı duyuyorsun ve Tiberius'un yönetimi altında bu yüzden kendi başına ne kadar büyük tehlikeler çektiğini de biliyordum; bize karşı iyi niyetini göstermek için elinden gelenin fazlasını bile esirgemedin; bu yüzden senin sevgine yenik düşmem alçakça olurdu. Bu nedenle, daha önce eksik kaldığım her şey için sana telafi etmek istiyorum; çünkü sana verdiğim, armağan olarak adlandırıla "Mutluluğuna katkıda bulunabilecek her şey, seve seve ve elimden geldiğince hizmetinde olacaktır." (34) Ve bu, Caius'un Agrippa'ya söylediği şeydi; Agrippa'nın büyük bir ülke veya bazı şehirlerin gelirlerini isteyeceğini düşünüyordu. Ancak önceden hazırladığı şey...

Machine Translated by Google

Soracağını, ancak niyetlerini keşfetmemiş olsaydı, hemen Caius'a şu cevabı verdiğini söyledi: Daha önce Tiberius'un emirlerine aykırı olarak ona saygı göstermesinin herhangi bir kazanç beklentisinden kaynaklanmadığını, şimdi de kendi çıkarı için veya ondan bir şey almak amacıyla onunla ilgili hiçbir şey yapmadığını; ona daha önce verdiği hediyelerin büyük olduğunu ve hatta açgözlü bir insanın bile umutlarının ötesinde olduğunu; çünkü bunlar senin gücünün altında olsa da (bağışçı olarak), benim isteğimden ve onurumdan daha büyük olduğunu, alıcı olarak bunu yaptığını belirtti. Caius, Agrippa'nın bu eğilimlerine şaşırmış ve onu memnun edebileceği bir şey istemesi için daha da ısrarcı olmuştu. Bunun üzerine Agrippa şöyle cevap verdi: "Ey efendim, bana lütuf göstermeye bu kadar istekli olduğunuzu ve hediyelerinize layık olduğumu söylediğinize göre, kendi mutluluğumla ilgili hiçbir şey istemeyeceğim; çünkü bana zaten bahşettiğiniz şeyler beni bu konuda üstün kıldı; fakat sizi dindarlığınızla yüceltecek, Tanrı'yı planlarınıza yardımcı kılacak ve bunu soranlar arasında bana bir şeref olacak bir şey istiyorum, çünkü bu, sizden istediğim her şeyi elde etmede asla başarısız olmadığımı gösterir; çünkü dileğim şudur ki, Petronius aracılığıyla Yahudi tapınağına diktirdiğiniz o heykelin adanmasını artık düşünmeyin."

8. Ve böylece Agrippa, bu olay onun görüşüne göre ve gerçekte o kadar büyük bir meseleydi ki, ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen, bu vesileyle kaderini atmaya cesaret etti; çünkü Caius bunu onaylamasaydı, bu durum kendi hayatını kaybetmesine yol açabilirdi. Bu yüzden, Agrippa'nın nazik davranışından çok etkilenen ve diğer nedenlerden dolayı, Agrippa'yı bu kadar büyük bir istekle dilekçeci olmaya zorladığı noktalarda yalan söylemenin onursuz bir şey olacağını düşünen ve Agrippa'nın kendi topraklarını daha büyük gelirlerle veya başka yetkilerle genişletmeyi hiç istemeyip, kamu huzurunu, yasaları ve Tanrı'nın kendisini gözetmesini çok takdir eden Caius, onun isteğini yerine getirdi. Petronius'a da şöyle yazdı: "Eğer heykelimi zaten dikmişsen, öyle kalsın; ama eğer henüz adamadıysan, bununla ilgili daha fazla zahmete girme, ordunu dağıt, geri dön ve seni ilk başta gönderdiğim işlerle ilgilen, çünkü artık hiçbir şeyim yok."

Machine Translated by Google

Bu heykelin dikilmesine vesile olan olay. "Bunu, çok büyük saygı duyduğum Agrippa'ya bir lütuf olarak verdim; onun istediklerine veya benden yapmamı istediklerine karşı çıkamam." Ve bu, Caius'un Petronius'a yazdığı, mektubu almadan önce yazdığı şeydi; Yahudilerin heykel yüzünden isyan etmeye çok hazır olduklarını ve Romalılara karşı savaş tehdidinde bulunmaya kararlı göründüklerini, başka bir şey düşünmediklerini bildiriyordu. Bu nedenle Caius, hükümetine karşı herhangi bir girişimde bulunulmasından çok rahatsız oldu, çünkü her fırsatta alçak ve ahlaksız eylemlere meyilliydi, erdemli ve onurlu olanı önemsemezdi ve öfkesini kime karşı göstermeye karar verirse versin, herhangi bir sebeple hiçbir uyarıya boyun eğmezdi, öfkesini tatmin etmeyi gerçek bir zevk olarak görürdü. Bu yüzden Petronius'a şöyle yazdı: "Yahudilerin sana yaptığı hediyeleri emirlerimden daha değerli saydığını ve onların isteklerine boyun eğecek kadar küstahlaştığını görüyorum." "Ey zevk, sana emrediyorum, kendi yargıcın ol ve şimdi benim gazabım altındayken ne yapman gerektiğini düşün; çünkü seni şimdiki ve gelecek tüm çağlara ibret olsun diye örnek göstereceğim ki, imparatorlarının emirlerine karşı gelmeye cüret etmesinler."

9. Bu, Caius'un Petronius'a yazdığı mektuptu; fakat Petronius, Caius hayattayken bu mektubu almadı, çünkü mektubu taşıyan gemi o kadar yavaş ilerliyordu ki, Petronius'a bundan önce başka mektuplar geldi ve bu mektuplardan Caius'un öldüğünü anladı; çünkü Tanrı, Petronius'un Yahudiler ve kendi şerefi uğruna üstlendiği tehlikeleri unutmayacaktı. Ancak Tanrı, Caius'u, kendisini tanrısal bir tapınma olarak görmeye kalkıştığı küstahça girişiminden duyduğu öfke nedeniyle alıp götürdüğünde, hem Roma hem de tüm o egemenlik, özellikle senatör sınıfından olanlar, Caius'a hak ettiği cezayı vermek için Petronius ile işbirliği yaptı, çünkü Caius onlara acımasızca sert davranmıştı; çünkü Petronius'a ölümle tehdit eden o mektubu yazdıktan kısa bir süre sonra öldü. Ancak ölümünün sebebi ve ona karşı kurulan komplonun niteliğine gelince, bunları bu anlatımın ilerleyen bölümlerinde anlatacağım. Petronius'a Caius'un ölümünü bildiren mektup önce geldi ve kısa bir süre sonra da ona kendi elleriyle intihar etmesini emreden mektup geldi. Bunun üzerine Petronius, Caius'un ölümüyle ilgili bu tesadüfe sevindi ve Tanrı'nın takdirine hayran kaldı; çünkü Tanrı, en ufak bir gecikme olmadan ve hemen ona bunun karşılığını verdi.

Machine Translated by Google

Tapınağa duyduğu saygı ve Yahudilerin içinde bulundukları tehlikelerden kurtulmaları için onlara sağladığı yardım sayesinde Petronius, öngöremediği ölüm tehlikesinden kurtuldu.

BÖLÜM 9.

Babil'de bulunan Yahudilerin başına ne geldi?
ASINEUS VE ANILEUS, İKİ KARDEŞİN ÖLÜMÜ EVLİLİĞİNDE,

1. Mezopotamya'da, özellikle de Babil'de yaşayan Yahudilerin başına çok üzücü bir felaket geldi. Bu felaket, daha önce yaşanan felaketlerin hiçbirinden aşağı değildi ve büyük bir katliamla birlikte geldi; bu katliam, daha önce kaydedilenlerin en büyüğüydü. Tüm bunları ayrıntılı olarak anlatacağım ve bu felaketlerin başlarına gelmesinin nedenlerini açıklayacağım. Babil'de Neerda adında bir şehir vardı; sadece çok kalabalık değil, aynı zamanda geniş bir araziye sahip ve diğer avantajlarının yanı sıra insanlarla dolu bir şehirdi. Ayrıca, etrafını saran Fırat Nehri ve etrafına inşa edilmiş surlar sayesinde düşmanlar tarafından kolayca saldırıya uğramazdı. Aynı nehir akıntısı üzerinde Nisibis şehri de vardı. Bu nedenle Yahudiler, bu yerlerin doğal gücüne güvenerek, ülkemizin adeti gereği herkesin Tanrı'ya sunduğu yarım şekeli ve ona adadıkları diğer şeyleri bu şehirlere bıraktılar; çünkü bu şehirleri bir hazine olarak kullandılar ve uygun bir zamanda oradan Kudüs'e aktardılar; ve Babillilerin o zamanlar tabi olduğu Partların yağmalarından korkarak, on binlerce adam bu bağışların taşınmasını üstlendi. Şimdi, Neerda şehrinden Asineus ve Anileus adında iki adam vardı ve birbirlerinin kardeşleriydiler. Babaları yoktu ve anneleri onları perde dokuma sanatını öğrenmeye gönderdi, çünkü orada erkeklerin kumaş dokumacısı olması bir utanç olarak görülmüyordu. Şimdi, onlara bu sanatı öğreten ve başlarına atanan kişi, işlerine çok geç başladıklarından şikayet etti ve onları kırbaçla cezalandırdı; Fakat onlar bu haklı cezayı bir hakaret olarak algıladılar ve evde bulunan, sayıları az olmayan tüm silahları alıp, nehirlerin ayrıldığı, doğal olarak hayvan otlatmaya ve kışa karşı saklanan meyveleri muhafaza etmeye çok uygun bir yere gittiler. Genç erkeklerin en yoksul kesimi de dahil.

Machine Translated by Google

Onlara başvurdular, ele geçirdikleri silahlarla onları silahlandırdılar ve komutanları oldular; ve hiçbir şey onları kötülük yapmaya yönlendirmekten alıkoyamadı; çünkü yenilmez hale gelir gelmez ve kendilerine bir kale inşa ettikten sonra, sığır yetiştirenlere haber göndererek, geçimlerini sağlayacak kadar vergi ödemelerini emrettiler ve ayrıca kendilerine boyun eğmeleri halinde dostları olacaklarını ve onları her yönden diğer tüm düşmanlarından koruyacaklarını, ancak kendilerine itaat etmeyi reddedenlerin sığırlarını öldüreceklerini söylediler. Böylece (başka çareleri olmadığı için) tekliflerini dinlediler ve onlardan istenen kadar koyun gönderdiler; böylece güçleri arttı ve istedikleri her şeyin efendisi oldular, çünkü aniden harekete geçtiler ve onlara kötülük yaptılar, öyle ki onlarla işi olan herkes onlara saygı göstermeyi seçti; Ve bu durum, onlara saldırmaya gelenler için korkutucu bir tehdit haline gelmelerine yol açtı; öyle ki, haklarındaki haberler Part kralının kulağına kadar ulaştı.

2. Fakat Babil valisi bunu anlayınca ve daha büyük zararlar doğurmadan önce onları durdurmaya karar verince, hem Partlardan hem de Babillilerden olabildiğince büyük bir ordu topladı ve onlara karşı yürüdü. Amacı, ordu topladığını kimse onlara haber vermeden önce onları yok etmekti. Sonra bir göl kenarında kamp kurdu ve bekledi; ancak ertesi gün (Yahudiler arasında her türlü işten dinlenme günü olan Şabat günüydü) düşmanın onunla savaşmaya cesaret edemeyeceğini, onları savaşmadan esir alıp götüreceğini düşündü. Bu nedenle yavaş yavaş ilerledi ve aniden saldırmayı düşündü. Asineus diğerleriyle birlikte oturuyordu ve silahları yanlarında duruyordu; Bunun üzerine şöyle dedi: "Beyler, atların kişnemesini duyuyorum; otlayan atların değil, sırtlarında insan taşıyan atların kişnemesini duyuyorum; ayrıca dizginlerinin çıkardığı gürültü de beni korkutuyor, düşmanların bizi kuşatmak için üzerimize geldiğinden endişeleniyorum. Ancak, birisi gidip etrafı gözetlesin ve mevcut durumun ne olduğunu bildirsin; umarım söylediklerim yanlış bir alarm olur." Bunu söyledikten sonra, bazıları ne olduğunu anlamak için dışarı çıktılar ve hemen geri dönüp ona şöyle dediler: "Düşmanlarımızın ne yaptığını anlatırken yanılmamışsın, düşmanlarımız da artık insanlara zarar vermemize izin vermeyecekler. Onların tuzağına düştük."

Machine Translated by Google

"Vahşi hayvanlar gibi entrikalar çeviriyorlar ve üzerimize büyük bir süvari birliği yürüyor, üstelik kendimizi savunacak kimsemiz yok, çünkü kanunumuzun bize [bugün] dinlenmemizi emreden yasağı yüzünden bunu yapamıyoruz." Fakat Asiueus, casusunun yapılması gerekenler hakkındaki görüşüne kesinlikle katılmadı; aksine, içine düştükleri bu zor durumda cesaretlerini toplamayı ve kanunlarını çiğneyerek intikam almayı, hatta bu eylemde ölseler bile, düşmanlarını memnun etmemek için hiçbir şey yapmamayı ve öldürülmeyi kabullenmeyi kanuna daha uygun buldu. Bu nedenle silahlarını aldı ve yanındakilere kendisi kadar cesur davranmaları için cesaret verdi. Böylece düşmanlarına saldırdılar ve birçoğunu öldürdüler, çünkü onları küçümsüyorlardı ve kesin bir zafer kazanmış gibi geliyorlardı, geri kalanını da kaçırdılar.

3. Fakat bu kavganın haberi Part kralına ulaştığında, bu kardeşlerin cesaretine şaşırdı ve onları görmek ve onlarla konuşmak istedi. Bu yüzden, onlara şöyle demesi için tüm muhafızlarının en güvenilir olanını gönderdi: "Kral Artsbanus, hükümetine karşı bir girişimde bulunduğunuz için size haksızlık etmiş olsa da, sizin cesur davranışınıza duyduğu öfkeden daha çok değer veriyor ve size sağ elini (35) ve güvencesini vermek için beni gönderdi; ve yolda herhangi bir şiddete maruz kalmadan güvenle yanına gelmenize izin veriyor; ve size karşı herhangi bir hile veya aldatma niyeti olmadan, dost olarak ona hitap etmenizi istiyor. Ayrıca size hediyeler vereceğine ve cesaretinize güç katacak ve böylece size fayda sağlayacak saygıyı göstereceğine söz veriyor." Asineus kendisi oraya gitmekten vazgeçti ve kardeşi Anileus'u temin edebileceği tüm hediyelerle gönderdi. Böylece Anileus gitti ve kralın huzuruna kabul edildi; Artabanus, Anileus'un yalnız geldiğini görünce, Asineus'un neden kendisiyle gelmekten kaçındığını sordu; korktuğunu ve göl kenarında kaldığını anlayınca, ülkesinin tanrıları adına yemin etti ki, eğer verdiği güvencelere dayanarak kendisine gelirler ve sağ elini verirlerse, onlara zarar vermeyecekti. Bu, oradaki tüm barbarlar arasında son derece güçlü bir yemindir ve onlarla konuşanlara sağlam bir güvence sağlar; çünkü size sağ ellerini verdikten sonra hiçbiri sizi aldatmaz, daha önce haksızlıkla suçlanmış olsalar bile, bir kez verdiklerinde sadakatlerinden kimse şüphe duymaz. Artabanus bunu yaptıktan sonra, Anileus'u ikna etmesi için gönderdi.

Machine Translated by Google

Kral, kardeşini yanına çağırdı. Bunu, Yahudi kardeşlerinin cesaretiyle kendi eyalet valilerini dizginlemek istediği için yaptı; çünkü onlar isyana hazırdılar ve kendilerine karşı bir sefere gönderilselerdi isyan etmeye meyilliydiler. Ayrıca, isyan eden eyalet valilerini bastırmak için savaşa girdiğinde, Asineus'un ve Babil'dekilerin güçlenmesinden ve bu isyanı duyduklarında ona savaş açmalarından veya bu durumda hayal kırıklığına uğrarlarsa ona daha fazla zarar vermekten de korkuyordu.

4. Kral bu niyetleri edinince Anileus'u gönderdi ve Anileus, kralın iyi niyetini ve ettiği yemini anlattıktan sonra kardeşini [kralın yanına gelmeye] ikna etti. Bunun üzerine Artsbanus'a gitmek için acele ettiler; Artsbanus onları geldiklerinde memnuniyetle karşıladı ve Anileus'un yaptığı işlerdeki cesaretine hayran kaldı, çünkü Anileus küçük yapılı ve ilk bakışta küçümsenecek, hatta hiç değeri olmayan biri gibi görünüyordu. Ayrıca arkadaşlarına, karşılaştırma yapıldığında ruhunun her bakımdan bedeninden üstün olduğunu nasıl gösterdiğini anlattı; Bir keresinde birlikte içki içerlerken, Asineus'u ordusunun generallerinden Abdagases'e gösterip adını söylemiş ve savaşta gösterdiği büyük cesareti anlatmıştı. Abdagases ise onu öldürmek ve Part hükümetine verdiği zararların cezasını çekmek için izin istemişti. Kral ise şöyle cevap vermişti: "İnancıma güvenen bir adamı öldürmene asla izin vermeyeceğim, hele ki ona sağ elimi gönderdikten ve tanrılar adına ettiğim yeminlerle inancını kazanmaya çalıştıktan sonra."

Fakat eğer gerçekten savaşçı bir adam isen, benim yalan tanıklığıma ihtiyacın yok. "Öyleyse git ve Part hükümetinin intikamını al; bu adam geri döndüğünde ona saldır ve emrin altındaki kuvvetlerle, benim haberim olmadan onu yen." Bunun üzerine kral Asineus'u çağırdı ve ona şöyle dedi: "Ey genç adam, artık evine dönme vaktin geldi ve buradaki generallerimin öfkesini daha fazla kışkırtma, yoksa seni öldürmeye kalkışırlar ve bunu benim onayım olmadan yaparlar. Babil ülkesini sana emanet ediyorum ki, senin gözetiminle soyguncular dan ve diğer kötülüklerden korunsun. Sana olan sözümü, önemsiz işlerde değil, senin güvenliğini ilgilendiren konularda, asla değiştirmedim."

Machine Translated by Google

"Bu yüzden bana karşı nazik olmanı hak ediyorsun." Bunu söyledikten ve Asineus'a bazı hediyeler verdikten sonra onu hemen gönderdi; Asineus eve döndüğünde kaleler inşa etti, kısa sürede büyük bir mevkiye yükseldi ve daha önce hiçbir kişinin, kendisinden daha yüksek bir başlangıç noktasına sahip olmamasına rağmen, gösterdiği cesaret ve başarıyla işleri yönetti. Oraya gönderilen Part valileri de ona büyük saygı gösterdiler; Babillilerin ona gösterdiği saygı ise, orada hatırı sayılır bir mevki ve güce sahip olmasına rağmen, onlara çok az ve hak ettiği yere yakışmayan bir saygı gibi geldi; hatta Mezopotamya'nın tüm işleri ona bağlıydı ve o, bu mutlu durumunda on beş yıl boyunca giderek daha da gelişti.

5. Fakat işleri o kadar iyi gidiyordu ki, şu olayda aralarında bir felaket baş gösterdi. Büyük bir güç elde ettikleri erdem yolundan bir kez sapınca, atalarının yasalarına karşı geldiler ve şehvetlerinin ve zevklerinin egemenliğine girdiler. O bölgelere ordunun generali olarak gelen bir Partlı'nın, diğer yetenekleriyle de büyük bir üne sahip olan ve özellikle güzelliğiyle diğer tüm kadınlardan daha çok beğenilen bir karısı vardı. Asineus'un kardeşi Anileus, ya bu güzelliği başkalarından duydu ya da belki de kendisi de gördü ve böylece hem sevgilisi hem de düşmanı oldu; kısmen bu kadından ancak onu esir alarak elde edebileceğini düşündüğü için, kısmen de ona karşı duyduğu eğilimleri yenemeyeceğini sandığı için. Kocası onlara düşman ilan edilip savaşta öldükten hemen sonra, ölenin dul eşi bu sevgilisiyle evlendirildi. Ancak bu kadın, hem Anileus'a hem de Asineus'a büyük felaketler getirmeden evlerine girmedi; daha sonraki olayda da onlara büyük belalar getirdi. Kocasının ölümünden sonra esir alındığı için, kendi ülkesinin tanrıları olan ve kocasıyla kendisinin de ortak taptığı tanrıların heykellerini sakladı: o ülkenin adeti (36) herkesin kendi evlerinde taptıkları putları bulundurması ve yabancı bir ülkeye giderken onları yanlarında götürmesiydi; bu adetlerine uygun olarak putlarını yanında taşıdı. Başlangıçta onlara gizlice tapındı; ancak Anileus'un evli karısı olduktan sonra, eski kocasının zamanında kullandığı aynı törenlerle ve alışılmış şekilde onlara tapındı; bunun üzerine onların

Machine Translated by Google

En saygın dostları başlangıçta onu, İbranilerin usulüne uygun davranmadığı, yabancı bir kadınla evlenerek ve kurban törenlerinin ve dini ayinlerinin kesin hükümlerini çiğneyerek onların yasalarına uygun hareket etmediği için suçladılar; bedensel zevklere kendini kaptırarak, bir eşin güzelliği ve Tanrı'nın lütfuyla elde ettiği yüksek otorite nedeniyle egemenliğini kaybetmemesi gerektiğini düşündüler. Ancak onu ikna edemeyince, kendisine büyük saygı duyduğu, çünkü onunla birlikte özgürlük içinde hareket eden birini öldürdü; bu kişi, ölmek üzereyken, yasalara saygı duyarak, katili Anileus'a ve Asineus'a da ceza verilmesini ve tüm arkadaşlarının düşmanları tarafından aynı şekilde cezalandırılmasını diledi; ilk ikisi bu kötülüğün baş sorumluları, diğerleri ise yasalarını savunurken acı çektiğinde ona yardım etmeyenler olarak cezalandırılmasını istedi. Şimdi bu sonuncular çok üzüldüler, yine de bu yaptıklarına katlandılar, çünkü mevcut mutlu durumlarına yalnızca metanetleri sayesinde ulaştıklarını hatırlıyorlardı. Fakat Partların taptığı tanrıların ibadetini de duyunca, Anileus'un yasalarına verdiği zararın artık tahammül edilemez olduğunu düşündüler; ve daha büyük bir grup Asineus'a gelip Anileus'tan yüksek sesle şikayet etti ve ona, kendileri için neyin faydalı olduğunu bizzat görmesinin iyi olduğunu, ancak işlenen suçun kendisinin ve diğerlerinin hepsinin mahvolmasına yol açmadan önce yanlış yapılanı düzeltmenin artık çok geç olduğunu söylediler. Ayrıca, bu kadının evliliğinin kendi rızaları olmadan ve eski yasalarına saygı gösterilmeden yapıldığını ve bu kadının [tanrılarına] yaptığı ibadetin, taptıkları Tanrı'ya bir hakaret olduğunu eklediler. Asineus, kardeşinin suçunun farkındaydı; bunun büyük sorunlara yol açtığını ve gelecekte de yol açmaya devam edeceğini biliyordu. Yine de, bu kadar yakın bir akrabasına duyduğu iyi niyetten dolayı buna müsamaha gösterdi ve kardeşinin kötü eğilimlerine tamamen kapılmış olduğunu düşünerek onu affetti. Ancak her geçen gün daha fazla olay ortaya çıkmaya ve bu konudaki yaygara artmaya başlayınca, sonunda Anileus'la bu yaygaralar hakkında konuştu, onu önceki eylemlerinden dolayı azarladı ve gelecekte bunlardan vazgeçmesini ve kadını akrabalarına geri göndermesini istedi. Ancak bu azarlamalardan hiçbir şey elde edilemedi; çünkü kadın, halk arasında kendi yüzünden ne kadar büyük bir kargaşa çıktığını fark etti ve Anileus'un başına bir şey gelmesinden korktu.

Machine Translated by Google

Ona olan sevgisinden dolayı, Asineus'un yemeğine zehir kattı ve böylece onu ortadan kaldırdı; artık sevgilisinin onun hakkında ne yapılacağına karar vereceği bir durumda, zafer kazanacağından emindi.

6. Böylece Anileus yönetimi tek başına üstlendi ve ordusunu Parthin'de önemli bir otorite sahibi olan ve Kral Artabanus'un kızıyla evlenmiş olan Mithridates'in köylerine saldırdı; köyleri yağmaladı ve ele geçirilenler arasında çok miktarda para, köle, çok sayıda koyun ve insanların yaşam koşullarını iyileştiren birçok başka şey bulundu. O sırada orada bulunan Mithridates, köylerinin ele geçirildiğini duyunca, Anileus'un kendisine önceden hiçbir zarar vermemişken, mevcut makamına hakaret etmeye başlamasından çok rahatsız oldu; ve toplayabileceği en büyük süvari birliğini ve savaşa uygun yaştaki kişileri bir araya getirerek Anileus'la savaşmaya geldi; Kendi köylerinden birine vardığında, ertesi gün onunla savaşmayı planladığı için orada kaldı; çünkü o gün Şabat, Yahudilerin dinlendiği gündü. Anileus, başka bir köyden Suriyeli bir yabancıdan bunu öğrendiğinde, bu yabancı ona sadece diğer ayrıntıları değil, Mithridates'in nerede ziyafet vereceğini de söyledi. Anileus uygun bir zamanda akşam yemeğini yedi ve Partların ne yapacaklarını bilmedikleri bir anda onlara saldırmak niyetiyle geceleyin yürüdü; böylece gecenin dördüncü nöbetinde onlara saldırdı ve bazılarını uyurken öldürdü, diğerlerini kaçırdı ve Mithridates'i canlı olarak yakalayıp çıplak bir eşeğe bindirdi (37) ki bu, Partlar arasında mümkün olan en büyük hakaret olarak kabul edilir. Ve onu böyle bir kararlılıkla bir ormana götürdüğünde ve arkadaşları ondan Mithridates'i öldürmesini istediğinde, onlara hemen aksini düşündüğünü söyledi ve Partlar arasında önde gelen ailelerden birine mensup ve kraliyet ailesine mensup olarak büyük onur kazanmış bir adamı öldürmenin doğru olmadığını; şimdiye kadar yaptıkları şeyin kabul edilebilir olduğunu, çünkü Mithridates'e zarar vermiş olsalar da, hayatını bağışladıkları takdirde bunun kendisine iyilik edenlerin lehine hatırlanacağını; ancak bir kez öldürülürse, kralın Babil'de yaşayan Yahudilerin büyük bir katliamını yapmadan huzur bulamayacağını; "onların güvenliğine hem onlarla olan akrabalığımızdan dolayı, hem de başımıza bir felaket gelirse, sığınacak başka bir yerimiz olmadığı için dikkat etmemiz gerektiğini" söyledi.

Machine Translated by Google

"Gençliklerinin en güzel dönemini onun himayesi altında geçirdiler." Bu düşüncesi ve mecliste yaptığı bu konuşmayla onları buna göre hareket etmeye ikna etti; böylece Mithridates serbest bırakıldı. Ancak kaçtıktan sonra karısı onu, kralın damadı olmasına rağmen kendisine zarar verenlerden intikam almayı ihmal ettiği, Yahudiler tarafından esir alınmayı ve onlardan kaçmayı göze aldığı için azarladı; ve ya cesur bir adam gibi geri dönmesini ya da kraliyet ailesinin tanrıları adına yemin ederek onunla olan evliliğini kesinlikle feshedeceğini söyledi. Bunun üzerine, kısmen karısının günlük alaylarına dayanamadığı, kısmen de küstahlığından korktuğu için, isteksizce ve içgüdülerine aykırı olarak, olabildiğince büyük bir ordu topladı ve onlarla birlikte yürüdü, çünkü artık dayanılmaz bir şey olduğunu düşünüyordu. Partlı, savaşta kendisine çok zorluk çıkaran Yahudilere hayatta kalmasını borçlu olmalıydı.

7. Fakat Anileus, Mithridates'in kendisine karşı büyük bir orduyla yürüdüğünü anlar anlamaz, göllerin etrafında oyalanmanın ve düşmanlarıyla karşılaşmak için ilk fırsatı değerlendirmemenin çok utanç verici bir şey olacağını düşündü ve aynı başarıyı elde etmeyi ve düşmanlarını daha önce olduğu gibi yenmeyi umdu; ayrıca benzer girişimlerde cesurca bulundu. Buna göre, ordusunu öne sürdü ve halkı yağmalamak ve düşmanı sayılarıyla tekrar korkutmak için çok daha fazla asker bu orduya katıldı. Ancak doksan furlong yürüdükten sonra, yol kuru [ve kumlu] yerlerden geçerken ve günün ortasında, çok susadılar; ve Mithridates ortaya çıktı ve susuzluktan dolayı sıkıntıya düştükleri için, günün saati nedeniyle silahlarını taşıyamadıkları bir anda, üzerlerine saldırdı. Böylece Anileus ve adamları rezil bir bozguna uğradılar; umutsuzluğa düşenler ise dinç ve iyi durumda olanlara saldırdılar; böylece büyük bir katliam yaşandı ve on binlerce adam öldü.

Anileus ve ona destek olanların hepsi olabildiğince hızlı bir şekilde ormana kaçtılar ve Mithridates'e onlara karşı büyük bir zafer kazanma zevkini yaşattılar. Fakat Anileus'un yanına, anlık bir rahatlık elde etmek için kendi canlarını hiç önemsemeyen kötü adamlardan oluşan bir grup geldi; öyle ki, ona gelerek savaşta ölenlerin çokluğunu telafi ettiler. Yine de onlar

Machine Translated by Google

Bu adamlar, savaşta deneyimsiz ve pervasız oldukları için ölenlere benziyordu; ancak Anileus bunlarla birlikte Babillilerin köylerine saldırdı ve orada her şey büyük bir yıkıma uğradı. Bunun üzerine Babilliler ve savaşta daha önce yer almış olanlar, Neerda'daki Yahudilere haber göndererek Anileus'u istediler. Ancak Yahudiler onların taleplerini kabul etmediler (çünkü onu teslim etmeye istekli olsalar bile, bunu yapma güçleri yoktu), yine de onlarla barış yapmak istediler. Bunun üzerine Babilliler de onlarla barış şartları belirlemek istediklerini söyleyerek, Babillilerle birlikte adamlar gönderdiler ve bu adamlar Anileus ile bu konuda görüştüler. Ancak Babilliler, Anileus'un durumunu görünce ve adamlarının nerede saklandığını öğrenince, sarhoş olup uykuya dalmış olanlara gizlice saldırdılar ve hiç korkmadan yakaladıkları herkesi öldürdüler, Anileus'u da öldürdüler.

8. Babilliler artık Anileus'un ağır saldırılarından kurtulmuşlardı; bu saldırılar, Yahudilere duydukları nefretin etkilerini büyük ölçüde sınırlamıştı; çünkü kanunlarının zıtlığı nedeniyle neredeyse her zaman çekişme halindeydiler ve hangi taraf diğerine karşı daha cesur davranırsa, diğerine saldırırdı. Özellikle bu dönemde, Anileus'un tarafının yıkımı üzerine Babilliler Yahudilere saldırdı ve bu durum, Yahudilerin Babillilerden gördükleri zulümlere o kadar şiddetle karşı çıkmalarına neden oldu ki, onlarla savaşamayacak ve onlarla birlikte yaşamaya katlanamayacak durumda olduklarından, Seleukos Nikator tarafından inşa edilen bölgenin en önemli şehri Seleukiya'ya gittiler. Orada birçok Makedon, daha çok Yunanlı yaşıyordu; ayrıca az sayıda Suriyeli de orada ikamet ediyordu; Yahudiler oraya kaçtılar ve beş yıl boyunca hiçbir felaket yaşamadan orada yaşadılar. Ancak altıncı yılda, Babil'de bir salgın hastalık baş gösterdi ve bu da insanların yerleşim yerlerini şehirden başka yerlere taşımalarına neden oldu; ve Seleucia'ya geldikleri için, hemen anlatacağım daha da ağır bir felaket başlarına geldi.

9. Seleukiya halkının, yani Yunan ve Suriyelilerin yaşam tarzı genellikle kavgacı ve anlaşmazlıklarla doluydu; Yunanlar Suriyelilere karşı çok sertti. Bu nedenle Yahudiler oraya gelip aralarına yerleştiklerinde bir isyan çıktı ve Suriyeliler, Yahudilerin de yardımıyla birbirlerine karşı çok sert davrandılar.

Machine Translated by Google

Tehlikelerden nefret ederler ve her fırsatta savaşmaya çok hazırdırlar. Yunanlılar bu isyanda en kötü durumda olduklarında ve eski otoritelerini geri kazanmanın tek yolunun Yahudiler ve Suriyeliler arasındaki anlaşmayı engellemek olduğunu gördüklerinde, her biri daha önce tanıdıkları Suriyelilerle görüştü ve onlarla barış ve dostluk içinde olacaklarına söz verdi. Buna göre, Suriyeliler de bunu memnuniyetle kabul ettiler; ve bu, her iki ulusun önde gelen adamları tarafından yapıldığında, kısa sürede uzlaşmaya vardılar; ve bu konuda anlaştıklarında, her ikisi de bu birliğin asıl amacının Yahudilere duydukları ortak nefret olacağını biliyordu. Buna göre, Yahudilere saldırdılar ve yaklaşık elli binini öldürdüler; hatta Yahudilerin tamamı yok edildi, sadece birkaç kişi ya dostlarının ya da komşularının onlara gösterdiği merhamet sayesinde kaçmayı başardı. Bunlar, bir Yunan şehri olan Ktesifon'a çekildiler ve Part kralının her yıl kışı geçirdiği ve zenginliğinin büyük bir kısmının saklandığı Seleukiya yakınlarına yerleştiler; ancak Yahudilerin burada kesin bir yerleşim yeri yoktu, çünkü Seleukiya halkı kralın şerefine pek önem vermiyordu. Şimdi, tüm Yahudi ulusu hem Babillilerden hem de Seleukiyalılardan korkuyordu, çünkü o yerlerde yaşayan tüm Suriyeliler Yahudilere karşı savaşta Seleukiyalılarla anlaşmıştı; bu yüzden çoğu bir araya gelip Neerda ve Nisibis'e gittiler ve bu şehirlerin gücüyle orada güvenlik sağladılar; ayrıca, sayıları çok fazla olan bu şehirlerin sakinlerinin hepsi savaşçı insanlardı. İşte o zamanlar Babil'deki Yahudilerin durumu buydu.

SON NOT

(1) Aziz Luka bir kez, Elçilerin İşleri 5:37'de ve Yusufus dört kez, bir kez burada, bölüm 6; ve B. XX. bölüm 5, bölüm 2; Savaş Üzerine, B. II. bölüm 8, bölüm 1; ve bölüm 17, bölüm 8'de, Yahudi ulusunu tamamen yıkıma götüren o isyankar doktrin ve tavrın zararlı yazarı olan bu Yahuda'yı bir Celileli olarak adlandırır; fakat burada (bölüm 1) Yusufus onu Gamala şehrinden bir Gaulonit olarak adlandırır; bu Yahuda'nın nerede doğduğu, Ürdün nehrinin batı yakasındaki Celile'de mi yoksa doğu yakasındaki Gaulonit'te mi doğduğu büyük bir sorudur; oysa, az önce Eski Eserler'den alıntı yapılan yerde, B. XX. bölüm 5, bölüm... 2. Sadece Celileli olarak anılmakla kalmıyor, aynı zamanda "bunlardan önceki kitaplarda belirttiğim gibi" ifadesi öyküsüne ekleniyor; sanki daha önceki Antik Çağlar'da ve özellikle o kitapta da onu Celileli olarak adlandırmış gibi.

Machine Translated by Google

Dean Aldrich'in de belirttiği gibi, Savaş Üzerine, B. II. bölüm 8. kısım 1. Burada neden onu Gaulonlu olarak adlandırdığını anlamak da zor; çünkü bundan sonraki 6. kısımda ve Savaş Üzerine'de iki kez onu Galileli olarak adlandırıyor. Bu Yahuda'nın nereden geldiğine dair Gamala şehri ise hiçbir şey ifade etmiyor, çünkü bu isimde iki şehir vardı, biri Gaulonitis'te, diğeri Galile'de. Bu şehir veya kasaba hakkında Reland'a bakınız.
isim.

(2) Bana göre, bu Saduki, Ferisi'nin, hahamların Sadukilerin dinsizliğinin veya inançsızlığının talihsiz ama kasıtlı olmayan sebebi olarak bahsettikleri kişi olması pek de olasılık dışı görünmüyor; belki de bu adamlar, çok daha önce ayrı bir mezhep olsalar da, bu zamana kadar Sadukiler adını taşımamışlardır. B. XIII. bölüm 10. kısım 5'teki nota ve orada alıntılanan Dean Prideaux'ya bakın. Bildiğim kadarıyla, bu Sadukilerin bu zamana kadar böyle bir dinsizlik veya inançsızlığının en ufak bir izine bile rastlamıyoruz; İtirafnameler, bunların Vaftizci Yahya'nın günlerinde başladığını bize garanti ediyor; B. 1. bölüm 54. Yukarıdaki nota bakın.

(3) Josephus'un burada söylediklerinden ve Philo'nun kendisinin başka bir yerde, Op. s. 679'da belirttiğinden anlaşıldığı kadarıyla, bu Essenler Kudüs'teki Yahudi bayramlarına gitmezlerdi veya orada kurban sunmazlardı; bu da Yeni Ahit'in sıradan kitaplarında hiç bahsedilmemelerinin önemli bir nedeni olabilir; ancak, Havarilerin Anayasalarında, atalarının geleneklerini gözlemleyenler olarak anılırlar ve bu, o halktaki diğer mezheplere yüklenen kötü karakterin onlara yüklenmesine yol açmaz.

(4) Josephus'ta veya Strabo'da Pisagor Dacae'ler arasında geçen bu Polistae'lerin kimler olduğunu belirlemek kolay değildir. Scaliger, bu Dacae'lerden bazılarının keşişler gibi çadırlarda veya mağaralarda yalnız yaşadığı, diğerlerinin ise inşa edilmiş şehirlerde birlikte yaşadığı ve bu nedenle aynı şeyi ima eden isimlerle anıldığı yönünde olası bir tahminde bulunur.

(5) Burada, Savaş Kitabı'nın paralel kısımlarında, B. II. bölüm 9. kısım 1'de olduğu gibi, Büyük Herod'un ölümünden ve Arklaus'un tahta geçmesinden sonra Josephus'un, kendi zamanına yakın bir zamana kadar Yahudiye hakkındaki anlatımlarında çok kısa olduğunu fark edebiliriz. Sanırım bunun nedeni, Şamlı Nikolas'ın Herod'un hayatını da içeren ve muhtemelen

Machine Translated by Google

Oğullarının tahta geçişi ve ilk icraatları konusunda, o dönemlere dair elinde pek az iyi tarihçe vardı.

(6) Sayılar 19:11-14.

(7) Bu alıntı artık eksik.

(8) Burada Pilatus'un bu vesileyle kanlarını döktüğü Yahudiler, Luka 13:1, 2'de "Pilatus'un kanlarını kurbanlarıyla karıştırdığı" Celileli Yahudiler olabilir; bu kargaşalar genellikle Yahudilerin büyük bayramlarında, bol miktarda kurban kestikleri zamanlarda çıkar ve Celileliler, Archelaus'un Antiq. B. XVII. bölüm 9. kısım 3 ve 10. bölüm 2, 9'daki tarihçesinden öğrendiğimiz gibi, Yahudiye ve Kudüs'tekilerden çok daha fazla bu tür kargaşalarla meşguldüler; ancak Josephus'un mevcut kopyalarında, Aziz Luka'nın aynı 13. bölümünün 4. ayetinde bize bildirilen "Siloam'daki kulenin üzerlerine düşüp onları öldüren on sekiz kişi" hakkında tek bir kelime bile söylenmemektedir. Fakat İncil'imiz bize Luka 23:6-7'de şöyle öğretiyor: "Pilatus, Celile'yi duyunca İsa'nın Celileli olup olmadığını sordu. Ve onun Herod'un yetki alanına girdiğini öğrenir öğrenmez onu Herod'a gönderdi." ve 12. ayette, "Aynı gün Pilatus ve Herod dost oldular, çünkü daha önce aralarında düşmanlık vardı." Bu meselenin muhtemel anahtarını, bilgin Noldius'un Herod hakkındaki 219. maddesindeki şu sözlerinde bulabiliriz: "Herod ve Pilatus arasındaki düşmanlığın sebebi (dediğine göre) şuydu: Pilatus, tetrarkın yetki alanına müdahale etmiş ve Celileli tebaasından bazılarını öldürmüştü (Luka 13:1); ve bu hatayı düzeltmek istediği için, o sırada Mesih'i Herod'a gönderdi."

(9) MS 33, 3 Nisan.

(10) 5 Nisan.

(11) Bu dört bin Yahudinin Tiberius tarafından Sardinya'ya sürgün edilmesi hakkında, Tiberius'un 36. bölümündeki Suetonlus'a bakın. Ancak Bay Reland'ın burada Yahudilerin kendi kanunlarına uygun olarak asker olamayacaklarını varsayan notuna gelince, bu not önümüzdeki tarihin bir koluyla çelişiyor ve sayısız savaş örneğiyle ve savaşta mükemmel askerler olduklarını kanıtlamalarıyla ters düşüyor; hatta en iyilerinden birçoğu ve hatta

Machine Translated by Google

Putperest kralların kendileri de böyle yapmıştı; yani, Şabat günü ve diğer kutsal bayramlarda dinlenmelerine izin veren ve Büyük İskender ve Mısır'ın Ptolemileri gibi kendi yasalarına göre yaşamalarına izin verenler. Doğru, her zaman bu ayrıcalıkları elde edemezlerdi ve o zaman da idam edilirlerdi veya bazen kesinlikle savaşmayı reddederlerdi ki bu, sürgün edilen Yahudilerin büyük bir kısmı için de geçerli gibi görünüyor, ama bundan fazlası yok. Bu tür konularda lehlerine olan Roma kararnamelerinden birkaçına bakın, B. XIV. bölüm 10.

(12) Musa'nın kendisi Ürdün'ün ötesine, özellikle de Gerizzim Dağı'na hiç gitmediğinden ve bu Samiriler arasında, Yahudi ve Samiri ilimlerinde çok yetenekli olan Reland'dan Dr. Hudson tarafından burada aktarılan, baş rahip Uzzi veya Ozis zamanında (1. Tarihler 6:6), sandığın ve diğer kutsal eşyaların Tanrı'nın emriyle Gerizzim Dağı'nda saklandığı veya gizlendiği yönünde bir gelenek bulunduğundan, bu, günümüz Samirilerinin burada anlatılan isyanda dayandığı aptalca temeldir.

(13) Josephus'ta, başrahibin kutsal giysilerinin bir bayramdan yedi gün önce alındığı ve o günlerde bir bayrama karşı arındırıldığı, putperestlerin gözetiminde bulunarak kirlendiği yönündeki bu bahsin, Reland'ın burada belirttiği gibi, Talmudcuların gelenekleriyle iyi örtüştüğü görülmektedir.
Hiç şüphe yok ki burada bahsedilen üç bayram Fısıh, Pentekost ve Çardaklar Bayramı'ydı; ve Elçilerin İşleri 27:9'da belirtildiği gibi, ayırt etmek amacıyla bu şekilde adlandırılan oruç, büyük kefaret günüydü.

(14) Josephus'un tüm Yunanca kopyalarından elde edilen bu hesaplama tam olarak doğrudur; çünkü Herod, Hristiyanlık öncesi dördüncü yılda, Eylül ayı civarında öldüğünden ve Tiberius'un, bilindiği üzere, MS 14 yılının 19 Ağustos'unda göreve başladığına göre, babasının ölümünden itibaren hesaplanan Filip'in otuz yedinci yılının, Tiberius'un yirminci yılı veya MS 33 yılının sonlarına yakın [aynı zamanda Kurtarıcımızın ölüm yılı] veya her halükarda bir sonraki yılın, MS 34 yılının başlarında olduğu açıktır. Bu tetrark Filip, barış sevgisi ve adalet sevgisi nedeniyle Herod'un soyundan gelenlerin en iyisi gibi görünmektedir.

Bu, mükemmel bir örnektir.

Machine Translated by Google

(15) Bu Herod'un, Antipus'un Herod-Antipas olarak adlandırılması gibi, Filip adını da taşıdığı anlaşılıyor: ve Antipus ve Antipater bir bakıma aynı isim gibi görünse de, Büyük Herod'un iki oğlunun isimleriydi; bu nedenle tetrark Filip ve bu Herod-Filip aynı babanın iki farklı oğlu olabilir, Grotias'ın Matta 14:3'te belirttiği gibi. Grotias ve diğerleriyle birlikte benim de belirttiğim gibi, tetrark Filip değil, karısı tetrark Herod'un ilk kocasının hayatta olduğu ve ilk kocasının ondan çocukları olduğu dönemde evlendiği bu Herod-Filip'tir; bu zina ve ensest evlilik nedeniyle Vaftizci Yahya haklı olarak tetrark Herod'u kınamış ve bu kınama nedeniyle, Herodias'ın ilk kocası Herod-Filip'ten olan kızı Salome, henüz hayattayken, onun haksız yere başının kesilmesine neden olmuştur.

(16) Hem burada hem de sonraki bölümde bize bildirildiği üzere, çok sayıda olan Büyük Herod'un soyunun neredeyse tamamının bu ani yok oluşunun, kendi yeğenleri ve kız yeğenleriyle evlenerek sık sık işledikleri kaba ensest ilişkilerinin bir cezası olup olmadığı, dikkate alınmayı hak eden bir husustur. Bkz. Levililer 18:6, 7; 21:10; ve Noldius, De Herod, No. 269, 270.

(17) Spanheim'ın bize bildirdiğine göre, bu döneme ait hâlâ mevcut sikkeler var. Spanheim ayrıca, Commageus kralının kızı Jotape'ye ait, hâlâ mevcut olan bir sikkenin varlığından da bahsediyor.

(18) Spanheim, burada Attika'daki kullanım parasının miktarına dair bir örnek olduğunu, bunun da asıl toplamın sekizde biri veya yüzde 12 olduğunu, çünkü 2500'e 20.000 oranının böyle olduğunu gözlemliyor.

(19) Oradaki Yahudilerin valisi.

(20) Tiberius, Germanicus'un küçüğü.

(21) Antonia'nın sadece bir kez evlenmesi için burada verilen ve başka yerlerde de desteklenen bu yüksek övgü; Antiq. B. XVII. ch. 13. sect. 4 ve bu, en güçlü ayartmalara rağmen, Josephus ve havarilerin zamanında Yahudiler ve Romalılar arasında bekâr evliliklerin ne kadar onurlu olduğunu gösterir ve modern Protestanların, dul kadınların sadece şu kadınların olduğu havarilerin yasalarına duydukları şaşkınlığın çoğunu ortadan kaldırır.

Machine Translated by Google

Sadece tek bir kocayla evlenmiş olanlar kilise listesine alınır; ve piskoposların, rahiplerin veya diyakonların, artık din adamı olarak görev yapmayı bırakmadan birden fazla evlenmelerine izin verilmez. Bkz. Luka 2:36; 1 Timoteos 5:11, 12; 3:2, 12; Titus 1:10; Havariler Anayasası II. Bölüm 1, 2; VI. Bölüm 17; Kanon XVII; Luka 2:36'daki Grot. ve Danışma Raporları.

Cassand. s. 44; ve Cotelet. Constit. B. VI. bölüm 17. Ayrıca, Tertullian'ın, din adamlarının ikinci evliliklerine karşı bu yasanın kendi zamanında en az bir kez uygulandığını kabul ettiğini ve başka bir yerde, bu yasanın ihlalinin Katolikler tarafından her zaman gerektiği gibi cezalandırılmadığından şiddetle şikayet ettiğini belirtelim. Jerome, iki kez evlenmenin kötü şöhretinden bahsederken, kendi zamanında böyle bir kişinin din adamı olarak seçilemeyeceğini söyler; Augustine de bunu doğrular; ve daha önceki Epiphanius için de aynı konuda açık ve net bir şekilde konuşur ve bu yasanın kendi zamanında tüm Katolik kilisesi üzerinde geçerli olduğunu söyler - yukarıda belirtilen yazarlardaki yerler bize bunu bildirir.

(22) Dr. Hudson burada Seneca'nın V. Mektubundan, mahkumu ve onu koruyan askeri aynı zincire bağlamanın Tiberius'un adeti olduğunu belirtiyor.

(23) Tiberius kendi torunu ve Caius, kardeşi Drusus'un torunu.

(24) Bu nedenle Josephus'un Germanicus'u kardeşi olarak adlandıran kopyasını düzeltiyorum, O, erkek kardeşinin oğluydu.

(25) Romalı tarihçiler ve şairler arasında Tiberius'un astroloji ve kehanete büyük bir düşkünlüğü olduğu bilinen bir gerçektir.

(26) Bu aslan adı, özellikle Agrippa ve muhtemelen azatlı adamı Marsyas gibi tiranlara sıklıkla verilir (Hezekiel 19:1, 9; Ester 4:9; 2 Timoteos 4:17). Ayrıca bazen vahşi hayvanlarla karşılaştırılır veya temsil edilirler; aslan bunların en önemlisidir (Daniel 7:3, 8; Vahiy 13:1, 2).

(27) Her ne kadar Caius şimdi Agrippa'ya Lysanias tetrarkyasını vereceğine söz vermiş olsa da, Antiq. B. XIX, ch. 5. sect. 1'de öğrendiğimiz üzere, bu ona ancak Claudius'un saltanatı sırasında verilmiştir.

Machine Translated by Google

(28) Diğer putperest milletler arasında her zaman çok nadir görülen, ancak eski zamanlarda gerçek Tanrı'ya tapan İbrahim'in soyundan gelenler arasında çok sayıda görülen ilahi müdahale örneklerine gelince; bunlar, Eski Ahit'tekilerden çok daha aşağıda görünmüyor; çünkü Yahudiler, diğer tüm aptallıkları ve kötülükleri arasında, o zamanlar putperest değillerdi ve burada bahsedilen kurtuluşlar, onların bu putperestliğe geri dönmelerini önlemek için yapılmıştı.

(29) Josephus burada bize İskenderiye'den Kaius'a gönderilen elçilerin her iki tarafta da Yahudiler için üçten fazla olmadığını ve toplamda altı kişi olduklarını garanti ediyor; oysa Josephus'un burada itiraf ettiği gibi Yahudilerin baş elçisi olan Philo (Gentiller için Apion gibi), Kaius'a yaptığı elçilik görevinin sonuna doğru Yahudilerin elçilerinin sayısının beşten az olmadığını söylüyor; eğer kopyalarda bir hata yoksa, bunun doğru olduğu varsayılmalıdır; bu durumda Josephus, Philo'nun bu anlatımını görmüş olsaydı, böylesine güvenilir bir tanıkla çelişmezdi; ki bunu hiç yaptığı görünmüyor.

(30) İskenderiye'deki Yahudilerin alabarch'ı veya valisi ve Philo'nun kardeşi olan bu İskender, Piskopos Pearson tarafından Elçilerin İşleri'nde varsayılmaktadır.
Apostolik s. 41,42'de bahsedilen, Aziz tarafından adı geçen İskender ile aynı kişi olduğu belirtiliyor. Luka, baş rahiplerin soyundan geliyordu (Elçilerin İşleri 4:6).

(31) Josephus'un burada ve 6. bölümde Yahudilerin tohum ekme zamanında yaptıkları olarak anlattığı şey, Le Clerc'in belirttiği gibi, Philo'da "mısırın olgunlaşmasına yakın bir zamanda" gerçekleşmektedir ve ikisi burada birbirinden farklıdır. Bu, Josephus'un bu anlatımı yazdığı sırada Philo'nun Legat. ad Caiurn'unu görmediğinin bir başka göstergesidir; aksi takdirde burada ondan farklı olduğunu düşünmesi zor olurdu.

(32) Bu. Publius Petronius, bundan sonra Claudius döneminde Suriye'nin başkanıydı ve Agrippa'nın isteği üzerine, Caius'un bir tür kışkırtmasıyla oradaki bir Yahudi sinagogunda Claudius'un heykelini diken Dora sakinlerine karşı sert bir kararname yayınladı. Bu kararname, B. XIX. bölüm 6. kısım 3'te mevcuttur ve Josephus'un mevcut anlatımlarını büyük ölçüde doğrulamaktadır; aynı şekilde Claudius'un benzer Yahudi meseleleriyle ilgili diğer kararnameleri de (B. XIX. bölüm 5. kısım 2, 3) meraklı okuyucuya bunları tavsiye ederim.

Machine Translated by Google

(33) Josephus burada, Tanrı'nın varlığının ve görünümünün, Petronius'a, sıkıntı zamanında, tapınağı kendi hayatını tehlikeye atarak kirletmemeye karar vermesinin hemen ardından, başka hiçbir mucizevi görünüm olmaksızın, Tanrı'nın gücünün ve takdirinin olağanüstü tezahürü için Yeni Ahit'in ciddi sözlerini kullanır; bu, burada dikkate alınmayı hak eden ve hem Eski hem de Yeni Ahit'teki çeşitli metinleri büyük ölçüde açıklayan bir durumdur.

(34) Kaius'un Agrippa'ya karşı bu davranışı, amcası Herod Antipas'ın Agrippa'nın kız kardeşi Herodias'a karşı davranışına çok benziyor; bu konuda Vaftizci Yahya, Matta 14:6-11.

(35) Sağ ellerin birleştirilmesi, özellikle Peo halkı [ve Partlar] arasında, Dr.

Hudson burada, Justinianus'un tefsirinin XI. bölümünün 15. kısmına atıfta bulunarak bunu gözlemliyor. Josephus'ta da benzer bir kullanıma sıkça rastlıyoruz.

(36) Mezopotamyalıların ev tanrılarını nereye giderlerse gitsinler yanlarında taşımaları geleneği, Yakup'un karısı Rahel'in de aynı şeyi yaptığı günlerden beri vardır (Tekvin 31:19, 30-35); burada, liderlerinden birinin Musa'nın yasasına aykırı olarak putperest bir kadınla evlenmesine izin verdikleri için bu Yahudilerin başına gelen büyük felaketler göz ardı edilemez. Bu konu hakkında B. XIX. bölüm 5. kısım 3'teki nota bakınız.

(37) Suriye ve Mezopotamya'da, insanları bir eşeğe bindirerek aşağılama geleneği, Suriye'deki Şam'da hâlâ sürdürülmektedir; burada Türkler, Hristiyanlara karşı duydukları nefreti göstermek için, ülkeyi görmek için dışarı çıktıklarında at kiralamalarına izin vermezler, sadece eşek kiralarlar, Bay Maundrell'in bize s. 128'de belirttiği gibi.

Machine Translated by Google

Kitap XIX

ÜÇ BUÇUK YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

BABİL'DEN AYRILIŞTAN ROMA VALİSİ FADUS'A.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

CAIUS'UN (1) CHEREA TARAFINDAN NASIL ÖLDÜRÜLDÜĞÜ.

1. Şimdi bu Caius (2), deliliğini sadece Kudüs'teki Yahudilere veya civarda yaşayanlara zarar vermekle göstermedi; aksine, bu deliliğin Romalılara boyun eğen tüm yeryüzüne ve denize yayılmasına izin verdi ve orayı on binlerce kötülükle doldurdu; gerçekten de daha önceki hiçbir tarihin anlatmadığı kadar çok sayıda. Fakat Roma'nın kendisi, yaptıklarının en vahim etkilerini hissetti, oysa o, Roma'yı diğer şehirlerden hiçbir şekilde daha onurlu görmedi; ama diğer vatandaşlarını, özellikle senatoyu ve özellikle soyluları ve şanlı ataları tarafından onurlandırılmış olanları sürükledi ve çekti; ayrıca, vatandaşlar tarafından senatörlerle eşit onur ve zenginliğe sahip sayılan, çünkü senatörlerin kendileri de onlardan seçilmiş olan süvari sınıfından olanlara karşı on binlerce planı vardı; Bunlara son derece aşağılayıcı bir şekilde davrandı ve onları yolundan çekti; bu sırada onlar hemen öldürüldü ve servetleri yağmalandı, çünkü o genel olarak insanları öldürüp zenginliklerine el koymayı amaçlıyordu. Ayrıca kendi tanrılığını iddia etti ve tebaasının kendisine insanoğluna hak ettiğinden daha fazla saygı göstermesini istedi. Ayrıca, onların en kutsal tapınakları olan ve Capitol olarak adlandırdıkları Jüpiter tapınağını sık sık ziyaret etti ve kendisini Jüpiter'in kardeşi olarak adlandıracak kadar cüretkar davrandı. Ve bir deli gibi başka yaramazlıklar da yaptı; örneğin, Campania'ya bağlı Dicearchia şehrinden, deniz kıyısındaki başka bir şehir olan Misenum'a, bir burundan diğerine, deniz üzerinden ölçüldüğünde otuz furlong uzunluğunda bir köprü inşa ettirdi. Bunu yapmasının sebebi, küçük bir gemiyle üzerinden kürek çekmenin son derece zahmetli bir iş olduğunu düşünmesi ve denizin efendisi olduğu için bu köprüyü inşa etmenin kendisine yakıştığını, böylece tüm körfezi köprüsüyle çevreleyip arabasını üzerinden geçirmesinin uygun olduğunu düşünmesiydi; bir tanrı olduğu için bu tür yollardan geçmenin kendisine yakıştığını düşündü. Ayrıca Yunan tapınaklarının hiçbirini yağmalamaktan da geri durmadı ve içindeki heykellerin ve bağışların tüm oymalarını, heykellerini ve diğer süslerini kendisine getirmelerini emretti, en iyi şeylerin sergilenmesi gerektiğini söyledi.

Machine Translated by Google

En iyi yerde, ve o en iyi yer de Roma şehriydi.
Ayrıca, İtalya'yı gezerken kaldığı evlerde ve tapınaklardan getirdiği nadir eşyalarla kendi evini ve bahçelerini de süsledi; bu yüzden Atinalı Phidias'ın eseri olan ve Yunanlılar tarafından Olimpos oyunlarında onurlandırıldığı için bu adı alan Jüpiter Olimpos heykelinin Roma'ya getirilmesi emrini vermekten çekinmedi. Ancak amacına ulaşamadı, çünkü mimarlar, Jüpiter heykelini kaldırmakla görevlendirilen Memmius Regulus'a, işçiliğin bozulacağını ve kaldırılamayacağını söylediler. Ayrıca, Memmius'un hem bu nedenle hem de inanılmaz nitelikteki bazı büyük mucizeler nedeniyle, heykeli kaldırmayı ertelediği ve mektubunda kendisinden isteneni yapmadığı için özür dilemek amacıyla bu olayları Caius'a yazdığı; ve ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında, Caius'un kendisi ölmeden önce onu öldürmeden önce ölmesi sayesinde kurtulduğu da rivayet edilir.

2. Hayır, Kayus'un deliliği o kadar ileri gitti ki, bir kızı doğduğunda onu başkente götürdü, heykelin dizlerine oturttu ve çocuğun kendisiyle Jüpiter'in ortak çocuğu olduğunu söyledi; iki babası olduğunu iddia etti, ancak bu babalardan hangisinin daha büyük olduğunu belirlemedi; yine de insanlık onu bu tür oyunlarına katlandı.

Ayrıca kölelere, efendilerini istedikleri her türlü suçla itham etme izni verdi; zira bu tür suçlamaların hepsi korkunçtu, çünkü büyük ölçüde onu memnun etmek ve onun önerisiyle yapılıyordu; öyle ki, Claudius'un kölesi Pollux, Claudius'un kendisine karşı suçlamada bulunma cesaretini göstermişti; ve Caius, amcasının ölüm kalım davasında hazır bulunmaktan, onu kurtarabilme umuduyla bu davayı dinlemekten utanmamıştı, ancak bunu başaramamıştı. Fakat yönettiği tüm yaşanabilir dünyayı yanlış suçlamalar ve sefaletle doldurduktan ve kölelerin efendilerine karşı en büyük hakaretlerine sebep olduktan sonra, şimdi ona karşı birçok gizli komplo kuruldu; bazıları öfkeyle ve insanların ondan daha önce çektikleri sefalet nedeniyle intikam almak içindi; Ve diğerleri, kendileri de böylesine büyük felaketlere düşmeden önce onu ortadan kaldırmak için girişimlerde bulundular; onun ölümü ise tüm insanların yasalarının korunması açısından çok hayırlı oldu ve kamu refahı üzerinde büyük bir etki yarattı; ve bu, bizim için son derece mutlu bir şekilde gerçekleşti.

Machine Translated by Google

Özellikle o ani bir şekilde öldürülmeseydi neredeyse tamamen yok olacak olan millet için bu çok önemliydi. Ve itiraf ediyorum ki, bu konuyu özellikle ayrıntılı olarak anlatmak istiyorum, çünkü bu, Tanrı'nın gücüne dair büyük bir güvence sağlayacak, sıkıntı çekenlere büyük bir teselli verecek ve mutluluklarının asla sona ermeyeceğini ve erdem ilkelerine göre yaşamadıkları takdirde en kalıcı sefaletlere sürükleneceklerini düşünenlere akıllıca bir uyarı olacaktır.

3. Şimdi, Caius'u devirmek için üç ayrı komplo kurulmuştu ve bu üç komplonun her biri seçkin kişiler tarafından yürütülüyordu. İspanya'nın Corduba şehrinde doğan Emilius Regulus, bazı adamlarını bir araya getirmiş ve Caius'u ya kendi elleriyle ya da onlarla birlikte devirmek istiyordu. Bir diğer komplo ise, Pretorian birliğinin tribünü Cherea Cassius'un önderliğinde kurulmuştu. Minucianus Annins de onun tiranlığına karşı çıkmaya hazırlananlar arasında önemli bir isimdi. Bu adamların Caius'a karşı duydukları nefret ve komploların çeşitli nedenleri şunlardı: Regulus, doğuştan öfkeli, cesur ve özgür bir zihne sahip olduğu için her türlü adaletsizliğe karşı öfke ve nefret duyuyordu ve bu da onun planlarını gizlememesine neden oluyordu; Bu yüzden bunları birçok arkadaşına ve kendisine aktif ve güçlü kişiler gibi görünen diğerlerine iletti: Minucianus, Caius'un öldürdüğü, en yakın arkadaşı ve tüm yurttaşlar arasında en iyi karakterli olan Lepidus'a yapılan haksızlık yüzünden ve ayrıca Caius'un öfkesinin herkesi aynı şekilde katletmeye meyilli olması nedeniyle kendinden korktuğu için bu komploya katıldı; Cherea ise Caius'u öldürmenin özgür ve dürüst bir adama yakışır bir eylem olduğunu düşündüğü ve Caius'tan korkakmış gibi gördüğü için, ayrıca onunla olan dostluğu ve ona gösterdiği saygı nedeniyle her gün tehlikede olduğu için katıldı. Bu adamlar, bu girişimi ilgili diğer herkese önerdiler; onlar da kendilerine yapılan haksızlıkları gördüler ve Caius'un öldürülmesinin karşılıklı yardımlaşmalarıyla başarılı olmasını ve kendilerinin de Caius'un öldürülmesinden kurtulmayı arzuladılar; Belki de amaçlarına ulaşacaklarını ve eğer ulaşırlarsa, şehrin ve hükümetin kurtarılması için kendi canlarını tehlikeye atarak bile olsa planlarına katılmak isteyen birçok seçkin insanın kendilerini onaylamasının mutlu bir şey olacağını düşünüyorlardı. Ancak Cherea, hem en büyük ismi elde etme arzusundan hem de başka bir nedenden dolayı, aralarında en gayretli olanıydı.

Machine Translated by Google

Tribün olması ve bu nedenle Caius'u daha kolay öldürebilmesi sayesinde, onun huzuruna daha az tehlikeyle ulaşabiliyordu.

4. Tam bu sırada at yarışları [Circensian oyunları] başladı; bu oyunların izlenmesi Roma halkı tarafından büyük bir istekle karşılanıyordu, çünkü bu zamanlarda büyük kalabalıklar halinde hipodroma [sirke] akın ederler ve imparatorlarına ihtiyaç duydukları şeyler için dilekçe verirlerdi; imparatorlar da genellikle isteklerini reddetmeyi uygun görmez, aksine memnuniyetle ve minnetle kabul ederlerdi. Bu nedenle, halk Caius'tan vergilerini hafifletmesini ve üzerlerine konulan vergilerin sertliğini biraz azaltmasını çok ısrarla istediler; ancak Caius onların dilekçelerini dinlemedi; ve bağırışları artınca, Caius bir tarafa bir tarafa asker gönderdi ve bağıranları yakalayıp, hiç vakit kaybetmeden dışarı çıkarıp öldürmelerini emretti.

Bunlar Caius'un emirleriydi ve emredilenler bunları yerine getirdiler; bu olayda öldürülenlerin sayısı çok fazlaydı. Halk bunu gördü ve o kadar katlandı ki, kendi gözleriyle paralarının ödenmesiyle ilgili bu dilekçenin kendilerine anında ölüm getirdiğini gördükleri için yaygara koparmayı bıraktılar. Bu olaylar Cherea'yı, Caius'un insanlara karşı bu barbarlığına son vermek için planını sürdürme konusunda daha da kararlı hale getirdi. Birkaç kez Caius'a, hatta ziyafet çekerken bile saldırmayı düşündü; ancak bazı düşüncelerle kendini frenledi; onu öldürmekte tereddüt etmediği için değil, girişiminin boşa çıkmaması ve amacına kesin olarak ulaşabilmesi için uygun bir zamanı kolladığı için.

5. Cherea orduda uzun zamandır bulunuyordu, yine de Caius ile bu kadar çok konuşmaktan hoşlanmıyordu. Ancak Caius onu, zamanında ödenmediğinde Sezar'ın hazinesine devredilen vergileri ve diğer harçları toplamakla görevlendirmişti; ve bu yükler ikiye katlandığı için bunları toplamakta biraz gecikmişti ve Caius'un emrini yerine getirmektense kendi yumuşak huyluluğuna kapılmıştı; hatta adamlarını esirgeyerek ve vergilerini talep ettiği kişilerin zor durumlarına acıyarak Caius'u kızdırmıştı; ve Caius onu vergileri toplamakta bu kadar uzun süre kalması nedeniyle tembelliği ve kadınsılığıyla azarlamıştı. Ve gerçekten de, sadece diğer konularda değil, ona verdiğinde de onu aşağılamıştı.

Machine Translated by Google

Günün parolasını kime vereceğini sorarken, ona kadınsı ve oldukça kınayıcı nitelikte kelimeler verdi; ve bu parolaları, kendisinin de yazarı olduğu bazı gizemlerin sırlarına vakıf olmuş gibi verdi. Şimdi, bazen kadın kıyafetleri giymiş, onlara ait işlemeli giysilere sarılmış ve topluluğun onu kadın sanması için daha birçok şey yapmış olsa da, kınama amacıyla Cherea'ya da benzer kadınsı davranışlarda bulundu. Ancak Cherea parolayı ondan aldığında, buna çok kızdı, ama parolayı başkalarına verdiğinde daha da çok kızdı, çünkü onu alanlar onunla alay ettiler; öyle ki, diğer tribünler onu alaya aldılar; çünkü Cherea'nın Sezar'dan parolayı alacağı zaman onlara her zamanki parolalarından bazılarını getireceğini ve böylece onu gülünç duruma düşüreceğini tahmin ediyorlardı. Bu sebeplerden dolayı, Caius'a karşı duyduğu öfke için haklı gerekçeleri olan bazı ortakları yanına alma cesaretini gösterdi. Şimdi, bir senatör olan ve hükümette neredeyse tüm görevlerde bulunmuş, ancak Epikürcü bir kişiliğe sahip olan ve bu nedenle pasif bir yaşam sürmeyi seven Pompedius vardı.

Şimdi, düşmanı Timidius, Caius'a kendisine karşı edepsizce suçlamalarda bulunduğunu bildirmişti ve bu suçlamalara şahitlik etmesi için Quintilia'yı kullanmıştı; bu kadın, tiyatroya sık sık gelen birçok kişi ve özellikle de Pompedius tarafından, büyük güzelliği nedeniyle çok seviliyordu. Bu kadın, sevgilisinin hayatını ilgilendiren ve aynı zamanda yalan olan bir suçlamaya şahitlik etmeyi korkunç bir şey olarak görüyordu. Ancak Timidius, onu işkenceye götürmek istiyordu. Caius, kendisine yöneltilen bu suçlamaya sinirlenmişti ve Cherea'ya, Quintilia'ya hiç vakit kaybetmeden işkence etmesini emretti; çünkü Cherea'yı bu tür kanlı işlerde ve işkence gerektiren durumlarda kullanırdı ve ona yöneltilen kadınsılık suçlamasından kaçınmak için daha vahşice yapacağını düşünüyordu. Fakat Quintilia, işkence tezgahına getirildiğinde, arkadaşlarından birinin ayağına bastı ve ona cesur olmasını, işkencelerinin sonuçlarından korkmamasını, çünkü bunlara büyük bir metanetle katlanacağını bildirdi. Cherea bu kadına acımasızca işkence etti; isteksizce de olsa, elinden geldiğince yaptı. Sonra, çektiği acılardan hiç etkilenmeden, onu Caius'un huzuruna getirdi ve bu durum gerçekten üzücüydü; Caius, Quintilia'nın perişan haldeki görüntüsünden biraz etkilenmişti.

Machine Translated by Google

Çektiği acılar sayesinde hem onu hem de Pompedius'u haklarında açılan davadan akladı. Ayrıca ona, yaşadığı bedensel sakatlık ve dayanılmaz işkenceler altında gösterdiği muhteşem sabır için onurlu bir telafi sağlamak ve onu teselli etmek amacıyla para verdi.

6. Bu durum Cherea'yı çok üzdü; çünkü Cherea, elinden geldiğince, Caius'un bile teselli bulabileceği o insanların çektiği acıların sebebi ya da aracı olmuştu. Bu nedenle Clement ve Papinius'a (Clement ordunun generali, Papinius ise tribündü) şöyle dedi: "Elbette, ey Clement, imparatoru korumakta hiçbir şekilde başarısız olmadık; çünkü onun yönetimine karşı komplo kuranlardan bazıları bizim çabalarımız ve gayretlerimiz sayesinde öldürüldü, bazıları ise bizim tarafımızdan işkence gördü ve bu öyle bir boyutta oldu ki, imparator bile onlara acıdı. O halde, ordularını yönetmeye razı olmamız ne büyük bir erdem!"

Clement sessiz kaldı, ancak Caius'un emirlerine uymaktan duyduğu utancı hem gözleriyle hem de kızaran yüzüyle belli etti; kendi güvenliklerinin tehlikeye girmesinden korktuğu için imparatoru açıkça suçlamanın doğru olmadığını düşünüyordu. Bunun üzerine Cherea cesaretlendi ve önündeki tehlikelerden korkmadan ona seslendi, şehrin ve hükümetin o sırada çektiği büyük felaketlerden uzun uzun bahsetti ve şöyle dedi: "Elbette, bu sefaletin sebebinin Caius'a yüklenmesi gerektiğini sözlü olarak iddia edebiliriz; ancak, doğru yargıda bulunabilenlerin görüşüne göre, bu işkenceleri Romalılara ve tüm insanlığa getiren benim, ey Clement! ve bu Papinius, ve bizden önce de senin kendinsin. Bu, Caius'un emirlerine boyun eğmemizden değil, kendi rızamızdan kaynaklanmaktadır; çünkü vatandaşlara ve tebaasına bu kadar korkunç zararlar veren bu adamın hayatına son verme gücümüz varken, biz onun kötülükteki koruyucusu ve askerlerinin yerine celladıyız ve onun zulmünün araçlarıyız. Bu silahları özgürlüğümüz için, Roma hükümeti için değil, sadece onun korunması için taşıyoruz." Hem bedenlerini hem de zihinlerini köleleştirmiştir; ve her gün döktüğümüz kanla ve başkalarına çektirdiğimiz işkencelerle kirleniyoruz; ve bunu, birileri Caius'un bize benzer sefaletleri getirme aracı olana kadar yapıyoruz. Üstelik bizi böyle kullanmasının sebebi bize karşı bir iyilik duygusu değil, aksine bizden şüphelenmesidir; ayrıca daha çok insan öldürüldüğünde (çünkü Caius hiçbir şeyi göze almayacaktır)

Machine Translated by Google

(Onun gazabına sınır koyamayız, çünkü her şeyi adaleti gözeterek değil, kendi zevkine göre yapmayı amaçlar; bu nedenle biz de onun zulmüne maruz kalacağız; oysa bizler herkesin güvenliğini ve özgürlüğünü sağlamanın ve aynı zamanda kendimizi tehlikelerden kurtarmanın aracı olmalıyız.)

7. Bunun üzerine Clement, Cherea'nın niyetlerini açıkça övdü, ancak ona susmasını söyledi; çünkü eğer sözleri birçok kişi arasında yayılırsa ve gizlenmesi gereken şeyler ortaya çıkarsa, komplo daha uygulanmadan ortaya çıkacak ve cezalandırılacaklardı; bu yüzden her şeyi geleceğe ve oradan doğan umuda bırakmaları gerektiğini, bir şans eseri bir olayın kendilerine yardım edeceğini; kendisinin ise yaşının bu durumda herhangi bir girişimde bulunmasına izin vermeyeceğini belirtti. "Ancak, belki de senin, Cherea, tasarlayıp söylediğinden daha güvenli bir şey önerebilirim, ama senin itibarın için daha iyi bir şey önermenin mümkün olup olmadığını düşünüyorum?" Böylece Clement, duydukları ve kendi söyledikleri üzerine derin düşüncelere dalmış bir şekilde evine doğru yola koyuldu. Cherea da endişeliydi ve hemen tribünlerden biri olan ve dürüst, özgürlük yanlısı bir adam olarak tanıdığı Cornelius Sabinus'a gitti. Bu nedenle kamu işlerinin mevcut yönetiminden çok rahatsızdı; kararlaştırılan şeyin hemen uygulanmasını istiyordu ve bunu diğer tribüne önermenin doğru olduğunu düşünüyordu. Clement'in bunları keşfetmesinden korkuyordu ve ayrıca gecikmelerin ve ertelemelerin bu girişimden vazgeçmeye yol açacağını düşünüyordu.

8. Ancak Sabinus için her şey uygundu; kendisi de Cherea olmadan aynı planı kurmuştu, fakat bu planı güvenle iletebileceği bir kişi olmadığı için sessiz kalmıştı. Şimdi ise duyduklarını gizleyeceğine söz veren ve zihnini ona açmış olan biriyle karşılaşınca çok daha cesaretlendi ve Cherea'dan bu konuda gecikme olmamasını istedi. Bunun üzerine, kendileri kadar erdemli ve şanlı işler yapmaya hevesli olan ve Lepidus'un öldürülmesi olayında Caius tarafından şüphelenilen Minucianus'a gittiler; çünkü Minucianus ve Lepidus yakın arkadaştılar ve ikisi de içinde bulundukları tehlikelerden korkuyorlardı; çünkü Caius, her birine ve genel olarak hepsine karşı çılgınca davranmaya hazır görünmesi nedeniyle tüm büyük adamlar için korkunçtu; ve bu adamlar birbirlerinden korkuyorlardı.

Machine Translated by Google

Olayların gidişatından henüz rahatsız olsalar da, Caius'a karşı duydukları nefreti ve düşüncelerini birbirlerine açıkça ifade etmekten kaçındılar; bunun yol açabileceği tehlikelerden korktular, ancak başka yollarla Caius'a karşı duydukları karşılıklı nefreti fark ettiler ve bu nedenle birbirlerine karşı karşılıklı bir iyilik yapmaya da karşı çıkmadılar.

9. Minuetanus ve Cherea bir araya gelip birbirlerini selamladıklarında (daha önceki konuşmalarda Minuetanus'a üstünlük tanımaya alışkın oldukları gibi, çünkü o tüm yurttaşların en soylusu ve özellikle insanlara hitap ederken herkes tarafından çok övülen biriydi), Minuetanus ilk önce söze başladı ve Cherea'ya, o gün Caius'tan aldığı parola neydi diye sordu; çünkü Cherea'ya parolayı verirken yapılan hakaret şehirde meşhurdu. Ancak Cherea, Minuetanus'un kendisine bu kadar güvenip onunla konuşmasından duyduğu sevinçten dolayı bu soruya cevap vermekte gecikmedi. "Ama sen," dedi, "bana özgürlüğün parolasını ver. Olağanüstü bir şekilde çaba göstermem için beni bu kadar cesaretlendirdiğin için sana teşekkür ederim; cesaretlendirmek için çok fazla söze ihtiyacım yok, çünkü hem sen hem de ben aynı düşüncedeyiz ve aynı kararların ortaklarıyız, üstelik henüz birlikte görüşmedik. Kuşandığım tek bir kılıç var, ama bu ikimize de hizmet edecek. Öyleyse hadi, işe koyulalım. Eğer istersen sen önden git ve beni takip etmeni söyle; yoksa ben önden gideceğim, sen bana yardım edeceksin ve birbirimize yardım edip birbirimize güveneceğiz. Bu tür işlere meyilli bir zihne sahip olanlar için tek bir kılıca bile gerek yok, çünkü kılıç bu zihin sayesinde başarılı olur. Bu iş konusunda gayretliyim ve kendim nelerle karşılaşacağım konusunda endişeli değilim; çünkü kendime gelebilecek tehlikeleri düşünmek için vaktim yok, bu yüzden..." Bir zamanlar özgür olan ülkemizin şimdi içinde bulunduğu kölelik durumundan, mükemmel yasalarımıza yapılan saygısızlıktan ve Caius aracılığıyla tüm insanlığın üzerinde asılı duran yıkımdan derinden rahatsızım. Senin tarafından yargılanmayı ve bu konularda bana itibar etmeni diliyorum, zira ikimiz de aynı fikirdeyiz ve bu konuda aramızda hiçbir görüş ayrılığı yok."

10. Minucianus, Cherea'nın kendini ifade edişindeki şiddeti görünce onu sevinçle kucakladı ve cesur girişiminde onu cesaretlendirdi.

Machine Translated by Google

Onu övdüler ve kucakladılar; böylece iyi dilekleriyle gitmesine izin verdi; ve bazıları, böylece aralarında kararlaştırılan şeyi sürdürmede Minuclanus'u onayladığını iddia eder; çünkü Cherea mahkemeye girdiğinde, rivayete göre, kalabalığın arasından onu cesaretlendirmek için bir ses geldi, ona yaptığı işi bitirmesini ve Tanrı'nın sunduğu fırsatı değerlendirmesini söyledi; ve Cherea başlangıçta komploculardan birinin onu ele verdiğinden ve yakalandığından şüphelendi, ancak sonunda bunun bir teşvik olduğunu anladı. Onun ne yaptığının farkında olan birinin (3) onu cesaretlendirmek için bir işaret mi verdiği, yoksa insanların eylemlerine bakan Tanrı'nın kendisinin mi onu cesurca planına devam etmesi için cesaretlendirdiği belirsizdir. Komplo artık birçok kişiye duyurulmuştu ve hepsi zırhlarını giymişti; komploculların bazıları senatör, bazıları süvari sınıfından ve haberdar olan askerlerden birçoğu da vardı; Çünkü aralarından hiçbiri Kaius'u öldürmeyi mutluluğunun bir parçası saymayacak değildi; ve bu yüzden hepsi bu işe son derece hevesliydi, ne pahasına olursa olsun bu erdemli planlarda geri kalmamak, aksine bu tiranın katliamını hem sözleriyle hem de eylemleriyle tüm gayretiyle ve gücüyle tamamlamak için hazır olmak için çaba gösteriyorlardı. Bunların yanı sıra, Kaius'un azat ettiği ve onun altında en büyük güce ulaşmış tek kişi olan Callistus da vardı; öyle bir güçtü ki, insanların ondan duyduğu korku ve edindiği büyük zenginlikler nedeniyle, neredeyse tiranın gücüne eşitti; çünkü bolca rüşvet alıyor, sınırsızca haksızlık yapıyor ve gücünü adaletsiz işlemlerde diğerlerinden daha fazla savurgan bir şekilde kullanıyordu. Ayrıca Caius'un kararlı ve asla kararından dönmeyeceğini de biliyordu. Bunun yanı sıra, kendisini tehlikede hissetmesinin birçok başka nedeni de vardı ve servetinin büyüklüğü de bunlardan en az önemlilerinden biri değildi; bu nedenle, Caius'un görevden alınması durumunda hükümetin kendisine geçmesi halinde, bu değişikliklerdeki çıkarının, Claudius'un yönetiminde itibarını korumasına zemin hazırlayacağı umuduyla, gizlice Claudius'a yaranmaya çalıştı ve ona olan ilgisini ona yönlendirdi; çünkü önceden bir liyakat birikimi oluşturmuş ve Claudius'a terfisinde yardımcı olmuştu. Ayrıca, Claudius'u zehirleyerek ortadan kaldırmaya ikna edildiğini iddia edecek kadar cüretkardı, ancak bunu geciktirmek için on binlerce bahane uydurdu. Ancak bana göre daha olası olan şu ki...

Machine Translated by Google

Callistus bunu yalnızca Claudius'un gözüne girmek için uydurdu; çünkü Caius gerçekten Claudius'u ortadan kaldırmaya kararlı olsaydı, Callistus'un bahanelerini kabul etmezdi; Callistus da, Caius'un istediği gibi bir eylemi yapması emredilmiş olsaydı, bunu ertelemezdi; efendisinin bu emirlerine karşı gelseydi de, anında cezadan kurtulamazdı; Claudius, ilahi bir takdir sayesinde Caius'un çılgınlığından korunurken, Callistus hiçbir şekilde hak etmediği bir erdeme sahipmiş gibi davrandı.

11. Ancak Cherea'nın planlarının uygulanması, ilgili birçok kişinin tembelliği yüzünden günden güne ertelendi; zira Cherea'nın kendisi, her zaman uygun bir zaman olduğunu düşünerek, bu uygulamanın gerçekleşmesinde gönüllü olarak hiçbir gecikme yapmazdı; sık sık fırsatlar ortaya çıkıyordu; örneğin, Caius kızı için kurban sunmak üzere başkente çıktığında veya kraliyet sarayının tepesinde durup halka altın ve gümüş paralar saçtığında, çarşıya bakan sarayın tepesi çok yüksek olduğu için baş aşağı itilebilirdi; ayrıca o zaman belirlediği gizemleri kutladığında da durum aynıydı; çünkü o zaman halktan tamamen izole değildi, her şeyi dikkatli ve düzgün bir şekilde yapmaya özen gösteriyordu ve o zaman herhangi birinin saldırısına uğrayacağından şüphelenilmiyordu; ve tanrılar ona hayatını alması için ilahi bir yardım sağlamasa da, kılıçsız bile Caius'u öldürecek kadar gücü vardı. Böylece Chorea, komplocu arkadaşlarına kızmıştı, çünkü uygun bir fırsatı kaçırmalarından korkuyordu; ve onlar da onun kendilerine kızmakta haklı olduğunu ve hevesinin kendi çıkarları için olduğunu biliyorlardı; yine de, karşılaşabilecekleri herhangi bir hayal kırıklığında şehri düzensizliğe sürüklememeleri ve komplo sonrasında bir soruşturma başlatılmaması için, Caius'a saldırmak isteyenlerin cesaretini boşa çıkarmamaları için, biraz daha sabırlı olmasını istiyorlardı; bu yüzden sarayda gösteriler sergilendiğinde işe koyulmanın en iyisi olacağını düşünüyorlardı. Bu gösteriler, her şeyden önce halk yönetimini değiştiren ve onu kendisine devreden Sezar'ın (4) şerefine yapılıyordu ; sarayın önüne galeriler kurulmuştu ve burada soylu Romalılar, çocukları ve eşleriyle birlikte seyirci olmuşlardı ve Sezar'ın kendisi de seyirci olacaktı; ve hesapladılar ki,

Machine Translated by Google

O dar alana sıkışmış on binlerce insan arasında, onu korumakla görevli muhafızlarından herhangi birinin böyle bir niyeti olsa bile, ona yardım edemeyecekleri için, içeri girerken ona saldırmak için uygun bir fırsat bulacaklardı.

12. Cherea bu gecikmeye razı oldu; ve sergiler açıldığında, işin ilk gün yapılmasına karar verildi. Ancak, öldürülmesini daha da geciktiren kader, önceki kararları için çok acımasızdı; ve bu sergiler için belirlenen üç günlük süre geçmiş olduğundan, işi son günde bitirmek için çok uğraşmak zorunda kaldılar. Bunun üzerine Cherea komplocuları bir araya çağırdı ve onlara şöyle dedi: "Bu kadar zamanın çaba harcamadan geçmesi, içinde bulunduğumuz böylesine erdemli bir planı gerçekleştirmek için gecikmemiz kadar bizim için bir utançtır; ancak eğer keşfedilirsek ve planımız boşa çıkarsa, bu gecikme daha da ölümcül olacaktır; çünkü o zaman Caius haksız uygulamalarında daha da acımasızlaşacaktır. Tüm dostlarımızı özgürlüklerinden mahrum bırakıp, Caius'un onlara zulmetmesine izin vermeye ne kadar uzun süre devam ettiğimizi görmüyor muyuz? Oysa onlara gelecek için güvenlik sağlamalı ve başkalarının mutluluğu için bir temel atarak, kendimize sonsuza dek büyük bir hayranlık ve onur kazandırmalıydık." Komplocular itiraz edecek hiçbir şey bulamamış, yaptıkları şeyden de pek hoşlanmamış, sessiz ve şaşkın bir halde dururken, şöyle devam etti: "Ey cesur yoldaşlarım! Neden bu kadar gecikme yaşıyoruz? Bu gösterilerin son günü olduğunu ve Kaius'un denize açılmak üzere olduğunu görmüyor musunuz? Çünkü Mısır'ı görmek için İskenderiye'ye yelken açmaya hazırlanıyor. İnsanlığa bir utanç kaynağı olan bir adamı elinizden kaçırmak ve hem karada hem de denizde zafer kazanarak gösterişli bir şekilde gitmesine izin vermek sizin şerefiniz mi? Eğer Mısırlılardan birinin, özgür insanlara yaptığı haksızlıkları dayanılmaz bulup onu öldürmesine izin verirsek, kendimizden haklı olarak utanmaz mıyız? Ben ise artık bu iğrenç işlerinize katlanmayacağım, bugün kendimi bu girişimin tehlikelerine maruz bırakacağım ve girişimin sonucu ne olursa olsun, bunu sevinçle karşılayacağım; ve sonuçlar ne kadar büyük olursa olsun, hiçbir şekilde ertelemeyeceğim." Daha da ötesi: Çünkü bilge ve cesur bir adam için, hayatta olduğum sürece bir başkasının Caius'u öldürmesi ve beni böylesine erdemli bir eylemin onurundan mahrum bırakmasından daha acı verici ne olabilir ki?

Machine Translated by Google

13. Cherea böyle konuştuktan sonra, işe büyük bir şevkle girişti ve diğerlerine de işe devam etmeleri için cesaret verdi; hepsi de daha fazla gecikmeden işe koyulmaya can atıyordu. Böylece sabahleyin sarayda, süvari kılıcı kuşanmış haldeydi; çünkü tribünlerin kılıçlarıyla birlikte parola istemeleri adetti ve Cherea'nın da adet gereği parolayı alacağı gün bugündü; ve kalabalık, gösterileri izlemek için yeterince erken bir zamanda saraya gelmişti, hem de büyük kalabalıklar halinde ve birbirlerini ezerek, Caius bu kalabalığın coşkusundan memnundu; bu nedenle, insanların oturuşunda hiçbir düzen yoktu, ne senatörler ne de süvariler için özel bir yer belirlenmişti; rastgele oturuyorlardı, erkekler ve kadınlar birlikte, özgür insanlar da kölelerle karışmıştı. Böylece Kaius ciddi bir şekilde ortaya çıktı ve bu gösterilerin şerefine düzenlendiği Augustus Caesar'a kurban sundu. Bir rahibin düşmesi üzerine, senatör Asprenas'ın elbisesi kanla doldu; bu durum Kaius'u güldürdü, ancak bu Asprenas için açık bir alametti, çünkü o da Kaius ile aynı anda öldürüldü.

Ayrıca, Caius'un o gün, her zamanki alışkanlığının aksine, son derece cana yakın ve iyi huylu bir şekilde konuştuğu ve orada bulunan herkesin buna şaşırdığı da anlatılır. Kurban töreni bittikten sonra, Caius gösterileri izlemeye gitti ve bu amaçla oturdu; en önemli arkadaşları da onun yanına oturdu. Tiyatronun bölümleri, her yıl olduğu gibi, şu şekilde birbirine bağlanmıştı: İki kapısı vardı; bir kapı açık havaya, diğeri ise tiyatronun içindekilerin rahatsız edilmemesi için manastıra giriş veya çıkış içindi; ancak bir galeriden, dövüşçülerin ve müzisyenlerin gerektiğinde dışarı çıkabilmeleri için bölmelere ayrılmış bir iç geçit başka bir galeriye açılıyordu. Kalabalık yerlerine oturduktan ve Cherea ile diğer tribünler de yerlerine oturduktan sonra, tiyatronun sağ köşesi Sezar'a ayrıldığında, muhafız birliğinin komutanı olan senatör Vatinius, yanında oturan ve konsül rütbesinde olan Cluvius'a herhangi bir haber duyup duymadığını sordu; ancak söylediklerini kimsenin duymamasına dikkat etti. Cluvius haber duymadığını söyleyince, Vatinius, "O halde," dedi, "bugün tiranların katliamı oyunu oynanacak." Ama Cluvius, "Ey cesur yoldaş, sus, yoksa Akhalılardan biri daha hikâyeni duyar," diye cevap verdi. Ve sonbaharın bolluğu nedeniyle...

Machine Translated by Google

Seyircilerin arasına saçılan meyveler ve nadirliklerinden dolayı sahipleri için büyük değer taşıyan çok sayıda kuş, Kaius'u memnun etti. Kuşların meyveler için kavga etmesi ve seyircilerin onları ele geçirme biçimindeki şiddet, Kaius'u ayrıca orada meydana gelen iki olağanüstü olayı da fark etti; bir oyuncu sahneye sokuldu ve bu oyuncu tarafından bir soyguncu lideri çarmıha gerildi; ayrıca pandomim gösterisinde, kendisinin ve kızı Myrrha'nın öldürüleceği ve hem çarmıha gerilen kişinin hem de Cinyras'ın etrafında çok miktarda hayali kan döküldüğü Cinyras adlı bir oyun sergilendi. Ayrıca, Makedonya kralı Amyntas'ın oğlu Filip'in arkadaşı Pausanias'ın, Filip tiyatroya girerken onu öldürdüğü günün de aynı gün olduğu itiraf edildi.

Ve şimdi Caius, gösterilerin sonuna kadar kalıp kalmayacağı konusunda tereddütteydi, çünkü son gündü. Ya da önce banyo yapıp yemek yedikten sonra geri dönüp eskisi gibi oturmalıydı. Bunun üzerine, Caius'un başında oturan ve fırsatı kaçırmaktan korkan Minucianus, Cherea'nın çoktan çıktığını görünce ayağa kalktı ve kararını onaylamak için aceleyle dışarı çıktı; ama Caius, nazik bir şekilde elbisesinden tuttu ve ona, "Ey cesur adam! Nereye gidiyorsun?" dedi. Bunun üzerine, görünüşe göre Sezar'a duyduğu saygıdan dolayı tekrar oturdu; ama korkusu ağır bastı ve kısa bir süre sonra tekrar ayağa kalktı ve Caius, dışarı çıkmasının doğal ihtiyaçlarını gidermek için olduğunu düşünerek, çıkışına hiçbir şekilde karşı çıkmadı. İttifak üyelerinden biri olan Asprenas, Caius'u banyo yapmaya, yemek yemeye ve sonra tekrar içeri girmeye ikna etti; çünkü kararlaştırılan işin hemen sonuçlandırılmasını istiyordu.

14. Böylece Cherea'nın adamları, zaman elverdiği ölçüde kendilerini sıraya koydular ve kendilerine tahsis edilen yeri terk etmemek için çok çalışmak zorunda kaldılar; fakat gecikmelerin sıkıcılığına ve yapacakları işin daha fazla ertelenmesine öfkelendiler, çünkü günün dokuzuncu (5) saati olmuştu; ve Cherea, Caius'un bu kadar uzun süre oyalanması üzerine, senatörlerin ve orada bulunan süvari sınıfından olanların büyük bir kan dökülmesine yol açacağını öngörmesine rağmen, içeri girip onu oturduğu yerde vurmak için büyük bir istek duydu; ve bunun olacağını bilmesine rağmen, herkesin güvenliğini ve özgürlüğünü, ölebilecek olanların pahasına sağlamanın doğru bir şey olduğunu düşünerek bunu yapmak için büyük bir istek duydu; ve bunun olacağını bilmesine rağmen, bunu yapmak için büyük bir istek duydu.

Machine Translated by Google

Aynı anda. Ve tam tiyatronun girişine geri dönerlerken, Caius'un ayağa kalktığı haberi geldi ve bunun üzerine bir kargaşa çıktı; bunun üzerine komplocular, Caius'un kendilerine kızgın olduğu bahanesiyle kalabalığı uzaklaştırdılar, oysa gerçekte Caius, kendisini savunacak kimsenin olmadığı sessiz bir yer istiyordu, böylece Caius'u öldürmeye koyulacaklardı.

Amcası Claudius önden gitmişti, kız kardeşinin kocası Marcus Vinicius ve Asya'lı Valellus da onlarla birlikteydi; onları yerlerinden uzaklaştırmak isteseler de, saygınlıkları buna engel olmuştu; sonra Caius, Paulus Arruntius ile birlikte onları takip etti: Caius sarayın içine girince, hizmetkarlarının beklediği ve Claudius'un önden çıktığı ana yoldan ayrıldı ve banyo yapmak için özel, dar bir geçide girdi; ayrıca Asya'dan gelen ve kısmen o sırada kutlanan bu gizemli törenlerde ilahiler söylemek, kısmen de tiyatrolarda Pyrrhus usulü dans etmek için gönderilen çocukları da görmek istedi. Böylece Cherea onu karşıladı ve parolayı sordu; Caius'un ona saçma sapan sözlerinden birini söylemesi üzerine, Cherea hemen onu azarladı, kılıcını çekti ve ona korkunç bir darbe indirdi, ancak bu darbe ölümcül olmadı. Ve her ne kadar Cherea'nın Caius'un tek bir darbeyle öldürülmemesi, aksine çok sayıda yara ile daha ağır bir şekilde cezalandırılması için bunu kasten planladığını söyleyenler olsa da, bu hikaye bana inanılmaz geliyor, çünkü insanların bu tür eylemlerde içinde bulundukları korku, akıllarını kullanmalarına izin vermez. Ve eğer Cherea böyle düşünüyorsa, Caius'a karşı duyduğu kinin tadını çıkarmak yerine, kendisini ve müttefiklerini içinde bulundukları tehlikelerden hemen kurtarmayı tercih etmediği için onu en büyük aptal olarak görüyorum, çünkü Caius ölmemiş olsaydı, onun kaçmasına yardımcı olabilecek birçok şey hala olabilirdi; Şüphesiz Cherea, Caius'un cezalandırılmasından çok, kendisinin ve arkadaşlarının çektiği acıyı önemserdi; zira böylesine bir başarıdan sonra, sessiz kalıp Caius'un savunucularının öfkesinden kaçma ve amacına ulaşıp ulaşamayacağı belirsizliğine bırakmama, mantıksız bir şekilde kendini mahvetme ve önündeki fırsatı kaçırma niyetindeymiş gibi davranma imkanına sahipti. Ancak herkes bu konuda dilediği gibi tahmin yürütebilir. Bununla birlikte, Caius darbenin verdiği acıyla sarsılmıştı; çünkü omuz ve boyun arasına, tam ortaya düşen kılıç darbesi, göğüs kemiğinin ilk kemiği tarafından engellenmişti.

Machine Translated by Google

Daha fazla ilerlemedi. Ne bağırdı (o kadar şaşkınlık içindeydi) ne de arkadaşlarından herhangi birini çağırdı; onlara güvenmediği için miydi yoksa aklı başka türlü mü karışmıştı bilinmiyor, ama çektiği acıdan inledi ve hemen ileri atılıp kaçtı; o sırada, zaten kafasında buna hazırlanmış olan Cornelius Sabinus, onu dizlerinin üzerine çöktürdü; etrafında birçok kişi duruyordu ve kılıçlarıyla ona vurdular; bağırdılar ve birbirlerini tekrar vurmaya teşvik ettiler; ancak herkes Aquila'nın ona son darbeyi vurduğu ve onu doğrudan öldürdüğü konusunda hemfikir. Ancak bu eylemi haklı olarak Cherea'ya atfedebiliriz; çünkü eylemin kendisinde birçok kişi yer almış olsa da, onu ilk planlayan oydu ve diğerlerinden çok önce hazırlıklara başlamıştı ve bunu diğerlerine cesurca söyleyen ilk kişiydi; ve onun söylediklerini kabul etmeleri üzerine, dağılmış komploculları bir araya getirdi; Her şeyi ihtiyatlı bir şekilde hazırladı ve iyi tavsiyelerde bulunarak diğerlerinden çok daha üstün olduğunu gösterdi ve onlara ikna edici konuşmalar yaptı; öyle ki, aksi takdirde bu amaç için yeterli cesarete sahip olmayanların hepsini ilerlemeye zorladı; ve kılıcını eline alma fırsatı doğduğunda, bunu yapmaya en hazır olan o oldu ve bu erdemli katliamda ilk darbeyi vurdu; ayrıca Caius'u kolayca diğerlerinin eline düşürdü ve neredeyse onu kendisi öldürdü; bu nedenle, diğerlerinin yaptıklarının tamamını Cherea'nın tavsiyesine, cesaretine ve el emeğine bağlamak adil olur.

15. Böylece Kaius sonunu buldu ve aldığı sayısız yara nedeniyle cansız yattı. Şimdi Cherea ve arkadaşları, Kaius'un öldürülmesinin ardından, aynı şekilde ölmeleri halinde kendilerini kurtarmalarının imkansız olduğunu gördüler; bunun nedeni kısmen yaşadıkları şaşkınlıktı; çünkü halkın çılgınlığı tarafından saygı duyulan ve sevilen bir imparatoru öldürmekle büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalmışlardı, özellikle de askerlerin katillerini kanlı bir soruşturmaya tabi tutmaları muhtemelken. Ayrıca, işin yapıldığı geçitler dardı ve Kaius'un maiyeti ile o gün imparatorun muhafızlarından olan askerlerden oluşan büyük bir kalabalıkla doluydu; Oradan başka yollara saparak, daha önce öldürdükleri Kaius'un babası Germanicus'un evine geldiler (bu ev saraya bitişikti; çünkü yapı tek bir yapı olmasına rağmen, çeşitli bölümleri daha önce imparator olmuş kişiler tarafından inşa edilmişti ve bu bölümler o kişilerin isimlerini taşıyordu).

Machine Translated by Google

(Onları inşa eden kişinin veya parçalarını inşa etmeye başlayan kişinin adını taşıyorlardı). Böylece kalabalığın hakaretlerinden kurtuldular ve bir süreliğine tehlikeden uzak kaldılar, yani imparatorun başına gelen felaket bilinmediği sürece. Caius'un öldürüldüğünü ilk fark edenler Almanlardı. Bu Almanlar Caius'un muhafızlarıydı ve seçildikleri ülkenin adını taşıyorlardı ve Kelt lejyonunu oluşturuyorlardı.

O ülkenin insanları doğal olarak tutkuludur; bu, yaptıkları şeyleri fazla düşünmeye alışkın olmayan diğer bazı barbar ulusların da ortak özelliğidir; güçlü bedenlere sahiptirler ve düşmanları tarafından saldırıya uğradıkları anda üzerlerine atılırlar; ve hangi yoldan giderlerse gitsinler, büyük kahramanlıklar sergilerler. Bu nedenle, bu Alman muhafızlar Caius'un öldürüldüğünü anladıklarında çok üzüldüler, çünkü kamu işleri hakkında karar verirken akıllarını kullanmazlar, her şeyi kendi elde ettikleri avantajlarla ölçerlerdi; Caius, onlara verdiği parayla onların kendisine olan iyiliğini satın aldığı için onlar tarafından seviliyordu; bu yüzden kılıçlarını çektiler ve Sabinus onları öne sürdü. Sabinus, atalarının erdemli davranışları sayesinde değil, çünkü kendisi bir gladyatördü, ordudaki bu görevi güçlü bedeni sayesinde elde etmişti. Almanlar, Sezar'ın katillerini aramak için evlerin arasından yürüdüler ve Asprenas'ı paramparça ettiler; çünkü ilk saldırdıkları kişi oydu ve daha önce de söylediğim gibi, kurbanların kanı elbisesini lekelemişti ve bu da askerlerle karşılaşmasının onun için iyi olmayacağının habercisiydi. Sonra Norbanus onlarla karşılaştı; o, önde gelen soylulardan biriydi ve ataları arasında birçok ordu generali vardı; ancak onun saygınlığına hiç önem vermediler; yine de o kadar güçlüydü ki, kendisine saldıranların ilkinin kılıcını elinden aldı ve etrafı çok sayıda saldırganla çevrili kalana kadar, aldığı çok sayıda yaradan dolayı ölene kadar, hayatı için mücadele etmeden ölmek istemediği açıkça belliydi. Üçüncü kişi ise senatör Anteius ve onunla birlikte birkaç kişiydi. Diğerlerinin daha önce yaptığı gibi bu Almanlarla tesadüfen karşılaşmamıştı; Caius'a olan nefretini göstermek ve Caius'un kendi gözleriyle ölü yattığını görmekten zevk aldığı için gelmişti; çünkü Caius, kendisiyle aynı adı taşıyan Anteius'un babasını sürgüne göndermiş ve bununla yetinmeyip askerlerini göndererek onu öldürtmüştü; bu yüzden şimdi onun ölümünü görmekten sevinç duyuyordu. Ancak ev tamamen karışıklık içindeyken saklanmaya çalışırken saklanamadı.

Machine Translated by Google

Almanların yaptığı o titiz aramadan kaçtılar; suçlu olanları da suçsuz olanları da barbarca katlettiler, hem de bunu eşit şekilde yaptılar. Ve böylece bu [üç] kişi öldürüldü.

16. Fakat Caius'un öldürüldüğüne dair söylenti tiyatroya ulaştığında, buna çok şaşırdılar ve inanamadılar; hatta onun yok edilmesini büyük bir zevkle karşılayan ve bunun gerçekleşmesini neredeyse diğer tüm gruplardan daha çok isteyenler bile öyle bir korkuya kapıldılar ki, buna inanamadılar. Ayrıca, böyle bir şeyin Caius'un başına gelmesini istemeyen ve doğru olsa bile inanamayanlar da vardı, çünkü hiçbir insanın Caius'u öldürecek kadar güce sahip olamayacağını düşünüyorlardı. Bunlar kadınlar, çocuklar, köleler ve askerlerin bir kısmıydı. Bu sonuncu grup, onun maaşını almış ve bir anlamda ona zulmetmiş, kendilerine onur ve avantajlar sağlamak için en iyi vatandaşları onun haksız emirlerine boyun eğmeye zorlamıştı; Ancak kadınlar ve gençler, gösterilerle, gladyatörlerin dövüşleriyle ve aralarında dağıtılan etlerle kandırılmışlardı; bu şeyler, görünüşte kalabalığı memnun etmek için tasarlanmıştı, ancak gerçekte Caius'un barbarca zulmünü ve çılgınlığını doyurmak içindi. Köleler de üzgündü, çünkü Caius tarafından efendilerini suçlamalarına ve aşağılamalarına izin verilmişti ve haksız yere onlara hakaret ettiklerinde onun yardımına başvurabilirlerdi; çünkü Caius, efendilerine karşı, hatta şehir onları yanlış yere suçlasa bile, onlara inanmakta çok kolaydı; ve eğer efendilerinin ne kadar parası olduğunu öğrenirlerse, suçlamalarının ödülü olarak hem zenginlik hem de özgürlük elde edebilirlerdi, çünkü bu ihbarcıların ödülü suçlunun mal varlığının sekizde biriydi (6) . Soylulara gelince, rapor bazılarına inanılır görünse de, ya komployu önceden bildikleri için ya da doğru olmasını istedikleri için; Ancak, bu habere duydukları sevinci gizlemekle kalmadılar, bu konuda herhangi bir şey duyduklarını bile sakladılar. Bu sonuncular, eğer haber yanlış çıkarsa, düşüncelerini bu kadar çabuk belli ettikleri için cezalandırılacaklarından korktukları için böyle davrandılar. Ama Caius'un öldüğünü bilenler, komplocularla ortak oldukları için, birbirlerinin düşüncelerini bilmedikleri ve tiranlığın devamından fayda gören bazı kişilere bundan bahsetmekten korktukları için her şeyi daha da ihtiyatlı bir şekilde gizlediler; ve eğer Caius hayatta çıkarsa,

Machine Translated by Google

İhbar edilip cezalandırılabileceği söyleniyordu. Bir başka söylentiye göre ise Caius yaralanmış olmasına rağmen ölmemiş, hâlâ hayattaydı ve doktorun ellerindeydi. Kimseye güvenilecek kadar sadık ve güvenilecek biri olarak bakılmıyordu; çünkü ya Caius'un dostuydu ve bu yüzden onun tiranlığını desteklediğinden şüpheleniliyordu ya da ondan nefret ediyordu ve bu yüzden ona karşı duyduğu kötü niyet nedeniyle daha az itibar göreceğinden şüpheleniliyordu. Hatta bazıları (ve bu gerçekten de soyluların umutlarını yıkan ve onları üzen şeydi) Caius'un içinde bulunduğu tehlikeleri umursamaz bir halde olduğunu, yaralarını iyileştirmekle ilgilenmediğini, pazar yerine kaçtığını ve kanlar içinde halka nutuk çektiğini söylüyordu. Bunlar, kargaşa çıkarmaya kalkışacak kadar akıl dışı olanların tahminî raporlarıydı ve bu raporları getirenlerin görüşlerine göre farklı yönlere çevirdiler. Yine de, diğerlerinden önce dışarı çıkarlarsa suçlanmaktan korktukları için yerlerinden kalkmadılar; çünkü dışarı çıkarkenki gerçek niyetlerine göre değil, suçlayanların ve hakimlerin tahminlerine göre yargılanacaklardı.

17. Fakat şimdi bir Alman ordusu kılıçlarını çekmiş halde tiyatroyu kuşatmıştı: Bütün seyirciler ölümden başka bir şey beklemiyordu ve gelen her Alman askerini korkuyla yakalayıp, sanki anında parçalara ayrılacaklarmış gibi davranıyorlardı; ve gerçekten de büyük bir endişe içindeydiler, çünkü ne tiyatrodan dışarı çıkacak cesaretleri vardı ne de orada kalırlarsa tehlikelerden güvende olacaklarına inanıyorlardı. Almanlar onlara yaklaşınca, çığlık o kadar büyük oldu ki, tiyatro seyircilerin askerlere yalvarışlarıyla yankılandı; askerler, bu tür isyankar planlarla ilgili her şeyden tamamen habersiz olduklarını ve eğer bir isyan çıkarılmışsa, bundan haberdar olmadıklarını söylüyorlardı; bu yüzden kendilerini bağışlamalarını ve bu cüretkar suçlarda en ufak bir payı olmayanları cezalandırmamalarını, ancak gerçekten ne yapılmışsa onu yapanları aramayı ihmal etmelerini rica ediyorlardı. Böylece bu insanlar Tanrı'ya yalvardılar, gözyaşı dökerek ve yüzlerini döverek talihsizliklerine ağıt yaktılar ve en büyük tehlike ve can güvenliği endişesinin kendilerine dikte edebileceği her şeyi söylediler. Bu, askerlerin öfkesini dindirdi ve seyircilere yapmayı düşündükleri, en büyük zulüm örneği olacak şeyden pişman olmalarını sağladı.

Machine Translated by Google

Ve bu vahşiler bile, Asprenas ile birlikte öldürülenlerin başlarını sunağa yerleştirdiklerinde, durumun nasıl göründüğünü anladılar; bu manzarayı görenler, hem kişilerin onurunu düşünerek hem de çektikleri acılara acıyarak büyük bir üzüntüye kapıldılar; hatta, kendilerinin de benzer bir felaketten tamamen kurtulup kurtulamayacakları belirsiz olduğu için, neredeyse aynı derecede büyük bir kargaşa içindeydiler. Bu nedenle, Caius'tan haklı olarak nefret edenler bile onun ölümünün zevkini hiçbir şekilde yaşayamadılar, çünkü kendileri de onunla birlikte yok olma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar; ayrıca hayatta kalacaklarına dair kesin bir güvenceleri de yoktu.

18. O zamanlar, çarşıda tellallık yapan ve bu nedenle güçlü ve duyulabilir bir sese sahip olan, Romalıların en zenginleriyle servet bakımından yarışan ve hem o zaman hem de sonrasında şehirde istediğini yapabilen Euaristus Arruntius adında bir adam vardı. Bu adam, Caius'a herkesten daha fazla nefret duymasına rağmen, olabildiğince kederli bir kıyafet giydi; korkusu ve güvenliğini sağlamak için yaptığı akıllıca planlar onu böyle davranmaya yönlendirdi ve mevcut zevkinin önüne geçti; bu yüzden dünyadaki en sevgili dostlarını kaybetmiş gibi kederli bir kıyafet giydi; bu adam tiyatroya geldi ve onlara Caius'un ölümünü bildirdi ve böylece insanların içinde bulunduğu cehalet durumuna son verdi. Arruntius ayrıca sütunların etrafında dolaştı ve tribünlerle birlikte Almanlara seslenerek kılıçlarını kaldırmalarını ve Caius'un öldüğünü bildirdi. Ve bu bildiri, tiyatroda toplananları ve Almanlarla karşılaşan diğer herkesi kurtardı; çünkü Caius'un hâlâ hayatta olduğuna dair umutları varken, her türlü kötülükten geri durmadılar; ve Caius'a karşı o kadar büyük bir iyilik besliyorlardı ki, ona karşı kurulan komployu engellemeye ve onu bu kadar üzücü bir felaketten kurtarmaya kendi canları pahasına bile razı olurlardı. Ancak şimdi düşmanlarını cezalandırma konusundaki sıcak şevkini bıraktılar, Caius'un öldüğünden tamamen emin oldular, çünkü onları ödüllendirecek olan kişi öldüğünde ona karşı şevk ve iyilik göstermeleri artık boşunaydı. Ayrıca, bu tür zararları vermeye devam ederlerse senato tarafından cezalandırılacaklarından da korkuyorlardı; yani, yüce yöneticinin yetkisi onlara geri dönerse. Ve böylece, zorlukla da olsa, Caius'un ölümü nedeniyle Almanları saran öfkeye bir son verildi.

Machine Translated by Google

19. Fakat Çerea, Minucianus'un Almanların öfkesi içinde oldukları şu anda onlara saldırmasından o kadar çok korkuyordu ki, gidip askerlerin her birine yalvardı, onun korunmasını istedi ve öldürülmüş olmaması için onun hakkında büyük bir araştırma yaptı.
Clement ise, kendisine getirilen Minucianus'u serbest bıraktı ve diğer birçok senatörle birlikte eylemin doğru olduğunu onayladı, onu tasarlayanların ve uygulamaya koyacak kadar cesur olanların erdemini övdü ve şöyle dedi: "Zalimler gerçekten de haksızlık yapma gücüne sahip olduklarında kendilerini memnun eder ve bir süreliğine büyük görünürler; ancak erdemli insanlar tarafından nefret edildikleri için dünyadan mutlu bir şekilde ayrılmazlar; ve Caius, tüm mutsuzluğuyla birlikte, kendisine saldıran diğer adamlardan önce kendi kendine komplo kurmuştu; ve yasaların getirdiği akıllıca düzenlemeyi bir kenara bırakarak tahammül edilemez hale gelerek, en yakın dostlarına onu düşman olarak görmeyi öğretti; öyle ki, günlük konuşmalarda bu komplo kuranlar Caius'u öldürenler olsa da, gerçekte o şimdi kendi kendini öldürerek ölüyor.

20. Bu sırada tiyatrodaki insanlar yerlerinden kalkmış, içeridekiler ise büyük bir kargaşa çıkarmışlardı; bunun sebebi, seyircilerin çok aceleyle uzaklaşmalarıydı. Ayrıca, yaralıları tedavi etmek bahanesiyle aceleyle uzaklaşan ve yanındakileri yaralıların iyileşmesi için gerekli malzemeleri getirmeleri için gönderen, ancak gerçekte onları içinde bulundukları tehlikeden kurtarmaya çalışan bir doktor olan Aleyon da vardı. Bu arada senato toplanmış, halk da alışılmış şekilde bir araya gelmiş ve her ikisi de Kaius'un katillerini aramaya koyulmuştu. Halk bunu büyük bir gayretle yapıyordu, ancak senato sadece görünüşte yapıyordu; çünkü orada eski konsül olan Asya'lı Valerius da vardı; bu adam, halkın düzensizlik içinde ve imparatoru kimin öldürdüğünü henüz keşfedemedikleri için çok huzursuz oldukları bir anda, halkın yanına gitti; Bunun üzerine hepsi ona bunu kimin yaptığını ısrarla sordular. O da, "Keşke ben olsaydım" diye cevap verdi. Konsüller (7) ayrıca, Caius'u suçlayan ve o sırada bir araya gelen halka ve askerlere eve gitmeleri emrini veren bir ferman yayınladılar; halka maruz kaldıkları baskıların azalacağına dair umut verdiler ve askerlere, eskiden yaptıkları gibi sessiz kalırlarsa ve haksız yere kötülük yapmak için dışarı çıkmazlarsa, onlara ödüller vereceklerini vaat ettiler;

Machine Translated by Google

Şehrin, vahşi ve kontrol edilemez davranışlarıyla zarar görebileceğinden korkuluyordu; eğer bir kere olsun vatandaşları soymaya veya tapınakları yağmalamaya kalkışsalardı durum daha da vahim olurdu. Ve şimdi senatörlerin bütün kalabalığı, özellikle de Caius'un hayatına kastetmek için komplo kuranlar, bir araya gelmişti; bu sırada büyük bir özgüven ve cömertlik havası takınmışlar, sanki kamu işlerinin yönetimi zaten onlara devredilmiş gibi görünüyorlardı.

BÖLÜM 2.

Senatörlerin demokrasiyi yeniden kurmaya nasıl karar verdikleri; askerlerin ise monarşiyi korumaktan yana oldukları, Kaius'un karısı ve kızının katledilmesiyle ilgili bir olay. Kaius'un ahlak anlayışının bir örneği.

1. Kamu işleri bu durumdayken, Claudius aniden evinden aceleyle ayrıldı; çünkü askerler bir araya gelmişlerdi ve ne yapılacağı konusunda tartıştıklarında, demokrasinin bu kadar büyük bir kamu işi yükünü yönetemeyeceğini ve kurulsa bile kendi çıkarlarına olmayacağını; hükümette bulunanlardan herhangi birinin en yüksek gücü elde etmesi durumunda, ona bu yükselişte yardımcı olmamaları durumunda her bakımdan kendi üzüntülerine neden olacağını; bu nedenle, kamu işleri istikrarsızken, ölen Caius'un amcası olan ve hem atalarının erdemleri hem de eğitiminde edindiği bilgi birikimi nedeniyle senatoda toplananların her birinden üstün bir saygınlığa ve değere sahip olan Claudius'u imparator olarak seçmelerinin doğru olacağını; ve bir kez imparatorluğa yerleştiğinde, onları hak ettikleri gibi ödüllendireceğini ve onlara cömertçe yardımlarda bulunacağını gördüler. Bunlar onların istişareleriydi ve bunları hemen uygulamaya koydular. Bu nedenle Claudius, askerler tarafından aniden yakalandı. Ancak Cneas Sentins Saturninns, Claudius'un yakalandığını ve görünüşte isteksizce, ama aslında kendi özgür iradesiyle hükümeti ele geçirmeyi amaçladığını anladığı halde, senatoda ayağa kalktı ve yılmadan, özgürlük ve cömertlik sahibi insanlara yakışır bir öğüt konuşması yaptı ve şöyle konuştu:

Machine Translated by Google

2. "Ey Romalılar, bu kadar uzun bir zaman dilimi içinde böylesine beklenmedik bir olayın gerçekleşmesi inanılmaz olsa da, şimdi özgürlüğe kavuştuk. Bunun ne kadar süreceği belirsizdir ve bahşettiği tanrıların takdirindedir; yine de, yakında ondan mahrum kalsak bile, şimdilik sevinmemiz ve mutlu olmamız için yeterlidir; çünkü erdemde yetişmiş olanlar için bir saat yeterlidir; bu saatte, kendi ülkemizde, özgür ve bir zamanlar bu ülkenin refah içinde yaşadığı kanunlarla yönetilen bir ortamda, yalnızca kendimize karşı sorumlu bir zihinle yaşayabiliriz. Şahsen ben, özgürlüğümüzün sona ermesinden sonra doğduğum için eski özgürlük zamanımızı hatırlamıyorum; ancak şimdiki özgürlüğümüzün düşüncesiyle ölçüsüz bir sevinç içindeyim. Ayrıca, eski özgürlüğümüzde doğup büyüyenleri mutlu insanlar olarak görüyorum ve bu insanların, bize bu çağda özgürlüğün tadını tattıran tanrıların kendilerinden daha az saygıya layık olmadıklarını düşünüyorum; ve bu huzurlu zevkin sonsuza dek sürmesini yürekten diliyorum." Şu anda sahip olduğumuz bu erdemin, tüm çağlar boyunca devam etmesi mümkün olabilir. Ancak bu tek gün, gençlerimiz için olduğu kadar yaşlılarımız için de yeterli olabilir. Yaşlılarımız, bu mutlu süre içinde ölürlerse, bu onlara bir ömür gibi gelecektir; ayrıca, soyundan geldiğimiz o insanların ne tür erdemlerle yetiştirildiğini genç nesile öğretmek için de bir fırsat olabilir. Bizim işimiz ise, bu süre zarfında erdemli bir şekilde yaşamaktır; bundan daha faydalı bir şey olamaz; özgürlüğümüzü koruyabilecek tek şey de bu erdemli yaşam biçimidir; çünkü eski halimizi başkalarının anlatımlarından duydum; ancak daha sonraki halimizi, hayatım boyunca deneyimleyerek öğrendim ve böylece tiranlıkların bu devlete ne gibi zararlar getirdiğini, tüm erdemi caydırdığını, yüce gönüllü kişileri özgürlüklerinden mahrum bıraktığını ve dalkavukluk ve kölece korku öğretmenlerini haksız çıkardığını öğrendim, çünkü kamu yönetimini akıllı yasalarla değil, keyfi yönetimle yönetir. Yöneticilerin durumu da böyle. Çünkü Julius Caesar demokrasimizi dağıtmayı, düzenli yasa sistemimizi hiçe sayarak yönetimimize düzensizlik getirmeyi, hak ve adaletin üstüne çıkmayı ve kendi eğilimlerinin kölesi olmayı kafasına koyduğundan beri, bu şehrin yıkımına yol açan her türlü sefalet yaşanmıştır; ondan sonra gelenlerin hepsi de ülkelerinin eski yasalarını yıkmak için birbirleriyle yarışmış ve ülkeyi cömert ilkelere sahip vatandaşlardan mahrum bırakmışlardır, çünkü ahlaksız insanlarla sohbet etmenin güvenliklerine katkıda bulunduğunu düşünmüşler ve sadece erdemleriyle en çok saygı duyulanların ruhlarını kırmakla kalmamışlardır.

Machine Translated by Google

Fakat onların tamamen yok edilmesine karar vermek için. Sayısı çok olan ve yönetimleri sırasında bize dayanılmaz zorluklar yaşatan tüm imparatorlar arasında, bugün öldürülen bu Kaius, sadece kontrolsüz öfkesini yurttaşlarına değil, akrabalarına ve dostlarına ve diğer herkese de yönelterek ve onlara asla hak etmedikleri daha büyük acılar çektirerek, diğerlerinden daha korkunç felaketler getirmiştir; çünkü o, insanlara ve tanrılara karşı eşit derecede öfkeliydi. Çünkü tiranlar, zararlı davranarak ve hem insanların mallarına hem de eşlerine verdikleri sıkıntılarla tatlı zevklerini elde etmekle yetinmezler; düşmanlarının tüm ailelerini tamamen yıkmayı en büyük avantajları olarak görürler; oysa özgürlüğü seven herkes tiranlığın düşmanıdır. Onlara getirdikleri sıkıntılara sabırla katlananlar da onların dostluğunu kazanamazlar; çünkü bu adamlara getirdikleri sayısız kötülüğün ve onların zorlu kaderlerine ne kadar cömertçe katlandıklarının farkında olduklarından, yaptıkları kötülüklerin bilincinde olmaktan başka çareleri yoktur ve ancak bu nedenle, şüphelendikleri şeylerden korunmak için, onları tamamen dünyadan uzaklaştırmanın mümkün olup olmadığına güvenebilirler. Mademki bu büyük felaketlerden kurtulduk ve artık sadece birbirimize karşı sorumluyuz (bu yönetim biçimi, mevcut uyumumuzun en iyi güvencesini sağlıyor, kötü niyetlerden en iyi güvenliği vaat ediyor ve şehri iyi bir düzene sokmada kendi şanımız için en uygun olanı olacaktır), her biriniz ayrı ayrı kendi çıkarlarınız için ve genel olarak kamu yararı için önlemler almalısınız; ya da tam tersine, önerilen şeylere karşı muhalefetinizi dile getirebilirsiniz ve bunu herhangi bir tehlike riski olmadan yapabilirsiniz, çünkü artık ceza korkusu olmadan şehre zarar verebilecek ve görüşlerini özgürce dile getirenleri ortadan kaldırma konusunda kontrol edilemez bir güce sahip bir efendileri yoktur. Son zamanlarda bu tiranlığın artmasına en çok katkıda bulunan şey ise tembellik ve imparatorun iradesine karşı çıkmaktan korkakça bir şekilde kaçınma olmuştur; insanlar barışın tatlılığına aşırı bir eğilim göstermiş ve köle gibi yaşamayı öğrenmişlerdir. Ve aramızdan birçoğu, uzaktan gelen dayanılmaz felaketleri duyan ya da yakınımızdaki sefaletleri görenler, erdemli bir şekilde ölme korkusuyla, en büyük rezillikle birleşmiş bir ölüme katlandılar. Öyleyse, öncelikle, tiranı devirenlere, özellikle de Cherea Cassius'a, elimizden gelen en büyük onuru bahşetmeliyiz;

Machine Translated by Google

Çünkü bu adam, tanrıların yardımıyla, tavsiyesi ve eylemleriyle özgürlüğümüzü sağlamıştır. Özgürlüğümüzü geri kazandığımız şu anda, önceki tiranlık altında önceden tavsiye alan ve özgürlüklerimiz için önceden kendini tehlikeye atan bu adamı unutmamalıyız; aksine ona gereken onuru vermeli ve böylece baştan beri bizim onayımızla hareket ettiğini özgürce ilan etmeliyiz. Ve elbette, bu adam hepimize iyilik yapanlara karşılık vermek çok güzel bir şeydir ve özgür insanlara yakışır; çünkü bu adam, Caius Julius'u [Sezar] öldüren Cassius ve Brutus gibi olmasa da, hepimize iyilik yapmıştır; çünkü o adamlar şehrimizde isyan ve iç savaşların temellerini atmışlardır; ama bu adam, tiranı öldürmesiyle birlikte, şehrimizi tiranlıktan kaynaklanan tüm o üzücü sefaletlerden kurtarmıştır." (8)

3. Sentius'un konuşmasının özü buydu (9) ve bu konuşma senatörler ve orada bulunan süvari sınıfından birçok kişi tarafından memnuniyetle karşılandı. Ve şimdi Trebellius Maximus aceleyle ayağa kalktı ve Sentius'un parmağındaki, üzerinde Caius'un resminin kazındığı bir taş bulunan yüzüğü çıkardı; konuşmasındaki coşku ve yapacağı işteki ciddiyeti nedeniyle, tahmin edildiği üzere, yüzüğü çıkarmayı unutmuştu. Bu heykel hemen kırıldı. Ancak gece geç olduğu için Cherea konsüllerden parolayı istedi ve konsüller ona "Özgürlük" kelimesini verdiler. Bu olaylar kendi başlarına hayranlık uyandırıcı ve neredeyse inanılmazdı; çünkü bu parolanın konsüllere geri döndüğü zaman demokrasinin bir kenara bırakılmasının üzerinden yüz yıl geçmişti; çünkü şehir tiranların yönetimine girmeden önce, onlar askerlerin komutanlarıydı. Fakat Çerea bu parolayı aldıktan sonra, imparatorsuz yönetimi tiranlığa tercih eden ve senatonun tarafında olan dört alaya iletti. Böylece bunlar tribünleriyle birlikte yola koyuldular. Halk da eski demokrasilerine kavuşmuş ve artık bir imparatorun yönetimi altında olmadıkları için büyük bir sevinç, umut ve cesaretle ayrıldı; Çerea da halk arasında büyük bir saygı görüyordu.

4. Ve şimdi Cherea, Caius'un kızı ve karısının hâlâ hayatta olmasından ve tüm ailesinin onunla birlikte yok olmamasından çok endişeliydi; çünkü onlardan geriye kalan herkes şehrin ve yasaların yıkımına mahkum olacaktı. Dahası, bu işi azami gayretle sonuçlandırmak için ve

Machine Translated by Google

Caius'a duyduğu nefreti gidermek için, tribünlerden biri olan Julius Lupus'u Caius'un karısını ve kızını öldürmesi için gönderdi. Lupus'a bu görevi, Clement'in bir akrabası olarak teklif ettiler; böylece tiranın öldürülmesinde bir nebze de olsa pay sahibi olabilecek, yurttaşlarına yardım etmenin erdeminden övünebilecek ve ona karşı ilk planlarda yer alanlarla birlikte görünebilecekti. Ancak komplo kuranlardan bazılarına göre bu eylem, bir kadına bu kadar sert davranmak çok acımasızca görünüyordu, çünkü Caius yaptığı her şeyde onun tavsiyesini kullanmaktan çok kendi kötü niyetine kapılmıştı; bu kötü niyet yüzünden şehir, başına gelen felaketlerle o kadar kötü bir duruma düşmüş ve şehrin en güzel kızları yok edilmişti. Ama diğerleri onu bu şeylere rıza göstermekle suçladı; Hayır, Caius'un yaptıklarının hepsini ona bağladılar ve Caius'a bir iksir verdiğini, bunun da onu kendisine karşı nefret dolu hale getirdiğini ve onu kötü yöntemlerle kendisine aşık ettiğini söylediler; öyle ki, onu delirterek, Romalılara ve onlara tabi olan yaşanabilir dünyaya gelen tüm kötülüklerin sorumlusu haline gelmişti. Sonunda, onun öldürülmesi gerektiğine karar verildi; karşıt görüştekiler onu kurtarmayı başaramadılar; ve buna göre Lupus gönderildi. Lupus'un yaptığı işi yerine getirmesinde de hiçbir gecikme olmadı, halkın yararına yapılabilecek şeylerde hiçbir şekilde suçlanmak istemediği için, onu gönderenlere ilk fırsatta itaat etti. Saraya girdiğinde, Caius'un karısı Cesonia'yı, kocasının ölü bedeninin yanında, yerde yatarken buldu. Cesonia, ölüler için kanunun izin verdiği her şeyden yoksundu ve her yeri kocasının yaralarının kanıyla bulaşmıştı. Büyük bir acı içinde ağlıyordu, kızı da yanında yatıyordu. Bu durumda, Caius'tan şikayet etmekten başka bir şey duyulmadı; sanki Caius, daha önce kendisine defalarca anlattığı şeyleri dikkate almamış gibiydi. Bu sözleri o zaman bile farklı bir anlamda yorumlanmış ve şimdi de duyanlar tarafından aynı derecede muğlak olarak değerlendirilmekte ve insanların farklı eğilimlerine göre yorumlanmaktadır. Bazıları, bu sözlerin, Caius'a çılgın davranışlarından ve vatandaşlara karşı barbarca zulmünden vazgeçmesini ve halkı ölçülülük ve erdemle yönetmesini tavsiye ettiğini, aksi takdirde kendisinin de aynı şekilde yok olacağını, çünkü halkın ona nasıl davrandığı gibi davranacağını söylediğini ifade ettiğini belirtmiştir. Ancak bazıları, komplocular hakkında bazı sözler geçtiği için, Caius'un gecikmemesini istediğini söyledi.

Machine Translated by Google

Ama hemen hepsini öldürmeye, suçlu olup olmadıklarına bakmaksızın bunu yapmaya ve böylece herhangi bir tehlikeden kurtulmaya karar vermişti; ve Cesonia da ona böyle yapmasını tavsiye ettiğinde onu bu yüzden azarlamıştı, ama o bu konuda çok yavaş ve hassastı. Cesonia böyle demişti ve insanların görüşleri de bu yöndeydi. Ama Lupus'un yaklaştığını görünce, ona Caius'un cesedini gösterdi ve feryat ve gözyaşlarıyla onu yanına gelmeye ikna etti; ve Lupus'un düzensiz olduğunu ve kendisine hoş gelmeyen bir planı uygulamak için yaklaştığını fark edince, ne amaçla geldiğini anladı ve çıplak boğazını ona doğru uzattı, hem de çok neşeli bir şekilde, hayatından tamamen umudunu kesmiş biri gibi durumunu anlattı ve ona, kendisine anlatmaya karar verdikleri trajediyi bitirmekte tereddüt etmemesini söyledi. Böylece, kızı gibi, Lupus'un elinden ölümcül yarayı cesurca aldı. Lupus, yaptıklarını Cherea'ya bildirmek için acele etti.

5. Bu, dört yıl hüküm sürdükten sonra, dört ay içinde Kaius'un sonu oldu. İmparator olmadan önce bile kötü huylu ve kötülüğün en uç noktasına ulaşmış biriydi; zevklerinin kölesi ve iftira aşığıydı; her korkunç olaydan büyük ölçüde etkilenir ve bu nedenle cesaretini gösterdiği her yerde çok acımasız bir eğilime sahipti. Aşırı gücünün tadını tek bir amaç için çıkardı: en az hak edenlere akıl almaz bir küstahlıkla zarar vermek ve servetini cinayet ve adaletsizlik yoluyla elde etti. Ne ilahi ne de kanunlara uygun olanı önemsemeden üstün görünmeye çalıştı, ancak halkın övgülerine köleydi; ve kanunların utanç verici olarak belirlediği ve cezalandırdığı her şeyi erdemli olandan daha onurlu saydı. Ne kadar yakın olursa olsun, en yüksek karakterli kişiler olsalar bile, arkadaşlarını umursamazdı; Ve eğer içlerinden herhangi birine bir kez kızmışsa, en ufak bir sebeple bile onları cezalandırırdı ve erdemli bir hayat sürmeye çalışan her insanı düşmanı sayardı.

Ve emrettiği her şeyde, eğilimlerine karşı herhangi bir çelişkiye izin vermezdi; bu yüzden kendi kız kardeşiyle suç teşkil eden bir ilişki yaşadı; (10) bu olaydan dolayı, vatandaşlar arasında ona karşı ilk kez acı bir nefret filizlendi, çünkü bu tür ensest uzun zamandır bilinmiyordu; ve bu da insanları ona güvenmemeye ve bu suçtan suçlu olan kişiden nefret etmeye sevk etti. Ve onun yaptığı, şimdiki ve gelecek çağlar için olabilecek herhangi bir büyük veya kraliyet işi için kimse isim veremez.

Machine Translated by Google

Bunun dışında, sadece Mısır'dan tahıl getiren gemileri karşılamak için Rhegium ve Sicilya civarında yaptığı liman, tartışmasız kendi başına çok büyük ve denizcilik için çok büyük bir avantaj sağlayan bir çalışmaydı. Ancak bu çalışmayı mükemmelleştirmedi, yarısı, ona yeterince önem vermemesi nedeniyle eksik kaldı; bunun sebebi ise çalışmalarını faydasız konularla meşgul etmesi ve parasını sadece kendi çıkarına olan zevklere harcamasıydı; bu nedenle, şüphesiz büyük önem taşıyan şeylerde cömertliğini kullanamadı. Aksi takdirde, mükemmel bir hatip ve Yunanca'ya olduğu kadar kendi ülkesinin veya Roma dilinin diline de tamamen hakimdi. Ayrıca, başkaları tarafından yazılmış, oldukça uzun ve doğru metinlere anında ve kolayca cevap verebiliyordu. Ayrıca, başkalarını çok büyük şeylere ikna etmede herkesten daha yetenekliydi ve bu da çok fazla egzersiz ve özenle geliştirilmiş doğal bir neşe ve cana yakınlık özelliğinden kaynaklanıyordu. Çünkü Tiberius'un kardeşinin torunu (11) ve halefi olduğu için, bu onun öğrenim edinmesi için güçlü bir teşvikti; zira Tiberius bu tür bir şöhretin en yüksek mertebesine ulaşmayı arzuluyordu; ve Caius da akrabasının ve imparatorunun mektuplarından etkilenerek, hitabet konusunda benzer bir şöhrete ulaşmayı arzuluyordu. Ayrıca kendi vatandaşlarının en üst sıralarındaydı. Ancak öğreniminden elde ettiği avantajlar, yetkisini kullanırken kendi başına getirdiği zararı telafi etmedi; istediklerini kontrolsüzce yapma mutlak gücüne sahip olanlar için, bilge bir insan için gerekli olan erdemi elde etmek çok zordur. Başlangıçta her bakımdan en değerli dostları edindi ve onların öğrenime ve en iyi insanların görkemli eylemlerine olan gayretli bağlılıklarını taklit ederken onlar tarafından çok sevildi; ancak onlara karşı küstahlaştığında, ona duydukları iyiliği bir kenara bıraktılar ve ondan nefret etmeye başladılar; Bu nefretten dolayı ona karşı komplo kurdular ve o da bu komplo yüzünden öldü.

BÖLÜM 3.

CLAUDIUS'UN NASIL YAKALANDIĞI, EVİNDEN ÇIKARILDIĞI VE KAMPA GETİRİLDİĞİ; VE SENATO'NUN ONA NASIL BİR ELÇİ GÖNDERDİĞİ.

Machine Translated by Google

1. Şimdi, daha önce de söylediğim gibi, Claudius, Caius'un gittiği yoldan ayrıldı; ve Caius'un öldürülmesinin üzücü kazası üzerine aile büyük bir kargaşa içindeydi, bu yüzden kendini nasıl kurtaracağı konusunda büyük bir sıkıntı içindeydi ve kendisini belirli dar bir yerde saklamış bulundu, (12) doğumunun getirdiği saygınlık dışında herhangi bir tehlikeden şüphelenmek için başka bir sebebi yoktu; çünkü özel hayatında ölçülü davrandı ve mevcut durumundan memnundu, kendini öğrenmeye, özellikle de Yunan diline adadı ve herhangi bir karışıklığa yol açabilecek her şeyden tamamen uzak durdu.

Fakat bu sırada kalabalık büyük bir şaşkınlık içindeydi ve sarayın tamamı askerlerin çılgınlığıyla doluydu; imparatorun muhafızları bile sıradan kişilerle aynı korku ve düzensizlik içindeydi. Ordunun en saf kısmı olan muhafız birliği, bu durumda ne yapılacağı konusunda istişare halindeydi. Bu istişarede bulunanların hiçbiri, Caius'un çektiği cezayı pek umursamıyordu, çünkü o bu kaderi haklı olarak hak etmişti; daha ziyade kendi durumlarını, özellikle Almanlar Caius'un katillerini cezalandırırken kendilerine nasıl en iyi şekilde bakabileceklerini düşünüyorlardı; ki bu da kamu yararından çok kendi vahşi huylarını tatmin etmek için yapılıyordu. Bütün bunlar, özellikle Asprenas ve ortaklarının başlarının taşındığını gördüğü için kendi güvenliğinden korkan Claudius'u rahatsız ediyordu. Görev yeri, birkaç basamakla çıkılan yüksek bir yerdi ve karanlıkta tek başına oraya çekilmişti. Ancak saraya bağlı askerlerden biri olan Gratus onu görünce, karanlık olduğu için yüzünden kim olduğunu tam olarak anlayamasa da, orada gizlice bir amaç için bulunan bir adam olduğunu rahatlıkla tahmin edebildi ve ona yaklaştı; Claudius geri çekilmesini istediğinde, kim olduğunu ortaya çıkardı ve onun Claudius olduğunu itiraf etti. Bunun üzerine adamlarına, "Bu bir Germanicus; (13) hadi, onu imparatorumuz olarak seçelim" dedi. Ancak Claudius, kendisini zorla götürmek için hazırlık yaptıklarını görünce ve Caius'u öldürdükleri gibi kendisini de öldüreceklerinden korkarak, kendisini ne kadar alçakgönüllü davrandığını ve olanlardan habersiz olduğunu hatırlatarak kendisini bağışlamalarını rica etti. Bunun üzerine Gratus ona gülümsedi, sağ elinden tuttu ve şöyle dedi: "Efendim, kendinizi kurtarmaya yönelik bu alçakça düşüncelerden vazgeçin; daha büyük düşüncelere, hatta tanrıların kendi iradelerinden elde edecekleri imparatorluğu elde etmeye odaklanmalısınız."

Machine Translated by Google

"Yaşanabilir dünya için duyulan endişeyi, Caius'u ortadan kaldırarak, erdemli davranışlarına ada. Öyleyse git ve atalarının tahtını kabul et." Böylece onu alıp taşıdılar, çünkü o sırada yaya olarak yürüyemez haldeydi; anlatılanlardan duyduğu korku ve sevinç o kadar büyüktü ki.

2. Gratus'un etrafında zaten çok sayıda muhafız toplanmıştı; Claudius'un götürüldüğünü görünce, son zamanlarda işlediği kötülükler yüzünden idam edildiğini sanarak üzgün bir yüzle baktılar; oysa Claudius'un hayatı boyunca kamu işlerine hiç karışmamış ve Caius'un hükümdarlığı döneminde hiç de küçümsenecek tehlikelerle karşılaşmamış bir adam olduğunu düşünüyorlardı; bazıları da konsüllerin bu meselelerden haberdar olmasının makul olduğunu düşündü; ve askerlerin sayısı giderek arttıkça, etrafındaki kalabalık kaçtı ve Claudius'un bedeni o kadar zayıflamıştı ki, yürüyemez hale geldi; ve götürülmesinin nedenini soran bir soruşturma üzerine, efendilerinin kurtarılacağından umudu keserek kaçıp kendilerini kurtardılar. Fakat sarayın büyük avlusuna (ki rivayete göre Roma şehrinin en kalabalık yerlerinden biriydi) vardıklarında ve kamu hazinesine ulaştıklarında, Claudius'un yüzünü görmekten aynı derecede memnun olan ve kardeşi Germanicus'a gösterdikleri iyilikseverlik ve tanıdığı herkes arasında bıraktığı büyük şöhret nedeniyle onu imparator yapmanın son derece doğru olduğunu düşünen birçok asker daha etrafına toplandı. Ayrıca senatonun önde gelenlerinin açgözlülüğünü ve senatonun daha önce hükümeti yönettiği dönemde ne büyük hatalar yaptıklarını da düşündüler; Ayrıca böyle bir girişimin imkansızlığını ve hükümetin tek bir kişinin eline geçmesi durumunda karşılaşacakları tehlikeleri de göz önünde bulundurdular; zira hükümet, kendilerinin hiçbir katkısı olmadan Claudius'un eline geçecekti. Claudius ise bunu onların bağışı ve kendisine duydukları iyi niyetin bir sonucu olarak kabul edecek, kendilerine yaptıkları iyilikleri hatırlayacak ve bunun karşılığında onlara yeterli bir tazminat ödeyecekti.

3. Bunlar, askerlerin kendi aralarında yaptıkları konuşmalardı ve bunları yanlarına gelen herkese aktardılar.
Bu konu hakkında bilgi alanlar, diğerlerine katılmaları için yapılan daveti gön willingly kabul ettiler; böylece Claudius'u kampa taşıdılar, etrafını koruma gibi sardılar ve onu tamamen kuşattılar.

Machine Translated by Google

Başkanların birbiri ardına göreve gelmesi, şiddetli çabalarının engellenmemesi içindi. Ancak halk ve senatörler konusunda görüş ayrılığı vardı. Senatörler eski saygınlıklarını geri kazanmayı çok istiyorlardı ve tiranların kendilerine uyguladığı zararlı muamele sonucu içine düştükleri kölelikten kurtulmak için can atıyorlardı; ancak onlara karşı kıskançlık duyan ve imparatorların onların açgözlü huylarını dizginleyebileceklerini ve onlardan bir sığınak olduklarını bilen halk, Claudius'un yakalanıp kendilerine getirilmesinden çok memnundu ve Claudius'un imparator olması durumunda, Pompey dönemindeki gibi bir iç savaşı önleyeceğini düşünüyordu. Ancak senato, Claudius'un askerler tarafından kampa getirildiğini öğrenince, ona hükümeti ele geçirmek için şiddete başvurmaması gerektiğini bildirmek üzere, kendi aralarından en iyi karakterli olanları gönderdi; Tek başına olan, ister halihazırda isterse gelecekte onların bir üyesi olacak olan kişinin, bu kadar büyük sayıdan oluşan senatoya boyun eğmesi gerektiğini; kamu düzeniyle ilgili her şeyin çözümünde hukukun yerini almasına izin vermesi ve önceki tiranların şehirlerine ne kadar büyük zulümler yaşattığını ve hem kendisinin hem de onların Kaius döneminde ne gibi tehlikelerden kurtulduğunu hatırlaması gerektiğini; başkaları tarafından yapılan zarara rağmen kendisi ülkesine çılgınca ve küstahça davrandığı için tiranlığın ağır yükünden nefret etmemesi gerektiğini; eğer onlara uyarsa ve sakin ve erdemli bir şekilde yaşama konusundaki kararlılığını gösterirse, özgür bir halkın verebileceği en büyük onurların kendisine verileceğini; ve hukuka boyun eğerek, hem yönetici hem de tebaası olarak erdemli bir insan gibi davrandığı övgüsünü kazanacağını; Fakat eğer aptalca davranır ve Caius'un ölümünden ders almazsa, devam etmesine izin vermeyeceklerini; ordunun büyük bir kısmının onlar için toplandığını, bol miktarda silah ve kullanabilecekleri çok sayıda köle bulunduğunu; bu gibi durumlarda iyi umudun ve iyi şansın büyük önem taşıdığını; ve tanrıların, erdem ve iyilikle hareket etmeyi üstlenenlerden başka kimseye yardım etmeyeceğini, bunların da ancak ülkelerinin özgürlüğü için savaşanlardan başkası olamayacağını söylediler.

4. Halk tribünü olan Veranius ve Brocchus adlı bu elçiler, Claudius'a şu sözleri söylediler ve diz çökerek ondan şehri atmamasını rica ettiler.

Machine Translated by Google

Savaşlar ve felaketler; fakat Claudius'u çevreleyen ve koruyan asker kalabalığını ve konsüllerin elindeki kuvvetlerin bunlarla kıyaslandığında son derece önemsiz olduğunu görünce, eğer yönetimi istiyorsa, senato tarafından verilen şekilde kabul etmesi gerektiğini, haksızlık yoluyla değil, ona bu görevi verecek olanların iyi niyetiyle elde ederse daha başarılı ve mutlu olacağını eklediler.

BÖLÜM 4.

Kral Agrippa'nın Claudius için neler yaptığı ve Claudius'un hükümeti ele geçirdikten sonra Caius'un katillerinin öldürülmesini nasıl emrettiği.

1. Claudius, senatonun kendisine gönderdiği kişilerin ne kadar küstahça davrandığının farkında olmasına rağmen, onların tavsiyesine uyarak şimdilik ılımlı davrandı; ancak korkusundan kurtulamayacak kadar ileri gitmedi; bu nedenle, kısmen askerlerin cesareti ve kısmen de Kral Agrippa'nın iknası sayesinde [hükümeti talep etmeye] cesaretlendi. Agrippa, Caius'a karşı, kendisi tarafından çok onurlandırılmış birine yakışır bir şekilde davrandı; Caius öldükten sonra cesedini kucakladı, bir yatağa yatırdı, elinden geldiğince örttü ve muhafızlara giderek Caius'un hâlâ hayatta olduğunu söyledi; ancak yaralarından dolayı çok hasta olduğu için doktor çağırmalarını istedi. Fakat Claudius'un askerler tarafından şiddetle götürüldüğünü öğrenince, kalabalığın arasından ona doğru koştu ve onun düzensiz bir halde olduğunu ve hükümeti senatoya devretmeye hazır olduğunu görünce onu cesaretlendirdi ve hükümeti elinde tutmasını istedi; ancak bunu Claudius'a söyledikten sonra evine döndü. Senato onu çağırdığında, sanki karısıyla birlikte gelmiş, onu göndermiş ve sonra yanlarına gelmiş gibi başına merhem sürdü: ayrıca senatörlere Claudius'un ne yaptığını sordu; senatörler ona mevcut durumu anlattılar ve ardından kamu düzeni hakkındaki görüşünü sordular. Onlara, senatonun onuru için canını vermeye hazır olduğunu, ancak kendilerine en uygun olanı değil, kendi çıkarlarını gözetmelerini istediğini söyledi; çünkü hükümete göz dikenler kendi çıkarlarına hizmet edeceklerdir.

Machine Translated by Google

Silah ve onları koruyacak askerlere ihtiyaçları var, aksi takdirde hiçbir hazırlık yapmadan yerleşip tehlikeye düşecekler. Senato bol miktarda silah ve para getireceklerini, ordunun bir kısmının zaten toplandığını ve kölelere özgürlüklerini vererek daha büyük bir ordu kuracaklarını söylediğinde, Agrippa şöyle cevap verdi: "Ey senatörler! Aklınızda olanı başarabilirsiniz; ancak düşüncelerimi size hemen söyleyeceğim, çünkü bunlar sizin korunmanıza yöneliktir."
Şunu bilin ki, Claudius için savaşacak ordu uzun zamandır savaş işlerinde deneyimlidir; ancak bizim ordumuz, beklenmedik bir şekilde kölelikten kurtulmuş ve yönetilemez, kaba bir kalabalıktan farksız olacaktır; o halde, kılıçlarını nasıl çekeceklerini bile bilmeyen adamlarla, savaşta yetenekli olanlara karşı savaşmak zorundayız. Bu yüzden benim görüşüm, Claudius'u hükümeti bırakmaya ikna etmek için bazı kişileri göndermemiz gerektiğidir; ve ben de sizin elçilerinizden biri olmaya hazırım."

2. Agrippa'nın bu konuşması üzerine senato onun sözünü dinledi ve diğerlerinin yanı sıra o da gönderildi. Claudius'a senatonun içinde bulunduğu düzensizliği özel olarak bildirdi ve onlara biraz buyurgan bir üslupla, saygınlık ve yetki sahibi biri gibi cevap vermesi talimatını verdi.
Buna göre Claudius, elçilere, senatonun kendilerine bir imparator istememesine şaşırmadığını, çünkü daha önce işlerinin başında olanların barbarlığı yüzünden rahatsız olduklarını; ancak kendisinin sadece isim olarak hükümdarları olacağı, yetkinin ise hepsine eşit olarak dağıtılacağı ve kendisinin de onların önünde birçok farklı yaşam sahnesinden geçtiği için ona güvenmemelerinin iyi olacağı konusunda konuştu. Elçiler, bu cevabı duyunca gönderildiler. Ancak Claudius, orada toplanmış olan orduyla görüştü ve ordu mensupları ona sadakatlerini sürdüreceklerine dair yemin ettiler; bunun üzerine muhafızlara her birine beş bin (14) drahmi, komutanlarına da orantılı miktarda para verdi ve nerede olurlarsa olsunlar ordunun geri kalanına da aynı miktarda para vereceğine söz verdi.

3. Ve konsüller, henüz gece iken senatoyu Fatih Jüpiter tapınağına çağırdılar; fakat o senatörlerden bazıları...

Machine Translated by Google

Bu çağrıyı duyunca ne yapacaklarından emin olamayarak şehirde saklandılar; bazıları ise kamu işlerinin nereye gittiğini önceden görüp özgürlükten ümidlerini keserek kendi çiftliklerine gittiler; hatta, atalarının onurunu talep ederek kendi güvenliklerini tehlikeye atmaktansa, kendileri için tehlikesiz bir köle olup tembel ve pasif bir hayat sürmenin çok daha iyi olduğunu düşündüler. Ancak yüz kişiden fazlası bir araya geldi; ve mevcut durum hakkında istişare ederlerken, yanlarındaki askerlerden ani bir yaygara koptu ve senatonun kendilerine bir imparator seçmesini, çok sayıda yönetici atayarak hükümeti mahvetmemesini istediler. Böylece, hükümeti herkese değil, tek bir kişiye vermekten yana olduklarını açıkça ilan ettiler; Fakat senatoya, başlarına atanmaya layık birini bulmaları için izin verdiler; öyle ki, senatonun işleri eskisinden çok daha kötüye gitti, çünkü sadece övündükleri özgürlüklerini geri kazanmakta başarısız olmakla kalmadılar, aynı zamanda Claudius'tan da korkuyorlardı. Yine de, hem ailelerinin saygınlığı hem de evliliklerinden kaynaklanan itibar nedeniyle hükümeti ele geçirmeye can atanlar vardı; çünkü Marcus Minucianus, hem kendi soyluluğu hem de Caius'un kız kardeşi Julia ile evlenmesiyle ünlüydü ve bu nedenle konsüller onu caydırmaya çalışsalar ve hükümeti teklif etmeyi bir o yana bir bu yana geciktirseler de, hükümeti talep etmeye çok istekliydi. Ayrıca, Caius'un katillerinden biri olan Minucianus, Asya'lı Valerius'u bu tür şeyleri düşünmekten alıkoydu; ve eğer bu adamlara kendilerini kurma ve Claudius'a karşı çıkma izni verilmiş olsaydı, büyük bir katliam yaşanabilirdi. Ayrıca, önemli sayıda gladyatör, şehirde gece nöbeti tutan askerler ve gemi kürekçileri de kampa koştu; öyle ki, hükümete talip olanlardan bazıları şehri kurtarmak için, diğerleri ise kendi can güvenlikleri için iddialarından vazgeçti.

4. Fakat gün ağarmadan önce Cherea ve yanındakiler senatoya girdiler ve askerlere hitaben konuşma yapmaya çalıştılar.
Ancak, askerlerin elleriyle sessizlik işareti verdiklerini ve onlarla konuşmaya hazır olduklarını gören kalabalık, kargaşa çıkardı ve konuşmalarına hiç izin vermedi; çünkü hepsi monarşi altında olmayı çok istiyordu ve senatodan kendilerine bir yönetici atamasını talep ettiler, çünkü daha fazla gecikmeye tahammül edemiyorlardı.

Machine Translated by Google

Senato kendi yönetimleri konusunda ya da nasıl yönetilecekleri konusunda tereddüt ederken, askerler onların yönetmesine izin vermedi ve Kaius'un katilleri de askerlerin kendilerine emir vermesine izin vermedi.
Bu koşullar altındayken, Cherea öfkesini kontrol edemedi ve eğer bir imparator istiyorlarsa, Eutychus'tan parola getiren olursa onlara bir imparator vereceğine söz verdi. Bu Eutychus, Prasine lakaplı, yeşil bantlı fraksiyonun savaş arabacısı ve Caius'un yakın arkadaşıydı; askerleri atlar için ahır inşa etmekle rahatsız eder ve zamanını aşağılık işlerle geçirirdi. Bu durum Cherea'nın onları Eutychus ile suçlamasına ve onlara başka birçok hakaret dolu sözle küfür etmesine neden oldu; onlara Claudius'un kellesini getireceğini ve önceki çılgınlıklarından sonra hükümetlerini bir aptala emanet etmelerinin şaşırtıcı bir şey olduğunu söyledi. Ancak onlar onun sözlerinden etkilenmediler, kılıçlarını çektiler, sancaklarını aldılar ve Claudius'a giderek ona bağlılık yemini ettiler. Böylece senato kendilerini savunacak kimseden yoksun kaldı ve konsüller de sıradan insanlardan farksızdı. Claudius onlara çok kızgın olduğu için başlarına ne geleceğini bilmedikleri için dehşet ve üzüntü içindeydiler; bu yüzden birbirlerini suçlamaya ve yaptıklarından pişman olmaya başladılar. Bu sırada Caius'un katillerinden biri olan Sabinus, Claudius'u imparator yapmayı ve köleliğin tekrar başlarına gelmesini görmektense aralarına gelip intihar etmeyi tercih edeceğini söyledi; ayrıca Caius'a en büyük nefretini gösteren Cherea'yı da hayatını çok sevdiği için eleştirdi, oysa kendileri özgürlüklerini geri kazanmak için her şeyi yapmış olmalarına rağmen bunu başaramamışlardı. Ancak Cherea intihar etmek konusunda hiçbir şüphesi olmadığını, ancak bunu yapmadan önce Claudius'un niyetini öğrenmek istediğini söyledi.

5. Bunlar [senato hakkındaki] tartışmalardı; ancak kampta herkes Claudius'a saygı göstermek için her taraftan toplanmıştı; diğer konsül Quintus Pomponhis ise senatoyu özgürlüklerini geri kazanmaya teşvik ettiği için askerler tarafından kınandı; bunun üzerine kılıçlarını çektiler ve ona saldırmaya hazırlanıyorlardı ve Claudius onları engellemeseydi bunu başarmışlardı; Claudius konsülü içinde bulunduğu tehlikeden kurtarıp yanına oturttu. Ancak Quintus'un yanında olan senato üyelerini aynı onurlu şekilde karşılamadı; hatta bazıları...

Machine Translated by Google

Claudius'u selamlamaya gelenler darbe aldılar ve geri püskürtüldüler; hatta Aponius yaralanarak uzaklaştı ve hepsi tehlikedeydi. Ancak Kral Agrippa, Claudius'a giderek senatörlere daha nazik davranmasını istedi; çünkü senatoya herhangi bir zarar gelirse, yöneteceği başka kimse olmayacaktı. Claudius onun isteğini yerine getirdi ve senatoyu saraya topladı ve askerler onu şehrin içinden geçirerek oraya götürdü; bu durum halkın büyük öfkesine neden oldu; çünkü Caius'un katillerinden ikisi olan Cherea ve Sabinus, açık bir şekilde onların önünde yürüyorlardı, Claudius'un kısa bir süre önce muhafızlarının komutanı yaptığı Pollio ise onlara halka açık yerlerde görünmelerini yasaklayan bir mektup göndermişti. Bunun üzerine Claudius, saraya vardığında arkadaşlarını topladı ve Cherea hakkında oylarını istedi. Onlar, yaptığı işin şanlı bir iş olduğunu söylediler; fakat onu hainlikle suçladılar ve bu tür eylemleri bir daha tekrarlamaması için ona [ölüm cezasını] vermeyi adil buldular. Böylece Cherea idam edilmek üzere götürüldü ve Lupus ile birlikte birçok Romalı da onunla birlikte götürüldü. Şimdi, Cherea'nın bu felaketi cesurca karşıladığı bildiriliyor; bu sadece kendi davranışındaki kararlılığıyla değil, aynı zamanda gözyaşlarına boğulan Lupus'a yönelttiği sitemlerle de ortaya çıkıyor; çünkü Lupus elbisesini bir kenara bırakıp soğuktan şikayet ettiğinde (15), Cherea, "Soğuk asla Lupus'a [yani bir kurda] zarar vermez" dedi. Ve birçok adam onlarla birlikte bu manzarayı görmek için giderken, Cherea oraya vardığında, cellatları olacak askere, bu görevin alışık olduğu bir şey olup olmadığını veya kılıcını bu şekilde ilk kez kullanıp kullanmadığını sordu ve ona, kendisinin Caius'u öldürdüğü kılıcı getirmesini istedi. (16) Böylece mutlu bir şekilde tek bir darbeyle öldürüldü. Fakat Lupus dünyadan ayrılırken böyle bir şansa sahip olmadı, çünkü korkaktı ve boynunu cesurca uzatmadığı için (yapması gerektiği gibi) boynuna birçok darbe indirildi.

6. Bundan birkaç gün sonra, Ana Vatan bayramları yaklaşırken, Roma halkı her zamanki gibi ruhlarına adaklarını sundu, Cherea'nın şerefine ateşe etler attı ve ona merhamet etmesi, nankörlükleri yüzünden onlara karşı öfkesini sürdürmemesi için yalvardı. Ve Cherea'nın hayatı böyle sona erdi. Ancak Sabinus, Claudius onu sadece serbest bırakmakla kalmayıp, ordudaki eski komutanlığını da korumasına izin vermiş olmasına rağmen, bunun böyle olacağını düşünmedi.

Machine Translated by Google

Silah arkadaşlarına karşı yükümlülüklerini yerine getirmemesi ona haksızlık olurdu; bu yüzden kılıcına saplandı ve intihar etti, yara kılıcın kabzasına kadar uzandı.

BÖLÜM 5.

CLAUDIUS'UN BÜYÜK BABASININ KRALLIKLARINI AGRIPPA'YA NASIL GERİ VERDİĞİ VE HÜKÜMDARLIKLARINI NASIL GENİŞLETTİĞİ; VE ONUN ADINA NASIL BİR FERMAN YAYINLADIĞI.

1. Claudius, şüphelendiği bütün askerleri hemen ortadan kaldırdıktan sonra bir ferman yayınladı ve bu fermanla Caius'un Agrippa'ya verdiği krallığı onayladı ve kralı çok övdü. Ayrıca, büyükbabası Herod'un hüküm sürdüğü tüm ülkeyi, yani Yahudiye ve Samarya'yı da ona ekledi ve bunu ailesine aitmiş gibi ona iade etti. Ancak Lisanias'ın Abila'sını (17) ve Lübnan Dağı'nda bulunan her şeyi kendi topraklarından ona verdi. Ayrıca, Roma şehrindeki forumun ortasında, yeminlerle onaylanmış bir ittifak kurdu Agrippa ile; Antiochus'un sahip olduğu krallığı elinden aldı, ancak ona Kilikya ve Kommagena'nın bir kısmını verdi; ayrıca eski dostu ve annesi Antonia'nın kâhyası olan, ancak Caius tarafından hapsedilmiş olan alabarch Alexander Lysimachus'u serbest bıraktı; Caius'un oğlu [Marcus], Agrippa'nın kızı Bernice ile evlenmişti. Ancak, Bernice bakireyken onunla evlenen Alexander'ın oğlu Marcus öldüğünde, Agrippa onu kardeşi Herod ile evlendirdi ve Claudius'tan onun için Kalkis krallığını istedi.

2. Bu sıralarda İskenderiye şehrinde Yahudiler ve Yunanlılar arasında bir isyan çıkmıştı; çünkü Kaius öldüğünde, Kaius'un hükümdarlığı altında çok aşağılanmış ve İskenderiye halkı tarafından büyük sıkıntıya düşürülmüş olan Yahudi ulusu toparlanmış ve hemen kendilerini savunmak için silahlanmıştı. Bu yüzden Claudius, bu kargaşayı yatıştırmak için Mısır başkanına bir emir gönderdi; ayrıca Kral Agrippa ve Kral Herod'un isteği üzerine hem İskenderiye'ye hem de Suriye'ye şu içerikte bir ferman gönderdi: "Halkın baş rahibi ve tribünü Tiberius Claudius Caesar Augustus Germanicus şöyle buyuruyor:

Machine Translated by Google

İskenderiye Yahudilerinin, İskenderiyeliler olarak adlandırılanların, en eski zamanlardan beri İskenderiyelilerle birlikte yaşadıklarına ve krallarından onlarla eşit ayrıcalıklar elde ettiklerine, bu durumun ellerindeki kamu kayıtlarından ve fermanlardan açıkça anlaşıldığına; ve İskenderiye'nin Augustus tarafından imparatorluğumuza tabi kılınmasından sonra, çeşitli zamanlarda oraya gönderilen başkanlar tarafından hak ve ayrıcalıklarının korunduğuna; ve Aquila İskenderiye valisi iken bile bu hak ve ayrıcalıklar hakkında hiçbir tartışma çıkmadığına; ve Yahudi etnarş öldüğünde Augustus'un, tüm insanların kendi geleneklerine uymaya devam edecek şekilde [Romalılara] tabi olmasını ve kendi ülkelerinin dininin eski kurallarını çiğnemeye zorlanmamasını istediği için, bu tür etnarşların atanmasını yasaklamadığına dair güvence aldım; Fakat Kaius zamanında İskenderiyeliler aralarındaki Yahudilere karşı küstahça davrandılar; Kaius da büyük deliliği ve anlayışsızlığı yüzünden, Yahudilerin kendi ülkelerinin dini ibadetini çiğnemeyip onu tanrı olarak adlandırmamaları nedeniyle Yahudi ulusunu çok aşağı bir duruma düşürdü. Bu nedenle, Yahudi ulusunun Kaius'un deliliği yüzünden haklarından ve ayrıcalıklarından mahrum bırakılmamasını, aksine daha önce sahip oldukları hak ve ayrıcalıkların korunmasını ve kendi geleneklerine devam etmelerini istiyorum. Her iki tarafa da bu fermanın ilanından sonra herhangi bir sorun çıkmaması için çok dikkatli olmalarını emrediyorum."

3. Yahudiler adına İskenderiye'ye gönderilen bu fermanın içeriği işte böyleydi. Fakat yeryüzünün diğer bölgelerine gönderilen ferman şu şekildeydi: "Yüksek rahip, halk tribünü, ikinci kez seçilmiş konsül Tiberius Claudius Caesar Augustus Germanicus şöyle buyuruyor: Bana çok yakın olan Kral Agrippa ve Kral Herod'un, İskenderiye'deki Yahudilere verdiğim aynı hak ve ayrıcalıkların, Roma İmparatorluğu'nun her yerindeki Yahudilere de verilmesi yönündeki talepleri üzerine, bunu memnuniyetle yerine getiriyorum; ve bu izni sadece talepte bulunanların hatırı için değil, aynı zamanda Romalılara olan sadakatleri ve dostlukları nedeniyle bu tür bir iyiliğe layık gördükleri Yahudiler için de veriyorum. Ayrıca, hiçbir Yunan şehrinin bu hak ve ayrıcalıklardan mahrum bırakılmaması gerektiğini düşünüyorum, çünkü bunlar büyük Augustus döneminde onlara korunmuştu. Bu nedenle, dünyanın her yerindeki Yahudilerin eski geleneklerini engellenmeden sürdürmelerine izin vermek uygun olacaktır."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 6.

AGRIPPA'NIN KUDÜS'TE YAPTIĞI ŞEYLER
YAHUDİYE'YE GERİ DÖNDÜRÜLDÜĞÜNDE VE BU NE OLDU?
PETRONIUS'UN BÖLGE SAKİNLERİNE YAZDIĞI ŞEY BU MUYDU?

DORIS ADINA

1. Şimdi Claudius Caesar, İskenderiye'ye ve tüm yerleşim yerlerine gönderdiği bu fermanlarıyla Yahudiler hakkındaki görüşünü açıkladı. Bu yüzden Agrippa'yı krallığını devralması için kısa sürede gönderdi; artık eskisinden daha görkemli bir makama yükseltilmişti ve eyalet başkanlarına ve valilerine kendisine çok nazik davranmaları için mektuplar gönderdi. Buna göre, muhtemelen olacağı gibi, aceleyle geri döndü ve eskisinden çok daha büyük bir refah içinde geri döndü. Ayrıca Kudüs'e geldi ve kendisine ait olan tüm kurbanları sundu ve kanunun gerektirdiği hiçbir şeyi eksik bırakmadı; (19) bu nedenle Nazirlerin birçoğunun başlarının kesilmesini emretti. Ve Caius'un kendisine verdiği, kraliyet ellerinin bağlandığı demir zincirle aynı ağırlıkta olan altın zinciri, tapınağın sınırları içinde, hazinenin üzerine astı (20) , böylece çektiği ağır kaderin bir hatırası ve daha iyiye doğru değişiminin bir kanıtı olsun; en büyük refahın nasıl düşebileceğinin ve Tanrı'nın bazen düşmüş olanı nasıl yükseltebileceğinin bir göstergesi olsun diye: çünkü bu şekilde adanmış olan zincir, tüm insanlara Kral Agrippa'nın bir zamanlar küçük bir sebep yüzünden zincire vurulduğunu, ancak eski onurunu yeniden kazandığını ve kısa bir süre sonra bağlarından kurtulup eskisinden daha şanlı bir kral olarak yükseldiğini belgeledi. Buradan insanlar, insan doğasına sahip olan herkesin, ne kadar büyük olursa olsun,

Machine Translated by Google

Düşebilirler; ve düşenler eski şanlı saygınlıklarını yeniden kazanabilirler.

2. Agrippa, Tanrı ibadetinin tüm görevlerini tamamen bitirdiğinde, Ananus'un oğlu Teofilus'u baş rahiplikten azletti ve bu onuru, yukarıda anlattığım gibi, Kral Herod'un kızıyla evlendiği Cantheras adıyla da bilinen Boethus'un oğlu Simon'a verdi. Bu nedenle Simon, kardeşleriyle ve babasıyla birlikte, tıpkı daha önceki bir kitapta anlattığımız gibi, Onias'ın oğlu Simon'un üç oğlunun Makedonyalıların yönetimi altında sahip olduğu gibi, baş rahiplik görevini üstlendi.

3. Kral, başrahipliği bu şekilde düzenledikten sonra, Kudüs halkının kendisine gösterdiği iyiliğe karşılık verdi; daha önce her birinin ödediği ev vergisinden onları kurtardı ve kendisini sevenlerin şefkatine karşılık vermeyi iyi bir şey olarak gördü. Ayrıca, birçok sıkıntısında yanında olan Silas'ı ordusunun generali yaptı. Ancak çok kısa bir süre sonra, Doris'in gençleri, dindarlıktan ziyade pervasız bir girişimi tercih ederek ve doğal olarak cesur ve küstah oldukları için, Sezar'ın bir heykelini Yahudilerin sinagoguna götürüp oraya diktiler. Bu davranışları Agrippa'yı çok kızdırdı; çünkü bu, ülkesinin yasalarının çözülmesine açıkça yönelikti.

Bu yüzden vakit kaybetmeden o sırada Suriye'nin başkanı olan Publius Petronius'a gitti ve Doris halkını suçladı. Agrippa gibi o da yapılanlardan daha az rahatsız olmadı; çünkü insanların eylemlerini düzenleyen yasaları çiğnemeyi bir tür dinsizlik olarak değerlendirdi. Bu yüzden Doris halkına öfkeli bir üslupla şu mektubu yazdı: "Tiberius Claudius Caesar Augustus Germanicus'un başkanı Publius Petronius, Doris yöneticilerine şöyle buyuruyor: Bazılarınız, Claudius Caesar Augustus Germanicus'un Yahudilerin kendi ülkelerinin yasalarına uymalarına izin veren fermanı yayınlandıktan sonra, buna uymamakla kalmayıp, Yahudilerin sinagogda bir araya gelmelerini yasaklayarak, Caesar'ın heykelini kaldırıp oraya dikmek suretiyle, sadece Yahudileri değil, imparatorun kendisini de gücendirdiniz; zira imparatorun heykeli, toplanma yeri olan yabancı bir tapınaktan ziyade kendi tapınağında daha uygun bir yere yerleştirilmiştir. Oysa herkesin kendi ülkesinin yasalarına uyması doğal adaletin bir parçasıdır."

Machine Translated by Google

Sezar'ın kararına göre, özellikle kendilerine ait olan yer üzerinde yetkiye sahip olmaları gerekirken - İmparatorun Yahudilere kendi geleneklerini kullanma izni veren ve Yunanlılarla eşit vatandaşlık haklarına sahip olmalarını emreden fermanın ardından bahsetmenin gülünç olacağı kendi kararımdan bahsetmiyorum bile - bu nedenle, Augustus'un fermanına aykırı olarak bu küstahlığı yapan ve aralarında en saygın kişiler gibi görünenlerin de öfkelendiği ve 'bunun kendi rızalarıyla değil, kalabalığın şiddetiyle yapıldığını' iddia ettikleri bu kişileri bana getirmesi için yüzbaşı Proculus Vitellius'a emir veriyorum; yapılanların hesabını versinler. Ayrıca, aralarındaki baş yargıçlara da, bu eylemin kendi rızalarıyla yapılmış sayılmasını istemiyorlarsa, suçluları yüzbaşıya bildirmelerini ve bu olaydan dolayı aralarında bir isyan veya kavga çıkmasına yol açacak hiçbir fırsatın doğmamasına dikkat etmelerini rica ediyorum; çünkü bana göre bu tür eylemleri teşvik edenler, bu tür davranışlara karşı daha kötü bir tutum sergiliyorlar. Hem ben, hem de en büyük onura sahip olduğum Kral Agrippa, Yahudi ulusunun intikam alma bahanesiyle bir araya gelip kargaşa çıkarmalarına fırsat vermemekten başka bir şeyle ilgilenmiyoruz. Augustus'un bu konu hakkındaki kararının daha geniş kitlelere duyurulması için, yakın zamanda İskenderiye'de yayımlattığı ve her ne kadar herkes tarafından biliniyor olsa da, kendisine büyük saygı duyduğum Kral Agrippa'nın o zamanlar mahkemem önünde okuyup Yahudilerin Augustus'un onlara bahşettiği haklardan mahrum bırakılmaması gerektiğini savunduğu fermanları aşağıya ekledim. Bu nedenle, önümüzdeki süreçte herhangi bir isyan veya huzursuzluk vesilesi aramamanızı, herkesin kendi dini geleneklerini takip etmesine izin vermenizi rica ediyorum."

4. Petronius bu meseleyi böylece halletti ki, yasanın bu ihlali düzeltilsin ve Yahudilere karşı bir daha böyle bir şey denenmesin. Kral Agrippa ise [yüksek] rahipliği Simon Cantheras'tan aldı ve Ananus'un oğlu Jonathan'ı tekrar bu göreve getirdi ve onun bu makama diğerinden daha layık olduğunu kabul etti. Ancak eski makamını geri almak onun için kabul edilebilir bir şey değildi. Bu yüzden bunu reddetti ve şöyle dedi: "Ey kral! Bana gösterdiğin şerefe sevinç duyuyorum ve bana böyle bir şey vermeni memnuniyetle karşılıyorum."

Machine Translated by Google

"Tanrı benim başrahipliğe layık olmadığımı hükmetmiş olsa da, kendi eğilimlerinin onurunu gözet. Kutsal giysileri bir kez giymiş olmaktan memnunum; çünkü o zaman onları şimdi tekrar giyeceğimden daha kutsal bir şekilde giymiştim. Ama eğer benden daha layık birinin bu şerefli görevi üstlenmesini istiyorsan, sana böyle birini atamama izin ver. Tanrı'ya karşı ve sana karşı bütün günahlardan arınmış bir kardeşim var; onu bu makama uygun biri olarak sana tavsiye ediyorum." Kral bu sözlerden memnun kaldı, Jonathan'ı geçti ve kardeşinin isteğine göre başrahipliği Matthias'a verdi. Çok geçmeden Marcus, Petronius'un yerine Suriye başkanı oldu.

BÖLÜM 7.

SİLAS HAKKINDA VE KRAL AGRIPPA'NIN ONA NEDEN KIZDIĞI HAKKINDA. AGRIPPA'NIN KUDÜS'Ü NASIL BİR DUVARLA ÇEVRELEYECEĞİ VE BERYTUS SAKİNLERİNE NE GİBİ FAYDALAR SAĞLADIĞI HAKKINDA.

1. Kralın süvarilerinin generali Silas, tüm felaketlerinde ona sadık kaldığı ve hiçbir zaman tehlikelerine ortak olmaktan kaçınmadığı, hatta çoğu zaman onun için en tehlikeli durumları göze aldığı için, krala olan bağlılığının sağlamlığı nedeniyle onunla bir tür eşitlik bekleyebileceğinden emindi. Bu nedenle, kralın kendisinden üstün oturmasına hiçbir yerde izin vermedi ve her fırsatta onunla konuşma özgürlüğünü kullandı; ta ki kral için can sıkıcı hale gelene kadar. Birlikte eğlendiklerinde, kendini aşırı derecede övdü ve sık sık krala yaşadığı zorlukları hatırlatarak, hizmetinde gösterdiği gayreti gösteriş yoluyla kanıtlamaya çalıştı; ve sürekli olarak onun için çektiği acıları vurguladı ve bu konuyu daha da uzattı. Bu durumun bu kadar sık tekrarlanması kralı kızdırmış gibiydi; öyle ki, kral onun hakkında çok kötü konuşma gibi dizginlenemez bir özgürlük kullandı. Çünkü insanların aşağılanma altında oldukları zamanları anmak onlara hiç hoş gelmez; ve bir kişiye sürekli olarak ne anlattığını söyleyen kişi çok aptal bir adamdır.

Machine Translated by Google

Silas ona yaptığı iyilikten dolayı öfkelenmişti. Sonunda, Silas kralın öfkesini o kadar derinden kışkırtmıştı ki, kral iyi niyetten ziyade öfkeyle hareket etti ve Silas'ı sadece süvari komutanı görevinden almakla kalmadı, onu zincire vurarak kendi ülkesine geri gönderdi. Ancak zamanla öfkesinin şiddeti azaldı ve bu adam hakkındaki yargısı konusunda daha haklı gerekçelere yer açtı; ve onun için ne kadar çok emek verdiğini düşündü. Bu yüzden Agrippa doğum gününü kutlarken ve tüm tebaasına şenlik eğlenceleri verirken, aniden Silas'ı misafir olarak çağırdı. Ancak çok açık sözlü bir adam olduğu için, şimdi öfkelenmek için haklı bir sebep bulduğunu düşündü; Bunu kendisini almaya gelenlerden gizleyemedi ve onlara şöyle dedi: "Kralın beni davet ettiği bu şeref de neymiş ki, yakında biteceğinden eminim? Çünkü kral, bir zamanlar ondan gördüğüm o iyi niyetin izlerini korumama izin vermedi; aksine beni yağmaladı, hem de haksız yere. Hak ettiğimin bilinciyle, daha öncekinden daha yüksek sesle kullanacağım ve kaç felaketten kurtulduğumu, onun için kaç emek verdiğimi, onun kurtuluşunu ve saygınlığını nasıl sağladığımı, bunun karşılığında da zincirlerin ve karanlık bir hapishanenin zorluklarına katlandığımı anlatacağım bu konuşma özgürlüğünden vazgeçebileceğimi mi sanıyor? Bu uygulamayı asla unutmayacağım. Hatta belki de bedenimden ayrıldığında bile ruhum, onun uğruna yaptığım şanlı işleri unutmayacak." İşte bu haykırışı yaptı ve habercilere bunu krala bildirmelerini emretti. Dolayısıyla Silas'ın aptallığının iyileşmez olduğunu anladı ve yine de onun hapiste kalmasına izin verdi.

2. Kudüs'ün yeni şehre [Bezetha] bitişik olan surlarına gelince, onları halkın masraflarıyla onardı ve daha geniş, daha yüksek inşa etti; ve onları, o zamanki Suriye başkanı Marcus'un mektupla Claudius Caesar'ı yaptıklarından haberdar etmediği sürece, hiçbir insan gücünün yıkamayacağı kadar sağlam hale getirdi. Claudius, yenilik girişimlerinden şüphelenince, Agrippa'ya bu surların inşasını hemen durdurmasını emretti. Agrippa da Claudius'a karşı gelmeyi uygun görmediği için itaat etti.

3. Bu kral doğası gereği çok hayırsever ve cömertti, ayrıca halkı bu kadar büyük bağışlarla memnun etme konusunda da çok hırslıydı; ve onlara yaptığı birçok masraflı bağışla kendini çok ünlü yaptı.

Machine Translated by Google

Cömertlikten zevk alırdı ve iyi bir şöhretle yaşamaktan mutluluk duyardı. Kendisinden önce hüküm süren Herod'a hiç benzemezdi; çünkü Herod kötü huyluydu, cezalarında sertti ve nefret ettiği kişilere hiç acımazdı; ve herkes onun Yahudilerden çok Yunanlılara daha dostça davrandığını fark ediyordu; çünkü yabancı şehirleri büyük miktarlarda para hediyeleriyle, hamamlar ve tiyatrolar inşa ederek süslemişti; hatta bazı yerlerde tapınaklar, bazılarında da revaklar yaptırmıştı; ama hiçbir Yahudi şehrinde en ufak bir yapı bile inşa etmeye tenezzül etmemiş veya kayda değer bir bağış yapmamıştı. Oysa Agrippa'nın mizacı yumuşaktı ve herkese karşı eşit derecede cömertti. Yabancılara karşı insancıl davranır ve onlara cömertliğini hissettirirdi. Benzer şekilde, oldukça nazik ve şefkatli bir mizaca sahipti. Bu nedenle, sürekli Kudüs'te yaşamayı severdi ve ülkesinin yasalarına uymada son derece dikkatliydi. Bu nedenle kendini tamamen temiz tuttu; ve başının üzerinden belirlenmiş kurbanı olmadan hiçbir gün geçmedi.

4. Ancak Kudüs'te, kanun konusunda oldukça bilgili görünen Yahudi ulusundan bir kişi vardı. Adı Simon'du. Bu adam, kral Sezariye'de yokken bir meclis topladı ve onu kutsal bir hayat yaşamamakla suçlama cüretini gösterdi; tapınağın sadece yerli Yahudilere ait olduğu için haklı olarak tapınaktan dışlanması gerektiğini söyledi. Ancak Agrippa'nın ordusunun generali, Simon'un halka böyle bir konuşma yaptığını krala bildirdi. Bunun üzerine kral onu çağırdı; tiyatroda otururken yanına oturmasını emretti ve alçak sesle, "Bu yerde kanuna aykırı ne yapılıyor?" dedi. Ama Simon'un söyleyecek bir şeyi yoktu, sadece özür diledi. Böylece kral, tahmin edilebileceğinden daha kolay bir şekilde Simon'la barıştı; çünkü bir kralda öfkeden ziyade yumuşaklığı daha iyi bir özellik olarak görüyor ve büyük adamlarda tutkudan ziyade ılımlılığın daha uygun olduğunu biliyordu. Böylece Simon'a küçük bir hediye verdi ve onu gönderdi.

5. Agrippa birçok yerde büyük bir inşaatçı olduğundan, Berytus halkına özel bir önem verdi; onlar için, ihtişam ve zarafet bakımından türünün birçok örneğinden üstün bir tiyatro ve ayrıca büyük masraflarla inşa edilmiş bir amfi tiyatro yaptırdı; bunların yanı sıra, hamamlar ve revaklar inşa ettirdi ve yapılarının hem güzel hem de büyük olması için hiçbir masraftan kaçınmadı. Ayrıca onların yaşam alanlarına da büyük miktarda para harcadı.

Machine Translated by Google

Adanmışlık gösterdi ve üzerlerinde gösteriler sergiledi, her türden müzisyeni oraya getirdi ve en çeşitli ve en keyifli müzikleri yapanları getirdi. Ayrıca tiyatroda da çok sayıda gladyatörüyle ihtişamını sergiledi; ve orada seyircileri memnun etmek için çeşitli rakipleri sergiledi; yedi yüz adam yedi yüz diğer adamla dövüşmek üzere (21) ve bu egzersiz için sahip olduğu tüm suçluları görevlendirdi, böylece hem suçlular cezalarını alsınlar hem de bu savaş faaliyeti barış içinde bir eğlence olsun. Ve böylece bu suçluların hepsi bir anda yok edildi.

BÖLÜM 8.

AGRIPPA ÖLÜMÜNE KADAR BAŞKA HANGİ EYLEMİ YAPTI?

ÖLÜM; VE NASIL ÖLDÜ?

1. Agrippa, Berytus'ta yukarıda anlattığım işleri bitirdikten sonra, Celile'nin bir şehri olan Taberiye'ye gitti. Orada diğer krallar arasında büyük saygı görüyordu. Bu nedenle, Kommalena kralı Antiochus, Emesa kralı Sampsigeratnus, Küçük Ermenistan kralı Cotys ve Pontus kralı Polemo ile birlikte, Kalkis kralı olan kardeşi Herod da ona geldiler. Agrippa, tüm bunları hoş bir şekilde ve nazik bir tavırla ağırladı; böylece aklının büyüklüğünü ve kralların onu görmeye gelerek gösterdikleri saygıya layık olduğunu sergiledi. Ancak bu krallar onunla birlikteyken, Suriye başkanı Marcus oraya geldi. Bunun üzerine kral, Romalılara karşı gereken saygıyı korumak için, onu karşılamak üzere şehirden yedi furlong (yaklaşık 110 metre) uzaklığa kadar gitti. Fakat bu, onunla Marcus arasında bir anlaşmazlığın başlangıcı oldu; çünkü o, diğer kralları da kendi heyeti olarak arabasına aldı. Ancak Marcus, bu kralların birbirleriyle bu kadar büyük bir dostluğunun ne anlama gelebileceğinden şüphelendi ve bu kadar çok hükümdarın bu kadar yakın anlaşmasının Romalıların çıkarına olacağını düşünmedi. Bu nedenle, her birine hizmetkarlarından bazılarını gönderdi ve daha fazla gecikmeden evlerine dönmelerini emretti. Bu, Agrippa'nın çok kötü karşıladığı bir durumdu ve bundan sonra onun düşmanı oldu. Ve şimdi Matthias'tan başrahipliği aldı ve yerine Cantheras'ın oğlu Elioneus'u başrahip yaptı.

Machine Translated by Google

2. Agrippa, Yahudiye'nin tamamında üç yıl hüküm sürdükten sonra, eskiden Stratos Kulesi olarak adlandırılan Caesarea şehrine geldi ve orada Caesar'ın şerefine gösteriler düzenledi. Bunun nedeni, onun güvenliği için adaklar adanan bir festivalin düzenlendiğini öğrenmiş olmasıydı. Bu festivalde, eyaletinin önde gelen ve saygın kişilerinden oluşan büyük bir kalabalık bir araya gelmişti. Gösterilerin ikinci gününde, tamamen gümüşten yapılmış ve gerçekten harika bir dokuya sahip bir giysi giydi ve sabahın erken saatlerinde tiyatroya geldi; giysisinin gümüşü, güneş ışınlarının taze yansımasıyla aydınlanarak şaşırtıcı bir şekilde parladı ve ona dikkatle bakanları dehşete düşürecek kadar göz kamaştırıcıydı; ve hemen ardından, dalkavukları (onun iyiliği için olmasa da) bir yerden bir yerden bir başka yerden onun bir tanrı olduğunu haykırdılar; Ve eklediler: "Bize merhamet et; çünkü şimdiye kadar sana sadece bir insan olarak saygı duymuş olsak da, bundan böyle seni ölümlü doğadan üstün kabul edeceğiz." Bunun üzerine kral onları azarlamadı, dinsizce dalkavukluklarını da reddetmedi. Fakat hemen sonra yukarı baktığında, başının üzerindeki bir ipte oturan bir baykuş (22) gördü ve hemen bu kuşun, bir zamanlar kendisine iyi haberlerin habercisi olduğu gibi, kötü haberlerin habercisi olduğunu anladı ve derin bir üzüntüye düştü. Karnında da şiddetli bir ağrı oluştu ve çok şiddetli bir şekilde başladı. Bu yüzden dostlarına baktı ve şöyle dedi: "Sizin tanrı dediğiniz ben, şimdi bu hayattan ayrılmakla emredildim; Tanrı'nın takdiri, az önce bana söylediğiniz yalan sözleri böylece kınamış oluyor; ve sizin ölümsüz dediğiniz ben, hemen ölüm tarafından alınıp götürüleceğim. Ama Tanrı'nın takdir ettiği şeyi kabul etmek zorundayım; çünkü biz hiç de kötü yaşamadık, aksine muhteşem ve mutlu bir şekilde yaşadık." Bunu söylediğinde acısı şiddetlendi. Bunun üzerine saraya götürüldü ve kısa süre içinde kesinlikle öleceği söylentisi her yere yayıldı. Ancak kalabalık, ülkelerinin kanunlarına göre eşleri ve çocuklarıyla birlikte çuval giyerek oturdu ve kralın iyileşmesi için Tanrı'ya yalvardı. Her yer yas ve ağıtla doluydu. Kral yüksek bir odada dinlenirken, aşağıda yere serilmiş halde yatanları görünce kendisi de ağlamaktan kendini alamadı. Karnındaki ağrıdan beş gün boyunca bitkin düştükten sonra, elli dördüncü yaşında ve hükümdarlığının yedinci yılında hayata veda etti; zira Caius Caesar'ın yönetiminde dört yıl hüküm sürmüştü, bunların üçü sadece Philip'in tetrarklığı dönemindeydi ve dördüncü yılında...

Machine Translated by Google

Herod'un toprakları da bunlara eklendi; ve bunlara ek olarak, Claudius Caesar'ın hükümdarlığı altında üç yıl hüküm sürdü; bu süre zarfında yukarıda adı geçen ülkelere hükmetti ve bunlara Yahudiye'nin yanı sıra Samarya ve Sezarya da eklendi. Onlardan elde ettiği gelirler çok büyüktü, on iki milyon drahmiden az değildi. (23) Yine de başkalarından büyük meblağlar borç aldı; çünkü o kadar cömertti ki, giderleri gelirlerini aşıyordu ve cömertliği sınırsızdı. (24)

3. Fakat halk Agrippa'nın öldüğünü öğrenmeden önce, Kalkis kralı Herod ve onun atlı komutanı ve kralın dostu Helcias, kralın en sadık hizmetkarlarından biri olan Aristo'yu göndererek, sanki kralın emriyle yapılmış gibi, düşmanları olan Silas'ı öldürttüler.

BÖLÜM 9.

AGRIPPA'NIN ÖLÜMÜNDEN SONRA NELER YAPILDI; VE CLAUDIUS, JUNIOR AGRIPPA'NIN GENÇLİĞİ VE BECERİSİZLİĞİ NEDENİYLE CUSPIUS FADUS'U YAHUDİYA'NIN VE TÜM KRALLIĞIN PROKÜRATİFİ OLARAK NASIL GÖNDERDİ.

1. Ve böylece Kral Agrippa bu dünyadan ayrıldı. Ama geride Agrippa adında, on yedi yaşında bir oğlu ve üç kızı bıraktı; bunlardan biri, babasının kardeşi Herod ile evli olan ve on altı yaşında olan Bernice; diğer ikisi, Mariamne ve Drusilla ise henüz bakireydiler; Mariamne on, Drusilla ise altı yaşındaydı. Babaları bu kızları şöyle nişanladı: Marlatone, Chelcias'ın oğlu Antiochus'un oğlu Julius Archclaus Epiphanes ile; Drusilla ise Commagena kralı ile. Fakat Agrippa'nın öldüğü öğrenilince, Caesarea ve Sebaste halkı ona yaptığı iyilikleri unuttular ve en acımasız düşmanlar gibi davrandılar; çünkü ölen kişiye söylenmeye bile layık olmayan hakaretlerde bulundular; Ve o zamanlar asker olanların birçoğu, ki sayıları oldukça fazlaydı, onun evine gittiler ve aceleyle bu kralın kızlarının heykellerini (25) alıp götürdüler ve hepsini birden genelevlere taşıdılar ve onları bu evlerin tepelerine yerleştirdikten sonra onlara hakaret ettiler.

Machine Translated by Google

Güçlerinin sonuna kadar gittiler ve onlara anlatılamayacak kadar edepsiz şeyler yaptılar. Ayrıca halka açık yerlerde yere yattılar, başlarına çelenkler takıp, Haron'a merhemler ve adaklar sunarak, kralın ölümüne duydukları sevinçle birbirleriyle kadeh kaldırarak genel ziyafetler düzenlediler. Dahası, onlara bolca cömertlik gösteren Agrippa'yı değil, şehirlerini yeniden inşa eden ve büyük masraflarla onlara sığınaklar ve tapınaklar yaptıran büyükbabası Herod'u da unuttular.

2. Merhumun oğlu Agrippa ise Roma'daydı ve Claudius Caesar ile birlikte büyümüştü. Caesar, Agrippa'nın öldüğünü ve Sebaste ile Cesarea sakinlerinin ona hakaret ettiğini öğrenince, ilk habere çok üzüldü ve bu şehirlerin nankörlüğünden dolayı da hoşnutsuz oldu. Bu nedenle, Agrippa'yı hemen babasının yerine krallığa göndermeye ve yemin ettirerek onu bu göreve getirmeye karar verdi. Ancak, en büyük otoriteye sahip olan azatlı köleleri ve dostları onu bu fikirden vazgeçirmeye çalıştılar ve çok genç, henüz olgunluğa erişememiş ve yönetimini yeterince idare edemeyecek birinin bu kadar büyük bir krallığı yönetmesine izin vermenin tehlikeli bir deney olduğunu, bir krallığın yükünün yetişkin bir insan için bile yeterince ağır olduğunu söylediler. Bu yüzden Caesar onların söylediklerini mantıklı buldu. Buna göre Cuspins Fadus'u Yahudiye ve tüm krallığın valisi olarak atadı ve ölenlere saygı göstererek, kendisiyle anlaşmazlık içinde olan Marcus'u krallığına sokmamaya özen gösterdi. Ancak öncelikle Fadus'a, ölen kendisine karşı yaptıkları hakaretler ve hayatta olan kızlarına karşı gösterdikleri çılgınlık nedeniyle Cesarca ve Sebaste sakinlerini cezalandırmasını; Cesarca ve Sebaste'deki beş alaylık asker birliğini Pontus'a taşımasını, orada askeri görevlerini yerine getirmelerini ve yerlerine Suriye'deki Roma lejyonlarından eşit sayıda asker seçmesini emretti. Ancak bu emirleri alanlar gerçekten de yerlerinden edilmediler; çünkü Claudius'a elçiler göndererek onu yatıştırdılar ve Yahudiye'de kalma izni aldılar. Ve bunlar, daha sonra Yahudiler için çok büyük felaketlerin kaynağı olan ve Florus döneminde başlayan savaşın tohumlarını eken kişilerdi; Vespasian'ın boyun eğdirdiği zaman yaşananlar da bu yüzdendi.

Machine Translated by Google

Ülkeyi yönetirken, onları kendi eyaletinden uzaklaştırdı; bunu daha sonra anlatacağız.

SON NOT

(1) Bence bu ve sonraki üç bölümde, Caius'un katledilmesi ve Claudius'un tahta geçmesiyle ilgili, bu tür eski olaylara dair başka hiçbir yerde bulamayacağımız kadar geniş ve ayrıntılı bir anlatım var.
Muhtemelen bunun sebeplerinden bazıları, Josephus'un tiranlığa duyduğu acı nefret ve Caius Caligula gibi barbar bir tiranın katledilmesinin tarihini anlatmaktan duyduğu zevkti; ayrıca bu katliam sayesinde kendi ulusunun kurtuluşundan da bahsetmektedir (2. bölüm). Bunun yanı sıra, babası Caius'un ölümünden sonra Claudius'un yükselişinde büyük rol oynayan Agrippa Jr. ile olan yakın ilişkisi de etkili olmuş olabilir; bu sayede Josephus, Agrippa Jr.'dan tarihin tüm detaylarını öğrenmiş olabilir.

(2) Romalılar tarafından Caligula olarak adlandırıldı.

(3) Smyrna kilisesinin şehit edilişine dair anlatımında (bölüm 9) bize teyit ettiği üzere, ünlü Polycarp'a şehit edilmek üzereyken, kaynağı bilinmeyen bir sesin de tam olarak böyle bir sesin geldiği ve ona "erkek gibi davran" dediği rivayet edilir.

(4) Burada Josephus, Roma devletini monarşiye ilk dönüştürenin Julius Caesar değil Augustus olduğunu varsayıyor; çünkü bu gösteriler, bir sonraki bölümde öğreneceğimiz gibi, Augustus'un şerefine yapılıyordu.

(5) Suetonius, Caius'un günün yedinci saatinde, dokuzuncu saatte öldürüldüğünü söylüyor. Anlatım sırası Josephus'u destekliyor.

(6) Roma yasalarının ihbarcılara önerdiği ödüller bazen Spanheim'ın bize güvence verdiği gibi suçlunun mallarının sekizde biri, bazen de dörtte biri idi.

(7) Bu konsolosların isimleri Yahudiler Savaşı'nda, B. II. Ch. 11. mezhep; 1, Sentius Saturninus ve Pomponius Secundus, Spanheim'ın burada belirttiği gibi. Bunlardan ilkinin konuşması bir sonraki bölümün 2. kısmında yer almaktadır.

Machine Translated by Google

(8) Sentius Saturninus'un bu söylevinde, erdemli insanların kamu özgürlüğüne ne kadar büyük değer verdiğini ve Caius gibi imparatorlar tarafından zulüm gördükleri sırada ne kadar acı çektiklerini görebiliriz. Josephus'un bölümün sonundaki kısa ama özlü düşüncesine bakın: "İstediklerini kontrolsüzce yapma mutlak gücüne sahip olanlar için, bilge bir insan için gerekli olan erdemi elde etmek çok zordur," diyor.

(9) Bu nedenle, Saturninus'un görüşüne göre konsüllerin ve senatonun egemen yetkisinin Caius'un ölümünden tam yüz yıl önce, MS 41'de veya Hristiyan destanından altmış yıl önce, Sezar, Pompey ve Crassus'un önderliğinde ilk triumvirliğin başladığı zaman ortadan kaldırıldığını öğreniyoruz.

(10) Spanheim burada Suetonius'tan, Caius'un ensest suçu işlediği kız kardeşinin adının Drusilla olduğunu ve Suetonius'un ayrıca tüm kız kardeşleriyle de aynı suçu işlediğini eklediğini belirtiyor. Ayrıca, yazarımızın Caius'un geride bıraktığı, kusurlu bir durumda olsa da, mevcut ve gelecek çağların iyiliği için tek kamu eseri olarak gördüğü gemi limanından bahsetmeyi ihmal ettiğini de belirtiyor.

(11) Bu Caius, İmparator Tiberius'un kardeşi Drusus'un oğlu olan o seçkin kişi Germanicus'un oğluydu.

(12) Claudius'un ilk geldiği yer yerleşim yeriydi ve adı şuydu:
Spanheim'ın burada Suetonius'tan aktardığına göre, Claud. 10. bölümde Herincure.

(13) Drusus'un diğer oğlu olan ve Drusus'un Germanicus'un babası olduğu Claudius'un burada nasıl Germanicus olarak adlandırılabildiğini Suetonius bize bildiriyor; çünkü senato kararıyla Germanicus soyadının Drusus'a ve onun soyuna da verildiğini söylüyor.--Claud. bölüm 1.

(14) Her bir er askere dağıtılacak olan beş bin drahma, yani yirmi bin sesterce veya yüz altmış bir sterline eşit olan bu miktar çok fazla görünüyor ve Suetonius'un 10. bölümünde belirttiği gibi, bunların on beş sesterce veya iki şilin dört peni olduğu gerçeğiyle doğrudan çelişiyor. Yine de Josephus bu sayıyı Agrippa Jr.'dan almış olabilir, ancak binlerin veya en azından yüzlerin bu kadar olduğunu sanmıyorum.

Machine Translated by Google

Bunlar, Josephus'ta zaten birkaç örneğini gördüğümüz, yazıya dökenler tarafından eklenmiştir.

(15) Lupus'un burada şikayet ettiği bu dondurucu soğuk, Claudius'un saltanatına başladığı yılın zamanıyla oldukça uyumludur; kesinlikle Kasım, Aralık veya Ocak ayları civarındadır ve büyük olasılıkla 24 Ocak'tan birkaç gün sonra ve Roma Parentalia'sından birkaç gün öncedir.

(16) Hem burada hem de başka yerlerde, ölmeyi fazlasıyla hak eden en alçak tiranların, kendilerine bağlılık yemini etmiş veya benzeri yükümlülükler altındayken işledikleri cinayetlerin genellikle intikamının alındığı ve katillerin kendilerinin de dikkat çekici bir şekilde ortadan kaldırıldığı çok dikkat çekicidir; ve bu bazen, mevcut durumda olduğu gibi, bu cinayetlerden pişman olmayan, aksine bu cinayetler sayesinde krallıklar elde eden kişiler tarafından gerçekleştirilir. Örnekler hem kutsal hem de dünyevi tarihlerde çok sayıdadır ve genel olarak bu tür katillere karşı ilahi intikamın işaretleri gibi görünmektedir. Ayrıca, bu tür tiran katillerinin bunu genellikle böylesine kötü prensiplerle, böylesine acımasız bir şekilde ve masumları suçlularla birlikte bulaştırmaya hazır bir biçimde yaptıkları da dikkat çekicidir; bu durum, burada, 1. bölüm 14. kısım ve 2. bölüm 4. kısımda olduğu gibi, ilahi intikamı haklı olarak hak etmektedir.

Görünüşe göre Yehu'nun durumu da böyleydi; Tanrı'dan bir görevlendirme almış olmasına rağmen, Ahab'ın ev halkının yanı sıra, hiçbir görevlendirme, adalet veya merhamet olmaksızın, Ahab'ın büyük adamlarını, tanıdıklarını, rahiplerini ve Ahazya'nın kırk iki akrabasını öldürdü (2 Krallar 10:11-14). Bkz. Hoşea 1:4. Burada Ehud'u veya Yahudi'yi ya da Tanrı'nın intikamını alan, teokrasi altında Tanrı'nın kendi halkını haksız yere ezen o kötü tiranlara karşı Tanrı'nın cellatları olan benzerlerini kınamak istemiyorum; çünkü onların masumları öldürmek için bencil niyetleri veya amaçları olmadığı, yaptıkları şey için ilahi bir görevlendirme veya ilahi bir dürtüye sahip oldukları görülüyor (Hakimler 3:15, 19, 20; Yahudi 9:2; Levililer 5. bölüm, Authent. Rec.). s. 312. Ayrıca bkz. sayfa 432.

(17) Burada Aziz Luka, 3:1. bölümde Lysanias'ın bir süre önce başkenti Abila olan Abilene'nin tetrarkı olduğunu bize yeniden hatırlattığında, bir ölçüde doğrulanmış olur; bu, Spanheim'ın burada belirttiği gibi, büyük coğrafyacı Batlamyus tarafından da doğrulanır; Batlamyus bu şehri Abila olarak adlandırır.

Machine Translated by Google

Lysanias. B. XVII. bölüm 11. kısım 4'teki nota ve Prid.'in 36 ve 22. yıllarına bakın. Bu prensliğin başlangıçta Kenan diyarına ait olduğunu, Abel'in gömüldüğü yer olduğunu ve Matta 23:35; Luka 11:51'de bu şekilde anıldığını düşünüyorum. Authent. Rec. Bölüm II. s. 883-885'e bakın.

(18) Bu form Romalılar arasında çok biliniyor ve yaygındı, Dr.
Hudson burada bize büyük Selden'den aktardığına göre, eskiden fermanlarının en altında sadece UDP baş harfleriyle temsil ediliyordu.
RL P, Unde De Plano Recte Lege Possit; "Bundan anlaşılabileceği üzere, zeminden açıkça okunabilir."

(19) Josephus, hem burada hem de 7. bölüm 3. kısımda, Kral I. Agrippa hakkında, bilgili Haham Simon'dan, Sezariye ve Sebaste halkından (7. bölüm 4. kısım) ve 9. bölüm 1. kısımdan; hatta senato ile Claudius arasındaki ikiyüzlülüğünden (4. bölüm 2. kısım), Yuhanna'nın kardeşi Yakup'un öldürülmesinden ve Petrus'un hapsedilmesinden veya ölümünden önceki kibirli davranışlarından (Elçilerin İşleri 12:13) çok daha büyük bir görüşe sahip olduğunu gösterir; ve burada, 4. bölüm 1. kısımda, bunu haklı çıkarır veya onaylar. Josephus'un karakteri muhtemelen oğlu Agrippa Jr.'dan alınmıştır.

(20) Bu hazine odası, Kurtarıcımızın ders verdiği ve halkın tapınağın onarımı veya diğer kullanımları için sadaka paralarını sunduğu yerle aynı gibi görünüyor, Markos 12:41, vb.; Luka 22:1; Yuhanna 8:20.

(21) Mahkumların garip bir sayısı ceza altında bulunuyor
Anında ölüm vakalarının sayısı, görünüşe göre, en az bin dört yüz!

(22) Burada bazı eleştirmenler tarafından büyük bir feryat yükseliyor; büyük Eusebius'un, Josephus'un bu anlatımını, Elçilerin İşleri'ndeki paralel anlatımla uyumlu hale getirmek için kasten tahrif ettiği iddia ediliyor. Çünkü onun alıntısının mevcut kopyalarında, Hist. Eceles. B. II. ch. 10., Josephus'un mevcut kopyalarında korunan "belirli bir ipte bir baykuş" kelimeleri atlanmış ve sadece açıklayıcı "veya melek" kelimesi yer alıyor; sanki Josephus, Elçilerin İşleri 12:23'te Herod'u vuran Aziz Luka'nın bahsettiği Rabbin meleğini kastediyormuş gibi, Josephus'un Agrippa'ya eskiden iyi, şimdi ise kötü haber getiren bir melek veya haberci olarak adlandırdığı baykuşu değil. Bu suçlama, çok sayıda başka eski kaydı, özellikle de çok sayıda kaydı son derece doğru ve sadık bir şekilde ortaya koyduğu bilinen büyük Eusebius için biraz garip bir suçlama.

Machine Translated by Google

Josephus'un eserlerinden de azımsanmayacak sayıda kişi, hiçbir yalan söyleme şüphesi duymadan aynı şeyi söylüyor. Şimdi, Josephus ve Eusebius'un dördüncü yüzyıldaki kopyalarının bu maddede yer alan kopyalarla birebir aynı olup olmadığı konusunda ne kadar belirsiz olduğumuzu iddia etmeyelim; bununla ilgili kesin bir kanıtımız yok. Eusebius'ta hala korunmuş olan şu sözler, böyle bir açıklamaya izin vermez: "Bu [kuş] (Eusebius diyor ki) Agrippa, bir zamanlar kendisine iyi şans getirdiği gibi, şimdi de kötü şansın sebebi olduğunu fark etti;" ki bu ancak, daha önce hapisten kurtuluşunun müjdecisi olduğu gibi (Antiq. B. XVIII. ch. 6. sect. 7), daha sonra beş gün içinde ölümünün talihsiz habercisi olacağı da önceden bildirilen baykuşa ait olabilir. Eğer sebep anlamına gelen uygunsuz kelimeler, Josephus'un uygun kelimesi olan melek veya haberci ile değiştirilir ve yukarıdaki sözler eklenirse, Eusebius'un metni Josephus'taki metni doğru bir şekilde temsil edecektir. Bu kusur, modern eleştirmenlerimiz tarafından saygın bulunan pagan bir yazarın eserinde olsaydı, eleştirmenler bunu kolayca kopyalardaki ufak hatalar olarak düzeltirlerdi; ancak bu kusur, eleştirmenlerin çoğu tarafından pek beğenilmeyen eski bir Hristiyan yazarın eserinde olduğu için, kasıtlı yozlaşma ve çarpıtma gibi temelsiz varsayımlardan başka bir şey işe yaramayacaktır.

(23) On iki milyon drahma, yani üç milyon şekele eşit olan bu meblağ, şekel başına 2 şilin 10 peni, yani dört yüz yirmi beş bin sterline eşittir ve bu, Büyük Agrippa'nın yıllık geliriydi veya dedesi Herod'un gelirinin yaklaşık dörtte üçüydü; çünkü Kudüs'teki evler üzerindeki vergiyi azaltmıştı (bölüm 6, kısım 3) ve Yahudilere Herod kadar zalim değildi. Bkz. Antiq. B. notu.

XVII. bölüm 11. kısım 4. Bu büyük bir meblağ! Ama görünüşe göre, onun müsrif harcamaları için yeterli değil.

(24) Reland burada, Josephus'un, Elçilerin İşleri 12:20'de bahsedilen kralın kâhyası Blastus aracılığıyla bu Herod Agrippa'nın Tiryalılar ve Sidoninus ile uzlaşmasını atladığına, yerinde bir şekilde dikkat çekiyor. Dünyada, biri diğerinden çıkarılıp ona uyarlanmadıkça, diğer tarihçilerin dikkat ettiği hiçbir şeyi atlamayacak kadar eksiksiz bir tarih yoktur.

(25) Bu bölümden bir alıntı yapan Photius, bunların heykeller veya imgeler değil, bizzat kadınların kendileri olduğunu ve bu şekilde aşağılık bir şekilde tasvir edildiklerini söylüyor.

Machine Translated by Google

Askerler tarafından kötü muameleye maruz kaldılar.

Machine Translated by Google

Kitap XX

YİRMİ İKİ YILLIK BİR ARALIĞI İÇERMEKTEDİR.

PROCURATOR FADUS'TAN FLORUS'A.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1.

FİLADELFİYALILARIN YAHUDİLERE KARŞI ÇIKARDIĞI BİR İSYAN; VE AYRICA BAŞRAHİBİN KIYAFETLERİ HAKKINDA.

1. Önceki kitapta anlattığımız gibi, Kral Agrippa'nın ölümünün ardından, Claudius Caesar, Kral Agrippa'nın hatırasına saygı duyarak, Marcus'un Suriye'nin başkanı olmasına artık izin vermemesini mektuplarla sık sık rica eden Cassius Longinus'u Marcus'un yerine halef olarak atadı. Ancak Fadus, Yahudiye'ye vali olarak gelir gelmez, sınırlarında, savaşçı ruhlu insanlarla dolu Mia adlı bir köyde, Perea'da yaşayan Yahudiler ile Filadelfiya halkı arasında kavga çıktığını gördü; çünkü Perea Yahudileri, önde gelenlerinin rızası olmadan silahlanmış ve Filadelfiyalıların çoğunu öldürmüşlerdi. Fadus bu durumdan haberdar olunca, Filadelfiyalıların kendilerine bir haksızlık yaptığını düşünüyorlarsa, meselenin çözümünü ona bırakmamış olmaları ve onlara karşı pervasızca silahlanmış olmaları onu çok kızdırdı. Böylece, isyanın da sorumlusu olan üç önemli adamlarını yakaladı ve onları bağlattı; daha sonra içlerinden Hannibal adındaki birini öldürttü; diğer ikisi Areram ve Eleazar'ı ise sürgüne gönderdi. Baş haydut Tholomius da bir süre sonra bağlanmış olarak getirildi ve öldürüldü, ancak İdumea ve Araplara büyük zararlar vermişti. Gerçekten de, o zamandan itibaren Yahudiye, Fadus'un özeni ve takdiri sayesinde soygunlardan arındırıldı. Ayrıca bu sırada, imparatorun emriyle Kudüs'ün baş rahiplerini ve önde gelen vatandaşlarını çağırdı ve onlara, eskiden olduğu gibi Romalıların kontrolü altında olması için, baş rahip dışında kimsenin giymediği uzun giysiyi ve kutsal kıyafeti Antonia kulesinde saklamalarını tembih etti. Yahudiler onun söylediklerine karşı çıkmaya cesaret edemediler, ancak Fadus'tan ve Longinus'tan (ki Longinus, Fadus'un [katı] emirlerinin Yahudileri isyana sürükleyebileceğinden korkarak Kudüs'e gelmiş ve büyük bir ordu getirmişti) öncelikle Sezar'a elçiler göndererek kutsal giysilerin kendilerine verilmesi için dilekçe vermelerine izin verilmesini istediler.

Machine Translated by Google

Kendi güçlerine güvendiklerini ve öncelikle Claudius'un bu isteklerine ne cevap vereceğini öğrenene kadar bekleyeceklerini söylediler. Bunun üzerine, barışçıl davranışları için oğullarını rehin olarak vermeleri şartıyla elçilerini göndermelerine izin vereceklerini söylediler. Yahudiler bunu kabul edip istedikleri rehinleri verdiklerinde, elçiler gönderildi. Ancak Roma'ya vardıklarında, ölen kişinin oğlu Agrippa (daha önce de belirttiğimiz gibi Claudius Caesar ile birlikte yaşıyordu), geliş nedenlerini anladığında, Caesar'dan Yahudilerin kutsal giysilerle ilgili isteklerini yerine getirmesini ve Fadus'a buna göre bir mesaj göndermesini rica etti.

2. Bunun üzerine Claudius elçileri çağırdı ve isteklerini kabul ettiğini bildirdi; ve bu iyiliğin, Agrippa'nın ricası üzerine kendilerine bahşedildiğini belirterek, ona teşekkürlerini iletmelerini emretti. Ve bu cevaplarına ek olarak, onlar aracılığıyla şu mektubu gönderdi: "Beşinci kez halk tribünü, dördüncü kez konsül ve onuncu kez imparator olarak atanmış, ülkesinin babası Claudius Caesar Germanicus, yöneticilere, senatoya, halka ve tüm Yahudi ulusuna selamlarını iletiyor. Dostum, yetiştirdiğim ve şimdi de yanımda olan, çok dindar bir kişi olan Agrippa aracılığıyla bana elçilerinizin sunulması üzerine, ulusunuza gösterdiğim ilgi için bana teşekkür etmek ve kutsal giysileri ve kendilerine ait tacı ellerine geçirmem için içten ve nazik bir şekilde rica etmek üzere geldiler. Bu isteğinizi, bana çok sevgili olan o mükemmel kişi Vitellius'un daha önce yaptığı gibi kabul ediyorum. Ve bu isteğinizi, öncelikle benimsediğim dindarlığa duyduğum saygıdan ve herkesin bana tapınmasını istediğimden dolayı yerine getirdim. Tanrı'ya kendi ülkelerinin kanunlarına göre davranıyorum; ve bunu ayrıca, bana olan kutsal saygılarını ve size olan içten iyi niyetlerini yakından tanıdığım, en büyük dostluğa sahip olduğum ve çok değer verdiğim ve en iyi karakterli kişiler olarak gördüğüm Kral Herod ve Genç Agrippa'yı da büyük ölçüde memnun etmek için yapıyorum. Şimdi bu meseleler hakkında vekilim Cuspius Fadus'a yazdım. Mektubunuzu bana getirenlerin isimleri Cero'nun oğlu Cornelius, Theudio'nun oğlu Trypho, Nathaniel'in oğlu Dorotheus ve Jotre'nin oğlu John'dur. Bu mektup, Ruffis ve Pompeius Sylvanus'un konsül olduğu Temmuz ayının dördüncü gününden önce tarihlenmiştir."

Machine Translated by Google

3. Ayrıca, ölen Agrippa'nın kardeşi ve o sırada Kalkis'in kraliyet yetkisine sahip olan Herod, Claudius Caesar'dan tapınak üzerindeki yetkiyi, kutsal hazinenin parasını ve baş rahiplerin seçimini istedi ve istediği her şeyi elde etti. Böylece, bu yetki, savaşın sonuna kadar tüm soyundan gelenler arasında devam etti. (1) Buna göre, Herod, Cimtheras adındaki son baş rahibi görevden aldı ve bu görevi halefi Cantos'un oğlu Yusuf'a verdi.

BÖLÜM 2.

ADİYABENE KRALİÇESİ HELENA VE OĞLU İZATES'İN YAHUDİ DİNİNİ NASIL BENİMSEDİĞİ VE HELENA'NIN KUDÜS'TE BÜYÜK BİR AÇLIK OLDUĞUNDA YOKSULLARA NASIL TAHIL SAĞLADIĞI.

1. Tam bu sıralarda, Adiabene kraliçesi Helena ve oğlu İzat, hayat tarzlarını değiştirip Yahudi geleneklerini benimsediler ve bu da şu olay üzerine oldu: Adiabene kralı Monobazus, diğer adıyla Bazeus, kız kardeşi Helena'ya aşık oldu, onu eş olarak aldı ve ondan bir çocuk sahibi oldu. Ancak bir gece onunla yatakta iken elini karısının karnına koydu ve uykuya daldı. Sanki bir ses duydu; bu ses ona elini karısının karnından çekmesini ve içindeki bebeğe zarar vermemesini, çünkü Tanrı'nın takdiriyle bebeğin sağ salim doğacağını ve mutlu bir sonla karşılaşacağını söylüyordu. Bu ses onu şaşkınlığa uğrattı; bu yüzden hemen uyandı ve olayı karısına anlattı; oğlu doğduğunda ona İzat adını verdi. Gerçekten de Helena'dan Monobazus adında büyük bir oğlu daha oldu, ayrıca başka eşlerinden de oğulları vardı. Ancak o, tüm sevgisini açıkça tek oğlu İzat'a (2) yöneltmişti ; bu da aynı babadan olan diğer kardeşlerinin ona karşı duyduğu kıskançlığın kaynağıydı; bu yüzden onu gittikçe daha çok nefret ettiler ve babalarının İzat'ı kendilerinden üstün tutmasından dolayı büyük bir üzüntü içindeydiler. Babaları bu tutkularının farkında olmasına rağmen, onları affetti; çünkü bu tutkulara kötü niyetten değil, her birinin babaları tarafından sevilme arzusundan dolayı kapılmışlardı. Bununla birlikte, İzat'ı birçok hediyeyle birlikte Charax-Spasini kralı Abennerig'e gönderdi; bunu da onun başına bir şey gelmesinden duyduğu büyük korkudan dolayı yaptı.

Machine Translated by Google

Kardeşlerinin ona duyduğu nefret yüzünden başına bir felaket gelmişti; ve oğlunun geçimini ona emanet etmişti. Bunun üzerine Abennerig genç adamı memnuniyetle kabul etti, ona büyük bir sevgi besledi ve onu kendi kızı Samacha ile evlendirdi; ayrıca ona büyük gelirler elde edeceği bir ülke de verdi.

2. Fakat Monobazus yaşlandığında ve ömrünün az kaldığını görünce, ölmeden önce oğlunu görmeye canı gönül verdi. Bu yüzden onu yanına çağırdı, ona en şefkatli şekilde sarıldı ve ona Carra denilen ülkeyi verdi; burası bol miktarda amomum (bir tür Hint fasulyesi) yetiştiren bir topraktı: ayrıca orada Nuh'un tufandan kurtulduğu anlatılan geminin kalıntıları da vardır ve bunlar hala görmek isteyenlere gösterilmektedir. (3) Buna göre, İzat babasının ölümüne kadar o ülkede kaldı. Fakat Monobazus'un öldüğü gün, Kraliçe Helena krallığın bütün ileri gelenlerini, valilerini ve orduları komuta edenleri çağırdı; Onlar geldiğinde, onlara şu konuşmayı yaptı: "Kocamın Izates'in hükümette kendisinden sonra göreve gelmesini istediğini ve onu buna layık gördüğünü biliyorsunuzdur diye düşünüyorum. Ancak, kararınızı bekliyorum; çünkü bir krallığı yalnızca tek bir kişiden değil, birçok kişinin gönüllü oylarıyla alan kişi ne mutlu!" Bunu, davet edilenleri sınamak ve düşüncelerini öğrenmek için söyledi.

Bunu duyunca, gelenekleri gereği öncelikle kraliçeye saygılarını sundular ve ardından kralın kararını onayladıklarını ve ona boyun eğeceklerini söylediler; İzat'ın babasının, tüm isteklerine uygun olduğu için onu diğer kardeşlerinden önce tercih etmesinden sevinç duyduklarını belirttiler; ancak öncelikle kardeşlerini ve akrabalarını öldürmek istediklerini, böylece yönetimin İzat'a güvenle geçeceğini; çünkü bir kez yok edildiklerinde, ona duydukları nefret ve kıskançlıktan kaynaklanabilecek tüm korkunun ortadan kalkacağını söylediler. Helena buna karşılık, kendisine ve İzat'a gösterdikleri iyilik için teşekkürlerini iletti; ancak İzat'ın kardeşlerinin katledilmesinin, kendisi orada olana ve onay verene kadar ertelenmesini istedi. Bu adamlar onu ikna edemeyince, onları öldürmesini tavsiye ettiler; bu yüzden en azından Tanrı gelene kadar onları zincirde tutmasını, bunun kendi güvenlikleri için olduğunu söylediler. Ayrıca, krallığın başına en çok güvendiği birini vali olarak atamasını da tavsiye ettiler.

Machine Translated by Google

Bu arada, Kraliçe Helena onların bu tavsiyesine uyarak en büyük oğlu Monobazus'u kral ilan etti, başına tacı taktı ve babasının yüzüğünü, mührüyle birlikte verdi; ayrıca Sampser dedikleri süsü de ona verdi ve kardeşi gelene kadar krallığın işlerini yönetmesini tembih etti; kardeşi babasının öldüğünü duyunca aniden geldi ve Monobazus'un yerine geçti, Monobazus da yönetimi ona devretti.

3. İzat'ın Charax-Spasini'de kaldığı dönemde, Ananias adında bir Yahudi tüccar, kralın kadınları arasına girerek onlara Yahudi dinine göre Tanrı'ya ibadet etmeyi öğretti. Dahası, bu kadınlar aracılığıyla İzat'ı tanıdı ve onu da aynı şekilde bu dine katılmaya ikna etti; İzat'ın ısrarlı ricası üzerine, babası tarafından Adiabene'ye çağrıldığında ona eşlik etti; aynı sıralarda Helena da başka bir Yahudi tarafından eğitildi ve onların tarafına geçti. Ancak İzat krallığı ele geçirip Adiabene'ye geldiğinde, orada kardeşlerini ve diğer akrabalarını esaret altında görünce bundan rahatsız oldu; Onları öldürmenin ya da hapse atmanın bir dinsizlik örneği olacağını düşündüğü, ancak onlara yapılan haksızlıkları hatırlayarak özgürlüklerine kavuşmalarına izin vermenin de tehlikeli bir şey olduğunu düşündüğü için, içlerinden bazılarını ve çocuklarını rehin olarak Roma'ya, Claudius Caesar'a gönderdi; diğerlerini ise aynı niyetle Part kralı Artabanus'a gönderdi.

4. Annesinin Yahudi adetlerinden çok memnun olduğunu anlayınca, hemen değişmeye ve onları tamamen benimsemeye koyuldu; sünnet olmadan tam anlamıyla bir Yahudi olamayacağını düşündüğü için sünnet olmaya hazırdı. Fakat annesi ne yapmaya çalıştığını anlayınca, onu bundan vazgeçirmeye çalıştı ve ona bunun onu tehlikeye atacağını, bir kral olarak, tebaası arasında büyük bir nefret uyandıracağını, çünkü onların bu tür ritüellere bu kadar düşkün olduğunu anlayacaklarını ve bir Yahudi tarafından yönetilmeye asla tahammül edemeyeceklerini söyledi. Annesi ona bunları söyledi ve şimdilik onu vazgeçirdi. Annesinin söylediklerini Ananias'a anlattığında, Ananias annesinin söylediklerini doğruladı; Ananias da ona itaat etmezse onu terk etmekle tehdit edince, ondan uzaklaştı ve şöyle dedi:

Machine Translated by Google

Ananias, böyle bir eylemin bir kez herkese duyurulması halinde, bunun sebebi olduğu ve krala kötü şöhretli eylemler konusunda eğitmenlik yaptığı için kendisinin de cezalandırılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağından korktuğunu söyledi; ve Tanrı'ya ibadet etmenin sünnetten daha üstün bir nitelik taşıdığını belirterek, Yahudi kanununa tamamen uymaya karar vermiş olsa bile, sünnet olmadan da Tanrı'ya ibadet edebileceğini söyledi. Ayrıca, zorunluluktan ve tebaasından korktuğu için sünnet olmamış olsa bile, Tanrı'nın onu affedeceğini ekledi. Böylece kral o zamanlar Ananias'ın bu ikna çabalarına uydu. Ancak daha sonra, bu işi yapma arzusundan tamamen vazgeçmemişken, Celile'den gelen ve ülkesinin ilimlerinde çok yetenekli sayılan Eleazar adında başka bir Yahudi onu bu işi yapmaya ikna etti; Çünkü onu selamlamak için sarayına girdiğinde, Musa'nın kanununu okuduğunu görünce ona şöyle dedi: "Ey kral, bu kanunların temel ilkesini haksız yere çiğnediğini ve (sünnet olmamakla) Tanrı'ya zarar verdiğini düşünmüyor musun? Çünkü onları sadece okumakla kalmamalı, özellikle de sana emrettiklerini uygulamalısın. Ne zamana kadar sünnetsiz kalacaksın? Ama eğer sünnetle ilgili kanunu henüz okumadıysan ve onu ihmal ederek ne büyük bir günah işlediğini bilmiyorsan, şimdi oku." Kral söylediklerini duyunca, daha fazla gecikmedi, başka bir odaya çekildi, bir cerrah çağırdı ve emredileni yaptı. Sonra annesini ve hocası Ananias'ı çağırdı ve onlara işi bitirdiğini bildirdi. Bunun üzerine, büyük ölçüde şaşkınlık ve korkuya kapıldılar; çünkü bu durumun açıkça ortaya çıkarılıp kınanmasından ve kralın krallığını kaybetme riskine girmesinden korkuyorlardı; zira tebaası, başka bir dine bu kadar bağlı bir adam tarafından yönetilmeye tahammül edemezdi; ayrıca kendileri de bir tehlikeye düşebilirlerdi, çünkü bu durumun sebebi oldukları düşünülebilirdi. Fakat korktukları şeyin gerçekleşmesini engelleyen bizzat Tanrı oldu; çünkü hem İzat'ı hem de oğullarını birçok tehlikeye düştüklerinde korudu ve imkansız gibi görünen bir anda kurtuluşlarını sağladı ve böylece dindarlığın meyvesinin, O'na saygı duyan ve imanlarını yalnızca O'na bağlayanlar için yok olmadığını gösterdi. (4) Ancak bu olayları daha sonra anlatacağız.

5. Fakat kralın annesi Helena, İzat'ın krallığının işlerinin yolunda gittiğini ve oğlunun mutlu bir adam olduğunu görünce,

Machine Translated by Google

Tanrı'nın takdiri sayesinde tüm insanlar ve hatta yabancılar arasında hayranlık uyandıran Kraliçe Helena, tüm insanlar arasında çok ünlü olan o Tanrı tapınağında ibadet etmek ve orada şükranlarını sunmak için Kudüs şehrine gitmeyi arzuladı. Bu yüzden oğlundan oraya gitmek için izin istedi; oğlu da isteğini büyük bir istekle kabul etti, yolculuğu için büyük hazırlıklar yaptı, ona çok para verdi ve oğlu onu uzun bir yolculuk boyunca eşlik ederek Kudüs şehrine indi. Onun gelişi Kudüs halkı için çok büyük bir fayda sağladı; çünkü o zamanlar kıtlık hüküm sürüyordu ve birçok insan yiyecek temin etmek için gerekli olan şeylerden yoksun kaldığı için ölüyordu. Kraliçe Helena, bazı hizmetkarlarını İskenderiye'ye büyük miktarda tahıl almak için para ile, diğerlerini de Kıbrıs'a kuru incir getirmek için gönderdi. Ve onlar geri döndüklerinde ve bu erzakları getirdiklerinde (ki bu çok çabuk oldu), ihtiyaç sahiplerine yiyecek dağıttı ve tüm milletimize bahşettiği bu iyiliğin en güzel hatırasını ardında bıraktı. Oğlu İzat bu kıtlıktan haberdar olunca (5) , Kudüs'teki ileri gelenlere büyük miktarda para gönderdi. Ancak bu kraliçe ve kralın Kudüs şehrimize bahşettiği iyilikler daha sonra anlatılacaktır.

BÖLÜM 3.

Part Kralı Artabanus'un, tebaasının kendisine karşı gizli planlarından korkarak İzates'e nasıl gittiği ve onun tarafından tekrar göreve nasıl getirildiği; ayrıca oğlu Bardanes'in İzates'e karşı nasıl savaş ilan ettiği anlatılıyor.

1. Fakat Part kralı Artabanus, eyalet valilerinin kendisine karşı bir komplo kurduğunu fark edince, aralarında kalmasının güvenli olmadığını düşündü; bunun yerine İzat'a gitmeye karar verdi, böylece İzat aracılığıyla bir şekilde kurtulmanın ve mümkünse kendi topraklarına dönmenin yolunu bulmayı umuyordu. Böylece İzat'a geldi ve yanında bin akrabasını ve hizmetkarını getirdi ve yolda İzat'la karşılaştı. Artabanus İzat'ı iyi tanıyordu, ancak İzat onu tanımıyordu. Artabanus onun yanına geldiğinde ve öncelikle ona tapındığında,

Machine Translated by Google

Sonra, gelenek gereği, ona şöyle dedi: "Ey kral! Beni, kulunu, göz ardı etme, sana yaptığım ricayı da kibirle reddetme; çünkü kaderin değişmesiyle alçak bir duruma düştüm ve krallıktan sıradan bir adama dönüştüm, yardımına ihtiyacım var. Bu nedenle, kaderin belirsizliğini göz önünde bulundur ve bana göstereceğin özeni kendine de göstermiş gibi davran; çünkü eğer ben ihmal edilirsem ve tebaam cezasız kalırsa, diğer birçok tebaa da diğer krallara karşı daha da küstahlaşacaktır." Artabanus bu sözleri gözlerinde yaşlarla ve kederli bir yüzle söyledi. İzate, Artabanus'un adını duyup onu önünde yalvarır bir şekilde dururken görünce hemen atından indi ve ona şöyle dedi: "Cesaretlen, ey kral! Şu anki felaketin çaresizmiş gibi endişelenme; çünkü acı durumundaki değişim ani olacak; çünkü beni umutlarından daha çok dostun ve yardımcın olarak bulacaksın; ya seni Part Krallığı'nda yeniden kuracağım ya da kendi krallığımı kaybedeceğim."

2. Bunu söyledikten sonra, Artabanus'u atına bindirdi ve kendisinden daha büyük olduğunu kabul ettiği bir krala saygı göstermek için yaya olarak onu takip etti; Artabanus bunu görünce çok huzursuz oldu ve Izates tekrar atına binip önünden gitmedikçe, mevcut serveti ve şerefi üzerine yemin ederek atından ineceğine söz verdi. Böylece isteğini yerine getirdi ve atına atladı; onu kraliyet sarayına getirdiğinde, birlikte oturduklarında ona her türlü saygıyı gösterdi ve bayramlarda da ona en üst yeri verdi; bunu da mevcut servetini değil, eski itibarını göz önünde bulundurarak ve ayrıca servet değişikliklerinin tüm insanlar için ortak olduğu düşüncesinden yola çıkarak yaptı. Ayrıca Partlara Artabanus'u tekrar kabul etmeleri için ikna etmek amacıyla mektup yazdı; onlara sağ elini ve yeminini verdi, geçmişi unutacağını ve aralarında arabuluculuk yapacağını söyledi. Partlar onu tekrar kabul etmeyi reddetmediler, ancak yönetimi başka birine, adı Cinnamus olan ve bunu kabul eden birine emanet ettikleri için artık bunu yapma güçlerinin olmadığını ve bu yüzden bir iç savaş çıkmasından korktuklarını söylediler. Cinnamus niyetlerini anlayınca, Artabanus'a bizzat yazdı; çünkü kendisi Artabanus tarafından yetiştirilmişti ve iyi huylu bir insandı. Ona güvenmesini ve kendi topraklarını tekrar devralmasını rica etti. Bunun üzerine Artabanus ona güvendi.

Machine Translated by Google

Artabanus onu gördü ve evine döndü; Cinnamus onunla karşılaştığında ona tapındı, onu bir kral gibi selamladı ve kendi başındaki tacı çıkarıp Artabanus'un başına taktı.

3. Böylece Artahanus, krallığın ileri gelenleri aracılığıyla kaybettiği krallığını Izates'in vasıtasıyla yeniden ele geçirdi.
Ayrıca ona bahşettiği nimetlerin de farkındaydı; aksine, aralarında en büyük saygınlığa sahip olan onurları ona bahşetti; çünkü ona tacını dik takmasına (6) ve altın bir yatakta uyumasına izin verdi ki bunlar Part krallarına özgü ayrıcalıklar ve onur işaretleridir. Ayrıca Ermenistan kralından büyük ve verimli bir ülkeyi alıp ona verdi. Ülkenin adı Nisibis'tir; Makedonlar daha önce orada Mygodonla Antakyası adını verdikleri şehri kurmuşlardı. Ve bunlar Part kralı tarafından İzat'a ödenen onurlardı.

4. Ancak çok geçmeden Artabanus öldü ve krallığını oğlu Bardanes'e bıraktı. Bardanes, Izates'in yanına geldi ve onu ordusuna katılmaya ve Romalılarla yapacağı savaşa yardım etmeye ikna etmeye çalıştı; ancak onu ikna edemedi. Çünkü Izates, Romalıların gücünü ve şansını çok iyi biliyordu; bu yüzden Bardanes'i imkansız bir işe kalkışmaya zorladı; ayrıca, daha önce de belirttiğim gibi, beş oğlunu (ki onlar da çok genç) ulusumuzun dilini ve bilgisini doğru bir şekilde öğrenmeleri için göndermiş ve annesini de tapınağımızda ibadet etmesi için göndermişti; bu yüzden de daha da isteksizdi ve Bardanes'i Romalıların büyük ordularından ve ünlü başarılarından sürekli bahsederek onu korkutmaya ve bu sefere engel olmaya çalıştı. Ancak Part kralı bu davranışından öfkelendi ve Izates'e karşı derhal savaş ilan etti. Ancak bu savaştan hiçbir fayda sağlayamadı, çünkü Tanrı onun tüm umutlarını boşa çıkardı; Partlar Bardanes'in niyetini ve Romalılarla savaşmaya karar verdiğini anlayınca onu öldürdüler ve krallığını kardeşi Gotarzes'e verdiler.

O da çok geçmeden kendisine karşı kurulan bir komplo sonucu öldü ve yerine kardeşi Vologases geçti. Vologases, eyaletlerinden ikisini aynı babadan olan iki kardeşine verdi; Medleri büyük kardeşi Pacorus'a, Ermenistan'ı ise küçük kardeşi Tiridates'e.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 4.

İzate'nin kendi tebaası tarafından nasıl ihanete uğradığı, Araplar tarafından nasıl saldırıya maruz kaldığı ve Tanrı'nın takdiriyle İzate'nin onların elinden nasıl kurtarıldığı.

1. Kralın kardeşi Monobazus ve diğer akrabaları, İzat'ın Tanrı'ya olan bağlılığı sayesinde herkes tarafından büyük saygı gördüğünü görünce, onlar da ülkelerinin dinini terk edip Yahudilerin geleneklerini benimsemek istediler; ancak bu eylemleri İzat'ın tebaası tarafından keşfedildi. Bunun üzerine ileri gelenler çok kızdılar ve öfkelerini gizleyemediler; uygun bir fırsat bulduklarında onları cezalandırmaya niyetlendiler. Bu nedenle, Arapların kralı Abia'ya mektup yazarak, krallarına karşı bir sefer düzenlemesi karşılığında büyük miktarda para vaat ettiler; ayrıca, ilk saldırıda krallarını terk edeceklerine, çünkü dini ibadetlerine duyduğu nefret nedeniyle onu cezalandırmak istediklerine söz verdiler; sonra birbirlerine sadık kalacaklarına dair yemin ettiler ve bu planlarında acele etmesini istediler. Arabistan kralı onların isteklerine uydu ve büyük bir orduyla sahaya çıkarak İzatlara karşı yürüdü; ilk saldırının başında ve yakın bir çatışmaya girmeden önce, Handeler, sanki panik içindeymiş gibi, anlaştıkları gibi İzatları terk edip kaçtılar. Ancak İzatlar bundan yılmadı; büyüklerin kendisine ihanet ettiğini anlayınca o da kampına çekilip meseleyi araştırdı; ve Arabistan kralıyla bu komployu kuranların kim olduğunu öğrenir öğrenmez, suçlu bulunanları öldürdü; ve ertesi gün savaşı yeniden başlatarak düşmanlarının büyük bir kısmını öldürdü ve geri kalanını da kaçmaya zorladı. Ayrıca krallarını takip ederek Arsamus adlı bir kaleye sürdü ve kuşatmayı şiddetle sürdürerek kaleyi ele geçirdi. Ve oradaki bütün ganimetleri yağmaladıktan sonra, ki ganimetler az değildi, Adiabene'ye döndü; ancak Abia'yı canlı yakalayamadı, çünkü her taraftan kuşatıldığını görünce intihar etti.

Machine Translated by Google

2. Ancak Adiabene'nin ileri gelenleri ilk girişimlerinde başarısız olmuş, Tanrı tarafından krallarının ellerine teslim edilmiş olsalar da, yine de sessiz kalmadılar ve o sırada Part kralı olan Vologases'e tekrar yazarak, İzat'ı öldürmesini ve kendilerine Part ailesinden başka bir hükümdar atamasını istediler; çünkü atalarının yasalarını yürürlükten kaldırdığı ve yabancı gelenekleri benimsediği için kendi krallarından nefret ettiklerini söylediler. Part kralı bunu duyunca, cesurca İzat'a savaş açtı; ve bu savaş için haklı bir gerekçesi olmadığı için, ona elçi gönderdi ve babası tarafından kendisine bahşedilen onurlu ayrıcalıkları geri istedi ve reddetmesi halinde ona savaş açmakla tehdit etti. Bunu duyan İzat, kendisine bahşedilen bu ayrıcalıklardan korkaklık nedeniyle vazgeçmenin kendisi için bir utanç olacağını düşünerek büyük bir sıkıntıya düştü; Ancak Part kralının bu onurları geri alsa bile huzur bulmayacağını bildiği için, içinde bulunduğu can tehlikesi karşısında kendisini koruyucusu Tanrı'ya emanet etmeye karar verdi; ve O'nu en önemli yardımcısı olarak gördüğü için, çocuklarını ve eşlerini çok sağlam bir kaleye yerleştirdi, tahıllarını kalelerinde sakladı ve saman ile otları ateşe verdi. Her şeyi elinden geldiğince düzene koyduktan sonra, düşmanın gelişini bekledi. Part kralı, beklenenden daha erken (çok aceleyle yürüdüğü için) büyük bir piyade ve süvari ordusuyla geldiğinde ve Adiabene'yi Medya'dan ayıran nehirde bir set kurduğunda, İzat da altı bin süvariyle birlikte çok uzak olmayan bir yere kamp kurdu. Fakat Part kralı tarafından gönderilen bir haberci İzats'a geldi ve kralın topraklarının Fırat nehrinden Baktriya'ya kadar uzandığını, kralın tebaasını saydığını ve efendilerine nankörlük ettiği için cezalandırılacağı tehdidinde bulundu; taptığı Tanrı'nın bile onu kralın elinden kurtaramayacağını söyledi. Haberci bu mesajı ilettiğinde İzats, Part kralının gücünün kendininkinden çok daha büyük olduğunu bildiğini, ancak Tanrı'nın da tüm insanlardan çok daha güçlü olduğunu bildiğini söyledi. Haberci bu cevabı verdikten sonra Tanrı'ya yalvarmaya koyuldu, yere kapandı, başına kül serpti, utancını göstermek için oruç tuttu, karıları ve çocuklarıyla birlikte oruç tuttu.

(7) Sonra Tanrı'ya seslenerek şöyle dedi: "Ey Rabbim ve Yöneticim, eğer kendimi senin iyiliğine boş yere emanet etmediysem, aksine haklı olarak şunu belirlediysem ki..."

Machine Translated by Google

"Sen tek başına bütün varlıkların Rabbi ve başısın, şimdi bana yardım et ve beni düşmanlarımdan koru; sadece kendi adıma değil, aynı zamanda senin gücüne karşı küstahça davrandıkları ve sana karşı kibirli ve küstah dillerini kaldırmaktan çekinmedikleri için de."
Böylece gözyaşları içinde feryat edip yakındı; bunun üzerine Tanrı duasını işitti. Ve hemen o gece Vologases, içeriğinde şu bilgiler bulunan mektuplar aldı: Dahe ve Sacse'den oluşan büyük bir grup, evinden bu kadar uzun bir yolculukta olduğu için onu hor görerek bir sefer düzenlemiş ve Partları harap etmişti; bu yüzden hiçbir şey yapmadan geri çekilmek zorunda kalmıştı. Böylece Izates, Tanrı'nın takdiriyle Partların tehditlerinden kurtuldu.

3. İzat, elli beş yıllık ömrünü tamamlamış ve krallığını yirmi dört yıl yönetmişken, kısa süre sonra öldü. Geride yirmi dört oğlu ve yirmi dört kızı bıraktı. Ancak, babasının ölümünden sonra kendisi yokken sadakatle yönetimi koruduğu için, kardeşi Monobazus'un yönetimi devralmasını emretti. Annesi Helena, oğlunun ölümünü duyduğunda, böylesine sadık bir oğlunu kaybetmenin doğal olarak getirdiği büyük üzüntüye kapıldı; yine de, yönetimin en büyük oğluna geçtiğini duymak ona teselli verdi.

Bunun üzerine, kadın aceleyle onun yanına gitti; ve Adiabene'ye vardığında, oğlu İzat'tan uzun süre sonra vefat etti. Ancak Monobazus, hem onun hem de kardeşi İzat'ın kemiklerini Kudüs'e gönderdi ve annelerinin inşa ettirdiği piramitlere (8) gömülmelerini emretti ; sayıları üçtü ve Kudüs şehrine üç furlongdan daha uzak değillerdi. Ancak Kral Monobazus'un hayatının geri kalanında yaptığı işleri daha sonra anlatacağız.

BÖLÜM 5.

GALİLE'Lİ YAHUDA VE YAHUDA'NIN OĞULLARI HAKKINDA; AYRICA FISIH GÜNÜNDE YAHUDİLERİN BAŞINA GELEN FELAKET HAKKINDA.

1. Fadus Yahudiye valisi iken, Theudas adında bir büyücü (9), halkın büyük bir bölümünü ikna etti.

Machine Translated by Google

İnsanlara eşyalarını alıp Ürdün nehrine kadar onu takip etmelerini söyledi; çünkü o, kendisinin bir peygamber olduğunu ve kendi emriyle nehri ikiye ayırıp onlara kolay bir geçiş sağlayacağını söylemişti; ve birçok kişi onun sözlerine aldanmıştı. Ancak Fadus, onların bu çılgın girişiminden faydalanmalarına izin vermedi, aksine onlara karşı bir süvari birliği gönderdi; bu birlik, beklenmedik bir şekilde üzerlerine saldırarak birçoğunu öldürdü ve birçoğunu da diri diri aldı. Theudas'ı da diri diri alıp başını kestiler ve Kudüs'e götürdüler. Cuspius Fadus'un yönetimi sırasında Yahudilerin başına gelenler bunlardı.

2. Ardından Fadus'un yerine Tiberius Alexander geldi; o, İskenderiye alabarch'ı Alexander'ın oğluydu. Alexander, hem ailesi hem de zenginliğiyle çağdaşları arasında önde gelen bir kişiydi; ayrıca dindarlığıyla da oğlu Alexander'dan daha ünlüydü, çünkü ülkesinin dinini takip etmemişti. Bu valiler döneminde Yahudiye'de büyük bir kıtlık yaşandı; Kraliçe Helena, daha önce anlattığım gibi, Mısır'dan büyük bir masrafla tahıl satın aldı ve ihtiyaç sahiplerine dağıttı. Ayrıca, Celileli Yahuda'nın oğulları da öldürüldü; yani, bir önceki kitapta gösterdiğimiz gibi, Cyrenius Yahudilerin mal varlığının hesabını almak için geldiğinde halkı isyana sürükleyen Yahuda'nın oğulları. Bu oğulların isimleri James ve Simon'du ve Alexander onları çarmıha gerilmelerini emretti. Fakat şimdi, Kalkis kralı Herod, Kamydus'un oğlu Yusuf'u baş rahiplikten azletti ve yerine Nebedeu'nun oğlu Ananias'ı getirdi. Ve böylece, Tiberius Alexander'ın yerine Cumanus geldi; ayrıca büyük kral Agrippa'nın kardeşi Herod, Claudius Caesar'ın hükümdarlığının sekizinci yılında hayata veda etti. Geride üç oğlu bıraktı; ilk karısından olan Aristobulus ve kardeşinin kızı Bernice'den olan Bernicianus ve Hyrcanus. Fakat Claudius Caesar, topraklarını genç Agrippa'ya verdi.

3. Yahudi işleri Kureanus'un yönetimi altındayken, Kudüs şehrinde büyük bir kargaşa çıktı ve Yahudilerden birçoğu orada öldü. Ama önce bunun nedenini açıklayacağım. Mayasız ekmek kullanma geleneğimizin olduğu Fısıh bayramı yaklaşırken ve her yerden büyük bir kalabalık bu bayrama toplandığında, Kureanus korktu ki...

Machine Translated by Google

O zaman aralarında bir yenilik girişiminde bulunulacağını düşündü; bu yüzden ordunun bir alayının silahlarını alıp tapınak avlusunda beklemesini, herhangi bir yenilik girişiminin başlaması durumunda bunu bastırmasını emretti; bu, Yahudiye'nin önceki valilerinin bu tür bayramlarda yaptığı şeyden farklı değildi. Ancak bayramın dördüncü gününde, bir asker pantolonunu indirdi ve cinsel organlarını kalabalığa gösterdi; bu da onu görenleri çok kızdırdı ve bu dinsizce hareketin kendilerine değil, Tanrı'ya karşı yapıldığını haykırmalarına neden oldu; hatta bazıları Cumanus'u suçladı ve askerin onun tarafından kışkırtıldığını iddia etti; Cumanus bunu duyunca kendisi de bu tür suçlamalardan oldukça rahatsız oldu; yine de onları bu tür isyankar girişimlerden vazgeçmeye ve bayramda gürültü çıkarmamaya teşvik etti. Fakat onları susturamayınca, çünkü hâlâ ona sitem etmeye devam ediyorlardı, bütün ordunun tüm zırhlarını alıp, daha önce de belirttiğimiz gibi, tapınağı gözetleyen bir kale olan Antonia'ya gelmelerini emretti; fakat kalabalık askerleri orada görünce korktu ve aceleyle kaçtı; fakat çıkış yolları dar olduğu ve düşmanlarının onları takip ettiğini düşündükleri için, kaçış sırasında birbirlerine sıkıştılar ve bu dar geçitlerde çok sayıda kişi ezilerek öldü; gerçekten de bu kargaşada ölenlerin sayısı yirmi binden az değildi. Böylece bir bayram günü yerine, sonunda kederli bir gün geçirdiler; ve hepsi dualarını ve kurbanlarını unutup, ağıt yakmaya ve ağlamaya başladılar; tek bir askerin küstahça yaptığı ahlaksızlık onlara işte bu kadar büyük bir acı getirmişti. (10)

4. Şimdi, ilk yasları bitmeden önce, başlarına başka bir felaket daha geldi; çünkü önceki kargaşayı çıkaranlardan bazıları, şehirden yaklaşık yüz furlong uzaklıktaki ana yolda seyahat ederken, Sezar'ın hizmetkarı Stephanus'u yolculuk halindeyken soyup, üzerindeki her şeyi yağmaladılar; Sezar bunu duyunca hemen asker gönderdi ve onlara çevredeki köyleri yağmalamalarını ve aralarındaki en önemli kişileri zincire vurarak kendisine getirmelerini emretti. Şimdi bu yıkım devam ederken, askerlerden biri o köylerden birinde bulunan Musa'nın kanunlarını ele geçirdi ve orada bulunan herkesin gözü önünde dışarı çıkarıp parçaladı; bunu da küfür ve hakaret dolu sözlerle yaptılar; Yahudiler bunu duyunca...

Machine Translated by Google

Bunu duyunca, kalabalıklar halinde koşarak Cumanus'un bulunduğu Sezariye'ye geldiler ve ondan kendilerinin değil, kanunlarına hakaret edilen Tanrı'nın intikamını almasını rica ettiler; çünkü atalarının kanunlarına bu şekilde hakaret edilirse daha fazla yaşayamayacaklarını söylediler. Bunun üzerine Cumanus, kalabalığın isyana kalkışmasından korkarak ve arkadaşlarının da tavsiyesiyle, kanunlara hakaret eden askerin başının kesilmesini sağlayarak, ikinci kez alevlenmeye hazır olan isyanı durdurdu.

BÖLÜM 6.

Yahudiler ve Samiriler arasında nasıl bir kavga çıktığı ve Claudius'un bu anlaşmazlıklara nasıl son verdiği.

1. Şimdi, aşağıdaki olay üzerine Samaritler ve Yahudiler arasında bir kavga çıktı: Celilelilerin, bayramlarda kutsal şehre geldiklerinde Samaritlerin ülkesinden geçmeleri adetiydi; (11) ve bu sırada, geçtikleri yolda, Samarya ve büyük ovanın sınırlarında bulunan Ginea adında bir köy vardı; bu köye mensup bazı kişiler Celilelilerle savaştı ve birçoğunu öldürdü. Ancak Celilelilerin ileri gelenleri olan bitenden haberdar olunca, Cumanus'a gelip öldürülenlerin intikamını almasını istediler; fakat Samaritler onu parayla ikna ederek bu konuda hiçbir şey yapmamasını sağladılar; Bu durum Celilelileri çok kızdırdı ve Yahudilerin büyük bir kısmını silahlanmaya ve özgürlüklerini geri kazanmaya ikna ettiler; köleliğin kendi başına acı bir şey olduğunu, ancak doğrudan zararlarla birleştiğinde tamamen tahammül edilemez olduğunu söylediler. Başlıca adamları onları yatıştırmaya çalışıp, öldürülenlerin intikamını alması için Kuranus'u ikna etmeye çalışacaklarına söz verdiklerinde, Yahudiler onları dinlemediler, silahlarını alıp, uzun yıllardır dağlarda ikamet eden bir soyguncu olan Dineus'un oğlu Eleazar'ın yardımını istediler ve onun yardımıyla Samaritlerin birçok köyünü yağmaladılar. Kuranus bu eylemlerini duyunca, Sebaste'nin çetesini dört piyade alayıyla birlikte yanına alarak Samaritleri silahlandırdı ve onlara karşı yürüdü.

Machine Translated by Google

Yahudilere saldırdılar, onları yakaladılar ve birçoğunu öldürdüler, büyük bir kısmını da canlı aldılar; bunun üzerine Kudüs'te hem kendilerine gösterilen saygı hem de mensup oldukları aileler bakımından en önde gelen kişiler, işlerin ne kadar ileri gittiğini görür görmez çuval giydiler, başlarına kül yığdılar ve her türlü yolla isyancılara yalvarıp, ülkelerinin tamamen yıkılmasını, tapınaklarının yakılmasını ve kendilerinin, eşlerinin ve çocuklarının köleleştirilmesini (12) gözlerinin önüne sereceklerine , yaptıklarının sonuçlarının bunlar olacağına ve böylece fikirlerini değiştireceklerine, silahlarını atacaklarına, bundan sonra sessiz kalacaklarına ve evlerine döneceklerine ikna ettiler. Bu ikna çabaları onları etkiledi. Böylece halk dağıldı ve soyguncular tekrar güçlerinin olduğu yerlere gittiler; ve bundan sonra tüm Yahudiye soygunlarla istila edildi.

2. Ancak Samaritlerin başı, o sırada Sur'da bulunan Suriye başkanı Ummidius Quadratus'a giderek Yahudileri köylerini ateşe vermek ve yağmalamakla suçladı; ayrıca, yaşadıkları acılardan çok, Romalılara gösterilen bu saygısızlığa kızdıklarını söyledi; eğer bir zarar görmüşlerse, Romalıları yargıç olarak seçmeleri gerektiğini, Romalıları yöneticileri olarak görmedikleri halde hemen böyle bir yıkım yapmamaları gerektiğini belirtti; bu nedenle, istedikleri intikamı almak için ona geldiler. Samaritlerin Yahudilere yönelttiği suçlama buydu. Ancak Yahudiler, bu kargaşa ve çatışmanın sorumlusunun Samaritlerin olduğunu ve öncelikle Cumanus'un onların hediyeleriyle yoldan çıktığını ve öldürülenlerin cinayetini sessizce geçiştirdiğini iddia ettiler; Quadratus bu iddiaları duyunca davayı dinlemeyi erteledi ve Yahudiye'ye geldiğinde, meselenin gerçeği hakkında daha kesin bilgi sahibi olduğunda karar vereceğine söz verdi. Böylece bu adamlar başarısız bir şekilde ayrıldılar. Ancak Quadratus çok geçmeden Samarya'ya geldi ve davayı dinledikten sonra Samaritlerin bu karışıklığın sorumlusu olduğunu düşündü. Fakat Yahudilerden bazılarının bidatler çıkardığı kendisine bildirildiğinde, Cumanus'un esir aldığı kişilerin çarmıha gerilmesini emretti. Oradan, büyüklüğü bakımından bir şehirden farksız olan Lydda adlı bir köye geldi ve orada Samaritlerin davasını ikinci kez dinledi.

Machine Translated by Google

Mahkeme heyetine gitti ve orada bir Samiriyeli'den, Yahudilerin önde gelenlerinden Dortus adında birinin ve onunla birlikte dört kişi daha isyancının, halkı Romalılara karşı isyana teşvik ettiğini öğrendi; Quadratus bu kişilerin idam edilmesini emretti; ancak yine de baş rahip Ananias'ı ve tapınak komutanı Ananus'u zincire vurarak Roma'ya gönderdi ve Claudius Caesar'a yaptıklarının hesabını vermelerini istedi. Ayrıca hem Samiriyelilerin hem de Yahudilerin önde gelen adamlarını, proküratör Cumanus'u ve tribün Ceier'i de İtalya'ya, imparatora göndererek davalarını dinlemesini ve aralarındaki anlaşmazlıkları çözmesini emretti. Ancak Yahudilerin kalabalığının bazı yenilikler yapmaya kalkışacağından korkarak Kudüs şehrine geri döndü; şehri barışçıl bir halde ve ülkelerinin Tanrı'ya adanmış geleneksel bayramlarından birini kutlarken buldu. Bu yüzden onların herhangi bir yenilik girişiminde bulunmayacaklarına inandı ve onları festival kutlamasında bırakarak Antakya'ya geri döndü.

3. Roma'ya gönderilen Cumanus ve Samaritlerin başı, imparator tarafından aralarındaki anlaşmazlıkları savunmak üzere bir gün belirlenmişti. Ancak Sezar'ın azatlı köleleri ve dostları, Cumanus ve Samaritlerin yanında çok gayretliydiler; Yahudilere karşı üstünlük sağlamışlardı, ta ki o sırada Roma'da bulunan genç Agrippa, Yahudilerin önde gelenlerinin inatçı olduğunu görene ve imparatorun karısı Agrippina'ya, kocasını davayı dinlemeye ve adaletine uygun şekilde bu isyanın gerçek faillerini cezalandırmaya ikna etmesi için yalvarana kadar. Bunun üzerine Claudius önceden çok iyi niyetliydi; davayı dinledikten ve Samaritlerin bu kötü işlerin elebaşları olduğunu anladıktan sonra, kendisine gelenlerin öldürülmesini ve Cureanus'un sürgün edilmesini emretti. Ayrıca tribün Celer'in Kudüs'e geri götürülmesini, tüm halkın gözü önünde şehirde sürüklenmesini ve sonra öldürülmesini emretti.

BÖLÜM 7.

FELIX, YAHUDİ BAŞSAVCILIĞINA ATANIR; AYRICA AGRIPPA JUNIOR VE KIZ KARDEŞLERİ HAKKINDA.

Machine Translated by Google

1. Bunun üzerine Claudius, Pallas'ın kardeşi Felix'i Yahudiye işleriyle ilgilenmesi için gönderdi; ve hükümdarlığının on ikinci yılını tamamladığında, Agrippa'ya Filip ve Batanea tetrarklığını verdi ve buna Trachonites ile Abila'yı da ekledi; Abila daha önce Lysanias'ın tetrarklığıydı; ancak dört yıl valilik yaptıktan sonra Chalcis'i ondan aldı. Agrippa bu ülkeleri Sezar'ın hediyesi olarak aldığında, kız kardeşi Drusilla'yı, sünnet olmayı kabul etmesi şartıyla Emesa kralı Azizus ile evlendirdi; çünkü Kral Antiochus'un oğlu Epiphanes, daha önce babasına Yahudi dinine geçeceğine dair söz vermiş olmasına rağmen, şimdi bu sözünü yerine getirmeyeceği için onunla evlenmeyi reddetmişti. Ayrıca Mariamne'yi de, daha önce babası Agrippa tarafından nişanlı olduğu Helcias'ın oğlu Archelaus ile evlendirdi; Bu evlilikten Bernice adında bir kız çocuğu dünyaya geldi.

2. Ancak Drusilla'nın Azizus ile evliliği, kısa bir süre sonra şu olay üzerine bozuldu: Felix Yahudiye valisi iken bu Drusilla'yı gördü ve ona aşık oldu; çünkü gerçekten de güzellik bakımından diğer tüm kadınlardan üstündü; ve ona Simon (13) adında bir arkadaşını gönderdi; o bir Yahudiydi, aslen Kıbrıslıydı ve bir büyücü gibi davranarak onu mevcut kocasını bırakıp kendisiyle evlenmeye ikna etmeye çalıştı; ve eğer onu reddetmezse onu mutlu bir kadın yapacağına söz verdi.

Bu nedenle kötü davrandı ve kız kardeşi Bernice'in kıskançlığından kaçınmak istediği için (çünkü güzelliği yüzünden Bernice tarafından çok kötü muamele görüyordu), atalarının yasalarını çiğnemeye ve Felix ile evlenmeye ikna edildi; ve Felix ondan bir oğul sahibi olunca ona Agrippa adını verdi. Ancak bu genç adamın karısıyla birlikte Titus Caesar döneminde Vezüv Yanardağı'nın (14) yangınında nasıl yok olduğu daha sonra anlatılacaktır. (15)

3. Bernice'ye gelince, kocası ve amcası olan Herod'un [Kalkis kralı] ölümünden sonra uzun süre dul olarak yaşadı; fakat kardeşi [Agrippa, genç] ile zina yaptığı söylentisi yayılınca, Kilikya kralı Poleme'yi sünnet olmaya ve kendisiyle evlenmeye ikna etti; böylece bu iftiraların asılsız olduğunu kanıtlayacağını düşünüyordu; ve Poleme ikna oldu.

Machine Translated by Google

Bunun başlıca sebebi zenginliğiydi. Ancak bu evlilik uzun sürmedi; Bernice, Poleme'yi terk etti ve söylendiği gibi, kötü niyetlerle. Böylece Poleme bu evliliği ve Yahudi dinini hemen terk etti; aynı zamanda Mariamne, Archclaus'u terk etti ve İskenderiye Yahudileri arasında hem ailesi hem de zenginliği nedeniyle en önemli kişi olan Demetrius ile evlendi; ve gerçekten de o zamanlar onların alabarch'ıydı. Bu yüzden ondan olan oğluna Agrippinus adını verdi. Ancak tüm bu ayrıntıları daha sonra daha ayrıntılı olarak ele alacağız. (16)

BÖLÜM 8.

Claudius'un ölümünden sonra Nero'nun hükümete nasıl geçtiği ve ne gibi barbarca şeyler yaptığı; Felix ve Festus'un Yahudiye valileri olduğu dönemde ortaya çıkan soyguncular, katiller ve sahtekarlar hakkında.

1. Şimdi Claudius Caesar, on üç yıl, sekiz ay ve yirmi gün hüküm sürdükten sonra öldü; (17) ve karısı Agrippina tarafından zehirlendiği söylentisi yayıldı. Agrippina'nın babası, Caesar'ın kardeşi Germanicus'tu.
Kocası, Roma şehrinin en saygın kişilerinden biri olan Domitius Aenobarbus'tu; onun ölümünden ve uzun süre dul kalmasından sonra Claudius onu eş olarak aldı. Yanında babasıyla aynı adı taşıyan Domitius adında bir oğlu da vardı. Bundan önce kıskançlık yüzünden karısı Messalina'yı öldürmüştü ve ondan Britannicus ve Octavia adında iki çocuğu olmuştu; en büyük kız kardeşleri ise ilk karısı Pelina'dan olan Antonia idi. Ayrıca Octavia'yı Nero ile evlendirdi; çünkü Sezar onu evlat edindikten sonra ona bu adı vermişti.

2. Fakat Agrippina, Britannicus yetişkinliğe ulaştığında babasının yerine yönetimi devralmasından korktuğu için, prensliği önceden kendi oğlu [Nero] için ele geçirmek istedi; bunun üzerine Claudius'un ölümüne sebep olduğu söylentisi yayıldı.
Bunun üzerine, derhal ordunun generali Burrhus'u, onunla birlikte tribünleri ve en yüksek yetkiye sahip azatlı köleleri, Nero'yu ordu kampına getirmek ve imparator olarak selamlamak üzere gönderdi.
Nero hükümeti ele geçirdikten sonra Britannicus'u görevlendirdi.

Machine Translated by Google

Öyle zehirledi ki, kalabalık bunu fark etmesin; ancak kısa bir süre sonra kendi annesini halk önünde öldürttü, bunu sadece ondan doğduğu için değil, aynı zamanda onun entrikalarıyla Roma İmparatorluğu'nu elde etmesini sağladığı için de bir intikam olarak yaptı. Ayrıca kendi karısı Octavia'yı ve diğer birçok ünlü kişiyi de kendisine karşı komplo kurdukları bahanesiyle öldürdü.

3. Ancak bu konular hakkında daha fazla konuşmaya girmeyeceğim; çünkü Nero'nun tarihini yazan çok sayıda kişi olmuştur; bunlardan bazıları, ondan menfaat sağladıkları için gerçeklerden sapmışlardır; diğerleri ise ona duydukları nefret ve büyük düşmanlık nedeniyle, yalanlarıyla ona karşı o kadar küstahça saldırmışlardır ki, haklı olarak kınanmayı hak etmektedirler. Nero hakkında yalan söyleyenlere de şaşırmıyorum, çünkü yazılarında, onun zamanından önceki olaylara dair tarihin gerçekliğini korumamışlardır; hatta bu olayların failleri, onlardan çok sonra yaşadıkları için, nefretlerini hiçbir şekilde hak etmemişlerdir. Ancak gerçeğe önem vermeyenler, istedikleri gibi yazabilirler; Çünkü onlar bundan zevk alırlar: fakat bizler, hakikati doğrudan hedef edinmiş olanlar olarak, bu girişime yalnızca uzaktan ait olan konulara kısaca değineceğiz, ancak Yahudilerin başına gelenleri büyük bir doğrulukla anlatacağız ve hem çektiğimiz felaketlerin hem de işlediğimiz suçların hesabını vermekten çekinmeyeceğiz. Bu nedenle şimdi kendi meselelerimizin anlatımına geri döneceğim.

4. Çünkü Nero'nun hükümdarlığının ilk yılında, Emesa kralı Azizus'un ölümü üzerine, kardeşi Soemus onun yerine geçti ve Nero, Kalkis kralı Herod'un oğlu Aristobulus'a Küçük Ermenistan'ın yönetimini emanet etti. Sezar ayrıca Agrippa'ya Celile, Taberiye ve Tarikae'nin bir kısmını verdi (18) ve onların kendi egemenliğine boyun eğmelerini emretti. Ona ayrıca Perea'nın bir şehri olan Julias'ı ve çevresindeki on dört köyü verdi.

5. Yahudilerin durumu ise sürekli olarak daha da kötüleşti; çünkü ülke yine soyguncular ve sahtekarlarla dolmuştu, bunlar halkı aldatıyorlardı. Buna rağmen Felix her gün bu sahtekarların ve soyguncuların birçoğunu yakalayıp öldürüyordu. Ayrıca, bir soyguncu çetesi kurmuş olan Dinya'nın oğlu Eleazar'ı da yakaladı.

Machine Translated by Google

Felix bunu hileyle yaptı; çünkü ona hiçbir zarar görmeyeceğine dair güvence verdi ve böylece onu kendisine gelmeye ikna etti; ancak o geldiğinde onu bağladı ve Roma'ya gönderdi. Felix ayrıca baş rahip Jonathan'a da kin besliyordu, çünkü Jonathan, Yahudi işlerini kendisinden daha iyi yönetmesi konusunda sık sık ona öğütler veriyordu; aksi takdirde halk tarafından şikayet edileceğinden korkuyordu, zira Sezar'dan onu Yahudiye valisi olarak göndermesini isteyen kendisiydi. Bu yüzden Felix, Jonathan'dan kurtulmanın bir yolunu buldu, çünkü Jonathan sürekli olarak ona sıkıntı veriyordu; zira bu tür sürekli öğütler, haksızlık yapmaya meyilli olanlar için can sıkıcıdır. Bu nedenle Felix, Jonathan'ın en sadık dostlarından biri olan, Kudüs vatandaşı Doras adında birini, Jonathan'ı öldürmek için soyguncuları ona getirmesi konusunda ikna etti; ve bunu da ona büyük miktarda para vereceğine söz vererek yaptı. Doras teklifi kabul etti ve soyguncuların onu şu şekilde öldürmelerini sağlayacak şekilde işleri ayarladı: Bu soyguncuların bazıları, sanki Tanrı'ya tapınmaya gidiyorlarmış gibi şehre çıktılar, elbiselerinin altında hançerler vardı ve böylece kalabalığın arasına karışarak Jonathan'ı öldürdüler (19) ve bu cinayetin intikamı alınmadığı için soyguncular bundan sonraki festivallerde büyük bir güvenlik içinde şehre çıktılar; ve daha önce olduğu gibi silahlarını gizleyerek ve kalabalığın arasına karışarak kendi düşmanlarından bazılarını öldürdüler ve para karşılığında diğer adamlara hizmet ettiler; ve sadece şehrin uzak bölgelerinde değil, tapınağın kendisinde de başkalarını öldürdüler; çünkü orada insanları öldürme cesaretini gösterdiler, işledikleri dinsizliği düşünmeden. Ve bana öyle geliyor ki, Tanrı'nın bu adamların kötülüğünden duyduğu nefret nedeniyle şehrimizi reddetmesinin sebebi buydu; Tapınağa gelince, artık orada ikamet edecek kadar temiz olmadığını düşündü, Romalıları üzerimize gönderdi ve şehri temizlemek için ateşe verdi; ve felaketlerimizden ders çıkararak bizi daha akıllı kılmak istercesine, karılarımızı ve çocuklarımızı köleliğe mahkum etti.

6. Bu soyguncuların yaptığı işler, şehri her türlü dinsizlikle doldurdu. Ve şimdi bu sahtekârlar ve aldatıcılar, halkı çöle kadar takip etmeye ikna ettiler ve Tanrı'nın takdiriyle gerçekleşecek olan apaçık mucizeler ve işaretler göstereceklerini iddia ettiler. Ve onlara kananların çoğu, aptallıklarının cezasını çekti; çünkü Felix onları geri getirdi ve sonra cezalandırdı.

Machine Translated by Google

Onlara. Dahası, bu sıralarda Mısır'dan (20) Kudüs'e peygamber olduğunu söyleyen biri geldi ve sıradan halka, şehrin karşısında ve beş furlong uzaklıkta bulunan Zeytin Dağı'na kendisiyle birlikte gitmelerini tavsiye etti. Ayrıca, buradan, emriyle Kudüs surlarının nasıl yıkılacağını onlara göstereceğini ve surlar yıkıldığında şehre bu surlardan giriş sağlayacaklarını vaat etti. Felix bu şeylerden haberdar olunca, askerlerine silahlarını almalarını emretti ve Kudüs'ten çok sayıda süvari ve piyade ile Mısırlıya ve onunla birlikte olanlara saldırdı. Ayrıca dört yüzünü öldürdü ve iki yüzünü sağ aldı. Ancak Mısırlı kendisi savaştan kaçtı ve bir daha görünmedi. Ve soyguncular yine halkı Romalılarla savaşa kışkırttılar ve onlara hiç itaat etmemeleri gerektiğini söylediler; Ve kendilerine uymayanların köylerini ateşe verip yağmaladılar.

7. İşte o zaman, Sezariye'de yaşayan Yahudiler ile orada ikamet eden Suriyeliler arasında, vatandaşlara ait ayrıcalıklara eşit hakları konusunda büyük bir isyan çıktı; çünkü Yahudiler, kralları Herod'un Sezariye'nin kurucusu olması ve doğuştan Yahudi olması nedeniyle üstünlük iddiasında bulunuyorlardı. Suriyeliler, Herod hakkında söylenenleri inkar etmediler; ancak Sezariye'nin eskiden Stratos Kulesi olarak adlandırıldığını ve o zamanlar tek bir Yahudi sakininin bile bulunmadığını söylediler. Ülkenin yöneticileri bu karışıklıkları duyunca, her iki taraftan da suçluları yakalayıp kırbaçla dövdüler ve böylece karışıklığı bir süreliğine durdurdular. Ancak zenginliklerine güvenen ve bu nedenle Suriyelileri küçümseyen Yahudi vatandaşlar, onları tekrar kınadılar ve bu tür kınamalarla onları kışkırtmayı umdular. Ancak Suriyeliler, zenginlik bakımından daha aşağıda olsalar da, orada bulunan Roma askerlerinin büyük çoğunluğunun ya Caesarea'lı ya da Sebaste'li olmasından dolayı kendilerini çok değerli görüyorlardı ve bir süre Yahudilere de hakaret dolu sözler sarf ettiler; ve bu durum, sonunda birbirlerine taş atmaya başlayana kadar devam etti ve her iki taraftan da birçok kişi yaralandı ve öldü, ancak yine de Yahudiler galip geldi. Fakat Felix, bu kavganın bir tür savaşa dönüştüğünü görünce, aniden üzerlerine geldi ve Yahudilerden vazgeçmelerini istedi; ve onlar bunu reddedince, silahlarını silahlandırdı.

Machine Translated by Google

Felix askerlerini üzerlerine gönderdi ve birçoğunu öldürdü, daha fazlasını da canlı yakaladı ve askerlerinin, zenginliklerle dolu olan bazı vatandaşların evlerini yağmalamasına izin verdi. Bunun üzerine aralarında daha ılımlı ve yüksek mevkide bulunan Yahudiler kendilerinden korktular ve Felix'ten askerlerine geri çekilme emri vermesini, onları bundan sonra bağışlamasını ve yaptıklarından pişman olmaları için onlara fırsat vermesini istediler; ve Felix bunu yapmaya ikna edildi.

8. Bu sıralarda Kral Agrippa, başrahipliği Fabi'nin oğlu İsmail'e verdi. Ve şimdi başrahipler ile Kudüs halkının önde gelenleri arasında bir isyan çıktı; her biri etrafına en cüretkâr ve bidatçiliğe düşkün adamlardan oluşan bir grup topladı ve onlara önderlik etti; ve birbirleriyle mücadele ettiklerinde, birbirlerine hakaret dolu sözler söyleyerek ve taş atarak bunu yaptılar. Ve onları azarlayacak kimse yoktu; fakat bu düzensizlikler şehirde, sanki hiçbir yönetim yokmuş gibi, ahlaksızca yapıldı. Ve başrahipleri ele geçiren küstahlık (21) ve cüretkarlık o kadar büyüktü ki, rahiplere ait olan ondalıkları almak için hizmetkârlarını harman yerlerine göndermeye cüret ettiler; öyle ki, en yoksul rahipler bile açlıktan öldü. İsyankarların şiddeti, tüm hak ve adaletin önüne bu ölçüde geçti.

9. Porcius Festus, Nero tarafından Felix'in yerine halef olarak gönderildiğinde, Caesarea'daki Yahudi sakinlerinin önde gelenleri Felix'i suçlamak için Roma'ya gittiler; ve Nero, o zamanlar kendisine büyük saygı duyan kardeşi Pallas'ın ısrarcı taleplerine boyun eğmeseydi, Felix kesinlikle cezalandırılırdı. Caesarea'daki iki önde gelen Suriyeli, Nero'nun öğretmeni ve Yunanca mektuplarının sekreteri olan Burrhus'u, Yahudilerin daha önce sahip oldukları vatandaşlık ayrıcalıklarının eşitliğini ortadan kaldırmak için büyük bir para karşılığında ikna ettiler. Böylece Burrhus, talepleri sayesinde imparatordan bu amaçla bir mektup yazılması için izin aldı. Bu mektup, milletimizin başına gelen şu felaketlere sebep oldu; çünkü Caesarea Yahudileri Suriyelilere yazılan bu mektubun içeriğinden haberdar olduklarında, daha öncekinden daha düzensiz oldular ve sonunda bir savaş çıktı.

Machine Translated by Google

10. Festus'un Yahudiye'ye gelişiyle birlikte, Yahudiye soyguncuların saldırısına uğradı; bütün köyler ateşe verildi ve yağmalandı. İşte o zaman, soyguncular olan ve sicarii olarak adlandırılanlar çoğaldı. Pers kılıçlarından (acinacae) çok farklı olmayan, ancak biraz eğri ve Roma oraklarına (sicae) benzeyen küçük kılıçlar kullanıyorlardı ; bu silahlardan dolayı bu soyguncular adlarını aldılar ve bu silahlarla çok sayıda insanı öldürdüler; çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi, Tanrı'ya ibadet etmek için her yerden şehre gelen kalabalıkların arasına karışıp istedikleri kişileri kolayca öldürüyorlardı. Ayrıca sık sık düşmanlarının köylerine silahlarıyla baskın düzenleyip yağmalıyor ve ateşe veriyorlardı. Festus, hem süvarilerden hem de piyadelerden oluşan birlikler göndererek, kendilerine çöle kadar kendisini takip etmeleri halinde içinde bulundukları sefaletten kurtuluş ve özgürlük vaat eden bir sahtekâr tarafından kandırılanların üzerine saldırdı. Buna göre, gönderilen birlikler hem onları kandıran kişiyi hem de onun takipçilerini yok etti.

11. Aynı sıralarda Kral Agrippa, Kudüs'teki kraliyet sarayında, revakın yakınında kendine çok büyük bir yemek odası yaptırdı. Bu saray, Asamoneus'un çocukları tarafından eskiden inşa edilmişti ve bir tepede yer alıyordu; bu da şehri seyretmek isteyenler için son derece hoş bir manzara sunuyordu ve kral da bu manzarayı istiyordu. Kral orada uzanıp yemek yiyebilir ve tapınakta yapılanları izleyebilirdi. Kudüs'ün ileri gelenleri bunu görünce çok rahatsız oldular; çünkü tapınakta yapılanların, özellikle de kurbanlarla ilgili olanların, başkaları tarafından görülmesi ülkemizin kurumlarına ve yasalarına uygun değildi. Bu nedenle, tapınağın iç avlusuna ait olan ve batıya bakan en üstteki binanın üzerine bir duvar ördüler. Bu duvar, inşa edildiğinde sadece saraydaki yemek odasının değil, aynı zamanda Romalıların bayramlarda tapınağı korumak için nöbet tuttukları tapınağın dış avlusuna ait olan batı manastırının da manzarasını engelliyordu. Bu durumdan hem Kral Agrippa hem de özellikle vali Festus çok rahatsız oldular; Festus onlara duvarı tekrar yıkmalarını emretti. Ancak Yahudiler, bu konuda Nero'ya bir elçilik göndermek için izin vermesini rica ettiler; çünkü herhangi bir kısmının bu durumdan etkilenmesi halinde yaşamaya dayanamayacaklarını söylediler.

Machine Translated by Google

Tapınağın yıkılması gerekiyordu; Festus onlara bunu yapmaları için izin verince, baş rahip İsmail ve kutsal hazinenin bekçisi Helcias ile birlikte on önemli adamlarını Nero'ya gönderdiler. Nero onların söylediklerini işitince, (22) yaptıkları şeyi bağışlamakla kalmadı, aynı zamanda inşa ettikleri duvarın ayakta kalmasına da izin verdi.

Bu, dindar bir kadın olan ve Nero'dan bu lütufları isteyen, on elçiye evlerine dönmelerini emreden ancak Helcias ve İsmail'i rehin olarak yanında tutan Nero'nun karısı Poppea'yı memnun etmek için yapıldı. Kral bu haberi duyar duymaz, eski başrahip Simon'un oğlu olan ve Cabi olarak da bilinen Yusuf'a başrahipliği verdi.

BÖLÜM 9.

İLİŞKİN ALBINUS'UN VEKİLİ YAMES'İN ÖLDÜRÜLDÜĞÜ VE AGRIPPA ALTINDA TARAFINDAN İNŞA EDİLEN YAPILARIN DA BELİRTİLDİĞİ BELİRTİLDİ.

1. Ve şimdi Sezar, Festus'un ölümünü duyunca, Albinus'u vekil olarak Yahudiye'ye gönderdi. Fakat kral, Yusuf'u başrahiplikten mahrum etti ve bu makamı Ananus'un oğluna, yani kendisi de Ananus adını taşıyan kişiye verdi. Şimdi rivayete göre bu en büyük Ananus çok şanslı bir adamdı; çünkü Tanrı'ya başrahiplik görevini yerine getiren beş oğlu vardı ve kendisi de uzun zaman önce bu makamın tadını çıkarmıştı ki bu, diğer başrahiplerimizden hiçbirinin başına gelmemişti. Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi, başrahipliği alan bu genç Ananus, mizaç olarak cesur ve çok küstah bir adamdı; ayrıca, daha önce de gözlemlediğimiz gibi, suçluları yargılamada Yahudilerin geri kalanından çok daha katı olan Sadukiler mezhebine mensuptu (23) ; bu nedenle Ananus bu mizaçtayken, şimdi [yetkisini kullanmak için] uygun bir fırsata sahip olduğunu düşündü. Festus ölmüştü ve Albinus henüz yoldaydı; bu yüzden yargıçlar meclisini topladı ve İsa'nın kardeşi, Mesih diye anılan Yakup'u ve diğer bazılarını [ya da arkadaşlarından bazılarını] onların önüne getirdi; ve onları kanunu çiğnemekle suçladıktan sonra, taşlanarak öldürülmeleri için teslim etti: ancak yurttaşlar arasında en adil görünen ve kanunların ihlalinden en çok rahatsız olanlara gelince,

Machine Translated by Google

Yapılanlardan hoşlanmadılar; ayrıca kral [Agrippa]'ya da haber göndererek Ananus'a bir daha böyle davranmaması için emir vermesini istediler, çünkü yaptığı şeyin haklı gösterilemeyeceğini belirttiler; hatta bazıları İskenderiye'den yolda olan Albinus'la da görüşmeye gittiler ve Ananus'un onun izni olmadan bir Sanhedrin toplamasının caiz olmadığını bildirdiler. (24) Bunun üzerine Albinus onların dediklerini yerine getirdi ve Ananus'a öfkeyle bir mektup yazarak onu yaptığı şeyden dolayı cezalandırmakla tehdit etti; bunun üzerine Kral Agrippa, üç ay hüküm sürdükten sonra ondan başrahipliği aldı ve Damneus'un oğlu İsa'yı başrahip yaptı.

2. Albinus Kudüs şehrine gelir gelmez, ülkenin barış içinde kalması için elinden gelen her şeyi yaptı ve Sicarii'lerden birçoğunu yok etti . Ancak başrahip Ananias (25) her geçen gün daha da şanlı hale geldi ve vatandaşların büyük bir beğenisini ve saygısını kazandı; çünkü çok para biriktiriyordu: bu nedenle Albinus'un ve başrahibin [İsa'nın] dostluğunu hediyeler vererek geliştirdi; ayrıca çok kötü olan hizmetkarları vardı, bunlar halkın en cüretkar kesimine katıldılar ve harman yerlerine giderek rahiplere ait ondalıkları zorla aldılar ve bu ondalıkları vermeyenleri dövmekten çekinmediler. Diğer başrahipler de aynı şekilde davrandılar, hizmetkarları da öyle, kimse onları engelleyemedi; Bu yüzden, eskiden bu ondalık vergilerle geçinen rahiplerden bazıları yiyecek kıtlığından öldüler.

3. Fakat şimdi Sicarii'ler , yaklaşmakta olan festivalden hemen önce geceleyin şehre girdiler ve tapınak valisine ait kâtip Eleazar'ı, yani baş rahip Ananus'un [Ananias] oğlunu yakalayıp bağladılar ve yanlarında götürdüler; daha sonra Ananias'a haber göndererek, eğer Albinus'u yakaladıkları on mahkumu serbest bırakmaya ikna ederse kâtibi ona geri göndereceklerini söylediler; böylece Ananias, Albinus'u ikna etmek zorunda kaldı ve isteğini yerine getirdi. Bu, daha büyük felaketlerin başlangıcıydı; çünkü soyguncular sürekli olarak Ananias'ın hizmetkarlarından bazılarını yakalamayı başardılar ve onları canlı yakaladıklarında, kendi Sicarii'lerinden bazılarını kurtarana kadar onları bırakmadılar. Ve onlar

Machine Translated by Google

Sayıları tekrar azımsanmayacak kadar arttı, cesaretlendiler ve tüm ülke için büyük bir bela oldular.

4. Bu sıralarda Kral Agrippa, Sezariye Filipi'yi eskisinden daha büyük hale getirdi ve Nero'nun şerefine ona Neronlas adını verdi. Berytus'ta büyük masraflarla bir tiyatro inşa ettirdiğinde, her yıl sergilenecek gösteriler düzenledi ve bunun için on binlerce [drahma] harcadı; ayrıca halka bol miktarda buğday verdi, aralarında zeytinyağı dağıttı ve tüm şehri kendi bağışladığı heykellerle ve eski ellerden yapılmış orijinal resimlerle süsledi; hatta kendi krallığındaki en süslü şeylerin neredeyse tamamını oraya taşıdı. Bu, tebaası tarafından normalden daha fazla nefret edilmesine neden oldu, çünkü onlara ait olan şeyleri yabancı bir şehri süslemek için almıştı. Ve şimdi Gamaliel'in oğlu İsa, kralın diğerinden aldığı başrahiplik makamında Damneus'un oğlu İsa'nın yerine geçti; bu nedenle başrahipler arasında birbirlerine karşı bir isyan çıktı; Çünkü halkın en cüretkâr kesiminden bir araya geldiler ve sık sık birbirlerine hakaret edip taş atmaya başladılar. Ancak Ananias, zenginliği sayesinde en kolay kabul edenleri kazanarak diğerlerinden daha sert davrandı. Kostobarus ve Saulus da kraliyet ailesinden oldukları için bir sürü kötü ve alçak insanı bir araya getirdiler ve Agrippa ile akrabalıkları sayesinde aralarında itibar kazandılar; ancak yine de halka karşı şiddet uyguladılar ve kendilerinden daha zayıf olanları yağmalamaya çok hazırdılar. Ve o zamandan itibaren şehrimiz büyük ölçüde karışıklığa düştü ve aramızdaki her şey giderek daha da kötüleşti.

5. Fakat Albinus, Gessius Florus'un kendisinin yerine geçeceğini duyunca, Kudüs halkını memnun edecek bir şeyler yapmış gibi görünmek istedi; bu yüzden kendisine en açık şekilde ölüm cezasına layık görünen tüm mahkumları dışarı çıkardı ve buna göre idam edilmelerini emretti. Ancak önemsiz suçlardan hapse atılanlardan para aldı ve onları serbest bıraktı; böylece hapishaneler boşaltıldı, ancak ülke soyguncularla doldu.

6. Şimdi Levililerden (26) ki bunlar bizim kabilemizdendir, ilahi söyleyenlerden kralı bir Sanhedrin toplamaya ve vermeye ikna ettiler.

Machine Translated by Google

Kral, rahiplerin de dahil olduğu cemaatin üyelerinin keten giysiler giymelerine izin verdi; çünkü bunun, kralın yönetiminin dönemine yakışır bir iş olacağını ve böyle bir yeniliğin kendi eseri olarak bir hatırasının olmasını istediklerini söylediler. İstekleri de yerine getirildi; kral, Sanhedrin'e gelenlerin oylarıyla ilahi söyleyenlere bu ayrıcalığı tanıdı ve eski giysilerini çıkarıp istedikleri keten giysileri giymelerine izin verdi; ayrıca bu cemaatin bir kısmı tapınakta hizmet ettiği için, kral onlara istedikleri ilahileri öğrenmelerine de izin verdi. Bütün bunlar ülkemizin yasalarına aykırıydı ve bu yasalar ne zaman çiğnense, cezadan asla kaçınamadık.

7. Tapınak tamamlanmıştı. Halk, on sekiz binden fazla işçinin işsiz olduğunu ve tapınak çevresindeki emekleriyle ekmeklerini kazandıkları halde ücret alamadıkları için yoksulluk içinde olduklarını görünce; Romalılar tarafından götürülmesinden korktukları için orada bulunan hazineleri onlara vermek istemedikleri ve işçilere yiyecek sağlamayı düşündükleri halde, bu hazineleri onlara harcamayı düşündüler; çünkü içlerinden biri sadece bir saat çalışsa bile ücretini hemen alıyordu; bu yüzden onu doğu manastırını yeniden inşa etmeye ikna ettiler. Bu manastır, dış avluya aitti ve derin bir vadide bulunuyordu; duvarları dört yüz arşın uzunluğundaydı ve her bir taşın uzunluğu yirmi arşın, yüksekliği altı arşın olan kare ve çok beyaz taşlardan yapılmıştı. Bu, öncelikle tüm tapınağı inşa eden Kral Süleyman'ın işiydi (27) . Ancak, Claudius Caesar tarafından tapınağın bakımı kendisine emanet edilen Kral Agrippa, herhangi bir binayı yıkmanın kolay, yeniden inşa etmenin ise zor olduğunu ve özellikle bu manastırları yeniden inşa etmenin önemli bir zaman ve büyük miktarda para gerektireceğini düşünerek, dilekçecilerin bu konudaki isteklerini reddetti; ancak şehrin beyaz taşla döşenmesini istediklerinde onları engellemedi. Ayrıca, Gamaliel'in oğlu İsa'yı başrahiplikten mahrum etti ve onu Teofilus'un oğlu Matyas'a verdi; Yahudilerin Romalılarla savaşı onun döneminde başladı.

BÖLÜM 10.

Machine Translated by Google

YÜCE RAHİPLERİN SAYIMI.

1. Şimdi, bu tarihe uygun ve yerinde bir şekilde, baş rahiplerimizden bahsetmenin yerinde olduğunu düşünüyorum; nasıl başladıklarını, bu makama layık olanların kimler olduğunu ve savaşın sonunda kaç tane baş rahip olduğunu anlatacağım. Öncelikle, tarih bize Musa'nın kardeşi Harun'un Tanrı'ya baş rahip olarak hizmet ettiğini ve ölümünden sonra oğullarının hemen onun yerini aldığını ve bu makamın onlardan nesillerine kadar devam ettiğini bildiriyor. Bu nedenle, ülkemizde, Tanrı'nın baş rahipliğini ancak Harun'un soyundan olanların alabileceği, başka bir soydan olanların ise, kral olsalar bile, asla bu baş rahipliği elde edemeyeceği bir gelenek vardır. Buna göre, daha önce bahsettiğimiz Harun'dan, isyancılar tarafından savaş sırasında baş rahip yapılan Fanas'a kadar tüm baş rahiplerin sayısı seksen üçtür; Musa zamanından, çadırın kurulduğu dönemden, halkın Yahudeya'ya gelip Kral Süleyman'ın Tanrı'ya tapınak inşa ettiği zamana kadar, çölde baş rahip olarak görev yapan on üç kişi vardı; çünkü başlangıçta baş rahiplik görevini ömürlerinin sonuna kadar sürdürdüler, ancak daha sonra hayatta oldukları süre boyunca halefleri oldu.

Harun'un iki oğlunun soyundan gelen bu on üç kişi, bu makamı ardı ardına, sırayla aldılar; çünkü yönetim biçimleri önce aristokrasi, sonra monarşi ve üçüncü olarak da kraliyet yönetimiydi. Atalarımızın Musa önderliğinde Mısır'dan ayrıldığı günden, Kral Süleyman'ın Kudüs'te inşa ettiği tapınağın yapımına kadar geçen süre altı yüz on iki yıldır bu on üç başrahibin yönetimini sürdürmüşlerdir. Bu on üç başrahipten sonra, Kral Süleyman'ın günlerinden Babil kralı Nebukadnezar'ın şehre sefer düzenleyip tapınağı yakıp milletimizi Babil'e sürdüğü ve başrahip Yosadek'i esir aldığı güne kadar, Kudüs'te on sekiz başrahip ardı ardına görev yapmışlardır; bu başrahiplerin görev süreleri, Yahudilerin hala kraliyet yönetimi altında olduğu dört yüz altmış altı yıl, altı ay ve on gündür. Ancak Babillilerin elinde yetmiş yıl süren esaretten sonra, Pers kralı Kiros, Yahudileri Babil'den kendi topraklarına geri gönderdi ve onlara tapınaklarını yeniden inşa etme izni verdi; bu sırada Yosadik oğlu İsa, esirler evlerine döndüklerinde onların baş rahibi oldu. Şimdi o ve soyu, toplamda on beş kişiydiler,

Machine Translated by Google

Kral Antiochus Eupator'a kadar, dört yüz on dört yıl boyunca demokratik bir yönetim altındaydılar; daha sonra adı geçen Antiochus ve ordusunun generali Lysias, Menelaus olarak da bilinen Onias'ı başrahiplikten azlettiler ve onu Berea'da öldürdüler; ve [Üçüncü Onias'ın] oğlunu kovarak, yerine Aaron soyundan gelen, ancak Onias'ın ailesinden olmayan Jaeimus'u başrahip olarak atadılar.

Bu nedenle, ölmüş olan Onias'ın yeğeni ve babasıyla aynı adı taşıyan Onias, Mısır'a geldi ve Ptolemy Philometor ve karısı Kleopatra ile dostluk kurarak, Heliopolis bölgesinde Tanrı için inşa ettiği tapınağın baş rahibi olmayı kabul etti; bu tapınak, Kudüs'teki tapınağın bir örneğiydi. Ancak Mısır'da inşa edilen tapınaktan daha önce sık sık bahsetmiştik. Jacimus üç yıl rahiplik yaptıktan sonra öldü ve yerine kimse geçmedi, şehir yedi yıl boyunca baş rahipsiz kaldı. Ancak daha sonra, Makedonyalıları savaşta yendikten sonra, ulusun yönetimini devralan Asamoneus'un oğullarının soyu, yedi yıl boyunca onlara hükmeden Jonathan'ı baş rahip olarak atadı. Ve bir yerde anlattığımız gibi, Trypho'nun hain planıyla öldürüldüğünde, kardeşi Simon baş rahipliği devraldı. Ve damadının ihanetiyle bir ziyafette yok edildiğinde, kendi oğlu Hyrcanus, kardeşinden bir yıl daha uzun süre başrahiplik görevini üstlendikten sonra onun yerine geçti. Bu Hyrcanus bu makamı otuz yıl boyunca sürdürdü ve yaşlı bir adam olarak öldü, tahtı Aristobulus olarak da bilinen Yahuda'ya bıraktı; onun varisi ise kardeşi İskender'di; Yahuda, rahiplik görevini ve kraliyet yetkisini bir yıl boyunca sürdürdükten sonra ağır bir hastalıktan öldü; çünkü bu Yahuda, başına bir yıl boyunca taç takan ilk kişiydi. İskender hem kral hem de başrahip olarak yirmi yedi yıl görev yaptıktan sonra hayata veda etti ve karısı Alexandra'nın onu başrahip olarak atamasına izin verdi; böylece Alexandra başrahipliği Hyrcanus'a verdi, ancak krallığı kendisi dokuz yıl boyunca elinde tuttu ve sonra hayata veda etti. Oğlu Hyrcanus da aynı süre boyunca [ve daha uzun süre değil] başrahiplik görevini sürdürdü; Çünkü karısının ölümünden sonra kardeşi Aristobulus onunla savaştı, onu yendi ve prensliğinden mahrum etti; kendisi hem hükümdar oldu hem de Tanrı'ya baş rahip görevini yerine getirdi. Fakat üç yıl üç ay hüküm sürdükten sonra Pompey ona saldırdı ve sadece Kudüs şehrini zorla ele geçirmekle kalmadı, onu ve çocuklarını da zincire vurdu ve gönderdi

Machine Translated by Google

Onları Roma'ya geri gönderdi. Ayrıca Hyrcanus'a başrahiplik görevini iade etti ve onu ulusun valisi yaptı, ancak taç takmasını yasakladı. Bu Hyrcanus, ilk dokuz yılına ek olarak yirmi dört yıl daha hüküm sürdü; bu sırada Partların generalleri Barzapharnes ve Pacorus, Fırat'ı geçip Hyrcanus ile savaştılar ve onu canlı yakaladılar ve Aristobulus'un oğlu Antigonus'u kral yaptılar; ve Antigonus üç yıl üç ay hüküm sürdükten sonra Sosius ve Herod onu kuşattılar ve yakaladılar; bunun üzerine Antonius onu Antakya'ya getirtip orada öldürttü. Herod daha sonra Romalılar tarafından kral yapıldı, ancak artık Asamoneus ailesinden başrahip atamadı; bunun yerine, Aristobulus'a bu onuru vermesi dışında, seçkin ailelerden olmayan, sadece rahip olan bazı kişileri başrahip yaptı. Çünkü Partlar tarafından esir alınan Hyrcanus'un torunu olan Aristobulus'u yaratıp kız kardeşi Mariarmne'yi eş olarak aldığında, Hyrcanus'u [dedesini] güzel anılarla hatırlayan halkın gönlünü kazanmayı amaçlamıştı.
Ancak daha sonra, hepsinin Aristobulus'a yönelmesinden korkarak onu öldürdü ve bunu da Eriha'da yüzerken boğulmasını sağlayarak yaptı, bu konuyu daha önce anlatmıştık; fakat bu adamdan sonra rahipliği Asamoneus'un oğullarının soyuna asla emanet etmedi. Herod'un oğlu Archelaus da, babası gibi baş rahiplerin atanmasını yaptı, tıpkı daha sonra Yahudiler üzerindeki yönetimi ellerine alan Romalılar gibi.

Buna göre, Herod döneminden Titus'un tapınağı ve şehri ele geçirip yakmasına kadar geçen süre boyunca baş rahiplerin sayısı toplamda yirmi sekizdi; görev süreleri ise yüz yedi yıldı. Bunlardan bazıları Herod ve oğlu Archelaus dönemlerinde halkın siyasi yöneticileriydi; ancak ölümlerinden sonra yönetim aristokrasiye dönüştü ve baş rahiplere ulus üzerinde egemenlik verildi. Baş rahiplerimiz hakkında söylenebilecekler bu kadarla sınırlıdır.

BÖLÜM 11.

Yahudilerin Romalılara karşı silahlanmasını zorunlu kılan vali Florus hakkında. Sonuç.

Machine Translated by Google

1. Şimdi, Nero tarafından Albinus'un yerine halef olarak gönderilen Gessius Florus, Yahudiye'yi bolca sefaletle doldurdu. Aslen Klazomen şehrindendi ve yanında karısı Kleopatra'yı da getirmişti (Nero'nun karısı Poppea ile olan dostluğu sayesinde bu yönetimi elde etmişti), ki o da kötülükte ondan farklı değildi. Bu Florus o kadar kötü ve yetkisini kullanmada o kadar şiddetliydi ki, Yahudiler Albinus'u (nispeten) hayırseverleri olarak gördüler; onlara getirdiği kötülükler o kadar aşırıydı ki. Çünkü Albinus kötülüğünü gizledi ve herkesin bunu öğrenmemesi için dikkatli davrandı; ama Gessius Florus, sanki suçlarını herkese göstermek için özel olarak gönderilmiş gibi, milletimize karşı hiçbir şiddet türünden ve hiçbir haksız cezadan kaçınmadığını gösterişli bir şekilde sergiledi; Çünkü o, acıma duygusuna kapılmayan ve önüne çıkan hiçbir kazançla yetinmeyen biriydi; büyük ya da küçük kazançlara hiç önem vermez, bizzat soyguncularla ortak olurdu. O zamanlar birçok kişi, onu güvenlikleri için gördükleri ve soygunlarında zararsız kalacaklarına güvendikleri için, korkusuzca bu işe girişti; böylece milletin sefaletinin sınırı yoktu; ancak talihsiz Yahudiler, soyguncuların aralarında yarattığı yıkıma dayanamadıklarında, kendi yurtlarını terk edip kaçmak zorunda kaldılar, çünkü dünyanın başka yerlerinde yabancılar arasında [kendi ülkelerinden daha rahat yaşayabileceklerini umuyorlardı]. Bu konuda daha fazla ne söylemem gerekiyor? Çünkü bizi Romalılara karşı silahlanmaya zorlayan Florus'tu; biz de yavaş yavaş yok olmaktansa bir kerede yok olmayı daha iyi bulmuştuk. Bu savaş, Florus'un yönetiminin ikinci yılında ve Nero'nun saltanatının on ikinci yılında başladı. Ancak, hangi eylemleri yapmak zorunda kaldığımızı veya hangi acılara katlanmak zorunda kaldığımızı, Yahudi savaşı hakkında yazdığım kitapları inceleyecek olanlar daha doğru bir şekilde öğrenebilirler.

2. Bu nedenle, Antik Çağlar adlı eserime burada son vereceğim; bu olayların ardından savaşa dair anlatımı yazmaya başlamıştım; ve bu Antik Çağlar, insanın ilk yaratılışından Nero'nun saltanatının on ikinci yılına kadar bize aktarılanları, Yahudilerin hem Mısır'da hem Suriye'de hem de Filistin'de başına gelenleri, Asurlular ve Babillilerden çektiğimiz acıları, Persler ve Makedonların ve onlardan sonra Romalıların bize yaşattığı sıkıntıları içermektedir.

Machine Translated by Google

Bize yüklenen bu durum; sanırım bu tarihi her konuda yeterince doğru bir şekilde yazdığımı söyleyebilirim. İki bin yıllık süre zarfında sahip olduğumuz baş rahipleri saymaya çalıştım; ayrıca krallarımızın ardışıklığını da kaydettim ve eylemlerini ve siyasi yönetimlerini [önemli] hatalar olmadan, hükümdarlarımızın gücünü de anlattım; ve bunların hepsi kutsal kitaplarımızda yazılanlara göre; çünkü bu, bu tarihin başında yapmaya söz verdiğim şeydi. Ve şimdi, kendime yapmayı vaat ettiğim işi o kadar mükemmel bir şekilde tamamladığımı söylemeye cesaret ediyorum ki, ister Yahudi ister yabancı olsun, başka hiç kimse, ne kadar büyük bir isteği olursa olsun, bu kitaplarda yapıldığı kadar doğru bir şekilde bu anlatıları Yunanlılara aktaramazdı.

Milletimden olanlar, Yahudilere ait bilgi konusunda onlardan çok daha üstün olduğumu açıkça kabul ederler; ayrıca Yunan dilini öğrenmek ve Yunanca'nın temel unsurlarını anlamak için de çok çaba sarf ettim, ancak kendi dilimizi konuşmaya o kadar uzun süre alıştım ki, Yunanca'yı yeterince doğru telaffuz edemiyorum; çünkü milletimiz, birçok milletin dilini öğrenen ve böylece konuşmalarını akıcı cümlelerle süsleyenleri teşvik etmez; çünkü bu tür bir yeteneği sadece her türlü özgür insana değil, öğrenmek isteyen hizmetkârlara da özgü bir şey olarak görürler. Ancak, kanunlarımızı tam olarak bilen ve anlamlarını yorumlayabilen kişiye bilge bir adam olarak tanıklık ederler; bu nedenle, bu bilgiyi edinmek için büyük bir sabırla çaba sarf eden birçok kişi olmasına rağmen, hemen emeklerinin karşılığını alanların sayısı iki veya üçten az olmuştur.

3. Ve şimdi, söylediklerimin yanlış olduğunu kanıtlayabilecek veya doğru olduğunu doğrulayabilecek yaşayanlar varken, kendi ailemden ve hayatımın eylemlerinden kısaca bahsetmem belki de sakıncalı bir şey olmaz (28) ; bu açıklamalarla, yirmi kitap ve altmış bin ayetten oluşan bu Eski Eserler'e son vereceğim. Ve Tanrı izin verirse, bu savaştan (29) kısaca bahsedeceğim ve Domitian'ın 13. gününe, yani MS 03 yılına kadar başlarına gelenleri ekleyeceğim; gözlemlediğim kadarıyla, hiç kimse bu konuda ayrıntılı bir şekilde bilgi sahibi olmamıştır; ve biz de, Sezar Domitian'ın saltanatının on üçüncü yılı ve benim hayatımın elli altıncı yılı olan bugüne kadar başımıza gelenlerle ilgili olarak bir daha asla ayrıntılı bilgi sahibi olmuyoruz.

Machine Translated by Google

Ayrıca, Tanrı ve özü hakkındaki Yahudi görüşlerimiz ve yasalarımız hakkında üç kitap yazma niyetim de var; bunlara göre bazı şeylerin yapılmasına izin verildiği, bazılarının ise yasaklandığı nedenleri açıklayacağım.

SON NOT

(1) Burada kopyalarda bir hata veya Josephus'ta bir yanlışlık var; çünkü Kalkis kralı Herod öldükten sonra, yerine Kalkis kralı olarak Agrippa (genç) getirildi ve baş rahipleri atama yetkisi ona aitti; ve Josephus'un başka bir yerde bize bildirdiği gibi, Kudüs yıkılana kadar bu yetkiyi kullandı, bölüm 8, kısım 11; bölüm 9, kısım 1, 4, 6, 7.

(2) Josephus burada monogene kelimesini, yani tek doğmuş oğul kelimesini, Eski ve Yeni Ahit'in de yaptığı gibi, en sevilen oğul anlamında kullanmaktadır; yani, başka bir veya daha fazla oğulun olduğu durumlarda, Yaratılış 22:2; İbraniler 11:17. BI bölüm 13, kısım 1'deki nota bakın.

(3) Burada Nuh'un gemisinin kalıntılarının Josephus zamanında hâlâ var olduğuna inanılması çok dikkat çekicidir. BI bölüm 3, kısım 5'teki nota bakınız.

(4) Josephus, 3., 4. ve 5. bölümlerde, İlahi Takdirin, Adiabene kralı Izates'i ve oğullarını, aksine en güçlü siyasi güdülere rağmen, yerine getirmesi gerektiğini düşündüğü görevi yaparken nasıl dikkatle koruduğunu çok ayrıntılı ve açık bir şekilde gözlemliyor.

(5) Josephus'un burada vaat ettiği Izates ve Helena'nın Kudüs Yahudilerine yaptığı iyiliklerin bu ek anlatımı, sanırım, onun mevcut eserlerinde hiçbir yerde gerçekleştirilmemiştir. Ancak Yahudiye'deki bu korkunç kıtlığın kendisi için, Dr. Hudson'ın buradaki notuna bakın: — "Bu (diyor ki), Agabus'un Elçilerin İşleri 11:28'de önceden bildirdiği, Claudius'un dördüncü kez konsül olduğu zaman meydana gelen kıtlıktır; Claudius'un ikinci kez konsül olduğu ve Cesina'nın meslektaşı olduğu zaman meydana gelen diğer kıtlık değildir, Scaliger'in Eusebius hakkında söylediği gibi, s. 174." Josephus biraz sonra, 5. bölüm, 2. kısım, "Tiberius Alexander, Cuspius Fadus'un yerine proküratör oldu" dediğinde, hemen ardından şunu ekliyor: "Bu proküratörler döneminde Yahudiye'de büyük bir kıtlık oldu." Buradan da anlaşılıyor ki, bu kıtlık bu iki vali döneminde uzun yıllar sürmüştür.

Machine Translated by Google

Fadus, Kral Agrippa'nın ölümünden sonra, yani Claudius'un 4. yılının sonlarına doğru Yahudiye'ye gönderilmişti; bu nedenle Agabus'un önceden bildirdiği bu kıtlık, Valesius'un Eusebius II. 12'de belirttiği gibi, Claudius'un 5., 6. ve 7. yıllarında meydana geldi. Bu kıtlık, kraliçe Helena'nın erzak temini ve anıtı hakkında ayrıca Moses Churenensis'in 144, 145. sayfalarına bakınız; burada notlarda Pausanias'ın onun anıtından da bahsettiği belirtilmiştir.

(6) Dr. Hudson'ın burada belirttiği gibi, taçın dik durması veya koninin ucunun dik olması ayrıcalığının, Ksenofon ve diğerlerinden beri büyük krallara özgü olduğu bilinmektedir.

(7) Izates'in bu davranışı, onun ya bir Yahudi ya da Ebionit bir Hristiyan olduğunun bir işaretidir; ki bu da aslında gerçek Yahudilerden pek farklı değildi. Bkz. bölüm 6, kısım 1. Ancak duaları duyuldu ve içinde bulunduğu o yakın tehlikeden ilahi bir şekilde kurtarıldı.

(8) Adiabene kraliçesi Helena tarafından Kudüs yakınlarında dikilen bu piramitler veya sütunlar, Eusebius tarafından Kiliseler adlı eserinde anılmaktadır.
Dr. Hudson'ın bizi Valesius'un o yerle ilgili notlarına yönlendirdiği Hist. B. II. ch. 12'de de bahsediliyor. Daha önce de belirtildiği gibi, Pausanias tarafından da 2. bölüm, 6. kısımda anılıyorlar. Reland, şu anda Absalom Sütunu olarak adlandırılan yapının bunlardan biri olabileceğini tahmin ediyor.

(9) Fadus'un vali olduğu dönemde, yaklaşık MS 45 veya 46'da ortaya çıkan bu Theudas, vergi toplama döneminde, Cyrenius döneminde veya yaklaşık MS 7'de ortaya çıkan Thendas olamazdı (Elçilerin İşleri 5:36, 37). Daha önceki Theudas'ın kim olduğu için, B. XVII. bölüm 10. kısım 5'teki nota bakınız.

(10) Josephus'ta Yahudi bayramlarında ortaya çıkan bu ve daha birçok kargaşa ve isyan, Yahudi yöneticilerinin Matta 26:5'te söyledikleri "Halk arasında kargaşa çıkmasın diye İsa'yı bayram gününde almayalım" şeklindeki ihtiyatlı yaklaşımlarını göstermektedir; Reland'ın bu konuda yaptığı gibi. Josephus da aynı şeyi, Savaş Hakkında, 4. bölüm, 3. kısım'da belirtmektedir.

(11) Dr. Hudson'ın haklı olarak belirttiği gibi, Celilelilerin Yahudiye ve Kudüs'e giderken Samarya ülkesinden sürekli geçmeleri, İncillerdeki aynı amaca yönelik çeşitli pasajları açıklamaktadır. Bkz. Luka

Machine Translated by Google

17:11; Yuhanna 4:4. Ayrıca Josephus'un kendi Hayatı'nın 52. bölümüne bakın; orada bu yolculuğun üç gün süreceği belirtilmiştir.

(12) Kurtarıcımız, Yahudilerin İncil'i reddetmelerinin, diğer felaketlerin yanı sıra, şu üç felaketi de getireceğini önceden bildirmişti; ki burada kendileri de bu üç felaketin, mevcut kargaşa ve isyanlarının sonuçları olacağını beklediklerini gösteriyorlar: ülkelerinin tamamen yıkılması, tapınaklarının yakılması ve kendilerinin, eşlerinin ve çocuklarının köleleştirilmesi. Bkz. Luka 21:6-24.

(13) Felix'in arkadaşı olan, Kıbrıs doğumlu bir Yahudi olan bu Simon, sihirbaz gibi davransa ve yeterince kötü biri gibi görünse de, bazılarının varsaymaya hazır olduğu gibi, Elçilerin İşleri 8:9, vb.'deki ünlü sihirbaz Simon olamaz. Elçilerin İşleri'nde adı geçen bu Simon, aslında bir Yahudi değil, Samarya ülkesindeki Gittae kasabasından bir Samiriyeliydi; bunu bize Elçilerin Anayasaları VI. 7, Clement'in Tanımaları II. 6 ve kendisi de Samarya ülkesinde doğmuş olan Justin Martyr'ın Savunması I. 34 bildirmektedir. Ayrıca, yukarıda adı geçen yazarların bize güvence verdiği gibi, eski Yahudi sapkınlıklarının değil, ilk putperest sapkınlıkların yazarıydı. Bu yüzden onu diğerinden farklı bir kişi olarak varsayıyorum. Bunu yalnızca Josephus'un onun Kıbrıslı bir Yahudi olduğu konusunda yanlış bilgilendirilmediği varsayımı üzerine söylüyorum; Aksi takdirde, zaman, isim, meslek ve her ikisinin de kötülüğü, onları aynı kişi olarak görmeye güçlü bir şekilde yönlendirirdi. Josephus'un burada bize bildirdiği gibi, Agrippa junior'ın kız kardeşi ve Aziz Luka'nın Elçilerin İşleri 24:24'te bize bildirdiği gibi bir Yahudi olan Drusilla'ya gelince, Josephus'un bahsettiği Simon onu eski kocası, Emesa kralı, din değiştiren Azizus'u terk edip Yahudiye'nin putperest valisi Felix ile evlenmeye ikna etmişti; Tacitus, Tarih V. 9'da onun putperest olduğunu varsayar; ve Aziz Luka ve Josephus'un aksine, Antonius ve Kleopatra'nın torunudur. Şimdi Tacitus, Yahudiye'deki Yahudiler ve Agrippa junior'ın kız kardeşiyle ilgili bir konuda, hem zaman hem de yer bakımından bu Yahudi yazarların ikisiyle de karşılaştırılamayacak kadar uzakta yaşamıştır; Agrippa Josephus'un kendisi de bu kız kardeşi çok iyi tanıyordu. Tacitus'un, Suetonius'un Claudius, bölüm 28'de belirttiği gibi, toplamda üç karısı veya kraliçesi olan bu Felix'in bir zamanlar Antonius'un torunlarından biriyle evlendiğini bize bildirmesi muhtemelen doğrudur.

Machine Translated by Google

Kleopatra; ve içlerinden birinin adının Drusilla olduğunu öğrenince, onu adını bilmediği diğer karısıyla karıştırdı.

(14) Vezüv'ün bu patlaması, tarihte sahip olduğumuz en büyük patlamalardan biriydi. Bianchini'nin bu Vezüv ve yedi büyük patlaması hakkındaki ilginç ve önemli gözlemlerine bakın; kalıntıları vitrifiye olmuş ve yer altında birçok farklı katmanda hâlâ mevcut, ta ki kazıcılar tufan öncesi sulara ulaşana kadar, orantılı aralıklarıyla, tufanın en kesin kronolojimize göre Hristiyanlık öncesi dönemden iki bin beş yüz yıldan fazla önce olduğunu ima ediyor.

(15) Bu artık eksik.

(16) Bu da artık eksik.

(17) Claudius'un saltanatının bu süresi, Dr. Dio ile uyumludur. Hudson burada şunu belirtiyor; ayrıca Nero'nun adının, başlangıçta L. Domitius Aenobarbus iken, Claudius onu evlat edindikten sonra Nero Claudius Caesar Drusus Germanicus olduğunu da belirtiyor. Dr. Hudson'ın bize bildirdiğine göre, bu Soleus [kendi Hayatı, bölüm 11, ayrıca] Dio Cassius ve Taeims tarafından da aktarılmıştır.

(18) Bu, Josephus'un kendi Hayatı'nda başka yerlerde sık sık anlattığı, Tibetlilerin, Taricheae'nin ve Gamala'nın, savaşın patlak vermesi üzerine Pistus'un oğlu Justus Yahudiler için ele geçirene kadar bu Agrippa'nın (genç) yönetimi altında olduğu yönündeki anlatımlarıyla örtüşmektedir.

(19) Bu hain ve barbarca cinayet, kötü vali Felix'in entrikasıyla iyi baş rahip Jonathan'ın öldürülmesi, Sicarii veya haydutlar tarafından yapılan sonraki cinayetlerin doğrudan sebebi ve Josephus'un burada varsaydığı gibi Yahudi ulusunun daha sonraki korkunç zulümlerinin ve sefaletlerinin büyük bir nedeniydi; bu ulusun korkunç yıkımının doğrudan sebebi olarak sergilediği büyük kötülük üzerine yaptığı mükemmel yansıma, her Yahudi ve her Hristiyan okuyucunun dikkatini hak etmektedir.
Ve yakında Yahudi baş rahiplerinin kataloğuna geleceğimiz için, Reland ile birlikte bu Jonathan'ı da aralarına eklemek ve Josephus'tan alınan son yirmi sekiz baş rahibin özel kataloğunu yazıya dökmek ve Büyük Herod tarafından atanan Ananelus ile başlamak yerinde olabilir. Bkz. Antiq. B. XV. bölüm 2. kısım 4 ve oradaki not.

Machine Translated by Google

1. Ananelus.
2. Aristobulus.
3. Fabus'un oğlu İsa.
4. Boethus'un oğlu Simon.
5. Teofilt'in oğlu Marthias.
6. Boethus'un oğlu Joazar.
7. Boethus'un oğlu Eleazar.
8. İsa, Sic.'in oğlu.
9. [Annas veya] Ananus, Şit'in oğlu.
10. Fabus'un oğlu İsmail.
11. Ananus'un oğlu Eleazar .
12. Camithus'un oğlu Simon.
13. Josephus Kayafa, Ananus'un damadı .
14. Ananus'un oğlu Yonatan .
15. Teofilus, onun kardeşi ve Ananus'un oğlu.
16. Boethus'un oğlu Simon.
17. Jonathan'ın kardeşi ve Ananus'un oğlu Matthias.
18. Aljoneus.
19. Kamydus'un oğlu Yusufus.
20. Nebedeus'un oğlu Ananias.
21. Jonathan.
22. Fabi'nin oğlu İsmail.
23. Simon'un oğlu Yusuf Cabi.
24. Artanus'un oğlu Ananus.
25. Damnetas'ın oğlu İsa.
26. Gamaliel'in oğlu İsa.
27. Teofilus'un oğlu Matyas.
28. Samuel'in oğlu Phannias.

Bu listede yaklaşık ortalarda adı geçen Ananus ve Yusuf Kayafas'a gelince, bunlar dört İncil'de de sıkça adı geçen Annas ve Kayafas'tan başkası değildir; ve Nebedeus'un oğlu Ananias, Elçilerin İşleri 24'te Aziz Pavlus'un kendi davasını savunduğu baş rahip idi.

(20) Bu Yahudi sahtekârlar ve sahte peygamberler ile Yahudilerin daha birçok durumu ve sefaleti, ta ki tamamen yok olana kadar önceden bildirilmişti.

Machine Translated by Google

Kurtarıcımız aracılığıyla, bkz. Peygamberliğin Lit. Tamamlanması, s. 58-75. Bu Mısırlı sahtekar ve takipçilerinin sayısı hakkında, bkz. Elçilerin İşleri 21:38, Yusuf'ta.

(21) Buradaki kötülük çok özel ve olağanüstüydü; baş rahiplerin, kardeşleri olan rahipleri öyle ezmeleri ki, en yoksullarını açlıktan ölüme terk etmeleri. Benzer bir durumu birazdan, 9. bölüm, 2. kısım'da görebilirsiniz. Bu tür ölümcül suçlar, her çağda hem din adamlarında hem de halk arasında görülen açgözlülük ve tiranlıktır.

(22) Burada, Nero'nun hükümdarlığının ilk beş yılında Yahudilere karşı gösterdiği yumuşaklık ve iyiliğin, antik çağda çok ünlü olan önemli bir örneğini görüyoruz; belki bir başkasını Josephus'un Hayatı'nın 3. bölümünde; ve üçüncüsünü, burada çok farklı bir nitelikte olsa da, hemen öncesindeki 9. bölümde buluyoruz. Ancak, bu cömert iyiliklerin her ikisi de, dindar bir kadın olan ve belki de özel olarak Yahudiliğe geçen kraliçesi Poppea tarafından Nero'dan elde edilmişti ve bu nedenle tamamen Nero'nun kendi iyiliğinden kaynaklanmıyordu.

(23) Bu nedenle, Sadukilerin Josephus zamanında baş rahipler olabileceği ve bu Sadukilerin genellikle çok sert ve acımasız yargıçlar olduğu, Ferisilerin ise çok daha yumuşak ve merhametli olduğu açıkça görülmektedir; bu durum, Reland'ın bu yer hakkındaki notunda ve Josephus'un Hayatı, bölüm 31'de verdiği örneklerden ve Yeni Ahit'ten, Josephus'un kendisinden ve hahamlardan alınanlardan anlaşılmaktadır; ayrıca Josephus'un tüm eserlerinde bu baş rahipten sonra herhangi bir Sadukiye rastlamıyoruz.

(24) Adil Yakup'un bu mahkumiyeti ve nedenleri ile onun çok sonra ölmesi hakkında, bkz. Prim. Christ. Revived, cilt III. bölüm.
43-46. Sanhedrin, Kurtarıcımızı kınadı, ancak Roma valisinin onayı olmadan onu öldüremedi; bu nedenle Ananias ve sanhedrini de burada daha fazlasını yapamadı, çünkü bu Yakup'u öldürmek için Albinus'un onayını hiçbir zaman alamadılar.

(25) Bu Ananias, benim anladığım kadarıyla Nebedeus'un oğlu değildi, aksine katalogda dokuzuncu sırada yer alan ve uzun süre baş rahip olarak kabul edilen Annas veya yaşlı Ananus olarak adlandırılan kişiydi; ve damadı Kayafas'ın yanı sıra, kendisinden sonra beş oğlu daha baş rahip olmuştu ki bunlar önceki katalogda 11, 14, 15, 17, 24 numaralı kişilerdi. Ayrıca,

Machine Translated by Google

Josephus'un burada Annas veya Ananias hakkında söylediklerini biraz geçelim; kendisi çocuklarından çok önce baş rahipti; Seth'in oğluydu ve önceki katalogda 9 numara altında ilk baş rahip olarak geçiyor. Quirinus tarafından atanmış ve 10. sıradaki İsmail'e kadar yaklaşık yirmi üç yıl boyunca bu görevi sürdürmüştür. Baş rahipliğinin bu uzun süresi, damadının ve kendi beş çocuğunun ardıllığıyla birleşince onu bir tür sürekli baş rahip yapmıştır ve belki de önceki baş rahiplerin unvanlarını daha sonra da korumalarının sebebi olmuştur; çünkü sanırım ondan önce böyle bir şeye pek rastlanmaz.

(26) Levililerden bazılarının, tapınakta Tanrı'ya ilahiler söylerken rahip kıyafetlerini giymek için yaptıkları bu küstahça talep, büyük olasılıkla kibirli baş rahiplerin kardeşleri olan rahipleri içine düşürdükleri büyük bunalım ve aşağılamadan kaynaklanıyordu; bunun için bkz. bölüm 8, kısım 8 ve bölüm 9, kısım 2.

(27) Süleyman'ın bu manastırları hakkında, tapınağın açıklamasına bakın, bölüm. 13. Josephus'un sözlerine göre, vadinin dibinden inşa edilmiş gibi görünüyorlar.

(28) Cildin başındaki Hayat bölümüne bakın.

(29) Josephus'un burada Tanrı izin verirse yapmayı planladığı şeyi, Yahudi Savaşı'nın özetini halka tekrar sunmak olduğunu beyan etmesi, bunu yapıp yapmadığını başka yerlerde duyacaktır. Bu niyetinin sebeplerinden bazıları, nispeten gençken ve Yahudi antik çağlarına şimdi olduğundan daha az aşina olduğu dönemde yazdığı, yedi kitaptan oluşan Savaşın ilk ikisinde yaptığı birçok hatanın farkında olması olabilir; bu özette, kendisinin ve başkalarının onun tarafından yazıldığını söylediği, ancak mevcut eserlerinde bulunmayan birçok pasajı bulmayı umabilirdik. Bununla birlikte, başka yerlerde yazdıklarına yaptığı birçok atıf ve kendi hatalarının çoğu, Yahudi Savaşı'nın bu özetine giremeyecek kadar eski zamanlara ait olduğundan; ve kendisi de dahil olmak üzere, eserlerinde mevcut olmayan şeyleri alıntılayanların hiçbiri böyle bir özeti asla alıntılamadığından; Sanırım onun hiç böyle bir eser yayınlamadığını varsaymak zorundayım; yani kendi Hayatı'ndan ayrı olarak, yazılı bir eserden bahsediyorum.

Machine Translated by Google

Josephus'un bu Eski Eserler'in ek bölümü olarak kendi başına yazdığı ve bu Eski Eserler'in tamamlanmasından en az yedi yıl sonra yazdığı da bana öyle geliyor. Ayrıca, Josephus'un burada bahsettiği ve kamuoyu için de tasarladığı diğer eseri, yani Tanrı ve özü ile Yahudi yasaları hakkındaki üç veya dört kitabı, Yahudilere bazı şeylerin neden izin verildiğini ve bazılarının neden yasaklandığını anlatan eserleri de yayınladığını sanmıyorum; bu sonuncusu, Josephus'un bu Eski Eserler'in önsözünün sonunda, Tanrı izin verirse, yayınlayacağına söz verdiği eserle aynı gibi görünüyor; ve bunların hiçbirini yayınladığını da sanmıyorum. Saraydaki tüm dostlarının, Vespasian, Titus ve Domitian'ın ölümü ve hiç tanımadığı kişilerin, yani Nerva ve Trajan'ın tahta geçmesi, Roma'dan Yahudiye'ye taşınması ve ardından gelen olaylar, bu niyetlerini kolayca sekteye uğratabilir ve bu eserlerin yayınlanmasını engelleyebilir.

Machine Translated by Google

Flavius Josephus'un Hayatı

1. Soyundan geldiğim aile soylu olmayan bir aile değildir, aksine her zaman rahiplerden gelmiştir; ve çeşitli halklar arasında soyluluğun farklı bir kökeni olduğu gibi, bizde de rahiplik makamına sahip olmak, bir ailenin ihtişamının göstergesidir. Şimdi, ben sadece genel olarak bir rahip ailesinden değil, yirmi dört (1) soydan ilkinin soyundan geliyorum; ve aramızda her soydan bir aile ile diğer aile arasında önemli bir fark olduğu gibi, ben de o ilk soydan baş ailedenim; hatta annem sayesinde kraliyet kanındanım; çünkü bu ailenin türediği Asamoneus'un çocukları uzun süre hem baş rahiplik makamına hem de krallık makamına sahiptiler. Buna göre atalarımı sırayla yazacağım. Büyükbabamın babasının adı Simon'du, sonuna Psellus eklenmişti: Başrahip Simon'un oğluyla aynı dönemde yaşadı; bu başrahip, tüm başrahiplerin ilki olan Hyrcanus'tu. Bu Simon Psellus'un dokuz oğlu vardı, bunlardan biri Matthias, diğer adıyla Ephlias'tı: Başrahip Jonathan'ın kızıyla evlendi; Jonathan, başrahip Asamoneus'un ilk oğluydu ve aynı zamanda başrahip Simon'un da kardeşiydi. Bu Matthias'ın Matthias Curtus adında bir oğlu vardı ve bu, Hyrcanus'un hükümdarlığının ilk yılında doğdu: Oğlunun adı Joseph'ti ve Alexandra'nın hükümdarlığının dokuzuncu yılında doğdu: Oğlu Matthias, Archclaus'un hükümdarlığının onuncu yılında doğdu; ben de Caius Caesar'ın hükümdarlığının ilk yılında Matthias'tan doğdum. Üç oğlum var: En büyüğü Hyrcanus, Vespasian'ın hükümdarlığının dördüncü yılında doğdu, Justus yedinci yılında, Agrippa ise dokuzuncu yılında doğdu. Böylece , kamu kayıtlarında (2) tarif edildiği gibi bulduğum ailemin soyağacını yazdım ve böylece beni [daha düşük bir kökendenmişim gibi] iftira edenlere veda ediyorum.

2. Babam Matyas, sadece soyluluğuyla değil, dürüstlüğüyle de büyük bir saygınlığa sahipti ve en büyük şehrimiz Kudüs'te çok iyi bir üne sahipti. Ben de, hem babam hem de annemden öz kardeşim olan Matyas adındaki kardeşimle birlikte büyüdüm; öğrenimimde büyük ilerleme kaydettim ve hem güçlü bir hafızaya hem de iyi bir anlayışa sahip olduğum görüldü. Dahası, çocukken ve yaklaşık olarak

Machine Translated by Google

On dört yaşımdayken, öğrenmeye olan sevgimden dolayı herkes tarafından övülüyordum; bu nedenle, şehrin baş rahipleri ve ileri gelenleri, kanunun noktalarının doğru anlaşılması hakkındaki görüşümü öğrenmek için sık sık yanıma geliyorlardı. On altı yaşıma yaklaştığımda ise, aramızda bulunan çeşitli mezhepleri düzene sokmaya karar verdim. Bu mezhepler üç tanedir: Birincisi Ferisiler, ikincisi Sadukiler ve üçüncüsü Essenler mezhebidir, bunu size sık sık anlatmıştık; çünkü hepsini bir kez tanırsam en iyisini seçebileceğimi düşündüm; bu yüzden zorlu bir hayata razı oldum, büyük zorluklar çektim ve hepsinin üstesinden geldim. Sadece bu zorluklarla da yetinmedim; Fakat bana, adı Banus olan birinin çölde yaşadığı, ağaçlarda yetişenlerden başka giysi giymediği, kendi kendine yetişenlerden başka yiyecek yemediği ve iffetini korumak için gece gündüz sık sık soğuk suda yıkandığı bildirildiğinde, ben de onu bu konularda taklit ettim ve onunla üç yıl kaldım. (3) Böylece arzularımı gerçekleştirdikten sonra, on dokuz yaşında şehre geri döndüm ve Yunanlıların Stoacılar olarak adlandırdığı, Ferisiler mezhebinin kurallarına göre davranmaya başladım.

3. Fakat yirmi altıncı yaşımdayken, Roma'ya bir yolculuk yaptım ve bu, şimdi anlatacağım olayla ilgiliydi. Felix Yahudiye valisi iken, tanıdığım ve çok saygın kişiler olan bazı rahipler vardı; onları küçük ve önemsiz bir olay yüzünden zincire vurmuş ve davalarını Sezar'ın huzurunda savunmaları için Roma'ya göndermişti. Bunların kurtuluşunu sağlamak istiyordum, özellikle de sıkıntıları altında bile Tanrı'ya karşı dindarlıklarını unutmadıklarını, incir ve fındıkla geçindiklerini öğrendiğim için. (4) Bu nedenle, denizde birçok tehlike atlatarak Roma'ya geldim; çünkü gemimiz Adriyatik Denizi'nde battığı için, içinde yaklaşık altı yüz kişi olan bizler, (5) bütün gece canımızı kurtarmak için yüzdük; Günün ilk ışıklarıyla birlikte, bir Sirene gemisini gördüğümüzde, ben ve toplam seksen kişi, Tanrı'nın takdiriyle, diğerlerinin önüne geçtik ve diğer gemiye alındık. Böylece kurtulup İtalyanların Puteoli dediği Dieearchia'ya vardığımda, tiyatro oyuncusu ve Nero tarafından çok sevilen, ancak doğuştan Yahudi olan Aliturius ile tanıştım;

Machine Translated by Google

Ve bu ilgisi sayesinde Sezar'ın karısı Poppea'nın dikkatini çekti ve mümkün olan en kısa sürede rahiplerin serbest bırakılması için ondan ricada bulundu. Bu iyiliğin yanı sıra Poppea'dan birçok hediye de aldıktan sonra eve döndüm.

4. Ve şimdi, yeniliklerin çoktan başladığını ve Romalılara karşı bir isyan umuduyla çok sayıda kişinin büyük bir coşku içinde olduğunu fark ettim. Bu nedenle, bu kargaşa çıkaran kişilere bir son vermeye çalıştım ve onları fikirlerini değiştirmeye ikna ettim; gözlerinin önüne kime karşı savaşacaklarını koydum ve onlara sadece savaş becerisi bakımından değil, aynı zamanda şans bakımından da Romalılardan aşağı olduklarını söyledim; ve aceleci bir şekilde ve en aptalca biçimde, ülkelerine, ailelerine ve kendilerine en korkunç felaketlerin tehlikesini getirmemelerini rica ettim. Ve bunu şiddetli bir şekilde söyledim, çünkü böyle bir savaşın sonunun bizim için çok talihsiz olacağını öngördüm. Ama onları ikna edemedim; çünkü umutsuz insanların çılgınlığı benim için çok ağırdı.

5. O zaman, bu şeyleri bu kadar sık tekrarlayarak, düşmanlarımızın safında olduğum izlenimini verip, onların nefretini ve şüphelerini üzerime çekmekten ve Antonia'yı (kaleyi) ele geçirmiş oldukları için öldürülme tehlikesine düşmekten korktum; bu yüzden tapınağın iç avlusuna çekildim. Ancak Manahem ve soyguncu çetesinin başı öldürüldükten sonra, baş rahipler ve Ferisilerin başı arasında kaldığımda tekrar tapınaktan çıktım. Fakat halkı silahlanmış halde görünce, ne yapacağımızı bilmeden ve isyancıları durduramazken, büyük bir korkuya kapıldık.

Ancak tehlike doğrudan üzerimizde olduğu için, onlarla aynı fikirdeymiş gibi davrandık, sadece şimdilik sessiz kalmalarını ve düşmanın gitmesine izin vermelerini tavsiye ettik; yine de Gessius'un [Florus] yakında büyük kuvvetlerle geleceğini ve böylece bu isyankar faaliyetlere son vereceğini umuyorduk.

6. Fakat o gelip savaşınca yenildi ve onunla birlikte olanların çoğu öldü. Gessius'un [Cestius ile birlikte] aldığı bu utanç, tüm milletimizin felaketi oldu; çünkü savaşa düşkün olanlar bu başarıyla o kadar kibirlendiler ki...

Machine Translated by Google

Romalıları nihayet fethetme umudu. Bu savaş için başka bir fırsat daha yaratıldı; o da şuydu: Suriye'nin komşu şehirlerinde yaşayanlar, aralarında yaşayan Yahudileri, eşleri ve çocuklarıyla birlikte yakalayıp öldürdüler; çünkü onlara karşı en ufak bir şikayet sebebi bile yoktu; zira Romalılara karşı herhangi bir yenilik veya isyan girişiminde bulunmamışlar, Suriyelilere karşı da herhangi bir nefret veya hainlik belirtisi göstermemişlerdi. Fakat İskitpolis sakinlerinin yaptığı şey, hepsinden daha dinsiz ve en ağır suçtu; (6) çünkü Yahudiler düşmanları dışarıdan üzerlerine geldiğinde, aralarındaki Yahudileri kendi yurttaşlarına karşı silahlanmaya zorladılar ki bu bizim yapmamızın caiz olmadığı bir şeydir; (7) ve onların yardımıyla kendilerine saldıranlarla savaşa girip onları yendikten sonra, bu zaferden sonra bu yurttaşlarına ve müttefiklerine verdikleri güvenceleri unutup, sayıları on binlerce [13.000] olanların hepsini öldürdüler. Şam'da yaşayan Yahudiler de benzer sefaletlere maruz kaldılar. Ancak Yahudi savaşı kitaplarında bu olaylar hakkında daha doğru bir anlatım verdik. Şimdi bunlardan sadece okuyucularıma Yahudilerin Romalılarla olan savaşının gönüllü olmadığını, çoğunlukla zorunluluktan dolayı bu savaşa girmek zorunda kaldıklarını göstermek için bahsediyorum.

7. Gessius yenildikten sonra, daha önce de belirttiğimiz gibi, Kudüs'ün önde gelen adamları, soyguncuların ve isyancıların bol miktarda silaha sahip olduğunu görerek ve silahsız kaldıkları sürece düşmanlarına boyun eğmekten korkarak (ki bu daha sonra da gerçekleşti); ve tüm Celile'nin henüz Romalılara karşı isyan etmediğini, bir kısmının hala sakin olduğunu öğrendikten sonra, oradaki kötü adamları silahlarını bırakmaya ikna etmek ve onlara şu dersi vermek için beni ve mükemmel karakterli iki rahibi, Joazar ve Judas'ı gönderdiler: Bu silahların, milletin en cesur adamları için saklanmasının (orada tutulmasından) daha iyi olduğunu; çünkü en iyi adamlarımızın her zaman geleceğe karşı silahlarını hazır tutmaları gerektiğine karar verildiğini, ancak yine de Romalıların ne yapacağını beklemeleri gerektiğini öğrettiler.

8. Bu talimatları aldıktan sonra Celile'ye geldim ve Sepphoris halkının ülkeleri yüzünden büyük bir acı içinde olduğunu gördüm.

Machine Translated by Google

Galilealıların, Romalılarla olan dostlukları ve Suriye başkanı Cestius Gallus ile ittifak kurmaları nedeniyle şehri yağmalamaya karar verdiklerini biliyordum. Ancak ben onları korkularından kurtardım ve halkı onlara karşı nazik davranmaya ikna ettim; Gessius'un yanında bulunan ve Fenike'nin bir şehri olan Dora'daki rehinelerine istedikleri sıklıkta haber göndermelerine izin verdim; yine de Tiberias halkının hâlâ silahlanmaya hazır olduğunu gördüm ve bu da şu olayda oldu:

9. Bu şehirde üç hizip vardı. Birincisi, saygın ve ağırbaşlı kişilerden oluşuyordu; bunların başında Julius Capellus vardı. O ve tüm arkadaşları, Miarus oğlu Herod, Gamalus oğlu Herod ve Compsus oğlu Compsus; (Compsus'un kardeşi Crispus, bir zamanlar büyük kral [Agrippa] (8) döneminde şehrin valisiydi ve Ürdün'ün ötesinde kendi topraklarındaydı;) adı geçen tüm bu kişiler, şehrin o zaman Romalılara ve krala bağlılığını sürdürmesi konusunda tavsiyede bulundular. Ancak oğlu Justus tarafından yönlendirilen Pistus bu karara razı olmadı; aksi takdirde kendisi doğal olarak iyi ve erdemli bir karaktere sahipti. İkinci hizip ise en aşağılık kişilerden oluşuyordu ve savaşa kararlıydı. Ancak üçüncü hizbin başı olan Pistus'un oğlu Justus, savaşa girmek konusunda tereddütlüymüş gibi davransa da, aslında yenilikçiliğe çok istekliydi; zira olayların değişmesiyle iktidarı ele geçireceğini düşünüyordu. Bu nedenle onların ortasına girdi ve kalabalığa "Tiberias şehrinin her zaman Celile'nin bir şehri olduğunu ve onu inşa eden tetrark Herod döneminde en önemli yeri aldığını ve Sepphoris şehrinin Tiberias şehrine bağlı olmasını emrettiğini; bu üstünlüğü baba Agrippa döneminde bile kaybetmediklerini, hatta Felix Yahudiye valisi olana kadar koruduklarını" anlatmaya çalıştı. Ancak onlara, şimdi talihsiz bir şekilde Nero tarafından Agrippa'ya hediye edildiklerini ve Sepphoris'in Romalılara teslim olmasıyla Celile'nin başkenti haline geldiğini ve kraliyet kütüphanesi ile arşivlerin artık onlardan alındığını söyledi. Kral Agrippa'ya karşı bunları ve daha pek çok şeyi söyledikten sonra, halkı isyana kışkırtmak için şunları ekledi: "Bu, silahlanıp Celilelilerle ittifak kurmalarının zamanıydı (onlara komuta edebilirlerdi ve kim

Machine Translated by Google

Sepphoris halkına duydukları nefret nedeniyle artık onlara gönüllü olarak yardım edeceklerdi; Çünkü Romalılara olan sadakatlerini korudular ve onları cezalandırmak için büyük bir ordu topladılar." Ve bunu söylerken, kalabalığı savaşa teşvik etti; çünkü yetenekleri halka nutuk atmakta ve kendisine karşı çıkanlara, kendi çıkarlarına olanı tavsiye etseler bile, sert bir dille konuşmakta yatıyordu; bunu da kurnazlığı ve yanılgıları sayesinde yapıyordu, çünkü Yunan dilini öğrenmede beceriksiz değildi; ve bu becerisine dayanarak, bu olayların tarihini yazmaya girişti, bu nutuk atma yoluyla gerçeği gizlemeyi amaçlıyordu. Ama bu adama, karakterinin ve yaşam tarzının ne kadar kötü olduğuna ve kendisinin ve kardeşinin büyük ölçüde yıkımımızın sorumlusu olduğuna gelince, okuyucuya anlatımımın ilerleyen bölümlerinde bunu açıklayacağım. Justus, ikna yoluyla Tiberias vatandaşlarını silahlanmaya ikna ettiğinde, hatta birçoğunu zorladığında, Onların isteği dışında, gidip Gadara ve Hippos'a ait köyleri ateşe verdi; bu köyler Taberiye ve İskitpolis bölgesinin sınırlarında bulunuyordu.

10. İşte Tiberias'ın o anki durumu buydu. Gischala'nın durumu ise şöyleydi: Levi oğlu Yahya, bazı vatandaşların Romalılara karşı isyan edip çok coştuğunu görünce, onları dizginlemeye çalıştı ve onlara bağlılıklarını sürdürmeleri için yalvardı. Ancak elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen amacına ulaşamadı; çünkü komşu Gadara, Gabara ve Sogana halkları, Tiryalılarla birlikte büyük bir ordu topladılar, Gischala'ya saldırdılar, şehri zorla ele geçirdiler ve ateşe verdiler; şehri tamamen yıktıktan sonra evlerine döndüler. Bunun üzerine Yahya çok öfkelendi, bütün adamlarını silahlandırdı ve adı geçen halkla savaşa girdi; Gischala'yı eskisinden daha iyi bir şekilde yeniden inşa etti ve gelecekteki güvenliği için surlarla güçlendirdi.

11. Fakat Gamala, Romalılara olan bağlılığını şu sebepten dolayı sürdürdü: Kral Agrippa döneminde vali olan Yakimus'un oğlu Filip, Kudüs'teki kraliyet sarayı kuşatıldığında beklenmedik bir şekilde kurtulmuştu; ancak kaçarken başka bir tehlikeye düşmüştü; Manahem ve onunla birlikte olan soyguncular tarafından öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı; fakat akrabası olan bazı Babilliler ve

Machine Translated by Google

O sırada Kudüs'te bulunanlar, soyguncuların planlarını gerçekleştirmelerini engellediler. Böylece Filip dört gün orada kaldı ve beşinci gün, fark edilmemek için sahte saçlarla kılık değiştirerek kaçtı; ve Gamala kalesinin sınırlarında bulunan, kendisine ait köylerden birine vardığında, emri altındakilerden bazılarına haber göndererek yanına gelmelerini emretti. Ancak Tanrı, kendi çıkarına olacak şekilde, bu niyetini engelledi; çünkü böyle olmasaydı kesinlikle ölmüş olurdu. Çünkü hemen ardından bir ateş onu sardı, Agrippa ve Bernice'ye mektup yazdı ve onları, o sırada krallığın valisi olan Varus'a götürmesi için azatlılarından birine verdi; kral ve kız kardeşi, Gessius ile görüşmek üzere Berytus'a gitmişlerdi. Varus, Filip'in bu mektuplarını aldığında ve onun kurtulduğunu öğrendiğinde, krala ve kız kardeşine işe yaramaz görüneceğini düşünerek çok huzursuz oldu. Bu yüzden mektupları getiren adamı kalabalığın önüne çıkardı ve sahtecilikle suçladı; Filip'in Kudüs'te Yahudiler arasında Romalılara karşı savaştığına dair yalan söylediğini iddia etti. Böylece onu öldürdü. Filip'in azat ettiği bu adam geri dönmeyince, Filip onun neden kaldığından şüphelendi ve geri döndüğünde kendisine daha önce gönderilen adamın başına gelenleri ve neden bu kadar uzun süre kaldığını bildirmesi için mektuplarla ikinci bir haberci gönderdi. Varus, bu haberci geldiğinde onu da yalan söylemekle suçladı ve öldürdü. Çünkü bu haberci, Sezariye'deki Suriyelilerden çok etkilenmiş ve büyük beklentiler içindeydi. Çünkü Agrippa'nın Yahudilerin işlediği suçlar yüzünden Romalılar tarafından öldürüleceğini ve kendisinin de krallarından miras aldığı yönetime geçeceğini söylüyorlardı; Varus, herkesin itirafına göre, Lübnan'da tetrarklık yapmış olan Sohemus'un soyundan geldiği için kraliyet ailesindendi; bu yüzden kibirlenmişti ve mektupları kendine saklamıştı. Ayrıca, kralın bu yazılara ulaşmasını engellemek için tüm geçitleri koruma altına almıştı, böylece kimse kaçıp krala olanları anlatmasın. Dahası, Sezariye'deki Suriyelileri memnun etmek için birçok Yahudiyi öldürdü.

Ayrıca Batanea'daki Trakonitlere katılmayı, silahlanıp Ekbatana'da bulunan Babil Yahudilerine saldırmayı da kafasına koymuştu; çünkü onların kullandığı isim buydu. Bu yüzden Sezariye'den en iyi karakterli on iki Yahudiyi yanına çağırdı ve onlara Ekbatana'ya gitmelerini emretti.

Machine Translated by Google

ve orada yaşayan hemşehrilerine, Varus'un "kral aleyhine yürüyüş yapmayı planladığınızı duyduğunu; fakat bu habere inanmayarak, silahlarınızı bırakmanız için sizi ikna etmek üzere bizi gönderdiğini ve bu itaatin, sizin hakkınızda bu haberi çıkaranlara itibar etmemekte haklı olduğunun bir işareti olacağını" bildirmelerini emretti. Ayrıca, kendilerine yöneltilen suçlamaya karşı kendilerini savunmak için yetmiş önemli adamlarını göndermelerini emretti. On iki elçi Ekbatana'daki hemşehrilerine vardıklarında ve onların hiçbir yenilik niyetinde olmadıklarını gördüklerinde, yetmiş adamı da göndermeleri için onları ikna ettiler; onlar da olacaklardan hiç şüphelenmeden, onları gönderdiler. Böylece bu yetmiş kişi, on iki elçiyle birlikte Sezariye'ye indiler; orada Varus, kralın güçleriyle onları karşıladı ve [on iki] (9) elçiyle birlikte hepsini öldürdü ve Ekbatana Yahudilerine karşı bir sefer düzenledi. Yetmiş kişiden biri kaçmayı başardı ve Yahudilere gelişlerini haber vermek için acele etti; bunun üzerine onlar da eşleri ve çocuklarıyla birlikte silahlarını alıp Gamala'daki kaleye çekildiler, köylerini her türlü iyi şeyle dolu ve on binlerce büyükbaş hayvanla birlikte bıraktılar.

Filip bu olaylardan haberdar olunca o da Gamala kalesine geldi; geldiğinde kalabalık yüksek sesle bağırdı ve yönetimi yeniden ele geçirmesini, Varus'a ve Sezariyeli Suriyelilere karşı bir sefer düzenlemesini istedi; çünkü kralı öldürdükleri bildirilmişti. Ancak Filip onların coşkusunu dizginledi ve onlara kralın kendilerine bahşettiği iyilikleri hatırlattı; Romalıların ne kadar güçlü olduğunu anlattı ve onlarla savaşmanın kendi çıkarlarına olmadığını söyledi; ve sonunda onları ikna etti. Fakat kral, Varus'un on binlerce Yahudiyi, eşleri ve çocuklarıyla birlikte bir günde katletme planını öğrenince, Equiculus Modius'u çağırdı ve onu Varus'un halefi olarak gönderdi, bunu başka bir yerde anlattık. Ancak Philip, Gamala kalesinin ve ona bitişik bölgenin kontrolünü elinde tutmaya devam etti ve böylece bölge halkı Romalılara olan bağlılığını sürdürdü.

12. Ben Celile'ye vardığımda ve bu durumu bana anlatanlardan öğrendiğimde, Kudüs'teki Sanhedrin'e durumu bildirdim ve ne yapmam gerektiği konusunda onların yönlendirmesini istedim. Onların yönlendirmesi, orada kalmam ve eğer diğer elçilerim de istekli olurlarsa, Celile'nin bakımında onlara katılmam yönündeydi.

Machine Translated by Google

Fakat benim diğer elçi arkadaşlarım, rahipler olarak kendilerine düşen ve kendilerine verilen ondalık vergilerden büyük zenginlikler elde ettikten sonra kendi ülkelerine dönmeye karar verdiler. Ancak ben onlardan önce kamu işlerini halletmek için bir süre daha kalmalarını rica ettiğimde, bana uydular. Böylece onlarla birlikte Sepphoris şehrinden ayrılıp Tiberius'tan dört furlong uzaklıktaki Bethmaus adlı bir köye geldim; oradan Tiberius senatosuna elçiler gönderdim ve şehrin önde gelenlerinin yanıma gelmelerini rica ettim. Onlar geldiğinde, Justus da onlarla birlikteydi, onlara Kudüs halkı tarafından elçi olarak, diğer rahiplerle birlikte, Herod tetrarkın orada inşa ettiği ve içinde canlı yaratık figürleri bulunan evi yıkmaları için onları ikna etmek üzere gönderildiğimi söyledim; çünkü kanunlarımız böyle figürler yapmayı yasaklamıştı; ve bunu hemen yapmamıza izin vermelerini rica ettim. Fakat uzun bir süre boyunca Kapellus ve şehrin önde gelen adamları bize izin vermediler, ancak sonunda tamamen bizim tarafımızdan alt edildiler ve bizim görüşümüze katılmaya ikna edildiler. Böylece, daha önce denizciler ve yoksullardan oluşan isyankar bir ayaklanmanın önderi olarak bahsettiğimiz Sapphias oğlu İsa, bize engel oldu ve yanına bazı Celilelileri alarak tüm sarayı ateşe verdi ve çatılardan bazılarının altın yaldızlı olduğunu görünce bundan çok para kazanacağını düşündü. Ayrıca, bizim onayımız olmadan, mobilyaların büyük bir kısmını da yağmaladılar; çünkü Kapellus ve şehrin önde gelen adamlarıyla görüştükten sonra Bethmaus'tan ayrılıp Yukarı Celile'ye gittik. Fakat İsa ve adamları, Tiberias'ta yaşayan tüm Yunanlıları ve savaş başlamadan önce düşmanları olan diğer birçok kişiyi öldürdüler.

13. Bu durumu anladığımda çok öfkelendim ve Taberiye'ye indim ve kraliyet eşyalarının yağmalayanlardan geri alınabilecek her şeyi kurtarmak için elimden gelen tüm özeni gösterdim. Bunlar Korint pirincinden yapılmış şamdanlar, kraliyet masaları ve büyük miktarda basılmamış gümüşten oluşuyordu; ve elime geçen her şeyi kral için korumaya karar verdim. Bu yüzden senatonun önde gelen on üyesini ve Antyllus'un oğlu Capellus'u çağırdım ve eşyaları onlara, "Bunları benden başkasına vermeyecekler" şartıyla teslim ettim. Oradan ben ve diğer elçilerim, niyetlerini öğrenmek amacıyla Gichala'ya, John'a gittik ve kısa sürede onun yeniliklerden yana olduğunu gördük.

Machine Translated by Google

Ve prensliğe göz dikmişti; çünkü Sezar'a ait olan ve Yukarı Celile köylerinde bulunan buğdayı alıp götürmesi için bana yetki vermemi istedi ve bununla kendi şehrinin surlarını inşa edeceğini iddia etti. Fakat onun ne yapmaya çalıştığını ve aklında ne olduğunu anladığımda, buna izin vermeyeceğimi söyledim; çünkü Kudüs halkı tarafından oradaki kamu işleri bana emanet edilmişti ve ben de ya o buğdayı Romalılar için ya da kendim için saklayacaktım.
Fakat beni ikna edemeyince, diğer vekillerime başvurdu; çünkü onların geleceği planlama konusunda basiretleri yoktu ve rüşvet almaya çok meyilliydiler. Bu yüzden onları parayla rüşvet vererek, kendi bölgesindeki tüm tahılların kendisine teslim edilmesini emretti; ben ise tek başıma olduğum halde iki kişi tarafından oylamada yenildim ve sustum. Sonra Yahya başka bir kurnazca plan daha devreye soktu; Sezariye Filipi'de yaşayan ve kralın vekilinin emriyle orada hapsedilen Yahudilerin kendisine elçi göndererek, kullanabilecekleri saf zeytinyağı olmadığı için, Yunanlılardan gelen zeytinyağını kullanmak zorunda kalmamaları ve böylece kendi yasalarını çiğnememeleri için yeterli miktarda saf zeytinyağı sağlamasını istediklerini söyledi. Yahya bunu din sevgisinden değil, en açık kazanç arzusundan dolayı söyledi; Çünkü o, Caesarea'da iki sekstarının bir drahma karşılığında satıldığını, Gischala'da ise seksen sekstarının dört sekstar karşılığında satıldığını biliyordu. Bu yüzden, oradaki tüm zeytinyağının götürülmesini emretti, sanki bunu yapması için benim iznim varmış gibi; oysa ben ona bunu gönüllü olarak değil, sadece kalabalığın tepkisinden korktuğum için vermiştim, çünkü eğer yasaklasaydım, beni taşlayacaklardı. Bu yüzden Yahya'nın bunu yapmasına izin verdiğimde, bu hilekarlığıyla büyük miktarda para kazandı.

14. Fakat ben diğer elçilerimi görevden alıp Kudüs'e geri gönderdikten sonra, silah temin edilmesini ve şehirlerin tahkim edilmesini sağladım. Yağmacılar arasında en cesur olanları çağırdığımda, silahlarını ellerinden almanın benim gücümde olmadığını gördüm; ama halkı onlara para ödemeye ikna ettim ve mallarını yağmaladıklarında onları görmezden gelmektense, gönüllü olarak az da olsa para vermelerinin daha iyi olduğunu söyledim. Onlara, davet edilmedikçe veya ücretleri ödenmedikçe o ülkeye gelmeyeceklerine dair yemin ettirdikten sonra, onları görevden aldım ve ne Romalılara ne de diğerlerine karşı bir sefer düzenlememelerini emrettim.

Machine Translated by Google

Çevrelerindeki komşularına karşı; çünkü benim öncelikli amacım Celile'yi barış içinde tutmaktı. Bu yüzden, sadakatleri için yetmiş Celilelinin tamamını rehin olarak almaya razıydım, ancak yine de dostluk anlayışı içindeydim. Buna göre, yolculuklarım boyunca onları dostlarım ve yol arkadaşlarım yaptım ve davaları yargılamaları için görevlendirdim; ve onların onayıyla kararlarımı verdim, adaletin gerektirdiği şeyi yanlış anlamamaya ve bu kararlarda rüşvetten uzak durmaya gayret ettim.

15. O zamanlar otuz yaşıma yaklaşmıştım; bu yaşta, özellikle de bir kişi büyük bir yetkiye sahipse, kıskançların iftiralarından kurtulmak, yasadışı arzularını yerine getirmekten kendini alıkoymaya çalışsa bile, oldukça zordur. Yine de her kadını zarardan korudum; bana sunulan hediyelere gelince, onlara ihtiyacım olmadığı için onları hor gördüm. Hatta rahip olarak bana düşen ondalık vergileri de getirenlerden almadım. Yine de itiraf ediyorum ki, komşu şehirlerde yaşayan Suriyelileri fethettiğimde ganimetlerden bir kısmını aldım ve Kudüs'teki akrabalarıma gönderdim; Oysa, Sepphoris'i iki kez, Tiberias'ı dört kez ve Gadara'yı bir kez zorla aldığımda ve bana sık sık hain tuzaklar kuran Yahya'yı alt edip yakaladığımda, bu anlatının ilerleyişinin göstereceği gibi, ne onu ne de daha önce adı geçenlerden herhangi birini [ölümle] cezalandırmadım. Ve sanırım bu nedenle, (10) yapması gerekeni yapanları asla bilmeyen Tanrı, beni yine de bu düşmanlarımın elinden kurtardı ve daha sonra bundan sonra anlatacağım birçok tehlikeye düştüğümde beni korudu.

16. Celile halkı bana karşı büyük bir iyilik ve sadakat gösterdi; şehirleri zorla ele geçirildiğinde ve eşleri ile çocukları köleliğe götürüldüğünde, kendi felaketleri için derinden yas tutmak yerine, benim korunmam için endişelendiler. Fakat Yahya bunu görünce beni kıskandı ve bana yazarak, sağlığına kavuşmak için Taberiye'nin sıcak su banyolarından faydalanmak üzere aşağıya inmesine izin vermemi istedi. Bu nedenle, onun kötü niyetlerinden şüphelenmediğim için onu engellemedim; ve Taberiye'nin yönetimini emanet ettiğim kişilere isimleriyle yazdım ki, Yahya ve onunla birlikte gelecek olanlar için bir konaklama yeri sağlasınlar ve ihtiyaç duyacağı her şeyi temin etsinler.

Machine Translated by Google

ihtiyaç duyduğum yerde. O zamanlar ikametgahım Celile'de, Cans adında bir köydeydi.

17. Fakat Yahya Taberiye şehrine vardığında, adamları bana olan bağlılıklarından vazgeçip kendisine bağlı kalmaya ikna etti; ve birçoğu, her zaman yeniliklere düşkün, doğaları gereği değişikliklere meyilli ve isyanlardan zevk alan kişiler oldukları için, bu daveti memnuniyetle kabul ettiler; fakat özellikle Justus ve babası Pistus, bana karşı isyan etmek ve Yahya'ya bağlı kalmak konusunda ısrarcıydılar. Fakat ben onlara yetiştim ve onları engelledim; çünkü daha önce de söylediğim gibi Taberiye valisi yaptığım Silas'tan bana bir haberci gelmişti ve Taberiye halkının eğilimlerinden bahsetmiş, oraya aceleyle gitmemi tavsiye etmişti; çünkü eğer gecikirsem şehir başkasının yönetimine geçecekti. Silas'ın bu mektubunu aldıktan sonra, yanıma iki yüz adam aldım ve bütün gece yolculuk ettim, Taberiye halkına geldiğimi bildirmek için önceden bir haberci gönderdim. Şehre yaklaştığımda, sabahın erken saatlerinde, kalabalık beni karşılamak için dışarı çıktı; Yahya da onlarla birlikte geldi ve beni selamladı, ancak çok telaşlı bir şekilde, gelişimin onu yaptığı şeyden dolayı hesap sormaya çağırdığı korkusuyla davrandı. Bu yüzden büyük bir aceleyle konaklama yerine gitti. Şehrin açık alanında, etrafımdaki muhafızlardan birini ve onunla birlikte olan on silahlı adamı bırakarak, Taberiye halkının kalabalığına bir konuşma yapmaya çalıştım: ve yüksek bir yerde durarak, isyanlarında bu kadar aceleci olmamaları için onlara yalvardım; çünkü davranışlarındaki bu değişiklik onların ayıbı olurdu ve o zaman bundan sonraki yöneticileri tarafından haklı olarak şüpheyle karşılanırlardı, sanki onlara sadık kalacakları da düşünülemezdi.

18. Fakat ben daha söyleyeceklerimi tamamlamadan, hizmetkârlarımdan birinin bana aşağı inmemi emrettiğini duydum; çünkü Taberiye halkının iyi niyetini korumak için uygun bir zaman değildi, kendi güvenliğimi sağlamalı ve oradaki düşmanlarımdan kaçmalıydım; çünkü Yahya, yanındaki bin silahlı adam arasından en güvenilir olanlarını seçmiş ve yalnız olduğumu, sadece birkaç hizmetkârımın yanımda olduğunu öğrenince, beni öldürmeleri için emir vermişti. Böylece gönderilenler emredildiği gibi geldiler ve emirlerini yerine getirdiler.

Machine Translated by Google

Eğer bulunduğum yerden aşağı atlamasaydım ve muhafızlarımdan biri olan Yakup ile birlikte Taberiyeli Herod'un sırtında taşınıp göle inmeseydim, bu olay gerçekleşmezdi. Orada bir gemi ele geçirip içine binerek düşmanlarımdan beklenmedik bir şekilde kurtuldum ve Tarichese'ye geldim.

19. Şimdi, o şehrin sakinleri Taberiye halkının hainliğini anlar anlamaz, onlara karşı büyük bir öfke duydular. Silahlarını kaptılar ve bana karşı önderlik etmemi istediler; çünkü komutanlarının intikamını onlardan alacaklarını söylediler. Ayrıca bana yapılanları tüm Celilelilere duyurdular ve Taberiye halkına karşı onları kışkırtmak için büyük çaba sarf ettiler ve çok sayıda kişinin bir araya gelip kendilerine gelmesini, komutanlarıyla birlikte uygun gördükleri şeyi yapmalarını istediler. Buna göre, Celileliler her yerden büyük sayılarla silahlarıyla bana geldiler ve Taberiye'ye saldırmamı, zorla ele geçirmemi ve yerle bir edene kadar yıkmamı, sonra da sakinlerini, eşlerini ve çocuklarını köleleştirmemi rica ettiler. Taberiye'den kaçan Josephus'un dostları da ona aynı tavsiyeyi verdiler. Fakat ben onların isteklerine uymadım, aralarında bir iç savaş başlatmanın korkunç bir şey olduğunu düşündüm; çünkü bu çekişmenin sözlerden öteye geçmemesi gerektiğini düşündüm; hatta onlara, benden yapmamı istedikleri şeyi yapmanın kendi çıkarlarına olmadığını, Romalıların ise karşılıklı isyanlarımızla birbirimizi yok etmemizden başka bir şey beklemediklerini söyledim. Ve bunu söyleyerek Celilelilerin öfkesini dindirdim.

20. Fakat ihaneti başarısız olunca Yahya kendisi için korkmaya başladı. Bu yüzden etrafındaki silahlı adamları alıp Taberiye'den Gişala'ya gitti ve bana yazdığı mektupta, sanki her şey onun onayı olmadan yapılmış gibi, yapılanlar için özür diledi ve aleyhine şüphe uyandıracak hiçbir şey istememesini rica etti. Ayrıca kendi üzerine yeminler ve bazı korkunç lanetler de ekledi ve böylece yazdığı noktalarda kendisine inanılacağını sandı.

Ben.

Machine Translated by Google

21. Fakat şimdi, Celilelilerden büyük bir grup daha silahlarıyla bir araya geldi; çünkü o adamı, ne kadar kötü ve ne kadar da yalancı olduğunu biliyorlardı ve bana karşı önderlik etmemi istediler, hem onu hem de Gischala'yı tamamen yok edeceklerine söz verdiler. Bunun üzerine, bana hizmet etmeye hazır oldukları için onlara minnettar olduğumu ve iyi niyetlerinin karşılığını fazlasıyla vereceğimi söyledim. Ancak, kendilerini dizginlemelerini rica ettim ve niyetimi gerçekleştirmeme, yani bu sorunlara kan dökmeden son vermeme izin vermelerini rica ettim; ve Celilelilerin büyük bir kısmını bunu yapmama izin vermeye ikna ettikten sonra Sepphoris'e geldim.

22. Fakat bu şehrin sakinleri Romalılara bağlılıklarını sürdürmeye karar vermişlerdi ve benim onlara gelmemden korkuyorlardı. Beni başka bir işle meşgul ederek dikkatimi dağıtmaya çalıştılar ki, içinde bulundukları korkudan kurtulabilsinler. Bu nedenle, Ptolemais sınırları içindeki soyguncuların lideri İsa'ya haber gönderdiler ve eğer yanındaki sekiz yüz kişilik ordusuyla gelip bizimle savaşırsa ona çok para vereceklerini söylediler. İsa da onların isteklerini yerine getirdi, kendisine verdikleri sözleri tuttu ve biz hazırlıksız yakalandığımız ve gelişinden habersiz olduğumuz bir anda bize saldırmak istedi. Bu yüzden bana haber gönderdi ve gelip beni selamlamasına izin vermemi istedi.

Ona izin verdikten sonra, ki bunu onun hain niyetlerinden en ufak bir haberim olmadan yapmıştım, soyguncu çetesini alıp bana doğru aceleyle geldi. Ancak bu kurnazlığı sonunda başarılı olmadı; çünkü neredeyse yaklaşırken, yanındakilerden biri onu terk edip bana geldi ve yapmayı planladığı şeyi anlattı. Bunu öğrenince, çarşıya gittim ve hain niyetinden habersizmiş gibi davrandım. Yanıma silahlı birçok Celileli ve Taberiyelilerden bazılarını aldım; ve tüm yolların dikkatlice korunması emrini verdikten sonra, kapı bekçilerine, İsa ve adamlarının başı geldiğinde sadece İsa'yı içeri almalarını ve geri kalanları dışarıda bırakmalarını; içeri zorla girmeye kalkışırlarsa da onları kırbaçla püskürtmelerini emrettim. Buna göre, bu emri alanlar emredileni yaptılar ve İsa birkaç kişiyle birlikte içeri girdi; Ve ben ona derhal silahlarını yere atmasını emrettim ve bunu reddederse ölü bir adam olacağını söyledim,

Machine Translated by Google

Etrafında silahlı adamlar olduğunu görünce dehşete kapıldı ve itaat etti; dışarıda bırakılan takipçilerine gelince, yakalandığını öğrenince kaçtılar. Bunun üzerine İsa'yı yalnız başıma yanıma çağırdım ve ona, "Bana karşı kurduğu hain planından haberdarım, onu kimin çağırdığını da bilmiyorum; ancak, eğer tövbe eder ve bundan sonra bana sadık kalırsa, yaptıklarını affedeceğim" dedim. Böylece, istediğim her şeyi yapacağına dair söz vermesi üzerine onu serbest bıraktım ve daha önce yanında olanları tekrar bir araya getirmesine izin verdim. Ancak Sepphoris halkını, bana karşı nankörce davranışlarından vazgeçmezlerse, onları yeterince cezalandıracağımı söyleyerek tehdit ettim.

23. Bu sırada, kralın [Agrippa] yetki alanında bulunan iki büyük adam, Trachonius bölgesinden bana geldiler; atlarını, silahlarını ve paralarını da yanlarında getirmişlerdi. Yahudiler, aralarında kalmaları şartıyla onları sünnet olmaya zorladıklarında, onlara herhangi bir zorlama yapılmasına izin vermeyeceğimi söyledim (11) , onlara şöyle dedim: "Herkes Tanrı'ya kendi isteğine göre ibadet etmeli, zorla zorlanmamalıdır; ve bize sığınmak için gelen bu adamlara, buraya geldiklerine pişman olacakları şekilde davranılmamalıdır." Kalabalığı yatıştırdıktan sonra, bize gelen adamlara, alışılagelmiş yaşam tarzlarına göre, ihtiyaç duydukları her şeyi bol bol sağladım.

24. Kral Agrippa, Gamala kalesini ele geçirmek için bir ordu gönderdi ve kalenin başına Equieulus Modius'u atadı; ancak gönderilen kuvvetlerin kaleyi tamamen kuşatmasına izin verilmedi, açık alanlarda konuşlanıp kaleyi kuşattılar. Fakat büyük ovanın yönetiminden sorumlu olan dekurion Ebutius, benim Celile sınırları içinde bulunan ve kendisinden altmış furlong uzaklıkta olan Simonias köyünde olduğumu duyunca, gece yanında bulunan yüz süvariyi ve yaklaşık iki yüz piyadeyi yanına alarak, Gibea şehrinin sakinlerini de yardımcı kuvvet olarak yanına aldı ve geceleyin yürüyerek benim kaldığım köye geldi. Bunun üzerine, içinde çok sayıda kuvvet bulunan kampımı onun karşısına kurdum; ancak Ebutius, süvarilerine çok güvendiği için bizi ovaya çekmeye çalıştı; ama biz inmek istemedik; çünkü emin olduğumda...

Machine Translated by Google

Atının, biz piyade iken ovaya indiğimizde sahip olacağı avantajı göz önünde bulundurarak, bulunduğum yerde düşmanla savaşa girmeye karar verdim. Ebutius ve adamları bir süre cesurca direndiler; fakat atlarının o yerde işe yaramaz olduğunu görünce, savaşta üç adamını kaybettikten sonra Gibea şehrine geri çekildi. Ben de iki bin silahlı adamla onu doğrudan takip ettim; ve Ebutius'un kaldığı Gibea'dan yirmi furlong uzaklıkta, Ptolemais sınırları içindeki Besara şehrine vardığımda, silahlı adamlarımı köyün dışına yerleştirdim ve düşmanın, orada bulunan ve Kraliçe Bernice'ye ait olan, komşu köylerden Besara'ya toplanmış olan tahılı taşıyana kadar bizi rahatsız etmemesi için geçitleri büyük bir dikkatle korumalarını emrettim; böylece yanımda getirdiğim çok sayıda deve ve eşeğimi yükledim ve tahılı Celile'ye gönderdim. Bunu yaptıktan sonra Ebutius'a savaş teklif ettim; Fakat hazırlığımız ve cesaretimizden korktuğu için teklifi kabul etmeyince, rotamı değiştirdim ve Neopolitanus'a doğru yürüdüm; çünkü Tiberias civarındaki bölgenin onun tarafından harap edildiğini duymuştum. Bu Neopolitanus bir süvari birliğinin komutanıydı ve düşman tarafından İskitpolis'in sorumluluğu ona emanet edilmişti; Tiberias'a daha fazla zarar vermesini engelledikten sonra, Celile'nin işleri için hazırlık yapmaya koyuldum.

25. Fakat daha önce de belirttiğimiz gibi Gischala'da ikamet eden Levi oğlu Yahya, her şeyin benim istediğim gibi gittiğini, bana bağlı olanların gözünde çok iyi durumda olduğumu ve düşmanın benden çok korktuğunu öğrenince bundan hoşlanmadı; çünkü benim refahımın kendi yıkımına yol açacağını düşünüyordu. Bu yüzden bana karşı acı bir kıskançlık ve düşmanlık beslemeye başladı; ve bana bağlı olanları benden nefret etmeye kışkırtarak refahıma son verebileceğini umarak, Celile'nin en büyük şehirleri olan Taberiye ve Sepforis sakinlerini (ve Gabara sakinlerinin de aynı fikirde olacağını varsayarak) bana olan bağlılıklarından vazgeçip kendi safına geçmeye ikna etmeye çalıştı ve onlara benden daha iyi komuta edeceğini söyledi.

Sepphoris halkına gelince, onlar ikimizden de değildiler, çünkü Romalılara boyun eğmeyi seçmişlerdi ve onun teklifine uymadılar; Tiberias halkı ise, benden isyan edecek kadar uymadılar, aksine onun dostu olmayı kabul ettiler.

Machine Translated by Google

Gabara halkı Yahya'nın tarafına geçti; ve onları buna ikna eden, hem şehrin önde gelen adamı hem de Yahya'nın yakın arkadaşı ve yoldaşı olan Simon'du. Doğru, bunlar isyan ettiklerini açıkça kabul etmediler, çünkü Celilelilerden çok korkuyorlardı ve bana karşı duydukları iyi niyeti sık sık deneyimlemişlerdi; ancak gizlice bana tuzak kurmak için uygun bir fırsat kolluyorlardı; ve gerçekten de bu yüzden, takip eden olayda, büyük bir tehlikeye düştüm.

26. Dabaritta köyünden bazı cesur gençler, kralın valisi Ptolemy'nin karısının, büyük bir maiyeti ve onları korumak için gelen bazı süvarilerle birlikte, kral ve kraliçenin egemenliği altındaki bir ülkeden Romalıların egemenliğine doğru büyük ovada bir yolculuğa çıkacağını fark ettiler ve aniden onlara saldırdılar, Ptolemy'nin karısını kaçmaya zorladılar ve tüm arabaları yağmaladılar. Ayrıca, dört katır yükü giysi ve diğer eşyalarla birlikte Tarichese'ye geldiler; getirdikleri gümüşün ağırlığı az değildi ve ayrıca beş yüz altın parçası da vardı. Şimdi, bu ganimetleri hemşehrim olan Ptolemy için saklamak istedim; ve kanunlarımız düşmanlarımızı bile yağmalamayı yasaklıyor (12) ; bu yüzden bu ganimetleri getirenlere, satılmak üzere geldiklerinde Kudüs surlarını yeniden inşa etmek için saklanmaları gerektiğini söyledim. Ancak gençler, umdukları gibi ganimetten pay alamadıkları için çok üzüldüler; bu yüzden Taberiye civarındaki köylere gidip halka, benim ülkelerini Romalılara ihanet edeceğimi ve yağma yoluyla elde edilenlerin Kudüs şehrinin surlarının yeniden inşası için saklanacağını söylediğimde onlara yalan söylediğimi, oysa bu ganimetleri eski sahibine iade etmeye karar verdiğimi anlattılar.

Ve gerçekten de niyetlerim konusunda yanılmamışlardı; çünkü onlardan kurtulduktan sonra, kralın en yakın dostları arasında bulunan iki önemli adamı, Dassion'u ve Levi oğlu Janneus'u çağırdım ve onlara yağmalanan eşyaları alıp krala göndermelerini emrettim; ve bu emrimi başka birine açıklarlarsa, onları cezalandırmak için idam ettireceğimi söyledim.

Machine Translated by Google

27. Bütün Celile, ülkelerinin benim tarafımdan Romalılara ihanet edileceği söylentisiyle dolup taşarken ve bütün insanlar bana karşı öfkelenip beni cezalandırmaya hazırlanırken, Tarikat halkı da gençlerin söylediklerinin doğru olduğunu sandılar ve muhafızlarımı ve silahlı adamlarımı, ben uyurken beni bırakıp hemen hipodroma gelip komutanları bana karşı plan yapmaları için ikna ettiler. Onları ikna edip bir araya getirdiklerinde, orada zaten büyük bir kalabalığın toplandığını gördüler; hepsi de kendilerine ihanet edecek kadar kötü olan adamı hak ettiği cezaya çarptırmak için hep bir ağızdan bağırıyordu; ve onları bu işe esas olarak Sapphias oğlu İsa kışkırtmıştı. O, Tiberias'ın yöneticisiydi, kötü bir adamdı ve doğal olarak önemli konularda karışıklık çıkarmaya meyilliydi; gerçekten de isyankar bir kişiydi ve herkesten daha fazla yenilikçiydi. Sonra eline Musa'nın yasalarını aldı, halkın arasına girdi ve şöyle dedi: "Ey yurttaşlarım! Eğer kendi çıkarınız için Josephus'tan nefret etmeye niyetli değilseniz, yine de başkomutanınızın ihanet edeceği bu ülke yasalarına dikkat edin; bu nedenle ondan hem bu iki nedenden dolayı nefret edin hem de böylesine küstahça davranan adamı hak ettiği cezaya çarptırın."

28. Bunu söyledikten ve kalabalık söyledikleri için onu açıkça alkışladıktan sonra, silahlı adamlardan bazılarını alıp, sanki beni hemen öldürecekmiş gibi, kaldığım eve doğru aceleyle gitti; oysa ben bu kargaşa olana kadar her şeyden tamamen habersizdim ve çektiğim acılar yüzünden derin bir uykuya dalmıştım. Fakat bedenimin bakımından sorumlu olan ve benimle kalan tek kişi olan Simon, yurttaşların bana yaptığı şiddetli saldırıyı görünce beni uyandırdı, içinde bulunduğum tehlikeyi anlattı ve düşmanlarım gelip beni öldürmeye zorlamadan veya kendileri öldürmeden önce cesurca ve bir general gibi ölmem için beni öldürmesine izin vermemi istedi. Bana böyle konuştu; ama ben hayatımın sorumluluğunu Tanrı'ya bıraktım ve kalabalığın yanına gitmek için acele ettim. Bunun üzerine siyah bir elbise giydim, kılıcımı boynuma astım ve düşmanlarımın hiçbirinin beni orada görmeyeceğini düşünerek farklı bir yoldan hipodroma gittim; böylece aniden aralarında belirdim, yere kapandım ve gözyaşlarımla toprağı ıslattım: o zaman hepsi bana acıdı. Kalabalığın bu değişimini fark edince, onları bölmeye çalıştım.

Machine Translated by Google

Silahlı adamlar evimden dönmeden önce onların görüşlerini almak istedim; bu yüzden onların sandığı kadar kötü olduğumu kabul ettim; ama yine de onlardan önce yağmadan elde ettiğim parayı ne için sakladığımı anlatmama izin vermelerini ve isterlerse beni öldürebileceklerini rica ettim. Kalabalık konuşmamı emrettiğinde, silahlı adamlar üzerime geldiler ve beni görünce beni öldürmeye koştular; ama kalabalık onlara ellerini tutmalarını söylediğinde, itaat ettiler ve parayı kral için sakladığımı itiraf ettiğim anda bunun ihanetimin itirafı olarak görüleceğini ve beni öldürmelerine izin verileceğini umdular.

29. Bunun üzerine bütün kalabalık sustu; ben de onlara şöyle dedim: "Ey yurttaşlarım! Adalet gerektiriyorsa ölmeye razıyım."
Ancak, ölmeden önce size bu meselenin gerçeğini anlatmak istiyorum; "Çünkü biliyorum ki sizin bu şehriniz [Tarichee], büyük bir misafirperverlik şehriydi ve kendi ülkelerini terk edip buraya sizin servetinize ortak olmak için gelen insanlarla doluydu. Bu yüzden, bana bu kadar kızgın olduğunuz bu parayla, henüz kendi surlarınızın inşası için harcanacakken, şehrin etrafına surlar inşa etmeyi düşündüm." Bunu söylediğimde, Taricheae halkı ve yabancılar "bana teşekkür ettiler ve cesur olmamı istediler" diye bağırdılar. Ancak Celileliler ve Taberiye halkı bana karşı öfkelerini sürdürdüler, aralarında bir kargaşa çıktı, bazıları beni öldürmekle tehdit etti, bazıları da onlara aldırmamamı söyledi. Fakat onlara Taberiye'de ve surlara ihtiyaç duyan diğer şehirlerde surlar inşa edeceğime söz verdiğimde, sözüme inandılar ve herkes kendi evine döndü. Böylece, tüm umutlarımın ötesinde, bahsi geçen tehlikeden kurtuldum ve kendi evime döndüm. Yanımda arkadaşlarım ve yirmi silahlı adamla birlikte eve gittim.

30. Ancak bu soyguncular ve bu kargaşanın diğer sorumluları, kendi yaptıkları yüzünden benim onları cezalandıracağımdan korkarak, altı yüz silahlı adam alıp kaldığım eve ateşe vermek için geldiler. Bu hakareti bana anlattıklarında, kaçmanın yakışık almayacağını düşündüm ve kendimi tehlikeye atıp biraz cesaret göstermeye karar verdim; bu yüzden kapıları kapatmalarını emrettim ve üst kattaki bir odaya çıktım ve adamlarından bazılarını içeri göndermelerini istedim.

Machine Translated by Google

[Ganimetten] parayı almaları için onlara, o zaman bana kızacak bir nedenleri kalmayacağını söylemiştim; ve aralarından en cüretkar olanlardan birini gönderdiklerinde, onu şiddetli bir şekilde kırbaçlattım ve bir elinin kesilip boynuna asılmasını emrettim; ve bu durumda onu gönderenlere teslim ettim. Bu işlemim karşısında çok korktular ve büyük bir dehşete düştüler ve orada kalırlarsa kendilerine de aynı şekilde davranılacağından korktular; çünkü evde kendilerinden daha fazla silahlı adamım olduğunu sandılar; bu yüzden hemen kaçtılar, ben ise bu hile sayesinde bana karşı ikinci hain planlarından kurtuldum.

31. Fakat yine de bazıları halkı bana karşı kışkırttı ve krala ait olan o büyük adamların, sığınmak için kaçtıkları kişilerin dinine geçmedikleri takdirde yaşamalarına izin verilmemesi gerektiğini söyledi. Ayrıca onlara hakaret ederek büyücü olduklarını ve Romalıları kendilerine çağırdıklarını söylediler. Böylece halk, kendi eğilimlerine uygun olan bu tür inandırıcı bahanelerle kısa sürede kandırıldı ve bunlara kapıldı. Ancak bunu öğrendiğimde, halka tekrar, sığınmak için onlara kaçanların zulüm görmemesi gerektiğini söyledim. Ayrıca büyücülük iddiasına (13) güldüm ve Romalıların, düşmanlarını büyücüler aracılığıyla alt edebilecek olsalardı, on bin kadar askeri idame ettirmeyeceklerini söyledim. Bunu söylediğimde halk bir süre kabul etti; ancak daha sonra, bazı kötü niyetli kişilerin büyük adamlara karşı kışkırtmasıyla tekrar geri döndüler; Hayır, bir keresinde onları öldürmek için Tarichess'teki evlerine saldırmışlardı; bunu öğrendiğimde, böylesine korkunç bir suçun gerçekleşmesinden ve artık kimsenin o şehri sığınak olarak kullanmamasından korktum. Bu yüzden kendim ve birkaç kişi daha, bu büyük adamların yaşadığı eve gittik, kapıları kilitledik ve evlerinden göle doğru bir hendek kazdırdık, bir gemi çağırttık ve onlarla birlikte gemiye binip Hippos'un sınırlarına doğru yelken açtık. Ayrıca atlarının bedelini de ödedim; böyle bir kaçışta atlarını onlara geri getirtemezdim. Sonra onları gönderdim ve başlarına gelen bu sıkıntıyı cesurca çekmeleri için onlara yalvardım. Ben de, bana sığınanları tekrar düşman ülkesine göndermek zorunda kaldığım için çok üzüldüm; yine de, eğer böyle olacaksa, Romalılar arasında ölmelerinin daha uygun olacağını düşündüm.

Machine Translated by Google

Bu durum, benim yetki alanım altındaki ülkede olduğundan daha sık yaşandı. Ancak sonunda kaçmayı başardılar ve Kral Agrippa suçlarını affetti. Bu da bu adamlarla ilgili meselenin sonucu oldu.

32. Fakat Taberiye şehrinin sakinleri krala mektup yazarak, ülkelerini koruyacak yeterli sayıda asker göndermesini istediler; çünkü ona katılmak istiyorlardı. İşte ona yazdıkları mektup buydu. Ben yanlarına gittiğimde ise, onlara söz verdiğim gibi surlarını inşa etmemi istediler; çünkü Tarichess surlarının zaten inşa edildiğini duymuşlardı. Ben de onların teklifini kabul ettim ve tüm inşaat için hazırlıkları tamamladıktan sonra mimarlara işe koyulmaları için emir verdim. Ancak üçüncü gün, Taberiye'den otuz furlong uzaklıktaki Tarichess'e gittiğimde, şehrin yakınlarında yürüyüş halinde olan bazı Romalı süvariler görüldü ve bu da askerlerin kraldan geldiği sanılmasına yol açtı. Bunun üzerine bağırıp çağırarak kralı övdüler ve beni kınadılar. Bunun üzerine biri koşarak yanıma geldi ve bana onların niyetlerini, bana karşı isyan etmeye karar verdiklerini anlattı. Bu haberi duyunca çok endişelendim; çünkü ertesi gün bizim Şabat günümüz olduğu için silahlı adamlarımı Tarichess'ten evlerine göndermiştim; Tarichess halkının o gün çok sayıda asker tarafından rahatsız edilmesini istemiyordum; ve gerçekten de, o şehirde kaldığım her seferinde, kendi bedenim için özel bir koruma önlemi almamıştım, çünkü sakinlerinin bana olan sadakatine sık sık şahit olmuştum. Şimdi yanımda birkaç arkadaşım dışında yedi silahlı adamdan başka kimse yoktu ve ne yapacağımı bilemiyordum; çünkü kendi kuvvetlerimi geri çağırmayı uygun görmüyordum, çünkü gün neredeyse bitmişti; ve o kuvvetler benimle olsaydı bile, ertesi gün silahlanamazdım, çünkü yasalarımız bunu yasaklıyordu, ne kadar büyük bir ihtiyaç duyarsak duyalım. Tarichess halkına ve onlarla birlikte gelen yabancılara şehri koruma görevi vermem durumunda, bunun için yeterli olmayacaklarını ve yardımımı uzun süre ertelemek zorunda kalacağımı anladım; çünkü kraldan gelen güçlerin beni engelleyeceğini ve şehirden kovulacağımı düşündüm. Bu nedenle, bu güçlerden bir hileyle nasıl kurtulabileceğimi düşündüm; bu yüzden hemen Tarichess'teki en güvendiğim arkadaşlarımı kapılara yerleştirdim, onları gözetlemeleri için.

Machine Translated by Google

Kapılardan çıkanlara dikkatlice baktım: Ayrıca aile reislerini yanıma çağırdım ve her birine bir gemi (14) ele geçirmelerini, gemiye binmelerini, yanlarına bir kaptan almalarını ve onu Tiberias şehrine kadar takip etmelerini emrettim. Ben de arkadaşlarım ve daha önce bahsi geçen yedi silahlı adamla birlikte o gemilerden birine bindim ve Tiberias'a doğru yola çıktım.

33. Fakat Tiberias halkı, kraldan hiçbir kuvvet gelmediğini ve gölün tamamının gemilerle dolu olduğunu görünce, şehirlerinin başına ne geleceğinden korktular ve gemilerin içinde adamlar olduğunu sanarak çok dehşete düştüler; bu yüzden fikirlerini değiştirdiler, silahlarını bıraktılar ve eşleri ve çocuklarıyla birlikte beni karşıladılar ve büyük övgülerle bana seslendiler; çünkü önceki eğilimlerini [bana karşı olduklarını] bilmediğimi sandılar; bu yüzden şehri bağışlamam için beni ikna ettiler. Ama yeterince yaklaştığımda, Tiberias halkının gemilerde adam olmadığını anlamaması için gemi kaptanlarına karadan epey uzakta demir atmalarını emrettim; ama gemilerden birinde halka daha da yaklaştım ve onları aptallıklarından ve dünyada hiçbir haklı sebep yokken bana olan sadakatlerinden vazgeçtikleri için azarladım.

Ancak, eğer kalabalığın elebaşlarından on tanesini bana gönderirlerse, bundan sonraki süreç için onları tamamen affedeceğime dair güvence verdim; ve onlar da bu teklifi hemen kabul edip bana söz konusu adamları gönderince, onları bir gemiye bindirip Tarichese'ye gönderdim ve hapiste tutulmalarını emrettim.

34. Bu hile sayesinde yavaş yavaş Tiberias senatosunun tamamını kontrolüm altına aldım ve onları, halkın önde gelen isimlerinden birçoğuyla birlikte, daha önce bahsi geçen şehre gönderdim. Ancak halk, kendilerini ne büyük bir felakete sürüklediklerini görünce, bu isyanın sorumlusunu cezalandırmamı istedi. Bu isyancının adı Klitus'tu; genç, cesur ve pervasız bir adamdı. Kendi halkımdan birini öldürmenin dindarlığa uygun olmadığını düşündüğüm halde, onu cezalandırmanın gerekli olduğunu da fark ettim. Bu yüzden muhafızlarımdan Levi'ye gidip Klitus'un bir elini kesmesini emrettim. Ancak bu görevi üstlenen kişi, bu kadar büyük bir kalabalığın arasında tek başına gemiden çıkmaktan korktuğu için, askerin korkaklığının Tiberias halkına görünmesini istemedim. Bu yüzden Klitus'u bizzat çağırdım.

Machine Translated by Google

Ve ona şöyle dedim: "Bana karşı gösterdiğin nankörlük yüzünden iki elini de kaybetmeyi hak ediyorsun, o halde kendi celladın ol; aksi takdirde daha ağır bir cezaya çarptırılırsın." Ve o, ellerinden birini bağışlamam için bana yalvarınca, bunu zorlukla kabul ettim. Böylece, iki elini de kaybetmemek için, gönüllü olarak kılıcını aldı ve sol elini kesti; ve bu da isyana son verdi.

35. Ben Taricheae'ye gittikten sonra, Tiberiaslılar benim onlara karşı kullandığım taktiği anladılar ve aptalca isyanlarına kan dökmeden nasıl son verdiğime hayran kaldılar. Ama şimdi, hapisten Tiberiaslıların arasından, aralarında Justus ve babası Pistus'un da bulunduğu bazı kişileri çağırdıktan sonra, onlarla birlikte akşam yemeği yedim; ve yemek sırasında onlara, Romalıların gücünün diğerlerinden üstün olduğunu bildiğimi, ancak soyguncular yüzünden bunu [açıkça] söylemediğimi söyledim. Bu yüzden onlara benim gibi yapmalarını, uygun bir fırsat beklemelerini ve komutanları olmamdan dolayı endişelenmemelerini tavsiye ettim; çünkü benim gibi ölçülü davranacak başka birini bulamayacaklarını belirttim. Ayrıca, Celilelilerin, Kudüs'e gelmeden önce, kardeşinin ellerini nasıl kestiklerini, sanki bir düzenbazmış ve bazı mektupları sahtelemiş gibi bir suçlamayla nasıl öldürdüklerini; ayrıca Filip'in ayrılmasından sonra Gamala halkının Babillilere karşı çıkardıkları bir isyanda Filip'in akrabası olan Hares'i nasıl öldürdüklerini ve aynı şekilde kardeşinin kız kardeşinin kocası İsa'yı nasıl akıllıca cezalandırdıklarını [ölümle] anlattım. Akşam yemeğinde onlara bunları anlattıktan sonra, sabahleyin Justus'u ve hapiste bulunan diğer herkesi serbest bırakıp göndermelerini emrettim.

36. Ancak bundan önce, Yakimus'un oğlu Filip, şu vesileyle Gamala kalesinden ayrıldı: Filip, Varus'un Kral Agrippa tarafından görevden alındığını ve eski dostu ve yoldaşı Equieulus Modius'un onun yerine geçtiğini öğrenince, ona yazdı ve başına gelenleri anlattı ve kral ve kraliçeye gönderdiği mektupları iletmesini istedi. Modius bu mektupları alınca çok sevindi ve mektupları o sırada Berytus'ta bulunan kral ve kraliçeye gönderdi. Ancak Kral Agrippa, Filip hakkındaki hikayenin yanlış olduğunu öğrenince (çünkü Yahudilerin bir savaşa başladığı söylentisi yayılmıştı),

Machine Translated by Google

(Romalıların bu Filip'i desteklediğini ve bu Filip'in o savaşta onların komutanı olduğunu öğrenince) Filip'i kendisine götürmeleri için bazı süvariler gönderdi; Filip geldiğinde onu büyük bir nezaketle selamladı ve Romalı komutanlara göstererek, bunun Romalılara isyan etmiş gibi yayılan söylentilerin sahibi olduğunu söyledi. Ayrıca ona yanına bazı süvariler almasını, Gamala kalesine hızla gitmesini, oradan tüm hizmetkarlarını çıkarmasını ve Babillileri tekrar Batanea'ya geri göndermesini emretti. Ayrıca, tebaasından hiçbirinin herhangi bir provokasyon yapmaması için gereken her türlü önlemi almasını da emretti. Buna göre, kralın bu talimatları üzerine, emredileni yerine getirmek için acele etti.

37. Şimdi, bir kadın hekimin oğlu olan Yusuf adında biri vardı; o, birçok genci kendisine katılmaya teşvik etti. Ayrıca Gamala'daki ileri gelenlere küstahça hitap etti ve onları krala karşı isyan etmeye, silahlanmaya ve kendi aracılığıyla özgürlüklerini geri kazanacaklarına dair umut vermeye ikna etti. Bazılarını zorla hizmete aldılar ve karar verdikleri şeye razı olmayanları öldürdüler. Ayrıca, daha önce de belirttiğimiz gibi, Hares'i ve onunla birlikte akrabalarından biri olan ve Tiberiaslı Justus'un kardeşi İsa'yı da öldürdüler. Gamala halkı da bana yazarak, şehirlerinin surlarını yükseltmek için silahlı bir kuvvet ve işçi göndermemi istediler; ben de onların isteklerinin hiçbirini geri çevirmedim. Gaulanitis bölgesi de Solyma köyüne kadar krala karşı isyan etti. Ben de doğal olarak çok güçlü olan Seleucia ve Soganni köylerinin etrafına bir sur inşa ettim. Ayrıca, aynı şekilde, kendileri de oldukça kayalık olan Yukarı Celile'deki birkaç köyü de surlarla çevirdim. Bunların isimleri Jamnia, Meroth ve Achabare'dir. Ayrıca Aşağı Celile'de Tarichee, Tiberias, Sepphoris şehirlerini ve Arbela mağarası, Bersobe, Selamin, Jotapata, Capharecho, Sigo, Japha ve Tabor Dağı köylerini de tahkim ettim. (15) Ayrıca bu yerlerde, daha sonra güvenlikleri için büyük miktarda tahıl ve silah depoladım.

38. Fakat Levi oğlu Yahya'nın bana duyduğu nefret daha da şiddetlendi; refahıma tahammül edemiyordu. Bu yüzden, her türlü yolla beni ortadan kaldırmaya karar verdi ve doğduğu yer olan Gişala'nın surlarını inşa etti. Sonra kardeşi Simon'u, Sisenna oğlu Yonatan'ı ve yaklaşık yüz kişiyi gönderdi.

Machine Translated by Google

Silahlı adamlar, Kudüs'e, Gamaliel'in oğlu Simon'a (16) gittiler ; onu, Kudüs halkını, Celileliler üzerindeki yönetimi benden almaları ve bu yetkiyi ona vermeleri için ikna etmeye ikna etmek amacıyla. Bu Simon, Kudüs şehrindendi ve Ferisiler mezhebinin çok soylu bir ailesindendi; bu ailenin, ülkelerinin yasaları konusunda diğerlerinden üstün olduğu düşünülüyordu. O, büyük bir bilgelik ve akıl sahibiydi ve kamu işleri kötü durumdayken, basireti sayesinde işleri düzeltebiliyordu. Ayrıca Yahya'nın eski bir dostu ve arkadaşıydı; ancak o zamanlar benimle bir anlaşmazlığı vardı. Bu nedenle, böyle bir teşvik aldıktan sonra, baş rahipleri, Ananus'u, Gamala'nın oğlu İsa'yı ve aynı isyankar grubun diğer bazı üyelerini, ben bu kadar büyüdüğüm ve kendimi şöhretin zirvesine çıkarırken beni göz ardı etmemeleri için beni öldürmeye ikna etti; Ve o, benim oradaki yönetimimden mahrum bırakılmamın Galileliler için faydalı olacağını söyledi. Ananus ve arkadaşları da, olan biteni çok erken öğrenmemem ve büyük bir orduyla şehre saldırmamam için bu konuda gecikmemelerini istediler. Bu, Simon'un tavsiyesiydi; ancak baş rahip Artanus, bunun kolay bir iş olmadığını, çünkü birçok baş rahibin ve halk yöneticilerinin benim mükemmel bir general gibi davrandığıma tanıklık ettiğini ve hakkında hiçbir şey söyleyecekleri olmayan birini suçlamanın kötü niyetli insanların işi olduğunu onlara gösterdi.

39. Simon, Ananus'un bunu söylediğini duyunca, habercilerin bu işi gizlemelerini ve birçok kişiye duyurmamalarını istedi; çünkü Josephus'u çok çabuk Celile'den uzaklaştırmak için gereken önlemleri alacaktı. Bu yüzden Yahya'nın kardeşi [Simon]'u çağırdı ve Ananus'a ve arkadaşlarına hediyeler göndermelerini emretti; çünkü dediği gibi, bu şekilde onları fikirlerini değiştirmeye ikna edebileceklerdi. Ve gerçekten de Simon sonunda amacına ulaştı; çünkü Ananus ve yanındakiler, rüşvetle yozlaşarak, diğer vatandaşları yaptıkları şeyden haberdar etmeden beni Celile'den kovmaya karar verdiler.

Buna göre, aileleri bakımından seçkin ve öğrenimleri bakımından da seçkin kişiler göndermeye karar verdiler. Bunlardan ikisi halktan, mezhep olarak Ferisi olan Jonathan (17) ve Ananias idi; üçüncüsü ise rahip soyundan ve aynı zamanda bir Ferisi olan Jozar idi; ve sonuncusu Simon ise baş rahiplerin en gençlerindendi. Bunlara şu verildi:

Machine Translated by Google

Onları görevlendirdiler ve Celilelilerin kalabalığına vardıklarında onlara, bana olan sevgilerinin sebebini sormalarını söylediler. Eğer "Kudüs'te doğduğum için" derlerse, "Dördünüz de aynı yerde doğdunuz" diye cevap vermelerini; eğer "Kanunlarına hakim olduğum için" derlerse, "Ülkenizin geleneklerine yabancı değilsiniz" diye cevap vermelerini; ancak bunlara ek olarak, "Beni rahip olduğum için sevdiler" derlerse, "Bunlardan ikisi de rahipti" diye cevap vermelerini istediler.

40. Şimdi, Yonatan ve arkadaşlarına bu talimatları verdikten sonra, kamu parasından onlara kırk bin [drahma] verdiler. Fakat Kudüs'te ikamet eden, adı İsa olan ve yanında altı yüz silahlı adamı bulunan bir Celileli olduğunu duyunca, onu çağırdılar ve ona üç aylık maaş verdiler ve Yonatan ve arkadaşlarını takip etmesini ve onlara itaat etmesini emrettiler. Ayrıca, hepsini geçindirmek için Kudüs vatandaşı olan üç yüz kişiye para verdiler ve onlara da elçileri takip etmelerini emrettiler. Onlar da itaat edip yürüyüşe hazırlandıklarında, Yonatan ve arkadaşları, yanlarında Yahya'nın kardeşi ve yüz silahlı adamla birlikte onlarla birlikte yola çıktılar. Onları gönderenlerin onlara verdiği emir şuydu: Eğer gönüllü olarak silahlarımı bırakırsam, beni Kudüs şehrine sağ salim göndereceklerdi; fakat onlara karşı gelirsem, beni öldüreceklerdi ve hiçbir şeyden korkmayacaklardı. Çünkü bu, onların onlara böyle yapmalarını emrettiği anlamına geliyordu. Ayrıca Yahya'ya benimle savaşmak için her şeyi hazırlamasını yazdılar ve Sepphoris, Gabara ve Tiberins sakinlerine Yahya'ya yardımcı birlikler göndermeleri emrini verdiler.

41. Babam bana bunu anlattığında (çünkü o mecliste bulunan, dostum ve yoldaşım Gamala oğlu İsa ona bunu söylemişti), yurttaşlarımın bana karşı bu kadar nankörlük edip, kıskançlıktan öldürülmem emrini verdiklerini görünce çok üzüldüm. Babam da mektubunda beni yanına gelmeye ısrarla teşvik etti, çünkü ölmeden önce oğlunu görmek istiyordu. Arkadaşlarıma bunları anlattım ve üç gün içinde ülkeyi terk edip eve döneceğimi söyledim. Bunu duyunca hepsi çok üzüldüler ve gözlerinde yaşlarla beni, onları yok olmaya terk etmememi rica ettiler; çünkü eğer onların komutasından mahrum kalırsam, öyle olacaklarını düşünüyorlardı.

Machine Translated by Google

Fakat ben onların isteğini kabul etmeyip kendi güvenliğimi gözettiğim için, Celileliler, benim gidişimin sonuçlarından, yani soyguncuların insafına kalacaklarından korkarak, ayrılma kararımdan haberdar etmek üzere tüm Celile'ye haberciler gönderdiler. Bunun üzerine, haberi duyar duymaz, eşleri ve çocuklarıyla birlikte her yerden büyük kalabalıklar halinde toplandılar; ve bana öyle geldi ki, bunu bana duydukları sevgiden çok, kendi güvenliklerinden korktukları için yaptılar; çünkü ben onlarla kaldığım sürece, hiçbir zarar görmeyeceklerini sanıyorlardı. Böylece hepsi, yaşadığım Aşok ovasına geldiler.

42. Ama o gece gördüğüm rüya ne kadar da harikaydı; çünkü bana yazılan haberler yüzünden kederli ve huzursuz bir halde yatağıma yattığımda, yanımda bir kişinin durduğunu (18) ve "Ey Josephus! Ruhunu kederlendirmeyi bırak ve tüm korkularını bir kenara bırak; çünkü şimdi seni kederlendiren şey seni çok önemli ve her bakımdan çok mutlu edecek; çünkü sadece bu zorlukların değil, daha birçok zorluğun da üstesinden büyük bir başarıyla geleceksin. Ancak, moralini bozma, Romalılarla savaşacağını unutma." dediğini duydum. Bu rüyayı gördükten sonra, ovaya inmek niyetiyle kalktım. Şimdi, aralarında kadınların ve çocukların da bulunduğu tüm Celileli kalabalık beni görünce, yüzüstü yere kapandılar ve gözlerinde yaşlarla, onları düşmanlarına karşı savunmasız bırakmamamı, ülkelerinin onlardan zarar görmesine izin vermememi yalvardılar. Fakat onların yalvarışlarına kulak asmayınca, yanlarında kalacağıma dair yemin etmemi zorladılar; ayrıca Kudüs halkını da ülkelerinin huzur içinde yaşamasına izin vermedikleri gerekçesiyle ağır bir şekilde suçladılar.

43. Bunu duyunca ve halkın ne kadar üzgün olduğunu görünce onlara acıdım ve bu kadar büyük bir kalabalık uğruna en açık tehlikelere göğüs germenin bana yakıştığını düşündüm; bu yüzden onlarla kalacağımı bildirdim. Beş bin kişinin silahlı ve geçimlerini sağlayacak erzaklarla bana gelmelerini emrettikten sonra, geri kalanları evlerine gönderdim; ve bu beş bin kişi geldiğinde, onları, daha önce benimle birlikte olan üç bin asker ve seksen süvariyle birlikte alıp Ptolimias sınırları içindeki Chabolo köyüne yürüdüm ve orada kaldım.

Machine Translated by Google

Kuvvetlerimi bir araya getirdim ve iki piyade kohortu ve bir süvari birliğiyle gelen, Cestius Gallus tarafından Ptolemais yakınlarındaki Celile köylerini yakmak için gönderilen Placidus ile savaşmaya hazırlanıyormuş gibi davrandım. Placidus, Ptolemais şehrinin önünde bir toprak yığını ördükten sonra, ben de o köyden yaklaşık altmış furlong uzaklıkta kamp kurdum. Sık sık kuvvetlerimizi savaşacakmış gibi dışarı çıkardık, ancak uzaktan yapılan küçük çatışmalardan öteye gitmedik; çünkü Placidus benim savaşa girmeye istekli olduğumu anladığında korktu ve savaştan kaçındı. Yine de Ptolemais civarından ayrılmadı.

44. Tam bu sıralarda Jonathan ve diğer elçiler geldiler.
Daha önce de belirttiğimiz gibi, Simon ve baş rahip Ananus tarafından gönderilmişlerdi. Ve Yonatan, bana karşı açıkça bir girişimde bulunmaya cesaret edemediği için, beni hileyle nasıl yakalayabileceğini planlamıştı. Bu yüzden bana şu mektubu yazdı: "Yonatan ve onunla birlikte olanlar, Kudüs halkı tarafından Yusuf'a gönderilenler, size selam gönderiyorlar. Gischala'lı Yahya'nın sizin için birçok tuzak kurduğunu duyduğumuz için, Kudüs'ün önde gelenleri tarafından onu azarlamak ve bundan sonra size itaat etmesi için teşvik etmek üzere gönderildik. Ayrıca ortak meselelerimiz ve yapılması gerekenler hakkında sizinle görüşmek istiyoruz. Bu nedenle, bize çabuk gelmenizi ve yanınızda sadece birkaç adam getirmenizi rica ediyoruz; çünkü bu köy çok sayıda askeri barındıramaz." Böylece, iki şeyden birini bekleyerek yazdılar: ya silahlı adamlar olmadan geleceğim ve o zaman beni tamamen kendi kontrolleri altına alacaklardı; Ya da kalabalık bir grupla gelirsem, beni halk düşmanı olarak görürlerdi. Mektubu getiren bir atlıydı, eskiden cesur bir adamdı ve kralın ordusunda görev yapmıştı. Gece ikinci saatte geldi, ben de arkadaşlarımla ve Celilelilerin önde gelenleriyle ziyafet çekiyordum. Hizmetçimin bana Yahudi ulusundan bir süvarinin geldiğini söylemesi üzerine, bu adam emrimle içeri çağrıldı, ancak bana selam bile vermedi, sadece bir mektup uzattı ve "Bu mektup sana Kudüs'ten gelenler tarafından gönderildi; hemen cevap yaz; çünkü çok yakında onlara dönmek zorundayım." dedi. Misafirlerim askerin bu cüretkarlığına hayret etmeden edemediler. Ama ona bizimle oturup yemek yemesini rica ettim; ancak bunu reddedince, mektubu elimde tutarak misafirlerimle başka konular hakkında konuşmaya başladım. Birkaç saat sonra kalktım ve diğerlerini yataklarına gönderdikten sonra,

Machine Translated by Google

Sadece dört yakın arkadaşımın kalmasını rica ettim ve hizmetçime biraz şarap hazırlamasını emrettim. Ayrıca mektubu kimsenin göremeyeceği şekilde açtım; yazının amacını hemen anladığımda, tekrar mühürledim ve henüz okumamış, sadece elimde tutuyormuş gibi davrandım. Askerin yolculuk masrafları için yirmi drahma verilmesini emrettim; parayı aldığında ve bana teşekkür ettiğini söylediğinde, parayı sevdiğini ve esas olarak bu yolla tuzağa düşürüleceğini anladım; ve ona, "Eğer bizimle içmek istersen, içtiğin her kadeh için bir drahma alacaksın" dedim. Böylece bu teklifi sevinçle kabul etti ve daha fazla para almak için çok fazla şarap içti ve sonunda kendisine emanet edilen sırları saklayamadı, ben ona soru sormadan onları ifşa etti, yani... Bana karşı hain bir plan kurulduğunu ve onu gönderenler tarafından ölüme mahkum edildiğimi duydum. Bunu duyunca şu cevabı yazdım: "Yusuf, Yonatan'a ve yanındakilere selamlarını iletiyor. Sağlıklı bir şekilde Celile'ye geldiğinizi öğrenmek beni çok sevindirdi, özellikle de buradaki kamu işlerinin sorumluluğunu size bırakıp memleketime dönebileceğim için; ki bunu uzun zamandır arzu ediyordum. İtiraf etmeliyim ki, sadece Ksalot'a kadar değil, daha da öteye, sizin emriniz olmadan gelmeliyim."

"Ama lütfen beni mazur görün, çünkü şu anda bunu yapamam; çünkü Celile'ye gitmeyi düşünen Placidus'un hareketlerini izliyorum ve bunu burada, Chabolo'da yapıyorum. Bu nedenle, bu mektubu aldıktan sonra lütfen buraya, yanıma gelin. Hoşça kalın."

45. Bunu yazdıktan ve mektubu askere teslim ettikten sonra, onunla birlikte en iyi karakterli otuz Celileliyi gönderdim ve onlara elçilere selam vermelerini, ancak onlarla başka hiçbir şey konuşmamalarını emrettim. Ayrıca, bana en sadık saydığım silahlı adamlardan da, her biri koruyacağı kişiyle birlikte diğerleriyle birlikte gitmelerini emrettim; böylece gönderdiklerimle Jonathan'ın yanındakiler arasında herhangi bir konuşma geçmesin. Böylece bu adamlar [Jonathan'ın yanına] gittiler. Ancak Jonathan ve ortakları bu ilk girişimlerinde başarısız olunca, bana başka bir mektup gönderdiler; içeriği şöyleydi: "Jonathan ve yanındakiler, Josephus'a selamlarını iletsinler. Üçüncü gün, silahlı adamlar olmadan Gabaroth köyüne gelmeni istiyoruz, böylece onun hakkında ne düşündüğünü dinleyebiliriz."

Machine Translated by Google

"Yuhanna [Giskalalı]." Bu mektubu yazdıktan sonra, gönderdiğim Celilelileri selamladılar ve Celile'nin en büyük köyü olan, çok sağlam surlarla çevrili ve çok sayıda sakini bulunan Yafa'ya geldiler. Orada, eşleri ve çocuklarıyla birlikte kalabalık bir grup erkek onları karşıladı ve onlara karşı yüksek sesle bağırdılar; gitmelerini ve mükemmel bir komutanın avantajını kıskanmamalarını istediler. Bu bağırışlar Jonathan ve ortaklarını çok kızdırdı, ancak öfkelerini açıkça göstermeye cesaret edemediler; bu yüzden onlara cevap vermediler ve diğer köylere gittiler. Ama yine de tüm halktan aynı bağırışlar onları karşıladı ve "Kimse onları Josephus'tan başka bir komutan istemeye ikna edemez" dediler. Böylece Jonathan ve ortakları başarısız bir şekilde onlardan ayrıldılar ve Celile'nin en büyük şehri olan Sepforis'e geldiler. Şimdi, Romalılara yakın düşüncelere sahip olan bu şehrin insanları onları karşıladılar, ancak beni ne övdüler ne de kınadılar. Sepphoris'ten Asochis'e indiklerinde, ora halkı da Yafa halkı gibi onlara karşı gürültü çıkardı; bunun üzerine daha fazla dayanamadılar ve yanlarındaki silahlı adamlara gürültü çıkaranları sopalarla dövmelerini emrettiler.

Gabara'ya vardıklarında, Yahya onları üç bin silahlı adamla karşıladı; fakat mektuplarından bana karşı savaşmaya karar verdiklerini anladığım için, ben de Chabolo'dan üç bin silahlı adamla yola çıktım; ancak en yakın dostlarımdan birini kampımda bıraktım ve onlara yakın olmak istediğim için Jotapata'ya geldim, mesafe kırk furlong'dan fazla değildi. Oradan onlara şöyle yazdım: "Eğer benim size gelmemi çok istiyorsanız, Celile'de iki yüz kırk şehir ve köy olduğunu biliyorsunuz; Gaburn ve Gischala hariç, dilediğiniz herhangi birine geleceğim; bunlardan biri Yahya'nın memleketi, diğeri ise onunla ittifak ve dostluk içindedir."

46. Yonatan ve ortakları bu mektubu aldıklarında bana başka cevap yazmadılar, bunun yerine dostlarından oluşan bir meclis topladılar ve Yuhanna'yı da aralarına alarak bana nasıl saldırabilecekleri konusunda birlikte istişarede bulundular. Yuhanna'nın görüşü, Celile'deki tüm şehir ve köylere mektup yazmalarıydı; çünkü her birinde mutlaka benimle anlaşmazlık içinde olan bir veya iki kişi olmalıydı ve bu kişiler bana düşman olarak karşı çıkmaya davet edilmeliydi. Ayrıca bu kararlarını Kudüs şehrine de göndermelerini istedi.

Machine Translated by Google

Yurttaşlarının, Galilealılar tarafından düşman ilan edildiğimi öğrendiklerinde, benim de bu kararı onaylayabileceğimi söyledi. Ayrıca, bu yapıldığında, bana iyi niyet besleyen Galilealıların bile korkudan beni terk edeceklerini söyledi. Yahya onlara bu öğüdü verdiğinde, söyledikleri diğerleri için çok hoşuna gitti. Ben de gecenin üçüncü saatinde, onlara mensup olup da onları terk edip bana gelen ve neler olup bittiğini anlatan Saccheus adında biri aracılığıyla bu olaylardan haberdar oldum; böylece vakit kaybetmemem gerektiğini anladım. Bunun üzerine, sadık saydığım muhafızlarımdan silahlı bir adam olan Yakup'a, iki yüz adam alıp Gahara'dan Celile'ye giden yolları korumasını, yolcuları yakalayıp bana göndermesini, özellikle de üzerlerinde mektup bulunanları getirmesini emrettim. Ayrıca, dostlarımdan Yeremya'yı da altı yüz silahlı adamla Celile sınırlarına gönderdim; bu ülkeden Kudüs şehrine giden yolları gözetlemesini, üzerlerinde mektup bulunanları yakalamasını, adamları orada zincire vurup bana göndermesini emrettim.

47. Bu emirleri onlara ilettikten sonra, onlara emir verdim ve silahlarını alıp üç günlük erzak getirmelerini ve ertesi gün benimle birlikte olmalarını söyledim. Ayrıca etrafımdakileri dört gruba ayırdım ve bana en sadık olanları bedenimin muhafızı olarak görevlendirdim. Ayrıca başlarına yüzbaşılar atadım ve tanımadıkları hiçbir askerin aralarına karışmamasına dikkat etmelerini emrettim. Beşinci gün, Gabaroth'ta iken, köyün önündeki ovanın tamamının, bana yardım etmek için Celile'den gelen silahlı adamlarla dolu olduğunu gördüm; köyden gelen kalabalığın birçoğu da benimle birlikte koştu. Ama yerimi alıp onlarla konuşmaya başlar başlamaz, hepsi alkışladı ve beni ülkenin hayırseveri ve kurtarıcısı diye çağırdılar. Onlara minnettarlığımı ifade edip [bana olan sevgileri için] teşekkür ettikten sonra, onlara kimseyle savaşmamalarını (19) ve ülkeyi yağmalamamalarını, çadırlarını ovaya kurmalarını ve yanlarında getirdikleri yiyeceklerle yetinmelerini tavsiye ettim; çünkü onlara bu sorunları kan dökmeden çözmeyi düşündüğümü söyledim. Şimdi, tam o gün, Yahya'nın mektuplarla gönderdiği kişiler, yolları gözetlemek için görevlendirdiğim muhafızların arasına düştüler; böylece adamlar kendileri korunmuş oldular.

Machine Translated by Google

Emirlerim doğrultusunda oradaydım, ama bana iftira ve yalanlarla dolu mektuplar geldi; ve bu meselelerden kimseye tek kelime etmeden bu adamların üzerine saldırmayı planlıyordum.

48. Jonathan ve arkadaşları benim geldiğimi duyar duymaz, bütün dostlarını ve yanlarına Yuhanna'yı da alarak İsa'nın evine çekildiler. Bu ev gerçekten de büyük bir kaleydi ve bir hisardan farksızdı. Orada gizlice bir grup silahlı adam yerleştirdiler ve bir kapı hariç diğer tüm kapıları kapattılar. Benim onları selamlamak için yoldan çıkmamı bekliyorlardı. Gerçekten de silahlı adamlara, ben geldiğimde benden başka kimseyi içeri almamaları, diğerlerini dışarıda bırakmaları emrini vermişlerdi; böylece beni kolayca ele geçirebileceklerini sanıyorlardı. Ama bu beklentilerinde yanıldılar; çünkü bana kurdukları tuzakları anladım. Yolculuğum biter bitmez, onların karşısındaki bir yere yerleştim ve uyuyormuş gibi yaptım. Jonathan ve arkadaşları, gerçekten uyuduğumu ve dinlendiğimi düşünerek, halkı kötü bir yönetici olduğuma ikna etmek için aceleyle ovaya indiler. Fakat durum tam tersini gösterdi; çünkü onların gelişiyle birlikte Celileliler hemen bir feryat koparark beni vali olarak ne kadar beğendiklerini açıkladılar; ve Jonathan ile ortaklarının kendilerine zarar vermedikleri halde gelip mutlu yerleşimlerini alt üst edecekmiş gibi davranmalarına karşı yaygara kopardılar; ve her ne pahasına olursa olsun geri dönmelerini istediler, çünkü benden başka birinin kendilerini yönetmesine asla razı olmayacaklarını söylediler.

Bunu duyunca, aralarına inmekten korkmadım; bu yüzden hemen aşağı inip Jonathan ve arkadaşlarının ne dediğini dinlemeye gittim. Görünür görünmez, tüm kalabalık beni alkışlarla karşıladı ve bana olan iyi yönetimimden dolayı teşekkürlerini ileterek beni övdüler.

49. Yonatan ve arkadaşları bunu duyunca canlarından korktular ve Celileliler tarafından saldırıya uğramaktan endişelendiler; bu yüzden nasıl kaçabileceklerini planladılar. Fakat ben kalmalarını istediğim için kaçamadılar ve sözlerime endişeyle baktılar. Bu yüzden kalabalığa tezahüratlarını tamamen kesmelerini emrettim ve silahlı adamlarımın en sadık olanlarını yerleştirdim.

Machine Translated by Google

Yahya'nın beklenmedik bir şekilde üzerimize saldırmaması için caddelerde nöbetçi birlikler tuttum; ve Celilelileri, düşmanlarına karşı ani bir saldırı olması durumunda rahatsız olmasınlar diye silahlarını almaları konusunda teşvik ettim. Ve sonra, öncelikle, Yonatan ve ortaklarına önceki mektuplarını ve bana nasıl yazdıklarını hatırlattım ve Yahya ile aramdaki anlaşmazlıkları gidermek için Kudüs halkına ortak rıza ile gönderildiklerini ve onların beni nasıl çağırdıklarını açıkladım; ve böyle konuşurken, yazdıkları mektubu herkese gösterdim, böylece yaptıklarını inkar edemez hale geldiler, mektubun kendisi onları suçlu ilan etti. Sonra dedim ki: "Ey Yonatan! Ve onunla birlikte meslektaşları olarak gönderilen sizler, eğer davranışlarım Yuhanna'nınkiyle kıyaslanarak yargılanacak olsaydı ve sadece iki veya üç şahit (20) getirmiş olsaydım , dürüst ve iyi insanlar, açıkça görülüyor ki, önceden karakterlerinin incelenmesi üzerine suçlamaları reddetmek zorunda kalırdınız: Bu nedenle, Celile işlerinde iyi davrandığımı bilmeniz için, bence üç şahit, yapması gerektiği gibi davranan bir adam için çok azdır; bu yüzden size bunların hepsini şahit olarak verdim. Onlardan (21) nasıl yaşadığımı ve aralarında her türlü nezakete ve erdemli bir şekilde davranıp davranmadığımı sorun. Ve ayrıca sizden, ey Celileliler!, gerçeğin hiçbir kısmını gizlememenizi, bu adamların önünde hakimler önünde konuşur gibi konuşmanızı, herhangi bir konuda iyiden farklı davranıp davranmadığımı söylemenizi rica ediyorum."

50. Ben böyle konuşurken, bütün halkın birleşmiş sesleri bana seslenerek beni hayırseverleri ve kurtarıcıları diye çağırdılar, önceki davranışlarımı doğruladılar ve bundan sonra da böyle devam etmemi rica ettiler; ve hepsi yemin ederek eşlerinin zarar görmeden korunduğunu ve hiç kimsenin benim tarafımdan mağdur edilmediğini söylediler. Bundan sonra, Celilelilere, Yonatan ve arkadaşlarının gönderdiği ve yolu korumakla görevlendirdiğim kişilerin alıp bana gönderdiği mektuplardan ikisini okudum. Bunlar, sanki onlara karşı bir vali gibi değil de bir tiran gibi davranmışım gibi, birçok başka şey de içeren, küstahça yalanlardan farksız, sitemlerle ve yalanlarla doluydu. Ayrıca kalabalığa bu mektupları nasıl elde ettiğimi ve onları taşıyanların gönüllü olarak teslim ettiklerini anlattım; Çünkü düşmanlarımın kurduğum muhafızlar hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyordum; korkup bundan sonra yazmayı bırakmalarından endişe ediyordum.

Machine Translated by Google

51. Kalabalık bunları duyunca, Yonatan'a ve yanındaki arkadaşlarına çok kızdı ve onlara saldırmak, onları öldürmek üzereydiler; eğer ben Galilealıların öfkesini dindirip, "Yonatan ve arkadaşlarının geçmişte yaptıklarını affediyorum, yeter ki tövbe etsinler, kendi ülkelerine dönsünler ve onları gönderenlere benim davranışlarım hakkında gerçeği anlatsınlar" dememiş olsaydım, bunu kesinlikle yapacaklardı. Bunu söyledikten sonra, verdikleri sözü tutmayacaklarını bilmeme rağmen, onları serbest bıraktım. Ancak kalabalık onlara karşı çok öfkeliydi ve benden, küstahlıklarından dolayı onları cezalandırmalarına izin vermemi rica ettiler; yine de, her türlü isyanın kamu refahına zararlı olduğunu bildiğim için, onları bağışlamaları için her türlü yolu denedim. Ama kalabalık onlara karşı çok öfkeliydi ve ikna edilemediler; hepsi hemen Yonatan ve arkadaşlarının kaldığı eve gittiler. Ancak öfkelerinin dizginlenemeyeceğini anlayınca ata bindim ve kalabalığa Gabara'dan yirmi furlong uzaklıktaki Sogane köyüne kadar beni takip etmelerini emrettim; bu taktik sayesinde aralarında bir iç savaş başlatmış gibi görünmemeyi başardım.

52. Fakat Sogane'ye yaklaştığımda, kalabalığı durdurdum ve onları kolayca öfkeye kapılmamaları ve sonradan geri alınamayacak cezalar vermemeleri konusunda uyardım. Ayrıca, aralarında ileri gelen ve yaşlı olan yüz adamın Kudüs şehrine gitmek üzere hazırlanmalarını ve ülkedeki isyan çıkaranları halka şikayet etmelerini emrettim. Onlara, "Eğer söylediklerinizden etkilenirlerse, cemaatin bana yazmasını ve Celile'de kalmamı, Yonatan ve arkadaşlarının oradan ayrılmasını emretmelerini isteyin" dedim. Bu talimatları onlara ilettikten ve olabildiğince hızlı bir şekilde hazırlanırlarken, onları toplanmalarından üç gün sonra bu göreve gönderdim. Ayrıca onlarla birlikte beş yüz silahlı adam da [muhafız olarak] gönderdim. Sonra Samarya'daki dostlarıma, ülkeden güvenle geçebilmeleri için gerekli önlemleri almaları konusunda mektup yazdım; çünkü Samarya zaten Romalıların elindeydi ve Kudüs'e hızlıca gidecek olanların o ülkeden geçmesi kesinlikle gerekliydi; zira o yoldan üç günde Celile'den Kudüs'e gidilebilirdi. Ben de kendim gittim ve yaşlıları Celile sınırlarına kadar götürdüm ve yollara nöbetçiler yerleştirdim ki kolayca geçilmesinler.

Machine Translated by Google

Bu adamların gittiği herkes tarafından biliniyordu. Ve bunu yaptıktan sonra gidip Yafa'da kaldım.

53. Jonathan ve arkadaşları, bana karşı yapmak istediklerini başaramayınca, Yuhanna'yı Gischala'ya geri gönderdiler, kendileri ise Taberiye şehrine gittiler; bu beklenti, o zamanki valileri İsa'nın onlara yazdığı bir mektuba dayanıyordu. Mektupta, eğer gelirlerse halkın onları kabul edeceği ve onların yönetimine girmeyi seçeceği vaat ediliyordu. Bu beklentiyle yola koyuldular. Fakat, dediğim gibi, Taberiye'ye vali olarak bıraktığım Silas, bana bunu bildirdi ve oraya aceleyle gitmemi istedi.

Bu nedenle, onun tavsiyesine hemen uydum ve oraya geldim; ancak şu olaydan dolayı hayatım tehlikeye girdi: Jonathan ve arkadaşları Tiberias'taydı ve benimle kavga eden birçok kişiyi benden uzaklaşmaya ikna etmişlerdi; ancak benim geldiğimi duyunca kendileri için korktular ve bana geldiler; ve beni selamladıktan sonra, Celile yönetiminde bu kadar iyi davrandığım için mutlu bir adam olduğumu söylediler; ve bana gösterilen onurlar için beni tebrik ettiler: çünkü benim şanımın, öğretmenlerim ve yurttaşlarım oldukları için kendileri için bir övgü olduğunu söylediler; ve ayrıca, John'un dostluğundan ziyade benim dostluğumu tercih etmelerinin adil olduğunu ve hemen eve döneceklerini, ancak John'u bana teslim etmek için kaldıklarını söylediler; ve bunu söylediklerinde, aramızdaki en saygın ve inanmamayı uygun görmediğim kişilerden yemin ettiler. Ancak ertesi günün Şabat günü olması ve Taberiye şehrinin o gün rahatsız edilmesinin uygun olmaması nedeniyle, başka bir yerde kalmamı istediler.

54. Ben de hiçbir şeyden şüphelenmedim ve Tarichise'ye gittim; yine de şehirde işlerin nasıl gittiğini ve benim hakkımda bir şey söylenip söylenmediğini araştırmak için bazı kişileri bıraktım. Ayrıca Tarichise'den Tiberias'a giden yol boyunca birçok kişiyi görevlendirdim ki, şehirde kalanlardan bir haber öğrenirlerse birbirlerine haber versinler. Ertesi gün hepsi Proseucha'ya geldiler; (22) büyük bir yapıydı ve çok sayıda insanı ağırlayabilecek kapasitedeydi; Yonatan oraya girdi ve açıkça bir isyandan bahsetmeye cesaret edemese de, şehirlerinin o zamanki halinden daha iyi bir yöneticiye ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama İsa,

Machine Translated by Google

Yönetici, konuşmaktan hiç çekinmedi ve açıkça, "Ey yurttaşlarım! Bir kişiye değil, dört kişiye itaat etmeniz sizin için daha iyidir; ve bunlar soylu ve bilgelikleriyle tanınan kişiler olmalıdır" dedi ve Jonathan ile arkadaşlarını işaret etti. Bunu söyledikten sonra Justus içeri girdi ve söyledikleri için onu övdü ve halkın bir kısmını da onun düşüncesine katılmaya ikna etti. Ancak kalabalık söylenenlerden memnun değildi ve kesinlikle bir kargaşaya tutuşmuşlardı, ta ki şimdi gelmiş olan altıncı saat meclisi dağıtana kadar; çünkü kanunlarımız bize Şabat günlerinde o saatte yemeğe gitmemizi emrediyor; bu yüzden Jonathan ve arkadaşları konseylerini ertesi güne ertelediler ve başarısız bir şekilde ayrıldılar. Bu olaylardan haberdar olduğumda, sabahleyin Taberiye şehrine gitmeye karar verdim. Buna göre, ertesi gün, günün ilk saatlerinde, Tarichee'den geldim ve kalabalığın zaten Proseucha'da toplandığını gördüm; Fakat onların nasıl bir araya geldiklerini, orada toplananlar bilmiyordu. Ancak Jonathan ve arkadaşları beni orada beklenmedik bir şekilde görünce, ortalık karıştı; bunun üzerine kendi uydurdukları bir haber yaydılar: Roma süvarilerinin, Celile sınırında, şehirden otuz furlong uzaklıkta, Birlik denilen bir yerde görüldüğünü söylediler. Bu haber üzerine Jonathan ve arkadaşları kurnazca beni bu meseleyi ihmal etmemeye ve düşmanın ülkeyi yağmalamasına izin vermemeye teşvik ettiler. Bunu da, olağanüstü yardıma ihtiyaç duyma bahanesiyle beni şehirden uzaklaştırmak ve şehri benim düşmanım haline getirmek amacıyla söylediler.

55. Ben ise, onların planlarından haberdar olmama rağmen, Tiberias halkının benim onların güvenliğine önem vermediğimi düşünmesinden korktuğum için, önerdiklerine uydum. Bu yüzden dışarı çıktım; fakat oraya vardığımda, düşmanın en ufak bir ayak izine rastlamadım, bu yüzden olabildiğince hızlı bir şekilde geri döndüm ve tüm konseyin toplandığını, halkın bir araya geldiğini ve Jonathan ile arkadaşlarının, savaşın yüklerini hafifletmekle ilgilenmediğim ve lüks içinde yaşadığım gerekçesiyle bana karşı şiddetli suçlamalarda bulunduğunu gördüm. Bu şekilde konuşurlarken, Celile sınırlarında yaşayan bazı kişilerden kendilerine yazılmış dört mektup getirdiler; mektuplarda, üçüncü gün ülkeyi harap edecek hem süvari hem de piyadelerden oluşan bir Roma ordusunun geleceği ve kendilerine yardım etmeleri gerektiği, ayrıca acele etmeleri ve onları göz ardı etmemeleri isteniyordu.

Machine Translated by Google

Tiberias halkı bunu duyunca, doğruyu söylediğimi sandılar ve bana karşı yaygara koparark, yerimde durmamam, yurttaşlarına yardım etmek için gitmem gerektiğini söylediler. Bunun üzerine (Jonathan ve arkadaşlarının ne demek istediğini anladığım için) onların önerdiklerine uymaya ve bahsettikleri savaşa gecikmeden gitmeye hazır olduğumu söyledim; ancak aynı zamanda, bu mektuplarda Romalıların dört ayrı yerde saldırı yapacakları belirtildiğinden, kuvvetlerini beş birliğe ayırmalarını ve Jonathan ile arkadaşlarını her bir birliğin generali yapmalarını tavsiye ettim, çünkü cesur adamların sadece tavsiye vermekle kalmayıp, liderlik görevini üstlenmeleri ve böyle bir ihtiyaç durumunda yurttaşlarına yardım etmeleri uygundu; çünkü, dedim, birden fazla birliğe liderlik etmem mümkün değildi. Bu tavsiyem halkı çok memnun etti; böylece onları savaşa gitmeye zorladılar. Fakat planları büyük ölçüde altüst oldu, çünkü benim stratejim yüzünden, yani onların taahhütlerinin tam tersi olan planım yüzünden, yapmayı planladıkları şeyi yapamadılar.

56. Şimdi, Ananias adında biri vardı (kötü ve çok yaramaz bir adamdı); ertesi gün tüm halk için genel bir dini oruç (23) ilan edilmesini önerdi ve aynı saatte, Tanrı'nın yardımını alırken tüm bu silahların işe yaramaz olduğunu düşündüklerini Tanrı'nın huzurunda göstermek için, silahsız olarak aynı yere gelmelerini emretti. Bunu dindarlıktan değil, beni ve arkadaşlarımı silahsız yakalayabilmek için söyledi. Bunun üzerine, dindarlığa yönelik bir öneriyi küçümsediğimi göstermemek için uymak zorunda kaldım. Bu nedenle, eve gider gitmez, Jonathan ve arkadaşları John'a sabahleyin yanlarına gelmesini ve mümkün olduğunca çok askerle gelmesini rica eden bir mektup yazdılar; böylece beni kolayca ele geçirebilecekler ve istedikleri her şeyi yapabileceklerdi. John bu mektubu aldığında, buna uymaya karar verdi. Ben ise ertesi gün, en cesur ve en sadık saydığım iki muhafızıma, düşmanlarımızdan herhangi bir saldırı olursa kendimizi savunabilmemiz için elbiselerinin altına hançer saklamalarını ve benimle birlikte gelmelerini emrettim. Ben de zırhımı giydim ve kılıcımı kuşandım, mümkün olduğunca gizli tutmak için Proseucha'ya girdim.

Machine Translated by Google

57. Yönetici olan İsa, benimle gelenlerin hepsini dışarı atmalarını emretti; çünkü kendisi kapıyı koruyor ve dostlarından başkasının içeri girmesine izin vermiyordu. Biz günlük işlerimizle meşgulken ve dualarımıza dalmışken, İsa kalktı ve bana, kralın sarayı yakıldığında oradan alınan kapların ve basılmamış gümüşün akıbetini ve şimdi kimin elinde olduklarını sordu. Bunu, Yahya gelene kadar zaman kazanmak için söyledi. Ben de, Kapellis ve Taberiye'nin on önde gelen adamının hepsinin onda olduğunu söyledim ve onlara yalan söyleyip söylemediğimi sorabileceklerini belirttim. Onlar da onlarda olduğunu söyleyince, bana, belli bir miktarda basılmamış paranın satışından aldığın yirmi altın parçasının akıbetini sordu. Ben de, bu paraları onların Kudüs'e gönderdikleri elçilerine geçimlerini sağlamak için verdiğimi söyledim. Bunun üzerine Jonathan ve arkadaşları, elçilere kamu parasından ödeme yapmamın doğru olmadığını söylediler. Halk bu yüzden onlara çok kızdı, çünkü adamların kötülüğünü anlamışlardı. Bir kargaşa çıkacağını anladım ve halkı daha da öfkelendirmek isteyerek, "Ama eğer elçilerimize kamu parasından ödeme yapmakla doğru yapmadıysam, bana olan öfkenizi bırakın, yirmi altın parayı kendim geri ödeyeceğim" dedim.

58. Ben bunları söyledikten sonra, Yonatan ve arkadaşları sustular; fakat halk, bana karşı açıkça haksız düşmanlıklarını gösterdikleri için onlara karşı daha da öfkelendi. İsa, halktaki bu değişikliği görünce, onlara gitmelerini emretti, ancak senatonun kalmasını istedi; Çünkü böyle bir kargaşada bu tür şeyleri inceleyemezlerdi; halk beni yalnız bırakmayacaklarını haykırırken, biri gelip İsa'ya ve arkadaşlarına gizlice Yahya ve silahlı adamlarının yakında olduğunu söyledi; bunun üzerine Yonatan ve arkadaşları daha fazla dayanamayarak (ve belki de Tanrı'nın takdiri bu şekilde kurtuluşumu sağladı, çünkü böyle olmasaydı kesinlikle Yahya tarafından yok edilmiş olurdum), "Ey Tiberya halkı! Yirmi altın parayla ilgili bu soruşturmayı bırakın; çünkü Yusufus onlar için ölmeyi hak etmedi; ama zulüm etme arzusu ve Celile halkını konuşmalarıyla kandırarak onlara egemenlik kurma isteğiyle bunu hak etti." dediler. Bunu söyledikten hemen sonra bana saldırdılar ve

Machine Translated by Google

Beni öldürmeye kalkıştılar; fakat yanımda olanlar onların ne yaptığını görünce kılıçlarını çektiler ve bana herhangi bir şiddet uygularlarsa onları öldüreceklerini söylediler. Halk da taşlar alıp Jonathan'a atmaya hazırlanıyordu; böylece beni düşmanlarımın şiddetinden kurtardılar.

59. Fakat ben biraz uzaklaşmışken, silahlı adamlarıyla yürüyen Yahya ile karşılaştım. Ondan korktum, geri döndüm ve dar bir geçitten göle kaçtım, bir gemiye bindim ve Tarichise'ye doğru yelken açtım. Böylece, beklediğimden çok daha iyi bir şekilde bu tehlikeden kurtuldum. Bunun üzerine hemen Celilelilerin reisini çağırdım ve onlara, tüm inançlara aykırı olarak, Yonatan ve arkadaşları ile Taberiye halkı tarafından nasıl yok edilmeye çok yaklaştığımı anlattım. Bunun üzerine Celilelilerin büyük çoğunluğu çok öfkelendi ve bana onlarla savaşmakta daha fazla gecikmememi, Yahya'ya karşı savaşmalarına ve onu, Yonatan ve arkadaşlarını da tamamen yok etmelerine izin vermemi söylediler. Ancak, çok öfkeli olmalarına rağmen onları dizginledim ve Kudüs şehrine gönderdikleri elçilerin oradan ne emir getireceklerini öğrenene kadar bir süre beklemelerini rica ettim; çünkü onlara kendi kararlarına göre hareket etmelerinin en iyisi olduğunu söyledim; bunun üzerine ikna oldular. O sırada, kurduğu tuzaklar işe yaramayınca, Yahya Gischala'ya geri döndü.

60. Birkaç gün sonra, gönderdiği elçiler geri döndüler ve bize Ananus'ta halkın, Gamaliel oğlu Simon ve dostlarının çok öfkelendiğini, kamuoyuna açık bir karar almadan Celile'ye elçiler gönderdiklerini ve beni yönetimden uzaklaştırmak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını bildirdiler. Elçiler ayrıca, halkın evlerini yakmaya hazır olduğunu söylediler. Ayrıca, Kudüs'ün ileri gelenlerinin, halkın ısrarlı talebi üzerine beni Celile yönetiminde onayladıkları ve Jonathan ile arkadaşlarının hızla eve dönmelerini emrettikleri mektuplar getirdiler. Bu mektupları aldıktan sonra, Celilelileri bir araya getirmek için Arbela köyüne gittim ve elçilere, Jonathan ve arkadaşlarının yaptıklarından dolayı Kudüs halkının öfkesini, onların kötü işlerinden ne kadar nefret ettiklerini ve beni nasıl onayladıklarını onlara anlatmalarını söyledim.

Machine Translated by Google

Ülkelerinin hükümetine ve Jonathan ile meslektaşlarının eve dönmeleri için yazılı olarak verdikleri emre ilişkin bilgilere de ulaşmak istedim. Bu yüzden hemen onlara mektubu gönderdim ve mektubu taşıyan kişiden, bu olayda nasıl hareket etmeyi planladıklarını olabildiğince araştırmasını rica ettim.

61. Mektubu aldıklarında ve bundan çok rahatsız olduklarında, Yahya'yı, Taberiye senatörlerini ve Gabaren'in önde gelen adamlarını çağırdılar ve bir konsey toplamayı teklif ederek, ne yapılması gerektiği konusunda onlardan görüş istediler. Ancak Taberiye valileri yönetimi kendilerine saklamaya çok meyilliydiler; çünkü şehrin kendilerine emanet edildiği şu anda şehri terk etmenin uygun olmadığını ve aksi takdirde onlara saldırmak için gecikmemem gerektiğini söylediler; çünkü benim böyle tehdit ettiğimi yanlış bir şekilde iddia ettiler. Yahya sadece onların görüşünde olmakla kalmadı, aynı zamanda onlara, içlerinden ikisinin halkın önünde [Kudüs'te] beni suçlamaya gitmelerini, Celile'nin işlerini gerektiği gibi yönetmediğimi söylemelerini ve halkın saygınlığı ve tüm halkın çok değişken olması nedeniyle halkı kolayca ikna edebileceklerini tavsiye etti.

Bu nedenle, Yahya'nın onlara en akıllıca tavsiyeyi verdiği anlaşılınca, içlerinden ikisinin, Jonathan ve Ananias'ın Kudüs halkının yanına gitmesine, diğer ikisinin [Simon ve Joazar] ise Tiberins'te kalmasına karar verdiler. Ayrıca yanlarına koruma olarak yüz asker de aldılar.

62. Ancak Taberiye valileri şehirlerinin surlarla çevrilmesini sağladılar ve halkına silahlanmalarını emrettiler.
Ayrıca, gerekirse bana karşı kendilerine yardım etmeleri için Yahya'dan çok sayıda asker de getirdiler. Yahya o sırada Gischala'daydı.
Bu nedenle, Jonathan ve yanındakiler, Taberiye'den ayrılıp, Celile'nin en uç noktalarında, büyük ovada bulunan Dabaritta köyüne vardıklarında, gece yarısına doğru, benim görevlendirdiğim muhafızların arasına düştüler. Muhafızlar, onlara silahlarını bırakmalarını emrettiler ve benim emrettiğim gibi onları bulundukları yerde zincirlediler. Bu haberi bana, o muhafızların komutasını bana emanet eden Levi yazdı. Bunun üzerine iki gün boyunca bu konuda hiçbir şey söylemedim ve hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranarak Taberiye halkına bir mesaj gönderdim ve silahlarını bırakmalarını, adamlarını dağıtmalarını ve evlerine gitmelerini tavsiye ettim. Ancak, Jonathan ve yanındakilerin...

Machine Translated by Google

Onunla birlikte Kudüs'e varmışlardı ve bana sitem dolu cevaplar verdiler; yine de bundan korkmadım, aksine onlara karşı başka bir strateji kurdum, çünkü yurttaşlara karşı savaş ateşini körüklemeyi dindarlıkla bağdaştırmıyordum. Bu adamları Taberiye'den uzaklaştırmak istediğim için, silahlı adamlarımın en iyilerinden on binini seçtim, onları üç gruba ayırdım ve köylerde pusu kurarak gizlice beklemelerini emrettim. Ayrıca, diğerleri gibi dağlarda bulunan, ancak Taberiye'ye sadece dört furlong uzaklıkta olan başka bir köye de bin kişi götürdüm ve işaretimi gördüklerinde hemen aşağı inmelerini emrettim; ben de askerlerimle birlikte herkesin gözü önünde pusuya yattım. Bunun üzerine Taberiye halkı beni görünce şehirden sürekli olarak koşarak çıktılar ve bana çok kötü hakaret ettiler. Hayır, delilikleri o kadar ileri gitmişti ki, benim için düzgün bir tabut hazırlayıp, etrafında toplanıp, şaka ve eğlence olsun diye yas tuttular; ve onların bu deliliğini görünce ben de ister istemez keyifli bir ruh haline girdim.

63. Simon'u ve onunla birlikte Joazar'ı bir hileyle yakalamak istediğim için onlara bir mesaj gönderdim ve şehirden biraz uzaklaşmalarını, yanlarında da birçok dostlarının onları korumasını istedim; çünkü yanlarına ineceğimi, onlarla bir ittifak kuracağımı ve Celile yönetimini onlarla paylaşacağımı söylemiştim. Buna göre, Simon tedbirsizliği ve kazanç umuduyla aldanarak gelmekte gecikmedi; ancak Joazar, kendisine tuzak kurulduğundan şüphelenerek geride kaldı. Simon ve korumaları dışarı çıktığında, onu karşıladım, büyük bir nezaketle selamladım ve yanıma geldiği için ona minnettar olduğumu söyledim; ancak kısa bir süre sonra, sanki onunla yalnız başıma bir şey söyleyecekmişim gibi onunla birlikte yürüdüm; Onu arkadaşlarından iyice uzaklaştırdıktan sonra, belinden yakalayıp yanımda bulunan arkadaşlarıma verdim, bir köye götürmeleri için; silahlı adamlarıma da aşağı inmelerini emrederek onlarla birlikte Taberiye'ye saldırdım.

Şimdi, her iki tarafta da çatışma kızışırken ve Taberiye askerleri beni yenmeye çok yaklaşmışken (çünkü silahlı adamlarım çoktan kaçmıştı), durumumu gördüm; ve yanımda olanları cesaretlendirerek, Taberiye askerlerini, zaten galip gelmiş olsalar bile, şehre kadar takip ettim. Ayrıca göl kenarındaki şehre başka bir asker birliği gönderdim ve onlara ele geçirebildikleri ilk evi ateşe vermelerini emrettim.

Machine Translated by Google

Bunun üzerine Tiberinas halkı şehirlerinin zorla ele geçirildiğini sandılar ve korkudan silahlarını yere atarak, kendileri, eşleri ve çocuklarıyla birlikte, şehirlerini bağışlamam için yalvardılar. Onların yalvarışlarına ikna oldum ve askerlerin onları takip etme şiddetini dizginledim; ben ise akşam olunca askerlerimle birlikte geri döndüm ve dinlenmeye gittim. Ayrıca Simon'u akşam yemeğine davet ettim ve olanlar yüzünden onu teselli ettim; onu Kudüs'e sağ salim göndereceğime ve yolculuğu için erzak vereceğime söz verdim.

64. Ertesi gün, yanımda on bin silahlı adamla Taberiye'ye geldim. Orada, kalabalığın önde gelenlerini halka çağırdım ve isyanın sorumlularının kim olduğunu bana söylemelerini emrettim; bana bu kişilerin kim olduğunu söylediklerinde, onları bağlı olarak Yotapata şehrine gönderdim. Ancak Yonatan ve Ananias'ı bağlarından kurtardım ve onlara yolculukları için erzak verdim; Simon ve Yoazar ile birlikte onları koruyacak beş yüz silahlı adam da verdim ve onları Kudüs'e gönderdim. Taberiye halkı da tekrar bana geldi ve yaptıkları için beni affetmemi istediler; ve bana karşı yaptıkları yanlışları, bundan sonraki sadakatleriyle telafi edeceklerini söylediler; ve şehrin yağmalanmasından geriye kalan ganimetleri, onları kaybedenler için saklamamı rica ettiler.

Bunun üzerine, onları ele geçirenlerden hepsini önümüze getirmelerini emrettim; uzun süre itaat etmediklerinde ve etrafımdaki askerlerden birinin üzerinde sıradan bir elbiseden daha gösterişli bir giysi gördüğümde, ona nereden aldığını sordum; ve şehrin ganimetinden aldığını söylediğinde, onu kırbaçla cezalandırdım; ve geri kalanların hepsini, yağmaladıkları her şeyi önümüze getirmedikleri takdirde daha ağır bir ceza vereceğimi söyleyerek tehdit ettim; ve çok sayıda ganimet bir araya getirildiğinde, Tiberias'taki herkese kendi malları olduğunu iddia ettikleri şeyleri iade ettim.

65. Anlatımın bu kısmına geldiğime göre, bu olaylar hakkında kendi tarihini yazmış olan Justus'a ve tarih yazdığını iddia eden, ancak gerçeğe pek önem vermeyen ve gerek kötü niyet gerekse iyi niyet nedeniyle bazılarından korkmayan diğerlerine birkaç şey söylemek istiyorum.

Machine Translated by Google

Bazı kişiler yalanlar anlatmak için fırsat bulurlar. Bu kişiler, sahte senetler ve tapular düzenleyenler gibi davranırlar; ve onlarla aynı cezaya çarptırılmadıkları için gerçeğe önem vermezler. Bu nedenle, Justus çalışkan bir adam gibi görünmek için bu gerçekler ve Yahudi savaşı hakkında yazmaya kalkıştığında, benim hakkımda anlattıklarında yalan söyledi ve kendi ülkesi hakkında bile doğruyu söyleyemedi; bu yüzden, onun tarafından yalanlandığım için kendimi savunmak zorundayım; ve bu yüzden şimdiye kadar gizlediğim şeyleri söyleyeceğim. Ve kimse bu şeyleri dünyaya çok uzun zaman önce anlatmadığıma şaşırmasın. Çünkü bir tarihçinin gerçeği yazması gerekli olsa da, böyle bir tarihçi, bazı insanların kötülüklerini kınamakla yükümlü değildir; bu, onlara olan herhangi bir iyilikten değil, yazarın kendi ılımlılığından kaynaklanır. Öyleyse, ey Justus, bu nasıl oluyor da gerçekleşiyor! Ey en bilge yazar, (sanki burada bulunuyormuş gibi sana hitap edebileyim), çünkü sen kendinle öyle övünüyorsun ki, ben ve Celileliler, ülkenizin hem Romalılara hem de krala karşı giriştiği o isyanın yazarlarıydık. [Agrippa, genç] Çünkü ben Kudüs cemaati tarafından Celile valisi olarak atanmadan önce, hem sen hem de Taberiye halkının tamamı sadece silahlanmakla kalmamış, Suriye'nin Dekapolis şehriyle de savaşa girmiştiniz.

Buna göre, köylerinin yakılmasını emrettin ve savaşta hizmetkarlarından biri öldü. Bunu sadece ben söylemiyorum; İmparator Vespasian'ın tefsirlerinde de böyle yazılmıştır; Dekapolis sakinlerinin Ptolemais'te Vespasian'a nasıl yalvarıp yakardıklarını ve [bu savaşın] sorumlusu olan senin cezalandırılmanı istediklerini de yazmaktadır. Kral Agrippa, seni öldürme yetkisine sahip olmasına rağmen, kız kardeşi Bernice'nin ısrarlı ricası üzerine cezayı ölümden uzun hapis cezasına çevirmeseydi, Vespasian'ın emriyle kesinlikle cezalandırılırdın. Daha sonraki siyasi yönetimin de hem hayattaki diğer davranışlarını hem de ülkesinin Romalılara karşı isyanının sebebi olduğunu açıkça ortaya koymaktadır; bunun açık işaretlerini birazdan göstereceğim. Senin adına Tiberias halkının geri kalanına da birkaç şey söylemek ve bu tarihi okuyanlara ne Romalılara ne de krala karşı iyi niyet beslemediğini göstermek istiyorum. Şüphesiz ki, ey Justus! Celile'nin en büyük şehirleri Sepphoris ve senin ülken Tiberias idi. Ancak Celile'nin tam ortasında yer alan, çevresinde birçok köyü bulunan ve Romalılara karşı kolayca cesur ve sorun çıkarabilecek bir şehir olan Sepphoris,

Machine Translated by Google

Romalılar, diledikleri takdirde efendilerine sadık kalmaya karar verdiler ve aynı zamanda beni şehirlerinden dışladılar ve tüm vatandaşlarının Yahudilerle savaşa katılmasını yasakladılar; ve benden tehlikeden uzak durmak için, bir hileyle benden izin alarak şehirlerini surlarla güçlendirdiler; ayrıca kendi istekleriyle, o zamanlar Suriye başkanı olan ve beni küçümseyen Cestlus Gallus aracılığıyla gönderilen bir Roma lejyon garnizonuna izin verdiler, oysa ben o zamanlar çok güçlüydüm ve herkes benden çok korkuyordu; ve aynı zamanda en büyük şehrimiz Kudüs kuşatılmışken ve hepimize ait olan tapınağımız düşmanın eline geçme tehlikesiyle karşı karşıyayken, oraya hiçbir yardım göndermediler, çünkü Romalılara karşı silahlanacaklarını düşündüler. Fakat ey Justus, ülken gelince: Celile Gölü kıyısında yer alan, Hippos'tan otuz furlong, Gadara'dan altmış furlong ve kralın yetki alanındaki İskitpolis'ten yüz yirmi furlong uzaklıkta olan bu şehir, yakınlarda Yahudi şehri yokken, eğer dileselerdi Romalılara sadakatini kolayca koruyabilirdi; çünkü şehir ve halkı bolca silaha sahipti. Fakat senin dediğin gibi, o zaman isyanların sorumlusu bendim. Peki, ey Justus, sonradan bu isyanların sorumlusu kimdi? Çünkü Kudüs kuşatılmadan önce ve Jotapata'nın yanı sıra birçok başka kalenin zorla ele geçirilmesinden önce de Romalıların elinde olduğumu ve birçok Celilelinin savaşta öldüğünü biliyorsun. Bu nedenle, benim yüzümden herhangi bir korkudan kesinlikle kurtulduğunuz o an, silahlarınızı atmanız ve krala ve Romalılara, onlara karşı savaşa girmenizin bir seçim değil, zorunluluktan kaynaklandığını göstermeniz için uygun bir zamandı; ancak Vespasian tüm ordusuyla surlarınıza kadar gelene kadar beklediniz; ve o zaman gerçekten de korkudan silahlarınızı bıraktınız ve Vespasian kralın sizin için yalvarışını kabul edip çılgınlığınızı mazur görmeseydi, şehriniz kesinlikle zorla ele geçirilmiş olurdu. Dolayısıyla bunun sorumlusu ben değildim, sizin kendi savaş eğilimlerinizdi. Sizi ne kadar çok kez ele geçirdiğimi ve yine de hiçbirinizi öldürmediğimi hatırlamıyor musunuz? Hayır, bir zamanlar birbirinize karşı kavga çıkardınız ve krala ve Romalılara olan iyi niyetinizden değil, kendi kötülüğünüzden dolayı yüz seksen beş vatandaşınızı öldürdünüz; üstelik ben Jotapata'da Romalılar tarafından kuşatılmışken. Hatta, Kudüs kuşatması sırasında Taberiye halkından iki bine yakın kişi sayılmıştı; bunlardan bazıları öldürüldü, geri kalanı ise yakalandı ve

Machine Translated by Google

Esir mi taşıdınız? Ama sen krala kaçtığın için savaşa katılmadığını iddia edeceksin. Evet, gerçekten de ona kaçtın; ama ben diyorum ki, benden korktuğun için kaçtın. Gerçekten de benim kötü bir adam olduğumu söylüyorsun. Ama o zaman, Vespian tarafından ölüme mahkum edildiğinde seni kurtaran ve sana bu kadar zenginlik bahşeden Kral Agrippa, seni daha sonra iki kez zincire vurdu ve iki kez de ülkesinden kaçmaya zorladı ve bir kez seni ölüme mahkum ettikten sonra, Bernice'in ısrarlı isteği üzerine seni affetti? Ve (bunca kötülüğünden sonra) seni sekreteri yaptığında, mektuplarını tahrif ettiğini yakaladı ve seni gözünden uzaklaştırdı. Ama sana karşı bu skandal meselelerini detaylıca araştırmayacağım. Yine de, bu savaş olaylarını, onlar hakkında yazan diğer herkesten daha iyi anlattığını söyleme cesaretine sahipken, küstahlığına hayret etmeden edemiyorum; çünkü o sırada kralla birlikte Berytus'taydın; Romalıların Jotapata kuşatmasında ne kadar acı çektiğini veya bize ne gibi felaketler yaşattıklarını da bilmiyordun; o kuşatma sırasında benim ne yaptığımı da araştırarak öğrenemezdin; çünkü bu tür bilgileri verebilecek herkes o kuşatmada tamamen yok edilmişti. Ama belki de Kudüs halkına karşı yapılanları tam olarak yazdığını söyleyeceksin. Ama bu nasıl olabilir? Çünkü ne o savaşta yer aldın ne de Sezar'ın tefsirlerini okudun; Bunun açık kanıtına sahibiz, çünkü sen tarih kitabında Sezar'ın bu yorumlarına karşı çıktın. Ama eğer bu tarihi diğerlerinden daha iyi yazdığını iddia edecek kadar cesursan, neden o savaşta general olan İmparator Vespasian ve Titus ile Yunan dilini çok iyi bilen Kral Agrippa ve ailesi hayattayken tarihini yayınlamadın? Çünkü yirmi yıldır yazıyordu ve o zaman doğruluğunun tanıklığına sahip olabilirdin. Ama şimdi bu adamlar artık aramızda değilken ve yalanlanamayacağını düşünerek, onu yayınlamaya cüret ediyorsun. Ama ben kendi yazılarımdan aynı şekilde korkmuyordum, gerçekler neredeyse insanların gözleri önündeyken kitaplarımı imparatorlara sunuyordum; çünkü gerçeklerin doğruluğunu gözlemlediğimin farkındaydım; Ve onların da buna şahitlik edeceklerini umduğum gibi, bu beklentimde yanılmadım. Dahası, geçmişimi hemen savaşa karışmış olan birçok kişiye anlattım, çünkü

Machine Translated by Google

Kral Agrippa ve bazı akrabalarıydı. İmparator Titus, bu olayların bilgisinin yalnızca bu kitaplardan alınmasını o kadar çok istiyordu ki, kendi imzasını attı ve yayınlanmalarını emretti; Kral Agrippa ise bana altmış iki mektup yazdı ve orada aktardıklarımın doğruluğunu tasdik etti; bu mektuplardan ikisini buraya ekledim, böylece içeriklerini öğrenebilirsiniz: - "Kral Agrippa'dan Josephus'a, ancak bana geldiğinde, bilmediğin birçok şeyi sana bildireceğim." Bu tarih tamamlandığında, Agrippa, kendisine hoş gelmeyen bir dalkavukluk yoluyla ya da senin söyleyeceğin gibi bir ironi yoluyla (çünkü böyle kötü bir zihniyete tamamen yabancıydı), tarih okuyan herkesin yapabileceği gibi, doğru olanı tasdik etmek için bunu yazdı. Ve Justus (24) hakkında da bu kadar çok şey söylenecek ki, konudan saparak eklemek zorundayım.

66. Ben Tiberias'ın işlerini hallettikten ve dostlarımı Sanhedrin olarak topladıktan sonra, Yahya konusunda ne yapmam gerektiği hakkında istişarede bulundum. Bunun üzerine tüm Celilelilerin görüşü, hepsini silahlandırıp Yahya'ya karşı yürüyüp, meydana gelen tüm karışıklıkların sorumlusu olarak onu cezalandırmam yönündeydi. Ancak ben onların bu kararlarından memnun değildim; çünkü bu sorunları kan dökmeden çözmeyi amaçlıyorlardı.
Bunun üzerine onlara, Yahya'nın emri altındaki herkesin isimlerini öğrenmek için azami özeni göstermelerini öğütledim; bunu yaptıklarında ve böylece kim olduklarını öğrendiğimde, Yahya'nın partisinden tövbe etmeye niyetli olanlara kefalet ve sağ elimi teklif ettiğim bir ferman yayınladım; ve bu en avantajlı yolu kendileri için seçecek olanlara yirmi gün süre tanıdım. Ayrıca, silahlarını bırakmazlarsa evlerini yakacağımı ve mallarını açık artırmaya çıkaracağımı da tehdit ettim.

Bunu duyan adamlar büyük bir kargaşaya düştüler ve Yahya'yı terk ettiler; dört bin kişi silahlarını bırakıp bana geldiler. Böylece Yahya'nın yanında kendi yurttaşlarından ve Sur başkentinden gelen yaklaşık bin beş yüz yabancıdan başka kimse kalmadı; Yahya benim hilemle alt edildiğini görünce, daha sonra kendi ülkesinde kaldı ve benden çok korktu.

67. Fakat bu sıralarda Sepphoris halkı küstahlaştı ve surlarının sağlamlığına duydukları güven ve benim başka işlerle de meşgul olduğumu görmeleri nedeniyle silahlandılar. Böylece onlar

Machine Translated by Google

Suriye başkanı Cestius Gallus'a bir mektup gönderdim ve ya çabucak gelip şehirlerini koruması altına almasını ya da onlara bir garnizon göndermesini istedim. Gallus da geleceğine söz verdi, ancak ne zaman geleceğine dair haber göndermedi. Bunu öğrendikten sonra, yanımda bulunan askerleri alıp Sepphoris halkına saldırdım ve şehri zorla ele geçirdim. Galilealılar, bu fırsatı değerlendirerek, şehre de kin besledikleri için onlara karşı nefretlerini göstermenin tam zamanı olduğunu düşündüler. Sanki onları ve orada kalanları tamamen yok edecekmiş gibi, üzerlerine saldırdılar ve evlerini ateşe verdiler; çünkü insanlar korkudan kaleye kaçmışlardı. Böylece Galilealılar her şeyi alıp götürdüler ve hemşehrilerine getirebilecekleri her türlü yıkımı esirgemedi. Bunu görünce çok üzüldüm ve onlara durmalarını emrettim, yurttaşlarına böyle şeyler yapmanın dindarlığa yakışmadığını hatırlattım. Fakat ne öğütlerimi ne de emirlerimi dinledikleri için (orada yaşayan halka duydukları nefret, öğütlerimi dinlemelerine engel oluyordu), bana en sadık olan ve etrafımda bulunan dostlarıma, Romalıların şehrin diğer tarafına büyük bir orduyla saldırdığı gibi haberler yaymalarını söyledim. Bunu, böyle bir haberin yayılmasıyla Galilealıların şiddetini dizginleyebilmek ve Sepphoris şehrini koruyabilmek için yaptım. Sonunda bu strateji işe yaradı; çünkü bu haberi duyunca kendileri için korktular ve yağmayı bırakıp kaçtılar; özellikle de benim, generallerinin de aynı şeyi yaptığını gördükleri için. Çünkü bu habere inanılmasını sağlamak için, ben de onlar gibi korkuyormuş gibi davrandım. Böylece Sepphoris sakinleri, benim bu planım sayesinde beklenmedik bir şekilde kurtuldular.

68. Hatta, Tiberias'ın Celileliler tarafından yağmalanmasının eşiğine gelinen bir olay da şuydu: Senatonun önde gelenleri krala mektup yazarak, şehirlerini ele geçirmesi için yanlarına gelmesini istediler. Kral gelmeye söz verdi ve onların mektubuna cevaben bir mektup yazıp, onu Tiberias'a götürmesi için yatak odasındaki adamlarından birine, adı Crispus olan ve aslen Yahudi olan birine verdi. Celileliler bu adamın böyle bir mektup taşıdığını öğrenince onu yakalayıp bana getirdiler; fakat tüm halk bunu duyunca,

Machine Translated by Google

Öfkelendiler ve silahlandılar. Böylece ertesi gün her yönden büyük bir kalabalık toplanıp o sırada konakladığım Asochis şehrine geldiler ve yüksek sesle bağırarak Taberiye şehrini kendilerine ihanet eden, kralın dostu olmakla suçladılar; ve Taberiye halkına da Sepphoris halkına duydukları gibi kin besledikleri için, şehri tamamen yok etmem için izin istediler.

69. Bunu duyunca ne yapacağımı bilemedim ve Tiberias'ı Celilelilerin öfkesinden nasıl kurtarabileceğim konusunda tereddüt ettim; çünkü Tiberiaslıların krala mektup yazıp onu yanlarına çağırdıklarını inkar edemezdim; zira kralın onlara yazdığı cevap mektupları bunun doğruluğunu tamamen kanıtlayacaktı. Bu yüzden uzun süre kendi kendime düşündüm ve sonra onlara şöyle dedim: "Tiberias halkının suç işlediğini gayet iyi biliyorum; şehri yağmalamanızı da yasaklamayacağım. Ancak bu tür işler ihtiyatla yapılmalıdır; çünkü özgürlüğümüze ihanet edenler sadece Tiberiaslılar değil, Celilelilerin en önde gelen vatanseverlerinden birçoğu da aynı şeyi yaptı. Bu nedenle, tehlikemizin sorumlularını iyice bulana kadar bekleyin, sonra da hepsini birden, sizin de getireceğiniz diğerleriyle birlikte, kontrol altına alacaksınız."

Bunu söyledikten sonra kalabalığı yatıştırdım ve öfkelerini dindirip yollarına gittiler; kralın mektuplarını getirenin zincire vurulmasını emrettim; ancak birkaç gün sonra kendi işlerimden dolayı krallıktan ayrılmak zorunda kaldığımı bahane ettim. Sonra Crispus'u özel olarak çağırdım ve onu tutan askeri sarhoş etmesini ve krala kaçmasını emrettim. Böylece Tiberias ikinci kez tamamen yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında, benim ustaca yönetimim ve korunması için gösterdiğim özen sayesinde tehlikeden kurtuldu.

70. Tam bu sıralarda Pistus'un oğlu Justus, benim haberim olmadan kralın yanına kaçtı; bunun sebebini burada anlatacağım.
Yahudiler ve Romalılar arasındaki savaşın başlamasıyla birlikte, Taberiye halkı krala boyun eğmeye ve Romalılara karşı isyan etmemeye karar verdi; Justus ise kendisi de yeniliklere hevesli olduğu ve hem Celile'nin hem de kendi ülkesinin [Taberiye] yönetimini ele geçirmeyi umduğu için, onları silahlanmaya ikna etmeye çalıştı. Ancak umduğunu elde edemedi, çünkü Celileliler Taberiye halkına karşı kötü niyet besliyorlardı ve bu da onların çektiği acılar yüzündendi.

Machine Translated by Google

Savaş öncesinde onlardan çok çektikleri sıkıntılar yüzünden Justus'un valileri olmasını kabullenmek istemiyorlardı. Kudüs cemaati tarafından Celile'nin yönetimiyle görevlendirilen ben de, Justus'a karşı o kadar öfkeleniyordum ki, onun kötü huylarına dayanamadığım için onu öldürmeye neredeyse karar vermiştim. Bu yüzden, öfkem doruk noktasına ulaşmasından çok korkuyordu; bu yüzden kralın yanına gitti, onunla daha iyi ve daha güvenli bir şekilde yaşayabileceğini düşünüyordu.

71. Sepphoris halkı, şaşırtıcı bir şekilde ilk tehlikeden kurtulduktan sonra, Cestius Gallus'a haber göndererek derhal gelip şehirlerini ele geçirmesini veya düşmanlarının tüm saldırılarını bastıracak yeterli kuvvet göndermesini istediler; ve sonunda Gallus'u ikna ederek, gece vakti gelen ve şehre girmelerine izin verilen, hem süvari hem de piyadelerden oluşan hatırı sayılır bir ordu göndermesini sağladılar. Ancak çevredeki bölge Roma ordusu tarafından taciz edildiğinde, etrafımdaki askerleri alıp Garisme'ye geldim ve Sepphoris şehrinden oldukça uzakta bir toprak set kurdum; ve yirmi furlong mesafeye ulaştığımda, geceleyin şehre yaklaştım ve kuvvetlerimle surlarına saldırdım; ve askerlerimin önemli bir kısmına merdivenlerle surları tırmanmalarını emrettikten sonra, şehrin büyük bir bölümünün kontrolünü ele geçirdim. Fakat kısa süre sonra, o yerleri tanımamamız bizi geri çekilmeye zorladı; on iki Romalı piyadeyi, iki süvariyi ve Sepphoris halkından birkaç kişiyi öldürdükten sonra, kendi adamlarımızdan sadece birini kaybettik. Daha sonra ovada süvarilere karşı bir savaşa girdiğimizde ve uzun süre cesurca tehlikelere göğüs gerdikten sonra yenildik; çünkü Romalılar beni kuşatınca askerlerim korkup geri çekildiler. O savaşta, bedenimi korumakla görevlendirilmiş olanlardan biri öldü; adı Justus'tu ve o sırada kral ile aynı görevi yürütüyordu. Aynı zamanda kraldan hem süvari hem de piyade birlikleri geldi ve onların komutanı, muhafız birliğinin başı Sylla idi. Sylla, Julias'tan beş furlong uzaklıkta kamp kurdu ve hem Kana'ya giden yola hem de Gamala kalesine giden yola nöbetçiler yerleştirdi; böylece sakinlerinin Celile'den erzak temin etmelerini engelleyebilecekti.

Machine Translated by Google

72. Bu haberi alır almaz, iki bin silahlı adam ve onların başına Yeremya adında bir komutan gönderdim. Yeremya, Ürdün Nehri yakınlarında, Julias'tan bir furlong (yaklaşık 200 metre) uzaklıkta bir siper kazdı ve düşmanla sadece hafif çatışmalara girdi; ta ki ben kendim üç bin asker alıp onlara doğru gelene kadar. Ancak ertesi gün, nehir kıyılarından çok uzak olmayan bir vadide pusu kurduktan sonra, kralın adamlarını savaşa kışkırttım ve kendi askerlerime, düşmanı kamplarından uzaklaştırıp savaş alanına çıkarana kadar onlara sırtlarını dönmelerini emrettim; bu da aynen yapıldı; çünkü Sylla, bizim grubumuzun gerçekten kaçtığını sanarak onları takip etmeye hazırlanırken, pusu kuran askerlerimiz onları sırtlarına alıp büyük bir kargaşaya sürükledi. Ben de hemen kendi kuvvetlerimle ani bir dönüş yaparak kralın adamlarıyla karşılaştım ve onları kaçırdım. O gün büyük işler başarmıştım, eğer belli bir kader bana engel olmasaydı; çünkü bindiğim ve sırtında savaştığım at bataklığa düştü ve beni yere fırlattı, bileğimden yaralandım ve Kefarnom ya da Kapernaum adında bir köye götürüldüm. Askerlerim bunu duyunca, daha kötü yaralandığımı sandılar; bu yüzden peşimi bırakıp, benim için büyük bir endişeyle geri döndüler. Bu yüzden doktorları çağırdım ve onların elindeyken o gün ateşim devam etti; doktorların talimatıyla o gece Taricheee'ye götürüldüm.

73. Sylla ve adamları bana olanları öğrenince yeniden cesaretlendiler; kampımızda nöbetin ihmal edildiğini anlayınca, geceleyin Ürdün'ün ötesinde bir süvari birliği pusuya düşürdüler ve gün doğunca bizi savaşa kışkırttılar; biz de karşı koymayıp ovaya çıkınca, süvarileri pusuya düştükleri yerden çıktılar ve adamlarımızı bozguna uğratıp kaçmalarına neden oldular; böylece altı adamımızı öldürdüler. Yine de sonunda zaferle ayrılmadılar; çünkü Taricheae'den Juli'ye silahlı adamların geldiğini duyunca korkup geri çekildiler.

74. Çok geçmeden Vespasian ve Kral Agrippa da onunla birlikte Tire'ye geldiler; ancak Tire halkı kralı kötülemeye ve onu Romalıların düşmanı ilan etmeye başladı. Çünkü ordusunun generali Filip'in kraliyet sarayına ve Roma güçlerine ihanet ettiğini söylüyorlardı.

Machine Translated by Google

Kudüs'te bulunanların, bu olayın kendi emriyle gerçekleştiğini öğrendik. Vespasian bu haberi duyunca, hem kral hem de Romalıların dostu olan bir adama hakaret ettikleri için Tiryalılara sitem etti; ancak kralı, Philip'i Roma'ya gönderip, yaptıklarının hesabını Nero'ya vermesini istedi. Fakat Philip oraya gönderildiğinde, Nero'nun huzuruna çıkmadı, çünkü o sırada yaşanan karışıklıklar ve iç savaş nedeniyle Nero'yu ölümün eşiğinde buldu; bu yüzden krala geri döndü. Vespasian Ptolemais'e vardığında, Suriye'nin Dekapolis şehrinin ileri gelenleri, köylerini ateşe verdiği için Tiberiaslı Justus'a karşı yaygara kopardılar: Bu yüzden Vespasian onu krala teslim etti, kralın yetki alanındakiler tarafından öldürülmesini istedi; ancak kral onu sadece zincire vurdu ve daha önce anlattığım gibi, yaptıklarını Vespasian'dan gizledi. Fakat Sepphoris halkı Vespasian'ı karşıladı, selamladı ve komutanları Placidus ile birlikte ona asker gönderdiler; o da onlarla birlikte gitti, ben de onları takip ettim, ta ki Vespasian Celile'ye gelene kadar. Onun nasıl geldiği, nasıl emredildiği, Taricheae köyü yakınlarında benimle ilk savaşını nasıl yaptığı, oradan Jotapata'ya nasıl gittikleri, benim nasıl canlı yakalanıp bağlandığım ve daha sonra nasıl serbest bırakıldığım, Yahudi savaşı sırasında ve Kudüs kuşatması esnasında benim tarafımdan yapılan her şey hakkında, Yahudi Savaşı ile ilgili kitaplarda ayrıntılı olarak anlattım.

Ancak, Yahudi savaşı hakkındaki o kitapta anlatmadığım hayatımın o olaylarına dair bir açıklama eklememin uygun olacağını düşünüyorum.

75. Çünkü Jotapata kuşatması sona erdiğinde ve Romalıların arasında bulunduğumda, Vespasian'ın bana gösterdiği büyük saygı sayesinde çok iyi bakıldım. Dahası, onun emriyle o ülkenin esirleri arasından bir bakireyle evlendim (25); fakat o benimle uzun süre yaşamadı, zincirlerimden kurtulup İskenderiye'ye gittiğimde boşandı. Ancak İskenderiye'de başka bir kadınla evlendim ve oradan Titus ile birlikte Kudüs kuşatmasına gönderildim ve sık sık öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya kaldım; Yahudilerin her ikisi de beni cezalandırmak için kendi kontrolleri altına almak konusunda çok istekliydiler. Romalılar da, ne zaman yenilseler, bunun benim ihanetimden kaynaklandığını sanıp imparatorlara sürekli şikayette bulundular ve bana ihanet ettiğim için beni cezalandırmalarını istediler; fakat Titus Caesar savaşın belirsiz kaderini iyi biliyordu ve askerlerin bana karşı şiddetli yakarışlarına hiçbir cevap vermedi. Dahası,

Machine Translated by Google

Kudüs şehri zorla ele geçirildiğinde, Titus Caesar beni sık sık ülkemin yıkıntılarından ne istersem almam için ikna etti; ve bana izin verdiği gibi yaptım. Fakat ülkem yıkıldığında, felaketlerim altında teselli olarak alıp saklayabileceğim başka bir şeyin değerli olmadığını düşündüm; bu yüzden Titus'tan ailemin özgürlüğüne kavuşması için bu isteği yaptım: Titus'un izniyle kutsal kitapları da aldım (26) . Çok geçmeden ondan kardeşimin ve onunla birlikte elli arkadaşımın hayatını istedim ve reddedilmedi. Ayrıca Titus'un izniyle bir keresinde, çok sayıda esir kadın ve çocuğun bulunduğu tapınağa gittiğimde, kendi arkadaşlarım ve tanıdıklarım arasında hatırladığım herkesin, sayıları yüz doksan kadar olanların, serbest bırakılmasını sağladım; ve böylece onlardan herhangi bir fidye bedeli almadan onları kurtardım ve eski hallerine geri döndürdüm. Titus Caesar tarafından Cerealins ve bin süvariyle birlikte Thecoa adlı bir köye, kamp kurmaya uygun bir yer olup olmadığını öğrenmek için gönderildiğimde, geri dönerken birçok esirin çarmıha gerildiğini gördüm ve içlerinden üçünü daha önce tanıdığım kişiler olarak hatırladım. Bu durum beni çok üzdü ve gözlerimden yaşlar akarak Titus'a gidip durumu anlattım; o da hemen onları aşağı indirmelerini ve iyileşmeleri için azami özen gösterilmesini emretti; ancak ikisi doktorun elinde öldü, üçüncüsü ise iyileşti.

76. Fakat Titus, Yahudiye'deki karışıklıkları yatıştırdıktan ve Yahudiye'deki topraklarımın bana kâr getirmeyeceğini, çünkü daha sonra oraya ülkeyi koruyacak bir garnizonun kurulacağını anladıktan sonra, bana ovada başka bir ülke verdi. Roma'ya giderken, benimle birlikte yelken açmamı seçti ve bana büyük saygı gösterdi. Roma'ya vardığımızda ise Vespasian bana çok iyi baktı; imparatorluğa gelmeden önce yaşadığı evinde bana bir oda verdi. Ayrıca bana Roma vatandaşlığı ayrıcalığını bahşetti ve yıllık bir maaş bağladı; ve hayatının sonuna kadar bana olan iyiliğinden hiçbir şey eksiltmeden saygısını sürdürdü; bu durum beni kıskandırdı ve tehlikeye attı; çünkü Sirene'de kargaşa çıkaran ve o ülkenin iki bin adamını kendisine katılmaya ikna eden Jonathan adında bir Yahudi, onların yıkımına sebep olmuştu. Fakat o ülkenin valisi tarafından bağlanıp imparatora gönderildiğinde, ona her ikisini de benim gönderdiğimi söyledi.

Machine Translated by Google

Silah ve para. Ancak, yalan söylediğini Vespasian'dan gizleyemedi ve Vespasian onu ölüme mahkum etti; bu hüküm uyarınca idam edildi. Dahası, bundan sonra, iyi şansımı kıskananlar sık sık bana karşı suçlamalarda bulunduklarında, Tanrı'nın takdiriyle hepsinden kurtuldum. Ayrıca Vespasian'dan Yahudiye'de hatırı sayılır miktarda toprak hediye olarak aldım; bu sıralarda, davranışlarından memnun kalmadığım için karımı da boşadım, ancak üç çocuğu olduktan sonra; ikisi öldü, biri de Hyrcanus adını verdiğim ve hayatta olan bir çocuktu. Bundan sonra Girit'te yaşamış, ancak doğuştan Yahudi olan bir kadınla evlendim: seçkin ebeveynlerden gelen ve ülkenin en ünlü ailelerinden olan, karakteri diğer kadınların çoğundan üstün olan bir kadındı, bunu gelecekteki hayatı da gösterdi. Ondan iki oğlum oldu; büyüğünün adı Justus, diğerinin adı ise Simonides, diğer adı da Agrippa idi. Ve bunlar benim ailevi işlerimin koşullarıydı. Ancak imparatorun bana olan iyiliği aynı şekilde devam etti; çünkü Vespasian öldüğünde, onun yerine geçen Titus, babasından gördüğüm aynı saygıyı bana göstermeye devam etti; ve bana karşı sık sık suçlamalar yöneltildiğinde, bunlara inanmadı. Ve onun yerine geçen Domitian, bana olan saygısını daha da artırdı; çünkü beni suçlayan Yahudileri cezalandırdı ve hadım olan ve beni suçlayan bir hizmetkarımın da cezalandırılmasını emretti. Ayrıca Yahudiye'deki o ülkeyi vergisiz hale getirdi ki bu, ona sahip olan için en büyük şeref işaretidir; hatta Sezar'ın karısı Domitia bana iyilik yapmaya devam etti. Ve bu, tüm hayatımın eylemlerinin özetidir; ve başkaları karakterimi bunlara göre diledikleri gibi değerlendirsinler. Ama sana, ey Epafroditus, (27) en mükemmel insan! Antik Çağımız hakkındaki bu incelemeyi buraya ithaf ediyorum; ve böylece, şimdilik, burada her şeyi sonlandırıyorum.

SON NOTLAR

(1) Bu nedenle, Apion'a Karşı ikinci kitabın Latince kopyasının 8. bölümündeki hatayı düzeltebiliriz (çünkü Yunanca metin orada kaybolmuştur), burada yirmi dört yerine yalnızca dört rahip kabilesi veya sınıfı olduğu söylenmektedir. Josephus'un burada iddia ettiğiyle çeliştiği gibi bu tanıklık da göz ardı edilmemelidir; çünkü orada verilen açıklama bile dört sınıftan ziyade yirmi dörde daha çok uymaktadır, oysa Josephus bu sınıfların her birinin

Machine Translated by Google

5000'den fazla adam içeriyordu ki bu sayı sadece dört ile çarpıldığında 20.000'den fazla rahip yapmaz; oysa 24 ile çarpıldığında 120.000 sayısı çok daha olası görünmektedir, çünkü bu sayı esaretten sonra bile tüm halkın yaklaşık onda birini oluşturuyordu. Bkz. Ezra 2:36-39; Nehemya 7:39-42; 1 Esdras 5:24, 25, Ezra 2:64; Nehemya 7:66; 1 Esdras 5:41. Ayrıca, sadece dört rahip sınıfı olduğu yönündeki bu yaygın okuma veya anlayış, Josephus'un başka bir yerde, Antiq. B. VII. bölüm 14. kısım 7'de, Davut'un rahipleri yirmi dört sınıfa ayırmasının o güne kadar devam ettiğine dair kendi iddiasıyla da uyuşmaz.

(2) Yahudilerin soy ağaçlarına gösterdikleri özenin seçkin bir örneği,
Özellikle de rahipler söz konusu olduğunda. Bkz. Ap. B. 1 bölüm 7'ye Karşı.

(3) Josephus burada on altı ila on dokuz yaşları arasında, yani üç yıl boyunca, üç Yahudi mezhebini, Ferisileri, Sadukileri ve Essenleri denediğini söylerken, tüm kopyalarımızda hemen ardından, on dokuz yaşına gelmeden önce, Banus adında özel bir münzeviyle birlikte kaldığını da söylüyor; bu da diğer üç mezhebi denemesi için pek yer bırakmıyor. Bu nedenle, "onunla birlikte" ifadesinin eski okumada "onlarla birlikte" şeklinde olması gerektiğini düşünüyorum; bu çok küçük bir düzeltmedir ve önümüzdeki zorluğu ortadan kaldırır. Dr. Hudson'ın, Bay Hall'ın Josephus baskısına yazdığı önsözde ima ettiği şu tahmini de hiç de olasılık dışı değildir: Bu Banus, bu tanımıyla Vaftizci Yahya'nın bir takipçisi olabilir ve Josephus ondan, daha sonra Vaftizci Yahya tarafından da doğrulanan İsa Mesih hakkında olumlu bir görüşe sahip olmasına yol açan fikirleri kolayca benimsemiş olabilir.

(4) Burada Yahudiler arasında dindar kişilerin, ya da en azından rahip olanların, bazen de çileci olduklarını ve Daniel ve Babil'deki arkadaşları gibi (Daniel 1:8-16), et yemediklerini, sadece incir ve fındık vb. yediklerini belirtebiliriz. Bu, Hristiyan çilecilerinin Çarmıha Geriliş Haftası'ndaki katı veya çileci diyetine benziyordu. Anayasa V. 18.

(5) Elçilerin İşleri 27:38'de gemide bulunan Pavlus ve arkadaşlarının sayısının, kopyalarımızda 276 olarak belirtilen sayının fazla olduğu düşünülmüştür; oysa burada, diğerlerinden çok kısa bir süre sonra Yusufus ve arkadaşlarının sayısının yaklaşık 600 olduğunu görüyoruz.

Machine Translated by Google

(6) Bkz. Yahudi Savaşı, B. II. bölüm 18. kısım 3.

(7) Yahudiler, kardeşlerine karşı savaşmanın bu yasa dışılığını, Musa'nın Levililer 19:16'daki "Komşunun kanına karşı durmayacaksın" ve 17. ayetteki "Halkının çocuklarına karşı intikam almayacaksın, onlara kin beslemeyeceksin; fakat komşunu kendin gibi seveceksin" kanunundan ve Tevrat ile Peygamberler kitaplarındaki birçok başka yerden çıkarabilirlerdi. Bkz. Antik Çağ VIII. bölüm 8. kısım 3.

(8) Bu baba Herod Agrippa'nın eskiden burada olduğu gibi Büyük Kral olarak anıldığı, hâlâ mevcut olan sikkelerinden anlaşılıyor; Havercamp bizi buna yönlendiriyor.

(9) Burada ünlü Yahudi sayıları olan on iki ve yetmiş dikkat çekicidir.

(10) Bizim Josephus'umuz, hem burada hem de her yerde, son derece dindar bir kişi olduğunu ve aklında Tanrı ve O'nun takdiri konusunda derin bir anlayışa sahip olduğunu ve tehlike zamanlarında elde ettiği sayısız ve harika kurtuluş ve korumayı, Tanrı'nın onu kutsamasına ve ona bakmasına, ayrıca Yahudi kardeşlerine karşı gösterdiği dindarlık, adalet, insanlık ve hayırseverlik eylemlerine bağladığını göstermektedir.

(11) Josephus'un görüşü burada dikkate değerdir: — Herkesin kendi vicdanına göre Tanrı'ya ibadet etmesine izin verilmelidir ve din konularında zorlanmamalıdır: aksine, Yahudilerin geri kalanının, Yahudi kadınlarla evlenen herkesi sünnet olmaya ve Yahudi olmaya zorlamaktan yana oldukları ve bunu yapmayan herkesi yok etmeye hazır oldukları gözlemlenebilir. Bkz. bölüm 31 ve Luka 11:54.

(12) Josephus'un burada Yahudi yasalarının onlara "düşmanlarını bile yağmalamayı" yasakladığını söylemesi, oysa ondan biraz önce Kurtarıcımız'ın o zamanlar onlar arasında yaygın bir ilke olarak "Komşunu seveceksin ve düşmanından nefret edeceksin" (Matta 5:43) dediğini belirtmesi, araştırmamıza değer. Josephus'un, uzun yıllardır bir Ebionit Hristiyanı olarak, Musa yasasının bu yorumunu, gerçek Melah olarak kabul ettiği Mesih'ten öğrendiğini varsayıyorum; bu, sonraki ayetlerde de yer almaktadır ve Aziz Matta İncili'nde okumamış olsa bile, kendi Ebionit veya Nasıra İncili'nde de aynı açıklamayı okumuş olabilir;

Machine Translated by Google

Josephus'un Hristiyan olduktan sonra yaptığı iyileştirmelere dair birçok örneği, hayatının 3, 13, 15, 19, 21, 23. bölümlerinde zaten gördük ve sonuna kadar daha birçok örneğe rastlayacağız; ayrıca bu örnekler, sonraki tüm yazılarında da mevcuttur.

(13) Burada Yahudi büyücülük anlayışının yaygınlığını gözlemleyebiliriz, ancak Josephus'un bu duruma asla göz yummayacak kadar bilge olduğu ortaya çıktı.

(14) Bu bölümde, 18 ve 33. bölümlerde olduğu gibi, Celile Denizi'nde seyreden o küçük gemilere Josephus tarafından, yani açıkça gemi denmektedir; bu nedenle, onları hâlâ gemi olarak adlandıran müjdecilerimize şaşırmamıza gerek yoktur; bazıları gibi onları tekne olarak da çevirmemeliyiz. Yazarımızın başka bir yerde belirttiği gibi, sayıları toplamda 230'du. Yahudi Savaşı. B. II. bölüm 21. kısım 8.

(15) Tabor Dağı'ndaki bu tahkimatların bir kısmı, Bay Maundrel tarafından yakın zamanda görülen ve hâlâ ayakta kalanlar olabilir. Seyahatlerine bakın, s. 112.

(16) Bu Gamaliel, Latince notlarda belirtildiği gibi, Mişna'da, Yahukasin'de ve Porta Mosis'te hahamlar tarafından bahsedilen kişiyle aynı olabilir. Ayrıca, Elçilerin İşleri 5:34'te adı geçen ve Aziz Pavlus'un ayaklarının dibinde büyüdüğü Gamaliel I. olan Gamaliel II. de olabilir (Elçilerin İşleri 22:3). Bkz. Prid. 449 yılı.

(17) Bu Jonathan'dan Latince notlarda da aynı şekilde bahsediliyor.
Bu, Porta Mosis'teki hahamlar tarafından dile getirilmiştir.

(18) Bunu, Josephus'un daha sonra meydana gelen büyük şeyleri önceden haber veren, dikkat çekici veya ilahi rüyalarının ilki olarak kabul ediyorum; bunun hakkında daha fazla bilgi için Antiq. B. III. bölüm 8. kısım 9 notuna bakın. Diğeri ise Savaş'ta, B. III. bölüm 8. kısım 3, 9'dadır.

(19) Josephus'un burada askerlerine verdiği talimatlar, Vaftizci Yahya'nın Luka 3:14'te verdiği talimatlarla hemen hemen aynıdır: "Hiç kimseye şiddet uygulamayın, kimseyi iftirayla suçlamayın ve ücretinizle yetinin." Bu nedenle Dr. Hudson, Josephus'un bazı konularda, hatta şimdi bile, Vaftizci Yahya'nın bir takipçisi olduğu yönündeki bu tahmini doğruluyor ki bu hiç de olasılık dışı değil. Bkz. bölüm 2'deki not.

Machine Translated by Google

(20) Burada, Josephus zamanında Yahudilerin, tanıkların kabul edilmeden önce karakterlerini araştırma uygulamasını ve sayılarının, Musa Kanununda ve Havarilerin Anayasalarında, B. II. bölüm 37'de olduğu gibi, en az üç veya iki olması gerektiğini öğreniyoruz. Horeb Antlaşmasının Yeniden Canlandırılmasına bakın, sayfa 97, 98.

(21) Josephus'un tüm Galilea halkına yaptığı bu çağrı ve onların vali olarak davranışlarındaki dürüstlük hakkındaki tanıklıkları, peygamber Samuel'in durumundaki çağrı ve tanıklığa çok benziyor (1 Samuel 12:1-5) ve belki de Josephus tarafından onun taklidi olarak yapılmıştır.

(22) Burada, Tiberias şehrinde artık büyük bir Proseucha veya dua yeri bulunduğunu belirtmekte fayda var; ancak bu tür Proseucha'lar eskiden şehirlerin dışında, sinagoglar ise şehirlerin içinde bulunurdu. Bunlar hakkında Le Moyne'nin Polycarp'ın Mektubu'ndaki 76. sayfasına bakınız. Ayrıca, Josephus zamanında Yahudilerin altıncı saatte, yani öğle vaktinde yemek yediklerini ve bunun da Musa Kanunu hakkındaki düşüncelerine uygun olduğunu belirtmekte fayda var.

(23) Burada şunu gözlemleyebiliriz ki, bu laik Ferisi Ananias, 39. bölümde gördüğümüz gibi, Taberiye'de oruç tutma emrini verdi ve itaat edildi; ancak bu dinden değil, kurnazca bir politikadan kaynaklanıyordu.

(24) Bizim Josephus'un rakibi olan ve günümüze kadar sadece bir parçası kalmış olan Tiberiaslı Justus'un bu tarihinin karakteri, bu tarihi okuyan çok yetenekli bir eleştirmen olan Photius tarafından bize aktarılmıştır. Bu, Bibliotheea'sının 33. bölümünde yer almaktadır ve şöyle devam etmektedir: "Ben (diyor ki) Tiberiaslı Justus'un kronolojisini okudum; başlığı 'Birbirini takip eden Yahuda Krallarının Kronolojisi'dir. Bu [Justus] Celile'deki Tiberias şehrinden gelmiştir. Tarihine Musa'dan başlar ve Herod ailesinin yedinci [hükümdarı] ve Yahudilerin son kralı olan Agrippa'nın ölümüne kadar bitirmez; Claudius döneminde yönetimi devralmış, Nero döneminde genişletmiş ve Vespasian döneminde daha da genişletmiştir. Trajan'ın üçüncü yılında ölmüştür ve tarihi de burada sona ermektedir. Dili çok özlüdür ve üzerinde ısrar edilmesi gereken en önemli konuları biraz geçiştirir; ve Yahudi önyargıları altında olduğu için, ki kendisi de doğuştan Yahudiydi, Mesih'in görünüşünden veya başına gelenlerden hiç bahsetmez." Yaptığı harika işlerden biriydi. Pistus adında bir Yahudi'nin oğluydu.

Machine Translated by Google

Josephus'un tarifine göre, son derece ahlaksız bir karaktere sahip, hem paraya hem de zevklere düşkün bir adamdı. Kamu işlerinde Josephus'un tam zıttıydı ve ona karşı birçok komplo kurduğu anlatılır; ancak Josephus, düşmanını sık sık kontrolü altına almasına rağmen, onu sadece sözlerle azarladı ve böylece daha fazla ceza vermeden serbest bıraktı.
Ayrıca, bu adamın yazdığı tarihin büyük ölçüde uydurma olduğunu, özellikle de Roma'nın Yahudilerle savaşı ve Kudüs'ün ele geçirilmesini anlattığı kısımların uydurma olduğunu söylüyor."

(25) Burada rahip Josephus, daha önce bize Musa Kanununa göre bir rahibin yapmasının caiz olmadığını söylediği şeyi Vespasian'ın emriyle yaptığını dürüstçe itiraf ediyor, Antiq. B. III. ch. 12. sect. 2. Yani, esir bir kadını eş olarak almak. Ayrıca Apion'a Karşı, BI sect. 7'ye bakın. Ancak, bir imparatorun emirlerine uymasının onu mazur göstermeyeceğini çabucak anlamış gibi görünüyor, çünkü Reland'ın burada haklı olarak belirttiği gibi, kısa süre sonra onu terk etti.

(26) Bu en dikkat çekici madde ve onun en önemli maddesinin Sonuçları için bkz. Eski Ahit Üzerine Deneme, sayfa 193-195.

(27) Bu Epafroditus hakkında, Antik Çağlar'ın Önsözündeki nota bakınız.

Machine Translated by Google

Josephus'un Söylevinden Bir Alıntı

Yunanlıların Hades Hakkındaki Görüşleri

1. Şimdi, iyi şeyleri gören ve doğru ve yanlış olanlarda sevinç duyanların ruhlarının tutulduğu Hades'e gelince, ondan bahsetmek gerekir. Hades, dünyada düzenli olarak tamamlanmamış bir yerdir; bu dünyanın ışığının parlamadığı yeraltı bir bölgedir; bu bölgede ışığın parlamaması, orada sürekli bir karanlık olması gerektiği anlamına gelir. Bu bölge, ruhlar için bir gözaltı yeri olarak ayrılmıştır; burada melekler, her birinin davranış ve tutumuna göre geçici cezalar dağıtan koruyucular olarak atanmıştır .

2. Bu bölgede, sönmeyen ateş gölü gibi ayrılmış belirli bir yer vardır; oraya şimdiye kadar kimsenin atılmadığını varsayıyoruz; fakat bu yer, Tanrı tarafından önceden belirlenmiş bir gün için hazırlanmıştır; o gün, tüm insanlar hakkında haklı bir hüküm verilecektir; haksızlar ve Tanrı'ya itaatsizlik edenler, Tanrı'nın kendisi yerine insanların ellerinin boş işleri olan putlara saygı gösterenler, kirlenmenin sebepleri oldukları için bu ebedi cezaya çarptırılacaklardır; adil olanlar ise bozulmaz ve asla solmaz bir krallık elde edeceklerdir. Bunlar şimdi gerçekten Hades'te hapsedilmiştir, ancak haksızların hapsedildiği aynı yerde değil.

3. Çünkü bu bölgeye tek bir iniş vardır; kapısında bir başmelek ve ordusunun durduğuna inanıyoruz; ruhların başına atanmış melekler tarafından aşağıya indirilenler bu kapıdan geçerken aynı yoldan gitmezler; fakat salihler sağ tarafa yönlendirilir ve o yerin başına atanmış meleklerin söylediği ilahiler eşliğinde , dünyanın başlangıcından beri salihlerin yaşadığı bir ışık bölgesine götürülürler ; zorunlulukla kısıtlanmadan, gördükleri güzel şeylerin beklentisinden her zaman zevk alırlar ve her birine özgü olacak yeni zevklerin beklentisiyle sevinirler ve bu şeyleri burada sahip olduklarımızdan daha üstün görürler; orada hiçbir çalışma yeri, yakıcı sıcaklık, dondurucu soğuk ve dikenli çalılar yoktur; fakat Tanrı'nın ve Tanrı'nın yüzü vardır.

Machine Translated by Google

Gördükleri şey her zaman onlara gülümser, bu bölgenin ardından gelecek olan cennetteki ebedi yeni yaşamı ve huzuru beklerken . Biz bu yere İbrahim'in Kucağı diyoruz.

4. Fakat haksızlara gelince, onlar cezalandırılmak üzere görevlendirilen melekler tarafından zorla sol tarafa sürüklenirler ; artık iyi niyetle değil, şiddetin sürüklediği tutsaklar gibi giderler; onlara, korkunç bakışlarıyla onları azarlamak ve tehdit etmek ve onları daha da aşağıya itmek için üzerlerine atanmış melekler gönderilir. Şimdi bu ruhların başına atanmış melekler onları cehennemin yakınına sürüklerler; cehennemin yakınındayken sürekli olarak onun gürültüsünü duyarlar ve sıcak buhardan uzak duramazlar; fakat bu manzarayı, korkunç ve son derece büyük bir ateş manzarası gibi yakından gördüklerinde, gelecekteki bir yargılamanın korkunç beklentisiyle sarsılırlar ve aslında bununla cezalandırılırlar: ve sadece bu kadar değil, babaların ve doğruların yerini [veya korosunu] gördüklerinde de bununla cezalandırılırlar; çünkü aralarında derin ve büyük bir kaos kurulmuştur; Öyle ki, onlara merhamet eden adil bir insan içeri alınamaz, adaletsiz bir insan da, eğer bunu denemeye cüret ederse, onları görmezden gelemez.

5. Bu, Hades hakkındaki söylemdir; burada tüm insanların ruhları, Tanrı'nın belirlediği uygun bir zamana kadar hapsedilir; o zaman Tanrı, tüm insanları ölülerden diriltecektir; ruhların bir bedenden diğerine geçişini sağlamayacak, aksine o bedenleri yeniden diriltecektir. Siz Yunanlılar, bu bedenlerin yok olduğunu görüp [dirilişlerine] inanmıyorsunuz. Ama buna inanmamayı öğrenmeyin; çünkü Platon'un öğretisine göre ruhun yaratıldığına ve Tanrı tarafından zamanla ölümsüz kılındığına inanıyorsanız, şüpheci olmayın; Tanrı'nın, aynı elementlerin bir bileşimi olarak yaratılan o bedeni dirilttiğinde, onu ölümsüz kılmaya kadir olduğuna inanın; çünkü Tanrı hakkında asla bazı şeyleri yapabilirken diğerlerini yapamaz denmemelidir. Bu nedenle bedenin yeniden diriltileceğine inandık; çünkü yok olsa da, yok olmaz; çünkü toprak onun kalıntılarını alır ve korur. Ve onlar tohum gibi, daha verimli toprağa karışmış haldeyken gelişirler; ekilen şey aslında çıplak tahıldır , fakat Yaratıcı Tanrı'nın kudretli sesiyle filizlenecek ve giyinmiş , görkemli bir halde yükselecektir ; ancak bundan önce çözülüp toprağa karışacaktır.

Machine Translated by Google

[Dünya ile birlikte]. Bu yüzden bedenin dirilişine aceleyle inanmadık; çünkü ilk günah yüzünden bir süreliğine çözülmüş olsa da, hâlâ mevcuttur ve yeniden şekillendirilmek üzere, çömlekçi fırınına atılır gibi toprağa atılır; eskisi gibi yeniden dirilmek için değil, saf bir halde ve bir daha asla yok edilmemek üzere.
Herkese kendi ruhu geri verilecektir. O bedeni giydiğinde , sefalete uğramayacak, aksine temiz bedeniyle kalacak ve onunla sevinecektir; bu dünyada doğru bir şekilde yürüdüğü ve asla bir tuzak olarak kullanmadığı bedenini büyük bir sevinçle tekrar alacaktır. Ama haksızlara gelince, bedenlerini değiştirilmemiş, hastalıklardan ve rahatsızlıklardan arınmış veya yüceltilmiş olarak değil, öldükleri aynı hastalıklarla geri alacaklardır; ve inançsızlıklarında nasılsalar, adaletle yargılandıklarında da aynı olacaklardır.

6. Çünkü bütün insanlar, adil olanlar da haksız olanlar da, Tanrı'nın sözü olan Tanrı'nın huzuruna getirilecektir ; çünkü Baba bütün yargıyı O'na vermiştir ve O, Babasının isteğini yerine getirmek için , biz Mesih dediğimiz Yargıç olarak gelecektir . Çünkü Minos ve Rhadamanthus, siz Yunanlıların sandığı gibi yargıçlar değildir; fakat Tanrı ve Baba'nın yücelttiği O'dur. O'nun hakkında, gerçeği arayanlar için başka bir yerde daha ayrıntılı bilgi verdik.

Baba'nın tüm insanlara karşı adil hükmünü uygulayan bu kişi, her biri için amellerine göre adil bir hüküm hazırlamıştır; tüm insanlar, melekler ve cinler onun yargı kürsüsünde durduklarında, tek bir sesle şöyle diyeceklerdir: "Hükmün adildir!" Buna verilecek cevap, her iki tarafa da adil bir hüküm getirecek, iyilik yapanlara sonsuza dek sürecek bir mutluluk verecek, kötülük sevenlere ise ebedi cezayı ayıracaktır. Bunlara sönmeyen, sonsuza dek sürecek bir ateş ve asla ölmeyen, bedeni yok etmeyen, ama bedenden sürekli olarak fışkıran ve hiç durmayan bir acı veren ateşli bir kurt düşecektir: Ne uyku bu insanlara rahatlık verecek, ne de gece onlara teselli sağlayacak; ölüm onları cezalarından kurtarmayacak, ne de akrabalarının şefaat dualarını onlara fayda sağlayacaktır; çünkü artık doğru olanlar onlar tarafından görülmez, ne de hatırlanmaya değer bulunurlar. Ama doğru olanlar yalnızca doğru amellerini hatırlayacaklardır; bu amellerle, içinde kötülük olmayan göksel krallığa ulaşmışlardır .

Machine Translated by Google

Uyku yok, keder yok, yozlaşma yok, kaygı yok, gece yok, zamanla ölçülen gün yok, zorunlu olarak gökyüzünün çemberi boyunca hareket eden ve mevsimlerin sınırlarını ve dönüşümlerini ölçen, insanların yaşamını daha iyi aydınlatmak için çalışan güneş yok; azalan ve artan, çeşitli mevsimler getiren ay yok, yeryüzünü nemlendirmeyecek; yakıcı güneş yok, kutup etrafında dönen Ayı yok, yükselen Orion yok, sayısız yıldızın gezintisi yok. O zaman yeryüzünü geçmek zor olmayacak, cennetin avlusunu bulmak zor olmayacak, yolcuların üzerinde yürümesini engelleyen korkunç bir deniz gürültüsü de olmayacak; hatta deniz bile adil olanlar için kolayca geçilebilir olacak, ancak nemden yoksun olmayacak. O zaman cennet insanlar için yaşanmaz olmayacak ve oraya çıkmanın yolunu keşfetmek imkansız olmayacak. Yeryüzü işlenmemiş kalmayacak, insanların çok fazla emeğine ihtiyaç duymayacak, aksine meyvelerini kendiliğinden verecek ve onlarla güzelce süslenecektir. Artık vahşi hayvanların nesilleri olmayacak, diğer hayvanların özü de artık filizlenmeyecektir; çünkü insan üretmeyecek, ancak doğru kişilerin sayısı devam edecek ve asla azalmayacak, doğru melekler ve ruhlar [Tanrı'nın] ve sözüyle birlikte, asla yaşlanmayan ve bozulmaz bir halde devam eden, Tanrı'ya ilahiler söyleyen doğru erkek ve kadınlardan oluşan bir koro gibi olacak; Tanrı onları düzenli bir yaşam kurumu vasıtasıyla bu mutluluğa yükseltmiştir; onlarla birlikte bütün yaratılış da, muhteşem ve saf bir ruh tarafından yüceltilmiş olarak , bozulmadan bozulmazlığa doğru sürekli bir ilahi yükseltecektir. O zaman zorunluluk bağlarıyla kısıtlanmayacak, aksine canlı bir özgürlükle gönüllü bir ilahi sunacak ve melekler, ruhlar ve artık tüm esaretten kurtulmuş insanlarla birlikte onları yaratanı övecektir.

7. Şimdi, eğer siz putperestler bu sebeplerle ikna olursanız ve soy ağacınız, zenginlik kazanma ve felsefe hakkındaki boş hayallerinizi bırakırsanız, sözlerin incelikleriyle vakit harcamazsanız ve böylece zihinlerinizi yanıltmazsanız, ve eğer kulaklarınızı hem Tanrı'nın hem de O'nun sözünün yorumlayıcıları olan ilham almış peygamberlerin işitmesine yöneltir ve Tanrı'ya inanırsanız, hem bu şeylerden pay alacaksınız, hem de gelecek olan iyi şeyleri elde edeceksiniz; uçsuz bucaksız göğe yükselişi ve oradaki krallığı açıkça göreceksiniz. Çünkü Tanrı'nın şimdi sessizlikte gizlediği şey [o zaman açığa çıkacaktır] ,

Machine Translated by Google

Ne göz gördü, ne kulak duydu, ne de insan kalbine girdi, Allah'ın kendisini sevenler için hazırladığı şeyler.

8. Sizi hangi yollarda bulursam bulayım, onlarda sizi tamamen yargılayacağım: Her şeyin SONU böyle buyuruyor. Ve başlangıçta erdemli bir hayat yaşamış, fakat sonlara doğru kötülüğe düşmüş olanın daha önce çektiği tüm emekler, tıpkı kötü bir felakete sürüklenen bir oyun gibi, tamamen boş ve faydasız olacaktır. Kötü ve lüks içinde yaşamış olan herkes tövbe edebilir; ancak kötü bir alışkanlığı yenmek için çok zamana ihtiyaç vardır ve tövbeden sonra bile tüm hayatı, uzun süre bir hastalıkla boğuşmuş bir bedenin daha sıkı bir diyet ve yaşam biçimine ihtiyaç duyması gibi, büyük bir özen ve dikkatle korunmalıdır; çünkü düzensiz duygularımızın zincirini bir anda kırmak belki mümkün olsa da, Tanrı'nın lütfu, iyi insanların duaları, kardeşlerin yardımı ve kendi samimi tövbemiz ve sürekli özenimiz olmadan ıslahımız sağlanamaz. Hiç günah işlememek iyidir; günah işledikten sonra tövbe etmek de iyidir; her zaman sağlıklı olmak en iyisidir, ama bir hastalıktan kurtulmak da iyidir. Sonsuza dek Tanrı'ya şükürler olsun, Amin.

Machine Translated by Google

Kitap I

1. Sanıyorum ki, Yahudilerin Antik Çağı hakkındaki kitaplarımla, çok saygıdeğer Epafroditus, (2) onları okuyanlara Yahudi milletimizin çok eski olduğunu ve başlangıçta kendine özgü bir varoluşa sahip olduğunu açıkça ortaya koymuştur; ayrıca, şu anda yaşadığımız bu ülkeye nasıl yerleştiğimizi de orada açıkladım. Bu Antik Çağlar, beş bin yıllık bir tarihi içerir ve kutsal kitaplarımızdan alınmıştır, ancak benim tarafımdan Yunancaya çevrilmiştir. Bununla birlikte, bize karşı kötü niyet besleyenlerin bize yönelttiği suçlamalara kulak veren ve milletimizin antik çağı hakkında yazdıklarıma inanmayan, aynı zamanda bunu milletimizin yakın bir tarihe ait olduğuna dair açık bir işaret olarak gören önemli sayıda insan görüyorum, çünkü Yunanlar arasında en ünlü tarihçiler tarafından bile sadece bir bahsi geçmeye layık görülmemişlerdir. Bu nedenle, bize karşı kin ve kasıtlı yalanlarla suçlayanları suçlu bulmak, başkalarının cehaletini düzeltmek ve aynı zamanda gerçekte ne kadar büyük bir kadim geçmişe sahip olduğumuzun gerçeğini bilmek isteyen herkesi bilgilendirmek için bu konular hakkında kısaca yazmayı kendime bir görev olarak gördüm. Söylediklerimin kanıtı olarak sunacağım tanıklar ise, Yunanlılar tarafından en büyük doğruluk itibarına sahip ve tüm antik çağ bilgisi konusunda en yetenekli kişiler olarak kabul edilen kişiler olacaktır. Ayrıca, hakkımızda bu kadar kötü ve yanlış yazanların, kendilerinin aksine yazdıklarıyla suçlu bulunacaklarını da göstereceğim. Ayrıca, Yunanlıların tarihlerinde ulusumuzdan bahsetmemelerinin nedenlerini de açıklamaya çalışacağım. Bununla birlikte, onları tanımayan veya tanımadığını iddia edenler için, tarihimizi ihmal etmemiş olan Yunanlıları da gün ışığına çıkaracağım.

2. Ve şimdi, öncelikle, en eski gerçekler hakkında araştırma yaparken yalnızca Yunanlılara kulak vermemiz ve gerçekleri yalnızca onlardan öğrenmemiz gerektiğini, kendimize veya başkalarına inanmamamız gerektiğini varsayan insanlara çok şaşırmadan edemiyorum; çünkü ben bunun tam tersinin doğru olduğuna inanıyorum. Yani, eğer boş düşüncelere kapılmak istemezsek, gerçeği araştırırsak,

Machine Translated by Google

Gerçeklerin kendisinden yola çıkarak; Yunanlılarla ilgili hemen hemen her şeyin çok yakın zamanda, hatta belki de dün gerçekleştiğini göreceklerdir. Şehirlerinin inşasından, sanatlarının icadından ve yasalarının tasvirinden bahsediyorum; ve tarihlerini yazıya dökme konusundaki özenlerine gelince, bu neredeyse en son uğraştıkları şeydir. Bununla birlikte, kendilerini Mısırlılar, Kaldeliler ve Fenikeliler (çünkü şimdi kendimizi onların arasında saymayacağım) gibi insanlığın en eski ve en kalıcı geleneklerinin anılarını koruyanlar olarak kabul ederler; çünkü bu ulusların neredeyse tamamı, çevrelerindeki dünyadan en az yıkıma maruz kalan ülkelerde yaşamaktadır; ve bunlar da aralarında [dikkat çekici bir şekilde] yapılan hiçbir şeyin atlanmamasına özel önem vermişlerdir; ancak tarihleri kutsal kabul edilmiş ve aralarındaki en büyük bilgeliğe sahip insanlar tarafından yazılmış gibi kamuya açık levhalara konmuştur. Fakat Yunanlıların yaşadığı yere gelince, on binlerce yıkım orayı kasıp kavurmuş ve önceki eylemlerin hatırasını silmiştir; bu yüzden sürekli yeni bir yaşam biçimine başlıyorlar ve her birinin yeni durumlarının kaynağı olduğunu sanıyorlardı. Ayrıca, şu anda kullandıkları harfleri öğrenmeleri de geç ve zorlukla olmuştur; çünkü bu harflerin kullanımını en eski çağlara dayandıranlar, bunları Fenikelilerden ve Kadmus'tan öğrendiklerini iddia ederler; ancak tapınaklarında veya diğer kamu anıtlarında o zamandan kalma herhangi bir yazının korunduğunu kimse kanıtlayamamıştır. Bunun nedeni, Truva savaşına gidenlerin yaşadığı zamanın, yani yıllar sonrasının, büyük ölçüde şüpheli olması ve Yunanlıların o zamanlar bu harfleri kullanıp kullanmadıkları konusunda büyük araştırmalar yapılmasıdır; ve en yaygın ve gerçeğe en yakın görüş, bu harfleri kullanma biçimlerinin o zamanlar bilinmediğidir. Ancak, Yunanlıların aralarında Homeros'un Şiirleri'nden daha eski ve gerçek olduğuna dair hemfikir oldukları hiçbir yazı yoktur; ki Homeros'un Truva kuşatmasından sonra yaşadığını açıkça itiraf etmesi gerekir; hatta rivayete göre, şiirlerini yazılı olarak bırakmamış, hatıraları şarkılarda korunmuş ve daha sonra bir araya getirilmiştir ve bu da şiirlerinde bulunan bu kadar çok farklılığın nedenidir. (3) Tarihlerini yazmaya girişenlere gelince, Miletli Cadmus ve Argoslu Akusalus ve Akusalus'tan sonra gelen diğerlerini kastediyorum; bunlar Perslerin Yunanistan'a yaptığı seferden kısa bir süre önce yaşamışlardır. Ancak felsefeyi ve göksel ve ilahi şeylerin düşünülmesini ilk kez tanıtanlar için,

Machine Translated by Google

Suriyeli Ferkides, Pisagor ve Thales gibi isimler, bildiklerini Mısırlılardan ve Kaldelilerden öğrendiklerini ve çok az şey yazdıklarını oybirliğiyle kabul ederler. Ve bunlar, Yunanlılar arasında en eski olduğu düşünülen şeylerdir; ve bu kişilere atfedilen yazıların gerçek olduğuna inanmakta çok zorlanırlar.

3. O halde, Yunanlıların bu kadar gururlu olmaları ve kendilerini antik çağı bilen ve o eski zamanların gerçek öykülerini doğru bir şekilde aktaran tek halk olarak övünmeleri nasıl saçma bir şey olmaktan başka olabilir? Dahası, Yunan yazarların kendilerinden bile, yazmaya başladıklarında sağlam bir temele dayanmadıklarını, aksine tarihlerini kendi tahminlerinden yola çıkarak yazdıklarını kolayca anlayamayan kim vardır? Buna göre, kendi kitaplarında birbirlerini kasıtlı olarak çürütüyorlar ve aynı şeylerin en çelişkili anlatımlarını vermekten utanmıyorlar; ve Yunanlılara zaten benden daha iyi bildikleri şeyleri öğretmeye kalkışırsam, zamanımı boşuna harcamış olurum: Hellanicus ve Acusilaus arasında soyağaçları konusunda ne kadar büyük bir anlaşmazlık var; Acusilaus, Hesiod'u birçok konuda nasıl düzeltiyor; veya Ephorus, Hellanicus'un tarihinin büyük bir bölümünde yalan söylediğini nasıl gösteriyor; Timeus'un Ephorus'a yaptığı gibi, ondan sonra gelen yazarların da Timeus'a yaptığı gibi ve daha sonraki tüm yazarların Herodot'a yaptığı gibi (3) Timeus, Sicilya Tarihi konusunda Antiochus ve Philistius veya Callias ile aynı fikirde olamazdı; tıpkı Athide'nin çeşitli yazarlarının Atina işleri konusunda birbirini takip etmemesi gibi; Argolik'i yazan tarihçiler de Argivlerin işleri konusunda aynı fikirde değiller. Pers seferinin ve orada gerçekleştirilen eylemlerin en onaylanmış yazarlarında bu kadar büyük farklılıklar varken, belirli şehirler ve daha küçük yerler hakkında daha fazla ne söylemem gerekiyor? Hatta Thucydides'in kendisi bile, kendi zamanının işlerinin en doğru tarihini bize vermiş gibi görünse de, bazıları tarafından yanlış şeyler yazmakla suçlanıyor. (4)

4. Aralarındaki bu büyük anlaşmazlığın sebeplerine gelince, eğer birileri bu konuda araştırma yapmaya istekliyse, çok muhtemel birçok sebep gösterilebilir; ancak ben bu çelişkileri esas olarak şimdi bahsedeceğim iki nedene bağlıyorum ve yine de ilk bahsedeceğim nedenin hepsinin en önemlisi olduğunu düşünüyorum. Çünkü başlangıçta şunu hatırlarsak...

Machine Translated by Google

Yunanlılar, çeşitli işlemlerinin kamu kayıtlarının korunmasına özen göstermemişlerdi; bu, daha sonra bu eski işlemler hakkında yazacak olanlara kesinlikle hata yapma ve yalan söyleme fırsatı vermiş olmalıydı; zira bu eski işlemlerin orijinal kaydı, Yunanistan'ın diğer devletleri tarafından ihmal edilmekle kalmamış, hatta kendilerini yerli halk olarak tanımlayan ve öğrenmeye kendilerini adadıklarını iddia eden Atinalılar arasında bile bu tür kayıtlar mevcut değildir; hatta kendileri, şu anda yazılı olarak mevcut olan Drako'nun cinayetlerle ilgili yasalarının, kamu kayıtlarının en eskisi olduğunu söylerler; oysa Drako, tiran Pisistratus'tan kısa bir süre önce yaşamıştır. (5) Çünkü eski çağlara ait olduklarıyla övünen Arkadyalılara gelince, onlardan özel olarak bahsetmeme gerek yok, çünkü onlar yazıyı öğrenip, üstelik de zorlukla öğrenmişlerdir. (6)

5. Bu nedenle, yazarların, öğrenmeye meyilli olanları bilgilendirebilecek ve yalan söyleyenleri çürütebilecek orijinal kayıtlara sahip olmadıkları durumlarda, doğal olarak aralarında büyük farklılıklar ortaya çıkacaktır. Ancak, bu çelişkilerin önceki nedenine ek olarak ikinci bir neden daha olduğunu varsaymalıyız; o da şudur: Tarih yazmaya en hevesli olanlar, her zaman böyle bir iddiada bulunmak çok kolay olsa da, gerçeği keşfetmekle ilgilenmiyorlardı; onların işi, iyi yazabildiklerini ve böylece insanlık üzerinde bir etki bırakabildiklerini göstermekti; ve hangi yazı biçiminde diğerlerinden üstün olduklarını düşünüyorlarsa, ona yöneliyorlardı. Bazıları efsanevi anlatılar yazmaya yöneldi; bazıları şehirleri veya kralları övmek için yazmaya çalıştı; diğerleri ise olaylarda veya bu olayların yazarlarında kusur bulmaya ve bunu yaparak büyük bir başarı elde etmeye çalıştı. Ve gerçekten de bunlar, her şeyden çok gerçek tarihe aykırı olan şeyleri yapıyorlar; Çünkü gerçek tarihin en büyük özelliği, ilgili herkesin aynı şeyleri söylemesi ve yazmasıdır; oysa bu kişiler, aynı şeyler hakkında farklı şeyler yazarak, gerçeğe en büyük saygıyı göstererek yazdıklarına inanılacağını düşünüyorlar. Bu nedenle biz [Yahudiler], dil ve belagat açısından Yunan yazarlarına boyun eğmeliyiz; ancak o zaman onlara eski tarihin doğruluğu konusunda böyle bir ayrıcalık tanımayacağız.

Machine Translated by Google

En azından kendi ülkelerimizin işlerini ilgilendiren kısım söz konusu olduğunda durum böyledir.

6. Mısırlılar ve Babilliler arasında en eski çağlardan beri kayıtların yazıya geçirilmesine gösterilen özen; rahiplerin bu işten sorumlu tutulduğu ve bu konuda felsefi bir yaklaşım sergiledikleri; Babilliler arasında bunu yapanların Kaldeli rahipler olduğu; ve Yunanlılarla karışmış olan Fenikelilerin, hem günlük yaşam işleri hem de günlük işlemlerin tarihini aktarmak için özellikle yazıları kullandıkları konusunda herhangi bir kanıt sunmayacağımı düşünüyorum, çünkü herkes bunun böyle olduğunu kabul ediyor. Ama şimdi atalarımıza gelince, onların da bu tür kayıtları yazma konusunda aynı özeni gösterdikleri (bahsettiğim diğerlerinden daha fazla özen gösterdiklerini söylemeyeceğim) ve bu işi baş rahiplerine ve peygamberlerine emanet ettikleri ve bu kayıtların günümüze kadar son derece doğru bir şekilde yazıldığı; hatta, çok iddialı olmazsa, tarihimizin bundan sonra böyle yazılacağı konusunda sizi kısaca bilgilendirmeye çalışacağım.

7. Atalarımız, bu rahiplerin en iyilerini ve Tanrı'ya ibadet edenleri, başlangıçtan beri bu amaçla atamakla kalmadılar, aynı zamanda rahiplerin soyunun karışmamış ve saf kalmasını da sağladılar; çünkü rahipliğe ortak olan kişi, paraya veya başka herhangi bir makama bakmaksızın, aynı milletten bir kadınla evlenmelidir; fakat karısının soy ağacını eski levhalardan almalı ve buna birçok şahit getirmelidir. (7) Ve bu uygulamamız sadece Yahudiye'de değil, milletimizden herhangi bir topluluğun yaşadığı her yerde geçerlidir; ve orada bile rahiplerimizin evliliklerinin tam bir kataloğu tutulur; Mısır'da ve Babil'de veya rahiplerimizin dağıldığı yeryüzünün geri kalan herhangi bir yerinde; çünkü Kudüs'e ebeveynlerinin eski adlarını ve daha uzak atalarının adlarını yazılı olarak gönderirler ve şahitlerin kimler olduğunu da belirtirler. Fakat Antiochus Epiphanes'in ülkemize yaptığı saldırılarda olduğu gibi, Pompey Büyük ve Quintilius Varus'un da yaptığı gibi ve özellikle kendi zamanımızda meydana gelen savaşlarda olduğu gibi, daha önce de birçok savaş çıktığı takdirde, hayatta kalan rahipler eski kayıtlardan yeni soyağacı tabloları oluşturur ve geriye kalan kadınların durumlarını incelerler; çünkü hâlâ bu kadınların ölümünü kabul etmezler.

Machine Translated by Google

Esir olanlar, yabancılarla konuştuklarından şüphelenilerek gözaltına alınmışlardır. Ancak bu konudaki titiz yönetimimizin en güçlü kanıtı, şimdi söyleyeceğim şeydir: Kayıtlarımızda, babadan oğula kadar iki bin yıllık bir süre boyunca baş rahiplerimizin isimleri yazılıdır; ve bunlardan herhangi biri bu kuralları çiğnemişse, sunağa gelmeleri veya diğer arınma ritüellerimizden herhangi birine katılmaları yasaktır; ve bu haklı olarak, hatta zorunlu olarak yapılır, çünkü herkes kendi isteğiyle yazar olamaz ve yazılanlar arasında herhangi bir anlaşmazlık yoktur; bunlar yalnızca, Tanrı'dan ilham yoluyla öğrendikleri şeylerin orijinal ve en eski kayıtlarını yazan peygamberlerdir; ve diğerleri de kendi zamanlarında olanları çok farklı bir şekilde yazmışlardır.

8. Çünkü bizde, Yunanlıların sahip olduğu gibi, birbirleriyle çelişen ve birbirini dışlayan sayısız kitap yok; sadece yirmi iki kitap var (8) ki bunlar geçmiş zamanların tümünün kayıtlarını içerir; haklı olarak ilahi olduğuna inanılır; ve bunlardan beşi Musa'ya aittir ve onun yasalarını ve insanlığın kökenine dair gelenekleri ölümüne kadar içerir. Bu zaman aralığı üç bin yıldan biraz daha azdı; ancak Musa'nın ölümünden Pers kralı Artakserkses'in (Kserks'ten sonra hüküm süren) saltanatına kadar olan süreye gelince, Musa'dan sonra gelen peygamberler, kendi zamanlarında olanları on üç kitapta yazdılar. Geri kalan dört kitap ise Tanrı'ya ilahiler ve insan yaşamının nasıl yürütüleceğine dair kurallar içerir. Doğru, Artakserkses'ten beri tarihimiz çok ayrıntılı olarak yazılmıştır, ancak atalarımız tarafından öncekiyle aynı otoriteye sahip olarak değerlendirilmemiştir, çünkü o zamandan beri peygamberlerin tam bir ardışıklığı olmamıştır; Ve kendi milletimizin bu kitaplarına ne kadar sağlam bir şekilde itibar ettiğimiz, yaptıklarımızdan açıkça anlaşılıyor; çünkü bunca çağ boyunca hiç kimse onlara bir şey eklemeye, onlardan bir şey çıkarmaya veya onlarda herhangi bir değişiklik yapmaya cesaret edememiştir; ancak tüm Yahudiler için, doğduklarından beri, bu kitapların ilahi öğretiler içerdiğini düşünmek, onlara bağlı kalmak ve gerekirse onlar için ölmeye razı olmak doğal hale gelmiştir. Çünkü esirlerimizin, sayıları çok fazla ve sık sık, yasalarımıza ve onları içeren kayıtlara karşı tek bir kelime bile söylememek için tiyatrolarda her türlü işkenceye ve ölüme katlanmaları yeni bir şey değildir; oysa orada

Machine Translated by Google

Yunanlılar arasında bu yüzden en ufak bir zarara uğrayacak kimse yok, hatta aralarındaki tüm yazılar yok olsa bile; çünkü onlar bu yazıları, yazanların eğilimlerine uygun olarak şekillendirilmiş söylemler olarak görüyorlar; ve eski yazarlar hakkında da haklı olarak aynı görüşe sahipler, çünkü günümüz neslinden bazı kişilerin, kendilerinin bulunmadığı veya olaylar hakkında bilgi sahibi olanlardan bilgi alacak kadar ilgili olmadıkları olaylar hakkında yazacak kadar cesur olduklarını görüyorlar; bunun örneklerini, son savaşımızda bazı kişilerin, ilgili yerlerde bulunmadan veya olaylar gerçekleştiğinde yakınlarında olmadan tarih yazıp yayınlamalarında görebiliriz; ancak bu kişiler duydukları birkaç şeyi bir araya getirip, küstahça dünyaya hakaret ediyor ve bu yazılara Tarih adını veriyorlar.

9. Şahsen ben, o savaşın tamamının ve olayların tüm ayrıntılarının gerçek bir tarihini yazdım; çünkü savaşın tüm aşamalarında yer aldım. Bizler arasında Galilealılar olarak adlandırılanların generali olarak, direniş gösterebildiğimiz sürece görev yaptım. Sonra Romalılar tarafından yakalandım ve esir düştüm. Vespasian ve Titus da beni bir muhafız birliği altında tuttular ve sürekli onlara hizmet etmeye zorladılar.
İlk başta zincirlere vuruldum, ancak daha sonra serbest bırakıldım ve İskenderiye'den Kudüs kuşatmasına gelen Titus'a eşlik etmek üzere gönderildim; bu süre zarfında bilgimden kaçan hiçbir şey olmadı; çünkü Roma kampında olanları gördüm ve dikkatlice yazdım; ve firarilerin [şehirden] getirdiği bilgileri anlayan tek kişi bendim. Daha sonra Roma'da boş zamanım oldu; ve bu çalışma için tüm malzemelerim hazır olduğunda, Yunanca öğrenmemde bana yardımcı olması için bazı kişilerden yararlandım ve bu sayede bu olayların tarihini yazdım. Ve anlattıklarımın doğruluğundan o kadar emindim ki, öncelikle o savaşta en yüksek komutayı elinde bulunduran Vespasian ve Titus'a şahitlik etmeleri için başvurdum, çünkü bu kitapları önce onlara, sonra da savaşta bulunan birçok Romalıya sundum. Ayrıca bunları Yunan felsefesini anlayan kendi adamlarımızdan birçoğuna da sattım; Bunlar arasında Julius Archelaus, büyük bir saygınlığa sahip olan Herod [Kalkis kralı] ve en büyük hayranlığı hak eden Kral Agrippa da vardı. Bütün bu adamlar bana, gerçeğe son derece önem verdiğime dair tanıklık ettiler; yine de, eğer ben, bilgisizlikten dolayı, bu konuyu gizlemez veya sessiz kalmazdım.

Machine Translated by Google

Ya da herhangi bir tarafa yaranmak için, eylemlerine yanlış anlam yüklemiş veya bunlardan herhangi birini gizlemişti.

10. Gerçekten de, tarihimi karalamaya çalışan ve onu gençlerin egzersizi için bir tür akademik gösteri olarak gören bazı kötü niyetli kişiler oldu. Bu ne garip bir suçlama ve iftira! Çünkü olayların tarihini doğru bir şekilde anlatmaya kalkışan herkes, öncelikle ya olaylara bizzat karışmış olarak ya da olayları bilenlerden bilgi alarak, olayları doğru bir şekilde bilmelidir. Şimdi, her iki eserimin yazımında da bu bilgi yöntemlerine çok haklı olarak başvurabilirim; çünkü dediğim gibi, Eski Eserler'i kutsal kitaplarımızdan çevirdim; bunu kolayca yapabildim, çünkü doğuştan bir rahiptim ve bu yazılarda yer alan felsefeyi inceledim: Savaş Tarihi'ni ise, olayların çoğunda bizzat yer almış, geri kalanının büyük bir bölümünde görgü tanığı olmuş biri olarak yazdım ve içinde söylenen veya yapılan hiçbir şeyden habersiz değildim. Öyleyse, bu olayların gerçek durumu hakkında benimle çelişmeye kalkışanlar ne kadar da küstahça davranmış olmalılar! İmparatorların kendi anılarını kullandıklarını iddia etseler de, onlara karşı savaşmış olanlar bizim işlerimizden haberdar değillerdi.

11. Bu sapmayı, tarih yazdığını iddia edenlerin kibirini ortaya koymak istediğim için mecburen yapmak zorunda kaldım; ve sanırım eski zamanların tarihini aktarma geleneğinin, Yunanlılardan ziyade Barbarlar olarak adlandırılan uluslar tarafından daha iyi korunduğunu yeterince açıkladım. Şimdi, Yunan yazarların bizim hakkımızda hiçbir şey söylemediği gerekçesiyle anayasamızın yakın zamana ait olduğunu kanıtlamaya çalışanlara birkaç şey söylemek istiyorum; bundan sonra yabancıların yazılarından antik çağımıza dair tanıklıklar sunacağım; ayrıca ulusumuza iftira atanların bunu çok haksız yere yaptığını da göstereceğim.

12. Biz ise, ne bir deniz kıyısında yaşıyoruz, ne ticaretle uğraşıyoruz, ne de ticaretten doğan diğer insanlarla karışmaktan hoşlanıyoruz; fakat yaşadığımız şehirler denizden uzakta ve

Machine Translated by Google

Yaşamımız için verimli bir ülke olan bu ülkede, sadece onu geliştirmek için çaba sarf ediyoruz. En büyük amacımız çocuklarımızı iyi yetiştirmektir; ve bize verilen kanunlara uymayı ve bize aktarılan dindarlık kurallarını korumayı hayatımızın en gerekli işi olarak görüyoruz. Bu nedenle, daha önce bahsettiğimiz hususlara ek olarak, kendimize özgü bir yaşam biçimimiz olduğundan, eski çağlarda Yunanlılarla karışmamız için bir fırsatımız olmadı; tıpkı onların Mısırlılarla çeşitli mallarını ihraç ve ithal ederek karışmaları gibi; aynı şekilde deniz kıyısında yaşayan Fenikelilerle de ticaret ve alım satımda kazanç sevgileri sayesinde karışmadılar. Atalarımız da, bazıları gibi, soyguna başvurmadılar; ülkemizde bu amaç için yeterli on binlerce cesur adam olmasına rağmen, daha fazla zenginlik elde etmek için yabancı savaşlara girmediler. Bu nedenle Fenikeliler ticaret ve denizcilik yoluyla kısa sürede Yunanlılar tarafından tanındılar ve onların aracılığıyla Mısırlılar da Yunanlılar tarafından tanındılar; Fenikelilerin uzun deniz yolculuklarında Yunanlılara mal taşıdıkları tüm halklar da aynı şekilde tanındı. Medler ve Asya'nın efendileri olan Persler de Yunanlılar tarafından iyi tanındılar; bu durum özellikle ordularını diğer kıtaya [Avrupa'ya] kadar götüren Persler için geçerliydi. Traklar da ülkelerinin yakınlığı nedeniyle Yunanlılar tarafından tanındılar ve İskitler de Pontus'a yelken açanlar aracılığıyla tanındılar; çünkü genel olarak tüm denizci uluslar ve doğu veya batı denizlerinin yakınında yaşayanlar, yazar olmak isteyenler tarafından en çok tanınanlar oldular. Fakat denizden daha uzakta yerleşim yerleri olanlar çoğunlukla Yunanlılar tarafından bilinmiyordu; bu durum Avrupa için de geçerli gibi görünüyor, zira uzun zamandır bu kadar güce sahip olan ve savaşta bu kadar büyük işler başaran Roma şehri, ne Herodot, ne Thucydides, ne de çağdaşlarından hiçbiri tarafından anılmamıştır; ve Romalıların Yunanlılar tarafından tanınması çok geç ve büyük zorluklarla olmuştur. Hatta en doğru tarihçiler olarak kabul edilenler (ve bunlardan biri Ephorus), Galyalılar ve İspanyollar hakkında o kadar bilgisizdi ki, dünyanın batı bölgelerinin büyük bir kısmını işgal eden İspanyolları tek bir şehir olarak varsaydılar. Bu tarihçiler ayrıca, onların asla yapmadıkları veya söylemedikleri adetleri tarif etmeye de cüret etmişlerdir; ve bu yazarların onların gerçeklerini bilmemelerinin nedeni şudur ki...

Machine Translated by Google

Bu, aralarında hiçbir ticari ilişki olmamasından kaynaklanıyordu; ancak bu tür yalanları yazmalarının sebebi, başkalarının bilmediği şeyleri biliyormuş gibi görünmek istemeleriydi. Öyleyse, milletimiz Yunanlıların çoğuna daha fazla bilinmiyorsa ve denizden bu kadar uzakta yaşarken ve kendilerine özgü bir yaşam tarzına sahipken, yazılarında onlardan bahsetmelerine hiçbir vesile olmamışsa, bu nasıl şaşırtıcı olabilir?

13. Öyleyse, Yunanlılar hakkındaki bu argümanı, kayıtlarımızda onlardan hiç bahsedilmediği için uluslarının eski olmadığını kanıtlamak amacıyla kullandığımızı varsayalım: Onlar da bize gülmeyecekler miydi ve muhtemelen şimdi öne sürdüğüm gibi sessizliğimizin aynı nedenlerini öne sürecekler ve kendi eski çağlarına tanıklık etmeleri için komşu ulusları gösterecekler miydi? Şimdi ben de aynısını yapmaya çalışacağım; çünkü Mısırlıları ve Fenikelileri başlıca tanıklarım olarak getireceğim, çünkü kimse onların tanıklığının yanlış olduğunu iddia edemez, zira bize karşı en büyük düşmanlığı besledikleri bilinmektedir; bunu Mısırlılar için genel olarak, yani hepsi için söylüyorum, Fenikelilerden ise Tiryalıların bize karşı en kötü tavırda oldukları bilinmektedir: yine de aynı şeyi Kaldeliler için söyleyemem, çünkü ilk liderlerimiz ve atalarımız onlardan gelmektedir; ve aramızdaki akrabalık nedeniyle kayıtlarında biz Yahudilerden bahsetmektedirler.

Şimdi, diğer konularla ilgili iddialarımı kanıtladıktan sonra, bazı Yunan yazarların biz Yahudilerden de bahsettiğini göstereceğim; böylece bizi kıskananların, milletimiz hakkında söylediklerimi çürütmek için bu bahaneye bile sahip olmamaları sağlanacak.

14. Mısırlıların yazılarıyla başlayacağım; Mısır dilinde yazanlardan değil, ki bu benim için imkansız. Ancak Manetho, doğuştan Mısırlı olmasına rağmen, Yunan diline de hakim olmuştu, bu çok açık; çünkü kendi ülkesinin tarihini, kendi ifadesiyle, kutsal kayıtlarından çevirerek Yunanca yazmıştı; ayrıca Herodot'u Mısır işleri hakkındaki bilgisizliği ve yanlış anlatımları nedeniyle çok eleştirmişti. Şimdi bu Manetho, Mısır Tarihi'nin ikinci kitabında bizim hakkımızda şöyle yazıyor. Sanki bizzat kendisini mahkemeye şahit olarak getirmişim gibi, onun sözlerini aynen aktaracağım: "Timaus adında bir kralımız vardı. Onun döneminde, nasıl olduğunu bilmiyorum, şöyle bir şey oldu ki..."

Machine Translated by Google

Tanrı bize düşmanca davrandı ve şaşırtıcı bir şekilde, doğu bölgelerinden soylu olmayan adamlar geldi ve ülkemize bir sefer düzenleyecek kadar cüretkâr davrandılar ve onlarla savaşmamıza gerek kalmadan, ülkemizi kolayca ve zorla ele geçirdiler. Böylece, bizi yönetenleri kendi kontrolleri altına aldıktan sonra, şehirlerimizi yakıp yıktılar, tanrıların tapınaklarını yerle bir ettiler ve tüm sakinlere son derece barbarca davrandılar; hatta bazılarını öldürdüler ve çocuklarını ve eşlerini köleliğe sürüklediler. Sonunda kendilerinden birini kral yaptılar, adı Salatis olan birini; o da Memphis'te yaşadı ve hem yukarı hem de aşağı bölgelerden vergi aldı ve kendileri için en uygun yerlere garnizonlar yerleştirdi. Başlıca amacı doğu bölgelerini güvence altına almaktı, çünkü o zamanlar en büyük güce sahip olan Asurluların o krallığı isteyeceğini ve onlara saldıracağını öngörmüştü; Saite Nomos'ta [Sethroite] bu amaç için çok uygun bir şehir bulduğunda ve Bubastik kanalı üzerinde yer alan bu şehir, belirli bir teolojik anlayışa göre Avaris olarak adlandırılıyordu; bu şehri yeniden inşa etti ve etrafına inşa ettiği surlarla ve şehri korumak için yerleştirdiği iki yüz kırk bin silahlı askerden oluşan çok sayıda garnizonla çok güçlü hale getirdi. Salatis yaz aylarında oraya kısmen tahılını toplamak ve askerlerinin maaşlarını ödemek, kısmen de silahlı adamlarını eğitmek ve böylece yabancıları korkutmak için gelirdi. Bu adam on üç yıl hüküm sürdükten sonra, ondan sonra Beon adında bir başkası kırk dört yıl hüküm sürdü; ondan sonra Apachnas adında bir başkası otuz altı yıl yedi ay hüküm sürdü; ondan sonra Apophis altmış bir yıl, ardından Janins elli yıl bir ay hüküm sürdü; bunların hepsinden sonra Assis kırk dokuz yıl iki ay hüküm sürdü. Ve bu altı kişi, Mısırlılarla sürekli savaş halinde olan ve onları yavaş yavaş köklerine kadar yok etmeyi çok arzulayan ilk yöneticilerdi. Bu milletin tamamına HYCSOS, yani Çoban Krallar adı verildi: çünkü kutsal lehçeye göre ilk hece HYC, bir kralı, SOS ise bir çobanı ifade eder; ancak bu, sıradan lehçeye göre böyledir; ve bunlardan HYCSOS oluşmuştur: ancak bazıları bu insanların Araplar olduğunu söyler." Şimdi başka bir nüshada bu kelimenin kralları değil, aksine esir çobanları ifade ettiği söyleniyor ve bu da HYC edatından kaynaklanıyor; çünkü Mısır dilinde HYC, nefesli telaffuzla birlikte yine çobanları ifade eder ve bu da açıkça belirtilmiştir; ve bu bana daha olası ve eski tarihe daha uygun bir görüş gibi geliyor. [Ancak Manetho devam ediyor]: "Daha önce krallar olarak adlandırdığımız ve çobanlar diye çağırdığımız bu insanlar..."

Machine Translated by Google

"Ayrıca, onların soyundan gelenler," dediği gibi, "Mısır'ı beş yüz on bir yıl boyunca ellerinde tuttular." Bundan sonra, "Tebeys ve Mısır'ın diğer bölgelerindeki krallar çobanlara karşı bir ayaklanma başlattılar ve aralarında korkunç ve uzun bir savaş çıktı" diyor. Ayrıca, "Adı Alisfragmutosis olan bir kralın yönetiminde çobanlar boyun eğdirildi ve gerçekten de Mısır'ın diğer bölgelerinden sürüldüler, ancak on bin dönümlük bir alana hapsedildiler; "Bu yere Avaris adı verildi." Manetho şöyle der: "Çobanlar, tüm mallarını ve ganimetlerini güvenli bir yerde tutmak için bu yerin etrafına büyük ve sağlam bir duvar ördüler; fakat Alisfragmutosis'in oğlu Thummosis, dört yüz seksen bin adamla onları kuşatarak zorla ele geçirmeye çalıştı; fakat kuşatma yoluyla yeri ele geçirme umudunu yitirince, Mısır'ı terk edip istedikleri yere, kendilerine hiçbir zarar verilmeden gitmeleri konusunda anlaştılar; ve bu anlaşma yapıldıktan sonra, sayıları iki yüz kırk binden az olmayan tüm aileleri ve mallarıyla birlikte Mısır'dan ayrılıp çölü geçerek Suriye'ye doğru yola çıktılar; Fakat o zamanlar Asya'ya egemen olan Asurlulardan korktukları için, şimdi Yahudiye denilen o ülkede, bu kadar çok insanı barındıracak kadar büyük bir şehir inşa ettiler ve ona Kudüs adını verdiler. (9)

Şimdi Manetho, başka bir kitabında şöyle diyor: "Çobanlar diye adlandırılan bu millet, kutsal kitaplarında da Esirler olarak adlandırılıyordu." Ve bu anlatımı doğrudur; çünkü en eski çağlarda atalarımızın işi koyun otlatmaktı (10) ve koyun otlatarak böylesine göçebe bir hayat sürdükleri için Çobanlar olarak adlandırılıyorlardı. Mısırlılar tarafından Esirler olarak adlandırılmaları da sebepsiz değildi; çünkü atalarımızdan biri olan Yusuf, Mısır kralına esir olduğunu söylemiş ve daha sonra kralın izniyle kardeşlerini Mısır'a getirtmişti. Ancak bu konulara gelince, başka bir yerde daha ayrıntılı bir araştırma yapacağım. (11)

15. Şimdi ise Mısırlıları milletimizin eski çağlara dayandığına şahit göstereceğim. Bu nedenle burada Manetho'yu tekrar gündeme getireceğim ve bu olaydaki zaman düzeni hakkında yazdıklarını aktaracağım; şöyle diyor: "Bu halk veya çobanlar Mısır'dan Kudüs'e gittikten sonra, onları kovan Mısır kralı Tethtoosis yirmi beş yıl dört ay hüküm sürdü ve sonra öldü; ondan sonra oğlu Chebron tahta geçti."

Machine Translated by Google

On üç yıl krallık yaptı; ardından yirmi yıl yedi ay boyunca Amenophis geldi; sonra kız kardeşi Amesses geldi, yirmi bir yıl dokuz ay; ondan sonra Mephres geldi, on iki yıl dokuz ay; ondan sonra Mephramuthosis geldi, yirmi beş yıl on ay; ondan sonra Thmosis geldi, dokuz yıl sekiz ay; ondan sonra Amenophis geldi, otuz yıl on ay; ondan sonra Orus geldi, otuz altı yıl beş ay; sonra kızı Acenchres geldi, on iki yıl bir ay; sonra erkek kardeşi Rathotis geldi, dokuz yıl; sonra Acencheres geldi, on iki yıl beş ay; sonra başka bir Acencheres geldi, on iki yıl üç ay; ondan sonra Armais geldi, dört yıl bir ay; ondan sonra Ramesses geldi, bir yıl dört ay; ondan sonra Armesses Miammoun geldi, altmış altı yıl iki ay; ondan sonra Amenophis geldi, on dokuz yıl altı ay; Ondan sonra Sethos ve ardından süvari ordusu ve deniz kuvveti olan Ramses geldi.

Kral, Mısır'da vekili olarak kardeşi Armais'i atadı. [Başka bir nüshada ise şöyle yazıyordu: Ondan sonra Sethos ve Ramesses geldi, iki kardeş. Sethos'un bir deniz gücü vardı ve denizde karşısına çıkanları düşmanca bir şekilde yok etti; ancak Ramesses'i kısa süre sonra öldürdüğü için, Mısır'da vekili olarak başka bir kardeşini atadı.] Ona bir kralın tüm yetkilerini verdi, ancak sadece şu emirleri verdi: Taç takmamalı, çocuklarının annesi olan kraliçeye zarar vermemeli ve kralın diğer cariyeleriyle ilişki kurmamalıydı. Bu sırada Kıbrıs ve Fenike'ye, ayrıca Asurlulara ve Medlere karşı bir sefer düzenledi. Daha sonra hepsini alt etti; bazılarını silahlarıyla, bazılarını savaşmadan, bazılarını da büyük ordusunun korkusuyla. Elde ettiği büyük başarılarla kibirlenerek daha da ileri gitti. Cesurca davrandı ve doğu bölgelerindeki şehirleri ve ülkeleri yerle bir etti. Ancak epey bir süre sonra, Mısır'da kalan Armais, kardeşinin yapmasını yasakladığı her şeyi korkusuzca yaptı; kraliçeye şiddet uyguladı ve diğer cariyelerden hiçbirini esirgemeden yararlanmaya devam etti; hatta arkadaşlarının teşvikiyle tacı takıp kardeşine karşı çıktı. Ama sonra Mısır rahiplerinin başına geçen kişi Sethos'a mektuplar yazarak olan biten her şeyi ve kardeşinin ona nasıl karşı çıktığını bildirdi; bu yüzden hemen Pelusium'a geri döndü ve krallığını yeniden kazandı. Ülke de onun adından dolayı bu isimle anıldı.

Machine Translated by Google

Mısır; çünkü Manetho, Sethosis'in kendisinin Egyptus olarak adlandırıldığını, kardeşi Armais'in de Danaus olarak adlandırıldığını söylüyor."

16. Bu, Manetho'nun anlatımıdır. Ve bu zaman aralığına ait olarak onun kaydettiği yılların toplamından da anlaşılacağı üzere, burada çobanlar olarak adlandırılan ve atalarımızdan başkası olmayan bu kişiler, Mısır'dan kurtarılmış, oradan gelmiş ve bu ülkeye yerleşmişlerdir; bu, Danaus'un Argos'a gelmesinden üç yüz doksan üç yıl öncesine denk gelmektedir; Argivler onu (12) en eski kralları olarak kabul etseler de, Manetho bu nedenle amacımız açısından en büyük öneme sahip iki noktaya dair bu tanıklığı Mısır kayıtlarından da duymaktadır. Birincisi, başka bir ülkeden Mısır'a geldiğimiz; ve Mısır'dan kurtuluşumuzun Truva kuşatmasından neredeyse bin yıl öncesine denk gelecek kadar eski olduğudur; Fakat Manetbo'nun Mısır kayıtlarından değil, kendisinin de itiraf ettiği gibi kaynağı belirsiz bazı hikâyelerden eklediği şeylere gelince, bunları daha sonra özellikle çürüteceğim ve bunların inanılmaz masallardan farksız olduğunu göstereceğim.

17. Şimdi bu kayıtlardan ayrılıp Fenikelilere ait olan ve milletimizi ilgilendiren kayıtlara geçeceğim ve söylediklerime dair kanıtlar sunacağım. Tiryalılar arasında uzun yıllara ait kayıtlar vardır; bunlar kamuya açık yazılardır, büyük bir titizlikle tutulmuşlardır ve aralarında gerçekleşen olayların yanı sıra diğer uluslarla olan ilişkilerini de içerirler; yani hatırlanmaya değer olanları. Bu kayıtlarda, Tiryalıların Kartaca'yı inşa etmesinden yüz kırk üç yıl sekiz ay önce Kral Süleyman'ın Kudüs'te bir tapınak inşa ettiği kaydedilmiştir; ve onların yıllıklarında tapınağımızın inşası anlatılmaktadır; çünkü Tiryalı kral Hirom, kralımız Süleyman'ın dostuydu ve bu dostluk atalarından ona miras kalmıştı. Bunun üzerine Süleyman'ın bu yapısının ihtişamına katkıda bulunmak için hırslı davrandı ve ona yüz yirmi talent altın hediye etti. Ayrıca Libanus denilen dağdan en güzel keresteyi kesip çatısını süslemesi için ona gönderdi. Süleyman da karşılık olarak ona birçok başka hediye vermekle kalmadı, aynı zamanda ona Celile'de Chabulon denilen bir ülke de verdi. (13) Fakat başka bir tutku, felsefi bir tutku vardı.

Machine Translated by Google

Aralarındaki dostluğu pekiştiren bir eğilim vardı; çünkü birbirlerine sorunlarını gönderiyor ve birbirlerinin çözümlerini öğrenmeyi arzuluyorlardı; bu konuda Süleyman, Hirom'dan daha üstündü, çünkü diğer konularda ondan daha bilgeydi: ve aralarında geçen mektupların çoğu hala Tiryalılar arasında korunmaktadır. Şimdi, bunun sadece benim sözüme bağlı kalmaması için, Fenike Tarihi'ni doğru bir şekilde yazdığına inanılan Dius'u şahit olarak göstereceğim.

Dius, Fenikeliler Tarihi adlı eserinde şöyle yazmaktadır: "Abibalus'un ölümünden sonra oğlu Hirom krallığı devraldı. Bu kral şehrin doğu kısımlarına toprak setler inşa ettirdi ve şehri genişletti; ayrıca daha önce ayrı bir adada bulunan Jüpiter Olimpos tapınağını, aralarına bir geçit yaparak şehre bağladı ve bu tapınağı altın bağışlarla süsledi. Dahası, Lübnan'a giderek tapınaklar inşa etmek için kereste kestirdi. Ayrıca, Süleyman'ın Kudüs kralı iken Hirom'a çözülmesi gereken sorunlar gönderdiği ve çözmesi için kendisine başka sorunlar göndermesini istediği, kendisine önerilen sorunları çözemeyenin ise çözene para ödemesi gerektiği söylenmektedir."

Hirom teklifleri kabul etmiş, ancak sorunları çözememiş olunca, bunun cezası olarak büyük miktarda para ödemek zorunda kalmıştır. Ayrıca, Surlu Abdemon adlı bir adamın sorunları çözdüğü ve Süleyman'ın çözemediği başka çözümler önerdiği, bunun üzerine de Hirom'a büyük miktarda para ödemek zorunda kaldığı anlatılır. Bu hususlar Dius tarafından doğrulanmış olup, daha önce aynı konularda söylediklerimizi teyit etmektedir.

18. Şimdi de Efesli Menander'i ek bir şahit olarak ekleyeceğim. Bu Menander, Tirus krallarının her birinin döneminde Yunanlıların ve barbarların yaptıklarının kaydını tutmuş ve onların tarihlerini kendi kayıtlarından öğrenmek için çok çaba sarf etmiştir. Tirus'ta hüküm süren krallar hakkında yazarken Hirom'a rastlamış ve şöyle demiştir: "Abibalus'un ölümünden sonra oğlu Hirom krallığı devraldı; elli üç yıl yaşadı ve otuz dört yıl hüküm sürdü. Geniş Meydan denilen yerde bir toprak set inşa ettirdi ve Jüpiter tapınağında bulunan altın sütunu adadı; ayrıca Libanus denilen dağdan kereste kesti ve tapınakların çatıları için sedir ağacından kereste elde etti. Ayrıca eski tapınakları yıktırdı ve yenilerini inşa etti; bunun yanı sıra Herkül ve Astarte tapınaklarını kutsadı. Önce Herkül'ün tapınağını inşa etti..."

Machine Translated by Google

"Hirom'un ölümünden sonra oğlu Baleazarus krallığı devraldı; kırk üç yıl yaşadı ve yedi yıl hüküm sürdü: ondan sonra oğlu Abdastartus geldi; yirmi dokuz yıl yaşadı ve dokuz yıl hüküm sürdü. Şimdi dadısının dört oğlu ona karşı komplo kurup onu öldürdüler, en büyüğü on iki yıl hüküm sürdü: onlardan sonra Deleastartus'un oğlu Astartus geldi; elli dört yıl yaşadı ve on iki yıl hüküm sürdü: ondan sonra kardeşi Aserymus geldi; Peritus ayındaki tapınakta, Astarte'nin tapınağında, kendisine haraç ödemeyen Titanlara karşı sefere çıktığında Astarte geldi; onları boyun eğdirdikten sonra evine döndü. Bu kralın döneminde Abdemon'un küçük oğlu, Kudüs kralı Süleyman'ın çözülmesini tavsiye ettiği sorunları çözdü." Elli dört yıl yaşadı ve dokuz yıl hüküm sürdü; kardeşi Pheles tarafından öldürüldü; Pheles krallığı ele geçirdi ve elli yıl yaşamasına rağmen sadece sekiz ay hüküm sürdü; Astarte rahibi Ithobalus tarafından öldürüldü; Ithobalus otuz iki yıl hüküm sürdü ve altmış sekiz yıl yaşadı; yerine oğlu Badezorus geçti; Badezorus kırk beş yıl yaşadı ve altı yıl hüküm sürdü; yerine oğlu Matgenus geçti; Matgenus otuz iki yıl yaşadı ve dokuz yıl hüküm sürdü; yerine Pygmalion geçti; Pygmalion elli altı yıl yaşadı ve kırk yedi yıl hüküm sürdü. "Hirom'un hükümdarlığının yedinci yılında kız kardeşi ondan kaçarak Libya'da Kartaca şehrini kurdu." Yani Hirom'un hükümdarlığından Kartaca'nın inşasına kadar geçen süre toplamda yüz elli beş yıl sekiz aydır. Hirom'un hükümdarlığının on ikinci yılında Kudüs'te tapınak inşa edildiğinden beri, tapınağın inşasından Kartaca'nın inşasına kadar geçen süre yüz kırk üç yıl sekiz aydır. Bu nedenle, söylediklerim zaten bu kadar açık bir şekilde doğrulanmışken, Fenike tarihlerinden [ulusumuz adına] daha fazla tanıklık öne sürmenin ne gereği var? Ve emin olun, atalarımız tapınağın inşasından çok önce bu ülkeye geldiler; çünkü tapınağımızı ancak savaş yoluyla tüm toprakları ele geçirdikten sonra inşa ettik. Ve bu noktayı, Eski Eserler adlı eserimde kutsal yazılarımızdan açıkça kanıtladım.

19. Şimdi size Keldani tarih kitaplarında bizim hakkımızda yazılanları anlatacağım; bu kayıtlar, daha birçok konuda da kitaplarımızla büyük ölçüde örtüşmektedir. Berosus söylediklerime şahitlik edecektir: Kendisi doğuştan Keldaniydi ve yayımladığı eserler nedeniyle bilginler arasında tanınmış bir isimdi.

Machine Translated by Google

Yunanlılar arasında Keldani astronomi ve felsefe kitapları vardı. Bu nedenle Berosus, o milletin en eski kayıtlarını takip ederek, o zaman meydana gelen tufanın ve insanlığın bu tufanla yok oluşunun tarihini anlatır ve Musa'nın anlatımıyla örtüşür.
Ayrıca, insan ırkımızın kökeni olan Nuh'un içinde bulunduğu geminin Ermeni dağlarının en yüksek noktasına getirildiğinde neler olduğunu da anlatır; ardından Nuh'un soyundan gelenlerin listesini verir, kronolojik yıllarını ekler ve sonunda Babil ve Kildanilerin kralı Nabolassar'a gelir. Bu kralın yaptıklarını anlatırken, Mısır'a ve ülkemize karşı isyan ettiklerini öğrenince oğlu Nabukadnezar'ı büyük bir orduyla nasıl gönderdiğini; bu yolla hepsini nasıl alt ettiğini ve Kudüs'teki tapınağımızı nasıl ateşe verdiğini; hatta halkımızı kendi ülkelerinden tamamen çıkarıp Babil'e nasıl yerleştirdiğini anlatır; böylece şehrimiz, Pers kralı Kiros'un günlerine kadar yetmiş yıl boyunca ıssız kalmıştır.

Ardından şöyle der: "Bu Babil kralı Mısır'ı, Suriye'yi, Fenike'yi ve Arabistan'ı fethetti ve Babil ile Kaldea'da kendisinden önce hüküm sürenlerin hepsini başarılarıyla geride bıraktı." Bundan kısa bir süre sonra Berosus, Eski Çağlar Tarihi adlı eserinde şunları ekler. Berosus'un kendi anlatımlarını aktaracağım; bunlar şöyledir: "Nabukadnezar'ın babası Nabolassar, Mısır'a, Kelesurya ve Fenike'nin bazı bölgelerine atadığı valinin kendisine isyan ettiğini duyunca, buna daha fazla dayanamadı; ordusunun bir kısmını o zamanlar genç olan oğlu Nabukadnezar'a emanet ederek isyancıya karşı gönderdi. Nabukadnezar onunla savaştı, onu yendi ve ülkeyi tekrar egemenliği altına aldı. Tam bu sırada babası Nabolassar hastalandı ve yirmi dokuz yıl hüküm sürdükten sonra Babil şehrinde öldü. Ancak kısa bir süre sonra babası Nabolassar'ın öldüğünü anlayınca, Mısır ve diğer ülkelerin işlerini düzene koydu ve Yahudilerden, Fenikelilerden, Suriyelilerden ve Mısır'a ait milletlerden aldığı esirleri bazı adamlarına teslim etti." Arkadaşlarına, ağır zırhlı kuvvetlerinin bir kısmını ve geri kalan eşyalarını Babil'e götürmeleri için talimat verdi; kendisi ise aceleyle, yanında sadece birkaç kişiyle çölü geçerek Babil'e gitti; oraya vardığında, kamu işlerinin Kildaniler tarafından yönetildiğini ve aralarındaki en önemli kişinin...

Machine Translated by Google

Krallığı onun için korudu. Böylece babasının tüm topraklarını tamamen ele geçirdi. Sonra gelip esirlerin Babil'in en uygun yerlerine koloni olarak yerleştirilmesini emretti; kendisi ise bu savaşta ele geçirdiği ganimetlerle Belus tapınağını ve diğer tapınakları zarif bir şekilde süsledi. Ayrıca eski şehri yeniden inşa etti ve dışına bir şehir daha ekleyerek Babil'i öyle bir şekilde restore etti ki, daha sonra kuşatacak olan hiç kimse nehri değiştirerek şehre girişi kolaylaştıramasın; bunu da iç şehre üç, dış şehre de üç duvar inşa ederek yaptı. Bu duvarların bazılarını pişmiş tuğla ve bitümden, bazılarını ise sadece tuğladan inşa etti. Böylece şehri mükemmel bir şekilde surlarla güçlendirdikten ve kapıları görkemli bir şekilde süsledikten sonra, babasının yaşadığı saraya yeni bir saray daha ekledi; bu saray da onun hemen yanına, yüksekliği ve ihtişamı bakımından daha görkemliydi. Bunu anlatmak belki de çok uzun sürerdi. Ancak, ne kadar büyük ve görkemli olursa olsun, on beş günde tamamlandı. Bu sarayda, taş sütunlarla desteklenen çok yüksek yollar inşa etti ve " eğimli cennet" denilen bir alan oluşturarak ve her türlü ağaçla doldurarak, manzarayı tam anlamıyla dağlık bir ülkeye benzetti. Bunu kraliçesini memnun etmek için yaptı, çünkü kraliçe Medya'da büyümüş ve dağlık yerleri severdi.

20. Berosus, daha önce adı geçen kral hakkında şunları anlatır; tıpkı Keldani Tarihi'nin üçüncü kitabında onun hakkında başka birçok şey anlattığı gibi; burada Yunan yazarlarını, Babil'in Asur kraliçesi Semiramis (14) tarafından inşa edildiğini hiçbir dayanağı olmadan varsaydıkları ve Babil'deki o harika yapılara ilişkin sahte iddiaları nedeniyle şikayet eder; bu yapılar, eski ve anlatılanlarla hiçbir şekilde çelişmez, sanki kendi eseriymiş gibi; çünkü bu konularda Keldani Tarihi en güvenilir olanıdır. Dahası, Fenikelilerin arşivlerinde, bu kral Nabukadnezar hakkında Berosus'un söylediklerinin bir teyidini buluyoruz; tüm Suriye ve Fenike'yi fethettiği; bu durumda Philostratus, yazdığı tarihte diğerleriyle aynı fikirdedir ve Tirus kuşatmasından bahseder; Megasthenes de Hindistan Tarihi adlı eserinin dördüncü kitabında, Babil kralı Herkül'ün güç ve başarılarının büyüklüğü bakımından ondan üstün olduğunu kanıtlamaya çalışır; zira şöyle der:

Machine Translated by Google

Libya'nın büyük bir bölümünü ve İber Yarımadası'nı da fethettiğini belirtmiştir. Kudüs'teki tapınak hakkında daha önce söylediklerime gelince, Babilliler tarafından saldırıya uğradığı ve yakıldığı, ancak Cyrus Asya krallığını ele geçirdiğinde tekrar açıldığı gerçeği, Berosus'un bu konuda eklediği bilgilerle kanıtlanacaktır; Üçüncü kitabında şöyle diyor: "Nabukadnezar, az önce bahsi geçen duvarı inşa etmeye başladıktan sonra hastalandı ve kırk üç yıl hüküm sürdükten sonra hayata veda etti; bunun üzerine oğlu Evilmerodah krallığı ele geçirdi. Kamu işlerini yasadışı ve ahlaksız bir şekilde yönetti ve kız kardeşinin kocası Neriglissoor tarafından kendisine karşı bir komplo kuruldu ve sadece iki yıl hüküm sürdükten sonra onun tarafından öldürüldü. Öldürüldükten sonra, kendisine komplo kuran Neriglissoor krallığı devraldı ve dört yıl hüküm sürdü; oğlu Laborosoarchod, henüz çocuk olmasına rağmen krallığı ele geçirdi ve dokuz ay boyunca yönetti; ancak dünyaya sergilediği çok kötü huy ve kötü uygulamalar nedeniyle, arkadaşları tarafından ona karşı da bir komplo kuruldu ve işkenceyle öldürüldü. Ölümünden sonra, komplocular bir araya geldiler ve ortak bir anlaşmayla tacı Nabonnedus'un başına koydular." Babil ve o isyana katılanlardan biri.

Onun hükümdarlığı döneminde Babil şehrinin surları, pişmiş tuğla ve bitümle ilginç bir şekilde inşa edilmişti; ancak hükümdarlığının on yedinci yılına geldiğinde, Cyrus büyük bir orduyla Pers'ten geldi; ve Asya'nın geri kalanının tamamını zaten fethetmiş olduğundan, aceleyle Babil'e geldi. Nabonnedus, onun kendisine saldırmak için geldiğini fark edince, kuvvetleriyle onu karşıladı ve onunla savaşa girdi, ancak yenildi ve birkaç askeriyle birlikte kaçarak Borsippus şehrine hapsedildi. Bunun üzerine Cyrus Babil'i ele geçirdi ve şehrin dış surlarının yıkılmasını emretti, çünkü şehir ona çok sorun çıkarmış ve ele geçirmek için çok çaba sarf etmişti. Daha sonra Nabonnedus'u kuşatmak için Borsippus'a doğru yürüdü; Ancak Nabonnedus kuşatmaya direnmeyip kendini teslim edince, başlangıçta Cyrus tarafından iyi karşılandı ve ona ikamet etmesi için Karmanya'yı verdi, ancak onu Babil'den kovdu. Böylece Nabonnedus ömrünün geri kalanını o ülkede geçirdi ve orada öldü.

21. Bu anlatılar, kitaplarımızdaki gerçek tarihlerle örtüşmektedir; zira onlarda Nebukadnezar'ın saltanatının on sekizinci yılında tapınağımızı harabeye çevirdiği ve tapınağın elli yıl boyunca o karanlık durumda kaldığı yazılmıştır.

Machine Translated by Google

Yıllardır; fakat temellerinin Kiros'un hükümdarlığının ikinci yılında atıldığını ve Darius'un hükümdarlığının ikinci yılında tamamlandığını belirtmektedir. Şimdi Fenikelilerin kayıtlarını da ekleyeceğim; zira okuyucuya bu vesileyle fazlasıyla kanıt sunmak gereksiz olmayacaktır. Bunlarda, çeşitli krallarının dönemlerine dair şu sıralama yer almaktadır: "Nabukadnezar, kralları İthobal zamanında on üç yıl boyunca Tire'yi kuşattı; ondan sonra Baal on yıl hüküm sürdü; ondan sonra halkı yöneten yargıçlar atandı: Baslakus'un oğlu Eknibalus iki ay; Abdeus'un oğlu Çelbes on ay; baş rahip Abbar üç ay; Abdelemus'un oğulları Mitgonus ve Gerastratus altı yıl yargıçlık yaptı; onlardan sonra Balatorus bir yıl hüküm sürdü; ölümünden sonra Babil'den Merbalus'u getirtip dört yıl hüküm sürdüler; ölümünden sonra kardeşi Hirom'u getirtip yirmi yıl hüküm sürdüler. Onun hükümdarlığı döneminde Kiros Pers kralı oldu." Böylece tüm aralık, üç ay hariç elli dört yıldır; Çünkü Nebukadnezar'ın hükümdarlığının yedinci yılında Tire'yi kuşatmaya başladı ve Persli Kiros, Hirom'un on dördüncü yılında krallığı ele geçirdi. Dolayısıyla, Kaldelilerin ve Tirelilerin kayıtları, bu tapınak hakkındaki yazılarımızla örtüşmektedir; ve burada sunulan tanıklıklar, milletimizin eski çağlara dayandığına dair tartışılmaz ve inkar edilemez bir kanıttır. Ve sanırım daha önce söylediklerim, çok tartışmacı olmayanlar için yeterli olacaktır.

22. Ancak şimdi, barbarların kayıtlarına inanmayan ve Yunanlılardan başka kimsenin güvenilir olmadığını düşünenlerin sorularını yanıtlamak ve milletimizi tanıyan bu Yunanlılardan birçoğunu ortaya çıkarmak ve onlara kendi yazılarında bizden bahsetmiş olanları sunmak uygun olacaktır. Bu nedenle, Samoslu Pisagor çok eski zamanlarda yaşamış ve bilgelik ve Tanrı'ya olan bağlılık bakımından tüm filozoflardan üstün bir kişi olarak kabul edilmiştir. Şimdi, onun sadece doktrinlerimizi bilmekle kalmayıp, büyük ölçüde onların takipçisi ve hayranı olduğu açıktır. Gerçekten de onun adına yazılmış herhangi bir eser mevcut değildir (15) , ancak tarihini yazan birçok kişi vardır; bunların arasında en ünlüsü, her türlü tarihe çok meraklı bir kişi olan Hermippus'tur.

Hermippus, Pisagor hakkındaki ilk kitabında şöyle der: "Pisagor, aslen Krotonlu olan Calliphon adındaki arkadaşının ölümünün ardından, bu adamın ruhunun gece gündüz kendisiyle konuştuğunu ve ona bir yeri asla geçmemesini emrettiğini iddia etmiştir."

Machine Translated by Google

Bir eşeğin düştüğü yerde; ayrıca tekrar susamaya neden olan sulardan içmemek gerekir; ve her türlü kınamadan uzak durmak için." Bundan sonra şöyle ekliyor: "Bunu Yahudilerin ve Trakyalıların öğretilerini taklit ederek yaptı ve söyledi; bunları kendi felsefesine aktardı."

Çünkü bu Pisagor hakkında, Yahudilerin yasalarının çoğunu kendi felsefesine aldığı çok doğru bir şekilde iddia edilmektedir. Milletimiz eskiden birçok Yunan şehrine yabancı değildi ve hatta bazıları tarafından taklit edilmeye değer görülüyordu. Bu, Theophrastus tarafından yasalar hakkındaki yazılarında belirtilmiştir; çünkü "Tiralıların yasaları insanların yabancı yeminler etmesini yasaklar" der. Bunların arasında, özellikle de Corban adı verilen yemini sayar: bu yemin yalnızca Yahudiler arasında bulunur ve bir insanın "Tanrı'ya adanmış bir şey" olarak adlandırabileceği şeyi ifade eder. Halikarnassoslu Herodot da milletimizi tanımamış değildi, ancak Kolhiyalılar hakkındaki ikinci kitabında şöyle dediğinde, kendi tarzında bundan bahseder. Sözleri Bunlar şunlardır: "Başlangıçta cinsel organlarından sünnet edilen tek halk Kolhiyalılar, Mısırlılar ve Etiyopyalılardı; ancak Fenikeliler ve Filistin'deki Suriyeliler bunu Mısırlılardan öğrendiklerini itiraf ediyorlar. Termodon ve Parthenius nehirleri civarında yaşayan Suriyeliler ve komşuları Makronesler ise bunu yakın zamanda Kolhiyalılardan öğrendiklerini söylüyorlar; çünkü bunlar insanlık arasında sünnet edilen tek halktır ve Mısırlılarla aynı şeyi yapmış gibi görünüyorlar. Ancak Mısırlılar ve Etiyopyalılara gelince, hangisinin diğerinden aldığını söyleyemiyorum." Bu nedenle Herodot'un "Filistin'deki Suriyeliler sünnetlidir" demesi doğrudur. Ancak Filistin'de Yahudiler dışında sünnet edilen kimse yoktur; bu nedenle, onlar hakkında bu kadar çok şey söyleyebilmesini sağlayan şey, onlar hakkındaki bilgisi olmalıdır.

Daha da eski bir yazar ve şair olan Cherilus da (16) milletimizden bahseder ve Kral Xerxes'in Yunanistan'a karşı düzenlediği sefere yardım ettiğimizi bildirir. Çünkü tüm bu milletleri sayarken, en son olarak bizimkini de diğerlerinin arasına ekler ve şöyle der: "Sonunda, görülmeye değer harika bir halk geçti; çünkü ağızlarıyla Fenike dilini konuşuyorlardı; geniş bir gölün yakınındaki Süleyman dağlarında yaşıyorlardı: başları isliydi; üzerlerinde yuvarlak tırmıklar vardı; başları ve yüzleri de dumanda sertleşmiş iğrenç at başlarına benziyordu." Bu nedenle, Cherilus'un bizi kastettiğinin herkes için açık olduğunu düşünüyorum, çünkü Süleyman dağları bizim ülkemizdedir ve biz de orada yaşıyoruz.

Machine Translated by Google

Asfaltitis adı verilen göl de dahil olmak üzere, orada yaşayanlar vardır; çünkü bu, Suriye'deki diğer göllerden daha geniş ve büyüktür: ve böylece Çerilus bizden bahseder. Ancak şimdi, sadece Yunanlıların en alt tabakası değil, aralarında felsefi gelişmelerine en büyük hayranlığı duyanlar bile Yahudileri sadece tanımakla kalmayıp, onlardan herhangi birine rastladıklarında onlara hayran kaldıkları için, bunu herkesin bilmesi kolaydır. Çünkü Aristoteles'in öğrencisi ve Peripatetiklerin hiçbirinden aşağı kalmayan Clearchus, uyku hakkındaki ilk kitabında "Aristoteles, hocası, bir Yahudi hakkında şunları anlattı" der ve Aristoteles'in onunla yaptığı konuşmayı aktarır. Anlatılanlar, onun tarafından şöyle kaydedilmiştir: "Şimdi, bu Yahudinin söylediklerinin büyük bir kısmını anlatmak çok uzun sürer; ancak içinde hem hayret uyandıran hem de felsefe barındıran kısımlardan bahsetmekte fayda var. Şimdi, sana açıkça anlatayım, Hiperokides, burada sana hayret verici ve adeta rüyalara benzeyen şeyler anlatacağım."

Bunun üzerine Hyperochides alçakgönüllülükle cevap verdi ve şöyle dedi: "Tam da bu nedenle hepimiz senin söyleyeceklerini duymayı çok istiyoruz."

Aristoteles şöyle cevap verdi: "Bu nedenle, retorikçilerin kuralını taklit etmek en iyisi olacaktır; bu kurala göre önce adamın kimliğini ve hangi milletten olduğunu anlatmalıyız ki, üstadımızın talimatlarıyla çelişmeyelim." Bunun üzerine Hyperochides, "İstersen devam et," dedi. Aristoteles, "Bu adam, doğuştan Yahudiydi ve Celesyria'dan geliyordu; bu Yahudiler Hint filozoflarından türemiştir; Hintliler onlara Calami, Suriyeliler ise Judaei derler ve adlarını yaşadıkları ülke olan Yahudiye'den almışlardır; ancak şehirlerinin adı çok gariptir, çünkü ona Kudüs derler. Bu adam, birçok kişi tarafından misafirperverlikle karşılanınca, yukarı ülkeden denize yakın yerlere indi ve sadece diliyle değil, ruhuyla da Yunan oldu." "Öyle ki, biz de onun geldiği yerlerin yakınlarında Asya'da bulunduğumuzda, bizimle ve diğer felsefecilerle sohbet etti ve felsefe bilgimizi sınadı; ve birçok bilginle birlikte yaşadığı için, bizden aldığından daha fazla bilgiyi bize aktardı." Bu, Clearchus'un bize aktardığı şekliyle Aristoteles'in konuya dair anlatımıdır; Aristoteles ayrıca bu Yahudinin diyetindeki ve ölçülü yaşam tarzındaki büyük ve harika metanetinden de özellikle bahsetmiştir; dileyenler Clearchus'un kitabından onun hakkında daha fazla bilgi edinebilirler; çünkü amacım için yeterli olandan fazlasını yazmaktan kaçınıyorum. Clearchus bunu bir sapma olarak söyledi,

Machine Translated by Google

Çünkü onun asıl amacı başka bir nitelikteydi. Ancak hem filozof hem de aktif bir yaşamda çok faydalı olan Abderalı Hekateus, gençliğinde Kral İskender ile, sonrasında ise Lagus'un oğlu Ptolemy ile aynı dönemde yaşamıştır; sadece Yahudi işleri hakkında değil, Yahudilerin kendileri hakkında da bütün bir kitap yazmıştır; bu kitaptan, özet olarak ele aldığım birkaç noktaya değinmek istiyorum. Ve öncelikle, bu Hekateus'un yaşadığı zamanı göstereceğim; çünkü Castor'un tarihinde belirttiği gibi, İskender'in ölümünden on birinci yılda ve yüz on yedinci olimpiyatta Ptolemy ile Demetrius arasında Gazze'de yapılan savaştan bahsetmektedir. Çünkü bu olimpiyatı kaydettikten sonra şöyle devam eder: "Bu olimpiyatta Lagus'un oğlu Ptolemy, Gazze'de Antigonus'un oğlu ve Poliorcetes olarak da bilinen Demetrius'u savaşta yendi."

Şimdi, İskender'in yüz on dördüncü olimpiyatta öldüğü konusunda herkes hemfikirdir; bu nedenle, ulusumuzun onun zamanında ve İskender'in zamanında geliştiği açıktır. Yine, Hekateus aynı amaçla şöyle der: "Ptolemy, Gazze'deki o savaştan sonra Suriye'deki yerleri ele geçirdi; ve Ptolemy'nin ılımlılığını ve insanlığını duyan birçok kişi onunla birlikte Mısır'a gitti ve işlerinde ona yardım etmeye istekliydi; bunlardan biri (Hekateus'un dediğine göre) Yahudilerin baş rahibi Hezekiya (17) idi ; yaklaşık altmış altı yaşında ve kendi halkı arasında büyük bir saygınlığa sahip bir adamdı. Çok akıllı bir adamdı, çok etkileyici konuşabiliyordu ve eğer başka bir adam bu kadar yetenekli olmuşsa, işlerin yönetiminde çok becerikliydi; ancak, dediği gibi, Yahudilerin tüm rahipleri toprak ürünlerinin onda birini alıyor ve kamu işlerini yönetiyorlardı ve sayıları en fazla bin beş yüzü geçmiyordu." Hecateus, Hezekiya'dan ikinci kez bahseder ve şöyle der: "Büyük bir mevkiye sahip olduğu ve bizimle yakınlaştığı için, yanındakilerden bazılarını yanına alarak, halklarının tüm durumunu onlara anlattı; çünkü onların tüm yerleşim yerlerini ve siyasi yapılarını yazılı olarak elinde bulunduruyordu." Dahası, Hecateus tekrar şöyle der: "Yasalarımıza ne kadar önem verdiğimizi ve onları çiğnemektense her şeye katlanmaya kararlı olduğumuzu, çünkü bunu yapmanın bizim için doğru olduğunu düşündüğümüzü" belirtir. Bunun üzerine şöyle ekler: "Komşuları arasında ve kendilerine gelen herkes arasında kötü bir şöhrete sahip olsalar ve Pers kralları ve valileri tarafından sık sık kötü muamele görmüş olsalar da, en doğru olduğunu düşündükleri şekilde hareket etmekten vazgeçirilemezler; ancak bu yüzden soyulduklarında ve işkencelere maruz kaldıklarında..."

Machine Translated by Google

"En korkunç ölüm biçimleriyle karşı karşıya kaldıklarında bile, diğer tüm halklardan farklı olarak, olağanüstü bir şekilde bunlarla karşılaşırlar ve atalarının dininden vazgeçmezler." Hekateus da, kanunlarına olan bu kararlı bağlılıklarının birçok örneğini şu şekilde dile getirir: "İskender bir keresinde Babil'deydi ve yıkılmış olan Belus tapınağını yeniden inşa etmeyi amaçlıyordu ve bunun için tüm askerlerine oraya toprak getirmelerini emretti. Ancak Yahudiler, ve sadece onlar, bu emre uymadılar; Hayır, bu yüzden kırbaçlandılar ve sahip oldukları şeylerin büyük kayıplarına katlandılar, ta ki kral onları affedip huzur içinde yaşamalarına izin verene kadar." Ayrıca, "Makedonlar o ülkeye gelip [eski] tapınakları ve sunakları yıktıklarında, hepsini yıkmalarına yardım ettiler (18) ama [yeniden inşa etmelerine yardım etmedikleri için] ya kayıplara uğradılar ya da bazen affedildiler." diye ekliyor. Ayrıca, "bu adamlar bu yüzden hayranlık duyulmayı hak ediyorlar." diyor. Milletimizin muazzam nüfusundan da bahsediyor ve "Persler eskiden on binlerce insanımızı Babil'e götürdüler, ayrıca İskender'in ölümünden sonra Suriye'de çıkan isyan nedeniyle on binlerce insan Mısır ve Fenike'ye sürüldü." diyor. Aynı kişi tarihinde, yaşadığımız ülkenin ne kadar büyük olduğunu ve mükemmel karakterini de belirtiyor ve "Yahudilerin yaşadığı topraklar üç milyonlarca arourae (19) ve genel olarak son derece mükemmel ve verimli bir toprağa sahiptir; Yahudiye de daha küçük boyutlarda değildir." Aynı adam, Kudüs şehrimizi de son derece mükemmel bir yapıya sahip, çok büyük ve en eski zamanlardan beri yerleşim yeri olarak tanımlıyor. Ayrıca, içindeki insan kalabalığından ve tapınağımızın yapımından şu şekilde bahsediyor: "Yahudiye ülkesinde birçok kale ve köy var (diyor); ancak yaklaşık elli furlong çevre uzunluğunda, yüz yirmi bin civarında insanın yaşadığı bir kale şehri var; ona Kudüs diyorlar. Şehrin ortasında, uzunluğu beş yüz fit, genişliği yüz arşın olan, çift revaklı bir taş duvar var; içinde, yontulmuş taştan değil, bir araya getirilmiş beyaz taşlardan oluşan, her kenarı yirmi arşın uzunluğunda ve yüksekliği on arşın olan kare bir sunak var. Hemen yanında büyük bir yapı var; içinde altından bir sunak ve bir şamdan bulunuyor, her ikisinin de ağırlığı iki talent. Bunların üzerinde gece gündüz hiç sönmeyen bir ışık yanıyor. Orada ne bir heykel, ne bir şey, ne de başka bir şey var.

Machine Translated by Google

"Orada bağışlar yapılıyor; orada hiçbir şey ekilmiyor, ne koru ne de benzeri bir şey. Rahipler gece gündüz orada kalıyor, bazı arınma ritüelleri gerçekleştiriyor ve tapınakta oldukları süre boyunca en ufak bir damla şarap bile içmiyorlar." Ayrıca, biz Yahudilerin Kral İskender'le ve ondan sonra halefleriyle birlikte yardımcı birlikler olarak gittiğimizi de doğruluyor. Ayrıca, aynı orduda bulunduğu sırada bir Yahudi adamın davranışları hakkında öğrendiklerini de ekleyeceğim. Sözleri şöyle: "Kızıldeniz'e giderken, arkamızdan Mosollam adında bir adam geliyordu; bize önderlik eden Yahudi süvarilerden biriydi; çok cesur, güçlü bir vücuda sahip ve Yunanlılar veya barbarlar arasında en yetenekli okçu olarak kabul edilen bir kişiydi. Şimdi, yolda çok sayıda insan geçmekteydi ve bir kahin, bir kuş aracılığıyla kehanet gözlemliyordu ve herkesin durmasını istiyordu. Adam, neden durduklarını sordu. Bunun üzerine kahin, kehaneti aldığı kuşu gösterdi ve kuş olduğu yerde kalırsa herkesin durması gerektiğini; ama kalkıp ileriye doğru uçarsa onların da ileriye gitmesi gerektiğini; geriye doğru uçarsa geri çekilmeleri gerektiğini söyledi.

Mosollam cevap vermedi, yayını gerdi, kuşa ok attı ve onu vurarak öldürdü. Kahin ve diğerleri çok öfkelenip ona lanetler yağdırmaya başlayınca, onlara şöyle cevap verdi: "Neden bu zavallı kuşu elinize alacak kadar delisiniz? Kendini nasıl kurtaracağını öngöremeyen bu kuş, yürüyüşümüz hakkında bize nasıl doğru bilgi verebilir ki?" "Eğer geleceği önceden bilebilseydi, buraya gelmezdi, Yahudi Mosollam'ın kendisine ateş edip onu öldürmesinden korkardı." Ancak Hecateus'un tanıklıklarından yeterince bahsettik; çünkü daha fazlasını öğrenmek isteyenler, bunları kendi kitabından kolayca edinebilirler. Bununla birlikte, Agatharchides'in biz Yahudilerden bahsettiğini, her ne kadar bunu bizim saflığımızla alay edercesine yaptığını varsaysa da, belirtmekte bir sakınca görmüyorum; çünkü Stratonice'nin işlerinden bahsederken, "Makedonya'dan Suriye'ye nasıl geldiğini ve kocası Demetrius'u nasıl terk ettiğini, Seleueus'un ise onun beklediği gibi onunla evlenmek istemediğini, ancak Babil'de ordu topladığı sırada Antakya çevresinde bir isyan çıkardığını" anlatıyordu; "Ve bundan sonra kral geri döndüğünde ve Antakya'yı ele geçirdiğinde, Seleukiya'ya kaçtı ve hemen yelken açıp gitme gücüne sahip olmasına rağmen, bunu yapmasını yasaklayan bir rüyaya uydu ve böylece yakalanıp öldürüldü." Agatharehides bu hikâyeyi kurguladığında ve bununla ilgili şaka yaptığında...

Machine Translated by Google

Batıl inançları nedeniyle Stratonice'ye benzer bir örnek vererek, bizim hakkımızda bildirilenlere atıfta bulunarak şöyle yazıyor: "Yahudiler diye bir halk vardır ve diğer tüm şehirlerin en güçlüsü olan, sakinlerinin Kudüs dediği bir şehirde yaşarlar ve her yedinci günde (20) dinlenmeye alışkındırlar ; bu günlerde silahlarını kullanmazlar, tarımla uğraşmazlar, hayatın hiçbir işiyle ilgilenmezler, ellerini kutsal yerlerine uzatıp akşama kadar dua ederler. Şimdi, Lagus oğlu Ptolemy ordusuyla bu şehre geldiğinde, bu adamlar bu çılgın adetlerini yerine getirerek, şehri korumak yerine, ülkelerinin acımasız bir efendiye boyun eğmesine izin verdiler; ve yasalarının açıkça aptalca bir uygulamayı emrettiği kanıtlandı. (21) Bu olay, Yahudiler dışındaki tüm insanlara, bu tür rüyaları görmezden gelmeyi ve insan akıl yürütmesinin bu belirsizliğinde ne yapacaklarını bilemedikleri zaman, yasa olarak verilen benzer boş önerilere uymamayı öğretti. "Yapın." Şimdi bu yöntemimiz Agatharehides'e gülünç bir şey gibi görünebilir, ancak önyargısız bakanlar için büyük bir şey ve birçok övgüyü hak eden bir şey olarak görünecektir; yani, bazı insanlar sürekli olarak kendi kanunlarına ve Tanrı'ya olan dinlerine uymayı, kendilerinin ve ülkelerinin korunmasından daha çok tercih ettiklerinde.

23. Bazı yazarların, bizden habersiz oldukları için değil, bizi kıskandıkları veya başka haksız sebeplerden dolayı milletimizden bahsetmeyi ihmal ettiklerini, belirli örneklerle kanıtlayabileceğimi düşünüyorum; çünkü İskender'in Haleflerinin Tarihi'ni yazan Hieronymus, Hekateus ile aynı dönemde yaşamış ve Suriye kralı Antigonus'un dostu ve başkanıydı. Hekateus'un bizim hakkımızda koca bir kitap yazdığı açıktır, oysa Hieronymus, yaşadığımız yerlere çok yakın bir yerde büyümüş olmasına rağmen, tarihinde bizden hiç bahsetmemektedir.

İnsanların eğilimleri birbirinden bu kadar farklıdır; biri dikkatle hatırlanmayı hak ettiğimizi düşünürken, diğerinin zihni kötü niyetli bir tutku tarafından o kadar kör edilmişti ki gerçeği ayırt edemiyordu. Ve şimdi, Mısırlıların, Kaldelilerin ve Fenikelilerin yukarıda bahsedilen kayıtları, birçok Yunan yazarıyla birlikte, antik çağımızın kanıtı için yeterli olacaktır. Dahası, yukarıda bahsedilenlere ek olarak, Teofilus, Teodotos, Mnaseas, Aristofanes, Hermogenes, Euhemerus, Konon ve Zopyrion ve belki de daha birçokları (çünkü tüm Yunan kitaplarına rastlamadım),

Machine Translated by Google

Bizden açıkça bahsetmişlerdir. Doğru, daha önce adı geçenlerin çoğu, kutsal kitaplarımızı incelemedikleri için, ulusumuzun en eski zamanlardaki gerçek olayları hakkında büyük hatalar yapmışlardır; yine de hepsi, şimdi ele aldığım antik çağımız hakkında tanıklık etmişlerdir. Bununla birlikte, Demetrius Phalereus ve yaşlı Philo, Eupolemus ile birlikte, meselelerimiz hakkındaki gerçeği büyük ölçüde kaçırmamışlardır; bu nedenle, daha küçük hataları affedilmelidir; çünkü yazılarımızı en doğru şekilde anlamak onların elinde değildi.

24. İlk başta ele almayı önerdiğim konulardan hâlâ eksik kalan bir nokta var; o da bazı kişilerin milletimize yönelttiği iftira ve suçlamaların yalan olduğunu göstermek ve bu yazarların kendi ifadelerini kendi aleyhlerine kullanmaktır; ve genel olarak bu çelişkinin, bazı halklara karşı duydukları kötü niyet nedeniyle birçok yazarda daha meydana geldiği sonucuna varıyorum ki, tarih kitaplarını yeterince dikkatle okuyanlar için bu durum yabancı değildir; çünkü bazıları belirli ulusların ve en görkemli şehirlerin soyluluğunu lekelemeye ve bazı yönetim biçimlerine hakaret etmeye çalışmıştır. Örneğin, Theopompus Atina şehrini, Polycrates Lacedemon şehrini, Tripoliticus'u yazan (bazılarının sandığı gibi Theopompus değildir) kişi de Thebes şehrini kötülemiştir. Timeils de yukarıda bahsedilen halkı ve diğerlerini büyük ölçüde kötülemiştir; Ve bu kötü muameleyi çoğunlukla en büyük şöhrete sahip kişilerle yarışırken kullanırlar; kimisi kıskançlık ve kin yüzünden, kimisi de bu aptalca konuşmalarıyla kendilerinin de hatırlanmaya değer görüleceğini sanarak; ve gerçekten de insanlığın aptal kesimiyle ilgili umutları hiç de boşa çıkmaz, ancak aklı başında insanlar onları yine de büyük bir kötülükle suçlarlar.

25. Şimdi, Mısırlılar bize ilk iftira atanlar oldular; bu milleti memnun etmek için, başkaları da gerçeği çarpıtmaya giriştiler; atalarımızın başka bir ülkeden Mısır'a geldiğini, gerçekte olduğu gibi, kabul etmediler ve oradan ayrılışımız hakkında da doğru bir açıklama yapmadılar. Ve gerçekten de Mısırlılar bizi kıskanmak ve bizden nefret etmek için birçok fırsat buldular: Birincisi, atalarımızın onların ülkesinde egemenlik kurmuş olmaları ve onlardan kurtulup kendi ülkelerine döndüklerinde orada refah içinde yaşamış olmalarıydı. İkincisi,

Machine Translated by Google

Dinimizin onlarınkinden farklılığı aramızda büyük bir düşmanlığa yol açmıştır; oysa bizim Tanrı'ya ibadet şeklimiz, onların yasalarının öngördüğünden çok daha öteye gitmiştir; tıpkı Tanrı'nın doğasının hayvanların doğasından farklı olması gibi; çünkü tüm ülke genelinde, her biri farklı şekillerde ibadet etse de, bu hayvanları tanrı olarak kabul etme konusunda hemfikirdirler. Ve elbette, tanrıları hakkında bu kadar kötü düşüncelere sahip olmaya baştan beri alışmış ve bizim kullandığımız o düzgün Tanrı'ya ibadet şeklini taklit etmeyi düşünemeyenler tamamen boş ve aptal zihinlere sahip insanlardır; çünkü bazıları kendi eski kayıtlarıyla çelişmekten, hatta kendi yazılarında kendileriyle çelişmekten çekinmemişlerdir ve yine de tutkularının körlüğüne kapılarak bunu fark edememişlerdir.

26. Şimdi de, daha önce antik çağımıza tanıklık etmesi için kullandığım başlıca yazarlarından birine, yani Manetho'ya (22) değineceğim. O, Mısır tarihini kutsal yazılarından yorumlayacağına söz vermişti ve şu önermeyi öne sürmüştü: "Halkımız Mısır'a on binlerce kişiyle girmiş ve oradaki halkı boyun eğdirmişti." Ve daha sonra "biz o ülkeden çıktık ve şimdi Yahudiye denilen ülkeye yerleştik ve orada Kudüs'ü ve tapınağını inşa ettik" diye itiraf etmişti. Şimdiye kadar eski kayıtlarını takip etti; ancak bundan sonra, Yahudiler hakkında yayılan söylentileri ve raporları yazmış gibi görünmek için, sanki cüzzam ve diğer hastalıklara yakalanmış Mısır halkının, dediği gibi, bizimle karışmış olduğunu ve birlikte Mısır'dan kaçmaya mahkum edildiklerini iddia ediyormuş gibi inanılmaz anlatılar ekliyor; Çünkü o, uydurma bir kral olan Amenophis'ten bahseder; bu nedenle, bahsettiği diğer kralların saltanat sürelerini doğru bir şekilde yazmış olmasına rağmen, onun saltanat süresini belirtmeye cesaret edemez. Daha sonra bu krala bazı efsanevi hikayeler atfeder; çobanların Kudüs'e gidişinin beş yüz on sekiz yıl önce olduğunu daha önce nasıl anlattığını bir bakıma unutmuştur; çünkü onlar gittiklerinde Tethmosis kraldı. Şimdi, Manethe'ye göre, onun zamanından itibaren aradaki kralların saltanat süreleri, kendisinin de söylediği gibi, Sethos ve Hermeus adlı iki kardeşe kadar üç yüz doksan üç yıl sürmüştür; bunlardan Sethos'a ise şu isim verilmiştir:

Machine Translated by Google

Diğer adı Egyptus olan ve diğeri Danaus adıyla bilinen Hermeus.
Ayrıca Sethos'un Mısır'dan ayrıldığını ve elli dokuz yıl hüküm sürdüğünü, en büyük oğlu Rhampses'in de ondan sonra altmış altı yıl hüküm sürdüğünü söyler. Dolayısıyla Manethe, atalarımızın yıllar önce Mısır'dan ayrıldığını kabul ettikten sonra, kurgusal kralı Amenophis'i tanıtır ve şöyle der: "Bu kral, kendisinden önceki krallardan biri olan Orus gibi, tanrıları izlemeyi arzuluyordu; bu arzusunu, Papis'in oğlu ve hem bilgelik hem de gelecek bilgisi bakımından ilahi bir doğaya sahip gibi görünen adaşı Amenophis'e de iletti." Manethe şöyle ekliyor: "Adı geçen kişi ona, eğer tüm ülkeyi cüzzamlılardan ve diğer kirli insanlardan temizlerse tanrıları görebileceğini söylemiş; kral bu emirden memnun olmuş ve Mısır'dan vücutlarında herhangi bir kusuru olan herkesi toplamış; sayıları seksen binmiş; onları Nil'in doğu tarafındaki taş ocaklarına göndermiş ki orada çalışsınlar ve diğer Mısırlılardan ayrılsınlar."

Ayrıca şöyle diyor: "Bilge rahiplerden bazıları cüzzam hastalığına yakalanmıştı; fakat bu bilge ve peygamber Amenofis, eğer tanrılara karşı şiddet uygulanmış gibi görünürse, tanrıların kendisine ve krala kızacağından korkuyordu; ayrıca [gelecek hakkındaki bilgeliğinden dolayı] bazı kişilerin bu cüzzamlı zavallılara yardım edeceğini, Mısır'ı fethedeceğini ve on üç yıl boyunca ellerinde tutacaklarını da ekledi; ancak bunları krala söylemeye cesaret edemedi, bu yüzden tüm bu konular hakkında bir yazı bıraktı ve sonra intihar etti, bu da kralı tesellisiz bıraktı."

Bundan sonra aynen şöyle yazıyor : "Taş ocaklarında çalışmaya gönderilenler uzun süre o sefil durumda kaldıktan sonra, kraldan, o zamanlar çobanlardan yoksun bırakılmış olan Avaris şehrini onların ikametgahı ve korunması için ayırması istendi; kral da bu isteği kabul etti. Eski teolojiye göre bu şehir, Typho'nun şehriydi. Fakat bu adamlar şehre girdiklerinde ve burayı isyan için uygun bulduklarında, Hellopolis rahiplerinden Osarsiph adında birini yönetici olarak atadılar ve ona her konuda itaat edeceklerine dair yemin ettiler. O da ilk olarak onlara şu yasayı koydu: Mısır tanrılarına tapmayacaklar, en büyük saygıyı duydukları kutsal hayvanlardan hiçbirinden uzak durmayacaklar, hepsini öldürüp yok edeceklerdi;

Machine Translated by Google

Kendilerini bu ittifakın üyelerinden başka kimseye tanıtmadı. Bu ve Mısırlıların geleneklerine büyük ölçüde aykırı olan daha birçok yasayı çıkardıktan sonra (23) , ellerindeki çok sayıda işçiyi şehirlerinin etrafına surlar inşa etmek ve Kral Amenophis ile savaşa hazırlanmak için kullanmalarını emretti; kendisi ise diğer rahipleri ve onlarla birlikte kirlenmiş olanları dost edindi ve Tefilmosis tarafından ülkeden kovulan çobanlara Kudüs denilen şehre elçiler gönderdi; böylece onlara kendi işlerini ve bu kadar aşağılayıcı bir şekilde muamele gören diğerlerinin durumunu bildirdi ve Mısır'a karşı bu savaşta kendisine yardım etmeleri için hep birlikte gelmelerini istedi. Ayrıca, öncelikle onları eski şehirleri ve ülkeleri Avaris'e geri getireceğine ve kalabalıkları için bolca geçim sağlayacağına söz verdi; Onlara, gerektiğinde onları koruyacağına ve onlar için savaşacağına, ülkeyi kolayca onların egemenliği altına alacağına dair güvence verdi. Bu çobanlar bu habere çok sevindiler ve hep birlikte, sayıları iki yüz bin kişi olan bir grup halinde, büyük bir istekle yola koyuldular; kısa sürede Avaris'e vardılar. Mısır kralı Amenophis, istiladan haberdar olunca, Papis'in oğlu Amenophis'in kendisine önceden bildirdiği şeyleri hatırlayarak büyük bir kargaşaya düştü; öncelikle Mısırlıların kalabalığını topladı, liderleriyle istişarede bulundu ve özellikle tapınaklarında tapılan kutsal hayvanlarını kendisine getirmelerini emretti ve rahiplere, tanrılarının heykellerini son derece dikkatli bir şekilde saklamaları konusunda özel bir talimat verdi. Ayrıca, henüz beş yaşında olan oğlu Sethos'u (babası Rhampses'ten Ramesses olarak da bilinir) bir arkadaşının yanına gönderdi. Daha sonra, aralarında en savaşçı olan üç yüz bin Mısırlının geri kalanıyla birlikte düşmana karşı ilerledi; düşman onları karşıladı. Ancak onlarla savaşa girmedi; çünkü bunun tanrılara karşı savaşmak olacağını düşünerek geri döndü ve Memphis'e geldi. Orada Apis'i ve kendisine getirttiği diğer kutsal hayvanları aldı ve hemen tüm ordusu ve Mısırlı kalabalığıyla birlikte Etiyopya'ya yürüdü; çünkü Etiyopya kralı ona borçluydu, bu nedenle onu kabul etti ve onunla birlikte olan tüm kalabalığa baktı, ülke ise adamların yiyecek ihtiyaçlarını karşıladı. Ayrıca, başından itibaren o kaderle belirlenmiş on üç yıl boyunca sürecek olan bu sürgün için şehirler ve köyler tahsis etti. Dahası, bir kamp kurdu.

Machine Translated by Google

Etiyopya ordusu için, Mısır sınırlarında Kral Amenophis'in muhafızı olarak görev yapıyordu. Etiyopya'daki durum buydu. Ancak Kudüs halkı, kirlenmiş Mısırlılarla birlikte aşağı indiklerinde, insanlara öyle barbarca davrandılar ki, söz konusu ülkeyi nasıl ele geçirdiklerini ve işledikleri korkunç kötülükleri görenler bunu çok dehşet verici buldular; çünkü sadece şehirleri ve köyleri ateşe vermekle kalmadılar, aynı zamanda kutsal değerlere saygısızlık edip tanrıların heykellerini yok edip, tapınılan kutsal hayvanları kızartmak için kullandılar ve rahipleri ve peygamberleri bu hayvanların celladı ve katili olmaya zorladılar, sonra da onları çıplak bir şekilde ülkeden kovdular. Ayrıca, onların yönetimini ve yasalarını düzenleyen rahibin Hellopols'tan olduğu ve adının Hellopols'un tanrısı Osyris'ten gelen Osarsiph olduğu da bildirildi. Fakat o bu halkın yanına gittiğinde adı değiştirildi ve ona Musa adı verildi."

27. Mısırlılar Yahudiler hakkında şunları anlatıyorlar; dahası da var, bunları kısaca burada belirtmiyorum. Ama Manetho yine de şöyle devam ediyor: "Bundan sonra Amenophis büyük bir orduyla Etiyopya'dan döndü, oğlu Ahampses de başka bir orduyla döndü ve ikisi de çobanlarla ve kirli halkla savaşa girdiler, onları yendiler, birçoğunu öldürdüler ve onları Suriye sınırlarına kadar kovaladılar." Bu ve benzeri anlatımlar Manetho tarafından yazılmıştır. Ancak, onun hakkında söyleyeceklerimle ilgili bir ayrım yaptıktan sonra, onun önemsiz şeylerle uğraştığını ve apaçık yalanlar söylediğini göstereceğim; çünkü Manetho bu milletin aslen Mısırlı olmadığını, başka bir ülkeden gelip Mısır'ı fethettikten sonra tekrar oradan ayrıldıklarını kabul etmiş ve itiraf etmiştir.

Fakat bedenlerinde bu şekilde hastalık bulunan Mısırlıların daha sonra bizimle karışmadığını ve halkı dışarı çıkaran Musa'nın o topluluktan olmadığını, aksine çok daha önceki nesillerde yaşadığını, Manetho'nun kendi anlatımlarından yola çıkarak göstermeye çalışacağım.

28. Şimdi, bu kurgunun ilk vesilesi için Manetho, gülünç bir şeyden daha iyi olmayan bir varsayımda bulunuyor; zira "Kral Amenophis tanrıları görmek istedi" diyor. Peki, hangi tanrıları görmek istedi? Eğer kanunlarının tapınmayı emrettiği tanrıları, yani öküzü, keçiyi, timsahı ve babunu kastediyorsa, onları zaten görmüştü; ama göksel tanrılar için,

Machine Translated by Google

Onları nasıl görebilirdi ve bu arzusuna ne sebep olabilirdi? Doğrusu, ondan önceki başka bir kral onları zaten görmüştü. O zaman, tanrıların ne tür tanrılar olduğu ve nasıl görüldükleri konusunda bilgilendirilmişti, bu yüzden bu görüşü elde etmek için yeni bir yönteme ihtiyacı yoktu. Ancak, kralın amacını gerçekleştirmek için kullandığı peygamber bilge bir adamdı. Öyleyse, böyle bir arzusunun gerçekleşmesinin imkansız olduğunu nasıl bilmedi? Çünkü olay gerçekleşmedi. Tanrıların, insanların bedenlerindeki sakatlıklar veya cüzzam nedeniyle görülmeyeceğini varsaymanın ne gibi bir gerekçesi olabilirdi? Çünkü tanrılar bedenlerin kusurluluğuna değil, kötü uygulamalara kızarlar; seksen bin cüzzamlı ve hasta olanların bir günde bir araya getirilmesi nasıl mümkün olabilir? Dahası, kral neden peygamberin sözünü dinlemedi? Çünkü onun emri, sakat olanların Mısır'dan kovulmasıydı, oysa kral onları sadece taş ocaklarında çalışmaya gönderdi; sanki ülkesini temizlemekten ziyade işçiye ihtiyacı varmış gibi. Ayrıca, "bu peygamber, tanrıların gazabını ve Mısır'ın başına gelecek olayları önceden görerek kendini öldürdü ve bu kehaneti krala yazılı olarak bıraktı" diyor. Dahası, bu peygamberin kendi ölümünü en başından nasıl önceden bilmediği ortaya çıktı? Hatta, tanrıları hemen görmek isteyen krala nasıl karşı çıkmadı? Kendi ömründe gerçekleşmeyecek olan yargılardan duyduğu bu mantıksız korku nasıl ortaya çıktı? Ya da kendini öldürmeye acele etmesine neden olacak daha kötü ne olabilirdi? Ama şimdi en saçma şeye bakalım: Kral, bu şeylerden haberdar olmasına ve olacaklardan dehşete kapılmasına rağmen, Mısır'ı onlardan temizlemesi gerektiği kendisine önceden bildirilmiş olmasına rağmen, bu sakat insanları ülkesinden kovmadı; Manetho'nun dediği gibi, "onların isteği üzerine, daha önce çobanlara ait olan ve Avaris olarak adlandırılan şehri onlara yerleşmeleri için verdi; kalabalıklar halinde oraya gittiklerinde," diyor, "daha önce Hellopols rahibi olan birini seçtiler; ve bu rahip önce tanrılara tapınmamaları, Mısırlıların taptığı hayvanlardan uzak durmamaları, hepsini öldürüp yemeleri ve kendileriyle işbirliği yapanlardan başkasıyla ilişki kurmamaları gerektiğini emretti; ve kalabalığı bu yasalara uymaya yemin ettirdi; ve Avaris'in etrafına bir duvar ördükten sonra krala savaş açtı." Manetho ayrıca şunları da ekliyor: "Bu rahip gönderdi..."

Machine Translated by Google

Kudüs'ten o halkı yardımına çağırmak için geldi ve onlara Avaris'i vereceğine söz verdi; çünkü Avaris, Kudüs'ten gelenlerin atalarına aitti ve geldiklerinde hemen krala karşı savaş açtılar ve tüm Mısır'ı ele geçirdiler." Ayrıca şöyle diyor: "Mısırlılar iki yüz bin kişilik bir orduyla geldiler ve Mısır kralı Amenophis, tanrılara karşı savaşmayı uygun görmeyerek hemen Etiyopya'ya kaçtı ve Apis'i ve diğer bazı kutsal hayvanlarını rahiplere emanet ederek onları korumalarını emretti." Dahası, şöyle diyor: "Kudüs halkı da buna göre Mısırlıların üzerine geldi, şehirlerini yıktı, tapınaklarını yaktı, atlılarını öldürdü ve kısacası her türlü kötülük ve barbarlıktan geri durmadı; "Ve onların yönetimini ve yasalarını düzenleyen o rahip için," diyor, "Hellopolis doğumluydu ve adı Hellopolis tanrısı Osyris'ten gelen Osarsiph idi, fakat adını değiştirip kendisine Musa dedi." Sonra da şöyle diyor: "Bundan on üçüncü yıl sonra, Amenophis, felaketlerinin süresinin kader zamanına göre, Etiyopya'dan büyük bir orduyla üzerlerine geldi ve çobanlarla ve kirlenmiş halkla savaşa girerek onları savaşta yendi, birçoğunu öldürdü ve onları Suriye sınırlarına kadar kovaladı."

29. Şimdi Manetho, yalanının olasılık dışılığını düşünmüyor; çünkü cüzzamlı halk ve onlarla birlikte olan kalabalık, önceden krala ve kendilerine bu kadar kaba davrananlara kızgın olabilirlerdi ve bu peygamberin kehanetine göreydi; ancak madenlerden çıktıklarında ve kraldan bir şehir ve bir ülke aldıklarında, ona karşı daha yumuşak davranacaklardı.
Ancak, eğer onu özellikle bu kadar çok nefret etmiş olsalardı, ona karşı gizli bir komplo kurabilirlerdi, ama tüm Mısırlılara karşı savaş açmazlardı; bunu, sayıları çok fazla olan Mısırlılar arasında sahip olmaları gereken büyük akrabalık bağından dolayı söylüyorum. Dahası, eğer insanlarla savaşmaya karar vermiş olsalardı, tanrılarıyla savaşacak kadar küstah olmazlardı; kendi ülkelerinin ve yetiştikleri ülkelerin yasalarına tamamen aykırı yasalar koymazlardı. Yine de Manethe'ye minnettarız ki, bu korkunç suçun asıl sorumluluğunu Kudüs'ten gelenlere yüklemiyor, Mısırlıların kendilerinin en suçlu olduğunu söylüyor.

Machine Translated by Google

Bu işleri düzenleyenlerin onların rahipleri olduğunu ve kalabalığa bunun için yemin ettirdiklerini söylüyor. Ama yine de, bu insanların kendi akrabalarından veya arkadaşlarından hiçbirinin isyana ikna edilemeyeceğini veya onlarla savaşma tehlikesine katlanamayacağını varsaymak ne kadar saçma, oysa bu kirlenmiş insanlar Kudüs'e gidip oradan yardımcılarını getirmek zorunda kaldılar! Daha önce aralarında ne tür bir dostluk veya ilişki vardı ki bu yardıma ihtiyaç duyuldu? Aksine, bu insanlar düşmandı ve gelenekleri bakımından onlardan çok farklıydılar. Hatta, Mısır'ı fethetmeleri için onları övdüklerinde hemen itaat ettiklerini söylüyor; sanki kendileri zorla sürüldükleri o ülkeyi çok iyi tanımıyorlarmış gibi. Şimdi, eğer bu adamlar ihtiyaç içinde olsalardı veya sefil bir hayat sürselerdi, belki de bu kadar tehlikeli bir girişime girişebilirlerdi; Fakat mutlu bir şehirde yaşadıkları, geniş ve Mısır'dan bile daha iyi bir ülkeye sahip oldukları halde, eski düşmanları olanların, bedenlerinde sakat kalanların ve kendi akrabalarının bile tahammül edemeyeceği kişilerin hatırı için bu kadar büyük riskler almaları nasıl mümkün oldu? Çünkü kralın onlardan kaçacağını tahmin edemezlerdi; aksine, kendisi şöyle diyor: "Amenophis'in oğlu yanında üç yüz bin adamla Pelusium'da onlarla buluştu." Şimdi, elbette, gelenler bundan habersiz olamazlardı; ama kralın pişmanlığı ve kaçışı olmasaydı, bunu nasıl tahmin edebilirlerdi ki? Sonra şöyle diyor: "Kudüs'ten gelenler ve bu istilayı yapanlar, Mısır'ın tahıl ambarlarını ele geçirdiler ve orada en korkunç eylemlerin birçoğunu gerçekleştirdiler." Ve oradan onları azarladı, sanki onları düşman olarak kendisi tanıtmamış gibi ya da başka bir yerden davet edilenleri böyle yaptıkları için suçlayabilirmiş gibi; oysa Mısırlılar da onların gelişinden önce aynı şeyleri yapmış ve böyle yapacaklarına yemin etmişlerdi. Ancak, "Amenophis, bir süre sonra onlara geldi, onları savaşta yendi, düşmanlarını öldürdü ve onları Suriye'ye kadar sürdü." Sanki Mısır, herhangi bir yerden gelen insanlar tarafından bu kadar kolayca ele geçirilebilirmiş gibi ve sanki savaşla Mısır'ı fethedenler, Amenophis'in hayatta olduğunu öğrendiklerinde, Etiyopya'dan Mısır'a giden yolları tahkim etmemişler, ki bunu yapmak için büyük avantajları vardı, ne de diğer kuvvetlerini savunma için hazırlamışlar gibi! Ama o, onları kumlu çölde takip etti ve Suriye'ye kadar öldürdü; oysa bir ordunun o ülkeyi savaşmadan geçmesi hiç de kolay bir şey değil.

Machine Translated by Google

30. Bu nedenle, Manetho'ya göre milletimiz Mısır'dan türememiştir ve Mısırlılardan hiçbiri bizimle karışmamıştır. Çünkü cüzzamlı ve hasta insanların birçoğunun madenlerde uzun süre kaldıkları ve çok kötü durumda oldukları göz önüne alındığında, orada ölmüş olmaları gerekir; daha sonra meydana gelen savaşlarda da birçok kişi ölmüş olmalı ve son savaş ve ondan sonraki kaçışta daha da fazla kişi ölmüş olmalıdır.

31. Şimdi Manetho ile Musa hakkında tartışmam gerekiyor. Mısırlılar onun harika ve ilahi bir kişi olduğunu kabul ediyorlar; hatta, son derece kötü niyetli ve inanılmaz bir şekilde de olsa, onu kendilerine mal etmeye ve Heliopolis'li olduğunu, o yerin rahiplerinden biri olduğunu ve cüzzam hastalığı nedeniyle diğerleri gibi oradan kovulduğunu iddia etmeye can atıyorlar; oysa kayıtlarından onun beş yüz on sekiz yıl önce yaşadığı ve atalarımızı Mısır'dan çıkarıp şu anda yaşadığımız ülkeye getirdiği kanıtlanmıştır. Ancak, bedeninde böyle bir felakete maruz kalmadığı, kendisinin bize anlattıklarından açıkça anlaşılıyor; çünkü cüzzamlı olanların bir şehirde kalmalarını veya bir köyde yaşamalarını yasakladı, yırtık elbiselerle kendi başlarına dolaşmalarını emretti; ve onlara dokunan veya onlarla aynı çatı altında yaşayanların kirli sayılacağını ilan etti; Dahası, eğer içlerinden birinin hastalığı iyileşir ve doğal bünyesine yeniden kavuşursa, onlara belirli arınma ritüelleri, kaynak suyuyla yıkanma ve saçlarını tamamen tıraş etme zorunluluğu getirmiş, birçok ve çeşitli kurban sunmalarını emretmiş ve ancak ondan sonra kutsal şehre kabul edilmelerini sağlamıştır; oysa tam tersine, eğer kendisi de aynı felakete maruz kalmış olsaydı, bu kişilere önceden özen göstermesi ve onlarla daha nazik bir şekilde muamele etmesi beklenirdi, çünkü kendisiyle aynı talihsizliklere maruz kalacak olanlar için endişelenmişti. Üstelik bu yasaları sadece cüzzamlılar için değil, vücutlarının en küçük bir yerinde sakat kalacak olanlar için de koymuştur; üstelik bu kişilerin rahip olarak görev yapmalarına izin vermemiştir; hatta, daha önce rahip olmuş herhangi bir kişi daha sonra böyle bir felakete maruz kalsa bile, görev yapma onurundan mahrum bırakılmasını emretmiştir. O halde Musa'nın, kendi ayıbına ve zararına olacak şekilde, kendisine karşı böyle yasalar koymuş olabileceği nasıl düşünülebilir? Manetho'nun adının değiştirilmesini anlattığı diğer görüşü de hiç olası görünmüyor.

Machine Translated by Google

"Eskiden Osarsiph diye anılırdı" der; bu isim diğeriyle hiç uyuşmaz, oysa gerçek adı Mosses'ti ve sudan korunmuş kişiyi ifade eder, çünkü Mısırlılar suya Moil derler.

Bu nedenle, Manetho'nun eski kayıtları takip ederken tarihin gerçekliğinde pek fazla yanılmadığını; ancak kesin bir yazarı olmayan efsanevi hikâyelere başvurduğunda, ya bunları kendisi uydurduğunu (hiçbir olasılık olmaksızın) ya da bize karşı kötü niyetle böyle konuşan bazı kişilere itibar ettiğini yeterince açık bir şekilde ortaya koyduğumu düşünüyorum.

32. Manetho ile işim bittiğine göre, şimdi Cheremon'un ne dediğini araştıracağım. Çünkü o da, Mısır tarihini yazıyormuş gibi yaparken, bu kral için Manetho'nun kullandığı aynı ismi, Amenophis'i, oğlu Ramesses için de kullanır ve sonra şöyle devam eder: "İsis tanrıçası Amenophis'e uykusunda göründü ve tapınağının savaşta yıkılmasından onu sorumlu tuttu. Fakat kutsal kâtip Fritiphantes ona, eğer Mısır'ı üzerlerinde kirlilik olan insanlardan arındırırsa, artık böyle korkunç görüntülerle rahatsız edilmeyeceğini söyledi. Amenophis de bunun üzerine bu şekilde hastalanmış olanlardan iki yüz elli binini seçti ve onları ülkeden kovdu; Musa ve Yusuf kâtipti ve Yusuf kutsal bir kâtipti; isimleri aslen Mısırlıydı; Musa'nın adı Tisithen, Yusuf'un adı ise Peteseph idi; bu ikisi Pelusium'a geldi ve Amenophis'in Mısır'a götürmek istemediği için orada bıraktığı üç yüz seksen bin kişiye rastladılar; Bu kâtiplerin onlarla dostluk ittifakı kurdukları ve onlarla birlikte Mısır'a karşı bir sefer düzenledikleri; Amenophis'in saldırılarına dayanamayıp Etiyopya'ya kaçtığı ve karısını hamile bırakarak bazı mağaralarda saklandığı, orada Messene adında bir oğul dünyaya getirdiği ve Messene büyüyüp yetişkinliğe eriştiğinde yaklaşık iki yüz bin Yahudiyi Suriye'ye kadar takip ettiği ve daha sonra babası Amenophis'i Etiyopya'dan aldığı anlatılıyor.

33. Bu, Cheremon'un bize verdiği anlatımdır. Şimdiye kadar söylediklerimin bu iki anlatımın da yanlışlığını açıkça kanıtladığını varsayıyorum; çünkü eğer işin özünde gerçek bir doğruluk olsaydı, ayrıntılar konusunda bu kadar büyük bir farklılık göstermeleri imkansız olurdu. Ancak yalan uyduranlar için, yazdıkları bize çok farklı anlatımlar sunacaktır, oysa

Machine Translated by Google

Kendi kafalarından istediklerini uydururlar. Şimdi Manetho, kralın tanrıları görme arzusunun kirli halkın kovulmasının kaynağı olduğunu söyler; ancak Cheremon, bunun sebebinin İsis tarafından kendisine gönderilen kendi rüyası olduğunu iddia eder. Manetho, Mısır'ın bu temizliğini krala önceden bildiren kişinin Amenophis olduğunu söyler; ancak bu adam bunun Phritiphantes olduğunu söyler. Kovulan kalabalığın sayısına gelince, son derece iyi anlaşırlar (24) ilki onları seksen bin, ikincisi ise yaklaşık iki yüz elli bin olarak sayar! Şimdi, Manetho'ya göre, bu kirli kişiler önce taş ocaklarında çalışmaya gönderilmiş ve Avaris şehrinin onlara yerleşim yeri olarak verildiğini söyler.

Ayrıca, Mısırlıların geri kalanıyla savaştıktan sonra Kudüs halkını yardıma çağırdıklarını anlatır; oysa Keremon sadece Mısır'dan çıktıklarını ve Pelusium civarında Amenophis tarafından orada bırakılmış üç yüz seksen bin adamla karşılaştıklarını ve onlarla birlikte tekrar Mısır'ı işgal ettiklerini; bunun üzerine Amenophis'in Etiyopya'ya kaçtığını söyler. Ancak bu Keremon, on binlerce kişiden oluşan bu ordunun kim olduğunu veya nereden geldiğini; yerli Mısırlılar mı yoksa yabancı bir ülkeden mi geldiklerini bize bildirmeyerek son derece gülünç bir hata yapar. Dahası, cüzzamlı insanlar hakkında İsis'ten bir rüya uyduran bu adam, kralın onları neden Mısır'a getirmek istemediğinin nedenini de belirtmemiştir.

Üstelik, Keremon, Yusuf'un Musa ile aynı zamanda kovulduğunu, ancak Musa'dan dört kuşak (25) önce öldüğünü, bu dört kuşağın neredeyse yüz yetmiş yıl ettiğini belirtir. Bütün bunların yanı sıra, Manetho'nun anlatımına göre Amenofis'in oğlu Ramses genç bir adamdı ve babasına savaşında yardım etti ve onunla aynı zamanda ülkeyi terk edip Etiyopya'ya kaçtı. Ancak Keremon, babasının ölümünden sonra belirli bir mağarada doğduğunu ve daha sonra Yahudileri savaşta yenerek Suriye'ye sürdüğünü, sayılarının yaklaşık iki yüz bin olduğunu söyler. Ah, adamın hafifliği! Çünkü bize bu üç yüz seksen bin kişinin kim olduğunu, dört yüz otuz bin kişinin nasıl öldüğünü; savaşta mı öldüklerini yoksa Ramses'in tarafına mı geçtiklerini söylemedi. Ve en garip olanı da, onun Yahudi diye adlandırdığı kişilerin kim olduğunu veya bu iki gruptan hangisine bu tanımlamayı uyguladığını, iki yüz elli bin cüzzamlıya mı yoksa Pelusium civarındaki üç yüz seksen bine mi uyguladığını ondan öğrenmenin mümkün olmamasıdır. Ama belki de bunu yapmam aptalca bir şey olarak görülecektir.

Machine Translated by Google

Bu tür yazarların kendi iddialarını yeterince çürütmelerinin ötesinde, daha büyük bir çürütme daha kabul edilebilir olurdu; zira yalnızca başkaları tarafından çürütülmüş olsalardı, bu daha katlanılabilir olurdu.

34. Şimdi Manetho ve Cheremon hakkındaki bu anlatılara, daha önce bahsedilenlerle aynı yalan konusunu ele alan, ancak sahtekarlıklarının inanılmazlığı bakımından onlardan çok daha ileri giden Lysimachus hakkında da biraz bilgi ekleyeceğim; bu da açıkça gösteriyor ki, bunları milletimize duyduğu şiddetli nefretten dolayı uydurmuştur. Sözleri şöyledir: "Yahudi halkı cüzzamlı ve uyuzlu olup, Mısır kralı Bocchoris zamanında tapınaklara kaçıp orada dilenerek yiyeceklerini temin ettiler; bu hastalıklara yakalananların sayısı çok fazla olduğu için Mısır'da kıtlık çıktı."

Bunun üzerine Mısır kralı Bocchoris, kıtlığı hakkında bilgi almak için [Jüpiter] Hammon'un kahinine danışmak üzere bazılarını gönderdi. Tanrının cevabı şuydu: Tapınaklarını kirli ve dinsiz insanlardan arındırmak için onları tapınaklardan ıssız yerlere sürmeliydi; uyuzlu ve cüzzamlı insanlara gelince, onları boğmalı ve tapınaklarını temizlemeliydi, çünkü güneş bu insanların yaşamasına izin verilmesinden öfkelenmişti; ve bu şekilde toprak meyvelerini verecekti. Bocchoris bu kahinleri aldıktan sonra rahiplerini ve sunak görevlilerini çağırdı ve onlara kirli insanlardan bir miktar toplamalarını ve onları çöle götürmeleri için askerlere teslim etmelerini emretti; cüzzamlı insanları ise kurşun levhalara sarıp denize bırakmalarını söyledi. Bunun üzerine uyuzlu ve cüzzamlı insanlar boğuldu, geri kalanlar ise toplanıp çöllere gönderildi ve yok edilmeye terk edildi. Bu durumda bir araya gelip ne yapacaklarına karar verdiler ve gece çökerken ateş ve lambalar yakıp nöbet tutmaya, ertesi gece de oruç tutmaya ve tanrılardan kurtuluş elde etmek için onlara adak adama karar verdiler. Ertesi gün Musa adında biri onlara bir yolculuğa çıkmalarını ve yerleşime uygun yerlere ulaşana kadar tek bir yoldan gitmelerini tavsiye etti; hiçbir insana iyilik yapmamalarını, kimseye iyi niyet göstermemelerini, her zaman en kötüsünü beklemelerini ve karşılaştıkları tüm tapınakları ve tanrı sunaklarını yıkmalarını emretti. Geri kalanlar onun söylediklerini oy birliğiyle onayladılar, karar verdikleri şeyi yaptılar ve böylece çölü geçtiler. Ancak yolculuğun zorlukları sona erdiğinde, yerleşim yeri olan bir ülkeye geldiler ve orada

Machine Translated by Google

"O adamlara kötü muamelede bulundular, tapınaklarını yağmalayıp yaktılar; sonra da Yahudiye denilen o topraklara geldiler ve orada bir şehir kurup yerleştiler; şehirlerine de tapınakları yağmaladıkları için Hierosyla adını verdiler ; fakat daha sonra elde ettikleri başarı üzerine, kendilerine bir utanç kaynağı olmaması için şehrin adını değiştirdiler ve şehre Hierosolyma, kendilerine de Hierosolymitler adını verdiler."

35. Şimdi bu adam, diğerleriyle aynı kralı bulup anmadı, daha yeni bir isim uydurdu ve rüyayı ve Mısırlı peygamberi bir kenara bırakarak, uyuzlu ve cüzzamlı halk hakkında kehanetler elde etmek için onu [Jüpiter] Hammon'a getirdi; çünkü Yahudilerin büyük bir kısmının tapınaklarda toplandığını söylüyor. Şimdi bu ismi cüzzamlılara mı yoksa sadece Yahudiler arasında bu tür hastalıklara yakalananlara mı atfettiği belirsizdir; çünkü onları Yahudilerden bir halk olarak tanımlıyor. Hangi halkı kastediyor? Yabancıları mı, yoksa o ülkenin halkını mı? Eğer Mısırlılarsa neden onlara Yahudi diyorsun? Ama eğer yabancılarsa, nereden geldiklerini neden söylemiyorsun? Ve kral onların çoğunu denizde boğduktan ve geri kalanını çöllere sürdükten sonra, nasıl olur da hala bu kadar büyük bir kalabalık kalmış olabilir?

Ya da çölü nasıl geçtiler de şimdi yaşadığımız topraklara ulaştılar, şehrimizi ve tüm insanlık arasında bu kadar ünlü olan tapınağı inşa ettiler? Ayrıca, bize sadece adını vermekle yetinmeyip, yasa koyucumuz hakkında daha fazla bilgi vermeliydi; hangi milletten olduğunu, hangi soydan geldiğini ve o yolculuk sırasında tanrılar ve insanlara karşı adaletsizlik konularında neden böyle yasalar çıkardığını açıklamalıydı. Çünkü eğer halk doğuştan Mısırlı olsaydı, ülkelerinin geleneklerini birdenbire bu kadar kolay değiştirmezlerdi; eğer yabancı olsalardı, uzun zamandır uyguladıkları bazı yasaları mutlaka vardı. Doğru, onları kovmuş olanlara karşı asla iyi niyet beslemeyeceklerine yemin etmiş olabilirler ve bunu yapmaları için de makul bir sebepleri olabilir. Fakat eğer bu adamlar, onun anlattığı gibi kötü davranmışlarsa, tüm insanlara karşı amansız bir savaş başlatmaya karar vermişlerse ve bunu tüm insanların yardımına ihtiyaç duyarken yapmışlarsa, bu gerçekten de bir tür çılgınlık örneğidir; ancak bu, adamların kendilerinin değil, onlar hakkında böyle yalanlar anlatan kişinin çok büyük bir çılgınlığıdır.

Ayrıca, "Soyguncular" anlamına gelen bir ismin de uygunsuz olduğunu söyleyecek kadar küstahlık gösteriyor.

Machine Translated by Google

"Tapınaklar" (26) adının şehirlerine verildiğini ve bu ismin daha sonra değiştirildiğini söylüyorlar. Bunun sebebi açık: eski isim, soylarının zamanında onlara hakaret ve nefret getirmişti, oysa şehri kuranlar, şehre böyle bir isim vererek şehre şeref verdiklerini düşünmüş gibi görünüyorlar. Bu yüzden görüyoruz ki, bu güzel adam bizi kınamaya o kadar sınırsız bir eğilim göstermiş ki, tapınakların yağmalanmasının Yahudiler arasında Yunanlılarda olduğu gibi aynı kelime ve isimle ifade edilmediğini anlamamış. Ama bir insan, böylesine küstahça yalanlar söyleyen birine neden daha fazla bir şey söylesin ki? Ancak, bu kitap yeterli bir uzunluğa ulaştığı için, başka bir başlangıç yapacağım ve sonraki kitapta amacımı tamamlamak için kalanları eklemeye çalışacağım.

SON NOT

(1) Bu ilk kitabın başlığı yanlıştır. İkinci kitabın ilk kısmı gibi Apion'a karşı yazılmamıştır, aksine Josephus'un 20 Antik Çağ kitabındaki Yahudi ulusunun çok eski durumuna dair önceki anlatımlarına inanmayan genel olarak Yunanlılara ve özellikle Agatharelddes, Manetho, Cheremon ve Lysimachus'a karşı yazılmıştır. Bu, tüm antik çağın en bilgili, mükemmel ve yararlı kitaplarından biridir; ve Jerome'un bu ve sonraki kitabı incelemesi üzerine, "çocukluğundan beri kutsal ilimlerde eğitilmiş bir İbrani'nin, sanki tüm Yunan kütüphanelerini okumuş gibi, dünyevi yazarlardan bu kadar çok tanıklık dile getirebilmesinin mucizevi bir şey olduğunu" belirtir (Epist. 8. ad Magnum); ve bilgili Yahudi Manasseh-Ben-Israel, bu iki kitabı o kadar mükemmel buldu ki, onları İbraniceye çevirdi; Bunu, gördüğüm kendi eser kataloğundan öğreniyoruz. Bu iki kitabın ne zaman ve nerede yazıldığına gelince, bilginler şimdiye kadar bunların Antik Çağlar'dan sonra veya MS 93'ten sonra yazıldığından daha fazlasını belirleyemediler; ki bu, dikkatsiz bir okuyucu tarafından bile gözden kaçırılamayacak kadar açıktır, çünkü bunlar doğrudan, bu kitaplarda ileri sürdüğü şeylere inanmayanlara -Yahudi ulusunun büyüklerine- karşı yazılmıştır. Yer konusuna gelince, hepsi bu iki kitabın öncekilerin yazıldığı yerde, yani Roma'da yazıldığını düşünüyor; ve itiraf ediyorum ki, ben de bu kitaplarla ilgili notlarımı bitirene kadar bu iki belirlemeye de inanıyordum, ta ki bunların yazılmadığına dair açık işaretlerle karşılaşana kadar.

Machine Translated by Google

Roma'da değil, Yahudiye'de ve Trajan'ın üçüncü yılından sonra, yani MS 100'de yazılmıştır.

(2) Burada Dr. Hudson'ın notunu ele alalım; bu not, Josephus'un ya Domitian döneminde öldüğü ya da en azından onun döneminden sonra hiçbir şey yazmadığı yönündeki yaygın görüşü haklı olarak çürüttüğü gibi, Tiberiaslı Justus'tan edindiğim kendi tespitimle de mükemmel bir şekilde örtüşmektedir; bu tespit, Josephus'un kendi Hayatını Trajan'ın üçüncü döneminden sonra, yani MS 100'den sonra yazdığı veya tamamladığı yönündedir. Noldius da buna katılmaktadır, de Herod, No. 383 [Epaphroditus]. Dr. Hudson şöyle diyor: "Florius Josephus, Antik Çağlar kitaplarını Domitian döneminin on üçüncü gününde [MS 93] yazdı [veya tamamladı] ve daha sonra Antik Çağlar kitaplarına ek olarak kendi Hayatının Anılarını yazdı ve son olarak Apion'a karşı iki kitabını yazdı, yine de tüm bu yazıları Epafroditus'a ithaf etti; bu, daha önce Nero'nun sekreteri olan ve Domitian döneminin on dördüncü [veya on beşinci] gününde, uzun bir süre sürgünde kaldıktan sonra öldürülen Epafroditus olamaz; daha ziyade, Grotius'un Luka 1:3'te söylediği gibi, Trajan'ın valisi ve azat edilmiş bir köle olan başka bir Epafroditus'tur."

(3) Homeros'un şiirlerinin kendi eliyle yazıya dökülerek değil, hafıza yoluyla korunması ve bu nedenle, baladlar gibi, bölümler halinde söylendiği ve tam eserler halinde bir araya getirilip birleştirilmediği için Rapsodi olarak adlandırılması, eski yorumculardan bilinen görüşlerdir; ancak bu varsayım bana da Fabricius Biblioth'a olduğu gibi görünüyor.

Grace. I. s. 269 ve diğerleri için son derece olasılık dışı. Josephus, Yunanlılar arasında Homeros'un Şiirlerinden daha eski yazılar olmadığını da söylemiyor, ancak bu kadar eski olduğunu iddia eden daha eski yazılara tam olarak sahip olmadıklarını söylüyor ki bu da basmakalıp bir iddia.

(4) Josephus'un burada, takip eden tüm Yunan tarihçilerinin Herodotos'u masalsı bir yazar olarak gördüğünü söylemesi ve hemen ardından, 14. bölümde, Mısır tarihinin en güvenilir yazarı olan Manetho'nun, Mısır işlerindeki hatalarından büyük ölçüde şikayet etmesi; ayrıca en doğru coğrafyacı ve tarihçi olan Strabo'nun (B. XI. s. 507) onu böyle değerlendirmesi; Cyrus'un işlerinde çok daha doğru bir tarihçi olan Ksenofon'un, Herodotos'un bu büyük adam hakkındaki anlatımının neredeyse tamamen romantik olduğunu ima etmesi dikkate alınmaya değerdir. Antiq. B. XI. bölüm 2. kısım 1'deki notlara ve Hutchinson'ın Ksenofon baskısına yazdığı Prolegomena'ya bakın.

Machine Translated by Google

Antiq. B. VIII. bölüm 10. kısım 3'teki notta zaten görüldüğü gibi, Herodot'un Yahudi işleri ve ülkesi hakkında ne kadar az şey bildiği ve Monsieur Rollin'in yakın zamanda haklı olarak belirlediği gibi, mucizevi dediğimiz şeylere büyük ölçüde kapıldığı görülmektedir; bu nedenle, başka kanıtlarla desteklenmediği durumlarda her zaman Herodot'un otoritesine güvenmemeli, diğer kanıtları onunkiyle karşılaştırmalı ve eğer diğerleri daha ağır basıyorsa, onu tercih etmeliyiz. Bununla Herodot'un kasten yanlış olduğuna inandığı şeyleri anlattığını (Cteeias'ın yapmış gibi göründüğü gibi) kastetmiyorum, aksine sık sık kanıta ihtiyaç duyduğunu ve bazen gerçekten doğru olduğu en iyi şekilde kanıtlanmış olandan ziyade mucizevi olanı tercih ettiğini kastediyorum.

(5) Kiros ve Daniel günleri hakkında.

(6) Burada, Herodot, Josephus ve diğerleri gibi eski yazarların birçok bilgili eleştirmen tarafından neden bu kadar az amaçla okunduğuna dikkat etmemiz yerinde olacaktır; yani, onların asıl amacı kronoloji veya tarih değil, filoloji, yani şeyleri değil kelimeleri bilmek olmuştur; çoğu zaman yazarlarının gerçek içeriklerine pek girmemişler ve hangilerinin gerçeğin en doğru keşfedicileri olduğunu ve çeşitli tarihlerde en çok güvenilecek kişiler olduğunu değerlendirmemişler, bunun yerine en güzel üsluba sahip olan ve ifadelerinde en büyük zarafete sahip olan kişiyi araştırmışlardır; bunlar diğerleriyle karşılaştırıldığında önemsiz şeylerdir. Bu nedenle, bazen bilginler arasında Herodot mu yoksa Thucydides mi İyon ve Attika yazım tarzlarında en iyi tarihçi olduğu konusunda büyük tartışmalar bulacaksınız; bu da her birinin tarihinin gerçek değeri açısından pek bir şey ifade etmez; Okuyucuya şunu bildirmek çok daha önemli olurdu ki, Herodot'un tarihi, Thucydides'inkinden çok daha önce başladığı ve çok daha geniş bir alanı kapsadığı için çok daha kapsamlıdır; aynı şekilde, Thucydides'in kendi zamanına ait olan ve kendi gözlemlerine dayanan büyük bölümü de çok daha kesindir.

(7) Kurtarıcımızın zamanından önce ve o dönemde Yahudilerin, özellikle rahiplerin soylarını sürekli olarak dikkatlice koruma konusundaki bu doğruluğu için bkz. Josephus'un Hayatı, bölüm 1. Bu doğruluk, Titus'un Kudüs'ü yıkmasıyla ya da her iki durumda da Adrian'ın Kudüs'ü yıkmasıyla sona ermiş gibi görünüyor.

(8) Eski Ahit'in bu yirmi iki kutsal kitabı hangileriydi? Eski Ahit Denemesinin Ekine bakın, s. 25-29, yani

Machine Translated by Google

Şarkılar Şarkısı hariç hepsini kanonik olarak adlandırıyoruz; ancak yine de şu ek istisnayla: apokrif Esdras kitabı, kanonik Ezra kitabımız yerine bu sayıya dahil edilsin; Ezra kitabı, diğerinin daha sonraki bir özetinden başka bir şey gibi görünmüyor; Şarkılar Şarkısı ve Ezra kitaplarının Josephus tarafından hiç görüldüğüne dair bir işaret yok.

(9) Burada, İbrahim'in Harş'tan çıkışından yaklaşık otuz yedi yıl önce Fenikeli çobanların Mısır'dan kovulduğu dönemde, Manetho'ya göre Kudüs şehrinin ilk inşasına dair bir anlatım bulunmaktadır.

(10) Yaratılış 46:32, 34; 47:3, 4.

(11) Yaratılış ve Yusuf kitaplarının kopyalarımızda, bu Yusuf Mısır kralının yanındayken kendisini asla "esir" olarak adlandırmaz, ancak On İki Ata'nın Vasiyetnamesinde, Yusuf'un altında, 1, 11, 13-16. bölümlerde kendisini birçok kez "hizmetçi", "köle" veya "esir" olarak adlandırır.

(12) Josephus'un yanlış anladığı Manetho'nun bu Mısır kronolojisi ve onun ve ondan sonra gelenlerin yanlış bir şekilde Mısır'daki İsrailoğulları olduğunu varsaydığı bu Fenikeli çobanlar hakkında, Eski Ahit Üzerine Deneme, Ek, s. 182-188'e bakınız. Ve burada, Josephus'un bize Yunanlıların veya Argivlerin bu Danaus'u Argos'un "en eski" veya "en eski" kralı olarak gördüklerini söylediğinde, en dar anlamıyla, onun kadar eski bir kralları olmadığı anlamına gelmediğini belirtmek gerekir; çünkü ondan önce dokuz krala sahip oldukları ve bunların başında İnachus'un bulunduğu kesindir.
Bkz. Orijinal Kayıtlar, Bölüm II, s. 983; Josephus'un bunu çok iyi bilmesi mümkündü; ancak onlar tarafından çok eski olarak kabul ediliyordu ve "Danai" adını ilk olarak bu çok eski kral Danaus'tan aldıklarını biliyorlardı. Bu üstünlük derecesi her zaman istisnasız "en eski" anlamına gelmez, bazen de diğer kelimelerin benzer üstünlük derecelerinde olduğu gibi sadece "çok eski" olarak yorumlanmalıdır.

(13) Otantik Kayıtlar, Bölüm II. s. 983, Josephus'un çok iyi bilmesi mümkündü; fakat onun onlar tarafından çok eski olarak kabul edildiğini ve her şeyden önce bu çok eski kral Danaus'tan "Danai" olarak adlandırıldıklarını bildiklerini. Bu üstünlük derecesi her zaman istisnasız "en eski" anlamına gelmez, bazen "çok" olarak da çevrilebilir.

Machine Translated by Google

"Antik" kelimesi yalnızca bu kelime için geçerlidir, tıpkı diğer kelimelerin benzer üstünlük derecelerinde olduğu gibi.

(14) Josephus'taki bu sayı, Nebukadnezar'ın tapınağı saltanatının on sekizinci yılında yıktığı yönündedir; bu, kronolojinin inceliğinde bir hatadır; çünkü on dokuzuncu yılda yıkılmıştır. Darius'un ikinci tapınağın tamamlandığı yılın gerçek sayısı, ister mevcut kopyalarımızdaki ikinci yıl, ister Syncellus'un kopyasındaki altıncı yıl, ister Eusebius'un kopyasındaki onuncu yıl olsun, çok belirsizdir; bu nedenle, Josephus'un başka bir yerdeki kendi anlatımını, Antiq. ;B. XI. ch. 3. sect. 4'ü takip etmek en iyisidir; bu anlatım, Eski Ahit kopyasına göre, Cyrus'un ikinci yılından sonra bu çalışmanın Darius'un ikinci yılına kadar kesintiye uğradığını ve yedi yıl içinde Darius'un dokuzuncu yılında tamamlandığını göstermektedir.

(15) Bu, bilginler arasında iyi bilinen bir şeydir ki, Pisagor'un gerçek yazılarının elimizde olduğundan emin değiliz; en iyi kalıntıları olan Altın Dizeler'in, Josephus'un burada onun hakkında iddia ettiğiyle uyumlu olarak, genellikle kendisi tarafından değil, sadece bazı bilginleri tarafından yazıldığı varsayılmaktadır.

(16) Kserks döneminde yaşamış putperest şair Cherilus'un bu dizelerinin, küçük bir gölün yakınında bulunan Pisidya'daki Solymi halkına mı, yoksa büyük ve geniş Asfaltitis gölünün yakınındaki Solymi veya Kudüs dağlarında yaşayan, yabancı bir halk olan ve Fenike dilini konuşan Yahudilere mi ait olduğu konusunda bilginler arasında fikir birliği yoktur. Ancak Josephus'un burada ve Eusebius'un (Prep. IX. 9. s. 412) bunları Yahudi olarak kabul ettiği kesindir; ve itiraf etmeliyim ki ben de aynı görüşe çok meyilliyim. Diğer Solymi halkı yabancı bir halk değil, Kserks'in ordusunun diğer kısımları gibi putperestti; ve bunların Fenike dilini konuşması, Yahudilerin kesinlikle konuştuğu gibi, neredeyse imkansızdır; ayrıca bunun için başka hiçbir yerde en ufak bir kanıt da yoktur. Solvmi dağlarına bitişik göl de, Yahudilerin Asphaltitis gölüyle kıyaslandığında ne büyük ne de genişti; üstelik bunlar Yahudiler kadar kalabalık bir halk da değildi ve Xerxes'in ordusuna Yahudiler kadar yakıştırılması da olası değildi; Xerxes her zaman Yahudilere çok lütufkâr davranmıştı.

Cherilus'un geri kalan açıklamasına gelince, "başlarının isli olduğu; başlarında yuvarlak tırtıklar olduğu; başlarının ve yüzlerinin dumanda sertleşmiş iğrenç at başlarına benzediği" gibi garip detaylar da yer alıyor.

Machine Translated by Google

Bu karakterler muhtemelen Pisidiyalı Solymi'lere, Yahudiye'deki Yahudilere uyduklarından daha iyi uymuyordu. Ve gerçekten de, burada bu insanlara verilen bu sitem dolu dil, bana göre onların Homeros'ta övülen Pisidiyalı Solymi'ler değil, zavallı, aşağılık Yahudiler olduğunun güçlü bir göstergesidir; ayrıca ne Cherilus'un ne de Hecateus'un veya Josephus ve Eusebius tarafından alıntılanan diğer pagan yazarların Yahudi tarihinde hiçbir hata yapmadığını da beklememeliyiz. Eğer onların tanıklıklarını o milletin daha otantik kayıtlarıyla karşılaştırarak, çoğunlukla aynı şeyi doğruladıklarını görürsek, ki neredeyse her zaman görürüz, tatmin olmalıyız ve Yahudi işlerinin tüm koşulları hakkında kesin bir bilgiye sahip olduklarını beklememeliyiz; ki bu, neredeyse her zaman imkansızdı. Bkz. bölüm 23.

(17) Burada baş rahip olarak adlandırılan bu Hezekiya, Josephus'un kataloğunda adı geçmiyor; Başpiskopos Usher'in tahmin ettiği gibi, o zamanki gerçek baş rahip daha ziyade Onias'tı. Bununla birlikte, Josephus, aynı anda birçok baş rahip yaşadığı için, baş rahipler kelimesini çoğul olarak sıklıkla kullanır. Antiq. B. XX. bölüm 8. kısım 8'deki nota bakınız.

(18) Bu yüzden metni Havercamp ile okudum, yer zor olsa da.

(19) Her biri 100 Mısır arşın karelik bir alanı kapsayan (yaklaşık olarak bir İngiliz dönümünün dörtte üçü ve Yahudi tapınağının avlusunun alanının tam iki katı) 3.000.000 aroura veya Mısır dönümü sayısı, Yahudiye ülkesinde bulunan toplam aroura sayısının yaklaşık üçte birini oluşturacaktır; bu sayı, 160 mil uzunluğunda ve 70 mil genişliğinde olduğunu varsayarsak, Yahudiye ülkesinin tamamındaki aroura sayısının yaklaşık üçte birini oluşturacaktır; bu tahmin, belki de Hecateus'ta olduğu gibi, verimli kısımları için gerçeğe çok uzak değildir. Şu anda Kudüs şehrinin çevresi için verilen elli furlong da gerçeğe çok uzak değildir; Josephus'un kendisi de Savaş Üzerine, BV bölüm 4, kısım 3'te şehrin surlarının banliyöleri ve bahçeleri hariç otuz üç furlong olduğunu söyler; hatta BV bölüm 4'te şöyle der: 12. bölüm 2'de, bahçeler ve banliyöler yıkıldıktan sonra, Titus'un surlarının küçük bir mesafede otuz dokuz furlongdan az olmadığı belirtiliyor. Belki de Hecateus zamanında sürekli sakinleri bu 120.000'den çok daha fazla değildi, çünkü üç büyük festivalde gelen çok daha büyük sayılar için her zaman yer bırakılması gerekiyordu; muhtemel olanlardan bahsetmiyorum bile.

Machine Translated by Google

Hecateus ve Josephus dönemleri arasında, en az üç yüz yıl süren bir artış yaşanmıştır. Ancak bu önlemlerin bazılarına dair daha otantik bir anlatım için Yahudi Tapınaklarının Tanımı adlı eserime bakabilirsiniz. Bununla birlikte, Cherilus veya Hecateus gibi putperestlerin veya Josephus ve Eusebius tarafından alıntılanan diğerlerinin, Yahudi tarihinde birçok hata yapmaktan kaçınmalarını bekleyemeyiz; yine de genel olarak aynı tarihi güçlü bir şekilde doğrularlar ve Kutsal Yazılarda ve Josephus'ta onlar hakkında sahip olduğumuz daha otantik anlatımlara son derece değerli tanıklıklar sunarlar.

(20) Bu, Yahudilerin Şabat gününe riayet etmelerinin görkemli bir kanıtıdır. Bkz. Antik Çağ, B. XVI. bölüm 2. kısım 4 ve 6. bölüm 2; Hayat, kısım 54; ve Savaş, B. IV. bölüm 9. kısım 12.

(21) Onların kanunu değil, liderlerinin batıl inançlı yorumu
Bu durum ne Makabiler ne de kutsal Kurtarıcımız tarafından asla onaylanmamıştır.

(22) Bu ve kitabın geri kalan bölümlerini ve bir sonraki kitabın bazı kısımlarını okurken, genellikle soğukkanlı ve dürüst yazarımız Josephus'un, Manethe'nin ve Yahudilerin diğer acımasız düşmanlarının küstah iftiralarından çok fazla rahatsız olduğunu ve bu nedenle normalden daha büyük bir öfke ve tutkuya kapıldığını ve sonuç olarak her zamanki adalet ve tarafsızlığıyla mantığı dinlemediğini kolayca fark edebilirsiniz; bazen sadık bir tarihçinin özlülüğünden ve samimiyetinden uzaklaşıp, bir avukat ve tartışmacının uzun uzadıya anlatımına ve renklerine bürünüyor gibi görünüyor: buna göre, itiraf ediyorum ki, Yahudilere yöneltilen ve burada çürütmeye ve ifşa etmeye çalıştığı suçlamaların tamamen temelsiz ve mantıksız olduğuna tamamen inanmama rağmen, bu bölümleri diğer yazılarından daha az zevkle okuyorum.

(23) Bu, Manetho'nun, Osarsif'in veya Musa'nın yasalarının Mısırlıların geleneklerine uygun olarak değil, onlara karşıt olarak yapıldığına dair çok değerli bir tanıklığıdır. Antiq. B. III. bölüm 8. kısım 9'daki nota bakınız.

(24) Sanırım ironi olsun diye.

(25) Burada Josephus'un Yusuf ile Musa arasında yaklaşık kırk iki ya da kırk üç yıllık bir nesil saydığını görüyoruz; bu, eğer

Machine Translated by Google

Daha önceki çocuklar arasındaki süre, o yaşlardaki insan ömrünün süresiyle oldukça uyumludur. Bkz. Antheat. Rec. Bölüm II. sayfalar 966, 1019, 1020.

(26) Hierosyla'nın anlamı İbranice'de değil, Yunanca'da budur.

Machine Translated by Google

Kitap II

1. Önceki kitapta, en saygıdeğer Epafroditus, antik çağımızı gösterdim ve söylediklerimin doğruluğunu Fenikelilerin, Kaldelilerin ve Mısırlıların yazılarından teyit ettim. Ayrıca, buna şahit olarak birçok Yunan yazarını da ortaya koydum. Manetho ve Cheremon'u ve düşmanlarımızdan bazılarını da çürüttüm. Şimdi (1) bu nedenle, bize karşı bir şeyler yazmış olan diğer yazarları çürütmeye başlayacağım; ancak itiraf etmeliyim ki, dilbilimci Apion (2) hakkında , onu çürütme zahmetine girip girmemem gerektiği konusunda bir şüphem vardı ; Yazılarının bir kısmı, diğerlerinin bize yönelttiği suçlamaların neredeyse aynısını içeriyor; eklediği bazı şeyler çok soğuk ve aşağılayıcı; söylediklerinin büyük bir kısmı ise çok iftira niteliğinde ve açıkça söylemek gerekirse, çok cahil bir insan olduğunu gösteriyor; ortaya koydukları ise çok kötü ahlaklı ve hayatı boyunca bir şarlatandan farksız birinin işi gibi görünüyor. Yine de, bu tür söylemlere, özenle yazılmış olanlardan daha çok kanan ve başkalarını kötülemekten zevk alan, övülmelerine tahammül edemeyen çok sayıda aptal insan olduğu için, bize karşı böyle bir suçlama yazmış olan bu adamı, sanki bizi açık mahkemede hesap vermeye zorlayacakmış gibi, sorgulamadan bırakmamayı gerekli gördüm. Ayrıca şunu da gözlemledim ki, birçok insan, bir başkasını ilk önce kınayan kişinin, kendisinin de işlediği kötülükler yüzünden aşağılanmasına çok sevinir.

Ancak bu adamın söylemlerini incelemek ve ne demek istediğini açıkça anlamak çok kolay değil; yine de yalanlarındaki büyük karışıklık ve düzensizlik içinde, ilk olarak daha önce incelediğimiz ve atalarımızın Mısır'dan çıkışıyla ilgili şeylere benzeyen şeyler ortaya koyuyor; ikinci olarak İskenderiye'de yaşayan Yahudileri suçluyor; üçüncü olarak da bu şeylere, tapınakta kullanılan kutsal arınma ritüelleriyle ilgili suçlamaları karıştırıyor.

2. Şimdi, atalarımızın öyle olmadığını zaten fazlasıyla kanıtladığımı düşünmeden edemiyorum, ancak

Machine Translated by Google

Aslında Mısırlı değillerdi ve oradan ne bedensel hastalıklar ne de bu türden başka felaketler yüzünden kovulmadılar; yine de Apion'un bu konuda eklediklerine kısaca değineceğim; çünkü Mısır işleriyle ilgili üçüncü kitabında şöyle diyor: "Eski Mısırlılardan Musa'nın Heliopolis'li olduğunu ve atalarının geleneklerini takip etmek zorunda olduğunu düşündüğünü ve dualarını açık havada, şehir surlarına doğru ettiğini duydum; ancak dualarını Heliopolis'in konumuna uygun olarak güneşin doğuşuna doğru yönlendirdiğini; ayrıca güneş saati yerine sütunlar diktiğini (3) ve bunların altında bir tekneninki gibi bir oyuk bulunduğunu ve tepelerinden düşen gölgenin o oyuğa düştüğünü, böylece güneşin kendisinin diğer tarafta döndüğü gibi aynı şekilde döndüğünü duydum." Bu, bu dilbilimci tarafından bize verilen harika anlatıdır. Fakat bunun yanlış olduğu o kadar açıktır ki, bunu kanıtlamak için fazla söze gerek yoktur; Musa'nın eserlerinden de bellidir; çünkü Tanrı için ilk çadırı kurduğunda, kendisi ne böyle bir temsilin yapılmasını emretmiş ne de kendisinden sonra gelenlerin böyle bir şey yapmasını buyurmuştur. Dahası, ileriki bir çağda Süleyman Kudüs'te tapınağını inşa ettiğinde, Apion'un burada uydurduğu gibi gereksiz süslemelerden kaçınmıştır. Ayrıca, "eski insanlardan Musa'nın Hellopolis'li olduğunu duyduğunu" söylüyor. Elbette bu, kendisi genç bir adam olduğu için, yaşça büyük olan ve onunla tanışan ve konuşanlara inandığı içindir. Şimdi, bu dilbilimci, ne kadar yakın bir zamanda yaşamış olursa olsun, şair Homeros'un ülkesinin hangisi olduğunu kesin olarak söyleyemezdi, tıpkı nispeten kısa bir süre önce yaşamış olan Pisagor'un ülkesinin hangisi olduğunu söyleyemediği gibi; Oysa o, kendilerinden çok uzun yıllar önce yaşamış olan Musa'nın yaşını, eski adamlarının anlatımına dayanarak bu kadar kolayca belirleyebiliyor; bu da ne kadar kötü bir yalancı olduğunu gösteriyor. Ama cüzzamlıları, körleri ve topalları Mısır'dan çıkardığı zamanın kronolojik olarak belirlenmesine gelince, bu en isabetli dilbilimcimizin kendisinden önce yazanlarla ne kadar iyi uyuştuğuna bakın! Manetho, Yahudilerin Mısır'dan Tethmosis'in hükümdarlığı döneminde, Danaus'un Argos'a kaçmasından üç yüz doksan üç yıl önce ayrıldığını söylüyor; Lysimaehus, bunun Kral Bocchoris döneminde, yani bin yedi yüz yıl önce olduğunu söylüyor; Molo ve diğer bazıları bunu kendi istedikleri gibi belirlemişlerdir: ama bu Apion'umuz, onlardan önce inanılmaya layık olduğu için, bunun yedinci olimpiyatta ve olimpiyatın ilk yılında olduğunu kesin olarak belirlemiştir; tam da aynı yılda...

Machine Translated by Google

Kartaca'nın Fenikeliler tarafından inşa edildiğini söylüyor. Kartaca'nın inşasını eklemesinin nedeni, kendi düşüncesine göre, kronolojik açıdan bu kadar açık bir özellik sunarak iddiasını güçlendirmekti. Ancak bu özelliğin iddiasını çürüttüğünün farkında değildi; çünkü Fenikelilerin kolonilerinin Kartaca'ya ilk geliş zamanına ilişkin kayıtlarına inanacak olursak, kralları Hirom'un Kartaca'nın inşasından yüz elli yıldan fazla önce yaşadığını belirtiyorlar; ki ben de daha önce bu Fenike kayıtlarından Hirom hakkında tanıklıklar sunmuştum; ayrıca bu Hirom'un, Süleyman Kudüs tapınağını inşa ederken onun dostu olduğunu ve tapınağın inşasında ona büyük yardımda bulunduğunu da belirtiyorlar; Süleyman'ın kendisi ise Yahudilerin Mısır'dan çıkışından altı yüz on iki yıl sonra bu tapınağı inşa etmişti. Mısır'dan kovulanların sayısına gelince, Lysimaehus ile aynı sayıyı elde etmeyi başarmış ve yüz on bin kişi olduklarını söylüyor.

Daha sonra Şabat adının verilmesi için harika ve akla yatkın bir sebep öne sürüyor; şöyle diyor: "Yahudiler altı günlük bir yolculuktan sonra kasıklarında çıban çıktı; ve bu yüzden yedinci gün, şimdi Yahudiye olarak adlandırılan ülkeye güvenli bir şekilde ulaşmış gibi dinlendiler; daha sonra Mısırlıların dilini korudular ve o güne Şabat adını verdiler, çünkü kasıklarındaki çıban hastalığına Mısırlılar 'Şabbatosis' adını vermişti." Ve şimdi bir insan bu adamın bu önemsizliğine gülmez miydi, ya da daha doğrusu böyle yazmadaki küstahlığına kızmaz mıydı? Görünüşe göre, bu yüz on bin adamın hepsinde bu çıbanların olduğunu varsaymalıyız. Ama kesin olan şu ki, eğer bu adamlar Apion'un dediği gibi kör ve topal olsalardı ve her türlü hastalığa yakalanmış olsalardı, tek bir günlük yolculuk bile yapamazlardı; Fakat eğer hepsi geniş bir çölü geçebilmiş ve üstelik kendilerine karşı çıkanlarla savaşarak onları yenmiş olsalardı, altıncı günün sonunda hepsinin kasıklarında çıban olmazdı; çünkü böyle bir hastalık yolculuk edenlerde doğal olarak ve zorunlu olarak ortaya çıkmaz; yine de, bir kampta on binlerce insan bir arada olduğunda, sürekli olarak belirli bir mesafeyi [bir günde] yürürler. Böyle bir şeyin tesadüfen olması da hiç olası değildir; bunu varsaymak son derece saçma olurdu. Bununla birlikte, hayranlık uyandıran yazarımız Apion daha önce bize "altı günde Yahudiye'ye vardılar" ve yine "Musa, Mısır ile Arabistan arasında bulunan Sina Dağı'na çıktı ve orada kırk gün gizlendi ve oradan indiğinde Yahudilere kanunlar verdi" diye anlatmıştı. Ama o zaman,

Machine Translated by Google

Su bulunmayan bir çölde kırk gün kalmaları ve aynı zamanda altı gün içinde o çöl ile Yahudiye arasındaki tüm ülkeyi geçmeleri nasıl mümkün oldu? Ve Şabat kelimesinin bu gramer çevirisine gelince, bu ya onun büyük bir küstahlığının ya da büyük bir cehaletinin örneğidir; çünkü Sabbo ve Şabat kelimeleri birbirinden çok farklıdır; Yahudi dilinde Şabat kelimesi her türlü işten dinlenmeyi ifade eder; ancak onun iddia ettiği gibi Sabbo kelimesi Mısırlılar arasında kasıktaki bir şişliği ifade eder.

3. Bu, Mısırlı Apion'un Yahudilerin Mısır'dan ayrılışı hakkında bize verdiği yeni bir anlatıdır ve kendi uydurmasından başka bir şey değildir. Ama atalarımız hakkında söylediği yalanlara neden şaşıralım ki, Mısır kökenli olduklarını iddia ederken kendisi hakkında da yalan söylüyor? Çünkü Mısır'daki Vaha'da doğmuş olmasına rağmen, bir insanın deyimiyle tüm Mısırlıların en üst adamı olduğunu iddia ediyor; yine de gerçek ülkesini ve atalarını inkar ediyor ve İskenderiye'de doğduğunu yanlış bir şekilde iddia ederek ailesinin (4) sahtekarlığını inkar edemiyor; çünkü nefret ettiği ve kınamaya çalıştığı Mısırlıları ne kadar haklı olarak adlandırdığını görüyorsunuz; eğer Mısırlıları büyük bir kınama adı olarak görmeseydi, kendisi de Mısırlı adından kaçınmazdı; çünkü kendi ülkeleriyle övünenlerin, bu sayede elde ettikleri unvanla kendilerini değerli gördüklerini ve haksız yere bu unvana sahip çıkanları kınadıklarını biliyoruz. Mısırlıların bizim akrabamız oldukları iddiasına gelince, bunu şu sebeplerden biriyle yapıyorlar; yani ya kendilerini bundan üstün görüyorlar ve bizimle bu ilişkiyi kurduklarını iddia ediyorlar; ya da bizi kendi rezilliklerine ortak etmek istiyorlar. Ama bu güzel Apion, bize karşı bu aşağılayıcı ifadeyi [aslen Mısırlı olduğumuz] İskenderiyelilere, kendisiyle aynı yurttaş olma ayrıcalığını verdikleri için bir ödül olarak kullanmak üzere ortaya atıyor gibi görünüyor: Ayrıca İskenderiyelilerin kendi yurttaşları olan Yahudilere karşı duydukları kötü niyetin farkında ve bu yüzden diğer tüm Mısırlıları da kapsayacak şekilde onları da suçlamayı düşünüyor; her iki durumda da küstah bir yalancıdan farksız.

4. Şimdi de Apion'un İskenderiyeli Yahudilere yönelttiği o ağır ve kötü suçların neler olduğuna bakalım. "Onlar (diyor ki) Suriye'den geldiler ve fırtınalı denizin yakınlarında yerleştiler ve..."

Machine Translated by Google

"Dalgaların çarptığı mahalle." Şimdi, eğer yerleşim yeri kınanacak bir şey içeriyorsa, bu adam kendi gerçek ülkesini [Mısır] değil, kendi ülkesiymiş gibi gösterdiği İskenderiye'yi kınıyor; çünkü herkes bu konuda hemfikir ki, şehrin denize yakın kısmı yerleşim için en iyi kısımdır. Şimdi, Yahudiler şehrin o kısmını zorla ele geçirip bugüne kadar hiçbir suçlama olmadan ellerinde tuttuysalar, bu onların cesaretinin bir işaretidir; ancak gerçekte, onlara o yeri yerleşim yeri olarak veren bizzat İskender'in kendisiydi ve orada Makedonlarla eşit ayrıcalıklar elde ettiler. Apion'un, yerleşim yerleri Nekropolis'te olsaydı ve kraliyet sarayının yanına sabitlenmemiş olsaydı [olduğu gibi] ne diyeceğini de hayal edemiyorum; ve uluslarına bugüne kadar Makedon adı verilmemiş olsaydı [olduğu gibi]. Bu adam şimdi Kral İskender'in veya Lagus oğlu Ptolemy'nin mektuplarını okusaydı veya yazılarıyla karşılaşsaydı... Kralların ardı ardına gelen dönemlerine veya İskenderiye'de hâlâ ayakta duran ve büyük [Julius] Sezar'ın Yahudilere bahşettiği ayrıcalıkları içeren o sütuna bakın; bu adam, diyorum, bu kayıtları biliyor olsaydı ve yine de bunlara aykırı şeyler yazma cüretini gösterseydi, kötü bir adam olduğunu göstermiş olurdu; ama bu kayıtlardan hiçbir şey bilmiyorsa, çok cahil bir adam olduğunu göstermiş olurdu: hatta Yahudilerin nasıl İskenderiyeli olarak adlandırılabileceğine şaşırması da onun cehaletinin bir başka örneğidir; çünkü koloni olarak adlandırılan her şey, aslen birbirlerinden ne kadar uzak olurlarsa olsunlar, isimlerini onları yeni yerleşim yerlerine getirenlerden alırlar. Ve Antakya'da yaşayan biz Yahudiler, o şehrin kurucusu Seleukos'un onlara ait ayrıcalıkları vermesi nedeniyle Antakyalı olarak adlandırıldığımıza göre, başkalarından bahsetmenin ne gereği var? Aynı şekilde, Efes'te ve İyonya'nın diğer şehirlerinde yaşayan Yahudiler de, aslen orada doğanlarla aynı adı taşırlar. Orada, ardı ardına gelen prenslerin izniyle; hatta Romalıların iyiliği ve insanlığı o kadar büyüktü ki, neredeyse herkese aynı Romalı adını alma izni verdiler; sadece belirli kişileri değil, bütün ve büyük ulusları da kastediyorum; çünkü eskiden İberi, Tirren ve Sabini olarak adlandırılanlar şimdi Romani olarak adlandırılıyor. Ve eğer Apion İskenderiye vatandaşı olma ayrıcalığını elde etmenin bu yolunu reddederse, bundan sonra kendisini İskenderiyeli olarak adlandırmaktan kaçınsın; aksi takdirde, Mısır'ın tam kalbinde doğmuş biri, bizi mahrum bırakmak istediği bu ayrıcalığı kabul etme yolu bir kez ortadan kaldırılırsa nasıl İskenderiyeli olabilir?

Machine Translated by Google

Şimdi yeryüzünün efendileri olan bu Romalılar, Mısırlılara herhangi bir şehrin ayrıcalıklarından yararlanmayı yasaklamışlardır; oysa bu güzel adam, kendisinin kullanması yasaklanmış bir ayrıcalıktan yararlanmaya istekli olmasına rağmen, iftiralarla bu ayrıcalığı haklı olarak alanları mahrum etmeye çalışmaktadır; çünkü İskender, bu şehrin inşasına çok emek vermiş olmasına rağmen, milletimizden bazılarını İskenderiye'ye yerleştirmedi; aksine, dikkatli bir deneme sonucunda hepsinin erdemli ve kendisine sadık insanlar olduğunu gördüğü için halkımıza bir ödül olarak verdi; zira Hekateus'un bizim hakkımızda söylediği gibi, "İskender milletimize o kadar büyük bir saygı gösterdi ki, Yahudilerin kendisine gösterdiği adalet ve sadakat nedeniyle, Samarya ülkesini vergi ödemeden ellerinde tutmalarına izin verdi. İskenderiye'de yaşayan Yahudiler konusunda Lagus oğlu Ptolemy de aynı düşüncedeydi." Çünkü Mısır kalelerini onların ellerine emanet etti, onları sadakatle ve cesurca koruyacaklarına inanıyordu; ve Siren'in ve Libya'nın diğer şehirlerinin yönetimini kendi eline geçirmek istediğinde, buralara yerleşmeleri için bir grup Yahudi gönderdi. Halefi Filadelphus olarak adlandırılan Ptolemy için ise, sadece onun döneminde esir olan milletimizin tüm üyelerini özgür bırakmakla kalmadı, aynı zamanda sık sık fidye parası da verdi; ve en büyük işi ise, kanunlarımızı öğrenme ve kutsal kitaplarımızı elde etme konusunda büyük bir arzu duymasıydı; buna göre, kanunlarımızı kendisine yorumlayabilecek kişilerin kendisine gönderilmesini istedi; ve bunların iyi bir şekilde derlenmesi için bu görevi sıradan kişilere değil, Demetrius Phalereus, Andreas ve Aristeas'a verdi; ilki, çağının en bilgili kişisi olan Demetrius, diğerleri ise onun maiyetinin korumasıyla görevlendirilmiş kişilerdi; Bu meseleyle ilgilenmeliydi: Eğer kanunlarımızı ve ulusumuzun felsefesini kullanan insanları küçümsemiş olsaydı ya da onlara büyük bir hayranlık duymamış olsaydı, kesinlikle kanunlarımızı ve felsefemizi öğrenmeye bu kadar istekli olmazdı.

5. Şimdi bu Apion, ataları olduğunu iddia ettiği Makedonya krallarının neredeyse hiçbirini tanımıyordu; oysa bu krallar bize karşı çok iyi niyetliydiler. Çünkü Suriye'nin tamamını zorla ele geçiren Ptolemilerden üçüncüsü, Euergetes, zaferi için Mısır tanrılarına şükran kurbanları sunmadı, Kudüs'e geldi ve kendi kanunlarımıza göre birçok kurban sundu.

Machine Translated by Google

Tanrı'ya şükretti ve böyle bir zafere uygun hediyeler sundu: Ptolemy Philometer ve karısı Kleopatra'ya gelince, Apion'un alay ettiği isimlere sahip Onias ve Dositheus adlı iki Yahudi, ordularının generalleri iken, tüm krallıklarını Yahudilere teslim ettiler. Ama elbette, onları kınamak yerine, yaptıklarına hayran kalmalı ve vatandaşı olduğunu iddia ettiği İskenderiye'yi kurtardıkları için onlara teşekkür etmeliydi; çünkü bu İskenderiyeliler Kraliçe Kleopatra ile savaş halindeyken ve tamamen mahvolma tehlikesiyle karşı karşıyayken, bu Yahudiler onları bir anlaşmaya varmaya ikna ettiler ve onları iç savaşın sefaletinden kurtardılar. "Ama sonra (diyor Apion) Onias, Roma elçisi Thorruns'un orada bulunduğu sırada şehre küçük bir ordu getirdi." Evet, bunu yapmaya cesaret ediyorum ve bunu yaparken haklı ve çok doğru davrandı; Çünkü Physco lakaplı Ptolemy, kardeşi Philometer'in ölümünden sonra Sirene'den gelmiş ve Kleopatra'yı ve oğullarını krallıklarından kovmak, böylece onu haksız yere ele geçirmek istemişti. (5) İşte bu yüzden Onias, Kleopatra'nın hatırı için ona karşı savaş açmıştı; kraliyet ailesinin sıkıntıları sırasında ona duyduğu güveni terk etmeyecekti. Buna göre, Tanrı onun doğru davranışına dikkat çekici bir şahitlik etti; çünkü Physco Ptolemy (6) Onias'ın ordusuna karşı savaşmaya cüret ettiğinde ve şehirdeki [İskenderiye] tüm Yahudileri çocukları ve eşleriyle birlikte yakalayıp, çıplak ve zincirlenmiş halde fillerine teslim ettiğinde, ezilip yok edilmeleri için ve bu amaçla filleri sarhoş ettiğinde, olay hazırlıklarının aksine gelişti; Çünkü bu filler, kendilerine maruz kalan Yahudileri bırakıp Physco'nun dostlarına şiddetle saldırdılar ve birçoğunu öldürdüler; hatta bundan sonra Ptolemy, o adamlara zarar vermesini engelleyen korkunç bir hayalet gördü; çok sevdiği cariyesi (bazıları ona İthaka, bazıları İrene der), ona böyle büyük bir kötülük yapmaması için yalvarıyordu. Böylece Ptolemy onun isteğini yerine getirdi ve ya zaten yapmış olduğu ya da yapmaya hazırlandığı şeyden pişman oldu; bu nedenle İskenderiye Yahudilerinin bu günü haklı olarak kutlamaları iyi bilinmektedir, çünkü o gün Tanrı'dan böyle açık bir kurtuluş bahşedilmişti. Ancak, insanların sıradan iftiracısı Apion, Yahudileri Physco'ya karşı bu savaşı yaptıkları için suçlama cüretini gösteriyor, oysa aynı şey için onları övmesi gerekirdi. Bu adam ayrıca İskenderiye'nin son kraliçesi Kleopatra'dan da bahsediyor ve bize nankörlük ettiği için bizi eleştiriyor; oysa o

Machine Translated by Google

Kendisini her türlü adaletsizliğe ve kötü uygulamaya bulaştıran, hem kendisine aşık olan en yakın akrabalarına ve kocalarına, hem de genel olarak tüm Romalılara ve kendisine iyilik yapan imparatorlara karşı böyle davranan, ayrıca kız kardeşi Arsinoe'yi kendisine hiçbir zarar vermediği halde bir tapınakta öldürten, üstelik erkek kardeşini gizli bir ihanetle öldürten, ülkesinin tanrılarını ve atalarının mezarlarını yok eden, krallığını ilk Sezar'dan almışken onun oğluna isyan etme cüretini gösteren (7) ve halefine karşı isyan eden, hatta aşk oyunlarıyla Antony'yi yoldan çıkaran, onu ülkesine düşman eden, dostlarına ihanet eden ve [onun aracılığıyla] bazılarının kraliyet otoritesini gasp eden ve diğerlerini de kendi deliliğinde kötü davranmaya zorlayan kadını kınamalıydı. Ama bu konuda daha fazla ne demem gerekiyor ki, kocası ve ortak çocuklarının babası olan Antonius'u deniz savaşında terk edip, ordusuyla birlikte hükümetini bırakmaya ve kendisini [Mısır'a] takip etmeye zorladı? Dahası, Sezar İskenderiye'yi ele geçirdiğinde, Yahudileri kendi eliyle bile olsa öldürebilirse işlerini kurtarabileceğine dair bir umudu olduğunu ilan ederek, öyle bir zulüm noktasına ulaştı ki; işte bu kadar barbarlık ve hainlik derecesine varmıştı. Ve Apion'un dediği gibi, bu kraliçe kıtlık zamanında aramızda buğday dağıtmadıysa, biz hiçbir şeyle övünemeyiz mi sanıyorsunuz?

Ancak sonunda hak ettiği cezayı buldu. Biz Yahudiler ise, büyük Sezar'a Mısırlılara karşı ona ne tür yardımlar sağladığımızı ve ne tür sadakat gösterdiğimizi; ayrıca senatoya ve kararlarına, Augustus Sezar'ın mektuplarına başvuruyoruz; bunlar sayesinde Romalılara karşı erdemlerimiz haklı çıkarılıyor. Apion bu mektuplara bakmalı ve özellikle İskender ve tüm Ptolemiler döneminde bizim adımıza verilen tanıklıkları, senatonun ve en büyük Roma imparatorlarının kararlarını incelemeliydi. Ve eğer Germanicus İskenderiye'nin tüm sakinlerine buğday dağıtımı yapamadıysa, bu sadece o zamanın ne kadar verimsiz bir dönem olduğunu ve ne kadar büyük bir buğday kıtlığı olduğunu gösterir, Yahudilerin suçlanmasına hiçbir şekilde katkıda bulunmaz; çünkü tüm imparatorların İskenderiye Yahudileri hakkında ne düşündükleri iyi bilinmektedir, zira bu buğday dağıtımı Yahudiler için de, İskenderiye'nin diğer sakinleri için olduğu gibi, ihmal edilmemiştir. Ama yine de kralların daha önce kendilerine emanet ettiği şeyleri, yani... koruma arzusundaydılar.

Machine Translated by Google

Nehrin gözetimi onlardaydı; krallar da onları her durumda nehrin tamamının gözetimine layık görmemişlerdi.

6. Fakat bunun yanı sıra Apion bize şöyle itiraz ediyor: "Yahudiler (diyor ki) İskenderiye vatandaşıysalar, neden İskenderiyelilerle aynı tanrılara tapmıyorlar?" Buna cevabım şu: Siz de Mısırlı olduğunuz halde, neden birbirinizle savaşıyor ve dininiz yüzünden amansız savaşlar yapıyorsunuz? Bu şekilde hepinize Mısırlı, hatta genel olarak insan diyemeyiz, çünkü tüm insanların doğası aynı gibi görünse de, insan doğasına tamamen zıt bir doğaya sahip hayvanları büyük bir özenle yetiştiriyorsunuz. Şimdi, siz Mısırlılar arasında bu kadar görüş ayrılığı varsa, başka bir ülkeden İskenderiye'ye gelen ve daha önce kendi özgün yasalarına sahip olanların bu yasalara uymaya devam etmelerine neden şaşırıyorsunuz? Ama yine de bizi isyan çıkarmakla suçluyor; bu suçlama haklıysa, neden hepimize yöneltilmiyor, çünkü hepimizin aynı fikirde olduğu biliniyor? Dahası, bu tür konuları araştıranlar, isyanın faillerinin Apion gibi İskenderiye vatandaşları olduğunu kısa sürede keşfedeceklerdir; çünkü Yunanlılar ve Makedonlar bu şehri kötü bir şekilde yönetirken bize karşı hiçbir isyan çıkmadı ve eski bayramlarımızı kutlamamıza izin verildi; ancak Mısırlıların sayısı önemli ölçüde artınca, zamanlar karışık hale geldi ve bu isyanlar daha da arttı, halkımız ise bozulmadan kaldı. Bu nedenle, bu sorunların failleri, Makedonların azmine ve Yunanlıların basiretine sahip olmayan, Mısırlıların kötü alışkanlıklarının hepsini sergileyen ve bize karşı eski nefretlerini sürdüren Mısırlılardı; çünkü burada bize bu kadar küstahça atfedilen şey, kendi aralarındaki farklılıklardan kaynaklanmaktadır; Birçoğu uygun zamanlarda vatandaşlık ayrıcalıklarını elde edememişken, bu ayrıcalığa sahip olduğu bilinen herkesi yabancı olarak nitelendiriyorlar: Çünkü kralların hiçbirinin daha önce Mısırlılara bu vatandaşlık ayrıcalıklarını bahşettiği görünmüyor, imparatorların da daha yakın zamanlarda bunu yapmadığı gibi; bizi bu şehre ilk getiren İskender iken, krallar oradaki ayrıcalıklarımızı artırdılar ve Romalılar bunları her zaman dokunulmaz kılmayı uygun gördüler. Dahası, Apion, imparatorlarımız için heykeller dikmediğimiz için bize leke sürecektir; sanki bu imparatorlar bunu daha önce bilmiyorlarmış veya buna ihtiyaç duymuyorlarmış gibi.

Machine Translated by Google

Apion onların savunucusu olarak; oysa Romalıların yüce gönüllülüğüne ve alçakgönüllülüğüne hayran kalmalıydı, çünkü onlar kendilerine bağlı olanları ülkelerinin yasalarını çiğnemeye zorlamazlar, aksine kendilerine saygı gösterilmesi gereken onurları, dindarlığa ve kendi yasalarına uygun bir şekilde kabul etmeye isteklidirler; çünkü şiddet yoluyla zorla kendilerine onur bahşedildiğinde insanlara teşekkür etmezler. Buna göre, Yunanlılar ve diğer bazı milletler put yapmayı doğru bir şey olarak görüyorlarsa, hatta ebeveynlerinin, eşlerinin ve çocuklarının resimlerini yaptıklarında sevinçten coşuyorlarsa; hatta bazıları kendileriyle hiçbir akrabalık bağı olmayan kişilerin resimlerini bile yapıyorlarsa; hatta bazıları sevdikleri hizmetkarların resimlerini yapıyorlarsa; o halde bu gibi kişilerin prenslerine ve efendilerine aynı saygıyı göstermeye istekli olmalarına şaşmamak gerekir. Fakat yasa koyucumuz, put yapmayı yasaklamıştır; bunu, Roma otoritesine saygı gösterilmemesi gerektiği yönünde önceden bir kınama olarak değil, ne Tanrı ne de insan için gerekli veya yararlı olmayan bir şeyi hor görerek yapmıştır; ve daha sonra kanıtlayacağımız gibi, bu putları hayvan yaratılışının herhangi bir parçası için, hele ki hayvan yaratılışının bir parçası olmayan Tanrı'nın kendisi için yapmayı yasaklamıştır. Yine de yasa koyucumuz, Tanrı'ya gösterdiğimiz saygıdan daha düşük ve farklı türden olmak şartıyla, değerli insanlara saygı göstermemizi hiçbir yerde yasaklamamıştır; bu saygıyla imparatorlarımıza ve Roma halkına olan saygımızı gönüllü olarak gösteririz; ayrıca onlar için sürekli kurbanlar sunarız; ve bunları sadece Yahudilerin ortak giderlerinden her gün sunmakla kalmayız, aynı şekilde kendi çocuklarımız için bile ortak giderlerimizden başka hiçbir kurban sunmasak da, bunu imparatorlara ve yalnızca onlara özel bir saygı olarak yaparız, başka hiç kimseye aynı şeyi yapmayız. Apion'un İskenderiye Yahudileriyle ilgili söylediklerine genel olarak verilecek cevap bu kadar olsun.

7. Ancak, bu adama bu tür malzemeleri sağlayan diğer yazarlara hayran kalmadan edemiyorum; Possidonius ve Apollonius [oğlu] Molo'yu kastediyorum (8) , başkalarının taptığı tanrılara tapmadığımız için bizi suçlarken, bizim hakkımızda yalanlar söyleyip tapınağımız hakkında saçma ve kınayıcı hikayeler uydurduklarında kendilerini dinsizlikten suçlu görmüyorlar; oysa özgür insanların herhangi bir vesileyle yalan uydurması son derece utanç verici bir şeydir ve tapınağımız hakkında yalan uydurmak çok daha utanç vericidir, ki bu tapınak çok önemliydi

Machine Translated by Google

Bütün dünyada ünlüydü ve bizim tarafımızdan çok kutsal olarak korundu; çünkü Apion, "Yahudilerin kutsal yerlerine bir eşek başı koyduklarını" iddia etme cüretini gösteriyor; ve bunun Antiyohos Epifanes tapınağımızı yağmaladığında ve orada altından yapılmış ve çok değerli bir eşek başı bulduğunda keşfedildiğini iddia ediyor. Buna ilk cevabım şu olacak: Eğer aramızda böyle bir şey olsaydı, bir Mısırlı bunu asla ağzımıza atmamalıydı, çünkü eşek - (9) ve keçiler ve aralarında tanrı olan diğer benzer yaratıklardan daha aşağılık bir hayvan değildir.

Ama bu cevabın yanı sıra, şunu da söyleyeyim: Apion'un bunun apaçık bir yalan olduğunu ve olayın kendisiyle tamamen inanılmaz olarak çürütüldüğünü anlamaması nasıl oluyor? Çünkü biz Yahudiler her zaman aynı kanunlarla yönetiliriz ve bunlara sürekli bağlı kalırız; ve şehrimize, diğerlerine olduğu gibi birçok felaket gelmiş olsa da, Theos [Epifanes], Büyük Pompey, Licinius Crassus ve son olarak Titus Caesar bizi savaşta yenmiş ve tapınağımızı ele geçirmiş olsalar da, hiçbiri orada böyle bir şey, hatta en katı dindarlığa uygun olmayan bir şey bulmamıştır; ancak bulduklarını diğer uluslara açıklama özgürlüğümüz yoktur. Antiochus [Epifanes] hariç, tapınağımızda yaptığı o tahribat için haklı bir sebebi yoktu; sadece paraya ihtiyacı olduğunda oraya geldi, düşmanımız olduğunu ilan etmeden, biz onun ortakları ve dostlarıyken bize saldırdı; Orada gülünç bir şey de bulmadı. Bu, birçok değerli yazar tarafından doğrulanmıştır; Megalopolisli Polybius, Kapadokyalı Strabo, Şamlı Nicolaus, Timagenes, kronotoger Castor ve Apollodorus; (10) hepsi de Antiyohos'un para sıkıntısı yüzünden Yahudilerle olan ittifakını bozduğunu ve tapınakları altın ve gümüşle dolu iken yağmaladığını söyler. Apion'un bu gerçekleri dikkate alması gerekirdi, aksi takdirde ya eşek yüreğine ya da köpek küstahlığına sahip olurdu; böyle bir köpekten kastım, taptıkları köpektir; çünkü bize anlattığı yalanlar için başka bir dış nedeni yoktu. Biz Yahudilere gelince, Mısırlıların timsahlara ve yılanlara atfettiği gibi, eşeklere hiçbir onur veya güç atfetmeyiz; onlar, eşekler tarafından yakalanan veya yılanlar tarafından ısırılan kişileri mutlu kişiler ve Tanrı'ya layık kişiler olarak görürler. Eşekler, diğer bilge insanlar için olduğu gibi bizim için de aynıdır; yani üzerlerine yüklediğimiz yükleri taşıyan yaratıklardır; fakat eğer harman yerlerimize gelip tahıllarımızı yerlerse veya onlardan istediğimiz şeyi yapmazlarsa, onları çokça kırbaçlarız, çünkü onların görevi bizim tarım işlerimizde bize hizmet etmektir. Ancak

Machine Translated by Google

Bizim Apion'umuz ya bu tür yanıltıcı söylemleri oluşturmada tamamen beceriksizdi, ya da (biraz daha iyi bir şekilde) başladığında, üstlendiği işte sebat edemedi, çünkü bize yönelttiği bu suçlamalarda hiçbir başarı elde edemedi.

8. Bizi kınamak için bir başka Yunan efsanesi daha ekliyor. Buna karşılık, Tanrı'ya ibadet hakkında konuşmaya cüret edenlerin şu apaçık gerçeği bilmemeleri yeterli olurdu: Tapınaklardan geçmek, rahipleri hakkında kötü iftiralar uydurmaktan daha az bir kirlilik derecesidir. Şimdi, onun gibiler, bizim ve tapınağımız hakkında doğru ve adil olanı yazmaktan çok, kutsal değerlere saygısızlık eden bir kralı haklı çıkarmaya daha heveslidirler; çünkü Antiyohos'u memnun etmek ve para sıkıntısı çektiğinde milletimize karşı işlediği hainliği ve kutsal değerlere saygısızlığı gizlemek istediklerinde, bizi küçük düşürmeye ve hatta gelecekle ilgili yalanlar söylemeye çalışırlar. Apion bu vesileyle başkalarının peygamberi olur ve şöyle der: "Antiyokhos tapınağımızda bir yatak ve üzerinde yatan bir adam buldu; önünde deniz balıklarından ve kara kuşlarından oluşan, çeşitli lezzetlerle dolu küçük bir masa vardı; bu adam önüne konulan bu lezzetlere hayran kaldı; kral içeri girer girmez ona tapındı, sanki kendisine her türlü yardımı sağlayacağını umuyordu; dizlerinin üzerine çöktü, sağ elini uzattı ve serbest bırakılmasını yalvardı; kral ona oturmasını, kim olduğunu, neden orada yaşadığını ve önüne konulan çeşitli yiyeceklerin anlamını anlatmasını söylediğinde, adam acıklı bir şikayette bulundu ve iç çekerek, gözlerinde yaşlarla, içinde bulunduğu sıkıntıyı anlattı; bir Yunan olduğunu ve geçimini sağlamak için bu eyaleti gezerken yabancılar tarafından aniden yakalandığını söyledi ve Bu tapınağa getirilip oraya kapatıldığını ve kimse tarafından görülmediğini, ancak önüne konulan bu garip yiyeceklerle beslendiğini; ve gerçekten de ilk başta bu beklenmedik avantajların ona büyük bir sevinç kaynağı gibi göründüğünü; bir süre sonra bunların ne anlama geldiği konusunda şüphe duymaya ve sonunda şaşkınlığa düştüğünü; sonunda yanına gelen hizmetkarlara sorduğunu ve onlardan bunun, kendisine söylememeleri gereken bir Yahudi kanununu yerine getirmek için yapıldığını; ve bunu her yıl belirli bir zamanda yaptıklarını; her yıl bir Yunan yabancısını yakalayıp bu şekilde beslediklerini ve sonra onu belirli bir ormana götürüp öldürdüklerini;

Machine Translated by Google

Onu kurban edecekler, alışılagelmiş törenleriyle kurban sunacaklar, bağırsaklarını tadacaklar ve bir Yunanlıyı kurban ederken yemin edecekler ki, Yunanlılarla her zaman düşman kalacaklar; Apion ayrıca, "Adam öldürülmesine sadece birkaç gün kaldığını söyledi ve Yunan tanrılarına duyduğu saygıdan dolayı Antiyohos'tan, Yahudilerin kanı için kurduğu tuzakları bozmasını ve onu içine düştüğü sefaletten kurtarmasını rica etti." diye ekliyor. Şimdi bu, zulüm ve küstahlıktan başka bir şey içermeyen son derece trajik bir öyküdür; yine de, onu savunmak için yazanların varsaymaya hazır oldukları gibi, Antiyohos'un kutsal değerlere saygısızlık girişimini mazur göstermez; çünkü tapınağa geldiğinde böyle bir şeyle karşılaşacağını önceden tahmin edemezdi, ancak bunu beklenmedik bir şekilde bulmuş olmalıydı. Bu nedenle, hâlâ dinsiz, yasadışı zevklere düşkün ve eylemlerinde Tanrı'yı hiç önemsemeyen bir kişiydi.

Fakat [Apion'a gelince], yazılarının incelenmesiyle kolayca anlaşılabileceği gibi, yalan söyleme konusundaki aşırı sevgisinin kendisine dikte ettiği her şeyi yapmıştır; zira yasalarımızdaki farklılığın sadece Yunanlılarla ilgili olmadığı, esas olarak Mısırlılara ve diğer bazı uluslara da zıt olduğu bilinmektedir; zira her ülkeden insanların zaman zaman gelip aramızda ikamet etmesi tesadüf değilken, nasıl oluyor da sadece Yunanlılara karşı yemin edip komplo kuruyoruz ve bunu da onların kanını dökerek yapıyoruz? Ya da Apion'un iddia ettiği gibi, tüm Yahudilerin bu kurban törenlerine katılması ve bir adamın bağırsaklarının binlerce insanın tadına bakması nasıl mümkün olabilir? Ya da kral, kim olduğu ve adı ne olursa olsun (Apion'un kitabında yazılı olmayan), bu adamı neden büyük bir ihtişamla kendi ülkesine geri götürmedi? Böylece kendisi de dindar bir kişi ve Yunanlıların büyük bir hayranı olarak kabul edilebilirdi ve Yahudilerin ona duyduğu nefrete karşı tüm insanlardan büyük bir yardım alabilirdi. Ama bu konuyu bırakıyorum; çünkü aptalları çürütmenin doğru yolu, sadece kelimeler kullanmak değil, onlara karşı olan şeylere başvurmaktır. Şimdi, tapınağımızın yapısını, ne tür bir yapı olduğunu gören herkes, onun saflığının asla nasıl kirletilmeyeceğini çok iyi bilir; çünkü etrafı manastırlarla çevrili dört ayrı avlusu (11) vardı ve bunların her birinin kanunumuz gereği diğerlerinden kendine özgü bir ayrım derecesi vardı. İlk avluya herkes, hatta yabancılar bile girebilirdi ve adet dönemlerinde kadınlar dışında kimse yasaklanmamıştı.

Machine Translated by Google

Oradan geçmek için; tüm Yahudiler, eşleriyle birlikte, her türlü kirlilikten arındıktan sonra ikinci avluya girdiler; Yahudi erkekler, temizlenip arındıktan sonra üçüncü avluya girdiler; rahipler, rahiplik giysilerini giyerek dördüncü avluya girdiler; ancak en kutsal yere, yalnızca baş rahipler, kendilerine özgü giysilerini giyerek girdiler.

Şimdi bu dini görevler konusunda o kadar büyük bir ihtiyat gösteriliyor ki, rahiplerin tapınağa sadece belirli saatlerde girmeleri için görevlendiriliyorlar; çünkü sabahleyin, iç tapınağın açılışında, görev yapacak olanlar kurbanları kabul ediyorlar, aynı işlemi öğlen de yapıyorlar ve kapılar kapanana kadar bu böyle devam ediyor. Son olarak, kutsal eve herhangi bir kap sokmak bile caiz değildir; orada, kanunda yazılı olan tütsü sunağı, sunum ekmeği masası, tütsülük ve şamdan dışında hiçbir şey yoktur; çünkü orada başka hiçbir şey yoktur, hakkında konuşulmaması gereken hiçbir gizem yoktur; ve orada hiçbir ziyafet yoktur. Çünkü şimdi söylediklerim alenen bilinmektedir ve tüm halkın tanıklığıyla desteklenmektedir ve uygulamaları çok açıktır; çünkü dört rahip sınıfı olmasına ve her birinde beş binden fazla adam bulunmasına rağmen, yalnızca belirli günlerde görev yaparlar; ve bu günler bittiğinde, diğer rahipler kurbanlarını yerine getirir ve öğle vakti bir araya gelerek tapınağın anahtarlarını ve kaplarını, tapınağa yiyecek veya içecekle ilgili hiçbir şey sokulmadan, sırayla alırlar; Hayır, kurbanlar için hazırlananlar dışında, sunakta bu tür şeyleri sunmamıza izin verilmez.

9. Öyleyse Apion hakkında ne diyebiliriz ki, bu konularla ilgili hiçbir şeyi incelememiş olmasına rağmen, bunlar hakkında inanılmaz sözler sarf etmiştir? Fakat bir dilbilimcinin gerçek tarihi yazamaması büyük bir utançtır.
Eğer tapınağımızın saflığını biliyorsa, bunu hiç dikkate almamıştır; bunun yerine bir Yunanlının yakalanması, tarifsiz yemekler ve en lezzetli yemeklerin hazırlanması hakkında bir hikaye uyduruyor ve Yahudiler arasında en soylu kişilerin bile rahipler dışında giremediği bir yere yabancıların girebileceğini iddia ediyor. Bu nedenle, bu, meselelerin gerçeğini araştırmayacak olanları aldatmak için uydurulmuş, son derece dinsizlik ve kasıtlı bir yalandır; oysa yukarıda anlatılanlar gibi tarifsiz kötülükler, bize karşı yükseltilen bu tür iftiralar yüzünden meydana gelmiştir.

Machine Translated by Google

10. Hayır, bu mucizevi veya dindarlık gösterisi bizi daha da alaya alıyor ve önceki masalına şu uydurma gerçekleri ekliyor; Çünkü o, bu adamın şöyle anlattığını söylüyor: "Yahudiler bir zamanlar İdumelilerle uzun bir savaş halindeyken, İdumeli şehirlerinden birinden, orada Apollon'a tapan bir adam çıktı. Adının Zabidus olduğu söylenen bu adam Yahudilere geldi ve Dora tanrısı Apollon'u ellerine teslim edeceğine ve eğer hepsi onunla birlikte gelir ve tüm Yahudi topluluğunu da yanlarında getirirlerse tapınağımıza geleceğine söz verdi; Zabidus kendine tahtadan bir alet yaptı, onu etrafına sardı ve içine üç sıra lamba yerleştirdi ve öyle bir şekilde yürüdü ki, uzaktan bakanlara yeryüzünde yürüyen bir yıldız gibi göründü; Yahudiler bu şaşırtıcı görünüm karşısında çok korktular ve uzaktan sessizce durdular; ve Zabidus, onlar sessizce dururken, kutsal eve girdi ve o altın eşek başını aldı, (çünkü o kadar alaycı bir şekilde anlatıyor ki) (yazdı,) ve sonra büyük bir aceleyle Dora'ya geri döndü." Ve öyle diyorsunuz efendim! Cevap olarak şunu söyleyebilirim: Apion eşeği, yani kendini yüklüyor ve üzerine bir sürü saçmalık ve yalan yüklüyor; çünkü var olmayan yerlerden bahsediyor ve bahsettiği şehirleri bilmediği için yerlerini değiştiriyor; çünkü İdumea ülkemizle sınır komşusudur ve Gazze'ye yakındır, Gazze'de Dora diye bir şehir yoktur; evet, Fenike'de, Karmel Dağı yakınlarında Dora adında bir şehir vardır, ama İdumea'dan dört günlük yolculuk mesafesindedir.

(12) Şimdi, bu adam neden bizi diğer milletlerle ortak tanrılarımız olmadığı için suçluyor? Atalarımız Apollo'yu kendilerine getirmek için bu kadar kolayca ikna edilmiş ve onu yeryüzünde yürürken ve yıldızlarla birlikte gördüklerini sanmışlarsa, bu adam kesinlikle bu kadar çok festivali olan ve lambalar yakanların, bu durumda, bir şamdan bile görmemiş olmaları gerekir! Ama yine de Zabidus'un on binlerce insanın yaşadığı ülkeyi dolaşırken kimsenin onu karşılamadığı anlaşılıyor. Ayrıca, savaş zamanında bile Kudüs surlarının muhafızlardan yoksun olduğunu gördüğü anlaşılıyor. Geri kalanını atlıyorum. Kutsal evin kapıları yetmiş (13) arşın yüksekliğinde ve yirmi arşın genişliğindeydi; hepsi altınla kaplıydı ve neredeyse tamamen altındandı ve her gün onları kapatmak için yirmi (14) adamdan azı gerekmiyordu ; Onları açık bırakmak da asla caiz değildi, ancak bizim bu lamba taşıyıcımız onları kolayca açtı ya da açtığını sandı, çünkü elinde eşeğin kafasını tuttuğunu düşünüyordu.

Dolayısıyla, onu bize tekrar geri mi verdi, yoksa Apion mu aldı, ve

Machine Translated by Google

Antiyohos'un onu bulabilmesi ve Apion'un ikinci bir masalına konu olabilmesi için onu tekrar tapınağa getirip getirmediği belirsizdir.

11. Apion ayrıca, bizim bir yeminimizden bahsederken de yalan bir hikaye anlatıyor; sanki biz "göklerin, yerin ve denizin Yaratıcısı olan Tanrı adına, hiçbir yabancıya, özellikle de Yunanlılara iyi niyet beslemeyeceğimize yemin ettik" diyor. Oysa bu yalancı doğrudan "hiçbir yabancıya, özellikle de Mısırlılara iyi niyet beslemeyeceğimizi" söylemeliydi. Çünkü o zaman yemin hakkındaki hikayesi, atalarımızın akrabaları Mısırlılar tarafından, işledikleri herhangi bir kötülük yüzünden değil, içinde bulundukları felaketler yüzünden kovulmuş olmaları durumunda, diğer uydurmalarıyla da örtüşürdü; zira Yunanlılara gelince, kurumlarımız bakımından onlardan farklı olmaktan ziyade, yer bakımından onlardan daha uzaktaydık; öyle ki onlarla hiçbir düşmanlığımız veya kıskançlığımız yoktu. Tam tersine, birçoğu bizim kanunlarımıza geçti ve bazıları da bunlara uymaya devam etti; ancak bazıları da devam edecek cesarete sahip olmadığından tekrar onlardan uzaklaştı; ayrıca hiç kimse bizim tarafımızdan edilen bu yemini duymadı: Görünüşe göre bunu duyan tek kişi Apion'du, çünkü gerçekten de bu yemini ilk hazırlayan oydu.

12. Ancak Apion, söyleyeceklerim konusunda gösterdiği büyük basiret nedeniyle takdir edilmeyi hak ediyor: "Aramızda açık bir işaret var ki, ne adil yasalarımız var ne de Tanrı'ya gerektiği gibi ibadet ediyoruz, çünkü yönetici değiliz, aksine bazen bir millete, bazen de başka bir millete boyun eğiyoruz; ve şehrimiz çeşitli felaketlere maruz kalmıştır, oysa onların şehri [İskenderiye] eskiden beri imparatorluk şehriydi ve Romalılara boyun eğmezdi." Ama şimdi bu adam bu övünmeyi bırakmalı, çünkü kendisi hariç herkes Apion'un söylediklerini kendi aleyhine söylediğini düşünecektir; çünkü çok az millet uzun nesiller boyunca prensliğin içinde kalma şansına sahip olmuştur, ancak insan işlerindeki değişimler onları yine de başkalarının boyun eğmesine sokmuştur; ve çoğu millet sık sık başkaları tarafından boyun eğdirilmiş ve boyun eğdirilmiştir. Şimdi gelelim Mısırlılara; belki de Asya ve Avrupa'yı boyunduruk altına alan o hükümdarların hiçbirine hizmet etmemiş olma gibi olağanüstü bir ayrıcalığa sahip tek millet onlar. Ve bunun sebebi de, iddia ettikleri gibi, tanrıların ülkelerine kaçıp vahşi hayvan şekline dönüşerek kendilerini kurtarmaları! Oysa bunlar...

Machine Translated by Google

Mısırlılar (15), geçmiş çağların hiçbirinde bir gün bile özgürlüğe kavuşmamış, hatta kendi efendilerinden bile özgür olmamış gibi görünen halktır. Çünkü Perslerin onlara nasıl davrandığını, hem de bir kez değil, birçok kez şehirlerini yerle bir ettiklerini, tapınaklarını yıktıklarını ve tanrı saydıkları hayvanların boğazlarını kestiklerini anlatarak onları kınamayacağım; çünkü Atinalıların veya Lakedemonluların talihsizliklerine aldırış etmeyen Apion'un soytarıca cehaletini taklit etmek mantıklı değildir; Lakedemonlular herkes tarafından Yunanlıların en cesurları, Atinalılar ise en dindarları olarak anılırdı. Dindarlığıyla ünlü krallardan, özellikle de adı Cresus olan kraldan ve hayatında karşılaştığı felaketlerden bahsetmiyorum; Atina kalesinden, Efes tapınağından, Delfi tapınağından ve yakılıp yıkılan on binlerce diğer yapıdan bahsetmiyorum; kimse mağdurları değil, bu işin faillerini suçladı. Ama şimdi, kendi halkı Mısırlıların çektiği acıları hâlâ unutan, milletimizin suçlayıcısı Apion ile karşılaştık; onu kör eden ise bir zamanlar Mısır'ın ünlü kralı olan Sesostris'tir. Şimdi, birçok milleti fethetmiş olsalar da, krallarımız Davut ve Süleyman'la övünmeyeceğiz; bu yüzden onları kendi hallerine bırakacağız. Ancak Apion, herkesin bildiği bir şeyi bilmiyor: Mısırlılar, Asya'nın efendileri oldukları dönemde Perslere ve daha sonra Makedonlara hizmet ettiler ve kölelerden farksızdılar, oysa biz eskiden özgürlüğün tadını çıkarıyorduk; Hayır, dahası, Pompeius Magnus'a kadar neredeyse yüz yirmi yıl boyunca çevremizdeki şehirlerin egemenliğine sahiptik.

Ve her yerdeki tüm krallar Romalılar tarafından fethedildiğinde, atalarımız, onlara olan sadakatleri nedeniyle, onların müttefikleri ve dostları olarak saygı görmeye devam eden tek halktı.(16)

13. "Fakat," diyor Apion, "biz Yahudiler arasında olağanüstü insanlar, sanatın mucitleri ya da bilgelikte öne çıkan kimse olmadı." Sonra Sokrates'i, Zenon'u, Cleanthes'i ve benzerlerinden bazılarını sıralıyor; ve sonunda, söylediklerinin en şaşırtıcı olanı da bu, kendisini de onlara ekliyor ve İskenderiye'nin kendisi gibi bir vatandaşa sahip olduğu için mutlu olduğunu söylüyor; çünkü başkalarına kötü bir şarlatan, yozlaşmış bir hayat süren ve kötü sözler söyleyen biri gibi görünse de, kendi erdemlerine tanıklık etmek için en uygun kişi oydu;

Machine Translated by Google

İskenderiye'nin, onun gibi bir vatandaşa değer vermesi haklı bir acıma sebebi olabilir. Ancak kendi adamlarımıza gelince, bizim de diğerleri kadar övgüyü hak edenlerimiz oldu ve antik eserlerimizi inceleyenler onlardan habersiz olamazlar.

14. Onun kınanmaya değer bulduğu diğer hususlara gelince, belki de en iyisi, özür dilemeden bunları geçiştirmek, böylece hem kendi kendini hem de diğer Mısırlıları suçlayıcı olarak görmesine izin vermektir.
Ancak o, hayvan kurban etmemizi ve domuz eti yememizi suçluyor ve cinsel organlarımızın sünnet edilmesiyle alay ediyor.
Evcil hayvanları kurban olarak kesmemiz, bizim ve diğer tüm insanların ortak bir alışkanlığıdır; ancak Apion, onları kurban etmeyi suç sayarak Mısırlı olduğunu gösteriyor; çünkü eğer Yunanlı veya Makedonyalı olsaydı (kendi iddia ettiği gibi), bundan hiç rahatsızlık duymazdı; çünkü bu insanlar tanrılara koca koca kurbanlar sunmaktan ve bu kurbanları ziyafet için kullanmaktan gurur duyarlar; ve yine de Apion'un korktuğu gibi dünya hayvan kıtlığı çekmez. Oysa tüm insanlar Mısırlıların adetlerini izleseydi, dünya insanlık açısından kesinlikle ıssız kalır, ama tanrı sandıkları ve özenle besledikleri en vahşi hayvanlarla dolup taşardı. Bununla birlikte, eğer biri Apion'a Mısırlıların en bilge ve en dindar olanının kim olduğunu sorsaydı, kesinlikle rahiplerin öyle olduğunu kabul ederdi; Tarih kaynaklarına göre, krallarının emirleriyle başlangıçta iki şey onların sorumluluğuna verilmişti: tanrıların ibadeti ve bilgelik ile felsefenin desteklenmesi. Buna göre, bu rahiplerin hepsi sünnetlidir ve domuz eti yemezler; diğer Mısırlılardan hiçbiri de tanrılara sundukları kurbanları kesmelerine yardım etmez. Bu nedenle Apion, Mısırlılar uğruna bizi kınamak ve sadece kendisinin çokça kötüye kullandığı yaşam tarzını kullananları değil, aynı zamanda başkalarına da sünnet olmayı öğretenleri suçlamak için plan yaptığında, Herodot'un dediği gibi, aklı tamamen kör olmuştu; bu da bana Apion'un kendi ülkesinin yasalarına bu tür kınamalar yöneltmesi nedeniyle haklı olarak cezalandırıldığını düşündürüyor; çünkü kendisi de cinsel organındaki bir ülser nedeniyle zorunluluktan sünnet edilmişti; ve bu sünnetten hiçbir fayda görmeyip cinsel organı iltihaplanınca büyük acılar içinde öldü. İyi huylu insanlar, din konusunda kendi yasalarına titizlikle uymalı ve

Machine Translated by Google

Buna devam edin, ancak hemen diğer ulusların yasalarını kötüye kullanmayın; oysa Apion kendi yasalarını terk etti ve bizimkiler hakkında yalanlar söyledi. Apion'un hayatının sonu böyle oldu ve onun hakkındaki konuşmamızın da sonu bu olacaktır.

15. Fakat şimdi, Apollonius Molo, Lysimachus ve diğer bazı kişiler, kanun koyucumuz Musa ve yasalarımız hakkında, kısmen bilgisizlikten, ama çoğunlukla bize karşı duydukları kötü niyetten kaynaklanan, adil ve doğru olmayan risaleler yazıyorlar; Musa'yı sahtekar ve aldatıcı olarak karalıyorlar ve yasalarımızın bize kötülük öğrettiğini, erdemli hiçbir şey öğretmediğini iddia ediyorlar. Bu nedenle, elimden geldiğince, hükümetimizin tüm anayasası ve onun özel dalları hakkında kısaca konuşmak istiyorum. Çünkü sanırım buradan, bize verilen yasaların, dindarlığın ilerlemesi, birbirimizle karşılıklı iletişim, genel bir insan sevgisi, adalet, azimle çalışmayı sürdürme ve ölümden korkma için en iyi şekilde düzenlendiği açıkça ortaya çıkacaktır.

Ve bu yazımı okuyacak olanlardan, tarafsız bir şekilde okumalarını rica ediyorum; çünkü amacım kendimiz hakkında övgü dolu bir yazı yazmak değil, aksine bunu, hayatımızı sürdürdüğümüz yasalarımızdan yola çıkarak, bize karşı yapılan birçok ve yalan itiraza karşı son derece haklı bir savunma olarak görüyorum. Dahası, bu Apollonius, Apion gibi sürekli suçlamalarda bulunmuyor, sadece ara sıra ve şaka yollu konuşmalar yapıyor; bazen bizi ateist ve insan düşmanı olarak kınıyor, bazen cesaretsizliğimizle yüzümüze vuruyor, bazen de tam tersine, davranışlarımızda aşırı cüretkarlık ve delilik göstermekle suçluyor; hatta tüm barbarların en zayıfı olduğumuzu ve bu yüzden insan yaşamında hiçbir gelişme kaydedemeyen tek halk olduğumuzu söylüyor; Şimdi, yasalarımızın onun söylediklerinin tam tersini emrettiği ve bizlerin de bu yasalara çok dikkatli bir şekilde uyduğumuz ortaya çıktığında, tüm bu iddialarını yeterince çürütmüş olacağımı düşünüyorum. Ve eğer bizimkine aykırı olan diğer milletlerin yasalarından bahsetmek zorunda kalırsam, kendi yasalarıyla karşılaştırıldığında bizim yasalarımızı küçümsemeye çalışanlar haklı olarak kendilerine teşekkür etmelidirler; bundan sonra, okuyucuya sunacağım bir örneğini vereceğim, bizim de böyle yasalarımız olmadığını veya bu yasalara herkesten daha fazla uymaya devam etmediğimizi iddia etmeleri için de yer kalmayacaktır diye düşünüyorum.

Machine Translated by Google

16. Öyleyse, epey geriye giderek, öncelikle şunu belirtmek isterim ki, düzenin ve ortak kanunlar altında yaşamanın hayranı olan ve bunları uygulamaya başlayanlar, hem ölçülülük hem de doğaya uygun erdem açısından diğer insanlardan daha iyi olduklarına dair şu tanıklığa sahip olabilirler: Gerçekten de, onların amacı, koydukları her şeyin çok eski olduğuna inanılmasını sağlamaktı; böylece başkalarını taklit ettikleri düşünülmesin, aksine kendilerinden sonra gelenlere düzenli bir yaşam biçimi sunmuş gibi görünsünler. O zamandan beri, bir yasa koyucunun üstünlüğü, halkın en iyi şekilde yaşamasını sağlamakta, koyduğu kanunları kullanacak olanların bu kanunlar hakkında iyi bir görüşe sahip olmalarını sağlamakta ve halkı bu kanunlarda sebat etmeye ve ne refah ne de sıkıntı zamanlarında değişiklik yapmamaya mecbur etmekte görülür.

Şimdi şunu söylemeye cesaret ediyorum ki, bizim yasa koyucumuz, adını duyduğumuz tüm yasa koyuculardan en eskisidir; çünkü Likurguslar, Solonlar, Zaleucus Locrensis ve Yunanlılar tarafından çok beğenilen tüm o yasa koyucular, bizim yasa koyucumuzla karşılaştırıldığında dünden kalma gibi görünürler; zira eski zamanlarda Yunanlılar arasında bir yasanın adı bile bilinmiyordu. Homeros, bu gözlemin doğruluğuna şahitlik eder; çünkü o zamanlar aralarında böyle bir şey yoktu, halk bilge özdeyişlerle ve krallarının emirleriyle yönetiliyordu. Ayrıca, bu yazılı olmayan gelenekleri uzun süre kullanmaya devam ettiler, ancak bunları çeşitli vesilelerle sürekli değiştiriyorlardı. Fakat bizim yasa koyucumuz, ki o diğerlerinden çok daha yaşlıydı (bunu bize karşı konuşanlar bile her fırsatta itiraf ederler), halka en iyi yönetici ve danışman olarak kendini gösterdi, yasalarına hayatlarının tüm seyrini dahil etti ve onları kabul etmeye ikna etti; öyle ki, yasalarını öğrenenler onlara son derece dikkatli bir şekilde uydular.

17. Ama gelin onun ilk ve en büyük işine bakalım; atalarımız Mısır'ı terk edip kendi ülkelerine dönmeye karar verdiklerinde, Musa halktan binlerce kişiyi alıp onları birçok umutsuz sıkıntıdan kurtardı ve güvenli bir şekilde evlerine getirdi. Ve elbette, düşmanlarını alt etmek ve bu savaşlar sırasında çocuklarını, eşlerini ve ganimetlerini korumak için susuz ve kumla dolu bir ülkeden geçmek gerekiyordu; tüm bunlar için

Machine Translated by Google

O, zaman zaman mükemmel bir ordu generali, son derece basiretli bir danışman ve hepsine en iyi şekilde özen gösteren biri oldu; ayrıca tüm halkın ona güvenmesini sağladı. Ve onları her zaman emrettiği şeylere itaat ettirirken, yetkisini kendi özel çıkarı için hiçbir şekilde kullanmadı; bu, valilerin genellikle kendilerine büyük güçler kazandırdığı, tiranlığa zemin hazırladığı ve halkı çok ahlaksız bir yaşam sürmeye alıştırdığı zamandır; oysa bizim yasa koyucumuz bu kadar büyük bir yetkiye sahipken, tam tersine, dindarlığa önem vermesi ve halka büyük iyi niyetini göstermesi gerektiğini düşündü; ve bu yolla kendisindeki büyük erdem derecesini gösterebileceğini ve onu valileri yapanlara en kalıcı güvenliği sağlayabileceğini düşündü. Bu nedenle, böylesine iyi bir karara vardığında ve böylesine harika işler başardığında, onu ilahi bir vali ve danışman olarak görmemiz için haklı nedenimiz vardı. Ve eylemlerinin ve tasarımlarının Tanrı'nın iradesine uygun olduğuna ilk önce ikna olduktan sonra (17) , her şeyden önce bu düşünceyi kalabalığa aşılamayı görev bildi; çünkü Tanrı'nın hayatlarının denetleyicisi olduğuna bir kez inananlar, kendilerini hiçbir günaha sokmazlar. Ve yasa koyucumuzun karakteri şöyledir: Haksız yere de olsa, onu eleştirenlerin dediği gibi bir sahtekar, bir aldatıcı değildi; aksine, Yunanlılar arasında Minos'un (18) ve ondan sonraki diğer yasa koyucuların da öyle olduğunu övündükleri gibiydi; çünkü bazıları yasalarını Jüpiter'den aldıklarını sanırken, Minos yasalarının vahyinin Apollo'ya ve Delfi'deki kehanetine atfedileceğini söylemişti; gerçekten böyle türetildiklerini mi düşünüyorlardı, yoksa insanları kolayca böyle olduğuna ikna edebileceklerini mi sanıyorlardı. Fakat bu yasaların hangisinin en iyi yasaları koyduğunu ve hangisinin Tanrı'nın bu yasaların yaratıcısı olduğuna inanmak için en büyük nedene sahip olduğunu, bu yasaların kendilerini karşılaştırarak belirlemek kolay olacaktır; çünkü artık o noktaya gelme zamanı geldi.

(19) Şimdi, tüm insanlık arasında var olan özel gelenek ve kanunlarda sayısız farklılık vardır ki, bir insan bunları kısaca şu başlıklar altında özetleyebilir: Bazı yasama organları hükümetlerinin monarşi altında olmasına izin vermiş, diğerleri oligarşi altında, diğerleri ise cumhuriyetçi bir biçimde olmasına izin vermiştir; ancak bizim yasama organımız bu biçimlerin hiçbirini dikkate almamış, hükümetimizi, zorlama bir ifadeyle, Teokrasi olarak adlandırılabilecek bir biçimde düzenlemiştir, (20) yetki ve gücü Tanrı'ya atfederek ve tüm insanları, tüm insanlığın ortaklaşa veya bireysel olarak sahip olduğu tüm iyi şeylerin yaratıcısı olarak O'na saygı duymaya ikna

Machine Translated by Google

Her birini ayrı ayrı ve en büyük zorluklarında ona dua ederek elde ettikleri her şeyi anlattı. Onlara, Tanrı'nın gözleminden kaçmanın, dışsal eylemlerimizin veya içsel düşüncelerimizin hiçbirinde mümkün olmadığını bildirdi. Dahası, Tanrı'yı doğmamış (21) ve sonsuza dek değişmez, güzellik bakımından tüm ölümlü kavramlardan üstün olarak tasvir etti; ve gücüyle bize bilinse de, özü bakımından bize bilinmezdir. Şimdi, Tanrı hakkındaki bu düşüncelerin Yunanlılar arasındaki en bilge kişilerin düşünceleri olduğunu ve onlara nasıl öğretildiğini, Tanrı'nın onlara sunduğu ilkeler üzerine nasıl öğrendiklerini açıklamayacağım. Bununla birlikte, bu düşüncelerin doğru ve Tanrı'nın doğasına ve yüceliğine uygun olduğunu büyük bir güvenle ifade ederler; çünkü Pisagor, Anaksagoras, Platon ve onları takip eden Stoacı filozoflar ve neredeyse geri kalanların hepsi aynı düşüncelere sahipti ve Tanrı'nın doğası hakkında aynı düşüncelere sahiptiler; Ancak bu adamlar bu gerçek düşünceleri birkaç kişiden fazlasına açıklamaya cesaret edemediler, çünkü halkın büyük çoğunluğu önceden başka görüşlerle önyargılıydı. Fakat eylemlerini kanunlarıyla uyumlu hale getiren yasa koyucumuz, sadece çağdaşlarını bu düşüncelerine ikna etmekle kalmadı, aynı zamanda Tanrı'ya olan bu inancı tüm nesillerine öyle sağlam bir şekilde yerleştirdi ki, asla ortadan kaldırılamadı. Bu yasama düzeninin diğer yasama düzenlerinden daha çok herkesin yararına yönelik olmasının nedeni şudur: Musa dini erdemin bir parçası yapmadı, aksine diğer erdemleri dinin parçaları olarak gördü ve emretti; yani adalet, metanet, ölçülülük ve toplum üyelerinin birbirleriyle evrensel bir anlaşması; çünkü tüm eylemlerimiz, çalışmalarımız ve tüm sözlerimiz [Musa'nın düzenlemesinde] Tanrı'ya karşı dindarlığa atıfta bulunur; çünkü bunların hiçbirini askıda veya belirsiz bırakmamıştır. Çünkü her türlü öğrenme ve ahlaki yaşam biçimine ulaşmanın iki yolu vardır; Bunlardan biri sözlü öğretim, diğeri ise pratik alıştırmalardır. Diğer kanun koyucular ise bu iki yolu kendi görüşlerinde ayırmış ve bu öğretim yollarından birini veya her birinin en çok hoşuna gideni seçerek diğerini ihmal etmişlerdir. Böylece Lakedemonlular ve Giritliler sözlü değil, pratik alıştırmalarla öğretmişlerdir; Atinalılar ve neredeyse diğer tüm Yunanlılar ise neyin yapılması veya yapılmaması gerektiği konusunda kanunlar koymuşlar, ancak bunları pratikte uygulamaya önem vermemişlerdir.

18. Ancak bizim yasa koyucumuz bu iki öğretim yöntemini çok dikkatli bir şekilde bir araya getirdi; çünkü bu uygulamalı alıştırmaları kendi haline bırakmadı.

Machine Translated by Google

Sözlü talimat olmadan, kanunun dinlenmesinin uygulama egzersizleri olmadan gerçekleşmesine izin vermedi; aksine, en erken çocukluktan başlayarak ve herkesin beslenme düzenini belirleyerek, en ufak bir öneme sahip hiçbir şeyi kişinin kendi keyfine ve tercihine bırakmadı. Buna göre, hangi yiyeceklerden uzak durmaları ve hangilerini tüketmeleri gerektiği, başkalarıyla ne tür bir iletişim kurmaları gerektiği, işlerinde ne kadar gayret göstermeleri gerektiği ve hangi dinlenme zamanlarının araya girmesi gerektiği konusunda sabit bir kanun kuralı koydu; böylece, bir baba ve bir efendinin himayesi altında yaşar gibi bu kanun altında yaşayarak, ne gönüllü ne de bilgisizlikten kaynaklanan hiçbir günah işlemeyelim; çünkü bilgisizliğin suçunun cezasız kalmasına izin vermedi, aksine kanunun diğer tüm öğretilerden en iyi ve en gerekli olanı olduğunu gösterdi, insanların diğer işlerini bırakıp kanunu dinlemek ve tam olarak öğrenmek için bir araya gelmelerine izin verdi ve bunu bir veya iki kez veya daha sık değil, her hafta yaptılar; Diğer tüm milletvekillerinin ihmal etmiş gibi göründüğü şey.

19. Gerçekten de insanlığın büyük bir kısmı kendi yasalarına göre yaşamaktan o kadar uzaktır ki, onları neredeyse hiç tanımazlar; fakat günah işlediklerinde, başkalarından yasayı çiğnediklerini öğrenirler. Hükümetin en yüksek ve en önemli makamlarında bulunanlar bile bu kanunlara aşina olmadıklarını itiraf ediyor ve kamu yönetiminde kendilerine bu kanunlarda yetkin olduğunu iddia eden kişileri danışman olarak atamak zorunda kalıyorlar; ancak halkımız için, herhangi biri onlardan birine kanunlarımız hakkında soru sorarsa, kendi adını söylemekten daha kolay bir şekilde hepsini anlatacaktır; bunun nedeni, herhangi bir şeyin farkına vardığımız anda onları hemen öğrenmiş olmamız ve adeta ruhlarımıza kazınmış olmalarıdır. Onları ihlal edenler azdır ve herhangi biri suç işlediğinde cezadan kaçmak imkansızdır.

20. Ve işte bu, aramızdaki bu muhteşem fikir birliğini esasen yaratan şeydir; çünkü Tanrı hakkındaki tüm düşüncelerimizdeki bu tam uyum ve yaşam tarzımızda ve davranışlarımızda hiçbir farklılığın olmaması, aramızda insanlık arasında en mükemmel uyumu sağlar; çünkü Yahudilerden başka hiçbir halk, Tanrı hakkında birbirleriyle çelişen her türlü söylemden kaçınmamıştır; oysa bu söylemler diğer milletler arasında sıkça görülür; ve bu doğru değildir

Machine Translated by Google

Bu durum yalnızca sıradan insanlar arasında, herkesin etkilendiği ölçüde geçerlidir; ancak bazı filozoflar bu tür çelişkilere yer verecek kadar küstah davranmış, bazıları ise Tanrı'nın doğasını tamamen ortadan kaldıran, diğerleri ise insanlık üzerindeki takdirini yok sayan sözler kullanmaya kalkışmıştır. Ayrıca, yaşam tarzımızda aramızda herhangi bir farklılık da göremiyoruz; tüm işlerimiz hepimiz için ortaktır. Tanrı hakkında, yasamıza uygun ve her şeyi gördüğünü savunan tek bir söylem biçimimiz vardır; aynı şekilde, yaşam tarzımız hakkında da tek bir konuşma biçimimiz vardır; diğer her şeyin amacı dindarlık olmalıdır; bunu da kadınlarımızdan ve hizmetçilerimizden bile duyabiliriz.

21. Ve gerçekten de, bazı kişilerin bize yönelttiği şu suçlama buradan kaynaklanmaktadır: Yeni işlemlerin veya yeni konuşma biçimlerinin mucitlerini yetiştirmedik; çünkü başkaları atalarından miras kalan hiçbir şeye bağlı kalmamayı güzel bir şey olarak görür ve bu kişilerin bu gelenekleri çiğnemeye kalkışmalarının en büyük bilgelik örneği olduğunu söylerler; oysa biz, aksine, asıl yasalarımıza aykırı hiçbir eyleme veya varsayıma izin vermemeyi tek bilgeliğimiz ve erdemimiz olarak görüyoruz; bu yöntemimiz, yasalarımızın mükemmel bir şekilde oluşturulduğunun adil ve kesin bir işaretidir; çünkü bu şekilde iyi yapılmamış yasalar, deneme sonucunda değiştirilmeye ihtiyaç duydukları sonucuna varılır.

22. Fakat bizler, kanunlarımızın Tanrı'nın iradesine uygun olarak yapıldığına ikna olmuşken, aynı kanunlara uymamak bizim için dinsizlik olurdu; çünkü bu kanunlarda herhangi birinin değiştirmek isteyeceği ne var ki? Daha iyisi ne icat edilebilir? Ya da başkalarının kanunlarından neyi alıp da onu aşabiliriz? Belki bazıları hükümetimizin tüm düzenini değiştirmek ister. Ve Tanrı'yı evrenin yöneticisi olarak kabul etmemizi sağlayan, genel olarak rahiplerin başlıca işlerin yöneticisi olmasına izin veren ve diğer rahipler üzerindeki yönetimi baş rahibin kendisine emanet eden bir anayasadan daha iyi veya daha adil bir anayasa nerede bulabiliriz? Yasama organımız, ilk atamalarında rahipleri zenginlikleri, diğer mallarının bolluğu veya talih armağanları nedeniyle bu makama yükseltmedi; ancak Tanrı ibadetinin başlıca yönetimini, insanları ikna etme yeteneği ve basiret bakımından diğerlerinden üstün olanlara emanet etti.

Machine Translated by Google

Bu adamlara, kanunun ve halkın davranışlarının diğer yönlerinin başlıca sorumluluğu verilmişti; çünkü onlar, herkesin denetleyicisi, şüpheli durumlarda hakim ve cezaya çarptırılanların cezalandırıcısı olarak atanmış rahiplerdi.

23. Öyleyse bundan daha kutsal bir yönetim biçimi ne olabilir? Halkın tamamının dine hazırlandığı, rahiplerden olağanüstü bir özen beklendiği ve tüm yönetim biçiminin sanki dini bir törenmiş gibi düzenlendiği bir yerde, Tanrı'ya bundan daha layık bir ibadet biçimi ne olabilir? Çünkü yabancıların bu tür festivalleri kutlarken birkaç günlüğüne bile yapamadıkları ve bunlara Gizemler ve Kutsal Törenler dedikleri şeyleri biz tüm hayatımız boyunca büyük bir zevkle ve sarsılmaz bir kararlılıkla kutluyoruz. Öyleyse bize emredilen veya yasaklanan şeyler nelerdir? Bunlar basit ve kolayca bilinebilir şeylerdir. İlk emir Tanrı ile ilgilidir ve Tanrı'nın her şeyi içerdiğini, her yönden mükemmel ve mutlu, kendine yeterli ve diğer tüm varlıkları sağlayan bir Varlık olduğunu; her şeyin başlangıcı, ortası ve sonu olduğunu doğrular. O, eserlerinde ve nimetlerinde kendini gösterir ve diğer tüm varlıklardan daha belirgindir; Fakat şekli ve büyüklüğü bakımından son derece belirsizdir. Ne kadar pahalı olursa olsun, tüm malzemeler onun bir görüntüsünü oluşturmaya yetmez ve tüm sanatlar onun hakkında sahip olmamız gereken düşünceyi ifade etmekte yetersiz kalır. Ona benzer bir şeyi ne görebiliriz ne de düşünebiliriz; ona benzer bir şey oluşturmak da dindarlığa yakışmaz.

Biz O'nun eserlerini, ışığı, göğü, yeri, güneşi ve ayı, suları, hayvan nesillerini, meyveleri görüyoruz. Tanrı bunları elleriyle, emekle veya herhangi birinin yardımına ihtiyaç duymadan yarattı; fakat O'nun iradesiyle yaratıldılar ve iyi oldular; hemen yaratıldılar ve iyi oldular.

Bütün insanlar bu Varlığı izlemeli ve erdemli davranışlarla ona ibadet etmelidir; çünkü Tanrı'ya ibadet etmenin bu yolu, diğer tüm yollardan daha kutsaldır.

24. Tek bir Tanrı için tek bir tapınak olmalıdır; çünkü benzerlik, sürekli anlaşmanın temelidir. Bu tapınak tüm insanlar için ortak olmalıdır, çünkü O, tüm insanların ortak Tanrısıdır. Başrahipler sürekli olarak O'na ibadet etmelidir ve bunların başında, doğum bakımından ilk olan kişi, sürekli olarak yönetici olmalıdır. Onun görevi, kendisiyle birlikte olan rahiplerle birlikte Tanrı'ya kurbanlar sunmak ve kanunların yerine getirilmesini sağlamaktır.

Machine Translated by Google

Tanrı, ihtilafları çözmek ve adaletsizlikten suçlu bulunanları cezalandırmak için görevlendirilmiştir; ona boyun eğmeyen ise, sanki Tanrı'ya karşı saygısızlık etmiş gibi aynı cezaya çarptırılacaktır.
Ona kurban sunarken, kendimizi doyurmak veya sarhoş olmak için değil; çünkü bu tür aşırılıklar Tanrı'nın isteğine aykırıdır ve zarara ve lükse vesile olur; aksine kendimizi ayık, düzenli ve diğer meşguliyetlerimize hazır tutarak ve başkalarından daha ölçülü davranarak yaparız. Kurbanlarda (22) görevimiz gereği, öncelikle herkesin ortak iyiliği için, sonra da kendi iyiliğimiz için dua etmeliyiz; çünkü birbirimizle birlikte olmak için yaratıldık ve ortak iyiliği kendi özelinden üstün tutan, Tanrı katında her şeyden daha makbuldür. Dualarımız ve yakarışlarımız Tanrı'ya alçakgönüllülükle yapılmalıdır; O'nun bize iyiliği vermesi için değil (çünkü O bunu zaten kendi isteğiyle vermiş ve herkese açıkça teklif etmiştir), onu hakkıyla alabilmemiz ve aldığımızda koruyabilmemiz için. Şimdi yasa, kurbanlarımızda çeşitli arınma ritüelleri belirlemiştir; bu ritüellerle cenazeden sonra, yatakta başımıza gelenlerden sonra, eşlerimizle birlikte olduktan sonra ve burada saymak çok uzun sürerdi, daha birçok vesileyle temizleniriz. Bu, Tanrı ve O'na ibadet hakkındaki öğretimizdir ve yasa da uygulamamız için aynı şeyi belirlemiştir.

25. Peki, evlilikle ilgili yasalarımız nelerdir? Bu yasa, doğanın belirlediği erkek ve kadın arasındaki birliktelikten başka bir cinsiyet karışımına izin vermez ve bunun yalnızca çocuk sahibi olmak için kullanılmasını emreder. Ancak erkekle erkeğin karışmasını kınar; ve bunu yapanın cezası ölümdür. Ayrıca, evlendiğimizde paya önem vermememizi, kadını zorla almamamızı, onu hileyle ve kurnazlıkla kandırmamamızı emreder; ancak onu, onu elden çıkarmaya yetkili olan ve akrabalığıyla onu vermeye uygun olan kişiden evlilik için istememizi emreder; çünkü Kutsal Kitap şöyle der: "Kadın her şeyde kocasından aşağıdır."
(23) Bu nedenle, ona itaat etsin; onu kötüye kullanması için değil, kocasına karşı görevini kabul etmesi için; çünkü Tanrı kocaya yetki vermiştir. Bu nedenle, bir koca yalnızca evlendiği karısıyla yatmalıdır; başka bir adamın karısıyla ilişki kurmak ise kötü bir şeydir ve buna kalkışan herkesin cezası kaçınılmaz olarak ölümdür: başka bir adama nişanlı bir bakireyi zorla elde eden veya başka bir adamın karısını baştan çıkaran da aynı cezadan kaçınamaz. Ayrıca, kanun şunu emreder:

Machine Translated by Google

Bizlere tüm çocuklarımızı yetiştirmeyi emreder ve kadınların doğurdukları şeyi kürtajla aldırmalarını veya sonradan yok etmelerini yasaklar; ve eğer bir kadın böyle bir şey yapmışsa, canlı bir varlığı yok ederek ve insanlığı azaltarak çocuğunun katili olur; bu nedenle, eğer biri böyle bir zina veya cinayete kalkışırsa, temiz olamaz. Dahası, yasa, karı koca düzenli bir şekilde birlikte yattıktan sonra yıkanmalarını emreder; çünkü bu, hem ruhta hem de bedende, sanki başka bir ülkeye gitmiş gibi bir kirliliğe yol açar; çünkü ruh, bedene bağlı olduğu için sefaletlere maruz kalır ve ölümden başka bir şekilde kurtulamaz; bu nedenle yasa, bu arınmanın tamamen yerine getirilmesini gerektirir.

26. Hayır, aksine, kanun çocuklarımızın doğumlarında şenlikler yapmamıza ve böylece aşırı içki içmeye vesile olmamıza izin vermez; aksine, eğitimimizin en başından itibaren ölçülülüğe yönlendirilmesini emreder. Ayrıca, bu çocukları eğitimle yetiştirmemizi, kanunlar konusunda eğitmemizi ve atalarının davranışlarını tanımalarını emreder ki, onları taklit etsinler ve çocukluklarından itibaren kanunlarla beslensinler, ne kanunları çiğnemesinler ne de kanunlar hakkında bilgisizliklerini bahane etsinler.

27. Kanunumuz ayrıca ölülerin düzgün bir şekilde defnedilmesini de sağlamıştır; ancak cenazeleri için aşırı masraflar ve görkemli anıtlar dikilmesini gerektirmemiştir; bunun yerine en yakın akrabalarının cenaze törenini gerçekleştirmesini emretmiştir; ve birinin gömüldüğü sırada oradan geçen herkesin cenazeye eşlik etmesini ve ağıtlara katılmasını düzenli kılmıştır. Ayrıca, cenaze bittikten sonra evin ve sakinlerinin arındırılmasını emreder; böylece herkes, bir kez cinayet işlemişse bile, temiz olma düşüncesinden uzak durmayı öğrenir.

28. Kanun ayrıca, anne babaya Tanrı'dan sonra en büyük saygının gösterilmesi gerektiğini emreder ve onlardan gördüğü iyiliklerin karşılığını vermeyen, bu tür bir durumda eksik kalan oğulun taşlanarak öldürüleceğini belirtir. Ayrıca, Tanrı tüm varlıkların en büyüğü olduğu için gençlerin her büyüğe gereken saygıyı göstermesi gerektiğini söyler. Dostlarımızdan hiçbir şeyi gizlememize izin vermez, çünkü bu gerçek dostluk değildir.

Machine Translated by Google

Her şeyi kendi sadakatine emanet etmez: Aralarında düşmanlık çıksa bile, sırların ifşa edilmesini de yasaklar. Herhangi bir yargıç rüşvet alırsa, cezası ölümdür: Kendisine dilekçe sunanı görmezden gelen, üstelik onu görevden alabilecekken, suçludur. Bir kimse tarafından bir başkasına emanet edilmeyen şey, geri istenmemelidir.
Kimse başkasının malına dokunmamalıdır. Para veren, borcu için faiz talep etmemelidir. Bunlar ve benzer birçok kural, bizi toplumun bağları içinde bir araya getiren kurallardır.

29. Yasa koyucumuzun yabancılarla olan ilişkilerimizde ne tür bir adalet uygulamamızı istediğini de görmemiz faydalı olacaktır; çünkü bu sayede hem kendi anayasamızı dağıtmamamız hem de bizimle dostluk kurmak isteyenlere karşı kıskanç bir tavır sergilemememiz için elinden gelen en iyi düzenlemeyi yaptığını anlayacağız. Buna göre, yasa koyucumuz, yasalarımıza uymayı düşünen herkesi dostane bir şekilde kabul eder; çünkü gerçek bir birliğin sadece kendi halkımızla sınırlı olmadığını, aynı şekilde bizimle birlikte yaşamak isteyenlere de uzandığını düşünür; ancak tesadüfen aramıza gelenlerin bizimle birlikte yaşamasına izin vermez.

30. Ancak, yasa koyucumuzun önceden bize emrettiği, zorunlu olarak tüm insanlara ortaklaşa yapmamız gereken başka şeyler de vardır; örneğin, ihtiyaç duyanlara ateş, su ve yiyecek sağlamak; onlara yolları göstermek; kimsenin gömülmeden kalmasına izin vermemek. Ayrıca, düşmanımız sayılanlara da ölçülü davranmamızı ister; çünkü ülkelerini ateşe vermemize, meyve veren ağaçları kesmemize izin vermez; hatta savaşta öldürülenlerin ganimetlerini yağmalamamızı yasaklar. Ayrıca esir alınanların zarar görmemesi, özellikle de kadınların kötü muameleye maruz kalmaması için de önlemler almıştır. Gerçekten de bize nezaket ve insanlığı o kadar etkili bir şekilde öğretmiştir ki, vahşi hayvanların bakımını hor görmemiş, sadece düzenli kullanımlarına izin vermiş ve diğer her türlü kullanımı yasaklamıştır; Ve eğer onlardan herhangi biri yalvaran gibi evlerimize gelirse, onları öldürmemiz yasaktır; anneleri yavrularıyla birlikte öldürmemiz de yasaktır; düşman ülkesinde bile, insanlık için çalışan bu canlıları esirgemek ve öldürmemekle yükümlüyüz. Böylece kanun koyucumuz, bize her yönden adil bir davranış biçimini öğretmeyi amaçlamıştır; aynı zamanda da bize bu konuda yol gösteren kanunları kullanarak,

Machine Translated by Google

Bu kanunları çiğneyenlerin, hiçbir mazeret kabul edilmeksizin cezalandırılması emredilmiştir.

31. Bizde suçların büyük çoğunluğu ölüm cezası gerektirir; örneğin, zina eden, bakire bir kıza zorla tecavüz eden, bir erkekle sodomiye teşebbüs eden veya başkasının teşebbüsüne boyun eğen herkes için ölüm cezası vardır. Köleler için de aynı şekilde, asla kaçınılamayacak bir kanun vardır. Dahası, ölçülerde veya ağırlıklarda hile yapan, hileli bir pazarlık ve satış yapan, başkasına ait olanı çalan ve asla emanet etmediği şeyi alan herkes için cezalar belirlenmiştir; diğer milletlerde görülen türden değil, daha ağır cezalar. Anne babaya karşı haksız davranış girişimleri veya Tanrı'ya karşı saygısızlık suçları ise, fiilen gerçekleşmemiş olsalar bile, suçlular derhal yok edilir.

Ancak, kanunlara tam olarak uyanların ödülü gümüş veya altın değildir; zeytin dallarından yapılmış bir çelenk veya kısa ömür de değildir, böyle bir övgü işareti de değildir; fakat her iyi insanın kendi vicdanı kendisine şahitlik eder ve yasa koyucumuzun peygamberlik ruhu ve Tanrı'nın böyle birine sağladığı sağlam güvence sayesinde, Tanrı'nın bu kanunlara uyanlara, uğruna ölmeye bile razı olsalar bile, yeniden var olacaklarına ve bir tür devrimde daha önce sahip olduklarından daha iyi bir yaşam elde edeceklerine dair bu lütfu verdiğine inanır. Ayrıca, halkımızın birçoğunun, kanunumuza karşı tek bir kelime söylemektense her türlü acıya katlanmaya cesurca karar verdiğini eylemlerimizden herkesçe bilmeseydim, şu anda böyle yazmaya cesaret edemezdim.

32. Hatta, eğer milletimiz tüm insanlar arasında bu kadar iyi tanınmasaydı ve yasalarımıza gönüllü bağlılığımız bu kadar açık ve apaçık olmasaydı da, birileri bu yasaları kendisinin yazdığını ve Yunanlılara okuduğunu veya bilinen dünyanın sınırları dışında, Tanrı hakkında böylesine saygılı düşüncelere sahip ve bizimkine benzer yasalara uzun süre sıkı sıkıya bağlı kalan insanlarla karşılaştığını iddia etseydi, insanların kendilerinin de bu yasalarda sık sık meydana gelen değişiklikleri düşünerek onlara hayran kalacaklarını tahmin etmekten başka çarem yok; ve bu, aynı türden bir şeyler yazmaya çalışanlar için de geçerli.

Machine Translated by Google

Siyasi yönetim ve yasalar konusunda, akıl almaz şeyler uydurmakla suçlanıyorlar ve imkansız bir işe giriştikleri söyleniyor. Ve burada, yazılarında bu türden bir şeye girişen diğer filozoflardan hiç bahsetmeyeceğim. Ancak, tavırlarındaki ciddiyet, sözlerindeki güç ve diğer tüm filozoflardan daha fazla insanı ikna etme yeteneği nedeniyle Yunanlılar tarafından çok beğenilen Platon bile, siyasi işlerde bilgelik iddiasında bulunanlar tarafından bu nedenle alaya alınıyor ve aşağılanıyor; oysa yazılarını dikkatlice inceleyenler, onun öğütlerinin oldukça nazik ve insanlığın genelinin geleneklerine oldukça yakın olduğunu görecektir. Dahası, Platon'un kendisi bile, Tanrı hakkındaki gerçek düşünceyi cahil kalabalık arasında yayınlamanın güvenli olmadığını itiraf ediyor. Yine de bazı insanlar Platon'un söylemlerini, büyük bir kurnazlıkla süslenmiş bazı boş sözlerden daha iyi görmüyorlar. Ancak, Lycurgus'u baş kanun koyucu olarak takdir ederler ve herkes Sparta'yı, onun kanunlarına çok uzun süre sıkı sıkıya bağlı kaldığı için kutlar. Öyleyse, kanunlara boyun eğmenin bir erdem işareti olduğu itiraf edilecek kadar ilerleme kaydettik. (24) Ama o zaman, Lakedemonluların bunu takdir edenler, onların bu süreyi, siyasi yönetimimizin iki bin yıldan fazla süren süresiyle karşılaştırsınlar; ve ayrıca şunu da düşünsünler ki, Lakedemonlular özgürlüklerinin tadını çıkarırken kanunlarına tam olarak uymuş gibi görünseler de, kaderlerinde bir değişiklik olduğunda neredeyse tüm bu kanunları unuttular; oysa biz, Asya kralları arasında meydana gelen değişikliklerle on bin yıl boyunca kaderimizde değişiklikler yaşadık ve en büyük sıkıntılar altında bile kanunlarımıza ihanet etmedik; ne tembellikten ne de geçim için onları ihmal etmedik. (25) Eğer biri bunu düşünürse, bize yüklenen zorluklar ve emekler, Lakedemonluların gösterdiği metanetten daha büyük görünmektedir; onlar ne topraklarını sürdüler ne de herhangi bir meslek icra ettiler, kendi şehirlerinde, tüm bu zahmetlerden uzak, bolluk içinde yaşadılar ve bedenlerini geliştirecek egzersizler yaptılar; hayatın tüm ihtiyaçları için başkalarını hizmetçi olarak kullandılar ve yemeklerini başkaları hazırladı; ve bu iyi ve insancıl davranışları, eylemleri ve acılarıyla savaş açtıkları herkesi alt edebilmekten başka bir amaç için yapmadılar. Yasalarına tam olarak uymadıklarını eklememe gerek yok; çünkü sadece birkaç kişi değil, çok sayıda kişi de büyük ölçüde ihmal etti.

Machine Translated by Google

Bu yasaları çiğnediler ve kendilerini silahlarıyla birlikte düşmanlarının eline teslim ettiler.

33. Şimdi, kendimize gelince, şunu söylemeye cesaret ediyorum ki, kanunlarımızı ihlal edenlerin sayısının bu kadar çok olduğunu kimse söyleyemez; hatta bir veya ikiden fazla olduğunu bile söyleyemem; ölüm korkusundan bile değil; savaşlarda olduğu gibi kolay bir ölümden bahsetmiyorum, bedensel işkencelerle gelen ve diğer tüm ölümlerin en şiddetlisi gibi görünen bir ölümden bahsediyorum. Şimdi, bizi fethedenlerin bizi böyle ölümlere mahkum etmelerinin, bizi boyun eğdirdikten sonra bize duydukları nefretten değil, daha ziyade şaşırtıcı bir manzara görmek istemelerinden kaynaklandığını düşünüyorum; bu manzara şudur: Dünyada, kendi kanunlarına aykırı bir şey yapmaya veya söylemeye mecbur kalacak kadar büyük bir kötülük olmadığına inanan insanlar var mıdır? Kanunlarımız uğruna ölmekte diğer tüm insanlardan daha cesur olmamız da insanların bize şaşırmasına neden olmamalıdır; çünkü diğer insanlar, bizim kurduğumuz daha kolay şeylere kolayca boyun eğmezler; Yani, ellerimizle çalışmayı, az yemeyi ve rastgele ya da herkesin keyfine göre değil, yiyip içmekle yetinmeyi kastediyorum; eşlerimizle yatarken, muhteşem mobilyalarda yaşarken ve dinlenme zamanlarımızı gözlemlerken dokunulmaz kurallara bağlı kalmayı kastetmiyorum; oysa savaşta kılıç kullanabilen ve düşmanlarını saldırdıklarında kaçırabilenler, yaşam biçimleriyle ilgili bu tür yasalara boyun eğmeye tahammül edemezler: Oysa biz bu durumlarda yasalara gönüllü olarak uymaya alışkın olduğumuz için, diğer durumlarda da metanetimizi göstermeye uygun hale geliyoruz.

34. Yine de Lysimachi ve Molonlar ve diğer bazı yazarlar (beceriksiz sofistler ve gençleri aldatanlar oldukları halde) bizi tüm insanlığın en aşağılık olanı olarak kınıyorlar. Şimdi diğer milletlerin yasalarını araştırmak niyetinde değilim; çünkü ülkemizin geleneği kendi yasalarımıza uymak, başkalarının yasalarına karşı suçlamada bulunmamaktır. Ve gerçekten de yasa koyucumuz, diğer halklar tarafından tanrı olarak kabul edilenlere, onlara atfedilen Tanrı ismi nedeniyle, gülmeyi ve hakaret etmeyi açıkça yasaklamıştır. Ancak rakiplerimiz, dinlerini bizimkiyle karşılaştırarak bizi aşağılamayı düşündükleri için, burada sessiz kalmak mümkün değil, özellikle de bu adamları çürütmek için söyleyeceklerim şimdi ilk kez söylenmeyecek, daha önce birçok kişi tarafından, üstelik en yüksek itibara sahip olanlar tarafından da söylenmiş olacak; çünkü Yunanlılar arasında bilgeliğiyle hayranlık duyulanlar arasında, en ünlü olanlarını büyük ölçüde eleştirmemiş kim vardır?

Machine Translated by Google

Şairler ve en ünlü yasa koyucular, tanrılar hakkında halk arasında bu tür fikirleri yaymakla ne kadar övüldüler? Örneğin, tanrıların istedikleri kadar çok sayıda olabileceğine; birbirlerinden türediklerine ve hayal edebileceğiniz her türlü üreme biçimine sahip olduklarına inanıyorlardı. Ayrıca, tıpkı çeşitli hayvan türlerini ayırt ederler gibi, tanrıları yaşadıkları yerlere ve yaşam biçimlerine göre de ayırdılar; kimilerinin yer altında, kimilerinin denizde yaşadığına ve en eskisinin cehennemde hapsolduğuna inanıyorlardı. Cenneti tahsis ettikleri tanrıların başına ise, unvan olarak babaları olan, ancak eylemlerinde bir tiran ve efendi olan birini atadılar; bu yüzden karısı, erkek kardeşi ve kızı (ki bu kızı kendi başından doğurmuştu) ona karşı bir komplo kurarak onu yakalayıp hapsetmeye çalıştılar, tıpkı kendisinin daha önce kendi babasını yakalayıp hapsettiği gibi.

35. Ve en bilge insanlar haklı olarak bu düşüncelerin sert bir şekilde kınanmayı hak ettiğini düşünmüşlerdir; ayrıca, tanrıların bazılarının sakalsız ve genç, bazılarının ise yaşlı ve buna göre sakallı olduğuna; bazılarının meslek sahibi olduğuna; bir tanrının demirci, diğer bir tanrıçanın dokumacı olduğuna; bir tanrının savaşçı olup insanlarla savaştığına; bazılarının arpçı olduğuna veya okçuluktan zevk aldığına; ayrıca aralarında karşılıklı isyanların çıktığına ve insanlar yüzünden kavga ettiklerine, hatta birbirlerine el kaldırmakla kalmayıp insanlar tarafından yaralandıklarına, yas tuttuklarına ve bu tür sıkıntıları kendilerine mal ettiklerine inanmamız gerektiğine karar verdikleri için de onlarla alay ederler. Ancak şehvet düşkünlüğü açısından en kaba olanı, neredeyse hepsine atfedilen sınırsız şehvetler ve aşklarıdır; Bu, özellikle erkek tanrıları ve kadın tanrıçaları da kapsadığında, son derece saçma bir varsayım olmaktan başka nasıl olabilir ki? Dahası, tüm tanrıların başı ve ilk babaları, kandırdığı ve çocuk sahibi olduğu tanrıçaları göz ardı ediyor ve onların hapiste tutulmasına veya denizde boğulmasına izin veriyor. Kader tarafından öylesine bağlanmış ki, kendi çocuklarını kurtaramıyor, ölümlerine de gözyaşı dökmeden katlanamıyor. Bunlar gerçekten de harika şeyler! Ve bundan sonra gelenler de öyle.

Zina, cennetteki tanrılar tarafından o kadar arsızca karşılanıyor ki, bazıları zina yaparken yakalananları kıskandıklarını itiraf etmişlerdir. Ve neden kıskanmasınlar ki, en yaşlıları, aynı zamanda kralları olan kişi bile, yatak odalarına girebildikleri sürece karısıyla yatmak için şehvetinin şiddetine kendini tutamamıştır?

Machine Translated by Google

Tanrıların bazıları insanlara hizmet eder, bazen ödül karşılığında inşaatçı, bazen de çoban olurlar; diğerleri ise suçlular gibi tunçtan bir hapishaneye hapsedilirler. Bu tür hikâyelerden rahatsız olmayacak, bunları uyduranları kınamayacak ve bunları doğru kabul edenlerin büyük aptallığını eleştirmeyecek aklı başında bir insan var mıdır?
Hayır, başkaları da belli bir ürkekliği ve korkuyu, ayrıca deliliği ve sahtekarlığı ve diğer en aşağılık tutkuları tanrıların doğasına ve biçimine yerleştirmiş ve tüm şehirleri daha iyi olanlarına kurban sunmaya ikna etmişlerdir; bu nedenle bazı tanrıları iyilik verenler, diğerlerini ise kötülük savarlar olarak görmeye mecbur kalmışlardır. Ayrıca, en aşağılık insanları etkiledikleri gibi, onlara hediyeler ve armağanlarla yaklaşmaya çalışırlar; sanki onlardan büyük bir kötülük bekliyorlarmış gibi, eğer böyle bir bedel ödemezlerse.

36. Bu nedenle, bu adaletsiz yönetimin ve Tanrı hakkındaki bu skandalların sebebinin ne olduğunu araştırmamız gerekiyor. Ve gerçekten de bunun, putperest yasama organlarının başlangıçta Tanrı'nın gerçek doğası hakkındaki eksik bilgilerinden kaynaklandığını düşünüyorum; halka, anladıkları kadarıyla bile bunu açıklamadılar; siyasi düzenlemelerinin diğer kısımlarını da buna göre düzenlemediler, çok az önem taşıyan bir şey olarak görmezden geldiler ve hem şairlere istedikleri tanrıları, her türlü tutkuya tabi olanları tanıtma izni verdiler, hem de hatiplere, uygun gördükleri yabancı tanrıların kabulü için halktan siyasi kararlar alma izni verdiler. Ayrıca, Yunan ressamları ve heykeltıraşları da bu konuda büyük bir güce sahipti, çünkü her biri [bir tanrı için uygun] bir şekil tasarlayabiliyordu; biri kilden şekillendirilecek, diğeri ise böyle bir tanrının çıplak bir resmini yaparak. Ancak, özellikle hayranlık duyulan işçiler, yeni heykelleri için sürekli malzeme olarak fildişi ve altın kullanıyorlardı [bu nedenle bazı tapınaklar tamamen ıssız kalırken, diğerleri büyük saygı görüyor ve her türlü arınma ritüeliyle süsleniyor]. Bunun yanı sıra, uzun zamandır kendilerine gösterilen saygıyla gelişen ilk tanrılar artık yaşlanmış durumda [onlardan sonra gelişenler ise ikinci sınıf olarak yerlerini alıyorlar, böylece onlardan olabildiğince onurlu bir şekilde bahsedebilirim]: hatta, yeni tanıtılan ve yeni tapılan bazı başka tanrılar da var [daha önce de belirttiğimiz gibi, ve yine de ibadet yerlerini ıssız bırakmışlar]; ve tapınakları için, bazılarının tapınakları zaten ıssız kalmış durumda.

Machine Translated by Google

Diğerleri ise insanların zevkine göre yeniden inşa edilir; oysa Tanrı hakkındaki görüşleri ve ona gösterilmesi gereken ibadet her zaman ve değişmez bir şekilde aynı kalmalıdır.

37. Fakat şimdi, bu Apollonius Molo bu aptal ve kibirli adamlardan biriydi. Bununla birlikte, söylediklerimin hiçbiri Yunanlılar arasında gerçek filozoflar için bilinmeyen bir şey değildi, ne de [bu tür şeyler için öne sürülen] alegorilerin soğuk iddialarından habersiz değillerdi; bu nedenle onları haklı olarak küçümsediler, ancak yine de Tanrı'nın gerçek ve uygun kavramları konusunda bizimle hemfikir oldular; bu nedenle Platon, diğer şairlerden herhangi birinin siyasi uzlaşmalara izin vermedi ve hatta Homeros'u bile başına bir çelenk takıp üzerine merhem dökerek kovdu, çünkü Tanrı'nın doğru kavramlarını masallarıyla yok etmek istemiyordu. Hatta Platon, bu noktada esas olarak bizim yasa koyucumuzu taklit etti, vatandaşlarına şu emre en çok dikkat etmelerini emretti: "Her birinin yasalarını doğru bir şekilde öğrenmesi gerekir." Ayrıca, yabancıların kendi halklarıyla rastgele karışmasına izin verilmemesini emretti ve devletin kendini saf tutmasını ve yalnızca kendi yasalarına bağlı kalanlardan oluşmasını şart koştu.
Apollonius Molo, bize yönelttiği suçlamaların bir kolu olarak, Tanrı hakkında farklı görüşlere sahip olanları kabul etmediğimizi ve bizden farklı bir yaşam tarzını seçenlerle birliktelik kurmadığımızı öne sürerken bunu hiç dikkate almamıştı; oysa bu yöntem sadece bize özgü değil, diğer tüm insanlarda da yaygındır; sadece sıradan Yunanlılar arasında değil, aralarında en büyük itibara sahip olanlar arasında da. Dahası, Lakedemonlular yabancıları kovma yöntemlerine devam ettiler ve kendi halklarının yurt dışına seyahat etmesine izin vermediler, çünkü bu iki şeyin kendi yasalarının çözülmesine yol açacağından şüpheleniyorlardı: ve belki de Lakedemonluların katı tutumlarını suçlamak için bir neden olabilir, çünkü şehirlerinin ayrıcalığını hiçbir yabancıya vermediler, hatta aralarında kalmalarına bile izin vermediler; Bizler, diğer kurumları taklit etmeyi uygun görmesek de, kurumumuzun bir parçası olmak isteyenleri memnuniyetle kabul ediyoruz; ki bu da bence insanlığımızın ve aynı zamanda yüce gönüllülüğümüzün açık bir göstergesidir.

Machine Translated by Google

38. Ama Lakedemonlular hakkında daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Atinalılara gelince, şehirlerini tüm insanların ortak malı haline getirmekle övünen Atinalıların davranışlarını Apollonius bilmiyordu; tanrılar hakkındaki kanunlara aykırı tek bir söz söyleyenleri acımasızca cezalandırıyorlardı; çünkü Sokrates'in onlar tarafından öldürülmesinin başka hangi sebebi olabilirdi ki?

Çünkü o, ne şehirlerini düşmanlarına ihanet etti ne de tapınaklarından herhangi birine karşı kutsal değerlere saygısızlıkta bulundu; fakat bu nedenle bazı yeni yeminler etti (26) ve ya ciddi olarak ya da bazılarına göre sadece şaka olarak, bir cinin kendisine [yapmaması gerekenleri] işaret ettiğini iddia etti. Bu nedenlerle zehir içmeye ve kendini öldürmeye mahkum edildi. Suçlayıcısı ayrıca, gençleri şehirlerinin siyasi düzenini ve yasalarını hor görmeye teşvik ederek onları yozlaştırdığından da şikayet etti: ve böylece Atina vatandaşı Sokrates cezalandırıldı. Ayrıca, Klazomente'li olmasına rağmen, Atinalıların tanrı sandığı güneşin bir ateş topu olduğunu söylediği için ölüm cezasına çarptırılmaktan kıl payı kurtulan Anaksagoras da vardı. Ayrıca, "Meloslu Diagoras'ı öldürene bir talent vereceklerini" ilan etmişlerdi, çünkü onun gizemleriyle alay ettiği söyleniyordu. Atinalılar tarafından tanrılar hakkında doğru olmadığı kabul edilen bazı şeyler yazdığı düşünülen Protagoras da yakalanmış ve hemen kaçmasaydı öldürülmüştü. Bu kadar önemli insanlara böyle davranmalarına şaşırmamalıyız, çünkü kadınları bile esirgemiyorlardı; çok yakın zamanda bir rahibeyi öldürmüşlerdi, çünkü birileri onu yabancı tanrılara tapınmaya insanları teşvik etmekle suçlamıştı, oysa bu onların yasalarından biriyle yasaklanmıştı; ve yabancı bir tanrıyı tanıtanlara ölüm cezası verilmişti; bu yasayı kullananların diğer ulusların tanrılarını gerçekten tanrı olarak görmedikleri açıktır, aksi takdirde zaten sahip olduklarından daha fazla tanrıya sahip olma avantajını kıskanmazlardı. Ve işte Atinalıların işlerinin mutlu yönetimi buydu! İskitlere gelince, onlar insan öldürmekten zevk alırlar ve vahşi hayvanlardan pek de farklı değillerdir; yine de kurumlarının uygulanmasını makul bulurlar. Yunanlılar arasında bilgeliğiyle büyük beğeni toplayan Anakarsis'i de, Yunan gelenekleriyle dolu olduğu gerekçesiyle, onlara döndüğünde öldürdüler. Persler arasında da aynı nedenle cezalandırılan birçok kişi bulunmaktadır. Ve elbette Apollonius bu kanunlardan çok memnundu.

Machine Translated by Google

Perslerden hoşlanıyordu ve onlara hayranlık duyuyordu, çünkü Yunanlılar onların cesaretinden faydalanıyor ve tanrılar hakkında onlarla aynı görüşe sahipti. Bu sonuncusu, yaktıkları tapınaklarda ve Yunanlıları neredeyse tamamen köleleştirme cesaretlerinde örneklendirilmişti. Ancak Apollonius, Perslerin tüm kurumlarını taklit etti ve bunu başkalarının eşlerine şiddet uygulayarak ve kendi oğullarını hadım ederek yaptı. Şimdi, bizde böyle bir şey yapmak, vahşi bir hayvana bile olsa, ölüm cezası gerektiren bir suçtur; ve bizde ne yöneticilerimizden duyduğumuz korku, ne de diğer ulusların büyük saygı duyduğu şeyleri takip etme arzusu, bizi kendi yasalarımızdan uzaklaştıramadı; ne de zenginliğimizi artırmak için savaşlar çıkarmak için cesaret gösterdik, sadece yasalarımıza uymak için. Ve biz sabırla başka kayıplara katlanırken, yine de herhangi bir kişi bizi yasalarımızı çiğnemeye zorlarsa, o zaman gücümüzün ötesinde olsa bile savaşa gitmeyi seçer ve en büyük felaketlere sonuna kadar büyük bir metanetle katlanırız. Ve gerçekten de, kendi yasama organları tarafından bile uygulanmadığını gördüğümüz halde, diğer ulusların yasalarını taklit etmeyi neden isteyelim ki? (27) Ve Lakedemonlular, evliliğe olan küçümsemelerinin yanı sıra, başkalarıyla ilişki kurmalarına izin vermeyen yönetim biçimlerini neden kaldırmayı düşünmüyorlar? Ve Elealılar ve Thebalılar, onları erkeklerle yatmaya iten o doğal olmayan ve küstah şehveti neden ortadan kaldırmıyorlar? Çünkü eskiden çok mükemmel ve çok faydalı buldukları uygulamalarından pişmanlık duyduklarına dair yeterli bir işaret göstermeyeceklerdir, eğer bundan sonra bu tür tüm eylemlerden tamamen kaçınmazlarsa: hatta bu tür şeyler yasalarının içine yerleştirilmiştir ve bir zamanlar Yunanlılar arasında öyle bir güce sahipti ki, bu eşcinsel uygulamaları tanrıların kendilerine, iyi karakterlerinin bir parçası olarak atfettiler; ve gerçekten de tanrıların kendi kız kardeşleriyle evlenmeleri de aynı şekildeydi. Yunanlılar bunu kendi saçma ve doğal olmayan zevkleri için bir özür olarak uydurdular.

39. Cezalar ve yasama organlarının büyük çoğunluğunun suçlulara cezalardan kaçmanın ne kadar çok yolunu sağladığı konusunda konuşmayı ihmal ediyorum; zina için para cezası verilmesine ve (28) [bakireleri] yoldan çıkarmak için sadece onlarla evlenmelerine izin verilmesine karar vermeleri gibi; ayrıca, birileri onları sorgulamaya kalkışırsa, gerçekleri inkar etmek için ne gibi bahaneleri olabileceği konusunda da; çünkü diğer birçok millet arasında insanların yasalarını nasıl çiğneyebilecekleri incelikli bir sanattır; ancak bizde böyle bir şeye izin verilmez; çünkü biz

Machine Translated by Google

Servetimizde, şehirlerimizde veya sahip olduğumuz diğer avantajlarda yoksun kalsak bile, kanunumuz ölümsüz kalır; hiçbir Yahudi kendi ülkesinden ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, en sert efendiden ne kadar korkarsa korksun, kanundan ondan daha çok korkmaz. Eğer kanunlarımızın üstünlüğü konusunda böyle bir tutum içindeysek, düşmanlarımız bize kanunlarımızın son derece üstün olduğunu kabul etsinler; ve eğer hâlâ, onlara bu kadar sıkı sıkıya bağlı olmamıza rağmen, yine de kötü kanunlar olduklarını düşünüyorlarsa, o zaman kendi kanunlarına uymayanlar, ki onları kendi kanunlarından çok daha üstün görüyorlar, ne tür cezaları hak ediyorlar? Bu nedenle, zamanın uzunluğu her durumda en doğru ölçüt olarak kabul edildiğinden, bunu yasalarımızın üstünlüğünün ve bu sayede bize Tanrı hakkında verilen inancın bir kanıtı olarak sunmak isterim. Çünkü bu karşılaştırma için çok uzun bir süre geçmiştir; eğer biri bunun süresini diğer yasama organlarının çıkardığı yasaların süresiyle karşılaştırırsa, bizim yasama organımızın hepsinden daha eski olduğunu görecektir.

40. Yasalarımızın her zaman diğer tüm insanlarda hayranlık ve taklit uyandırdığını zaten gösterdik; hatta en eski Yunan filozofları, görünüşte kendi ülkelerinin yasalarına uymuş olsalar da, eylemlerinde ve felsefi öğretilerinde bizim yasa koyucumuzu izlemiş ve insanlara tutumlu yaşamayı ve birbirleriyle dostane ilişkiler kurmayı öğütlemişlerdir. Dahası, insanlığın büyük çoğunluğu uzun zamandır dini uygulamalarımızı takip etmeye büyük bir eğilim göstermiştir; çünkü Yunanların, barbarların veya herhangi bir milletin yedinci günde dinlenme geleneğimizin ulaşmadığı, oruç tutmamızın, kandil yakmamızın ve yiyeceklerimize ilişkin birçok yasağımızın uygulanmadığı bir şehir yoktur; Onlar da bizim birbirimizle olan karşılıklı uyumumuzu, mallarımızın hayırseverce dağıtımını, ticaretteki gayretimizi ve yasalarımız yüzünden içinde bulunduğumuz sıkıntılara katlanma metanetimizi taklit etmeye çalışıyorlar; ve burada en büyük hayranlık konusu olan şey, yasalarımızın insanları cezbetmek için hiçbir zevk unsuru içermemesi, kendi gücüyle etkili olmasıdır; ve Tanrı'nın kendisi tüm dünyayı kuşattığı gibi, yasalarımız da tüm dünyayı kuşatmıştır. Bu nedenle, herhangi biri kendi ülkesini ve kendi ailesini düşünürse, söylediklerime inanmak için bir neden bulacaktır. Bu nedenle, kendilerine yabancı olan yasaları taklit etme konusunda bu kadar istekli olduklarında, tüm insanlığı kötü bir eğilime kapılmakla suçlamak ya da tamamen reddetmek adildir.

Machine Translated by Google

Kendi başlarına kötülük yapıyorlarsa, daha iyi nitelikte olan kendi yasalarına uymak yerine, bizi suçlayanlar bize karşı duydukları kinlerinden vazgeçmelidirler.
Kendi yasa koyucumuza saygı gösterdiğimiz ve onun peygamberlik yetkisiyle bize Tanrı hakkında öğrettiklerine inandığımız zaman, onlara karşı kıskanç bir davranışta bulunmuş olmayız. Zira kendi yasalarımızın üstünlüğünü kendimiz anlayamasak bile, onları taklit etmek isteyenlerin büyük çoğunluğu, kendimizi onlara büyük değer vererek değerlendirmemizi haklı çıkarır.

41. Fakat yönetildiğimiz [belirgin] siyasi yasalara gelince, bunları Eski Eserler kitaplarımda doğru bir şekilde aktardım; ve şimdi, diğer ulusların yasalarını suçlamak veya kendi yasalarımızı övmek gibi bir niyetim olmadan, yalnızca mevcut amacım için gerekli olduğu ölçüde bunlardan bahsettim; ancak hakkımızda haksız yere yazanları ve gerçeği gizlemeye yönelik küstahça bir tavır sergileyenleri suçlamak için. Ve şimdi bu kitapları yazarak amaçladığım şeyi yeterince tamamladığımı düşünüyorum. Çünkü suçlayıcılarımız ulusumuzun çok yakın bir kökene sahip olduğunu iddia ederken, ben onların son derece eski olduğunu gösterdim; çünkü buna tanık olarak, kitaplarında bizden bahseden birçok eski yazarı gösterdim, oysa onlar böyle bir yazarın olmadığını söylemişlerdi. Üstelik, Mısırlılardan geldiğimizi söylemişlerdi; oysa ben başka bir ülkeden Mısır'a geldiğimizi kanıtladım. Bizim hakkımızda yalan söylemişler, sanki bedenlerimizdeki hastalıklar yüzünden oradan kovulmuşuz gibi; oysa tam tersine, kendi isteğimizle ve sağlıklı bedenlerle ülkemize döndüğümüz ortaya çıktı. Bu suçlayıcılar, yasa koyucumuzu alçak bir adam olarak suçladılar; oysa Tanrı eski zamanlarda onun erdemli davranışlarına şahitlik etmişti; ve Tanrı'nın bu şahitliğinden sonra, zamanın kendisinin de aynı şeye şahitlik ettiği ortaya çıktı.

42. Kanunların kendilerine gelince, daha fazla söze gerek yok; çünkü bunlar kendi doğalarında görünürdür ve dinsizliği değil, dünyanın en gerçek dindarlığını öğretiyor gibi görünmektedirler. İnsanların birbirlerinden nefret etmelerini sağlamazlar, aksine sahip olduklarını birbirleriyle özgürce paylaşmalarını teşvik ederler; adaletsizliğe düşmandırlar, doğruluğu gözetirler, tembelliği ve lüks yaşamı yasaklarlar ve insanlara sahip olduklarıyla yetinmeyi ve mesleklerinde çalışkan olmayı öğretirler; insanların savaş açmasını yasaklarlar.

Machine Translated by Google

Daha fazlasını elde etme arzusu değil, insanları yasaları savunmada cesur kılan; suçluları cezalandırmada acımasız olan; sözlerle yapılan safsatalara yer vermeyen, her zaman eylemlerle desteklenen ve bizlerin her zaman yalnızca yazılı metinde yer alanlardan daha kesin kanıtlar olarak sunduğu yasalardır: Bu nedenle, en çok şeyde ve yalnızca en mükemmel nitelikte olanlarda diğer insanların öğretmenleri olduğumuzu söylemeye cüret ediyorum; çünkü dokunulmaz dindarlıktan daha mükemmel ne olabilir? Yasalara boyun eğmekten daha adil ne olabilir? Ve karşılıklı sevgi ve uyumdan daha faydalı ne olabilir? Ve bu, felaketlerle bölünmememiz, refah içinde zararlı ve isyankar olmamamız, savaştayken ölümü hor görmemiz ve barışta mekanik işlerimize veya toprağı işlemeye kendimizi adamamız gerektiği anlamına gelir; her şeyde ve her şekilde Tanrı'nın eylemlerimizin denetleyicisi ve yöneticisi olduğundan emin olmamız gerekir. Eğer bu ilkeler ya baştan yazılmış olsaydı ya da bizden önce başkaları tarafından daha doğru bir şekilde uygulanmış olsaydı, biz de onlara, öğrencilerin ustalarına duyduğu şükran gibi şükranlarımızı sunardık; fakat eğer bu ilkelerden diğer herkesten daha fazla yararlandığımız ve asıl icadımızın bize ait olduğu açıkça görülüyorsa, Apionlar, Molonlar ve yalan ve iftiralardan zevk alan diğer herkes çürütülmüş olsun; fakat bu kitap ve önceki kitap, hakikatin büyük bir aşığı olan sana, Epafroditus'a ve senin aracılığınla da milletimizin işleriyle ilgili bilgi edinmeyi arzulayanlara ithaf edilsin.

SON NOT

(1) Bu ikinci kitabın ilk kısmı Apion'un iftiralarına karşı, daha sonra da Apollonius Molo'nun benzer iftiralarına karşı yazılmıştır. Ancak bundan sonra Josephus, Yahudilerin bu düşmanlarına daha ayrıntılı bir yanıt vermekten vazgeçer ve bize, büyük yasa koyucuları Musa tarafından Yahudi ulusu için kurulan teokrasinin geniş ve mükemmel bir tanımını ve savunmasını sunar.

(2) Tiberius tarafından Cymbalum Mundi, Dünyanın davulu olarak adlandırılmıştır.

(3) Bu, Mısır'da yapılan ilk saat kadranı gibi görünüyor ve Ahaz'ın Yahudiye'de [ilk] saat kadranını yaptığı zamandan biraz önce ve yaklaşık 755 yılında, yedinci olimpiyatın ilk yılında yapılmıştı, bunu birazdan göreceğiz. Bkz. 2 Krallar 20:11; İşaya 38:8.

Machine Translated by Google

(4) Sanırım ölülerin gömüldüğü yer.

(5) Burada Yunanca kopyada büyük bir kusur başlıyor; ancak eski Latince
Bu sürüm, söz konusu eksikliği tamamen gideriyor.

(6) Burada Josephus'un Yahudilerin kurtuluşunu, yedinci Ptolemus olan Ptolemy Physco'nun saltanatına atfetmesinde genel olarak inanılan hata, ki bu olay evrensel olarak dördüncü Ptolemy Philopater döneminde gerçekleştiği sanılıyordu, Josephus'un değil, modernlerin kaba bir hatasından başka bir şey değildir; bunu, meraklı okuyucuyu yönlendirdiğim Authentic. Rec. Bölüm I. s. 200-201'de tam olarak kanıtladım.

(7) Kız kardeşin oğlu ve evlat edinilmiş oğlu.

(8) Bundan sonra daha doğru bir şekilde Molo veya Apollonius Molo olarak anılacaktır; çünkü Molo'nun oğlu Apollonins, Strabo'nun bize bildirdiği gibi, başka bir kişiydi, lib. xiv.

(9) Latince Furones, hangi hayvanı ifade ettiği şimdi görünmüyor.

(10) Antiyohos Epifanes'in Yahudi tapınağını kirletmesini anlatan bu altı pagan yazarın hepsinin kaybolmuş olması büyük bir talihsizliktir; yani yazılarının bu açıklamayı içeren kısmı kaybolmuştur; Josephus'un zamanında mevcut olanların hepsini incelediği açıktır.

(11) Josephus'un burada ve sanırım başka hiçbir yerde tapınağın dört ayrı avlusunu sayması dikkat çekicidir: Milletler avlusu, İsrail kadınları avlusu, İsrail erkekleri avlusu ve rahipler avlusu; ayrıca kadınlar avlusuna erkeklerin (sanırım sadece orada bulunan kadınların kocalarının) girmesine izin verilirken, erkekler avlusuna hiçbir kadının girmesine izin verilmemesi de dikkat çekicidir.

(12) Yahudiye, Yunancada, kopyalayanların büyük bir hatası sonucu.

Machine Translated by Google

(13) Yunancada yedi, kopyalayanların benzer bir büyük hatasından dolayı. Savaş hakkında, BV bölüm 5, kısım 4'e bakınız.

(14) Yunanlılarda iki yüz, Savaşta yirmiye aykırı, B.
VII. bölüm, 5. kısım, 3.

(15) Yahudilerin eski peygamberlerinin zamanından beri, hem 4. bölümde hem de burada belirtildiği gibi, özellikle Mısır halkına ait olan bu rezillik, Pelusiumlu bir Mısırlı olan Isidorus'un tanıklığıyla da doğrulanabilir (Epist. lib. i. Ep. 489). Bu, Hezekiel 29:14, 15'te Tanrı'nın Mısırlıların alçak bir krallık, krallıkların en alçak olanı olacağı ve "kendini artık ulusların üstüne çıkarmayacağı" yönündeki eski kehanetinin dikkat çekici bir şekilde tamamlanmasıdır.

(16) Bunun doğruluğu, Josephus'un şu gözlemiyle daha da ortaya çıkmaktadır: Bu Mısırlılar, Sesostris'ten bu yana tüm geçmiş çağlarda bir gün bile özgür olmamışlardır, hatta o güne kadar hiçbir monarşinin despotik gücünden kurtulmuş bile olmamışlardır. Ve tüm bunların, Josephus'un zamanından günümüze kadar Romalılar, Sarazenler, Memlükler ve Türkler döneminde de aynı derecede doğru olduğu bulunmuştur.

(17) Musa'nın yaptıklarının Tanrı'nın isteğine uygun olduğuna "kendini ikna ettiği" ifadesi, Josephus'un başka yerlerdeki sürekli görüşlerine göre, Tanrı'dan aldığı birçok vahiy ve Tanrı'nın ona gerçekleştirmesini sağladığı sayısız mucize sayesinde, bunun böyle olduğuna "kesin olarak ikna olduğu", "tamamen tatmin olduğu" anlamına gelir; bunu hem Apion'a karşı yazdığı bu iki kitapta hem de Eski Eserler'de açık ve sık sık bize temin eder. Bu, aşağıda yer alan ve Musa'nın sahtekar veya aldatıcı olmadığını, Musa'nın yönetim biçiminin teokrasiden başka bir şey olmadığını ve sıkıntılarından Tanrı'ya dua ederek kurtulmayı ummaları gerektiğini, ayrıca Yahudilerin ölülerden dirilişi beklemelerinin kısmen Musa'nın bu peygamberlik ruhundan kaynaklandığını söylediği birkaç pasajdan da açıkça anlaşılmaktadır. Benzer kelimelerin neredeyse aynı derecede garip bir kullanımına bakın: "Tanrı'yı ikna etmek", Antiq. B. VI. ch. 5. sect. 6.

(18) Yani Musa gerçekten de putperest yasama organlarının Tanrısal bir yönlendirme altında olduğunu iddia ettikleri şeydi; ve henüz bu iddiaların doğru olduğu görünmüyor.

Machine Translated by Google

Gerek bu yasa koyuculardaki gerekse kahinlerdeki görülen doğaüstü davranışlar, şeytani etkiler taşımayan, sadece insanların yanılsamalarıydı; Josephus da onları böyle görmemişti; çünkü en eski ve çağdaş yazarlar da onları doğaüstü olarak kabul ediyordu.

(19) Bu çok büyük pasajın tamamı, Eusebius'un alıntıladığı Prep. Evangel. viii. 8'den Dr. Hudson tarafından düzeltilmiştir; bu, Josephus'un mevcut el yazmalarından oldukça farklıdır.

(20) "Musa'nın Yahudi hükümetini teokrasi olarak emrettiği" ifadesinin kendisi, Eski Eserler, B. III. bölüm 8. kısım 9'daki paralel ifadeyle açıklanabilir: "Musa, Tanrı'nın dilediği zaman kurbanlarında hazır bulunmasına ve dilediği zaman da bulunmamasına izin verdi." Her iki konuşma biçimi de Yahudilerin ve Hristiyanların kulaklarına sert geliyor, tıpkı Josephus'un putperestlere karşı kullandığı diğer birçok ifade gibi; ancak yine de, hem Eski Eserler'inde hem de Apion'a karşı yazdığı bu kitaplarında, Yunanlılar ve Romalılar için yazılmış olan eserlerinde, onların düşünce ve dillerine uyum sağlamayı uygun gördüğü için, bu ifadeler onun için çok uygunsuz değildi ve bu, gerçeğin ona izin verdiği ölçüde gerçekleşti. Bununla birlikte, Fırat'ın ötesindeki Yahudiler için ve onların dilinde yazılmış olan Savaş kitaplarında bu tür ifadeleri asla kullanmadığı da çok dikkat çekicidir. Ancak Josephus, Musa önderliğindeki Yahudi yerleşiminin ilahi bir yerleşim, hatta gerçek bir teokrasi olduğunu doğrudan varsaymaktadır.

(21) Josephus'un bu geç dönem eserinde Tanrı'nın niteliklerine dair bu mükemmel açıklamalar ve Tanrı'nın özünde hiçbir şekilde bilinemeyeceğine dair açıklamalar, ayrıca ölülerin dirilişi ve ölen ruhların durumu vb. hakkındaki diğer bazı açık ifadeler, sıradan bir Yahudi veya Ferisi'nin düşüncelerinden ziyade, Essenlerin veya daha doğrusu Ebionit Hristiyanların yüce düşüncelerine daha çok benziyor. Musa'nın yasalarına dair aşağıdaki geniş açıklamalar da bana göre, Josephus'un Antik Çağlar'ı yazarken yalnızca Eski Ahit'ten aldığı Musa yasalarının yalın metninden ziyade, İsa Mesih'ten türetilen Musa yasalarının daha yüksek yorumlarına ve geliştirmelerine bir saygı gösteriyor gibi görünüyor; ayrıca, bence, bu yasaların bazıları, türlerinde genel olarak mükemmel olsalar da, Yahudi Pentateuch'un kopyalarında, Philo'da veya Josephus'un kendisinde, bir Yahudi olmadan önce, uygun şekilde bulunamaz.

Machine Translated by Google

Nazaren veya Ebionit Hristiyanlar; hatta bunların hepsi Katolik Hristiyanlığın yasaları arasında bile yer almaz. Bu nedenle, bilgili okuyucunun, bu iyileştirmelerin veya yorumların bazılarının Yahudiler arasındaki Essenlere veya daha ziyade Hristiyanlar arasındaki Nazarenlere veya Ebionitlere özgü olup olmadığını düşünmesini rica ediyorum; gerçi günümüze kadar bu Nazaren veya Ebionit Hristiyanlar hakkında eksik bilgilerimiz var.

(22) Burada, Yahudiler ve putperestler arasında, bu ve diğer birçok örnekte, kurbanların hâlâ dualarla birlikte sunulmasının ne kadar bilinen bir şey olduğunu gözlemleyebiliriz; "dua kurbanı, övgü kurbanı, şükran kurbanı" ifadelerinin muhtemelen buradan geldiği söylenebilir. Ancak, kurbanlarda kullanılan bu eski biçimler, gerçek dinin hatırı sayılır zararına, günümüzde genellikle kaybolmuştur. Burada ayrıca, Kudüs'teki tapınak, tüm Yahudi ulusunun kurbanlarını sunacağı tek yer olarak inşa edilmiş olmasına rağmen, Süleyman'ın tapınağın adanması sırasında yaptığı uzun ve ünlü ibadet biçiminde (1. Krallar 8; 2. Chronicles 6) "kurbanların" kendilerinden değil, yalnızca "dualardan" bahsedilmesi son derece dikkat çekicidir. Ayrıca, Havarilerin Anayasaları'nda (VII. 37) ve Savaş hakkında (yukarıda, B. VII. bölüm 5. kısım 6) alıntılanan birçok pasajı da inceleyin.

(23) Bu metin, Eski Ahit'in mevcut kopyalarımızda hiçbir yerde bulunmamaktadır.

(24) Burada büyük filozof Cicero'nun "felsefeye kanunları tercih etme" konusundaki çok dikkat çekici tanıklığını belirtmekte fayda var: — "Bütün dünya bundan rahatsız olsa bile, cesurca fikrimi açıklayacağım. Ben, filozofların tüm ciltlerine kıyasla sadece bu küçük On İki Levha kitabını tercih ediyorum. Bunun sadece daha ağır değil, aynı zamanda çok daha faydalı olduğunu düşünüyorum." — Oratore.

(25) Sıkıntılarımız sırasında dinlenme zamanlarımızı ve bize izin verilen yiyecek çeşitlerini gözlemledik.

(26) Dr. Hudson'ın notunda bu yeni yeminlerin ne olduğuna bakın, yani bir meşe ağacına, bir keçiye ve bir köpeğe, ayrıca Philostratus ve diğerlerinin dediği gibi bir kaz üzerine yemin etmek. Spanheim'ın burada belirttiği gibi, bu garip yeminler etmek Tiryalılar tarafından da yasaklanmıştı, BI bölüm 22.

Machine Translated by Google

(27) Josephus'un burada, zina için bu kadar kolay bir anlaşmaya izin verdikleri için bazı putperest yasa koyucuları suçlamasının nedeni, yozlaşmış bakireyle evlenme yükümlülüğü olarak açıklanabilir; zira kendisi bize bunun Yahudilerin bir yasası olduğunu, Antiq. B. IV. ch. 8. sect. 23, Hristiyanlığın da yasası olduğunu doğru bir şekilde bildirmiştir: bkz. Horeb Antlaşması, s. 61. Neredeyse şüphelenmeye hazırım ki, burada şunu okumalıyız: yozlaşmış evlilik veya başka erkeklerin eşleri, bu putperestlerin bu parasal anlaşmaya kötü niyetle izin verdikleri suçtur.

(28) Veya "başka erkeklerin karılarını yoldan çıkarmak için aynı ödenek."